ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Phi Lộ

Tạ Kim Ấn từ từ rút thanh trường kiếm ra. Máu tươi ở đầu mũi kiếm nhỏ giọt tong tong. Hắn đặt ngay ngắn thi thể thiếu phụ lại rồi lạnh lùng nói như để mình nghe:

- Đến việc giết người cũng thấy chán nản mất rồi. Đối với thiếu phụ phong tư tuyệt thế này, kể ra mình không nên hạ thủ.

Hắn vung thanh trường kiếm rít lên veo véo. Sợi dây thao sắc vàng ở đốc kiếm vừa đưa ra khỏi khoang thuyền liền bị ngọn gió đêm hiu hắt thổi làm cho lay động lất phất.

Ngọn đèn nhỏ như hạt đậu chiếu ra tia sáng yếu ớt nhưng càng nhìn thấy lờ mờ khuôn mặt của Tạ Kim Ấn hãy còn trẻ măng, mới vào cỡ bốn chục tuổi. Sắc mặt lợt lạt của hắn không giấu nổi khóe mắt tinh lanh lấp loáng còn để lại.

Tạ Kim Ấn cất bước đi vòng quanh trong khoang thuyền. Chân hắn bước tới đâu, máu tươi loang lổ tới đó.

Ánh đèn vàng khè thấp thoáng soi vào mười mấy xác chết, mỗi cái nằm một kiểu khác nhau, tạo nên một bức đồ hình đầy vẻ thê lương rùng rợn...

Tạ Kim Ấn hé miệng lẩm bẩm:

- Thế là cả gia đình nhà họ Tư Mã mười tám người đều bỏ mạng nơi đây. Chà chà! Giải quyết xong bọn này thật phí nhiều hơi sức và bận rộn chân tay.

Hắn vừa lẩm bẩm vừa cất bước. Chớp mắt hắn đi từ trong góc khoang thuyền mé Đông ra tới gần khuôn cửa mé Tây.

Bất thình lình, sau lưng hắn, một luồng kình phong xô tới. Tạ Kim Ấn xoay mình lại nhanh như chớp, cầm ngang thanh kiếm để trước ngực.

https://thuviensach.vn

Dưới làn ánh sáng lờ mờ, một lão già y phục diêm dúa từ trong đống xác chết gắng gượng đứng lên. Máu tươi đỏ lòm từ lỗ thủng lớn bằng đầu ngón tay ở bụng dưới không ngớt ứa ra.

Tạ Kim Ấn mới xoay mình, nhưng chưa trở gót, tay trái đã vung chưởng phóng ra. "Sột" một tiếng! Tay mặt Tạ Kim Ấn vừa rung lên, ánh hào quang xoay quanh người hắn vọt ra.

Lão già y phục diêm dúa phóng chưởng chưa tới nơi thì mũi kiếm của đối phương đã đâm thủng ngực lão. Lão già rú lên một tiếng, miệng nói nhát gừng:

- Ngươi... ngươi... Té ra ngươi là một tay kiếm thủ chuyên nghiệp.

Lão chưa dứt lời đã ngã người về phía sau. Ngực vọt máu tươi đầy cả mặt mũi.

Tạ Kim Ấn đứng cách xa chừng năm, sáu thước. Mặt hắn còn đằng đằng sát khí trông mà phát khiếp.

Phút chốc, Tạ Kim Ấn cúi xuống để tay vào mũi lão già ăn mặc diêm dúa.

Hắn lắng tai nghe thì đúng là lão đã tắt thở. Sát khí trên mặt dần dần phai lạt, Tạ Kim Ấn tra kiếm vào vỏ tự nói một mình:

- Thế này thì đúng là tà môn! Gần đây ta giết người không thể hành động một cách sạch sẽ, chóng vánh. Vừa rồi nếu mình không phóng kiếm nhanh tay thì e rằng kẻ bị chết không phải Tư Mã Đạo Nguyên mà lại là ta.

Tạ Kim Ấn giết người rồi, vẻ mặt hắn biến thành ủ rũ, tựa hồ đã làm một việc rất vô vị. Hơn thế, hắn tưởng chừng trong mình không còn chút nghị lực nào.

Tạ Kim Ấn liếc mắt nhìn lão già ăn mặc diêm dúa một lần chót rồi thu mục quang về, buông tiếng thở dài, bụng bảo dạ:

- "Nhà Tư Mã nổi tiếng giang hồ gần ba chục năm. Thanh danh nhà họ chẳng phải tự nhiên mà được. Nay lão đã trúng phải nhát kiếm nhu nhuyễn của Tạ Kim Ấn này mà chưa chết ngay thật đáng kể là một kỳ tích. Lão còn có thể lồm cồm bò dậy vung chưởng đánh lén ta. Ha ha! Thảo nào lão... chủ kia chuyến này đã trả công ta bằng một giá cao."

https://thuviensach.vn

Trong khoang thuyền, trừ tiếng lẩm bẩm của Tạ Kim Ấn, một bầu không khí chết chóc, tịch mịch ngự trị hoàn toàn. Ngoài ra chỉ còn làn sáng bạc của vừng trăng tỏ từ trên trời len lỏi xuyên qua cửa sổ vào khoang thuyền dường như để soi xét một cảnh tượng thê lương ảm đạm.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, ngoài khoang thuyền bỗng có tiếng mái chèo bì bõm quấy nước vang lên.

Tiếng mái chèo khuấy nước tuy nhỏ nhẹ mà Tạ Kim Ấn cũng nghe rất rõ.

Hắn chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Bây giờ đã nửa đêm mà ở trong hồ hoang vắng này sao còn người bơi thuyền?"

Hắn lạng mình đi một cái, người đã ra khỏi khoang thuyền. Hắn đứng ở đầu thuyền đảo mắt nhìn tứ phía thì thấy một con thuyền nhỏ từ mé hữu trên thượng lưu đang từ từ chèo tới.

Thuyền chưa tới nơi đã nghe tiếng đàn tình tang thuận chiều gió vọng lại và tiếng thiếu nữ ca hát xen vào:

"Cung đàn réo rắt, Tần Nga tỉnh mộng trên mặt hồ nước trong veo.

Nước hồ xanh biếc, quanh năm liễu rủ bóng chiều.

Hạt sương gieo nặng, côn trùng rên rỉ cảnh tiêu điều.

Bóng mây lảng vảng, tiếng người trần tục đã vắng teo.

Cõi tục mênh mang, chim hồng tìm bạn ca khúc quan hoài."

Giọng ca uyển chuyển từ chiếc thuyền nhỏ vang lên tan vào trong khoảng nước hồ lạnh lẽo.

Chỉ trong nháy mắt, con thuyền nhỏ đã tới sát thuyền lớn rồi dừng lại. Người lái thuyền cầm ngọn sào trúc đẩy vào chiếc du thuyền cho trẹo đầu qua một bên.

Tạ Kim Ấn đứng trên du thuyền quát hỏi:

- Đêm đã khuya, ai còn bơi thuyền đi đâu?

Người bẻ lái đứng ở đầu thuyền đáp:

- Vị gia đài này đã đưa Nhị Liên tới nơi.

Tạ Kim Ấn động tâm đưa mắt nhìn sang thì thấy rèm thuyền kia vén lên. Một thiếu nữ mặc xiêm vàng ôm cây đờn gỗ thủng thẳng bước ra.

https://thuviensach.vn

Ánh trăng bạc soi tỏ bóng người. Nàng mặc áo màu cánh sen, quần màu hạt lựu. Da mặt trắng nõn điểm hai hàng lông mày lá liễu và cặp mắt đen láy. Mái tóc xõa xuống bên vai. Gương mặt giảo hoạt càng tăng thêm vẻ tinh anh.

Tạ Kim Ấn bất giác mê mẩn tâm thần:

- Cô này tuyệt đẹp mà trông cũng quen mặt.

Thiếu nữ xiêm vàng ngó người bên cạnh hỏi:

- Ai hỏi gì bên kia? Các người hãy đưa ta lên coi.

Mấy người vâng dạ toan nâng đỡ thiếu nữ qua du thuyền.

Tạ Kim Ấn quay lại vẫy tay cho hạ buồm xuống rồi lớn tiếng hô:

- Mời cô nương qua đây.

Thiếu nữ xiêm vàng đi lại bên khoang thuyền rồi bước sang.

Tạ Kim Ấn đưa mắt ngắm nghía nàng từ đâu xuống đến gót chân một hồi.

Hắn là người giầu kinh nghiệm về nhân sự, đoán thiếu nữ này lối hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi.

Thiếu nữ bị Tạ Kim Ấn ngó chầm chập liền cúi đầu xuống ra chiều bẽn lẽn.

Nàng uốn éo tấm lưng thon, nở một nụ cười, để lộ hai hàm răng đều đặn trắng như ngọc rồi lên tiếng:

- Tiện thiếp chưa kịp cảm ơn đại gia.

Tạ Kim Ấn ồ một tiếng hỏi:

- Phải chăng cô nương là một ca công?

Thiếu nữ xiêm vàng gật đầu đáp:

- Tiện thiếp tên gọi Nhị Liên xin cảm ơn đại gia có lòng chiếu cố.

Tạ Kim Ấn nhìn kỹ lại nét mặt thiếu nữ lúc nữa. Trong lòng hắn bỗng nảy ra một mối cảm giác kỳ dị, tựa hồ đã nổi sát khí, nhưng không thốt nên lời.

Nên biết những con nhà võ khi nhìn thấy những nhân vật xa lạ liền nảy ra cảnh giác rất mau lẹ. Tạ Kim Ấn nhìn rõ mặt thiếu nữ này liền cảm thấy trong lòng rung động, bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- “Thường thường ta đã khiến cho người nổi sát khí. Có điều Nhị Liên chỉ là một kẻ nữ lưu mà sao dường như thị cũng có làn sát khí uy hiếp người, tựa hồ trong đám cỏ rậm xanh tốt đột nhiên một con rắn độc nhảy xổ ra cắn mới thật khó hiểu...”

Tuy chưa xảy chuyện gì mà Tạ Kim Ấn đã chuẩn bị sẵn sàng. Bỗng hắn cất tiếng hỏi:

- Ai đã phái cô nương tới đây?

Nhị Liên đáp:

- Tư Mã... Quan nhân lúc trước có dặn nhà đò đón tiện thiếp qua du thuyền để hát một khúc...

Tạ Kim Ấn tự hỏi:

- “Thị này làm nghề ca kỹ để sinh sống ư? Nhưng coi dáng điệu thị tựa hồ không phải thế.”

Tạ Kim Ấn cảm thấy trong lòng hồi hộp. Dù thiếu nữ xiêm vàng mắt lộ sát khí, nhưng sát khí của thị không làm cho Tạ Kim Ấn băn khoăn, mà trái lại làm cho hắn hứng thú. Hắn trỏ tay vào khoang thuyền nói:

- Tư Mã quan nhân mà cô nói đó hiện ở trong khoang thuyền. Mời cô tiến vào đi.

Tạ Kim Ấn nói rồi cất bước đi trước, đẩy cửa khoang thuyền, đồng thời né mình sang một bên để nhường lối cho Nhị Liên.

Nhị Liên ôm cây đờn gỗ, gót sen thoăn thoắt bước vào.

Mùi máu tanh sặc sụa xông lên mũi khiến thị khó chịu. Thị cau mày dừng bước trước cửa khoang thuyền không bước vào nữa.

Nhị Liên đảo mắt nhìn quanh khoang thuyền thấy cách trang trí rất mực xa hoa, nhưng cảnh tượng bên trong cực kỳ thê thảm: bàn nghiêng ghế đổ, vết máu khắp nơi. Mười mấy xác chết nằm ngổn ngang. Hiển nhiên những người này đã tắt thở từ lâu.

Tạ Kim Ấn chú ý quan sát thái độ của Nhị Liên, không thấy thị kêu thét lên hay buông tiếng thở dài, cũng chẳng lộ vẻ kinh hãi chút nào, mới thật lạ kỳ!

Hắn trỏ vào lão già y phục sang trọng nằm lăn trong góc khoang thuyền nói:

https://thuviensach.vn

- Đó là Tư Mã Đạo Nguyên. Nếu cô nương dùng tiếng hát để đưa lão về thế giới cực lạc thì thật là một chuyện phúc đức tầy đình.

Hắn vừa nói vừa cười, mắt vẫn nhìn chòng chọc vào Nhị Liên để dò xét thái độ cô gái đứng trước một cảnh tượng tử vong thảm tuyệt nhân hoàn, thì thấy vẫn lạnh lùng một cách kỳ dị, dường như không mảy may xúc động, hắn thấy cũng lấy làm hứng thú.

Nhị Liên lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng những người trong khoang thuyền này đều đã do tay đại gia hạ sát.

Tạ Kim Ấn gật đầu lạnh lùng đáp:

- Đúng thế!

Nhị Liên nói:

- Nếu vậy thì cuộc ca xướng của tiện thiếp bữa nay không thành rồi.

Tạ Kim Ấn chậm rãi đáp:

- Tại hạ rất lấy làm bội phục từ gan dạ tới thái độ lạnh lùng của cô nương.

Nhị Liên vỗ vào cây đàn trong lòng hỏi:

- Vì lẽ gì mà đại gia lại hạ sát bọn họ?

Tạ Kim Ấn chỉ cười ruồi chứ không trả lời.

Nhị Liên lại hỏi:

- Lòng cừu hận hay mối liên quan đã là động cơ thúc đẩy đại gia đến chỗ giết người?

Tạ Kim Ấn lắc đầu đáp:

- Không phải cừu hận mà cũng chẳng có mối liên quan nào hết.

Nhị Liên hỏi:

- Thế thì tại sao đại gia...

Tạ Kim Ấn không nhẫn nại được ngắt lời:

- Tại hạ chỉ cần nói một câu là đủ: Người ta đã mướn tại hạ sát nhân.

Nhị Liên “ủa” một tiếng hỏi:

- Người ta mướn các hạ sát nhân? Thật là một từ ngữ mới mẻ. Không hiểu người thuê mướn đã đền công cho đại gia bao nhiêu?

https://thuviensach.vn

Thị không hỏi đến người chủ sử là ai? Mà chỉ hỏi điều không quan hệ là người mướn trả bao nhiêu tiền?

Tạ Kim Ấn không khỏi sửng sốt đáp:

- Năm ngàn gói bạc.

Nhị Liên nói:

- Số tiền này kể ra lớn thật, nhưng sao đại gia lại không thay đổi phương pháp, tỷ như trộm cắp hay sang đoạt cũng có thể lấy được bấy nhiêu tiền mà khỏi phải giết người?

Tạ Kim Ấn chép miệng đáp:

- Ăn cắp hay sang đoạt là hành vi của kẻ tầm thường, tại hạ không thèm làm.

Nhị Liên nói:

- Đại gia không thèm lấy trộm hay ăn cướp mà lại đi đâm thuê chém mướn để có tiền thì nhất quyết đại gia cho việc sát nhân là điều vui thú.

Tạ Kim Ấn ngắt lời:

- Nói bậy! Tại hạ bất đắc dĩ mà phải làm như vậy. Cô nương buộc miệng nói càn. Thật là khả ố!

Nhị Liên biến sắc nói:

- Đó là tiện thiếp mau miệng. Có điều đại gia muốn giết tiện thiếp thì cứ tự nhiên, bất tất phải úy kỵ gì nữa.

Tạ Kim Ấn ngạc nhiên hỏi:

- Giết cô nương ư? Tại sao cô lại nói vậy?

Nhị Liên đáp:

- Án mạng trên chiếc du thuyền này đã lọt vào mắt tiện thiếp. Tưởng đại gia cần giết tiện thiếp đi để bịt miệng.

Tạ Kim Ấn cười khanh khách nói:

- Trước nay tại hạ chỉ ai mướn mới chịu giết người. Nếu không vì tiền bạc mà dùng đao kiếm là ngu xuẩn.

Nhị Liên hỏi:

- Chẳng lẽ đại gia không băn khoăn về việc tiện thiếp sẽ đem vụ này đồn đại ra ngoài?

Tạ Kim Ấn ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

https://thuviensach.vn

- Dù người trong thiên hạ biết đến vụ này mà coi tại hạ là kẻ thù, dễ thường tại hạ phải sợ họ chăng?

Nhị Liên nói:

- Lời nói của đại gia thật là hùng hồn khiến tiện thiếp phải tán dương và khâm phục. Có điều đại gia nên để ý đến vấn đề Tư Mã quan nhân giao du rất rộng với bạn hữu giang hồ. Tuy đại gia coi thường chẳng úy kỵ gì, nhưng người thiên hạ kéo đến quần công tưởng cũng làm phiền cho đại gia...

Tạ Kim Ấn sầm nét mặt hỏi:

- Cô nương hiểu thế nào được về những công việc trong võ lâm?

Nhị Liên ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tiện thiếp làm nghề ca kỹ đã lâu, thường tiếp xúc với nhân vật võ lâm nên cũng hiểu được vài phần...

Tạ Kim Ấn trầm ngâm không nói gì. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- "Nhị Liên là một thiếu nữ kỳ dị. Cho đến bây giờ ta cũng chưa hiểu rõ lai lịch. Chẳng sớm thì muộn ta phải do thám cho ra gốc gác thị mới được."

Nhị Liên trở gót quay về thuyền nhỏ. Bỗng thị giậm chân quay lại hỏi:

- Tư Mã quan nhân chưa được nghe khúc hát của tiện thiếp. Chẳng hay đại gia có hứng thú về vụ này không?

Tạ Kim Ấn hỏi lại:

- Phải chăng cô nương có ý muốn cho tại hạ nghe một khúc?

Nhị Liên gật đầu đáp:

- Nếu đại gia vui lòng thì tiện thiếp xin tuân mệnh.

Dĩ nhiên Nhị Liên là người phụ trách nhiệm vụ này. Tuy không hiểu mục đích của thị thế nào, nhưng có một điểm chắc chắn là thị có ý chạm trán Tạ Kim Ấn. Còn thị bảo Tư Mã Đạo Nguyên yêu cầu cô tới ca hát thì đó chỉ là một lời bịa đặt để mượn cớ sang du thuyền.

Tạ Kim Ấn cũng hiểu như vậy, nhưng hắn coi vụ này quá tầm thường, chẳng buồn nghiên cứu cho biết ra nguyên nhân. Hắn liền hỏi lại:

- Ngay bây giờ hay sao?

Nhị Liên nhíu cặp lông mày đáp:

https://thuviensach.vn

- Trên du thuyền sặc mùi máu tanh. Ngồi với bọn người chết thì còn thú gì?

Mời đại gia qua bên thuyền nhỏ của tiện thiếp hay hơn.

Tạ Kim Ấn lẩm bẩm:

- Ta đã biết ra ý thị muốn chạm trán Tạ Kim Ấn này mà sang du thuyền.

Phải chăng bây giờ thị còn toan hý lộng quỷ thần?

Tuy hắn nghĩ vậy nhưng vẫn coi thường mọi sự nên không hỏi nữa.

Hắn thấy Nhị Liên đang đặt chân vào khúc dây buộc để nhảy qua thuyền nhỏ thì trong lòng cũng hơi ngần ngại. Nhưng sau không nhịn được tính hiếu kỳ, liền chí đầu ngón chân xuống tung mình lên cao vọt sang thuyền nhỏ.

Tên lái đò thấy Tạ Kim Ấn nhảy vọt lên, không khỏi giật mình kinh hãi bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Tiếng la chưa dứt thì Tạ Kim Ấn đã hạ mình yên ổn xuống thuyền nhỏ. Con thuyền nhỏ chỉ chìm xuống một chút, nhưng nếu không để ý thì không nhìn rõ thuyền hơi bị dao động. Người lái đò buộc miệng khen:

- Khinh công của đại gia thật là quỷ khốc thần sầu!

Tạ Kim Ấn cười khanh khách đi tới bên gã lái đò. Hắn chú ý nhìn thấy gã đầu đội nón trúc rộng vành kéo sụp xuống che kín qua nửa mặt.

Tạ Kim Ấn động tâm nghiêng mình hỏi:

- Các hạ đúng là người lái thuyền đó chứ?

Người lái thuyền hơi chấn động. Tay mặt gã giữ chặt lấy vành nón, ấp úng đáp:

- Tiểu nhân là lái đò ở Thúy Hồ... chở thuyền đã lâu năm... Sao đại gia lại hỏi câu này?

Tạ Kim Ấn hất vành nón đối phương lên muốn nhìn cho ra chân tướng gã.

Hắn tiến lại gần vừa đưa tay ra thì người lái đò lùi lại.

Không ngờ Tạ Kim Ấn vươn tay tới rất mau. Năm ngón tay hắn chĩa ra toan bóp nát vành nón.

Đột nhiên Nhị Liên ở phía sau lớn tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại gia làm gì vậy?

Tạ Kim Ấn bị phân tâm, tay cầm vành nón nới ra một chút.

Người lái đò thừa cơ khẽ ngửa người về phía sau. Hai chân từ từ cong lại.

Như vậy người gã đã lùi xa ra được hai bước.

Nhị Liên đưa mắt lườm người lái đò hỏi:

- Ngươi đã gây chuyện gì với đại gia vậy?

Người lái đò ấp ứng đáp:

- Tiểu nhân... tội đáng muôn thác.

Tạ Kim Ấn cười thầm trong bụng:

- "Các ngươi đóng kịch khá lắm! Đáng tiếc là Tạ Kim Ấn này trời phó cho linh tính có đủ năng lực khám phá ra những kiểu cách của bọn ngươi. Những chuyện xảy ra đêm nay chắc còn nhiều giai đoạn vui thú."

Hắn nghĩ vậy liền gạt đi:

- Không có điều chi quan hệ. Chúng ta đùa giỡn một chút mà thôi. Bây giờ hãy vào trong thuyền ngồi chơi đã.

Nhị Liên dẫn Tạ Kim Ấn vào khoang thuyền. Cô đặt cây đàn gỗ xuống mặt bàn. Nét mặt trắng mịn của cô dưới ánh đèn càng tăng thêm vẻ kiều diễm và đầy cảm tình lai láng.

Nhị Liên ngồi đối diện với Tạ Kim Ấn trong khoang thuyền lắng lặng hồi lâu không nói gì. Tiếng mái chèo quấy nước vẫn nhịp nhàng. Đèn lửa trong khoang thuyền khi tỏ khi mờ khiến cho phong cảnh càng thêm vẻ hữu tình.

Hồi lâu Nhị Liên khẽ lên tiếng:

- Nước hồ trong vắt dưới vừng trăng tỏ nếu có tiếng tơ tiếng trúc nổi lên càng thêm phần thi vị. Tiện thiếp tự biết mình ca hát vụng về. Chẳng hiểu có đáng để người quân tử thưởng thức chăng?

Cô cầm cây đàn bằng gỗ dạo lên mấy tiếng tình tang rồi cất giọng buồn rầu hát:

"Đêm nay là cái đêm gì?

Trăng trong nước biếc say mê anh hào.

Đêm nay là cái đêm nào?

https://thuviensach.vn

Chiếc thân bồ liễu trông vào lang quân.

Lòng riêng riêng những tần ngần.

Gió thu hiu hắt tâm thần xôn xao.

. . . . . ”

Tiếng hát thê lương ảo não. Tiếng đàn đã dừng lại mà tiếng hát còn âm ỷ trong thuyền.

Tạ Kim Ấn nghe điệu hát không khỏi mê mẩn tâm thần. Thế mới biết nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản. Hắn không khỏi sinh lòng lân tuất, ngồi lắng lặng mà nghe, không nỡ bỏ đi ngay. Hắn vỗ tay khen:

- Khúc nhạc của cô nương thật là tuyệt diệu! Tạ mỗ khâm phục vô cùng!

Nhị Liên cúi đầu đáp:

- Đại gia quá khen mà thôi!

Nhị Liên xích đến gần bên Tạ Kim Ấn. Mùi hương của người đàn bà theo gió quyện lại.

Tạ Kim Ấn ngửi thấy như tỉnh như say. Hắn không biết hiện mình đang ở dưới trần gian hay đã lạc vào cõi thiên thai.

Giữa lúc ấy người lái thuyền vén rèm lên tiến vào. Gã đặt hồ rượu cùng chén ngọc lên bàn và phát giác ra phong cảnh có điều khác lạ liền lật đật lui ra.

Nhị Liên nói:

- Đây là thứ rượu tiện thiếp tự cất lấy. Đại gia thử nếm coi...

Cô vừa nói vừa rót ra đầy hai chung.

Tạ Kim Ấn vẫn chưa hết dạ hoài nghi. Hắn chờ Nhị Liên uống trước rồi mới cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Nhị Liên khen rằng:

- Tửu lượng của đại gia khá lắm!

Cô nói rồi đột nhiên nhảy xổ vào Tạ Kim Ấn, đụng phải hồ rượu đổ ra ướt cả ván thuyền.

Mùi rượu thơm tho hòa lẫn với mùi u hương trong mình Nhị Liên tiết ra. Cô lại giơ bàn tay ngọc lên quạt tắt ngọn đèn đi.

Tạ Kim Ấn bất giác cùng Nhị Liên tuy không có lòng thân ái mà đi vào giấc mộng vu sơn.

https://thuviensach.vn

Đêm mỗi lúc một khuya. Bóng trăng tà chênh chếch xuyên qua cửa sổ soi vào trong thuyền.

Nhị Liên đầu bù tóc rối coi tựa hồ muốn bóp chết Tạ Kim Ấn. Cô ôm lấy vai hắn mà cắn. Hai tay cô chít cổ hắn.

Tạ Kim Ấn vừa thở hồng hộc, vừa rên ư ử, tưởng chừng như người sắp chết đuối trong giếng nước.

Hai tay Nhị Liên ghì chặt lấy người Tạ Kim Ấn tựa hồ đang gầy một cuộc chiến đấu sinh tử.

Giữa lúc khoái lạc đến cực điểm mà cũng là lúc đau khổ vô cùng. Đây chính là cuộc chiến đấu bằng áp lực, người nọ uy hiếp người kia.

Tạ Kim Ấn đột nhiên cảm thấy mỗi lúc mỗi đi vào chỗ nguy hiểm. Đó là trời phó cho hắn một bản năng rất linh mẫn để phát giác khi bị người ta lừa gạt. Hắn liền đẩy Nhị Liên ra rồi bước qua mình cô chụp lấy thanh trường kiếm để trên bàn.

Soạt một tiếng! Tạ Kim Ấn đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Trong khoang thuyền tối đen chỉ có kiếm quang lấp loáng. Tấm rèm lại vén lên. Một hán tử lật đật chạy ra ngoài.

Tạ Kim Ấn hấp tấp mặc quần áo vào rồi băng mình rượt theo thì thấy người lái đò đứng nghiễm nhiên ngoài đầu thuyền.

Lúc này người lái đò đã bỏ cái nón rộng vành đội trên đầu ra, để lộ chân tướng hung hãn thô hào. Gã vào trạc ba mươi tuổi. Mặt mũi râu ria xồm xoàm. Vai bên tả gã có một vết sẹo. Trong tay gã cầm chiếc mái chèo dài chừng bốn thước.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng nói:

- Chà! Quả nhiên là ngươi.

Người lái đò đáp:

- Chính ta đây! Họ Tạ kia! Chúng ta đã có duyên gặp mặt nhau một lần ở nhà họ Vương.

Tạ Kim Ấn trầm giọng hỏi:

- Kiều Như San (tức người lái đò)! Ngươi mang ngoại hiệu là Quan Trung đệ nhất kiếm thủ. Tạ mỗ không nhớ giữa ta và ngươi có thù oán gì? Cớ sao ngươi lại đánh lén ta?

https://thuviensach.vn

Kiều Như San đáp:

- Các hạ và Kiều mỗ từ trước nay chưa có gì đáng kể là thù oán. Nhưng Nhị Liên là tiểu thư của Triệu bảo chúa...

Tạ Kim Ấn chẳng phải là kẻ mau quên. Hắn nhớ ngay được Nhị Liên là ai?

Mùa xuân năm ngoái có người thuê hắn giết chết Triệu Phi Linh, tức Triệu bảo chúa. Hắn liền hỏi:

- Phải rồi! Triệu bảo chúa đã bị ta giết chết. Nhưng Kiều Như San! Sao ngươi lại vì lão mà ra tay trả oán?

Kiều Như San dằn từng tiếng:

- Ngươi muốn biết nguyên nhân ư? Nhị Liên chính là vợ Kiều mỗ.

Tạ Kim Ấn giật mình, trợn mắt lên lùi lại ba bước, ấp úng hỏi:

- Sao? Nhị Liên là Kiều phu nhân đấy ư? Vậy mà... ngươi ở ngoài khoang thuyền giương mắt lên nhìn ta cùng Nhị Liên hành lạc...

Kiều Như San trầm giọng ngắt lời:

- Đây là một việc trọng đại. Nhị Liên quyết hy sinh thân mình để báo thù cho cha nàng mà cũng báo thù cho ta nữa.

Tạ Kim Ấn bất giác ớn lạnh xương sống. Hắn hỏi:

- Vì thế mà ngươi nhân lúc Tạ mỗ đang mải mê trong cuộc truy hoan lần vào đánh lén. Té ra hai ngươi đã bố trí kế hoạch, chẳng cần lựa chọn thủ đoạn để ám toán Tạ mỗ.

Hai người dùng đến hạ kế này để ám toán Tạ Kim Ấn khiến cho hắn phải khủng khiếp. Bất giác hắn quay đầu nhìn lại thấy Triệu Nhị Liên vẫn ngồi yên trong khoang thuyền.

Kiều Như San nói:

- Không ngờ trong lúc ngươi đang hứng thú mà còn đề cao cảnh giác khiến cho cuộc tập kích của Kiều mỗ phải thất bại. Kiều mỗ thật khâm phục vô cùng!

Tạ Kim Ấn đáp:

- Cũng may mà ngươi sớm biết thời cơ, vội vã rút lui, không thì thanh kiếm của Tạ mỗ đã đâm thủng bụng ngươi rồi.

https://thuviensach.vn

Kiều Như San cúi đầu nhìn xuống quả thấy phía dưới vạt áo đã bị xuyên thủng một lỗ bằng hạt đậu. Gã sợ quá mồ hôi toát ra đầm đìa. Nhưng gã căm hận quá chừng không nhịn được, lớn tiếng quát.

- Bữa nay giữa ta và ngươi phải có kẻ sống người chết.

Gã vừa nói vừa vung mái chèo lên nhằm bổ xuống đầu Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn né mình lạng tránh sang một bên.

Kịch một tiếng! Chiếc mái chèo của Kiều Như San đã bổ xuống sạp thuyền.

Tạ Kim Ấn quát:

- Hãy khoan!

Kiều Như San không nhịn được hỏi lại:

- Ngươi còn nói gì được?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Vừa rồi Tạ mỗ nghe ngươi nói là Nhị Liên đã hiến thân để trả thù cha và thù chồng. Tạ mỗ vẫn còn chưa hiểu là nghĩa làm sao?

Kiều Như San cười lạt hỏi lại:

- Ngươi còn muốn ta phải nói ra hơn nữa ư? Kiều mỗ mà thành công trong cuộc tập kích vừa rồi giết chết ngươi thì chẳng những báo thù được cho cha Nhị Liên, đồng thời Kiều mỗ còn đoạt được "Chức Nghiệp Kiếm Thủ" của ngươi nữa.

Tạ Kim Ấn giật mình hỏi:

- Phải chăng ngươi nói Nhị Liên định trả thù cha, lại vì chức nghiệp của trượng phu, mà hy sinh đến cả trinh tiết của nàng?

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, nở một nụ cười nhăn nhó nghĩ thầm:

- "Hành động của Nhị Liên thật là khủng khiếp! Nếu nàng chỉ trả thù cha thì còn có lý. Nhưng nàng lại định nhân chuyện này làm kế mưu sinh thì không thể tưởng tượng được..."

Kiều Như San nét mặt âm trầm đáp:

- Nhị Liên đã thất tiết rồi. Ta là phu quân của nàng tất phải giết ngươi cho bằng được mới nghe.

Tạ Kim Ấn nói:

https://thuviensach.vn

- Tạ mỗ chỉ khi nào có người thuê mướn mới ra tay chứ chẳng bao giờ tự nhiên động thủ sát nhân.

Kiều Như San lớn tiếng:

- Hiện giờ chúng ta đã lâm vào tình trạng muốn bãi chiến cũng không được nữa. Ngươi hãy coi chiêu của ta đây!

Gã vung mái chèo gỗ lên phạt ngang một cái.

Tạ Kim Ấn ngửa người lui về phía sau. Mái chèo của Kiều Như San phang vào quãng không.

Tạ Kim Ấn vung tay mặt lên phóng trường kiếm. Ánh hàn quang tỏa ra một vùng. Kiếm khí tung hoành ào ạt xô lại uy hiếp đối phương.

Kiều Như San chấn động tâm thần. Bất giác gã bị luồng khí âm hàn của đối phương bức bách phải lùi lại hai bước, ba bước rồi bốn bước... Gã lùi về tận đằng lái.

"Vèo" một tiếng rít lên.

Thanh trường kiếm ở trong tay Tạ Kim Ấn rung bần bật không ngớt. Mũi kiếm giữ nguyên vị trí cố định, thủy chung không tiến thêm một chút nào.

Kiều Như San sắc mặt tái mét, gã hít mạnh một hơi chân khí rồi lại vung mái chèo bổ xuống.

Thanh trường kiếm của Tạ Kim Ấn lúc hạ thấp xuống lúc đưa lên cao. Mũi kiếm chưa phóng tới, kiếm phong đã xô lại.

Vạt áo của Kiều Như San bay phành phạch. Mũi kiếm của đối phương nhằm đâm vào bụng gã mà gã không chịu lùi, lại còn tiến lên. Mái chèo của gã tiếp tục phóng ra những kỳ chiêu lúc phạt lúc chém, nhằm đâm vào huyệt Huyền Cơ trên mình Tạ Kim Ấn.

Mái chèo đánh liền mấy chiêu cực kỳ thần diệu khiến cho Tạ Kim Ấn không khỏi chột dạ. Bất đắc dĩ phải vung kiếm lên gạt, hoặc nghiêng mình tránh đòn.

Kiều Như San phải khó nhọc mới đoạt được tiên cơ, gã vung mái chèo đánh liền ba chiêu liên hoàn làm cho bên địch khốn đốn.

Tạ Kim Ấn dường như đã định bụng sẵn để cho đối phương tấn công ba chiêu. Đến chiêu thứ tư, đột nhiên hắn khoa chân tiến lại, vận nội lực vào cánh tay rồi hết sức phóng ra một kiếm.

https://thuviensach.vn

Thế kiếm vừa mau vừa mạnh khác nào sấm nổ chớp nhoáng bức bách mái chèo của Kiều Như San không tiến thêm được chút nào.

Kiều Như San dừng thế công thì Tạ Kim Ấn cũng không thừa cơ tiến đánh.

Hắn lạnh lùng dằn giọng nói:

- Quan Trung Đệ Nhất Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Kiều Như San hỏi:

- Kiều mỗ hiểu lắm! Lời nói ngươi đầy vẻ trào phúng. Phải chăng ngươi cho là Kiều mỗ không đủ tư cách đối địch với ngươi?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Không phải thế! Tạ mỗ ra đời bốn chục năm, trải qua hàng ngàn trận kể cả lớn nhỏ. Kiều huynh quả là một tay kình địch mà Tạ mỗ ít khi được gặp.

Kiều Như San ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Không dám! Không dám! Bất luận chúng ta ai mạnh ai yếu, cứ sử dụng binh khí sẽ rõ.

Hai người đối diện nhìn nhau một lúc. Đột nhiên cả hai bên đồng thời tái phát động thế công. Kiều Như San thân hình to lớn, thiện nghề đánh giáp lá cà.

Gã sử dụng chiếc mái chèo thần tốc phi thường để tiến đánh.

Tạ Kim Ấn lộ vẻ tức giận cũng hết sức tấn công, nhưng cử động của hắn có vẻ nhàn nhã. Thân pháp hắn xuyên qua trong làn bóng mái chèo vẫn giữ được phong độ ung dung.

Kiều Như San huy động mái chèo khí thế cực kỳ dũng mãnh! Kình phong rít lên veo véo. Con thuyền nghiêng ngửa trên mặt hồ nổi sóng tựa hồ đang diễn ra một trận thủy chiến khủng khiếp.

Kiều Như San và Tạ Kim Ấn đều dùng khí giới ngắn để công kích. Mỗi khi hai bên trao đổi một chiêu rồi khôi phục lại tình thế lúc trước, đứng cách nhau chừng năm bước.

Tạ Kim Ấn đứng ở đầu thuyền, người hắn ngay như cây gỗ. Mũi kiếm chúc đầu xuống. Kiều Như San đứng đối diện cầm ngang chiếc mái chèo. Cặp mắt đăm đăm nhìn đối phương không chớp.

https://thuviensach.vn

Trong khoang thuyền, Triệu Nhị Liên vẫn ngồi nguyên chỗ. Vẻ mặt rất bình tĩnh, thị nhìn cuộc chiến đấu sinh tử của hai người. Chính thị cũng không hiểu trong lòng mình có cảm xúc gì?

Đột nhiên Kiều Như San gầm lên một tiếng, vung tít mái chèo, không dời bỏ Tạ Kim Ấn chút nào. Gã nhắm đánh vào những huyệt trọng yếu trong mình đối phương. Chiêu thức của gã vừa mau lẹ vừa tàn độc. Khí thế cực kỳ khủng khiếp.

Thật là những chiêu thức xuất quỷ nhập thần. Thế công lợi hại vô cùng!

Tạ Kim Ấn mới gặp tay kình địch này lần đầu. Trong lúc cấp bách, hắn không dám nghĩ nhiều, vội co người lại rồi đột nhiên lăn tròn đi như một trái banh luôn mười lăm vòng.

Kiều Như San tiến lên từng bước một vừa đuổi vừa đánh liên hồi mười lăm mái chèo. Mái chèo của gã tựa hồ có mắt, cứ nhắm đúng chỗ đối phương chuyển động mà đánh xuống.

Đột nhiên một luồng quái phong kỳ dị rít lên. Tạ Kim Ấn phải nằm hẳn xuống lòng thuyền để tránh khỏi phạm vi mái chèo của đối phương. Tạ Kim Ấn vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Kiều Như San! Tài nghệ của ngươi đã đến mức phi thường. Ngươi sử chiếc mái chèo đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần.

Kiều Như San trầm giọng đáp:

- Không dám! Kiều mỗ tự biết mình kém cỏi. Vừa rồi ngươi đã thi triển thân pháp phi thường khiến Kiều mỗ thán phục vô cùng!

Tạ Kim Ấn chưa kịp trả lời thì Kiều Như San lại nói:

- Kiều mỗ có điều thỉnh cầu...

Tạ Kim Ấn ngạc nhiên hỏi:

- Ông bạn có điều chi xin cứ nói ra!

Kiều Như San nghiến răng đáp:

- Bữa nay Kiều mỗ không may mà bị chết về tay các hạ thì xin các hạ nghĩ đến đoạn ân tình với Nhị Liên mà tha mạng cho nàng.

Tạ Kim Ấn lắng lặng không nói gì, Kiều Như San biến sắc. Gã nhảy vọt lên cao hơn hai trượng rồi vung mái chèo giáng xuống.

Tạ Kim Ấn trán toát mồ hôi quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Chiêu “Lạn Giang Triệt Đẩu” thật là tuyệt diệu!

Hắn vừa nói vừa vung trường kiếm hất ngược về phía sau, đồng thời nhảy lùi lại.

Kiều Như San người còn chơi vơi trên không đã thay đổi liền ba thức. Chiếc mái chèo gỗ thu về phóng ra đâm đến mười hai nhát. Tốc độ những chiêu thức này khiến cho Tạ Kim Ấn không khỏi xao xuyến trong lòng.

Bỗng nghe đánh vù một tiếng. Tạ Kim Ấn lướt người sang mé tả chỉ cách chừng sợi tóc là trúng đòn. Hai chân hắn nhẹ nhàng bước trên sạp thuyền tránh khỏi mái chèo giáng xuống. Lập tức hắn rung tay một cái. Kiếm quang lấp loáng như nước vỡ bờ xô tới. Đây là hắn thi triển “Phù Phong kiếm pháp”, một chiêu thức độc bộ thiên hạ, uy lực mạnh nhất trong ba chiêu “Kim Quang Hoán Tán”.

Giữa lúc ấy bỗng nghe một tiếng vù vù rít lên, sát khí đằng đằng. Chiêu kiếm của Tạ Kim Ấn đã đâm xéo tới.

Đột nhiên Tạ Kim Ấn thu kiếm về đứng trên đầu thuyền.

Kiều Như San đứng cách xa ba bước, cổ họng gã còn máu tươi tuôn ra không ngớt...

Bóng trăng đột nhiên mờ ảo. Ngọn gió đêm vi vút. Đôi chim uyên ương sợ hãi vỗ cánh bay đi.

Bốn bề yên lặng. Thanh trường kiếm trong tay Tạ Kim Ấn cầm ngang ra.

Hắn ngồi thừ xuống sạp thuyền, bên cạnh chỗ Kiều Như San vừa té xuống.

Miệng khẽ nói:

- Trong thiên hạ không một ai thoát chết về chiêu “Kim Quang Hoán Tán” này. Ngươi có chết cũng không oan.

Trên thuyền máu đọng thành vũng, họa nên bức đồ án màu hồng rất khủng khiếp!

Tạ Kim Ấn lảo đảo bước vào trong khoang thuyền thấy Triệu Nhị Liên vẫn ngồi nghiễm nhiên như trước không nhúc nhích. Sắc mặt xám như tro tàn biến thành xanh lợt.

Lát sau Nhị Liên ú ớ cất tiếng:

- Như San chết rồi ư?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn uể oải gật đầu. Hắn cũng tỏ vẻ buồn thiu, tra kiếm vào vỏ rồi nói:

- Đây là lần đầu tiên Tạ mỗ không phải vì việc thuê mướn mà giết người.

Triệu Nhị Liên nghiến răng nói:

- Đáng giận thay! Ta cùng Như San đã bố trí kế hoạch rất chu đáo mà cũng bị thất bại dưới kiếm pháp khủng khiếp của ngươi.

Tạ Kim Ấn lại thấy khóe mắt của Nhị Liên lóe lên những tia sát khí và phẫn nộ đến cùng cực. Bỗng hắn nhận ra tuy đã được thấy biết bao nhiêu người lộ sát khí, nhưng mọi lần hắn rút kiếm để quyết đấu sinh tử thì sát khí của địch nhân khác xa với người đàn bà này.

Triệu Nhị Liên từ từ nhắm mắt lại như để chờ đối phương hạ thủ. Nhưng sau một lúc lâu vẫn chưa thấy động tịnh gì, thị lại mở mắt ra hỏi:

- Tại sao ngươi không giết ta đi?

Tạ Kim Ấn uể oải đáp:

- Cô nương hỏi câu đó là thừa. Tạ mỗ trước nay không muốn lấy sự giết người làm thích thú. Vừa rồi lệnh phu quân phải uổng mạng chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Trừ phi...

Triệu Nhị Liên hỏi ngay:

- Trừ phi làm sao?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Trừ phi cô nương cũng muốn động thủ giết tại hạ, song tại hạ xem ra thì dường như võ nghệ của cô nương chẳng có chi đáng kể.

Triệu Nhị Liên hỏi:

- Năm ngoái ngươi giết phụ thân ta sao bây giờ không giết luôn cả ta đi cho rồi? Đêm nay cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên mười mấy người chẳng phải là ngươi đã hạ thủ giết hết đấy ư?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tại hạ đã nói giết nhiều người hay ít là tùy theo ý muốn của kẻ thuê mướn.

Năm ngoái chủ nhân bảo rõ chỉ hạ sát một mình lệnh tôn mà thôi...

Triệu Nhị Liên buộc miệng ngắt lời:

- Ai vậy? Kẻ nào đã mướn ngươi giết phụ thân ta?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn lắc đầu đáp:

- Vụ này có liên quan đến sự thủ tín của tại hạ. Xin cô nương miễn thứ cho tại hạ khỏi tiết lộ.

Triệu Nhị Liên vươn vai đứng dậy ra khỏi khoang thuyền đến bên Kiều Như San. Nàng thò bàn tay trắng muốt và run rẩy đưa lên khẽ vuốt khuôn mặt lạnh cứng của Kiều Như San.

Tạ Kim Ấn đi theo sau nàng hỏi:

- Vừa rồi lệnh tiên phu đã nói: "Sở dĩ y muốn tập kích Tạ mỗ chỉ vì hai lý do. Một là để báo thù cho lệnh tôn. Hai là đoạt lấy tư cách Chức Nghiệp Kiếm Thủ." Chẳng lẽ hai vị lại cùng nghèo đến nỗi muốn hành nghề giết người để mưu sinh?

Triệu Nhị Liên đáp:

- Từ khi tiên phụ dời bỏ cõi đời thì Thái Chiêu bảo thành nơi hoang phế.

Kiều Như San cùng ta lưu lạc giang hồ, tình cảnh xiết nỗi điêu linh! Thường khi cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc. Như San cũng giống ngươi không thèm làm nghề trộm cướp chỉ mong trong tay có một nghề nghiệp là làm kiếm thủ mà thôi...

Triệu Nhị Liên nói đến đây, đột nhiên thị vươn tay mặt rút thanh trường kiếm cài ở sau lưng Tạ Kim Ấn ra để tự đâm vào cổ mình.

Tạ Kim Ấn không ngờ Triệu Nhị Liên lại dùng đến hạ sách này. Hắn vội vung tay gạt ngang đánh "choang" một tiếng.

Lưỡi kiếm đụng vào cổ tay Triệu Nhị Liên. Năm ngón tay Nhị Liên phải nới ra. Thanh trường kiếm rớt xuống sạp thuyền. Tạ Kim Ấn cúi xuống lượm kiếm lên cầm tay lạnh lùng nói:

- Tạ mỗ chưa bao giờ phản đối việc người khác tự tử. Nhưng nghĩ rằng cô nương đã có đủ can đảm để tự vẫn, thì cũng nên có đủ can đảm để sống thêm...

Triệu Nhị Liên nét mặt xám ngắt lớn tiếng hỏi:

- Ngươi đã không chịu giúp ta, lại không để ta tự tử thì ra ngươi là một kẻ quá bội bạc, phũ phàng. Ngươi bất cận nhân tình. Mừng, giận, thương, vui không lộ ra ngoài mặt. Ngươi có hiểu nhân tình là gì, tình cảm là gì không?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn lạnh lùng đáp:

- Lời cô nương rất đúng với tính tình thông thường của con người. Đáng tiếc là tại hạ chẳng để tâm vào việc thiên hạ. Vì thế mà mọi tình cảm của con người là gì, nhân tình ra sao, tại hạ cũng không biết đến.

Triệu Nhị Liên nói:

- Ngươi đã không để tâm đến bất cứ việc gì trong thiên hạ thì thật là người số một trên trần gian, chẳng ai giống ngươi được. Người đời thường đồn đại những cao nhân võ lâm thường có tính tình khác biệt.

Tạ Kim Ấn đột nhiên tưởng chừng như bị ngọn trùy đập vào trái tim. Hắn không tự chủ được bất giác lui lại một bước, biến sắc trầm giọng hỏi:

- Phải chăng cô nương... muốn nói về Linh Võ tứ tước, Yến Cung song hậu và... Ma Vân Thủ? Cái đó chẳng qua chỉ là những câu giai thoại của kẻ quê mùa nói cho vui mà thôi.

Triệu Nhị Liên cười lạt hỏi:

- Tuy là câu chuyện trong hang cùng ngõ hẻm, nhưng ai chứng minh được những người đó thực tình không có ở trên nhân thế?

Tạ Kim Ấn giương mắt lên nhìn thị hồi lâu mới đáp:

- Đừng nói Tạ mỗ không tin tà thuyết. Dù những người đó có thực ở nhân gian, Tạ mỗ cũng chẳng sợ gì...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên khóe mắt nhìn thấy trên chiếc du thuyền có một bóng đen nhảy vọt lên qua bờ bên kia. Hắn liền quát hỏi:

- Ai?

Đoạn hắn chí đầu ngón chân xuống cũng nhảy vọt đi nhón gót theo sau bóng đen.

Triệu Nhị Liên nhìn bóng sau lưng Tạ Kim Ấn cho đến khi mất hút rồi mới lộ vẻ xúc động, người run lên lẩm bẩm:

- Vạn nhất... vạn nhất mà trong mình ta lại có đứa con của Tạ Kim Ấn...

Khói nước mịt mờ. Ánh trăng tà chiếu xuống mặt hồ lăn tăn sóng gợn.

Truyện còn có tên Kiếm Khí Thư Hương

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cuộc Chiến Đấu Dàn Xếp Bằng Tiền

Mảnh trăng tà đã xế về tây. Những chòm sao ngôi ẩn ngôi hiện. Mặt cỏ đượm những hạt sương trong suốt. Trời sắp sáng. Ngọn gió ban mai thổi vào rừng lau xào xạc. Loài chim cú gọi nhau u ú, phảng phất như để phá tan cõi sương mù, làm cho vũ trụ bớt ảm đạm.

Bên trời xuất hiện ánh bình minh. Giữa làn gió lạnh, những tiếng vó ngựa lộp cộp văng vẳng từ đàng xa vọng lại. Sau một lúc nghe rõ cả tiếng nhạc "nhong nhong". Xa xa một đôi tuấn mã từ từ hiện ra. Ngồi trên lưng ngựa là một nam một nữ từ khu rừng lau sóng vai, lỏng tay cương đi tới.

Chàng trai chưa đầy hai mươi tuổi, mình mặc áo xanh. Tuy người ngựa đã đầy bụi bám mà không giấu được vẻ phong nhã của kẻ nho sinh. Trên lưng con ngựa thứ hai, một con hoa câu, là một giai nhân, xuân xanh xấp xỉ tới tuần cặp kê.

Thiếu nữ này đầu bịt khăn xanh màu nước biển. Mình mặc áo chẽn màu tía lợt, ngoài khoác tấm áo choàng màu hồng nhạt. Hai bàn tay ngọc cầm cương cho ngựa từ từ đi bước một.

Hai người kỵ mã tới gần, chàng thiếu niên áo xanh dừng ngựa lại nói:

- Muội muội! Chúng ta đi hết khu rừng lau qua bên kia là một thị trấn nhỏ.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn chàng hỏi:

- Rừng lau bao la bát ngát coi chẳng khác biển cả, biết bao giờ mới xuyên qua được?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Chỉ còn chừng năm dặm nữa thôi. Năm trước tại hạ còn sinh sống bằng nghề bảo tiêu đã đưa hàng qua đây. Rừng lau này chẳng phải như biển

https://thuviensach.vn

không bờ mà thực ra phía sau rừng lác đác đã có nhà ở.

Thiếu nữ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ca ca chớ quên là huynh trưởng của tiểu muội, vậy đừng xưng là tại hạ tại thượng nữa. Ai đời huynh trưởng nói với muội tử cũng giở giọng khách khí bao giờ?

Thiếu niên ra chiều bẽn lẽn đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Cái đó là "tại hạ" mau miệng quên mất...

Thiếu nữ biến sắc nói:

- Hứ! Còn tại hạ hoài. Thế mới biết kẻ hủ lậu thật khó dạy dỗ.

Thiếu niên áo xanh cười mát nói:

- Thực ra hiện giờ nếu bọn mình không bụng đói miệng khát thì chẳng còn lý do gì để tiếp tục cuộc hành trình.

Thiếu nữ trầm giọng đáp:

- Đại ca quên một việc nghiêm trọng. Nó là lý do thúc bách chúng ta phải khẩn cấp lên đường...

Thiếu niên áo xanh biến sắc hỏi:

- Phải chăng muội muội muốn nói về... lão quái vật què chân đón đường đột kích?

Thiếu nữ đáp:

- Há phải chỉ một quái vật đó mà thôi, gia gia đã đoán không lầm là trên con đường này chắc còn gặp nhiều điều nguy hiểm.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Muội thật khéo lo xa. Chẳng qua Bảo chúa...

Chàng chưa dứt lời thiếu nữ đã gắt lên:

- Im miệng ngay! Gia gia đã dặn đi dặn lại chúng ta tuyệt đối không được tiết lộ là mình ở Thái Chiêu bảo ra đi. Thế mà đại ca còn nhắc tới hai chữ "Bảo chúa" hoài.

Thiếu niên áo xanh ra chiều khiếp sợ, không nói gì nữa.

Thiếu nữ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Đại ca là một người Kim Y Hộ Vệ mà không tự kiểm điểm lời nói. Chẳng hiểu tại sao gia gia lại lựa đại ca đưa vào nhiệm vụ này?

https://thuviensach.vn

Nàng chưa dứt lời, thiếu niên áo xanh đột nhiên đưa ngón tay lên bịt miệng hừ một tiếng, khẽ nói:

- Có người...

Thiếu nữ im tiếng đảo cặp mắt xinh đẹp liếc nhìn bốn phía thì chỉ thấy mây mù dầy đặc, sương rơi lả tả. Ngoài tiếng rừng lau lát xát, nàng chẳng thấy động tĩnh chi hết. Thiếu nữ liền đưa mắt nhìn thiếu niên hỏi:

- Đại ca nghe thấy gì?

Thiếu niên áo xanh nhún vai đáp:

- Tiểu huynh sự thực cũng không nghe thấy chi cả, nhưng trực giác dường như...

Thiếu nữ bĩu môi ngắt lời:

- Lại trực giác ư? Dọc đường đại ca đã bao nhiêu lần nảy ra trực giác mà rút cuộc chẳng thấy bóng một con quỷ nào cả.

Thiếu niên không nói nữa. Hai người giục ngựa tiến về phía trước.

Đột nhiên đám lau ở phía trước mắt rung động. Một bóng người nhảy vọt ra.

Người kia đứng ngang đường chắn trước ngựa. Gã mình mặc áo vải trắng, tuổi hãy còn nhỏ vào cỡ hai mươi. Gương mặt gã tuy không lấy gì làm tuấn mỹ, song cặp mắt lấp loáng, cử chỉ uy nghi, khiến người ngó thấy liền phát sinh hảo cảm. Thiếu niên áo trắng quát:

- Hãy khoan! Dừng ngựa lại nói chuyện đã.

Thiếu niên áo xanh ngồi trên lưng ngựa hỏi:

- Chuyện gì?

Thiếu niên áo vải liếc mắt nhìn thiếu nữ, rồi hỏi chàng:

- Sao các hạ lại sóng vai dong cương với cô nương đây?

Thiếu niên trên lưng ngựa sửng sốt hỏi lại:

- Tại hạ không hiểu vì lẽ gì huynh đài hỏi câu này?

Thiếu niên áo vải híp mắt lại đáp:

- Chỉ vì tại hạ thấy không thuận mắt, e rằng cô nương đây bị các hạ quyến rũ đưa đi, nên hỏi vậy mà thôi.

Thiếu nữ nghe người lạ mặt nói thế, liền nổi lên tràng cười khanh khách, xen vào:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng huynh đài có ý muốn đùa dai một cách vô lý.

Thiếu niên áo vải lên giọng ngang bướng:

- Vô lý cũng vậy mà hữu lý cũng thế. Tại hạ nhất định can thiệp vào vụ này.

Thiếu niên áo xanh chấn động tâm thần tự nghĩ:

- "Thằng cha này tìm cớ sinh sự, không hiểu gã muốn gì? Để ta thử coi rồi sẽ tính."

Chàng liền hỏi:

- Huynh đài định can thiệp bằng cách nào?

Thiếu niên áo vải đáp:

- Các hạ nói câu này phải chăng là đã thừa nhận cô nương đây bị các hạ uy hiếp đưa đi? Tấm lòng thương hương tiếc ngọc ai mà chẳng có. Dĩ nhiên tại hạ phải bảo vệ cho "hoa"...

Thiếu niên áo xanh dở cười dở khóc đáp:

- Ai thừa nhận gì đâu? Tại hạ nói rõ cho huynh đài hay: Cô nương đây là muội muội của tại hạ.

Thiếu niên áo vải không chịu, nói:

- Các hạ tưởng nói một câu lấp liếm đi là xong việc ư? Tại hạ đã nhìn thấy hai vị không phải là huynh muội. Nếu các hạ chẳng uy hiếp cô thì e rằng đây là một vụ thông tư đưa nhau đi.

Thiếu nữ bật cười hỏi xen vào:

- Nếu là cuộc tư thông thì sao? Các hạ là người biết phục thiện hay không biết phục thiện?

Thiếu niên áo vải đáp:

- Nếu là cuộc tư thông thì tại hạ không thể nhịn được.

Thiếu niên áo xanh ngồi trên ngựa quay sang nhìn thiếu nữ bảo:

- Ông bạn này nói trăng nói cuội. Hà tất muội muội phải phí lời với y làm chi? Chúng ta cần lên đường gấp.

Đoạn chàng giục ngựa tiến về phía trước.

Bỗng thấy bóng trắng lấp loáng lướt qua trước mặt. Thiếu niên áo vải nhảy lên theo nắm dây cương giựt mạnh một cái. Con ngựa kinh hãi hý một tiếng dài.

https://thuviensach.vn

Nó tung hai vó trước lên không.

Thiếu niên áo xanh bị hất tung khỏi lưng ngựa. Người chàng ngửa ra. Lúc còn chơi vơi trên không, chàng lộn mình đi mấy vòng rồi đứng thẳng xuống đất.

Thiếu niên áo vải hô:

- Khinh công tuyệt diêu!

Thiếu niên áo xanh đứng xuống đất cách đối phương chừng ba thước, chàng hỏi:

- Phải chăng huynh đài có ý càn rỡ, hành động ngang tàng?

Thiếu niên áo vải cười hì hì đáp:

- Há phải chuyện ngang tang mà thôi? Tại hạ muốn giết cả hai vị nữa.

Thiếu niên áo xanh tức giận nói:

- Nếu huynh đài còn dồn tại hạ vào bước cùng thì bọn tại hạ thủy chung vẫn nín nhịn chứ chẳng làm gì, nhưng không phải tại hạ sợ huynh đài đâu. Chỉ vì...

Thiếu niên áo vải chặn lời:

- Chỉ vì hai vị đưa nhau chạy trốn, biết mình đuối lý, nên không dám nổi hung chứ gì?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Huynh đài mỗi lúc một đi vào chỗ vô lý.

Thiếu niên áo vải gục gặc cái đầu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ có cái tật ghét bọn nam nữ tư hôn như kẻ tử thù. Hễ gặp cặp trai gái nào tư hôn là muốn hạ sát ngay.

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa cười rất tươi hỏi:

- Cái tật đó của các hạ dọa người ta hoặc giả còn có hiệu quả, nhưng tiện thiếp tưởng các hạ làm như không nhìn thấy là hơn. Tiện thiếp nói vậy các hạ nghe có hợp lý chăng?

Thiếu niên áo vải lên giọng kiên quyết như đinh đóng cột:

- Không được! Không được! Phải giết các ngươi mới xong!

Thiếu niên áo xanh nói:

- Vậy càng hay! Bọn tại hạ lại nổi hào khí muốn mở một trường quyết đấu.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên áo vải không nói gì nữa từ từ giơ tay lên phóng chưởng đánh ra.

Thiếu niên áo xanh lùn thấp người xuống. Chàng hạ tay xoay lại ra chiêu cầm nã.

Thiếu niên áo vải bị bức bách phải rụt tay về. Người gã bỗng nhảy vọt lên không. Gã vung song chưởng theo thế khai sơn đại phủ chém thẳng xuống đối phương.

Thiếu niên áo xanh thấy thân pháp và thủ thế của đối phương rất lợi hại trong lòng không khỏi hồi hộp. Người chàng rung động, băng mình ra xa mấy trượng. Chàng phát huy nội lực cách không từ phía xa xa chụp lấy địch thủ.

Thiếu niên áo vải nhảy vọt lên ngửa mặt hú một tiếng. Người gã còn lơ lửng trên không, chân chưa chấm đất đã lộn nhào vọt đi năm vòng. Đến vòng thứ sáu thì phóng song chưởng ra. Chưởng chiêu mạnh như sấm sét.

Thiếu niên áo xanh đột nhiên phát giác ra trong vòng mấy trượng vuông đều bị song quyền của đối phương bao phủ. Người chàng liền đứng chặt như đóng đanh xuống đất. Tả hữu song chưởng vung ra đánh tới tấp.

Bỗng nghe đánh "sầm" một tiếng rùng rợn. Cả hai bên đều rú lên một tiếng như rồng gầm. Thiếu niên áo vải đứng ngoài năm trượng hai tay hạ thấp xuống.

Thiếu niên áo xanh ngơ ngác hỏi:

- Huynh đài ở môn phái nào?

Thiếu niên áo vải lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không có môn phái nào hết!

Thiếu niên áo xanh nói:

- Thảo nào tại hạ không thể nhận được chiêu số và môn hộ của huynh đài...

Chàng dứt lời thì thiếu niên áo vải tiến gần lại. Bàn tay để trước ngực phóng chưởng đánh ra.

Thiếu niên áo xanh còn có ý muốn thử nội lực đối phương. Chàng chấp hai tay lại rồi bằng phẳng đưa ra. Hai luồng kình lực đụng nhau ở không gian khiến cho hai bên cùng chấn động.

https://thuviensach.vn

Thiếu niên áo xanh vẫy động chưởng lực. Nội lực xô ra cuồn cuộn, thế mà đối phương vẫn đứng vững như núi. Thân hình không xê xích chút nào. Thiếu niên áo xanh thấy vậy không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Chàng quát lên một tiếng. Tay trái khoanh một vòng tròn, tay mặt lại phóng chưởng đánh ra.

Thiếu niên áo vải vẫn giữ nguyên tư thế như trước không thay đổi. Bày tay gã cũng phóng chiêu đối địch. Chưởng lực hai bên lại đụng nhau lần nữa.

Thiếu niên áo xanh vẻ mặt rất nghiêm trọng. Một bàn tay chàng vạch nửa vòng tròn. Rồi phóng liền chín chưởng.

Thiếu niên áo vải cặp mắt tròn xoe chiếu ra những tia sáng hung dữ. Song chưởng gã liên tục phóng tới để đón chưởng lực đối phương. Gã bỗng lùi lại một bước. Sau cùng hai bên đứng cách xa nhau có đến mười bốn, mười lăm trượng.

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa nhíu cặp mày liễu. Nàng đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh khẽ nói:

- Gã thiếu niên này xem chừng không phải hạng tử tế. Chắc gã là một tên vô loại đến cùng cực...

Bỗng nghe thiếu niên áo vải đứng đối diện lớn tiếng:

- Tại hạ cũng không nhận ra được lai lịch của hai vị. Thôi bây giờ cứ thế này là xong. Nếu các hạ chịu bỏ ra trăm lạng bạc là chúng ta bãi chiến.

Thiếu niên áo xanh trong lòng ngờ vực hỏi:

- Phải chăng đây là huynh đài có ý lừa gạt?

Thiếu niên áo vải hững hờ đáp:

- Người ta thường nói: “Có vung phí tiền tài mới tiêu tai giải họa được”. Các hạ không nên ngoan cố.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Cuộc đấu này thật là vô vị. Dĩ nhiên tại hạ mong muốn gươm đao biến thành châu ngọc. Nhưng hiện giờ trong túi tại hạ chỉ có hai chục lạng...

Chàng nói tới đây thò tay vào túi móc ra mấy đĩnh bạc trắng ngần.

Thiếu niên áo vải lắc đầu:

- Tại hạ bản tính nói sao cứ thế, không có chuyện mặc cả.

https://thuviensach.vn

Thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa xen vào:

- Tiện thiếp có kế lưỡng toàn. Bây giờ các hạ tạm thu lấy hai chục lạng bạc.

Sau đây một tháng bọn ta sẽ đưa nốt tám chục lạng cho các hạ cũng ở nơi đay, như vậy được chăng?

Thiếu niên áo vải đáp:

- Không ổn rồi! Tại hạ phải đi theo các vị để thu đủ nốt tám mươi lạng nữa mới xong...

Thiếu nữ nhấp nháy cặp mắt đáp:

- Chúng ta cứ thế!

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Muội tử! Muội muội...

Thiếu nữ vẫy tay một cái. Thiếu niên áo xanh thấy nàng ra hiệu liền dừng lại không nói gì nữa. Thiếu niên áo vải đã nhìn rõ cử động của đối phương. Gã hắng đặng một tiếng nhưng cũng lẳng lặng không nói gì.

Thiếu niên áo xanh hỏi:

- Tại hạ là Cố Thiên Võ. Huynh đài có thể cho hay quí tính được chăng?

Thiếu niên áo vải đáp:

- Tại hạ họ Triệu tên gọi Tử Nguyên.

Đoạn gã cười khanh khách hỏi:

- Tên họ tại hạ đã nói rồi còn phương danh và tôn tính của cô nương, các hạ có thể cho nghe được chăng?

Thiếu niên áo xanh tức Cố Thiên Võ ấp ứng đáp:

- Y là... là...

Thiếu nữ mỉm cười nói tiếp:

- Săn tên hỏi họ, lần mò ngốc gác, là người khí lượng nhỏ nhen. Nhưng tiện thiếp cũng nói ra cho các hạ nghe. Tiện thiếp là Yên Lăng Thanh.

Thiếu niên áo vải tức Triệu Tử Nguyên nói:

- Một người họ Yên, một người họ Cố mà là huynh muội kể ra cũng kỳ!

Yên Lăng Thanh đáp:

- Kỳ gì mà kỳ? Tiện thiếp cùng Cố đại ca là biểu huynh biểu muội.

Nàng khẽ nghiêng đầu ngó Triệu Tử Nguyên bằng cặp sóng thu, hỏi gã:

https://thuviensach.vn

- Các hạ bảo rượt theo bọn tiện thiếp mà không có ngựa thì làm thế nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương bất tất phải bận lòng. Hai vị cứ việc gia roi giục ngựa. Tại hạ chạy bộ cũng kịp chán.

Yên Lăng Thanh không nói gì nữa. Nàng vội giật cương cho ngựa chạy vọt đi. Cố Thiên Võ cũng thúc ngựa theo sau. Đôi ngựa chạy xa hơn mười trượng rồi, Yên Lăng Thanh quay đầu nhìn lại thấy Triệu Tử Nguyên vẫn đứng yên không nhúc nhích. Mặt lạnh như tiền, nàng nói:

- Gã họ Triệu xuất hiện một cách đột ngột. Không chừng câu chuyện giữa chúng ta đều bị gã nghe lỏm hết rồi. Gã mượn cớ rượt theo bọn ta hẳn có dụng ý gì đây. Vậy chúng ta phải coi chừng mới được...

Cố Thiên Võ hỏi:

- Chẳng lẽ gã cũng vì việc này mà tới đây?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Hiện giờ chưa biết thế nào mà nói quyết. Có điều gã là người mưu thâm khôn lường, khó lòng đo được bụng dạ. Nhưng rồi chúng ta phải dò cho biết gốc gác mới được...

Nàng phóng ngựa chạy như bay. Chớp mắt đã cách Triệu Tử Nguyên đến mấy chục trượng.

Triệu Tử Nguyên thấy đôi ngựa vọt đi mỗi lúc một xa, đột nhiên mắt gã lộ sát khí, miệng lẩm bẩm:

- Thái Chiêu bảo... Thái Chiêu bảo không ngờ trong tòa cổ bảo đó cũng có chủ nhân...

Gã tung người vọt đi nhanh như bay. Chỉ trong khoảnh khắc đã vượt lên phía trước hai người kỵ mã.

Cố Thiên Võ thấy Triệu Tử Nguyên lướt băng băng bên cặp ngựa mà tỏ ra tuyệt không nhọc mệt chút nào, bất giác lên tiếng khen ngợi:

- Cước trình của huynh đài mau lẹ đến thế là cùng! Khinh công này trong thiên hạ khó có người bì kịp.

Khu rừng lau bát ngát càng đi càng xuống thấp. Dọc đường hoa lau bay tới tấp rơi xuống đầy đường. Cả người ngựa cũng biến thành trắng xóa.

https://thuviensach.vn

Vượt qua cánh đồng bằng, xa xa nhìn thấy trời mây giao tiếp. Một khu rừng rậm cao hơn chân trời chút ít nổi bật lên. Giữa vùng cây cỏ xanh biếc hiện ra một con đường xám ngắt khúc khuỷu quanh co.

Hai người kỵ mã một người đi bộ tăng gia cước trình chạy thật mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới thị trấn nhỏ.

Tòa thị trấn này kiến trúc trên một cái gò thấp xung quanh là đồng ruộng bát ngát. Đường lớn ngõ hẻm trong tòa thị trấn đều cờ xí la liệt trông như màng nhện.

Ba người tiến vào thị trấn liền thấy bầu không khí có điều khác lạ. Cả tòa thị trấn đều yên lặng như tờ. Trên đường phố không một bóng người qua lại mà cũng không nghe thấy một âm thanh nào hết.

Cố Thiên Võ đảo mắt nhìn bốn phía hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ bao nhiêu người trong thị trấn đều chết hết cả rồi?

Yên Lăng Thanh cũng ồ một tiếng rồi nói:

- Vụ này tất có điều ngoắt ngoéo. Chúng ta chia nhau đi các ngã để coi tình hình xem sao...

Hai người dắt ngựa đi theo hai nẻo đường. Còn Triệu Tử Nguyên vẫn đứng yên chỗ chứ không dời gót.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai người kỵ mã lại quay về chỗ cũ. Yên Lăng Thanh vừa thấy Cố Thiên Võ đã hỏi ngay:

- Có phát giác ra chuyện gì không?

Cố Thiên Võ uể oải đáp:

- Đến bóng ma cũng không thấy chứ đừng nói người.

Yên Lăng Thanh nói theo:

- Cả bên này cũng vậy. Thật là một cảnh tịch mịch ghê người. Xem chừng trong thị trấn không còn một người nào cư trú nữa.

Cố Thiên Võ quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Huynh đài có cao kiến gì về hiện trạng khác thường này không?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Không có ai thì càng tịch mịch. Đêm nay chúng ta mỗi người được ngủ trong một tòa nhà lớn...

https://thuviensach.vn

Gã chưa dứt lời, đột nhiên Yên Lăng Thanh cất tiếng la:

- Coi kìa! Đầu đường kia có người đi tới.

Cố Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên ngảnh đầu nhìn ra quả thấy dưới ánh triều dương có bóng người từ đầu đường đi lại.

Người kia đi mỗi lúc một gần. Bây giờ đã trông thấp thoáng thấy một lão già xõa tóc, mặt mũi xanh rờn. Tay lão cầm giỏ đựng rau và trái cây. Lão tập tễnh bước chậm chạp trên đường.

Cố Thiên Võ dừng ngựa đứng chắn trước mặt lão già. Y ngồi trên lưng ngựa nghiêng mình thi lễ nói:

- Vãn bối kính chào lão trượng...

Lão già mặt xanh mướt ngó ba người hỏi:

- Không dám! Tráng sĩ có điều chi dạy bảo?

Cố Thiên Võ đáp:

- Lão trượng là người thứ nhất mà vãn bối được gặp ở thị trấn này. Không hiểu tại sao...

Chàng ngừng lại, nhưng trong ánh mắt cũng biết là chàng muốn hỏi tại sao phố xá vắng vẻ để xem lão phản ứng thế nào?

Lão già ốm o chau mày hỏi lại:

- Ồ! Phải chăng tráng sĩ nhận ra quang cảnh trong thị trấn này có điều khác lạ?

Cố Thiên Võ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Vãn bối muốn tìm một quán trọ để kiếm chút gì ăn cho khỏi đói.

Chẳng ngờ trong thị trấn lại không một bóng người...

Lão già ốm o ngắt lời:

- Cư dân ở đây đã lục tục bỏ đi từ nửa năm nay, dời đến một nơi khác, vì...

Yên Lăng Thanh không nhịn được hỏi xen vào:

- Vì lẽ gì?

Lão già ốm o run lên đáp:

- Vì trong thị trấn này thường có ma quỷ hiện lên quấy rối. Hai năm trước đã kế tiếp xảy ra mấy chục người bị chết một cách đột ngột. Tử trạng

https://thuviensach.vn

ghê gớm vô cùng! Không ai có thể điều tra ra được họ bị chết vì bệnh gì hay vì trường hợp nào? Thỉnh thoảng đêm tối lại có tiếng ma rú quỷ gào không ngớt. Trong thị trấn đã có bóng ma quỷ trùng điệp thì ai không hoảng sợ, nên họ bỏ cửa nhà thiên cư đi nơi khác.

Yên Lăng Thanh hít mạnh một hơi chân khí hỏi:

- Nói vậy thị trấn này biến thành nơi tổ quỷ hay sao?

Lão già ốm o gật đầu đáp:

- Đúng là tổ quỷ không hơn không kém.

Triệu Tử Nguyên từ nãy tới giờ vẫn lẳng lặng, chẳng nói năng gì, bỗng tiến lên một bước hỏi:

- Người trong thị trấn đã thiên cư đi hết mà sao lão tiên sinh một mình còn lưu lại đây?

Lão già ốm o ngắm nghía Triệu Tử Nguyên một lúc. Đột nhiên lão lộ vẻ nghi ngờ buột miệng nói:

- Rất giống... rất giống ngày trước.

Lão nói nửa câu dường như chột dạ, vội chuyển sang vấn đề khác, tiếp lời:

- Tiểu ca hỏi câu này rất đích đáng. Sở dĩ lão phu cứ ở lại đây là vì trước nay không biết sợ ma quỷ.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đởm lược của lão tiên sinh đã đến mực phi thường!

Lão già ốm o đáp:

- Chức nghiệp của lão phu bắt buộc lão phu đi vào hàng ngũ với ma quỷ.

Lâu ngày quen đi thành ra thản nhiên như không thấy gì.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Sao! Lão tiên sinh là...

Lão già ốm o ngắt lời:

- Lão phu được người bản trấn thuê mướn để coi mồ mả.

Yên, Cố hai người "ủa" lên một tiếng.

Lão già không ngớt ngắm nghía Triệu Tử Nguyên. Sau lão thấy nhìn lâu cũng ngượng, liền quay ra chỗ khác.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trong Nghĩa Địa Ương Thần Xuất Hiện

Lão già lại hỏi:

- Hàn xá ở ngoài thị trấn trong khu mồ mả. Tại đó có đủ rượu nhắm cùng trái cây. Nếu ba vị không chê, xin dời gót ngọc tới đó để lão phu hết tình địa chủ, nên chăng?

Triệu Tử Nguyên không chờ Yên, Cố hai người phúc đáp đã cướp lời:

- Lão tiên sinh đã có thịnh tình như vậy nếu tại hạ khước từ là bất kính, vậy tại hạ xin bái tạ trước.

Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ đưa mắt nhìn nhau. Yên Lăng Thanh khẽ gật đầu.

Lão già liền cất bước đi trước. Triệu Tử Nguyên theo sau. Yên, Cố hai người cưỡi ngựa đi sau cùng. Đoàn người nhắm phía Bắc ra khỏi thị trấn đến một khu nghĩa địa rất rộng. Giữa nghĩa địa có một dãy nhà gianh.

Bốn người đi vào khe những mồ mả. Khi tới nơi lão già mời ba người khách ngồi ở tòa nhà phía trước. Lão bày trà rượu cùng trái cây ra. Ba thiếu niên đều đã đói bụng nên không khách sáo gì nữa, ngồi vào ăn uống liền.

Cố Thiên Võ uống cạn chung rượu rồi cười nói:

- Không ngờ ở ngoài nghĩa địa lại được ăn uống phong lưu.

Yên Lăng Thanh đưa mắt ra hiệu cho Cố Thiên Võ.

Cố Thiên Võ quay lại nhìn lão già hỏi:

- Văn bối mạo muội hỏi thăm lão trượng một người, chẳng hay lão trượng có cho biết chăng?

Lão già ồm o hỏi lại:

- Công tử muốn hỏi ai?

Cố Thiên Võ đáp:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối kiếm một lão già què cẳng mà tướng mạo cực kỳ xấu xa.

Lão già nhíu cặp lông mày toan trả lời thì đột nhiên ngoài đường có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại.

Ba người kỵ mã từ phía tiểu thị trấn chạy tới. Bọn này ra đến nghĩa địa lục tục xuống ngựa, đi xuyên qua đám mồ mả tới trước căn nhà gianh. Hán tử mé hữu là một hán tử râu quăn, ngó những người ngồi trong nhà quát hỏi:

- Ai trông coi mồ mả nơi đây?

Lão già ốm o đáp:

- Chính lão phu.

Hán tử mé tả người nhỏ bé, thấp lủn thủng hỏi:

- Lão có thấy một người què cẳng, mặt mũi xấu xa mà tuổi đã già qua đây không?

Cố, Yên hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Lão già ốm o hắng dặng một tiếng đáp:

- Muốn hỏi thì phải cho có lễ độ. Cái gì mà lão nọ với lão kia? Như vậy sao phải người lịch duyệt? Chà chà! Lòng người thật là cổ quái!

Hán tử bé nhỏ thấp lùn ngoác miệng ra thóa mạ:

- Lão khỉ kia! Ta kêu lão bằng lão này, lão nọ không được hay sao? Nếu lão còn kiểu cách để ta nổi giận thì, hà hà...

Đại hán người cao lớn đứng giữa can ngăn:

- Nhị đệ không nên nhiều lời.

Hắn quay sang xin lỗi lão già:

- Lão trượng nên rộng lòng tha thứ. Nhị đệ của tại hạ bản tính lỗ mãng, thực ra gã chẳng có ác ý gì đâu.

Lão già ốm o đáp:

- Người mà lệnh nhị đệ tả hình dáng đó lão phu không được gặp.

Hán tử râu quăn hỏi:

- Sao lại lạ thế? Ương Thần Lão Xú đã ước định chúng ta đến đây hội diện.

Hán tử thấp lùn nhỏ bé la lên:

- Lão này nói dối phải không?

https://thuviensach.vn

Lão già ốm o lẳng lặng không trả lời.

Đại hán cao lớn lại nói:

- Có thể Ương Thần Lão Xú đến chậm. Vậy chúng ta hãy chờ ở đây một lúc.

Ba người liền ngồi xuống bên đường chờ đợi.

Lúc này ánh mặt trời chiếu xuyên vào trong tòa nhà lợp cỏ.

Yên Lăng Thanh nét mặt nghiêm nghị, thò ngón tay vào chung rượu viết lên mặt bàn:

“Bọn chúng là Hắc Nham tam quái. Coi tình hình này thì bọn chúng cùng một phe với lão Ương Thần.”

Cố Thiên Võ hạ thấp giọng xuống nói:

- Tam Quái không nhận biết hai ta. Chắc bọn chúng vẫn chưa hiểu nội tình, còn chờ đợi Ương Thần đến để hỏi cho rõ...

Bỗng thấy hán tử thấp lùn la lên:

- Lão già kia! Sao không đi lấy một vò rượu ra đây cho chúng ta uống chơi?

Lão già ốm o lạnh lùng đáp:

- Rượu uống hết cả rồi.

Hán tử thấp nhỏ thở hồng hộc hỏi:

- Không còn rượu ư? Không rượu thì chúng ta mổ bụng moi gan lão già để ăn tươi một bữa.

Bỗng nghe đánh “soạt” một tiếng. Hán tử thấp nhỏ rút yêu đao ở sau lưng ra cầm tay. Gã quát lên một tiếng thật to rồi vung đao lên sấn lại chém lão già.

Lão già ốm o sa sầm nét mặt, cặp mắt lấp loáng ánh hàn quang. Chiêu đao của hán tử sắp chém tới thì Triệu Tử Nguyên ngồi trong nhà quát lên:

- Tại hạ kính mời các hạ một chung. Các hạ hãy đón lấy!

Tiếng quát chưa dứt, chén rượu ở mặt bàn đã văng ra, xoay chuyển như chiếc lá trên không vọt đi rất nhanh. Ai nhìn thấy cũng phải khiếp sợ.

Hán tử bé nhỏ vừa phóng đao ra thì chung rượu lao tới như mũi tên bắn đập trúng vào cổ tay cầm đao của gã. Diễn biến đột ngột này hán tử chưa kịp nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Gã vội vung đao đâm vào chung rượu. “Vù” một tiếng! Chung rượu tung cao lên mấy thước rồi hạ xuống tay trái gã.

Hán tử râu quăn la thất thanh:

- “Hoàn Diệp chỉ”! “Tuyết Trai Hoàn Diệp chỉ”!

Đại hán cao lớn biến sắc vọt người lên trước nhìn Triệu Tử Nguyên chấp tay tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hắc Nham Lệ Hướng Dã. Còn hai vị này là nhị đệ Trạm Nông và tam đệ Bốc Thương. Xin hỏi...

Hắn hít mạnh một hơi chân khí rồi tiếp:

- Phải chăng huynh đài từ Bạch Tuyết Trai ở Dương Võ tới đây?

Ba chữ “Bạch Tuyết Trai” vừa thốt ra, mười mấy con mắt ở trong nhà gianh chăm chú nhìn Triệu Tử Nguyên. Mọi người đều lộ vẻ nghi ngờ.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu không nói gì.

Đại hán cao lớn là Lệ Hướng Dã lại nói tiếp:

- Vừa rồi huynh đài hiển nhiên đã thi triển công phu của Bạch Tuyết Trai.

Bạn hữu giang hồ thường đồn đại Bạch Tuyết Trai chủ nhân là Mạnh Kiên Thạch trước đây hai chục năm đã giao du thân mật với Thái Chiêu bảo chúa Triệu Phi Tinh. Từ ngày Triệu Phi Tinh bị chức nghiệp kiếm thủ sát hại, trong võ lâm không thấy đệ tử hai nhà này xuất hiện nữa...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Thanh danh của các hạ lẫy lừng không cần phải nói, ngay lệnh nhị đệ vừa rồi thi triển công phu bằng cây đao cũng đã đến trình độ xuất thần nhập hóa...

Chàng nói tới đây ngẫu nhiên quay đầu lại thì thấy lão già ốm o đã tiến lại gần đến bên mình, chỉ còn cách không đầy một thước. Hiển nhiên lão chú ý đến câu chuyện của bốn người và ra chiều rất khích động. Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Lão trượng làm sao thế?

Lão ốm o khôi phục lại vẻ bình tĩnh đáp:

- Không! Lão phu không sao cả... Lão phu lại gần để coi xem chén rượu kia tung lên rồi lại rớt xuống còn lành hay đã bể rồi?

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy trên con đường nhỏ về phía đông, một vị hòa thượng đầu to mà người thấp lật đật đi tới. Nhà sư đến trước nghĩa địa rồi rẽ qua mé bên trái để tiến vào. Lão đứng trước căn nhà gianh dòm ngó mọi người, đoạn đi thẳng tới đống mồ mả ngổn ngang, đứng lại trước một bát hương.

Nhà sư cúi đầu chấp tay nói:

- Vô lượng thọ phật! Bần tăng đến quyên giáo những vị có thiện duyên.

Hắc Nham lão tam là Bốc Thương cười hỏi:

- Đại sư đến quyên giáo ở nơi nghĩa địa chôn người chết há chẳng hồ đồ lắm ư?

Nhà sư móc trong bọc ra một chiếc mõ gỗ gõ lên hai tiếng "cốc cốc" đáp:

- Người đời dễ mấy khi hồ đồ? Sao lão thí chủ lại khéo nhận chân như vậy?

Bốc Thương lớn tiếng hỏi:

- Triều Thiên Tôn Giả! Tôn giả còn đóng kịch mãi ư? Chẳng lẽ Bốc mỗ lại không nhận ra?

Nhà sư lùi lại một bước đáp:

- Bần tăng đã tuyệt tích giang hồ mấy chục năm. Không ngờ còn có người nhận ra được.

Bốc Thương hỏi:

- Tại hạ từng nghe Tôn giả mấy năm trước đây đã liên tiếp đả bại anh em họ Kim ở Lĩnh Nam rồi từ đó mai danh ẩn tích. Không hiểu vì lẽ gì nay Tôn giả lại tái xuất giang hồ?

Triều Thiên Tôn Giả trầm giọng đáp:

- Bần tăng bị bức bách phải xuống núi là vì...

Trạm Nông hỏi xen vào:

- Vì chuyện gì?

Triều Thiên Tôn Giả nói dằn từng tiếng:

- Năm bữa trước đây bần tăng tiếp được "Phi hạc truyền thư" của ông bạn già tên gọi Ương Thần Lão Xú. Trong thư nói là có việc khá quan trọng, ước hẹn bần tăng đến đây tương hội...

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ ngồi bên nghe từ nãy tới giờ. Sắc mặt hai người đột nhiên biến đổi rất khó coi.

Triệu Tử Nguyên thấy thế đã đoán ra được năm, sáu phần.

Lão đại trong Hắc Nham tam quái là Lệ Hướng Dã bỗng bật tiếng la thất thanh:

- Ương Thần Lão Xú!... Lạ thiệt! Ba anh em tại hạ ở Hắc Nham cũng tiếp được "Phi hạc truyền thư" của Lão Xú ước hẹn đến họp mặt ở ngoài thị trấn ma quỷ này.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên phía sau ngôi mả lớn ở mé tây bỗng có tiếng ngáy "pho pho" vang lên.

Lệ Hướng Dã liền im tiếng. Hắn lạng người đi quanh ra phía sau ngôi mả này thì thấy một tên khiếu hóa đứng tuổi mặc áo vá đến trăm mảnh đang nằm ghé vào bia đá mà ngủ. Lệ Hướng Dã khẽ đặng hắng một tiếng.

Khiếu hóa đứng tuổi trở mình một cái rồi mở bừng mắt ra, miệng lẩm bẩm:

- Cơm thừa canh cặn vẫn không bể bụng. Áo vá trăm mảnh mà người không dơ dáy.

Lệ Hướng Dã ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Các hạ là một vị cao nhân ở Cái bang phải không? Liệu các hạ có thể cho biết lai lịch được chăng?

Khiếu hóa trung niên ngồi nhỏm dậy hô:

- "Phi Phủ chấn thiên hạ"!

Hắn vừa hô câu này thì bọn cao thủ đứng bên phần mộ đều liếc mắt nhìn lại.

Lệ Hướng Dã cười ha hả nói:

- Tưởng ai hóa ra Phi Phủ Thần Cái, một nhân vật trong Ngũ kiệt dưới trướng Bang chúa, đã tới đây. Xin tha thứ cho Lệ mỗ thị giác kém cỏi.

Phi Phủ Thần Cái đáp:

- Không dám! Xin hỏi Ương Thần Lão Xú đã đến đây chưa? Lão hóa tử này y ước chờ lão đã lâu...

Bốc Thương đứng bên hỏi lại:

- Sao! Các hạ cũng ước hẹn với Lão Xú đến đây ư?

https://thuviensach.vn

Phi Phủ Thần Cái gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lệ Hướng Dã trầm giọng nói:

- Lão Xú đã phiền tới mọi người thì nhất định phải có việc gì quan trọng.

Phi Phủ Thần Cái đáp:

- Chúng ta hãy chờ một lúc nữa, nếu Lão Xú không tới thì lão hóa tử này chẳng cần biết có việc gì quan trọng hay không cũng bỏ về. Lần này lão gởi "Phi hạc truyền thư" mời Bang chúa tệ bang là Long Hoa Thiên. Nhưng tệ Bang chúa mắc công chuyện mới sai lão hóa tử đại diện đến đây phó ước...

Cố Thiên Võ và Yên Lăng Thanh đứng bên kia khẽ bàn nhau:

- Người ta đồn Ương Thần Lão Xú nửa chính nửa tà, ở giữa hai phe Hắc, Bạch. Thế lực của lão rất lớn không thể coi thường được. Dường như chuyện này lão mời những cao thủ hạng nhất cả hai phe chính tà đến đây.

Yên Lăng Thanh khẽ nói:

- Chúng ta phải luôn luôn đề cao cảnh giác, chờ thời cơ thuận tiện là dời khỏi nơi đây.

Nàng nói xong liền ngửng đầu nhìn lên, bỗng thấy Triều Thiên Tôn Giả đang dời gót tiến về phía căn nhà gianh. Tôn giả chấp tay hỏi:

- Không hiểu ba vị thí chủ có nhận được "Phi hạc truyền thư" của Ương Thần không?

Lão trỏ vào Yên Lăng Thanh, Cố Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên mà hói câu này. Cố Thiên Võ ấp úng đáp:

- Không... không phải... Bọn tại hạ tới đây một cách ngẫu nhiên.

Triều Thiên Tôn Giả chuyển động cặp mắt nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Thật là một việc trùng hợp hi hữu.

Yên Lăng Thanh đứng phắt dậy hỏi:

- Tiểu nữ không hiểu ý tôn giá muốn nói gì?

Triều Thiên Tôn Giả cười đáp:

- Bần tăng chẳng có điều gì quanh co hết. Nữ thí chủ bất tất phải đa tâm.

Lão chấp tay xá dài một cái.

Yên Lăng Thanh cảm thấy một luồng kình lực xô tới. Nàng đưa bàn tay lên trước ngực khẽ quạt một cái làm cho vạt áo trước ngực Triều Thiên Tôn

https://thuviensach.vn

Giả bay phất phới. Còn Yên Lăng Thanh thân hình cũng lảo đảo mấy bước mới đứng lại được.

Triệu Tử Nguyên đứng ở đàng sau nhìn thấy biến diễn này, không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- "Ta từng nghe Triều Thiên Tôn Giả võ công cái thế. Mười năm trước lão đã đả bại anh em họ Kim ở Lĩnh Nam. Vụ đó làm chấn động võ lâm, khiến hàng vạn người phải khiếp sợ. Không ngờ bữa nay lão đứng trước một cô gái mà chưa chiếm được phần tiện nghi đáng kể. Như vậy đủ chứng minh công lực của Yên Lăng Thanh đã đến một trình độ không thể lường được..."

Triều Thiên Tôn Giả hạ thấp giọng xuống nói:

- Bần tăng xin lãnh giáo.

Những tay cao thủ đứng ngoài xa cũng đã phát giác ra tình hình trước căn nhà gianh có điều khác lạ, ai nấy đều trố mắt ra mà nhìn Yên Lăng Thanh.

Yên Lăng Thanh thản nhiên như không có chuyện gì. Nàng rũ áo rồi ngồi xuống bưng chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch. Tửu lượng cùng hào khí của nàng càng khiến cho mọi người phải sửng sốt.

Quần hùng lắng lặng không nói gì nhưng trong lòng ai nấy đều xao xuyến.

Bầu không khí nghiêm trọng tựa hồ ngưng kết lại.

Sương chiều ảm đạm. Mọi người trong nghĩa địa đều lắng lặng đứng nguyên một chỗ. Chỉ có Hắc Nham tam quái bước lui rồi lại bước tới ra chiều nóng ruột.

Phi Phủ Thần Cái xoa tay hỏi:

- Đợi hàng nửa ngày mà không thấy lão Xú tới nơi. Chẳng lẽ lão lại sai hẹn?

Lệ Hướng Dã đáp:

- Tại hạ xem chừng lão Xú chắc là có điều chi ngăn trở, chứ nếu không thì lão đã tới rồi...

Trạm Nông bỗng dừng bước hô:

- Ương Thần Lão Xú! Lão đã đến kia!

https://thuviensach.vn

Thần kinh mọi người đều xúc động, đưa mắt nhìn ra. Dưới ánh chiều tàn, một bóng đen đang tập tễnh cất bước từ phía Quỷ trấn lật đật chạy tới. Chân lão khập khiễng mà chạy rất lẹ.

Yên Lăng Thanh biến sắc giục:

- Chúng ta đi thôi!

Yên, Cố hai người liền đứng dậy. Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút rồi cũng đứng lên theo. Ba người đồng thời rảo bước lật đật chạy về phía đông.

Triều Thiên Tôn Giả lớn tiếng:

- Xin thí chủ hãy dừng bước!

Lão lạng người đi một cái vọt ra đứng chận trước mặt ba người.

Cố Thiên Võ gầm lên một tiếng vung chưởng đánh tới. Triều Thiên Tôn Giả không né tránh, đứng yên đón tiếp phát chưởng của chàng.

Ba người nhân lúc Triều Thiên Tôn Giả ngưng thần tiếp chưởng liền rảo bước chạy đi. Chớp mắt đã ra xa năm, sáu trượng.

Bóng đen từ Quỷ trấn chạy nhanh như bay, chớp mắt đã đến trước nghĩa địa.

Bóng đen xông thẳng vào khu mồ mả rồi quanh ra mé tả chận đường ba người kia.

Chỉ trong khoảng khắc, mấy tay cao thủ trong nghĩa địa cũng chuyển động thân hình đến bao vây ba người.

Ba người thấy tình trạng không thể chạy thoát được, đâm liều dừng chân lại.

Ba người ngửng đầu trông lên thì trước mắt là một nhân vật quái dị, tướng mạo cực kỳ xấu xa. Tóc dài bỏ xõa xuống bên vai. Mặt rỗ chằng chịt mà chân đi khập khiễng.

Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy hình dáng lão không khỏi ơn da gà. Cả Yên, Cố, cũng phát khiếp.

Trạm Nông cất tiếng hỏi:

- Sao bây giờ Lão Xú mới tới đây?

Lão già xấu xa què chân này chính là Ương Thần Lão Xú. Lão đáp:

https://thuviensach.vn

- Hiện giờ không rảnh để nói hết được. Các vị thủ tín thật là giúp cho lão phu rất nhiều.

Cố Thiên Võ tiến lên một bước hỏi:

- Các hạ vô cớ chặn đường tại hạ là có dụng ý gì?

Ương Thần lão Xú cười lạt đáp:

- Sao lại là vô cớ được? Lão phu đã đoán chắc các vị tất đến Quỷ trấn này.

Lệ Hướng Dã đứng bên buộc miệng hỏi:

- Lão đã tiên liệu như vậy ư? Chẳng lẽ Lão Xú mời bọn ta đến đây về việc có liên quan đến ba người này.

Ương Thần đáp:

- Quan hệ rất lớn.

Phi Phủ Thần Cái không nhịn được hỏi:

- Nhưng là việc gì? Sao Lão Xú không nói rõ ra?

Ương Thần trầm giọng đáp:

- Nếu không phải việc quan hệ thì lão phu đã chẳng dám kinh động đến các vị.

Mọi người nghe giọng nói nghiêm trọng của lão trong lòng không khỏi hồi hộp.

Ương Thần lại hỏi:

- Chắc các vị đã được nghe chuyện Thẩm Trị Chương bị Kỳ Môn Cư Sĩ...

Mọi người bỗng giật mình kinh hãi, không tự chủ được, bất giác lùi lại một bước. Bốc Thương la thất thanh:

- Thẩm Trị Chương ư? Có phải là người năm ngoái đã chết ở... ở...

Môi hắn run lên không nói được nữa.

Ương Thần gật đầu đáp:

- Chính là Thẩm Trị Chương đã chết về tay Kỳ Môn Cư Sĩ.

Lão uể oải nói tiếp:

- Kỳ Môn Cư Sĩ là một tay kiếm thủ hầu hết bạn hữu võ lâm đều biết tiếng.

https://thuviensach.vn

Thẩm Trị Chương trước khi mất mạng đã tiếp được tấm thiệp đen khiêu chiến của Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Vụ này người giang hồ đều hiểu cả.

Phi Phủ Thần Cái nói:

- Cái đó lạ là Lão Xú phải thuyết minh...

Ương Thần ngắt lời:

- Đừng chẹn họng! Lão phu nói vậy bất quá là đưa ra một nguyên nhân. Năm bữa trước đây lại có người tiếp được tấm thiếp đen khiêu chiến kia.

Những tay cao thủ nghe nói đều kinh hãi thất sắc.

Lệ Hướng Dã buộc miệng hỏi:

- Ai vậy? Người ấy là ai?

Ương Thần dằn từng tiếng:

- Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn.

Triều Thiên Tôn Giả niệm Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật! Mạch thí chủ không tranh chấp gì với đời mà là người rất tốt. Có lý đâu y lại mướn Chức Nghiệp Kiếm Thủ để giết người. Đó chẳng qua là y muốn trừ hại. Người đứng sau bức màn ngấm ngầm thuê mướn, tạm thời chưa nên nói ra. Hai mươi năm trước Tạ Kim Ấn đột nhiên mất tích, từ đó trở đi trong võ lâm được gió yên sóng lặng...

Giữa lúc ấy, lão già coi mộ từ trong nhà gianh đi ra. Tay lão cầm một mảnh vải. Lão nghe nói ngửng đầu lên nhìn và lộ vẻ kinh ngạc, nhưng tay vẫn tiếp tục lau mặt bàn.

Ương Thần lại nói:

- Thế mà hai năm trước đây lại thấy một tay Chức Nghiệp Kiếm Thủ xuất hiện. Lai lịch hắn rất là kỳ dị. Kiếm pháp của hắn vô cùng tàn độc. Kỳ Môn Cư Sĩ là nhân vật đầu tiên mắc phải độc thủ của hắn. Vậy người này không khéo là âm hồn bất tán của Tạ Kim Ấn, hoặc họ Tạ mượn xác hoàn hồn. Nếu đúng thế thì còn nhiều chuyện rắc rối.

Triệu Tử Nguyên đứng giữa vòng vây đột nhiên hỏi xen vào:

- Các hạ tưởng có thể là một trong hai trường hợp đó ư?

Ương Thần đưa mắt nguýt Triệu Tử Nguyên chứ không trả lời. Lão đánh trống lảng:

https://thuviensach.vn

- Bữa nay lão phu mời các vị đến tập họp chẳng những chỉ để trợ quyền cho Mạch Thập Tự Thương, mà còn để mở cuộc điều tra cho ra gốc gác tên Chức Nghiệp Kiếm Thủ kia.

Trạm Nông hỏi:

- Lão nói nghe có vẻ dễ dàng lắm nhỉ? Nhưng chúng ta dùng cách gì để điều tra được?

Ương Thần trỏ vào Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ trầm giọng đáp:

- Mọi đầu dây mối nhợ là ở hai nhân vật nhỏ tuổi này.

Lão lại đưa mắt nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Về lai lịch hai thiếu niên đây, tại hạ cũng chưa biết rõ, nhưng bọn họ đã đi với nhau thì dĩ nhiên phải có mối liên quan.

Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ nghe nói đột nhiên biến sắc. Cố Thiên Võ nói:

- Các hạ ăn nói hồ đồ, vãn bối không sao hiểu được.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Việc này rất trọng đại, sao lại có thể liên quan đến bọn hậu bối được?

Ương Thần đáp:

- Lão khiếu hóa nghi ngờ là phải. Nếu chính mắt lão phu không nhìn thấy cũng chẳng cho là sự thật.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Lão Xú đã phát hiện ra điều chi?

Ương Thần đáp:

- Vụ này mới xảy ra năm bữa trước đây. Lão phu đến chơi Mạch phủ. Vào khoảng canh ba, đốt nhiên trên thềm nhà có tiếng người dạ hành. Lão phu liền lẳng lặng chuồn ra ngoài cửa sổ thì thấy hai bóng người sóng vai đứng trên tường vây phía trước viện...

Lão đưa cặp mắt sắc như dao nhìn Yên, Cố nói tiếp:

- Hai người dạ hành kia thấy lão phu xuất hiện liền hấp tấp vọt mình bỏ đi.

Lão phu toan rượt theo thì giữa lúc ấy Mạch Thập Tự Thương trong lòng nóng nảy, hấp tấp chạy ra ngoài. Tay lão cầm một tấm thiếp đen.

Lão đại trong Hắc Nham tam quái là Lệ Hướng Dã buộc miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng là tấm thiếp khiêu chiến của Chức Nghiệp Kiếm Thủ?

Ương Thần gật đầu đáp:

- Đúng thế! Kẻ đưa thiếp khiêu chiến mà lão phu nhận thấy thì ngoài hai người này không còn người thứ ba nào khác.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Triều Thiên Tôn Giả Thi Triển Phép Màu

Lệ Hướng Dã hỏi:

- Theo ý Lão Xú thì hai tên dạ hành đó tức là cặp nam nữ thiếu niên này phải không?

Ương Thần đáp:

- Đêm hôm ấy tuy trời không có trăng sao, nhưng lão phu cũng trông rõ lắm.

Đúng là hai đứa nhỏ này không thể lầm được.

Cố Thiên Võ xen vào:

- Bọn tại hạ tự nhiên mắc vào câu chuyện mình chẳng hiểu chi hết, thật đáng dở cười dở khóc.

Ương Thần cười lạt hỏi:

- Bất cứ việc gì hễ mắt thấy là thật. Chính lão phu đã nhìn rõ mà ngươi còn cãi được ư?

Triều Thiên Tôn Giả bước lại gần nói:

- Hai vị tiểu thí chủ đây hãy còn nhỏ tuổi quá, kể ra chưa đáng là Chức Nghiệp Kiếm Thủ đi đâm thuê chém mướn. Nhưng lại do chính miệng Xú thí chủ nói ra thì bần tăng chẳng thể không tin được.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Sự thực bọn tại hạ đối với bốn chữ "Chức Nghiệp Kiếm Thủ" hãy còn cách quá xa, nhưng nếu có liên quan đến thật thì đã sao?

Ương Thần trầm giọng đáp:

- Lão phu sẽ tìm cho ra đủ chứng cớ các ngươi là Chức Nghiệp Kiếm Thủ.

Yên Lăng Thanh nói:

https://thuviensach.vn

- Các hạ nói vậy thì bọn tiện thiếp chẳng còn điều gì để giải thích.

Ương Thần lầm lỳ đáp:

- Bữa nay các ngươi đã lọt vào tay lão phu thì nên thú thật đi kẻo lại ăn đòn.

Yên Lăng Thanh tức mình không nói gì nữa.

Ương Thần xẵng giọng hỏi:

- Ngươi có thú thật hay không thì bảo?

Yên Lăng Thanh chuyển động mục quang đáp:

- Để ta thú: "Chức Nghiệp Kiếm Thủ là kẻ què chân phải. Tướng mạo cực kỳ xấu xa, xấu đến nỗi không còn thể nào xấu hơn được nữa."

Ương Thần gầm hét:

- Con nhãi này! Mi muốn chết chăng?

Lão khoa tay mặt một vòng rồi đập vào trước ngực Yên Lăng Thanh.

Yên Lăng Thanh chân đi hài xảo. Người nàng trượt độ mấy bước, miệng nói:

- Ta tưởng Ương Thần đáng mặt nhân vật nổi tiếng võ lâm. Không ngờ cũng là một kẻ khí cục nhỏ nhen, chuyên đi uy hiếp những đứa con gái yếu ớt.

Ương Thần lại gầm lên:

- Con nha đầu này điêu ngoa hết chỗ nói...

Lão chưa dứt lời, hai bàn tay một trên một dưới phát huy nội lực rất tàn độc để đánh tới.

Yên Lăng Thanh thấy đối phương ra đòn hung dữ, nàng không dám chậm trễ, vội hóp bụng lại, lui về phía sau. Đồng thời nàng vươn hai tay, mười ngón khoằm khoằm nhằm chụp vào cổ tay đối phương. Ương Thần ra chiêu hết đà không kịp thu về, thì mười ngón tay của Yên Lăng Thanh như móc câu chụp gần tới. Khi còn cách một thước, nàng đã phát huy luồng cương khí xô ra từ trước.

Ương Thần trong lòng hồi hộp. Hắn biết mình đã coi nàng quá kém cỏi, bây giờ bị nàng ra chiêu "Phân Hoa Phất Liễu" một cách đột ngột, lão vội múa hai tay lên thành một vùng bóng chưởng mờ mịt rồi do những kẽ hở ngón tay của đối phương mà thu chiêu về.

https://thuviensach.vn

Nên biết Ương Thần đã nổi tiếng giang hồ mấy chục năm. Nội ngoại công của lão đều đến trình độ xuất thần nhập hóa. Ai cũng biết lão là một nhân vật không nên dây vào. Bây giờ lão phóng chưởng không thu lượm được kết quả nào, trong lòng căm hận vô cùng! Cặp mắt đằng đằng sát khí.

Bỗng thấy lão từ từ giơ bàn tay lên. Gan bàn tay lão dần dần nổi màu hồng.

Mọi người trong trường thấy tình trạng này đều cả kinh thất sắc, lo thay cho Yên Lăng Thanh. Cố Thiên Võ lớn tiếng la:

- Muội muội lui lại cho mau! Đó là "Bách Ương chưởng".

Phát chưởng của Ương Thần Lão Xú sắp phóng ra thì Triều Thiên Tôn Giả đột nhiên lướt tới xen vào giữa hai người nói:

- Xú thí chủ đừng đánh chết y, phải để y sống còn hỏi khẩu cung.

Ương Thần trầm giọng đáp:

- Lão phu hiểu rồi.

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Xú thí chủ hãy khoan rồi sẽ phóng "Bách Ương chưởng". Bần tăng muốn hỏi cho biết trước: Thập Tự Thương Mạch thí chủ tiếp được tấm thiếp khiêu chiến ước định giao đấu vào ngày nào?

Ương Thần đáp:

- Vào đêm hôm rằm, tức là còn cách hai ngày nữa.

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Bần tăng đề nghị bây giờ hãy bắt giữ hai tiểu thí chủ này đưa tới Mạch phủ để làm con tin. Hoặc giả có thể bảo vệ tính mạng cho Mạch thí chủ được.

Ương Thần trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lão phu e rằng Chức Nghiệp Kiếm Thủ vị tất đã chịu đánh đổi lấy tính mạng của bọn này.

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Hiện giờ chỉ có một đường như vậy, chúng ta thử làm thế coi.

Ương Thần trầm ngâm không nói gì.

Lão tam trong Hắc Nham tam quái là Trạm Nông đứng bên lên tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại ca! Giữa chúng ta và họ Mạch vốn chẳng có mối giao du chi hết, tội gì liều mạng cho y để rước lấy mối thù với một nhân vật lợi hại?

Bốc Thương cũng nói theo:

- Lão tam nói đúng đó. Chúng ta thật không nên gây thù với Chức Nghiệp Kiếm Thủ.

Phi Phủ Thần Cái đứng ở đàng sau lên tiếng:

- Xem chừng có người muốn rút lui. Lão phu thấy Lão Xú ra chiều miễn cưỡng. Đã biết anh em Hắc Nham trước nay chỉ muốn yên thân thì còn gắng gượng đưa người ta vào chỗ khó xử làm chi?

Trạm Nông tức mình quay lại nói:

- Lão Cái nên ăn nói lịch sự một chút.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Lão phu nói vậy không phải hay sao?

Trạm Nông cười khảy đáp:

- Lão Cái! Lão đừng ỷ có Cái bang ở phía sau nâng đỡ mà ăn nói ngang tàng. Này này! Ta nói cho lão Cái hay: Thế lực Cái bang tuy lớn thiệt nhưng bọn ta cũng chẳng coi vào đâu.

Phi Phủ Thần Cái cười lạt nói:

- Trạm bằng hữu buông lời nhục mạ tệ bang. Vậy lão khiếu hóa này muốn thỉnh giáo một phen.

Trạm Nông đáp:

- Hay lắm! Mấy bữa nay anh em ta bôn ba hoài, trong bụng chứa nhiều uất khí không nơi phát tiết. Vậy chẳng rườm lời làm chi nữa, lão Cái muốn động thủ thì Trạm mỗ là người đầu tiên xin bồi tiếp.

Phi Phủ Thần Cái lạnh lùng nói:

- Thú lắm! Thú lắm!

Lão rút cây búa lớn cài ở sau lưng ra đánh “soạt” một tiếng cầm tay nói tiếp:

- Mời Trạm bằng hữu tiếp chiêu đi!

Trạm Nông không nói gì nữa, phóng chưởng đánh liền. Phi Phủ Thần Cái khẽ hắng dặng một tiếng. Cây búa lớn để trước ngực quét ngang một cái.

https://thuviensach.vn

Hai luồng kình lực đụng nhau bật lên tiếng "sầm" rùng rợn. Cuồng phong thổi ầm ầm. Cát đá tung bay tới tấp.

Phi Phủ Thần Cái khẽ rung chuyển hai vai. Người lão lảng ra một bên. Lão mượn sức thế chưởng của đối phương xoay mình đi mười bốn vòng, nhưng hai chân vẫn đứng yên một chỗ chứ không lùi lại. Lão lạnh lùng hỏi:

- Thế nào?

Trạm Nông đáp:

- Lão Cái chớ ngông cuồng! Hãy tiếp một chưởng nữa của ta.

Dứt lời Trạm Nông lại vung chưởng đánh ra.

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng. Ương Thần đã tiến lên một bước nói:

- Nếu ông bạn biết điều thì chẳng nể mặt nhà sư, cũng nên nể mặt Phật.

Xin hai vị vì lão phu mà dừng tay.

Trạm Nông không tiện tiếp tục nổi nóng liền từ từ buông song chưởng xuống.

Lệ Hướng Dã tiến ra một bước nhìn Ương Thần chấp tay nói:

- Được Lão Xú có lòng quá yêu mời bọn tại hạ tới đây, nhưng Lệ mỗ tự lượng sức mình không thể giúp lão. Vậy xin cáo biệt.

Ương Thần xua tay đáp:

- Xin Lệ huynh hãy nghe lão phu một lời: Bản tính lão phu cũng không muốn làm phiền kẻ khác, nhưng vì Chức Nghiệp Kiếm Thủ còn tồn tại ngày nào là chúng ta ăn không ngon ngủ không yên ngày đó. Không chừng hiện giờ đã có người thuê mướn Kiếm Thủ sắp đến hạ sát chúng ta nữa.

Lệ Hướng Dã ngần ngừ hỏi:

- Vậy Lão Xú có mưu kế gì vẹn toàn không?

Ương Thần đáp:

- Cảm phiền ba vị coi bốn mặt. Để lão phu bắt hai đứa nhỏ này rồi sẽ tính.

Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ đưa mắt ra hiệu cho nhau. Cố Thiên Võ quay lại ngó Triệu Tử Nguyên máy môi nhưng không nói gì.

Triệu Tử Nguyên ra khỏi căn nhà tranh, nhìn Ương Thần hỏi:

- Những người mà các hạ muốn bắt trong đó có tại hạ không?

https://thuviensach.vn

Ương Thần trầm giọng đáp:

- Các hạ hỏi câu đó là thừa.

Triệu Tử Nguyên nhún vai nói:

- Các hạ đừng hối hận nhé...

Ương Thần đáp:

- Lão phu có việc gì mà phải hối hận? Các hạ khéo nói đùa.

Lão nói xong quay lại hỏi Yên, Cố:

- Sao các ngươi chưa chịu bó tay chịu trói?

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Bần tăng đã bố trí đâu đấy rồi và có cách thu thập mấy vị tiểu thí chủ này để đó cho Xú thí chủ khỏi phải động thủ.

Lão nói xong vỗ tay một cái, xung quanh khu mồ mả đột nhiên nổi lên những tiếng quái dị mà âm thanh nghe rất lọt tai. Thanh âm này giống như bài hát tiếng Phạn mà cũng tựa hồ thanh âm hàng ngàn mỹ nữ ca xướng vang văng vẳng lên không ngớt.

Mọi người chẳng hiểu tại sao lại có tiếng âm nhạc nổi lên rất hấp dẫn. Ai nấy đưa mắt nhìn quanh bốn phía thấy sau mấy ngôi mộ lớn hiện ra những đồng tử nhỏ tuổi xắp thành hàng đôi mặc áo màu lam lẫn màu hồng. Mười tên nam nữ đồng tử vừa hát vừa tiến đến trước mọi người. Yên Lăng Thanh, Cố Thiên Võ, và Triệu Tử Nguyên liền bị bọn chúng bao vây.

Khúc hát tiếng Phạn lúc bổng lúc trầm phát ra những luồng lực lượng kỳ dị không thể tưởng tượng. Cả ba người tựa hồ bị điện giật, toàn thân đều chấn động.

Yên Lăng Thanh cảnh giác trước tiên, lớn tiếng hô:

- Đây là "Nhiếp Hồn đại pháp" ở Miếu Triều Thiên. Mau thi triển "Vô Cực Lôi".

Triệu Tử Nguyên vừa nghe đến bốn chữ "Nhiếp Hồn đại pháp" đã giật mình kinh sợ. Chàng chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ đứng vững lại đồng thanh quát:

- Tà ma ngoại đạo có bao giờ thắng được người chân chính.

Tiếng quát của hai người lồng giọng nhau mà tựa hồ sét nổ giữa trời xanh.

https://thuviensach.vn

Tiếng quát chia thành năm đường như tiếng sấm, dài ngắn không đều, làm cho phong vân biến sắc.

Khúc hát tiếng Phạn hạ thấp xuống rồi lại vọt lên cao. Âm điệu biến đổi không còn vẻ chi hòa dịu nữa, khiến mấy người nghe khó chịu phi thường.

Yên Lăng Thanh vung chưởng đánh vào tên nữ đồng mé tả và quát lớn:

- Nằm xuống!

Tên nữ đồng đang hát không né tránh, vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì và tiếp tục đi theo bọn đồng tử kia.

Yên Lăng Thanh cả kinh thất sắc lại phóng song chưởng đánh ra. Gió nổi ầm ầm vẫn không làm cho đối phương biến chuyển hoặc động tĩnh gì hết. Uy lực của tiếng hát mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Triệu Tử Nguyên phác giác khúc hát tiếng Phạn xô ra một luồng lực lượng quái dị, cứ mỗi lần chàng vận công kháng cự thì luồng nội lực của đối phương lại gia tăng thêm một phần. Nội lực kháng cự càng mạnh, luồng lực lượng quái dị của đối phương càng lớn.

Triệu Tử Nguyên còn đang kinh ngạc bỗng cảm thấy tâm linh chấn động, thần trí dần dần hôn mê, phảng phất như một người lạc vào thế giới khác. Thân thể chàng tựa hồ bị rắn độc cắn rứt rất bi thảm. Nỗi đau khổ đưa lên óc khiến Triệu Tử Nguyên cảm thấy trong lòng nảy mối bi ai khôn tả, cơ hồ phát khóc.

Giữa lúc tâm trí chàng tựa hồ sắp tan vỡ, bỗng bên tia có luồng thanh âm vo ve như tiếng muỗi lọt vào:

- Mau trấn tĩnh tâm thần, thu chân khí và phong tỏa thất khiếu. Chỉ để lục mạch giao thông, thần trí hòa hợp, khí lực nương tựa nhau. Thần trí hòa hợp thấy điều gì quái dị cũng coi là thường thì không sao hết...

Triệu Tử Nguyên đang lúc mê man vì tâm thần chàng bị tiếng hát làm thương tổn. Bây giờ chàng nghe tiếng truyền âm cảnh cáo, bất giác trong lòng run lên. Chàng thở mạnh cho công lực tan đi. Tán công rồi chàng lại đề khí vận hành luôn mười tám lượt. Chỉ trong khoảnh khắc, quả nhiên chàng cảm thấy tâm linh tỉnh táo, và tựa hồ không nghe thấy thanh âm quái dị nữa. Sóng lòng dào dạt cũng bình tĩnh lại khá nhiều.

Triệu Tử Nguyên khôi phục lại được thái độ bình tĩnh rồi tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Ai vậy? Ai đã ngấm ngầm giúp ta...”

Chàng phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía thì chỉ thấy bọn Ương Thần đứng ở vành ngoài. Trong căn nhà gianh, lão già coi mộ vẻ mặt lầm lỳ, tay cầm tấm khăn vải lau mặt bàn không ngớt.

Triệu Tử Nguyên chưa phát giác ra được hình tích gì khác lạ. Chàng quay lại ngó Cố Thiên Võ và Yên Lăng Thanh thấy hai người trán toát mồ hôi, cặp mắt vô thần, hiển nhiên không còn lực lượng để chống âm thanh quái dị.

Triều Thiên Tôn Giả đứng ở vành ngoài trầm giọng ra lệnh:

- Phật lực vô biên! Đưa họ về Miếu Thiên Thần đi!

Bọn đồng nam đồng nữ lại vừa hát vừa đi vòng quanh. Khúc hát tiếng Phạn vang lên, chúng xếp thành hàng đôi đi về phía Tây. Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ chẳng khác gì người bị ma làm, như tỉnh như mê, ríu ríu đi theo bọn chúng...

Ương Thần chờ bọn đồng tử đi rồi, quay lại bảo Triều Thiên Tôn Giả:

- Bọn đồng tử đã huấn luyện rất tinh thâm. Nếu nhãn lực của lão phu không lầm thì chúng đều là những người có tư chất đặc biệt.

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Vì việc tìm kiếm bọn đồng tử này mà bần tăng phải chạy khắp hai vùng Nam Bắc sông Đại Giang mất mấy năm trời...

Lão nói tới đây đột nhiên dừng lại vì thấy Triệu Tử Nguyên vẫn đứng yên không đi theo bọn đồng tử. Triều Thiên Tôn Giả ngạc nhiên, liếc mắt nhìn vào mặt chàng mấy lần rồi hỏi:

- Lạ quá! Phải chăng tiểu thí chủ ở chùa Thiếu Lâm tới đây?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu.

Triều Thiên Tôn Giả lại hỏi:

- Tiểu thí chủ đã không phải là đệ tử phái Thiếu Lâm thì dĩ nhiên chưa từng rèn luyện môn “Kim Cương tâm pháp”, mà sao lại giữ được tinh thần sáng suốt trong trận “Mê Hồn đại pháp”?

Triệu Tử Nguyên vẫn lẳng lặng không nói gì.

Lúc này tiếng Phạn đã xa dần. Mười tên đồng tử dẫn Yên Lăng Thanh cùng Cố Thiên Võ đi về phía tây, mất hút vào trong bóng đêm mờ mịt...

https://thuviensach.vn

Phi Phủ Thần Cái tiến gần lại hỏi:

- Bây giờ mình có rảnh đâu mà tra hỏi gốc ngọn gã? Bọn đồng tử dưới trướng Tôn giả đi đã xa rồi, chúng ta còn phải rượt theo họ chứ?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Đừng nóng nảy! Đừng nóng nảy! Thanh Không Thần Miếu cách đây bất quá chỉ hai dặm mà hai thí chủ đó tâm hồn đã bị trấn áp. Ít ra là trong bốn mươi tám giờ, chúng mới tỉnh lại được. Bọn đồng tử có thể cai quản chúng một cách rất bình yên...

Phi Phủ Thần Cái giơ tay trỏ vào Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bây giờ xử trí với gã bằng cách nào?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- "Nhiếp Hồn đại pháp" đối với gã đã vô hiệu thì chỉ còn cách dùng võ...

Tôn giả chưa dứt lời đã vung chưởng đánh ra. Một luồng chưởng kình mãnh liệt vô cùng xô về phía Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên chau mày lạng tránh sang bên trái mấy bước.

Triều Thiên Tôn Giả lại phất tay áo rộng thùng thình một cái. Một luồng nhiệt phong từ trong tay áo rít lên ào ào xô vào đối phương nhanh như sấm động chớp nhoáng.

Luồng nhiệt phong chưa tới nơi, Triệu Tử Nguyên đã cảm thấy nóng bỏng cơ hồ không chịu nổi. Da thịt toàn thân chàng đau rát như dao cứa. Bất giác chàng lùi lại tìm đường chạy trốn, nhưng luồng nhiệt khí đã nóng bỏng như thiêu đốt kinh mạch. Chàng kinh hãi không bút nào tả xiết vội cất bước né tránh.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Trạm Nông la thất thanh.

- Cháy cháy! Trong Quỷ trấn phát hỏa rồi!

Triều Thiên Tôn Giả nghe tiếng la không khỏi sửng sốt. Chưởng thế của lão giảm sút đi nhiều.

Triệu Tử Nguyên thừa cơ nhảy lui về phía sau. Luồng nhiệt khí lướt qua bên ngực chàng.

Những tay cao thủ có mặt tại trường đưa mắt nhìn ra thấy ngoài Quỷ trấn về phía đông cách đó chừng mấy chục trượng, khói đen bốc lên ngùn ngụt. Ngọn lửa từ trong góc nhà đã lóe ra.

https://thuviensach.vn

Mọi người đứng xa thị trấn như vậy mà còn nghe tiếng nổ rắc rắc và tiếng gió thổi ào ào. Thế lửa mỗi lúc một rộng. Hỏa quang ngất trời coi như một đám mây màu đỏ hồng.

Triều Thiên Tôn Giả bất giác buông thõng hai tay, miệng lẩm bẩm:

- Ma quỷ làm loạn rồi! Ma quỷ làm loạn rồi!

Ương Thần Lão Xú trầm giọng hỏi:

- Quỷ trấn phát hỏa lúc này thật là vừa dịp. Nó khiến cho người ta biết mùi vị khác lạ. Tôn giả là người cửa Không mà cũng tin là có ma quỷ quấy nhiễu ư?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Xú thí chủ có điều chưa hiểu: Việc ma quỷ quấy nhiễu thị trấn là có một giai đoạn lịch sử khá dài. Bần tăng thường qua lại nơi đây, chính mắt mình đã được trông thấy mới tin là chuyện lạ không ngờ...

Lão chưa dứt lời, đột nhiên nghe Trạm Nông bật tiếng la:

- Lão Xú! Lão hãy coi kìa! Coi kìa!

Ương Thần Lão Xú quay lại:

- Coi cái gì?

Trạm Nông đáp:

- Lão già... coi nghĩa địa không thấy đâu nữa.

Ương Thần sửng sốt, vội vọt mình chạy vào nhà gianh thì nơi đây trống rỗng, không một bóng người. Lão thủ mộ dưới bao nhiêu con mắt của những tay cao thủ đã biến mất chẳng một ai hay mới thật là kỳ!

Ương Thần trán toát mồ hôi. Lão băng mình nhảy đến trước cửa nhà gianh, xoay tay đập cửa đánh binh một tiếng. Cánh cửa vừa mở, Ương Thần nhảy vào sục tìm lúc nữa rồi lại trở ra không nói câu gì. Vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng!

Lệ Hướng Dã không chịu được hỏi ngay:

- Hắn không ở trong đó ư?

Ương Thần Lão Xú lắc đầu, tựa hồ lão đang ngẫm nghĩ cực nhọc về vụ này, chẳng rảnh để lên tiếng.

Triều Thiên Tôn Giả đứng ngẩn người ra một lúc. Bỗng lão lộ vẻ khích động, miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Chắc hẳn rồi! Trừ phi lão coi mộ này thì chỉ có hẳn...

Ương Thần không tự chủ được lùi lại lớn tiếng:

- Lão phu đã đoán ra con người mà Tôn giả nói đó là ai rồi. Nhưng trước khi có đủ bằng chứng, hay hơn hết là Tôn giả đừng đoán càn.

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Chẳng phải bần tăng đoán càn đâu. Có điều Xú thí chủ không dám tin mà thôi.

Phi Phủ Thần Cái cũng nói to:

- Lão Xú! Chúng ta hãy trở về Quỷ trấn xem sao đã.

Ương Thần uể oải gật đầu.

Thế rồi mọi người đi về phía Quỷ trấn. Chỉ trong nháy mắt mấy người xuyên qua vùng lửa đỏ.

Biến diễn xảy ra đột ngột, bọn Ương Thần bối rối không để ý Triệu Tử Nguyên đã bỏ đi từ lúc nào.

Triệu Tử Nguyên cũng hoang mang. Sau một lúc chàng mới khôi phục lại ý thức, ngửng đầu nhìn lên bàn thờ Chúc Dung trong Quỷ trấn. Chàng vừa ngấm ngầm kinh ngạc vừa rất đỗi bàng hoàng. Trong đầu óc chàng, bao nhiêu làn sóng tư tưởng dào dạt nổi lên. Chàng nghĩ thầm:

- "Cuộc phát hỏa này thật là đột ngột! Chẳng hiểu ta có nên quay về thị trấn để xem sao không?..."

Nghĩ tới đây, chàng không dằn nổi tính hiếu kỳ, băng mình vọt đi nhanh như tên bắn. Chỉ mấy cái nhô lên, hụp xuống đã ra khỏi khu nghĩa địa.

Triệu Tử Nguyên đi bộ vào thị trấn, liền cảm thấy khí nóng như thiêu như đốt.

Dãy nhà mé đông đều bị lửa cháy ngùn ngụt. Ngọn gió đêm rít lên vù vù, khiến cho ngọn lửa lan ra càng mau.

Đột nhiên mé tả có tiếng rú thê thảm rít lên rùng rợn khác nào quỷ khóc thần gào giữa lúc canh khuya vang dội không ngớt.

Triệu Tử Nguyên toàn thân ớn da gà. Bất giác chàng nhảy xổ về phía phát ra thanh âm. Vừa đến góc đường quanh, đột nhiên chàng thấy bốn bóng người vụt qua rồi biết mất. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Triệu Tử Nguyên cho là mình mắt hoa, chàng tăng gia cước lực chạy theo,

https://thuviensach.vn

rồi ngó thấy lờ mờ bóng người đi sau cùng mình mặc áo cà sa rộng thùng thình, coi rất giống Triều Thiên Tôn Giả.

Bốn bóng đen khinh công cực kỳ ghê gớm, chỉ trong chớp mắt, chúng đã chạy ra ngoài thị trấn, không thấy đâu nữa.

Triệu Tử Nguyên đứng ngẩn người tự hỏi:

- "Bọn Triều Thiên Tôn Giả chạy như điên, không hiểu chúng đã gặp chuyện gì?"

Chàng bâng khuâng tiến về phía trước mấy bước, chợt động tâm linh, miệng lẩm bẩm:

- Không phải! Đúng là không phải, bọn tà thần và Hắc Nham tam quái.

Tất cả sáu tên, mà nơi đây mình chỉ thấy có bốn bóng người hay mình mắt hoa rồi chăng?

Chàng nghĩ mãi không ra nguyên nhân. Bây giờ chàng mới phát giác mình đang đứng ở phía trước một ngôi nhà cổ.

Tòa nhà cổ này có mấy gian đang bị ngọn lửa lém tới. Cứ tình hình này thì chỉ trong khoảnh khắc cả nhà sẽ bị thần hỏa đốt cháy hết.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng nhìn một lúc nhận ra tòa nhà này đã lâu đời lắm, vừa phần bị lửa cháy, khiến chàng cảm thấy nó điêu tàn quạnh quẽ, rất đáng khiếp sợ.

Triệu Tử Nguyên đưa tay khẽ đẩy. Cánh cửa vang lên một tiếng kẽo kẹt, rồi hé mở. Bên trong cửa vẫn tối mù tối mịt.

Trước tình thế nguy cấp, Triệu Tử Nguyên không dám chần chờ, chàng khoa chân bước vào trong nhà. Vừa bước chân vào, Triệu Tử Nguyên cảm thấy bên trong phảng phất có điều gì rất hiểm ác. Trong lòng xao xuyến, chàng ngấm ngầm vận chân khí ra khắp toàn thân để đề phòng.

Trong bóng tối, chàng lần mò tiến về phía trước. Bên ngoài ánh trăng lọt qua khe cửa, chàng nhìn lờ mờ thấy một cái án vuông đặt ngang ở giữa nhà. Trên án đầy bụi bám. Ngoài ngọn đèn dầu đã vỡ một nửa, chẳng còn một vật gì khác.

Triệu Tử Nguyên hồi hộp tiến lại trước án. Đột nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua, chàng phản ứng rất thần tốc, lạng người ra ngoài mấy bước.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trong Ngôi Nhà Cổ Hí Lộng Quỷ Thần

Sau cơn gió thoảng, bốn bề trở lại yên tĩnh.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- "Tòa nhà cổ này bốn mặt đều không cửa sổ. Vậy thì luồng gió nhẹ vừa rồi chắc là luồng kình lực ngấm ngầm của nội gia nào đây. Xem chừng trong nhà này còn có người khác ẩn nấp..."

Chàng từ từ hít một hơi chân khí rồi trầm giọng hỏi:

- Trong nhà có ai không?

Chàng vận chân lực đến tột độ để phát thanh. Tiếng vọng lớp lớp truyền lại mà vẫn không thấy tiếng người đối đáp.

Lúc này ngoài khe cửa ánh trăng không lọt vào nữa.

Sau một lúc, trong nhà đột nhiên lóe lên một tia sáng vàng huyền ảo.

Nguyên ngọn đèn đặt trên án không hiểu đã cháy lên từ lúc nào? Bốn vách tòa nhà cổ đang yên lặng bỗng có tiếng kẽo kẹt vang lên. Cánh cửa lớn chuyển động hé ra rồi đóng sập lại ngay. Triệu Tử Nguyên hoảng hồn, bất giác toàn thân ướt đẫm mồ hôi, miệng lẩm bẩm:

- Tà môn thật rồi! Chẳng lẽ trong thị trấn có ma quỷ quấy nhiễu mà người ta đồn đại là chuyện thật?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì biến diễn quái đản khác lại xảy ra: Ngọn đèn dầu trên án đang cháy bỗng nhiên tự động tắt phụt. Triệu Tử Nguyên trong lòng nao núng, thận trọng lùi từng bước đến góc tường. Chàng nghĩ tới ngọn đèn dầu không hơi không gió mà tự động lúc sáng lúc tắt càng ớn lạnh xương sống.

Chàng men theo góc tường mé tả tiến về phía trước.

Bất thình lình một bóng đen thấp thoáng rồi biến mất.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên không nói gì nữa nhảy xổ về phía trước. Trong phòng tối đen. Triệu Tử Nguyên nhảy vào quãng không. Chàng run lên cất tiếng hỏi:

- Ông bạn nào nấp ở trong này để hý lộng quỷ thần?

Chàng vừa dứt lời, lập tức cảm thấy một luồng gió cực mạnh từ phía sau xô tới. Chàng chưa kịp xoay mình thì luồng kình phong đã đè ép thân thể tưởng chừng muốn bể. Chàng không nghĩ gì nữa xoay hai tay phóng luôn ra ba chưởng.

Ba tiếng ầm ầm chấn động làm cho khí huyết Triệu Tử Nguyên phải nôn nao. Chàng kinh hãi buột miệng la hỏi:

- Ông bạn ẩn mình vì lẽ gì lại đánh lén tại hạ?

Tiếng quát hỏi chưa dứt bỗng thấy mé tả có một bóng đen thấp thoáng.

Triệu Tử Nguyên quay phắt lại thì sau lưng chẳng thấy người nào. Triệu Tử Nguyên ngưng thần đề phòng, tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên chàng giẫm phải một vật mềm nhũn như bông tựa hồ không phải mặt đất. Biến diễn này khiến chàng hoảng vía không bút nào tả xiết. Chàng chưa kịp sờ xem là vật gì thì đột nhiên lợm giọng buồn nôn, mùi tanh đã xông lên mũi.

Chàng loạng choạng lùi lại hai bước. Nhỡn quang vừa nhìn ra đã bật lên tiếng la hoảng:

- Hắc Nham tam quái!

Bỗng thấy góc tường mé hữu hai xác chết nằm ghé vào tường. Hiển nhiên là lão nhị Bốc Thương và lão tam Trạm Nông trong Hắc Nham tam quái. Bốc Thương cùng Trạm Nông cả hai người mặt đầy máu tươi, coi rất khủng khiếp.

Quần áo mặc trong mình bị rách te tua. Vết máu chảy ra đầy mặt đất. Cảnh tượng cực kỳ thê thảm rùng rợn!

Triệu Tử Nguyên khắp người ớn da gà, chàng khiếp vía bụng bảo dạ:

- "Hắc Nham tam quái bản lãnh cao thâm là thế mà mới trong khoảng khắc đã bị kẻ nào đánh chết hai mạng. Vậy công lực của hung thủ cao thâm đến trình độ khiến người nghe phải khủng khiếp..."

https://thuviensach.vn

Chàng cúi xuống để nhìn cho rõ thì thấy trên mình mỗi người đều có một vết bàn tay in vào. Hiển nhiên chúng đã bị âm độc chưởng đánh chết.

Triệu Tử Nguyên lại nghĩ tiếp:

- "Không trách trước khi vào trong Quỷ trấn này, hàng ngàn người chạy vong mạng bỏ đi vì chuyện gặp tà thần. Té ra bọn ma quỷ tụ tập ở trong này..."

Triệu Tử Nguyên sợ quá trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Trong lòng nổi lên mối cảm giác rùng rợn đến cùng cực. Thần kinh bị căng thẳng, chàng vừa kinh hãi vừa bàng hoàng.

Triệu Tử Nguyên vận mục lực dòm ngó xung quanh thì chỉ thấy trong nhà một màu tối đen khiến cho bầu không khí càng thêm vẻ thần bí hãi hùng. Chàng móc đá lửa trong bọc ra quẹt lửa lên.

Ánh sáng vàng khè ảm đạm soi trong tòa nhà. Mục quang chàng bỗng chạm phải một vật khiến cho trống ngực đánh hơn trống làng. Số là bên xác chết đã bày ra một cỗ quan tài bằng gỗ đen sì.

Triệu Tử Nguyên bất giác người run bần bật. Chàng đưa mồi lửa tiến về phía trước một chút. Ánh lửa nhỏ như hạt đậu lấp lóe khiến cho cỗ quan tài thành một vật khủng khiếp. Hơn nữa nào bụi bậm, nào màng nhện chằng chịt khắp nơi làm cho chàng thêm phần sợ hãi.

Một cơn gió nhẹ thôi qua. Mồi lửa tắt phụt.

Triệu Tử Nguyên xoay mình nhảy lùi lại. Chàng lắng tai nghe một lúc thì chỉ thấy tiếng nổ lách tách do lửa cháy vòng lại, ngoài ra không còn một thanh âm nào khác. Chàng khẽ hít một hơi chân khí rồi lại quẹt lửa lên, cúi đầu nhìn cỗ quan tài thì thấy trên tấm thiên có khắc mấy dòng chữ ngoằn ngoèo:

"Đêm rằm tháng chín, vào khoảng canh tư, trăng tà gác núi. Đột nhiên nghe tiếng..."

Còn những chữ dưới lờ mờ chàng không nhìn rõ. Triệu Tử Nguyên coi hồi lâu chẳng tìm được manh mối gì. Bất giác lòng chàng nảy ra ý niệm mở nắp quan tài để coi cứu cánh. Chàng cúi lom khom, vận nội lực vào cánh tay phải, nắm lấy cạnh tấm thiên quan tài. Bỗng nghe đánh cách một tiếng khiến chàng sợ hết hồn.

https://thuviensach.vn

Chàng đã mở nắp quan tài...

Triệu Tử Nguyên lại vận công lực ra khắp mình. Lúc nắp quan tài vừa bật lên thì người chàng đã lui lại hai bước. Sau một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, Triệu Tử Nguyên chuyển luồng nhãn quang nhìn lại trong quan tài thấy một người nằm thẳng cẳng. Lúc này chàng đã nát đảm. Trái tim tưởng chừng muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Chàng trố mắt nhìn người nằm trong quan tài thì chỉ thấy lờ mờ sắc mặt người đó xám xanh như xác chết, lại dương cặp mắt tròn xoe. Tứ chi cứng đơ không chỗ nào cong lại, mình mặc thọ phục (áo mặc cho người chết).

Hiển nhiên là người chết thật.

Ánh lửa chập chờn rồi tắt phụt.

Triệu Tử Nguyên chợt nảy lòng cảnh giác. Đột nhiên một luồng ám kình không một tiếng động đánh vào ngực chàng. Chân tay luống cuống, Triệu Tử Nguyên lùi lại hơn trượng.

“Kịch” một tiếng! Nắp quan tài tự động đậy lại. Tiếp theo những tiếng rú the thé vang lên.

Triệu Tử Nguyên lạnh người nghĩ ngay tới câu: “Ma quỷ xuất hiện!” Trong tòa nhà cổ những chuyện quái đản phát ra không ngớt. Triệu Tử Nguyên nghĩ mãi mà chẳng có cách nào giải thích cho hợp lý.

Những tiếng hú the thé chỗ này nổi lên, chỗ kia hưởng ứng.

Triệu Tử Nguyên đột nhiên xoay tay phóng chưởng đánh về phía phát ra thanh âm. Chưởng kình phóng mạnh như sấm vang nhưng chỉ ra xa chừng một trượng là tan mất biến.

Lúc này ánh lửa đã soi qua bức tường dày. Đột nhiên bên ngoài có tiếng chân trầm trọng vọng lại.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra rồi nhảy vèo tới góc nhà mé tả. Trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, chàng tự hỏi:

- “Không hiểu lại có ai đến? Giữa lúc đêm khuya mà họ lần mò tới tòa nhà hoang phế này thì chắc là có chuyện gì đây...”

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, đột nhiên dừng lại ở ngoài cửa. Tiếp theo cánh cửa lay động. Một bóng người như ma quỷ hiện hình thấp thoáng chuồn vào.

https://thuviensach.vn

Lúc này bóng trăng lại lộ ra trên nền trời mây lảng vảng. Triệu Tử Nguyên nhìn rõ người mới đến, bất giác chấn động tâm thần.

Nguyên người vừa tiến vào đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là lão già coi nghĩa địa. Lão tiến vào nhà rồi đưa mắt nhìn quanh một lượt, đoạn cất tiếng hỏi:

- Ông bạn không biết tên kia đứng ở chỗ nào ư?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần. Thanh âm này vang lên hồi lâu rồi yên lặng trở lại, không thấy tiếng trả lời.

Lão coi nghĩa địa ngần ngừ một chút, đoạn cất bước tiến vào. Lão đi quanh chiếc án vuông, dừng chân lại một lúc. Dường như lão đã phát giác ra thi thể hai người trong Hắc Nham tam quái. Lão ngắm nghía xác chết rồi trầm giọng nói:

- Thủ đoạn sát nhân của ông bạn thật là ghê gớm!

Lảo đảo mắt nhìn quanh. Thị tuyến của lão liếc qua hai xác chết và dừng lại trên cỗ quan tài. Mấy hàng chữ nhỏ ngoằn ngoèo trên tấm thiên chạm vào mắt lão. Bất giác lại khẽ đọc:

- Đêm rằm tháng chín, vào khoảng canh tư, trăng tà gác núi. Đột nhiên nghe tiếng...

Lão vừa đọc tới đây, bỗng nghe hai tiếng lách cách vang lên. Nắp quan tài lại mở ra. Một bóng đen trong quan tài nhảy lên phóng chưởng nhằm đánh về phía lão già. Chẳng ai ngờ tai họa phát ra từ vật vô tri. Lão già ngơ ngẩn giương mắt lên nhìn thì đột nhiên người lão co rúm, lùi lại. Phát chưởng từ trong quan tài đánh ra khiến cho người ta khiếp sợ bở vía.

Bỗng những tiếng thét như xé bầu không khí vang lên!

Triệu Tử Nguyên ẩn ở góc tường không dám tin rằng trên đời lại có người nội lực mãnh liệt đến thế! Chàng cũng không thể tin vì mình vừa mở nắp quan tài thì bên trong chỉ có một xác chết. Có lý đâu bây giờ xác chết đó biến thành người sống mở được nắp quan tài đứng lên phóng chưởng? Chẳng lẽ xác chết đó là một nhân vật đã luyện thành "Qui Tức công" vào nằm trong quan tài để trá tử?

Triệu Tử Nguyên không kịp suy nghĩ gì nữa. Chàng chú ý nhìn bóng lão già lùi dần về phía sau, chỉ còn thấy lờ mờ. Lão ứng biến mau lẹ mà thân

https://thuviensach.vn

pháp cực kỳ thần tốc, khiến chàng phải trợn mắt há miệng.

Lão già coi nghĩa địa lùi đến góc tường, hết đất rồi. Bỗng lão gầm lên một tiếng. Hai tay để trước ngực đột nhiên đẩy ra hai luồng chưởng lực đụng vào không khí. Lão mượn đà lạng người đi. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này lão thủ mộ đã xoay phương hướng ba lần và thay đổi thân pháp ba lượt. Chưởng phong tiếp tục vù vù lướt tới dưới bụng lão.

Quyền phong trong nhà tiêu tán hết, hán tử mặc thọ phục khoa chân tiến ra một bước, cất giọng âm trầm:

- Nằm xuống!

Hắn đột nhiên vung chưởng đánh tới. Chiếc án vuông trong nhà bị đụng đánh sầm một tiếng, gãy tan tành.

Một bóng đen ở dưới gầm án chợt vùng dậy phóng chưởng đánh tới phía sau lão già. Biến diễn cực kỳ đột ngột này khiến cho Triệu Tử Nguyên phải ngơ ngác. Mục quang chàng đang chăm chú nhìn vào hán tử mặc thọ phục nên không liệu trước là còn có người thứ ba đánh lén.

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng bầu nhiệt huyết sủi sùng sục. Chàng không nghĩ gì nữa, gầm lên một tiếng thật to rồi nhảy vọt lên. Triệu Tử Nguyên lướt tới phía sau người áo đen (tức bóng đen ở gầm án vừa xổ ra). Hán tử phóng chưởng vừa mau vừa mạnh. Triệu Tử Nguyên chưa kịp ra tay thì gã đã đưa tay gần vào lưng lão thủ mộ. Triệu Tử Nguyên cho là dù đại la thiên tiên giáng thế cũng khó lòng thoát chết.

Trong thời gian chớp nhoáng này, bỗng nghe mấy tiếng lắc rắc. Một cây cột lớn trong nhà tự nhiên đưa lên rồi đổ vào chỗ người áo đen đứng.

Nguyên thế lửa cháy lan ra rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã cháy hết đến quá nửa trên nóc tòa nhà. Cây cột lớn không điểm tựa nên đổ xuống. May sao cây cột đổ trúng vào người áo đen khiến gã sợ quá phải phân tâm. Trong lúc cấp bách gã không rảnh để nghĩ đến kẻ địch vội thu chưởng về. Cây cột lớn đổ lướt qua bên mình.

Lão thủ mộ vừa thoát chết mà vẫn thản nhiên tựa hồ chẳng thấy gì, lão ngửa mặt lên cười ha hả nói:

- Bọn ngươi còn những âm mưu quỷ kế gì thì trổ hết ra đi!

Hán tử áo đen đánh lén không được, ngẩn mặt ra hồi lâu rồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Người tính không bằng trời định, biết nói sao bây giờ?

Gã nói tới đây rồi cũng ngửa mặt lên cười rộ. Trong tiếng cười của gã có giọng run run. Gã quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Thằng lõi kia! Sao ngươi chưa cút cho xa mà còn đứng đó? Nơi đây há phải là chỗ ngươi nhúng tay vào được?

Triệu Tử Nguyên khẩn trương đến cực điểm, nhưng làm bộ chẳng sợ gì, đáp:

- Tại hạ không muốn bỏ lỡ cơ hội nhiệt náo này nên ở lại coi chơi.

Lão thủ mộ ngắt lời:

- Vụ này đã không liên quan gì đến chú thì chú nên bỏ đi là hơn...

Chàng nghe nói vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Người áo đen dằn từng tiếng:

- Họ Tạ kia! Lão còn chưa chết ư?

Triệu Tử Nguyên nghe nói toàn thân run bần bật. Cặp nhãn thần của chàng nhìn chầm chập vào lão thủ mộ thì thấy lão vẫn nghênh ngang như thường, chàng tự hỏi:

- "Họ Tạ là ai vậy?"

Hán tử mặc thọ phục cất giọng trầm trầm nói:

- Hắn giả trang đó. Chúng ta có mắt mà chẳng khác kẻ đui mù...

Lão thủ mộ lạnh lùng ngắt lời:

- Dường như các vị nhận lầm người rồi.

Hán tử mặc thọ phục hỏi:

- Ha ha! Các hạ tưởng len lỏi vào nằm vùng trong bản trấn giữ chức thủ mộ mà che mắt được người thiên hạ chăng? Mấy năm nay trong Quỷ trấn này, những người bị thảm tử không biết đến bao nhiêu mà kể, chẳng lẽ không có nguyên nhân?

Lão thủ mộ hỏi lại:

- Theo ý kiến của các hạ thì sao?

Hán tử mặc áo thọ ngập ngừng đáp:

- Lão còn muốn chúng ta giải thích nữa ư? Lão Tạ kia! Lai lịch lão đã bị bại lộ. Bao nhiêu người đến đây tầm cừu dĩ nhiên đã bị lão giết.

Lão thủ mộ hững hờ đáp:

https://thuviensach.vn

- Lời nói không căn cứ của các hạ hơi rườm đó.

Hán tử mặc thọ phục trỏ vào thi thể Bốc Thương cùng Trạm Nông nằm lăn dưới đất nói:

- Cứ coi hai người chết này là đủ biết...

Lão thủ mộ sửng sốt ngắt lời:

- Ô hay! Ông bạn bảo sao? Hai người chết nằm đây không phải là. Người áo đen cười lạt ngắt lời:

- Ta biết lão muốn nói hai người này không phải là kiệt tác của lão. Có đúng thế không?

Lão thủ mộ ra chiều ngơ ngẩn, cười xòa hỏi:

- Dưới gầm trời này lại có chuyện hoang đường đến thế ư? Ông bạn cho đây là kiệt tác của lão phu, trái lại lão phu lại nhận định là thủ đoạn của các vị.

Lão vừa nói câu này thì người áo đen và hán tử mặc thọ phục đều chưng hửng. Cả hai người đầy lòng ngờ vực đăm đăm nhìn đối phương. Lão thủ mộ cũng đứng ngơ ngác nhìn chúng.

Lão thủ mộ không phủ nhận là hành động của lão, cũng không giải thích nửa lời mà chỉ nói một câu khiến cho người áo đen cùng hán tử mặc thọ phục xoay ngược cảm nghĩ của mình, chúng đều biết rằng hai bên đều hiểu lầm lẫn nhau. Hồi lâu hán tử mặc thọ phục lại lên tiếng:

- Hắc Nham tam quái chỉ kêu lên một tiếng rồi hai người chết mà lại không chết về tay họ Tạ? Nếu việc này đồn đại ra ngoài giang hồ thì e rằng sẽ xảy chuyện náo động rất lớn.

Lão thủ mộ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Hai ông bạn mai phục ở đây đã lâu thì hai người này bị giết trong trường hợp nào tất đã nhìn thấy rõ mới phải chứ?

Người áo đen ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Trước đây một lúc ta ẩn mình dưới thần án, bọn Ương Thần rầm rộ kéo vào trong nhà. Lão Tam trong bọn Hắc Nham tam quái thấy phát hỏa liền hô hoán lên, chạy đi tìm người cứu hỏa...

Lão thủ mộ ngắt lời:

- Vụ phóng hỏa này cũng không phải các vị đã ra tay ư?

https://thuviensach.vn

Người áo đen đáp:

- Dĩ nhiên không phải.

Gã hắng dặng một tiếng rồi tiếp:

- Giữa lúc ấy cánh cửa lớn đột nhiên lay động. Một bóng người như ma quỷ hiện hình thấp thoáng tiến vào nhà. Thân hình hắn mau lẹ phi thường khiến người ta không ai tin được, vì trên đời làm gì có người khinh công ghê gớm đến thế?

Gã nói tới đây dừng lại một chút. Lão thủ mộ giục:

- Ông bạn kể hết đi!

Người áo đen kể tiếp:

- Người kia vào nhà rồi đi quanh mấy vòng. Ban đầu hắn còn bước theo phương pháp "Lục Hợp Thần Bộ". Hắn đi đến vòng thứ năm thì biến thành cái bóng lờ mờ. Cặp mắt tại hạ bỗng hoa lên một cái rồi nghe tiếng rú thê thảm. Lão nhị và lão tam trong Hắc Nham tam quái kẻ trước người sau ngã lăn ra. Tiếp theo một làn ánh sáng lóe lên rồi tắt phụt. Người kia đã chạy đi mất hút. Bọn Ương Thần lớn tiếng quát tháo, tới tấp vọt ra cửa rượt theo...

Lão thủ mộ sắc mặt nghiêm nghị khẽ lẩm bẩm:

- Có phải hắn không? Có phải hắn không?

Hán tử mặc thọ phục nói:

- Ngoài lão Tạ thực tình chúng ta không thể nghĩ ra còn ai có bản lãnh ghê gớm như vậy.

Lão thủ mộ lắc đầu không trả lời.

Lúc này thần hỏa đã thiêu rụi hậu viện tòa nhà cổ thành đống tro tàn. Nửa nhà trước cũng đổ sập xuống rồi. Những kèo cột cháy thành than, tro bụi trút xuống đầu mọi người. Ai nấy vội vàng lùi ra né tránh. Lão thủ mộ nói:

- Chúng ta cần tránh lửa đã.

Hán tử mặc thọ phục hỏi:

- Lão Tạ kia! Món nợ người chết này chưa thanh toán mà lão toan bỏ đi cho xong việc ư?

Lão thủ mộ lạnh lùng hỏi lại:

- Lão phu có nợ ai đâu mà phải thanh toán?

https://thuviensach.vn

Hán tử mặc thọ phục nói dằn từng tiếng:

- Hắc... Dạ... Trích... Tinh...!

Lão thủ mộ cặp mắt ngơ ngẩn hỏi:

- Ông bạn bảo sao?

Người áo đen xen vào:

- Lão lú lẫn thật hay lão giả vờ? Hai mươi lăm năm trước ngươi ta đã từng mướn lão đến Mạc Bắc cầm kiếm hạ sát Hắc Dạ Trích Tinh, lão cũng quên hết rồi ư? Hà hà! Lão Tạ kia! Phải chăng lão không ngờ trên đời lại có người vẫn còn nhớ kỹ vụ này?

Lão thủ mộ hỏi lại:

- Vậy danh hiệu của ông bạn là thế phải không?

Người áo đen đáp:

- Ta là Hắc Linh Quan Trâu Lệnh Sâm, chắc lão đã biết rồi. Còn đây là sư đệ ta tên gọi Cáp Kim Phúc.

Gã vừa nói vừa trỏ vào hán tử mặc thọ phục. Lão thủ mộ hỏi:

- Thế ra lão phu mắt kém. Bữa nay hai vị đến đây là để báo thù cho Hắc Dạ Trích Tinh?

Hán tử mặc thọ phục tức Cáp Kim Phúc đáp:

- Đúng thế! Hắc Dạ Trích Tinh là bạn của chúng ta, nếu không vì việc trả thù cho y thì bọn ta ở ngoài Mạc Bắc đường xa ngàn dặm tới đây làm chi?

Lão thủ mộ nói:

- Thế chẳng những hai vị đã nhận lầm người mà còn tìm lầm nữa.

Hắc Linh Quan họ Trâu nét mặt âm trầm nói:

- Lão thật là kẻ hèn nhát. Đã giết người sao không dám thừa nhận mà cứ chối quanh?

Lão già cười lạt không trả lời. Cáp Kim Phúc cố ý nói khích:

- Cáp mỗ nhìn rõ rồi. Nay lão không đeo kiếm bên mình, khiến anh em ta khỏi lo gì nữa.

Lão thủ mộ hỏi:

- Có chi mà phải quan tâm?

Cáp Kim Phúc cười hô hố đáp:

- Chúng ta rất sợ loài chó không có răng.

https://thuviensach.vn

Gã nói câu này thực tình cố ý chọc giận đối phương để xem lão có biến sắc không, nhưng lão thủ mộ thủy chung vẫn không nổi nóng. Cáp Kim Phúc cùng Trâu Lệnh Sâm ngơ ngác nhìn nhau. Chừng đã tưởng lão nghe nói câu này tất nghĩ đến người kia và không tài nào lão nhịn được nữa. Nhưng lão vẫn thản nhiên tức là bọn chúng tìm lầm người thật.

Lão thủ mộ hững hờ đáp:

- Hai vị mồm năm miệng mười bảo lão phu họ Tạ thì lão phu có tranh biện cũng chẳng ích gì.

Hắc Linh Quan Trâu Lệnh Sâm đưa mắt ra hiệu cho Cáp Kim Phúc lướt người ra đứng chặn trước cửa lớn, hai tay để trước ngực.

Lão thủ mộ trợn mắt lên hỏi:

- Ông bạn không cho lão phu ra nữa chăng?

Trâu Lệnh Sâm gật đầu đáp:

- Chuyến này nếu không điều tra cho rõ được thì cả lão cùng ta có bị chết cháy nơi đây cũng không đáng tiếc.

Triệu Tử Nguyên đứng bên nghĩ thầm:

- "Hai gã sư huynh, sư đệ Trâu, Cáp thủ đoạn đánh lén rất là hèn hạ, nhưng biết liều mạng để trả thù cho bạn thì cũng còn là bọn hán tử có huyết tính."

Lão thủ mộ nói:

- Thuyền đã vướng cầu không đi thẳng được thì lão phu đành phải xoay chiều mà đi.

Trâu Lệnh Sâm và Cáp Kim Phúc nghe lão thủ mộ nói câu này hiểu ngay là lão quyết ý sấn ra. Chúng liền hít mạnh một hơi chân khí chuẩn bị nghinh chiến cùng đối phương.

Lão thủ mộ gờm gờm ngó hai người một lát rồi tựa hồ thay đổi chủ ý, thủng thẳng nói:

- Tỷ dụ, lão phu chỉ nói tỷ dụ mà thôi, người họ Tạ kia mà có ở nơi đây thật thì liệu hai vị liên thủ hiệp lực có thắng nổi hắn không?

Trâu, Cáp liếc mắt nhìn nhau. Bọn chúng không ngờ lão thủ mộ lại hỏi câu này. Chúng ngẩn người ra một lúc rồi Trâu Lệnh Sâm ngập ngừng đáp:

https://thuviensach.vn

- Tình thực mà nói... thì dù anh em ta hợp lực cũng không nắm chắc được phần nào.

Lão thủ mộ "ồ" lên một tiếng hỏi:

- Nếu nói vậy thì ra hai vị chỉ có cái dũng của kẻ thất phu hay sao? Đáng tiếc ơi là đáng tiếc?

Cáp Kim Phúc biến sắc ngắt lời:

- Lão nói cho rõ ra! Chẳng bao giờ chúng ta chịu để kẻ khác nói móc họng đâu.

Lão già nói:

- Lão phu không muốn phí lời. Nếu hai vị có muốn biết một việc thì hãy đi theo lão phu...

Lão nói rồi quay sang bảo Triệu Tử Nguyên:

- Chú nhỏ kia! Nếu cao hứng thì đi với lão phu một chuyến cũng không sao.

Lão vừa nói vừa cất bước đi ra cửa.

Cáp Kim Phúc la lên:

- Họ Tạ kia! Lão đừng có ý dùng kế hoãn binh nữa.

Gã vừa nói vừa đứng chẹn cửa không để cho lão đi.

Trâu Lệnh Sâm gật đầu ra hiệu cho Cáp Kim Phúc. Cáp Kim Phúc mới chịu nghiêng mình nhường lối.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nữ Lang Hoa Lệ Xuất Hiện Đột Ngột

Trâu, Cáp hai người lùi ra trước tòa nhà cổ để đợi lão thủ mộ.

Triệu Tử Nguyên muốn đi theo lão thủ mộ bỗng nghe đánh "binh" một tiếng rùng rợn! Cây rường nhà lúc cháy bừng bừng đột nhiên sập xuống. Triệu Tử Nguyên luống cuống không biết làm thế nào. Chàng chưa kịp né tránh bỗng thấy một luồng lực lượng nhu hòa từ mé tả đưa tới. Chân chàng đứng không vững chúi về phía trước mấy bước, người chàng bị đẩy ra đúng vào chỗ cửa lớn. Mắt chàng ngó thấy một luồng bạch khí lờ mờ thoáng qua rồi thu lại.

Tiếp theo lại "sầm" một tiếng vang lên! Cả tòa nhà cổ sập xuống. Chỉ còn lại những cây cột đã cháy dở giơ lên. Trên không một luồng khí nóng xoay chuyển hồi lâu không ngớt.

Triệu Tử Nguyên phải một phen hú vía. Chàng quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy lão thủ mộ đứng cách xa chừng hơn trượng, ho sù sụ hói:

- Ngươi có việc gì không?

Triệu Tử Nguyên nhìn tòa nhà cổ đổ sụp, trong lòng chưa hết kinh hãi, đứng ngẩn người ra không trả lời được.

Trâu Lệnh Sâm hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Thân thủ và nhãn lực lão thật là ghê gớm! Lão còn cãi không phải họ Tạ nữa chăng?

Lão già lẳng lặng không nói gì, thủng thẳng cất bước tiến về phía trước.

Hai gã Trâu, Cáp và Triệu Tử Nguyên theo sau.

Dọc đường trong Quỷ trấn chỗ nào cũng bị thần hỏa thiêu rụi. Nhà cửa hai bên đường đã biến thành những đống tro tàn. Lác đác còn mấy chỗ lửa đang cháy. Lão thủ mộ vừa đi vừa than thở:

https://thuviensach.vn

- Một ngọn lửa vô tình đốt cháy sập cả một tòa tiểu thị trấn. Đây là lòng trời! Đây là lòng trời!

Bọn người ra khỏi tiểu trấn rồi đi về phía ngược lại với nẻo đường ra nghĩa địa.

Lão già đi tới chỗ trái gò nhỏ bỗng dừng chân lại. Trên khu gò này có hai chiếc mả xanh nổi lên.

Bên mộ cỏ dại mọc đầy, hoa Tử Đằng lan ra khắp nơi. Đom đóm bay quanh quẩn trên hai nấm mồ lẫn lộn vào với đám lân tinh coi tựa ma trơi.

Triệu Tử Nguyên trông thấy cảnh tượng thê lương này trong lòng không khỏi hồi hộp.

Cáp Kim Phúc hít một hơi khí lạnh hỏi:

- Lão đưa bọn ta đến chỗ hoang vắng này là có dụng ý gì?

Lão già lẳng lặng trỏ vào tấm bia chôn ở bên mộ. Ba người tiến lại coi thì thấy bia khắc một dòng chữ:

“Kiều Như San bị Tạ Kim Ấn giết chết yên nghỉ ngàn thu nơi đây”

Mấy người đọc hàng chữ rồi, Triệu Tử Nguyên cảm thấy sóng lòng dào dạt.

Trái tim chàng lúc này tựa hồ bị người nắm lấy đưa lên cao.

Bỗng nghe Hắc Linh Quan Trâu Lệnh Sâm buột miệng hỏi:

- Kiều Như San nào? Có phải Trung Châu Nhất Kiếm Kiều Như San không? Ta cứ tưởng y mất tích hai chục năm trước đây thì ra y đã bị chết về lưỡi kiếm của họ Tạ...

Lão thủ mộ không nói gì, thủng thẳng tiến về phía trước mấy bước và đi cách xa tấm bia đá chừng hơn trượng thì đến một trái gò khác. Giữa đám cỏ rậm cũng có một cái bia trên đề chữ:

“Tạ Kim Ấn bị Kiều Như San giết chết chôn ở chỗ này”

Trâu, Cáp thấy trên bia khắc chữ như vậy bất giác sắc mặt biến đổi. Hai người trợn mắt há miệng. Hai hàm răng run cầm cập không thốt ra được câu nào.

Lúc này Triệu Tử Nguyên đã nhìn rõ những chữ viết trên bia. Chàng cảm thấy huyết dịch trong người nhộn nhạo cả lên, chẳng hiểu ra làm sao.

https://thuviensach.vn

Chàng đăm đăm nhìn lão thủ mộ thì mục quang lão lại ngó ra chỗ khác để tránh ánh mắt của hai gã Trâu, Cáp. Lão hỏi:

- Các vị thỏa mãn rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên tinh thần hoảng hốt, bỗng nghe tiếng nói nhỏ lẩm bẩm:

- Không thể được! Không có lý nào thế được!

Sau một lúc lại thấy thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Đây là chuyện giả mạo!

Mọi người trên gò giật mình kinh hãi nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một cô gái ăn mặc hoa lệ, người nhỏ nhắn, không biết đã đến sau lưng Triệu Tử Nguyên từ lúc nào.

Người đàn bà ăn mặc hoa lệ vào trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, tuy nhan sắc không vào hàng chim sa cá lặn, nhưng thái độ rất ung dung. Nét mặt phương phi của nàng bao phủ một làn thanh khí lờ mờ, khiến người trông thấy không khỏi phát sợ.

Từ lúc nàng xuất hiện đến giờ tuyệt nhiên không nghe phát ra một chút tiếng động. Mọi người cơ hồ hoàn toàn chưa từng phát giác. Bây giờ nàng lên tiếng khiến mọi người giật nảy mình lên.

Bỗng nghe lão già trầm giọng hỏi:

- Cô nương này ẩn trong bóng tối từ lúc nào mà lão phu không phát giác ra được? Cô xuất hiện một cách đường đột đã đành, sao còn nói ra những câu hồ đồ? Hừ! Lão phu...

Nữ lang ăn mặc hoa lệ không để lão nói hết câu đã lạnh lùng ngắt lời:

- Bản nhân chỉ nói cái bia đá này giả, sao lại bảo là hồ đồ?

Lão già đáp:

- Cái bia đá thì còn có điều chi là chân với giả? Cô nương khéo giỡn hoài.

Nữ lang nói:

- Nếu các hạ không tin thì cứ đào mả lên mà coi...

Nàng nói câu này khiến mọi người càng kinh hãi hơn. Không ai ngờ nó lại từ miệng một vị nữ lang thốt ra.

Lão già lớn tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Quật mồ ư? Ai dám làm việc thất đức như vậy bao giờ? Lão phu là người thứ nhất sẽ đánh chết kẻ đó.

Nữ lang hỏi:

- Phải chăng lão có tật giật mình?

Lão già bĩu môi đáp:

- Trước nay lão phu không muốn giây lời với đàn bà.

Nữ lang nói:

- Lão thử nghĩ coi Kiều Như San tự xưng là Trung Châu Nhất Kiếm. Kiếm thuật y tuy cao thâm nhưng liệu đã được đến trình độ đâm lủng ngực Tạ Kim Ấn chưa? Tạ Kim Ấn phóng kiếm vừa thần tốc, vừa chuẩn đích, lại cực kỳ tàn độc.

Có khi nào y đã phóng kiếm đâm trúng người lại bị đối phương đâm trả đến cùng chết với nhau được? Vì thế mà cái bia đá này nhất định là giả chứ còn sao nữa?

Lão già ngắt lời:

- Lời cô nương phân tích kể ra có lý, nhưng cô nương vẫn còn sơ sót một điều...

Nữ lang hỏi:

- Sơ sót ở điểm nào, lão thử nói nghe?

Lão già đáp:

- Trước nay sự tưởng tượng với sự thực không thể lấy lẽ thường mà bàn được.

Nữ lang nói:

- Đừng rườm lời nữa. Chỉ vì... chỉ vì bản nhân đã biết lão là ai rồi.

Lão già hỏi:

- Cô nương nằm mơ đó sao? Lão phu...

Lão chưa dứt lời, nữ lang đã cất thanh âm lạnh như băng chẹn họng:

- Tạ Kim Chương! Lão còn muốn giả vờ nữa chăng?

Ba chữ "Tạ Kim Chương" như ba ngọn chùy đập vào trái tim mọi người...

Trâu Lệnh Sâm và Cáp Kim Phúc đứng ở trước mặt lão già loạng choạng lui lại mấy bước. Trâu Lệnh Sâm trợn mắt lên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão là... Tạ Kim Chương? Phải chăng lão là bào đệ của Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên kinh hãi không biết đến thế nào nói. Chàng la thầm trong bụng:

- "Tạ Kim Ấn... Tạ Kim Ấn còn có người bào đệ..."

Nét mặt lão già biến đổi mấy lần. Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài nói:

- Trong thiên hạ những người nhận ra lão phu chẳng có mấy kẻ. Cô nương là ai, trong lòng lão phu đã biết rồi.

Trâu Lệnh Sâm nói:

- Vừa rồi bọn tại hạ đã nhận lầm các hạ là Tạ Kim Ấn, không bao giờ tưởng đến các hạ là bào đệ của y...

Lão già vẻ mặt lạnh lùng không nói với gã, quay lại hỏi nữ lang:

- Cô nương đã nói ra lai lịch của lão phu... phải chăng cô muốn lão phu phải động thủ giết người?

Mặt lão liền nổi sát khí. Lão từ giơ tay lên...

Nữ lang hỏi:

- Bản nhân dự liệu trước việc này sẽ xảy ra. Tạ Kim Ấn hiện nay ẩn lánh ở đâu, bây giờ các hạ thay y chịu đựng lấy trách nhiệm.

Lão già hỏi lại:

- Những chỗ cô nương hiểu biết còn chưa đủ hay sao?

Lão phóng chưởng đánh tới.

Triệu Tử Nguyên đứng bên đột nhiên khoa chân tiến ra trước mặt rước lời hỏi lão già:

- Tạ Kim Ấn hiện giờ ở đâu? Lão nói đi! Nói đi!

Lão già sửng sốt hỏi:

- Chú nhỏ có chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên sắc mặt đỏ gay dằn giọng đáp:

- Liều mạng! Không còn câu thứ hai nào để nói nữa.

Lão già đột nhiên biến sắc mặt hỏi:

- Tuổi chú còn nhỏ đã đòi liều mạng ư? Chú có biết chú là ai không?

Triệu Tử Nguyên lại ngạc nhiên. Nữ lang hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Gã này không biết mình là ai, cần phải lão nói ra thay gã chăng?

Lão già tức giận trợn mắt lên quát:

- Cô nương bớt mồm miệng đi một chút!

Nữ lang nói:

- Lão...

Nàng vừa nói được một tiếng thì đột nhiên ở trong rừng trên cái gò nhỏ phía tây có tiếng hú rất dài vọng lại. Tiếng hú này cao vọt lên không quanh quẩn hồi lâu không ngớt.

Lão già nghe tiếng hú sắc mặt xám ngắt, không nói gì nữa, xoay mình nhảy vọt đi.

Trâu Lệnh Sâm và Cáp Kim Phúc đồng thanh quát:

- Hãy khoan! Rồi hãy đi!

Hai người vọt mình rượt theo sau lão thủ mộ lướt về khu rừng phía Tây.

Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút. Chàng cũng muốn rượt theo nhưng nữ lang quát:

- Ngươi hãy đứng yên!

Triệu Tử Nguyên xoay mình lại thì bóng người phía trước đã biến mất. Lòng chàng nóng nảy băng mình rượt theo. Chàng mới chạy đi được vài trượng thì đột nhiên bóng trắng thấp thoáng. Nữ lang ăn mặc hoa lệ đã đứng chắn trước mặt chàng. Nàng nghiến răng hỏi:

- Ta đã bảo ngươi đứng lại. Ngươi không nghe thấy hay sao?

Triệu Tử Nguyên chỉ sợ lão già chạy mất tích, chẳng còn lòng nào dùng dằng với cô được. Chàng nóng nảy thét lên:

- Tránh ra!

Chàng vừa quát vừa phóng chưởng rồi nhân lúc đối phương né tránh, lại vọt mình đi rượt theo lão già.

Nữ lang tức giận nói:

- Ngươi không muốn uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt.

Nàng vừa nói vừa giơ tay lên, phát tay áo vào sau lưng chàng.

Triệu Tử Nguyên đang chạy như bay, bỗng thấy sau lưng mát rượi. Chàng vung tay trái phóng chưởng đánh lại. Chiêu thức này chàng phát ra

https://thuviensach.vn

giữa lúc tình thế cấp bách hoàn toàn không để ý phòng thủ. Giả tỷ đối phương không thu chiêu về trong lúc nửa vời thì cả hai bên đi đến chỗ đều bị tử thương.

Nữ lang hắng dặng một tiếng. Tay áo nàng đang giơ lên đánh thẳng tới, lập tức phải biến thế xoay chéo đi. Chẳng những nàng không phát huy thêm chân lực mà còn ngừng hẳn lại cho đi ngược đường.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy chưởng thức của mình bị chận lại. Đồng thời luồng cường lực từ tay áo đối phương tựa hồ băng vỡ tuyết tan. Bên ngoài cũng có hai luồng âm kình từ phía trước quyện lại. Triệu Tử Nguyên còn đang ngơ ngác bỗng thấy thân mình như bị kẹt cứng không nhúc nhích được nữa.

Triệu Tử Nguyên ít khi gặp môn võ công quái dị thế này. Nhưng chàng chẳng cam tâm bó tay chịu chết. Người còn đang lơ lửng trên không, chàng hít mạnh một hơi chân khí, rồi co chân đạp hắt về phía sau. Lập tức áp lực ở sau lưng bị giảm sút. Nhưng kình lực ở phía trước vẫn còn quyện lui quyện tới chứ chưa nhẹ bớt. Người chàng tựa hồ bị một luồng cương lực đẩy mạnh phải hạ xuống đất ngay.

Nữ lang đã tiến tới gần chỉ còn cách chừng một thước. Nàng vẫy tay "vèo vèo" hai tiếng. Huyệt đạo trên vai Triệu Tử Nguyên đều bị phong tỏa. Nữ lang lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Ngươi thật là quật cường!

Triệu Tử Nguyên đã bị kiềm chế hai vai, không biết làm thế nào để thoát ra khỏi tình trạng câu thúc này. Chàng liền nhân lúc đối phương đang cất tiếng nói, giơ ngón tay cái lên bật ra đánh vèo một cái. Luồng chỉ phong vọt tới rất mau khiến cho nữ lang cảm thấy cạnh sườn bên trái bị tê chồn. Nàng kinh hãi vội rút tay về lảng tránh.

Nữ lang lùi lại bốn, năm bước liền, rồi buột miệng hỏi:

- Hoàn Diệp Chỉ phải không? Té ra ngươi là truyền nhân của Dương Vũ ở Bạch Tuyết Trai. Không trách ngươi bướng bỉnh là phải.

Triệu Tử Nguyên không muốn chiến đấu. Chàng chẳng nói gì lại băng mình lướt về phía trước. Nhưng nữ lang rượt tới như bóng theo hình và nàng vẫn phát tay áo như trước. Triệu Tử Nguyên tuy vừa bị một vố.

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng vẫn không né tránh. “Véo véo véo”! Mấy đại huyệt trên lưng chàng đều bị kiềm chế.

Nữ lang tăng gia kình lực tiếp tục phát tay áo. Triệu Tử Nguyên chỉ trong nháy mắt người nhủn ra không đứng thẳng được nữa rồi té nằm ngửa dưới đất.

Nữ lang phát tay áo nói:

- Công lực của ngươi về phần hỏa hậu cũng đã vào tay khá đấy. Đáng tiếc là ngươi gặp phải tay ta.

Triệu Tử Nguyên đang nằm dưới đất bỗng gầm lên:

- Cô này thật vô lý!

Nữ lang hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi nói cái gì mà như kẻ không có đầu óc?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Tự nhiên vô cớ cô ngăn chận tại hạ lại còn động thủ đánh lén là có dụng ý gì?

Nữ lang đáp:

- Bản cô nương muốn hỏi ngươi một câu...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Cô nương giải khai huyệt đạo cho tại hạ rồi muốn đánh nhau phen nữa thì đánh.

Nữ lang cười lạt đáp:

- Dù ngươi muốn tái đấu mười phen hay trăm phen nữa thì kết quả cũng vậy thôi. Kể ra công lực ngươi đem đối phó với hạng tầm thường trên chốn giang hồ thì có phần dư dùng rồi đó, nhưng muốn đi kiếm Tạ Kim Ấn để liều mạng thì còn kém xa lắm.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên không nói gì, nữ lang lại nói tiếp:

- Trên đời thật lắm kẻ ngu muội, cam tâm đưa mình vào chỗ chết. Bản cô nương không thèm ngăn trở...

Triệu Tử Nguyên hỏi ngay:

- Cô nương còn chờ gì nữa?

Nữ lang đáp:

https://thuviensach.vn

- Trước khi ngươi bị chết uổng, bản cô nương còn muốn ngươi làm cho ta một việc...

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên bụng bảo dạ:

- "Cô này té ra có điều yêu cầu mình. Nhưng mình xưa nay chưa từng quen biết thì mình làm gì cho cô được?"

Nghĩ tới đây chàng sinh lòng ngờ vực.

Nữ lang dương cặp mắt xinh đẹp lên hỏi:

- Sao? Vì lẽ gì ta hỏi mà ngươi lại không nói?

Triệu Tử Nguyên vẫn lặng thinh...

Nữ lang phát cáu xẵng giọng:

- Hảo tiểu tử! Ngươi giả câm giả điếc rồi chăng?

Nàng vung bàn tay ngọc tát "bốp, bốp" hai cái vào mặt Triệu Tử Nguyên.

Những vết bàn tay đỏ thẫm in vào hai bên má chàng. Triệu Tử Nguyên vừa bị đau vừa bị nhục, chàng nổi tính quật cường bằng cách bật lên tràng cười hô hố nói:

- Cô nương dùng sức mạnh để bắt người ta phải khuất phục thì cô lầm to rồi, đối với kẻ hèn này không ăn thua gì đâu.

Nữ lang lại vung tay ngọc lên đánh mấy cái bạt tai.

Triệu Tử Nguyên mặt mũi tím bầm. Ngũ quan đều bị sưng vù. Máu tươi từ khóe miệng úa ra.

Nữ lang thở hồng hộc hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã chịu phục ta chưa?

Triệu Tử Nguyên thấy nàng không phải là người phục thiện, chàng càng tức hơn, nhắm mắt lại không phản ứng nửa lời.

Nữ lang phẫn nộ đến cùng cực. Cô cầm mớ tóc dài sau gáy chàng giật về phía sau. Đồng thời cô giơ bàn tay trái lên nhả chân lực ra nóng như lửa cháy bao trùm khắp người Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên lại một phen bị thảm hình. Toàn thân chàng tựa hồ bị lửa đốt, đau khổ vô cùng! Chàng nghiến răng nghiến lợi mà chẳng còn cách nào kháng cự lại được, đành để cho đối phương muốn làm nem làm chạo thì làm.

https://thuviensach.vn

Nữ lang thấy Triệu Tử Nguyên không la lối cũng không rầu rĩ đành thu chưởng về, thở hồng hộc, quát mắng một hồi.

Triệu Tử Nguyên đột nhiên cảm thấy toàn thân chuyển biến. Luồng chưởng lực nặng tới ngàn cân nóng như lửa đột nhiên tiêu tan một cách vô hình. Chàng biết ngay đối phương còn có việc cầu đến mình nên không dám hạ sát. Đảm khí trở lại hào hùng, chàng cất tiếng hỏi:

- Sao cô không đánh chết tại hạ đi?

Nữ lang mặt mũi đỏ bừng. Lúc trước mặt giận xám xanh bây giờ đã mất hết.

Cô không biết trả lời thế nào.

Triệu Tử Nguyên hào khí bồng bột nói tiếp:

- Trừ phi cô giết chết tại hạ, không thì...

Nữ lang hỏi:

- Không thì là sao?

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên đáp:

- Không thì cô đừng hòng tại hạ làm việc gì cho...

Nữ lang quát lên the thé:

- Thằng lỏi con này! Ngươi định chống báng ta đến cùng chăng?

Nàng túm lấy vạt áo trước ngực Triệu Tử Nguyên giơ chàng lên. Còn tay mặt kéo dây lưng buộc treo chàng trên cành cây, miệng nói:

- Ta cho ngươi làm con khỉ, treo ngươi vào dây để giỡn chơi.

Triệu Tử Nguyên bị đeo tòn ten. Người chàng lúc co lên lúc ruổi ra chẳng khác chi con khỉ. Triệu Tử Nguyên bị nữ lang làm nhục trong lòng căm phẫn không bút nào tả xiết, nhưng chẳng biết làm thế nào?

Nữ lang tiện tay với lấy cành cây rung một cái. Đầu cành bật lên người chàng co rúm lại. Lúc đầu cành hạ xuống thì trước ngực chàng cơ hồ nghẹt thở.

Chàng rít chặt hai hàm răng để chịu đựng chứ không bật tiếng rên la.

Những tiếng veo véo liên tiếp nổi lên! Triệu Tử Nguyên cảm thấy toàn thân nóng bỏng, đau rát, tựa hồ bị muôn ngàn con rắn cắn cào mình. Nữ lang đã cầm cành cây cứng như sắt vụt vào người chàng. Khắp mình chàng đầy vết roi vọt.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đau quá rồi dần dần tê hẳn người đi cơ hồ mất hết tri giác...

Sau khi bị đánh ba chục roi. Triệu Tử Nguyên mấy lần ngất đi... Da thịt trên lưng rách nát. Máu chảy đầm đìa.

Nữ lang từ từ buông tay xuống hỏi:

- Mùi vị này thế nào?

Triệu Tử Nguyên chẳng nói năng gì.

Nữ lang lại tiếp:

- Ngươi đừng tưởng mình anh hùng được đâu. Bản cô nương coi người đã nhiều vì chưa thấy một kẻ nào lúc ban đầu rất quật cường mà sau không năn nỉ.

Hừ! Ta coi ngươi bất quá như con gấu lợn mà thôi!

Triệu Tử Nguyên trừng mắt buột miệng hỏi:

- Đã là con gấu lợn thì giúp cô nương được việc gì?

Nữ lang hỏi lại:

- Ngươi ưng chịu rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Trước hết cô hãy cởi trói buông tại hạ xuống rồi hãy nói đến điều kiện.

Nữ lang giậm chân hỏi:

- Tiểu Tử! Ngươi mất cả linh khiếu rồi chăng? Miệng ngươi còn nói được, sao lại không tính toán điều kiện trước đi?

Nàng thò tay vào túi móc ra một vật nằm trong năm ngón tay. Một luồng lửa nóng xông lên rồi nổ đùng một tiếng. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Triệu Tử Nguyên không hiểu là vật gì?

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương, bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp phá tan bầu không khí tịch mịch. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Bọn người kỵ mã xuất hiện ra trước mắt chàng.

Triệu Tử Nguyên nhìn thấy còn một cỗ xe, mui lợp bằng vải, theo sau bọn người kỵ mã đi tới. Toán xe ngựa này lướt rất mau. Chớp mắt đã lên đến trái gò nhỏ. Kỵ sĩ tới nơi dừng cương xuống ngựa nhìn nữ lang khom lưng xá dài hỏi:

- Bọn thuộc hạ chờ ở dịch đình đã lâu. Cô nương có điều chi truyền dạy?

https://thuviensach.vn

Nữ lang hắng dặng một tiếng hỏi lại:

- Ngoài dịch đình đã thu dọn xong chưa?

Kỵ sĩ cúi đầu đáp:

- Hôm qua thuộc hạ tiếp được tin tức cô nương liền tới dịch đình ngủ trọ. Đồng thời sai người tu sửa. Đình các đã quét tước lại như mới để cho phương giá của cô nương...

Nữ lang ra vẻ bằng lòng gật đầu nói:

- Hay lắm!

Nàng quay lại trỏ vào Triệu Tử Nguyên bị cột trên cành cây nói:

- Tần Lôi! Ngươi cởi trói cho người kia và đưa gã lên xe.

Tên kỵ sĩ Tần Lôi ấp úng đáp:

- Thưa cô nương! Cỗ xe đó đã sắp sửa để cô nương ngồi... Vụ này... thuộc hạ e rằng có điều không ổn...

Nữ lang quát lên:

- Đừng rườm lời! Ta ngồi phía trước xe cũng được chứ sao?

Tần Lôi khúm núm vâng dạ. Lúc này ba người kỵ mã kia và cả người dong xe cũng lục tục xuống ngựa đứng chờ một bên.

Triệu Tử Nguyên thấy bọn người này đối với nữ lang mặc y phục hoa lệ ra chiều rất cung kính. Chàng đoán không ra lai lịch nàng thế nào, trong lòng rất đỗi hoài nghi.

Tần Lôi tiến lại gốc cây, vươn tay mặt lên kéo Triệu Tử Nguyên xuống, nhưng gã lại không đưa tay ra đón đỡ, để chàng rớt huỵch xuống đất. Chàng cảm thấy lưng đau ê ẩm.

Triệu Tử Nguyên biết đối phương muốn làm nhục mình liền trợn mắt lên ngó Tần Lôi. Nhưng huyệt đạo còn bị kiềm chế, chàng không nhúc nhích được, đành để mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm.

Tần Lôi khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn. Gã xách Triệu Tử Nguyên lên, bước đi mấy bước, quẳng chàng vào trong xe rồi kéo mui xuống.

Triệu Tử Nguyên ở trong tình trạng này cách biệt hẳn với cảnh tượng bên ngoài. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy một màu tối đen.

Bên tai chàng, bỗng nghe thanh âm nữ lang ra lệnh:

- Thượng lộ đi!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lưu Hương Viện Quần Hùng Bị Hãm

Tiếng ngựa hí vang. Cỗ xe chuyển động.

Triệu Tử Nguyên lại càng nghi hoặc, tự hỏi:

- "Hành động của cô ả này thật cổ quái! Không hiểu cô đưa mình đi tới đâu?"

Bánh xe lọc cọc, bên đường Triệu Tử Nguyên chỉ nghe tiếng chim kêu thê thảm, quốc thét đêm trăng. Những nơi chàng đi qua dường như cực kỳ hoang lương quạnh quẽ! Triệu Tử Nguyên đã không nhìn thấy cảnh vật bên ngoài xe, chàng đành nhắm mắt dưỡng thần.

Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu. Đột nhiên cỗ xe rung lên một cái.

Chàng giật mình tỉnh táo lại. Cỗ xe đã đứng yên. Tiếng vó ngựa bên ngoài cũng im phăng phắc.

Tiếp theo trước mắt sáng lòa. Mui xe phía trước đã có người kéo lên.

Nữ lang y phục hoa lệ ngồi nghiêm trang phía trước xe. Bên nàng là một đại hán dong xe. Nữ lang quay lại hỏi:

- Ngồi trong xe có dễ chịu không?

Triệu Tử Nguyên hờ hững đáp:

- Đã là kẻ tù tội còn mong gì hơn nữa?

Nữ lang nói:

- Ngươi muốn làm thượng tân cũng được mà muốn làm tù phạm cũng được.

Cái đó tùy ở ngươi.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng một tiếng chứ không trả lời.

https://thuviensach.vn

Lúc này Trần Lôi đã xuống ngựa. Tiến lại trước xe nhìn nữ lang thi lễ nói:

- Đã đến dịch đình rồi. Mời cô nương xuống xe.

Nữ lang đáp:

- Cho xe chạy thẳng vào sân dịch đình.

Đại hán dong xe giơ roi lên bắt đầu ngựa kéo xe đi chênh chếch vào.

Triệu Tử Nguyên chưa kịp nhìn bốn phía thì cỗ xe ngựa đã dừng lại.

Nữ lang lại nói:

- Chúng ta đã vào nội viện dịch đình. Nếu ngươi phát thệ không bỏ trốn thì ta giải huyệt đạo cho.

Triệu Tử Nguyên thầm nghĩ trong bụng:

- "Nếu mình để huyệt đạo bị kiềm chế thì cũng chẳng hàng động gì được. Chi bằng mình tạm theo cách quyền nghi rồi sẽ tính."

Chàng liền đáp:

- Tại hạ chịu lời không bỏ trốn, nhưng không muốn phát thệ.

Nữ lang trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đình viện này phòng vệ nghiêm mật, ngươi có muốn trốn cũng không thoát được.

Dứt lời nàng giải huyệt đạo bên nách bên tả và sau lưng cho Triệu Tử Nguyên. Nữ lang tung mình xuống xe nói:

- Ngươi hãy xuống xe đi!

Triệu Tử Nguyên thò đầu ra ngoài hít mạnh một hơi chân khí. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy cỗ xe dừng lại trong một quảng trường lát bạch ngọc. Bốn bề trúc xanh rườm rà, rừng cây rậm rạp.

Trong quảng trường còn điểm xuyết bằng những hòn non bộ xếp đặt rất tinh xảo. Năm bước có một tòa lầu, mười bước đặt một trạm gác. Coi như hình mai hoa dựng đứng. Cách kiến trúc rất công phu mỹ thuật.

Triệu Tử Nguyên chuyển động chân tay rồi nhảy xuống xe, đứng đối diện với nữ lang. Nữ lang hỏi:

- Huyệt đạo ngươi đã được giải khai. Phải chăng ngươi muốn nuốt lời?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu hỏi lại:

- Cô nương đưa tại hạ vào đây là có dụng ý gì?

https://thuviensach.vn

Nữ lang đáp:

- Bây giờ ngươi đã vào hang cọp chắc không quật cường được nữa?

Triệu Tử Nguyên chau mày:

- Sao cô nương không trả lời câu hỏi của tại hạ?

Nữ lang đáp:

- Người ngoài chưa dễ gì vào đây được. Ta đưa ngươi vào đây đã phá tiền lệ, tất có thâm ý, ngươi thử đoán coi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương không chịu nói lý do thì tại hạ đoán thế nào được?

Nữ lang toan nói nữa thì Tần Lôi cùng hai tên đại hán từ ngoài đi vào. Tần Lôi hỏi:

- Tịnh xá đã sắp đặt chỉnh tề. Bây giờ cô nương đã muốn vào nghỉ chưa?

Nữ lang đáp:

- Ngươi hãy mang người này vào Lưu Hương viện...

Tần Lôi biến sắc buộc miệng hỏi:

- Lưu Hương viện ư? Cô nương...

Nữ lang sa sầm nét mặt ngắt lời:

- Tần Lôi! Ngươi kháng mệnh của ta chăng?

Tần Lôi kinh hãi ấp ứng đáp:

- Tiểu nhân không dám, nhưng sợ chủ nhân trọng phạt.

Nữ lang hỏi:

- Thế còn ta trọng phạt ngươi không sợ ư?

Tần Lôi thõng tay đáp:

- Thuộc hạ không dám.

Nữ lang đằng hắng, cất tiếng nghiêm trọng hỏi:

- Đã thế sao ngươi còn chờ gì mà chưa dẫn y đi?

Tần Lôi dạ một tiếng. Gã dương cặp mắt hung dữ lên nhìn Triệu Tử Nguyên, gã vừa trỏ tay vừa nói bằng giọng ra chiều tức giận:

- Xin mời các hạ.

Triệu Tử Nguyên quay lại ngó nữ lang hỏi:

- Cô nương định cho dẫn tại hạ đến đâu?

Tần Lôi lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Đến Lưu Hương viện. Các hạ đã nghe tiếng bao giờ chưa?

Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút rồi nhún vai đáp:

- Thôi cũng được. Đến đâu hay đến đó. Các hạ dẫn đường cho.

Tần Lôi nhìn nữ lang hoa lệ nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Triệu Tử nguyên cất bước theo sau. Hai người đi vào phía trong tới khu rừng, thấp thoáng nhìn thấy ngôi tịnh xá.

Nữ lang y phục hoa lệ vẫn đứng nguyên chỗ chưa rời gót. Gương mặt kiều mị của nàng bao phủ một làn khí xanh lờ mờ. Nàng đưa mắt nhìn bóng phía sau hai người cho đến lúc khuất vào bụi trúc rồi tự nói một mình:

- Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản... Dù cho ngươi cố chấp đến đâu thì bản cô nương cũng có phương pháp bắt ngươi phải nghe lệnh...

Môi nàng mấp máy thoáng qua một nụ cười tinh quái.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng theo gót Tần Lôi. Chàng vừa để ý đến đường lối vừa tính toán cách trốn chạy.

Xuyên qua khu rừng, trước mắt hiện ra mấy dãy tịnh xá cao ngất.

Tới trước cửa tịnh xá, Tần Lôi gõ cửa ba tiếng, cánh cửa đỏ chót kẹt mở. Hai thiếu nữ mặc xiêm y hồng đứng trong cửa đưa mắt ngó Triệu Tử Nguyên rồi quay sang nhìn Tần Lôi cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Chủ nhân đã có lệnh tạm thời đóng cửa Lưu Hương viện một năm. Chẳng lẽ Tần gia lại chưa biết ư?

Ả dứt lời không chờ Tần Lôi đáp đã toan đóng cửa.

Tần lôi kịp thời đưa chân qua ngưỡng cửa để cản lại. Gã đằng hắng một tiếng, hỏi lại:

- Võ cô nương bảo đưa y đến. Có lý đâu chủ nhân lại cự tuyệt người khách ở phương xa.

Thiếu nữ xiêm y hồng đáp:

- Nhưng mệnh lệnh chủ nhân...

Tần lôi ngắt lời:

- Mệnh lệnh của chủ nhân đã có Võ cô nương lãnh trách nhiệm.

Thiếu nữ xiêm y hồng đưa mắt ngó lại Triệu Tử Nguyên lần nữa rồi nói:

- Đã vậy mời tướng công vào.

Tần Lôi dặn:

https://thuviensach.vn

- Nhất thiết cô cứ theo qui củ đã định trước, đừng có khinh mạn tân khách.

Gã nói rồi trở gót đi luôn.

Triệu Tử Nguyên không hiểu ý tứ câu nói của Tần Lôi. Chàng đứng ngẩn người ra.

Hai thiếu nữ xiêm y hồng nghiêng mình nhường lối cho Triệu Tử Nguyên qua cửa. Qua cửa rồi còn đi một quãng khá xa mới vào đến tiền viện. Hai ả đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng quay lại ngó Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm nhận thấy hai thiếu nữ nhìn chàng trên khuôn mặt lộ vẻ thần bí thì trong lòng không khỏi băn khoăn, tự nhủ:

- "Nơi đây chẳng phải đất lành. Lạ ở chỗ bọn họ dường như không nghĩ tới chuyện mình tẩu thoát. Chắc là cách phòng thủ của họ đã được sắp đặt tinh vi. Ta phải dùng trí mới mong thoát khỏi nơi đây..."

Xuyên qua tiền viện, hai thiếu nữ xiêm y hồng đưa Triệu Tử Nguyên tới trước căn phòng phía đông thì dừng bước lại. Thiếu nữ mé hữu rút trong túi ra một bông hoa xuân sắc trắng đưa cho Triệu Tử Nguyên nói:

- Xin tướng công cài bông hoa này vào áo rồi tiến vào sương phòng. Tại đó sẽ có người đón tiếp.

Triệu Tử Nguyên không hỏi gì nữa đón lấy bông hoa cài vào áo.

Thiếu nữ xiêm y hồng không ngờ chàng mau mắn lỗi lạc như vậy thì ngẩn người ra nói tiếp:

- Bản Viện chia làm bốn phòng Đông, Nam, Tây, Bắc. Tướng công trước hết hãy vào phòng phía Đông nghỉ ngơi, sáng mai tiểu nữ sẽ đến đưa sang phòng phía Nam. Có điều...

Triệu Tử Nguyên thấy thiếu nữ xiêm hồng đang nói lại thôi liền hỏi ngay:

- Có điều làm sao?

Thiếu nữ xiêm hồng đáp:

- Theo chỗ tiểu nữ biết thì từ ngày thiết lập Lưu Hương viện cho đến nay đã có mười bốn vị khách hầu hết vào phòng phía Đông rồi không có cơ hội đến các phòng khác nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Chẳng lẽ họ vào rồi không trở ra được hay sao?

Thiếu nữ xiêm hồng không trả lời câu hỏi, ả nói:

- Trong mười bốn tân khách vào đây, nửa năm trước mới có một vị được đi thăm cả bốn phòng Đông, Tây, Nam, Bắc. Đó là một kỳ tích ít ai tin được. Sau Chủ nhân nổi cơn tức giận hạ lệnh đóng cửa Viện một năm.

Triệu Tử Nguyên không nhịn được, hỏi ngay:

- Cô nương hãy nói cho tại hạ biết người đó là ai?

Thiếu nữ xiêm hồng thủng thẳng đáp:

- Người đó xưng danh là Tư Mã Đạo Nguyên.

Triệu Tử Nguyên nhe nói trong lòng run sợ, tự hỏi:

- "Tư Mã Đạo Nguyên ư? Ta đã được nghe mẫu thân đề cập tới cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên mười tám người bị hại ở trên thuyền trong Thúy Hồ. Chẳng lẽ người chết lại sống lại?"

Chàng toan hỏi vặn thì hai thiếu nữ xiêm hồng đã khép nép nhìn Triệu Tử Nguyên thi lễ cáo từ.

Triệu Tử Nguyên trong lòng thắc mắc, đẩy cửa phòng mở ra thì đột nhiên trước mắt sáng lòa. Trong phòng tối thấp thoáng có ánh năm sắc. Chàng kinh hãi lùi lại hai bước. Chàng chờ một lúc không thấy gì mới từ từ bước nữa.

Triệu Tử Nguyên vào nhà thấy bên trong ánh sáng đẹp như tranh vẽ. Trên nóc nhà kiến trúc thành hình tròn. Hai bên vách đều khảm đá trắng. Giữa nhà đặt một tấm thạch bình. Trước thạch bình xếp đầy minh châu phỉ thúy, san hô, mã não và chia làm ba ô. Những ánh sáng bảy màu sắc màu huyền ảo rất đẹp mắt.

Triệu Tử nguyên trong lòng hồi hộp tiến lại gần. Chàng thấy trên đống châu ngọc có đặt một cái chung đồng. Chàng cầm chung lên coi thấy có khắc hai dòng chữ triện nhỏ:

"Muốn cho đây đó tình đằm thắm, Phải có minh châu tặng mỹ nhân."

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một chút rồi lấy minh châu bỏ vào chung.

Chàng lại cất bước đi quanh tấm thạch bình ngó vào trong.

https://thuviensach.vn

Phía sau thạch bình đèn lửa huy hoàng. Cửa sổ hai bên vách đều khắc hoa phù dung và buông rèm the. Một chiếc bàn vuông bằng gỗ đàn đặt trước cửa sổ.

Trên bàn có lò trầm khói lên nghi ngút.

Triệu Tử Nguyên lại tiến vào trong thì thấy có một chiếc giường lớn bằng ngọc biếc. Trên giường trướng rủ màn che.

Bỗng bên trong trướng có âm thanh kiều mị cất lên hỏi:

- Khách vào có minh châu không?

Triệu Tử Nguyên giơ cao chiếc chung đồng lên đáp:

- Tại hạ thấy chữ đề trên chung đồng đã tuân theo và đưa vào một chung minh châu.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc từ từ thò ra vén rèm lên treo vào móc.

Trên giường trải chăn là đệm gấm, một mỹ nữ mình mặc áo sa mỏng dính nằm nghiêng ngảnh mặt ra ngoài. Mỹ nữ vươn tay đón lấy chung đồng lộ vẻ cao hứng.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cổ nhân thường nói phải có minh châu tặng mỹ nhân. Bữa nay tại hạ tới đây...

Mỹ nữ vừa cất cẩn thận chung đồng vào trong cái hộp gỗ ở đầu giường vừa nhìn Triệu Tử Nguyên mỉm cười ngắt lời:

- Tướng công đã hiểu lòng dạ đàn bà. Tiện thiếp xin đa tạ.

Triệu Tử Nguyên lấy làm lạ hỏi:

- Sao cô nương lại cảm ơn tại hạ? Minh châu này ở ngoài kia thiếu gì? cô nương chỉ cần dời gót ngọc mấy bước là muốn lấy bao nhiêu cũng được. Đây bất quá tại hạ đại lao lấy giùm cho cô nương mà thôi.

Mỹ nữ lắc đầu đáp:

- Châu báu tuy gần trong gang tấc, nhưng tiện thiếp không thể đi qua tấm thạch bình được.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ không hiểu cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Mỹ nữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Trong tấm thạch bình có đặt cơ quan rất tinh xảo. Ai ở ngoài tiến vào thì được còn người ở trong ra, lập tức cơ quan phát động và đưa người vào chỗ chết.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, ấp úng:

- Thế ra cô nương...

Mỹ nữ không chờ chàng nói hết lời đã kéo sợi dây treo lơ lửng. Lập tức một hồi nhạc vang lên. Khuông cửa góc tường mé tả từ từ mở ra. Ba tên thị tỳ xinh đẹp đi chân không, nối đuôi tiến vào.

Triệu Tử Nguyên mạnh dạn ngồi xuống chiếc ghế gỗ đàn ở trước bàn. Một thị tỳ đi đầu lại hầu hạ chàng. Còn hai ả nữa thì bày rượu cùng thức nhắm ra. Mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Mỹ nữ ở trên giường bước xuống lại ngồi bên chàng.

Lúc này Triệu Tử Nguyên chẳng những ngửi mùi hương ngào ngạt mà còn gối tựa vai kề, chàng chưa uống rượu đã thấy hơi say. Tiếng oanh thỏ thẻ bên tai lại thêm ba ả nữ tỳ duyên dáng mời mọc, Triệu Tử Nguyên cao hứng uống cho thỏa thích.

Mỹ nữ mặc quần áo mỏng cất tiếng dịu dàng nói:

- Tửu lượng của tướng công khá lắm!

Thị vừa nói vừa rót rượu đầy vào chung.

Triệu Tử Nguyên dần dần quen đi, không câu nệ nữa. Chàng ăn uống tự do cho đến nửa đêm. Bọn thị tỳ thu dọn mâm bàn lật đật đem đi và vẫn xuyên qua khuôn cửa ở góc tường mé tả!

Triêu Tử Nguyên động tâm tự hỏi:

- “Bọn thị tì đã rút lui qua khuôn cửa đó thì tất nhiên có lối ra khỏi tòa nhà này. Nhưng mình không hiểu canh phòng ở đây như thế nào?”

Mỹ nữ nhường như đã dòm thấy tâm sự chàng liền cất tiếng hỏi:

- Tướng công muốn rời khỏi căn phòng này chăng?

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Tại hạ bị bức bách phải vào đây thì dĩ nhiên cần tìm cơ hội bỏ đi.

Mỹ nữ ngạc nhiên hỏi:

- Bị bức bách ư? Chẳng lẽ tướng công không vì hâm mộ thịnh danh “Lưu Hương Tử Diệm” mà đến bản viện?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Xin miễn thứ cho tại hạ là người cô lậu chưa nghe tiếng "Lưu Hương Tử Diệm" bao giờ.

Mỹ nữ nói:

- Tướng công đã không hâm mộ "Lưu Hương Tử Diệm" thì việc tặng minh châu thực không xứng đáng...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Châu báu đó cũng chẳng phải của tại hạ. Tại hạ không hiểu ý cô nương như thế nào?

Mỹ nữ đáp:

- Rồi tướng công sẽ rõ.

Thị nhìn chằm chặm vào mặt Triệu Tử Nguyên rồi đứng dậy bước lại bàn vuông, vươn tay ra vỗ vào bốn góc bàn. Đột nhiên cái bàn từ từ đưa lên để lộ ra một tiểu động hình tròn vừa một người chui xuống. Mỹ nữ quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Trước nay những người vào Lưu Hương viện, ai cũng chỉ sợ không chiếm được tấm thân của thiếp, mà tướng công lại trái với thường tình thì hãy xuống dưới động kia để coi cảnh vật. Sau đó sẽ quyết định có muốn kề cận với thiếp hay không cũng chưa muộn...

Triệu Tử Nguyên đầy lòng ngờ vực mà không tiện hỏi nhiều. Chàng cúi mình chui vào động thì thấy có một con đường đi xuống.

Vách động này hình dạng kỳ quái, lại có thạch nhũ trùng điệp rủ xuống, nặc mùi ẩm ướt. Triệu Tử Nguyên phải lách mình mà đi vào đến thạch thất.

Mắt chàng bỗng nhìn thấy mười ba người ngồi dưới đất. Người nào cũng đầu tóc bù xù, râu ria đầy mặt. Cặp mắt sâu hoắc, hình dung tiều tụy.

Triệu Tử Nguyên giật minh kinh hãi. Bây giờ chàng mới hiểu mỹ nữ mặc áo sa mỏng bảo chàng vào động coi cảnh vật tức là bọn người ngồi đây. Nhưng chàng chưa hiểu thị có dụng ý gì.

Mười ba người kia thấy Triệu Tử Nguyên vào cũng chẳng buồn ngửng đầu lên nhìn chàng. Một người cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Phải chăng ngươi cũng là một người khách đêm nay của Lý Cơ ở Đông Sương (gian phòng phía Đông)?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe nói hiểu ngay phương danh của mỹ nữ là Lý Cơ.

Chàng chẳng biết trả lời như thế nào, liền gật đầu mấy cái.

Người kia bỗng nhảy lên vỗ tay reo:

- Chúng ta ở trong thạch thất này nay lại thêm một người bạn mới... Ha ha!

Người này vừa cười vừa giơ tay lên. Mười đầu ngón tay coi tựa ngón chân chim chụp xuống cổ tay Triệu Tử Nguyên nhanh như cắt.

Biến diễn xảy ra đột ngột, Triệu Tử Nguyên vội lạng người lùi lại năm bước.

Người kia chụp tay vào quãng không, bất giác hú lên những tiếng kỳ dị. Hắn ngồi xếp bằng không nhúc nhích nữa. Cả người hắn tựa hồ được nâng cao lên nửa trượng rồi lại vung tay ra chụp.

Triệu tử Nguyên còn đang ngơ ngác chẳng hiểu thế nào thì cổ tay chàng bị đối phương nắm được. Chàng trầm giọng hỏi:

- Sao các hạ lại động võ làm chi?

Người kia từ từ hạ xuống vẫn ngồi xếp bằng nguyên chỗ, toét miệng cười nói:

- Tại sao lão phu lại đánh lén một thằng nhỏ? Tại sao lão phu lại đánh lén một thằng nhỏ?

Hắn không trả lời Triệu Tử Nguyên mà lại tự hỏi minh như vậy khiến Triệu Tử Nguyên phải chau mày.

Người kia đột nhiên vỗ đầu hỏi:

- Này ông bạn! Ông bạn không vì Lý Cơ thì vì cái gì? Lý Cơ... Lý Cơ... không muốn giết người.

Hắn nói rồi nổi lên tràng cười khì khì rất ngây ngô.

Triệu Tử Nguyên càng nghe càng lấy làm kỳ. Chàng ngơ ngác đáp:

- Tại hạ không hiểu ý các hạ muốn nói những gì?

Người kia mở miệng mắng liền:

- Đồ ngu! Lão phu muốn lên Đông Sương hưởng một giấc ôn nhu cho biết mùi phong lưu. Ngươi cũng không hiểu ư?

Triệu Tử Nguyên thấy người này hốt hỷ hốt nộ, chàng không khỏi dở cười dở mếu, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Đại khái lão này ở đây đã lâu, không tiếp xúc với người ngoài thành ra thần trí mê loạn không được tỉnh táo.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ cựa tay cách nào cho thoát, bỗng nghe có tiếng người ấm ớ cất lên:

- Buông tha thằng nhỏ này ra.

Triệu Tử Nguyên ngảnh đầu nhìn xem ai nói câu đó thì thấy một đại hán từ từ bước gần lại chỗ chàng đứng.

Người nắm cổ tay Triệu Tử Nguyên không nói gì, đại hán lại nói tiếp:

- Đinh Vi Lỗ! Lão phu bảo ngươi buông thằng nhỏ ra!

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần. Chàng biết Đinh Vi Lỗ ngoại hiệu là Táng Môn Thần đã lừng danh miền Tây Nam mấy chục năm. Bạn hữu giang hồ thường nói lão này đã đơn thương độc mã đi khắp thiên hạ. Trong khoảng thời gian hai tháng đánh chết mấy chục cao thủ võ lâm. Một mình lão tiến lên núi Thiếu Thất để tỷ đấu với chưởng môn phái Thiếu Lâm hồi đó là Tam Vi đại sư suốt năm ngày đêm. Sau cùng lão ra khỏi được trận La Hán bình yên vô sự.

Những sự tích đó đồn đại mãi mãi chưa ai quên được. Không ngờ nay lão bị hãm ở đây và biến thành dở điên dở khùng.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi đến ngẩn người ra.

Lại nghe Đinh Vi Lỗ lên tiếng:

- Lão phu muốn giết hay muốn tha là quyền ở lão phu không ai can thiệp được.

Triệu Tử Nguyên thừa cơ lão nói ba hoa giựt mạnh tay một cái. Đinh Vi Lỗ lơ là không kịp phòng bị, bỗng thấy tay mình nắm vào quãng không. Triệu Tử Nguyên đã lộn người ra xa ba bước.

Đại hán kia cười khanh khách nói:

- Tiểu bằng hữu! Thân thủ của tiểu bằng hữu quả là mau lẹ!

Đinh Vi Lỗ sa sầm nét mặt hỏi:

- Họ Tô kia! Ngươi đứng ra can thiệp vào việc của lão phu, tức là tranh phong với lão phu đó, ngươi có biết không?

Đại hán đáp:

- Lão nên giữ mồm miệng một chút.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Họ Tô ư? Đại hán họ Tô này là ai?

Đột nhiên trong đầu chàng hiện lên lời từ biệt của sư môn. Ân sư chàng có nói một câu:

- Tử Nguyên! Bình sinh ta có hai người bạn thân. Một là Thái Chiêu bảo chúa Triệu Phi Tinh và một người là Tô Kế Phi...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Đinh Vi Lỗ lại hỏi:

- Họ Tô kia! Muốn lên Đông Sương qua một đêm ân ái đâu phải là chuyện dễ? Môn "Phi Vân thập bát thức" của ngươi đã luyện xong chưa?

Đại hán họ Tô lạnh lùng đáp:

- Cái đó lão Đinh bất tất phải nhọc lòng.

Đinh Vi Lỗ cười khà khà nói:

- Chúng ta suốt ngày vô sự, ngoài việc rèn luyện võ công để hiểu thêm một chiêu một thức mong đặng thân cận phương trạch thì còn việc gì làm cho bận lòng? Họ Tô kia! Chiêu thứ 18 về "Phi Vân chưởng" của ngươi mà luyện thành thì trước khi ngươi đem truyền thụ cho người khác hãy cùng lão phu tỷ đấu.

Dứt lời, lão vung chưởng đánh tới đại hán họ Tô.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Lưu Hương Viện Phát Sinh Biến Cố

Đại hán họ Tô đằng hắng một tiếng, vẫn không né tránh, chờ chưởng lực của đối phương đanh tới trước ngực mới hạ thấp mình xuống vươn tay ra bắt.

Chưởng thế của Đinh Vi Lỗ vừa mãnh liệt vừa biến ảo vô cùng. Đại hán họ Tô vừa vươn tay ra, lão Đinh đã thay đổi phương hướng đánh lại. Đại hán liền đưa khuỷu tay lên gạt, đồng thời vung chưởng phản kích.

Bình một tiếng vang lên. Đại hán họ Tô chấn động thân hình. Hắn nhìn lại đối phương thấy người lão cũng rung động, tà áo bay phất phới.

Đinh Vi Lỗ gầm lên một tiếng, phóng chưởng như gió bão đánh liền một hơi năm chiêu. Chưởng thế vừa mau lẹ vừa chuẩn đích đến trình độ tuyệt diệu. Đại hán họ Tô bất giác lùi lại một bước. Đinh Vi Lỗ không để cho đối phương kịp ra tay phản kích, phóng phát chưởng thứ sáu đánh tới. Phát chưởng này coi hời hợt như không mà chưởng phong cũng rít lên veo véo tựa hồ không có lực lượng nào cản nổi, uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài xa mười mấy bước cũng cả kinh thất sắc.

Những người bàng quan bất giác rú lên:

- "Đà Đao chưởng"!

Đinh Vi Lỗ ở cõi biên thùy mặt Tây Nam. Thần công cổ quái của lão đã khiến người nghe đồn phải kinh tâm động phách. Đà Đao chưởng là một chưởng pháp độc đáo của nhà họ Đinh.

Ngày trước một mình lão lên chùa Thiếu Lâm đã ỷ vào thế chưởng này uy hiếp Tam Vi đại sư. Môn "Phách Sơn thất thập nhị trượng" của nhà chùa cũng không làm gì được lão. Một năm sau môn Đà Đao chưởng đã đánh chết tám tay Đại đà chúa ở Kim Đao hội tại Tề Bắc trong khoảng thời gian

https://thuviensach.vn

chừng uống cạn tuần trà. Vụ này làm chấn động võ lâm. Bây giờ lão lại trổ tuyệt kỹ ngày xưa khiến cho mấy tay cao thủ khiếp vía nói không nên lời.

Đà Đao chưởng của Đinh Vi Lỗ vừa phát ra, đại hán họ Tô mắt lộ tinh quang vung song chưởng lên kháng cự. Thế chưởng của hắn chưa đánh hết thì người đã vọt lên không, tay trái đổi thành thế quyền phản kích. Quyền phong rít lên vù vù. Khi đại hán hạ mình xuống đất hai bên cách nhau không đầy ba thước.

Đại hán lại vung tả hữu quyền rít lên veo véo đánh tới.

Đinh Vi Lỗ bỗng thu Đà Đao chưởng lại, trầm giọng hô:

- Tô Kế Phi! Chiêu "Phong Tỏa Tàn Vân" của ông bạn hay quá! Môn "Phi Vân thập bát chưởng" của ông bạn đã luyện thành rồi.

Đinh Vi Lỗ nói câu này khiến mọi người lại một phen kinh ngạc. Họ ghé tai thì thầm bàn tán.

Đại hán họ Tô nét mặt thản nhiên.

Triệu Tử Nguyên biết mọi người đang bàn tán về môn "Phi Vân thập bát chưởng" của đại hán họ Tô. Đây là lần đầu chàng được chứng kiến chưởng lực thần diệu của hai tay cao thủ tuyệt đỉnh. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Tô Kế Phi... lão quả nhiên là Tô Kế Phi...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mười một người kia đã đình chỉ cuộc nghị luận. Một người đứng tuổi ăn mặc như kiểu văn sĩ từ từ tiến đến trước đại hán họ Tô nói:

- Tô huynh đã nghiên cứu được chiêu thức mới thì đổi chưởng pháp lấy bạc mua châu báu tặng mỹ nhân đặng thân cận Lý Cơ cô nương cho phỉ chí bình sinh.

Thật đáng mừng.

Đại hán họ Tô lạnh lùng đáp:

- Đa tạ ông bạn quá khen. Có điều chiêu thức mới của Tô mỗ tạm thời chưa muốn truyền thụ cho ai.

Văn sĩ trung niên lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tô huynh muốn giấu kín môn tuyệt nghệ đó chăng? Vậy Lý Cơ ở Đông Sương...

Tô Kế Phi ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Lý Cơ có một thứ ma lực khiến cho người ta không kháng cự nổi nhưng Tô mỗ phải phí biết bao tâm huyết mới hiểu được một chiêu thức võ công mà đem đổi cho người ta lấy một chung minh châu đặng lọt vào mắt xanh của Lý Cơ thì thật không đáng chút nào.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu mới có âm thanh cất lên:

- Thật là lời nói ý nhị! Thật là lời nói ý nhị!

Triệu Tử Nguyên ngảnh đầu nhìn ra thì người nói đó là một lão già bé nhỏ và thấp lùn nhưng tinh thần quắc thước.

Đinh Vi Lỗ trợn mắt lên hỏi:

- Giang Sa! Ngươi muốn nói cái gì?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- "Ta từng nghe nói Giang Sa là tay cao thủ đệ nhất về sử tiên ở ngoài quan ải. Không ngờ y cũng bị hãm nơi đây. Vậy mười ba người này đều là cao thủ bậc nhất làm đại biểu cho một môn phái."

Giang Sa đáp:

- Các vị thử nghĩ lại mà coi. Từ khi chúng ta vào Lưu Hương viện chẳng ai là không đem những môn sở học tuyệt nghệ mất cả tâm huyết một đời giấu diếm ra để đổi lấy mấy đêm hoan lạc ở Đông Sương, mà người chủ thần bí chỉ dùng mấy chén minh châu, chẳng phí hơi sức gì cũng biết được hết những miếng võ bí truyền của các gia phái. Như vậy có là uổng không? Lời nói của Tô huynh đáng làm gương cho chúng ta.

Đinh Vi Lỗ la lên:

- Giang lão đầu! Ngươi có giỏi thì sao không bắt chước Tư Mã Đạo Nguyên, thấy mỹ sắc không động tâm, quyết rũ áo ra đi?

Giang Sa trợn mắt không nói nữa. Đinh Vi lỗ lại nói tiếp:

- Cổ nhân có câu "Hào kiệt khôn qua ải má hồng". Lão phu không rời bỏ Lý Cơ, nhất định ở lại đây.

Lão ngồi xếp bằng xuống đất. Những người kia dường như hết hơi không ai lên tiếng nữa.

Tô Kế Phi quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Ông bạn hãy còn nhỏ tuổi, sao cũng lần mò đến Lưu Hương viện?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên toan trả lời thì Tô Kế Phi lại nói tiếp:

- Những chàng phong lưu niên thiếu lúc cao hứng ruổi ngựa đến Chương Đài cũng không phải là lỗi lớn. Có điều nơi đây không giống chốn lầu xanh tầm thường, đâu phải chỗ các ngươi lui tới? Đi đi! Nên đi cho lẹ!

Triệu Tử Nguyên vâng dạ mấy tiếng rồi trở gót toan đi. Đột nhiên tai nghe âm thanh như tiếng muỗi vo ve lọt vào:

- Vừa rồi lão phu thấy thân pháp ngươi cựa ra khỏi tay Đinh lão đầu thì đoán ngươi là truyền nhân của Bạch Tuyết Trai ở Dương Võ. Nếu lão phu đoán không lầm thì ngươi khẽ gật đầu.

Triệu Tử Nguyên đã hiểu Tô Kế Phi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi mình, chàng liền thản nhiên khẽ gật đầu.

Tô Kế Phi lại máy môi. Triệu Tử Nguyên nghe lão nói rất khẽ:

- Lưu Hương viện chẳng phải chỗ ở lâu, vậy ngươi tìm cách bỏ đi, trở về báo với lệnh sư nói là có cố nhân Tô mỗ lúc nào cũng tra xét vụ án Thái Chiêu bảo chúa Triệu Phi Tinh bị hại. Lưu Hương viện là đầu mối có hy vọng tìm ra được. Vì thế mà lão phu giả vờ chìm đắm trong nữ sắc nên ở lại đây...

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng trái tim chìm xuống.

Tô Kế Phi lại giả vờ nói lớn tiếng với Triệu Tử Nguyên một hồi, rồi đưa mắt ra hiệu cho chàng. Triệu Tử Nguyên không sao được đành len lén rút lui.

Đinh Vi Lỗ cùng mọi người không ai ngăn cản. Chàng bước trên bậc đá theo lối cũ đi lên Đông sương.

Mỹ nữ mặc áo sa mỏng dính vẫn yên lặng ngồi ở mép giường. Thị thấy Triệu Tử Nguyên trở lại liền nói:

- Bây giờ tướng công đã tăng thêm phần lịch duyệt, tiện thiếp thiết nghĩ tướng công hãy còn có lòng ngờ vực.

Thị nói rồi tủm tỉm cười. Bao nhiêu vẻ quyến rũ đều lộ hết ra.

Triệu Tử Nguyên tuy có lòng úy kỵ mà không khỏi ngẩn người. Chàng run lên trầm giọng nói:

- Lý Cơ cô nương! Tại hạ vừa nghe bọn họ đề cập tới Lý Cơ.

Nữ lang dương cặp mắt lẳng lơ nhìn chàng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ tiện thiếp không phải là Lý Cơ?

Triệu Tử Nguyên quay đi tránh nhãn quang của đối phương, chàng hỏi:

- Cô nương dùng sắc tướng bố thí cho chúng sinh phải chăng vì mấy chung minh châu?

Lý Cơ mỉn cười không trả lời. Thị từ từ tiến về phía triệu Tử Nguyên. Bao nhiêu nét mỹ diện nửa kín nửa hở sau lần sa mỏng lộ hết ra khiến người ta rạo rực trong lòng.

Triệu Tử Nguyên bỗng ngửi thấy một mùi hương thơm ngát tựa như lan mà không phải lan, tựa như xạ mà không phải xạ. Mùi hương này ở trong người đối phương tiết ra. Thị càng đến gần, mùi hương càng đậm đà...

Lúc đó Triệu Tử Nguyên cảm thấy một luồng nhiệt khí xông lên. Mắt chàng nhìn Lý Cơ hớn hở tươi cười má lún đồng tiền. Từ cái cất tay đến cái nhấc chân của thị đều lộ vẻ phong lưu, thêm vào mùi hương ngào ngạt khiến cho sương phòng tràn trề bầu không khí êm dịu. Lý Cơ khẽ nói:

- Lạ thiệt! Người ta bảo mùi hương trong người tiện thiếp là một thứ ma lực không ai chống lại được. Chẳng lẽ tướng công không cảm thấy điều gì khác lạ ư?

Âm điệu thị mỗi lúc một trầm trầm, mục quang thị càng trở nên huyền ảo, mê ly.

Triệu Tử Nguyên vừa nghe thị nhắc tới quả nhiên cảm thấy toàn thân nóng bừng, cơ thể nhũn ra như người không còn chút sức lực nào nữa. Thần trí cũng đi vào chỗ mê man.

Lý Cơ vươn hai bàn tay ngọc nắm lấy vai Triệu Tử Nguyên rồi đặt tấm thân óng ả vào lòng chàng.

Triệu Tử Nguyên giẫy giụa một lúc mà không thoát ra được. Những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu ở hai bên má từ từ nhỏ xuống.

Hai người ôm nhau chằng chằng di chuyển về phía giường bạch ngọc ở góc tường.

Bất thình lình một thanh âm lạnh như băng từ trong sương phòng vang lên:

- Lý Cơ! Ngươi làm thế là quá lắm!

https://thuviensach.vn

Hai người giật nẩy minh quay đầu nhìn ra thì thấy nữ lang y phục hoa lệ, mặt lạnh như băng sương, không biết đã đến đứng bên thạch bình từ lúc nào.

Triệu Tử Nguyên tinh thần tỉnh táo lại, đẩy Lý Cơ ra. Chàng hít một hơi chân khí rồi vận động chân lực mười tám lần mới cảm thấy sóng lòng bình tĩnh lại.

Lý Cơ đưa tay lên gỡ mái tóc cất giọng nghi ngờ hỏi:

- Võ cô nương trước nay chưa từng đặt chân vào bản viện mà sao đêm nay lại có cử động khác thường?

Nữ lang hoa lệ hờ hững đáp:

- Lưu Hương viện của gia phụ. Bản cô nương muốn đến là đến, ngươi hỏi thế nào được?

Lý Cơ nói:

- Lý Cơ cũng biết không nên hỏi câu này, nhưng chủ nhân đã để Đông Sương làm nơi cư trú cho Lý Cơ, đặng phụ trách công việc khoản đãi tân khách trong bản viện. Võ cô nương đến đây vào lúc này thật có điều không tiện.

Nữ lang hoa lệ lớn tiếng:

- Ngươi... ngươi không biết đường tiến thoái, dám xung chàng với bản cô nương. Chắc ngươi không muốn sống nữa.

Sát khí bừng bừng, nữ lang nhảy xổ lại rút đoản kiếm ra đánh "soạt" một cái rồi vung lên.

Lý Cơ nhắm mắt chờ chết. Bỗng thấy gió lạnh thổi qua mặt. Thanh đoản kiếm của nữ lang đã lướt trên đỉnh đầu thị hớt đứt bao nhiêu sợi tóc theo gió bay phất phới.

Nữ lang hoa lệ thấy Lý Cơ vẻ mặt vẫn thản nhiên, không ra chiều khiếp sợ thì tức giận hỏi:

- Ngươi tưởng bản cô nương không dám giết ngươi chăng?

Lý Cơ lạnh lùng đáp:

- Trước khi Võ cô nương hạ thủ tất cũng lo rằng trong Lưu Hương viện mà thiếu Lý Cơ thì không thể duy trì được nữa.

https://thuviensach.vn

Nữ lang tức giận đến cùng cực mà không làm sao được. Nàng biết nơi đây lợi hại đúng như lời Lý Cơ. Mặt lạnh như tiền, nàng quay lại hỏi triệu Tử Nguyên:

- Phải chăng tướng công đã lấy một chung minh châu để tặng Lý Cơ?

Triệu tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không hiểu qui củ trong viện này. Vì thấy trên chung đề chữ, trong lúc nhất thời động tính hiếu kỳ mới lấy minh châu đem vào phòng...

Nữ lang ngắt lời:

- Vô luận trường hợp nào thì tướng công cũng thiếu bản viện một chung minh châu.

Triệu Tử Nguyên chợt tỉnh ngộ hỏi:

- Phải chăng cô nương muốn tại hạ đem hết những sở học truyền thụ lại cho?

Nữ lang biến sắc hỏi:

- Lý Cơ! Ngươi để y tiến vào nhà mật thất...

Nàng chưa dứt lời thì ngoài sương phòng có tiếng chân cấp bách vọng vào.

Một thiếu nữ xiêm hồng lật đật tiến lại thở hồng hộc gọi:

- Cô nương... Cô nương!

Nữ lang chau mày hỏi:

- Điều chi mà hoang mang?

Thiếu nữ xiêm hồng ấp úng đáp:

- Đại gia... đã tới đó...

Nữ lang người run lên hỏi:

- Ngươi bảo gia gia ta đến dịch đình kia mà? Người vào Lưu Hương viện chưa?

Thiếu nữ xiêm hồng hoảng hốt quá không thốt nên lời, chỉ gật đầu mấy cái.

Nữ lang lầm bầm:

- Không có thể... mi nói sao? Không có thể... Sáng nay gia gia còn ở Ngô Công Lĩnh, vì lẽ gì lão gia trở lại dịch đình một cách đột ngột?

Nàng quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Tướng công... Mau tìm nơi lẩn tránh đi!

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh đáp:

- Ai có tật thì mới giật mình. Vì lẽ gì mà tại hạ phải trốn lánh?

Nữ lang giơ tay lên tát "bốp, bốp" vào má Triệu Tử Nguyên. Năm vết ngón tay in rành rành trên mặt chàng. Nàng nghiến răng nói:

- Bản cô nương bảo ngươi ẩn nấp sao ngươi còn lắm miệng? Gia gia ta đã có lệnh cấm mà phác giác ra ngươi tiến vào Lưu Hương viện thì cái mạng ngươi còn tồn tại được chăng?

Triệu Tử Nguyên sờ lên má thấy nóng rát. Tuy chàng đã biết đàn bà con gái hỉ nộ thất thường và ở nhà nhiều lần từng bị vũ nhục, mà chàng không khỏi lửa giận bốc lên. Có điều chàng nghĩ lại võ công đối phương cao thâm khôn lường, chàng đã không phải là đối thủ, đành nói cho bỏ tức, chàng liền cãi lại:

- Cái đó cô nương khỏi nhọc lòng. Tại hạ chẳng cần gì đến cái mạng này nữa, đã không muốn ẩn nấp là không ẩn nấp.

Nữ lang tức quá mặt mày xám ngắt, giậm chân nói:

- Ta chưa thấy kẻ nào ngu ngốc mà bướng bỉnh như ngươi. Muốn chết thì dễ lắm. Để bản cô nương thành toàn cho.

Nàng chưa dứt lời đã phóng chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên không ngờ đối phương đột nhiên rắc rối với chàng. Chàng còn đang ngạc nhiên thì phát giác ra bao nhiêu đại huyệt trong người đều bị bao vây do cái quạt tay của nữ lang. Chàng muốn né tránh cũng không có đường, liền khẽ quát lên một tiếng, vung song chưởng theo thế liên hoàn để chống cự.

Nữ lang giơ bàn tay nhỏ nhắn lên phất quanh một vòng. Chưởng lực của Triệu Tử Nguyên liền bị ngưng trệ. Tay trái lại giơ lên nhằm chụp vào trung bàn của đối phương.

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng trước tấm thạch bình, rồi âm thanh dõng dạc quát:

- Hàm nhi hãy dừng tay!

Nữ lang nghe tiếng giựt mình dừng tay liền, rồi buột miệng hỏi:

- Gia gia đấy ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử nguyên định thần nhìn ra thấy cách ngoài năm bước có người đứng đó. Người này cao mà gầy, mình mặc áo bào màu xám, hai tay thủ vào trong tay áo, khẽ thở dài nói:

- Mới một ngày không gặp mà Hàm nhi đã không nhận ra thanh âm của gia gia nữa ư?

Giọng lão cực kỳ lạnh lẽo, tuyệt không một chút cảm tình. Nữ lang đáp:

- Có lý nào hài nhi không nhân ra gia gia. Có điều hài nhi không ngờ gia gia lại xuất hiện nơi đây một cách đột ngột mà thôi.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

- Gia gia cũng không ngờ chạm trán Hàm nhi ở Lưu Hương viện. Thế mới biết mọi việc thiên hạ khó mà liệu trước. Phải vậy không Hàm nhi?

Lão nói rồi khẽ lê chân đi.

Triệu tử Nguyên cảm thấy giọng của người áo xám có vẻ hiểm ác thâm trầm khiến người nghe không rét mà run.

Nữ lang đáp:

- Quả đúng như vậy.

Người áo xám nói:

- Gia gia còn thấy cả người ngoài cũng phạm đến cấm lệnh, thiện tiện sấn vào bản viện. Điều này càng khiến cho gia gia phải ngạc nhiên.

Lão từ từ quay đầu nhìn thẳng vào Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên đứng đối diện phát giác ra mặt lão xám xịt, giống như mầu sắc áo lão mặc, lại trơ như đá không lộ vẻ gì. Hiển nhiên lão đeo mặt nạ.

Người áo xám lại nói:

- Nhà có phép nhà, viện có luật viện. Hàm nhi! Ngươi hãy đọc lề luật ở Lưu Hương viện...

Nữ lang hoa lệ cất giọng kiên quyết đáp:

- Kẻ nào phạm cấm là phải tội chết, quyết chẳng dung tha.

Người áo xám gật đầu. Mục quang lão sáng như đuốc nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Tử Nguyên. Lão cảm thấy hai luồng điện lạnh lẽo từ cặp mắt đối phương chiếu ra. Bất giác lão run lên, cất giọng trầm trầm hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã nghe rõ cả rồi sao còn chưa tự xử đi?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên gắng gượng trấn tĩnh tâm thần đáp:

- Da dẻ tơ tóc của con người là của cha mẹ để cho. Dù sống hay chết tại hạ cũng không có quyền tự hủy, thì các hạ càng không đủ tư cách nói câu này.

Người áo xám cười lạt hỏi:

- Ham sống sợ chết là thiên tính của con người. Ngươi nói quanh co cũng không ngoài ý muốn cầu sinh. Ha ha! Lão phu nói vậy có đúng không?

Triệu Tử nguyên không trả lời.

Người áo xám lại nói tiếp:

- Tiểu tử! Ngươi đã không chịu tự tìm cách kết liễu đời mình, thì lão phu phải động thủ và không để ngươi chết một cách ngon lành.

Lão lầm lỳ tiến lên nửa bước. Hai bàn tay vẫn thủ trong áo.

Triệu Tử Nguyên ngưng tụ chân khí, ngấm ngầm đề phòng. Lòng chàng không khỏi xao xuyến, băn khoăn tự hỏi:

- "Đối phương chưa thò tay ra thì động thủ cách nào?"

Nữ lang hoa lệ ngó Triệu Tử Nguyên bằng con mắt nghi ngờ, bụng bảo dạ:

- "Gã ngốc này hẳn lấy làm kỳ lạ tại sao hai tay gia gia ta vẫn thủ trong áo. Gã có biết đâu nếu tay gia gia ta mà thò ra thì cái mạng nhỏ xíu của gã đã hết rồi."

Người áo xám rung tay áo một cái. Cả vạt trước ngực cũng chuyển động.

Rồi trước mặt phất phơ như những mảng bông bay. Người áo xám đã vung chưởng lên.

Triệu tử Nguyên tỉnh ngộ la thất thanh:

- "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách"!

Người áo xám nở nụ cười nham hiểm ngắt lời:

- Tiểu tử! Ngươi nhận lầm rồi!

Hai tay lão chìa ra ngoài tay áo lập tức chắp lại và đẩy ra.

Triệu Tử Nguyên lộ vẻ khẩn trương vô cùng! Chàng vung hai tay phóng chưởng liên tiếp mười sáu chiêu. Chiêu nào cũng tấn công ráo riết, cố ý bắt buộc đối phương phải tự cứu.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, diễn biến bất ngờ đã xảy ra. Người áo xám thủ thế lờ mờ nhìn không rõ. Bỗng một luồng khí âm hàn chụp tới. Đồng thời hai luồng ám kình rất cổ quái từ hai mé tả, hữu không ngớt xoay chuyển.

Triệu Tử Nguyên liền cảm thấy thân hình bị ngưng trệ, không cử động sang hai bên được nữa, chỉ còn đường lùi lại phía sau. Chàng phản ứng mau lẹ, lập tức co người lùi lại. Dè đâu thân thủ người áo xám còn mau lẹ hơn Triệu Tử Nguyên nhiều. Chàng đang chân bước loạng choạng thì đối phương đã in một chưởng vào trước ngực.

Ngay lúc ấy trong nhà có luồng âm phong phần phật nổi lên. Đèn lửa trên bàn vuông lập lòe lúc tỏ, lúc mờ. Triệu Tử Nguyên cặp mắt mở thao láo mà trong lòng mê loạn. Chàng thấy luồng âm phong thổi tới còn cách rất gần. Dù là đại la thiên tiên cũng không tránh được.

Bỗng có tiếng người lanh lảnh kêu thét lên:

- Gia gia! Đừng giết y!

Giữa lúc ấy ngoài phòng đột nhiên có tiếng đồng la nổi lên!

Người áo xám bật tiếng la hoảng:

- Ô hay!

Thế chưởng của lão bất giác chậm lại. Triệu Tử Nguyên thừa cơ nhảy lùi lại bảy, tám bước rồi mới đứng yên.

Từ lúc người áo xám xuất hiện Lý Cơ lặng lẽ không nói gì bỗng cất bước đến bên Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi:

- Tướng công có bị thương không?

Triệu tử Nguyên chưa hết kinh hãi, chàng lắc đầu chứ không trả lời.

Người áo xám không nghĩ đến việc sát thương địch nhân nữa, trầm giọng bảo nữ lang:

- Băng Hàm! Ngươi thử ra coi ai đã nổi hiệu đồng la báo động?

Thiếu nữ hoa lệ là Võ Băng Hàm khẽ “dạ” một tiếng trở gót toan đi thì tiếng đồng la lại nổi lên cấp bách. Đồng thời tiếng bước chân nhộn nhịp vọng vào. Ba hán tử trung niên đầy mình những máu loạng choạng chạy tới. Người đi đầu ấp úng nói:

- Ngoài đình viện... có ngoại địch... xâm nhập... Thuộc hạ...

https://thuviensach.vn

“Huỵch, huỵch, huỵch” ba tiếng vang lên. Ba người lục tục té nhào xuống cửa sương phòng không nói được nữa.

Người áo xám đưa chân khều lật xác ba người lên, khẽ nói:

- Chúng chết rồi... Chết rồi... Chết rồi...

Lão ngẩng lên, cặp mắt biến thành sắc bén vô cùng. Lão hỏi:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, những người có thể đánh chết Đỗ thị tam anh còn có những ai? Chẳng hiểu anh em họ Kiểm ở nội đình có chống được họ không?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- “Ta từng nghe tiếng anh em họ Kiểm dùng đôi Phán Quan bút lừng tiếng võ lâm. Chúng đi khắp vùng Quan Đông chưa có ai là địch thủ, tiếng tăm lừng lẫy một thời. Còn Đỗ thị tam anh cũng là anh hùng một phương. Những nhân vật cỡ này còn để lão sử dụng thì thân thế lão không phải tầm thường...”

Người áo xám khoa chân bước tới góc phòng giơ tay lên vỗ vào bức vách.

Lập tức trên vách lộ ra năm trái cầu thủy tinh có ánh sáng. Miệng lão quát hỏi:

- Song Diện Diêm La đâu?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tư Mã Đạo Nguyên Xuất Hiện Đột Ngột

Tiếng quát vừa dứt, phía trong cửa ngầm có bóng người thấp thoáng.

Hai hán tử mặt đen như trôn nồi đứng hai bên, thần sắc trơ trơ, mục quang lấp loáng lóe ra một cái rồi thu lại.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Sư phụ chưa đề cập đến Song Diệm Diêm La với ta. Nhưng cứ coi cặp nhãn thần của chúng thì hiển nhiên công lực đã cao thâm vào hạng nhất. Không ngờ bọn này cũng làm tôi mọi cho lão kia."

Hai hán tử mặt đen xá dài hỏi:

- Chủ nhân có điều chi dạy bảo?

Người áo xám đáp:

- Bản tòa phát hiện ra tông tích bên địch. Đỗ thị tam anh đã bị đánh chết.

Vậy hai ngươi lập tức chia nhau đi tuần tra và phát động cơ quan mai phục. Đồng thời truyền cho Nhị Thập Tứ Kiều ở Lưu Hương viện phải để ý đề phòng, chớ để lỡ việc.

Song Diệm Diêm La đi ngay.

Tiếng đồng la báo động tiếp tục vang lên từng hồi. Người áo xám lẩm bẩm:

- Phải chăng là hắn? Phải chăng hắn lại đến?

Nữ lang hoa lệ Võ Băng Hàm lùi lại một bước ngập ngừng hỏi:

- Hắn? Chẳng lẽ lại là...

Nàng nói nửa câu rồi dường như có điều cảnh giác, liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên, dừng lại không nói nữa.

Triệu Tử Nguyên lúc này trong lòng rất đỗi hoài nghi. Nhưng chàng không lộ vẻ gì, lẳng lặng đứng xem diễn biến.

https://thuviensach.vn

Lát sau, Võ Băng Hàm chợt nhớ ra điều gì, lên tiếng:

- Gia gia! Vụ này dường như có điều khác lạ.

Người áo xám hỏi:

- Sao?

Võ Băng Hàm đáp:

- Bọn Lý Đình Chủ Trần Lôi sao chưa thấy báo cáo tình hình bên địch?

Người áo xám ừ một tiếng rồi nói:

- Chính ta cũng đang nghĩ về việc này và không hiểu ra sao?

Võ Băng Hàm hỏi:

- Có cần huy động mười ba người trong mật thất không?

Người áo xám đáp:

- Hiện giờ chưa tới lúc. Nếu mình nóng nảy là hỏng việc... Hàm nhi! Ngươi ở lại trông nom chỗ này để ta ra ngoại đình coi.

Lão vừa dứt lời đã lạng người ra khỏi sương phòng.

Triệu Tử Nguyên thấy thân pháp người áo xám như quỷ mỵ, chàng lẩm bẩm:

- Thật là nhân vật thần bí! Không hiểu mười ba người trong nhà mật thất mà chúng nó nói đó là những ai?

Người áo xám vừa ra khỏi phòng thì đèn lửa trên đó tối dần đi, bấc đèn tụt xuống mỗi lúc một thấp.

Giữa lúc ấy trong cửa ngầm có bóng người thấp thoáng. Võ Băng Hàm liền quát hỏi:

- Ai đó?

Trong bóng tối không có tiếng người đáp lại. Triệu Tử Nguyên bỗng cảm thấy có luồng gió nhẹ thổi qua bên mình. Một bóng trắng lướt ngang trước mắt chàng đem theo một luồng lực đạo nhu hòa từ mé hữu xô tới. Chân chàng đứng không vững bị đẩy ra mé tả mấy bước lùi lại tới trước tấm thạch bình.

Lại nghe thanh âm trầm giọng quát:

- Đi theo ta!

Triệu Tử Nguyên nghe tiếng quen thuộc mà dường như nói với mình. Chàng còn đang nghi hoặc thì thanh âm trầm trầm lại vang lên lần nữa:

https://thuviensach.vn

- Đi theo ta! Sao còn ngẩn ngơ hoài?

Võ Băng Hàm lại quát luôn mấy tiếng đồng thời phóng liền mấy chưởng đánh ra. Chưởng phong rền như tiếng sấm. Nhưng ở trong bóng tối nàng không nhìn rõ vị trí của địch nhân, nên chưởng lực đều đánh vào quãng không.

Lại thấy bóng trắng xuyên qua giữa đám chưởng phong. Chỉ trong chớp mắt bóng đó quyện đi ba vòng, bước chân tựa hồ nước chảy mây trôi. Sau chỉ còn thấy lờ mờ.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt há miệng. Bóng trắng kia lướt đến bên thạch bình.

Thời cơ chỉ diễn ra trong chớp mắt, chàng liền quyết định chủ ý băng mình theo sau.

Bóng trắng đi trước xông ra khỏi thạch bình, bỗng nghe đánh "tách" một tiếng. Cơ quan trên thạch bình đã phát động. Nhiều luồng sáng bạc và vệt đen bắn ra như mưa.

Tiếng gió nổi lên ầm ầm cả gian nhà. Bóng trắng bỗng xoay mình đánh ngoắt một cái rồi nhảy vọt lên không. Đồng thời xô ra một luồng cuồng phong hất bao nhiêu ám khí rớt xuống đất.

Bóng trắng vừa hô hoán vừa tiếp tục vọt lên, không cần đề khí chi hết.

Trong thạch bình chưa kịp bắn ra lần thứ hai bỗng nghe đánh "rầm" một tiếng.

Người đó đã phá hủy nóc nhà chui lên.

Triệu Tử Nguyên cũng vọt lên theo.

Võ Băng Hàm lại quát:

- Chạy đằng nào cho thoát?

Năm ngón tay nhỏ nhắn của nàng vừa búng ra đã nghe tiếng "ve ve" rít lên.

Năm luồng chỉ phong mạnh như tên bắn phóng tới năm huyệt đạo ở sau lưng Triệu Tử Nguyên. Nàng ra tay cực kỳ mau lẹ, xem chừng đối phương khó bề tránh thoát.

Dè đâu Triệu Tử Nguyên người đang chơi vơi trên không, bỗng thấy một luồng kình phong đẩy chàng lên mấy thước. Những luồng chỉ phong của

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm đã tới đợt chót, không còn hiệu lực gì nữa.

Triệu Tử Nguyên chuồn qua lỗ thủng trên nóc nhà rồi chạy như bay.

Diễn biến mau lẹ quá chừng. Võ Băng Hàm chẳng ngờ hai người không theo cửa ngầm trốn đi mà còn quanh trở ra thạch bình. Từ thạch bình họ cũng không theo phía trước viện chạy đi, lại trổ nóc nhà để tẩu thoát. Dù công lực nàng cao thâm đến đâu cũng đành giương mắt lên nhìn hai người chạy đi.

Lý Cơ lại khêu đèn cho sáng rồi thủng thẳng nói:

- Thế là gã bỏ trốn rồi, chung minh châu chưa trả tiền cũng lờ đi luôn.

Võ Băng Hàm quát lên:

- Câm miệng ngay!

Lý Cơ cười mát khẽ nói:

- Gã đó tuy ngớ ngẩn nhưng vẻ người rất phong lưu. Lý Cơ này coi người đã nhiều mà chưa thấy ai...

Thị vừa vuốt mái tóc vừa nói như để mình nghe, lại tựa hồ nói với Võ Băng Hàm. Thị chưa dứt lời, Võ Băng Hàm tiến lên một bước rút đoản kiếm ra chỉ vào cổ họng thị, quát lớn:

- Ngươi còn nói nữa thì bản cô nương đâm cho một nhát.

Lý Cơ chẳng lộ vẻ gì sợ hãi, thị hỏi:

- Sao cô nương lại nóng nảy thế?

Võ Băng Hàm đứng thừ người ra, buông kiếm xuống, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ta quá nóng thật. Con nhà đần điên khùng này buột miệng nói bừa, ta chấp với thị làm chi?

Ngọn đèn lại nhỏ như hạt đậu chiếu ánh vàng lợt vào gương mặt Võ Băng Hàm mà cũng nhìn rõ da mặt nàng xám xanh.

Mảnh trăng thượng huyền đã lặn về tây. Bầu trời xám xịt, thỉnh thoảng lại có mấy ngôi sao thưa thớt chui ra khỏi đám mây đen.

Giữa cánh đồng cỏ bát ngát hoang vu, bóng đêm lờ mờ, hai bóng người lướt đi rất mau, bỏ cánh đồng hoang lại phía sau nhảy vọt lên một gò đất nhỏ, thấp tè.

Bóng trắng vọt lên trước đột nhiên dừng lại ở trên không rồi xoay mình đứng sững xuống đất. Người đi sau cũng dừng bước, ngửa mặt lên trời hít

https://thuviensach.vn

một hơi chân khí, nói:

- Các hạ chạy một đoạn đường dài bây giờ mới dừng lại.

Người nói câu đó chính là Triệu Tử Nguyên. Lúc này chàng mới có cơ hội nhìn kỹ lại nhân vật thần bí dẫn chàng ra khỏi Lưu Hương viện. Người này mặc áo bạch bào, lúc có ánh sao chiếu vào trông sáng loáng như tuyết. Kỳ hơn nữa trên đỉnh đầu y cũng quấn một tấm khăn trắng, thành ra từ đầu đến chân như một vùng tuyết bạch, chỉ để hở đôi mắt. Người mặc áo bạch bào cười lạt hỏi:

- Lão phu mà không dừng bước thì ngươi kiệt lực chẳng thể chạy thêm được nữa, có đúng thế không?

Triệu Tử Nguyên bẽn lẽn đáp:

- Nếu các hạ tiếp tục chạy nữa thì tại hạ thiệt không theo kịp.

Người mặc bạch bào nói:

- Trai tráng mà sao hèn thế? Ngươi nên biết con kỳ lân có nhảy xa mười bước thì con ngựa thường cũng không chịu bỏ. Vậy ngươi phải rèn luyện thêm mới được.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Hơn mười năm nay, mỗi buổi sáng sớm mình ở dưới quèn cọc chạy lên núi Phục Hổ rồi lại từ trên đỉnh núi chạy xuống, chẳng có ngày nào gián đoạn. Rèn luyện như vậy mà chưa đủ ư? Thực ra bảo sức mình không kịp là giả dối. Chỉ vì mình chưa hiểu rõ đầu đuôi vụ này nên không muốn chạy nhiều cho mất công."

Bụng chàng nghĩ vậy nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Chàng đáp:

- Tại hạ chưa hiểu các hạ...

Người mặc bạch bào ngắt lời:

- Có phải ngươi muốn hỏi tên họ lão phu không?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi, nghĩ thầm:

- "Mình chưa mở miệng lão đã đoán được mình muốn nói gì, đủ tỏ lão là một tay tâm tư rất sâu xa."

Chàng liền hạ thấp giọng đáp:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

https://thuviensach.vn

Người mặc bạch bào hỏi:

- Tiểu hài tử! Ngươi ra đời đã được bao lâu?

Triệu Tử Nguyên ngẩn người một chút rồi đáp:

- Tại hạ qua lại giang hồ chưa được nửa năm.

Người mặc bạch bào hỏi:

- Tuy mới nửa năm, nhưng chắc ngươi đã được nghe tiếng Tư Mã Đạo Nguyên rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên vừa nghe đến bốn chữ "Tư Mã Đạo Nguyên" đã kinh hãi vô cùng. Sau một lát chàng khôi phục lại ý thức liền ấp úng hỏi:

- Phải chăng các hạ... là Tư Mã Đạo Nguyên?

Người mặc bạch bào đáp:

- Tiểu hài tử! Giọng nói ngươi ra chiều kinh nghi. Chẳng nhẽ ngươi không tin lời lão phu?

Triệu Tử Nguyên không trả lời được. Chàng đã nghe nói cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ giết hết ở Thúy Hồ.

"Người chết sao còn sống lại được?"

Chàng nghi ngờ người đứng trước mặt mình mười phần có đến tám là giả danh Tư Mã Đạo Nguyên.

"Nhưng người mặc bạch bào này là ai?"

Đó là câu hỏi làm cho Triệu Tử Nguyên điên đầu.

Tư Mã Đạo Nguyên lại nói:

- Lão phu coi chừng ngươi vẫn còn chưa tin...

Dứt lời lão vung tay nghe đánh "choang" một tiếng. Thanh trường kiếm ở sau lưng đã rút ra khỏi vỏ.

Lão vung kiếm. Kiếm phong rít lên vù vù. Thế kiếm không mau mà cũng không chậm. Thân kiếm vẫn rung động không ngớt. Đột nhiên nó vọt lên không lóe ánh hàn quang đầy trời. Kiếm khí tung hoành, bóng đen bay vòng tròn hồi lâu.

Triệu Tử Nguyên buột miệng la:

- "Phong Khởi Vân Dũng"! Đây là thủ thức khởi đầu của Tư Mã kiếm môn.

https://thuviensach.vn

Chàng chưa kịp thay đổi sắc mặt thì thanh kiếm của Tư Mã Đạo Nguyên đã chui vào vỏ. Lão vẫn đứng nguyên chỗ tựa hồ như chưa chuyển động.

Triệu Tử Nguyên càng lộ vẻ hoài nghi tự hỏi:

- "Sư phụ ta đã từng miêu tả kiếm thức của Tư Mã kiếm môn. Vụ án xảy ra một đêm ở Thúy Hồ đã liên lụy đến nhiều người. Lão này nếu không phải là Tư Mã Đạo Nguyên thì sao lại hiểu kiếm thức đó? Tại sao lão cứ muốn cho ta tin lão?"

Bỗng nghe Tư Mã Đạo Nguyên nói tiếp:

- Tiểu hài tử! Ngươi nhận được chiêu thức này thì kiếm thuật đã vào hạng khá đấy.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các hạ dạy quá lời. "Đại Phong thập ngũ kiếm" của nhà Tư Mã thì bạn hữu võ lâm còn ai không biết?

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Lão phu ở một nơi riêng biệt hai chục năm, không ngờ người võ lâm vẫn chưa quên.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế! Từ đêm xảy ra cuộc đại chiến ở Thúy Hồ đến nay vừa đúng hai chục năm.

Tư Mã Đạo Nguyên giật mình kinh hãi hỏi:

- Tiểu hài tử! Ngươi nói Thúy Hồ nào?

Triệu Tử Nguyên không muốn nhắc lại việc đó, chàng hỏi sang chuyện khác:

- Các hạ dẫn tiểu tử tới đây có điều chi dạy bảo?

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi lại:

- Tưởng bất tất phải quanh co cho mất thì giờ. Có phải ngươi họ Triệu không?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt:

- Sao các hạ lại biết tiểu tử?

Tư Mã Đạo Nguyên không trả lời, miệng lẩm bẩm:

- Thế thì phải rồi! Thế thì phải rồi!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên như lạc vào đám sương mù đến năm dặm. Chàng chẳng hiểu gì.

Tư Mã Đạo Nguyên lại nói:

- Vụ đưa minh châu tặng mỹ nhân ở Lưu Hương viện là một vụ âm mưu rất lớn kể từ ngày có lịch sử võ lâm. Lão phu không muốn để ngươi chìm đắm vào kiếp nạn đó nên mới dẫn ngươi ra.

Triệu Tử Nguyên động tâm nói:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì các hạ cũng đã tới Lưu Hương viện.

Tư Mã Đạo Nguyên trầm giọng hỏi:

- Ngươi nghe ai nói và ở đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử nghe đồn vậy thôi.

Tư Mã Đạo Nguyên hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Từ nay những điều vô căn cứ ngươi không nên đề cập đến. Lão phu tiến vào Lưu Hương viện bữa nay mới là lần đầu. Ai đã phao ngôn như vậy?

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Theo lời tiết lộ của nữ tỳ trong viện thì rõ ràng Tư Mã Đạo Nguyên đã tới đó rồi. Nhưng lão cực lực phủ nhận mới thật là kỳ! Nếu không phải lão, chẳng lẽ còn có Tư Mã Đạo Nguyên khác nữa hay sao?"

Chàng liền hỏi:

- Cái chết của Đỗ thị tam anh phải chăng do các hạ đã hạ thủ?

Tư Mã Đạo Nguyên trầm giọng đáp:

- Thế thì ngươi lại ngộ nhận một lần nữa. Kẻ sấn vào nội đình đánh chết Đỗ thị tam anh là người khác chứ không phải lão phu.

Triệu Tử Nguyên lại càng ngơ ngác không hiểu gì cả. Những diễn biến đêm nay đều ra ngoài sự nhận xét của chàng, không biết đâu mà lần, chàng càng muốn dụng tâm truy cứu.

Giữa lúc ấy một cơn gió lạnh thổi qua trước mặt rồi mưa bay phất phới. Triệu Tử Nguyên ngửng đầu trông lên thấy vòm trời mờ mịt mây phủ tứ bề. Hiển nhiên là triệu chứng sắp mưa lớn. Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chiều trời biến ảo mau quá! Bây giờ chúng ta phải tìm chỗ nào ẩn mưa đã chứ?

Tư Mã Đạo Nguyên gật đầu. Hai người liền cất bước đi theo con đường nhỏ trong rừng rậm.

Đang đi giữa đường gió thổi mạnh hơn, trời mưa nặng hạt. Triệu Tử Nguyên bị ướt như chuột lột.

Giữa lúc ấy chàng phát giác ra một điều quái dị. Tư Mã Đạo Nguyên cứ gội mưa tiến về phía trước. Trên đỉnh đầu lão bốc lên làn hơi trắng. Những hạt mưa rất dầy khi rớt gần tới đầu lão liền tự động đưa chênh chếch ra ngoài, nên quần áo lão không ướt chút nào.

Triệu Tử Nguyên hô thầm trong miệng:

- ""Hỗn Nguyên Qui Chân"! Nội công lão này đã luyện đến trình độ "Hỗn Nguyên Qui Chân" thì là một bậc cao thủ tiền bối, hiện nay không còn mấy người làm thế được."

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng người nói chuyện giữa trận mưa tầm tã. Chàng lắng tai nghe, thanh âm mỗi lúc một gần. Dĩ nhiên Tư Mã Đạo Nguyên cũng nghe rõ, nhưng lão vẫn tiếp tục tiến bước dường như chẳng để ý gì.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Giữa lúc canh khuya ở chốn hoang dã này sao còn có người dầm mưa gội gió mà đi?..."

Sau chàng không thể nhịn được khẽ nói:

- Có người đang đi trên đường này...

Tư Mã Đạo Nguyên ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Lão phu biết rồi.

Thanh âm mỗi lúc một gần trên con đường nhỏ phía trước. Quả nhiên có hai bóng người sóng vai đi tới.

Tư Mã Đạo Nguyên dừng bước. Triệu Tử Nguyên cũng đứng lại.

Hai người kia trông thấy có người mặc bạch bào đứng ở giữa đường lập tức im tiếng, nhưng vẫn tiếp tục tiến lại.

Triệu Tử Nguyên bây giờ đã nhìn rõ hai người kia đều mặc đạo bào. Người mé hữu vào trạc năm mươi tuổi mặt mũi thanh tú. Còn người mé tả

https://thuviensach.vn

vào hạng trung niên. Lão đạo mé hữu lên tiếng:

- Xin chào hai đạo hữu...

Lão vừa dứt lời dường như giật mình kinh hãi vì nhìn thấy Tư Mã Đạo Nguyên trên đầu bốc hơi trắng và quần áo còn khô nguyên.

Tư Mã Đạo Nguyên trầm giọng hỏi:

- Phải chăng hai vị muốn qua đường?

Đạo sĩ trung niên ở mé tả đáp:

- Đúng thế! Xin đạo hữu nhường lối cho!

Tư Mã Đạo Nguyên từ từ xoay mình. Lão đạo sĩ ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Phải chăng đạo hữu muốn vượt qua trái núi này?

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng hỏi lại:

- Phải thế thì sao? Vì lẽ gì đạo trưởng lại hỏi bần đạo câu này?

Hai đạo sĩ kia giật mình kinh hãi. Đạo sĩ mé tả ấp úng đáp:

- Dạ dạ... Không có chi cả... Bần đạo muốn hỏi vậy vì tính hiếu kỳ mà thôi...

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Đạo trưởng là người ngoài tục mà còn động tính hiếu kỳ, thật khiến cho người ta khó hiểu.

Lão đạo sĩ không ngờ đối phương dùng lời sắc bén mạt sát, liền ngẩn người ra nói:

- Đạo hữu dạy quá lời!

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Lão phu vừa bảo muốn vượt qua ngọn đồi này mà hai vị lộ vẻ kinh ngạc, đủ tỏ...

Đạo sĩ trung niên ngắt lời:

- Đạo hữu không nên nói nữa. Bọn bần đạo thấy không có điều chi để trả lời.

Tư Mã Đạo Nguyên buông tiếng cười lạt. Hai đạo sĩ kia đưa mắt nhìn nhau rồi đi thẳng lại. Đằng này Tư Mã Đạo Nguyên tỏ ra không chịu nhường lối.

https://thuviensach.vn

Đường núi rất hẹp. Hai đạo sĩ liền tránh mình sang bên lề đường để lướt tới thì giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên chợt nghe thấy phía sau có tiếng chân một người đi đến. Chàng quay đầu nhìn lại thấy thân pháp người này rất mau lẹ hơn cả ngựa chạy. Nhưng cử động của y rất ung dung, nếu không để ý thì chẳng thể nhận ra tốc độ ghê gớm của hắn.

Chỉ trong chớp mắt người kia đã đi mấy chục trượng và đến gần, hắn giơ tay lên vừa vẫy vừa quát:

- Chó khôn không cản đường! Nhường lối! Nhường lối!

Triệu Tử Nguyên chợt cảm thấy một luồng ám kình xô tới trước ngực. Chàng khẽ xoạc chân ra vung tay lên trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào mà ngang ngược thế?

Người kia vẫn lớn tiếng:

- Cút đi! Đừng rắc rối nữa!

Hắn lại vung chưởng phóng chênh chếch tới. Chưởng lực nặng như trái núi.

Triệu Tử Nguyên đã phòng bị rồi mà cũng lảo đảo người đi lùi lại mấy bước.

Người kia nhảy vọt lên phóng liền mấy chưởng, chiêu nào cũng hung mãnh.

Triệu Tử Nguyên vung chưởng lên chống cự nhưng không thể đối phó được.

Tư Mã Đạo Nguyên ở phía sau đột nhiên quát lên một tiếng:

- Chà!

Triệu Tử Nguyên đang lúc hoang mang cũng quay đầu nhìn lại thì thấy hai đạo sĩ kia cũng vung chưởng đánh Tư Mã Đạo Nguyên.

Thật là vạ xảy ra từ người trong nhà. Triệu Tử Nguyên không tin ở mắt mình.

Chàng có ngờ đâu đã là đạo sĩ mà lại ra tay tàn độc? Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ thì chưởng thế hai bên đã đánh vào Tư Mã Đạo Nguyên còn cách không đầy nửa thước.

Tư Mã Đạo Nguyên gầm lên một tiếng thật to. Lão cất bước chuồn qua những luồng quyền phong chưởng lực thoát ra được.

https://thuviensach.vn

“Binh” một tiếng rùng rợn. Hai tên đạo sĩ bị chính chưởng lực của mình hất lại. Người chúng lảo đảo mấy bước mới đứng vững.

Hai đạo sĩ cực kỳ kinh hãi, không hiểu Tư Mã Đạo Nguyên đã dùng chiêu số cùng thân pháp gì vừa tránh thoát vừa phản chấn không lộ một vết tích.

Còn người ở trước mặt Triệu Tử Nguyên miệng đã thốt ra những câu thô lỗ, co lưng lại, không nói gì nữa trở gót chạy ngược về phía sơn đầu. Chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng sau lưng người kia mất hút rồi tự hỏi:

- “Hắn là ai mà cục cằn vô lễ đến thế?”

Bỗng nghe Tư Mã Đạo Nguyên hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Hai vị hạ thủ tuyệt quá, tuyệt đến nỗi không để chừa một lối thoát nào.

Hai đạo sĩ kia thấy mình đuối lý, lẳng lặng không nói gì.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Trong Mạch Phủ Phát Sinh Biến Cố

Tư Mã Đạo Nguyên lại nói:

- Đạo sĩ núi Võ Đang bất quá cũng là hạng dùng ám tiễn giết người.

Triệu Tử Nguyên nghe lão nói không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- "Té ra hai đạo sĩ kia là đệ tử phái Võ Đang ư?"

Lão đạo sĩ loạng choạng lùi lại một bước nói:

- Nhãn lực của đạo hữu thực là cao thâm.

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi móc:

- Thiên Linh chân nhân! Đạo trưởng là một nhân vật có danh vọng cao nhất trong Võ Đang tam tử, lão phu không hiểu đạo trưởng đã học được cách đánh lén này từ bao giờ?

Lão đạo sĩ kia là Thiên Linh chân nhân không biết nói gì.

Tư Mã Đạo Nguyên lại trỏ vào đạo sĩ trung niên mé tả hỏi tiếp:

- Lão phu mắt kém chưa hiểu cách xưng hô đạo nhân trẻ tuổi này thế nào?

Thiên Linh chân nhân đáp:

- Y là sư điệt của bần đạo, vào hàng đệ nhị, đạo hiệu là Vô Tâm.

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

- Mười lăm năm trước Võ Đang tam tử tiếng tăm lừng lẫy võ lâm. Sau trận đánh ở Bích Nghiệp, Thiên Càn và Thiết Khảm chân nhân đấu với Thiết Y Ngũ Kỵ ở Thiết Y môn từ Hán Bắc xuống, cả hai bên đều chết hết. Phải chăng Vô Tâm đạo nhân đây bổ sung vào một hai chỗ khuyết đó?

Thiên Linh chân nhân gật đầu đáp:

- Phải rồi! Còn một tên nữa thay thế cho Thiên Càn là Vô Ý.

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vô Ý ư? Nghe nói Võ Đang tam tử đã xuất hiện trong võ lâm. Vậy còn Vô Ý đi đâu?

Thiên Linh chân nhân đưa mắt nhìn Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vừa rồi y đã cùng tiểu đạo hữu đây trao đổi một chiêu.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Theo lời đạo trưởng thì... người ăn nói thô lỗ và tính nết hung hăng đó là Vô Ý, sư điệt của đạo trưởng đấy ư?

Thiên Linh chân nhân gật đầu.

Tư Mã Đạo Nguyên cười khành khạch nói:

- Một vị đạo sĩ phái Võ Đang đạo mạo như vậy khiến lão phu phải khâm phục.

Thiên Linh chân nhân nghe Tư Mã Đạo Nguyên mai mỉa câu này không chịu được, biến đổi sắc mặt.

Giọng nói của Tư Mã Đạo Nguyên đột nhiên biến thành lạnh như băng:

- Té ra Tam Tử đã giao ước với nhau hai mặt giáp công. Giữa lão phu và phái Võ Đang không có gì dính líu đến nhau thì tại sao các vị lại sinh lòng tàn ác toan bề mưu hại?

Vô Tâm hỏi lại:

- Đạo hữu hãy hoãn việc đó. Xin hỏi phải chăng hai vị muốn vượt trái núi này?

Tư Mã Đạo Nguyên nhắc lại:

- Cùng một vấn đề mà sao ngươi cứ hỏi căn vặn mãi?

Vô Tâm đạo sĩ đáp:

- Nếu không phải là việc quan hệ thì bần đạo đã chẳng hỏi đi hỏi lại cho phiền.

Tư Mã Đạo Nguyên hắng dặng một tiếng rồi gạt đi:

- Lão phu không muốn nói chuyện này nữa...

Vô Tâm đạo sĩ ngắt lời:

- Đạo hữu mà vượt qua núi này là đến phủ viện của Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn...

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Hắn nói tới Mạch phủ không thì cơ hồ ta quên mất. Đêm nay Chức Nghiệp Kiếm Thủ đến khiêu chiến với Mạch Cấn.”

Tư Mã Đạo Nguyên cười lạt hỏi:

- Vô Tâm! Ngươi hỏi câu này là có dụng ý gì?

Vô Tâm đạo sĩ đáp:

- Đạo hữu biết rồi sao còn giả vờ?

Tư Mã Đạo Nguyên trầm giọng đáp:

- Lão phu là Tư Mã Đạo Nguyên...

Thiên Linh chân nhân ngắt lời:

- Xin miễn thứ cho bần đạo phải động thủ. Mời đạo hữu lấy kiếm ra.

Tư Mã Đạo Nguyên cười rộ đáp:

- Kiếm của lão phu mà ra khỏi vỏ thì Võ Đang tam tử từ nay phải xóa tên.

Thiên Linh chân nhân phóng chưởng đánh vào trước ngực đối phương. Vừa rồi bọn họ ba người liên thủ tập kích mà không thắng nổi, Thiên Linh đã có ý run sợ. Lão mới ra tay đã sử dụng ngay tám mươi hai đường “Thần quyền” trấn sơn phái Võ Đang và vận công lực đến mười thành. Chiêu thức lại ngấm ngầm bao quát những biến hóa kinh người.

Tư Mã Đạo Nguyên chưa rút kiếm ra. Lão vung song chưởng lên địch lại.

Chưởng lực của lão coi mềm mại tựa hồ chẳng có chi mãnh liệt, nhưng nó rất kỳ bí, phong tỏa được những chiêu quyền của đối phương. Lão ngó Vô Tâm đạo sĩ đứng bên quát:

- Ngươi đã dùng thủ đoạn đánh lén thì còn kể gì đến qui củ võ lâm? Xông cả vào đi!

Vô Tâm đạo sĩ đáp:

- Đạo hữu nói đúng. Ở trước mặt đạo hữu thì chẳng cần phải theo qui củ võ lâm làm chi.

Đoạn hắn vung quyền xông vào vòng chiến.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài. Chàng nghĩ thầm:

- “Tình thế rối loạn, ta nên thừa cơ bỏ đi đến phủ Mạch Thập Tự.”

https://thuviensach.vn

Chàng lặng lẽ lùi ra mé tả mấy bước rồi vọt đi. Trong thương trường ba người chiến đấu đang hăng, lại trời mưa ào ào không ai để ý nên không phác giác Triệu Tử Nguyên đã bỏ đi.

Chàng chạy được chừng ba trượng mới nghe âm thanh Tư Mã Đạo Nguyên la gọi:

- Tiểu hài tử! Hãy thong thả!

Tiếp theo lại nghe tiếng quát tháo lẫn tiếng chưởng phong làm chấn động cả một vùng. Thiên Linh chân nhân hét lên:

- Này đạo hữu! Chúng ta phải tiếp tục chiến đấu.

Triệu Tử Nguyên liệu chừng Tư Mã Đạo Nguyên dường như đang bị hai võ sĩ Võ Đang đánh gấp không cho lão bỏ cuộc, chàng liền đề khí vọt như sao bay, nhắm về phía sơn đầu mà chạy.

* * * * *

Đang buổi xuân tiết trong một tòa đại viện đèn lửa sáng trưng như ban ngày mà không nghe một chút thanh âm nào vọng ra, bốn bề tịch mịch tựa hồ bao phủ một làn không khí chết chóc.

Trận mưa đã tạnh. Hai bên cổng trang sơn đỏ thắp hai ngọn đuốc rất lớn.

Cổng trang bỏ ngỏ. Phía trong có hai hán tử võ phục đứng đó. Mỗi hán tử cầm một bó đuốc. Ánh sáng chiếu tới nhà đại sảnh.

Trong đại sảnh bóng người chập chùng, kẻ đứng người ngồi. Có người khoanh tay bước lui bước tới. Tất cả mười mấy người đều lộ vẻ khẩn trương.

Người nào cũng chăm chú ngó hai ngọn đuốc ngoài cổng lớn không nói câu gì.

Bầu không khí tựa hồ ngưng kết lại. Sau cùng có tiếng người cất lên khua tan sự tịch mịch:

- Sang canh tư rồi! Y sắp tới nơi.

Không có tiếng người đáp lại. Bốn bề trở lại yên lặng. Chỉ có tiếng mõ báo canh tư ở ngoài sảnh đường. Tiếng báo canh này như đập vào trái tim mọi người.

Một lão già ngồi trên ghế Thái sư đặt ở giữa nhà đứng phắt dậy. Lão này lối nam mươi tuổi mặc áo trường bào chùng tới gót chân. Tướng mạo rất uy

https://thuviensach.vn

võ. Cặp mắt lấp loáng ngó mọi người trong sảnh đường rồi trầm giọng nói:

- Còn cách nửa trống canh mới đến giờ ước hẹn. Nếu các vị muốn rút lui khỏi bản viện hãy còn kịp.

Một đại hán trung niên đứng ở mé tả hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Mạch Thập Tự Thương! Các hạ bất tất phải nói nhiều. Tại hạ là Phi Mao Hổ Hồng Giang đã chẳng quản đường xa ngàn dặm từ Kỳ Liên tới đây viện trợ chỉ vì đạo nghĩa võ lâm. Có lý đâu lúc lâm trận lại sợ co vòi?

Thập tự thương Mạch Cấn nói:

- Mối thịnh tình của các vị khiến lão phu rất cảm kích. Có điều cục diện đêm nay...

Lão ngừng lại thở dài nói tiếp:

- Mạch mỗ ra đời từ thuở hai mươi tuổi, cầm cây Thập Tự Thương đi khắp thiên hạ, trải qua bao nhiêu trận ác đấu cực nguy hiểm, dù đao kề cổ hay phải lưu huyết cũng chẳng chau mày. Nhưng...

Phi Mao Hổ Hồng Giang hỏi xen vào:

- Nhưng làm sao?

Mạch Cấn thủng thỉnh đáp:

- Nhưng hiện giờ Mạch mỗ cảm thấy trong lòng xao xuyến. Tâm trạng khác thường này không hiểu vì đâu mà ra?

Hán tử phục đứng mé tả nói:

- Lộc mỗ cũng vậy. Cục diện bữa nay thật khiến cho chúng ta phải hồi hộp.

Đó là một điều không đáng trách.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta thử nghĩ coi. Kỳ Môn Cư Sĩ Thẩm Trị Chương công lực như vậy lại thêm môn hạ có mười hai tay cao thủ không phải tầm thường mà ngày nhận được thiếp đen khiêu chiến với Chức Nghiệp Kiếm Thủ không còn một người nào sống sót trở về. Cả tòa Liên Vân cũng bị đạp thành bình địa. Bữa nay tấm thiếp đen lại đưa đến Mạch phủ thì bánh xe đổ trước hãy còn in vết, chúng ta không sợ hãi sao được!

Phi Mao Hổ Hồng Giang nói:

https://thuviensach.vn

- Lộc Song Giác! Các hạ xưng hùng một phương mà nói toàn điều tuyên dương chí khí của kẻ khác.

Lộc Song Giác sa sầm nét mặt toan lên tiếng phản đối thì hán tử râu quăn ngồi ở mé dưới Hồng Giang xen vào:

- Lời nói của Lộc huynh là đúng sự thực, chứ chẳng có chi quá đáng. Trong lòng khiếp nhược là một việc, nhưng lúc lâm địch có dám quyết liều sinh tử hay không lại là một chuyện khác.

Hồng Giang đột nhiên trỏ tay ra nói:

- Có người tiến vào cổng lớn...

Trong sảnh đường nghe nói có người đến đều chấn động tâm thần ngoảnh đầu nhìn ra. Ngoài cổng trang bóng người thấp thoáng, lục tục tiến vào, cả thảy sáu tên.

Người đi đầu mặt mũi cực kỳ xấu xa. Chân phải tập tễnh. Thứ nhì là một nhà sư trọc đầu rồi đến một tên khiếu hóa áo vá trăm chỗ. Đi bên khiếu hóa là một hán tử trung niên nét mặt lầm lỳ. Sau cùng là một cặp thiếu niên nam nữ.

Những người trong sảnh đường toàn bốn mươi tuổi trở lên, thấy hai thiếu niên này cho là không hợp diện.

Thập tự thương Mạch Cấn tiến ra nói:

- Lão Xú đến trước giờ hẹn khiến cho lão phu yên tâm rất nhiều.

Những người này là bọn Ương Thần Lão Xú. Ương Thần Lão Xú nghiêm nghị đáp:

- Không phải chuyện dễ đâu! Không phải chuyện dễ đâu!

Mạch Cấn đoán ngay ra giọng nói của Ương Thần, lão không hỏi lại nữa, liếc mắt nhìn mọi người nói:

- Trụ trì Triều Thiên miếu và Cái bang anh kiệt đều đến cả. Thật là hay quá.

Triều Thiên Tôn Giả và Phi Phủ Thần Cái khiêm nhượng một hồi.

Mạch Cấn lại nhìn hán tử nét mặt lầm lỳ, lão nghi ngờ ngập ngừng hỏi:

- Nếu Mạch mỗ không hoa mắt thì vị này là Lệ tráng sĩ ở Hắc Nham. Chẳng hiểu có đúng không?

Hán tử lầm lỳ trả lời bằng cái gật đầu.

https://thuviensach.vn

Mạch Cấn lại hỏi:

- Ba vị huynh đệ ở Hắc Nham trước nay vốn không rời nhau. Sau bây giờ lại chỉ một mình Lệ tráng sĩ tới đây?

Lệ Hướng Dã đột nhiên lộ vẻ buồn rầu, không nói gì.

Triều Thiên Tôn Giả đưa mắt cho Mạch Cấn rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Bốc thí chủ và Trạm thí chủ đã bị người đánh lén và qua đời ở Quỷ trấn rồi...

Mạch Cấn la lên một tiếng kinh hãi.

Nguyên Hắc Nham tam quái là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ mà bị người đánh một đòn chết mất hai mạng thì làm gì lão chẳng bở vía?

Mạch Cấn lại hỏi:

- Ai đã hạ độc thủ?

Phi Phủ Thần Cái bật tiếng cười khô khan đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Hung thủ là ai bọn tại hạ đều không trông rõ...

Mạch Cấn lại càng kinh hãi. Những người khác cũng sợ tái mặt, không tin hẳn là chuyện thực. Ương Thần Lão Xú nói:

- Hãy gác câu chuyện xúi quẩy đó lại. Mạch huynh! Đêm nay bọn tiểu đệ đem lại cho Mạch huynh một cặp con tin.

Mạch Cấn liếc mắt nhìn cặp nam nữ thiếu niên thủng thẳng hỏi:

- Lão Xú! Lão Xú không bắt lầm người đấy chứ? Có phải đôi nam nữ này đã đem thiếp đen đến không?

Ương Thần Lão Xú đáp:

- Không thể lầm được.

Mạch Cấn hỏi:

- Xem chừng bọn chúng rất quật cường. Lão Xú dùng cách gì bắt chúng phải chịu phép?

Ương Thần Lão Xú cười đáp:

- Đây là công của Triều Thiên Tôn Giả. Y đã thi triển "Mê Hồn đại pháp".

https://thuviensach.vn

Hai đứa nhỏ này mất hết thần trí một ngày rồi. Từ miếu Triều Thiên tới đây hành động của chúng là do tay bọn tiểu đệ điều khiển.

Mạch Cấn bây giờ mới phát giác cặp mắt của đôi nam nữ thiếu niên đã thất thần, vẻ mặt ngây ngô, quả nhiên khác hẳn người thường.

Cặp nam nữ thiếu niên này không cần nói ai cũng biết là Cố Thiên Võ và Yên Lăng Thanh ở Thái Chiêu bảo.

Mạch Cấn hỏi:

- Không hiểu Tôn Giả thi triển pháp thuật này có hiệu lực được bao lâu?

Triều Thiên Tôn Giả trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Những người bị pháp thuật, thần trí mê man ít ra là hai mươi bốn canh giờ chưa tỉnh táo được.

Mạch Cấn vỗ tay nói:

- Hay lắm! Tình thế đêm nay rất nguy hiểm, nhưng hai tên này chưa có cơ tỉnh lại.

Giữa lúc ấy, Phi Mao Hổ Hồng Giang đang đứng giữa nhà đại sảnh đột nhiên tiến lại chào Triều Thiên Tôn Giả:

- Tôn giả vẫn bình yên chứ?

Triều Thiên Tôn Giả sa sầm nét mặt hỏi:

- Hồng thí chủ có điều chi dạy bảo?

Phi Mao Hổ Hồng Giang cười ha hả đáp:

- Dạy bảo thì không dám. Hồng mỗ rất lấy làm kỳ là thiên hạ bao la bát ngát, tại sao chúng ta chạm trán nhau đây, mà lại thành bạn đồng tâm cùng đi một đường?

Triều Thiên Tôn Giả cười lại đáp:

- Hồng thí chủ khéo nói bày trò.

Hồng Giang nói:

- Theo lẽ thì chúng ta đã đến đây để trợ lực cho Mạch Thập Tự thương nên hòa điệu với nhau, nhưng Tôn Giả đã hiểu rõ Hồng mỗ là người khí độ hẹp hòi, không thể buông trôi câu chuyện năm trước...

Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Thí chủ muốn sao bây giờ?

Hồng Giang đáp:

https://thuviensach.vn

- Hồng mỗ xin hỏi lại một câu: Thằng nhỏ họ Vu kia hiện giờ ở đâu?

Triều Thiên Tôn Giả lạnh lùng nói:

- Phải chăng thí chủ muốn hỏi Vu Tiểu Đan? Hiện giờ gã đứng đầu mười hai tên tự đồng ở chùa Thanh Không.

Hồng Giang trầm giọng hỏi:

- Thế ra Tôn Giả đã quyết chí đi một mình phải không?

Triều Thiên Tôn Giả hắng dặng một tiếng đáp:

- Bần tăng đi một mình thì sao? Nếu thí chủ coi không thuận mắt thì cứ việc vạch đường ra, bần tăng bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng bồi tiếp.

Hồng Giang tức giận đến cực điểm, nhưng hắn lại cười đáp:

- Triều Thiên Tôn Giả! Lão đã nói vậy thì Hồng mỗ phải đòi món nợ năm trước.

Hắn vung tay một cái rút cây hộ thủ câu ra. Trong bàn tay lại cầm hai trái thiết đởm chạm vào nhau vang lên những tiếng lách cách.

Triều Thiên Tôn Giả hít một hơi chân khí, ngưng thần chờ đối phương tiến đánh. Tình thế cung dương kiếm tuốt này khiến cho bầu không khí trong nhà đại sảnh biến thành nghiêm trọng thêm.

Nguyên ngày trước Triều Thiên Tôn Giả đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang. Lão phát hiện ở Sương Cốc một thằng nhỏ tư chất đặc biệt tên gọi là Vu Tiểu Đan liền đem gã về chùa Triều Thiên. Hôm ấy vừa gặp Hồng Giang đi qua. Hắn cũng muốn thu Vu Tiểu Đan làm đồ đệ rồi hai người xảy ra cuộc tranh chấp. Sau một ngàn chiêu động thủ, Hồng Giang bị Triều Thiên Tôn Giả đánh bại.

Do đó hai người gây nên thù oán và là nguyên nhân cuộc xung đột bữa nay.

"Soạt" một tiếng! Triều Thiên Tôn Giả đã rút thiền trượng ra.

Mạch Thập Tự Thương thấy lửa chiến sắp cháy bùng vội rảo bước tiến ra đứng giữa hai người, trầm giọng nói:

- Xin hai vị nể chút bạc diện của Mạch mỗ...

Bất thình lình trên không nổ một tiếng sét lớn làm chấn động màng tai mọi người. Tiếp theo chớp giật nhoang nhoáng. Mạch Cấn một không tự chủ được đang nói phải dừng lại. Trời đổ mưa như trút nước. Mấy cây đuốc

https://thuviensach.vn

lớn đang cháy ở cổng trang đều bị tắt ngấm. Dông tố rít lên ầm ầm pha với tiếng mưa rào sầm sập.

Mạch Cấn lẩm bẩm:

- Trời nổi phong ba bão táp, mưa gió ầm ầm. Phải chăng đây là điểm bất tường?

Những tráng hán bị mưa ướt đầm đìa phải vào trong viện trú ẩn. Thế gió mỗi lúc một lớn. Những nến thắp trong sảnh đường lật đi lật lại không yên. Cả tòa trang viện bị bao phủ dưới làn mưa to gió lớn.

Giữa lúc đèn lửa đang phập phù, đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Bốn hán tử áo đen tiến vào nhà đại sảnh. Mặt mũi người nào cũng hung dữ, sát khí đằng đằng.

Quần hào hít một hơi khí lạnh. Lộc Song Giác la thất thanh:

- Bọn chúng đến rồi! E rằng Võ Đang tam tử đã gặp chuyện bất trắc.

Tiếng nói vừa dứt, bốn tên áo đen nhảy vọt ra đứng bốn góc nhà đại sảnh.

Cử động của bốn tên giống hệt như một.

Giữa lúc ấy, ngoài trang lại một người rảo bước tiến vào.

Ương Thần Lão Xú đứng bên cửa sảnh đường vừa ngó thấy mặt người mới đến đã bật tiếng la:

- Gã tiểu tử họ Triệu! Ngươi... ngươi...

Người tiến vào đại sảnh sau bốn tên áo đen kia chính là chàng thiếu niên Triệu Tử Nguyên.

Những tay cao thủ trong sảnh đường đều biết bốn tên áo đen là thủ hạ của Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Triệu Tử Nguyên ngẫu nhiên lại đến vào lúc này thành ra cũng bị nghi là có liên can đến Chức Nghiệp Kiếm Thủ.

Ương Thần Lão Xú trầm giọng nói tiếp:

- Gã tiểu tử họ Triệu kia! Quả nhiên lão phu coi ngươi đã không lầm.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Không lầm cái gì?

Ương Thần Lão Xú trỏ vào Cố Thiên Võ và Yên Lăng Thanh đang đứng ngẩn người ra đáp:

https://thuviensach.vn

- Bữa trước ngươi cùng đi với hai đứa nhỏ này đưa thiếp đen khiêu chiến là cùng một phe, lão phu biết ngay ngươi có mối liên quan đến Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Quả nhiên không ra ngoài sự dự đoán của lão phu.

Triệu Tử Nguyên cười dở khóc dở nói:

- Các hạ đã cho mình là phải thì tại hạ không muốn cãi nữa.

Ương Thần Lão Xú nói:

- Cãi cũng vô ích. Hành động của ngươi đã chứng minh thân thế ngươi rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ không hiểu ý các hạ muốn nói gì?

Ương Thần lão xú hỏi:

- Đêm nay ngươi đến Mạch phủ làm chi?

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Mình muốn tìm Chức Nghiệp Kiếm Thủ cũng như mọi người khác, nhưng chuyện này không thể nói rõ với ai được."

Chàng liền đáp:

- Tại hạ muốn đến coi vụ náo nhiệt này.

Ương Thần Lão Xú cười khẩy nói:

- E rằng câu chuyện không giản dị như vậy...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên trong góc sảnh đường có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Này! Các vị đã xong chuyện chưa?

Ương Thần Lão Xú giật mình nhìn xem ai, thì ra một trong bốn tên áo đen thân hình như quỷ mị đứng trong góc nhà đại sảnh. Từ lúc bọn chúng xuất hiện đến giờ tuyệt không phát ra một tiếng động. Ương Thần lại chỉ chăm chú căn vặn Triệu Tử Nguyên nên quên khuấy bọn chúng hiện diện ở trong đại sảnh.

Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn tiến ra chắp tay nói:

- Xin chào bốn vị tráng sĩ.

Cả bốn tên áo đen chỉ hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Đột nhiên lưng trời nổ một tiếng sét lớn và một tia chớp lóe lên rồi vụt tắt ngay. Quần hào đang cực kỳ khẩn trương nghe tiếng sét càng khẩn

https://thuviensach.vn

trương hơn.

Ngoài sảnh đường vẫn gió mưa ầm ầm mà lại tối mò khiến cho trái tim mọi người nặng tựa đá đeo, cơ hồ nghẹt thở. Tiếng gió ào ào thổi vào mái ngói bật lên những tiếng lách cách và tiếng mưa sầm sập đổ xuống tưởng chừng trời đất muốn đem bầu không khí rùng rợn bao phủ toàn bộ trang viện.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Chưa Rõ Ai Là Chân Kiếm Thủ

Một tên áo đen ở góc nhà bên phải mặt lộ sát khí hỏi:

- Vị nào là Mạch trang chúa?

Mạch Cấn đáp:

- Chính lão phu. Bốn vị có điều chi dạy bảo?

Người áo đen nói:

- Bọn ta muốn mượn cái đầu trên cổ Trang chúa...

Mạch Cấn ngửa mặt lên cười rộ, tiếng cười của lão không giấu nổi giọng run run, lão hỏi:

- Muốn lấy cái đầu của Mạch mỗ không phải chuyện dễ dàng. Phải chăng bốn vị là chủ nhân của tấm thiếp đen?

Gã áo đen góc nhà mé tả hỏi lại:

- Trang chúa nói vậy thì phải chờ chủ nhân bọn ta đến mới chịu giao thủ cấp hay sao?

Gã nói câu này để gián tiếp trả lời câu hỏi của Mạch Cấn, đồng thời tỏ rõ bọn chúng vâng lệnh người khác. Trên chúng còn có chủ nhân.

Mạch Cấn chau mày hỏi:

- Giờ ước hẹn trên thiếp đã qua rồi mà sao lệnh chủ nhân chưa tới?

Gã áo đen đáp:

- Mạch trang chúa bất tất phải nóng nảy. Tệ chủ nhân không để các vị uổng công chờ đợi là được.

Phi Mao Hổ Hồng Giang đứng bên hỏi xen vào:

- Các hạ nói đi nói lại mãi vẫn không khỏi mấy tiếng “chủ nhân”, vậy các hạ là nhân vật thế nào?

Gã áo đen lạnh lùng hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Tôn giả muốn biết hay sao?

Hồng Giang đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Gã áo đen trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vậy tôn giá phải đem tính mạng mà đổi lấy câu trả lời.

Hồng Giang tức giận đến cùng cực, lại bật cười nói:

- Các hạ nói toàn giọng ngông cuồng. Xem chừng Hồng mỗ phải lĩnh giáo một phen mới xong.

Gã áo đen buông thõng một tiếng:

- Mời!

Hồng Giang không nói nữa rung tay một cái rút cây Hộ Thủ Câu ở sau lưng ra vụt xuống đối phương.

Người áo đen co mình lại tránh khỏi. Gã vung hai tay phóng chưởng ba chiêu liền.

Hồng Giang gặp chiêu nào đón chiêu ấy. Đến chiêu thứ tư thì người áo đen đột nhiên xoay chuyển thân hình phá tấm lưới Kim Câu của đối phương, phóng chưởng trúng vào ngực Hồng Giang.

Hồng Giang lảo đảo lùi lại một bước. Hai trái thiết đởm trong lòng bàn tay vang lên những tiếng lách cách. Hắn quát lên một tiếng:

- Coi đây!

Hắn vận kình lực vào tay trái liệng hai trái thiết đởm ra. Kình phong rít ầm ầm rền như tiếng sấm nhằm vào trước mặt và bụng dưới đối phương xô tới.

Đây là một thủ pháp độc đáo của Hồng Giang. Vì hắn liệng thiết đởm một cách đột ngột khiến người ta khó nỗi đề phòng. Ngày trước hắn ỷ vào cây kim câu và hai trái thiết đởm đã đánh ngã mười hai tay đại cao thủ miền Giang Bắc trong khoảnh khắc. Bây giờ hắn lại trổ tuyệt kỹ đó ra.

Quần hào trong sảnh đường bất giác bật tiếng reo hò.

Ngờ đâu gã áo đen không thèm để mắt ngó đến thiết đởm chỉ vẫy tay một cái, đã nghe hai tiếng "chát chát" vang lên. Hai trái thiết đởm nặng đến ngàn cân bị chưởng phong quạt rớt xuống mặt đất lát thạch bản.

https://thuviensach.vn

Quần hào lại cả kinh thất sắc. Cả Hồng Giang cũng không ngờ tuyệt kỹ của mình đi đến kết quả này.

Hồng Giang còn đang ngơ ngác thì người áo đen đã lạng mình nhanh như chớp tiến ra một bước, phóng chưởng đánh tới.

Hồng Giang loạng choạng lùi lại ba bước, thân hình lảo đảo mấy cái mới đứng vững lại, miệng hộc máu tươi. Sắc mặt lợt lạt, Hồng Giang đưa tay áo lên lau máu trên miệng, ấp úng:

- Ngươi... ngươi...

Hắn lắp bắp một hồi không nói nên câu.

Quần hào vẫn đứng nguyên chỗ, ai nấy đều ngẩn người khiếp sợ, vì gã áo đen phóng phát chưởng này từ lúc ra tay đến lúc biến hóa coi tựa hồ một công phu "Không Thủ Nhập Bạch Nhẫn" rất tầm thường mà thật ra bên trong ảo diệu vô cùng, hoàn toàn khác hẳn với đường lối võ học trong võ lâm, nên mọi người rất đỗi kinh nghi.

Gã áo đen cười lạt hỏi:

- Thế nào?

Rồi đưa tay phải lên từ từ đẩy về phía trước.

Lúc này Hồng Giang không đủ sức để chống chọi.

Mọi người thấy địch nhân muốn giết cho kỳ hết liền đồng thanh quát lên một tiếng tới tấp xông vào vây gã áo đen.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe có thanh âm vang lên:

- Sao còn chưa dừng tay!

Giọng nói trầm trầm, nhưng mọi người đều nghe rất rõ.

Gã áo đen lập tức buông tay xuống nhảy vọt về chỗ cũ. Mọi người cũng dừng tay.

Quần hào đảo mắt nhìn ra thấy trước cửa nhà đại sảnh có một người đứng đó, không biết họ đến từ lúc nào.

Lúc này tiếng gió gào càng mạnh. Ngọn đèn trên án lờ mờ sắp tắt. Cả trong lẫn ngoài đều tối mò nên mọi người chỉ nhìn thấy một vùng bóng đen lờ mờ.

Mạch Cấn bật lửa lên thắp vào cây hồng chúc. Dưới ánh sáng vàng khè đã nhìn rõ người kia vào hạng lớn tuổi, thân hình gầy nhom, mình mặc áo

https://thuviensach.vn

đoạn mầu tía chùng đến gót.

Quần hào thấy người này không có vẻ gì là cao nhân dị sĩ, nhưng hắn vào tới đại sảnh mà không ai biết. Mãi đến lúc hắn lên tiếng quát mới phát giác.

Nguyên một khinh công như quỷ mị đủ khiến cho mọi người phải hồi hộp.

Lão già mặc áo đoạn tía đảo cặp mắt cú vọ nhìn mọi người rồi lạnh lùng hỏi:

- Số đông các vị tới đây làm chi?

Lộc Song Giác hắng dặng một tiếng hỏi lại:

- Lộc mỗ cũng muốn hỏi các hạ tới đây làm chi?

Lão già mặc áo bào tía xuất hiện, quần hào đã ngấm ngầm đoán ra lão là nhân vật chủ chốt trong công việc đêm nay. Lộc Song Giác hỏi vậy bất quá để chứng thực sự phỏng đoán của mình.

Lão già mặc áo đoạn đảo cặp mắt sắc bén có lộ sát khí trầm giọng đáp:

- Lão phu mà nói rõ lai lịch thì e rằng các vị phải khiếp sợ đến són đái ra quần. Vậy không nói nữa là hơn.

Lộc Song Giác hỏi:

- Các hạ là Chức Nghiệp Kiếm Thủ ư?

Lão già mặc áo bào không đáp, tựa hồ lão đã mặc nhiên thừa nhận.

Lập tức trong sảnh đường nhốn nháo cả lên. Đa số đã chuẩn bị từ trước.

Bốn chữ Chức Nghiệp Kiếm Thủ in sâu vào óc mọi người võ lâm từ mấy chục năm, ai cũng coi hắn là một tên hung thần ác sát không nên tới gần. Vì thế nên tuy ai cũng biết rồi mà không giảm bớt lòng kinh hãi.

Lão mặc áo đoạn hỏi:

- Phải chăng các vị đều được Mạch Cấn mời đến trợ lực?

Ương Thần Lão Xú đáp:

- Mạch trang chúa tuyệt không có lời mời mọc chi hết, nhưng bọn tại hạ cũng tự nguyện đến đây.

Lão mặc áo đoạn đảo cặp mắt diều hâu nhìn quần hào một lượt rồi nói:

- Lão phu không muốn giết người vô tội. Bữa nay chỉ tìm một Mạch Cấn, còn ngoài ra các vị nên rút lui đi.

https://thuviensach.vn

Quần hào nghe nói ngơ ngác nhìn nhau, mà chẳng một ai chuyển động thân hình. Lão áo đoạn mắt lộ sát khí lại nói:

- Các vị hãy nghe cho rõ. Lão phu đến đây là chịu lời ủy thác của người khác và đã được chỉ rõ hạ sát có một mình Mạch Cấn, nếu các vị không rút lui thì khi động thủ, đao kiếm không có mắt đâu. Ha ha! Lúc đó không phải là chỉ chết một người mà còn lây đến kẻ khác.

Hắn nói câu này khiến cho người tâm trí không kiên quyết phải dao động.

Đầu tiên là lão đại Lệ Hướng Dã trong Hắc Nham tam quái muốn rút lui.

Ương Thần Lão Xú đưa con mắt lạnh lùng nhìn mọi người đã đoán ra tâm lý, vội hỏi ngay:

- Phải chăng các hạ muốn chia rẽ bọn tại hạ?

Lão mặc áo đoạn tía hắng dặng một tiếng đột nhiên tiến gần lại. Bước chân của hắn lịch kịch làm cho quần hào xao xuyến trong lòng. Người hắn chưa tới nơi sát khí đã nổi lên uy hiếp.

Bước chân của lão áo đoạn tuy chậm chạp mà có vẻ khủng khiếp khiến người ta tưởng chừng như mình đứng trước mặt Tử thần. Bất cứ lúc nào đối phương cũng có thể phóng kiếm đâm chết.

Lệ Hướng Dã quả nhiên không nhẫn nại được. Hắt hít một hơi chân khí nhìn Mạch Cấn chắp tay nói:

- Xin miễn thứ cho Lệ mỗ cáo thoái...

Hắn chưa dứt lời đã trở gót đi về phía cửa trang.

Ương Thần Lão Xú quát lên:

- Lệ huynh hãy dừng bước.

Lệ Hướng Dã quay lại lớn tiếng:

- Hai người anh em của Lệ mỗ đã vì Lão xú nói một câu mà phải uổng mạng. Bây giờ lão còn lý do gì để lưu Lệ mỗ lại nữa?

Ương Thần Lão Xú đáp:

- Chính vì việc hai vị bái đệ của Lệ huynh phải chết oan mà Lệ huynh không nên bỏ đi.

Lệ Hướng Dã ngơ ngác hỏi:

- Lão Xú nói vậy là nghĩa làm sao?

https://thuviensach.vn

Ương Thần Lão Xú trầm giọng đáp:

- Vì hung phạm hạ sát Bốc Thượng và Trạm Nông hiện đứng ở ngay trước mắt Lệ huynh.

Lệ Hướng Giã trợn mắt líu lưỡi một lúc mới thốt nên lời:

- Phải chăng Lão Xú cố ý đưa ra câu nói kinh người? Lệ mỗ...

Ương Thần Lão Xú ngắt lời:

- Chẳng lẽ Lệ huynh không tin lời lão phu ư?

Lệ Hướng Dã nửa tin nửa ngờ hỏi:

- Vậy Lão Xú hãy nói đi! Người ấy là ai?

Ương Thần Lão Xú trỏ vào lão áo đoạn hỏi:

- Nếu không phải ông khách này thì còn ai nữa?

Lệ Hướng Dã giật mình lùi lại một bước.

Quần hào cũng đều biến sắc. Nhất là bọn Triều Thiên Tôn Giả, Phi Phủ Thần Cái hôm ấy cũng ra vào Quỷ trấn càng kinh hãi hơn.

Trái lại, lão mặc áo đoạn mặt vẫn trơ trơ không lộ vẻ gì, tựa hồ câu nói của Ương Thần Lão Xú không làm cho hắn xúc động.

Lệ Hướng Giã ấp úng hỏi:

- Lão Xú nói vậy... lấy gì làm bằng cớ?

Ương Thần đáp:

- Tự nhiên vô cớ Quỷ trấn phát hỏa. Hai vị Bốc, Trạm bị thảm sát. Lão phu đến sau cùng tiến vào khu vườn hoang trong tòa cổ trạch đã mắt thấy một người lật đật từ trong nhà lướt ra. Thân pháp người đó tuy mau lẹ ghê gớm, nhưng lão Xú cũng trông rõ tướng mạo hiển nhiên là người tự xưng Chức Nghiệp Kiếm Thủ này không còn sai nữa.

Lệ Hướng Dã trợn mắt lên hỏi:

- Lão Xú khẳng định như vậy chứ?

Ương Thần gật đầu.

Lệ Hướng Dã hai mắt đỏ sọng nhìn lão áo đoạn lớn tiếng:

- Trả mạng bái đệ cho ta!

Rồi hắn nhảy xổ vào lão áo đoạn.

Lão áo đoạn nở nụ cười âm thầm, vung tay trái đánh chênh chếch ra.

https://thuviensach.vn

Lệ Hướng Dã người chưa đến nơi đã cảm thấy một luồng ám kình xô tới trước ngực, vội vàng né tránh.

Dè đâu lúc lão áo đoạn phóng chưởng đánh một chiêu nhưng lập tức biến thành năm thủ thức. Lệ Hướng Dã chưa trông rõ những biến hóa của chiêu thức đã nghe đánh "binh" một tiếng. Luồng kình lực ở không gian chuyển hướng tựa hồ lưỡi đao chém tới. Cánh tay trái của Lệ Hướng Dã bị đứt rời rớt xuống đất.

Lệ Hướng Dã lúc này lửa giận công tâm quên cả cái đau bị chặt cụt tay, buột miệng hỏi:

- Ngươi... ngươi là ai?

Hắn muốn đề khí nhảy xổ đến lần thứ hai, nhưng kiệt lực mất rồi.

Lão áo đoạn cười lạt, giương mắt hung dữ nhìn Ương Thần, thủng thẳng nói:

- Chắc bữa nay các hạ muốn đi theo Mạch Thập Tự Thương cho có bạn?

Ương Thần Lão Xú thấy cặp mắt của đối phương sắc như dao, không tự chủ được, hỏi lại:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Lão áo đoạn lạnh lùng đáp:

- Nghĩa là cùng chết với nhau một lúc.

Sắc mặt Ương Thần biến đổi lúc đỏ, lúc đen. Nguyên bộ mặt hắn đã cực kỳ xấu xa bây giờ lại thêm vẻ hung dữ. Nhưng chỉ thoáng cái, hắn khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, dõng dạc cười nói:

- Cái đó không đáng kể. Lão Xú này đã có lòng trợ lực cho Mạch huynh thì dĩ nhiên coi cái chết nhẹ như lông hồng. Vấn đề là ở chỗ liệu các hạ có thể giết được Lão Xú hay không?

Lão áo đoạn nghe nói vậy vẫn không nổi nóng, thủng thẳng đáp:

- Lão phu trước nay không hoài nghi về năng lực của mình. Lão Xú tuy đáng kể là một nhân vật có mặt mũi trong võ lâm, nhưng khi kiếm của lão phu mà ra khỏi vỏ thì e rằng từ nay Lão Xú phải chôn vùi thanh danh trên chốn giang hồ.

Ương Thần thấy đối phương phóng một phát chưởng hời hợt đã làm cho Lệ Hướng Dã phải cụt tay là một điều hắn chưa từng thấy bao giờ, nên

https://thuviensach.vn

trong lòng cũng hơi tin là đối phương nói thật.

Lão áo đoạn tay cầm đốc kiếm, cặp mắt lấp loáng nhìn chằm chặp vào Ương Thần. Vạt áo bào lay động không ngớt. Thanh trường kiếm tựa hồ rút ra khỏi vỏ không biết lúc nào.

Quần hào đều nín thở để chờ xem biến diễn. Cả tòa đại sảnh biến thành yên lặng như tờ, tưởng chừng tiếng kim rớt cũng nghe rõ.

Ương Thần bất giác lưng toát mồ hôi. Hắn ngấm ngầm vận công lực toàn thân vào hai cánh tay. Một mặt hắn chú ý đến mọi cử chỉ cùng động tĩnh của đối phương, một mặt chuẩn bị đánh một đòn kinh người.

Giữa lúc kiếm tuốt cung dương, Triều Thiên Tôn Giả đứng bên từ nãy tới giờ chưa hề mở miệng, vọt lại trước mặt lão áo đoạn chắp tay nói:

- Xin chào thí chủ.

Lão áo đoạn trầm giọng đáp:

- Nếu đại sư sính cường muốn xen vào là tự rước lấy cái nhục đó.

Triều Thiên Tôn Giả lẩm nhẩm niệm Phật hiệu rồi trỏ vào Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ hỏi:

- Thí chủ có nhận ra hai người này không?

Lão áo đoạn trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lão phu có biết chúng.

Hắn thẳng thắn thừa nhận chẳng úy kỵ gì khiến mọi người đều kinh ngạc.

Trong sảnh đường lại ồn ào.

Lão áo đoạn thừa nhận vụ này là chứng thực việc Yên, Cố quả đã đưa thiếp đến khiêu chiến. Đồng thời Triều Thiên Tôn Giả thi triển "Mê Hồn đại pháp" bắt cặp nam nữ thiếu niên là có thể đối phó với nước cờ tối hậu của địch nhân.

Trong quần hùng, Ương Thần là người tâm cơ hơn hết, hắn tự hỏi:

- "Đối phương đã biết rõ đôi đường lợi hại mà còn thẳng thắn thừa nhận là có dụng ý gì?"

Triều Thiên tôn giả nhún vai nói:

- Bần tăng có lời thỉnh cầu tha thiết, mong rằng thí chủ ưng thuận cho...

Lão áo đoạn ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Hòa thượng bất tất phải nói ra, lão phu cũng đoán được rồi. Phải chăng hòa thượng muốn đem hai đứa nhỏ này để uy hiếp lão phu phải rời khỏi nơi đây?

Rồi lão không chờ Triều Thiên Tôn Giả trả lời đã cười khành khạch nói tiếp:

- Cái đó kêu bằng mơ tưởng hão huyền.

Triều Thiên tôn giả biến sắc hỏi:

- Cặp mắt thông tuệ của thí chủ khác hẳn người thường, chẳng lẽ lại không nhìn thấy vẻ mặt hai đứa nhỏ này có điều kỳ dị?

Lão áo đoạn đáp:

- "Mê Hồn đại pháp" của Miếu Triều Thiên thiên hạ ai ai cũng biết. Hai đứa nhỏ này vẻ mặt ngớ ngẩn thì dĩ nhiên chúng đã bị phép mầu làm cho mất trí...

Triều Thiên Tôn Giả thấy đối phương nói toạc tên pháp thuật của mình, trong lòng không khỏi kinh hãi nói:

- Thí chủ có kiến thức như vậy là hay. Bây giờ bần tăng muốn sai hai tên này đánh lại thí chủ một chiêu. Thí chủ hãy coi chừng...

Tôn Giả phất tay áo bào một cái. Cố Thiên Võ đứng một bên nhảy xổ lại, chẳng nói năng già phóng chưởng nhằm lão áo đoạn đánh tới.

Lão áo đoạn trầm giọng quát:

- A Võ! Ngươi không nhận ra lão phu ư?

Cố Thiên Võ ngơ ngẩn tựa hồ chưa nghe thấy, lại phóng chưởng đánh tới.

Lão áo đoạn búng ngón tay một cái. Cố Thiên Võ bị hất lùi lại mấy bước.

Lão áo đoạn nghĩ thầm trong bụng:

- "Bấm ngón tay tính lại A Võ đã vào làm môn hạ ta được bốn năm rồi. Bốn năm nay ta vẫn chưa hiểu rõ lai lịch gã, đủ tỏ gã cao thâm khôn lương. Vừa rồi ta cố ý để gã đánh ta một chiêu thử coi gã có bị "Mê Hồn đại pháp" làm cho mất trí thật không, mà xem chừng cái đó cũng uổng chẳng được ích gì."

Cố Thiên Võ lại thở hồng hộc nhảy xổ tới.

https://thuviensach.vn

Lão áo đoạn nảy ra một ý niệm trong đầu óc. Hắn phất tay trái một cái làm cho thế công của đối phương phải tiêu tan rồi phóng tay mặt nhanh như chớp chẳng hiểu vô tình hay cố ý điểm vào trước ngực Cố Thiên Võ.

Lão động thủ rất mau lẹ nhưng chỉ đụng vào áo Cố Thiên Võ rồi dừng lại, đồng thời lão lùi về phía sau một bước. Mắt vẫn trừng trừng nhìn Cố Thiên Võ.

Cố Thiên Võ bỗng gầm lên:

- Lão thất phu! Nộp mạng đi!

Chưa dứt lời gã đã vung song chưởng vù vù đánh tới.

Lão áo đoạn nghiêng mình né tránh, trong bụng không ngớt suy nghĩ:

- "Thủy chung ta vẫn không tin thần trí gã bị hôn mê. Nhưng ta vận công định điểm vào tử huyệt Cưu Vĩ thì con người đã luyện võ sao lại không lộ vẻ xúc động? Chẳng lẽ ta đã đoán trật?"

Triều Thiên tôn giả giơ tay lên vẫy Cố Thiên Võ trở về, miệng nói:

- Tâm thần hai người này bị bần tăng khống chế, tưởng thí chủ đã nhận thấy rõ ràng...

Lão áo đoạn hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Nhận thấy rõ thì làm sao?

Triều Thiên tôn giả đáp:

- Bần tăng thi triển "Mê Hồn đại pháp", ngày nào chưa giải trừ là ngày ấy bọn chúng chưa khôi phục được thần trí. Thí chủ mà chịu ra khỏi nồi đây bảo đảm không làm khó dễ Mạch thí chủ thì chẳng có gì đáng ngại hết.

Lão áo đoạn lạnh lùng đáp:

- Lão phu đã lấy tiền mướn của người đến đây để trừ khử Mạch Thập Tự Thương thì khi nào lại bỏ dở cuộc. Đại hòa thượng đừng uổng phí tâm cơ nữa.

Triều Thiên Tôn Giả và bọn Mạch Cấn chưa kịp thay đổi sắc mặt thì Ương Thần Lão Xú đã tiến gần lại một bước, dõng dạc hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không đoái tưởng đến vị thiên kim ở trên tay nữa ư?

Lão áo đoạn mắt bỗng chiếu ra một tia khác lạ, nhưng trấn tĩnh lại ngay, đáp:

- Lão nói hồ đồ cái gì? Lão phu không thể hiểu được.

https://thuviensach.vn

Ương Thần mặt trơ như gỗ liếc mắt nhìn Yên Lăng Thanh nói:

- Lão Xú đoán rằng vị cô nương đây đúng là lệnh ái. Chắc là không lầm được...

Lão áo đoạn lẩm bẩm:

- Nói bậy... nói bậy...

Hắn ngừng lại một chút rồi ngó Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Hòa thượng đừng tưởng chỉ có mình là thiện nghệ dùng Mê Hồn pháp thuật. Thực ra lão phu thi triển một thủ pháp nhỏ mọn có thể khiến cho hai đứa nhỏ này khôi phục lại thần trí tức khắc. Chẳng hiểu hòa thượng có tin như vậy không?

Triều Thiên Tôn Giả hơi ngạc nhiên đáp:

- Chẳng phải bần tăng có ý cuồng vọng, nhưng cho tới nay trong thiên hạ chưa có ai phá được Nhiếp Hồn Đại Pháp của Triều Thiên Miếu.

Lão áo đoạn hỏi:

- Hòa thượng tin như vậy ư?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Thí chủ cứ thử coi...

Tôn Giả nói tới đây thì đột nhiên thấy trong nhà đại sảnh có bóng người thấp thoáng nên phải dừng lại. Lão định thần nhìn ra thấy ba đạo sĩ già có, trẻ có, đứng ngay trước cửa.

Lão áo đoạn liếc cặp mắt sáng như điện lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng Võ Đang tam tử chuẩn bị đến đây để thừa cơ nước đục buông câu?

Ba đạo sĩ này chính là Võ Đang tam tử lừng danh trong võ lâm. Người đi đầu lớn tuổi hơn là Thiên Linh chân nhân khẽ gật đầu đáp:

- Mạch đạo hữu! Bần đạo...

Mạch Cấn sắc mặt nghiêm trọng ngắt lời:

- Đạo trưởng từ đường xa tới đây viện trợ khiến Mạch mỗ cảm tạ vô cùng!

Thiên Linh chân nhân đáp:

- Không dám. Bần đạo cùng hai vị sư điệt đã gặp Chức Nghiệp Kiếm Thủ ở dọc đường...

https://thuviensach.vn

Chân nhân chưa dứt lời, quần hào đã động dung.

Mạch Cấn trỏ vào lão áo đoạn hỏi:

- Sao? Đạo trưởng đã gặp y ư?

Thiên Linh chân nhân ngó vào mặt lão áo đoạn lắc đầu đáp:

- Vị thí chủ này ư? Không phải, không phải! Bần đạo gặp người khác. Đáng tức cười là người đó còn tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên. Nhưng Tư Mã Đạo Nguyên đã bị hại ở Thúy Hồ từ hai mươi năm trước. Vụ này ai ai cũng biết, nên bần đạo đoán chắc hẳn là Chức Nghiệp Kiếm Thủ.

Lão thao thao nói mãi, thủy chung không chú ý đến lão áo đoạn biến đổi sắc mặt. Chân nhân lại nói tiếp:

- Nhưng bọn bần đạo ba người liên thủ hợp lực mà còn không ngăn chặn được hắn. Không hiểu người đó đã đến đây chưa?

Mạch Cấn toan cất tiếng đáp thì lão áo đoạn đã cướp lời:

- Đạo trưởng gặp người tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên ở đâu?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Mũi Lệnh Tiễn Kinh Hồn Mạch Cấn

Thiên Linh chân nhân ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Bần đạo gặp y trên đường sơn đạo cách nơi đây chừng nửa giờ đi bộ.

Lão mặc áo đoạn hỏi:

- Phải chăng người đó mình mặc áo bạch bào đầu mặt quấn vải trắng, tiếng nói ấm ớ như người già lão?

Triệu Tử Nguyên đứng bên nghe nói động tâm. Thiên Linh chân nhân hỏi lại:

- Đúng rồi! Sao thí chủ lại biết rõ thế?

Lão già mặc áo đoạn không đáp.

Lúc này Thiếu Linh chân nhân mới có thì giờ rảnh đưa mắt nhìn mọi người trong sảnh đường. Lập tức lão phát hiện ra Triệu Tử Nguyên đang đứng tựa vào góc tường, bất giác giật mình kinh hãi hỏi:

- Tiểu thí chủ! Tiểu thí chủ cũng đến đây ư?

Triệu Tử Nguyên biết đối phương sở dĩ giật mình là vì lão đã gặp chàng cùng đi một đường với Tư Mã Đạo Nguyên. Chàng liền thủng thẳng đáp:

- Không phải tại hạ đến một mình mà tạm thay thế một người khác.

Thiên Linh chân nhân cau mày hỏi:

- Bần đạo muốn hiểu tiểu thí chủ đến đây làm chi?

Triệu Tử Nguyên toan trả lời thì lão áo đoạn tự nói một mình:

- Tư Mã Đạo Nguyên nào? Tư Mã Đạo Nguyên nào... Chắc là y rồi...

Triệu Tử Nguyên toan nói tiếp liền dừng lại, đảo mắt nhìn lão áo đoạn thấy nhỡn quang âm thầm của lão chuyển động không ngớt dường như đang nghĩ việc gì trọng đại.

Trong nhà đại sảnh đột nhiên biến thành yên lặng như tờ.

https://thuviensach.vn

Lát sau lão áo đoạn mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn Mạch Cấn nói:

- Lão phu hãy tạm gửi cái mạng của họ Mạch lại còn hai đứa nhỏ này thì lão phu muốn lấy đem đi.

Mạch Cấn cũng không lộ vẻ gì hoan hỷ, y hỏi:

- Tại sao các hạ đến cũng đột ngột mà ra đi cũng lật đật?

Lão áo đoạn bỗng mắt lộ sát khí, Mạch Cấn vô tình chạm phải mục quang lão không tự chủ được, rùng mình một cái.

Rồi lão cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Mạch Cấn! Ngươi có biết lão phu mà muốn hạ sát ngươi còn dễ hơn là xoay tay bẻ cành mục không?

Mạch Cấn máy môi một lúc không nói nên lời.

Lão áo đoạn buông tiếng cười lạt rồi xoay tay đánh ra.

“Sầm” một tiếng rùng rợn! Mái ngôi nhà đại sảnh bị thủng một lỗ lớn vuông đến năm thước. Hoành rui gẫy và ngói bể rớt xuống ầm ầm, tưởng chừng tòa nhà có thể bị sập đổ không biết lúc nào.

Những tay cao thủ thấy vậy đều trợn mắt há miệng vì bị khí thế của lão áo đoạn làm cho chấn động tâm thần.

Lão áo đoạn lại hỏi:

- Họ Mạch kia! Ngươi có tự tin là chịu đựng được phát chưởng này không?

Mạch Cấn trợn mắt lên đáp:

- Chưởng lực của các hạ thật là thiên hạ vô song, Mạch mỗ tự nhận không đủ sức chống nổi.

Lão áo đoạn nói:

- Ngươi sáng suốt như vậy là hay. Nên biết lão phu mà rút kiếm ra thì đừng hòng cầu may nữa.

Dứt lời lão nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như cú gào lúc canh khuya nghe rất chói tai.

Mọi người trong sảnh đường bị tiếng cười làm cho tâm thần hoảng hốt, vội vận công chống chọi, thu liễm tâm thần, nhưng tiếng cười vẫn quanh quẩn bên tai.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười mỗi lúc một chấn động làm rung chuyển cả nhà đại sảnh. Trong đám quần hào có nhiều người da mặt co rúm lại, hiển nhiên không chống nổi nữa.

Giữa lúc quần hào thần trí đi vào chỗ hôn mê, lão áo đoạn lướt mình đi như sao sa quanh nhà đại sảnh mà tiếng cười vẫn tiếp tục vang lên không ngớt.

Bỗng có tiếng quát:

- Lui ra!

Bốn tên áo đen nghe tiếng quát, hấp tấp nhảy ra ngoài sảnh đường.

Lão áo đoạn hai tay cắp hai người là Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ vọt ra ngoài đại sảnh.

Lão vừa ra đến cửa bỗng có thanh âm trầm trầm vang lên:

- Họ Yên kia! Khoan rồi hãy đi!

Lão già áo đoạn vẫn cười rộ không ngớt. Lão lạng người một cái biến vào trong bóng đêm giữa cơn mưa gió ầm ầm. Chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Lúc này từ trên nóc nhà đột nhiên có một người nhảy xuống. Thân pháp nhẹ như mớ bông bay hay một cái là rụng, không phát ra mảy may tiếng động.

Người này thân hình vừa phải. Toàn thân từ trên xuống dưới mặc tấm bạch bào che kín. Mặt cũng bịt một tấm khăn trắng, khiến người ta có cảm giác như người bị tuyết phủ hay ở dưới hố băng chui lên.

Triệu Tử Nguyên hơi lộ vẻ kinh hoàng, miệng lẩm bẩm:

- Phải chăng là lão? Lão cũng đến đây ư?

Người kia chính là lão mặc áo bạch bào tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đã cứu Triệu Tử Nguyên ra khỏi Lưu Hương viện.

Lão đứng trước cửa sảnh đường đảo mắt nhìn bốn phía một hồi rồi lướt mình như bay về phía lão áo đoạn vừa chạy đi.

Sau một lát mọi người như ở trong giấc mơ vừa tỉnh lại, Phi Phủ Thần Cái lên tiếng trước tiên:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ bỏ đi rồi!

Ương Thần Lão Xú thở phào một cái, nói:

https://thuviensach.vn

- Hắn đi rồi và đem theo cả hai đứa nhỏ họ Cố, họ Yên.

Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Vừa rồi vị thí chủ kia nổi lên tràng cười khiến cho thần trí chúng ta lâm vào trạng thái hôn mê. Xú thí chủ có hiểu rõ đạo lý bên trong không?

Ương Thần lắc đầu đáp:

- Lão phu không nhớ có loại công phu nào về tiếng cười làm thần trí người hôn mê. Những bậc anh kiệt Cái bang kiến thức rộng hơn hoặc giả có hiểu về vụ này chăng?

Ngờ đâu Phi Phủ Thần Cái cũng lắc đầu quầy quậy, tựa hồ chìm đắm vào trong ý nghĩ mông lung.

Thiên Linh chân nhân nói:

- Dường như nhân vật tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên vừa mới tới đây.

Mạch Cấn cất giọng nghiêm nghị hỏi:

- Có phải người mặc bạch bào không? Mạch mỗ cũng trông thấy.

Mọi người nghe câu này đều nhận thấy Mạch Cấn mới trong một thời gian ngắn ngủi đã khôi phục lại thần trí liền biết công lực lão không phải tầm thường, nhưng lúc này tay đại hào kiệt tiếng tăm lừng lẫy một phương lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Chẳng có chút nào tỏ ra tự an ủi.

Đột nhiên tiếng bước chân nhộn nhịp vang lên. Chỉ trong nháy mắt mười mấy tên đệ tử dưới trướng Mạch Cấn ào ạt tiến vào sảnh đường. Hình dạng tên nào cũng tỏ ra mệt nhọc khác thường tựa hồ đã trải qua một cuộc đại chiến, hao tổn khí lực rất nhiều.

Mạch Cấn nhìn một tên đại đệ tử nói:

- Ngươi hãy nói những việc mắt thấy tai nghe của bọn người canh gác bốn mặt trang viện...

Y hỏi câu này rồi ngó trên thần sắc chúng rất ngơ ngác thì hiểu ngay sự tình, liền xua tay nói:

- Hỏng rồi! Các ngươi hãy lui ra.

Mười mấy tên đệ tử khom lưng thi lễ, lục tục rút lui khỏi nhà đại sảnh.

Lát sau Triều Thiên Tôn Giả cất tiếng hỏi:

- Mạch thí chủ đã nghĩ ra chưa?

Mạch Cấn hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì?

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Tại sao Chức Nghiệp Kiếm Thủ lại vội vã rút lui? Chẳng lẽ Mạch thí chủ không muốn tìm ra đáp án?

Mạch Cấn trầm trọng đáp:

- Tình thực mà nói thì Mạch mỗ chưa tìm ra được manh mối gì?

Thiên Linh chân nhân nói:

- Bần đạo nghĩ rằng chuyện hắn rút lui có liên quan với sự xuất hiện đột ngột của nhân vật tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên.

Phi Phủ Thần Cái gật đầu xen vào:

- Ngoài chuyện đó không còn cách giải thích nào khác.

Ương Thần Lão Xú ngần ngừ một chút rồi tiến ra nói:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ chuyến này rút lui tất không thể trở lại quí phủ sinh sự trong một thời gian ngắn. Lão Xú còn có việc gấp, vậy xin tạm biệt.

Mạch Cấn luôn miệng tạ ơn.

Ương Thần cũng chấp tay cùng đi với Triều Thiên Tôn Giả, Phi Phủ Thần Cái và Lệ Hướng Dã ra khỏi sảnh đường.

Bọn Ương Thần đi khỏi rồi, Hồng Giang và Lộc Song Giác cũng cáo từ ra đi.

Trong nhà đại sảnh khôi phục lại bầu không khí tịch mịch.

Diễn biến chớp nhoáng này khiến bọn Ương Thần hấp tấp bỏ đi, quên khuấy Triệu Tử Nguyên còn đứng ở trong góc nhà.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng mọi người mất hút rồi, nghĩ thầm trong bụng:

- "Ta mạo hiểm mưa gió đến đây với hy vọng tìm ra manh mối về vụ nghi án hai mươi năm trước, không ngờ chẳng được chút gì. Thế là mình chạy uổng công một phen."

Chàng giơ tay áo lên lau mồ hôi trán rồi trở gót ra đi.

Mạch Cấn uể oải ngó chàng một cái, chứ không có ý gì ngăn trở.

Lúc này trận mưa đã ngớt, nhưng thỉnh thoảng còn chớp lóe lên. Bầu trời vẫn ảm đạm. Ngọn gió đêm rít từng hồi. Từng cơn mưa ào ạt tiếp theo như kẻ hô người ứng.

https://thuviensach.vn

Ngoài trang tiếng mõ đã báo canh năm. Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người liền len lén quanh mé hữu đi vào hậu viện. Chàng thò tay vào bọc móc lấy một mũi tên nhỏ màu đen hình tam giác. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ:

- "Đây là cơ hội tốt của trời ban cho. Ta đem mũi tên này cắm vào chỗ nào dễ ngó thấy để Mạch Thập Tự Thương quay về hậu viện là chú ý đến ngay. Có điều mình chưa hiểu hành động này có thỏa đáng không?"

Chàng do dự một chút rồi cắm mũi tên vào một cây lớn, đoạn quanh về viện trước đi ra.

Triệu Tử Nguyên gội gió dầm mưa rảo bước qua đại viện nhìn ra ngoài cổng trang thấp thoáng thấy bóng người nhỏ bé. Chàng chú ý nhìn rõ khuôn mặt người kia bất giác chấn động tâm thần, đứng ngẩn người ra đương trường.

Người đó chính là Võ Băng Hàm đã hành hạ chàng một hồi. Chàng không ngờ nàng xuất hiện lúc này và ở nơi đây, nhưng cũng đánh bạo tiến về phía trước.

Chàng ra khỏi cổng trang tiến đến trước mặt Võ Băng Hàm nói:

- Cô nương! Chúng ta lại chạm trán nhau đây. Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Võ Băng Hàm khẽ hắng đặng một tiếng đáp:

- Thế ư? Ta lại không nghĩ vậy.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt, nhưng rồi chàng hiểu ý ngay, hỏi:

- Thế ra cô nương có ý định đến đây sao?

Võ Băng Hàm đáp:

- Đúng thế!

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta đoán là ngươi đến Mạch phủ nên đứng đây chờ đã lâu rồi.

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Khổ rồi! Không hiểu vì lẽ gì thị cứ quấn quít lấy mình. Thật là vô cớ dây đến nữ ma để chịu đựng những chuyện đau khổ."

Chàng đánh bạo hỏi:

- Phải chăng cô nương lại muốn bắt tại hạ trở về Lưu Hương viện?

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm hơi biến sắc đáp:

- Ngươi nói nghe có vẻ dễ dàng. Triệu Tử Nguyên! Ngươi theo Tư Mã Đạo Nguyên phá nóc nhà trốn khỏi Lưu Hương viện. Món nợ đó ngươi muốn lờ đi chăng?

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Sao cô nương lại biết tên họ của tại hạ?

Cỏ Băng Hàm cười lạt nghĩ bụng:

- "Thủ hạ của gia gia ta ở các dịch đình khắp thiên hạ mà chuyện này không điều tra được ư? Đáng cười cho gã ngốc kia ngây ngô chẳng biết gì..."

Lòng nàng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng đáp:

- Cái đó có chi đáng để cho ngươi kinh ngạc? Thật là ếch nằm đáy giếng chẳng biết chuyện gì.

Triệu Tử Nguyên thấy nàng khinh miệt đã toan giở giọng xung đột nhưng chàng đã biết đối phương hỉ nộ thất thường nên đành ẩn nhẫn không muốn gây chuyện.

Võ Băng Hàm lại hỏi:

- Ngoài ra ngươi còn thiếu bản viện một chung minh châu chưa trả, thế mà ngươi cứ phóng tay bỏ đi là nghĩa làm sao?

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Minh châu nào?

Võ Băng Hàm đột nhiên nổi giận xẵng giọng:

- Thằng lỏi kia! Đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa. Ngươi tiến vào Đông Sương lấy minh châu tặng Lý Cơ đã quên rồi ư? Chà chà! Chẳng lẽ Lý Cơ lại không nói về luật đưa minh châu tặng mỹ nhân thế nào cho ngươi hay?

Triệu Tử Nguyên tỉnh ngộ ồ lên một tiếng. Đột nhiên câu nói của người áo bạch bào tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên lại hiện lên trong đầu óc chàng. Lão nói:

- Vụ đem minh châu tặng mỹ nhân ở Lưu Hương viện là một chuyện âm mưu rất lớn kể từ ngày có lịch sử võ lâm. Lão phu không muốn để ngươi chìm đắm vào kiếp nạn này nên cứu ngươi ra.

Chàng nghĩ tới đây trong lòng không khỏi khiếp sợ vội đáp:

https://thuviensach.vn

- Lúc trước tại hạ không hiểu nội tình, và sự thực tại hạ không lấy minh châu đó làm của mình...

Võ Băng Hàm ngắt lời:

- Đừng rườm lời nữa! Trước nay những người tiến vào Lưu Hương viện chưa ai dám tìm lời cãi cối và họ đều có phương pháp bồi thường minh châu.

Ngươi đã thấy mười ba người ở trong mật thất, vậy ngươi cũng phải theo thể lệ đó.

Triệu Tử Nguyên nhún vai đáp:

- Thôi được! Tại hạ còn sống năm nào là còn nghĩ cách bồi thường chung minh châu năm đó.

Bỗng chàng nghĩ tới:

- "Nếu quả ta thuyết phục được Lý Cơ thì việc bồi thường chung minh châu ở Lưu Hương viện cũng là một biện pháp để giải quyết vấn đề."

Nhưng nghĩ lại:

- "Vật đó đã tặng cho người, có lý đâu lại yêu cầu người ta trả lại. Hành động này có thể nói là phi lý và không nắm chắc phần nào?"

Võ Băng Hàm cười lạt nói:

- Đáng tiếc gia phụ không chịu nghe ngươi giải thích như vậy.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Theo lời cô nương thì phải thế nào?

Võ Băng Hàm đáp:

- Bản cô nương yêu cầu ngươi làm cho một việc...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Lại vẫn câu nói nghe đã quen tai.

Võ Băng Hàm trợn mắt lên hỏi:

- Ngươi dám chống lại không theo chăng?

Triệu Tử Nguyên im lặng. Võ Băng Hàm nói tiếp:

- Nếu ngươi làm việc này thì món nợ cũ và luôn cả chung minh châu đều coi là thanh toán xong. Bằng không thì...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Không thì tại hạ bị một phen hành hạ chứ gì?

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm lạnh lùng đáp:

- Xem chừng ngươi muốn nếm mùi một bữa roi da. Bản cô nương không để ngươi thất vọng đâu.

Nàng liền rút chiếc roi da ở trên lưng ra rung tay một cái quét đến trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vừa nghe xong câu nói đã cảm thấy kình phong quạt vào mặt. Chàng biết rằng ngọn roi này mà quất trúng thì so với bị giao cứa còn đau rát hơn, nhưng chàng cũng không né tránh. Chàng tính vậy chẳng phải vì phản ứng không đủ minh mẫn mà là vì đã biết võ công đối phương cao thăm khôn lường có né tránh cũng bằng vô dụng.

Chiếc roi da vừa quét tới mặt liền thu về ngay.

Triệu Tử Nguyên không những cảm thấy trên mặt chẳng để lại vết roi nào, mà đồng thời cũng không thấy đau đớn chi hết, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Võ Băng Hàm tay kia nắm đầu roi, quấn cây roi dài bảy thước đen sì lại thành hình bán nguyệt, lạnh lùng hỏi:

- Sao ngươi lại không né tránh?

Triệu Tử Nguyên gượng cười đáp:

- Né tránh cũng chẳng ích gì. Tại hạ chỉ mong có một ngày kia luyện võ đến chỗ cao minh đoạt được cây roi ở trong tay cô nương.

Võ Băng Hàm nghe nói, mắt chiếu ra những tia thần quang lạnh lẽo.

Triệu Tử Nguyên không muốn đụng vào thị tuyến của nàng liền từ từ nhắm mắt lại.

Võ Băng Hàm nói:

- Nói mà không thực hành được thì nói làm gì? Đường đường một bậc đại trượng phu mà khiếp nhược vô dụng đến thế ư?

Lúc này đột nhiên có một người từ nội viện đi ra. Triệu Tử Nguyên quay đầu nhìn lại thì chính là Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn.

Mạch Cấn thấy trước cổng có hai người đứng không hỏi sửng sốt la lên một tiếng:

- Ô hay!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên thấy lão đảo mắt nhìn mình rồi lại nhìn Võ Băng Hàm thì biết là lão không phải la hoảng vì trông thấy mình.

Lại nghe Mạch Cấn hỏi:

- Võ cô nương đấy ư?

Võ Băng Hàm khẽ gật đầu, vẻ mặt rất kiêu ngạo đáp:

- Mạch trang chúa nhớ dai nhỉ?

Mạch Cấn nói:

- Ngày trước Mạch mỗ thường qua lại Lưu Hương viện và lúc yết kiến lệnh tôn tại dịch đình được thấy cô nương đứng bên lão gia, nên hình ảnh cô nương đã in sâu vào óc.

Võ Băng Hàm không nói gì, Mạch Cấn lại nói tiếp:

- Cô nương giá lâm tệ trang mà lão phu không biết để ra nghênh tiếp thật là có lỗi.

Võ Băng Hàm đáp:

- Mạch trang chúa lại khách sáo rồi.

Mạch Cấn dường như không để tâm đến thái độ lãnh đạm của nàng, lão nói:

- Mời cô nương dời gót ngọc vào trong nhà ngồi chơi.

Lõa nói rồi giơ tay lên.

Võ Băng Hàm thủy chung vẫn không cất bước. Nàng hỏi:

- Không muốn quấy quả Trang chúa nữa. Tiện thiếp nghe nói đêm nay Trang chúa có cuộc ước hội với Chức Nghiệp Kiếm Thủ phải không?

Mạch Cấn đáp:

- Té ra cô nương có biết vụ này. Phải chăng lệnh tôn đã phái cô tới đây?

Võ Băng Hàm nói:

- Không phải?

Mạch Cấn ngạc nhiên ngập ngừng hỏi:

- Thế thì...

Võ Băng Hàm ngắt lời:

- Chẳng giấu gì Trang chúa. Tiện thiếp đến đây để tìm gã này.

Nàng vừa nói vừa trỏ vào Triệu Tử Nguyên.

Mạch Cấn càng kinh hãi hơn, nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu ca đây vừa nẫy cũng ở trong trang một lúc, lão phu vẫn chưa biết tên họ là gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Mạch Cấn "ủa" lên một tiếng tựa hồ chưa nghe thấy tên này bao giờ.

Triệu Tử Nguyên đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng. Chàng thấy thái độ Võ Băng Hàm rất kiêu ngạo khiến cho ai cũng phải khó chịu mà Mạch Cấn thủy chung đối với nàng rất khiêm cung thì đoán được cả nàng lẫn phụ thân nàng đều là những nhân vật tai to mặt lớn chứ không phải hạng tầm thường.

Sở dĩ Mạch Cấn lộ vẻ kinh hãi là vì Võ Băng Hàm lai lịch như thế sao lại đường xa lặn lội đến đây kiếm một chàng thiếu niên chưa có tiếng tăm gì? Lão hỏi:

- Vừa rồi Ương Thần nhận lầm chú nhỏ đây là người cùng phe với Chức Nghiệp Kiếm Thủ, nhưng theo nhận xét của lão phu lại tựa hồ không đúng. Điều mà lão phu không hiểu là vì duyên cớ gì chú nhỏ lại dấn thân vào chốn thị phi này?

Lão đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "nhận lầm".

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin miễn cho tại hạ khỏi trả lời vấn đề này!

Mạch Cấn khác nào mũi đụng phải đinh, không khỏi tức mình, nhưng lão là người thâm hiểu thế cố nên nhẫn nại được, mừng giận không để lộ ra ngoài mặt.

Bất thình lình tiếng bước chân nhộn nhịp trước xa sau gần. Một đại hán võ phục đứng tuổi từ trong trang đội mưa thở ra hồng hộc hô:

- Sư phụ! Sư phụ...

Mạch Cấn chau mày hỏi:

- Việc gì mà hoang mang thế?

Đại hán võ phục vừa thở vừa nói:

- Sư phụ hãy coi đây...

Gã mở bàn tay ra trong có đặt một mũi tên nhỏ màu đen hình tam giác.

https://thuviensach.vn

Mạch Cấn cầm lấy mũi tên coi thì thấy nó tựa hồ chế bằng thủy tinh lấp loáng có ánh sáng. Sắc mặt lão biến đổi, miệng lẩm bẩm:

- Vụ này là thế nào đây?

Võ Băng Hàm vừa nhìn thấy mũi tên cũng thay đổi sắc mặt, nàng khẽ la một tiếng kinh ngạc:

- Ô hay!

Cặp mắt nàng nhìn chằm chặp vào mũi tên nhỏ trong tay Mạch Cấn.

Hán tử võ phục ấp úng nói:

- Đệ tử toan vào hậu viện nghỉ một chút thì thấy mũi tên cắm ở thân cây...

Mạch Cấn tựa hồ chưa nghe thấy lời gã nói, miệng lão vẫn lẩm bẩm:

- Lão phu thật không hiểu. Vụ này là thế nào đây?

Mặt lão xám như tro tàn. Võ Băng Hàm nói:

- Mạch trang chúa! Trang chúa lại có chuyện rắc rối ư?

Mạch Cấn người run bần bật, không nghĩ gì đến còn có Võ Băng Hàm và Triệu Tử Nguyên đứng bên cạnh. Vẻ mặt bâng khuâng, lão đi theo đại hán võ phục vào nhà.

Triệu Tử Nguyên từ nẫy tới giờ không nói gì, chàng nhìn bóng sau lưng Mạch Cấn loạng choạng bước đi, trên môi lộ một nụ cười bí hiểm.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Nỗi Lòng U Ẩn Của Võ Băng Hàm

Võ Băng Hàm vừa quay đầu lại chợt nhìn thấy Triệu Tử Nguyên lộ vẻ kỳ quái, trong đầu óc nàng thoáng qua một ý nghĩ, hất hàm hỏi:

- Phải chăng đó là của ngươi?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, nhưng chàng khôi phục ngay vẻ tự nhiên hỏi lại:

- Cô nương hỏi vậy là nghĩa làm sao?

Võ Băng Hàm ra chiều nghi hoặc, song cũng không căn vặn nữa.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

- "Tâm tư ả này quả là tế nhị. Vừa rồi ả lộ vẻ kinh nghi, may mà ta để lệnh tiễn lại chưa ai phát giác. Từ nay ta phải cẩn thận lắm mới được."

Võ Băng Hàm tuy nghi ngờ mũi lệnh tiễn kia có thể do Triệu Tử Nguyên để lại nhưng nàng lại nghĩ cái đó không lấy gì làm chắc, chính nàng cũng không tin như vậy, liền bỏ qua mối nghi hoặc này. Nàng trở lại vấn đề cũ hỏi:

- Bây giờ chúng ta hãy bàn về câu chuyện chính thức đã. Ngươi có ưng thuận làm việc đó cho bản cô nương không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương bảo tại hạ làm một việc mà thủy chung chưa cho hay nội dung việc đó thì tại hạ biết đáp thế nào?

Võ Băng Hàm cúi đầu không nói gì, dường như đầu óc nàng đang chìm đắm vào những luồng tư tưởng mông lung. Hồi lâu nàng mới hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Người có vui lòng đến Thái Chiêu bảo một chuyến không?

https://thuviensach.vn

Ba chữ Thái Chiêu bảo vừa lọt vào tai. Triệu Tử Nguyên không khỏi kích động trong lòng, ấp úng đáp:

- Cô nương... cô nương nói rõ lại một lần nữa.

Võ Băng Hàm lườm chàng một cái rồi hỏi:

- Bản cô nương hỏi ngươi có nguyện ý đến làm thượng tân mấy bữa ở Thái Chiêu bảo không?

Lần này nàng nói dằn từng tiếng rất rõ ràng, Triệu Tử Nguyên biết là mình nghe không lầm, phải cố gắng trấn tĩnh tâm thần, hỏi lại:

- Cô nương cho biết vì lý do gì?

Võ Băng Hàm đáp:

- Tạm thời chưa cho ngươi hay được. Ngươi hãy theo ta!

Đoạn nàng trở gót nhẹ bước tiến về phía trước.

Triệu Tử Nguyên đứng ngẩn người ra đương trường. Trăm ngàn ý nghĩ nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng mà toàn là những tư tưởng có liên quan mật thiết tới Thái Chiêu bảo.

Mãi đến khi Võ Băng Hàm vào khu rừng rậm ở phía trước dắt ra hai tuấn mã, Triệu Tử Nguyên mới như người trong mộng choàng tỉnh giấc, lật đật cất bước tiến lại nói:

- Cô nương đã chuẩn bị từ trước.

Võ Băng Hàm mặt lạnh như băng sương cất tiếng giục:

- Lên ngựa đi!

Triệu Tử Nguyên theo lời nhảy lên lưng ngựa, Võ Băng Hàm cũng xoay mình nhảy lên theo rồi lạnh lùng bảo chàng:

- Ngươi đừng có ý nghĩ trốn chạy, nên biết con ngựa của bản cô nương tốc độ kinh người muốn đuổi bắt ngươi lúc nào cũng được. Ngươi không tin thì chạy thử đi coi.

Dứt lời nàng giựt cương cho ngựa chạy.

Triệu Tử Nguyên tung ngựa theo sau. Đôi ngựa chạy trên con đường lớn trước trang. Chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ trang viện một quãng rất xa.

Lúc này trời mưa vừa tạnh, mãnh trăng lưỡi liềm lơ lửng trên không chiếu xuống muôn vật dưới trần gian. Ngọn gió đêm vi vút thổi, thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng xen vào tiếng chim kêu xào xạc để phá tan bầu không khí tĩnh mịch, đồng thời khiến cho vùng hoang dã bát ngát thêm vẻ thê lương.

Triệu Tử Nguyên đột nhiên cảm thấy trong lòng xao xuyến. Từ ngày chàng bắt đầu len lỏi vào chốn giang hồ cho đến nay đã gặp nhiều cảnh nguy biến khôn lường và chàng đều thoát được, bây giờ lòng chàng không khỏi hồi hộp, nhất là phải chạm trán với con người chập chờn như ma quỷ hiện hình là Võ Băng Hàm cứ quấn quýt lấy chàng.

Triệu Tử Nguyên chép miệng nghĩ thầm:

- "Thị là con người đẹp như vậy mà cử chỉ cùng ăn nói lại tỏ ra cực kỳ lạnh lẽo, không ai muốn tới gần. Cổ nhân đã nói "Xà Yết mỹ nhân" (người đẹp rắn rết) tức là ả này đây."

Đi được một quãng, đường bằng phẳng hơn. Triệu Tử Nguyên quả cảm thấy tốc độ con ngựa của chàng cưỡi so với con ngựa của Võ Băng Hàm có phần chậm chạp hơn. Vì thế thỉnh thoảng Võ Băng Hàm lại phải cho ngựa đi thong thả để khỏi bỏ chàng lại phía sau. Hiển nhiên nàng có ý an bài như vậy để chàng thủ tiêu ý nghĩ trốn chạy. Ngựa đi vào cánh đồng bằng, Võ Băng Hàm quay đâu lại nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Có phải ngươi đúng là họ Triệu?

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Dĩ nhiên tại hạ họ Triệu. Sao cô nương lại hỏi thế?

Võ Băng Hàm hừ một tiếng đáp:

- Cái đó sau này rồi ngươi sẽ biết.

Triệu Tử Nguyên không sao nghĩ ra được ý tứ câu nói của nàng. Nhưng chàng cũng im tiếng.

Võ Băng Hàm lại hỏi:

- Ngươi có biết bản cô nương dẫn ngươi đến chỗ nào không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ biết rồi!

Võ Băng Hàm lại hỏi:

- Ngươi thử nói nghe xem địa phương nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dĩ nhiên là đến Thái Chiêu bảo.

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm nói:

- Bản cô nương cô chừng ngươi cũng không đến nỗi ngốc quá mà sao lúc ban đầu lại ngớ ngẩn khiến ai cũng phải bực mình.

Ngựa chạy rất lẹ. Chỉ trong chốc lát đã vượt qua khu đồng bằng khi vào trong rừng rậm.

Lại đi chừng nửa giờ chợt thấy trên lối tắt trong rừng có hai bóng người sóng vai chạy như bay tới nơi. Khi đến gần, người mé hữu nghe tiếng vó ngựa liền quay đầu lại, nhưng Triệu Tử Nguyên đã nhìn rõ mặt, bất giác trái tim chàng đập thình thình. Chàng máy môi toan gọi nhưng chưa kịp lên tiếng thì Võ Băng Hàm khẽ quát:

- Tô Kế Phi! Hãy dừng bước!

Đại hán này chính là Tô Kế Phi mà Triệu Tử Nguyên đã gặp trong nhà mật thất.

Tô Kế Phi nghe tiếng quát liền cùng đồng bạn dừng bước quay lại nói:

- Té ra là Võ cô nương. Lâu nay tại hạ chưa được gặp.

Võ Băng Hàm mặt lạnh như tiền hỏi:

- Các hạ trốn khỏi nhà mật thất tại Lưu Hương viện từ hồi nào?

Tô Kế Phi cười khanh khách đáp:

- Võ cô nương nặng lời quá! Tô mỗ không phải là tù nhân ở dưới thềm lệnh tôn, vậy muốn đi đâu thì đi chứ người khác làm chủ thế nào được?

Võ Băng Hàm nói:

- Trước nay những người đã đến Lưu Hương viện chẳng ai ra được nữa.

Bản cô nương muốn biết các hạ đã ở trong mật thất lâu như vậy sao còn thoát ra được.

Tô Kế Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nếu Tô mỗ nói là Lý Cơ ở Đông Sương không còn ma lực quyến rũ được Tô mỗ thì cô nương có tin không?

Võ Băng Hàm kinh ngạc lắc đầu nói:

- Nhất định không thể thế được. Trừ khi các hạ có ý định vào Lưu Hương viện để mưu đồ chuyện gì thì mới không bị Lý Cơ làm cho mê hoặc...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Các hạ không bị chìm đắm vào đường nữ sắc mà lại cam chịu ở trong mật thất một khoảng thời gian khá lâu thì tất có một chuyện mưu đồ gì khác.

Tô Kế Phi bị Võ Băng Hàm nói toạc tâm sự mình không khỏi biến sắc. Hắn không biết phản ứng bằng cách nào liền xoay mình đi ngay.

Võ Băng Hàm quát:

- Đứng lại!

Tô Kế Phi dừng bước lại một chút hỏi:

- Võ cô nương còn điều chi dạy bảo?

Võ Băng Hàm trỏ tay vào người đi bên Tô Kế Phi nói:

- Sao các hạ không giới thiệu ông bạn này cho ta biết?

Người kia nghe nói từ từ quay đầu lại thì ra một lão già. Mé bên trái trán lão có một vết đao rất sâu mà đỏ thẫm, cặp mắt lão nhỏ ti hí.

Võ Băng Hàm hỏi:

- Đại danh lão trượng là gì?

Lão mặt sẹo khẽ đáp:

- Lão phu là người thôn dã chẳng có chi đáng để cô nương hạ vấn.

Võ Băng Hàm nhìn kỹ vết sẹo trên trán lão già một lúc rồi nói:

- Gia phụ đã từng miêu tả hình dáng lão trượng và vết đao trên trán là một dấu hiệu rõ rệt...

Lão mặt sẹo hắng đặng một tiếng tựa hồ để cắt đứt lời nói của Võ Băng Hàm, nhưng nàng không chịu dừng lại nói tiếp:

- Nếu tiện nữ đoán không lầm thì lão trượng là Tổng quản Hề Phụng Tiên của cố Triệu Phi Tinh, Bảo chúa Thái Chiêu bảo trước đây hơn hai chục năm.

Lão mặt sẹo loạng choạng lùi lại một bước đáp:

- Nhãn quan cô nương quả là lợi hại!

Triệu Tử Nguyên nghe nói cũng chấn động trong lòng. Bất giác chàng đưa mắt ngó lão mặt sẹo mấy lần.

Lão mặt sẹo tức Hề Phụng Tiên nói:

- Nếu cô nương không còn có đều gì khác thì lão phu xin cáo từ.

Võ Băng Hàm lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Các vị muốn đi cũng không được nữa.

Hề Phụng Tiên sa sầm nét mặt, vết sẹo trên trán biến thành màu tím.

Tô Kế Phi đưa mắt ngó triệu Tử Nguyên dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Lão phu sở dĩ rời khỏi Lưu Hương viện là vì đã tìm ra được manh mối có liên quan đến vụ Triệu bảo chúa bị hại. Công tử muốn biết rõ nội tình thì sau đây một tháng lên đỉnh núi Thủ Dương, lão phu cùng Hề lão tạm thời trú ngụ tại trong một canh nhà tranh.

Triệu Tử Nguyên khẽ gật đầu tỏ ra đã nghe rõ câu nói của họ Tô.

Lúc này Võ Băng Hàm đã tung ngựa lại đứng chắn giữa đường. Hề Phụng Tiên hỏi:

- Cô nương không nhường lối cho bọn lão phu ư?

Võ Băng Hàm đáp ngay:

- Đúng thế!

Nàng nói đoạn móc trong túi áo ra một cái ống nhỏ sắc đen.

Tô Kế Phi nhanh mắt trông thấy hỏi ngay:

- Cô nương muốn phóng tín hiệu để liên lạc với bọn thuộc hạ ở dịch đình chăng?

Võ Băng Hàm đang định đốt ống lửa truyền tin thì Tô Kế Phi bỗng gầm lên:

- Hãy tiếp chưởng của tại hạ!

Chưa dứt lời hắn đã phóng chưởng đánh tới.

Võ Băng Hàm không ngờ Tô Kế Phi động thủ một cách đột ngột, nàng không kịp đề phòng đành bỏ ống tín hiệu xuống đất, vung bàn tay ngọc lên đón đỡ.

Tô Kế Phi phát giác ra nàng vừa phất tay một cái thì chẳng những chưởng lực của hắn bị hóa giải hết mà bao nhiêu đại huyệt trong toàn thân đều bị uy hiếp.

Bất giác hắn sợ run. Tô Kế Phi muốn lùi lại để né tránh nhưng không thể được, đành khẽ quát một tiếng rồi không chờ chiêu thức của đối phương đánh tới đã thay đổi phương vị liên tục tấn công bốn năm chiêu.

https://thuviensach.vn

Những phát chưởng liên hoàn của Tô Kế Phi cực kì thần tốc mà hắn vận đầy đủ kình lực, song Võ Băng Hàm vẫn coi như không. Nàng thủng thẳng nhảy xuống ngựa rồi vung bàn tay ngọc một cách ung dung xoay quanh một vòng.

Tô Kế Phi tuy chưởng lực hùng hậu mà như đá liệng xuống biển mất tăm, chẳng thấy tăm hơi gì.

Triệu Tử Nguyên đứng bàng quan không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, vì chàng biết Tô Kế Phi là tay hảo thủ bậc nhất nổi danh võ lâm, công lực cao thâm khôn lường. Hôm trước ở trong nhà mật thất hắn đã vung tay phá tan "Đà Đao chưởng" của Đinh Vi Lỗ thì chưởng lực của hắn đã đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Không ngờ bây giờ chưởng lực của hắn lại bị cô gái nhỏ tuổi ra chiêu hời hợi cũng đủ giải trừ. Chàng khiếp sợ đến ngẩn người ra.

Lại nghe Tô Kế Phi lên tiếng:

- Công phu tuyệt hảo!

Đồng thời hắn phóng chưởng ra như gió, thân hình nhảy vọt lên không. Tay trái hắn mượn thế xoay lại một cái đã phóng ra chiêu tuyệt kỹ độc môn là "Phi Vân thập bát chưởng".

"Phi Vân thập bát chưởng" vừa phóng ra, chưởng phóng rít lên vù vù ở không gian, khí thế mãnh liệt phi thường.

Võ Băng Hàm thấy đối phương tấn công ào ạt, quả nhiên không dám đón tiếp mà phải vọt người lùi lại năm sáu bước.

Tô Kế Phi không rượt theo, thu chưởng về nói:

- Tô mỗ xin cáo biệt!

Rồi hắn gọi Hề Phụng Tiên băng mình chạy đi vọt qua đỉnh đầu Võ Băng Hàm. Chớp mắt đã ra xa ngoài mười trượng.

Võ Băng Hàm la lên:

- Hãy khoan!

Nàng toan tung mình rượt theo nhưng lại sợ Triệu Tử Nguyên thừa cơ trốn mất, đành giương mắt lên nhìn bóng sau lưng hai người mất hút vào trong bóng đêm.

Võ Băng Hàm quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên bằng cặp mắt tức tối, tựa hồ chàng là nguyên nhân để cho Tố Kế Phi và Hề Phụng tiên trốn thoát.

https://thuviensach.vn

Nàng khiến răng nói:

- Chỉ tại thằng lỏi này làm cản trở công việc của bản cô nương.

Nàng vung tay phải lên tát Triệu tử Nguyên đánh "bốp" một cái.

Triệu Tử Nguyên thấy mặt nóng rát, miệng ứa máu tươi, chàng phẫn nộ đến cùng cực, những muốn gầm lên:

- Mi khinh người quá lắm!

Nhưng chàng chợt thấy đối phương mặt lạnh như tiền, liền gắng gượng khôi phục lại vẻ bình tĩnh nghĩ thầm:

- "Bất luận thế nào ta cũng không địch nổi thị, ta nổi nóng vô ích. Ngày trước Hàn Tín anh hùng như vậy mà còn chịu cái nhục luồn khố, chẳng lẽ ta không dằn nổi mối tức giận trong lòng."

Nghĩ tới đây, chàng từ từ hạ tay xuống.

Võ Băng Hàm hỏi móc:

- Bản cô nương muốn coi ngươi có dám động thủ hay không? Kể ra ngươi cũng biết điều đấy...

Nàng đang nói bỗng nhiên ngừng lại vì phát giác ra Triệu Tử Nguyên tuy lộ vẻ buồn rầu nhưng không giấu nổi thái độ quật cường, chí khí hiên ngang, khiến nàng sinh lòng kính ngưỡng. Những lời nói khắc bạc khinh khi đã ra đến cửa miệng liền dừng lại.

Võ Băng Hàm mơ màng ngó Triệu Tử Nguyên. Chính nàng cũng không hiểu rõ mối tình cảm rất phức tạp trong lòng mình. Sau một lát nàng mới thở dài nói:

- Chúng ta lại tiếp tục thượng lộ.

Nàng từ từ nhảy lên ngựa rồi thúc vế vào bụng con vật cho nó lao về phía trước.

Triệu Tử Nguyên thấy Võ Băng Hàm chợt nóng, chợt lạnh, thì không khỏi buồn lòng. Chàng cũng giật cương cho ngựa chạy.

Hai người xuyên qua khu rừng rậm, địa thế dần dần lên cao. Khi tới triền núi, Võ Băng Hàm dừng cương ngựa nói:

- Thái Chiêu bảo trên sườn núi phía trước cách đây không đầy năm dặm...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên định thần nhìn quanh bốn mặt thì thấy núi non chót vót. Xa xa đã nhìn thấy bóng tòa cổ bảo thấp thoáng nhô lên như một hòn đảo mà cũng giống một con thú khổng lồ ẩn nấp. Giữa lúc đêm khuya phong cảnh càng âm thầm lạnh lẽo.

Võ Băng Hàm nói:

- Từ giờ trở đi, một mình ngươi tìm cách trà trộn vào trong bảo.

Thị tuyến của Triệu Tử Nguyên dừng lại trên tòa cổ bảo, lòng chàng xúc động vô cùng thành ra Võ Băng Hàm nói câu gì cũng chẳng lọt vào tai chàng.

Chàng lẳng lặng tự chủ:

- "Ta đã trở về đến Thái Chiêu bảo. Vụ công án ngày trước có thể dần dần khám phá ra được..."

Võ Băng Hàm thấy chàng ngơ ngẩn lại nổi cơn tức giận hỏi:

- Gã ngốc này! Ngươi đã nghe thấy ta nói gì chưa?

Triệu tử Nguyên đột nhiên như người choàng tỉnh giấc, liền nở nụ cười cầu tài tỏ ý xin lỗi đáp:

- Xin cô nương nói lại cho nghe một lượt.

Võ Băng Hàm hằn học khẽ giậm chân nói:

- Ta chỉ dẫn ngươi tới đây thôi. Từ giờ một mình ngươi tiến vào cổ bảo.

Trước khi ngươi động thân, ta nhắc ngươi một điều...

Triệu Tử Nguyên giục:

- Xin Võ cô nương nói cho nghe.

Võ Băng Hàm trầm ngâm tựa hồ sắp xếp tư tưởng lại rồi nói:

- Đầu tiên là ngươi cần hiểu rõ nội tình trong cổ bảo. Chủ nhân Thái Chiêu bảo là một cao nhân nổi danh trong võ lâm tên gọi là Triệu Phi Tinh. Hai mươi năm trước Triệu Phi Tinh bị kẻ thù mướn Chức Nghiệp Kiếm Thủ hạ sát.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Vụ này ta đã biết rồi, hà tất thị phải nói nữa?"

Tuy bụng nghĩ thế nhưng không nói ra miệng.

Võ Băng Hàm lại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Triệu Phi Tinh chết rồi. Con gái y là Triệu Nhị Lan cùng chồng là Trung Châu Nhất Kiếm Kiều Như San xa chạy cao bay. Tòa cổ bảo thành nơi bỏ hoang.

Sau trên chốn giang hồ lại có tin đồn Kiều Như San bị chết về lưỡi kiếm của Chức Nghiệp Kiếm Thủ ở Thúy Hồ. Từ đó Nhị Lan sống chết thế nào không ai hiểu rõ...

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây cảm thấy bầu máu nóng trong ngực sủi lên sùng sục. Chàng không nhẫn nại được, giơ tay lên nắm tóc mà giựt thật mạnh.

Mặt chàng lộ vẻ đau khổ vô cùng.

Võ Băng Hàm thấy vậy lấy làm kỳ liền hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

Triệu Tử Nguyên hồi lâu mới đáp:

- Không sao cả. Cô nương nói nữa đi!

Võ Băng Hàm tuy sanh lòng ngờ vực về cử động của chàng nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. Đoạn nàng kể tiếp:

- Thái Chiêu bảo đang ở trong tình trạng hoang phế thì ba năm trước đây lại có chủ mới. Theo ta biết thì chủ mới này họ Yên, còn tên gì không rõ.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Họ Yên ư? Đêm qua lão áo đoạn tía vào Mạch phủ. Lão Bạch bào kêu hắn bằng "Lão Yên". Phải chăng họ Yên đó?"

Chàng đang ngẫm nghĩ thì Võ Băng Hàm lại nói tiếp:

- Những điều ta nói đây đều có liên quan đến hành động của ngươi ở trong cổ bảo. Vậy ngươi cần nhớ cho kỹ.

Triệu Tử Nguyên gật đầu hỏi:

- Cô nương vẫn chưa nói rõ công việc mà tại hạ phải làm cho cô nương là việc gì?

Võ Băng Hàm cúi đầu xuống trầm ngâm một lúc dường như để quyết định có nên nói ra hay không. Lâu lâu nàng hạ thấp giọng xuống nói dằn từng tiếng:

- Ngươi trà trộm vào cổ bảo rồi thì việc đầu tiên là tìm cách thân cận với vị tiểu thư con Bảo chúa và phải ráng gây hảo cảm với cô ta...

https://thuviensach.vn

Nàng nói tới đây liền phát giác ra trong nội tâm có điều mâu thuẫn là nàng ngấm ngầm hy vọng Triệu Tử Nguyên cự tuyệt lời yêu cầu của mình mới thật là kỳ.

Triệu tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ tưởng cô nương sai đi làm việc gì nguy hiểm đến tính mạng nên cố tình ép uổng. Chẳng ngờ cô nương lại bảo làm công việc hoang đường...

Võ Băng Hàm "hừ" một tiếng rồi hỏi:

- Sao? Ngươi không chịu nghe lời ta chăng?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cô nương không nói giỡn chứ?

Võ Băng Hàm hậm hực đáp:

- Lúc này ai hơi đâu mà nói giỡn với ngươi? Đừng rườm lời nữa!

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Bây giờ là cơ hội rất tốt cho ta vào Thái Chiêu bảo, nếu ta cự tuyệt thì không biết đối phương còn hành hạ cho tới bao giờ? Xem chừng vụ này rất vi diệu, sức người không thể miễn cưỡng được. Dù ta ưng chịu hay không cũng chẳng có gì đảm bảo."

Chàng nghĩ tới đây liền đáp:

- Tại hạ không có ý kiến, vậy cô nương bảo sao tại hạ cũng ưng chịu.

Võ Băng Hàm đột nhiên trong lòng nảy ra một cảm giác khó hiểu. Nàng thấy khó chịu trong lòng mà không phân rõ được vì đố kỵ hay vì mối tình cảm nào khác.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Rồi sau tại hạ phải làm gì?

Võ Băng Hàm mặt lạnh như tiền đáp:

- Sau mười ngày ta trở lại đây rồi sẽ chỉ thị cho ngươi phải làm gì.

Nàng nghĩ trăm phương nghìn kế yêu cầu Triệu Tử Nguyên làm cho việc này. Bây giờ Triệu Tử Nguyên đã ưng chịu, đáng lý nàng phải lấy làm thỏa mãn và hoan hỷ, ngờ đâu nàng lại có cảm giác khó chịu thì còn trời nào hiểu được?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bây giờ tại hạ đi được chưa?

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm đáp:

- Khoan đã!

Nàng vung tay một cái. Đột nhiên một bóng đen ở bên mình nàng bay vọt lên.

Triệu Tử Nguyên vừa nhận ra là cái roi da, đã cảm thấy luồng kình phong lướt vào mặt.

Thân roi tựa hồ con trường xà quấn lấy đầu và cổ họng chàng. Chàng liền cảm thấy tức ngực cơ hồ nghẹt thở. Nhưng chàng vẫn lộ vẻ thản nhiên chẳng sợ hãi gì, trầm giọng hỏi:

- Cô nương lại hành hạ tại hạ là có dụng ý gì?

Võ Băng Hàm thừ mặt ra rung tay thu roi da về, nghĩ thầm trong bụng:

- "Ta muốn cảnh cáo gã không được sinh mối hảo cảm với cô gái họ Yên, nhưng câu này ở miệng mình nói ra làm sao cho tiện?"

Triệu Tử Nguyên không phát giác ra mối tâm sự biến hóa trong lòng đối phương mà chỉ ngấm ngầm cảm thấy nàng hỉ nộ thất thường, yêu ghét không nhất định khiến người ta chẳng biết thế nào mà lường.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Triệu Tử Nguyên Vào Thái Chiêu Bảo

Triệu Tử Nguyên xoay mình đi ngay, lòng chàng lắm sự chồng chất.

Vừa bước đi được hơn trượng, bỗng chàng cảm thấy bên mình có luồng gió nhẹ lướt qua. Võ Băng Hàm đã vượt lên trước đón đường.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương còn điều chi muốn nói?

Võ Băng Hàm lạnh lùng đáp:

- Ta quên nhắc ngươi một điều.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Điều gì?

Võ Băng Hàm đáp:

- Con gái Bảo chúa tên gọi Yên Lăng Thanh. Cái đó chắc ngươi biết rồi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ có biết. Cảm ơn cô nương nhắc lại cho nghe.

Võ Băng Hàm tránh sang bên đường. Triệu Tử Nguyên lại rảo bước tiến về phía trước. Võ Băng Hàm lặng lẽ nhìn chàng đi đã xa rồi, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lúc này mảnh trăng từ trong đám mây ló ra một nửa chiếu làn sáng bạc vào người nàng thì thấy nàng khác nào một pho tượng đá, không còn sinh khí nữa.

Mãi tới khi bóng Triệu Tử Nguyên mất hút, nàng mới sực nhớ ra là sao không hỏi chàng vì lẽ gì đã biết trước cô gái họ Yên kia?

Võ Băng Hàm bần thần nhảy lên lưng ngựa theo đường cũ trở về, tâm hồn hoảng hốt...

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, Triệu Tử Nguyên rảo bước tiếp tục tiến về phía trước. Tòa cổ bảo đen sì ở phía xa xa tựa hồ dang tay ra để chờ đón chàng.

Triệu Tử Nguyên vượt qua hàng rào vừa bước chân lên sườn núi thì đột nhiên có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Triệu Tử Nguyên biết là mình đã đụng phải một trạm mai phục ở chung quanh cổ bảo. Cặp lông mày của chàng dương lên, trước mắt có bóng người thấp thoáng. Cách chừng năm bước về phía trước ba hán tử mặc võ phục đứng thành chữ nhất, đồng thanh quát:

- Ai đó? Hãy dừng bước để trả lời!

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Phải chăng các vị là tráng đinh trong Thái Chiêu bảo?

Hán tử đứng giữa đáp:

- Phải rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Hay lắm! Tại hạ muốn vào quí bảo, vậy xin các vị dẫn đường.

Hán tử võ phục ngắm Triệu Tử Nguyên một lúc rồi cười lạt hỏi:

- Cổng bảo đóng rồi. Các hạ là ai?

Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút, đáp:

- Nhờ các hạ thông báo với tiểu thư có Triệu Tử Nguyên cầu kiến.

Đại hán võ phục ngạc nhiên đáp:

- Có lý nào nửa đêm khách đến thăm thăm hỏi? Biết điều thì về đi!

Triệu Tử Nguyên chau mày nói:

- Tại hạ cần vào bảo có việc. Các hạ không chịu dẫn đường thì tại hạ chỉ còn cách tự động tiến thẳng vào.

Hán tử võ phục mé hữu cười lạt hỏi:

- Ngươi định sấn vào ư?

Triệu Tử Nguyên không nói gì, lờ đi như không nghe tiếng.

Hán tử võ phục lại nói:

- Ta khuyên ngươi trở về. Nếu không thì hối không kịp.

Triệu Tử Nguyên cười lạt tiếp tục cất bước.

https://thuviensach.vn

Hán tử mé hữu gầm lên một tiếng vung quyền đánh tới. Thoi quyền của gã nặng như núi, lực đạo rất uy mãnh.

Triệu Tử Nguyên phất tay áo một cái, địch thủ ngã lăn xuống đất.

Hán tử lồm cồm bò dậy trỏ tay vào mặt chàng thóa mạ:

- Quân tiểu tặc kia! Ngươi ở đâu đến Thái Chiêu bảo mà ngang tàng thế?

Ba hán tử vây quanh Triệu Tử Nguyên vào giữa, ra tay tấn công. Quyền chưởng tung hoành, kình phong rít lên veo véo.

Triệu Tử Nguyên chuyển động thân hình đối địch chừng vài hiệp, liền thấy chỗ hở, chàng quát lên một tiếng vung chưởng đánh ra. Bỗng nghe mấy tiếng "bình, bịch" cả ba tên đồng thời chạy lùi lại bốn năm bước.

Triệu Tử Nguyên trong lòng run lên vì công lực của ba người bên đối phương cao thâm ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Chàng đã yên trí chúng bất quá là ba tên tráng đinh chẳng thể nào chống nổi với tay cao thủ hạng nhất. Ngờ đâu bản lãnh chúng không đến nỗi kém cỏi, vậy chủ nhân chúng tất không phải hạng tầm thường. Hán tử mé hữu bỗng thở phào một cái nói:

- Đại ca ở Ngân Y Đội đã đến kìa!

Gã vừa dứt lời bỗng thấy kình phong xô tới. Một người thân thể cao lớn mình khoác áo choàng ánh bạc lóng lánh đứng sững phía trước, cách chừng năm thước.

Ba hán tử võ phục thấy người trong đội Ngân Y xuất hiện liền thõng tay đứng sang một bên. Hán tử áo bạc đảo mắt nhìn quanh rồi lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hán tử ở giữa khom lưng thi lễ đáp:

- Đỗ đại ca! Thằng lỏi này tự xưng là Triệu Tử Nguyên đang đêm đòi vào yết kiến Yên tiểu thư. Hiển nhiên là gã muốn gây sự.

Hán tử họ Đỗ khịt mũi mấy cái, đảo cặp mắt sắc bén nhìn Triệu Tử Nguyên thấy chàng vẫn thản nhiên đứng sững trước mắt.

Hán tử họ Đỗ thu nhỡn quang về, trầm giọng nói:

- Ngươi hãy theo ta.

Ba hán tử kia lộ vẻ không phục nhưng chẳng dám nói gì.

Triệu Tử Nguyên theo sau hán tử họ Đỗ vượt qua vách núi thì trước mắt thấy rộng xa. Một tòa cổ bảo đen sì đứng trên sườn núi.

https://thuviensach.vn

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy cách kiến trúc tòa cổ bảo rất hùng vĩ và hiểm hóc. Muốn vào cổ bảo phải qua một cây cầu treo vừa hẹp vừa dài.

Hán tử họ Đỗ khẽ hú lên một tiếng. Lập tức trong bảo có phản ứng liền. Cây cầu treo từ từ hạ xuống.

Hán tử họ Đỗ nhìn Triệu Tử Nguyên nở nụ cười nham hiểm đáp:

- Mời các hạ đi trước!

Triệu Tử Nguyên đã sinh lòng ngờ vực nhưng chẳng thể chối từ, liền bước lên cầu. Canh khuya nước lạnh càng thêm vẻ rùng rợn.

Cây cầu treo bằng dây thép kết thành chia làm ba đoạn, mỗi đoạn dài chừng hơn trượng. Đoạn giữa hơi cong xuống như hình cánh cung.

Đầu cầu bên kia là cửa bảo đã mở sẵn nhưng tối om. Gầm cầu chỉ thấy một màu xanh lè. Đúng là vực sâu muôn trượng. Ai rớt xuống tất phải tan xương nát thịt, chẳng còn hy vọng gì sống được.

Triệu Tử Nguyên tuy là người trầm tĩnh nhưng trước cảnh hiểm nghèo này, chàng không khỏi ớn lạnh xương sống. Chàng gắng gượng trấn tĩnh tinh thần từ từ bước lên cầu. Nhưng vừa đi được một bước thì mặt cầu lũng xuống. Chàng tưởng chừng chân bước vào quãng không, trái tim chìm hẳn xuống. May mà chàng đã phòng bị từ trước, hít mạnh một hơi chân khí. Người chàng trầm xuống lại vọt lên lao về phía trước.

Triệu Tử Nguyên đi gần đoạn thứ hai, đột nhiên nghe tiếng “vù, vù”. Mấy tràng ám tiễn bắn ra như mỏ liên châu. Đồng thời tiếng trống nổi lên ầm ầm pha lẫn với tiếng tên bay “vù, vù”.

Biến diễn xảy ra đột ngột, Triệu Tử Nguyên phải dừng lại. Chàng phất tay áo một cái, một luồng kình phong từ tay áo xô ra. Tên bắn như mưa bị cản trở.

Triệu Tử Nguyên không dám chần chờ tiếp tục lướt thẳng về phía trước.

Chàng mới bước chân lên đoạn cầu thứ hai thì tên lại bắn ra từng tràng liên tiếp. Triệu Tử Nguyên múa tít hai tay thành một luồng quyền phong vô hình hộ vệ quanh mình, khiến cho bao nhiêu mũi tên đều tới tấp rớt xuống.

Triệu Tử Nguyên vừa cất bước trên cầu vừa xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc. Chàng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Qua khỏi cây cầu này dù ta chẳng bị loạn tiễn bắn chết thì cũng kiệt lực mà bỏ mạng. Vậy ta phải nghĩ cách nào thoát thân mới được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì tiếng trống đột nhiên dùng lại. Một âm thanh trong trẻo của thiếu nữ cất lên:

- Thu cung tên về và lùi lại!

Trận mưa tên vừa hết thì đầu cầu hiện ra một khuôn mặt đàn bà. Nàng lớn tiếng hỏi:

- Họ Triệu kia! Ngươi đã đến đấy ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chính là tại hạ.

Cổng bảo mở sẵn, Triệu Tử Nguyên rảo bước tiến về phía trước. Chàng bước lên đoạn cầu thứ ba nhìn vào thấy bóng đen thấp thoáng. Một người đứng trước cửa bảo, chính là thiếu nữ Yên Lăng Thanh.

Hán tử họ Đỗ bước lên nói:

- Tôn giá vượt qua được đoạn cầu thứ hai đủ tỏ võ công không phải tầm thường. Hơn năm nay bản bảo mới thấy tôn giá là người thứ hai.

Triệu Tử Nguyên nhớ lại thấy mình bị loạn tiễn tấn công đã đến lúc trí cùng lực kiệt, may nhờ Yên Lăng Thanh kịp thời quát thủ hạ dừng tay. Nếu không thì chàng đã bỏ mình nơi vực thẳm. Bất giác chàng cảm thấy cách kiến trúc Thái Chiêu bảo rất hiểm ác, cách phòng vệ rất sâm nghiêm. Chốn này chẳng khác đầm rồng hang cọp. Chàng toan hỏi:

- Người thứ nhất qua cầu là ai?

Nhưng lửa giận bừng bừng, chàng không nhịn được, hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Cách tiếp khách của quí bảo là thế này ư?

Đại hán họ Đỗ ra chiều bẽn lẽn, nhìn Yên Lăng Thanh khom lưng xá dài nói:

- Vị quí khách này cầu kiến cô nương giữa lúc canh khuya, nên thuộc hạ...

Yên Lăng Thanh khoát tay ngắt lời:

- Ta biết rồi! Ngươi hãy lui ra.

Đại hán họ Đỗ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thuộc hạ có phải đi báo với Cố tổng quản không?

Yên Lăng Thanh mắt chiếu ra những tia sắc bén hỏi:

- Đỗ Khắc Minh! Ai đã cất nhắc ngươi lên chức một trong mười tám tay Ngân Y Hộ Vệ?

Hán tử họ Đỗ hơi ngạc nhiên đáp:

- Đây là... Cố Thiên Võ Tổng quản...

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Vì thế mà ngươi chỉ nghe mệnh lệnh của Cố tổng quản không coi bản cô nương vào đâu nữa, phải chăng?

Đỗ Khắc Minh đáp:

- Thuộc hạ không dám.

Yên Lăng Thanh nói:

- Phạt ngươi phải vào tù trong hắc lao một năm. Hết kỳ hạn giáng xuống làm một tên giữ cửa bảo.

Đỗ Khắc Minh nghe nói run bần bật, ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Yên Lăng Thanh lạnh lùng nói:

- Phạt ngươi hai năm tù.

Đỗ Khắc Minh nghe nàng nói bằng một giọng kiên quyết biết là không thể vãn hồi được, nói nhiều càng thêm nặng tội. Gã rút lui vẻ mặt vô cùng oán hận.

Triệu Tử Nguyên đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng, nghĩ thầm:

- "Hành động của cô này cũng có mấy điểm tương tự như Võ Băng Hàm. Cô sai khiến người bằng cách uy hiếp. Phải chăng các vị đại tiểu thư quyền thế trong thiên hạ đều kiêu căng như thế cả?"

Yên Lăng Thanh quay lại ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Họ Triệu kia! Chúng ta lại gặp mặt nhau!

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Triệu mỗ quên mất chưa ngỏ lời chúc hạ cô nương bình an khang cát.

Yên Lăng Thanh ngẩn người ra một chút, rồi hiểu ý đáp:

- Ủa! Chắc các hạ tưởng Cố tổng quản cùng ta đã bị "Mê Hồn đại pháp" làm mất hết thần trí. Ta vừa nghe gia gia cho hay người đã dùng "Lao

https://thuviensach.vn

Châm pháp thuật" phá giải rồi...

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Phụ thân cô ta đã hóa giải được "Mê Hồn đại pháp" thì bản lãnh không phải tầm thường. Không hiểu lão có phải người mặc áo đoạn tía xuất hiện ở trang viện Mạch Thập Tự Thương hay không?"

Lại nghe Yên Lăng Thanh hỏi:

- Này này! Các hạ tìm ta làm chi?

Triệu Tử Nguyên đã có kế hoạch sẵn liền hỏi lại:

- Mục đích tại hạ tới đây, chẳng lẽ cô nương còn chưa rõ ư?

Yên Lăng Thanh giương mắt lên nhìn chàng không nói gì.

Triệu Tử Nguyên nói tiếp:

- Mới cách có mấy bữa, không ngờ cô nương chóng quên thế?

Yên Lăng Thanh ngắt lời:

- Tính ngươi thích ăn nói vòng quanh, chứng nào vẫn tật ấy.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cô nương nên nhớ còn thiếu tại hạ tám chục lượng bạc. Nay tại hạ đến đây để đòi nợ.

Yên Lăng Thanh chuyển động cặp mắt nghĩ thầm:

- "Gã này lai lịch không rõ khiến người ta khó nỗi thăm dò. Nếu gã đến đây để đòi tám chục lượng bạc thì thật vô lý. Ta cần phải thám xét cho ra gốc ngọn..."

Nàng liền hỏi:

- Lúc đến Quỷ trấn, ngươi vô cớ ngăn cản bọn ta để gây sự. Chúng ta không muốn trở mặt với ngươi nên ưng chịu cho ngươi trăm lạng bạc. Đó là cách quyền biến nhất thời, sao ngươi lại cho đó là chuyện thật?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Lời nói của cô nương hãy còn quanh quẩn bên tai mà cô toan cãi xóa chăng?

Yên Lăng Thanh xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

- Tám chục lượng bạc chẳng đáng là bao, nhưng ngươi muốn lấy món tiền này thì phải ở lại trong bảo mấy bữa mới được.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên mừng thầm trong bụng, vì câu nói này của đối phương chính hợp ý chàng, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì, chàng cố ý hỏi:

- Tại sao vậy?

Yên Lăng Thanh sa sầm nét mặt hỏi:

- Bản cô nương hãy hỏi ngươi một câu...

Trệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Xin cô nương hỏi đi!

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Tại sao ngươi biết ta trú ngụ ở đây?

Triệu Tử Nguyên bật cười khô khan đáp:

- Khi ở rừng lan, Cố huynh đã vô tình tiết lộ các vị từ Thái Chiêu bảo tới đó, tại hạ nghe thấy rõ ràng. Cô nương quên rồi hay sao?

Yên Lăng Thanh nói:

- Nếu vậy ngươi quả là người hữu tâm.

Câu này còn có ý nghĩa ngấm ngầm bảo Triệu Tử Nguyên đến Thái Chiêu bảo tất có mục đích khác. Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng hiểu, chàng giả vờ đáp:

- Tại hạ đã nói là tới đây để đòi số bạc tám mươi lượng. Xin thú thực tại hạ coi tiền tài trọng hơn tính mạng, khi nào chịu bỏ mất số tiền mà hai vị còn thiếu?

Chàng nói tới đây bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt, liền ngẩng đầu nhìn ra thì thấy một thanh niên mình mặc áo xanh. Gã chính là Cố Thiên Võ.

Cố Thiên Võ chưa tới đã lớn tiếng hỏi:

- Yên cô nương! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Yên Lăng Thanh không đáp, Cố Thiên Võ lại nói tiếp:

- Vừa rồi tại hạ ở trên lầu phía Đông gặp Đỗ Khắc Minh ở đội Ngân Y cho hay tin cô nương phạt hắn phải cầm tù trong hắc lao...

Gã vừa nói vừa tiến lại mới phát hiện ra có Triệu Tử Nguyên đứng cạnh Yên Lăng Thanh. Dường như gã cảnh giác, dừng lại không nói nữa.

Triệu Tử Nguyên sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- “Bữa trước bọn họ tuy nhận nhau là biểu huynh, biểu muội, nhưng ta chợt nhìn thấy gã thiếu niên họ Cố đã đoán ra gã mạo xưng là biểu huynh của Yên Lăng Thanh. Bây giờ gã lại kêu nàng bằng cô nương thì đúng là ta đoán không sai.”

Yên Lăng Thanh cũng là một tay linh mẫn không vừa, nàng phát giác ra Cố Thiên Võ đang nói đột nhiên dừng lại là có chỗ sơ hở liền ngó hắn bằng cặp mắt khó chịu, lạnh lùng hỏi:

- Ta phạt Đỗ Khắc Minh như vậy, ngươi không phục chăng?

Cố Thiên Võ đáp:

- Đỗ Khắc Minh đã xúc phạm cô nương là tự làm nên tội, khi nào tại hạ lại không phục?

Yên Lăng Thanh khịt mũi mấy tiếng rồi nói:

- Ta cũng chắc ngươi không dám thế.

Cố Thiên Võ trấn tĩnh tinh thần ngó qua Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Triệu huynh tới tệ bảo hồi nào vậy?

Triệu Tử Nguyên bật lên tràng cười sang sảng đáp:

- Tiểu đệ vừa mới đến.

Cố Thiên Võ “ồ” một tiếng, hỏi tiếp:

- Còn nhớ lần trước gặp nhau, Triệu huynh cứ khăng khăng một mực là Yên cô nương và tiểu đệ đưa nhau tư bôn. Bây giờ Triệu huynh đã biết mình hiểu lầm chưa?

Yên Lăng Thanh xen vào:

- Thiên Võ! Ngươi vừa miệng chứ, được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ tự biết mình đuối lý. Còn điều huynh đài cùng Yên cô nương đã hứa hẹn bữa trước, vậy tám chục lạng bạc kia tại hạ phải đòi cho bằng được.

Cố Thiên Võ nói:

- Tiểu đệ e rằng Triệu huynh tới đây không phải vì mục đích...

Gã toan nói “... Vì mục đích tiền bạc”, nhưng mới nói nửa câu đột nhiên một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc, gã liền dừng lại.

Yên Lăng Thanh đưa tay trỏ vào Triệu Tử nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Y chịu ở lại đây mấy ngày. Vậy ngươi dẫn y lên thượng phòng nghỉ ngơi.

Cố Thiên Võ kéo Yên Lăng Thanh ra một bên khẽ hỏi:

- Gã này tới đây có chỗ đáng ngờ, sao cô nương còn lưu gã lại?

Tuy gã nói rất khẽ nhưng Triệu Tử Nguyên cũng nghe rõ, chàng không thấy lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- "Gã họ Cố hiển nhiên có ý muốn cho ta nghe rõ lời gã nói. Phải chăng gã muốn cảnh cáo ta một cách gián tiếp? Nhưng gã là người nhà nói vậy là không thông..."

Yên Lăng Thanh lộ vẻ nóng nảy không nhẫn nại được khẽ đáp:

- Ta tự có cách bố trí. Ngươi cứ dẫn gã đi...

Gã Thiên Võ quay nhìn Triệu Tử Nguyên vẫy tay một cái. Hai người cất bước đi vào trong bảo.

Qua một quảng trường rải đá trắng thì thấy hai bên mé Đông và mé Tây có hai tòa lâu các. Ngoài cửa đặt một đôi sư tử đá.

Trên bạo cửa lầu mé Đông có treo một tấm biển khắc ba chữ lớn "Thái Chiêu bảo", nét bút như rồng bay phượng múa.

Triệu Tử Nguyên không nhịn được dừng chân lại nhìn kỹ thì thấy tấm biển gỗ màu đen đã biến thành màu xám, những nét chữ nhiều chỗ đã tróc sơn. Hiển nhiên tấm biển này đã treo lâu năm.

Triệu Tử Nguyên còn đang chú ý nhìn tấm biển thì một đội hán tử võ phục khoác áo bạc đi tới. Cả đội này ước chừng mười hai, mười ba tên. Triệu Tử Nguyên vừa nhìn bộ áo choàng ánh bạc đã biết rõ thân thế chúng. Chàng nghĩ bụng:

- "Đây chắc là đội Ngân Y mà Yên Lăng Thanh vừa đề cập đến. Cứ coi nhãn thần bọn chúng lấp loáng và bộ pháp vững vàng, mau lẹ, cũng đủ thấy nội lực chúng đã đến trình độ khá cao. Bọn cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ cũng vậy mà thôi. Không hiểu Bảo chúa dùng cách gì quét được bọn này đem về huấn luyện?"

Đội Ngân y dừng chân lại ở trước đôi sư tử đá cửa lầu mé tây. Tên đi đầu vẻ mặt thâm trầm không ngó Triệu Tử Nguyên cái nào, chỉ nhìn Cố Thiên Võ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Bọn thuộc hạ đi tuần tới đây. Tổng quản có điều chi sai khiến không?

Cố Thiên Võ khoát tay đáp:

- Không có chi cả. Các ngươi tiếp tục đi tuần tiễu bốn mặt, và những ngày tới đây càng phải cẩn thận hơn.

Đại hán vẻ mặt âm trầm "dạ" một tiếng rồi dẫn đội Ngân Y đi ngay.

Cố Thiên Võ tiếp tục tiến về phía trước.

Triệu Tử Nguyên lật đật theo sau. Chàng hỏi:

- Tại hạ chưa kịp bái kiến chủ nhân quí bảo, Cố huynh dẫn kiến được chăng?

Cố Thiên Võ đáp:

- Đêm nay Bảo chúa còn có tân khách đến chơi...

Triệu Tử Nguyên động tâm, ngắt lời:

- Nếu vậy sáng mai tại hạ hãy xin vào bái yết.

Cố Thiên Võ hạ thấp giọng vừa đủ nghe, nói:

- Nếu Triệu huynh không có chuyên gì khác thì đừng gặp Bảo chúa là hơn.

Cố mỗ muốn khuyên triệu huynh một câu...

Triệu Tử Nguyên nghi ngờ hỏi:

- Câu gì?

Cố Thiên Võ toan nói lại thôi. Triệu Tử Nguyên càng nghi hoặc hơn giục:

- Xin huynh đài nói cho nghe.

Chàng vừa nói câu này chợt phát giác ra Cố Thiên Võ vụt biến sắc mặt mấy lần, nhưng chỉ thoáng qua gã liền lấy lại bình tĩnh.

Lại nghe Cố Thiên Võ hạ thấp giọng xuống hơn nữa nói:

- Đừng nói gì và cũng đừng quay đầu lại. Có người theo dõi chúng ta đó.

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương lộ vẻ khẩn trương, trong lòng rất lấy làm kỳ. Câu nói thần bí của Cố Thiên Võ khiến chàng nổi tính tò mò. Chàng không nhịn được, bất giác quay lại ngó một cái thì thấp thoáng thấy bóng người cao lớn đứng ở phía sau không mấy xa. Hiển nhiên là lão già mặc áo đoạn màu tía. Lão đứng không nhúc nhích. Dưới ánh trăng mờ coi chẳng khác ma quỷ hiện hình.

https://thuviensach.vn

Cặp mắt lão sáng như đuốc nhìn chằm chặp vào mình Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bất giác ớn da gà, vội quay đầu đi, tự hỏi:

- “Chẳng hiểu lão này có phải Bảo chúa không? Tại sao Cố Thiên Võ lại khiếp sợ hắn đến thế?”

Cố Thiên Võ chân không dừng bước, tiến vào trong phòng quét sơn đỏ.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Những Diễn Biến Trên Lầu Tuyên Võ

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn thấy cổng lớn rất rộng có thể để hai cỗ xe ngựa đi lọt vào.

Cố Thiên Võ đi vào dãy hành lang rồi trỏ căn phòng ở góc tường nói:

- Huynh đài tạm nghỉ trong phòng đó. Chờ lát nữa sẽ có người nhà đưa chăn đệm đến. Triệu huynh có điều chi thì cứ việc sai bảo bọn chúng.

Gã dứt lời trở gót toan đi thì Triệu Tử Nguyên cất tiếng gọi:

- Cố huynh...

Cố Thiên Võ dừng bước. Triệu Tử Nguyên nói:

- Vừa rồi Cố huynh dường như có điều gì muốn chỉ dẫn tại hạ. Vậy bây giờ Cố huynh nói cho nghe đi!

Cố Thiên Võ không nói gì đi vào phòng rót một chung trà nóng thò ngón tay vào chung dấp nước viết mấy chữ.

Triệu Tử Nguyên lại gần coi thấy dòng chữ viết:

“Liệu mà rời khỏi bản bảo cho lẹ, không thì khó lòng toàn mạng.”

Triệu Tử Nguyên còn đang ngẫm nghĩ. Cố Thiên Võ đã lẹ bước rời khỏi gian phòng.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn bốn mặt thấy rường cột trong nhà chạm trổ tinh vi, cách trần thiết tề chỉnh và rất xa hoa, ra vẻ một phủ đệ nhà quan sang.

Lát sau ngoài cửa xuất hiện một mụ bộc phụ đem chăn đệm đến đặt vào giường rồi chẳng nói câu gì, khom lưng thi lễ và rút lui ngay.

Triêu Tử Nguyên rất đỗi lo âu, chàng cố đoán xem ý nghĩa dòng chữ mà Cố Thiên Võ vừa viết trên bàn mà không hiểu vì lẽ gì gã cảnh cáo mình? Gã vì thiện ý hay có lòng dạ nào khác? Chàng tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- “Ta vào trong bảo này không phải chuyện dễ dàng, lại vì mục đích điều tra vụ công án ngày trước thì khi nào vì một câu cảnh cáo đã bỏ ra đi?”

Bỗng chàng ngửng mặt lên ngẫu nhiên phát giác ra trên đầu dường như có cặp mắt cú vọ đang chú ý nhìn chàng. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Triệu Tử Nguyên giả vờ không trông thấy, hai tay chắp để sau lưng chàng từ từ thả bước trong căn phòng. Đồng thời chàng để ý nhìn tường vách chung quanh nhưng không phát giác ra một kẽ hở nào. Trong lòng nghi hoặc, chàng lẩm bẩm:

- Hiển nhiên có người ẩn nấp trong bóng tối theo dõi cử động của ta, nhưng ta nhìn không thấy một dấu vết gì. Căn phòng này chắc đã được kiến trúc một cách kỳ dị.

Nghĩ tới đây, chàng cố ý tự nói một mình:

- Chạy suốt ngày mệt quá rồi, hãy nằm nghỉ một lúc đã.

Chàng phảng phất thấy trong bóng tối có ánh mắt sắc bén đang ngó mình chằm chặp. Chàng đánh bạo bước lên giường nằm xuống, ngấm ngầm vận động chân khí trong mình chuẩn bị đối phó với biến cố đột ngột có thể xảy ra.

Qua khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương vẫn không có chuyện gì khác lạ. Triệu Tử Nguyên còn cảm thấy một sự bất ngờ. Khi ngẩng đầu lên coi thì cặp mắt trong bóng tối bây giờ đã biến mất. Chàng liền ngồi dậy bước xuống đất.

Triệu Tử Nguyên rón rén bước tới bên cửa, toan mở cửa ra thì chợt nghe tiếng bước chân trầm trọng từ trên hành lang mé nhà phía Đông vọng lại.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, lại có tiếng người khẽ nói:

- Chương nhị ca! Chúng ta đi tuần khắp bốn mặt quá nửa đêm rồi mà chẳng thấy khỉ khô gì hết. Chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục lần mò suốt đêm?

Một thanh âm khác ấm ớ cất lên:

- Đừng có bẻm mép nữa! Chà chà! Bảo chúa đã nói ngươi không nghe thấy hay sao?

Âm thanh trầm hỏi lại:

- Bảo chúa nói thế nào?

https://thuviensach.vn

Giọng nói ấm ớ đáp:

- Hà tam gia ở đội Ngân Y chuyển đạt chỉ thị cho chúng ta phải đề phòng cẩn mật trong những ngày gần đây. Vạn nhất có chỗ sơ hở là...

Thanh âm dừng lại rồi hạ thấp hơn nữa nói tiếp:

- Trăm thứ hình phạt thảm khốc trong Hắc lao các ngươi đã thấy rồi. Nếu trong bảo xảy chuyện gì sơ suất thì cả ngươi lẫn ta đều phải nếm mùi hình cụ rồi đi đến chỗ chết. Lão tam! Ngươi còn tính chuyện nghỉ ngơi nữa thôi?

"Lão tam" run lên hỏi:

- Chương nhị ca! Nhị ca nói thật đấy chứ?

Chương nhị ca đáp:

- Có bao giờ ta lại dối ngươi?

Một âm thanh khác xen vào:

- Chương nhị ca không hăm dọa đâu. Ngươi chưa trông thấy Đỗ Khắc Minh ở đội Ngân Y bị Bảo chúa giam vào Hắc lao rồi ư?

Chương nhị ca đằng hắng một tiếng đáp:

- Lão Tứ mới biết một điều chứ chưa biết hai. Thực ra Đỗ Khắc Minh đắc tội với Yên cô nương, gã bị cô ra lệnh giam lại. Ta còn nghe nói gã bị Yên cô nương trừng phạt là do một người tân khách nhỏ tuổi.

Tiếng nói bây giờ đã rõ hơn. Hiển nhiên bọn người kia tới gần. Triệu Tử Nguyên vội lùi vào trong dán tai vào cánh cửa nghe ngóng.

Giọng nói ấm ớ lại cất lên:

- Chương nhị ca nói người khách trẻ tuổi, phải chăng gã sắp đến thăm Bảo chúa đêm nay? Hiện giờ lão gia còn bận tiếp hai vị tân khách ở lầu Tuyên Võ.

Lão tam nói:

- Hai người đó đến từ chiều hôm qua. Ta nhìn thấy rồi. Một lão già hành động rất cổ quái, lão cứ ngồi trên cái ghế có bánh xe để cho một người đứng tuổi đẩy đi. Đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ vụ này.

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây động tâm, chàng sơ ý đụng đầu vào bậc cửa phát ra một tiếng động nhỏ. Lão Tam đang nói dừng lại quát hỏi:

- Ai?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên tưởng hành tàng mình đã bị bại lộ. Chàng tự mắng thầm là mình quá vô ý. Chàng đang ngẫm nghĩ cách đối phó thì đột nhiên bên ngoài cửa có âm thanh lạnh lẽo cất lên:

- Nằm xuống!

Tiếp theo là những tiếng la hoảng, tiếng quát khẽ pha lẫn với tiếng "huỳnh huỵch". Nhưng chỉ trong khoảnh khắc bầu không khí trở lại yên tĩnh. Triệu Tử Nguyên không nhẫn nại được muốn mở cửa coi xem chuyện gì đã xảy ra. Chàng thấy ngoài cửa phòng bốn hán tử nằm sóng sượt. Chàng liếc cặp mắt sáng như điện nhìn quanh thì thấy một bóng đen đang bước nhanh vào góc hành lang rồi biến mất.

Triệu Tử Nguyên cúi xuống nhòm thấy bốn người nằm ngổn ngang trên dãy hành lang đều bị điểm vào á huyệt. Chàng không khỏi kinh hãi nghĩ bụng:

- "Chỉ trong chớp nhoáng mà người bí mật đồng thời điểm huyệt xong bốn tên này thì thân thủ thật là ghê gớm! Không hiểu hắn hạ sát thủ để làm gì? Chẳng lẽ đêm nay quả có người dạ hành xâm nhập cổ bảo?"

Chàng ngẫm nghĩ rồi đẩy bốn người không nhúc nhích được vào trong bóng tối lại góc tường. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía không thấy có người, liền len lén theo dãy hành lang tiến về phía trước. Chàng chuyển qua mấy góc quanh thì đụng phải một tòa lầu cao chắn đường. Triệu Tử Nguyên liền ẩn vào bên lầu.

Trên đầu chàng có tấm biển đề ba chữ "Tuyên Võ lâu". Chàng ngần ngừ một chút rồi nhảy vọt lên bao lơn lầu.

Đột nhiên Triệu Tử Nguyên dừng bước lại vì chàng nghe thấy trong lầu có tiếng người nói chuyện. Thanh âm tuy trầm trầm mà choang choang tỏ ra người phát âm nội lực rất ghê gớm!

Chàng còn đang chú ý lắng tai thì chợt thấy một bóng đen từ trên mặt bức tường vây về mé Tây nhảy vọt lên quyện đi nửa vòng rồi hạ xuống không phát ra mảy may tiếng động. Khinh công của người này khiến ai nghe cũng phải kinh hãi.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần. Chàng ẩn thân vào phía sau cây cột đá nhìn ra thấy bóng người kia mặc áo đen, trùm kín từ đầu đến chân.

https://thuviensach.vn

Nhưng còn lộ những nét nhăn nheo trên mặt. Giữa hai mí mắt có một vết đao dài. Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy đã nhận ra là Hề Phụng Tiên cùng một phe với với Tô Kế Phi.

Hề Phụng Tiên ngửng đầu lên nhìn tòa lầu, miệng lẩm bẩm:

- Tuyên Võ lâu... Tuyên Võ lâu là chỗ này đây...

Lão lại vỗ tay vào đầu khẽ gọi:

- Hề Phụng Tiên hỡi Hề Phụng Tiên! Ngươi đã già nua rồi, rời khỏi Thái Chiêu bảo hai chục năm. Bây giờ đến vị trí những lâu các cũng quên rồi ư?

Triệu Tử Nguyên trong đầu óc nổi lên những luồng tư tưởng rạt rào như sóng cồn. Chàng quyết định xuất hiện ra khỏi sau cây cột đá, nhìn về phía Hề Phụng Tiên vẫy tay rồi hạ thấp giọng:

- Này!

Hề Phụng Tiên thấy sau phiến đá có người cũng lộ vẻ nghi ngờ, khẽ hỏi:

- Ai đó?

Triệu Tử Nguyên đã biết trong lầu có người và có thể là Bảo chúa nên quyết định dẫn dụ Hề Phụng Tiên ra xa hơn. Chàng từ phía sau cột đá nhảy vọt xuống đến bên thạch đỉnh ở giữa sân.

Hề Phụng Tiên nhảy vọt người đi rượt theo, trầm giọng quát:

- Các hạ mà không lên tiếng thì lão phu phải động thủ.

Triệu Tử Nguyên quay lại nhìn Hề Phụng Tiên nói:

- Hề lão bá! Đêm nay chúng ta đã gặp nhau ở trong rừng ngoài trang viện này...

Hề Phụng Tiên nhìn rõ mặt Triệu Tử Nguyên liền hỏi:

- Ngươi đấy ư? Lão phu nhớ ra rồi. Ngươi đã cùng tên ma nữ họ Võ sóng cương mà đi. Sau đó Tô Kế Phi có đề cặp tới thân thế ngươi và nói ngươi là truyền nhân của Bạch Tuyết Trai ở Dương Võ.

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Tiểu tử là Triệu Tử Nguyên. Xin hỏi sao Tô tiền bối không cùng đi với lão trượng?

Hề Phụng Tiên Ngần ngừ đáp:

- Tô lão nhi có việc phải đến kinh kỳ. Ngươi tới đây làm chi?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên toan hỏi lão câu này, không ngờ lão lại hỏi chàng trước.

Chàng thản nhiên đáp:

- Tại hạ đến đây làm tân khách.

Hề Phụng Tiên bụng bảo dạ:

- "Gã làm tân khách gì đâu? Hành tung gã nửa kín nửa hở thế này mà làm tân khách ư?"

Nhưng lão không nói ra miệng chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện.

Triệu Tử Nguyên đang ngẫm nghĩ có nên thố lộ rõ tâm sự với lão không?

Sau chàng nói:

- Hề tiền bối! Tiểu tử cũng biết trước kia... tiền bối làm Tổng quản trong bản bảo...

Hề Phụng Tiên như bị điện giựt khẽ quát:

- Sao ngươi... lại biết?

Cái sẹo trên trán lão nổi màu hồng. Lão hít một hơi chân khí, vận nội lực ra chuẩn bị sẵn sàng. Hễ đối phương nói không thông là lão hạ thủ lập tức.

Triệu Tử Nguyên thấy Hề Phụng Tiên mặt nổi sát khí, tuy chàng đã tiên liệu lão có phản ứng này mà vẫn ngấm ngầm kinh hãi, chậm rãi đáp:

- Tiền bối tạm hoãn chuyện này. Hai mươi năm trước, Thái Chiêu bảo chủ nhân là Triệu Phi Tinh chưa bị hại, Hề tiền bối là Tổng quản trong bản bảo. Nay bảo viện đã đổi chủ, tiền bối qua chơi đất cũ...

Hề Phụng Tiên ngắt lời:

- Ngươi hãy còn nhỏ tuổi mà sao biết nhiều chuyện thế?

Triệu Tử Nguyên nhận thấy mình cần phải giữ thân thế bí mật, vội đánh trống lảng:

- Từ ngày tiểu tử ra đời, gia sư thường đề cập chuyện cũ trong võ lâm...

Hề Phụng Tiên "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- À phải rồi! Ngày trước lệnh sư có kết giao với Bảo chúa. Lão phu thật hồ đồ, chưa nghĩ tới điểm này...

Lão vừa dứt lời đột nhiên vươn tay ra chụp. Bóng chưởng lấp loáng cực kỳ thần tốc nhằm uy hiếp năm chỗ đại huyệt trên lưng Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên la hoảng:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối, tiền bối...

Biến cố xảy ra đột ngột, Triệu Tử Nguyên lạng người đi một cái qua chỗ hở của bàn tay đối phương, lùi ra năm bước.

Hề Phụng Tiên chụp sểnh liền nhảy xổ tới như bóng theo hình. Lão phóng tay trái tiếp tục nhằm đâm vào huyệt mạch Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên lại lùi thêm mấy bước, nhưng vừa xoay tay lại toan phản kích thì khuỷu tay bị siết chặt. Năm ngón tay đối phương đã nắm được cánh tay chàng. Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiền bối lại động võ?

Hề Phụng tiên lờ đi như không nghe tiếng, nghẹo đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi rụt tay về. Lão trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Phải chăng thân pháp vừa rồi của tiểu ca kêu bằng "Đẩu Chuyển Sâm Hoành"?

Triệu tử Nguyên đáp:

- Đúng rồi!

Hề Phụng Tiên nói:

- Vậy là tiểu ca đúng là truyền nhân của Bạch Tuyết Trai Mạnh lão nhi rồi. Lão phu thật quá lo xa.

Triệu Tử Nguyên tức mình nói:

- Dường như tiền bối không tin tiểu tử.

Hề Phụng Tiên an ủi chàng:

- Tiểu ca không nên nóng giận. Vì việc này quan hệ rất lớn, lão phu bất đắc dĩ phải cẩn thận. Chỗ nào cũng lấy lòng dạ tiểu nhân đo bụng người quân tử. Nhờ thế mà lão phu mới sống được đến ngày hôm nay.

Triệu Tử Nguyên đã hơi nguôi giận hỏi:

- Sao tiền bối lén về bản bảo?

Hề Phụng Tiên ngập ngừng:

- Cái đó... Cái đó...

Triệu Tử Nguyên thấy Hề Phụng Tiên ra chiều khó nói, chàng hiểu ngay lão chưa tin hẳn mình thì trong lòng xảy ra mối xúc động kỳ quái. Chàng buột miệng nói:

- Tiền bối nên biết tiểu tử là thế nào với Triệu Phi Tinh...

https://thuviensach.vn

Chàng nói dở câu rồi ngấm ngầm tự trách mình quá lỗ mãng.

Hề Phụng Tiên không để ý, hỏi:

- Lão phu muốn lên do thám trên lầu Tuyên Võ. Tiểu ca có đi theo lão phu không?

Triệu Tử Nguyên gật đầu.

Hề Phụng Tiên không nói gì nữa, vận động khinh công, chân không chấm đất lướt tới phía trước lầu Tuyên Võ rồi nhảy lên mái hiên.

Triệu Tử Nguyên cũng nhảy lên theo.

Hai người móc chân vào rui nhà lộn đầu xuống, nín hơi nhìn qua khe cửa sổ thì thấy lão mặc áo hồng bào ngồi trên chiếc ghế có bánh xe quay lưng ra ngoài.

Dưới ánh đèn vàng ửng lập lòe, màu áo lão đỏ như máu coi gớm khiếp.

Một hán tử trung niên ăn vận như nô bộc đứng bên cũng mặc áo hồng bào.

Trước mặt lão là một cái bàn vuông. Một lão già nữa mặt lạnh như tiền, mặc áo đoạn màu tía ngồi đối diện với lão mặc áo hồng bào.

Lão mặc áo đoạn tía chính là người đã xuất hiện trong phủ Mạch Thập Tự Thương và tự xưng là Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Triệu tử Nguyên đã gặp mặt lão một lần mà không bao giờ quên được.

Bỗng nghe lão áo đoạn lên tiếng:

- Tôn giá nói vậy thì cuộc mua bán giữa chúng ta không thành rồi.

Người mặc áo hồng bào ngồi trên ghế có bánh xe, cất giọng khô khan đáp:

- Các hạ có lời ước từ trước thì còn trách lão phu thế nào được?

Lão mặc áo đoạn cười lạt hỏi:

- Lão phu đã giải thích về chuyện xảy ra, như vậy còn chưa đủ rõ hay sao?

Lão mặc hồng bào đáp:

- Rõ thì rõ rồi, nhưng lão phu nghe không lọt tai.

Lão mặc áo đoạn lạnh lùng nói:

- Cái đó là việc của tôn giá.

Lão mặc hồng bào thủng thẳng đáp:

https://thuviensach.vn

- Yên bảo chúa nói vậy là sai rồi. Bảo chúa nên biết lão phu đã đưa ra năm ngàn gói bạc để Bảo chúa trừ khử Mạch Cấn, như vậy lão phu không phải là chủ mướn của Bảo chúa ư?

Lão mặc áo đoạn đáp:

- Cái đó đã hẳn!

Lão mặc áo hồng bào nói:

- Vì thế mà lão phu giữ vững lập trường đêm nay các hạ phải giết cho được Mạch Thập Tự Thương...

Lão áo đoạn ngắt lời:

- Lão phu cũng định thế, nhưng vì Tư Mã Đạo Nguyên xuất hiện một cách đột ngột, bức bách lão phu bất đắc dĩ phải thay đổi kế hoạch.

Người mặc hồng bào hít một hơi chân khí, đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên đã chết hết không còn sót một ai ở trên một chiếc du thuyền trong Thúy Hồ.

Lão áo đoạn nói:

- Theo tin tức của lão phu nhận được lại không phải thế.

Lão mặc hồng bào ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Lão áo đoạn đáp:

- Nhà Tư Mã Đạo Nguyên gồm mười tám người mà hôm sau quan nha khám xét du thuyền chỉ thấy mười sáu cái tử thi.

Lão mặc hồng bào rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ra thiếu hai người? Là những ai vậy?

Lão áo đoạn đáp:

- Một là Tư Mã Đạo Nguyên và một đứa nhỏ sơ sinh.

Lão hồng bào giật nẩy mình lên, nhưng sau đó cười rộ nói:

- Trong thiên hạ còn ai thoát được "Phù Phong kiếm thức" của Tạ Kim Ấn? Câu nói của Bảo chúa không có bằng cứ chi hết...

Lão mặc áo đoạn nghiêm nghị ngắt lời:

- Chắc tôn giá cũng biết là lão phu chẳng bao giờ bịa chuyện.

Lão mặc hồng bào trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Nhưng lão phu chẳng thể tin được trên đời lại có người mượn xác hoàn hồn.

Lão áo đoạn lẳng lặng, lão mặc áo hồng lại nói tiếp:

- Hơn nữa Tư Mã Đạo Nguyên hồi sinh tiền tuy nổi tiếng nhưng bản lãnh cũng không cao thâm đến thế được. Dù cho hắn chết rồi sống lại xuất hiện ở Mạch phủ thì công lực của Yên bảo chúa cũng thừa đủ để phát lạc hắn.

Lão áo đoạn cười lạt đáp:

- Các hạ hiểu đầu đuôi câu chuyện này thế nào được? Mấy bữa nay lão phu đã động thủ với Tư Mã Đạo Nguyên hai lần. Lại một lần ở trên đỉnh núi Thiếu Thất, lão phu đã mắt nhìn thấy hắn động thủ với Hải Giác đại sư, thủ tọa viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hải Giác đại sư là nhân vật chùa Thiếu Lâm cả trăm năm ít người bì kịp.

Ngày nhà sư mười tám tuổi mới vào chùa Thiếu Lâm được hơn một năm, đã bóp nát cái đỉnh bằng thép. Bây giờ lão đã ngoài năm mươi. Trong mấy chục năm trời tu luyện thì đôi tay lão chẳng kém gì búa phá núi. Nhưng mà... nhưng mà...

Lão mặc áo hồng bào hỏi:

- Kết quả cuộc đấu thủ ra sao?

Lão mặc áo đoạn đáp:

- Quả nhiên trong vòng trăm chiêu, Hải Giác đại sư bị chưởng lực của đối phương hất lùi lại ba bước.

Lão hồng bào kinh hãi hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Lão áo đoạn đáp:

- Chẳng lẽ lão phu lại bịa ra hay sao?

Lão hồng bào đáp:

- Nếu vậy thì chẳng thể trách Yên bảo chúa đã úy kỵ Tư Mã Đạo Nguyên.

Lão áo đoạn đáp:

https://thuviensach.vn

- Cũng không hẳn như vậy. Có điều trước khi lão phu chưa điều tra rõ được lai lịch chân chính của Tư Mã Đạo Nguyên thì không muốn hành động một cách mạo muội. Còn cái mạng của Mạch Thập Tự Thương chẳng sớm thì muộn cũng chết về tay lão phu, hà tất phải cấp bách ngay ngày hôm nay.

Hán tử trung niên đứng cạnh lão áo hồng từ nãy giờ không lên tiếng, bỗng ghé tai lão thì thầm mấy câu rồi gật đầu luôn mấy cái.

Lại nghe lão áo hồng nói:

- Việc này để lão phu mai về báo cáo sẽ trả lời sau. Năm ngàn gói bạc hãy tạm để lại trong quí bảo.

Lão áo đoạn hỏi:

- Sao quí chủ nhân không tự thân hành đến đây?

Lão áo hồng đáp:

- Lão phu chẳng đã nói rõ không nên đề cập đến tệ chủ nhân? Yên bảo chúa quên rồi hay sao?

Lão áo đoạn bật tiếng cười khô khan.

Lão áo hồng lại nói:

- Người tùy tùng lão phu đây muốn nêu ra một vấn đề.

Lão áo đoạn giục:

- Xin cứ nói đi!

Lão áo hồng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Y nhìn qua tấm mặt nạ của Yên bảo chúa thấy chân diện mục mà nảy lòng hứng thú. Y nhờ lão phu thay mặt hỏi Bảo chúa có thể cho coi chân tướng được chăng?

Cặp mắt lão áo đoạn chiếu ra những tia nham hiểm, nhưng lão lại cười rộ đáp:

- Những ai đã được coi chân tướng lão phu đều hóa ra người thiên cổ. Ông bạn tùy tùng các hạ đang độ tráng niên, tương lai còn dài mà đã phải từ biệt nhân thế há chẳng đáng tiếc ư?

Người tùy tùng lão áo hồng làm gì chẳng hiểu ý câu nói của lão áo đoạn.

Hắn bật lên mấy tiếng cười khô khan rồi không bức bách đối phương mở mặt nạ ra nữa. Hắn nói:

https://thuviensach.vn

- Bảo chúa nói nặng lời quá!

Tiệu Tử Nguyên nghe lỏm bên ngoài cửa sổ dường như chợt hiểu nghĩ thầm:

- “Lão áo đoạn đeo mặt nạ. Thảo nào sắc mặt lão vẫn trắng bợt mà không lộ vẻ gì.”

Lão áo hồng ngồi trên ghế có bánh xe từ từ quay ra. Triệu Tử Nguyên bị góc tường che lấp chỉ trông rõ một bên mặt lão. Chàng thấy mặt lão nước da vàng ửng, thân thể gầy nhom. Dưới cằm có chòm râu thưa bạc trắng. Ngoài cặp mắt sắc bén không chỗ nào kỳ dị.

Lão áo hồng nói:

- Nếu Bảo chúa không còn việc gì khác thì lão phu xin cáo từ đi nghỉ.

Dứt lời lão vẫy tay một cái. Người tùy tùng đẩy cái ghế có bánh xe chạy đi mà người lão vẫn không chuyển động.

Cửa lầu kẹt mở. Ba hán tử xõa tóc y phục kỳ dị lạng mình tiến vào.

Lão áo đoạn còn đứng đó nhưng không nói gì.

Ba người kia đứng bên bàn quay mặt lại xoay lưng về phía cửa sổ có Triệu Tử Nguyên ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Người Cụt Chân Tay Bản Lãnh Kinh Hồn

Lão áo đoạn nói lẩm bẩm mấy câu, thanh âm rất nhỏ, Triệu Tử Nguyên chẳng nghe được tiếng nào, không khỏi buồn bực trong lòng.

Ánh đèn chiếu vào bộ mặt lợt lạt của lão áo đoạn khiến người ta coi mà phát ớn. Ba hán tử kia mỗi người ăn mặc một khác, ấm ớ trong miệng mà chưa nói gì.

Lão áo đoạn bỗng nổi cơn thịnh nộ đập tay xuống bàn đánh "chát" một tiếng. Góc bàn bị sạt một miếng. Lão lớn tiếng:

- Lão phu tự có quyết định...

Về sau tiếng nói nhỏ đi không nghe rõ nữa.

Triệu Tử Nguyên thấy tình trạng này rất đỗi hoài nghi, nghĩ bụng:

- "Ba hán tử này ăn mặc quái dị, mặt mũi cũng khác người thường. Phải chăng họ từ bãi sa mạc tới đây? Chẳng lẽ lão áo đoạn..."

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì hán tử mé hữu đột nhiên tiến lại một bước, giơ tay lên vẽ ngang vẽ dọc. Lão áo đoạn gật đầu mấy cái.

Người áo đỏ toan ra khỏi lầu, bỗng quay xe lại khẽ nói mấy câu. Ba hán tử cười ha hả và không ngớt giơ tay ra hiệu. Tiếp theo chúng ngửng đầu nhìn bốn phía một lượt rồi giơ tay quạt tắt đèn trên án.

Trong lầu tối đen như mực, tiếng bước chân nhộn nhịp đi về tòa lầu phía Tây, mỗi lúc một xa rồi không nghe thấy gì nữa.

Trong bóng tối, thanh âm lạnh lùng của lão áo đoạn cất lên:

- Được rồi!

Đèn lửa lại sáng, nhưng để nhỏ bằng hạt đậu. Lúc này trên lầu chỉ còn một mình lão áo đoạn đứng ở trước án. Lão áo đỏ, người tùy tùng và ba hán tử ăn mặc dị dạng đều đi hết rồi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đứng bên ngoài lầu ngó hồi lâu không thấy gì nữa. Chàng cảm thấy tinh thần mỏi mệt, quay đầu lại nhìn Hề Phụng Tiên cách chỗ chàng chừng năm thước thì thấy lão vẫn giữ nguyên tư thế cũ nhìn trộm vào sự vật bên trong lầu.

Lão áo đỏ đột nhiên bật lên tràng cười nham hiểm, rồi cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ẩn mình đã nghe đủ chưa?

Hề Phụng Tiên phản ứng rất mau lẹ, lập tức rụt đầu lại. Trong lúc vội vàng lão liếc mắt nhìn lại chỗ Triệu Tử Nguyên ẩn bỗng lão giật mình kinh hãi vì trên xà nhà không thấy chàng đâu nữa, chẳng hiểu tại sao tự nhiên chàng lại mất hút không một tiếng động? Lão cất tiếng khẽ gọi:

- Tiểu ca...

Không có tiếng người đáp lại mà chỉ thấy tiếng mình quanh quẩn bên tai.

Lão còn đang ngần ngừ thì lão áo đoạn ở trong lầu đã phóng chưởng đánh bật cửa sổ xô ra ngoài.

Chưởng phong này rất kỳ quái, nó như từng đợt sóng ào ào đẩy tới.

Hề Phụng Tiên kinh hãi co tay mặt lại đẩy mạnh người về phía sau rồi chênh chếch đưa lên.

Người áo đoạn quát lớn:

- Chạy đường nào?

Lão lại vung tay mặt phóng chưởng đánh vào quãng không. Chưởng phong ào ào nghe rất quái gở.

Hề Phụng Tiên đang lơ lửng trên không, xoay tay phóng chưởng đánh xuống.

Hai luồng chưởng lực đụng nhau nổ ra một tiếng "sầm" rùng rợn.

Hề Phụng Tiên nhờ chưởng phong phản chấn đẩy lên cao tới năm, sáu trượng. Bây giờ lão không rảnh để chiếu cố đến sự yên nguy của Triệu Tử Nguyên được nữa. Lão lộn đi mấy vòng bay ra ngoài bức tường vây trang viện.

Lão áo đoạn không ngờ đối phương thoát khỏi bàn tay mình. Bất giác ngẩn người ra. Lão chống tay vọt mình qua cửa sổ.

Trong thời gian chớp nhoáng này, trên vách lầu mé Tây lại có một bóng người lướt đi như bay. Chỉ hai cái nhô lên hụp xuống đã đến giữa sân.

https://thuviensach.vn

Lão áo đoạn hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- A Võ! Có phải ngươi đó không?

Thiếu niên này chính là Cố Thiên Võ. Gã vọt lại trước mặt lão áo đoạn, rồi khom lưng thi lễ nói:

- Thưa Bảo chúa! Đã xẩy ra chuyện gì vậy?

Lão áo đoạn khịt mũi một tiếng hỏi lại:

- Ngươi vừa đến đây phải không?

Cố Thiên Võ đầy vẻ sợ sệt đáp:

- Thuộc hạ thức đêm không dám ngủ, vừa đi tuần khu phụ cận lầu mé Tây, nghe bên này có tiếng động, lập tức chạy tới...

Lão áo đoạn gật đầu.

Cố Thiên Võ lại hỏi:

- Người vừa rồi là ai vậy?

Lão áo đoạn không đáp, lại hỏi sang chuyện khác:

- Nghe nói Thanh nhi có một vị tân khách đến chơi phải không?

Cố Thiên Võ đáp:

- Gã là thiếu niên họ Triệu. Thanh cô nương chuyến vừa rồi đi ra ngoài bảo mới quen gã.

Lão áo đoạn nói bằng một giọng xúc động:

- Thanh nhi lớn rồi. Ngày tháng trôi qua thật là mau lẹ.

Câu nói này ở miệng một lão già tính tình lạnh lẽo đưa ra tựa hồ để luyến tiếc ánh thiều quang thấm thoát mà nổi lòng cảm khái.

Lão nói rồi cất bước, thân hình biến vào trong bóng đêm.

Cố Thiên Võ đứng yên lại nguyên chỗ hồi lâu rồi đột nhiên xoay mình nhìn vào căn lầu bên vườn hoa, trầm giọng quát:

- Họ Triệu kia! Ngươi cũng nên ra đi thôi!

Trong vườn hoa có tiếng sột sạt. Triệu Tử Nguyên bò ra. Chàng đưa tay phủi bụi đất trên áo coi bộ rất thản nhiên mà thật ra chàng đã ngấm ngầm vận công lực toàn thân để chờ lúc cần đến là phóng ra. Ngoài mặt chàng vẫn tươi cười nói:

- Tiểu đệ mới làm tân khách lần đầu, trằn trọc mãi không sao ngủ được, nhân đêm trăng tỏ vào vườn đi tản bộ...

https://thuviensach.vn

Cố Thiên Võ lộ một nụ cười tinh quái, hỏi:

- Thật thế ư?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cố huynh nghĩ thế nào?

Cố Thiên Võ đáp:

- Còn nghĩ gì nữa? Mắt thấy rõ ràng mà chưa đủ ư?

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh hơn trống làng, nhưng chàng được ảnh hưởng từ thuở nhỏ nuôi thành tính kín đáo, trầm mặc, chàng vẫn vờ như không để ý gì nói:

- Tiểu đệ ngu muội, không hiểu ý Cố huynh.

Cố Thiên Võ sa sầm nét mặt đáp:

- Triệu huynh đến chỗ này làm chi? Triệu huynh ở trên lầu xuống đây ẩn trong vườn hoa bị tại hạ bắt gặp. Tại hạ ở trước mặt Yên bảo chúa không muốn nói rõ... là vì...

Gã chưa dứt lời, bỗng nghe có tiếng hô hoán vọng lại:

- Thiên Võ! Thiên Võ!

Thanh âm lanh lảnh và trong trẻo, đúng là do miệng Yên Lăng Thanh phát ra. Cố Thiên Võ không kịp nói nhiều, lườm Triệu Tử Nguyên một cái rồi trở gót chạy đi.

Triệu Tử Nguyên đứng ngẩn người ra tự nói một mình:

- Phải rồi! Hành tung của mình đã bị bại lộ dưới con mắt Cố Thiên Võ, nhưng sao gã lại không nói huỵch toẹt ra trước mặt Bảo chúa? Phải chăng gã có ý che chở cho mình? Nhưng không thể thế được...

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp rời khỏi lầu Tuyên Võ qua mấy dãy hành làng. Bây giờ chàng mới phát giác là quên sạch đường lối không biết đi nẻo nào để trở về phòng.

Trong lòng nóng nảy, chàng vừa chạy qua những dãy hành lang vừa né tránh, chỉ sợ có người bắt gặp. Chàng vừa chuyển qua mấy khúc quanh bỗng nghe mấy tiếng "két két" vang lên, liền thả bước chậm lại chú ý nhìn ra thì người mặc áo hồng bào ngồi trên chiếc ghế có bánh xe đang được tên tùy tùng đẩy đi.

https://thuviensach.vn

Tên tùy tùng đẩy ghế vào đường ngách chật hẹp. Gã đưa mắt nhìn bốn phía rồi đẩy ghế vào gian nhà đá rộng rãi.

Triệu Tử Nguyên lướt qua trước mặt nhà thạch thất, vẳng nghe thanh âm lão mặc hồng bào cất lên:

- Thiên Phong! Ngươi tháo đồ ra cho ta!

Người tùy tùng tên gọi Thiên Phong hỏi lại:

- Trời sắp sáng rồi, lão gia còn muốn nằm ư?

Giọng nói khàn khàn của người mặc áo hồng bào lại cất lên:

- Không nghỉ một lúc cho khỏe tinh thần thì làm sao sáng mai đi được một quãng đường dài?

Thiên Phong vâng dạ luôn miệng. Tiếp theo trong phòng nổi lên những tiếng lách cách, tựa hồ tiếng kim loại cọ xát vào nhau.

Triệu Tử Nguyên động tính hiếu kỳ liền cúi lom khom ngó qua kẽ hở vào trong phòng thì thấy một cảnh tượng rất kỳ quái, nếu ai không chứng kiến, tất chẳng thể nào tin được...

Người mặc áo hồng bào vẫn ngồi yên trên cỗ ghế chế bằng gang thép có bánh xe, Thiên Phong cứ để nguyên như vậy đẩy xe vào đến trước giường. Gã còn ngần ngừ thì lão áo đỏ lại giục:

- Đừng chần chờ nữa! Động thủ ngay đi!

Thiên Phong gật đầu. Những việc kinh người liền diễn ra. Gã đến mé bên trái cỗ xe vặn tay trái và chân trái của lão áo đỏ rồi lại chuyển qua bên phải cỗ xe để vặn chân mặt và tay mặt ra. Thủ pháp gã chẳng khác gì đang vặn chân tay người sống.

Triệu Tử Nguyên sợ quá xuýt bật tiếng la hoảng, chàng phải bịt miệng và nín thở để tiếp tục theo dõi màn kịch quái gở.

Thiên Phong làm xong việc tháo chân tay lão áo đỏ rồi ấn vào trục bánh xe.

Lại mấy tiếng lách cách vang lên. Cái bàn ngồi trong cỗ xe từ từ đưa lên cao.

Thiên Phong ôm lão áo đỏ đặt vào giường. Bây giờ lão chỉ còn cái mình dính với cái đầu, mất cả tứ chi, biến thành một trái cầu thịt.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đăm đăm nhìn lão áo đỏ không chớp mắt thì thấy hai đầu vai và hai bên hông lão là những khối thịt bầy nhầy, vết thương chằng chịt đã biến thành mầu tím đen. Tình trạng rất khủng khiếp, khiến người ta không dám nhìn vào. Cảnh tượng này khiến cho Triệu Tử Nguyên bở vía. Nếu chàng không chính mắt trông thấy thì chẳng khi nào tin được trên đời lại có quái nhân cụt cả tứ chi.

Bất giác chàng tự hỏi:

- "Thảo nào lão áo đỏ thủy chung vẫn ngồi trên ghế. Trong người lão ngoài cái đầu quay đi quay lại và trước ngực hô hấp nhô lên hụp xuống, chẳng còn cử động nào khác. Không hiểu chân tay lão đã bị cụt trong trường hợp nào? Người mất chân tay sao còn sống được và sống để làm gì?"

Thiên Phong đứng bên giường nhìn lão áo đỏ nói:

- Thưa lão gia! Lại qua mười ngày nữa rồi.

Lão áo đỏ ngồi trên giường như trái banh thịt liếc mắt nhìn người tùy tùng đứng tuổi ngập ngừng hỏi:

- Kỳ hạn mười ngày lại đến rồi ư? Sao ngươi nhớ rõ thế?

Dứt lời miệng lão nhả ra hai viên thuốc mầu hồng nhạt giao cho Thiên Phong rồi nói tiếp:

- Hai viên thuốc này giúp ngươi chống đỡ được mười ngày nữa. Quãng thời gian mười ngày không phải là ngắn ngủi.

Thiên Phong đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng xong nói:

- Đa tạ lão gia!

Tuy miệng gã nói vậy, nhưng giọng nói chẳng có chút gì tỏ ra cảm kích.

Lão tàn phế bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Thiên Phong! Chắc ngươi chán ghét công việc nô dịch này lắm rồi?

Thiên Phong hỏi lại:

- Lão gia muốn trỏ vào điều chi?

Lão áo đỏ tàn phế đáp:

- Câu hỏi đó là thừa. Ngươi có ngu xuẩn đâu mà không hiểu lão phu muốn nói về công tác phục thị lão phu?

https://thuviensach.vn

Thiên Phong dường như bị xúc động đến mối thâm thù âm ỷ trong lòng, mặt gã lộ vẻ oán độc không bút nào tả xiết. Gã buột miệng nói:

- Lão gia đã có cách đặc biệt chế ngự tâm thần và mạng sống của tiểu nhân thì nên...

Gã nói dở câu rồi tựa hồ phát giác điều chi không ổn liền dừng lại.

Lão tàn phế đổi giọng ôn nhu nói:

- Xem chừng ngươi mỏi mệt rồi. Để lão phu lựa một người khác trong căn nhà xanh đến hầu hạ. Còn ngươi...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn ngươi có thể tự ý bỏ lão phu mà đi. Không phải chầu chực lão phu cho mệt mỏi. Từ đây ngươi sẽ được vui hưởng hạnh phúc.

Thiên Phong run bần bật ấp úng:

- Tiểu... Tiểu nhân không có ý như vậy...

Lão tàn phế vẫn một giọng ôn hòa:

- Mấy năm nay ngươi không rời lão phu nửa bước mà phục thị cực kỳ chu đáo. Hà hà! Lão phu nhớ tới những chỗ hay của ngươi, nhất là lúc ngươi ra đi...

Giọng lưỡi lão càng về sau càng ngon ngọt, Thiên Phong càng run lập cập.

Bỗng gã quì mọp xuống đất. Hai hàm răng va chạm vào nhau lách cách, gã ấp úng nói:

- Tiểu nhân không muốn... thua kém bọn Vương Nhân... Kim Qui... xin lão gia lượng thứ... Tiểu nhân ngu dại...

Lão tàn phế trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngươi đứng dậy đi! Lão phu không quen coi ngươi quị lụy như vậy.

Thiên Phong lộ vẻ mừng vui đứng ngay người lên hỏi:

- Phải chăng lão gia đã ưng thuận cho tiểu nhân được tiếp tục hầu hạ?

Lão tàn phế không trả lời, quay vào phía cửa sổ bên trong cất tiếng hỏi:

- Ông bạn nào đó! Đã đến sao không vào chơi đường hoàng?

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài cửa giật bắn người lên. Chàng tưởng đối phương đã phát giác ra mình, liền lập tức vận động chân khí toàn thân để chuẩn bị đối phó.

https://thuviensach.vn

Bỗng nghe đánh “vù” một tiếng. Một bóng người vọt qua cửa sổ vào nhà.

Người này mặc áo đen. Mặt cũng bịt bằng tấm khăn đen. Hắn đứng sững giữa nhà thạch thất.

Lão áo đỏ tàn phế vẫn bình tĩnh hỏi:

- Các hạ là ai?

Người che mặt hạ thấp xuống đáp:

- Tại hạ tới đây không phải để kết giao với các hạ thì cần gì phải thông báo tên họ?

Tiếng nói rất khô khan và ú ớ. Hiển nhiên hắn có ý giấu giọng nói thông thường.

Lão tàn phế lại hỏi:

- Vậy các hạ đến đây làm chi?

Người bịt mặt không trả lời. Hắn hạ thấp tay xuống rồi vung lên nghe đánh soạt một tiếng. Thanh trường kiếm của hắn đã rút ra khỏi vỏ. Bỗng người che mặt cất tiếng lạnh lùng hỏi lại:

- Làm gì ư? Các hạ cứ hỏi thanh kiếm trong tay tại hạ đây sẽ biết.

Hắn hươi trường kiếm một cái. Thanh kiếm run bần bật không ngớt. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bầu không khí tựa hồ bị làn gió vô hình xoáy tít lại vang lên những tiếng vo vo.

Lão tàn phế vẫn thản nhiên hỏi:

- Các hạ có chuyện gì thì cứ dùng lời lẽ thương nghị, hà tất phải động đao kiếm?

Người che mặt bỗng vung tay một cái, đồng thời hú lên một tiếng lanh lảnh.

Thanh kiếm của hắn như con tiềm long vượt ra khỏi hang nhằm bổ thẳng xuống mặt đối phương.

Lão tàn phế vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích. Thanh kiếm của người che mặt đưa tới trước ngực. Kiếm phong ào ào xô tới.

Thiên Phong đứng bên ngó thấy mũi kiếm sắp đụng vào người lão tàn phế, liền xổ ra phóng chưởng nhằm đánh vào sau lưng người che mặt.

https://thuviensach.vn

Người che mặt thấy sau lưng có luồng gió mát rượi xô tới không khỏi giật mình kinh hãi. Trong lúc hoang mang, hắn không rảnh để đả thương lão tàn phế, vội rụt kiếm về và cúi mình xuống. Luồng chưởng phóng lướt qua trên đầu hắn.

Thiên Phong lạnh lùng nói:

- Ngươi không muốn sống nữa hay sao mà dám ngông cuồng trước mặt lão gia?

Gã không để địch thủ có cơ hội hít thở nữa, vung song chưởng tiếp tục đánh vào hai bên tả hữu người che mặt.

Lão tàn phế quát lên:

- Thiên Phong hãy dừng tay!

Thiên Phong hạ thấp bàn tay xuống, dừng thế công lại.

Lão tàn phế hướng về phía người che mặt nói:

- Lão phu muốn hỏi các hạ một câu...

Người che mặt gạt đi:

- Các hạ đừng hòng kéo dài thời giờ...

Người tàn phế nói ngay:

- Các hạ chắc đã nhìn rõ lão phu cụt hết chân tay thành người tàn phế mà vẫn đòi giết cho được lão phu mới nghe thì hãy nói cho biết vì duyên cớ gì đã.

Người che mặt đáp:

- Cái đó dĩ nhiên tại hạ không thể nói được.

Lão tàn phế không ngớt chuyển động cặp mắt, lại hỏi:

- Vậy các hạ đã bị ai sai khiến?

Người che mặt cười đáp:

- Trước khi nói chuyện ai sai phái tại hạ, các hạ hãy cho biết đã sử dụng bao nhiêu tiền bạc để mướn kiếm thủ diệt trừ những người không cùng phe với mình?

Lão tàn phế đột nhiên sa sầm nét mặt. Những vết sẹo đã thâm lại đỏ lên tựa hồ vận chân lực vào đó. Thái độ lão lúc này trông thật đáng sợ. Lão thủng thẳng hỏi:

- Các hạ vì chuyện đó mà tới đây ư? Thảo nào, thảo nào...

https://thuviensach.vn

Lão vừa nói tới đây thì cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang ghê rợn, lão nói tiếp:

- Có điều các hạ kiếm lão phu là lầm rồi đó.

Người che mặt không nhẫn nại được, đáp:

- Đừng rườm lời nữa! Hãy coi kiếm đây!

Hắn xoay tay lại vung kiếm nhằm chém vào người tàn phế.

Lão tàn phế vẫn cười khẩy không ngớt. Khi chiêu kiếm của địch nhân sắp tới, lão xoay mình vào tới góc giường.

Người che mặt phóng kiếm rất mạnh chém vào quãng không rồi nghe đánh "chát" một tiếng. Lưỡi kiếm đã đâm vào chiếc giường gỗ ngập tận chuôi.

Hắn xoay tay giựt mạnh toan rút kiếm ra thì lão tàn phế ở mép giường đột nhiên quay đầu lại, há miệng từ từ thổi một hơi.

Luồng hơi xô ra ào ạt hắt tấm khăn che mặt của người kia lên một chút.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài vừa kịp dòm thấy một bên mặt, thì ra là một người quen. Chàng la thầm trong bụng:

- "Người che mặt kia đúng là thiếu niên Cố Thiên Võ. Tại sao gã dùng tấm khăn đen che mặt để tiến vào đây đâm chết lão quái tàn phế?"

Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà không hiểu vì lẽ gì Cố Thiên Võ hiện đang làm Tổng quản đội Ngân Y lại muốn gia hại quái nhân tàn phế này. Tại sao gã phải che mặt không muốn người ta nhìn rõ chân tướng?

Cố Thiên Võ ráng sức rút kiếm ra rồi tiến lại một bước. Trong tay ánh hào quang lấp loáng, gã lại phóng ra một kiếm. Kiếm phong rít lên vù vù làm chấn động màng tai người nghe. Nguyên một khí thế mãnh liệt này cũng đủ biết kiếm thuật của gã đã vào hạng thượng thặng. Nếu gã không phải là dòng dõi kiếm môn thì nhất thiết không thể làm được.

Người tàn phế không né tránh, lại há miệng thổi ra một luồng nhiệt khí. Lưỡi kiếm của đối phương bị làn hơi đẩy mạnh phải trệch đi mấy phân. Tiếp theo lão lại thổi mạnh ra mấy cái, trong bóng tối chỉ nhìn thấy ánh ngân quang lấp loáng.

Cố Thiên Võ rú lên một tiếng, lập tức tay mặt gã mất hết lực lượng phải buông kiếm xuống. Dường như gã đã trúng phải một thứ ám khí. Những

https://thuviensach.vn

tiếng vo vo không ngớt vang lên, Cố Thiên Võ lâm nguy mà không rối loạn, khoa chân bước sang mé tả né tránh. Ba mũi ngân châm nhỏ như lông trâu lướt qua bên mình gã cắm vào bức tường mé hữu.

Người che mặt tức Cố Thiên Võ bất giác lưng toát mồ hôi hấp tấp tra kiếm vào vỏ vọt ra ngoài cửa sổ.

Thiên Phong quát lên:

- Ông bạn hãy dừng lại!

Hắn muốn tung mình rượt theo thì lão tàn phế lắc đầu nói:

- Thiên Phong! Bất tất phải rượt theo nữa.

Thiên Phong kinh ngạc nhìn chủ nhân hỏi:

- Người ta thường nói: "Một ngày tha địch, mấy đời không hết lo." Sao lão gia lại buông tha gã?

Lão tàn phế lạnh lùng đáp:

- Vai gã đã trúng một mũi độc châm vô hình của lão phu. Không đầy ba ngày là gã phải uổng mạng. Chỗ vết thương có chất độc sẽ biến thành mầu đen thẫm. Ha ha! Sáng mai chúng ta rời khỏi Thái Chiêu bảo chỉ cần lưu tâm một chút là khám phá ra được kẻ nào đã làm thích khách.

Lão vừa nói vừa nở một nụ cười nham hiểm rồi tiếp:

- Vậy đêm nay chúng ta chả cần phải kinh động mọi người một cách vô vị nữa.

Triệu Tử Nguyên đứng bên ngoài thở phào một cái. Chàng trở về phòng mà trong lòng không ngớt suy nghĩ:

- "Cố Thiên Võ là tay kiếm thuật tinh thâm, hiển nhiên xuất thân ở chốn danh môn. Lão tàn phế kia thật là cổ quái. Tuy lão cụt hết chân tay mà miệng còn phun độc châm khiến người ta khó nỗi đề phòng. Ngoài ra dường như lão lại có một lực lượng thần bí khủng khiếp khiến cho định nhân giao thủ với lão xảy ra cảm giác run sợ. Điểm này tương tự như với lão áo đoạn..."

Chàng lần mò về tới thượng phòng, tuy trong người mỏi mệt mà lên giường nằm trằn trọc không sao ngủ được.

Lại một ngày bắt đầu. Ánh dương quang rực rỡ. Một đêm âm u lạnh lẽo, tòa cổ bảo im lìm. Sáng ngày ra hoa cỏ xinh tươi như vãn hồi sinh mạng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đang ở trong giấc ngủ mông lung, bỗng tiếng gõ cửa "cóc cóc" làm chàng tỉnh dậy. Chàng dụi mắt ngấm ngầm tự trách là mình đã quá sơ ý, nếu bị người ám toán thì thật nguy khốn. Tiếng gõ cửa lách cách tiếp tục vang lên.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Ai?

Chàng cất bước chạy ra mở cửa thì thấy một thiếu nữ ăn mặc theo kiểu nữ tỳ đứng đó. Chàng không khỏi sửng sốt. Ả nữ tỳ nhìn Triệu Tử Nguyên mỉm cười.

Nụ cười ngây thơ của thị như còn là trẻ nít. Thị cất tiếng nói:

- Tiểu tỳ vâng lệnh tiểu thư mời tướng công rời gót qua bên đó nói chuyện.

Triệu Tử Nguyên trong lòng nghi hoặc, chàng đoán không ra vì lẽ gì Yên Lăng Thanh sáng sớm đã cho thị nữ đến kiếm. Chàng nghĩ một chút rồi đáp:

- Được rồi! Tại hạ đi ngay.

Tên thị nữ tha thướt bước đi trước, tiến vào hậu trạch. Triệu Tử Nguyên theo sau để ý nhìn đường lối, nhận thấy viện lạc đều ở vào mé hữu hành lang. Còn mé tả toàn là tường vây. Mỗi tòa viện lạc đều có cửa hình tròn thông vào trong là khách sảnh và phòng ốc.

Chàng đếm được bốn từng viện lạc, qua cửa bước vào một viện thì thấy nơi đây có ba tòa nhà kiến trúc khác nhau. Tòa nào cũng rộng rãi. Phía trước lại có ao đầm trồng sen, hoa đỏ lá xanh chìa lên mặt nước.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thanh Kiếm Gãy Chấn Động Võ Lâm

Bờ ao có dựng một căn phòng. Ả thị nữ mở cửa phòng ra nói:

- Cô nương! Tiểu tỳ đã dẫn Triệu tướng công tới đó.

Một thanh âm trong như suối ngọc từ trong phòng vọng ra:

- Dẫn gã vào đây.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Đây là chốn khuê phòng của tiểu thư nhà người ta, mình vào há chẳng đường đột lắm ư?"

Nhưng đứng trước tình thế không từ chối được, chàng đành liều cất bước tiến vào.

Trong phòng trải thảm rất êm, bước chân lên thật là dễ chịu. Cách trần thiết nơi đây được nghiên cứu rất tỷ mỷ, lại thoang thoảng có mùi hương đưa vào mũi.

Trên giường chăn đệm xếp đặt cực kỳ tề chỉnh. Yên Lăng Thanh ngồi ở cạnh giường, dường như nàng mới tỉnh dậy, tóc rối thoa nghiêng chưa kịp trang điểm, nhưng kiểu này cũng có chỗ khiến cho người thấy phải rung động tâm thần.

Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy nghi dung cực kỳ hấp dẫn, chàng không dám nhìn thẳng, từ từ đưa thị tuyến ra phía khác.

Yên Lăng Thanh tươi cười hỏi:

- Đêm qua ngươi ngủ ngon chứ?

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi lại:

- Cô nương cho kêu tại hạ tới đây để hỏi câu này ư?

Nguyên chàng có tật giật mình, chỉ sợ đối phương đã phát giác ra hành tung đêm qua của chàng. Đứng trước cặp mắt sắc bén của Yên Lăng Thanh,

https://thuviensach.vn

chàng phải hết sức giấu diếm thái độ mỏi mệt không để lộ ra ngoài.

Yên Lăng Thanh thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên không phải thế.

Giọng nói của nàng có chứa nổi hờn giận vì Triệu Tử Nguyên hỏi nàng câu đó là bất lịch sự.

Yên Lăng Thanh bật tay một cái. Lập tức một tên thị nữ khúm núm cầm một bọc vải tiến vào đặt lên bàn rồi lại khép nép lui ra. Yên Lăng Thanh nói:

- Trong gói này có tám mươi lạng bạc. Ngươi thu lấy rồi rời khỏi bản bảo ngay hay sao?

Triệu Tử Nguyên bất giác chưng hửng nghĩ thầm:

- "Nếu ta cầm gói bạc đi ngay thì ra bao nhiêu công trình khó nhọc để vào đến đây thành uổng cả hay sao?"

Nhưng gói bạc đã để ngay trước mặt, chàng chẳng còn lý do gì để nấn ná lại được. Chàng trầm ngâm chưa biết trả lời thế nào.

Bỗng nghe Yên Lăng Thanh nói tiếp:

- Nếu ngươi chưa vội ra đi thì ta có một lời đề nghị.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương thử nói nghe!

Yên Lăng Thanh nói:

- Ngươi có thể ở lại đây mấy ngày và số bạc này sẽ thay thế vào tiền phí tổn nhật dụng do bản bảo cung cấp. Nhưng ngươi coi tiền như tính mạng, ta e rằng đề nghị này không xong mất...

Triệu Tử Nguyên mừng thầm trọng dạ, vội đáp:

- Thực ra tại hạ đi mãi cũng mỏi cẳng, muốn nhân cơ hội này ở lại quí bảo mấy bữa để hưởng phước thanh nhàn. Đề nghị của cô nương rất hợp ý tại hạ.

Chàng vội vã ưng chịu mà không nghĩ đến đối phương vì cớ gì đã đưa ra đề nghị phản thường này.

Yên Lăng Thanh bụng bảo dạ:

- "Quả nhiên ta đoán không lầm. Gã lần mò tới đây còn có mục đích gì ngoài chuyện đòi tiền."

https://thuviensach.vn

Nhưng mặt khác, nàng thấy Triệu Tử Nguyên chịu lưu lại, trong lòng cũng khoan khoái. Có điều nàng không đoán ra được cuộc mưu đồ của đối phương nên tâm sự rối bời, rất đỗi băn khoăn.

Nàng chớp mắt mấy cái rồi nói:

- Thế thì hay lắm!

Giữa lúc ấy, ngoài hiên có tiếng bước chân vang lên. Triệu Tử Nguyên ngoảnh đầu nhìn ra thì người đi tới chính là lão mặc áo đoạn tía tức Thái Chiêu bảo Bảo chúa. Lão chưa tới nơi đã cất tiếng hỏi:

- Thanh nhi! Ngươi đã dậy chưa?

Lảo đảo mắt nhìn quanh thấy Triệu Tử Nguyên ngồi ngay trước án, thì rất đỗi ngạc nhiên, trừng mắt hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Yên Lăng Thanh liếc mắt ngó Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Phải chăng gia gia muốn nói gã này?

Lão áo đoạn lại hỏi:

- Thanh nhi! Trước nay không có một gã trai nào tiến vào khuê phòng, sao bây giờ lại phản thường như vậy?

Yên Lăng Thanh hơi lộ vẻ ngượng ngùng, nhưng Triệu Tử Nguyên không nhìn thấy. Lòng chàng vừa xao xuyến vừa bẽn lẽn lộ ra ngoài mặt.

Lão áo đoạn quay sang ngó Triệu Tử Nguyên. Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quan trấn áp lòng người. Lão hỏi:

- Gã thiếu niên kia! Tên họ ngươi là chi?

Triệu Tử Nguyên xưng tên rồi nghĩ thầm:

- "Cảm giác của lão này rất tinh nhuệ, cứ coi đôi mắt sắc bén của lão cũng đã nhận ra được vài phần. Không hiểu đêm qua mình do thám ở khu phụ cận lầu Tuyên Võ đã bị lão phát giác chưa?"

Nghĩ tới đây, trống ngực chàng đánh thình thình.

Yên Lăng Thanh xen vào:

- Gia gia! Bữa trước hài nhi được gặp gã này trên đường Lăng Cam...

Đoạn nàng nói cho lão hay Triệu Tử Nguyên đến đây để làm gì?

Lão áo đoạn cặp mắt đưa đi, đưa lại không ngớt. Hồi lâu, lão mới nói:

https://thuviensach.vn

- Gã thiếu niên kia! Lão phu đã gặp ngươi một lần ở trong phủ Mạch Thập Tự Thương... À! Áo ngươi mặc, đan dúm cả mà lại dính đầy cát bụi. Để lão phu phủi giùm cho.

Triệu Tử Nguyên còn dang ngơ ngác thì lão áo đoạn đã vung tay lẹ như gió, chẳng biết hữu ý hay vô tình chuẩn bị phất vào vạt áo trước ngực chàng. Ngón tay lão nhắm vào tử huyệt Cưu Vĩ mé bên trái trước ngực chàng.

Triệu Tử Nguyên hoảng hồn toan lùi lại né tránh. Bỗng nghe Yên Lăng Thanh la thất thanh:

- Gia gia...

Lão áo đoạn phóng ngón tay vừa đụng vào áo Triệu Tử Nguyên lập tức dừng lại chỉ phủi phớt qua vạt áo bên ngoài của chàng. Lão quay lại hỏi con gái:

- Chuyện gì?

Yên Lăng Thanh ấp úng đáp:

- Không... không có chuyện gì... Hài nhi thấy đây là việc nhỏ mọn, hà tất gia gia phải nhọc lòng?

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh thình thình, chàng biết mình vừa thoát khỏi đại nạn là nhờ tiếng hô hoán của Yên Lăng Thanh kéo chàng ra khỏi Quỷ Môn Quan. Chàng cố trấn tĩnh đáp:

- Tạ ơn Bảo chúa.

Cặp mắt lão áo đoạn lấp loáng ánh thanh quang nhìn chằm chặp vào Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này không rõ lai lịch thế nào. Mình đã gặp gã ở Mạch Phủ và chú ý thấy thái độ của gã rất mờ ám. Không hiểu gã mưu đồ chuyện gì? Vừa rồi tử huyệt của gã sắp bị tập kích mà gã vẫn thản nhiên như không, thì lòng dạ thằng lỏi này cao thâm khôn lường. Đáng lo cho Thanh nhi lại hộ vệ gã một cách mù quáng."

Rồi lão ta cất tiếng lạnh lùng gọi:

- Thanh nhi! Ngươi ra ngoài này cho gia gia nói chuyện.

Yên Lăng Thanh vâng dạ đứng dậy đi theo lão áo đoạn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hãy còn hồi hộp, nhìn bóng sau lưng hai người ngơ ngẩn xuất thần. Sau một lúc chàng thu thị tuyến về ngoảnh đầu trông lại chợt thấy trên tường cạnh giường nằm có treo một thanh trường kiếm. Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi với lẹ lấy thanh trường kiếm rung lên một cái. Một luồng thanh quang lóe ra. Khí âm hàn như khứa vào da thịt đau rát. Triệu Tử Nguyên khen thầm:

- Đúng là một thanh bảo kiếm.

Chàng nhìn lại thì thấy thanh kiếm này đã cụt mất một đoạn, hiển nhiên bị người nội lực thâm hậu bẻ gẫy. Bất giác chàng la thầm:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc.

Chàng đưa mắt nhìn xuống thấy chuôi kiếm khảm một vòng vàng sáng rực.

Phía dưới có khắc chữ "Triệu" bằng lối triện. Triệu Tử Nguyên trong dạ bồi hồi nghĩ không ra vì lẽ gì thanh bảo kiếm gẫy khúc đầu. Chàng vội tra kiếm vào vỏ rồi treo lên tường như cũ.

Sau một lúc, Yên Lăng Thanh tha thướt trở về phòng, vẻ mặt nghiêm trọng khác thường, nhưng chỉ có một mình nàng, lão áo đoạn không trở lại nữa. Yên Lăng Thanh nhìn Triệu Tử Nguyên bằng cặp mắt quái dị cất tiếng lạnh lùng như băng nói:

- Gia gia vừa cho ta hay: Đêm qua bản bảo phát sinh hai việc trọng đại...

Triệu Tử Nguyên không sao đoán ra thái độ của nàng, chỉ ầm ừ cho xuôi chuyện.

Yên Lăng Thanh hắng dặng một tiếng rồi tiếp:

- Vẻ lạnh lùng của ngươi ít kẻ bì kịp. Chắc lúc này ngươi đã nghĩ được thiên cố sự rất hay để giải thích vì lẽ gì ngươi ra tay điểm huyệt bốn tên tráng đinh trong bản bảo, đem quăng bọn chúng vào chỗ tối rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Té ra bốn gã kia đã bị phát giác."

Chàng đáp:

- Cái đó không phải tại hạ đã làm.

Sự thực bốn tên tráng đinh bị kiềm chế huyệt đạo không phải do tay chàng gây ra, nên chàng nói rất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Dĩ nhiên là ngươi phủ nhận chuyện đó. Nhưng bốn tên kia đều khai ra nhìn rõ bóng người thấp thoáng ở trước phòng ngủ của ngươi. Rồi sau chúng không biết gì nữa...

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Như vậy không đủ chứng minh là kiệt tác của tại hạ.

Yên Lăng Thanh nói:

- Thật khéo quá! Ngươi mới đến ở hôm đầu đã xảy chuyện...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lại còn một việc nữa là lúc gần sáng có người lần vào Hắc lao. Chà chà! Ta cũng biết rằng ngươi sẽ bảo không phải do ngươi làm...

Triệu Tử Nguyên bỗng nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Hắc lao ở chỗ nào tại hạ cũng không hay. Thế mà cô nương trút mối hoài nghi lên đầu tại hạ thì thật là hoang đường!

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Hoang đường ư? Bản cô nương thử coi xem ngươi có làm loạn nhĩ mục ta được không?

Nàng vừa dứt lời liền vọt mình lại trước mặt Triệu Tử Nguyên. Nàng từ từ đưa bàn tay ngọc lên nhưng thấy vẻ mặt đối phương mơ màng thì không hiểu tại sao lòng nàng lại mềm nhũn. Nàng gắng gượng gạt bỏ tình cảm, cất giọng đanh thép nói:

- Ngươi đi đi! Liệu đấy mà hành động.

Triệu Tử Nguyên hắng dặng một tiếng rồi bâng khuâng rời khỏi biên phòng.

Triệu Tử Nguyên chạy ra tới hậu viện thì ngoài bảo lại xảy chuyện rắc rối.

Số là ở sườn núi ngoài bảo xuất hiện nhiều bóng người vọt đi như bay tiến gần về phía cổ bảo. Một người thân hình ốm nhắt vào trạc trung niên, ăn mặc kỳ dị chạy trước, ngoài ra còn bốn nhà sư chạy theo sau. Đoàn người dần dần chạy tới gần. Hán tử ăn mặc dị dạng nhảy vọt xuống núi như một con chim khổng lồ xuyên vào rừng rậm. Khi còn cách phía trước Thái

https://thuviensach.vn

Chiêu bảo không xa mấy đột nhiên dừng bước lại. Bốn nhà sư theo sau đuổi kịp vây người kia vào giữa.

Mặt trời mới mọc. Mặt đất còn bao phủ làn sương mù thấp là là chưa tan hết.

Bốn nhà sư đều nhắm mắt buông thõng tay đứng yên.

Sau một lúc, hán tử ăn mặc dị dạng bỗng hắng dặng, lên tiếng:

- Các vị hòa thượng ở ngọn Thiếu Thất núi Tung Sơn mà sao chưa bỏ được tính khí cáu giận?

Bốn nhà sư vẫn không nổi nóng. Một vị lão tăng đầu bạc, tuyên phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật! Thí chủ nói câu này là quá đáng!

Lão tăng đầu bạc mình mặc áo cà sa màu xám, vẻ mặt từ bi. Vừa trông đã biết ngay là bậc cao tăng đắc đạo, dầy công hàm dưỡng.

Hán tử lại cười rộ hỏi:

- Đại sư từ núi Thiếu Thất đuổi tại hạ tới đây mà còn bảo là tại hạ nói trật ư?

Nhà sư già đáp:

- Thí chủ đứng lại không chạy nữa tức là đã hồi tâm chuyển ý có lòng muốn trao trả đồ vật lấy được của tệ tự phải không?

Hán tử hỏi lại:

- Đồ vật gì?

Gã vừa nói xong thì một vị hòa thượng trung niên đứng đàng sau nhà sư già quát lên:

- Tên cuồng đồ kia! Đừng lẻo mép nữa! Chính bần tăng đã trông thấy ngươi lợi dụng địa vị du khách đánh cắp thanh kiếm gẫy treo trên vách nhà nội thất ở phía sau Đại Hùng bảo điện.

Hán tử cười ha hả nói:

- Phải rồi! Tại hạ lấy thanh kiếm đó thực. Có điều tại hạ không ngờ đường đường chùa Thiếu Lâm mà tiếc cả cái "chổi cùn". Thanh kiếm gẫy cũng coi như món bảo bối...

Nhà sư đứng tuổi quát lên:

- Câm miệng lại!

https://thuviensach.vn

Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Nhà sư đứng tuổi toan mở miệng thì lão tăng tóc bạc xua tay gạt đi, nói:

- Thanh kiếm gẫy đó nếu dùng làm binh khí thì quả nhiên vô dụng, nhưng nó là vật của một vị lão hữu với Phương trượng tệ tự gửi cất giùm, thì sao thí chủ lại lấy được?

Hán tử kia nói:

- Chủ nhân thanh kiếm gẫy đó là ai?

Nhà sư đầu bạc đáp:

- Xin miễn cho bần tăng không thể trình bày được.

Hán tử cười lạt nói:

- Đại sư không nói dễ thường tại hạ không hiểu được hay sao? Trong nội thất ở quý tự, tại hạ đã coi kỹ khúc kiếm gẫy thấy chuôi nó có khảm hình mặt trăng thượng huyền. Phía dưới đề...

Nhà sư đầu bạc chẹn họng:

- Thí chủ nói vậy thì ra dụng tâm lấy cắp thanh kiếm gẫy này ư?

Hán tử chỉ cười mà không đáp.

Nhà sư đứng tuổi không nhịn được liền trỏ tay vào mặt gã mắng:

- Tên cuồng đồ kia! Nếu ngươi đem thanh kiếm trả lại cho bọn ta thì thôi.

Bằng không thì...

Nhà sư nói tới đây chợt nhớ người tu hành không nên nặng lời, liền dừng lại.

Hán tử hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Nhà sư đứng tuổi đáp:

- Nếu thí chủ còn cố chấp thì bọn bần tăng đành đắc tội vậy.

Hán tử cười lạt nói:

- Hay lắm! Thanh kiếm ở trong mình tại hạ. Các vị cứ việc động thủ mà lấy.

Nhà sư đứng tuổi tức giận quát lên một tiếng rồi vung tay một cái. Tay áo cà sa vừa vung lên, hai bàn tay đã giáp công phía trên và phía dưới hán

https://thuviensach.vn

tử nhanh như điện chớp. Luồng chưởng phong rít lên vù vù.

Hán tử ăn mặc dị dạng tuy đã phòng bị, trong lòng vẫn không khỏi run sợ.

Gã vung tay trái hộ vệ thượng bàn. Năm ngón tay phải chuỗi ra nhằm chụp vào cổ tay địch nhân.

Nhà sư đứng tuổi vẫn không né tránh. Chưởng lực hai bên đụng vào nhau đánh "sầm" một tiếng. Nhà sư đứng tuổi loạng choạng lùi lại mấy bước. Vai áo bên hữu bị đối phương đánh rách. Ngón tay của hán tử sắc như đao kiếm. Da thịt nhà sư cũng bị rách một vệt. Máu tươi ứa ra. Chỉ trong khoảng khắc, máu trên vai áo cà sa như bị nhuộm đỏ. Lão tăng đầu bạc tiến lên một bước nói:

- Thủ đoạn của thí chủ thật là lợi hại!

Lập tức ba nhà sư kia vây lại.

Hán tử lờ đi như không thấy gì, từ từ móc trong bọc ra một ống sậy dùng làm trường tiêu, ngửa mặt lên mà thổi "tu tu". Tiếng tiêu rất đỗi thê lương, khiến cho người nghe lòng buồn rười rượi.

Lão tăng tóc bạc biến sắc buột miệng hỏi:

- Phải chăng thí chủ từ Mạc Bắc tới đây?

Hán tử ăn mặc dị dạng vẫn cầm ống tiêu tiếp tục thổi. Bỗng một người trong cổ bảo đột nhiên bước ra. Người này vọt lên không xoay chuyển mấy vòng rồi hạ xuống phía trước cây điếu kiểu cách đó không đầy một trượng.

Hán tử ngừng thổi tiêu, lớn tiếng hỏi:

- Có phải Yên bảo chúa đã tới đó không?

Người kia lẳng lặng không trả lời cứ tiến bước đều. Mọi người xung quanh bỗng lộ vẻ khẩn trương.

Người từ trong cổ bảo lướt ra bản lãnh rất cao thâm, mình mặc áo đoạn tía chân bước trầm trọng đi tới chỗ hán tử ăn mặc dị dạng và mấy nhà sư.

Bầu không khí lập tức biến thành nghiêm trọng dị thường, không một tiếng động.

Lão tăng đầu bạc thấy lão áo đen oai nghiêm có khí độ trấn áp mọi người liền đoán ra lai lịch đối phương. Nhà sư già nhìn lão áo đoạn cúi đầu hỏi:

- Phải chăng cái hạ là Thái Chiêu bảo chúa?

https://thuviensach.vn

Lão áo đoạn cung kính đáp:

- Không dám! Chính là lão phu!

Nhà sư già giới thiệu:

- Bần tăng là Giác Hải. Còn đây là những sư điệt của bần tăng: Thích Minh, Thích Pháp và Thích Bi.

Lão vừa nói vừa trỏ vào ba vị hòa thượng đứng tuổi. Nhà sư già nói tiếp:

- Vị Bảo chúa ngày trước ở quý bảo là Triệu Phi Tinh đã có cơ duyên gặp gỡ bần tăng mấy lần. Còn thí chủ...

Lão áo đoạn hơi biến sắc, khẽ hắng dặng một tiếng ngắt lời nhà sư rồi nói:

- Té ra đại sư là thủ tòa viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm. Lão phu có nhân duyên được bái kiến thật là may mắn!

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lâu nay trên chốn giang hồ ít khi được gặp môn đồ phái Thiếu Lâm. Bữa nay pháp giá đột nhiên quang lâm tệ xứ. Không hiểu...

Nhà sư già Giác Hải liếc mắt nhìn hán tử ăn mặc dị dạng ngắt lời:

- Bần tăng vì rượt theo vị thí chủ chưa hiểu tên họ là gì mà qua quí xứ.

Mong Bảo chúa thứ lỗi đường đột.

Nhà sư lại quay sang nhìn hán tử nói tiếp:

- Thí chủ lại ngang nhiên đả thương đệ tử bản môn trước mặt bần tăng. Đó là một điều không ai nhịn được.

Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Đại sư muốn sao bây giờ?

Giác Hải đáp:

- Lão tăng mời thí chủ về chùa Thiếu Lâm.

Hán tử ngạc nhiên nói:

- Xin đại sư nói rõ ràng hơn.

Giác Hải đáp:

- Trước hết, thí chủ hãy giao trả thanh kiếm gẫy đã lấy trộm ở tệ tự rồi đi theo bọn bần tăng về chùa Thiếu Lâm yết kiến tệ Phương trượng. Thế là bần tăng hết trách nhiệm.

Hán tử bỗng nổi lên tràng cười rộ nói:

https://thuviensach.vn

- Đại sư nói nghe có vẻ dễ dàng. Đáng tiếc là tại hạ bản tính ưa nặng chứ không ưa nhẹ. Nếu đại sư chỉ dùng lời mềm dẻo yêu cầu thì không ăn thua. Bằng đại sư muốn dùng biện pháp cứng rắn, hà hà, thì động thủ đi!

Giáo Hải sa sầm nét mặt hỏi:

- Thí chủ cố tình bắt buộc lão tăng phải động thủ chăng?

Hán tử không ngớt cười rộ đáp:

- Nếu đại sư muốn đòi lại thanh kiếm kia thì chỉ có một cách đó mà thôi.

Lúc này Thích Minh và Thích Bi đã buộc xong vết thương cho Thích Pháp.

Ba nhà sư lại vây hán tử vào giữa. Thích Minh hỏi:

- Thí chủ ngông cuồng thái quá, chắc là tự tin chống được "Thiết chưởng" của Giác Hải sư thúc phải không?

Hán tử hững hờ đáp:

- Chống được hay không đâu phải chỉ ở lời nói mà biết? Cái đó cần đụng chạm nhau mới hay...

Thích Minh trầm giọng ngắt lời:

- Kể từ ngày Tang Môn Thành Bão Thanh liên hiệp với Lưu Tinh tứ kỳ đang đêm sấn vào chùa Thiếu Lâm cho đến nay, bần tăng chưa được nghe ai dám nói ngông cuồng như vậy...

Hán tử ngắt lời:

- Bây giờ tại hạ nói thế thì sao?

Thích Minh đáp:

- Thí chủ hãy tiếp một chiêu của bọn bần tăng...

Lời nói vừa dứt, ba vị hòa thượng đồng thời phóng quyền đánh ra. Chỉ trong nháy mắt bốn mặt tám phương bóng quyền chập chùng. Môn thần quyền của phái Thiếu Lâm hùng hậu khiến người ta phải kinh hãi.

Hán tử đứng giữa chờ cho quyền thuật của đối phương đánh tới, đột nhiên lùi lại nửa bước rồi nghiêng mình xuyên qua làn bóng quyền chuồn ra.

Ba nhà sư chùa Thiếu Lâm không đụng được đến tà áo gã, trong lòng kinh hãi vô cùng! Ba nhà sư liền thu chưởng về xoay mình nhìn lại.

Hán tử cười lạt nói:

https://thuviensach.vn

- Bây giờ các vị hãy tiếp một chưởng của tại hạ.

Gã vung song chưởng lên đánh ra vù vù. Ba nhà sư thấy chiêu chưởng của gã biến thế mấy lần, phương hướng và độ số rất chuẩn đích khiến ai nấy đều loa mắt. Ba nhà sư run lên, bỗng quát một tiếng thật to rồi lại thi triển "Thiếu Lâm thần quyền" đối địch.

Hán tử không chịu lùi bước chút nào. Luồng lực đạo song chưởng của gã càng biến hóa lại càng trầm trọng.

Bỗng nghe bốn tiếng nổ vang dội. Bụi cát bay lên mịt trời. Hán tử loạng choạng lùi lại mấy bước. Còn bên tăng lữ chùa Thiếu Lâm cả ba vị lục tục té lăn xuống đất.

Hán tử ngạo nghễ nói:

- "Thiếu Lâm thần quyền" chẳng qua chỉ có vậy mà thôi.

Bọn Thích Minh ba người đều bị gẫy xương tay gắng gượng đứng dậy.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tư Mã Đạo Nguyên Lại Xuất Hiện

Hán tử ăn mặc dị dạng hỏi:

- Còn đấu nữa hay thôi?

Thích Pháp mở miệng toan trả lời thì nhà sư già Giác Hải đứng ở phía sau đã lên tiếng:

- Dĩ nhiên là còn đấu nữa. Thí chủ hãy chờ một chút, rồi lão tăng hãy lãnh giáo mấy chiêu.

Lão quay lại hỏi ba nhà sư kia:

- Thương thế các ngươi ra sao?

Thích Minh liếc mắt nhìn hai vị sư đệ lắc đầu đáp:

- Không có gì đáng ngại.

Giác Hải gật đầu, rồi quay lại nhìn hán tử nói:

- Không những thí chủ đã cuồng ngạo mà hành động lại quá tàn nhẫn.

Hán tử lạnh lùng đáp:

- Bản tính tại hạ trước nay vẫn thế. Nếu...

Giác Hải ngắt lời:

- Hay lắm! Thí chủ bất tất phải nhiều lời. Lão tăng mà không ra tay cho thí chủ một bài học thì thí chủ còn coi chùa Thiếu Lâm vào đâu nữa? Mời thí chủ ra chiêu!

Hán tử hít mạnh một hơi chân khí. Tuy gã kiêu ngạo tự phụ nhưng đứng trước một trong ba vị đại thủ tòa chùa Thiếu Lâm là Giác Hải đại sư, gã không dám lơ đãng. Bỗng thấy hán tử biến đổi sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, gã từ từ giơ tay lên, vận khí ngưng tụ. Gan bàn tay dần dần biến thành màu xanh biếc, chẳng khác nào mầu cỏ cây.

Giác Hải thấy thế không khỏi chấn động tâm thần, buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Thanh Văn chưởng”! Té ra thí chủ là người ở chủng tộc Ô Lạp ư?

Hán tử cười lạt không nói gì. Tay mặt khoanh một vòng tròn rồi đánh mạnh ra.

Giác Hải phất tay áo rộng thùng thình một cái. Luồng chân lực nội gia vọt ra.

Hai luồng lực đạo đụng nhau rồi tiêu tan.

Hán tử không lùi lại, bỗng nhảy vọt lên không phóng chưởng đánh xuống.

Lúc phát chưởng vừa phóng ra, một luồng hàn phong từ gan bàn tay xanh lè ào ào thổi rít lên những tiếng veo veo, lại tựa hồ làn nước lăn tăn nổi lên từng đợt sóng biếc. Luồng hàn khí mỗi lần xô ra là một lần gần địch thủ thêm một phân. Đến làn sóng thứ năm thì thành một vùng bóng xanh dầy đặc không nhìn rõ bàn tay đâu nữa mà bóng người cũng lẩn vào trong mất hút.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Giác Hải gầm lên một tiếng thật to, tay áo cà sa vừa xoay vừa phất. Một luồng chưởng lực dương cương ào ào xô ra, bật lên những tiếng quái gở. Chưởng quang chợt lóe lên, chợt thu lại. Tiếp theo là tiếng rít “veo véo” không ngớt. Giác Hải ngửa người lùi lại phía sau chừng một trượng, từ từ nhả ra một luồng hơi đục.

Hán tử ăn mặc dị dạng phóng “Thanh Văn chưởng” mà Giác Hải đại sư vẫn đứng vững, còn gã thì xiêu người đi rồi té xuống. Hán tử rú lên một tiếng quái gở, nói:

- Đại sư quả nhiên không hổ là thủ tòa viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm!

Gã đứng lên muốn phóng chưởng thì giữa lúc ấy rừng cây ở mé tả rung động. Hai người một trước một sau rẽ cành lá vọt ra rất mau.

Mọi người giương mắt lên nhìn thấy hán tử đi trước mắt to mày rậm, lối ngoài bốn mươi tuổi. Người đi sau ít hơn một chút. Thân hình cũng thấp lùn nhỏ bé hơn.

Đại hán mắt to mày rậm liếc nhìn toàn trường một cái rồi hỏi:

- Hồ ngũ đệ! Những việc vừa xảy ra ngũ đệ nhìn rõ cả rồi chứ?

Hán tử kêu bằng Hồ ngũ đệ gật đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ nhìn thấy rồi. Thằng nhỏ vừa phát "Thanh Văn chưởng" dường như là người ở bộ lạc Ô Lạp. Chương nhị ca thấy thế nào?

Đại hán kêu bằng Chương nhị ca đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy.

Hồ ngũ đệ nói:

- Vậy thằng lỏi nầy nửa tháng trước đây đã đem "Thanh Văn chưởng" đến quấy rối phái Nguyên Giang chúng ta. Thật là "oan gia chạm trán cặp mắt đỏ ngầu". Chúng ta lại gặp gã đây.

Hán tử ăn mặc dị dạng biến sắc tiến lại ba bước đón hai người hỏi:

- Hai vị ở Nguyên Giang đến đây ư?

Chương nhị ca đáp:

- Tại hạ là Chương Đại ở phái Nguyên Giang. Còn vị này là ngũ đệ Hồ Côn.

Mới đây các hạ đại náo Nguyên Giang, khi đó anh em tại hạ vì có việc phải lên núi Nhạn Đãng. Lúc trở về mới nghe đồng môn kể lại.

Hán tử ăn mặc dị dạng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Phải rồi! Khi tại hạ đến Nguyên Giang quả chưa gặp hai vị.

Hồ Côn ngắt lời:

- Tôn giá đến tệ phái đại náo phải chăng vì muốn đoạt một thanh kiếm gẫy?

Hán tử cười hì hì đáp:

- Chà! Đó là tại hạ trong lúc hồ đồ, cứ tưởng thanh kiếm gẫy kia bị quí phái cất giấu. Bây giờ đã tìm thấy nó ở chùa Thiếu Lâm mới biết là mình hiểu lầm.

Chương Đại sa sầm nét mặt nói:

- Tôn giá chỉ nói một câu như vậy thôi ư? Hiểu lầm! Hiểu lầm! Hà hà!

Tôn giá thật là dưới mắt không người...

Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ hai vị cũng muốn động thủ?

Chương Đại đáp:

- Chẳng động thủ thì dễ thường bọn ta phải nín nhịn chăng? Tên họ tôn giá là gì?

https://thuviensach.vn

Hán tử đáp:

- Tại hạ là Địch Nhất Phi!

Chương Đại gật đầu nói:

- Họ Địch kia! Chúng ta so tài cao thấp đi thôi!

Y quay sang nhìn Giác Hải chấp tay nói:

- Chương mỗ xin tiếm việc. Đại sư hãy chờ một chút.

Giác Hải biết Chương Đại hành động như vậy là theo qui củ giang hồ. Y đã có ý yêu cầu mình nhường y đánh trước. Không lẽ chối từ, nhà sư liền đáp:

- Không dám! Chương đàn việt cứ tùy tiện.

Chương Đại nói:

- Chương mỗ đa tạ đại sư.

Rồi quay lại phóng chưởng đánh luôn hai đòn. Một đòn hư, một đòn thực đánh vào trước ngực Địch Nhất Phi.

Địch Nhất Phi buông tiếng cười lạt toan phóng chưởng đối địch thì bên gã có bóng người thấp thoáng đứng chắn trước mặt.

Chương Đại bỗng nghe phát chưởng của mình phóng ra đánh "binh" một tiếng. Y định thần nhìn lại thì thấy lão già mặc áo đoạn đứng sững trước mặt giữa hai tay địch thủ đón tiếp phát chưởng của Chương Đại thay cho Địch Nhất Phi.

Chương Đại trầm giọng hỏi:

- Các hạ lấy tư cách gì để ra tay thay họ Địch?

Lão áo đoạn đáp:

- Thái Chiêu bảo này là của lão phu. Lão phu không muốn để xảy chuyện đổ máu ở gần bản bảo.

Hai gã Chương, Hồ cùng chư tăng chùa Thiếu Lâm không ngờ lão nói câu này, bất giác đứng ngẩn người ra.

Địch Nhất Phi cả cười nói:

- Ha ha! Địch mỗ đã liệu trước là Yên bảo chúa chẳng chịu tụ thủ bàng quan...

Hồ Côn không nhịn được hỏi:

- Phải chăng các hạ có ý muốn binh vực họ Địch?

https://thuviensach.vn

Lão áo đoạn cất giọng trầm trầm:

- Hồ tráng sĩ thật khéo nặng lời. Chẳng lẽ không nể mặt lão phu ư?

Hồ Côn hỏi lại:

- Giữa Bảo chúa và tại hạ chưa từng quen biết nhau thì Hồ mỗ cần chi phải nể mặt?

Lão áo đoạn nói:

- Thế ra Hồ tráng sĩ không coi bản Bảo chúa vào đâu rồi.

Hồ Côn hỏi:

- Bản Bảo chúa ư? Chim cưu chiếm đoạt tổ của chim thước mà cũng tự xưng là chủ nhân được chăng? Hồ mỗ không nghĩ tới điểm này.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hồ mỗ là người hủ lậu hẹp hòi, chỉ biết có một vị chủ nhân ở Thái Chiêu bảo là Triệu Phi Tinh...

Cặp mắt lão áo đoạn chiếu ra những tia kỳ dị nói:

- Hồ tráng sĩ! Lão phu muốn cho tráng sĩ hay một điều...

Hồ Côn ngạc nhiên hỏi:

- Điều gì?

Lão áo đoạn dằn từng tiếng:

- Bữa nay tráng sĩ đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Lão nói rồi cất bước tiến lại uy hiếp Hồ Côn. Bước chân tuy chậm chạp nhưng ngấm ngầm phát lộ sát khí đằng đằng.

Hồ Côn bất giác lùi lại một bước.

Giác Hải thần tăng bỗng lên tiếng:

- Thí chủ hãy khoan!

Lão áo đoạn dừng chân hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Giác Hải đáp:

- Lão tăng chợt nghĩ ra một điều. Trước đây chưa lâu có một vị tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đang đêm sấn vào chùa Thiếu Lâm cũng nói để truy tầm thanh kiếm gẫy kia. Khi đó thí chủ cũng xuất hiện ở tệ tự rồi tự nhiên mất tích. Lão tăng cùng sư sãi trong chùa mải miết đối phó với Tư Mã Đạo Nguyên nên không để ý đến hành tung của thí chủ...

https://thuviensach.vn

Lão áo đoạn hắng dặng một tiếng khô khan ngắt lời:

- Đại sư nhận lầm người rồi đó.

Giác Hải thần tăng lắc đầu đáp:

- Lão tăng tự tin nhãn lực của mình không đến nỗi sai trật như vậy.

Lão áo đoạn hắng dặng một tiếng nói:

- Người xuất gia mà cũng bạ đâu nói đấy ư? Đêm qua trong bản bảo có người dạ hành quang lâm. Nếu lão phu cũng nói đều là người ở chùa Thiếu Lâm thì đại sư nghĩ sao?

Giác Hải trừng mắt lên không nói gì nữa.

Lão áo đoạn quay lại bảo Hồ Côn:

- Họ Hồ kia! Hãy tiếp chiêu của lão phu đi!

Lão giơ tay chụp xuống đầu Hồ Côn.

Hồ Côn đưa mắt lên nhìn thấy bóng chỉ mịt trời thì trong lòng xao xuyến nhảy lùi lại phía sau hơn trượng.

Hồ Côn liếc mắt ngó thấy đối phương lưng đeo trường kiếm liền hỏi:

- Sao các hạ lại không sử kiếm?

Lão áo đoạn lạnh lùng đáp:

- Ngươi muốn lão phu sử kiếm ư? Hà hà! Thanh kiếm này đại khái không cần phải dùng đến để đối phó với ngươi.

Hồ Côn giận đến cực điểm lại bật cười vung chưởng đánh ra.

Lão áo đoạn lạng người đi né tránh phát chưởng của Hồ Côn rồi tiến lại gần.

Lão vung tay chụp xuống trước mặt đối phương. Thân pháp lão rất thần tốc mà ra tay cực kỳ mãnh liệt, không ai tin được.

Hồ Côn chưa rõ hư thực, không dám đón tiếp, ngửa người lùi lại, lộ vẻ rất hoang mang.

Lão áo đoạn cười lạt nói:

- Dù ngươi giỏi né tránh đến mấy đi nữa thì lão phu cũng có biện pháp hạ sát ngươi.

Hồ Côn không chịu được đáp:

- Ai cần né tránh? Già họng uy hiếp người đâu phải là hảo hán?

Lão áo đoạn mắt lộ sát khí, từ từ giơ chưởng lên.

https://thuviensach.vn

Hồ Côn không nghĩ gì nữa, ngầm vận toàn thân công lực ra hai bàn tay.

Cho tới bây giờ, lão áo đoạn mới phát ra hai chiêu, mọi người trong trường đều thấy bản lãnh lão cao thâm khôn lường. Cái cất tay hay cái nhấc chân của lão vô hình trung đều có ý uy hiếp người, khiến địch thủ phải hồi hộp trong lòng.

Hồ Côn tuy biết rõ công lực đối phương cực kỳ cao thâm và tự lượng sức mình chẳng nắm vững phần nào, nhưng đã ở vào tình thế kiếm tuốt cung dương, không hạ thủ không được.

Đột nhiên Chương Đại cất bước tiến ra nói:

- Ngũ đệ hãy lùi lại, để tiểu huynh đón tiếp phát chưởng này cho.

Lão áo đoạn thách thức:

- Cả hai vị hiệp lực đón tiếp cũng được.

Chương Đại sa sầm nét mặt toan lên tiếng mạt sát thì lão áo đoạn đã vung tay trái từ trước ngực từ từ phóng tới. Chương Đại còn cách xa đến một trượng đã phát sinh cảm giác quái lạ là bách mạch tứ chi trong người đều ở phạm vi chưởng lực của đối phương kềm chế không tìm ra được chỗ sơ hở nào để phá giải. Thậm chí muốn né tránh phát chưởng kia cũng không xong.

Chương Đại là một trong năm tay đại cao thủ ở phái Nguyên Giang, dĩ nhiên bản lãnh không phải tầm thường mà lúc này người y bị chưởng lực quái dị của đối phương kềm chế, tựa hồ đành chịu bó tay.

Giác Hải thần tăng đứng bàng quan cũng ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- "Phái Nguyên Giang sản sinh rất nhiều nhân tài, thanh thế chẳng kém gì Thiếu Lâm và Võ Đang. Cứ coi thân thủ của Chương Đại đã nhận ra trong võ lâm ít người bì kịp. Không ngờ lão áo đoạn này bản lãnh còn cao thâm đến trình độ khôn lường. Mỗi phát chưởng của lão đánh ra ta chưa từng mắt thấy, tai nghe trong thiên hạ có người như thế bao giờ. Chiêu thức đã kỳ dị lại biến ảo vô cùng. Nếu hắn quả có ý giết người thì hai gã Chương, Hồ chẳng tài nào thoát được..."

Nhà sư nghĩ tới đây không khỏi lo thay cho Chương Đại.

https://thuviensach.vn

Chương Đại biết là chưởng lực của đối phương không có chỗ nào sơ hở để mình phản kích, mà muốn né tránh hay nhảy vọt lên cũng bằng vô dụng. Giữa lúc tính mạng lâm vào tình trạng nguy ngập, y không nghĩ gì nữa, gầm lên một tiếng thật to rồi phóng chưởng đánh bừa ra.

Lão áo đoạn nở nụ cười âm thầm nói:

- Đây là con thú đã đến bước đường cùng.

Lão khoanh tay mặt một vòng, chưởng lực tăng thêm mấy phần.

Chương Đại chẳng lẽ bó tay chịu chết, lại vung song chưởng đánh tới. Y lâm vào tình trạng bắt buộc phải ra chiêu để cùng chết với địch, bất giác đã vận đến mười thành công lực.

Hai luồng lực đạo mà đụng nhau thì tình thế lập tức biến đổi. Lão áo đoạn tuy phóng ra phát chưởng có thể giết người, nhưng trường hợp này chính lão cũng bị đối phương phản kích làm cho bị thương.

Lão áo đoạn đã nắm vai chủ động ngay từ lúc đầu, khi nào chịu dùng hạ sách. Lão biến thế chưởng để đón đỡ đòn đánh liều mạng của Chương Đại.

Chương Đại gắng sức đón đỡ. Đột nhiên y rú lên một tiếng quái gở. Toàn thân y tựa hồ bị hãm vào giữa cơn gió lốc xoay tròn đi vấy vòng.

Lão áo đoạn nở nụ cười âm thầm toan hạ sát thủ, thì Hồ Côn đứng bên hai mắt đỏ sọng, gầm lên:

- Lão thất phu dám hại nhị ca ta!

Người gã nhanh nhẹn như gió lướt về phía trước.

Đồng thời Giác Hải cũng la lên:

- Thượng đế còn có đức hiếu sinh. Thí chủ nên nhẹ đòn cho.

Lão phất áo cà sa một cái từ ngoài xa hơn trượng. Một luồng lực đạo rít lên khủng khiếp.

Hồ Côn thân pháp thần tốc vọt tới bên lão áo đoạn. Gã giơ tay lên toan phóng chưởng bức bách đối phương thu chiêu về để cứu nguy cơ cho Chương Đại...

Ngờ đâu lão áo đoạn không ngoảnh cổ lại. Lão chuyển mình nửa vòng hất luồng lực đạo của Giác Hải đi. Tiếp theo lão xoay tay lại ra chiêu "Đảo Đả Kim Tinh" đánh xéo tới.

https://thuviensach.vn

“Binh” một tiếng vang lên! Hồ Côn đang tiến bước bị chưởng lực đánh hất lại xuýt té nhào, gã loạng choạng lùi mấy bước mới đứng vững.

Lão áo đoạn bật tiếng cười đanh ác phóng chưởng chém Chương Đại.

Hồ Côn và Giác Hải thần tăng muốn xổ lại cứu cũng không kịp nữa, liền giương mắt lên nhìn Chương Đại để mặc cho lão áo đoạn hạ sát.

Lão áo đoạn chưa đánh chưởng xuống bỗng nghe có tiếng “rắc rắc” vang lên ở trong khu rừng mé tả. Những tiếng này phát ra do những cành cây bị bẻ gẫy rớt xuống.

Một bóng trắng lướt mau ra, chớp mắt đã đến trước tòa cổ bảo. Tốc độ của người này trên đời hiếm có kẻ bì kịp. Đến tay cao thủ tuyệt đỉnh như Giác Hải thần tăng cũng chỉ nhìn thấy như một tia chớp nhoáng.

Bóng trắng kia xông thẳng vào trong trường. Mọi người hoa mắt lên chỉ thấy làn trắng mờ mịt xẹt qua rồi dừng lại.

Địch Nhất Phi đứng ngoài la lên:

- Yên bảo chúa hãy coi chừng người này...

Gã chưa dứt lời bỗng nghe tiếng “sầm” rùng rợn. Cát đá bắn tứ tung. Khí thế mãnh liệt khiến cho bao nhiêu tay cao thủ đều biến sắc.

Lúc cát đá lắng xuống thì lão áo đoạn đã vọt ra xa ngoài ba trượng. Lão thở phào một cái.

Chương Đại đứng ngây người như tượng gỗ, vẻ mặt bâng khuâng chẳng hiểu chi hết. Hồ Côn cũng đứng trơ như phỗng một lúc rồi lớn tiếng hỏi:

- Nhị ca! Nhị ca có việc gì không?

Chương Đại mơ màng lắc đầu đáp:

- Không... không sao cả...

Hiển nhiên y chẳng hiểu vì lẽ gì mà thoát khỏi một cơn đại nạn. Đằng sau y cách không đầy một trượng một người đầu quấn vải trắng đã đứng đó.

Người kia mình mặc áo bạch bào, đầu quấn khăn trắng, ánh dương quang chiếu vào coi như một người tuyết, chỉ để lộ cặp mắt lạnh lùng sáng như điện.

Lão áo đoạn cặp mắt láo liên, cất giọng trầm trầm nói:

- Hay lắm! Ngươi đã lộ diện cùng lão phu chính thức xung đột rồi...

Người mặc bạch bào chỉ cười khẩy chứ không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Soạt” một tiếng! Cổ tay mặt lão áo đoạn rung động. Thanh trường kiếm cài trên lưng đã rút ra khỏi võ. Lưỡi kiếm rung bần bật, giàn giụa ánh hàn quang.

Thủ pháp của lão áo đoạn rút kiếm đã đủ khiến cho người ta kinh hãi vô cùng.

Giác Hải thần tăng chùa Thiếu Lâm và hai gã Chương, Hồ ở phái Nguyên Giang đều là những tay võ học danh gia, mới trông thấy vậy đã phải hít một hơi khí lạnh.

Người mặc bạch bào cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Muốn so kiếm ư?

Lão áo đoạn trầm giọng dằn từng tiếng:

- Ngươi lấy kiếm ra đi! Chúng ta hiểu nhau hơn ở trên lưỡi kiếm.

Người mặc bạch bào khẽ đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc. Non cao biển rộng. Sau này còn nhiều gặp gỡ.

Hắn chưa dứt lời, nhún hai vai một cái, thân hình đã vọt ra xa ngoài mười trượng. Chỉ trong nháy mắt bóng người đã mất hút...

Người mặc áo bạch bào đi khỏi rồi, những tay cao thủ vẫn đứng nguyên chỗ ngơ ngác không một cử động.

Hồi lâu sau Giác Hải thần tăng thu thị tuyến về cúi đầu ngẫm nghĩ miệng lẩm bẩm:

- Tư Mã thí chủ... Tư Mã thí chủ...

Thích Minh khẽ hỏi:

- Sao sư thúc lại biết rõ gốc gác người đó?

Giác Hải lắc đầu đáp:

- Ngày trước lão tăng đã cùng y trao đổi một chưởng trong Đại Hùng Bảo Điện mà chưa nhận ra được môn hộ của y...

Nhà sư già ngửng đầu nhìn lên thấy lão áo đoạn vẫn cầm kiếm đứng đó.

Lưỡi kiếm rung bần bật không ngớt. Một làn sát khí kỳ dị chan hòa trên thanh kiếm của lão.

Chương Đại và Hồ Côn tựa hồ vừa ra khỏi Quỷ Môn Quan, trong lòng hãy còn run sợ. Thị tuyến chúng nhìn vào lão áo đoạn chầm chập, đề phòng lão lại ra tay một cách đột ngột.

https://thuviensach.vn

Giác Hải thần tăng hỏi:

- Thí chủ vẫn định giết cho kỳ hết ư?

Lão áo đoạn tra kiếm vào vỏ, đảo mắt nhìn quanh tường vây một lượt rồi vận chân khí lớn tiếng:

- Rồi sẽ biết!

Chỉ trong chớp mắt, trên bức tường vây quanh bảo cao chừng hơn trượng xuất hiện nhiều cung tên chỉ còn chờ bắn ra. Bao nhiêu cung đều hướng vào bọn Chương Đại.

Lão áo đoạn lại cất giọng hung dữ nói:

- Các ngươi hãy nghe đây! Mấy ngàn cung tên chia làm sáu đội chỉ còn chờ lão phu phát lệnh là phát xạ cho đến khi các ngươi ngã lăn ra hết mới thôi.

Chương Đại người run bần bật hỏi:

- Sao ngươi còn chưa phát lệnh bắn tên?

Lão áo đoạn đáp:

- Hiện giờ lão phu biến đổi chủ ý. Nếu các ngươi chạy đi là được nếm mùi tên bắn loạn xạ.

Chương Đại chưng hửng không nói gì nữa.

Giác Hải thần tăng lên tiếng:

- Vô lượng thọ phật! Bảo chúa còn lo Tư Mã thí chủ lại xuất hiện chứ gì?

Lão áo đoạn nghe nhà sư nói câu này, cặp mắt diều hâu bỗng lộ hung quang. Miệng lão hắng dặng luôn mấy tiếng.

Chương Đại đổi giọng nói:

- Cử động của các hạ đã gây nên mối tử thù với phái Nguyên Giang. Bữa nay Chương mỗ không địch nổi, chỉ biết tự trách mình học nghệ không tinh. Ngày sau... ngày sau...

Y muốn nói mấy câu từ giã mà không thốt ra lời được.

Chương Đại nhìn Giác Hải thần tăng chấp tay thi lễ rồi kéo Hồ Côn rút lui.

Giác Hải chần chừ một lúc rồi cúi đầu hỏi:

- Chuyến này lão tăng trở về Tung Sơn bẩm lại với tệ Chưởng môn những chuyện đã xảy ra khi rượt theo thanh kiếm gẫy. Thí chủ đã o bế Địch

https://thuviensach.vn

đàn việt, có thể cho nghe đại danh được chăng?

Lão áo đoạn lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Yên Định Viễn. Đại sư về báo cáo cùng quý Chưởng môn là lão phu vẫn chờ ở bản bảo, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng thừa tiếp.

Giác Hải không nói gì nữa, dẫn bọn đệ tử phái Thiếu Lâm đã bị thương ra đi.

Lão áo đoạn tức Yên Định Viễn chờ cho mấy nhà sư chùa Thiếu Lâm đi xa rồi mới quay lại nói:

- Địch Nhất Phi! Ngươi hãy đưa thanh kiếm gẫy cho lão phu coi.

Địch Nhất Phi thò tay vào bọc lấy thanh kiếm gẫy ra. Thân kiếm lóe lên một làn ánh sáng xanh lè rung rinh không ngớt.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lão Quái Nhân Thuyết Pháp Đánh Cờ

Lão áo đoạn đón lấy thanh kiếm gẫy coi rất kỹ càng thì thấy chuôi kiếm khảm một vành trăng nhỏ, mấy đám mây bay điểm chung quanh.

Phía dưới viết hai chữ triện nhỏ "Tư Mã".

Lão áo đoạn Yên Định Viễn nắc nỏm khen:

- Thật là một thanh bảo kiếm hiếm có. Đáng tiếc nó bị gẫy mất quá nửa...

Địch Nhất Phi cười khanh khách nói:

- Chùa Thiếu Lâm được phòng vệ rất sâm nghiêm. May mà Địch mỗ không đến nỗi nhục mạng.

Yên Định Viễn gật đầu:

- Hay lắm!

Địch Nhất Phi hỏi:

- Phải chăng Yên bảo chúa cũng còn giữ một thanh kiếm gẫy?

Yên Định Viễn đáp:

- Trong bảo có cất thanh "Kim Nhật kiếm". Còn đây là "Hàn Nguyệt kiếm". Thế thì chỉ còn thiếu một thanh nữa...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thanh kiếm kia là "Phiên Tinh kiếm" cũng bị gẫy một nửa. Nếu tin tức mà lão phu thu lượm được đúng sự thực thì nó hiện ở trong chùa Thuần Dương núi Võ Đang.

Địch Nhất Phi hỏi:

- Sao Bảo chúa lại biết rõ thế?

Yên Định Viễn đáp:

- Hãy gác việc đó lại. Địch Nhất Phi mà cao hứng thì lên núi Võ Đang cùng bọn mũi trâu chu toàn một phen được không?

https://thuviensach.vn

Địch Nhất Phi ngần ngừ đáp:

- Sao Yên bảo chúa lại nói thế? Đã là đại sự thì Địch mỗ dĩ nhiên phải lên núi Võ Đang.

Gã nói rồi cất bước từ từ bỏ đi.

Yên Định Viễn mắt lộ ra những tia kỳ dị khôn tả. Lão tự nói một mình:

- Ba thanh kiếm gẫy mà lấy về được đủ thì có thể cùng Võ lão đầu tương tranh được.

Lão trở vào cổ bảo, đi thẳng tới hậu viện phát giác ra ái nữ không còn ở trong khuê phòng. Yên Định Viễn liền với tay lấy thanh "Kim Nhật kiếm" gẫy xuống giơ ra cửa sổ để ánh dương quang chiếu vào rồi khẽ cất tiếng ngâm:

"Cảnh thu gió nhẹ lướt chập chùng.

Đoạn kiếm hồ xanh sóng chập chùng.

... ..."

Lão cười khành khạch nói tiếp:

- Trong thiên hạ mấy ai tin được chuyện này...

Lão cầm hai thanh kiếm gẫy đi ra ngoài hiên, ngăn chặn một tên thị nữ hỏi:

- Ngươi có thấy Lăng Thanh đâu không?

Thị nữ đáp:

- Tiểu thư đang đánh cờ với Cố tổng quản trong vườn hoa.

Yên Định Viễn "hừ" một tiếng rồi theo dẫy hành lang quanh vào vườn hoa.

Lão thấy dưới chòm dương liễu lá rũ thướt tha, hai người đang ngồi đối diện đánh cờ. Chính là Yên Lăng Thanh và Cố Thiên Võ.

Một chàng thiếu niên mặt mũi thanh tú đứng bên quan chiến. Chàng chính là Triệu Tử Nguyên, mới vào bảo làm tân khách từ hôm qua. Ánh dương quang xuyên qua khe lá liễu chiếu vào bộ mặt cao thâm khôn lường của chàng.

Yên Định Viễn đứng đằng xa ngưng thần chú ý nhìn Triệu Tử Nguyên và tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Gã thiếu niên này không phải là nhân vật tầm thường. Chẳng hiểu gã vào đây với dụng ý gì?”

Lão định lại coi đánh cờ, nhưng bây giờ đột nhiên biến đổi chủ ý, thừa cơ ba người tâm thần mải miết vào cuộc cờ, len lén đi quanh đến chòm cây rậm rạp gần đó rồi đề khí nhảy lên trên cành ngồi, không phát ra một tiếng động. Lão ngồi trên cây rẽ lá nhìn ra có thể ngó thấy hết mọi cảnh vật trong phạm vi mười trượng.

Bàn cờ đá sạch láng không chút bụi trần. Trên bàn chỉ còn thưa thớt mấy chục con cờ. Yên Lăng Thanh giữ bên cờ trắng, nét mặt nàng cao hứng.

Yên Định Viễn ngó vào thế cờ thấy bên trắng đang bao vây đối phương, có vẻ chiếm được thượng phong. Ánh mắt lão đưa qua nhìn Triệu Tử Nguyên, thấy chàng lặng lẽ đứng yên ra vẻ trầm tư, dường như chàng cũng nghiên cứu về trò chơi này. Lão lẩm bẩm:

- Nếu có người biết ta là Bảo chúa mà cũng nấp nánh trên cây để ngấm ngầm quan sát gã thiếu niên người lạ, thì không hiểu họ có cảm tưởng gì?

Bỗng nghe Yên Lăng Thanh cất giọng trong trẻo giục:

- A Võ! Ngươi đi đi chứ!

Cố Thiên Võ giữ bên cờ đen ngó qua ngó lại hồi lâu mới đi được một nước.

Bên cờ trắng chiếm ưu thế đã rõ rệt mà bên đen bị hãm vào trùng vi chẳng còn cách nào vãn hồi được.

Đã đến giai đoạn quyết liệt, Yên Lăng Thanh dường như có định kiến hạ cờ rất lẹ.

Bên Cố Thiên Võ mỗi lúc một lâm vào thế liệt. Gã ngẫm nghĩ hàng giờ chưa đi được một nước.

Yên Lăng Thanh không nhịn được nói:

- Ngươi đi chậm quá!

Cố Thiên Võ đáp:

- Nghệ thuật chơi cờ của cô nương rất đỗi cao minh! Bàn này nhất định tại hạ thua rồi.

Yên Lăng Thanh không giữ bình tĩnh để chiếm phần thắng, nàng lộ vẻ kiêu ngạo hỏi:

https://thuviensach.vn

- A Võ! Ngươi đánh cờ cũng khá lắm mà. Sao bữa nay đầu óc ngươi không linh?

Cố Thiên Võ ấp ứng đáp:

- Chỉ vì... trong người tại hạ không được khoan khoái...

Gã vừa nói vừa hạ cờ.

Yên Lăng Thanh lắc đầu nói:

- Không được! Không được! Đáng lý con cờ đó phải đi vào vị trí "Nhị - Tứ". Không thế thì cả mười lăm con ở góc này đều bị ta ăn hết.

Nàng không chờ đối phương trả lời đã dằn dỗi nói:

- Bụng dạ ngươi còn để ở đâu, nên đi cờ chẳng có ý tứ gì!

Cố Thiên Võ vâng dạ xin lỗi muốn đặt con cờ xuống vị trí "Nhị - Tứ". Bỗng Triệu Tử Nguyên đứng bên trỏ vào bàn cờ nói:

- Cố huynh! Chỗ này hãy còn trống đây.

Yên Lăng Thanh lườm chàng la lên:

- Trời ơi! Ngươi thì còn biết cái...

Nàng chưa dứt lời bỗng lộ vẻ kinh hãi rồi dừng lại không nói nữa.

Cố Thiên Võ cũng ngảnh đầu nhìn Triệu Tử Nguyên, lộ vẻ kinh ngạc. Hai người phát giác ra Triệu Tử Nguyên trỏ vào chỗ đó đúng là nước cờ chết mà cầu sống, có cơ vãn hồi đại cục. Nước cờ này còn cao diệu hơn cả điểm "Nhị - Tứ"

mà Yên Lăng Thanh chỉ cho gã.

Yên Định Viễn ngồi trên cành cây cũng trông rõ, bụng bảo dạ:

- "Thằng nhóc này hãy còn nhỏ tuổi mà trỏ được nước cờ tuyệt diệu, đủ nhận thấy đầu óc gã rất tinh minh. Nếu gã không phải là người thiên tính cực cao và được danh gia rèn luyện thì làm gì có nhiều tư cách đặc biệt đến thế?"

Cố Thiên Võ nói:

- Không ngờ Triệu huynh lại là một tay đại kỳ thủ. Tiểu đệ thất kính mất rồi.

Yên Lăng Thanh thấy bàn cờ mình đã nắm chắc phần thắng, chỉ vì Triệu Tử Nguyên mách nước để nàng lâm vào thế kém thì trong lòng có ý tức

https://thuviensach.vn

mình. Nhưng nàng đưa mắt ngó Triệu Tử Nguyên thấy chàng mỉm cười, vẻ mặt ung dung, thì bao nhiêu lửa giận lại tiêu tan đi đằng nào hết.

Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng hiểu tâm sự nàng, bụng bảo dạ:

- "Ta coi người đánh cờ trong lòng ngứa ngáy, vô ý thốt ra lời. Đàn bà con gái lòng dạ bao giờ cũng hẹp hòi, tất nàng oán hận ta. Nhưng nàng không tỏ thái độ trách mắng là vì lẽ gì?"

Yên Lăng Thanh đưa tay ra xóa bàn cờ nói:

- Bàn này phế đi không kể. Bây giờ đánh bàn khác.

Cố Thiên Võ lộ vẻ không nhẫn nại được nữa, đứng dậy nói:

- Kỳ thuật của Triệu huynh rất cao siêu. Sao cô nương không mời y đánh một bàn?

Triệu Tử Nguyên vội khiêm nhượng đáp:

- Tiểu đệ bất quá đánh trống qua cửa nhà sấm. Thực ra không địch nổi Yên cô nương.

Cố Thiên Võ khước từ không được đành ngồi xuống hỏi:

- Cô nương vẫn chấp tại hạ đi trước bốn nước chứ?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Hai người lại đánh với nhau. Yên Lăng Thanh bố cục một cách vững vàng chứ không có nước gì mới lạ, tựa hồ theo phong độ của tiền nhân.

Còn Cố Thiên Võ ngay từ lúc bắt đầu đã lâm vào thế bất lợi, rồi dần dần đi tới chỗ chỉ đón đỡ chứ không phản công được.

Thế cờ đến giai đoạn khẩn trương, Yên Lăng Thanh ăn được mấy con rồi, đại cuộc đã rõ ràng.

Cố Thiên Võ suy nghĩ cực kỳ gian nan, Yên Lăng Thanh cầm con cờ đột nhiên tuột tay bắn ra đằng sau, chỉ nghe đánh vù một cái, rồi không thấy tiếng con cờ rớt xuống đất.

Yên Lăng Thanh hô:

- Có khách đến.

Cố Thiên Võ giương mắt lên hỏi:

- Cô... cô nương bảo sao?

https://thuviensach.vn

Gã chưa dứt lời bỗng nghe đánh "két" một tiếng từ trong bụi hoa vang lên.

Gã tùy tùng của lão áo đỏ là Thiên Phong tay đẩy cái ghế có bánh xe. Lão áo đỏ tàn phế ngồi cuộn thò lò trên ghế.

Cố Thiên Võ vừa thấy hai người xuất hiện, sắc mặt tái mét nhưng chỉ chớp mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Triệu Tử Nguyên dĩ nhiên không nhìn thấy Cố Thiên Võ lộ vẻ khác lạ thì nghĩ thầm:

- "Đêm qua gã này che mặt lần vào phòng lão áo đỏ để toan hành thích. Gã bị đối phương phun độc châm đả thương vai bên trái mà bây giờ gã vẫn bình yên ngồi đánh cờ. Không hiểu chất độc chưa phát tác hay gã có phương pháp ngừa độc?"

Thiên Phong đến gần cầm con cờ đưa ra nói:

- Xin hoàn lại con cờ của cô nương.

Yên Lăng Thanh sa sầm nét mặt hỏi:

- Lệnh chủ nhân có thích đánh cờ không?

Lão áo đỏ tàn phế ngồi trên ghế đáp:

- Há phải chỉ thích mà thôi, lão phu còn say mê nữa là khác. Lâu nay không được đánh cờ, bây giờ thấy các vị đấu chơi, lão phu không khỏi ngứa ngáy.

Triệu Tử Nguyên chú ý đến tứ chi của lão đêm qua đã tháo ra nhưng hiện giờ lại ráp đâu vào đấy rồi. Nhác trông lão như người toàn vẹn. Nếu chàng không coi trộm đêm qua thì chẳng tài nào phác giác nổi, mà chỉ thấy chân tay lão cứng đờ không cử động được mà thôi.

Lão áo đỏ đưa mục quang nhìn vào bàn cờ một lát rồi nói:

- Con cờ thứ chín mươi bảy của Yên cô nương thật là cờ thần. Một mình nó khống chế cả trung bàn. Nước cờ này cao minh hết chỗ nói. Nhưng con thứ chín mươi chín...

Lão nói đến đây thì dừng lại. Yên Lăng Thanh hỏi ngay:

- Các hạ cho là thế nào?

Lão áo đỏ đáp:

https://thuviensach.vn

- Theo ý lão phu thì nên đặt nó vào vị "Tam - Tam" mới có thể phối hợp được với những con trước để thừa thắng truy kích và không dành cho đối thủ có cơ hội vãn hồi liệt thế.

Yên Lăng Thanh lộ vẻ không phục hỏi:

- Thật thế ư?

Lão áo đỏ tàn phế đáp:

- Từ ngày lão phu bắt đầu nghiên cứu kỳ phổ của cổ nhân lại càng say mê rồi phát giác ra kỳ đạo với võ đạo tuy khác nhau mà kỳ thực yếu lý vẫn giống nhau. Đi cờ phải liên tiếp đánh ráo riết không cho đối phương có cơ hội nào thảnh thơi để xả hơi. Võ đạo cũng vậy: khi đã định giết người thì phải coi tình thế mà lựa chiều tấn công. Hoặc đánh ra mặt hoặc đưa đòn ngầm, đều không nên nới tay hay để sai trật một chút mà xẩy mối lo về sau...

Yên Lăng Thanh nhíu cặp lông mày nói:

- Nghe các hạ nói chẳng khác gì người "thuyết pháp".

Lão tàn phế không lý gì đến câu trào phúng của Yên Lăng Thanh, nói tiếp:

- Tỷ như lão phu đêm qua gặp một vị che mặt sấn vào thạch thất nói toàn những câu bất lợi cho lão phu...

Lão chưa dứt lời, Yên Lăng Thanh đã giật mình kinh hãi buột miệng hỏi:

- Sao? Lão tiên sinh không nói giỡn chứ? Bản bảo...

Nàng nói lẹ quá, lắp bắp mấy tiếng liền rồi không nói được nữa.

Lão áo đoạn ẩn mình trên cây gần đó nghe rõ hết, không khỏi giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- "Thái Chiêu bảo hình thế hiểm trở mà cách phòng vệ cực kỳ sâm nghiêm. Bao nhiêu năm nay không ai dám lần mò vào nếu không mời họ đến. Thế mà mấy bữa nay những tình trạng phản thường đã xảy ra, liên tiếp có người dạ hành trà trộn vào. Cũng đêm qua ở khu phụ cận lầu Tuyên Võ đã phát hiệt dấu vết bên địch, không ngờ trong thạch thất cũng có người lẻn vào mưu sát lão áo đỏ tàn phế kia. Nếu không phải lão bịa chuyện thì hiện tượng này đáng làm cho ta phải lo ngại."

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lại không nghĩ nhiều đến thế. Chàng cười thầm nghĩ bụng:

- "Lão hồ ly này đã thò nanh vuốt thám thính rồi đây."

Lão áo đỏ tàn phế nói:

- Có điều người che mặt đó chắc chưa thể vận dụng kỳ thuật vào võ học được. Tuy gã hùng hục rút kiếm đâm chém lão phu mấy nhát mà hậu kình không nối tiếp tiền kình, nên bị lão phu dùng độc châm đả thương vai bên trái. Hà hà! Thứ độc châm đó không phải tầm thường. Chất độc bôi vào mũi châm là thứ độc nhất thiên hạ, kêu bằng "Mã Lan Độc"...

Mấy tiếng "Mã Lan Độc" vừa thốt ra khỏi cửa miệng lão tàn phế, mọi người đều chấn động tâm thần.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cái đó quả là chất kịch độc thứ nhất thiên hạ, chẳng hiểu kẻ bị trúng độc có thể cứu vãn được không?

Lão áo đỏ tàn phế nở nụ cười nham hiểm đáp:

- Ồ! Không thể cứu được, trừ phi chính người đó khẩn cầu lão phu cho thuốc giải.

Lão vừa nói vừa nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao tiểu ca lại hỏi câu đó? Chẳng lẽ tiểu ca là người che mặt?

Triệu Tử Nguyên nổi lên tràng cười sang sảng hỏi lại:

- Các hạ tưởng người đó là tại hạ chăng?

Lão áo đỏ tàn phế ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Không phải tiểu ca! Không phải tiểu ca! Nhưng trong lòng lão phu đã có định kiến rồi.

Lão đưa mắt nhìn Cố Thiên Võ.

Cố Thiên Võ bị lão ngó chằm chặp không tự chủ được liền ngập ngừng hỏi:

- Lão tiên sinh! Tiên sinh...

Lão áo đỏ ngắt lời:

- Vừa rồi lão phu coi đệ đài đây đánh cờ rất cao minh, có điều tâm thần dường như hoảng hốt. Đánh cờ kỵ nhất là trong lòng có mối khẩn trương, vì chỉ lỡ một nước là thua cả bàn. Ha ha...

https://thuviensach.vn

Cố Thiên Võ ngẩn người ra toan xoay mình bỏ đi. Lão áo đỏ tàn phế nói ngay:

- Cố tổng quản! Cánh tay trái của Tổng quản cử động không được linh hoạt, phải chăng vì bị thương ở bả vai?

Cố Thiên Võ biến sắc. Gã không ngờ lão áo đỏ hỏi quanh co rồi cật vấn mình, gã không biết đáp như thế nào. Nhưng chỉ thoáng qua, gã mỉm cười nói:

- Không phải thế! Tại hạ chỉ hơi khó ở một chút!

Lão áo đỏ lộ vẻ quái dị hỏi:

- Thật thế ư?

Rồi lão lắc đầu lắc cổ nói một mình:

- Độc châm của lão phu mà phát tác là chất độc loang ra rất mau, miệng vết thương tím bầm. Da thịt phát nóng và sưng lên...

Triệu Tử Nguyên động tâm liếc mắt nhìn Cố Thiên Võ, quả nhiên thấy vai áo gã hơi cao gồ lên, bất giác chàng lo thay cho gã.

Lão áo đỏ đưa mắt ra hiệu cho Thiên Phong, Thiên Phong tiến lại mấy bước đến gần Cố Thiên Võ nói:

- Sao các hạ không vạch áo cho bọn tại hạ coi thử?

Gã vừa nói vừa khom lưng tiến về phía trước. Tay mặt gã vươn ra nhanh như chớp chụp vào vai áo Cố Thiên Võ. Gã ra tay mau lẹ khôn lường, lại đột ngột.

Cố Thiên Võ không kịp suy nghĩ gì nữa, co mình lùi lại. Ngón tay của Thiên Phong lướt qua vai áo gã đánh "vèo" một tiếng.

Thiên Phong vồ sểnh liền nhảy xổ lại, vung tay trái lên điểm vào huyệt Trung Đình của Cố Thiên Võ. Còn tay kia chụp xuống vai áo đối phương. Gã phóng hai tay ra để phối hợp thành bức màn dầy đặc. Nếu Cố Thiên Võ muốn tránh đại huyệt khỏi bị kiềm chế thì chỉ có cách lãng tránh sang hai bên, nhưng trường hợp này lại để cho đối phương nắm trúng vai áo. Bằng không thì trung bộ sơ hở, đại huyệt bị điểm trúng càng nguy hiểm hơn.

Giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên lớn tiếng la:

- Trên cây có người!

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe nói kinh hãi. Hai tay Thiên Phong bất giác ngừng lại. Cố Thiên Võ thừa cơ vọt mình lách khỏi.

Lão áo đỏ cất tiếng hỏi:

- Tiểu ca có trông thấy gì không mà la hoảng?

Triệu Tử Nguyên trỏ vào lùm cây gần đó đáp:

- Vừa rồi tại hạ ngẫu nhiên ngó thấy có người nấp trên cây.

Tay chàng trỏ đúng chỗ Yên Định Viễn ẩn mình.

Yên Định Viễn mắng thầm:

- "Thằng lỏi này đã biết ta ẩn núp ở đây mà lúc này mới đúng dịp gã hô lên. Hiển nhiên gã có âm mưu gì đây. Phải chăng gã tìm cách che chở cho Cố Thiên Võ mà lên tiếng đột ngột khiến hai chủ bộc lão áo đỏ phải phân tán tâm thần?"

Lão muốn nhảy xuống công nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng lại nghĩ tới mình là Bảo chúa mà còn nấp nánh giấu đầu hở đuôi để dò xét động tĩnh của kẻ khác thì thật là một trò cười. Bằng cứ ẩn đây mãi cũng không được. Trong lúc nhất thời lão chưa nghĩ ra được kế gì trọn vẹn.

Yên Lăng Thanh ngó Triệu Tử Nguyên bằng cặp mắt hoài nghi nói:

- Ngươi buột miệng nói nhăng, chắc là...

Lão áo đỏ ngắt lời:

- Gã có nói nhăng hay không thì rồi chúng ta cũng khám phá ra lập tức. Thiên Phong! Ngươi hãy nhảy lên cây quan sát xem có ai không?

Thiên Phong dạ một tiếng rồi nhún vai nhảy vọt lên, bỗng thấy trên cây có bóng người lao đi đánh "vèo" một cái. Đó là Yên Định Viễn không kịp suy nghĩ gì nữa đạp vào cành cây nhảy vọt ra xa.

Yên Lăng Thanh buột miệng la lên:

- Quả nhiên có người...

Thiên Phong nhảy xuống đất thở hồng hộc. Lão tàn phế hỏi:

- Ngươi thấy thế nào?

Thiên Phong lắc đầu đáp:

- Thân pháp người đó mau lẹ tuyệt luân. Tiểu nhân không tài nào đuổi kịp.

Lão áo đỏ sắc mặc xám xanh, cúi đầu ngẫm nghĩ, hồi lâu mới nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu đã định bữa nay rời khỏi quí bảo, nhưng bây giờ lại thay đổi chủ ý, chờ cho độc châm loang ra quá bốn mươi tám giờ thì không trị được nữa. Người che mặt kia mà còn muốn sống thì chắc đêm nay lại lẻn vào thạch thất yêu cầu lão phu mở lượng từ bi cho thuốc trị độc Mã Lan.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm trong bụng:

- "Mở lượng từ bi? E rằng lão còn có tác dụng khác."

Cố Thiên Võ biến đổi sắc mặt mấy lần, nhưng cố trấn tĩnh không lên tiếng.

Thiên Phong đẩy ghế người tàn phế đi rồi, Triệu Tử Nguyên chợt nhớ ra điều gì liền chạy theo lớn tiếng gọi:

- Xin hỏi tiên sinh một câu.

Lão áo đỏ quay đầu lại hỏi:

- Tiểu ca hỏi điều gì?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão tiên sinh đã thiện nghề sử dụng chất độc Mã Lan, vậy chắc tiên sinh từ Thủy Bạc đến đây?

Lão áo đỏ âm trầm đáp:

- Tiểu ca nhiều lời quá.

Thiên Phong tiếp tục đẩy ghế quanh qua vườn hoa lên dãy hành lang.

Cố Thiên Võ liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên để tỏ lòng cám ơn rồi trở gót đi ngay.

Yên Lăng Thanh chờ cho gã đi xa rồi mới quay lại ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Ta đã đoán ngươi quá thấp kém. Ngươi thực là một nhân vật đáng sợ.

Triệu Tử Nguyên nhún vai đáp:

- Tại hạ chỉ mong được ở với mọi người một cách hòa mục mà cô nương lại nghĩ thế khiến cho tại hạ lấy làm hối tiếc.

Yên Lăng Thanh hắng dặng một tiếng hỏi:

- Đừng giả vờ nữa. Chẳng lẽ ta không đoán ra được ngươi nghĩ gì ư?

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Cô nương ở địa vị cao quý, là tiểu thư của Bảo chúa. Ngờ đâu lòng dạ lúc nào cũng nghi ngờ.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Phải chăng ngươi muốn móc họng ta?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương thật quả đa tâm! Khi nào tại hạ dám có ý nghĩ như vậy?

Yên Lăng Thanh đổi giọng hỏi:

- Ta không hiểu vì lẽ gì ngươi lại có ý che chở cho Cố tổng quản?

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu hiên ngang đáp:

- Che chở cho Cố huynh ư? Tại hạ cùng y đã không thân thích cũng không quen biết thì sao lại che chở cho y? Câu này tự đâu mà ra?

Yên Lăng Thanh sa sầm nét mặt toan nổi nóng, nhưng nàng nghĩ lại, buông tiếng thở dài, ngập ngừng hỏi:

- Trong lòng ngươi... có ẩn giấu điều chi bí mật? Hoặc ngươi có tâm sự gì khác liệu có thể nói thật cho ta nghe được không?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Yên Định Viễn Chạm Trán Kỳ Nhân

Nàng nói tới đây bất giác lộ vẻ thành khẩn.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm trong bụng:

- "Về chuyện thần bí thì ta chỉ muốn nghe ngóng những điều cơ mật ở trong bảo mà người ngoài chưa một ai hay. Cô hỏi ta điều này mới thật khó trả lời."

Yên Lăng Thanh lại hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Ngươi cứ nói thật với ta... Ta hứa là không tiết lộ cùng ai...

Triệu Tử Nguyên nghe nàng tựa hồ không phải quá đa nghi, mà giọng nói thành khẩn tuyệt vô ác ý, chàng không nỡ để nàng phải bực mình. Tuy nhiên chàng chẳng thể nào hiểu được vì lẽ gì nàng bỏ tính lấn át, hạ thấp giọng ăn nói ôn hòa. Bất giác chàng tự nhủ:

- "Tính nết đàn bà con gái thật là kỳ, mình khó mà lần ra được tâm tình biến hóa của họ. Võ Băng Hàm và Yên Lăng Thanh đều thế cả."

Rồi chàng đáp:

- Cô nương thật quá đa nghi! Tại hạ làm gì có điều bí mật không thể nói với cô được?

Yên Lăng Thanh nổi cơn tức giận, mặt đỏ bừng lên, nhưng hễ nàng nhìn đến nụ cười của Triệu Tử Nguyên là lại không nổi nóng được nữa. Sau nàng giậm chân lướt qua mặt chàng rồi băng băng bỏ đi.

Triệu Tử Nguyên trông bóng sau lưng nàng ngơ ngẩn xuất thần.

Yên Lăng Thanh đang đi trên hàng lang thì gặp Yên Định Viễn, nàng lật đật tiến lại hỏi:

- Gia gia! Vừa rồi gia gia đi đâu vậy?

Yên Định Viễn đáp:

https://thuviensach.vn

- Ta ở trong phòng kia. Có chuyện gì không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Hài nhi cùng A Võ đánh cờ trong vườn hoa, không ngờ có người ẩn trên cây dòm trộm. Vả A Võ...

Yên Định Viễn cười khanh khách ngắt lời:

- Có chuyện đó ư? Bắt được người kia chưa?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Họ chạy đi rồi...

Hai cha con vừa đi vừa nói chuyện rồi mất hút vào chỗ quanh dãy hành lang.

Lúc này ánh dương quang đang thịnh. Trong vườn trăm hoa đua nở, muôn hồng ngàn tía xanh tươi. Mỗi khi cơn gió hiu hiu thổi qua, mùi hương ngào ngạt lại đưa lên mũi. Triệu Tử Nguyên đứng trước cảnh này cảm thấy đầu óc thảnh thơi, bao nhiêu điều lo nghĩ đều bỏ đi hết.

* * * * *

Bốn bề im lặng như tờ, không một tiếng động. Ngọn gió chiều lạnh lẽo thê lương. Chim kêu xào xạc, bóng đêm mờ mịt, mù tỏa không gian tựa hồ nuốt chửng tòa cổ bảo.

Đây là lúc Triệu Tử Nguyên hoạt động. Chàng rón rén từ trên thượng phòng chuồn ra lần mò tới lùm cỏ rậm, dường như để đợi cái gì. Ngọn cỏ khiến chàng ngứa ngáy mỗi khi đụng vào mặt. Bốn bề yên lặng kinh người. Thỉnh thoảng mới nghe tiếng dế rên rỉ bi ai.

Bất thình lình trên lối đi nhỏ có tiếng bước chân người. Triệu Tử Nguyên nín thở giương mắt lên nhìn về phía có tiếng động, song lòng chàng không ngăn nổi nỗi rạo rực phấn khởi.

Dưới bóng trăng, một bóng người nhỏ dài lê thê in xuống đất, rồi tiếng bước chân sột soạt vang lên. Bóng đen kia dần dần đi vào giữa đám cỏ mọc cao tới đầu gối.

Triệu Tử Nguyên lặng lẽ theo dõi đằng sau. Lúc này có tiếng gió vi vu mà người kia lại đi nhanh nên không phát giác ra chàng.

Người kia đi tới chỗ quang đãng liền ngắm nghía địa hình rồi tự nói một mình:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi! Đúng là ở trong này.

Khi đến gốc cây lớn cỡ hai người ôm không xuể, người kia rẽ về phía Đông mười bước, sau chuyển sang phía Tây đi năm bước rồi dừng lại, lẩm bẩm:

- Mới chưa đầy nửa năm mà cỏ đã mọc cao thế này.

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn ra, chàng trông rõ người kia thân hình vừa gầy vừa cao, tuổi độ năm mươi, mình mặc áo nho sinh.

Người đó cúi xuống vạch cỏ, lộ ra một tấm thạch bản hình vuông. Lão còn đưa mắt nhìn bốn phía rồi một tay nắm lấy chiếc vòng sắt gắn trên thạch bản nhắc bổng lên thì bên dưới hở ra một huyệt động tối đen không trông rõ đáy.

Lão nho sinh cúi xuống khẽ gọi:

- Lão Ngụy! Lão có ở trong đó không?

Chờ một lúc không thấy có tiếng người đáp lại, lão nho sinh lại gọi cấp bách:

- Lão Ngụy! Lão Ngụy!

Lát sau phía dưới có tiếng người ấm ớ hỏi:

- Tào Sĩ Ngoan! Có phải lão đó không?

Lão nho sinh hạ thấp giọng xuống đáp:

- Sĩ Ngoan đây mà! Lão Ngụy! Nhờ đấng Hoàng Thiên phù hộ, lão hãy còn sống.

Phía dưới, tiếng người ú ớ lại cất lên:

- Những cực hình thảm khốc của lão Yên ta đã lãnh đủ. Lão cứ yên tâm.

Ngụy mỗ xương đồng gân sắt không chết được đâu.

Lão nho sinh Tào Sĩ Ngoan hỏi:

- Xương tỳ bà ở đùi lão còn bị cột bằng sợi dây lòi tói không?

Người phía dưới đáp:

- Không trách lão họ Yên tàn độc, vì chúng ta chịu đựng được đủ mọi thảm hình, nên hắn xuyên qua xương tỳ bà để giỡn chơi. Ha ha!

Lão nói câu sau cùng rồi bật cười. Tiếng cười tựa hồ vang lên đến từng mây.

https://thuviensach.vn

Lão nho sinh Tào Sĩ Ngoan lẳng lặng không nói gì. Người phía dưới vẫn cười rộ không ngớt, hỏi:

- Sao không thấy Hề Phụng Tiên cùng đi với lão?

Tào Sĩ Ngoan khẽ đáp:

- Lão hỏi Hề Tổng quản ư? Y đã liên lạc với Tô Kế Phi rồi. Đêm qua y có vào nhưng bị thằng cha họ Yên phát giác nên đêm nay đổi cho Tào mỗ tới đây...

Triệu Tử Nguyên nghe nói chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Lão nhắc tới Hề Phụng Tiên cùng Tô Kế Phi. Chẳng lẽ hai vị tiền bối đó cùng một phe với mấy người này?"

Người phía dưới "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Lão Tào thám thính sự tình ra sao?

Tào Sĩ Ngoan hạ thấp giọng xuống đáp:

- Đã ra được chút manh mối.

Người phía dưới cũng hạ thấp giọng xuống ra chiều hoang mang hỏi:

- Lão thử nói nghe được không?

Tào Sĩ Ngoan đáp:

- Theo tin tức Tào mỗ nhận được thì họ Tạ không chết.

Người dưới hầm bật tiếng la kinh ngạc rồi hỏi:

- Lão Tào ơi! Lão nghe người ta nói ngoa rồi. Ngày trước họ Tạ gây nên án mạng ở Thúy Hồ, giết cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên. Chủ mướn căn nhà xanh ở Thủy Bạc liền thuê họ Võ và họ Yên đi đánh chết họ Tạ để bịt miệng. Kiếm thuật họ Tạ tuy cao thâm, nhưng y thoát chết dưới bàn tay Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu hai người liên thủ thế nào được?

Tào Sĩ Ngoan gật đầu đáp:

- Đúng thế! Ngoại trừ mấy tay cao nhân thần bí võ lâm mà người ta thường đồn đại, chỉ có hai lão Yên, Võ hợp lực thì mới giết nổi họ Tạ.

Người dưới hầm trầm giọng hỏi:

- Đồn đại ư? Phải chăng lão muốn nói "Linh Võ tứ tước", "Yến Cung song hậu" và "Ma Vân Thủ"? Những chuyện hoang đường quái đản ở chốn hang cùng ngõ hẻm thì tin thế nào được?

Tào Sĩ Ngoan nghiêm nghị đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng là họ Tạ không bị hai lão Yên, Võ giết chết. Cái đó chưa bàn đến vội. Về "Linh Võ tứ tước" thì một người mới đây xuất hiện như con rồng thiêng giữa đám mây mù trên núi Mang Tích. Ai dám bảo mấy vị tiền bối này không còn sống ở nhân gian?

Nói tới đây thanh âm biến thành trầm trọng, lão tiếp:

- Trong võ lâm qua mấy chục năm tất nảy ra nhiều bậc kỳ tài. Chỉ vì hành tung của những nhân vật này rất thần bí nên công lực của họ cao thâm đến trình độ nào chẳng một ai hay và tướng mạo họ ra sao cũng không ai biết. Nhưng mấy tay cao thủ thần bí này theo tin đồn thì tuyệt không ai bì kịp.

Người dưới hầm hỏi:

- Lão Tào ơi! Lão xông pha nguy hiểm trùng trùng tới đây chỉ để nói cho ta mấy câu này thôi ư?

Lão nho sinh Tào Sĩ Ngoan đáp:

- Lão Ngụy! Ta vào đây để cho lão hay một tin tức.

Người dưới hầm kinh ngạc hỏi:

- Tin gì?

Tào Sĩ Ngoan khẽ đáp:

- Mấy bữa nay Hề Tổng quản đã sắp đặt kế hoạch liên hiệp cùng các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hoa Sơn để hỏi tội Yên Định Viễn, ngõ hầu cứu lão Ngụy ra. Mấy người chúng ta mà hợp lực thì lo gì chẳng khám phá được vụ công án võ lâm ngày trước, để tỏ ra hết lòng với Bảo chúa đã quá cố...

Người dưới hầm cất giọng buồn rầu chán nản nói:

- Đáng tiếc là mọi việc đều chậm quá rồi!

Tào Sĩ Ngoan hỏi:

- Lão Ngụy! Lão lại thốt ra câu này ư? Hào khí năm trước lão để đâu cả rồi?

Người dưới động đáp:

- Không được đâu. Các vị chẳng thể nào đối phó được với con cáo già Yên Định Viễn. Hơn nữa, xương tỳ bà của Ngụy mỗ...

Tào Sĩ Ngoan ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Lão rùa kia! Lão thành đồ bỏ rồi chăng?

Người dưới động buông tiếng thở dài.

Tào Sĩ Ngoan toan tìm lời khuyên giải, đột nhiên có thanh âm lạnh như băng ở mé tả cách đó không xa cất lên:

- Hảo bằng hữu! Hoan nghênh hảo bằng hữu quang lâm tệ bảo.

Tào Sĩ Ngoan để người đến gần mà chưa phát giác. Lão không khỏi giật mình kinh hãi, quay phắt lại ngó xem ai thì rõ ràng là Yên Định Viễn đứng cách chừng bảy thước.

Yên Định Viễn mắt lộ sát khí hỏi:

- Lão họ Hề hay họ Tào?

Tào Sĩ Ngoan hít một hơi khí lạnh hỏi lại:

- Họ Hề hay họ Tào thì việc gì đến các hạ?

Yên Định Viễn hắng đặng luôn mấy tiếng đáp:

- Xem chừng lão họ Tào rồi. Lão họ Hề trán có vết thẹo mới phải.

Mắt Yên Định Viễn chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo nhìn Tào Sĩ Ngoan từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên rồi nói tiếp:

- Trước khi lão phu giết ai cũng hỏi cho biết rõ họ tên để thông báo trước cho Diêm Vương hay...

Yên Định Viễn chưa dứt lời, đột nhiên phóng chưởng đánh ra.

Tào Sĩ Ngoan cảm thấy một luồng chưởng lực khủng khiếp từ bốn mặt tám phương xô tới. Lão hồi hộp trong lòng, không dám vung chưởng nghinh định, vội bước lùi lại.

Yên Định Viễn cười khành khạch lướt mình tới nói:

- Nếu lão chống được mười chiêu của lão phu thì lão phu để lão tự do ra về.

Hắn biến đổi chưởng pháp phóng ra phát "Xuyên Tâm chưởng" nặng đến nghìn cân đánh vào trước ngực đối phương.

Tào Sĩ Ngoan thấy thế chưởng mãnh liệt thì kinh hãi vô cùng! Lão lạng người né tránh, đồng thời vung năm ngón tay mặt, nhằm chụp huyệt mạch môn Yên Định Viễn.

Yên Định Viễn lại phóng song chưởng rít lên ầm ầm như gió táp mưa sa giáng xuống trước ngực Tào Sĩ Ngoan.

https://thuviensach.vn

Đầu tóc Tào Sĩ Ngoan đứng dựng cả lên. Hiển nhiên nội tâm lão cực kỳ xúc động. Lão để một bàn tay trước ngực rồi xoay đi nửa vòng tròn. Hai người trao đổi một chiêu. Tào Sĩ Ngoan bật tiếng la hoảng, loạng choạng người đi mấy bước, miệng hộc máu tươi.

Yên Định Viễn cất giọng âm trầm nói:

- Lão nên chịu chết đi thôi.

Tiếng lão Ngụy ở dưới động cất lên:

- Lão tào! Chuyện gì vậy?

Tào Sĩ Ngoan đưa tay lên lau vết máu trên miệng đáp:

- Không có chuyện gì cả. Phát chưởng này chẳng thể đánh chết được ta.

Người dưới động lớn tiếng nói:

- Lão Tào! Lão tiếp tục chống đỡ đi!

Yên Định Viễn cất bước tiến lại. Tay trái phóng ra một chưởng.

Tào Sĩ Ngoan biết rằng muốn trốn cũng chẳng được. Lão đâm liều phóng chưởng nghinh địch.

Triệu Tử Nguyên ẩn mình ở đàng xa nhưng cũng nhìn rõ tình trạng chiến đấu giữa hai bên và cảm thấy chưởng lực của hai người đều rất hùng hậu. Bốn mặt cỏ lá bị hất tung lên đầy trời. Chàng cố nén nỗi xúc động trong lòng để len lén đến gần coi cuộc đấu. Nhưng đột nhiên lúc này có hai bàn tay đặt lên vai chàng. Triệu Tử Nguyên giật bắn người, suýt nữa bật tiếng la hoảng. Chàng vội ngảnh đầu nhìn lại thì thấy gã thiếu niên Cố Thiên Võ nấp ở phía sau, đang mỉm cười ngó chàng. Triệu Tử Nguyên kinh hãi khẽ gọi:

- Cố huynh!

Cố Thiên Võ đặt ngón tay lên môi thổi phì một cái để ra hiệu cho chàng đừng có lên tiếng, rồi khẽ hỏi:

- Triệu huynh đến đây đã lâu chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ mới đến được một lát. Còn Cố huynh?

Cố Thiên Võ khẽ nói:

- Tiểu đệ vừa tới.

Gã nắm tay áo Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Sáng nay ở trong vườn hoa nhờ có Triệu huynh giải vây, tại hạ mới thoát nạn. Bây giờ xin có lời cảm tạ.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Câu chuyện nhỏ mọn đó có chi đáng kể?

Cố Thiên Võ hỏi:

- Đêm qua tiểu đệ vào nhà thạch thất hành thích lão áo đỏ tàn phế chắc Triệu huynh nhìn thấy cả?

Triệu Tử Nguyên gật đầu rồi hỏi lại:

- Thương thế của Cố huynh ra sao?

Cố Thiên Võ đáp:

- Lão tàn phế chẳng đã nói: "Kẻ bị thương chỉ sống trong bốn mươi tám giờ." Con người chết sống có số mạng. Hoàng Thiên không muốn cho tiểu đệ sống nữa thì đành chịu vậy.

Triệu Tử Nguyên thấy gã nói câu này tỏ ra coi thường cái chết càng sinh lòng kính phục.

Giữa lúc ấy, ngoài quảng trường bật lên tiếng rú kinh người. Tào Sĩ Ngoan bị địch thủ phóng chưởng đánh hất lùi lại mấy bước. Lão loạng choạng muốn té.

Yên Định Viễn trầm giọng nói:

- Đây mới là chiêu thứ bảy. Lão Tào còn chống được ba chiêu nữa không?

Tào Sĩ Ngoan sắc mặt lúc xanh rờn lúc trắng bệt. Hiển nhiên lão không còn sức chiến đấu.

Triệu Tử Nguyên ngẩng đầu lên nhìn thấy lão áo đoạn đang cất bước tiến lại.

Lúc này hắn muốn giết Tào Sĩ Ngoan thật dễ như trở bàn tay. Chàng lo thay cho họ Tào đến toát mồ hôi.

Cố Thiên Võ đứng bên khẽ nói:

- Chúng ta phải tìm cách cứu Tào tiền bối.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Câu này đáng lẽ của mình mà gã lại nói trước."

Chàng kinh ngạc ấp úng:

https://thuviensach.vn

- Nhưng... Cố huynh là... Tổng quản đội Ngân Y trong bản bảo...

Cố Thiên Võ khoát tay ngắt lời:

- Tiểu đệ sẽ nói đầu đuôi cho Triệu huynh nghe sau. Bây giờ hãy cứu người là gấp.

Gã trầm ngâm một chút, rồi nói tiếp:

- Ngày trước tiểu đệ đã phát giác ra một đường bí mật mà cả Yên bảo chúa cũng chưa biết đến. Lát nữa chúng ta cùng xuất lực. Triệu huynh hãy đi về phía Đông, còn tiểu đệ đi vòng ra mé Tây. Chỗ này gần Yên bảo chúa, lão nhìn thấy chúng ta chạy đi hai phương hướng khác nhau, tất lão còn do dự một chút rồi mới rượt theo tiểu đệ...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế rồi sao nữa?

Cố Thiên Võ đáp:

- Chỉ mong Yên bảo chúa ngần ngừ một chút là tiểu đệ đã chuồn vào đường bí mật rồi. Kế đó cả tòa cổ bảo có sục tìm cũng không ra tiểu đệ.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Triệu huynh có nhiệt thành giúp lão Tào không?

Triệu Tử Nguyên bầu máu nóng sủi lên sùng sục, chàng xúc động đáp:

- Chính tiểu đệ toan hỏi Cố huynh câu này.

Cố Thiên Võ lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Thế thì chúng ta thành đôi bạn thân rồi ư?

Gã vừa nói vừa đưa tay ra, Triệu Tử Nguyên bắt tay gã một cách thân mật.

Cố Thiên Võ nói:

- Triệu huynh! Khởi sự đi!

Hai người từ trong bụi cỏ chuồn ra. Cố Thiên Võ đổi giọng hô:

- Lão họ Yên lộn giống kia! Có giỏi thì đi theo ta.

Gã quát chưa dứt lời đã vọt về phía Tây. Đồng thời Triệu Tử Nguyên vọt ra phía Đông.

Yên Định Viễn toan phóng chưởng đánh chết Tào Sĩ Ngoan nghe tiếng hô giật mình. Lão lại thấy hai bóng người chạy đi, bất giác chưởng thế ngừng lại, trầm giọng quát:

https://thuviensach.vn

- Quân mặt chuột nào?

Hai chàng Triệu, Cố chia hai ngả mà chạy đã ra xa hơn trượng.

Cố Thiên Võ chỉ sợ Yên Định Viễn không chịu rượt theo, gã lại lớn tiếng gọi:

- Lão thất phu! Ngươi có dám rượt ta không?

Yên Định Viễn tâm tư linh mẫn hiểu ngay đối phương có ý ly khai lão. Lảo đảo hai mắt một cái rồi đột nhiên quyết định vọt người rượt theo, nhưng lão không rượt theo kẻ thóa mạ lão là Cố Thiên Võ mà lại rượt Triệu Tử Nguyên và lao về phía Tây.

Yên Định Viễn chạy đi rồi. Trong quảng trường chỉ còn Tào Sĩ Ngoan đứng ngẩn mặt ra. Lão nhìn bóng người chạy trong đêm tối rất mau mà ngơ ngẩn xuất thần. Người dưới động là lão Ngụy la lên hỏi:

- Lão Tào! Không chạy đi thì còn đợi đến bao giờ?

Tào Sĩ Ngoan cũng biết mình không thể chần chờ được, liền quay vào động chắp tay, cất giọng đau khổ nói:

- Lão Ngụy hãy trân trọng!

Rồi đậy nắp hầm lại vọt người chạy đi mất hút vào trong đêm tối.

Nhắc lại Triệu Tử Nguyên phóng chân chạy như bay được ba bốn trượng, nghe sau lưng có tiếng gió vù vù. Chàng hoảng hốt quay đầu nhìn lại thấy Yên Định Viễn đuổi theo rất gấp, làm chàng chẳng còn hồn vía nào nữa. Chàng không ngờ Yên Định Viễn lại bỏ Cố Thiên Võ mà rượt theo chàng. Chàng có biết đâu lão là người tâm cơ linh mẫn khôn lường!

Khinh công của Yên Định Viễn khiến cho người ta phải kinh hãi. Lão nhô lên hụp xuống hai cái chỉ còn cách Triệu Tử Nguyên một quãng rất gần. Lão vừa rượt vừa quát:

- Ông bạn ở phía trước còn chạy hoài ư? Tưởng lão phu không đuổi kịp hay sao?

Vì bóng đêm tối mò, nên lão chưa nhận ra Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên chạy trối chết. Bỗng mắt chàng hoa lên. Một bóng người đứng sững cản đường. Người này vào trác trung niên, ăn mặc áo kiểu văn sĩ, ngó Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Cớ sao ngươi phải chạy như người điên?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trong lòng nóng nẩy không rảnh để trả lời. Chân chàng chậm lại một chút. Yên Định Viễn ở phía sau vẫn tiếp tục lướt người đi nhanh như chớp.

Văn sĩ trung niên chợt tỉnh ngộ ồ lên một tiếng. Người y không thấy cử động gì mà đột nhiên vọt cao lên qua đầu Triệu Tử Nguyên, lao thêm mấy bước. Y không cần ngừng lại lấy hơi thở đã vọt đi xa tới năm trượng...

Triệu Tử Nguyên thấy khinh công của văn sĩ mà phát khiếp, xuýt bật tiếng la.

Văn sĩ đứng tuổi chặn đứng Yên Định Viễn trầm giọng hỏi:

- Các hạ hãy dừng bước một chút được không?

Yên Định Viễn thấy mình sắp đuổi kịp người chạy trước. Ngờ đâu người tính không bằng trời định. Giữa đường bị kẻ khác ngăn chặn. Lão nổi cơn tức giận vung quyền đấm vào sau lưng đối phương.

Văn sĩ đứng tuổi tiện đà vung tay lên một cái giải khai thoi quyền của đối phương. Cái cất tay của văn sĩ dường như ẩn giấu một công lực cao thâm kinh thế hãi tục.

Nhưng Yên Định Viễn cũng là một võ học đại gia làm gì không nhìn ra. Lão đánh một đòn vô hiệu rồi không phóng chưởng nữa. Yên Định Viễn ngẫm nghĩ xem văn sĩ trước mắt này là ai mà không nhớ ra được lai lịch, liền buộc miệng hỏi:

- Tôn giá là ai?

Văn sĩ đáp:

- Yên Định Viễn! Ngươi không nhận ra lão phu mà lão phu lại nhận ra ngươi.

Yên Định Viễn ngơ ngác hỏi:

- Đang đêm các hạ giá lâm tệ bảo làm chi?

Văn sĩ đáp:

- Lão phu muốn hỏi ngươi một điều...

Văn sĩ coi người hãy còn trẻ lắm, chỉ ngoài bốn mươi là cùng, cứ tự xưng "lão phu" hoài khiến người nghe không khỏi chướng tai gai mắt.

Yên Định Viễn hỏi:

- Các hạ muốn hỏi điều gì?

https://thuviensach.vn

Văn sĩ dằn từng tiếng:

- Lão phu muốn biết thanh "Kim Nhật kiếm" hiện ở đâu...

Văn sĩ chưa dứt lời thì Yên Định Viễn ra chiều kinh ngạc hỏi lại:

- Tôn giá nói sao? Lão phu hoàn toàn không hiểu.

Văn sĩ nói:

- Đã thế thì lão phu chỉ còn cách đi sục tìm.

Chân lão vừa nhảy vọt một cái đã ra xa mấy trượng. Chỉ thấy bóng xám lờ mờ, thân pháp mau lẹ, bộ pháp ly kỳ không ai hiểu được.

Yên Định Viễn cười ha hả nói:

- Tôn giá thật là cuồng vọng! Thái Chiêu bảo há phải nơi để tôn giá muốn đến là đến, muốn đi là đi?

Lão nhảy vèo một cái tung mình rượt theo.

Tiếng văn sĩ từ đằng xa vọng lại:

- Ai bảo lão phu bỏ chạy?

Yên Định Viễn đề khí nhảy vọt về phía trước, thân hình như quỷ mỵ, tốc độ chẳng kém văn sĩ mấy nỗi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thái Chiêu Bảo Băng Hàm Xuất Hiện

Triệu Tử Nguyên đứng ở đằng xa ngẩn người trợn mắt lên mà nhìn.

Nếu không chính mình ngó thấy thì chẳng tin được trên đời lại có người thân pháp kỳ tuyệt như vậy. Sau chàng nghĩ mình cũng nên chạy đi, không thì Yên Định Viễn mà quay trở lại tất bị bại lộ hành tung và phải vạ sát thân.

Nhưng lúc Triệu Tử Nguyên cất bước chạy về phía trước thì mắt chàng bỗng hoa lên. Không hiểu văn sĩ đã quay lại từ lúc nào mà đứng cách chàng không đầy ba thước.

Chàng sợ toát mồ hôi nghĩ thầm:

- "Người này đã tới sau lưng mình mà không phát ra một tiếng động. Đáng cười cho mình hãy còn ngơ ngẩn chẳng biết chi hết. Nếu đối phương muốn hạ sát thì cái mạng này chết chẳng ai hay."

Văn sĩ trung niên giương mắt lên nhìn Triệu Tử Nguyên không chớp mà cũng không mở miệng.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hồi hộp trong lòng, cất tiếng hỏi:

- Sao các hạ đã đi còn quay trở lại?

Văn sĩ trung niên nọ có vẻ không bằng lòng, xẵng giọng:

- Tiểu tử! Ngươi được bao nhiêu tuổi mà đứng trước mặt lão phu không kêu một tiếng "Lão tiền bối" là nghĩa làm sao?...

Triệu Tử Nguyên toan hỏi lại:

- Các hạ bao nhiêu tuổi mà muốn đương nổi chữ "lão"?

Nhưng chàng bản tính thâm trầm, không phải con người lỗ mãng, nên nghĩ vậy mà chưa hỏi. Nếu không thì văn sĩ đã nổi nóng rồi.

Chàng nhìn văn sĩ khom lưng xá dài đáp:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ "lão tiền bối" đã gia ân viện trợ tiểu tử.

Văn sĩ trung niên mặt tươi lên nói:

- Có thế mới nghe được. Nhưng bản ý lão phu không phải muốn cứu ngươi, vậy ngươi bất tất phải tạ ơn.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử lại không nghĩ vậy. Bậc đại trượng phu dù chịu ơn nhỏ mọn vẫn muốn báo đền thật lớn. Lão tiền bối tuy không có ý gia ân mà chuyện viện trợ là việc có thực. Ngày sau...

Chàng chưa dứt lời văn sĩ đã chẹn họng:

- Đừng nói lẳng nhẳng nữa. Những câu châm ngôn sáo ngữ lão phu nghe đã nhàm tai.

Văn sĩ ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Lão phu coi ngươi không đến nỗi là kẻ hủ nho khiến người ta phải chán ghét. Nay chúng ta gặp mặt là có cơ duyên. Vậy lão gia chỉ điểm cho ngươi một chút thân pháp.

Văn sĩ dứt lời, cất bước đi hơn mời bước trong khoảng vuông chừng một trượng. Thân hình y lả lướt như chồi liễu mà Triệu Tử Nguyên coi phải mê hồn không phân biệt được đối phương cử động cách nào. Tiếp theo quái phong nổi lên vù vù. Trận quái phong thổi qua rồi, văn sĩ trung niên tung mình dông tuốt.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi không bút nào tả xiết. Lúc chàng bình tĩnh trở lại cúi xuống nhìn thì dưới đất rắn như đá cũng in mười mấy vết chân rối loạn. Cứ coi những vết chân này thì tự hồ chẳng vào chương pháp nào hết, mà thực ra nhiều chỗ huyền diệu biến hóa. Trong lúc nhất thời Triệu Tử Nguyên không mò ra được, chàng cố ghi nhớ những bộ vị vào lòng.

Dọc đường về thượng phòng, chàng tự hỏi:

- "Người này là ai? Võ công của y tưởng Yên bảo chúa cũng không làm gì nổi."

Chàng bới tìm trong óc mà thủy chung không nghĩ ra được một nhân vật nào thế này trong những người mà sư phụ chàng đã đề cập tới.

Triệu Tử Nguyên lòng dạ bồi hồi về đến thượng phòng lại gặp một chuyện kỳ dị. Chàng vừa đẩy cửa phòng, bỗng một bóng người yểu điệu

https://thuviensach.vn

quen thuộc ánh vào mắt chàng. Hiển nhiên nàng là Võ Băng Hàm, một nữ lang xinh đẹp tuyệt trần và tính tình lạnh lùng có một. Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Võ cô nương! Cô nương đấy ư?

Cặp mắt trong suốt sắc như dao của Võ Băng Hàm ngắm nghía Triệu Tử Nguyên từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên. Đồng thời nàng rút cây roi ngựa sau lưng ra từ từ quấn thành một cái thòng lọng. Võ Băng Hàm tẩn mẩn cuộn cái roi da rồi tay cầm đầu roi vung vẩy cho nó lúc lắc.

Triệu Tử Nguyên thấy nàng xuất hiện đột ngột ở trong phòng rất đỗi kinh ngạc, ngần ngừ một lúc rồi ngập ngừng hỏi:

- Võ cô nương! Sao cô nương lại đến đây?

Võ Băng Hàm lạnh lùng hỏi lại:

- Ta đến không được hay sao?

Triệu Tử Nguyên chẳng hiểu vì lẽ gì mỗi lần gặp Võ Băng Hàm là chàng lạnh người tưởng chừng như đứng ngoài mưa tuyết. Nhất là thanh âm lạnh lẽo của nàng càng khiến cho chàng khó chịu, phải ngại ngùng khi muốn hỏi một câu.

Võ Băng Hàm thấy Triệu Tử Nguyên lặng lẽ, nổi giận hỏi:

- Mỗi khi ngươi gặp bản cô nương là ngươi phát ngán phải không?

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Cô tự biết như vậy là hay. Thái độ của cô không thể làm cho người ta có mối hảo cảm được.

Bụng chàng nghĩ vậy, miệng miễn cưỡng đáp:

- Khi nào tại hạ dám thế?

Võ Băng Hàm tức giận hai má ửng hồng nói:

- Ngươi bất tất phải nói những lời phản lại với cảm giác, bản cô nương không để tâm đến thái độ ngươi đâu. Nhưng ngươi mà dám trái ý bản cô nương thì, hừ hừ, phải nếm mùi đau đớn.

Câu này vừa nói ra khỏi của miệng, nàng hối hận tự hỏi:

- “Có thật gã đối với ta thế nào cũng mặc kệ không? Gã là nam tử hán tất không khỏi có ý tự tôn, mà lần nào ta cũng tỏ ra kinh miệt gã tất gã sinh lòng oán hận. Đó là lẽ tự nhiên...”

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương chẳng đã nói là sau mười ngày mới đến đây cho chỉ thị để tại hạ tùy cơ làm việc?

Võ Băng Hàm đáp:

- Ta đến đây trước kỳ hạn là để cảnh cáo ngươi một điều...

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc ngắt lời:

- Cảnh cáo tại hạ ư?

Võ Băng Hàm trầm giọng đáp:

- Mới đây ta vô tình được nghe phong thanh trên chốn giang hồ một câu chuyện. Theo lời đồn thì chủ nhân thần bí trong căn nhà xanh tại Thủy Bạc hiện đang làm tân khách ở Thái Chiêu bảo...

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Căn nhà xanh ở Thủy Bạc ư?

Võ Băng Hàm đáp:

- Thủy Bạc là một địa danh, nhưng trong võ lâm chẳng một ai hay nó ở nơi đâu. Nếu lời đồn mà đúng sự thực, nghĩa là chủ nhân căn nhà xanh ở Thủy Bạc cũng ở Thái Chiêu bảo này thì thật nguy hiểm cho ngươi đó.

Triệu Tử Nguyên miễn cưỡng nén mối xúc động trong lòng, giả vờ không hiểu nói:

- Tại hạ không hiểu ý trong lời nói của cô nương.

Võ Băng Hàm trầm giọng đáp:

- Con người cô lậu như ngươi dĩ nhiên không thể hiểu được. Ngươi đã gặp lão áo đỏ ngồi trên ghế có bánh xe mà tứ chi không cử động được chưa?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Trưa hôm nay tại hạ đã gặp lão ở trong vườn hoa.

Chàng giấu nhẹm vụ chàng đã ngó thấy màn kịch tháo chân tay lão áo đỏ ở trong thạch thất không nhắc đến.

Võ Băng Hàm nói:

- Người đó ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc tới đây. Ngươi có chạm trán lão thì nên kính cẩn rời xa. Nếu ngươi không thận trọng gây chuyện với lão là rước lấy vạ lớn vào mình. Ngươi nên nhớ kỹ điều đó.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm một mình:

- Người áo đỏ tàn phế ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc đến đây là một chuyện xác định rồi. Nhưng mình chưa hiểu lão có dính líu gì tới vụ công án ngày trước không?

Võ Băng Hàm thấy chàng lẳng lặng không nói gì thì khó chịu hỏi lại:

- Này! Ngươi đã nghe rõ chưa? Ngươi nhắm mắt lại nghĩ gì thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đang nghĩ về vụ tại sao cô nương lại quan tâm đến tính mạng của tại hạ như vậy? Cô đã không ngại đường sá hiểm trở tới đây cảnh giác là có dụng ý gì?

Võ Băng Hàm hỏi bằng một giọng rất kỳ dị:

- Ngươi không nghĩ ra được nguyên nhân ư?

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm một lúc rồi tựa hồ chợt tỉnh ngộ. Chàng đáp:

- À phải rồi! Sở dĩ cô nương quan tâm đến tại hạ vì cô sợ tại hạ bị thảm tử, không còn ai hoàn thành được công việc cho cô. Thật là lý lẽ rất giản dị mà tại hạ không nghĩ ra được ngay mới đáng tức cười.

Võ Băng Hàm tức giận phát run nói:

- Ngươi... Ngươi thật đáng chết!

Nàng vung tay một cái. Chiết roi da quét tới. Triệu Tử Nguyên không tránh kịp bị thòng lọng quấn vào cổ như đóng đai.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Tại hạ nói lộn câu gì?

Võ Băng Hàm tức quá giựt mạnh một cái, chiếc roi siết chặt cổ chàng lại.

Chàng cảm thấy tức ngực, sắt mặt dần dần biến thành lợt lạt. Nhưng chàng đã quen với tính cách hỉ nộ thất thường của đối phương, biết là nếu kháng cự tất bị hành hạ nhiều hơn, nên thủy chung chàng vẫn đứng trơ không nhúc nhích.

Chiếc thòng lọng thắt mỗi lúc một chặt thêm. Triệu Tử Nguyên thở hít cực kỳ khó nhọc. Mặt chàng lợt lạt rồi biến thành xám đen, cặp mắt lồi ra.

Võ Băng Hàm thấy tình trạng khủng khiếp có thể chết ngay lập tức mà Triệu Tử Nguyên vẫn thản nhiên tuyệt không có vẻ sợ sệt. Chẳng hiểu vì

https://thuviensach.vn

sao lòng nàng lại nhủn ra, thu roi da về.

Triệu Tử Nguyên thở phào một cái nói:

- Suýt nữa linh hồn tại hạ bay lên trời dưới ngọn roi của cô nương...

Võ Băng Hàm lạnh lùng:

- Rồi cũng có một ngày bản cô nương không ngăn được lửa giận siết chặt cổ cho ngươi chết ở dưới cây bì tiên này.

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười hỏi:

- Chúng ta đang nói chuyện tử tế mà sao cô nương lại đột nhiên nổi lôi đình?

Võ Băng Hàm hỏi lại:

- Họ Triệu kia! Ngươi có biết ngươi là đứa ngu nhất thiên hạ không?

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Tại hạ tư chất ngu muội, nhưng cô nương nhìn nhận như vậy cũng hơi quá đáng.

Võ Băng Hàm chép miệng nói:

- Xem chừng ngươi không còn thuốc nào chửa được... Trong lúc nhất thời ta đui mắt mà bảo ngươi làm việc này.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu cô nương muốn thu mệnh lệnh đó về thì bây giờ hãy còn kịp.

Võ Băng Hàm hằng dặng nói:

- Xem chừng ngươi có ý muốn đẩy công việc của ta sai khiến. Chà Chà! Ta nhất định không để cho ngươi được như ý đâu.

Triệu Tử Nguyên cười ngượng không nói gì nữa. Võ Băng Hàm hỏi:

- Công việc tiến triển ra sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ tuân theo lời căn dặn của cô nương tìm mọi cách thân cận tiểu thư con gái Bảo chúa...

Võ Băng Hàm ngắt lời:

- Nếu con gái họ Yên mà phát sinh hảo cảm với ngươi thì ngươi ráng mà vành cạnh để tiến vào phòng ngủ của thị, ngấm ngầm quan sát xem có thấy thanh kiếm nào bị gãy một đoạn hay không?

Triệu Tử Nguyên nóng ruột không để nàng nói hết lời đã đáp ngay:

https://thuviensach.vn

- Cái đó cũng dễ thôi. Sáng nay tại hạ đã tiến vào khuê phòng của Yên cô nương một lần...

Võ Băng Hàm bỗng nổi máu ghen vô hình, không nhịn được thét lên:

- Ái chà! Té ra ngươi là một cao thủ khéo tán tỉnh. Ngươi mới đến có hai bữa đã thành tân khách trong màn con gái họ Yên rồi. Tiểu nữ cam bề thất kính!

Nàng nói ra câu này liền phát giác ra tâm sự rối bời. Một đằng nàng yêu cầu Triệu Tử Nguyên tìm cách thân cận Yên Lăng Thanh để hoàn thành công việc mà nàng ủy thác, nhưng nàng lại ngấm ngầm hy vọng đối phương cự tuyệt lời yêu cầu của mình, hay không có cách gì làm nổi cũng được. Tâm tình nàng thật là mâu thuẫn mà nàng không tự tìm ra được lối giải thích.

Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi:

- Tân khách trong màn ư? Sao cô nương lại nói thế?

Võ Băng Hàm biết mình lỡ lời tự trách:

- "Vừa rồi ta nóng giận mà để mất phong độ oai nghiêm."

Nàng liền hỏi sang chuyện khác:

- Vậy ngươi đã ngó thấy thanh kiếm gẫy đó ở trong phòng chưa?

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi lại:

- Quả là có một thanh kiếm gẫy thật. Ồ! Sao cô nương lại biết rõ thế?

Võ Băng Hàm sắc mặt biến đổi trầm trọng, hỏi lại:

- Ngươi tự tin là không coi lầm chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Thanh kiếm gẫy đó treo trên vách trong phòng ngủ của Yên cô nương. Vì nó đập ngay vào trước mắt, nên tại hạ vô tình cầm lấy coi thì thấy chuôi kiếm có khảm vòng mặt trời tròn trĩnh. Phía dưới khắc chữ "Triệu" bằng lối triện.

Võ Băng Hàm khẽ hỏi:

- "Kim Nhật kiếm" ư? Thanh kiếm mà ngươi nhìn thấy đó là "Kim Nhật kiếm".

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng là một thanh bảo kiếm, mà bị gẫy một nửa. Thật là đáng tiếc!

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm lẩm bẩm một mình:

- Xem chừng họ Yên quả có dã tâm muốn tranh hùng với gia gia ta. Nếu cả ba thanh kiếm gẫy đều bị hắn tranh đoạt thì thật là bất diệu!

Nàng liền nói:

- Ngươi hãy nghĩ biện pháp ngấm ngầm lẻn vào trong phòng thị để đánh cắp thanh kiếm gẫy đó...

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác, ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Bỗng nghe tiếng "kẹt" vang lên. Cánh cửa phòng bị đẩy ra. Một bóng người nhỏ nhắn thấp thoáng tiến vào.

Triệu Tử Nguyên định thần nhìn lại thì chính là Yên Lăng Thanh, tiểu thư của Yên bảo chúa.

Hai người thấy Yên Lăng Thanh sấn vào phòng một cách đột ngột đều kinh ngạc không bút nào tả xiết.

Triệu Tử Nguyên giương mắt trân ngó nàng, hồi lâu mới bật ra được câu hỏi:

- Yên cô nương! Cô nương...

Khuôn mặt Yên Lăng Thanh bao phủ một làn sương lạnh lẽo, nàng không để chàng nói dứt lời đã giơ tay tát một cái vào mặt đối phương. Giữa lúc canh khuya tịch mịch, cái tát bật lên một tiếng "bốp" vang dội. Nàng dùng sức khá mạnh. Cái tát đã in vết năm ngón tay đỏ tím trên má chàng. Những giây máu tươi từ miệng chàng ứa ra.

Triệu Tử Nguyên thấy má nóng bỏng khác nào bị sắt nung áp vào. Chàng biết Yên Lăng Thanh đã nghe lỏm câu chuyện giữa chàng và Võ Băng Hàm, liền bẽn lẽn nói:

- Yên cô nương! Xin cô nương hãy nghe tại hạ một lời...

Yên Lăng Thanh nghiến răng ngắt lời:

- Tên tiểu tặc bạc tình bất nghĩa kia! Ngươi còn nói gì nữa? Ta đã hoài nghi mục đích của ngươi lần tới đây. Hừ! Quả nhiên không sai rồi!

Nàng lại giơ tay lên tát túi bụi đến mười mấy cái vào mặt Triệu Tử Nguyên.

Võ Băng Hàm đứng bên lạnh lùng quát:

https://thuviensach.vn

- Dừng tay!

Yên Lăng Thanh hầm hầm ngó nàng thét lên lảnh lảnh:

- Bản cô nương trị tội tên tiểu tặc này thì việc gì đến con tiện nhân? Phải chăng mi coi không thuận mắt.

Võ Băng Hàm đưa ra một bộ mặt khó tả đáp:

- Hai chữ tiện nhân há phải ngươi có thể nói được? Con nha đầu họ Yên kia! Ta bảo cho ngươi hay: Đối với người họ Võ không phải chuyện dễ dây vào đâu.

Yên Lăng Thanh cũng không chịu kém quắc mắt lên hỏi:

- Thế thì người họ Yên dễ dây vào được chăng? Bữa nay mà bản cô nương không giết được đôi cẩu nam nữ này... thì uổng tiếng họ Yên.

Võ Băng Hàm ngắt lời:

- Mi cứ thử đi coi!

Yên Lăng Thanh không nói gì nữa từ từ giơ bàn tay ngọc lên đập thẳng vào mặt Võ Băng Hàm. Nhưng phát chưởng của nàng mới phóng ra nửa vời liền chuyển hướng đánh vào Triệu Tử Nguyên đứng ở bên phải. Miệng nàng quát:

- Tên tiểu tặc này! Nằm xuống!

Lúc này Yên Lăng Thanh căm hận Triệu Tử Nguyên đến cùng cực, vừa ra tay đã phóng ngay chiêu thức trí mạng, không gượng nhẹ chút nào.

Triệu Tử Nguyên dĩ nhiên biết lực lượng của nàng không phải tầm thường, chàng hốt hoảng né mình lùi lại phía sau. Chàng ứng biến tuy rất mau lẹ, nhưng vẫn không tránh được chưởng chỉ của đối phương nhanh hơn điện chớp.

Bỗng nghe đánh "roạc" một tiếng. Vạt áo trước ngực Triệu Tử Nguyên bị xé rách một miếng. Ngọn gió luồn cửa sổ thổi bay phất phơ. Chàng kinh hãi thất sắc nhảy lùi lại mấy bước.

Yên Lăng Thanh sấn sổ bước tới khẽ vung tay lên quạt.

Triệu Tử Nguyên ngửi thấy mùi u hương xông vào mũi, tâm thần ngây ngất rồi cảm thấy các đại huyệt trong người đều bị cái phất tay của đối phương uy hiếp.

https://thuviensach.vn

Chàng chưa kịp đứng vững thì luồng kình lực ở tay áo Yên Lăng Thanh đã xô đến trước ngực.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Võ Băng Hàm đột nhiên quát lớn:

- Yên Lăng Thanh! Bản cô nương bảo mi phải dừng tay!

Nàng vẫn đứng nguyên chỗ giơ bàn tay ngọc ra khoa lên một vòng tròn.

Yên Lăng Thanh đang sấn lại tấn công, bỗng cảm thấy sau lưng mát rượi.

Nàng không nghĩ gì nữa, co khuỷu tay thích về phía sau.

Hai luồng lực đạo đụng nhau rồi tan ngay. Áp lực ở sau lưng Yên Lăng Thanh lập tức giảm bớt, nhưng người nàng cũng bị đẩy sang bên trái một bước.

Biến diễn này Võ Băng Hàm đã thu được hiệu lực khiên chế Yên Lăng Thanh, để Triệu Tử Nguyên xả hơi một chút.

Yên Lăng Thanh quay lại bảo Võ Băng Hàm:

- Bản cô nương hãy giết mi trước rồi sẽ giải quyết tên tiểu tặc kia sau cũng chưa muộn.

Võ Băng Hàm lạnh lùng hỏi:

- Giết người há phải chuyện dễ dàng? Yên đại tiểu thư ơi! Ngươi nói khoác mà không sợ ngọn gió đêm khoét lưỡi đi ư?

Yên Lăng Thanh mày liễu dựng ngược, phẫn nộ quá nói không ra lời.

Võ Băng Hàm lại nói tiếp:

- Về võ công, ngươi không phải là tay địch thủ với bản cô nương trừ phi lão già họ Yên thân hành tới đây, không thì ngươi đừng hòng...

Nàng chưa dứt lời, bỗng cánh cửa phòng lay động. Bóng người như quỷ mỵ xẹt vào. Người này cất tiếng trầm trầm hỏi:

- Lão phu chẳng đã tới đây ư?

Võ Băng Hàm giật mình kinh hãi, bất giác lùi lại ba bước, không nói gì nữa.

Triệu Tử Nguyên ngước mắt ngó người mới đến thì hiển nhiên là lão mặc áo đoạn Yên Định Viễn.

Chàng không khỏi biết sắc la thầm:

https://thuviensach.vn

- “Khổ rồi! Lão ma đầu đã đến thì ta chẳng còn hy vọng gì sống được nữa.”

Võ Băng Hàm hít một hơi chân khí xông lại trước mặt lão già áo đoạn nói:

- Yên tiền bối vẫn bình yên chứ? Gia phụ sai tiểu nữ đại diện đến đây vấn an Yên tiền bối.

Yên Định Viễn ngửa mặt lên cười rộ nói:

- Công phu trấn tĩnh của ngươi khá đấy! Lệnh tôn sai ngươi nửa đêm tới bản bảo vấn an thì hay thật!

Võ Băng Hàm chưa biết trả lời thế nào thì Yên Định Viễn đã nhìn Triệu Tử Nguyên nói tiếp:

- Không ngờ thằng lỏi này là một tên nằm vùng của Võ gia phái đến. Ha Ha! Lão phu tưởng lầm ngươi có mối liên can với người quá cố là Triệu Phi Tinh...

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh thình thình nghĩ bụng:

- “Lão này tâm tư thận mật. Nếu đêm nay cơ sự không bại lộ, ta còn ở trong bảo rồi cũng bị lão khám phá ra. Khi đó vận mệnh ta thế nào khó mà biết trước.”

Chàng cố ý lạnh lùng đáp:

- Các hạ xét rõ cho. Tại hạ nửa đời lưu lạc giang hồ, không thành công chuyện gì, chuyến này được lệnh ái thu dụng...

Yên Định Viễn chặn lời:

- Ngươi đừng đánh trống lảng, lai lịch ngươi đã bị phanh phui mà còn bình tĩnh như vậy thì lòng dạ ngươi sâu xa hiếm có. Đáng tiếc là...

Lão cố ý dừng lại. Triệu Tử Nguyên hỏi ngay:

- Đáng tiếc điều chi?

Yên Định Viễn thở dài đáp:

- Con người tài tình siêu việt như vậy, bước tiền trình thật rộng lớn. Nếu số mạng đã ghi rõ bị chết ở đây thì ngươi thấy có đáng tiếc không?

Triệu Tử Nguyên thấy lão bề ngoài thơn thớt mà trong bụng giấu ngầm đao kiếm, tâm thuật hiểm trá của lão càng thêm tỏ rõ.

Võ Băng Hàm hỏi xen vào:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng tiền bối muốn tự mình ra tay giết chết tên này để tiết hận?

Yên Định Viễn đáp:

- Con nhãi kia! Ngươi hiểu sâu xa về lòng dạ lão phu. Ha Ha! Ngươi hiểu sâu xa về lòng dạ lão phu...

Soạt một tiếng vang lên, lão đã rút trường kiếm ra...

Yên Lăng Thanh trợn mắt lên kinh ngạc hỏi:

- Gia gia! Gia gia làm gì vậy? Tên tiểu tặc này có đáng để gia gia phải dùng kiếm không?

Yên Định Viễn trước nay vốn là người tự phụ. Nếu lão không gặp phải địch thủ có thể đối địch với lão thì tuyệt không bao giờ sử kiếm, mà chỉ phóng chưởng đối phó. Nhưng khi thanh kiếm của lão đã rút ra khỏi vỏ thì ít khi đối phương thoát chết.

Yên Lăng Thanh đã từng giao thủ với Triệu Tử Nguyên, nàng biết rõ võ công chàng có giới hạn mà gia gia nàng lại thận trọng trong việc sử kiếm. Hành động phản thường của lão bữa nay khiến nàng đứng ngẩn người ra.

Yên Định Viễn giương cặp mắt chim ưng lên ngó Triệu Tử Nguyên rồi gật đầu đáp:

- Phải rồi bản lãnh thằng lỏi này tầm thường không chịu nổi một đòn mà ta vẫn phải dùng kiếm.

Lão nói câu này không phải có ý trọng vọng Triệu Tử Nguyên. Nếu là người khác thì đã kiêu ngạo, chẳng kể gì đến sống chết nhất định liều mạng. Nhưng Triệu Tử Nguyên vẫn thờ ơ. Câu nói của đối phương không khiến chàng xúc động và chàng vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chàng Hào Kiệt Biến Thành Nô Lệ

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Bậc đại trượng phu nên chết dưới đao kiếm, khi nào tại hạ lại không muốn thành toàn tâm nguyện của các hạ? Có điều tại hạ bản tính tham sống sợ chết. Xem chừng cuộc chiến này khó lòng tránh khỏi.

Yên Định Viễn mắng thầm:

- "Thằng lỏi này đáo để thật!"

Lão nói:

- Ngươi nói câu đó thật cũng đáng kể. Đáng tiếc là gặp phải ta thì tâm cơ của ngươi thế nào cũng uổng mà thôi.

Lão vừa dứt lời, đột nhiên hươi trường kiếm nhằm đâm vào ngực bên trái Triệu Tử Nguyên. Mũi kiếm chưa tới nơi mà làn sát khí ghê gớm đã xô về phía địch thủ.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp vội lùi lại phía sau.

Yên Định Viễn vung kiếm đâm theo.

Kiếm thuật của lão đã đến chỗ tuyệt diệu. Bề ngoài coi hời hợt như không mà thực ra tốc độ và chuẩn đích đến trình độ không tưởng tượng được, khiến cho Võ Băng Hàm đứng ngoài theo dõi không khỏi hít một hơi khí lạnh nghĩ thầm:

- "Chủ nhân căn nhà xanh ở Thủy Bạc thường khen Yên Định Viễn là đại kiếm gia bậc nhất. Giả tỷ gia gia ta lấy một chọi một với lão chưa chắc ai chết về tay ai?"

Triệu Tử Nguyên rất đỗi hoang mang vừa phóng chưởng đánh ra vừa lùi lại phía sau. Chàng đã lùi đến bên tường. Triệu Tử Nguyên lắc đầu cứ theo sát bức tường mà chạy giật lùi đến ba vòng trong căn nhà.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn buông tiếng cười khẩy đột nhiên thu kiếm về rồi lại phóng ra, tư thức rất ung dung. Kiếm phong rít lên vù vù. Chỉ trong khoảnh khắc lão đã phóng ra mười mấy chiêu kiếm, mà chiêu nào cũng nhằm vào những nơi trọng yếu trước ngực đối phương.

Triệu Tử Nguyên toát mồ hôi lạnh ngắt, chàng liền đi đến quyết định búng ngón tay cái và ngón tay trỏ bên trái đánh "vèo" một cái. Luồng chỉ phong vọt ra.

Thanh kiếm của Yên Định viễn bị chiêu "Hoàn Diệp chỉ" đánh trệch đi mấy phân.

Yên Định Viễn sửng sốt lên tiếng:

- Tiểu tử! Chỉ pháp của ngươi giỏi đấy!

Lão rung tay một cái, ánh hàn quang lóe lên. Mũi kiếm rung động, ánh kiếm trùng điệp tưởng chừng như trăm ngàn thanh trường kiếm chia ra bốn mặt tám phương nhằm đâm vào mình Triệu Tử Nguyên.

Trước tình hình này, Triệu Tử Nguyên tưởng chừng muốn tránh khỏi mũi kiếm của Yên Định Viễn so với lên trời hãy còn khó hơn. Chàng thấy chiêu kiếm của đối phương còn cách trước ngực không đầy hai tấc đã dày thành tấm lưới kiếm có thể chụp vào người mình không biết lúc nào.

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc. Bỗng thấy người chàng xiêu về mé tả, hai chân điểm vào không gian, bộ pháp như nước chảy mây trôi.

Chỉ trong chớp mắt, những tiếng veo véo rít lên từ bóng kiếm loang loáng vọt ra. Lát sau biến thành tiếng gió "vù vù". Yên Định Viễn quát to một tiếng:

- Này!

Lão quắc mắt lên phóng kiếm đâm về phía trước. Kiếm quang nhả ra theo động tác trong tay lão. Thanh âm kỳ dị lập tức vang lên.

Giữa lúc bóng người chập chờn, thế kiếm của Yên Định Viễn đâm vào quãng không.

Triệu Tử Nguyên hai tay ôm ngực đứng cách xa chừng ba bước.

Yên Định Viễn mặt lạnh như băng cất tiếng cực kỳ lạnh lẽo hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng đó là "Thái Ất Mê Tông Bộ"? Gã tiểu tử kia! Ngươi đã học được "Thái Ất Mê Tông Bộ" từ bao giờ? Phải chăng ngươi có mối liên quan với "Linh Vũ tứ tước", "Yến Cung song hậu" và "Ma Vân Thủ" là mấy tay cao thủ thần bí đã được mọi người võ lâm vẽ bóng vẽ hình tạo ra thành những nhân vật thần thoại, cơ hồ không ai dám tin là bọn họ hãy còn tồn tại?

Nhưng lúc này Yên Định Viễn phải kể ra bao nhiêu cao nhân dị sĩ với một chàng thiếu niên chưa có tên tuổi trong võ lâm khiến cho Yên Lăng Thanh và Võ Băng Hàm phải kinh hãi đến trợn mắt há miệng.

Yên Định Viễn lại cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Thằng lỏi kia! Ngươi bất tất phải giấu diếm lai lịch. Thái Ất Tước là người thế nào với ngươi?

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên. Vừa rồi chàng gặp nguy cơ, chợt động tâm linh thi triển bộ pháp mà văn sĩ trung niên tự xưng "lão tiền bối" đã dạy cho chàng. Chàng không ngờ Yên Định Viễn lại nhận ra là "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Thái Ất Tước. Đầu óc chàng mê loạn tựa hồ người lạc vào mây mù năm dặm.

Chàng thủng thẳng đáp:

- Tại hạ không thể trình bày được.

Yên Định Viễn hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta thử một lần nữa là biết đầu đuôi.

Lão rung động cổ tay, ánh hàn quang vây quanh thân thể. Thanh trường kiếm từ từ đưa về phía trước. Lúc mũi kiếm còn cách trước ngực Triệu Tử Nguyên chừng năm tấc, đột nhiên lão tăng gia tốc độ nhằm đâm vào trái tim chàng.

Triệu Tử Nguyên lại xiêu người đi, cất bước đạp không gian, luồn dưới bóng kiếm lướt đi.

Yên Định Viễn là tay võ học đại gia, lão đã coi lần trước, lần này lão liền mò ra ngay mấu chốt về bộ pháp của đối phương. Lão liền chuyển biến thế kiếm phóng ra nhanh như điện chớp. Mũi kiếm đâm chéo tới.

Triệu Tử Nguyên vừa phát giác ra lối đi của mình bị ngăn chặn, chàng ngần ngừ một chút thì mũi kiếm của Yên Định Viễn đã chí vào trước ngực

https://thuviensach.vn

chàng.

Yên Định Viễn cười lạt nói:

- Té ra thằng lỏi này vừa mới học được mấy bộ pháp mèo què. Ha Ha! Ngươi được chết dưới kiếm của lão phu cũng là phước bảy mươi đời rồi đó.

Lão chí mũi kiếm vào trước ngực Triệu Tử Nguyên toan đâm sâu thêm thì Yên Lăng Thanh đứng bên, đột nhiên hoa dung thất sắc nàng "úi" lên một tiếng rồi không thốt ra lời được nữa.

Võ Băng Hàm cũng kịp thời la hoảng:

- Khoan đã!

Yên Định Viễn bỗng ngẩn người ra, cất tiếng hỏi:

- Con nha đầu kia! Làm gì mà rối lên thế? Để lão phu phát lạc xong thằng lỏi này rồi sẽ thu thập ngươi. Các ngươi được chết với nhau một chỗ xuống Diêm Vương cho có bạn.

Võ Băng Hàm mặt nóng bừng, đáp:

- Yên tiền bối hãy ghe đây. Lát nữa gia phụ dẫn hai mươi bốn tên cao thủ ở Lưu Hương viện vào, hiện còn chờ đợi ở ngoài xa. Nếu trong vòng một giờ mà tiểu nữ không bình yên rời khỏi quý bảo, thì các vị đó sẽ đánh tới. Khi ấy hai nhà Yên, Võ chúng ta lắm người phải vỡ mặt. Chắc Yên tiền bối cũng biết sẽ đi tới hậu quả nào rồi.

Yên Định Viễn cười ha hả nói:

- Con nha đầu kia! Ngươi đừng hư trương thanh thế mà cố ý bịa chuyện...

Lão chưa dứt lời thì ngoài nhà có tiếng bước chân nhộn nhịp vang lên. Ba hán tử trung niên trong đội Ngân y lật đật chạy vào.

Yên Định Viễn trầm giọng quát:

- Việc gì mà hoang mang thế?

Một hán tử trung niên nhìn Yên Định Viễn khom lưng thi lễ thở hồng hộc nói:

- Khải bẩm Bảo chúa! Những trạm ngầm ngoài bảo phát giác ra hơn hai chục người không rõ lai lịch mà hành tung rất đỗi khả nghi. Thuộc hạ...

Yên Định Viễn ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Ta biết rồi! Ngươi lập tức thông tri cho anh em đệ nhất đạo phải hết sức đề phòng những biến cố có thể xảy ra. Lại báo cho đội Ngân y đi tuần bốn mặt, nếu gặp ngoại địch xâm nhập thì phải lập tức phát động cơ quan mai phục. Thôi đi đi!

Ba hán tử áo bạc đồng thanh vâng dạ rồi trở ngót đi ngay.

Yên Định Viễn chợt nhớ ra điều gì, lão gọi ba tên lại hỏi:

- Cố Thiên Võ đâu? Sau không thấy gã đến báo cáo địch tình?

Hán tử kia đáp:

- Từ đêm đến giờ không thấy hành tung Cố tổng quản. Thuộc hạ vẫn tưởng Tổng quản tùy tùng Bảo chúa. Bây giờ mới biết và chuẩn bị đi kiếm y.

Yên Định Viễn vẫy tay một cái, ba hán tử kéo đi luôn.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Có lẽ Cố huynh đi vào đường hầm nhưng sao đến bây giờ còn chưa lộ diện?"

Yên Định Viễn khóe mắt láo liên, lão nghĩ thầm:

- "Bây giờ mình chưa bố trí xong mà Võ Khiếu Thu công khai quyết chiến tất đi đến hai bên cùng khốn đốn.

Kẻ trí giả khi nào chịu thế, ta phải tạm thời ẩn nhẫn mới được."

Lão liền quay lại bảo Võ Băng Hàm:

- Nghĩ tình lệnh tôn cùng lão phu đi lại với nhau từ trước, ngươi vô cớ tiến vào bản bảo, lão phu cũng không cứu xét nữa, vậy ngươi đi đi! Còn gã này...

Lão trỏ vào Triệu Tử Nguyên lạnh lùng nói tiếp:

- Gã thiếu niên này hãy lưu lại đây.

Võ Băng Hàm nhìn Triệu Tử Nguyên bằng cặp mắt âm trầm rồi lắc đầu đáp:

- Như thế không được...

Đột nhiên nàng ngừng lại không nói nữa vì lúc này bên ngoài nhà lại có tiếng lách cách vọng vào.

Thiên Phong đẩy cái ghế có bánh xe xuất hiện trước cửa phòng. Lão áo đỏ vẫn ngồi trên ghế.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh nhíu cặp lông mày hỏi:

- Đêm khuya mà các hạ còn chưa ngủ ư?

Lão áo đỏ lạnh lùng đáp:

- Bản tính lão phu vốn ưa náo nhiệt, cũng như những người thích hoạt động ban đêm. Yên cô nương nghĩ có phải không?

Lảo đảo mắt ngó Võ Băng Hàm nói tiếp:

- Chà! Vị thiên kim tiểu thư của Võ Khiếu Thu cũng đến rồi. Thật là một trường thịnh hội.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Võ Băng Hàm thay đổi sắc mặt mấy lần, nàng nghĩ thầm:

- "Lão tàn phế kia ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc xuất hiện đột ngột tất còn nhiều biến diễn. Trong lúc nhất thời, chắc Yên lão đầu chưa giết chết Triệu Tử Nguyên ngay. Âu là ta hãy ra khỏi bảo thương lượng với gia gia rồi sẽ lẻn vào cứu gã."

Nghĩ tới đây, nàng liền trở ngót đi ngay.

Yên Định Viễn vỗ tay một cái. Hai hán tử áo bạc liền chạy lại đưa nàng ra.

Võ Băng Hàm biến đổi chủ ý hấp tấp rời khỏi Thái Chiêu bảo khiến cho Yên Định Viễn sinh lòng ngờ vực, nhưng lão không rảnh để nghĩ về nguyên nhân này.

Lão áo đỏ đưa thị tuyến nhanh như chớp đảo nhìn chung quanh phòng. Sau ngó tới Triệu Tử Nguyên, bỗng "ồ" lên một tiếng, cất giọng âm trầm hỏi:

- Phải chăng Yên bảo chúa muốn mổ thằng nhỏ họ Triệu này để lấy máu tôi kiếm?

Yên Định Viễn đáp:

- Có lẽ đúng thế...

Lão không chờ lão áo đỏ lên tiếng đã nói tiếp:

- Các hạ là thượng tân trong bản bảo, tưởng không nên can thiệp vào những chuyện nhỏ nhặt này.

Lão áo đỏ ngẫm nghĩ một chút rồi kêu Yên Định Viễn ra góc nhà khẽ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão phu tự nhiên nảy lòng hứng thú với thằng nhỏ đó, vậy Yên bảo chúa sau không vì mối nhân tình mà để lại cho lão phu dùng làm nô bộc?

Yên Định Viễn ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao? Các hạ muốn đưa thằng nhỏ họ Triệu về căn nhà xanh ở Thủy Bạc ư?

Lão áo đỏ đáp:

- Đúng thế!

Yên Định Viễn trầm ngâm chưa quyết định thì Yên Lăng Thanh lộ vẻ băn khoăn xen vào:

- Gia gia ơi! Gia gia đừng làm thế?

Yên Định Viễn hỏi:

- Sao lại đừng làm thế? Thanh nhi chớ nên làm việc theo cảm tình. Gia gia thấy Thanh nhi có chỗ khuyết điểm đó.

Yên Lăng Thanh lẳng lặng ngó Triệu Tử Nguyên, mắt nàng lộ vẻ thương tiếc.

Trước đây một khắc nàng còn hằn học, những muốn ăn tươi uống máu chàng mà bây giờ nàng lại lo thay cho chàng. Mới trong khoảnh khắc tâm tình nàng đã biến đổi đến thế.

Lão áo đỏ cất giọng hung dữ hỏi:

- Suốt đời lão phu không làm việc gì bất toại. Thằng nhỏ kia mà uống chất độc Mã Lan bào chế bí mật trong căn nhà xanh thì gã phải cúi đầu ghe lời lão phu sai khiến. Rồi đây gã sẽ như con quỷ nhập tràng biết cử động, há chẳng thú vị ư?

Yên Định Viễn vỗ tay cả cười đáp:

- Ha Ha! Một gã thiếu niên thông tuệ dị thường mà đột nhiên biến thành một tên nô bộc khom lưng uốn gối, thì quả là thú lắm!

Lão áo đỏ hỏi lại:

- Bảo chúa cũng đồng ý rồi chứ?

Yên Định Viễn gật đầu đáp:

- Gã họ Triệu là người của các hạ rồi đó, tùy các hạ sử dụng.

Lão áo đỏ bật tiếng cười hung ác ra hiệu cho Thiên Phong đẩy lão đến trước mặt Triệu Tử Nguyên và hỏi chàng:

https://thuviensach.vn

- Nhỏ kia! Ngươi đã nghe rõ chưa?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Lỗ tai tại hạ có điếc đâu mà các hạ phải hỏi câu này?

Lão áo đỏ nói:

- Hay lắm! Hiên giờ ngươi ở vào giữa hai con đường "sống" và "chết" tùy ngươi chọn lấy một. Nếu ngươi nguyện ý chết dưới lưỡi kiếm của Yên bảo chúa thì mọi việc đều xong hết. Nhưng lão phu tin rằng ngươi là kẻ trí giả, nhất định chẳng chịu đi vào con đường tuyệt lộ.

Lão ngừng lại một chút, cúi đầu cho một viên thuốc màu vàng ở trong cổ áo rớt xuống.

Thiên Phong cầm lấy viên thuốc đưa cho Triệu Tử Nguyên. Lão áo đỏ lại nói:

- Vì thế ta cho ngươi viên thuốc này để bảo đảm ngươi sẽ vì lão phu ra sức. Có thế ngươi mới vãn hồi được tính mạng.

Trong đầu óc Triệu Tử Nguyên, những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Hồi lâu chàng cất tiếng nói dằn từng chữ:

- Nếu phải kéo dài chút hơi tàn để sống trộm thì chết đi còn khoái hơn.

Yên Lăng Thanh đứng bên nghe chàng nói câu này phấn khởi tinh thần.

Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt nghi ngờ mà không hiểu được lòng dạ chàng thiếu niên, bất giác nàng ngơ ngẩn xuất thần.

Lão áo đỏ thở dài nói:

- Té ra thằng lỏi này ngu quá! Lão phu đã coi lầm người.

Yên Định Viễn nở nụ cười nham hiểm nói:

- Tiểu tử! Ngươi cầu cho chóng chết thì đừng oán lão phu không để ngươi còn có cơ hội...

Lão tiến lại một bước hươi kiếm lên.

Triệu Tử Nguyên bỗng cất tiếng:

- Nếu vậy tại hạ ưng chịu uống viên thuốc kia...

Chàng liền đón lấy viên thuốc trong tay Thiên Phong bỏ vào miệng nuốt.

Lão áo đỏ bật lên tràng cười quái gở nói:

https://thuviensach.vn

- Chết hay không bằng sống dở. Tiểu tử! Ngươi hiểu được đạo lý như vậy là hay lắm! Ngươi uống viên thuốc đó rồi! Từ đây cứ mười ngày là một lần chất độc phát tác, nếu không uống thuốc giải thì bị chất độc xuyên rỗng lục phủ ngũ tạng và trước khi chết khác nào bị hàng vạn con kiến nghiến ngấu khổ sở không chịu được. Ngươi không tin thì...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Tại hạ hoàn toàn tin rồi. Bây giờ các hạ bảo tại hạ là gì?

Lão áo đỏ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Đêm nay không còn việc gì nữa. Sáng mai chúng ta rời khỏi Thái Chiêu bảo trở về căn nhà xanh ở Thủy Bạc.

Lão áo đỏ đã cho Triệu Tử Nguyên uống viên thuốc độc Mã Lan, lão không còn e ngại gì nữa. Sự thực cũng không ai dám chống đối lão, vì kẻ nào nghịch lại lão thì chẳng khác gì lạc vào địa ngục trần gian.

Triệu Tử Nguyên sau khi uống viên thuốc bổng thấy ruột gan nóng như lửa đốt. Lòng chàng thê thảm nghĩ thầm:

- "Sở dĩ ta quyết định kéo dài mạng sống là mong sau này còn làm nên việc, nhưng ta bị người ta kiềm chế một cách đau khổ thế này thì cuộc sống có ý nghĩa gì nữa? Chẳng lẽ quyết định của ta lại là lầm lẫn?"

Trong lúc nhất thời lòng chàng như dao cắt. Sự thật tàn khốc quanh quẩn trong đầu óc chàng: "Chất độc Mã Lan! Mười ngày một lần uống thuốc giải!"

Chàng mê man cất bước trở về thượng phòng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mây mù dày đặc. Ngọn gió đêm thổi vù vù, chàng cảm thấy rét lạnh.

Sáng hôm sau mặt trời mới mọc, thị trấn Đại Lệ trên bờ sông Lạc chảy vào sông Hoàng Hà tựa hồ đang ngủ bừng tỉnh giấc. Ánh dương quang chiếu xuống tòa thị trấn cũ kỹ. Hai bên đường có mấy chục nóc nhà khách sạn.

Ở phía nam thị trấn gần sông có một tòa tửu lâu tuy không lớn lắm nhưng rất đông khách. Đó là Cao Lương tửu lâu.

Lúc này tuy hãy còn sớm mà khách đã vào đông đảo. Đa số là nhân vật giang hồ khôi ngô hùng tráng. Tiếng quát tháo xen lẫn tiếng cười đùa rất là

https://thuviensach.vn

huyên náo.

Bên chiếc bàn vuông kê tận góc phòng có ba người ngồi vừa già vừa trẻ.

Trong ba người thì một là lão già mặc áo đỏ đang ngồi trên chiếc ghế có bánh xe, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này mọi người dức lác ôm sòm kêu gọi tiểu nhị lấy thức ăn uống, nên thái độ đặc biệt của lão khiến cho tửu khách chú ý. Lão áo đỏ chẳng lý gì đến ai.

Không cần nói cũng biết ba người này là lão áo đỏ tàn phế, gã Thiên Phong và chàng thiếu niên Triệu Tử Nguyên.

Lão áo đỏ bổng giương mắt lên hỏi:

- Thiên Phong! Chúng ta rời khỏi Thái Chiêu bảo mấy ngày rồi?

Thiên Phong đáp:

- Hai ngày!

Lão áo đỏ "ồ" một tiếng, cười nói:

- Còn ba ngày rưỡi đường nữa là có thể về tới nhà mình. Chúng ta cần đi lẹ mới được.

Thiên Phong hỏi:

- Trước khi ra đi, nhị chủ nhân đã nói là sẽ cho xe ngựa đến trấn Bạch Lệ để đón lão gia? Sao bây giờ vẫn chưa thấy tới?

Lão áo đỏ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Không chừng xe ngựa sáng mai mới tới. Vậy chúng ta thủng thẳng chờ tại đây.

Lúc này tiểu nhị đã đưa đồ nhắm vào. Lão áo đỏ chân tay tàn phế phải có người khác bón cho lão ăn uống.

Thiên Phong liền gắp thức ăn vào bát và rót rượu ra chén, lão áo đỏ nói:

- Thiên Phong! Ngươi cứ việc ăn đi. Công tác này từ bữa nay để Tử Nguyên phụ trách.

Triệu Tử Nguyên lờ đi như chưa ghe tiếng.

Thiên Phong trợn mắt lên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có nghe thấy không?

Từ lúc rời khỏi Thái Chiêu bảo, dọc đường Triệu Tử Nguyên bị hai chủ bộc lão áo đỏ hành hạ. Mấy lần chàng cơ hồ không nhịn được muốn bỏ đi,

https://thuviensach.vn

nhưng vì chàng đã uống chất độc Mã Lan, tính mệnh chàng bị lão áo đỏ nắm giữ, chàng đành khuất thân ẩn nhẫn, lòng tự nhủ lòng:

- "Hiện giờ ta đành chịu theo lão về căn nhà xanh ở Thủy Bạc rồi sẽ tùy cơ hành động, chứ chẳng có biện pháp nào khác. Bậc đại trượng phu phải biết nhẫn nhục một thời. Lão bảo ta làm gì, ta cứ theo lão là xong."

Chàng liền tỏ vẻ cung kính, cầm ly rượu đưa tới trước mặt lão áo đỏ nói:

- Mời lão gia xơi rượu.

Lão áo đỏ há miệng ra vận nội lực hút rượu vào miệng. Bỗng nghe đánh "choảng" một tiếng! Chiếc chung trong tay Triệu Tử Nguyên bị vỡ tan. Mảnh chung cứa vào da chàng chảy máu.

Triệu Tử Nguyên biết lão muốn trêu cợt mình, nhưng chàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, chàng nói:

- Vì tại hạ sơ ý mà đánh bể chung. Để tại hạ kêu tiểu nhị lấy chiếc chung khác.

Lão áo đỏ ngấm ngầm quan sát cách phản ứng của Triệu Tử Nguyên, bụng bảo dạ:

- "Tâm trạng gã này thật hiếm có! Cứ coi bộ dạng cung kính của gã mà mình là kẻ khác tất bị gã lừa bịp. Thằng lỏi kia! Ngươi càng giảo hoạt bao nhiêu, ta càng hứng thú bấy nhiêu! Ngươi đấu trí với ta rồi cũng có một ngày ta làm cho ngươi can tâm tình nguyện phục vụ ta."

Triệu Tử Nguyên thấy tiểu nhị cầm chung ra liền rót rượu vào để mời lão áo đỏ uống thì giữa lúc ấy ngoài cầu thang có tiếng bước chân nhộn nhịp. Một lão già mặt mũi thanh tú xỏa tóc lật đật lên lầu. Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn ra giật mình tự hỏi:

- "Đây chẳng phải là Tạ Kim Chương, lão già coi mộ ở Quỷ trấn thì còn ai nữa? Sao ta lại gặp lão ở đây?"

Lão già Tạ Kim Chương dường như không để ý tới Triệu Tử Nguyên ngồi bên bàn tận góc lầu. Lão thản nhiên kêu tửu bảo lấy rượu thịt rồi ngồi vào ghế.

Thiên Phong thấy Tạ Kim Chương xuất hiện, gã đột nhiên biến sắc, ghé miệng vào tai lão áo đỏ nói thầm:

- Lão gia người em của lão họ Tạ đã tới tửu lâu rồi đó...

https://thuviensach.vn

Lão áo đỏ trầm giọng ngắt lời:

- Lão phu biết rồi. Ngươi bất tất phải hoang mang.

Thiên Phong ngập ngừng nói:

- Chỉ sợ hắn đến gây chuyện, chúng ta chẳng thể không phòng bị được.

Lão áo đỏ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu Tạ Kim Chương dám làm như vậy là hắn đến ngày tận số. Ha Ha! Cả Tạ Kim Ấn rồi cũng đi đến kết quả này.

Thiên Phong khẽ hỏi:

- Tạ Kim Ấn không hiểu có thật bị Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn giết chết rồi không? Tiểu nhân vẫn còn hoài nghi...

Lão áo đỏ khẽ quát:

- Câm miệng đi!

Triệu Tử Nguyên nghe hai người đối đáp trống ngực đánh thình thình. Lúc này Tạ Kim Chương liếc mắt nhìn đã ngó thấy bọn này, bỗng lão sa sầm nét mặt đứng phắt dậy tiến đến gần lão áo đỏ nói:

- Hay quá! Không ngờ lão cũng rời căn nhà xanh ở Thủy Bạc để bôn tẩu giang hồ.

Tiếng lão oang oang khiến những hào khách võ lâm trong tửu lâu đều ghe tiếng và lộ vẻ khẩn trương.

Nguyên căn nhà xanh ở Thủy Bạc và nơi cư trú của Yến Cung song hậu là hai khu cấm địa rất thần bí trong võ lâm. Mọi người chỉ nghe tiếng chứ chẳng biết ở đâu.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Biến Cố Ly Kỳ Trong Tửu Điếm

Lão áo đỏ đảo cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Chắc lão ngạc nhiên lắm phải không?

Tạ Kim Chương đáp:

- Khá ngạc nhiên! Lão phu tưởng tôn giá ẩn ở sào huyệt rụt đầu rụt cổ như con rùa không dám ló mặt ra.

Triệu Tử Nguyên đã ở với lão thủ mộ Tạ Kim Chương tại Quỷ trấn trong nửa ngày nên hiểu lão không phải là người khắc bạc, nhưng bây giờ chàng thấy lão thóa mạ lão áo đỏ bằng những lời lẽ cạn tầu ráo máng, không nể nang gì nữa.

Hiển nhiên lão cố ý chọc giận đối phương, lòng chàng không khỏi ngấm ngầm xao xuyến.

Lão áo đỏ cười khằng khặc nói:

- Họ Tạ kia! Lão phu nghe nói lão sung chân thủ mộ ở Quỷ trấn nên biết lão chung đụng với ma quỷ lâu ngày thành ra giọng nói cũng sặc mùi ma quỷ.

Tạ Kim Chương đáp:

- Đường ăn nói của lão phu phải tùy thời: Thấy người mới nói chuyện người, bằng thấy quỷ phải nói chuyện quỷ.

Lão áo đỏ mắt lộ vẻ nham hiểm cất giọng âm trầm hỏi:

- Trước khi mở miệng, lão đã nghĩ tới hậu quả thế nào chưa?

Tạ Kim Chương cười ha hả hỏi lại:

- Phải chăng tôn giá lại muốn mua hai người họ Võ, Yên hợp lực giết lão phu như đã hạ sát gia huynh?

Lão áo đỏ hằng dặng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Chương ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Còn vị tiểu ca này! Chúng ta lại gặp nhau đây.

Triệu Tử Nguyên không để ý gì đến tiếng nói của Tạ Kim Chương sóng lòng dào dạt, chàng tự hỏi:

- "Phải chăng Tạ Kim Ấn đã bị hại rồi? Nếu không thì sao bào đệ lão lại nói thế?"

Tạ Kim Chương trỏ vào lão áo đỏ hỏi chàng:

- Tại sao tiểu ca lại đi cùng đường với nhân vật ở trong căn nhà xanh ở Thủy Bạc?

Triệu Tử Nguyên như người trong mộng choàng tỉnh giấc, chàng ấp ứng đáp:

- Tại hạ gặp... lão ở Thái Chiêu bảo...

Chàng toan nói nữa lại thôi.

Tạ Kim Chương nhíu cặp lông mày quay lại hỏi lão áo đỏ:

- Bây giờ món nợ chết người đó phải thanh toán đi chứ? Tôn giá nghĩ sao?

Lão áo đỏ lạnh lùng hỏi lại:

- Món nợ chết người nào?

Tạ Kim Chương lớn tiếng:

- Phải chăng tôn giá muốn học đòi hoa thủy tiên chẳng khai hoa mà cũng không kết quả, chỉ còn nắm nhị trơ? Ngày trước tôn giá mướn gia huynh đến Thúy Hồ gây án mạng trên chiếc du thuyền. Tôn giá lại sai họ Võ và họ Yên ngấm ngầm mai phục trên đường về đón gia huynh hạ sát đi để bịt miệng. Vụ này tuy bí ẩn, nhưng lão phu...

Lão áo đỏ không để Tạ Kim Chương nói hết đã ngắt lời:

- Họ Tạ kia! Ngươi đừng bịa chuyện nói càn. Phải chăng ngươi thấy ta là kẻ tàn phế và muốn nuốt trửng ta chăng?

Tạ Kim Chương tức giận đáp:

- Kẻ nào sinh sự thì trong lòng chúng ta đã biết rồi. Bữa nay ma đưa lối quỷ đưa đường khiến lão phu lại gặp tôn giá. Vậy đây là ngày tận số của kẻ đầy tội ác.

https://thuviensach.vn

Dứt lời lão vung chưởng nhằm đánh vào lão áo đỏ. Tạ Kim Chương đang phẫn hận đến cực điểm, hạ thủ chẳng nể nang gì.

Bỗng nghe tiếng quái gở rít lên vù vù, một luồng kình lực nặng ghê gớm không thể tưởng tượng đánh tới. Khi luồng chưởng phong xô đến gần, lão áo đỏ vội hít một hơi chân khí vẫn ngồi co ro trên ghế. Đột nhiên luồng lực đạo vô hình đưa cả người lão lẫn ghế lên cao đến nửa trượng. Luồng chưởng phong vù vù lướt qua dưới chân lão.

Tạ Kim Chương râu tóc đứng dựng cả lên. Bàn tay để trước ngực vạch thành hình bán nguyệt đánh ra năm chiêu liên hoàn. Mọi người ngồi quanh đó điều bật tiếng la hoảng.

Năm chiêu chưởng liên hoàn của Tạ Kim Chương coi tầm thường không có gì kỳ lạ mà thực ra bên trong chứa những điều ảo diệu khiến người ta phải lè lưỡi.

Lão áo đỏ tàn phế còn lơ lửng trên không tưởng chừng hãm mình vào trong những luồng sóng gió dữ dội, ngoài cách chịu đựng không còn biện pháp nào để phản kháng.

Triệu Tử Nguyên ngồi bên trong thấy cũng kinh hãi vô cùng, thầm nghĩ:

"Bản lãnh Tạ Kim Chương cao thâm đến trình độ trên đời ít kẻ bì kịp mà oai danh lão không nổi tiếng giang hồ bằng bào huynh thì đủ biết võ công của Tạ Kim Ấn phải quỷ khốc thần sầu. Dù ta có luyện võ cả trăm năm cũng không địch nổi bọn họ." Chàng nghĩ tới đây lại chán ngắt.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lão áo đỏ tàn phế cúi đầu xuống, lập tức ba đạo kim quang từ cổ áo lão vọt ra rít lên veo véo. Tiếp theo người lão ở trên không xoay chuyển một vòng. Đồng thời những tia sáng bạc nhấp nhoáng do những mũi kim châm nhỏ như sợi tơ bay ra.

Lão tàn phế cụt hết chân tay mà cúi đầu xoay mình cho phát ra những mũi độc châm một cách cực kỳ thần diệu khiến người ta khó nỗi đề phòng.

Tạ Kim Chương là một tay võ học đại gia vừa ngó biến diễn đã biết ngay phép phóng châm cực kỳ lợi hại, lão trầm giọng khẽ quát lên một tiếng đồng thời vung tay áo quạt độc châm bay đi.

Lão áo đỏ vẫn giữ nguyên tư thế hạ xuống đất đánh "binh" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Nguyên chiếc ghế có bánh xe bị đè xuống phát ra tiếng động. Lão hoang mang nói:

- Họ Tạ kia! Lão phu cần bảo ngươi một điều...

Tạ Kim Chương giục:

- Tôn giá có điều gì thì nói mau đi!

Lão áo đỏ trầm giọng đáp:

- Ngươi muốn báo thù cho lệnh huynh mà tìm đến lão phu là hoàn toàn sai trật.

Tạ Kim Chương nói:

- Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Nhân vật ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc đã gây nên án mạng mà còn toan đổ quanh, không dám thừa nhận ư?

Lão vừa nói vừa vận chân lực phóng chưởng đánh ra.

Lão áo đỏ dằn từng tiếng:

- Tạ Kim Chương! Rồi ngươi sẽ phải hối hận!

Tạ Kim Chương cười ha hả hỏi:

- Nói giỡn chăng? Việc gì lão phu phải hối hận?

Lão toan phóng chưởng thì đột nhiên nghe đánh "ầm" một tiếng. Ba đại hán to lớn ngồi ở bàn bên đẩy ghế đứng lên. Hán tử đứng giữa đập tay mạnh xuống bàn. Bao nhiêu chén bát vỡ tan tành rồi cất tiếng la như sấm quát lên:

- Hãy khoan động thủ!

Tạ Kim Chương đảo mắt nhìn qua hỏi:

- Tráng sĩ có điều chi dạy bảo?

Tráng sĩ cao lớn đứng giữa hỏi lại:

- Tạ Kim Chương! Vừa rồi lão này kêu lão bằng Tạ Kim Chương có đúng hay không?

Hắn vừa nói vừa trỏ tay vào lão áo đỏ.

Tạ Kim Chương gật đầu đáp:

- Chính là lão phu!

Đại hán cao lớn nhất lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vậy lão là bào đệ của Tạ Kim Ấn rồi. Lão hãy cho ta hay Tạ Kim Ấn đã chết chưa?

Tạ Kim Chương ngạc nhiên đáp:

- Gia huynh đã qua đời hai chục năm trước. Tráng sĩ...

Lão chưa dứt lời thì đại hán đã trợn mắt lớn tiếng quát:

- Hay lắm! Tạ Kim Ấn giỏi thiệt! Thiếu nợ thì phải trả tiền, giết người thì phải đền mạng. Các ngươi thiếu bái đệ ta là Tiêu Lâm một món nợ máu chưa trả thì người bị chôn vùi dưới đất an tâm thế nào được?

Tạ Kim Chương nghe đối phương nhắc tới tên Tiêu Lâm thì trong lòng đã có định kiến, hỏi ngay:

- Tôn giá phải chăng là lão đại trong Tiêu thị Tứ Kiệt ở Cửu Lý Nhai tên gọi Tiêu Đại Kiên?

Hán tử cao lớn đáp:

- Lão biết vậy là hay. Ngày trước Tạ Kim Ấn chịu thuê mướn chống kiếm đang đêm vượt Cửu Lý Nhai đánh chết tứ đệ của bọn ta. Mối thâm cừu đại hận này bây giờ lão bảo ta đi đòi ai?

Hắn nhìn Tạ Kim Chương một cái rồi gầm lên:

- Họ Tạ kia! Ngươi đã là bào đệ của Tạ Kim Ấn vậy ngươi phải trả món nợ máu đó thay cho y.

Tiêu Đại Kiên rút binh khí ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng. Hiển nhiên là cây nguyệt nha côn to lớn. Hắn vung trường côn muốn đập xuống người Tạ Kim Chương.

Tiếng côn rít lên vù vù đánh tới trước mặt Tạ Kim Chương. Chòm râu bạc dưới cằm lão bay phất phới, lão lạng người đi lùi lại năm bước.

Tiêu Đại Kiên rung tay một cái lại đánh liền ba côn cực kỳ lợi hại.

Tạ Kim Chương lạnh lùng nói:

- Lão phu không muốn động thủ với tráng sĩ. Vậy tráng sĩ thu binh khí về đi!

Lão vừa nói vừa vung hai tay giải khai thế công mãnh liệt của đối phương.

Tiêu Đại Kiên quay lại nhìn hai đại hán đứng bên quát:

https://thuviensach.vn

- Mối thù giết em lẽ nào không trả? Nhị đệ, tam đệ! Sao các ngươi còn chưa động thủ?

Hai hán tử kia nghe nói vậy đều rút trường côn bao vây Tạ Kim Chương. Lập tức ba cây côn phối hợp rất thần diệu và cực kỳ nghiêm mật.

Tạ Kim Chương bị hãm trong vòng vây bóng côn trùng điệp. Lão né tả tránh hữu không thoát được nguy cơ mà lão vẫn không chịu trả đòn.

Tiêu Đại Kiên hô lên một tiếng. Ba cây trường côn đổi thế, công càng ráo riết hơn, xem chừng Tạ Kim Chương nếu không phản kích tất bị tử thương dưới làn côn ảnh dầy đặc.

Lão tự nhủ:

- "Hỏng rồi!"

Tay phải nắm lại thành quyền vung lên đưa vào giữa làn bóng côn gạt ra.

Ba hán tử thấy thế côn bị một luồng lực đạo kỳ dị hất ra thì không khỏi kinh hãi. Chúng vận nội lực để đoạt lại thượng phong.

Tạ Kim Chương khẽ quát một tiếng. Ba tiếng "rắc rắc rắc" vang lên. Cả ba cây nguyệt nha côn đều bị gẫy làm hai đoạn.

Tạ Kim Chương phóng chưởng đánh gẫy côn nhanh như điện chớp. Tiêu thị Tam Kiệt chưa nhìn rõ chiêu số của địch thủ mà trường côn trên tay đã bị đánh gẫy hết.

Mọi người trong tửu lâu nhìn thấy tình trạng này đều hồi hộp trong lòng. Nhất là Tiêu thị Tam Kiệt càng kinh hãi muôn phần, vì từ ngày chúng bước chân vào chốn giang hồ chưa từng nếm mùi thất bại, cũng ít khi gặp đối thủ bản lãnh cao hơn họ, chứ đừng nói đến chuyện bẻ gẫy binh khí. Bản lãnh Tạ Kim Chương đối với chúng là một điều kỳ dị.

Tạ Kim Chương thu chưởng về trầm giọng nói:

- Tiêu Đại Kiên! Các vị bức bách lão phu vào bước đường cùng nên bất đắc dĩ phải ra tay.

Tiêu thị Tam Kiệt trong lòng vừa kinh hãi vừa bồn chồn. Tiêu Đại Kiên tự biết ở lại cũng chẳng làm gì được, liền vẫy tay ra hiệu. Ba người không nói gì nữa, lật đật chạy vù ra cửa.

Tiêu thị Tam Kiệt vừa bỏ đi thì cửa lầu lại có bóng đen thấp thoáng. Một người đứng tuổi ăn mặc theo kiểu thuật sĩ tiến lên. Tay y xách một cái

https://thuviensach.vn

rương thuốc như thầy lang dạo. Thầy tướng số tay cầm xâu nhạc lắc lên cho nó bật ra tiếng loảng choảng, nhìn tửu khách một lượt rồi nói:

- Phú quý sinh tử là có mệnh trời. Biết trước ba ngày có thể đổi họa thành phúc. Tại hạ lê chân bốn biển. Văn tài võ công chẳng có gì nhưng nghề thuật số đã lầu thông. Liệt vị có điều chi nan giải, tại hạ sẽ chỉ rõ bến mê theo đường phương tiện...

Cử tọa không ai trả lời. Nhà thuật số lại đảo mắt nhìn quanh tửu lâu. Sau cùng ánh mắt rời đến người Tạ Kim Chương liền tiến lại trước mặt chắp tay nói:

- Xin chào lão trượng.

Tạ Kim Chương chau mày đáp:

- Hiện giờ lão phu không được rảnh để coi bói hay chiết tự. Mời các hạ đi kiếm người khác.

Thầy tướng số không lộ vẻ gì tức giận, thủng thẳng nói:

- Tại hạ học coi tướng từ thuở nhỏ. Mỗi ngày coi hàng ngàn người, hiện giờ thấy lão trượng khí độ hiên ngang, tất không phải nhân vật tầm thường. Có điều...

Thầy tướng số cố ý dừng lại rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Huyệt Mi Tâm lão trượng có nốt ruồi và ấn đường lại tụ hắc khí là có điềm bất tường. Chẳng phải tại hạ cố ý hăm dọa. Tình thật lão trượng trong những ngày gần đây hành động phải coi chừng.

Tạ Kim Chương nhìn thầy tướng không chớp mắt hỏi:

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Thầy tướng ngập ngừng đáp:

- Theo chỗ tại hạ nhận xét thì lão trượng gặp phải kỳ họa một ngày rất gần.

Tạ Kim Chương cười rộ nói:

- Đã có phúc thì không có họa mà có họa thì cũng không tránh được. Ha ha! Đa tạ tiên sinh có lòng chỉ điểm. Lão phu sẽ hành động một cách dè dặt...

Lão chưa dứt lời, tay mặt đã đưa ra chụp lấy rương thuốc màu đen của đối phương đang cầm tay. Lão động thủ nhanh như chớp một cách đột ngột

https://thuviensach.vn

và đã chắc mẩm chụp trúng. Ngờ đâu thầy tướng dường như đã chuẩn bị từ trước, chân y hơi loạng choạng, người y lảng tránh, coi hời hợt mà đủ khiến cho Tạ Kim Chương chụp sểnh. Thầy tướng la lên:

- Lão trượng... lão trượng làm gì thế này?

Tạ Kim Chương lờ đi như không nghe tiếng thầy tướng, vừa di động thân hình vừa vươn tay mặt ra phóng chưởng đánh vào trước ngực đối phương. Đồng thời, lão vung tay trái lại toan chụp lấy rương thuốc. Cái trò dương đông kích tây của lão thật là tuyệt diệu.

Thầy tướng toan đưa tay ra ngăn trở chưởng lực của Tạ Kim Chương thì tất rương thuốc bị chụp trúng. Y liền một mặt xoay mình đi một vòng, một mặt vung chưởng đón đỡ và lùi lại ngoài năm bước.

Thầy tướng đột nhiên co ngón tay trái lại búng vào rương thuốc. Nắp rương tự động bật lên, một tia nước xanh biếc từ trong rương vọt ra như suối phun vào người Tạ Kim Chương.

Lúc tia nước phun ra, mọi người trong tửu lâu ngửi thấy mùi tanh tưởi buồn nôn, chẳng ai bảo ai đều tới tấp né tránh. Bất thình lình có tiếng người la lên:

- “Kỳ ngải độc dịch”! “Kỳ ngải độc dịch”!

Mọi người nghe nói đều sợ hãi thất sắc.

Nguyên thứ “Kỳ ngải độc dịch” chế bằng những chất độc phối hợp với nước dòng suối An Cô Khổ. Chất nước này hễ dính vào da một chút là chất độc loang ra khắp mình mẩy, ghê gớm không biết đến thế nào mà nói. Trong rương thuốc của thầy lang dạo mà lại đựng chất kịch độc này thì còn ai nghĩ tới?

Chất “Kỳ ngải độc dịch” vọt lên không rồi tản ra mỗi lúc một rộng khiến ai cũng bở vía.

Tạ Kim Chương ngẩn người ra một chút. Rồi chẳng những lão không lùi mà lại tiến lên. Lão vung tít song chưởng cho chất độc bắn ra ngoài hiên mé tả. Lão vừa hất chất độc vừa hít mạnh một hơi chân khí.

Đột nhiên một bóng người nhảy vọt lên không vung đơn chưởng nhằm đánh xuống sau lưng Tạ Kim Chương.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đứng bên, bầu máu nóng sôi lên sùng sục vì người kia ra tay tàn độc, chàng chưa từng thấy ai như vậy. Tuy lòng chàng nảy ra một ý nghĩ cổ quái là đối với Tạ Kim Chương chàng chẳng có hảo cảm gì nhưng bản năng nghĩa hiệp thúc bách chàng không thể ngồi bàng quan được. Chàng gầm lên một tiếng, nhảy vọt ra vung tay lên quát:

- Dừng tay!

Người kia tức giận hỏi:

- Thằng lỏi kia! Ngươi được mấy hơi mà dám dính vào việc người ta?

Hắn không chờ chưởng lực của Triệu Tử Nguyên đánh tới đã xoay mình thay đổi phương vị, nhưng luồng chưởng lực vẫn uy hiếp những yếu huyệt sau lưng Tạ Kim Chương.

Tạ Kim Chương đột nhiên cảm thấy sống lưng dường như vị khối đá nặng ngàn cân đè ép. Lão không kịp nghĩ gì nữa, co năm ngón tay mặt lại rồi phóng ra những luồng chỉ lực tan bia vỡ đá.

Người kia đã chắc mẩm kiềm chế được Tạ Kim Chương, không ngờ đối phương lại ứng biến thần tốc như vậy. Hắn ngần ngừ một chút thì những luồng chỉ lực đã rít lên xô tới. Người kia kinh hãi nhảy lùi lại ba bước. Năm luồng chỉ lực lướt qua bên mình hắn.

Tạ Kim Chương hít mạnh một hơi chân khí, nhìn thầy tướng hỏi:

- Độc Lang Quân Tinh Miễu phải chăng là ngươi?

Thầy tướng không ngờ mình bố trí tập kích liên hoàn chu đáo như vậy mà đều bị đối phương nhất nhất phá tan. Bất giác hắn sinh lòng sợ sệt đáp:

- Họ Tạ kia! Té ra ngươi nhận được Tinh mỗ.

Tạ Kim Chương trầm giọng đáp:

- Ngươi ỷ mình có độc khí để hoành hành vùng Lưỡng Hồ. Giữa lão phu và ngươi không có chuyện gì xích mích, sao ngươi lại dùng kế đê hèn ám toán lão phu?

Độc Lang Quân Tinh Miễu đáp:

- Lão nói trúng! Tinh mỗ chẳng khi nào vô cớ gây gổ với ai. Lão là người hiểu rõ đó!

Tạ Kim Chương không nhịn được ngắt lời:

- Phải chăng ngươi muốn quanh co để chối cãi một cách hàm hồ?

https://thuviensach.vn

Độc Lang Quân Tinh Miễu trỏ vào người vừa ám toán Tạ Kim Chương đáp:

- Lão muốn biết nguyên nhân thì cứ hỏi Mã đại hiệp đây.

Tạ Kim Chương ngẫm nghĩ một chút rồi quay lại hỏi người kia:

- Phải chăng các hạ là dòng dõi Mã Thành Quan ở An Huy?

Người kia hằn học:

- Mã Thành Quan chích là tiên phụ. Hai mươi lăm năm trước đây lão nhân gia bị chết dưới lưỡi kiếm của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Chuyến này ta mời được Độc Lang Quân viện trợ để báo thù. Ngươi đã là bào đệ của Tạ Kim Ấn thì dĩ nhiên bọn ta không thể tha được.

Hắn vừa dứt lời lại phóng chưởng đánh ra.

Tạ Kim Chương né mình tránh khỏi, nói:

- Lão phu không muốn hạ thủ gia hại các vị cho thêm nặng tội của gia huynh. Nếu các hạ là người thông tình đạt lý thì đừng nên bức bách lão phu phải ra tay nữa...

Mã Trí Vi, con Mã Thành Quan ngắt lời:

- Đừng rườm lời nữa. Nộp mạng đi thôi!

Hắn vừa dứt lời vung chưởng nhằm đánh vào người Tạ Kim Chương.

Tạ Kim Chương thấy đối phương nhất quyết động thủ thì ngấm ngầm buông tiếng thở dài, toan vung chưởng đối địch.

Giữa lúc ấy bỗng nghe thanh âm lanh lảnh cất lên:

- Mới sáng sớm mà ai đã đến đây náo động om sòm? Chà! Lại còn muốn liều mạng nữa.

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy ngoài cửa thang lầu có một thiếu phụ trẻ đẹp, mình mặc áo mầu hoa đào không biết đứng đó từ hồi nào.

Thiếu phụ trẻ đẹp vừa xuất hiện đã khiến cho tửu lâu nhốn nháo cả lên.

Quần hào châu đầu ghé tai thì thầm bàn tán:

- Đào Hoa Nương Tử phải không?

- Đào Hoa Nương Tử ở Ngũ Hoa động đã tới!

- Đào Hoa Nương Tử tới đây, chúng ta lại được một phen khoái mắt.

https://thuviensach.vn

- Người kia chắc không ăn được Tạ Kim Chương rồi. Nghe nói bào huynh lão có mối liên quan với Đào Hoa Nương Tử...

- Hừ! Đào Hoa Nương Tử rất ghét kẻ nào nhắc tới chuyện đó. Ngươi có mấy cái đầu mà dám nói chuyện người.

Đào Hoa Nương Tử đảo cặp mắt xinh đẹp nhìn quanh tửu lâu một lượt, tuy miệng mụ tươi cười mà bao nhiêu tửu khách đều run bần bật không dám lên tiếng.

Đào Hoa Nương Tử tha thướt bước tới chỗ mấy người đang tranh đấu, cất giọng trong trẻo hỏi:

- Phải chăng tên bào đệ của Tạ Kim Ấn cũng đến đây? Hay lắm! Hay lắm!

Tạ Kim Chương vội liếc mắt nhìn Đào Hoa Nương Tử. Lão cả kinh thất sắc, không nói nửa lời, co người vọt ra ngoài tửu lâu.

Mã Trí Vi và Độc Lang Quân Tinh Miễu đồng thanh lớn tiếng quát:

- Họ Tạ Kia! Chạy đâu cho thoát?

Triệu Tử Nguyên ngó màn kịch bằng cặp mắt lạnh lùng. Lòng chàng nảy ra nhiều mối cảm giác phức tạp, nghĩ thầm:

- "Tạ Kim Ấn chìm đắm vào nghề Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Một đời lão giết không biết bao nhiêu người để thu lấy kết quả gây cừu hận khắp thiên hạ, bốn mặt đều bị bao vây. Bất luận kẻ chính người tà đều muốn giết cho bằng được mới hả. Hiện giờ lão sinh tử chưa hay, khiến bào đệ phải chịu tội thay. Phải chăng đây cũng là nhân quả báo ứng?"

Đào Hoa Nương Tử thấy Tạ Kim Chương hấp tấp chạy đi, mụ cũng không rượt theo, đưa thị tuyến từ từ ngó Triệu Tử Nguyên hồi lâu.

Triệu Tử Nguyên bị mụ dòm ngó không tự chủ được ngảnh đầu ra chỗ khác.

Bỗng nghe Đào Hoa Nương Tử khẽ "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Coi giống quá... giống như... ngày trước...

Giọng nói của mụ đầy vẻ nghi ngờ. Mụ chưa hết câu đã dừng lại.

Bữa trước ở Quỷ trấn, Triệu Tử Nguyên đã được nghe Tạ Kim Chương cũng nói một câu như vậy. Chàng không hiểu ý tứ mà cũng chẳng sao đoán ra được.

https://thuviensach.vn

Bây giờ chàng lại rất đỗi ngạc nhiên.

Đào Hoa Nương Tử nhìn Triệu Tử Nguyên mỉm cười. Nụ cười này có một ma lực hấp dẫn khiến người ta phải điên đảo thần hồn. Lại nghe tiếng mụ thánh thót lọt vào tai:

- Tiểu huynh đệ! Phải chăng ngươi cũng họ Tạ?

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi lại:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên. Sao Nương tử lại hỏi câu đó?

Đào Hoa Nương Tử ngó Triệu Tử Nguyên bằng cặp mắt hoài nghi. Mụ thấy chàng lộ vẻ bâng khuâng thì nghĩ thầm:

- "Gã thiếu niên này giống hệt oan gia kia.

Nhưng lạ thay sao gã không ở họ Tạ? Chẳng lẽ mắt ta coi lầm người?"

Triệu Tử Nguyên cũng sinh lòng ngờ vực tự hỏi:

- "Họ Tạ ư? Sao mụ lại muốn ta họ Tạ? Mụ hỏi câu đó thật là kỳ dị."

Lòng chàng mải mê suy nghĩ không để ý đến lão áo đỏ ngồi bên nét mặt sa sầm coi gớm khiếp.

Sau một lúc Triệu Tử Nguyên tỉnh táo lại, tự mắng:

- Chết thật! Mình ngu quá! Tạ Kim Chương là bào đệ Tạ Kim Ấn mà mình không dò hỏi vụ này...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hung Thủ Giết Tào Sĩ Ngoan Là Ai?

Chàng nghĩ tới đây liền chẳng kể gì đến lão áo đỏ và Đào Hoa Nương Tử đang có mặt tại đó nữa, lật đật rượt theo về phía Tạ Kim Chương vừa lướt đi.

Đào Hoa Nương Tử khẽ quát:

- Tiểu huynh đệ hãy dừng bước!

Bóng người tha thướt bay vọt ra ngoài mấy trượng. Chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Thiên Phong thấy thân hình Triệu Tử Nguyên vọt đi nhanh như tên bắn, liền quay lại hỏi lão áo đỏ:

- Lão gia có cần bắt gã tiểu tử họ Triệu trở lại thì thuộc hạ xin rượt theo.

Lão áo đỏ lắc đầu đáp:

- Không cần! Thằng nhỏ đó đã uống chất độc Mã Lan của lão phu, chẳng khi nào dám bỏ đi mất tích, sớm muộn gì rồi cũng trở về. Gã gấp rút chạy đi có lẽ là để rượt theo Tạ Kim Chương.

Nói về Triệu Tử Nguyên ra khỏi thị trấn tiếp tục lướt người đi nhanh như gió.

Chàng chạy được một quãng dài rồi dần dần đi vào chỗ hoang vắng mà thủy chung không thấy bóng Tạ Kim Chương đâu. Chàng dừng bước lại ngảnh nhìn tứ phía, thị tuyến bỗng chạm vào một người thi triển khinh công tốc độ kinh người đang chạy về hướng Tây. Người kia cỡ hai mươi tuổi, gương mặt quen thuộc.

Triệu Tử Nguyên vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay liền lớn tiếng gọi:

- Cố huynh!

https://thuviensach.vn

Chàng thiếu niên đó chính là Cố Thiên Võ. Gã nghe tiếng Triệu Tử Nguyên hô hoán, quay đầu nhìn lại nhận ra chàng vẫn lặng thinh tiếp tục chạy miết không dừng bước lại.

Triệu Tử Nguyên không khỏi ngạc nhiên, nhưng chàng chẳng rảnh để suy nghĩ, cũng co giò rượt theo vượt qua đứng chắn trước mặt Cố Thiên Võ hỏi:

- Cố huynh! Huynh không nhận ra tiểu đệ ư?

Cố Thiên Võ chẳng nói năng gì lại nhảy vù lướt qua bên mình Triệu Tử Nguyên rồi mới quay lại lên tiếng:

- Việc gấp quá! Tiểu đệ không chần chờ được. Chiều nay vào khoảng giờ thân Triệu huynh đến gặp tiểu đệ tại chùa Quảng Linh tại Trấn Bắc...

Về sau tiếng gã nhỏ đi không ghe rõ nữa. Gã chạy xa hơn mười trượng, bóng người biến thành một chấm đen rồi mất hút trong ánh bình minh.

Triệu Tử Nguyên trong lòng nghi hoặc tự hỏi:

- "Cố Thiên Võ đã bị thương về mũi kim châm có chất độc Mã Lan của lão áo đỏ tàn phế. Theo lời lão thì y chỉ sống được trong bốn mươi tám giờ mà sao hiện nay y vẫn chưa chết? Vậy lão áo đỏ nói láo ư? Sao Cố huynh lại bỏ Thái Chiêu bảo chạy đi? Vừa rồi y nói có việc gấp là việc gì?"

Chàng ngẩn người ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra được manh mối, đành lắc đầu cất bước tiếp tục tiến về phía trước.

Vừng thái dương mỗi lúc một lên cao chiếu xuống mặt đất làm cho nóng bức.

Triệu Tử Nguyên đi tới sườn núi, bỗng nghe tiếng động theo chiều gió đưa lại phảng phất như đấu quyền cước. Chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ gần đây có người động thủ ra chiêu. Phải chăng Tạ Kim Chương lại gặp cừu địch?

Chàng theo sườn núi đi xuống thì trước mắt hiện ra ngã ba đường. Chàng đang bồi hồi trong dạ bỗng nghe thanh âm ồm ồm lọt vào lỗ tai:

- Họ Tào kia! Lão còn chưa chịu xếp một bề ư? Phía sau phía trước căn nhà gianh này đều do đồ nhi của lão phu canh giữ. Lão động thủ để toan chuồn đi nhưng không được đâu.

Một thanh âm khách trầm trầm hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Nói vậy thì các hạ cố ý giữ Tào mỗ chăng?

Giọng nói ồm ồm lúc trước lại cất lên:

- Chúng ta bất tất phải rườm lời cho mất thì giờ. Lão Tào kia! Giao vật đó cho lão phu thì lão mở đường cho mà đi. Bằng không... Ha ha! Hậu quả khó mà tưởng tượng được...

Những thanh âm này từ con đường nhỏ mé tả vọng lại. Triệu Tử Nguyên vọt người đi bốn, năm trượng, thanh âm nghe đã rõ hơn. Chàng nghe tiếng người ồm ồm hỏi gặng:

- Lão có chịu giao hay không?

Thanh âm trầm trầm hỏi lại:

- Các hạ bảo giao vật gì?

Tiếng người ồm ồm đáp:

- Ở trước mặt lão phu thì đừng giả vờ nữa. Trước khi lâm tử, Triệu Phi Tinh đã giao cho lão một cuốn sách nhỏ màu vàng, lão tưởng lão phu không biết ư?

Thanh âm trầm trầm đáp lại:

- Tin tức của các hạ rất xác đáng!

Giọng nói ồm ồm:

- Họ Tào kia! Trong mình lão đã in năm vết "Châu Sa huyết chưởng" của lão phu thì chẳng sống được bao nỗi, chưa biết chết lúc nào. Bữa nay lão không chịu giao cuốn sách lại càng nguy nữa.

Một thanh âm ấm ớ xen vào:

- Lão này quật cường lắm! Hà tất sư phụ còn đem đàn gẩy tai trâu? Sao không phóng chưởng giải quyết lão đi cho rồi?

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Trong bọn này có một người họ Tào. Chẳng biết có phải Tào Sĩ Ngoan không? Mấy bữa trước Tào tiền bối đã đến Thái Chiêu bảo định giải cứu lão Ngụy? Ta phải lại coi xem thế nào?"

Chàng không dám chần chờ, vọt mình về phía phát ra thanh âm. Bây giờ chàng lại nghe tiếng quát tháo tựa hồ hai bên đã xảy ra cuộc động thủ.

Bất thình lình, có tiếng rú thê thảm vang lên! Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp, rung hai tay như chim bay vọt mình đi qua một khúc quanh.

https://thuviensach.vn

Chàng ngó thấy ở mé tả có một căn nhà gianh đã đổ nát. Đứng đàng xa thấy nhiều mảng tường đã lăn kềnh. Mái nhà tuy chưa sập nhưng cũng xiêu vẹo, tựa hồ một căn nhà hoang phế dùng làm nơi chứa cỏ. Chàng lại gần thì thấy bốn bề tịch mịch và phát sinh cảm giác bất tường, dường như căn nhà gianh đổ nát này tỏa ra làn không khí khiến người ta phải run sợ.

Trong nhà cửa đóng. Triệu Tử Nguyên lớn tiếng hỏi:

- Có ai trong đó không?

Chàng hỏi luôn ba câu vẫn không thấy động tĩnh gì. Những thanh âm và tiếng quyền cước chàng vừa nghe thấy mới trong chớp mắt đã im bặt.

Triệu Tử Nguyên bất giác ớn lạnh xương sống. Chàng ngần ngừ một lúc rồi đi đến quyết định:

- "Hay dở gì ta cũng phải vào xem sao?"

Chàng vừa giơ tay đẩy, cánh cửa đã kẹt mở. Chàng khoa chân bước vào thì bên trong tối om. Chàng vận nội lực vào hai bàn tay, lần mò đi vào.

Nhờ ánh dương quang lọt qua khe cửa, Triệu Tử Nguyên nhìn thấy lờ mờ màng nhện chằng chịt khắp nơi. Mặt đất tro bụi ngập dầy. Hiển nhiên là căn nhà lâu ngày không có người ở. Triệu Tử Nguyên vận mục lực nhìn quanh: giữa nhà đặt cỗ hương án đã mục nát. Gần án là một lão nho sinh nằm yên... đúng là Tào Sĩ Ngoan. Triệu Tử Nguyên khẽ gọi:

- Tào tiền bối! Tiền bối đấy ư?

Tào Sĩ Ngoan vẫn không nhúc nhích. Triệu Tử Nguyên la thầm trong bụng:

- "Phải chăng Tào tiền bối chết rồi? Nếu còn sống sao không phản ứng?"

Chàng nhìn kỹ lại thì nét mặt Tào Sĩ Ngoan có vẻ vẫn bình yên, không tỏ ra triệu chứng gì bị chết một cách đột ngốt. Chàng lại để tay lên ngực lão thấy trái tim đã ngừng đập. Hiển nhiên lão tắt hơi từ lâu rồi. Triệu Tử Nguyên chưa từng thấy ai chết một cách bình tĩnh như người ngủ say, trong lòng rất lấy làm kỳ!

Bỗng chàng cảm giác trước ngực khó thở. Lúc ở Thái Chiêu bảo chàng đã cùng Cố Thiên Võ hợp lực dẫn Yên Định Viễn ra chỗ khác để cứu mạng Tào Sĩ Ngoan. Không ngờ lão vẫn không thoát khỏi kiếp nạn và bị hại ở đây.

https://thuviensach.vn

- “Kẻ nào đã hạ độc thủ giết lão một cách vô hình bằng thủ đoạn khủng khiếp?”

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- “Ai đã giết chết Tào tiền bối? Hung thủ bỏ đi rồi hay vẫn quanh quẩn đâu đây?”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe ngoài căn nhà có tiếng bước chân trầm trọng. Chàng lắng tai thì thanh âm không phải chỉ có một phía vọng lại nên trong lòng kinh hãi vô cùng! Thần kinh chàng bị căng thẳng. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, chàng tự hỏi:

- “Phải chăng bọn hung thủ hạ sát Tào tiền bối bỏ đi rồi quay trở lại? Ta phải tìm chỗ kín ẩn mình để nhòm ra coi.”

Chàng đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra sau bức tường mé hữu có một tấm màn che thị tuyến, ai ẩn vào đó khó có người phát giác ra được. Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

- “Chỗ đó tuy kín đáo, nhưng người ta cũng nghĩ vậy và sẽ vào đây dòm ngó.”

Rồi chàng vội ẩn mình vào sau cái quầy gỗ màu đen, cách bức màn kia chừng mấy thước.

Chàng vừa ẩn mình xong thì cánh cửa kẹt mở. Triệu Tử Nguyên ngồi trong tối nín thở, lắng nghe động tĩnh, chưa dám thò đầu ra nhòm trộm ngay. Chàng nghe tiếng bước chân nặng nhẹ không đều tiến vào.

Bỗng thanh âm ấm ớ cất lên:

- Sư phu! Đệ tử nhớ rõ ràng vừa rồi lúc ra đi đã khép cửa chặt mà bây giờ lại hé mở. Hiển nhiên có người vào trong này.

Thanh âm ồm ồm hỏi lại:

- Triều Tinh! Ngươi nhớ kỹ lại coi, có lầm lộn không?

Gã Triều Tinh đáp:

- Không thể lầm được.

Giọng nói ồm ồm lại cất lên:

- Thi thể lão họ Tào vẫn chưa di động. Chắc kẻ mới đến còn ẩn nấp trong nhà này...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên không nhịn được nữa thò đầu nhìn ra ngoài. Nhờ có ánh sáng lờ mờ chàng ngó thấy hai người đứng trước án.

Người mé hữu là một gã thiếu niên, tuổi lối đôi mươi, diện mạo tuấn tú nhưng ra chiều xảo quyệt.

Người đứng bên gã thiếu niên, mặc áo xám. Hai tay thủ trong áo. Vẻ mặt trơ như gỗ. Hiển nhiên hắn đeo mặt nạ.

Người áo xám xoay nửa mình. Tà áo lay động cũng đủ tỏ ra con người thâm ác khiến Triệu Tử Nguyên phải ớn da gà.

Chàng chợt nhớ tới thân thế người áo xám thần bí bất giác chấn động tâm thần. Trước đây chưa lâu, lúc chàng ở Lưu Hương viện đã gặp người áo xám này và suýt nữa phải bỏ mạng về tay hắn. Người áo xám chính là phụ thân của Võ Băng Hàm và là chủ nhân Viện Lưu Hương. Bất giác chàng sợ toát mồ hôi.

Người áo xám cặp mắt lạnh lùng sáng như điện đảo nhìn bức màn vải và cái quầy đen, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn nào đó? Tự động xuất hiện đi, hay để lão phu phải vào nắm cổ lôi ra?

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Lão áo xám này nham hiểm lắm! Phía sau cái quầy đen tối om thì lão ngó thấy ta làm sao được? Lão nói vậy để xem ta có tật giật mình không? Nếu là kẻ khác thì có khi trúng kế lão và tự động chường mặt ra."

Lão áo xám không thấy phản ứng liền biến sắc rảo bước tiến vào phía quầy.

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh hơn trống làng, tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra khỏi cửa miệng. Chàng hít một hơi chân khí, toàn thân phòng bị.

Lão áo xám đi chừng năm, sáu bước thì đột nhiên dừng lại, từ từ ngoảnh đầu ra...

Triệu Tử Nguyên thấy lão hành động rất thần bí và dè dặt thì không khỏi nao nao trong dạ.

Trong khoảnh khắc này, cánh cửa gỗ lại lay động. Một bóng người nữa tiến vào.

https://thuviensach.vn

Lão áo xám cười khành khạch nói tiếp:

- Ngươi xuống địa ngục đi thôi!

Lão chưa dứt lời đã phất tay áo một cái. Trong nhà một luồng âm phong nổi lên kèm theo tiếng vù vù rất cổ quái.

Người kia phản ứng rất mau lẹ, lập tức né người sang mé tả.

Lão áo xám nở một nụ cười nham hiểm. Lão lạng người đi, thủ thức huy động như cũ.

Người kia lùi lại, la lên:

- Võ Khiếu Thu! Đừng đánh nữa! Người nhà đây mà!

Lão áo xám nghe tiếng dừng tay, lạnh lùng nói:

- Địch Nhất Phi! Lão phu chờ ở đây đã lâu rồi.

Triệu Tử Nguyên thò đầu nhìn ra thấy người kia là một hán tử trung niên, thân hình cao lớn, ăn mặc dị dạng. Gã đứng ngay trước cửa căn nhà gianh. Triệu Tử Nguyên lẩm lẩm:

- Địch Nhất Phi nào? Cái tên này nghe lạ quá!

Triệu Tử Nguyên không biết hán tử ăn mặc dị dạng chính là Địch Nhất Phi mà mấy bữa trước đây, một mình gã đã lên chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn đánh cắp thanh kiếm gẫy kêu bằng "Hàn Nguyệt kiếm". Gã bị thủ tòa viện Đạt Ma là Giác Hải đại sư cùng ba nhà sư đuổi chạy đến trước cửa Thái Chiêu bảo. Gã đã vung tay phóng "Thanh Văn chưởng" ra. Chưởng lực của gã mãnh liệt chẳng kém gì thủ tòa viện Đạt Ma, chùa Thiếu Lâm.

Giả tỷ Triệu Tử Nguyên mà biết gã là người dị tộc võ công hiếm có thì chàng không thể thản nhiên được.

Lão áo xám tức Võ Khiếu Thu lại hỏi:

- Nhất Phi! Sao bây giờ ngươi mới tới? Thanh "Hàn Nguyệt kiếm" đó ngươi đã giao cho Yên Định Viễn chưa?

Địch Nhất Phi gật đầu đáp:

- Địch mỗ vào được nội điện chùa Thiếu Lâm há phải chuyện dễ dàng?

Lấy cắp được thanh đoạn kiếm rồi lại chạy về Thái Chiêu bảo giao kiếm cho Yên lão đầu. Thế là hiện giờ lão họ Yên đã thu được hai thanh đoạn kiếm "Kim Nhật"

và "Hàn Nguyệt"...

https://thuviensach.vn

Võ Khiếu Thu “ồ” một tiếng rồi hỏi:

- Còn thanh “Phiên Tinh kiếm” thì sao?

Địch Nhất Phi đáp:

- Yên Định Viễn đã điều tra ra “Phiên Tinh kiếm” hiện để ở núi Võ Đang và bảo Địch mỗ tìm cách lấy cắp...

Võ Khiếu Thu ngắt lời:

- Hay lắm! Ngươi hãy theo lời dặn dò của lão Yên mà làm. Dù lão có giảo hoạt đến đâu cũng không thoát khỏi cạm bẫy của lão phu.

Địch Nhất Phi khẽ hỏi:

- Võ viện chúa! Vai trò của Địch mỗ đóng có khá không?

Võ Khiếu Thu gật đầu đáp:

- Được đấy! Nhưng cần phải khéo hơn nữa. Lão họ Yên bản tính rất đa nghi, ngươi trà trộn với hắn đừng để bại lộ hành tàng cho lão khám phá ra.

Địch Nhất Phi đáp:

- Cái đó lão bất tất phải quan tâm. Yên lão đầu lúc lâm biệt còn dặn Địch mỗ lên núi Võ Đang lấy cắp “Phiên Tinh kiếm” đủ tỏ lão không nghi ngờ gì hết.

Gã nói tới đây ra chiều đắc ý cười khà khà nói tiếp:

- Đáng cười cho Yên Định Viễn thông minh là thế mà để họ Võ coi như đồ chơi trên tay...

Võ Khiếu Thu trầm giọng ngắt lời:

- Lão phu vẫn e ngại không thuận lợi được như thế.

Địch Nhất Phi ngạc nhiên hỏi:

- Sao?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Lão họ Yên chẳng phải là hạng dễ lừa bịp. Nhiều lắm chúng ta chỉ có thể dẫn dắt lão chạy theo mình trong một thời gian nữa thôi. Lâu ngày tất bị lão phát giác. Hơn nữa...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa trước lão phu đã nghĩ ra một kế, cố ý sai tiểu nữ lã Võ Băng Hàm phái một tên thiếu niên họ Triệu lần vào Thái Chiêu bảo để đánh cắp “Kim Nguyệt kiếm”...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây bất giác chấn động tâm thần. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Địch Nhất Phi la hoảng:

- Ủa! Lão làm thế là có dụng ý gì?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Đó là kế "Thanh đông kích tây" của lão phu khiến cho họ Yên hiểu lầm mình vẫn dòm ngó thanh đoạn kiếm kia mà thực ra... Ha ha! Chỗ dụng ý của lão phu dĩ nhiên ngươi có thể đoán ra được.

Địch Nhất Phi ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên tỉnh ngộ vỗ tay nói:

- Té ra là thế! Kế đó quả nhiên rất cao minh!

Võ Khiếu Thu lắc đầu nói:

- Đã đành là cao minh, nhưng đêm qua tiểu nữ Băng Hàm tiến vào tòa cổ bảo để chỉ thị cho gã họ Triệu phải phải hành động thận mật, Hàm nhi bị lão Yên phát giác. Sau y cũng bình yên rút lui được, nhưng e rằng vì thế mà lão sinh lòng cảnh giác...

Lão chưa dứt lời đột nhiên búng tay một cái. Một luồng kình phong lướt qua bên mình Địch Nhất Phi vọt tới cánh cửa gỗ nửa mở. Miệng lão quát:

- Đã đến sao lại không vào?

Bỗng thấy cánh cửa lay động. Một bóng người yểu điệu mặc áo mầu sắc như cánh hoa đào thấp thoáng bước vào. Người này phất tay áo hất luồng kình lực của đối phương đi.

Võ Khiếu Thu không truy kích nữa lạnh lùng hỏi:

- Đào Hoa Nương Tử ở Đào Hoa Động mà hành tung cũng giấu đầu hở đuôi ư?

Người này quả là Đào Hoa Nương Tử mới lộ diện ở trấn Đại Lệ. Gương mặt mụ như đóa hoa phù dung hớn hở tươi cười, cất tiếng thỏ thẻ:

- Võ đại quan nhân đã phát tích rồi. Nhưng tiện thiếp khuyên đại nhân ăn nói phải dè dặt một chút, không thì khó coi lắm.

Võ Khiếu Thu hơi biến sắc hỏi:

- Nương tử nói hai chữ "phát tích" là có ngụ ý gì?

Đào Hoa Nương Tử vẫn tươi cười đáp:

- Ý tứ gì thì chúng ta cứ để trong lòng không nên nói ra. Chẳng lẽ Võ đại quan nhân lại còn muốn tiện thiếp thuyết minh nữa sao?

https://thuviensach.vn

Võ Khiếu Thu cất giọng âm trầm nói:

- Trước mặt lão phu Nương tử đừng giở trò này. Kẻ khác sợ Ngũ Hoa Đồ ở Ngũ Hoa động nên không dám dây vào năm vị Nương tử, nhưng lão phu tuyệt chẳng quan tâm.

Đào Hoa Nương Tử hững hờ nói:

- Tiện thiếp chẳng đã nói hiện giờ Võ đại quan nhân phát tích rồi ư? Từ ngày Tạ Kim Ấn qua đời, các hạ và Yên Định Viễn là hai tay cự phách trong võ lâm, thanh giá không phải như ngày trước nữa. Dĩ nhiên không coi năm chị em tiện thiếp vào đâu.

Mụ nói bằng một giọng rất sắc bén. Võ Khiếu Thu khóe mắt âm trầm tựa hồ muốn nổi nóng.

Lúc này Đào Hoa Nương Tử đã đảo mắt nhìn quanh và ngó thấy thi thể Tào Sĩ Ngoan nằm ở gầm án. Mụ nhíu cặp lông mày hỏi:

- Phải chăng đại quan nhân đã giết lão này?

Võ Khiếu Thu hỏi lại:

- Phải thì làm sao?

Đào Hoa Nương Tử ngắm nhìn xác chết rồi đáp:

- Kẻ bị tử nạn dường như là Tào Sĩ Ngoan, một người tâm phúc như cánh tay mặt của tiền Bảo chúa Thái Chiêu bảo Triệu Phi Tinh. Lạ thiệt! Lão họ Tào kết oán với các hạ từ bao giờ?

Võ Khiếu Thu không trả lời, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Ai mà can thiệp vào chuyện người ta tức là kẻ đó muốn tìm đường chết.

Đào Hoa Nương Tử làm bộ lắc đầu lè lưỡi nói:

- Công việc của Võ đại quan nhân còn ai dám can thiệp? Đào Hoa Nương Tử này có lý đâu lại không biết tự lượng đến thế?

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Vậy Nương tử ngẫu nhiên tới đây chứ không phải muốn xung chàng với lão phu...

Đào Hoa Nương Tử ngắt lời:

- Nói ra các hạ cũng chẳng tin nào. Tiện thiếp đang ở trấn Đại Lệ vì rượt theo một gã thiếu niên không biết tên mà tới đây...

Võ Khiếu Thu ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Gã thiếu niên không biết tên ư?

Đào Hoa Nương Tử đáp:

- Tiện thiếp đang ở trên tửu lầu tại thị trấn thì gặp gã thiếu niên đó mà chỉ biết gã họ Triệu, mình mặc áo vải thô...

Võ Khiếu Thu ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm:

- Phải chăng là thằng nhỏ đó? Phải chăng thằng nhỏ đó?

Triệu Tử Nguyên ở trong bóng tối nghe được câu chuyện này chàng càng kinh hãi, nghĩ thầm:

- "Đào Hoa Nương Tử nói người thiếu niên đó đúng là ta rồi, nhưng không hiểu mụ rượt theo ta có dụng ý gì?"

Triệu Tử Nguyên đã chịu đau khổ vì Võ Băng Hàm mà mụ này cũng là đàn bà muốn tìm chàng, nên chàng tiên liệu là mụ sẽ đem nhiều phiền lụy đến cho mình, lòng chàng không khỏi xao xuyến.

Đào Hoa Nương Tử chú ý nhìn thấy Võ Khiếu Thu lộ vẻ kinh ngạc thì trong dạ rất đỗi hoài nghi.

Võ Khiếu Thu cặp mắt láo liên mất vẻ tự nhiên, lão hỏi:

- Đào Hoa Nương Tử! Nương tử định kiếm thằng nhỏ họ Triệu làm chi?

Đào Hoa Nương Tử không trả lời hỏi lại:

- Cái đó tiện thiếp không tiện trình bày. Xem chừng các hạ có nhận biết gã thiếu niên đó thì phải?

Võ Khiếu Thu hắng đặng một tiếng không đáp.

Đào Hoa Nương Tử nói:

- Các hạ không nói thì thôi. Tiện thiếp xin cáo từ.

Mụ trở gót lững thững ra cửa. Bỗng mụ dừng bước quay lại nói:

- Tiện thiếp có điều muốn thỉnh giáo Võ đại quan nhân.

Võ Khiếu Thu đáp:

- Nương tử cứ hỏi đi!

Đào Hoa Nương Tử hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phải chăng Tạ Kim Ấn đã chết về tay các hạ?

Võ Khiếu Thu chấn động tâm thần. Lão không ngờ đối phương hỏi câu này nên không trả lời được ngay. Nhưng chỉ trong chớp mắt lão khôi phục vẻ bình tĩnh hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Câu đó ở đâu mà ra?

Đào Hoa Nương Tử đáp:

- Nghe nói hai chục năm trước các hạ cùng Yên Định Viễn được chủ ngôi nhà xanh ở Thủy Bạc thuê mướn đưa đến mai phục ở gần Thúy Hồ rồi hạ sát Tạ Kim Ấn để bịt miệng. Cũng đêm hôm ấy cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên mười tám người đều bị giết ở trong chiếc du thuyền trên Thúy Hồ. Dường như Tạ Kim Ấn đã gây ra vụ án kia và màn kịch sau không cần nói cũng biết người chủ mưu là chủ căn nhà xanh ở Thủy Bạc.

Võ Khiếu Thu vẫn lặng lẽ không lên tiếng.

Đào Hoa Nương Tử lại nói tiếp:

- Hết chim thì bẻ cung. Chủ nhân căn nhà xanh ở Thủy Bạc thật là tàn nhẫn!

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Nương tử căn cứ vào đâu mà khẳng định như vậy?

Đào Hoa Nương Tử đáp:

- Người giang hồ đều nói thế. Không có lửa sao có khói? Các hạ còn chối cãi ư?

Võ Khiếu Thu nở nụ cười âm trầm nói:

- Lão phu có cãi đâu? Đúng thế! Họ Tạ quả chết về tay lão phu và Yên lão đầu. Tạ Kim Ấn một đời gây lên tội nghiệt đã nhiều, giết người như ngóe. Ha Ha! Cử động của lão phu hoàn toàn vì sinh mạng của thiên hạ.

Đào Hoa Nương Tử cười lạt nói:

- Hay cho một vị vì sinh mạng thiên hạ mà hành động.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tử Cốc Ưng Vương Xuất Hiện

Địch Nhất Phi từ nãy giờ vẫn im tiếng đột nhiên hỏi xen vào:

- Võ Khiếu Thu! Gần đây trong võ lâm mới có tin đồn đại, lão có nghe thấy gì không?

Võ Khiếu Thu hỏi lại:

- Phải chăng về những chuyện có liên quan đến họ Tạ?

Địch Nhất Phi gật đầu đáp:

- Người ta đồn đại xôn xao là Tạ Kim Ấn không chết, hiện còn sống ở nhân gian.

Võ Khiếu Thu sửng sốt một lúc rồi cười rộ, nói:

- Những lời đồn vô căn cứ mà Địch Nhất Phi cũng tin được ư? Họ Tạ đã trúng năm phát "Hàn Thiếp Tồi Mộc chưởng" của lão phu, lại thêm vào bảy nhát kiếm "phân tâm" của Yên lão nhi thì e rằng Đại la thiên tiên cũng chẳng thể toàn mạng được...

Võ Khiếu Thu chưa dứt lời bỗng nghe đánh "vù" một tiếng, Đào Hoa Nương Tử đã vung chưởng đánh Võ Khiếu Thu.

Diễn biến đột ngột này khiến Võ Khiếu Thu ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì phát chưởng của đối phương đã xô đến cách trước ngực không đầy năm tấc.

Dù sao lão cũng là một tay võ học đại gia, gặp cơn nguy cấp mà không bối rối. Lão khẽ vung tay áo một cái coi hời hợt như chẳng có uy lực gì mà thật ra hàm súc một luồng cường kình mãnh liệt.

Chỉ trong chớp mắt, Đào Hoa Nương Tử tưởng chừng bị núi Thái Sơn đè xuống, mụ ý thức ngay được mình không đủ lực lượng để chống lại và chỉ có một đường tháo lui. Mụ liền thu chưởng về lập tức. Luồng kình lực nặng

https://thuviensach.vn

đến ngàn cân của đối phương vừa đẩy ra thì người mụ đã nhẹ nhàng lạng sang một bên.

Hai thế chưởng thần tốc khiến ai nhìn thấy cũng phải cả kinh thất sắc.

Võ Khiếu Thu đứng vững lại rồi lạnh lùng quát:

- Đứng trước mặt lão phu mà mụ dám múa rìu qua mắt thợ thì chỉ là trò cười mà thôi.

Đào Hoa Nương Tử nói:

- Các hạ đã đủ bản lãnh hạ sát Tạ Kim Ấn thì bản Nương tử muốn thỉnh giáo mấy chiêu, dù tự biết mình kém lực lượng.

Võ Khiếu Thu nở nụ cười nham hiểm đáp:

- Té ra mụ vì họ Tạ mà động thủ. Ha ha! Nếu vậy cũng không đáng trách. Lão phu đã nghe người ta đồn Đào Hoa Nương Tử hồi tuổi trẻ đã có mối giao tình không phải tầm thường với Tạ Kim Ấn. Về sau tuy có xảy chuyện xích mích...

Đào Hoa Nương Tử không chờ lão nói hết đã ngắt lời:

- Chuyện bỏ đi không nhắc tới nữa. Hãy coi chưởng đây!

Mụ vừa nói vừa tiến gần lại nhằm chụp vào trung bàn đối phương.

Một chiêu hai thức nhanh như điện chớp đồng thời phóng ra khiến người ta khó mà đề phòng.

Triệu Tử Nguyên ẩn mình trong bóng tối coi tấn kịch này chẳng hiểu ra sao, chàng nghĩ thầm:

- "Mới đây mình ở trên tửu lâu đã nghe thực khách thì thầm bàn tán về chuyện Đào Hoa Nương Tử đã có mối dây ràng buộc với Tạ Kim Ấn rồi sau xảy chuyện náo loạn. Lúc mụ lên tửu lâu hiển nhiên đã muốn kiếm Tạ Kim Chương để trả oán, vì thế mà Tạ Kim Chương phải hấp tấp bỏ đi. Sao bây giờ mụ lại vì cái chết của Tạ Kim Ấn mà xảy cuộc động thủ cùng Võ Khiếu Thu?"

Bỗng nghe Võ Khiếu Thu trầm giọng quát:

- Đào Hoa Nương Tử! Phải chăng mụ muốn tự rước lấy cái đau khổ vào mình?

Tiếng quát chưa dứt, người lão đã di chuyển ra ngoài năm bước, hai tay vẫn thủ trong tay áo chưa có gì lộ ra sắp động thủ.

https://thuviensach.vn

Địch Nhất Phi lại lên tiếng:

- Võ lão nhi! Mụ thối tha này để mặc lão phát lạc. Địch mỗ có việc gấp phải đi ngay.

Hắn vọt người ra khỏi cửa. Đào Hoa Nương Tử tức giận quát:

- Tên cuồng đồ này! Sao dám mở miệng thốt lời vô lễ?

Năm ngón tay mụ co lại nhằm búng vào người Địch Nhất Phi. Những tiếng veo véo rít lên như năm mũi tên lìa khỏi cánh cung nhằm đâm vào năm huyệt đạo lớn ở sau lưng hắn.

Người Địch Nhất Phi vừa qua cửa lớn, bỗng nghe sau lưng có luồng gió lạnh thổi tới. Hắn không cần nhìn lại cũng biết vị trí luồng chỉ phong của đối phương.

Hai chân hắn trượt đi một cái ra xa mấy thước. Địch Nhất Phi mượn thế trượt cho thân hình chuyển đi nửa vòng rồi vung chưởng đánh xéo lại.

Đào Hoa Nương Tử lại co tay búng ra veo véo.

Địch Nhất Phi vung chưởng đánh ra chỉ là đòn dứ. Hắn có ý bức bách đối phương thu chỉ về để thừa cơ nhảy vọt đi. Miệng nói:

- Xin tạm biệt! Xin tạm biệt!

Chỉ trong chớp mắt, hắn lướt mình băng băng cách một quãng xa. Luồng chỉ phong của Đào Hoa Nương Tử không phát sinh tác dụng được nữa.

Đào Hoa Nương Tử bình sinh rất ghét ai kêu mình bằng "mụ", thế mà Địch Nhất Phi lại thêm vào "Mụ thối tha" thì còn nhịn thế nào được?

Mụ toan tung mình rượt theo thì đột nhiên gã thiếu niên tuấn tú là Triều Tinh từ nãy tới giờ vẫn đứng bên chẳng nói năng gì bỗng vọt ra cản đường.

Đào Hoa Nương Tử ngó gã rồi ngoẹo đầu hỏi:

- Thằng lõi này là ai?

Võ Khiếu Thu không trả lời, quay lại bảo thiếu niên:

- Triều Tinh! Ngươi hãy lui lại!

Triều Tinh "dạ" một tiếng rồi xoay mình lãng ra.

Võ Khiếu Thu từ từ cất bước tiến lại nói:

- Gã đồ đệ Tạ Triều Tinh của lão phu đã hiểu tính của lão phu. Gã biết chẳng bao giờ lão phu buông tha kẻ nào đã gây hấn nên gã cản đường Nương tử.

https://thuviensach.vn

Đào Hoa Nương Tử khịt mũi hỏi:

- Liệu gã có làm được không mà dám thế?

Gã thiếu niên họ Tạ ngang nhiên đáp:

- Dám hay không thì bà biết rồi. Còn làm được hay không thì lại là vấn đề giữa gia sư với bà.

Triệu Tử Nguyên ở trong bóng tối không nhịn được thò đầu ra ngó Tạ Triều Tinh hai lần, bụng bảo dạ:

- "Tên đồ đệ của Võ Khiếu Thu này tướng mạo tuy có phần giảo hoạt, nhưng coi vẻ người tuấn tú mà đối đáp cũng trôi chảy. Sau này gã có thể thành một nhân vật đáng kể..."

Đào Hoa Nương Tử hắng dặng một tiếng chưa kịp mở miệng thì Võ Khiếu Thu đã cất giọng trầm trầm nói:

- Đào Hoa Nương Tử! Hãy tiếp một chưởng của lão phu.

Đột nhiên lão vung tay áo một cái. Một luồng kình phong từ tay áo phát ra.

Tiếp theo, lão tung mình nhảy vọt lại.

Thân mình Võ Khiếu Thu khác nào "Thiên mã hành không". Hai chân lão lơ lửng trên không lướt đi mấy bước. Chớp mắt đã tới trên đầu Đào Hoa Nương Tử.

Lại thấy vạt áo trước ngực không ngớt lay động. Bóng người và bóng tay áo thành một đám lờ mờ phảng phất như mớ bông lơ lửng. Hai bóng chưởng lão lộ ra màu xám xịt...

Đào Hoa Nương Tử giật mình kinh hãi thét lên:

- "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách"! Họ Võ kia, lão...

Võ Khiếu Thu nở nụ cười nham hiểm ngắt lời:

- Kiến thức mụ khá đấy!

Song chưởng của lão đưa ra khỏi tay áo liền phát huy luồng khí âm hàn rất cổ quái! Chưởng phong rít lên vù vù không ngớt. Bầu không khí chung quanh như bị xé tan rồi bật lên thành tiếng sấm rền.

Triệu Tử Nguyên đã giao thủ với Võ Khiếu Thu, thấy hai tay lão thò ra ngoài biết là lão sắp phóng tuyệt chiêu và Đào Hoa Nương Tử lâm vào tình trạng rất nguy khốn.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt tươi như đóa hoa phù dung của Đào Hoa Nương Tử biến thành khẩn trương. Mụ cũng biết là mình sống chết là ở cử động này. Mụ nhảy vọt lên vung tay phất vào giữa đám bóng chưởng mầu xám xịt của đối phương. Không ngờ song chưởng của Võ Khiếu Thu ở trên không phát ra lẹ hơn Đào Hoa Nương Tử nhiều, chớp nhoáng bàn tay xám xịt của lão đã đánh tới trước ngực đối phương.

Trong căn nhà gianh nổi lên một luồng âm phong thảm đạm khiến cho ánh dương quang lọt qua khe cửa vào trong cũng biến thành huyền ảo. Chỉ trong khoảnh khắc, bầu không khí biến thành mờ mịt không nhìn rõ được đâu là bóng người, đâu là bóng chưởng.

Triệu Tử Nguyên không tin vào mắt mình, thở dài lẩm bẩm:

- Chưởng lực đã luyện được đến trình độ này thì thực là ghê gớm! Có lẽ trong vòng trăm năm nay chưởng thế của lão chưa ai bì kịp.

Phát chưởng của Võ Khiếu Thu đang sắp đánh xuống, bỗng Đào Hoa Nương Tử phất tay áo một cái. Một bông hoa đào mầu phấn hồng từ trong tay áo trắng bay ra. Bông hoa kia từ từ vọt lên không, phảng phất như nhảy múa theo làn gió, lại giống chim bay bướm lượn giữa đám âm phong thảm đạm hồi lâu mà không rớt xuống.

Lạ thay! Thế chưởng của Võ Khiếu Thu mạnh như sấm sét mà bị bông hoa bay lơ lửng làm cho ngừng lại. Võ Khiếu Thu lớn tiếng:

- Thật là một thủ pháp "Long Trì Phiêu Hoa" tuyệt diệu! Ha ha! Đáng tiếc là tuyệt kỹ của mụ không tránh khỏi chưởng lực của lão phu làm cho tan tành!

Triệu Tử Nguyên trong lònh hồi hộp. Chàng không nhận ra được lúc Đào Hoa Nương Tử đã thi triển tuyệt kỹ "Long Trì Phiêu Hoa" gì đó mà khiến cho thế chưởng của Võ Khiếu Thu phải ngừng lại.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng một mùi thơm đưa vào như xạ mà không phải xạ, như lan mà không phải lan, khiến cho tâm hồn người ta phải ngây ngất.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi, vội vận khí thúc đẩy mùi hương ra ngoài thân thể. Mùi hương "Long Trì Phiêu Hoa" của Đào Hoa Nương Tử mới thấm vào người chàng một chút.

https://thuviensach.vn

Đào Hoa Nương Tử phất tay áo luôn hai ba lần nữa. Năm bông hoa đào vọt ra. Cứ mỗi lần bông hoa vọt ra thì hai chân Võ Khiếu Thu lại lùi một bước. Lúc năm bông hoa hiện ra hết Võ Khiếu Thu đã đứng cách mụ đến năm bước.

Võ Khiếu Thu quát lên:

- Vật về chủ cũ! Đón lấy!

Lão vung đơn chưởng nổi lên những tiếng phành phạch. Năm bông hoa đào ở trên không bay ngược trở lại như sao sa và nhằm Đào Hoa Nương Tử bắn tới.

Đào Hoa Nương Tử bất giác cả kinh thất sắc. Mụ vỗ hai bàn tay một cái.

Một luồng chân khí từ lòng bàn tay xô ra như nước suối. Năm bông hoa đào ở giữa hai luồng chân lực nội gia xô đẩy tan tành thành những bụi hồng tản ra bốn phía.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Võ Khiếu Thu đột nhiên bước lên nửa bước, hai tay để trước ngực vạch thành nửa vòng tròn. Những tiếng nổ vang lên như sấm sét. Lão lại phóng "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách" ra. Chưởng phong bao trùm một phạm vi chừng nửa trượng vuông tấn công Đào Hoa Nương Tử một cách ráo riết.

Đào Hoa Nương Tử không kịp suy nghĩ gì nữa vội lạng người sang mé tả.

Tiếng quyền phong lại rít lên do chân lực của Nương tử phát ra. Tuy nhiên, cườm tay của đối phương cũng quét trúng nách bên trái mụ.

Đào Hoa Nương Tử rú lên một tiếng. Lập tức khí huyết trong người nhộn nhạo cả lên. Mụ biết mình đã bị nội thương, cần phải rời khỏi nơi đây ngay, bằng không sẽ lâm vào cục diện không chịu đựng nổi. Quyết định rồi, mụ đề tụ chân lực vào bàn tay đánh mạnh ra, đoạn cúi xuống vọt mình đi miệng nói:

- Võ lão nhi! Ta lãnh giáo đủ rồi. Sau này còn có phen gặp gỡ.

Võ Khiếu Thu thấy đối phương phóng ra phát chưởng tan bia vỡ đá, bất đắc dĩ phải thu chưởng về để nghinh địch.

Đào Hoa Nương Tử thấy không còn cơ hội nào hơn nữa liền tung người vọt lên lướt người đi như tên bắn. Tuy mụ đã bị nội thương mà khinh công

https://thuviensach.vn

vẫn còn trác tuyệt. Chớp mắt, Đào Hoa Nương Tử đã chạy vun vút về phía Tây rồi mất hút vào trong đám mây mù.

Gã thiếu niên Tạ Triều Tinh la lên:

- Sư phụ! Mau rượt theo mụ.

Võ Khiếu Thu lắc đầu đáp:

- Chưa đến lúc! Chúng ta không nên gây chuyện với bọn Ngũ Hoa động.

Tạ Triều Tinh hằn học nói:

- Nhưng mụ đó dám ngang tàng trước mặt sư phụ, sao không cho mụ một bài học?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Bây giờ chúng ta cần phải bố trí cho được ổn định. Sắp đặt chưa xong mà đã gây thêm cừu địch thì rất trở ngại cho công cuộc tiến hành đại sự.

Lão nói tới đây, bỗng sa sầm nét mặt nói tiếp:

- Tinh nhi! Nếu ngươi không thay đổi tính nóng nảy thì có ngày làm hư việc lớn đó.

Tạ Triều Tinh dường như rất kính thuận sư phụ, gã nghe Võ Khiếu Thu giáo huấn chỉ vâng dạ rồi cúi đầu xuống không dám nói nữa.

Võ Khiếu Thu quay đầu nhìn lại để ý đến tấm thân Tào Sĩ Ngoan nằm cứng đơ một lúc rồi lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Cuốn sách nhỏ mầu vàng rất là trọng yếu mà sao thằng cha họ Tào không đem theo. Tinh nhi! Vừa rồi ngươi đã lục soát kỹ trong mình hắn chưa?

Tạ Triều Tinh đáp:

- Lục tìm rồi. Trong túi áo lão nhét những thứ gì nhiều lắm mà tuyệt không thấy cuốn sách nào hết.

Võ Khiếu Thu lắc đầu lắp bắp:

- Không có thể... Không có thể...

Rồi lão cúi đầu ngẫm nghĩ.

Bất thình lình một luồng gió lạnh rít lên. Một bóng đen từ ngoài căn nhà gianh vọt vào.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi. Chàng ngưng thần nhìn lại thì ra một con chim ưng khổng lồ.

https://thuviensach.vn

Con ưng này toàn thân lông đen, mình tròn mà dài. Cặp mắt láo liêng chiếu ra những tia hắc quang. Mình nó lớn bằng cái mâm. Móng nó sắc nhọn dài đến mấy thước. Ở trong bóng tối nhìn thấy nó như một con quái vật khổng lồ.

Triệu Tử Nguyên chưa từng thấy con chim ưng lớn như vậy bao giờ. Chàng sợ quá lông tóc đứng dựng cả lên.

Võ Khiếu Thu đứng trong phòng, từ lúc con quái điểu xuất hiện dường như lão không lộ vẻ gì kinh hãi.

Tạ Triều Tinh lại không trấn tĩnh được. Gã nắm lấy tay áo Võ Khiếu Thu run run sợ hãi:

- Sư... Sư phụ! Con quái điểu đó là chim gì?

Võ Khiếu Thu ngửng đầu trông con chim ưng rồi đáp:

- "Tử cốc ngột ưng"! Tại sao con "Tử cốc ngột ưng" xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ Tử Cốc Ưng Vương lại tái xuất giang hồ?

Chim ưng vỗ cánh bay liệng trong phòng phát ra tiếng vù vù.

Tạ Triều Tinh không nhịn được nữa, vung chưởng lên đánh con chim khổng lồ. Võ Khiếu Thu vội quát:

- Tinh nhi! Đừng có vọng động!

Tạ Triều Tinh nghe sư phụ quát muốn thu chưởng về thì đã không kịp nữa.

Phát chưởng coi chừng sắp đánh trúng vào mình chim. Nhưng nó khẽ nghiêng mình đi một chút rồi đột nhiên ngoảnh đầu lại nhảy xuống chụp Tạ Triều Tinh nhanh như chớp.

Tạ Triều Tinh giật mình kinh hãi, vội loạng choạng lùi xa ra đến năm thước.

Gã lún thấp người mà con chim sà xuống đầu gã chỉ còn cách vài phân.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Con chim ưng nhảy xuống chụp không phải Tạ Triều Tinh mà lại nhào vô xác chết cứng đơ của Tào Sĩ Ngoan nằm ở trước án.

Chỉ trong chớp nhoáng, cặp mắt Tào Sĩ Ngoan bị chim mổ lòi ra.

Võ Khiếu Thu vẫn chắp tay đứng một bên, không lùi lại mà cũng không né tránh.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên thấy Tào Sĩ Ngoan đã bị chết lại bị chim mổ mắt thì bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục. Chàng không thể nghĩ đến chuyện yên nguy cho mình được nữa, toan đứng lên nhảy vọt ra thì giữa lúc ấy đột nhiên một trận quái phong vang lên. Một bóng đen từ ngoài cửa nhảy vào.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi nghĩ thầm:

- "Mình chưa biết người mới đến này là ai thì chưa thể hành động đột ngột được."

Chàng băn khoăn trong dạ giương mắt nhìn ra, hồn vía lên mây.

Người này vừa cao vừa gầy, bộ mặt xanh xám, râu mọc tua tủa, mình khoác áo hồng bào lại có ánh sáng lấp lánh như lửa ma trơi. Cổ đeo một cái đầu lâu, đi chân không, da sù sì như da cóc.

Người kia tướng mạo xấu xa lại ăn mặc kỳ dị khiến người trông thấy phải kinh hãi.

Triệu Tử Nguyên phát ớn, chàng tự hỏi:

- "Người này là nhân vật thế nào? Sao y lại giống như bọn tà môn?"

Võ Khiếu Thu nhìn người kia lạnh lùng hỏi:

- Tử Cốc Ưng Vương! Lão cũng đến đấy ư?

Quái nhân kia cặp mắt hình tam giác chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn, đảo nhìn bốn phía. Bỗng hắn la lên một tiếng. Thanh âm của hắn vừa có vẻ hung hãn vừa ra chiều khiếp sợ. Quái nhân cất tiếng hỏi lại:

- Lão còn nhận ra được ta ư? Hay lắm. Ha ha! Lão hãy báo danh đi.

Quái nhân vừa nói vừa chân tay nhảy múa không ngừng. Toàn thân hắn cũng rung động không ngớt tựa hồ bị chứng điên khùng.

Võ Khiếu Thu cười lạt hỏi:

- Các hạ ẩn mình trong Tử Cốc lâu năm thành ra quên hết rồi chăng?

Chẳng lẽ lại không nhận ra được lão phu nữa?

Tử Cốc Ưng Vương ngó Võ Khiếu Thu một lát, đánh hơi hai cái, nổi lên tràng cười quái gở đáp:

- Chà chà! Lão là Võ Khiếu Thu! Lão là Võ Khiếu Thu!

Quái nhân nhắc lại hai lần một câu rồi hỏi:

- Chúng ta đã gặp nhau ở Cửu Đạo Tiêu một lần rồi phải không?

Võ Khiếu Thu đáp:

https://thuviensach.vn

- Té ra nhãn lực các hạ còn khá lắm!

Tử Cốc Ưng Vương nói:

- Nhãn lực Lão Ưng chẳng lẽ còn nhìn sai được ư? Họ Võ kia! Ngươi thật là điên khùng!

Quái nhân nói rồi "hú" lên một tiếng.

Con chim ưng đang bay quanh trong phòng liền réo quang quác rồi sà xuống đậu vào vai Tử Cốc Ưng Vương.

Võ Khiếu Thu nói:

- Xem chừng các hạ đã huấn luyện được con chim ưng này thành một tay cao thủ hơn đời. Cái danh hiệu Ưng Vương quả nhiên không phải chuyện đùa...

Tử Cốc Ưng Vương ngắt lời:

- Phải chăng lão muốn thử công phu của con súc sinh này?

Võ Khiếu Thu cười nói:

- Lão phu hỏi các hạ một câu: Các hạ rời khỏi Tử Cốc lần vào Trung Nguyên phải chăng để tìm Tư Mã Đạo Nguyên đặng báo mối thù ngày trước về vụ những tay cao thủ bốn phái liên hiệp vây đánh các hạ thành trọng thương và bắt buộc phải ở trong Tử Cốc?

Tử Cốc Ưng Vương biến sắc hỏi lại:

- Phải thì làm sao? Phải chăng họ Võ muốn nhúng tay vào?

Quái nhân dứt lời, lại gầm lên một tiếng như quỷ gào rồi vung chưởng nhằm đánh Võ Khiếu Thu.

Võ Khiếu Thu xoay mình né tránh thế công, đoạn giơ tay áo lên quét một cái.

Luồng nội lực của Võ Khiếu Thu nhằm chụp vào trước ngực Ưng Vương.

Tử Cốc Ưng Vương không ngờ đối phương ứng biến mau lẹ như vậy. Trong lúc vội vàng, hắn không kịp né tránh liền vung bàn tay kia lên phóng chưởng nghinh địch. Một luồng quái phong nóng ghê gớm từ lòng bàn tay đầy lông lá của hắn rít lên vù vù.

Luồng quái phong nóng bỏng vừa phát ra, lập tức bốn mặt khói lửa từng đám bốc lên nóng chết người.

https://thuviensach.vn

Luồng chân khí trong tay áo Võ Khiếu Thu bị ngưng trệ không phát ra được.

Đó là một quái sự, bình sinh lão chưa từng thấy bao giờ.

Võ Khiếu Thu lớn tiếng quát:

- Ưng Vương! Về môn "Hỏa Điểu Trảo" các hạ đã luyện đến tám thành hỏa hậu. Thảo nào các hạ lại dám lần vào Trung Nguyên.

Lão vừa quát vừa phất ống tay áo. Đồng thời hai bàn tay thò ra ngoài.

Một làn âm phong rầm rầm nổi lên như sấm nổ vang rền. Lão lại phát huy công phu "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách".

Triệu Tử Nguyên đã biết uy lực của "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách" hô ngầm:

- Tử Cốc Ưng Vương tất phải thất bại!

Quả nhiên "huỵch" một tiếng vang lên! Tử Cốc Ưng Vương đã nằm lăn xuống đất.

Chỉ trong chớp nhoáng, Tử Cốc Ưng Vương đột nhiên đứng phắt dậy la lên:

- Lợi hại quá! Lợi hại quá!

Hắn tháo chiếc đầu lâu treo trên cổ có ánh lân quang xuống vung lên mấy cái. Trong miệng lẩm nhẩm những gì không biết. Bỗng hắn lại hú một tiếng quái gở rồi cất bước chậm chạp tiến về phía Võ Khiếu Thu.

Võ Khiếu Thu cười khanh khách hỏi:

- Bản lãnh trấn sơn của các hạ đã phóng ra rồi phải không? Lão phu khuyên các hạ nên dè dặt khí lực là hơn.

Tử Cốc Ưng Vương dừng chân lại đáp:

- Ta chỉ cần họ Võ đừng dính líu vào cuộc thị phi này là tự nhiên Lão Ưng chẳng có lý do gì coi lão là cừu địch.

Võ Khiếu Thu cười ruồi nói:

- Đúng thế! Xem chừng đầu óc các hạ hãy còn minh mẫn. Nếu các hạ muốn kiếm Tư Mã Đạo Nguyên để trả mối hận ngày trước thì lão phu cung cấp cho các hạ một chút tin tức.

Tử Cốc Ưng Vương hỏi ngay:

- Tin tức gì? Lão thử nói nghe!

https://thuviensach.vn

Võ Khiếu Thu đáp:

- Hiện Tư Mã Đạo Nguyên đang chờ các hạ ở dưới Âm phủ. Các hạ chỉ đi nẻo đường đó là tìm thấy hắn...

Tử Cốc Ưng Vương la lên một tiếng rồi hỏi bằng một giọng tức bực:

- Họ Võ kia! Lão muốn lừa dối ta nữa chăng?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Lừa dối thì có gì mà dám với không dám? Cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên đã bị Tạ Kim Ấn giết sạch ở trên chiếc du thuyền trong Thúy Hồ từ hai mươi năm trước. Người võ lâm còn ai không biết? Đáng cười cho các hạ u mê chẳng hiểu gì.

Tử Cốc Ưng Vương đảo mắt nhìn quanh mấy vòng không nói gì nữa. Hắn vọt mình ra ngoài phòng rồi thoáng cái cả người lẫn chim đều mất hút.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Mạch Cấn Xuất Hiện Đâm Hào Kiệt

Tạ Triều Tinh tiến lại hỏi Võ Khiếu Thu:

- Sư phụ! Tại sao người đó thần trí có điều mê muội?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Hắn ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, ẩn thân trong Tử Cốc chuyên luyện tà công. Suốt ngày làm bạn với phi cầm lẫn thú, lâu năm biến thành giở điên giở khùng.

Giữa lúc ấy, ngoài căn nhà tranh đột nhiên có tiếng bước chân lạo xạo.

Thầy trò Võ Khiếu Thu giật mình nhìn ra ngoài.

Triệu Tử Nguyên cũng chấn động tâm thần, tự nghĩ:

- "Chốn này hoang vu quạnh quẽ mà bữa nay khách đến rầm rập không ngớt mới thật là kỳ!"

Tiếng bước chân trước xa sau gần rồi dừng lại trước căn nhà tranh.

Tạ Triều Tinh không nhịn được, lớn tiếng hỏi:

- Ai đến đó?

Bên ngoài không có tiếng đáp lại.

Võ Khiếu Thu lại hỏi:

- Tôn giá đã đến sao không vào đi?

Một người khoa chân bước vào.

Triệu Tử Nguyên thò đầu nhìn ra thấy người này mặc áo bạch bào, đầu trùm khăn trắng che cả mặt chỉ để hở cặp mắt. Chàng vừa ngó thấy đã nhận ra ngay, xuýt bật tiếng la hoảng.

Người mặc bạch bào thấy Võ Khiếu Thu đứng trong nhà tranh dường như lộ vẻ sửng sốt, lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Xin chào các hạ! Lão phu ngẫu nhiên qua đây thấy căn nhà xiêu vẹo tưởng không người ở, muốn vào nghỉ chân một lúc.

Võ Khiếu Thu cặp mắt láo liên đảo nhìn người bận bạch bào không ngớt, đáp:

- Bọn lão phu cũng là khách qua đường. Xin các hạ tùy tiện.

Người mặc bạch bào gật đầu đi tới trước án ngồi xếp bằng xuống đất. Hai mắt nhắm lại dưỡng thần, lưng quay về phía Võ Khiếu Thu. Hiển nhiên lão bạch bào đã ngó thấy xác chết Tào Sĩ Ngoan nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên.

Triệu Tử Nguyên không hiểu ra sao, lẳng lặng coi diễn biến.

Võ Khiếu Thu khóe mắt âm thầm, khẽ đưa tay ra hiệu cho Tạ Triều Tinh.

Tạ Triều Tinh rón rén tiến lại phía sau lão bạch bào. Đột nhiên gã đưa hai ngón tay bên phải điểm cách không vào tử huyệt Chí Đường ở sau lưng lão mặc bạch bào. Gã hạ thủ một cách đột ngột mà lại cách nhau rất gần, tưởng chừng lão bạch bào công lực có cao đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi họa sát thân.

Bỗng nghe đánh "kịch" một tiếng. Lão bạch bào run lên một chút rồi đầu cổ nhũn ra, rũ xuống.

Tạ Triều Tinh thở phào một cái, nói:

- Xong rồi!

Gã vừa nói được hai tiếng, đột nhiên cặp mắt tròn xoe, mặt đầy vẻ hoài nghi, dừng lại không nói nữa.

Bỗng thấy lão mặc bạch bào đứng dậy, từ từ quay đầu lại. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang sáng như điện, trợn lên ngó Tạ Triều Tinh chằm chặp.

Tạ Triều Tinh run lên, miệng ấp úng:

- Lão... lão...

Gã không tin lão bạch bào đã bị điểm trúng huyệt đạo Chí Đường mà vẫn bình yên vô sự. Gã tự hỏi:

- "Chẳng lẽ đối phương đã phòng bị từ trước, vận khí hóa giải luồng chỉ lực của mình?"

Lão bạch bào lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Gã thiếu niên kia, môn "Y Hồ chỉ lực" này ngươi đã học đến năm thành hỏa hầu, nhưng chưa tới trình độ giết người không lộ hình tích...

Tạ Triều Tinh ấp úng một hồi, nhưng không thốt lên lời. Võ Khiếu Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Xin tôn giá cho biết đại danh?

Lão bạch bào đáp:

- Lão phu họ Tư Mã tên gọi Đạo Nguyên. Chắc các hạ cũng chẳng lạ gì.

Võ Khiếu Thu biến sắc đáp:

- May được gặp đây!

Lão nói rồi chắp tay xá Tư Mã Đạo Nguyên.

Tư Mã Đạo Nguyên cũng chắp tay đáp lễ, nói:

- Các hạ bất tất phải khách sáo.

Lúc lão chắp tay, không hiểu vô tình hay hữu ý đã xoay bàn tay một cái. Cả hai người cùng chấn động thân hình.

Võ Khiếu Thu vọt về phía sau lùi lại. Lão ngó Tư Mã Đạo Nguyên thì thấy hai chân đối phương ngập sâu xuống đất đến hai tấc.

Võ Khiếu Thu xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc. Đột nhiên lão buột miệng la:

- Té ra... té ra là các hạ!

Tư Mã Đạo Nguyên cười ha hả ngâm:

"Gió thu lạnh lẽo thổi qua sông Anh hùng gãy kiếm nước hồ trong."

Võ Khiếu Thu nghe câu này, người run bần bật. Lão trỏ vào Tư Mã Đạo Nguyên nói dằn từng tiếng:

- Lão phu biết các hạ là ai rồi. Chúng ta còn có ngày chạm trán.

Lão vẫy tay một cái rồi cùng Tạ Triều Tinh trở gót đẩy cửa đi ra.

Triệu Tử Nguyên chưa hết kinh hãi, nghĩ thầm:

- "Lão áo xám Võ Khiếu Thu lừng danh thiên hạ mà chỉ nghe hai câu thơ đã hấp tấp bỏ đi là nghĩa làm sao?"

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh thình thình, bất giác đụng vào cái rương gỗ, phát ra tiếng động.

Tư Mã Đạo Nguyên xoay mình lại, khẽ nói:

- Ông bạn nào ở phía sau quầy hãy ra đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên biết lão đã nghe tiếng động, đành đứng dậy bước ra khỏi chỗ ẩn mình.

Tư Mã Đạo Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Ô kìa! Tiểu ca đấy ư?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau. Lần đầu tiên tiểu tử còn nhớ ở phủ Mạch Thập Tự Thương. Lúc các hạ vừa xuất hiện làm mọi người kinh hãi bỏ chạy.

Cả Yên Định Viễn cũng vậy. Cục diện bữa nay cũng tương tự. Coi chừng các hạ bản lãnh không vừa.

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

- Tiểu ca có thể cho lão phu hay vì lẽ gì lại ẩn nấp trong này?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử ngẫu nhiên đến đây vào lúc họ Võ giết người bỏ đi, rồi sau lão quay trở lại. Tiểu tử tự biết mình không địch nổi, nên phải ẩn nấp.

Tư Mã Đạo Nguyên ngó xác chết Tào Sĩ Ngoan hỏi:

- Người bị nạn này là thuộc hạ của Thái Chiêu bảo chúa Triệu Phi Tinh ngày trước, tên hắn là Tào Sĩ Ngoan. Tiểu ca có biết vì lẽ gì hắn bị hạ sát không?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Các hạ có biết người này ư? Tào tiền bối vì cuốn sách vàng mà bị họa sát thân...

Tư Mã Đạo Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi từ từ thò tay vào bọc móc ra một cuốn sách vàng giơ cho Triệu Tử Nguyên coi và hỏi:

- Cuốn sách vàng ư? Có phải cuốn này không?

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao nó lại ở trong mình các hạ?

Tư Mã Đạo Nguyên không trả lời, tự nói một mình:

- Cuốn sách này ta đã lật mở không biết bao nhiêu lần rồi! Bên trong chẳng có chi hết. Lạ thiệt! Không hiểu họ Võ kiếm nó để làm gì?

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Cuốn sách vàng không ở trong mình Tào tiền bối thì ra lão bị chết oan.”

Chàng nghĩ tới đây, không khỏi đau lòng thay cho lão họ Tào.

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Nếu tiểu ca không còn việc gì thì lão phu đi đây.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đưa mắt ngó Tư Mã Đạo Nguyên. Lão bước ra mở cửa, rời khỏi căn nhà. Lúc này trong đầu óc chàng tối tăm, vì chàng ngẫm nghĩ về những biến cố liên tiếp xảy ra trong căn nhà.

Lát sau chàng dần dần tỉnh táo lại, liền đem thi thể Tào Sĩ Ngoan ra phía trước nhà. Chàng dùng binh khí đào huyệt để mai táng cho lão.

Trời đã xế chiều, Triệu Tử Nguyên đứng trong nhà tranh ngơ ngẩn giờ lâu.

Chàng nghĩ mình chẳng thể chần chờ ở lại chốn này, liền nhận định phương hướng rồi đi về phía Tây.

Triệu Tử Nguyên đi gần được một giờ thì các chòm sao đã loáng thoáng mọc ra tựa hồ ngó chàng mà mỉm cười. Chàng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán, dừng chân nghỉ lại một lúc.

Khi chàng tiếp tục lên đường, bỗng nghe có tiếng chân người nhộn nhịp, liền đưa mắt nhìn ra thì thấy tận đầu lối đi nhỏ hẹp có hai bóng người đang chuyển động rất mau về phía mình.

Chàng đi thong thả lại chờ cho hai người kia tới gần. Lúc này chàng đã nhìn rõ cách ăn mặc kỳ dị của họ, trong lòng hồi hộp, nghĩ thầm:

- “Hai người này y phục dị dạng, không phải là người Trung Nguyên. Chẳng lẽ họ từ ngoài Trường Thành vào đây?”

Bỗng nghe người mé hữu hỏi:

- Mấy bữa nay có nhiều tin đồn dồn dập. Noãn Thỏ! Ngươi có biết chuyện gì không?

Người mé tả kêu bằng Noãn Thỏ đáp:

- Nghe nói Khả Hàn đã tụ tập trọng binh ở Bàn Sơn, chờ Trương Cư Chính chết đi là vượt qua sông Đại Lăng tấn công vùng Liêu Tả. Khi đó thì cả đất Trung Nguyên coi như vào túi Thổ Man rồi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe tới hai chữ "Thổ Man" càng sinh lòng ngờ vực, tự nghĩ:

- "Từ giữa đời nhà Minh, Thổ Man là mối lo lớn nhất của bản triều. Năm Long Khách nguyên niên họ đã vượt qua Trường Thành do ngả Kế Châu vào cướp Lư Long, náo động kinh kỳ. Đến triều Vạn Lịch, thế lực bọn Thổ Man càng ghê gớm làm cho khắp nơi nguy ngập. Hiện giờ lại có hai gã thuộc hạ của Khả Hàn xuất hiện ở Trung Nguyên, chắc sắp xảy chuyện gì đây."

Hai người kia vừa đi vừa nói chuyện. Triệu Tử Nguyên đang đi trên con đường nhỏ gần đó, nhưng địa thế thấp hơn, không bị đối phương phát giác.

Gã mé hữu lại nói:

- Chờ Trương Cư Chính chết đi... Ha ha... là có cuộc động binh.

Gã mé tả tức Noãn Thỏ đáp:

- Ta cũng không biết tại sao Khả Hàn lại úy kỵ Trương Cư Chính đến thế!

Trương Cư Chính tuy làm phụ thần của nhà Minh, nhưng một ngày kia giang sơn lọt vào tay bản tộc thì đường đường một vị đại thần của nhà Minh cũng là tù nhân của chúng ta mà thôi...

Hán tử mẻ hữu cười lạt, ngắt lời:

- Câu chuyện không phải như vậy. Noãn Thỏ! Ngươi đã chẳng thể nào hiểu được những điều lợi hại bên trong, ta cũng không muốn nói chuyện nhiều với ngươi...

Noãn Thỏ hỏi:

- Nhưng Khả Hàn chuẩn bị cách nào để nhổ cái đinh trước mắt đó?

Gã mé hữu khẽ đáp:

- Đó là một chuyện rất thần bí và trọng đại, ngươi không được tiết lộ ra ngoài...

Noãn Thỏ ngắt lời:

- Ngươi cứ yên tâm! Chúng ta là chỗ anh em mà ngươi không tin được ư?

Gã mé hữu nói nhỏ vào tai Noãn Thỏ mấy câu, vì Triệu Tử Nguyên cách bọn chúng khá xa nên không nghe rõ. Bỗng thấy Noãn Thỏ khẽ la lên:

https://thuviensach.vn

- Thuê Chức Nghiệp Kiếm Thủ ư? Ha ha! Kế ấy rất diệu! Kế ấy rất diệu!

Người mé hữu nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn lại vấn đề võ lâm Trung Nguyên là một vấn đề không thể coi thường được.

Noãn Thỏ nói:

- Võ lâm Trung Nguyên ư? Chúng ta sẽ tìm nội tuyến để sắp đặt kế hoạch đối phó. Vả chúng ta đã có Địch Nhất Phi...

Gã toan nói nữa lại thôi. Hán tử mé hữu nói:

- Được rồi, chúng ta cứ thế mà làm. Trời đã tối mịt, chúng ta phải đi lẹ lên.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- "Ta từng nghe Trương Cư Chính là quan tể tướng đương triều, tận trung báo quốc. Vì ngài ở trong triều cầm quyền binh, lại sắp đặt cuộc phòng thủ rất nghiêm mật, bọn Tứ Di không dám dòm ngó. Triều đình nước ta phải có Trương tể tướng mới giữ vững giang sơn được. Nghe giọng lưỡi hai tên man mọi này thì dường như chúng đang mưu việc bất lợi đến quan tể tướng."

Chàng thấy hai gã sắp đi xa rồi thì trong lòng xúc động, nhảy vọt ra tới sau lưng chúng mà la lên:

- Hai vị hãy quay đầu nhìn lại. Ai đã đến kìa?

Hai tên Thát Đát nghe tiếng, bất giác quay đầu lại ngó thì chỉ thấy chàng thiếu niên lạ mặt, chúng kinh ngạc đứng ngẩn người ra.

Noãn Thỏ ngó Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi:

- Có phải ngươi gọi bọn ta không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng lẽ còn người thứ ba nào nữa? Các hạ đã biết còn giả vờ hỏi.

Noãn Thỏ cặp mắt láo liên, hỏi:

- Đã vậy, tôn giá có điều chi dạy bảo?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ vừa được nghe các vị nói chuyện, có điều muốn phỏng vấn...

Gã mé hữu không nhịn được, hỏi ngay:

- Tôn giá muốn hỏi chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên dằn từng tiếng:

- Ngoài hai vị, Khả Hàn ở Thổ Man còn phái bao nhiêu người ngấm ngầm lẻn vào Trung Nguyên để làm mưa làm gió?

Hai hán tử biến đổi sắc mặt. Gã mé hữu lạnh lùng hỏi ngay:

- Tiểu tử! Phải chăng ngươi vừa ẩn nấp ở phía dưới triền núi? Những chuyện chúng ta nói ngươi đã nghe hết cả rồi ư?

Triệu Tử Nguyên ngang nhiên đáp:

- Đúng thế. Ta đã nghe rõ các ngươi định làm gì.

Hai gã Thát Đát đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi Noãn Thỏ hô:

- Ha ha! Hồng Thỏ! Chúng ta nên làm sao ngươi trả lời gã đi!

Hồng Thỏ cười lạt nói:

- Chuyện này để lão gia trả lời cho...

Cặp mắt gã chiếu ra những tia hàn quang. Gã chưa dứt lời, tay trái đã vạch thành đường cánh cung nhằm Triệu Tử Nguyên đánh xuống theo thế "Mãnh Hổ Xuất Động".

Triệu Tử Nguyên đã liệu trước sẽ xảy ra chuyện này. Phát chưởng của Hồng Thỏ vừa phóng ra, chàng kiễng chân lạng người sang mé hữu.

Không ngờ Hồng Thỏ phóng chưởng ra nửa vời liền dừng lại rồi xoay chuyển phương hướng như bóng theo hình nhắm đánh vào yếu huyệt ở bụng dưới Triệu Tử Nguyên.

"Binh", một tiếng vang lên! Phát chưởng nổ rồi còn rít lên veo véo. Triệu Tử Nguyên đứng cách năm bước mà chân khí đối phương đã ào ạt xô tới. Võ công đối phương cao thâm ra ngoài sự tiên liệu của Triệu Tử Nguyên. Chàng giật mình kinh hãi, hấp tấp lùi lại. Đồng thời vung tay lên gạt.

Giữa lúc chàng đang chú ý đối phó với đòn tấn công của Hồng Thỏ, bỗng cảm thấy vạt áo sau lưng bay phất phới, tiếng gió ầm ầm. Chàng không cần ngó lại cũng biết Noãn Thỏ giáp công ở phía sau. Chưởng lực của gã này dường như mãnh liệt hơn cả Hồng Thỏ. Trong lúc cấp bách, Triệu Tử Nguyên vung tay trái lên gạt, xô nội lực ra.

"Sầm" một tiếng vang lên! Một luồng cương lực ào ào tản ra bốn phía.

Triệu Tử Nguyên bị luồng chưởng lực bao vây, chân đứng không vững, loạng choạng lùi lại mấy bước.

https://thuviensach.vn

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ chia hai bên tả hữu và mặt trước bao vây chàng. Cả bốn chưởng đồng thời phóng ra.

Triệu Tử Nguyên biết mình lâm vào tình trạng một sống một chết, không thể chần chờ được, liền nghiến răng vận hết công lực vào song chưởng đẩy ra.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp từ đằng xa vọng lại. Hồng Thỏ và Noãn Thỏ giật mình kinh hãi, vội thu chưởng về. Noãn Thỏ hô:

- Có người đến rồi! Chạy cho mau!

Dứt lời, hai gã vọt mình đi, một trước, một sau chạy trối chết, tốc độ ghê rợn, thoáng cái đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên, không hiểu vì lẽ gì mà hai tên Thát Đát lại hấp tấp bỏ trốn? Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì vó ngựa đã dồn dập đến phía sau. Cát bụi tung bay mờ mịt. Chàng quay đầu ngó lại thấy một người kỵ mã lao tới như bay.

Triệu Tử Nguyên mắt sáng như đuốc, nhìn rõ người kỵ mã, buột miệng hô:

- Mạch Thập Tự Thương! Mạch tiền bối!

Người ngồi trên ngựa chính là Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn thoát chết dưới lưỡi kiếm của Yên Định Viễn. Lúc này lão phóng ngựa như bay, tay cầm cây Thập Tự Thương dài bảy thước, mặt lộ sát khí đằng đằng.

Triệu Tử Nguyên thấy thái độ khủng khiếp của lão, không hỏi ngạc nhiên.

Chàng đang lạng người sang bên thì con ngựa của Mạch Cấn đã vọt tới. Lão thét lớn:

- Gã tiểu tử họ Triệu kia! Hãy coi thương của lão gia.

Cây Mạch Thập Tự Thương trong tay lão nhằm đâm vào trước ngực Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bất ngờ vì đối phương hạ sát thủ với mình. Chàng vừa nhìn thấy ngọn thương đâm tới, bất giác gầm lên một tiếng. Hai cánh tay chàng đã vận đủ chân lực, một trên một dưới đánh xéo ra. Đồng thời chàng chuyển mình, nhảy qua mé tả.

https://thuviensach.vn

Mạch Cấn vận toàn thân công lực vào cây Thập Tự Thương. Chiêu "Phi kỵ trảm sát" này là một tuyệt kỹ bình sinh của lão, khi nào chịu để địch thủ tránh thoát một cách dễ dàng?

Nhưng cây trường thương đang phóng tới chưa kịp biến thế, đột nhiên Triệu Tử Nguyên vung hay cánh tay đánh ra. Mũi thương đâm tới, máu bắn tung lên.

Triệu Tử Nguyên ngã ngửa xuống đất.

Mạnh Cấn dừng cương lại, đảo mắt nhìn Triệu Tử Nguyên. Môi lão nở một nụ cười âm thầm, lão tự nói một mình.

- Chà chà, chiêu "Phi Kỵ Trảm Sát" của lão phu trước nay chỉ một đòn là đắc thủ. Dĩ nhiên ngươi cũng không ra ngoài lệ đó được. Chỉ một thương là đủ làm cho ngươi uổng mạng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đáng tiếc là ngôi sao thủ mệnh của thằng nhỏ này không tốt, khiến gã bị lão phu đâm chết một cách bất minh bạch. Ngươi xuống Quỷ Môn Quan để bổ sung làm một chân tử quỷ. Ha ha...

Mạch Cấn nói rồi thúc vào bụng ngựa cho nó vọt đi như bay.

Bụi cát lắng xuống, một người một ngựa chỉ còn là cái chấm đen ở phía xa xa rồi mất hút. Tiếng vó ngựa cũng không nghe thấy nữa.

Triệu Tử Nguyên nằm lăn dưới đất, máu tươi hãy còn ứa ra, đột nhiên chàng đứng phắt dậy. Chàng chưa bị mất mạng về cây Thập Tự Thương của Mạch Cấn.

Triệu Tử Nguyên cúi đầu nhìn xuống thấy vạt áo trước ngực nhuộm máu đỏ hồng. Chàng nhịn đau, thò tay vào bọc lấy thuốc dấu ra rịt rồi tiếp tục thượng lộ.

Dọc đường, đầu óc chàng nổi lên bao nhiêu luồng mây ngờ vực, lòng tự hỏi:

- "Vì lẽ gì Mạch Cấn tự nhiên vô cớ phóng thương đâm chết ta? Phải chăng vụ ta cắm lệnh tiễn ở Mạch phủ đã bị lão phát giác? Nhưng nếu về lý do đó thì tưởng chừng không đến nỗi lão nảy lòng hạ sát thủ. Chẳng lẽ trong vụ này còn có âm mưu gì khác?"

Triệu Tử Nguyên vừa đi vừa nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi lắc đầu lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi nếu ta không cơ trí sớm một chút, cây thương của đối phương mới đụng vào da ta ngã lăn giả chết và lão không tự tin ở chiêu thương độc đáo, cứ xuống ngựa quan sát kỹ càng thì ta chẳng thể thoát chết một cách dễ dàng...

Triệu Tử Nguyên nhìn vạt áo nhuộm máu đỏ, thở phào rồi lại cất bước.

Lúc này bức màn đêm đã hoàn toàn bao phủ khắp vũ trụ. Vừng trăng xuyên qua đám mây nổi, chiếu làn sóng bạc xuống khắp nơi.

Triệu Tử Nguyên chạy nhanh như bay, chớp mắt đã đi xa mấy chục trượng.

Đột nhiên chàng hít mạnh một hơi thở, chân bước chậm lại.

Giữa lúc ấy hai bóng người xuất hiện ở phía sau, chàng quay đầu ngó lại, nhưng thấy hai người lạ, nên không chú ý rồi bắt đầu tiếp tục chạy nhanh.

Cước trình của hai người phía sau cũng mau lẹ phi thường. Chớp mắt đã đuổi gần kịp Triệu Tử Nguyên và chàng đã văng vẳng nghe tiếng họ nói chuyện.

Một người khẽ nói:

- Hải lão! Phen này chúng ta cứ nhằm phía đông nam mà tiến, nếu chẳng được gì thì người ta phải cười đến trẹo quai hàm.

Thanh âm khác ấm ớ cất lên:

- Ngươi bất tất phải nghĩ tới nghĩ lui. Cứ theo lời ta mà hành động là không lầm lẫn được...

Người này đang nói dở câu bỗng dừng lại, chắc hẳn phát giác trên đường ngoài bọn chúng, phía trước không xa còn có kẻ lạ mặt.

Lúc hai người sóng vai vượt qua, Triệu Tử Nguyên chú ý liếc mắt nhìn, thấy người mé hữu thân thể to lớn, mặt đầy thớ thịt. Còn người kia tương đối vừa nhỏ vừa gầy hơn mà lại là người hói đầu. Ngũ quan trên mặt lệch lạc khiến cho người trông thấy phải phát ớn.

Trên vai hai người này quẩy hai cái rương sắc đen như đập vào mắt. Triệu Tử Nguyên không dằn nổi tính hiếu kỳ, nhìn luôn mấy lần.

Hai đôi rương quẩy trên vai hai người hiển nhiên rất trầm trọng, chẳng hiểu bên trong đựng gì.

Triệu Tử Nguyên cảm giác linh mẫn, ngấm ngầm đề phòng.

https://thuviensach.vn

Hai người vượt lên trước Triệu Tử Nguyên rồi, người sói đầu bé nhỏ đột nhiên dừng bước quay đầu lại, giương mắt nhìn Triệu Tử Nguyên chằm chặp. Sau một lúc, lão hói đầu lên tiếng:

- Xin chào tiểu huynh đệ.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên, chắp tay hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Người hói đầu vẫn ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Vạt áo trước ngực tiểu huynh đệ máu dây loang lổ, chắc là mới hành hung giết người?

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Coi tại hạ có giống kẻ vừa giết người không? Các hạ nói giỡn rồi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Những Cảnh Rùn Rợn Trong Chùa Quảng Linh

Người hói đầu nói:

- Giết người cũng chẳng phải là chuyện to tát. Hà tất ngươi phải phủ nhận? Tỷ như lão trọc đây, một năm ba trăm sáu mươi ngày, ha ha! Ngày nào không được giết người là ngứa chân ngứa tay rất khó chịu.

Triệu Tử Nguyên tủm tỉm cười, không nói gì.

Người hói đầu dương cặp mắt kỳ dị lên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có tin như vậy không?

Triệu Tử Nguyên thủng thẳng đáp:

- Dù các hạ mỗi ngày có giết một nhân mạng thì tại hạ nghĩ rằng chính các hạ cũng phải nhọc lòng.

Người hói đầu quát lên như sấm:

- Nói lui nói tới, chẳng qua là ngươi không tin. Hừ! Lão gia cho ngươi coi để ngươi mở rộng tầm mắt.

Triệu Tử Nguyên không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- "Thằng cha này tuy giọng nói làm cho thủng màng tai nhưng hãy còn nóng nảy y như đứa trẻ, không hiểu hắn ở môn lộ nào?"

Người hói đầu liền đặt hai cái rương đen ở trên vai xuống đất, toan mở rương ra thì người cao lớn đứng bên lên tiếng:

- Lão ngốc! Ngươi không trầm tĩnh được rồi.

Ngốc tử dừng tay lại hỏi:

- Thằng nhỏ này không biết trời cao, đất dầy. Hải lão! Lão không muốn ta giáo huấn gã một chút ư?

Người cao lớn tức Hải lão đáp:

- Gã là hạng tiểu bối vô tri, chấp làm quái gì?

https://thuviensach.vn

Ngốc tử trợn mắt lên nhìn Triệu Tử Nguyên hậm hực nói:

- Nếu như không có lão Hải ở đây, thì bữa nay ngươi được nếm mùi rồi. Thôi đi đi!

Triệu Tử Nguyên nhìn bốn cái rương đen, động tính hiếu kỳ. Chàng thấy Ngốc tử sắp mở rương cho mình coi thì lại bị Hải lão ngăn cản, khiến chàng thất vọng vô cùng.

Hải lão nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Ông bạn này của lão phu tính hay chớt nhả. Tuy miệng y nói đến giết người luôn mà thật ra chỉ là lời nói hồ đồ, ngươi đừng để tâm.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Ngốc tử tính khí thô hào, mưng giận lộ ra ngoài mặt, dường như chẳng có tâm cơ gì, nhưng Hải lão không phải hạng tầm thường. Xem chừng lão thâm hiểm hơn ngốc tử nhiều..."

Lòng chàng ngấm ngầm úy kỵ Hải lão, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Không hề chi! Trong rương đó...

Hải lão chặn lời:

- Tiểu ca! Phải chăng là những vật trong rương đã làm cho ngươi nảy lòng hứng thú?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Con người ai chẳng có tính hiếu kỳ? Tại hạ cũng không ra ngoài lệ đó.

Các hạ mở nắp rương cho tại hạ coi được chăng?

Hải lão biến sắc nhưng chỉ thoáng cái lại khôi phục vẻ bình tĩnh đáp:

- Trong rương gỗ đựng toàn đồ vặt vãnh của lão phu. Tiểu ca muốn coi cũng được. Có điều làm mất thì giờ mà lão phu còn phải đi một đoạn đường dài, không thể chần chờ ở lại được. Vậy lão phu xin cáo biệt...

Triệu Tử Nguyên trong lòng xiết nổi hoài nghi, rất muốn mở rương ra coi, nhưng đối phương đã dùng lời cự tuyệt, chàng không có lý gì ép uổng. Huống chi hai người bên đối phương chàng chưa hiểu sâu nông, chẳng thể hành động lỗ mãng, đành đứng sang bên đường để nhường lối.

Hải lão cùng Ngốc tử quẩy rương đi ngay.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trong lòng rối loạn, ngẫm nghĩ một lúc rồi quay đầu trông ra thì đối phương đã mất hút.

Chàng ngửa mặt trông trăng sao trên trời, lẩm bẩm một mình:

- Cố Thiên Võ ước hẹn với ta đêm nay hội diện ở chùa Quảng Linh tại Trấn Bắc. Gần đến giờ hội diện, âu là ta hãy đi phó ước.

Quyết định rồi, chàng không chần chờ nữa. Chàng nhận định phương hướng nhằm phía bắc trấn Bạch Lệ trực chỉ.

Bóng đêm bao phủ, chùa Quảng Linh đầy vẻ lạnh lùng tịch mịch. Triệu Tử Nguyên đi quanh hai vòng rồi mới trở về cổng trước gõ cửa.

Chỉ trong khoảnh khắc, trong chùa có tiếng bước chân đi ra rồi cánh cổng kẹt mở. Một vị lão tăng mặc áo cà sa vàng đứng ở trong cổng.

Triệu Tử Nguyên nhìn nhà sư già chắp tay nói:

- Xin hỏi đại sư...

Nhà sư già ngắt lời:

- Phải chăng thí chủ họ Triệu?

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc đáp:

- Tiểu tử chính là Triệu Tử Nguyên. Sao đại sư lại biết?

Nhà sư toan trả lời, bỗng có tiếng động vang lên. Hai người một trước, một sau tiến lại.

Triệu Tử Nguyên vừa giương mắt lên nhìn đã chấn động tâm thần vì hai người này chính là Hải lão và Ngốc tử mà chàng vừa gặp.

Hai người kia ngó thấy Triệu Tử Nguyên cũng kinh ngạc không kém. Ngốc Tử lớn tiếng nói:

- Tiểu tử! Chúng ta lại gặp nhau đây!

Triệu Tử Nguyên đầy lòng ngờ vực nghĩ thầm:

- “Hiển nhiên hai người này đi trước ta mà bọn họ còn trùng trình ở đâu, lại tới đây sau ta. Chẳng lẽ dọc đường họ đã rẽ vào lối khác?”

Trên vai hai người vẫn quẩy hai đôi rương gỗ đen. Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm cảm thấy đồ vật trong rương của họ có liên quan đến mối hoài nghi của chàng. Nhưng đó là những vật gì thì chàng không đoán ra được.

Hải lão xông tới trước mặt nhà sư hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại sư mở đường phương tiện cho bọn lão phu lỡ độ đường ngủ lại một đêm được chăng?

Nhà sư già trầm ngâm, ngập ngừng đáp:

- Cái đó...

Hải lão ngắt lời:

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc. Chẳng lẽ một việc nhỏ mọn như vậy đại sư cũng không ưng thuận hay sao?

Nhà sư già niệm Phật hiệu rồi đáp:

- A Di Đà Phật! Thí chủ quá nặng lời!

Ngốc tử vốn tính nóng nảy, không nhịn được hỏi dồn:

- Hòa thượng ưng hay không chỉ nói một tiếng là anh em tại hạ đi ngay lập tức. Có điều... Ha ha... Từ nay trở đi chùa Quảng Linh này khó được an ninh.

Nhà sư giương cặp lông mày lên hỏi:

- Phải chăng thí chủ muốn hăm dọa lão tăng?

Ngốc tử trầm ngâm không nói gì.

Hải lão vội đưa mắt cho hắn rồi nói:

- Lão Ngốc ăn nói chẳng ra làm sao, xin đại sư bao dung.

Nhà sư già ngẫm nghĩ rồi nói:

- Được rồi! Lão tăng có thể giúp phương tiện cho thí chủ, nhưng hãy chờ một chút.

Nhà sư liền vỗ tay một cái. Một chú tiểu từ trong nội điện thủng thẳng đi ra.

Lão tăng nói:

- Giới Trần! Ngươi đưa Triệu thí chủ vào thiên điện yên nghỉ.

Triệu Tử Nguyên ngập ngừng đáp:

- Tiểu tử tới đây không phải là...

Nhà sư già khoát tay ngắt lời:

- Lão tăng biết rồi. Cố thí chủ ở trong nội phòng chờ thí chủ đã lâu.

Triệu Tử Nguyên "ồ" một tiếng. Chàng không rảnh để suy nghĩ xem giữa Cố Thiên Võ và nhà sư này có mối liên quan thế nào? Vì lẽ gì Thiên Võ đã ước hẹn với chàng đến hội diện tại chùa Quảng Linh?

https://thuviensach.vn

Chú tiểu Giới Trần giơ tay ra nói:

- Mời thí chủ...

Triệu Tử Nguyên chưa hết băn khoan trong dạ, chàng đi theo chú tiểu vào đại điện. Tai chàng còn vẳng nghe tiếng Ngốc tử ở phía sau hỏi nhà sư già bằng một giọng giận dỗi:

- Hòa thượng thu xếp cho thằng lỏi kia rồi, còn để anh em tại hạ đứng đây mãi ư?

Nhà sư già chậm rãi đáp:

- Thí chủ đừng nóng nảy. Lão tăng...

Nửa câu sau Triệu Tử Nguyên đi xa rồi nên không nghe rõ.

Giới Trần dẫn Triệu Tử Nguyên xuyên qua hành lang.

Trước mặt chàng hiện ra một tòa viện. Mé hữu tòa viện là giải đá cuội có năm thiền phòng.

Giới Trần dẫn Triệu Tử Nguyên tới gian phòng tối hậu thì dừng chân lại nói:

- Cố thí chủ ở trong phòng này. Mời quý khách vào đi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu tạ ơn. Giới Trần trở gót đi ngay.

Trong phòng có tiếng người quen hỏi vọng ra:

- Có phải Triệu huynh đấy không?

Triệu Tử Nguyên đẩy cửa tiến vào ngó thấy Cố Thiên Võ ngồi trên ghế tựa vào tường. Tay gã đang mở một cuốn sách ra coi. Vẻ mặt rất bình tĩnh, gã dõng dạc ngâm:

Bạch dương sớm rụng,
Hàn thảo tiêu điều,
Phương trời mờ mịt,
Ngọn gió hắt hiu.
Cỏ bồng lay động,
Cát bụi vèo vèo.
. . . .

Gã ngâm tới đây chợt ngẩng đầu lên hỏi:

- Triệu huynh nghe câu đó thế nào? Lèo tèo mấy chữ mà họa nên cảnh một vùng sa mạc mênh mông tiêu điều, khiến người lữ khách cảm thấy vô

https://thuviensach.vn

cùng tịch mịch...

Triệu Tử Nguyên mỉm cười đáp:

- Đó là những câu tuyệt bút tự ngàn xưa. Huynh đài thông hiểu sâu xa văn lý, ngâm lên như người đứng trong cảnh ngộ đó, tiểu đệ rất khâm phục.

Cố Thiên Võ thấy chàng đối đáp ra vẻ con người học thức thì trong lòng kính ngưỡng, nói khiêm tốn mấy lời.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cố huynh! Chỗ độc thương của Cố huynh...

Cố Thiên Võ tươi cười ngắt lời:

- Đa tạ Triệu huynh có dạ quan hoài. Lão tàn phế ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc cho là tiểu đệ đã trúng phải kim châm có chất độc Mã Lan không sống được đến bốn mươi tám giờ. Ha ha! Nhưng tiểu đệ chưa đến ngày tận số, Diêm Vương lại cho về...

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Sao? Lão tàn phế chỉ hăm dọa thôi ư?

Cố Thiên Võ lắc đầu đáp:

- Chẳng giấu gì huynh đài. Trong mình tiểu đệ đã có chất độc để chống lại.

Triệu Tử Nguyên càng kinh ngạc hơn hỏi:

- Tiểu đệ tưởng chất độc Mã Lan của lão tàn phế thì còn thứ gì tiêu giải được?

Cố Thiên Võ đáp:

- Cái đó chưa chắc. Ở Thái Chiêu bảo, tiểu đệ đã gặp một vị cao nhân. Lão vừa trông thấy mặt tiểu đệ có màu xám đen đã đoán là trúng phải chất độc Mã Lan, liền cho tiểu đệ uống hai viên thuốc lớn bằng hạt sen. Chà! Hai viên thuốc này công hiệu vô cùng! Tiểu đệ uống vào rồi ba lần ra mồ hôi là giải trừ được ngay. Ha ha! Tiểu đệ chưa tận số.

Triệu Tử Nguyên bán tín bán nghi, ngó Cố Thiên Võ thấy vẻ mặt hắn nghiêm nghị liền hỏi:

- Không hiểu Cố huynh đã gặp vị cao nhân nào vậy?

Cố Thiên Võ đáp:

https://thuviensach.vn

- Vị cao nhân đó ăn mặc theo kiểu văn sĩ vào hạng trung niên. Y không cho biết họ tên.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, buột miệng khẽ la:

- Trung niên văn sĩ ư? Chắc là y rồi...

Chàng ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Văn sĩ đó chưa nhiều tuổi mấy mà miệng lúc nào cũng tự xưng là "lão gia", giọng nói ra chiều bác bậc. Người mà Cố huynh gặp có đúng thế không?

Cố Thiên Võ lấy làm kỳ, hỏi lại:

- Đúng thế! Triệu huynh quen biết cao nhân đó hay sao?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã gặp người đó ở Thái Chiêu bảo và nhờ được y truyền thụ cho một chút thân pháp về khinh công. Sau vô tình đem ra sử dụng thì Yên Định Viễn kêu là "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Thái Ất Tước trong Linh Võ Tứ Tước.

Cố Thiên Võ kinh ngạc không biết đến thế nào mà nói. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Lạ thiệt...! Lạ thiệt...!

Bỗng nghe phòng bên vang lên tiếng kẹt cửa, hình như có người mở ra. Rồi tiếng khàn khàn của vị lão tăng áo vàng lọt vào tai:

- Đây là một ngôi chùa hủ lậu ở chốn sơn dã, không có thượng phòng để quý khách lưu trú. Hai vị thí chủ đành qua đêm ở trong gian phòng nhỏ này vậy.

Thanh âm nóng nảy của Ngốc tử cất lên:

- Hòa thượng đừng lắm lời nữa. Đi đi! Đêm khuya không có việc gì thì đừng đến quấy nhiễu bọn ta.

Nhà sư già hỏi:

- Hai vị thí chủ có cần lão tăng giúp đỡ để khiêng bốn cái rương gỗ vào phòng không?

Ngốc tử vội đáp:

- Hòa thượng đừng động thủ. Bọn ta tự mình làm lấy.

Nhà sư áo vàng nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy lão tăng xin rút lui.

Tiếng bước chân vang lên xen lẫn tiếng lịch kịch bê rương gỗ.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Hải lão cùng Ngốc tử đã tiến vào gian phòng bên cạnh. Chắc lão hòa thượng đã ưng cho bọn chúng ngủ trọ lại rồi..."

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì vị lão tăng áo vàng đã quay sang phòng Cố Thiên Võ. Hai chàng Cố, Triệu vội ra nghinh tiếp. Nhà sư áo vàng gật đầu hỏi:

- Xin miễn thứ cho lão tăng đến quấy nhiễu. Tiểu thí chủ còn chưa ngủ ư?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Đại sư có điều chi dạy bảo không?

Nhà sư già nghiêm nghị khẽ hỏi:

- Lão tăng muốn hỏi rõ một câu: Hai vị thí chủ một béo mập, một hói đầu đến sau có phải là bạn hữu của thí chủ không?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Dọc đường tiểu tử gặp hai người này, nhưng không hiểu rõ lai lịch thì còn là bạn hữu sao được?

Nhà sư già lại hỏi:

- Nếu vậy tiểu thí chủ không biết họ là ai ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế, tại sao đại sư lại quan tâm vấn đề này?

Nhà sư già trầm ngâm không nói gì. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chòng chọc vào mặt Triệu Tử Nguyên tựa hồ muốn soi thấu tâm can chàng.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- "Vị lão tăng này mắt chiếu ra những tia thần quang thì công lực cao thâm đến trình độ khôn lường. Nhưng sao vị cao tăng mình mang công lực tuyệt thế lại vào ở ngôi chùa hoang vu tịch mịch này?"

Nhà sư áo vàng nói:

- Tiểu thí chủ lại gần đây một chút.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nao nao trong dạ không đoán được nhà sư áo vàng muốn giở trò gì, nhưng chàng vẫn cất bước tiến lại.

Chàng vừa dừng bước, nhà sư già phất tay áo một cái đẩy ra một luồng kình phong nhanh như chớp tựa hồ muốn quạt bay Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bật tiếng la hoảng:

- Đại sư! Đại sư...

Tay áo đại sư đã trùm vào người Triệu Tử Nguyên. Ngoài luồng kình lực, còn một thứ binh khí đâm vào da khiến chàng đau nhói lên.

Triệu Tử Nguyên cực kỳ hoang mang, vội xoay mình qua mé tả.

Vèo một tiếng! Luồng kình phong rít lên quét vào một bên ngực Triệu Tử Nguyên, chỉ còn cách không đầy sợi tóc. Triệu Tử Nguyên chưa hết kinh hãi, toan mở miệng nói thì nhà sư già đã tiến gần thêm một bước, vươn tay mặt ra nhằm chụp vào năm đường đại huyệt dưới nách chàng. Thủ pháp nhà sư thần tốc đến trình độ không thể tưởng tượng được.

Triệu Tử Nguyên muốn tránh cũng không kịp nữa, chàng cảm thấy khuỷu tay tê chồn thì ra đã bị năm ngón tay của nhà sư nắm lấy. Chàng vừa nóng vừa tức giận hỏi:

- Sao đại sư lại động võ?

Nhà sư trầm giọng hỏi lại:

- Lai lịch thí chủ thế nào? Phải chăng thí chủ là người họ Tạ?

Triệu Tử Nguyên lại càng kinh ngạc, chưa kịp trả lời thì Cố Thiên Võ đứng bên đã lên tiếng trước:

- Vị này là bạn của vãn bối tên gọi Triệu Tử Nguyên. Vãn bối đã bạch cùng đại sư từ trước. Nhất Mộng đại sư quên rồi ư?

Nhà sư già ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên buông tay ra, nói:

- Lão tăng nóng tính thành ra đường đột. Mong thí chủ miễn thứ.

Nhà sư nói rồi không chờ Triệu Tử Nguyên phản ứng, đã trở gót bước đi.

Triệu Tử Nguyên giương mắt nhìn bóng sau lưng nhà sư, ngơ ngẩn xuất thần.

Hồi lâu mới lên tiếng:

- Nhà sư này không hiểu là người thế nào? Hiển nhiên lão có điều hiểu lầm tiểu đệ.

https://thuviensach.vn

Cố Thiên Võ đáp:

- Nhất Mộng đại sư là một vị lão hữu của tiên phụ. Trước đây hai ngày tiểu đệ quyết định rời khỏi Thái Chiêu bảo, nhưng bị đội Ngân y của Bảo chúa theo dõi ráo riết, nên phải tạm đến trú ẩn trong chùa này thì may sao hôm qua lại gặp Triệu huynh và ước hẹn tới đây hội diện.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thảo nào lúc đó tiểu đệ thấy Cố huynh ra vẻ lật đật. Nhưng Cố huynh đã làm Tổng quản đội Ngân y trong Thái Chiêu bảo, sao còn quyết định ly khai?

Cố Thiên Võ ngập ngừng đáp:

- Câu chuyện này khá dài, rồi đây sẽ có ngày tiểu đệ thuật rõ cho Triệu huynh nghe.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Chắc là Cố huynh cũng giống mình, có những điều bí ẩn khó trình bày. Mình chẳng nên miễn cưỡng gạn hỏi y."

Chàng nghĩ vậy liền mỉm cười rồi đi sang phòng bên.

Cố Thiên Võ vô tình đưa mắt nhìn vào mặt Triệu Tử Nguyên, phát giác ra nước da chàng tím đen lại, lốm đốm có những chấm đỏ thì kinh hãi bật tiếng la thất thanh:

- Triệu huynh! Triệu huynh cũng trúng phải chất độc Mã Lan rồi ư?

Triệu Tử Nguyên nghe Cố Thiên Võ nhắc tới vụ này liền nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu đệ lúc còn ở Thái Chiêu bảo cũng bị lão áo đỏ tàn phế bức bách phải uống thuốc độc để vĩnh viễn làm nô bộc cho lão.

Rồi chàng đem việc mấy ngày đã trải qua kể lại cho Cố Thiên Võ nghe.

Đồng thời chàng cho gã biết ý nghĩ của mình là nếu phải làm nô lệ suốt đời thì thà rằng chết đi còn hơn, nên chàng đã thủ tiêu ý nghĩ theo lão áo đỏ.

Cố Thiên Võ nghe hết đầu đuôi. Mắt chiếu ra những tia kỳ quang, gã nói:

- Triệu huynh hãy yên tâm. Chất độc đó chẳng phải là không thuốc nào chữa được. Chúng ta thử chống đối Yên bảo chúa và lão tàn phế một phen...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên, ngơ ngác nhìn Cố Thiên Võ, thấy gã thò tay vào túi móc ra hai viên thuốc màu đen lớn bằng hạt sen, lấp loáng có ánh sáng dưới ngọn nến vàng khè. Gã nói:

- Hôm ấy văn sĩ trung niên tặng cho tiểu đệ mấy viên thuốc giải chất độc Mã Lan. Tiểu đệ dùng rồi còn lại hai viên tính để dành, bây giờ Triệu huynh lấy mà uống. Vậy Triệu huynh há miệng ra.

Triệu Tử Nguyên tuy không dám tin hẳn, nhưng thấy gã nói bằng một giong quả quyết, lòng chàng cũng mong sống, nên cứ há miệng.

Cố Thiên Võ liền búng hai viên thuốc màu đen ra.

Triệu Tử Nguyên vừa ngậm vào miệng thấy có mùi thơm tho dễ chịu.

Cố Thiên Võ lớn tiếng:

- Nuốt đi! Nuốt cho mau!

Triệu Tử Nguyên uống thuốc rồi, quả nhiên thấy trung khí lưu thông. Chỉ trong khoảnh khắc người chàng phát nóng ran rất là khó chịu. Mồ hôi toát ra đầm đìa.

Cố Thiên Võ hỏi:

- Triệu huynh đã thấy ra mồ hôi chưa?

Triệu Tử Nguyên vẫy mồ hôi như mưa đáp:

- Chẳng những mồ hôi ra nhiều quá mà trong mình còn nóng như lửa đốt!

Thuốc giải này quả hiệu nghiệm chăng?

Cố Thiên Võ nghiêm nghị nói:

- Chờ cho mồ hôi ra hết, chất độc tiêu tan. Triệu huynh có thể trở về khách sạn, không ngại gì nữa. Nhưng Triệu huynh cứ giả vờ chưa giải độc mà theo lão tàn phế đến ngôi nhà xanh ở Thủy Bạc để thám thính...

Gã chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng rú thê thảm lọt vào tai, gã vội dừng lại không nói nữa.

Tiếng rú qua rồi, tiếp theo là tiếng ằng ặc quái gở vang lên tựa hồ giống thú mà cũng giống tiếng người đau đớn đến cực điểm đang chống cự với tử thần.

Thanh âm cực kỳ ghê rợn, khiến người nghe lông tóc dựng đứng cả lên, không rét mà run.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Thanh âm phát ra từ phòng bên cạnh. Chúng ta qua đó xem sao.

Cố Thiên Võ gật đầu.

Hai người nhón gót đi ra.

Tiếng ằng ặc vẫn vang lên không ngớt, thỉnh thoảng lại có tiếng rú xen vào vừa đầy vẻ thần bí vừa ra chiều khủng khiếp.

Thần kinh Cố Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên bất giác căng thẳng.

Triệu Tử Nguyên lạng người đi trước đến trước cửa gian phòng bên cạnh.

Chàng cúi xuống nhìn qua khe cửa vào trong thì thấy có bốn cỗ quan tài bằng gỗ sơn đen bày thành hàng.

Bấc giác chàng cảm thấy ớn lạnh xương sống. Trong chớp mắt làn khí lạnh bao phủ người chàng phảng phất như những cỗ quan tài đen sì kia đã tiết ra luồng hơi lạnh.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Quỷ Phủ Môn Làm Trò Quái Đản

Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn bốn cái rương gỗ mầu đen rồi thu mục quang về tự nghĩ:

- "Lạ thiệt! Sao lòng ta cảm thấy hồi hộp không yên. Chẳng lẽ mấy cái rương đen kia lại chứa đựng những sự vật thần bí kinh người?"

Cố Thiên Võ hạ thấp giọng xuống hỏi chàng:

- Bốn cái rương gỗ đen kia đựng những gì vậy?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết. Phải chăng Cố huynh cảm thấy có chuyện nhiêu khê trong mấy cái rương này?

Cố Thiên Võ khẽ nói:

- Tiểu đệ cảm giác bốn cái rương gỗ đó rất đáng...

Gã còn đang giở một câu, bỗng một cơn gió to thổi đến khiến cành cây rít lên ào ào, bất giác gã dừng lại không nói nữa.

Hai người ngững đầu trông chiều trời thấy mây kéo đen nghịt, trăng sao lu mờ. Vũ trụ một mầu ảm đạm như đè nặng xuống khiến hai người cảm thấy khó thở. Bầu Trời đen tối bên ngoài cùng bốn cái rương gỗ sơn đen trong nhà làm cho bầu không khí tăng thêm vẻ thần bí khủng khiếp.

Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Chiều trời sắp có sự biến đổi.

Chàng giơ tay ra ngoài thềm thấy lòng bàn tay mát rượi. Những hạt mưa lớn đã bắt đầu rớt xuống. May ở chỗ ngôi chùa này có mái hiên chênh chếch nên hai người đứng ở dưới thềm không đến nỗi bị nước mưa làm cho ướt sũng.

Sét nổ vang trời, chớp giật nhoang nhoáng. Cảnh vật chợt sáng chợt tối.

https://thuviensach.vn

Trời mưa như trút nước, gió dữ rít từng hồi. Cả tòa miếu cũ bị cơn gió thảm mưa sầu nuốt trửng. Cố Thiên Võ nói:

- Trận mưa này chẳng biết đến bao giờ mới tạnh. Chi bằng chúng ta gõ cửa công nhiên xin vào trú rồi sẽ liệu...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Như vậy không ổn. Đối phương đã vào đây tá túc, họ không cho thì chúng ta chẳng có lý do nào để sấn vào...

Ngôi chùa này bị hư nát lâu năm không được sửa chữa. Mái hiên chỗ nào cũng dột. Nước mưa tuôn xuống đầu hai người rét lạnh thấu xương.

Cố Thiên Võ đầu tóc ướt sũng khó chịu quá, không nhịn được nói:

- Triệu Huynh! Chúng ta thử gõ cửa coi...

Gã chưa dứt lời bỗng nghe tiếng rú thê thảm từ trong phòng vọng ra. Dù trời đang mưa to gió lớn mà tiếng rú cũng lọt vào tai Cố Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên một cánh rất rõ ràng.

Tiếp theo lại mấy tiếng "u ú" vang lên gắt gỏng phi thường. Tinh thần căng thẳng cơ hồ muốn bể óc, hai người liền cúi xuống nhòm qua khe cửa thì thấy mé tả bốn cái rương gỗ có một cái bàn vuông bằng gỗ gụ. Trên bàn đặt một ngọn đèn dầu. Ánh sáng vàng khè chiếu ra làm cho bầu không khí trong phòng thêm huyền ảo.

Hai người trông chưa rõ sự vật trong nhà, bỗng một cơn gió thổi thắt đèn lửa.

Tiếng "u ú" lúc dứt lúc nối vẫn tiếp tục vang lên. Hai người lắng tai nghe một lúc rồi dần dần tâm thần hoảng hốt tưởng chừng hồn lạc phách bay.

Hai người vội điều hòa hơi thở, sau một lúc mới bình tĩnh trở lại. Nhưng những tiếng u ú quái gở vẫn vang lên, thỉnh thoảng lại xen vào những tiếng rú thê thảm khinh tâm động phách. Cố Thiên Võ băn khoăn hỏi:

- Triệu huynh đệ có thấy gì không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đèn lửa trong phòng đột nhiên tắt ngấm, nên trông chẳng rõ chi hết.

Chàng chưa dứt lời, đèn lửa lại bật lên sáng sủa. Cố Thiên Võ chau mày nói:

- Đèn lửa lúc tắt lúc cháy, hiển nhiên có người hí lộng quỷ thần...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ra hiệu cho gã đừng nói nữa.

Nguyên trong phòng lúc này đã có động tĩnh. Hải lão đầu bù tóc rối ngồi xếp bằng thở pho pho. Lão hít hơi thở ra ngồi đối diện trước ngọn đèn trên bàn, trách nào ánh sáng chẳng khi tỏ khi mờ. Hai chàng trông rõ tình trạng này mới hơi yên dạ.

Hải lão tóc dài xõa xuống đến gót chân. Mặt mũi dữ tợn. Lúc thở hút hai tay lão múa may trông như quỷ mỵ.

Lão thở phù phù, ánh đèn tạt thấp xuống làm cho bầu không khi âm thầm ảm đạm như lạc vào tổ quỷ.

Hai người cảm thấy luồng hơi lạnh từ gót chân đưa lên đỉnh đầu. Cố Thiên Võ cất giọng run run hỏi:

- Người này là ai mà bộ dạng coi rất quái ác?

Triệu Tử Nguyên khẽ đáp:

- Tiểu đệ gặp họ ở dọc đường. Người này là Hải lão, còn người nữa kêu bằng lão Ngốc. Lai lịch họ thế nào tiểu đệ không rõ...

Lúc này trong phòng những tiếng rên rỉ trầm trầm vang lên khiến người nghe phải chán tai.

Lão Ngốc đã đổi mặc một bộ trường bào vẽ hoa chi chít. Hắn từ từ đến đứng trước Hải lão hỏi:

- Hải lão! Xong chưa?

Hải lão ngừng thở đáp:

- Mười ngón tay đã có đến tám đen lại, chắc là thành rồi.

Lão nói rồi xòe mười đầu ngón tay ra thì tám ngón đã ẩn hiện luồng hắc quang, chỉ còn hai ngón tay cái giữ nguyên mầu sắc.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hít một hơi chân khí, miệng lẩm bẩm:

- "Ô Hắc chỉ"! "Ô Hắc chỉ"!

Cố Thiên Võ lấy làm kỳ hỏi:

- Sao huynh đệ nhận được chỉ công này?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Trước khi ra đời gia sư đã nhắc tới gốc ngọn những kỳ môn tà phái trong thiên hạ, nhưng tiểu đệ còn ít lịch duyệt. Hải lão kia luyện môn đó có phải là "Ô Hắc chỉ" hay không, tiểu đệ cũng không nắm vững.

https://thuviensach.vn

Chàng nói rất khẽ và bên ngoài mưa gió ầm ầm, nên hai bên chỉ cách nhau một lần cửa mà Hải lão cùng Ngốc tử thủy chung vẫn không phát giác.

Lại nghe Hải lão nói:

- Lão Ngốc! Lão bắt đầu vận công đi! Cần để ý lúc thở hơi lần thứ bảy phải đảo ngược luồng chân khí đến Huyền Mạch Đại Quang và phải đề phòng đi trật huyệt đạo.

Lão Ngốc không nhịn được hỏi:

- Lão ít lời đi một chút không được hay sao? Lão Ngốc này có bao giờ đi trật đường đâu?

Hải lão đáp:

- Anh em mình mất bao nhiêu năm khổ luyện. Đêm nay là đêm tối hậu, vạn nhất lão Ngốc sơ tâm một chút là tiền công tận thế.

Ngốc tử hỏi:

- Sau khi luyện xong chúng ta làm gì?

Hãi lão trầm ngâm không đáp. Ngốc tử lại nói:

- Nếu lão chưa có quyết định gì thì ta đưa ra đề nghị...

Hải lão ngửng đầu lên hỏi:

- Sao?

Ngốc tử đáp:

- Hải lão? Hà tất chúng ta lại xả cận cầu viễn. Trước hết hãy bắt nhà sư trong chùa khai đao thử xem công phu về kỳ môn lợi hại đến thế nào rồi sau sẽ đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc...

Hải lão trầm giọng ngắt lời:

- Ra ngoài giang hồ đừng nhắc đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc hay hơn.

Ngốc tử lộ vẻ băn khoăn nhưng cũng không nói gì nữa.

Lát sau, Ngốc tử đột nhiên đi vòng quanh bốn cái rương đen, khoa chân múa tay, miệng đọc lẩm bẩm.

Triệu Tử Nguyên nhìn kỹ thấy lão Ngốc múa may quay cuồng tưởng chừng như không vào lề lối nào hết mà thực ra rất có thứ tự, nhịp nhàng như theo điệu nhạc.

https://thuviensach.vn

Ngốc tử nhảy múa một lúc rồi cùng Hải lão song song bước tới trước mấy cái rương đen. Hắn thò tay kéo mạnh một cái. Mấy tiếng rắc rắc vang lên, nắp rương đã mở ra rồi...

Hai chàng Triệu, Cố vẫn lo ngại về mấy cái rương gỗ đen, bây giờ nghe tiếng nắp mở kêu "rắc rắc", không khỏi lông tóc đứng dựng cả lên.

Nắp rương vừa mở, mùa hôi thối xông ra giàn giụa khiến ai ngửi thấy cũng buồn nôn.

Hai chàng Cố, Triệu ở bên ngoài vội bịt mũi nín hơi. Vậy mà Hải lão cùng Ngốc tử ngửi mùi hôi thối này dường như rất dễ chịu. Chúng nhìn về phía rương đen mà hít lấy hít để. Hải lão cùng Ngốc tử hít hơi rồi kêu loạn lên. Đồng thời thò hai bàn tay lông lá vào kéo ra hai xác chết trần truồng.

Tướng mạo hai xác chết cũng dữ tợn ghê gớm! Toàn thân đã khô đét. Da xám đen lại, mầu đen ở xác chết cũng giống như mầu đen cái rương gỗ. Lạ hơn nữa tay mặt xác chết đều cầm một cái búa lớn.

Triệu Tử Nguyên nuốt nước miếng tự hỏi:

- "Phải chăng đó là hai bộ thây ma?"

Chàng ngấm ngầm vận nội lực vào hai bàn tay đề phòng khi xảy chuyện bất ngờ là lập tức phóng chưởng đánh ra.

Cố Thiên Võ buột miệng khẽ la:

- "Điền Tây Quỷ Phủ môn"!

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vừa rồi tiểu đệ tưởng Hải lão luyện môn "Ô Hắc chỉ", nhưng có khi tiểu đệ trông lầm. Cố huynh xem thế nào?

Cố Thiên Võ hỏi:

- Triệu huynh đệ có thấy trong tay tử thi cầm cây búa lớn không?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tiểu đệ ngó thấy rồi. Tử thi mà tay khư khư giữ cây búa không buông ra mới thật là kỳ!

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nước da hai xác chết đã hoàn toàn khô đét và đen lại như mầu tro, thật chẳng khác gì quỷ mỵ mà cũng giống xác chết phơi ngoài nắng gió...

Cố Thiên Võ trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Trong võ lâm đồn đại ở Điền Tây có một môn phái tà ác kỳ bí là "Quỷ Phủ môn". Họ lợi dụng xác chết cầm búa luyện thành những công phu kỳ môn tà đạo ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Bạn hữu giang hồ một khi nhắc tới "Quỷ Phủ môn" ở Điền Tây là bở vía chẳng khác chi gặp loài quỷ mỵ.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Cố Thiên Võ đáp:

- Xem chừng Hải lão, Ngốc tử là người ở "Quỷ Phủ môn" đất Điền Tây.

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng Ngốc tử vừa nhắc tới căn nhà xanh ở Thủy Bạc thì lại không dính líu gì đến "Quỷ Phủ môn" ở Điền Tây...

Cố Thiên Võ vội nói:

- Cái đó ta cũng không hiểu được.

Hải lão và Ngốc tử ngắm nghía hai xác chết một hồi lộ vẻ thỏa mãn. Đoạn chúng dựa tử thi vào tường vách, miệng lâm râm khấn khứa:

- Đản thác ma, Đản tư ly mê...

Hai người khấn lý lố một hồi rồi vận công phu thổ nạp vào xác chết.

Một lúc sau, việc kỳ dị đã xảy ra. Thoạt tiên trong phòng khẽ vang lên những tiếng cứng cỏi. Ai chú ý lắng tai liền nhận thấy tiếng này rất vang dội tựa hồ ở nơi xa xăm vọng lại.

Hải lão và Ngốc tử vẫn đọc chú không ngừng. Có lúc hai tử thi đột nhiên đứng thẳng người lên nhảy ra phía trước một bước. Mỗi cái nhảy lại phát ra thanh âm kỳ dị. Cây búa lớn trong tay cũng tiện đà vung lên một cái. Những cái giơ tay cất chân của tử thi coi rất cứng cỏi, khác hẳn người thường.

Triệu Tử Nguyên sợ hãi lông tóc đứng dựng cả lên, la thầm:

- "Trước kia ta từng nghe nói ở dải đất Tương Tây có người chết từ nơi khác rồi liền được người chuyên việc đuổi xác chết trở về nguyên quán để mai táng, ta cho đó là họ bịa ra những câu chuyện quái đản. Không ngờ nay chính mắt mình trông thấy hành động của bọn "Quỷ Phủ môn", thật ra

https://thuviensach.vn

ngoài sức tưởng tượng của con người. Thế mới biết ở nhân gian chẳng chuyện lạ nào là không có."

Hải Lão nói:

- Lão Ngốc! Lão thả những con rắn trăn ở trong rương gỗ kia ra đi!

Ngốc tử đáp:

- Như vậy e rằng có điều không ổn...

Hải lão lên giọng cương quyết ngắt lời:

- Đừng nhiều lời nữa! Hãy theo lời ta mà làm.

Ngốc Tử ngần ngừ một chút rồi cũng đưa tay ra mở nắp hai cái rương gỗ đen kia.

Hai con trăn lớn dài tới ba trượng lổm ngổm bò ra.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi. Đầu hai con trăn này lớn bằng miệng bát, da dầy, vẩy cứng, tưởng chừng đao thương chém không vào. Chàng từ từ hít một hơi chân khí thì mùi hôi thúi sặc sụa xông vào mũi do tử thi phát ra.

Hai con trăn lớn bò về phía hai xác chết còn cách chừng năm bước thì dừng lại. Chúng ngửng đầu lên nhìn tử thi thè lưỡi đỏ hỏm ra. Đột nhiên chúng quăng mình vọt tới xác chết nhanh như tên bắn.

Hải lão vẫn lờ đi như không thấy gì, tiếp tục đọc chú không ngớt.

Xác chết vung cây búa lên. Hai con trăn lớn đang lơ lửng trên không, xoay mình như cơn gió lốc quăng đuôi quét tới đánh "choang" một tiếng. Sức mạnh cái quét đuôi của hai con trăn mạnh bằng thiên quân vạn mã, uy lực khủng khiếp.

Hai tử thi bỗng nhảy lùi ra đánh "véo" một cái. Tay cầm cây búa phạt ngang chém dọc, động tác giống như nhau.

Bỗng thấy máu vọt tung tóe. Cây búa đã chém trúng vào đầu trăn. Hai con trăn rớt xuống không nhúc nhích được nữa. Chúng đã chết cả rồi.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt há miệng vì chàng thấy hai con trăn lớn mau lẹ phi thường toàn thân rắn như thép đúc mà bị tử thi chém chết thì còn ai tin được.

Chàng tự hỏi:

- "Xác chết mang võ công trong mình thì ai không sởn gáy?"

https://thuviensach.vn

Ngốc Tử nổi lên tràng cười the thé ra chiều đắc ý. Hải lão lẩm bẩm:

- Được rồi! Đôi trăn này ghê gớm đến trình độ những tay cao thủ võ lâm không làm gì nổi. Thế mà tử thi chế phục được chúng, đủ tỏ kỳ công của bọn ta đã tiến triển rất nhiều.

Dứt lời không hiểu vô tình hay hữu ý, lão đưa cặp mắt nhìn ra cửa phòng, mặt lộ vẻ khó hiểu rồi lập tức thu thị tuyến về.

Triệu Tử Nguyên động tâm ghé miệng sát vào tai Cố Thiên Võ nói:

- Hiển nhiên Hải lão đã biết chúng ta đứng ngoài cửa dòm ngó. Hắn nói câu vừa rồi là cố ý để chúng ta nghe tiếng, không hiểu có dụng ý gì?

Cố Thiên Võ đáp:

- Lão này nham hiểm xảo trá phi thường. Còn Ngốc tử ngây ngô không đến nỗi lợi hại như lão...

Triệu Tử Nguyên gật đầu chưa kịp trả lời thì trong phòng Ngốc tử đã lên tiếng:

- Vậy chúng ta nên đưa tử thi đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc ngay bây giờ hay sao?

Hải lão trợn mắt lên nhìn hắn lẳng lặng không nói gì, tựa hồ chất vấn Ngốc tử sao còn nhắc đến chuyện căn nhà xanh ở Thủy Bạc?

Ngốc Tử không để ý lại nói tiếp:

- Không hiểu chủ nhân thần bí trong căn nhà xanh ở Thủy Bạc muốn dùng căn nhà đó để làm gì? Chuyến này Quỷ Phủ Đại soái của chúng ta có mệnh lệnh...

Hải lão xẵng giọng trả lời:

- Lão Ngốc! Lão còn cứ buột miệng nói bừa mãi thì khi về Điền Tây ta đem sự thực bẩm với Đại soái dùng môn pháp để chỉnh ngươi đó.

Ngốc Tử cũng nhùng nhằng đáp:

- Không nói nữa là không nói nữa. Lão bất tất phải đưa đại soái ra để nạt ta.

Hải lão hắng dặng một tiếng rồi lại đưa mắt nhòm ra cửa phòng một cái, miệng cất tiếng niệm chú.

Hai xác chết đột nhiên miệng thốt ra những tiếng la quái gở cực kỳ khủng khiếp rồi cất bước nhảy tới cửa phòng. Trong nhà âm phong thảm

https://thuviensach.vn

đạm, nỗi khủng khiếp thần bí không bút nào tả xiết!

Triệu tử Nguyên buột miệng la lớn:

- Nguy rồi! Cố huynh! Tránh cho mau...

Chàng vừa dứt lời thì hai xác chết đã xông ra. Cây búa trong tay vung lên chém "chát chát" phá vỡ cửa phòng.

Triệu Tử Nguyên và Cố Thiên Võ thấy tử thi xông ra chẳng còn hồn vía nào nữa, quên cả né tránh mà cũng không nhớ vung chưởng lên chống đối.

Hai tử thi vừa giơ búa lên, hai chàng Triệu, Cố, mặt xám như tro tàn, la thầm:

- "Mạng ta nguy rồi!"

Bên tai hai người vang lên những tiếng cười the thé rất đắc ý của Hải lão.

Cây búa lớn trong tay tử thi vừa chém xuống thì hai chàng đột nhiên cảm thấy một luồng lực đạo mãnh liệt vô cùng từ phía sau đẩy tới. Hai chàng bị hất ra hai bên xa đến bảy, tám bước. Dư lực của chưởng phong còn hất những mảnh cánh cửa bay tới tấp.

Triệu, Cố hai chàng thoát chết, nhưng cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt. Hai chàng vừa định thần đưa mắt nhìn lại thì thấy phía sau mình có một nhà sư áo vàng trụ trì chùa Quảng Linh đã đứng đó không biết từ lúc nào.

Hai cổ tử thi liền dừng lại cứng đơ không nhúc nhích.

Hải lão đột nhiên quay mình về phía trước trỏ vào Nhất Mộng (tức nhà sư áo vàng) nói:

- Hòa thượng đón đỡ nhát búa vừa rồi là có ý kháng cự bọn ta?

Nhất Mộng hỏi:

- A Di Đà Phật! Phải chăng thí chủ từ Điền Tây đến đây?

Ngốc tử lạnh lùng đáp:

- Phải thì làm sao?

Nhất Mộng lão tăng hỏi:

- Nếu vậy thí chủ quả đúng là người ở Quỷ Phủ môn rồi. Xin hỏi danh tính thí chủ là gì?

Ngốc tử cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Bọn tại hạ là Cửu Ngốc Chiêu Hồn và Minh Hải Chiêu Hồn. Chắc hòa thượng cũng nghe tiếng rồi?

Nhất Mộng lão tăng hơi biến sắc hỏi:

- Chiêu Hồn nhị ma ở Quỷ Phủ môn rời Điền Tây từ bao giờ? Đến Trung Nguyên có việc gì?

Ngốc tử và Hải lão không trả lời. Nhất Mộng lại hỏi:

- Lão tăng cần truy cứu cho biết rõ. Hai vị thí chủ đến xin tá túc ở tệ tự là có dụng ý gì?

Cửu Ngốc Chiêu Hồn cười nửa miệng đáp:

- Những hành động của Quỷ Phủ môn đâu thể để người ngoài dính vào được?

Nhất Mộng lão tăng nói:

- Lão tăng đã từng nghe Quỷ Phủ môn có luật lệ không cho người ngoài hỏi đến chuyện bí mật, nhưng thí chủ đã đặt chân vào tệ tự mà lão tăng làm trụ trì thì cần phải hỏi tới...

Minh Hải Chiêu Hồn cười the thé ngắt lời:

- Hòa thượng u mê ám chướng hay sao? Đã muốn hỏi thì xuống địa ngục mà hỏi.

Nhất Mộng lão tăng vẫn thản nhiên nói:

- Lão tăng đã ngấm ngầm phát giác ra hai tử thi này từ nãy tới giờ...

Nhà sư chưa dứt lời thì Minh Hải Chiêu Hồn đã lẩm bẩm đọc thần chú. Hai tử thi nhảy vọt về phía trước vung búa lên bổ xuống đầu Nhất Mộng.

Nhất Mộng lão tăng nói:

- Tà ma không thể xâm nhập vào nhà chùa được đâu. Thí chủ đừng có u mê nữa.

Thân pháp nhà sư cực kỳ thần tốc, khẽ lạng người một cái tránh khỏi hai nhát búa. Hai cái tử thi chém không trúng liền chia hai bên tả hữu đi theo đường cánh cung giáp công Nhất Mộng.

Nhất Mộng lão tăng muốn nhảy lùi lại thì đột nhiên một luồng hàn khí lạnh thấu xương xô đến trước mặt. Nhà sư giật mình kinh hãi, liền đổi thế bước tạt ngang sang một bên.

https://thuviensach.vn

Bỗng trên không vang lên một tiếng “choảng” rùng rợn, nguyên hai tử thi chém sểnh, hai búa đụng vào nhau một cái thật mạnh rồi hất ngược lại.

Hai cái tử thi thét lên ầm ầm. Chúng vươn hai tay thẳng lên bổ xuống. Mười đầu ngón tay lợt lạt lấp loáng có ánh ngân hoàng khiến người ta không rét mà run, lập tức một luồng âm phong nổi lên ào ào.

Cố Thiên Võ đứng bên run lên, la lớn:

- Lão thiền sư! Hãy coi chừng!

Nhất Mộng đại sư chắp hai tay lại rồi gạt ra. Một luồng kình lực dương cương xô tới đánh “binh” một tiếng. Hai cái tử thi vẫn không lùi lại. Chúng nhảy tung lên không rồi vung búa đánh xuống.

Lúc tử thi nhào xuống bỗng hai tay cứng đơ, miệng thét be be. Thanh âm tuy không lớn nhưng cực kỳ thê thảm chói tai và còn tiết ra một luồng khí lạnh âm thầm thảm đạm.

Nhất Mộng đại sư gầm lên:

- Loài nghiệt chướng! Nằm ra!

Nhà sư đột nhiên lún thấp người xuống. Tay phải đứng dựng lên còn tay trái xoay lại đánh xuống tử thi. Lúc nhà sư phát chưởng toàn thân run rẩy.

Lập tức một luồng lực đạo nặng tới muôn cân từ lòng bàn tay nhà sư ầm ầm đánh tới.

Cố Thiên Võ lẩm bẩm:

- “Mộng Hồi Thanh Hà”! “Mộng Hồi Thanh Hà”! Nhất Mộng thiền sư đã sử dụng đến môn tuyệt học rồi!

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, cánh cửa chùa đột nhiên kẹt mở, một bóng người tựa quỷ mỵ xẹt vào. Tiếp theo là một thanh âm lạnh như băng giá cất lên:

- Cửa phật là nơi thanh tĩnh, sao lại có bọn quỷ mỵ đến làm huyên náo?

Mọi người dừng tay lại nhìn về phía phát ra thanh âm, thấy người kia ăn mặc theo kiểu văn sĩ vào hạng trung niên, đứng cách đó chừng một trượng...

Triệu Tử Nguyên la thất thanh:

- Lão tiền bối đấy ư?

https://thuviensach.vn

Người này chính là văn sĩ trung niên xuất hiện đột ngột như con thần long ở Thái Chiêu bảo mấy bữa trước, ngăn cản Yên Định Viễn đang đuổi theo Triệu Tử Nguyên rất ráo riết để giải vây cho chàng. Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy văn sĩ đã nhận ra ngay.

Văn sĩ trung niên gật đầu đáp:

- Ồ! Lần này ngươi không quên kêu ta bằng "lão tiền bối", như vậy lão phu chỉ điểm cho một chút khinh công mới không uổng...

Triệu Tử Nguyên nhớ tới lần đầu gặp văn sĩ, chàng thấy đối phương tuổi chưa nhiều lắm mà muốn mình kêu bằng lão tiền bối, khi đó chàng nghe cũng hơi chói tai. Sau chàng biết nội công của văn sĩ đã đến trình độ kinh thế hãi tục, chàng mới khâm phục.

Văn sĩ trung niên quay lại ngó Cố Thiên Võ hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi bị trúng chất độc Mã Lan, thương thế đã khỏi chưa?

Võ Thiên Võ khom lưng xá dài đáp:

- Mã Lan tuy là một chất độc nhất trên đời nhưng được môn thuốc giải của lão tiền bối thần hiệu phi thường. Hiện giờ độc tố trong mình tiểu tử đã được giải trừ hết rồi.

Gã trỏ vào Triệu Tử Nguyên nói tiếp:

- Không những tiểu tử mà Triệu huynh đây cũng bị chất độc Mã Lan, nhờ thuốc giải của lão tiền bối chữa cho tiểu tử đồng thời chữa cả Triệu huynh nữa.

Văn sĩ trung niên nhíu cặp lông mày muốn hỏi rõ ngọn ngành thì Nhất Mộng đại sư đột nhiên xen vào:

- Đàn việt là thượng khách của tệ tự, xin mời về phòng nghỉ ngơi, lão tăng giải quyết xong vụ này sẽ quay vào tạ tội với đàn việt.

Văn sĩ trung niên đáp:

- Tà ma quỷ quái xông càn trước cửa Phật thì lão phu đi nghỉ thế nào được?

Nhất Mộng nói:

- Nhưng đàn việt...

Văn sĩ trung niên gắt lời:

https://thuviensach.vn

- Thiền sư bất tất phải nói nhiều. Lão phu đã bước vào quí tự mà thấy người đến quấy nhiễu thì lão phu chẳng thể không hỏi cho ra.

Văn sĩ dứt lời đưa mắt nhìn hai cỗ tử thi đang đứng yên không nhúc nhích một lúc rồi lẩm bẩm:

- Trời ơi! Không ngờ bọn Quỷ Phủ tà môn ở Điền Tây lại xuất hiện trên chốn giang hồ.

Cửu Ngốc Chiêu Hồn đảo cặp mắt hung dữ hỏi:

- Ngươi là ai? Biết điều thì cút cho lẹ!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Cố Thiên Võ Đả Bại Nhất Phi

Văn sĩ trung niên hững hờ nói:

- Cút đi ư? Được rồi! Được rồi!

Rồi y lùi lại hai bước.

Cửu Ngốc Chiêu Hồn tức mình nói:

- Ngươi muốn ỡm ờ chăng? Ta bảo ngươi cút đi thì ngươi phải cút cho xa một chút.

Văn sĩ trung niên vâng vâng dạ dạ rồi tiếp tục lùi lại mười mấy bước, nhưng bước dài bước ngắn không đều. Mọi người không hiểu lão muốn giở trò gì.

Cửu Ngốc Chiêu Hồn tức giận nói:

- Có phải ngươi không muốn sống nữa thì để lão Ngốc này thành toàn cho.

Hắn gào lên một tiếng rồi niệm chú chỉ huy cho xác chết động thủ.

Triệu Tử Nguyên tuy biết rõ văn sĩ trung niên công lực không phải tầm thường, nhưng tử thi lại sử dụng kỳ môn của bọn Quỷ Phủ thì người thường khó mà chống chọi được, nên chàng vẫn lo thay cho lão.

Minh Hải Chiêu Hồn là người xảo trá, hắn đã nhìn ra tình trạng khó khăn liền cản lại nói:

- Lão Ngốc đừng có hấp tấp.

Rồi quay sang hỏi văn sĩ trung niên:

- Các hạ cho biết đại danh được chăng?

Hắn không kịp chờ đối phương trả lời, bất giác nhìn xuống đất chỗ văn sĩ vừa mới lùi lại, đột nhiên la lên một tiếng:

- Úi chà!

https://thuviensach.vn

Rồi thị tuyến không thu về được nữa, nét mặt đầy vẻ kinh nghi.

Hắn đã nhìn thấy trên mặt đất chừng một trượng vuông lưu lại mười mấy vết chân rối loạn tựa hồ chẳng vào chương pháp nào hết mà thực ra nó ẩn giấu những biến hóa huyền diệu phức tạp và có vết tích nhận ra được.

Minh Hải Chiêu Hồn hít một hơi chân khí, ấp úng hỏi:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ"! Phải chăng các hạ... các hạ...

Hắn vừa nói vừa lừ con mắt nhớn nhác ngó quanh. Đột nhiên hắn vung tay lên một cái rồi cùng Cửu Ngốc Chiêu Hồn rời khỏi chùa ra đi. Hai cái tử thi cũng theo sau hai người tung mình nhảy về phía trước. Chớp mắt đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt há miệng nghĩ thầm:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ ư? Câu này đã thấy có người nói đến. Chẳng lẽ văn sĩ đây là nhân vật có liên quan đến Linh Vũ tứ tước mà người ta thường đồn đại?"

Văn sĩ trung niên giơ chân xóa những vết trên mặt đất rồi mỉm cười nói:

- Bây giờ yên rồi đây. Lão phu về phòng nghỉ một chút.

Lão trở gót đi đến gian phòng cuối cùng trong chùa, đi vào rồi đóng cửa lại.

Cố Thiên Võ trợn mắt lên hỏi:

- Nhân vật đó là ai? Mà chỉ một cái cất tay đủ làm cho bọn Quỷ Phủ phải kiếp vía bỏ chạy?

Nhất Mộng thiền sư đáp:

- Vị đàn việt trung niên đó mới đến bản tự bữa trước, yêu cầu lão tăng cho mượn gian phòng tịch mịch trong chùa để tạm trú một thời gian. Lão tăng thấy y đầy vẻ thanh tú, biết rằng không phải người tồi bại nên nhận lời ngay...

Triệu Tử Nguyên trong lòng nảy ra một ý nghĩ, cất tiếng hỏi:

- Chiêu Hồn nhị ma ở Quỷ Phủ môn đã niệm chú khống chế được tử thi mà sao lại sợ mấy vết bàn chân kia mà phải hối hả rút lui?

Nhất Mộng thiền sư trầm giọng đáp:

- Lão tăng hoài nghi hai cái tử thi đó không phải là xác chết.

Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tử thi không phải là xác chết ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy?

Nhất Mộng thiền sư đáp:

- Nội tình vụ này trong lúc nhất thời khó mà nói rõ được. Quỷ Phủ môn ở Điền Tây có những tà công kỳ dị để lại trong võ lâm rất nhiều sự tích khủng khiếp ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Vì vậy mà ai cũng sợ hãi phải lánh xa.

Những trò Quỷ Phủ cùng Ma Ảnh không thể lấy lệ thường giải thích, song lão tăng cảm thấy chỗ hoài nghi của mình cũng có căn cứ.

Triệu Tử Nguyên vẫn chưa hết hoài nghi nhưng cũng không hỏi nữa.

Nhất Mộng thiền sư lại nói tiếp:

- Huynh đới Thế tôn ở Ngũ Đăng Hội đã giảng cho mọi người tại hội Linh Sơn: "Ta có chính pháp nhãn tạng, diệu tâm Nát Bàn, thực tướng vô tướng. Pháp môn cực kỳ vi diệu". Bọn bàng môn tả đạo tuy che mắt người đời được một thời, nhưng ở dưới pháp nhãn nhà Phật rồi nguyên hình cũng phải bại lộ...

Hai chàng Cố, Triệu chỉ hiểu được phân nửa. Cố Thiên Võ nói:

- Theo lời thiền sư thì tử thi của Quỷ Phủ môn chỉ là trò hý lộng huyền hư...

Nhất Mộng thiền sư xua tay ngắt lời:

- Tiểu thí chủ hiển nhiên chưa hiểu ý bần tăng. Ngày trước lệnh tôn còn tại thế thường đến bản tự cùng lão tăng nghiên cứu Phật học. Hai người đã bàn tới chuyện nầy. Lệnh tôn là người ngoài tục, lục căn chưa tịnh nên dễ bị tà đạo làm cho mê hoặc. Bọn Quỷ Phủ môn nhằm vào nhược điểm ở nhân gian thường giả mạo tử thi để kềm chế tâm trí mọi người.

Triệu Tử Nguyên xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi:

- "Cố huynh thường đề cập đến phụ thân y là bạn thân với Nhất Mộng thiền sư. Không hiểu phụ thân y là ai?"

Lại nghe Cố Thiên Võ nói:

- Có lẽ đại sư nói đúng. Những tử thi đó là giả, nếu không thì sao vị tiền bối kia làm cho chúng khiếp sợ phải bỏ chạy?

Nhất Mộng thiền sư hỏi sang chuyện khác:

- Hai vị tiểu thí chủ đã biết khách đàn việt đó rồi ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử mới gặp y một lần ở Thái Chiêu bảo.

Nhất Mộng thiền sư ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Lão tăng còn có việc muốn hỏi y, đành phải đến quấy y một lúc.

Rồi nhà sư rời gót đi tới gian phòng cuối cùng giơ tay lên gõ cửa.

Không thấy phản ứng, Nhất Mộng thiền sư liền đề khí cất tiếng hỏi:

- Đàn việt có ở trong đó không?

Trong phòng vẫn yên lặng không có tiếng người đáp lại.

Nhất Mộng thiền sư đẩy cửa tiến vào bỗng buột miệng la:

- Ô hay!

Hai chàng Cố, Triệu đưa mắt nhìn nhau rồi khoa chân bước vào thì thấy trong phòng trống không, cửa sổ mở rộng. Chẳng thấy bóng văn sĩ trung niên đâu hết.

Cố Thiên Võ hỏi:

- Y... y đi rồi ư?

Triệu Tử Nguyên trỏ vào cửa sổ đáp:

- Vị tiền bối đó có lẽ đã do cửa này bỏ đi rồi. Y là một nhân vật chập chờn như con thần long chợt ẩn chợt hiện.

Nhất Mộng thiền sư lẳng lặng không nói gì, nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Đột nhiên ngoài chùa có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Tiếng vó ngựa xen lẫn với tiếng mưa rào đổ xuống sầm sập khiến mọi người trong lòng hồi hộp.

Nhất Mộng thiền sư đang cơn trầm tư tỉnh táo lại hỏi:

- Trời mưa lớn quá! Phải chăng đây là khách qua đường chạy đến tá túc?

Tiếng vó ngựa trước xa sau gần rồi đột nhiên dừng lại trước cổng chùa. Tiếp theo là tiếng gõ cửa "binh binh" cùng tiếng hô hoán:

- Hòa thượng mở cửa! Hòa thượng mở cửa!

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Khách qua đường này sao lại lỗ mãng đến thế?"

Một người khác cấp bách hơn:

- Hòa thượng! Mở cổng mau! Không thì bọn ta cũng sấn vào.

https://thuviensach.vn

Nhất Mộng thiền sư hơi nhíu cặp lông mày. Ba người rảo bước chạy ra đại điện. Khi còn ở trên hàng lang đã nghe đánh "sầm" một tiếng. Cổng chùa bị người xô đẩy mở ra rồi.

Những chú tiểu sa di trong chùa khiếp sợ chạy đến. Một chú vừa thở vừa hỏi:

- Sư phó! Chuyện chi vậy?

Nhất Mộng thiền sư đáp:

- Có khách đến! Các ngươi vào cả nội điện để mặc lão tăng đón tiếp.

Bọn tiểu sa di không dám nói nhiều, vâng dạ rút lui.

Cố, Triệu hai chàng theo sát Nhất Mộng thiền sư ra tới đại điện thì thấy cửa điện bị phá. Một hán tử trung niên tóc xõa ăn mặc kỳ dị dắt con ngựa hồng chạy vào trong chùa. Theo sau gã là một hán tử mặc áo choàng sắc trắng cũng dắt con tuấn mã cao lớn. Sau nữa là một lũ tất cả bảy người đi vào. Người nào cũng khoác áo choàng sắc trắng. Hán tử đi trước ăn mặc khác hẳn đồng bạn.

Mọi người lặng lẽ không nói gì. bầu không khí tựa hồ ngưng kết lại. Chỉ có tiếng vó ngựa giẫm trên nền gạch "lộp cộp".

Triệu Tử Nguyên vừa nhìn thấy cách ăn mặc của bọn này đã la thầm:

- "Ngân y đội! Ngân y đội ở Thái Chiêu bảo sao lại đến chùa Quảng Linh làm chi?"

Cố Thiên Võ lén đến bên cạch Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi:

- E rằng đội Ngân y theo dõi tiểu đệ tới đây. Nhưng hán tử ăn mặc dị dạng đi trước là người lạ mặt. Triệu huynh đệ có nhận biết hắn không?

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn người xõa tóc ăn mặc dị dạng, chàng chấn động tâm thần suýt bật tiếng la. Trong lòng hồi hộp, chàng khẽ bảo Cố Thiên Võ:

- Thằng cha này là Địch Nhất Phi ở Mạc Bắc tới.

Cố Thiên Võ khẽ ồ lên một tiếng. Gã không nhớ ra được đã nghe cái tên này ở đâu, nên trong lòng rất thắc mắc.

Triệu Tử Nguyên thấy Cố Thiên Võ lộ vẻ bâng khuâng muốn thuật lại chuyện chàng đã gặp Địch Nhất Phi trong trường hợp nào, nhưng hiện giờ chàng không rảnh để nói rõ hết được.

https://thuviensach.vn

Nhất Mộng thiền sư nhìn người mới đến không chắp tay cũng chẳng thi lễ, cất tiếng lạnh lùng:

- Chào các vị thí chủ.

Địch Nhất Phi đáp:

- Đại sư...

Hắn vừa mở miệng, Nhất Mộng thiền sư đã chẹn họng:

- Các vị thí chủ dắt cả ngựa vào trong điện, hiển nhiên là có ý khinh mạn Phật môn.

Địch Nhất Phi cười ha hả đáp:

- Hòa thượng không thấy bên ngoài trời đổ mưa rào ư? Nhà Phật coi chúng sinh đều bình đẳng, dĩ nhiên loài vật cũng không ngoài lệ đó. Có lý đâu lại để chúng đứng ngoài mưa gió? Nếu hòa thượng coi đó là hành động trái phép thì không phải là người xuất gia đã qui y đầu Phật.

Nhất Mộng thiền sư ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Giọng lưỡi của thí chủ sắc bén quá, lão tăng nói không lại!

Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng lão tăng còn muốn thí chủ giải thích vấn đề tại sao lại phá cửa chùa sấn vào?

Địch Nhất Phi hững hờ đáp:

- Tại hạ không phủ nhận đã phá cửa vào. Nhưng cái đó có gì nghiêm trọng?

Bọn tại hạ đóng đinh lại là xong chứ sao?

Nhất Mộng thiền sư nhíu cặp lông mày hỏi:

- Thí chủ tới đây không phải vì hảo ý?

Địch Nhất Phi đáp:

- Không có hảo ý thì sao? Nếu hòa thượng thấy khó coi thì cứ vạch đường ra tại hạ xin bồi tiếp ngay.

Hắn nói tới đây đảo mắt nhìn ngang, phát giác ra hai chàng Cố, Triệu đứng ở sau lưng nhà sư liền tiến lên một bước trầm giọng hỏi:

- Trong hai ngươi đây ai họ Cố?

Cố Thiên Võ đáp:

- Chính là tại hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo?

https://thuviensach.vn

Địch Nhất Phi gật đầu nói:

- Đội Ngân y về báo cáo với Yên bảo chúa là ngươi đang đến ẩn mình ở chùa Quảng Linh, ngoài trấn Bạch Lệ. Bọn ta quả nhiên đã tìm được đến nơi.

Cố Thiên Võ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không quen biết các hạ.

Địch Nhất Phi hỏi:

- Nội vụ này xảy ra cũng đáng tiếc. Nghe nói trước khi rời khỏi Thái Chiêu bảo, ngươi đã làm tổng lãnh đội Ngân y phải không?

Cố Thiên Võ đáp:

- Đúng thế!

Địch Nhất Phi hỏi:

- Hiện giờ Địch mỗ tiếp tục lên nắm đội Ngân Y. Ngươi biết bọn ta đến đây làm gì rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên nghe nói sinh lòng ngời vực tự hỏi:

- "Thằng cha Địch Nhất Phi này phải chăng người cùng phe với Võ Khiếu Thu? Không hiểu hắn vào Thái Chiêu bảo theo Yên Định Viễn với mục đích gì?"

Cố Thiên Võ đáp:

- Các hạ có điều chi sao không nói huỵch toẹt ra mà cứ quanh co hoài?

Địch Nhất Phi cười lạt nói:

- Địch mỗ chịu lời ủy thác của Yên bảo chúa thống lĩnh đội Ngân Y đến đây bắt ngươi đem về Bảo chính pháp.

Cố Thiên Võ cười ha hả nói:

- Tại hạ đã biết sớm Yên Định Viễn không chịu buông tha. Vấn đề là ở chỗ liệu các hạ có đủ bản lãnh bắt sống Cố mỗ không?

Địch Nhất Phi ngắt lời:

- Đã tử tế thì không đến, đã đến là chẳng tử tế gì. Nếu Địch mỗ không ăn chắc cả mười phần thì khi nào lại gánh lấy trách vụ nầy? Họ Cố kia! Ngươi đừng hy vọng gì nữa.

Hắn cười rộ nói tiếp:

- Đụng phải Địch Nhất Phi là số mạng của ngươi đến ngày xúi quẩy.

https://thuviensach.vn

Cố Thiên Võ cười khanh khách.

Triệu Tử Nguyên thấy vậy hỏi:

- Sao Cố huynh còn để cho thằng cha đó ngông cuồng mãi?

Địch Nhất Phi sa sầm nét mặt hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Tên họ của tại hạ chỉ để cho bạn hữu kêu đến, còn họ Địch không phải là bạn của tại hạ thì đừng hỏi nữa.

Địch Nhất Phi trợn mắt. Một hán tử đứng ở phía sau nói xen vào:

- Thằng lỏi này tự xưng là Triệu Tử Nguyên. Gã đã trà trộn vào Thái Chiêu bảo nằm vùng mấy ngày...

Địch Nhất Phi ngắm nghía Triệu Tử Nguyên một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Triệu Tử Nguyên! Triệu Tử Nguyên! Té ra là ngươi!

Hắn muốn nói: "Té ra con gái Võ Khiếu Thu đã phái một thằng lỏi đến nằm vùng ở Thái Chiêu bảo mà gã lại chính là ngươi." Nhưng hắn chợt cảnh giác liền đổi lại câu nói.

Dứt lời, Địch Nhất Phi quay sang bảo Cố Thiên Võ:

- Họ Cố kia! Nếu ngươi biết điều thì nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói để Địch mỗ áp giải về Thái Chiêu bảo. Không thì...

Cố Thiên Võ hỏi:

- Không thì sao?

Địch Nhất Phi xẵng giọng:

- Không thì ta phải nói chuyện với ngươi bằng quyền cước. Trước nay Địch mỗ động thủ không nể nang gì, tất ngươi phải uổng mạng không thì cũng bị trọng thương.

Cố Thiên Võ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Triệu huynh hãy coi đó, hắn lại giở trò cuồng ngạo.

Địch Nhất Phi gầm lên:

- Ngươi không tin thì hãy đón một chưởng của Địch mỗ.

Dứt lời hắn vung tay mặt đánh ra.

Cố Thiên Võ hay tay để trước ngực từ từ đưa ra đón tiếp.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nghe đánh “vèo” một tiếng. Nhất Mộng thiền sư đứng bên đã phất tay áo đón tiếp phát chưởng của Địch Nhất Phi.

Địch Nhất Phi trầm giọng hỏi:

- Hòa thượng đã lượng sức mình liệu có thể thay họ Cố để đối địch với tại hạ chăng?

Nhất Mộng thiền sư nghiêm nghị đáp:

- Thí chủ đã bước chân vào chùa mà hành vi phóng túng không coi lão tăng vào đâu.

Địch Nhất Phi ngửa mặt lên cả cười nói:

- Địch mỗ có coi ai vào đâu bao giờ? Đại sư tự đề cao mình thái quá.

Nhất Mộng thiền sư trợn mắt lên quát:

- Câm họng đi!

Địch Nhất Phi không nhịn được nói:

- Xem chừng chúng ta phải đi đến một cuộc tỷ võ. Hòa thượng hãy nếm một chưởng của ta.

Hắn vung chưởng từ tả sang hữu thành đường cánh cung từ từ đẩy ra. Phát chưởng của hắn chẳng phát ra chút tiếng động nào, tựa hồ không đủ cường lực.

Nhất Mộng thiền sư đột nhiên biến sắc. Phát chưởng của đối phương không rõ hư thực, khiến nhà sư rất đỗi kinh nghi.

Địch Nhất Phi phóng chưởng chưa đánh đến nơi thì tay kia đã phát ra năm chiêu veo véo, tốc độ kinh hồn.

Nhất Mộng thiền sư không vung chưởng đón tiếp. Chân lão buông theo phương vị thủy cung. Nhà sư chờ cho đối phương phát hết năm chiêu mới trở về đứng nguyên vị. Thân pháp của nhà sư rất nhẹ nhàng tưởng chừng chưa di động thân hình.

Địch Nhất Phi lạnh lùng hỏi:

- Sao hòa thượng lại dùng cách né tránh mà không dám nghinh địch thẳng thắn?

Nhất Mộng thiền sư đáp:

- Lão tăng mà không ra tay thì chí chủ không biết ngoài cõi người này còn cõi người khác, ngoài vòm trời này còn vòm trời khác.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên nhà sư dương cặp lông mày, song chưởng hợp lại rồi bằng bặn đẩy ra. Địch Nhất Phi nói:

- Có thế mới được chứ!

Hắn quét ngang tay trái, còn tay mặt xoay lại đánh chênh chếch lên.

Ngờ đâu Nhất Mộng thiền sư mới phóng chưởng ra nửa vời bỗng biến chiêu.

Chiêu thức rất kỳ dị mà luồng lực đạo lại cực kỳ thâm trọng.

Địch Nhất Phi trở tay không kịp vội vàng né tránh.

Nhất Mộng thiền sư hỏi:

- Thế nào?

Địch Nhất Phi cười lạt đáp:

- Hòa thượng đừng vội đắc ý. Địch mỗ né tránh một chưởng nhưng còn nhiều sát thủ chưa dùng đến.

Nhất Mộng thiền sư cười gằn hỏi:

- Thí chủ còn chờ gì mà không trổ hết ra?

Địch Nhất Phi cười lạt vung chưởng toan đánh thì đột nhiên Cố Thiên Võ tiến lên nói:

- Xin thiền sư hãy lùi lại. Y vì tiểu tử mà tới đây, vậy để tiểu tử đơn độc giải quyết.

Địch Nhất Phi nói:

- Như vậy Địch mỗ càng đỡ mệt.

Hắn quay lại ra lệnh cho sáu tên trong đội Ngân y:

- Hầu Quảng! Khai Thanh Bình! Hai ngươi chia nhau canh giữ hai bên miếu điện để đề phòng họ Cố bỏ trốn.

Hai hán tử áo trắng dạ một tiếng rồi chạy đến đứng ở hai góc đại điện.

Còn bốn tên kia đứng thành hàng chữ nhất ngăn cản trước cửa điện.

Cố Thiên Võ nhìn hán tử mé hữu hỏi:

- Khai Thanh Bình! Ngươi còn nhận ra Cố mỗ không?

Hán tử áo bạc tên gọi Khai Thanh Bình thản nhiên đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhận ra rồi. Trước kia tôn giá làm tổng lãnh đội Ngân y, nhưng hiện giờ đã thành phạm nhân đang bị Bảo chúa tróc nã...

Cố Thiên Võ nói:

https://thuviensach.vn

- Cố mỗ không muốn ở lại Thái Chiêu bảo đã có lưu thư từ chức tổng lãnh đội Ngân y rồi mới bỏ đi. Không ngờ Bảo chúa đem lòng nghi kỵ. Yên bảo chúa là người thâm hiểm tàn bạo, vậy Cố mỗ khuyên ngươi nên rời khỏi Thái Chiêu bảo sớm đi, nếu còn trùng trình tất có ngày bị tai họa.

Khai Thanh Bình cũng hơi động dung, nhưng gã đáp ngay:

- Ngày trước Yên bảo chúa đã nói, năm năm trước Thái Chiêu bảo đưa lễ đến mời tôn giá làm tổng lãnh đội Ngân y mà tôn giá cũng như gã họ Triệu chỉ đến để nằm vùng mà thôi...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bảo chúa đã có lệnh, bọn tại hạ đành đắc tội với tôn giá.

Cố Thiên Võ nói:

- Khai Thanh Bình! Ngày trước ngươi chưa gia nhập vào đội Ngân y ở Thái Chiêu bảo cũng là một nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, xưng hùng một phương, mà sao cam chịu làm tôi mọi cho người? Ngoài ra Hầu Quảng, Hùng Kinh Niên đều là...

Địch Nhất Phi ngắt lời:

- Họ Cố kia! Ngươi đừng rườm lời nữa.

Cố Thiên Võ trầm giọng hỏi:

- Ngươi cần động thủ lắm hay sao?

Địch Nhất Phi không nói gì nữa, vung cả hai chưởng lên. Gan bàn tay hắn dần dần nổi màu xanh.

Cố Thiên Võ thấy thế đột nhiên lùi lại một bước, bật tiếng la thất thanh:

- “Thanh Văn chưởng”!

Địch Nhất Phi cười rộ nói:

- Ngươi đầu hàng đi thôi!

Cố Thiên Võ giương mắt lên đáp:

- “Thanh Văn chưởng” thì đã làm gì được ai?

Nhất Mộng thiền sư đứng bên vẻ mặt cực kỳ trầm trọng. Lão nghĩ thầm:

- “Thanh Văn chưởng ư? Nếu vậy thì thí chủ họ Địch này ở Mạc Bắc đến. Không hiểu giữa hắn và Lam Pháp Vương, một nhân vật cao thâm đệ nhất ở Mạc Bắc có mối liên quan gì không?”

https://thuviensach.vn

Lúc này Đại Mạc Quái Khách Địch Nhất Phi đã nhằm Cố Thiên Võ phóng "Thanh Văn chưởng" ra.

Bỗng thấy người hắn vọt lên không. Song chưởng phát tiếng gió rít lên vù vù vọt ra từng vòng xanh biếc đem theo khí lạnh ghê người. Mỗi vòng xanh nở ra là lại xích đến gần địch thủ thêm một ít. Đến vòng thứ năm thì chưởng phong còn cách Cố Thiên Võ không đầy ba thước, biến thành một vùng hỗn độn mờ mịt mầu xanh xô đẩy không ngớt.

Triệu Tử Nguyên thấy tình trạng nầy không khỏi bật tiếng la hoảng. Chàng đã biết võ công của Địch Nhất Phi rất ghê gớm, nhưng không ngờ nó còn kỳ quái bá đạo đến thế!

Thanh Văn chưởng lực xô đến, Cố Thiên Võ không chần chờ được nữa, gầm lên một tiếng:

- Này!

Đột nhiên áo bào của gã phình ra, chân khí ngưng tụ không tan. Cố Thiên Võ không thoái lại tiến. Thân hình gã nhảy lên. Đơn chưởng ở trước ngực phóng chiêu "Lục Đỉnh Khai Sơn" quét ngang một cái.

Phát "Lục Đỉnh Khai Sơn" nặng không kém gì chiếc chày ngàn cân làm cho chưởng lực đối phương ngừng lại một chút rồi lại tiếp tục xô tới.

Cố Thiên Võ còn lơ lửng trên không bước đi mấy bước rồi từ từ hạ xuống.

Gã vung chưởng đánh lia lịa cho đến khi hạ mình tới mặt đất.

Trong thời khắc ngắn ngủi này, gã đã đụng chạm với mười mấy phát "Thanh Văn chưởng" mà lúc gã đứng xuống rồi vẫn vững chãi.

Triệu Tử Nguyên đứng bên theo dõi ngẩn người ra. Bỗng nghe Nhất Mộng thiền sư nói:

- A Di Đà Phật! Trong võ lâm lại thêm một chàng thiếu niên cao thủ trùm đời!

Địch Nhất Phi đứng ngẩn người ra đương trường, tựa hồ hắn không hiểu "Thanh Văn chưởng" của mình sao lại vô hiệu?

Đột nhiên hắn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng rồi cắm đầu dắt ngựa ra khỏi chùa.

https://thuviensach.vn

Sáu hán tử áo trắng ngơ ngác nhìn nhau rồi cũng dắt ngựa rút lui chẳng kể gì đến trời mưa gió. Chúng giục ngựa chạy như bay.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa. Bóng người cũng biến vào trong đêm tối.

Nhất Mộng thiền sư khẽ hô:

- "Lục Đỉnh Khai Sơn" của tiểu thí chủ thật là lợi hại!

Cố Thiên Võ không để ý vừa cười vừa nói:

- Thật là một phen hú vía!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Người Bí Mật Ngồi Trong Xe Là Ai?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cố huynh! Té ra võ công của Cố huynh rất cao thâm. Thế mà trước nay tiểu đệ không hay, vừa rồi sợ muốn chết.

Cố Thiên Võ mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ có chỗ khó nói. Khi ở Thái Chiêu bảo bất đắc dĩ phải giấu diếm, giả vờ không hiểu võ công mấy để người ta khỏi nghi ngờ.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Chỗ nào khó nói? Chính mình cũng có nhiều chỗ khó nói. Xem ra giữa người và người thật thiếu kẻ thành thực với nhau."

Nhưng chàng cũng không hỏi nữa.

Cố Thiên Võ nói:

- Vừa rồi thực ra lão họ Địch chưa thất bại. Có điều hắn chắc mẩm "Thanh Văn chưởng" của hắn ăn đứt tiểu đệ, không ngờ lại bị phá giải. Trong lúc nhất thời hắn thẹn thùng lật đật bỏ đi...

Nhất Mộng thiền sư gật đầu nói:

- Sự thực là vậy. Thí chủ họ Địch võ công rất quái dị. E rằng hắn còn trở lại.

Triệu Tử Nguyên chợt nhớ ra điều gì, lẩm bẩm một mình:

- Lạ thiệt! Trong thiên hạ sao có chuyện lạ thế?

Cố Thiên Võ ngơ ngác hỏi:

- Triệu huynh đệ nghĩ gì vậy?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Giữa Địch Nhất Phi và Yên Định Viễn dường như có mối quan hệ sâu xa.

https://thuviensach.vn

Hắn đã đi thu ba thanh kiếm gẫy về cho Yên bảo chúa, lại làm tổng lãnh đội Ngân y ở Thái Chiêu bảo, nhưng chính mắt tiểu đệ trông thấy hắn ngấm ngầm đưa tin cho Võ Khiếu Thu cùng mưu chuyện bất lợi cho Yên Định Viễn. Thằng cha này chơi hai mang, chiều chuộng cả hai bên, tất có âm mưu kỳ lạ.

Đoạn chàng đem những điều mắt thấy tai nghe trong căn nhà gianh ngoài hoang dã nhất nhất thuật lại.

Ba người thương nghị một lúc đoán ra Địch Nhất Phi tất còn trở lại.

Vả, Yên Định Viễn đã phát giác ra tiềm tung của Cố Thiên Võ thì khi nào hắn chịu bỏ qua.

Cố Thiên Võ liền từ biệt Nhất Mộng thiền sư ra khỏi chùa Quảng Linh.

Cố Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên đội mưa mà đi. Được một lúc hai chàng chia tay mỗi người mỗi ngã.

Trời mưa mỗi lúc một nặng hạt. Bầu trời mù mịt mà gió thổi càng mạnh.

Cảnh tượng ban đêm mỗi lúc một thêm tịch mịch. Những cơn mây xám đem lại những hạt mưa rất dầy đổ xuống người Triệu Tử Nguyên. Ngoài mưa gió không còn có cảnh tượng gì khác.

Triệu Tử Nguyên người ướt sũng nhìn ra phía xa xa chỉ thấy một mầu đen mờ mịt. Chàng tự nói một mình:

- Khí trời tại phương bắc khác hẳn miền nam. Những trận mưa rất lâu không tạnh. Ta hãy kiếm chùa tránh mưa gió rồi sẽ đi...

Chàng đi một lúc nữa, mưa gió nhẹ bớt dần dần.

Trong bóng tối mù tối mịt, Triệu Tử Nguyên bỗng nghe thấy tiếng bánh xe lộc cộc nổi lên ở phía sau. Tiếp theo một giọng nói lạnh như băng cất lên:

- Tránh ra mau! Ngươi muốn chết chăng?

Triệu Tử Nguyên quay đầu nhìn lại thấy một cỗ xe có mui đi gần tới nơi.

Người dong xe ngồi ở phía trước dương cặp mắt sáng như điện nhìn chòng chọc vào Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Cỗ xe này phảng phất như ở trên trời rơi xuống. Nó đã đến sau lưng mà mình chưa phát giác. Tuy tiếng mưa gió ào ạt nhưng cũng không ngăn

https://thuviensach.vn

nổi tiếng xe ngựa mới phải. Vậy mà sao ta lại chẳng nghe thấy gì?”

Người dong xe đầu đội nón lá, vai khoác áo tơi, thân hình vừa cao vừa gầy.

Nửa mặt bị nón che khuất, chỉ để lộ cặp mắt lấp loáng. Khi xe lướt tới bên mình Triệu Tử Nguyên, hắn cho xe dừng lại, rồi lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Trời mưa to gió lớn lại đang lúc đêm khuya mà ngươi còn nhởn nhơ ở trên đường. Ngươi đã mua quãng đường này rồi hay sao mà không để lối cho xe ta phóng đi?

Triệu Tử Nguyên nghe giọng nói đối phương chẳng tử tế gì thì cũng tức mình hỏi lại:

- Tại hạ hiển nhiên đã tránh sang bên đường. Chẳng lẽ tại hạ không mua con đường này thì không đi được hay sao?

Người dong xe cười lạt nói:

- Gã này đã nghênh ngang trên đường mà còn cãi bướng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ai là người cãi bướng thì ông bạn tự biết rồi đó.

Người kia lớn tiếng:

- Tiểu tử! Giọng lưỡi ngươi cứng rắn, ta muốn đo coi ngươi được bao nhiêu cân lạng?

Dứt lời, gã khẽ vung tay một cái. Ba điểm hàn tinh lấp loáng đâm thẳng tới yết hầu Triệu Tử Nguyên.

Biến diễn cực kỳ đột ngột, Triệu Tử Nguyên không ngờ đối phương mới nói mấy câu đã ngấm ngầm tập kích một cách tàn độc như vậy. Hai bên đứng rất gần nhau mà ba điểm sáng đánh tới cực kỳ mau lẹ khiến đối phương không đường ngăn chặn, cũng khó lòng né tránh.

Triệu Tử Nguyên là người cấp trí, chàng co hai tay đưa về phía sau. Đồng thời nằm ngửa người ra, lưng giáng xuống đất.

“Véo véo véo”! Ba mũi cương châm nhỏ như lông trâu bay lướt qua da bụng Triệu Tử Nguyên rớt xuống đất. Người dong xe nói:

- Tiểu tử! Té ra ngươi cũng không phải kẻ tầm thường.

Triệu Tử Nguyên sa sầm nét mặt hỏi:

- Sao tôn giá lại dùng ám tiễn hại người?

https://thuviensach.vn

Bất giác chàng ngó xuống ba mũi cương châm thấy nó rất nhỏ bé mà đầu lại đen láy hiển nhiên có tôi thuốc độc.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi run lên nghĩ thầm:

- "Mũi cương châm tôi thuốc độc này với thứ độc châm mà lão tàn phế áo đỏ thổi ra khiến người ta không kịp đề phòng giống hệt như nhau. Phải chăng đầu kim cũng tôi chất độc Mã Lan?"

Rồi chàng tự hỏi:

- "Theo lời đồn thì chất độc Mã Lan là độc môn của căn nhà xanh ở Thủy Bạc. Tại sao người dong xe này lại sử dụng loại độc châm đó?"

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì trong xe có thanh âm đàn bà ra chiều nhọc mệt cất lên:

- Mã Ký! Ngươi lại xung đột với người ta rồi hay sao?

Người dong xe đáp:

- Khải bẩm chủ nhân! Gã này ngăn đường cỗ xe, hiển nhiên có ý mạo phạm...

Thanh âm người đàn bà lại cất lên ngắt lời:

- Ta trông rõ lắm rồi. Ngươi muốn phát lạc gã thì ra tay đi! Bằng không thì bỏ mặc gã, lên đường cho gấp.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm chú ý quan sát cỗ xe bồng, thấy xe này lớn hơn xe thường đến năm thước. Cả mặt trước mặt sau và hai bên đều che rèm vải xám. Nhưng mặt trước có hai cái lỗ nhỏ và tròn. Nếu không chú ý thì không nhận ra được. Chàng chợt tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Người đàn bà kia nói đã nhìn thấy rõ hết thì ra mụ đã do hai cái lỗ tròn trên tấm rèm dòm ra ngoài.

Gã dong xe tên gọi Mã Kỳ hỏi:

- Thuộc hạ dùng "Tất Sa độc đao" có được không?

Tất Sa độc đao vừa nói ra, Triệu Tử Nguyên đã chấn động tâm thần, nghĩ bụng:

- "Ngày trước sư phụ đã cho hay "Tất Sa độc đao" là một loại khí giới mà căn nhà xanh ở Thủy Bạc chuyên sử dụng. Người thường bị đao này chém trầy da, chất độc lập tức xâm nhập vào nội thể làm cho sưng lên cực kỳ đau đớn, so với tử tội còn khó chịu hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Bây giờ chàng nghe nói đến bốn chữ "Tất Sa độc đao" không khỏi sợ run.

Nữ nhân trong cỗ xe mui lên tiếng:

- Cũng được! Nhưng trong vòng ba chiêu ngươi phải chặt cụt một tay một chân của gã để gã nếm mùi đau khổ chứ không được giết gã.

Triệu Tử Nguyên mắng thầm:

- "Con đàn bà này thật là ác độc! Chặt cụt chân tay mà mới là nếm mùi đau khổ. Mặt mụ giấu ở phía sau tấm rèm xe chắc hung dữ như quỷ dạ xoa!"

Người dong xe tên gọi Mã Ký cười khẩy nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu tử! Nhận lấy số mạng đi thôi! Ha ha!

Hắn vừa nói vừa lấy trong bọc ra một thanh đoản đao trắng toát khoa lên trước mặt Triệu Tử Nguyên, nhưng hắn vẫn ngồi trên xe.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp không hiểu đối phương hạ thủ bằng cách nào?

Mã Ký tay cầm đoản đao vạch một đường trên không.

Triệu Tử Nguyên thấy một luồng gió nóng rát xô tới. Chàng kinh hãi vô cùng, hốt hoảng lùi lại phía sau mấy bước.

Mã Ký lộ vẻ ngạc nhiên muốn tung mình xuống xe rượt theo thì nữ nhân trong xe lên tiếng:

- Mã Ký! Khoan rồi hãy động thủ. Bên đường có người ẩn nấp.

Mụ chưa dứt lời, một người trong bụi cỏ rậm mé tả bên đường từ từ bước ra.

Triệu Tử Nguyên cực kỳ kinh ngạc, bụng bảo dạ:

- "Giữa lúc mưa gió ầm ầm mà người đàn bà kia ngồi trong xe thính giác còn bén nhạy như vậy thì công lực mụ khó mà tưởng tượng được."

Người vừa xuất hiện chân đi khập khiễng, tướng mạo cực kỳ xấu xa. Hắn chệnh chạng bước tới gần cỗ xe bồng đứng ở mé hữu Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên buột miệng la lên:

- Ương Thần Lão Xú! Lão đấy ư?

Người què chân này chính là Ương Thần Lão Xú. Triệu Tử Nguyên đã gặp hai lần, một lần ngoài mộ địa gần Quỷ trấn và một lần ở trong phủ Kim

https://thuviensach.vn

Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn. Khi đó Ương Thần Lão Xú nhận lầm Triệu Tử Nguyên có mối liên quan với Chức Nghiệp Kiếm Thủ, nên đối với chàng ra vẻ hững hờ.

Hắn lạnh lùng nhìn Triệu Tử Nguyên rồi lẳng lặng không nói gì.

Nữ nhân trong xe lại hỏi:

- Ương Thần Lão Xú! Ừ phải! Cái tên này ta đã được nghe rồi, dường như cũng có danh trên chốn giang hồ...

Ương Thần Lão Xú là một nhân vật nổi tiếng. Lão còn là người nửa chính nửa tà. Cả hai phe hắc đạo, bạch đạo đều nghe danh lão. Bây giờ nữ nhân nói dường như cũng có tiếng trên chốn giang hồ thì ra mụ khinh lão quá. Triệu Tử Nguyên tưởng lão phải nổi nóng ngay, không ngờ lão thản nhiên chẳng để ý gì.

Lão quay về phía xe bồng trầm giọng nói:

- Tôn giá dạy quá lời!

Nữ nhân trong xe hỏi:

- Lão Xú! Lão ẩn nấp trong đám cỏ rậm làm chi vậy?

Ương Thần Lão Xú trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lão phu tình cờ qua đây, ngó thấy cỗ xe bồng của Tiên Tử đằng xa rồi động tính hiếu kỳ dừng chân lại ngó, chứ chẳng có ý gì khác...

Nữ nhân trong xe ngắt lời:

- Lão Xú! Lão xưng hô ai là Tiên Tử?

Ương Thần Lão Xú ngơ ngác, ấp úng hỏi:

- Tôn giá... Chẳng lẽ tôn giá không phải là... Hương Xuyên...

Lão Xú chưa dứt lời thì rèm xe lay động, góc rèm vén lên. Một cánh tay trắng như ngọc từ từ lộ ra...

Ương Thần Lão Xú mắt sáng như điện ngó thấy trên ngón tay mụ đeo một cái nhẫn màu lục. Người lão run lên, ấp úng không nói ra câu.

Nữ nhân trong xe rụt cánh tay vào cười khanh khách nói:

- Thấy nhẫn cũng như thấy người. Lão Xú biết ta là ai rồi chứ?

Ương Thần Lão Xú cất giọng run run đáp:

- Lão phu có mắt không tròng... Lão phu có mắt không tròng...

Nữ nhân trong xe nói:

https://thuviensach.vn

- Ương Thần Lão Xú! Bữa nay ta gặp ngươi một cách bất ngờ, muốn hỏi một câu được chăng?

Ương Thần Lão Xú đáp:

- Lão phu mà biết là xin nói hết.

Nữ nhân trong xe hỏi:

- Chính việc của lão, lão còn không biết ư? Trước đây chưa lâu, nghe nói lão có liên hiệp với nhiều đồng đạo võ lâm. Cả Cái bang, Hắc Nham tam huynh đệ và bọn Triều Thiên Tôn Giả cùng đến viện trợ Thập Tự Thương Mạch Cấn mà thực ra là mưu mô đối phó với Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Chuyện đó có thực không?

Ương Thần Lão Xú kinh ngạc hỏi lại:

- Tôn giá... nhận được tin tức đó ở đâu?

Nữ nhân trong xe đáp:

- Còn chuyện gì qua được tai mắt chủ nhân trong nhà xanh ở Thủy Bạc?

Ngươi đừng hỏi cho mất thì giờ.

Ương Thần Lão Xú ngần ngừ một lúc rồi đáp:

- Sự thực là như vậy. Lão phu kết bạn với Mạch Cấn lâu năm, dĩ nhiên phải hết lòng vì bạn.

Nữ nhân hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta e rằng ngươi còn mưu đồ chuyện khác.

Lão Xú chưa trả lời, nữ nhân lại nói tiếp:

- Ta chỉ muốn nghe lời ngươi để chứng thực. Bây giờ ngươi đi được rồi.

Ương Thần Lão Xú như được cất gánh nặng, xoay mình rảo bước đi ngay.

Triệu Tử Nguyên ngó bóng sau lưng Lão Xú mỗi lúc một xa. Chàng hoảng hốt đứng ngẩn người tự hỏi:

- “Không hiểu người đàn bà trong xe thò cánh tay trắng như tuyết ra ngoài, ngón tay đeo một cái nhẫn màu lục tượng trưng cho vật gì?”

Lúc này mưa lớn đã tạnh, gió cũng ngớt dần. Vũ trụ tối đen như mực trước khi trời rạng đông.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà... Nữ nhân trong xe bỗng cất tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mã Ký! Lão Xú đi lâu chưa?

Mã Ký đáp:

- Độ chừng một khắc.

Nữ nhân khẽ nói:

- Một khắc là đủ rồi, ngươi giục xe chạy đi. Chỉ trong năm dặm là đuổi kịp Ương Thần Lão Xú...

Mã Ký ngạc nhiên hỏi:

- Còn thằng nhỏ chặn đường này nên xử trí cách nào?

Hắn đưa mắt ngó Triệu Tử Nguyên, dường như chỉ còn chờ lệnh là lập tức ăn tươi nuốt sống chàng.

Nữ nhân cất giọng lạnh như băng:

- Mã Ký! Ta ra lệnh cho ngươi tức tốc rượt theo Ương Thần Lão Xú mà ngươi muốn có chủ trương khác chăng? Làm gì có thì giờ mà ngó tới thằng lỏi đó?

Mã Ký không dám nói nhiều, hầm hầm nhìn Triệu Tử Nguyên rồi giục ngựa toan đi.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng quát:

- Hãy khoan!

Mã Ký cũng quát lên:

- Thằng lỏi kia! Cút đi!

Hắn vung roi nhằm quất xuống đầu Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vọt mình né tránh. Con ngựa hí lên một tiếng rồi kéo cỗ xe bồng chạy như bay...

Triệu Tử Nguyên tâm thần hoảng hốt, hồi lâu mới tỉnh lại. Chàng rũ áo và quệt đất bùn đi rồi cũng bắt đầu thượng lộ.

Sau trận mưa, trên trời không một ánh trăng sao. Đêm tối khiến cho Triệu Tử Nguyên có cảm giác cơ hồ nghẹt thở. Trên đường tĩnh mịch quạnh hiu không một tiếng động.

Chàng đi chừng một giờ thì phía trước hiện ra một khu rừng rậm. Đường lối quanh co dẫn vào rừng sâu. Triệu Tử Nguyên tiến về phía trước mấy bước, chợt nhớ tới câu nói của những người lão luyện giang hồ “Gặp rừng đừng có lần vào”.

https://thuviensach.vn

Mắt chàng trông khu rừng mà trong lòng nổi lên cảm giác bất tường. Bất giác chàng dừng bước lại.

Triệu Tử Nguyên còn đang ngần ngừ thì bất thình lình nghe tiếng bước chân rất cấp bách. Chàng biến sắc, hai tay để trước ngực vận đầy đủ chân khí đề phòng gặp biến cố là lập tức phóng ra. Trên cây tiếng vọ gào u ú như để chế nhạo anh chàng hoang mang quá độ.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Cành lá rẽ sang hai bên, một người loạng choạng tiến ra. Triệu Tử Nguyên định thần nhìn lại thì chính là Ương Thần Lão Xú.

Lão Xú dường như đã kiệt lực, thở hồng hộc. Hắn chạy tới trước mặt Triệu Tử Nguyên còn cách mấy bước thì trượt chân té xuống.

Triệu Tử Nguyên la thất thanh:

- Lão xú! Lão Xú!

Ương Thần Lão Xú giẫy giụa trên mặt đất ra chiều rất đau khổ. Lão máy môi mà không phát ra thanh âm được. Bộ mặt cực kỳ xấu xa của lão lúc này nổi mầu đen. Hai bên má mồ hôi nhỏ giọt. Dường như lão trúng phải chất kịch độc.

Triệu Tử Nguyên không biết làm thế nào, bỗng nghe Lão Xú phát ra những tiếng quái gở. Miệng thở hồng hộc. Hai tay cào trước ngực rách cả da thịt, máu chảy đầm đìa. Những mảnh áo rách thành từng thỏi dài.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Lão điên rồi ư?

Chàng liền phóng tay mặt ra rất mau lẹ điểm vào huyệt đạo hai tay Lão Xú.

Ương Thần Lão Xú lắp bắp nói nhát gừng:

- Nữ Oa... ta đã nhìn thấy Nữ Oa...

Người lão không ngớt co quắp. Gương mặt cùng ngũ quan biến thành quái trạng coi càng ghê gớm. Lão giẫy đành đạch mấy cái. Hai mắt lão lồi ra, rồi không nhúc nhích được nữa.

Triệu Tử Nguyên nghe Lão Xú lẩm nhẩm nói mấy câu sau cùng chẳng hiểu gì hết rồi lão lăn ra chết liền. Biến cố xảy ra đột ngột làm chàng luống

https://thuviensach.vn

cuống chân tay không biết làm thế nào. Lát sau chàng cảm thấy một cảm giác kỳ dị trong lòng, miệng chàng lẩm bẩm:

- Lão Xú mới chạy đi chưa được năm dặm rồi bị hại ở đây. Tử trạng rất kỳ lạ. Phải rồi! Người đàn bà trong xe đã nói trong vòng năm dặm phải rượt kịp Lão Xú. Bây giờ Lão Xú quả nhiên bị hại cách xa chỗ trước chừng năm dặm...

Chàng nghĩ tơi đây, đầu óc trầm trọng, ý chí chìm hẳn xuống.

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu trông về phía trước thấy khu rừng rậm tối đen, bất giác lòng chàng khẩn trương, bụng bảo dạ:

- "Nếu hung thủ giết Ương Thần Lão Xú còn lẩn quẩn ở trong rừng kia mà ta mạo hiểm vào rừng thì chẳng hiểu có cùng một mệnh vận với lão không?"

Sau chàng khắc phục được nổi lòng sợ sệt cất bước tiến vào. Chân giẫm lên lá khô phát ra tiếng sột soạt ở trong rừng sâu nghe rất rõ.

Chàng cẩn thận dò từng bước tiến vào rừng mà không gặp chuyện gì, chàng càng lấy làm lạ.

Triệu Tử Nguyên không chần chờ được nữa chạy một mạch đến trấn Bạch Lệ. Khi chàng tới Cao Lương Tửu Lâu thì ngày đã hoàng hôn. Nhà quán đã thắp đèn lồng chiếu ra luồng ánh sáng mờ ảo.

Triệu Tử Nguyên đứng trước tửu lâu trong dạ bồi hồi. Chàng nhớ lại những cuộc tao ngộ kỳ lạ mấy bữa nay tưởng chừng như lạc vào mấy thế giới khác biệt.

May mà chất độc Mã Lan trong người chàng đã được giải trừ, không đến nỗi bị người kiềm chế suốt đời. Chàng không hiểu lão tàn phế mặc áo đỏ đã biết rõ đầu đuôi chưa. Chàng lẩm bẩm:

- Lão áo đỏ tàn phế cho ta uống chất tuyệt độc đã chắc mẩm ta phải cúi đầu nghe lệnh. Ngờ đâu gặp lúc quỷ thần sai khiến, chất độc trong người ta được giải trừ rồi. Chi bằng ta giả vờ chưa khỏi nội thương trở lại thám thính, có khi dò xét được chuyện bí mật cũng chưa biết chừng.

Triệu Tử Nguyên nghĩ tới đây liền kéo một tên tiểu nhị lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Chú có biết một người đứng tuổi và một người già mặc áo đỏ ngồi trên ghế có bánh xe còn ở điếm này không?

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị ngó Triệu Tử Nguyên một cái rồi đáp:

- Có phải khách quan cùng hai vị chủ bộc đó đi một đường không? Hai bữa trước tiểu nhân còn thấy ba vị ngồi chung một bàn rượu. Hôm ấy khách quan... à không phải, ông già ngồi trên ghế có bánh xe đã lỡ tay đánh rớt chung rượu vỡ tan, rồi khách quan kêu tiểu nhân đến đổi chiếc chung khác...

Triệu Tử Nguyên gượng cười, ngắt lời:

- Ta chỉ hỏi chú: Chủ bộc họ đã rời khỏi điếm này chưa?

Tiểu nhị đáp:

- Chưa! Hai vị ở trong khách sạn phía sau tửu lầu đã hai ngày rồi. Dường như hai vị còn chờ ai đến. Ông già đã dặn tiểu nhân hễ thấy cỗ xe mui xám thì vào thông báo cho hai vị.

Triệu Tử Nguyên nghe nói động tâm bước đi liền. Tiểu nhị lẽo đẽo theo sau rồi tiếp:

- Này khách quan! Tính nết hai vị đó rất cổ quái. Nếu khách quan không có việc gì thì đừng đến quấy họ nữa hay hơn. Đêm qua tiểu nhân đưa bình trà vào mà bị hai vị quát tháo om sòm. Chà chà! Đây là lần đầu tiểu nhân gặp mấy ông khách như vậy...

Đột nhiên trong quán có tiếng một tửu khách quát tháo:

- Thôi đừng đứng đấy mà bẻm mép nữa! Mau đi lấy cho ta một bình rượu.

Triệu Tử Nguyên giở cười giở mếu đi qua tửu lâu, tiến vào khách sạn ở hậu viện. Chàng đến gian sương phòng thứ ba, đẩy cửa bước vào.

Triệu Tử Nguyên vừa bước vào phòng mắt chàng đã chạm ngay phải bộ mặt lầm lỳ của lão áo đỏ tàn phế. Lão đang ngồi co ro trên chiếc ghế có bánh xe, còn gã nô bộc Thiên Phong đứng ở bên cạnh.

Thiên Phong đảo mắt nhìn chàng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã về đấy ư?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Đã muốn sống thì không về mà được ư? Tại hạ trúng chất kịch độc, kiếp này chẳng còn hy vọng gì nữa.

Chàng cố ý lộ vẻ buồn thiu để đối phương khỏi khám phá ra chỗ sơ hở.

https://thuviensach.vn

Thiên Phong hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ngươi đã biết những điều lợi hai mà muốn đến là đến, muốn đi là đi, đủ tỏ ngươi không coi chủ nhân vào đâu.

Triệu Tử Nguyên nhún vai nói:

- Như thế không được hay sao?

Lão tàn phế xoay xe lại nhìn Triệu Tử Nguyên cất giọng âm trầm hỏi:

- Thằng lỏi kia! Sau khi uống chất độc Mã Lan, ngươi đã thành một tên nô bộc của lão phu. Vậy mà ngươi đi lại tự nhiên không biết phận sự một tên nô bộc chút nào. Mấy bữa trước lão phu đã cảnh cáo mà ngươi nghe tai nọ qua tai kia mất hay sao?

Triệu Tử Nguyên làm bộ kính cẩn đáp:

- Tiểu nhân trong lúc hồ đồ. Xin lão gia miễn chấp.

Lão tàn phế hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu sau này ngươi còn có lòng ngỗ nghịch thì trong mười ngày chất độc phát tác, lão phu không cho thuốc giải để lục phủ ngũ tạng của ngươi bị chất độc xuyên thủng. Gân cốt toàn thân ngươi bị gẫy nát. Ha ha! Gã Thiên Phong đã được mục kích nhiều kẻ trúng độc bị thảm tử rồi đó. Gã sẽ đem những tình trạng thảm khốc bảo cho ngươi hay.

Triệu Tử Nguyên đưa mắt ngó Thiên Phong. Chàng lộ vẻ sợ hãi nói:

- Tiểu nhân cứ coi vẻ mặt khủng khiếp của Thiên Phong cũng đủ biết lão gia không nói ngoa.

Lão tàn phế nói:

- Lão phu không muốn đặt ngươi vào đất chết. Ngươi hãy coi chừng, đừng chọc giận lão phu.

Lão tuyệt không hỏi đến hành tung hai bữa nay của Triệu Tử Nguyên.

Chàng cũng băn khoăn trong dạ.

Hồi lâu lão tàn phế lại nói:

- Nhai nhi! Bây giờ bắt đầu "tá trang" cho lão phu đi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tá trang ư? Tá trang thế nào?

Lão tàn phế đáp:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đừng giả vờ nữa! Mấy bữa trước ngươi ở trong Thái Chiêu bảo đã ẩn ngoài cửa thạch thất để dòm trộm Thiên Phong tá trang. Ngươi tưởng lão phu không biết ư? Lão phu cũng muốn lên tiếng thì vừa đúng lúc họ Cố bịt mặt bằng khăn đen từ ngoài cửa sổ xông vào nhà toan hành thích lão phu rồi gã cùng ngươi ung dung ra đi, tưởng ngươi chưa quên được.

Triệu Tử Nguyên cực kỳ kinh hãi, bụng bảo dạ:

- "Té ra lão này biết mình dòm trộm mà lão vẫn giữ vẻ thản nhiên. Thế thì lão thâm thật!"

Chàng nghĩ tới đây bất giác người run bần bật. Chàng liền đánh bạo đẩy cái ghế có lão tàn phế ngồi đến trước giường rồi từ từ động thủ.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Người Hào Kiệt Mắc Vòng Nô Lệ

Lão tàn phế thúc giục:

- Ngươi còn lừng chừng gì mãi? Trước hết là tháo tay trái, chân trái ta ra rồi đến bên phải. Chẳng cần phải Thiên Phong chỉ điểm chắc ngươi cũng hiểu làm thế nào rồi.

Triệu Tử Nguyên không ngờ chàng phải làm những công tác này. Chàng ở vào tình thế muốn thôi cũng không được nữa, liền quanh sang mé bên trái ghế tháo chân trái, tay trái lão áo đỏ. Đoạn chàng quanh sang bên hữu tháo chân tay phải ra.

Triệu Tử Nguyên lại ấn vào tay ghế. Mấy tiếng lách cách vang lên. Cái bàn ngồi bằng gang đúc, từ từ đưa lên để lộ ra một cái hộp vuông chừng năm thước.

Chàng đem đôi tay đôi chân của lão già xếp vào hộp rồi ôm lão đặt xuống giường.

Lão tàn phế ra chiều thỏa mãn nói:

- Nhai nhi! Hành động của ngươi mau lẹ và gọn gàng. Lão phu quả đã không chọn lầm người.

Triệu Tử Nguyên không nói gì. Lão tàn phế bật tiếng cười khằng khặc rất hung dữ nói:

- Tứ chi lão phu tàn khuyết đã lâu mà rất ít người biết! Nhỏ kia! Ngươi có thấy sự thực lão chẳng khác gì trái banh thịt không?

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn lão tàn phế thì thấy chân tay lão bị cụt đến tận đầu. Những vết thương thành đống thịt bầy nhầy. Hai nách cùng hai bên mông da thịt biến thành mầu tím thẫm coi rất khủng khiếp.

https://thuviensach.vn

Dù đây là lần thứ hai chàng đã ngó thấy cảnh tượng kinh người mà cũng còn cảm giác hãi hùng, phải nhắm mắt lại không dám nhìn nữa. Chàng hít một hơi chân khí rồi hỏi:

- Lão gia bị cụt tứ chi trong trường hợp nào?

Gương mặt lão tàn phế lộ vẻ cổ quái, miệng lẩm bẩm:

- Nhà sập... bộ mặt giả của Hồng Hoa! Hừ... trái banh thịt... trái banh thịt...

Thiên Phong bỗng la hoảng:

- Lão gia! Lão gia là...

Lão tàn phế lờ đi như không nghe tiếng, miệng vẫn lảm nhảm nhắc lại mấy câu trước. Trong khoảng khắc, vẻ mặt lão biến thành thê thảm. Cặp mắt lão dường như bao phủ làn mù huyền ảo. Giọng nói lơ mơ phảng phất như người bay bổng trên không.

Thiên Phong gọi rối rít:

- Lão gia! Lão gia! Lão gia làm sao thế?

Lão tàn phế trằn mình đi hai cái khẽ nói:

- Trái banh thịt, một trái banh thịt... Ha ha...

Triệu Tử Nguyên thấy đột nhiên đối phương biến tính khác thường, chàng không khỏi ngẩn người, nhưng trong lúc nhất thời, chàng không sao hiểu được vì lẽ gì lão tàn phế lại biến tính một cách đột ngột.

Sau một lúc lâu, lão tàn phế mới tỉnh lại. Lão đảo mắt nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Nhai nhi! Vừa rồi ngươi hỏi ta câu gì?

Triệu Tử Nguyên thủng thỉnh nhắc lại:

- Tiểu nhân hỏi lão gia bị tàn khuyết tứ chi trong trường hợp nào?

Lão tàn phế nở nụ cười đanh ác đáp:

- Khắp thiên hạ ít người biết đến chuyện bí mật về vụ lão phu tàn khuyết tứ chi, cả những người tri tình cũng không dám hỏi lão phu về chuyện này. Ngươi có biết đó là một điều tối kỵ với lão phu không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu nhân bất quá vô tình và hỏi vậy thôi. Lão gia đã không muốn nói thì tiểu nhân xin rút lại câu hỏi này.

https://thuviensach.vn

Lão tàn phế trầm giọng nói:

- Vô cớ ngươi đã chạm vào điều bí ẩn của lão phu thì lão phu không thể bỏ qua được.

Lão quay lại bảo Thiên Phong:

- Thiên Phong! Ngươi lấy cái khóa luân hồi ở trong hộp sắt trên ghế ra đi...

Thiên Phong nghe nói lộ vẻ kinh hãi, ấp úng hỏi lại:

- Khóa luân hồi! Phải chăng lão gia nói chiếc khóa luân hồi đó?

Lão tàn phế đáp:

- Khóa luân hồi lâu ngày không dùng đến, bữa nay đem nó sử dụng vào người thằng nhỏ này kể cũng hay đấy.

Thiên Phong khẽ dạ một tiếng, cất bước tiến đến trước cỗ ghế có bánh xe đẩy, chỗ ngồi trên cao, móc lấy một đồ vật bằng sắt ở trong hộp.

Triệu Tử Nguyên đưa mắt ngó xem trong tay Thiên Phong cầm vật gì, thì ra hai tấm thiết bản đen sì giáp vào nhau. Ở đầu có một cái vòng. Cách chế tạo rất đơn giản, coi bề ngoài thì chẳng thấy chi kỳ dị. Tấm thiết bản trong tay Thiên Phong lắc lên loảng choảng nghe rất chói tai.

Triệu Tử Nguyên chưa hiểu hai chủ bộc họ sắp giở trò gì, chàng không khỏi chau mày.

Thiên Phong nhìn Triệu Tử Nguyên bật tiếng cười trầm trầm nói:

- Tiểu tử! Ngươi đừng coi thường hai mảnh sắt này. Nó là một trong ba hình cụ khốc liệt nhất chuyên để trị những tôi tớ bất trung. Năm trước ta đã nếm mùi hình cụ này. Chà chà! Thật là sống không sống được, chết chẳng chết cho, ngươi cũng được nếm mùi đó ngay bây giờ.

Gã cố tình nhấn mạnh câu sau làm cho Triệu Tử Nguyên phải khủng khiếp trước khi động hình.

Triệu Tử Nguyên quả nhiên biến sắc, nhưng chàng ráng nhẫn nại không lên tiếng.

Lão tàn phế nói:

- Thiên Phong! Ngươi đã thụ hình rồi, chắc là biết sử dụng hình cụ. Vậy nay ngươi hãy sử dụng đi!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nhân bất quá vô tình hỏi một câu mà cũng phải chịu trọng hình đến thế ư?

Lão tàn phế âm trầm đáp:

- Đây là lão phu đã thu ngươi làm nô bộc mà xử nhẹ đi một bậc. Nếu là người ngoài thì chỉ vô tình hỏi một câu này cũng phải xử tử. Lão phu đã miễn cho tội chết, nhưng không thể tha tội sống. Nếu ngươi chịu đựng được "khóa luân hồi" thì lão phu tha mạng cho.

Triệu Tử Nguyên biết tâm địa đối phương cực kỳ hiểm độc, nói lắm cũng bằng vô ích, đành làm bộ sợ hãi khiếp nhược, không nói gì nữa.

Lão tàn phế bật tiếng cười hung dữ hỏi:

- Nhai nhi! Ngươi sợ rồi phải không?

Triệu Tử Nguyên không đáp. Chàng nghĩ thầm:

- "Hiện giờ độc tố trong người mình đã giải trừ, bất cứ lúc nào bỏ đi cũng được. Có điều làm như vậy thì mối dây quan hệ với căn nhà xanh ở Thủy Bạc sẽ bị đoạn tuyệt."

Chàng tính bề lợi hại xem có nên tiếp tục trà trộn vào nơi nguy hiểm này nữa hay thôi. Đầu óc chàng dần dần bình tĩnh trở lại.

Bỗng nghe Thiên Phong quát:

- Tiểu tử! Quỳ xuống đi!

Gã cầm thiết khí trong tay tiến sát đến bên mình Triệu Tử Nguyên, vung ngón tay điểm vào huyệt Kiên tỉnh chàng.

Triệu Tử Nguyên không muốn né tránh. Lập tức chàng cảm thấy hai chân nhủn ra, đành quỳ xuống đất.

Nét mặt Thiên Phong thoáng lộ sát khí. Gã bới tìm trong đống hình cụ lấy ra một cái vòng vàng, ánh kim quang lấp loáng. Vòng có chỗ tháo ra lắp vào được.

Gã chụp vòng vàng cột hai tay Triệu Tử Nguyên lại. Gã lại dùng hai tấm thiết bản xỏ dây buộc vào vòng vàng, cột từ trước ngực ra tới sau lưng rồi khóa vòng vàng đánh cách một tiếng.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy đau đớn không chịu nổi mà đến thở hít cũng khó khăn.

https://thuviensach.vn

Thiên Phong máy môi lộ một nụ cười hung ác và thỏa mãn. Gã từ từ quay về phía lão tàn phế khom lưng xá dài, lớn tiếng nói:

- Kẻ nô bộc đã bắt đầu chấp hình.

Người tàn phế lạnh lùng đọc:

- Hồn du Thái Hư, vãn kiếp luân hồi!

Thiên Phong lại khom lưng ra chiều cung kính. Đoạn gã quay lại rít sợi dây buộc ở hai tấm sắt đè trước ngực và sau lưng Triệu Tử Nguyên cho siết chặt lại.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy trước ngực tưởng chừng bị phiến đá nặng tới ngàn cân đè lên cơ hồ gẫy hết xương sườn. Hơi thở ngột ngạt rất là khó chịu.

Thiên Phong cất giọng hung dữ nói:

- Lúc nào ngươi khó chịu quá thì nghiến chặt hai hàm răng lại.

Gã vừa nói vừa rút sợi dây cho hai tấm thiết bản siết chặt mãi vào.

Triệu Tử Nguyên rú lên một tiếng thê thảm rồi hộc máu tươi, ngất xỉu.

Lão tàn phế nói:

- Đình chỉ! Ngươi hạ thủ được đấy, nhưng nhẹ tay một chút vì lão phu thu được một tên nô lệ nhỏ tuổi không phải chuyện dễ dàng.

Thiên Phong vâng dạ. Gã phun nước lạnh vào mặt Triệu Tử Nguyên cho chàng dần dần tỉnh lại.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên nhìn thấy Thiên Phong và lão tàn phế trên môi đều nở một nụ cười tàn nhẫn, chàng muốn lên tiếng thóa mạ, nhưng huyệt đạo bị điểm không thốt ra lời được.

Lúc này lòng chàng lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Chàng nghĩ thầm:

- “Trên đời chẳng thiếu gì độc hình. Hễ là con người chưa mất nhân tánh đều cảm thấy nó quá tàn nhẫn. Nhưng lão tàn phế ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc còn tàn nhẫn hơn. Tên nô bộc Thiên Phong đã nếm mùi độc hình này rồi, bây giờ gã thi hình với mình dường như để báo thù, thành ra càng ngược đãi, tưởng chừng chưa hành hạ được Triệu Tử Nguyên này nát ra như tương là chưa thỏa mãn.”

Hắn lại tiếp tục chuyển động dây sắt siết hai tấm thiết bản cho chặt thêm.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy một cơn đau đớn kịch liệt công vào trái tim.

https://thuviensach.vn

Miệng chàng lại hộc máu ra rồi ngất xỉu.

Thiên Phong hắng dặng một tiếng, phun nước lạnh vào mặt cho chàng hồi tỉnh. Gã lại siết chặt thêm thiết bản, vạt áo trước ngực Triệu Tử Nguyên bị đứt hở cả da thịt.

Thiên Phong vẫn thản nhiên ngấm ngầm tăng gia thủ kình.

Trước ngực và sau lưng Triệu Tử Nguyên đầy vệt tím bầm, miệng vết thương rướm máu. Chàng muốn rên rỉ cũng không thành tiếng.

Lão tàn phế thỉnh thoảng lại điểm một nụ cười nham hiểm.

Trong nhà bao phủ một làn không khí âm trầm lạnh lẽo, cực kỳ thảm khốc.

Khóa luân hồi là một thứ độc hình bí truyền trong võ lâm. Hình cụ này chuyên để đối phó với những tay cao thủ trên chốn giang hồ.

Võ công Triệu Tử Nguyên tuy chưa lấy gì làm xuất sắc cho lắm, nhưng cũng vào hạng khá, chàng bị Thiên Phong cố tình hành hạ khiến chàng đau đớn vô cùng!

Sau một giờ, Triệu Tử Nguyên ngất đi mấy lần. Chàng mất hết kình lực ngã lăn xuống đất.

Lão tàn phế nói:

- Bấy nhiêu là đủ rồi! Thiên Phong ngươi tháo hình cụ ra.

Thiên Phong tuân lệnh tháo hình cụ thì thấy Triệu Tử Nguyên tứ chi mềm nhũn, sắt mặt lợt lạt, tựa hồ sắp tắt hơi. Thiên Phong vội nói:

- Gã tiểu tử này yếu quá rồi, e rằng khó sống...

Lão tàn phế tức mình ngắt lời:

- Ta đã bảo mi đừng có hạ thủ nặng tay quá. Nếu gã họ Triệu không còn cách nào cứu sống được thì ngươi phải đi theo gã xuống hoàng tuyền cho có bạn.

Thiên Phong không nói gì. Hắn đặt bàn tay lên huyệt hoa cái Triệu Tử Nguyên trút chân khí vào người chàng.

Triệu Tử Nguyên hai mắt vẫn nhắm nghiền không hồi tỉnh lại. Mấy lần chàng xuýt tắt hơi.

Thiên Phong cố gắng cứu tỉnh, người gã ướt đầm mồ hôi. Sau một giờ gã trút chân lực vào mình Triệu Tử Nguyên, mặt chàng mới dần dần có huyết

https://thuviensach.vn

sắc và hơi thở mạnh hơn trước một chút. Thiên Phong tiếp tục thúc chân khí vào mình Triệu Tử Nguyên kỳ cho đến khi chàng hồi tỉnh, gã mới thở phào một cái buông tay ra.

Triệu Tử Nguyên mở mắt nhìn thấy nét mặt Thiên Phong cực kỳ hung dữ.

Chàng đột nhiên phóng chưởng đánh vào ngực gã.

Biến diễn xảy ra cực kỳ đột ngột. Thiên Phong không ngờ chàng vừa hồi tỉnh đã phóng chưởng đánh liền. Gã vội nghiêng mình né tránh. Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Cườm tay Triệu Tử Nguyên lướt qua sau lưng gã.

Tuy Thiên Phong tránh được phát chưởng của Triệu Tử Nguyên, nhưng tình trạng coi rất thảm bại. Gã lớn tiếng quát:

- Thằng lỏi họ Triệu kia! Ngươi muốn chết chăng?

Triệu Tử Nguyên sau khi thụ hình đã bị thương nặng. Tuy chàng được Thiên Phong vận khí điều trị nhưng chưa hoàn toàn hồi phục, nên phát chưởng chàng phóng ra hết sức mà không bằng năm thành công lực ngày thường. Chàng không khỏi giật mình kinh hãi, hiện giờ chàng đang cơn thịnh nộ mà phải dẹp mối bất bình.

Thiên Phong cười lạt hỏi:

- Xem chừng khóa luân hồi chưa đủ làm cho ngươi hàng phục. Ngươi muốn nếm mùi hình cụ khác nữa chăng?

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh lại thủng thẳng đáp:

- Bất quá tại hạ muốn thử coi sau khi bị thương công lực còn khá hay đã kiệt quệ. Ông bạn bất tất phải hoang mang như vậy.

Thiên Phong bị chàng nói cho tắc họng. Trong lúc nhất thời gã không tìm ra được lý lẽ để bài bác.

Lão tàn phế cười the thé nói:

- Nhai nhi! Miệng lưỡi ngươi xoay xở rất mau lẹ, đủ biết ngươi tâm trí còn cao hơn người một bậc.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão gia nói vậy là có ý gì, tiểu tử không hiểu được?

Lão tàn phế chép miệng đáp:

https://thuviensach.vn

- Đừng giả vờ trước mặt lão phu nữa. Vừa rồi ngươi tỉnh lại, tức giận đầy ruột chỉ muốn đập chết lão phu cùng Thiên Phong cho hả nên mới động thủ một cách lỗ mãng. Sau ngươi bình tĩnh lại, cân nhắc lợi hại liền nói hời hợt một câu để che lấp tâm sự. Lão phu đoán vậy có đúng không?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

- "Lão quái tàn phế này xảo quyệt phi thường, khám phá cả được nỗi bí ẩn trong lòng ta."

Lão tàn phế lại nói tiếp:

- Nhưng lão phu chẳng để ý, chỉ cần làm cho ngươi tâm phục cũng như khẩu phục, chịu chết làm nô bộc cho lão phu suốt đời. Bây giờ ngươi hãy đi lấy một thùng nước về tắm rửa cho lão phu.

Triệu Tử Nguyên chau mày. Hồi lâu chàng vẫn chưa chịu cất bước.

Thiên Phong sấn sổ tiến lại nói:

- Tiểu tử! Ngươi muốn giả vờ câm điếc chăng? Sao không đi lấy nước còn đứng đó làm chi?

Gã vừa mắng vừa vung tay lên đánh Triệu Tử Nguyên một cái bạt tai.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt ngó Thiên Phong ra chiều rất căm hận, nhưng chàng cố nén lòng đưa tay lên sờ má nóng rát rồi xách thùng lặng lẽ đi lấy nước.

Lúc chàng bước chân ra cửa phòng, chàng còn vẳng nghe lão tàn phế cảnh cáo Thiên Phong. Lão nói:

- Thằng lỏi này thâm trầm ghê gớm lắm! Thiên Phong! Ngươi đừng bức bách gã thái quá khiến gã thâm thù...

Những tiếng về sau chàng nghe không rõ nữa. Chàng rảo bước tiến về phía giếng nước ở hậu viện.

Chàng cúi đầu nhìn bóng mình dưới đáy giếng chợt thấy khóe miệng hiện ra một nụ cười cổ quái.

Chàng lẳng lặng nghĩ thầm:

- "Quả nhiên bộ mặt ta thâm trầm đáng sợ. Thế thì hai thầy trò lão tàn phế có khinh mạn ta đến đâu ta cũng phải nhẫn nại. Triệu Tử Nguyên hỡi Triệu Tử Nguyên! Ngươi vì vụ công án ngày trước thì dù phải khổ sở đến đâu, hay làm công tác đê tiện thế nào cũng phải ráng mà chịu đựng."

https://thuviensach.vn

Chàng còn đang lẩm bẩm một mình thì đột nhiên dưới đáy nước trong suốt hiện ra bóng một thiếu nữ thướt tha. Mục quang chàng vừa ngó thấy, miệng chàng bật tiếng la:

- Úi chà!

Nhưng liền ngay đó bóng người thiếu nữ đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên quay phắt lại thì phía sau chỉ thấy tối om không một bóng người. Chàng dụi mắt nhìn lại, tưởng chừng hoa mắt trông lầm, nhưng bóng người thiếu nữ in xuống đáy giếng lại là người quen thuộc thì còn lầm lẫn sao được.

Đáng tiếc là đối phương chỉ thấp thoáng hiện ra một cái rồi mất biến.

Triệu Tử Nguyên hạ thấp giọng xuống gọi luôn mấy câu:

- Yên cô nương! Yên cô nương! Có phải cô đấy không?

Trong bóng tối không thấy tiếng người đáp lại.

Triệu Tử Nguyên lại gọi ba câu nữa mà thủy chung vẫn không thấy người xuất hiện. Chàng đảo mắt nhìn quanh liền phát giác ra một cây to rung động.

Bóng trăng soi qua kẽ lá phảng phất thấy có bóng người nhỏ bé.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Nhất định Yên Lăng Thanh cô nương ẩn mình trên cây lớn kia rồi. Lạ ở chỗ cô rời khỏi Thái Chiêu bảo đến đây làm chi? Chẳng lẽ cô theo dõi hành tung của ta? Nếu quả nhiên Yên Lăng Thanh theo dõi hành tung Triệu Tử Nguyên thì nàng tự ý theo dõi hay vâng lệnh phụ thân là Yên Định Viễn? Cử động này có dụng ý gì?"

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định tạm thời ẩn nhẫn để lắng nghe động tĩnh của Yên Lăng Thanh. Chàng cố ý lớn tiếng:

- Tâm thần ta rối loạn đến nỗi bóng người trong giếng cũng còn lầm lộn.

Thật là người ngây nói chuyện mộng mỵ.

Chàng vừa nói vừa kéo đầy thùng nước chạy về phòng khách.

Lão tàn phế thấy Triệu Tử Nguyên xách nước về liền hỏi ngay:

- Ngươi đi xách thùng nước vì sao mà lâu đến thế? Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu nhân không quen đường lần mò mãi mới đến giếng nước nên về chậm một chút, khiến lão gia phải chờ lâu.

Lão tàn phế hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Mau lấy khăn tay xấp nước lau mình cho lão phu, lão phu buồn ngủ rồi.

Triệu Tử Nguyên theo lời lấy khăn tay lau rửa trái banh thịt. Chàng tiếp xúc vào thân thể đầy sứt sẹo, da thịt bầy nhầy, liền cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn cố sức giữ gìn không lộ vẻ chán ghét ra ngoài mặt. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Bón cơm, tháo người, rửa mình... Từ Thái Chiêu bảo tới đây ta chịu cực đủ điều. Lão tàn phế này mình phải hầu hạ đã là chuyện đau khổ. Bây giờ nếu Yên Lăng Thanh cô nương ẩn ở ngoài phòng dòm trộm ta làm việc hạ tiện, không hiểu lòng cô nghĩ thế nào?

Chàng phải vất vả lắm mới lau sạch hết mình mẩy cho trái banh thịt. Chàng toan xách thùng nước đi đổ bỗng nghe Thiên Phong cất tiếng gọi:

- Tiểu tử! Ngươi hãy rửa chân cho lão gia đã.

Gã tự cởi giầy ra rồi không cần Triệu Tử Nguyên phản ứng thế nào đã đưa hai cái chân hôi thối đến trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh đáp:

- Không được!

Thiên Phong nghe chàng nói bằng một giọng kiên quyết bất giác sa sầm nét mặt hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi thử nói lại lần nữa cho ta nghe được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đã bảo không được. Chân tay ông bạn chưa bị tàn phế thì tự mình rửa cho mình, hà tất phải mượn tay ai?

Thiên Phong lớn tiếng:

- Nghe đây! Lão gia ra lệnh cho ngươi phải lập tức rửa đôi chân này, bằng không thì ngươi phải hối hận...

Gã chưa dứt lời đã ấn hai chân vào thùng nước đánh "bõm" một tiếng.

Nước bắn lên đầy mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên giơ tay áo lên lau mặt. Chàng trợn mắt ngó vào mặt Thiên Phong. Chàng không thể bình tĩnh được nữa. Bầu máu nóng trong

https://thuviensach.vn

người chàng sủi lên sùng sục. Chàng chụp lấy thùng nước dội lên người Thiên Phong.

Thiên Phong chưa kịp đề phòng, gã còn đang ngơ ngác thì thùng nước lạnh đã trút vào người. Gã ướt như chuột lột từ đầu đến chân. Thiên Phong nhảy lên chồm chồm quát tháo:

- Thằng lỏi con! Ngươi... ngươi muốn chết rồi đây...

Đang cơn thịnh nộ, gã vung cả song chưởng nhằm chụp vào người Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên ra tay đón tiếp. Chàng cảm thấy quyền phong của đối phương rít lên vù vù mà thương thế chàng chưa khỏi hẳn, nội lực chỉ còn phân nửa. Chàng thẳng thắn đón tiếp chiêu này hiển nhiên đuối sức. Đối phương phóng mấy chiêu liền bắt buộc chàng phải lui lại mấy bước. Người chàng loạng choạng đứng không vững.

Lão tàn phế vẫn nằm ỳ trên giường, không lên tiếng ngăn trở mà cũng không có động tác gì, tựa hồ lão muốn coi Triệu Tử Nguyên đối phó với cục diện này bằng cách nào?

Thiên Phong thấy chủ nhân lẳng lặng tức là lão để gã ung dung muốn làm sao thì làm. Gã đã không còn úy kỵ thì ý niệm tàn ác lại nảy ra. Gã cười lạt nói:

- Thằng lỏi họ Triệu kia! Mi tự rước vạ vào mình. Lão gia chẳng thể buông tha mi một cách dễ dàng.

Gã phóng chưởng đánh tới trước mặt Triệu Tử Nguyên. Chưởng phong ào ạt xô ra. Thanh thế cực kỳ lợi hại!

Triệu Tử Nguyên than thầm:

- "Hỏng rồi! Hỏng rồi!"

Chàng tung mình né tránh, thoát khỏi phát chưởng của Thiên Phong, rồi vọt ra phòng khách phất tay áo rảo bước đi luôn.

Thiên Phong ở đằng sau la gọi:

- Chất độc trong người mi chưa giải trừ mà bỏ đi được ư?

Gã toan băng mình rượt theo thì lão tàn phế lại lên tiếng:

- Không cần rượt theo. Gã họ Triệu chẳng phải là phường bạo hồ bằng hà chịu liều chết đâu. Chỉ một vài khắc là gã lại trở về...

https://thuviensach.vn

Lão tàn phế liệu việc không sai. Triệu Tử Nguyên ra khỏi phòng khách quả nhiên hối hận tự trách mình đã nông nổi lỗ mãng tự phá hoại kế hoạch theo dõi lão tàn phế đến dọ thám những điều bí mật trong căn nhà xanh tại Thủy Bạc.

Chàng đang thất thểu cất bước thì đột nhiên có tiếng chân người cấp bách tự phía trước nhà lữ quán vọng lại. Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn ra thấy tên tửu bảo lật đật chạy tới. Gã thở hồng hộc nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Khách quan! Phải chăng khách quan cùng lão mặc áo đỏ là một tốp đến đây?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải rồi! Việc chi mà ngươi hốt hoảng như vậy?

Tiểu bảo đáp:

- Lão gia đó thường dặn bọn tiểu nhân hễ thấy cỗ xe ngựa mui xám tới nơi thì thông báo cho lão gia biết. Khách quan đã cùng đến với lão gia, cảm phiền khách quan chuyển báo giùm được không?

Triệu Tử Nguyên chợt động tâm linh, thủng thẳng đáp:

- Được rồi! Ngươi cứ đi đi!

Tiểu bảo cám ơn rồi trở gót đi ngay.

Triệu Tử Nguyên nảy ra nhiều ý nghĩ dồn dập. Chàng tự hỏi:

- “Cỗ xe ngựa mui xám nào? Phải chăng là cỗ xe ta đã gặp đêm mưa gió? Cỗ xe đó che mui xám lại có vẻ rất thần bí!”

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng nghe tiếng ngựa hý. Cỗ xe mui xám có đôi ngựa kéo đã từ phía hậu viện tiến lại.

Cổng lớn tòa khách sạn này vừa cao vừa rộng mà lại bằng phẳng, nên xe ngựa ra vào được dễ dàng. Hai con tuấn mã kéo cỗ xe bồng thẳng vào nội điện rồi dừng lại.

Triệu Tử Nguyên vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cỗ xe tiến vào tới trước mặt thì mục quang chàng chạm vào ánh mắt tên dong xe.

Gã dong xe cất tiếng:

- Hảo tiểu tử! Té ra ngươi cũng trú ngụ nơi đây. Thế là oan gia chạm trán trên quãng đường chật hẹp.

https://thuviensach.vn

Gã dong xe này chính là Mã Ký đã xung đột với Triệu Tử Nguyên.

Gã vừa dứt lời, không để đối phương trần thuyết đã vung roi ngựa như con linh xà quét tới.

Phát roi này không những lực đạo mãnh liệt mà còn tàn độc phi thường!

Ngọn roi chênh chếch nhằm đâm vào cổ Triệu Tử Nguyên. Nếu chàng bị đánh trúng là chết ngay lập tức.

Triệu Tử Nguyên biết là lợi hại, chàng vội ngửa người về phía sau, lùi lại năm bước. Cây trường tiên của đối phương rít lên đánh vèo một tiếng, quét qua dưới chân chàng chỉ cách chừng nửa tấc.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Người Trong Xe Chỉ Huy Cuộc Đấu

Mã Ký lạnh lùng nói:

- Kể ra ngươi cũng còn biết người biết của. Nếu ngươi không né tránh mà bị trúng phát tiên đó là toi mạng rồi.

Dứt lời hắn nhảy xuống, rút trong bọc ra một lưỡi đao trủy thủ trắng toát, vung lên trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên buột miệng la:

- "Tất Sa độc đao"!

Mã Ký bật tiếng cười quái gở nói:

- Đêm trước ngươi không chết về "Tất Sa độc đao" là chưa tới số. Nhưng đêm nay...

Gã nói tới đây đột nhiên nữ nhân trong xe cất tiếng ngắt lời:

- Đêm nay gã cũng chưa tới số. Mã Ký! Ngươi hãy lui về.

Nữ nhân nói câu này khiến Triệu Tử Nguyên vô cùng kinh ngạc. Mã Ký càng sửng sốt đứng trước cỗ xe nói:

- Thuộc hạ...

Nữ nhân trong xe lại chẹn họng:

- Mã Ký! Ngươi chưa được ta ưng thuận đã tự tiện dùng Tất Sa độc đao ư?

Mã Ký run lên cúi đầu đáp:

- Cái đó... đêm trước chủ nhân đã chấp thuận cho thuộc hạ sử dụng đao này và hẹn trong ba chiêu phải chặt cụt một chân một tay thằng nhỏ kia, nhưng sau Ương Thần Lão Xú xuất hiện nên vụ đó còn bỏ dở. Đêm nay ma đưa lối quỷ đưa đường khiến cho gã tiểu tử lại chạm trán thuộc hạ. Thuộc hạ nhớ tới mệnh lệnh của chủ nhân chưa làm xong mới dám sử dụng...

https://thuviensach.vn

Nữ nhân trong xe cất tiếng hỏi:

- Cái gì ma đưa lối quỷ đưa đường? Gã thiếu niên này ngẫu nhiên lại xuất hiện ở đây, ngươi chưa hỏi rõ đen trắng đã động thủ. Hành động của ngươi thật lỗ mãng khiến cho ta phải thất vọng.

Mã Ký vâng dạ luôn miệng rồi quay sang quát hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Thằng lỏi kia! Mi đã nghe rõ chưa? Chủ nhân ta hỏi tại sao ngươi lại xuất hiện nơi đây?

Triệu Tử Nguyên chợt động tâm cơ đáp:

- Tại hạ vâng lệnh chủ nhân đến đây chờ cỗ xe mui xám mà tôn giá lại động thủ với người nhà.

Mã Ký ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ngươi là nô bộc của Vạn Tam chủ nhân ư?

Nữ nhân trong xe ngắt lời:

- Nô bộc của Tam chủ nhân là Thiên Phong. Mã Ký! Chẳng lẽ ngươi quên rồi ư?

Mã Ký há hốc miệng ra chưa kịp đáp lời thì Triệu Tử Nguyên đã nói trước:

- Tiểu nhân mới được chủ nhân thu dụng chưa bao lâu. Còn Thiên Phong vẫn phục thị bên mình lão nhân gia...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên thanh âm từ trong phòng khách vọng ra:

- Tiểu tử! Ngươi còn chưa đi ư? Ngươi dám đem lòng oán vọng, thì ra ngươi giỏi thiệt! Ngươi đang nói chuyện với ai đó?

Triệu Tử Nguyên chưa kịp trả lời thì Thiên Phong đã chạy ra. Gã vừa ngó thấy cỗ xe mui xám, đột nhiên biến sắc ra chiều kính cẩn lạ thường! Gã không lý gì đến Triệu Tử Nguyên, khom lưng quì gối xuống trước ngựa khấu đầu nói:

- Không biết Nhị chủ nhân giá lâm để ra xa đón tiếp, thật là có tội.

Nữ nhân trong xe lên tiếng:

- Thiên Phong! Ngươi dậy đi! Vạn Tam chủ nhân đâu?

Thiên Phong đứng dậy đáp:

- Lão gia đang ngủ ở trong phòng khách. Xin Nhị chủ nhân rời giá vào gặp lão gia.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân trong xe hỏi:

- Hãy khoan! Gã thiếu niên đứng bên ngươi tự xưng là nô bộc của Vạn Tam chủ nhân, ngươi có nhận biết gã không?

Thiên Phong hầm hầm ngó Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lão gia ở Thái Chiêu bảo thu gã này làm nô bộc. Gã đã thoát chết dưới lưỡi kiếm của Yên bảo chúa mà không mong báo ơn lại còn có ý nhị tâm...

Nữ nhân trong xe ngắt lời:

- Ta chỉ hỏi ngươi có biết gã không? Còn thành kiến ngươi đối với gã là một chuyện khác. Tam chủ nhân đã cho gã uống chất độc Mã Lan chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp ngay:

- Dĩ nhiên tại hạ uống rồi, không thì khi nào cam tâm làm nô bộc cho ai?

Mã Ký quát mắng:

- Thằng lỏi kia! Câm họng ngay đi! Nhị chủ nhân ta há phải là nhân vật để hạng vô danh tiểu tốt như mi nói trèo được.

Triệu Tử Nguyên lộ vẻ bực tức, nhưng chàng hắng dặng để che lấp đi nỗi bất bình.

Nữ nhân trong xe hỏi:

- Thiếu niên kia! Tên họ ngươi là chi?

Mã Ký thấy nữ nhân trong xe hỏi thẳng Triệu Tử Nguyên thì khó chịu vô cùng! Gã đoán không ra tại sao đêm nay Nhị chủ nhân lại trái với ngày thường, tựa hồ biến thành người khác.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Nữ nhân trong xe khẽ ồ một tiếng dường như lấy làm thỏa mãn về thái độ ung dung của Triệu Tử Nguyên. Mụ không hỏi thêm gì nữa.

Thiên Phong đứng bên khép nép nói:

- Lão gia lưu lại trấn Bạch Lệ mấy ngày là để chờ xe của Nhị chủ nhân đón lão gia về Thủy Bạc. Nếu Nhị chủ nhân không muốn rời khỏi xe bồng thì tiểu nhân vào phòng khách thông báo cho lão gia hay.

Nữ nhân trong xe đáp:

- Thế cũng được! Ngươi báo với Vạn Tam chủ nhân là ta quyết định đi ngay đêm nay về căn nhà xanh. Dọc đường còn nhiều việc phải xử lý...

https://thuviensach.vn

Thiên Phong lĩnh mạng đi ngay.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Tại sao nữ chủ nhân này không chịu rời khỏi xe bồng? Chẳng lẽ mụ cũng là người tàn phế, không dám ló mặt ra ngoài nên làm bộ thần bí?"

Trong đầu óc xoay chuyển ý nghĩ, bất giác thị tuyến chàng hướng về cỗ xe thần bí, đồng thời cất bước từ từ tiến lại.

Triệu Tử Nguyên mỗi bước một gần, lòng chàng cũng thêm phần hồi hộp.

Chàng cất bước rất chậm, tưởng không bị người phát giác. Nhưng chàng quên rằng rèm xe có hai lỗ thủng. Hiện giờ hai tia nhỡn quang sáng như điện đang dán vào hai lỗ thủng nhỏ đó chăm chú theo dõi cử động của chàng. Vấn đề khiến người ta không hiểu là sao mụ chưa lên tiếng ngăn cản?

Gã dong xe Mã Ký vẫn xây lưng về phía sau, đột nhiên gã quay lại phát giác ra Triệu Tử Nguyên mất hút, liền buộc miệng la:

- Lạ thiệt! Thằng lỏi họ Triệu đi đâu mất rồi?

Gã vừa nói câu này thì trong cỗ xe bỗng có tiếng vang kỳ dị vọng ra. Nhưng chỉ thoáng cái đã trở lại tịch mịch. Mã Ký hoang mang hỏi:

- Nhị chủ nhân! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bỗng thấy rèm xe hất lên. Một người từ trong xe bị liệng ra rớt xuống đất đánh "bịch" một tiếng cách đó hơn trượng. Người bị hất ra chính là Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên hai má đỏ ửng sưng vù tựa hồ bị bạt tai. Chàng rớt xuống đất rồi lẳng lặng đi rẽ sang một bên.

Mã Ký nổi giận đùng đùng quát hỏi:

- Thằng lỏi họ Triệu kia! Ngươi dám vuốt râu hùm ư? Phải chăng ngươi lén trèo lên xe để dòm trộm Nhị chủ nhân. Ngươi đã không muốn sống thì để lão gia thành toàn cho ngươi trước.

Hắn hùng hổ sấn đến trước mặt Triệu Tử Nguyên, phóng chưởng đánh ra lia lịa nhanh như chớp. Chớp mắt gã đã liên tục tấn công năm phát. Hiển nhiên gã muốn đánh chết tươi Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên dường như trong lòng bối rối về nhiều tâm sự. Chưởng đánh tới nơi chàng mới giật mình tỉnh lại, bước sang ngang hai bước thì chỉ tránh được một phát.

Phát chưởng thứ hai đánh tới đến "bình" một tiếng. Triệu Tử Nguyên không tránh kịp liền ngã ngửa về phía sau.

Mã Ký vẫn không chịu buông tha. Gã lao mình lại như tên bắn, phóng chưởng đánh tới tấp. Chưởng phong rít lên veo véo, uy lực rất khủng khiếp.

Triệu Tử Nguyên vừa lồm cồm bò dậy lại bị đối phương phóng chưởng đánh trúng vai. Người chàng bắn đi xa rồi té xuống.

Nữ nhân trong xe lên tiếng:

- Mã Ký! Lấy đao khoét hai mắt gã đi.

Mã Ký xông đến trước mặt Triệu Tử Nguyên toét miệng cười rất khả ố. Gã lấy đao trong bọc ra cầm tay khoa lên. Ánh vàng lấp loáng đâm vào mặt Triệu Tử Nguyên.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng quát:

- Dừng tay!

Mã Ký nghe nói ngạc nhiên, thu đao về nhìn qua phía phát ra thanh âm thì chính là lão tàn phế ngồi co ro trên chiếc ghế có bánh xe do Thiên Phong đẩy đi.

Cặp mắt sáng như đuốc của người tàn phế hết nhìn Triệu Tử Nguyên lại ngó Mã Ký. Mã Ký máy môi nhưng không dám lên tiếng.

Lão tàn phế hỏi:

- Gã thiếu niên họ Triệu là nô bộc hầu cận lão phu. Mã Ký! Sao ngươi lại động đao với gã?

Nữ nhân trong xe lên tiếng:

- Lão Vạn! Tên nô bộc của lão thật là lớn mật. Gã dám nhân lúc người ta không đề phòng ngấm ngầm trèo lên thùng xe không hiểu mưu đồ chuyện gì, nên ta sai Mã Ký khoét mắt gã đi! Lão Vạn có điều gì dị nghị chăng?

Lão tàn phế trầm ngâm không nói gì.

Nữ nhân tiếp:

- Mã Ký! Ta hạn cho ngươi trong ba chiêu phải khoét xong mắt và không được làm kinh động đến người trong lữ quán.

https://thuviensach.vn

Mụ vừa dứt lời thì trong sương phòng mé hữu ở hậu viện có thanh âm vang lên:

- Bây giờ mới nói thì chậm quá rồi! Đáng tráng là các vị làm huyên náo, chúng ta đã bị kinh động từ sớm rồi.

Câu nói chưa dứt, luồng kình phong trước phòng xô đẩy. Hai bóng đen từ trong cửa sổ đồng thời vọt ra. Người họ còn lơ lửng trên không bay vòng thành đường cánh cung coi rất ngoạn mục rồi từ từ hạ xuống.

Mọi người định thần nhìn ra thấy hai hán tử đã đứng đó. Mé tả là người mặt mũi ốm o, tay cầm gậy trúc. Còn người đứng bên hữu cao mà xương xương, nhưng khí độ bất phàm.

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn hai người thấy áo vá hàng trăm mụn, bất giác la thầm trong bụng:

- "Cái bang... Bọn anh kiệt Cái bang đã tới."

Mã Ký ngó đối phương một cái rồi hỏi:

- Phải chăng các vị là những cao thủ Cái bang sao lại ưa dính vào chuyện của người ta?

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Hán tử bịnh hoạn đứng ở mé tả lên tiếng:

- Giữa đường thấy chuyện bất bình ra tay can thiệp thì có thật, còn dính vào chuyện người ngoài thì tệ bang không dám.

Hán tử cao gầy mé hữu nói tiếp:

- Vả lại, vụ này coi không thuận mắt, chẳng thể không can thiệp được. Các hạ thử nhìn lại hành vi xem có đáng chăng? Vì câu chuyện nhỏ bằng hạt đậu mà phá hủy cặp mắt của người ta thì thật là thủ đoạn tàn nhẫn...

Hai người một tung một hứng khiến cho Mã Ký tắc họng hồi lâu không nói lên lời. Sau một lúc hắn hắng dặng một tiếng đáp:

- Nầy, mấy ông bạn Cái bang! Gia chủ là hạng người nào mà để mấy ông phóng túng cuồng ngạo? Nếu mấy ông thấy để cái đầu trên cổ nặng quá thì ta cất đi cho.

Hán tử cao gầy cười khanh khách hỏi:

- Chủ nhân của các hạ là ai? Xin tha thứ cho tại hạ cô lậu hẹp hòi, chưa được văn danh.

https://thuviensach.vn

Mã Ký quay lại ngó cỗ xe bồng. Lập tức thanh âm người trong xe vang lên:

- Nếu ta không nhận lầm thì các hạ là Thiên Thủ Thần Cái, một trong ngũ kiệt dưới trướng Bang chúa Cái bang. Còn ông bạn nữa, tuy mặt mũi ốm o mà mắt sáng như đuốc, hiển nhiên nội công vào hạng thượng thặng, chắc là Bệnh Cái Giang Đào cũng trong hàng ngũ kiệt.

Hán tử cao gầy lùi lại một bước la thất thanh:

- Tôn giá là... Hương... Hương Xuyên...

Lão chưa dứt lời thì rèm xe lay động. Một cánh tay trắng như ngọc thò ra...

Hai tay cao thủ Cái bang nhìn kỹ thấy ngón tay đeo chiếc nhẫn mầu lục bóng loáng không khỏi run lên. Bốn luồng nhãn quang nhìn vào cái nhẫn không thu được nữa. Nét mặt đầy vẻ kinh nghi.

Triệu Tử Nguyên thấy thế không hiểu tự hỏi:

- "Người đàn bà kia đeo cái nhẫn mầu lục là chuyện thế nào? Hôm trước Ương Thần Lão Xú ngó thấy rồi sợ tái mặt, chân tay luống cuống. Bây giờ những tay cao thủ Cái bang cũng lâm vào tình trạng như vậy."

Thiên Thủ Thần Cái miệng lẩm bẩm:

- Căn nhà xanh ở Thủy Bạc... Căn nhà xanh ở Thủy Bạc...

Nữ nhân trong xe từ từ rụt tay vào cười khanh khách nói:

- Các hạ sẽ phải hối hận về chuyện can thiệp vào việc của người ta. Bây giờ các hạ đã thành thế cưỡi hổ khó mà xuống được.

Thiên Thủ Thần Cái và Bệnh Cái Giang Đào ngơ ngác nhìn nhau. Hồi lâu vẻ sợ hãi dần dần tan đi, biến thành sắc mặt thản nhiên chẳng úy kỵ gì.

Mã Ký đứng bên cạnh lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã tự lượng sức mình, còn can thiệp vào vụ này nữa hay thôi?

Thiên Thủ Thần Cái cố ý giữ vẻ thản nhiên, phấn khởi tinh thần lớn tiếng đáp:

- Các hạ nói đúng lắm. Dù là việc của Thiên Hoàng mà bọn tại hạ đã can thiệp là can thiệp đến cùng. Còn can thiệp có được ích gì hay không lại là chuyện khác.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài quan sát thấy hai nhân vật Cái bang biến đổi thái độ từ chỗ khiếp sợ đến chỗ lẫm liệt, bất giác sinh lòng kính phục cho là những hán tử có huyết khí. Chàng tự nhủ:

- "Ta thường nghe nói những nhân vật Cái bang đều là anh hùng huyết khí không biết sợ hãi. Nay coi hành vi của Thiên Thủ Thần Cái và Bệnh Cái Giang Đào quả nhiên là đúng thế."

Tiếng nữ nhân thần bí trong xe lại vang lên:

- Mã Ký! Ngươi lại lãnh giáo tuyệt nghệ của những tay cao thủ Cái bang xem có chỗ nào kỳ tuyệt không?

Mã Ký thõng tay đáp:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Rồi hắn rảo bước tiến lại lớn tiếng hỏi:

- Vị nào ra tay trước đây?

Thiên Thủ Thần Cái và Bệnh Cái Giang Đào đều lộ vẻ tức giận.

Bệnh Cái Giang Đào ngửng đầu ngó thái độ kiêu căng của Mã Ký nói:

- Nếu các hạ không phản đối thì lão cái xin bồi tiếp mấy chiêu trước...

Mã Ký chau mày hỏi:

- Động thủ thì động thủ đi! Còn nói lôi thôi gì mãi? Coi chưởng đây!

Mã Ký dứt lời, bàn tay để trước ngực đột nhiên phóng ra. Chưởng lực cực kỳ hùng hậu khiến người ta phải kinh hãi.

Bệnh Cái Giang Đào từ từ vung trượng lên dùng thủ pháp tá lực đả lực khiến cho luồng chưởng lực ghê gớm của đối phương bị tiêu tan ngay tức khắc.

Mã Ký sửng sốt nghĩ thầm:

- "Thằng cha Bệnh Cái này chỉ một cái cất chân nhấc tay dường như chẳng có lực lượng gì mà thực ra bên trong ẩn giấu những biến hóa rất phức tạp và huyền diệu."

Bất giác gã sinh lòng úy kỵ.

Bệnh Cái liền khoa chân tiến về phía trước nửa bước. Lão vung cây trượng trúc đánh liền ba chiêu. Trượng phong rít lên ầm ầm như sấm rền gió thổi. Mấy chiêu này lợi hại phi thường!

https://thuviensach.vn

Mã Ký không dám chống đối theo bề chính diện. Chỉ trong chớp mắt gã đã phải lùi lại bốn, năm bước.

Nữ nhân trong xe bỗng lên tiếng:

- Mã Ký! Ngươi muốn đối phó với những tuyệt chiêu về phi trượng của địch thủ thì phải đánh xáp lá cà mới có cơ thủ thắng...

Mụ nói tới đây, Bệnh Cái Giang Đào đã lộ vẻ cực kỳ kinh hãi. Phương pháp mà mụ chỉ thị cho Mã Ký là đường lối duy nhất để gã vãn hồi liệt thế. Vì lão kinh hãi bị phân tâm một chút, thiếu chút nữa trúng phải phát chưởng của đối phương đánh tới.

Mã Ký nghe chủ nhân giáo huấn lập tức biến đổi thế đánh. Gã tiến sát đến bên Giang Đào đánh xáp lá cà. Thế là gã dùng sở trường của mình kềm chế chỗ sở đoản của địch. Lập tức tình thế thay đổi ngay. Gã vung tay tấn công ráo riết bức bách Bệnh Cái lùi lại luôn mấy bước.

Nhưng Bệnh Cái Giang Đào là một tay cao thủ hạng nhất của Cái bang hiện nay. Công lực bản thân lão đã đi vào chỗ xuất thần nhập hóa. “Bệnh Cốt tam thập lục trượng pháp” của lão lừng tiếng võ lâm. Lão mà sử hết ba mươi sáu đường thì ít người rút lui được bình yên. Lão lùi lại đến bước thứ năm, tay mặt xoay ngược cây trượng lại, đột nhiên đâm ra. Chiêu thức này kêu bằng “Bệnh Nhập Cao Mang” trong ba mươi sáu đường trượng pháp, uy lực cực kỳ lợi hại!

Mã Ký cùng Bệnh Cái đứng cách nhau chỉ vài bước. Đột nhiên gã thấy luồng lực đạo mạnh như núi Thái Sơn đè ép thì kinh hãi vô cùng! Gã bật tiếng la hoảng nhảy tạt ngang lùi ra mấy bước.

Nữ nhân trong xe lại lên tiếng:

- Cao thủ Cái bang quả nhiên không phải tầm thường. Mã Ký! Bây giờ ngươi lại phải thay đổi cách đánh. Chỉ thi triển “Âm Dương cước pháp” là kiềm chế được chiêu thức về trượng trúc của đối phương.

Mã Ký thay đổi thủ pháp. Song chưởng của gã quét ngang đâm dọc. Bao nhiêu chiêu số đều thi triển xoay chiều, chẳng những nó bí hiểm khôn lường mà lúc nào cũng nhằm cơ hội phóng “Âm Dương Song Thoái” đá lại, khiến đối phương khó nỗi đề phòng.

https://thuviensach.vn

Bệnh Cái chống đỡ được hơn hai chục chiêu rồi chân tay luống cuống, mình lâm vào tình trạng rất nguy hiểm. Trước cục diện này chẳng những lão khó lòng đoạt lại ưu thế mà chỉ phòng thủ cũng đủ mệt rồi.

Võ công của Mã Ký kể ra rất bình thường, chẳng có chi kỳ tuyệt, nhưng mụ đàn bà trong cỗ xe bồng bí mật chỉ điểm cho gã mà phát huy được môn võ học thượng thặng đến chỗ ảo diệu, bức bách Bệnh Cái lâm vào tình trạng chỉ phòng thủ cũng không xong.

Bệnh Cái sinh lòng úy kỵ người trong xe. Bây giờ trong lòng lão rất xao xuyến, đoán rằng nếu mụ kia còn tiếp tục chỉ điểm cho Mã Ký thì chỉ trong vòng một khắc lão sẽ thất bại.

Bỗng nữ nhân trong xe cất tiếng gọi:

- Mã Ký! Ngươi hãy dừng tay và lùi lại.

Mã Ký sửng sốt quay lại nhìn cỗ xe thì thấy vẫn buông rèm như cũ chẳng có động tĩnh chi hết. Gã cho là mình nhãng tai không nghe được rõ.

Thanh âm người đàn bà lại vang lên:

- Ta đã hạ lệnh cho ngươi lùi lại. Ngươi muốn kháng cự chăng?

Lần này gã biết mình nghe đúng rồi, liền vung tay đánh dứ mấy chiêu rồi tung mình nhảy ra ngoài vòng chiến. Gã lùi lại bên cỗ xe bồng khẽ hỏi:

- Thuộc hạ đang đấu đến chỗ hứng thú. Chỉ trong vòng mười chiêu nữa là có thể đánh chết Bệnh Cái ngay đương trường. Vì lẽ gì Nhị chủ nhân lại bức bách thuộc hạ bỏ mất cơ hội này?

Nữ nhân trong xe lạnh lùng đáp:

- Đừng hỏi nữa! Ta sẽ có chủ ý.

Rồi mụ lớn tiếng:

- Giang Đào! Ba mươi sáu đường trượng của ngươi đừng thi triển nữa. Nếu ngươi còn tiếp tục sử dụng trượng pháp này thì dù ngươi không chết cũng hợp với cái tên Bệnh Cái của ngươi, tức là ngươi phải mang bệnh suốt đời.

Bệnh Cái hỏi:

- Đã vậy mà sao tôn giá lại kêu thủ hạ lùi bước?

Nữ nhân trong xe đáp:

- Hiện giờ ta chưa muốn hạ sát ngươi để ngươi đưa tin về...

https://thuviensach.vn

Thiên Thủ Thần Cái hỏi xen vào:

- Đưa tin cho ai?

Nữ nhân trong xe trầm giọng đáp:

- Cho Phi Phủ Thần Cái!

Bệnh Cái cùng Thiên Thủ Thần Cái còn đang ngơ ngác thì người đàn bà lại nói tiếp:

- Các ngươi về nói cho Phi Phủ Thần Cái ở quí bang hay là sẽ đến gặp ta ở Tấn Bắc vào cuối tháng sau. Không thì ta tự tìm đến tổng đà Cái bang để kiếm y.

Thiên Thủ Thần Cái lại hỏi:

- Xin tôn giá cho hay tứ ca của tại hạ đã kết oán với căn nhà xanh ở Thủy Bạc trong trường hợp nào?

Nữ nhân trong xe đáp:

- Không phải là kết oán. Có điều y chịu lời mời của Ương Thần Lão Xú đến phủ Mạch Thập Tự Thương tham dự vào công cuộc làm trở ngại Chức Nghiệp Kiếm Thủ.

Thiên Thủ Thần Cái "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Tứ ca của tại hạ mà nhận lời phó ước với Ương Thần Lão Xú là tuân theo mệnh lệnh của Long bang chúa Cái bang. Hôm ấy xong việc rồi tứ ca trở về bình yên đã báo cáo cùng Long bang chúa từ đầu đến cuối những việc đã xảy ra. Tại hạ nghe nói dường như y bị Ương Thần Lão Xú lợi dụng, vì bản ý Lão Xú không muốn trừ diệt Chức Nghiệp Kiếm Thủ...

Nữ nhân trong xe nói:

- Té ra Bang chúa muốn hiểu rõ nội tình. Nếu vậy trên bảng kê thêm một tên nữa.

Thiên Thủ Thần Cái ngạc nhiên hỏi:

- Bảng kê tên nào?

Nữ nhân trong xe ngần ngừ không đáp.

Lão tàn phế từ nẫy tới giờ ngồi yên trên ghế có bánh xe, đột nhiên mở miệng:

- Nhị chủ nhân tiết lộ nhiều rồi đó. E rằng đại chủ nhân không đồng ý với Nhị chủ nhân đâu.

https://thuviensach.vn

Lão nói câu này để ngăn chặn nữ nhân trong xe đừng tiết lộ thêm vụ bí mật về bảng kê tên người.

Bệnh Cái và Thiên Thủ Thần Cái bất giác đưa mắt nhìn lão tàn phế, thấy lão ngồi co ro trên ghế có bánh xe chưa chuyển động chút nào, tựa hồ lão cất nhắc tay chân có điều bất tiện. Bất giác cả hai người chăm chú nhìn lão.

Nữ nhân trong xe hỏi:

- Đại chủ nhân không bằng lòng ư? Cái đó chưa thể biết được.

Mụ nói rồi quay sang hỏi Bệnh Cái và Thiên Thủ Thần Cái:

- Hai vị đã nghe rõ lời ta dặn chưa? Trước khi lên đường tiếp một chiêu của ta. Coi chừng nghe!

Triệu Tử Nguyên thấy mụ muốn thân hành động thủ thì yên trí mụ sắp lộ diện. Ngờ đâu chàng chờ đã lâu mà trên cỗ xe mui chẳng thấy động tĩnh chi hết.

Thiên Thủ Thần Cái lại lấy làm kỳ hỏi:

- Tôn giá... tôn giá định ngồi trong xe phóng chưởng hay sao?

Nữ nhân lạnh lùng đáp:

- Ta ngồi trong xe đối phó với các ngươi cũng thừa đủ rồi. Nằm xuống!

Mụ vừa dứt lời, bàn tay ngọc từ từ lộ ra. Hai bàn tay mụ bằng bặn đưa ra ngoài rèm rất thong thả ai cũng nhìn rõ. Chớp mắt năm ngón tay mụ co vào rồi duổi ra. Lập tức trong phạm vi mấy trượng vuông nổi gió ầm ầm xoáy lại như cơn lốc. Chỉ trong nháy mắt, luồng cuồng phong xoay chuyển tốc độ càng mau càng thu hẹp vòng lại.

Hai tay cao thủ Cái bang sóng vai đứng đó thấy vậy đều cả kinh thất sắc.

Hai người hít một hơi chân khí, vận nội lực đến mười hai thành vào song chưởng phóng một chiêu tuyệt học.

Bỗng nghe quái phong réo “u ú”. Rèm xe tung lên đậy xuống hai lần. Một luồng cuồng phong áp lực khủng khiếp xô ra. Những người quan chiến bên ngoài tà áo bị luồng gió kỳ dị thổi bay phất phới vang lên những tiếng phành phạch.

Tiếng “u ú” đột nhiên thu lại. Tiếp theo tiếng gió cũng yên tĩnh.

Mọi người định thần nhìn ra thì trong trường, hai tay cao thủ Cái bang chỉ còn lại một.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Yên Lăng Thanh Bại Lộ Hành Tung

Bệnh Cái lảo đảo người muốn té, còn Thiên Thủ Thần Cái nằm ngang dưới chân lão, không biết gì nữa.

Thanh âm nữ nhân trong xe lạnh lùng cất lên:

- Chỉ có nội lực "Tiểu Thiên Tinh" của Bang chúa là cứu sống được Thiên Thủ Thần Cái mà thôi. Giang Đào! Ngươi cõng y chạy đi nếu chậm thì không kịp đâu.

Bệnh Cái Giang Đào miễn cưỡng chống đỡ cho khỏi té xuống. Thực ra chính lão cũng bị thương rất nặng, nhờn lực lão đã lờ mờ. Bệnh Cái cúi xuống cắp Thiên Thủ Thần Cái lên, không nói nửa lời cố gắng chạy đi.

Bọn Bệnh Cái đi rồi, lão tàn phế nói:

- Chúng ta không thể chần chờ nữa. Mau mau trở về căn nhà xanh.

Nữ nhân trong xe ừ một tiếng rồi ra lệnh. Thiên Phong đẩy ghế có cả lão tàn phế lên cỗ xe bồng. Mã Ký cũng lượm roi nhảy lên xe ngồi mé hữu để điều động cho ngựa chạy.

Hai tay cao thủ Cái bang đi xa rồi, lão tàn phế lãng quên vụ Triệu Tử Nguyên đã dòm trộm vào nữ nhân trong xe và nữ nhân trong xe cũng không nhắc đến nữa.

Triệu Tử Nguyên mừng thầm thoát nạn. Chàng tính ngầm trong bụng:

- "Bọn người bữa trước nói là muốn trợ lực cho Mạch Thập Tự Thương thì Ương Thần Lão Xú đã gặp vạ đầu tiên, sau đến Phi Phủ Thần Cái. Không hiểu còn những ai nữa?"

Chàng nhớ tới Kim Linh Mạch Thập Tự Thương liền liên tưởng đến màn kịch "Phi kỵ truy sát" mấy bữa trước. Chàng không hiểu vì lẽ gì Mạch Cấn lại muốn giết mình?

https://thuviensach.vn

Mã Ký ngó thấy Triệu Tử Nguyên, liền quát:

- Tiểu tử! Ngươi ngớ ngẩn đứng đó làm chi vậy? Lên mé tả chỗ ta đây mà ngồi.

Triệu Tử Nguyên theo lời lên xe. Mã Ký vung roi một cái. Hai con ngựa tung vó cất bước kéo xe ra cửa lớn hậu viện rồi mất hút vào trong bụi trần mờ mịt.

Lúc này trên một cây lớn bên cạnh giếng nước, đột nhiên bóng đen thấp thoáng. Một thiếu nữ võ phục mặc áo mầu tía chợt tung mình hạ xuống không một tiếng động.

Thiếu nữ này chính là Yên Lăng Thanh đã bị Triệu Tử Nguyên phát giác ra khi trước. Nàng nhảy xuống đất rồi, bâng khuâng ngó cỗ xe bồng mui xám chạy đi mỗi lúc một xa. Mục quang nàng ngơ ngác như mất vật gì.

Yên Lăng Thanh lẩm bẩm tự nói một mình:

- Mình từ Thái Chiêu bảo tới đây phải khó nhọc mới kiếm ra được nơi trú túc của bọn chúng. Nếu bây giờ mình không tiếp tục theo dõi thì uổng mất một phen tâm huyết. Có điều gia gia biết chuyện này tất mình bị trọng phạt. Thôi chịu vậy! Bây giờ mình không thể nghĩ nhiều được, đành để tới đâu hay đó...

Nàng cất bước đi quanh dãy hành lang phía trước tòa khách sạn. Nàng dắt một con ngựa lông đen đốm trắng ra nhảy lên đi ngay. Tiếng vó ngựa vừa nổi lên, nàng đã ra xa mấy trượng. Con ngựa này chạy rất lẹ. Lát sau trên đường sơn đạo hoang vắng nàng đã ngó thấy cỗ xe bồng ở phía trước cách xa ngoài mười trượng.

Yên Lăng Thanh thả lỏng dây cương cho ngựa bước chậm lại để giữ quãng cách đều đều khiến người trong xe không thể phát giác. Nàng đi được một đoạn đường thì trời sáng tỏ.

Lúc mặt trời mọc, Yên Lăng Thanh ruổi ngựa về phía trước. Cỗ xe bồng cách xa chừng nửa dặm bỗng đi lên cây cầu gỗ. Cây cầu gỗ khá rộng đủ cho bốn ngựa đi sóng hàng. Lúc nàng gần đến cầu, đột nhiên phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập. Nàng vội quay đầu nhìn lại, thấy ba con ngựa chạy như bay trong đám bụi mù lướt tới...

https://thuviensach.vn

Tốc độ của hai bên một nhanh một chậm thành ra tới đầu cầu thì vừa gặp nhau. Nếu không bên nào chịu nhường bước, bốn con tranh nhau qua cầu thì tất có con phải bị hất xuống sông. Trường hợp này xảy ra thì chẳng những chết ngựa, mà cả người cưỡi cũng bị trọng thương.

Đột nhiên cả hai bên chẳng ai bảo ai đều dừng cả lại. Bốn con ngựa hý lên một tiếng vang. Yên Lăng Thanh quát hỏi:

- Ai chạy ngựa mà lại chạy hấp tấp như vậy?

Nàng liếc mắt nhìn ba người kỵ mã đứng ở bên cầu. Ba hán tử này kẻ cao người thấp, đều nai nịt gọn gàng. Cả sáu con mắt đều chăm chú ngó Yên Lăng Thanh. Yên Lăng Thanh tức mình khẽ quát:

- Trời ơi! Các ngươi cứ nhắm mắt mà chạy. Vừa mới sáng sớm đã tung ngựa chạy bừa bãi.

Ba người bị Yên Lăng Thanh phiền trách cũng không động nộ. Hán tử mé hữu nhỏ tuổi hơn đắm đuối nhìn Yên Lăng Thanh. Hai người kia phát giác ra vẻ mặt thanh niên có điều khác lạ, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau. Người đi giữa là một hán tử cao lớn hơn cả, ngó Yên Lăng Thanh nói:

- Xin lỗi cô nương! Bọn tại hạ vội quá, trong lúc hốt hoảng không nhìn thấy đầu cầu có người, khiến cô nương phải một phen kinh hãi.

Yên Lăng Thanh thấy đối phương đã xin lỗi, nàng không nổi giận nữa, chỉ hắng dặng một tiếng.

Đại hán ngó thanh niên mé tả nói:

- Tam đệ! Chúng ta tiếp tục đăng trình.

Thanh niên không sao được đành thu mục quang về không nhìn Yên Lăng Thanh nữa. Ba người bắt ngựa lên cầu gia roi cho ngựa chạy.

Ba hán tử qua cầu rồi, Yên Lăng Thanh còn vẳng nghe tiếng thanh niên nói:

- Đây là một nàng khuê nữ xinh đẹp khác thường, so với người trong tranh nàng còn phần hơn.

Đại hán ngắt lời:

- Tam đệ nên ít chuyện này đi, đừng bẻm mép nữa được không?

Yên Lăng Thanh tức giận nói:

- Đúng là bọn mèo mả gà đồng.

https://thuviensach.vn

Nàng thò tay vào túi móc ra một nắm ám khí. Tay phải nàng vừa giơ lên, một chuỗi tinh quang bắn về phía thanh niên nhanh như chớp. Ba người đã nghe tiếng gió, không kịp nhìn lại, vội tung ngựa nhảy sang bên né tránh.

Thân pháp ba hán tử này rất mau lẹ. Nhưng Yên Lăng Thanh bắn ra loại ám khí nhỏ bé, bao trùm phạm vi rất rộng khiến cho người ta khó mà tránh được.

Bỗng nghe mấy tiếng "roạc roạc" vang lên. Mấy điểm tinh quang bắn rách nách áo thanh niên, chỉ sai một chút là đụng vào da thịt.

Thanh niên sợ toát mồ hôi lạnh ngắt. Gã còn cười khanh khách nói:

- Thủ pháp bắn ám khí của cô nương thật là cao minh! Đến đầu đường kia chúng ta sẽ gặp nhau.

Gã giục ngựa chạy nhanh như bay. Hai hán tử kia theo sát gã. Đại hán đi giữa vừa chạy vừa oán trách thanh niên, nói:

- Tam đệ lại gây chuyện thị phi. Nên nhớ chúng ta ở phái Không Động là một môn phái lớn...

Đột nhiên đại hán mé hữu rậm râu buộc miệng khẽ hô:

- Đại ca! Đại ca hãy coi... trên đường phía trước...

Đại hán đi giữa ngửng đầu nhìn ra chưa nói gì thì thanh niên đã hỏi trước:

- Đó là cỗ xe mui. Cớ sao lại kinh hãi?

Đại hán rậm râu đáp:

- Cỗ xe mui ư? Tam đệ có biết đó là ai không? Hãy nhìn kỹ lại mui xe bằng vải mầu xám...

Thanh niên ấp úng nói:

- Phải chăng... Phải chăng đó là Hương Xuyên...

Gã chưa dứt lời, đại hán đi giữa vội chẹn họng:

- Nhị đệ! Tam đệ! Cho ngựa chạy đi! Chúng ta lại coi xem sao?

Ba con ngựa tăng gia tốc độ lao về phía trước. Chỉ trong nháy mắt ba người đã đuổi kịp cỗ xe mui xám. Đại hán dừng ngựa lại đi sát bên cỗ xe, ngó người dong xe chấp tay dõng dạc lên tiếng:

- Xin chào túc hạ...

Người dong xe là Mã Ký ngó ba hán tử một cái rồi thủng thẳng đáp:

https://thuviensach.vn

- Trên xe có nữ quyến. Ba vị không nên kinh động, tránh ra xa hay hơn.

Đại hán kia ngẩn người, nhưng thanh niên lại mỉm cười hỏi:

- Tình thực mà nói thì bọn sư huynh đệ tại hạ vì nữ quyến trên xe đó mà tới đây.

Mã Ký xẵng giọng nói:

- Phải chăng đây là giọng hài hước?

Gã vung tiên lên tựa hồ muốn động thủ.

Triệu Tử Nguyên ngồi bên tả Mã Ký, đảo mắt nhìn thanh niên, tự hỏi:

- "Gã này ăn mặc ra kiểu danh môn đại phái mà sao miệng lưỡi lại khinh bạc như vậy?"

Thanh niên vẫn mỉm cười đáp:

- Quí chủ nhân phong lưu tuyệt đại. Người giang hồ ai được coi quí chủ nhân cũng lấy làm vinh hạnh. Chuyến này bọn tại hạ từ Không Động tới đây, ngẫu nhiên tương ngộ. Có lý nào lại bỏ mất cơ hội kết giao?

Mã Ký lạnh lùng nói:

- Té ra các vị ở phái Không Động. Hãy báo danh đi!

Đại hán râu rậm thấy đối phương bất quá là một tên dong xe, lại biết bọn chúng ở phái Không Động mà giọng nói cùng cử động ra chiều ngạo nghễ, chẳng coi chúng vào đâu, hắn chau mày toan lên tiếng phản đối, nhưng đại hán đi giữa ngấm ngầm kéo áo ra hiệu cho hắn không được nóng nảy.

Đại hán đi giữa lại lên tiếng:

- Tại hạ là Lâm Cảnh Mại! Còn đây là tệ sư đệ Chung Bích và Mai Thượng Lâm. Bọn tại hạ phiền tôn giá thông báo quí chủ nhân...

Mã Ký không nhẫn nại được ngắt lời:

- Các vị nhiều lời quá! Có biết nữ chủ nhân của ta là ai không?

Gã thanh niên là Mai Thượng Lâm đáp:

- Hương Xuyên Thánh Nữ, tuy mới qua lại giang hồ, song tại hạ đã được nghe đại danh, vả quí chủ nhân ngồi cỗ xe bồng có chỗ đặc biệt...

Mã Ký trợn mắt gầm lên:

- Cái gì mà thánh nữ, thần nữ? Đừng rắc rối nữa! Biết điều thì cút ngay.

Gã vung tay đánh ra. Quyền phong rít lên "vù vù".

https://thuviensach.vn

Mai Thượng Lâm trong lúc hốt hoảng, vung tay đón phát chưởng của Mã Ký.

Hai chưởng đụng nhau như mảnh da thuộc đụng vào đá nghe đánh "bộp" một tiếng.

Mai Thượng Lâm lảo đảo người đi, suýt nữa ngã ngựa.

Đại hán rậm râu là Chung Bích trầm giọng nói:

- Dù quí chủ nhân chẳng muốn cho người chiêm ngưỡng, các hạ cũng không nên động võ.

Mã Ký hắng dặng một tiếng rồi quay lại nhìn tấm rèm xe cúi đầu nói:

- Bọn người này vô cớ đến lăng líu. Hiển nhiên có ý muốn mạo phạm chủ nhân. Xin chủ nhân ra lệnh để thuộc hạ giết quách chúng đi cho rồi.

Lão tàn phế ngồi trong xe trầm giọng nói:

- Mã Ký! Ngươi càng ngày càng lớn mật. Sao không biết dùng lời tử tế bảo họ đi đi? Mới một câu không hợp đã động thủ, động cước ư? Ngươi còn gây ra tai vạ thì dù Nhị chủ nhân có dung tha, lão phu cũng phải trừng trị...

Mã Ký run người không dám kháng cự.

Thanh âm nữ nhân lại cất lên:

- Hay lắm! Mã Ký! Ngươi vén rèm lên. Những cao nhân phái Không Động đã cao hứng thì ta không để họ thất vọng.

Mã Ký ấp úng nói:

- Nhưng mà... nhưng mà...

Nữ nhân ngắt lời:

- Sao? Ngươi không muốn nghe lời ta chăng?

Mai Thượng Lâm lộ vẻ cao hứng lại giục giã không ngớt:

- Quí chủ nhân đã khẳng khái nhận lời. Cảm phiền túc hạ vén rèm xe để bọn tại hạ được chiêm ngưỡng cho thỏa lòng ước vọng bấy lâu nay.

Mã Ký tức giận trợn mắt nhìn gã, hắn thò tay vén một góc rèm.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

- Ba vị muốn chiêm ngưỡng dong nhan Thánh Nữ ư? Xin mời ra gần cỗ xe phía sau này.

https://thuviensach.vn

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy ở phía sau cách chừng một trượng cũng có một cỗ xe bồng mui xám, không biết đến đây từ hồi nào?

Triệu Tử Nguyên nhìn kỹ lại cỗ xe kia thấy nó lớn hơn cỗ xe thường chừng năm, sáu thước. Bốn mặt đều che rèm bằng vải màu xám, giống hệt cỗ xe chàng đang ngồi.

Bọn Lâm Cảnh Mại phái Không Động kinh ngạc đến ngẩn người ra, chân tay luống cuống. Lúc thì ngơ ngác nhìn cỗ xe trước mặt, lúc lại hoang mang ngó cỗ xe phía sau.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm trong bụng:

- "Cỗ xe kia xuất hiện cực kỳ đột ngột, tựa hồ tự trên trời rơi xuống. Khả nghi hơn nữa là cả hai cỗ xe chế tạo giống hệt nhau, do tay một người thợ chứ không phải chuyện ngẫu nhiên."

Chàng lại chú ý nhìn kỹ thấy gã dong xe ngồi phía trước, mình mặc áo đen, tay cầm roi ngựa.

Dong mạo cũng hao hao giống Mã Ký.

Trong cỗ xe kia thanh âm trong trẻo lại cất lên:

- Ba vị còn ngần ngừ gì nữa? Nếu muốn chiêm ngưỡng nữ chủ nhân thì lại đây. Bằng không chúng ta phải lên đường.

Bọn Lâm Cảnh Mại ba người đều ngơ ngác không biết làm thế nào? Đại hán rậm râu là Chung Bích hạ thấp giọng xuống nói:

- Chúng ta cứ lại coi cũng chẳng mất mát gì...

Lâm Cảnh Mại gật đầu rồi ba người tung ngựa đi vòng lại.

Người dong xe trầm giọng nói:

- Hương Xuyên Thánh Nữ ngồi ở bên trong. Xin ba vị cúi đầu xuống và phải nhìn thẳng. Nếu trong ba vị có một người ra chiều bất kính thì hậu quả khó mà lường được.

Mai Thượng Lâm đáp:

- Cái đó bọn tại hạ biết rồi. Xin vén rèm lên cho.

Người dong xe khẽ vén một góc rèm. Ba hán tử nghiêm chỉnh cúi đầu cưỡi ngựa thủng thẳng đi qua phía trước cỗ xe.

https://thuviensach.vn

Ba người lướt qua rồi. Lâm Cảnh Mại ngồi trên mình ngựa khom lưng xá dài nói:

- Thánh Nữ là một bậc cân quắc kỳ nhân. Bữa nay bọn tại hạ được chiêm ngưỡng phương dung thật là vinh hạnh! Xin có lời tạ ơn.

Ba người liền vụt ngựa đi ngay.

Lúc qua cỗ xe của Mã Ký, Triệu Tử Nguyên chợt cảm thấy trong lòng xúc động. Chàng tung mình xuống xe, ngăn chặn Mai Thượng Lâm lại khẽ hỏi:

- Xin các hạ cho hay có nhìn rõ người đó không?

Gã thanh niên Mai Thượng Lâm ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Ồ! Lúc ngựa đi qua, tại hạ không tiện ngửng đầu lên sợ mình bị hiểu lầm là có điều bất kính với thánh nữ. Hơn nữa ánh sáng trong xe lại lờ mờ nên chỉ thấp thoáng ngó thấy gương mặt thanh cao thoát tục, chứ không nhìn được rõ. Ấn tượng thật là hồ đồ.

Gã dứt lời vọt ngựa theo hai gã Lâm, Chung.

Triệu Tử Nguyên không hỏi rõ được, trong lòng thất vọng.

Mã Ký vung roi ngựa. Cỗ xe bồng chuyển bánh.

Triệu Tử Nguyên lại nhảy lên ngồi bên Mã Ký.

Mã Ký cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi cùng gã họ Mai châu đầu ghé tai thì thầm. Phải chăng...

Đột nhiên nữ nhân trong xe cất tiếng ngắt lời:

- Mã Ký! Ngươi hãy giục ngựa rượt theo cỗ xe kia.

Nguyên cỗ xe sau vừa rồi đã vọt lên trước.

Mã Ký hai tay giựt dây cương. Con ngựa hý lên một tiếng tung vó chạy kéo cỗ xe lao đi như bay.

Hai chiếc xe bồng một trước một sau rong ruổi trên đường lớn, cát bụi tung bay mờ mịt.

Đi chừng một giờ cỗ xe phía trước chuyển vào mé tả rẽ sang đường khác.

Mã Ký lớn tiếng la:

- Hỏng bét! Cỗ xe kia rẽ vào ngõ khác mất rồi!

Lão tàn phế cất tiếng giục:

https://thuviensach.vn

- Rượt cho mau!

Mã Ký bắt ngựa đi vào đường rẽ. Con đường nầy ngoằn ngoèo đi về phía tây. Càng đi càng thấy thê lương hiu quạnh.

Mới đi được mấy chục trượng thì lại đến chỗ đường rẽ mấy ngả. Mã Ký do dự một chút, rồi cho ngựa chạy về phía tây, nhưng cỗ xe bồng đã mất hút.

Mã Ký dừng ngựa lại nói:

- Nơi này có nhiều đường rẽ, thuộc hạ không biết đuổi theo đường nào.

Nữ nhân trong xe tức giận nói:

- Thật là đồ vô dụng.

Mã Ký lộ vẻ bẽn lẽn không dám nói gì nữa.

Đột nhiên nữ nhân trong xe lớn tiếng:

- Mã Ký! Ngươi dám dùng ngụy kế ư?

Mã Ký kinh ngạc ấp ứng đáp:

- Thuộc hạ... không hiểu ý chủ nhân... nói thế nào?

Nữ nhân trong xe lên giọng nghiêm khắc hơn trước:

- Trong căn nhà xanh có hơn năm chục cỗ xe ngựa mà cỗ này lớn hơn một chút và bọc vải xám, mới chế xong chưa lâu. Bữa nay ra đi ngươi lại lựa đúng nó thật khéo quá! Cỗ xe bồng Thánh Nữ ngồi kia cũng giống hệt cỗ xe này. Hừ hừ! Ngươi thú thực nguyên do đi, còn chờ gì nữa?

Mã Ký ấp úng đáp:

- Cái đó không liên quan gì... đến thuộc hạ... Đây hoàn toàn do ý kiến của đại chủ nhân...

Nữ nhân cùng lão tàn phế ở trong xe đồng thanh la lên:

- Ủa! Đây là ý kiến của Đại chủ nhân ư?

Mã Ký đáp:

- Từ kích thước cỗ xe, vải bọc mầu xám đều do Đại chủ nhân quyết định dặn thợ làm. Đại chủ nhân lại đặc biệt chỉ định thuộc hạ đánh xe. Lúc Nhị chủ nhân ra cửa, thuộc hạ phải mời lên cỗ xe này...

Nữ nhân hỏi:

- Vạn lão! Lão có đoán ra được vụ này thế nào không?

Lão tàn phế trầm giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Nếu Mã Ký không nói dối thì còn châm chước được. Có điều Đại chủ nhân không nói rõ cho Nhị chủ nhân hay mới thật là kỳ!

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hương Xuyên Thánh Nữ xuất hiện trên chốn giang hồ chưa đầy một năm mà oai danh đã lừng lẫy khắp nơi, người võ lâm đều kính sợ...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe Mã Ký buột miệng nói:

- Tam chủ nhân! Phía sau có một người kỵ mã đi cách xa chừng hơn chục trượng, dường như có ý theo dõi hành tung bọn ta.

Lão tàn phế lạnh lùng đáp:

- Ta đã biết rồi. Người đó theo dõi từ khách sạn ở trấn Bạch Lệ đến đây. Ngươi thử dừng xe lại chờ thị vọt ngựa tới nơi...

Triệu Tử Nguyên động tâm, tự nhủ:

- "Người truy tung từ trấn Bạch Lệ phải chăng là Yên Lăng Thanh. Nàng đã xuất hiện ở khách sạn..."

Chàng đảo mắt nhìn lại đằng xa thì thấy chấm đen lay động mỗi lúc một gần.

Chẳng phải Yên Lăng Thanh thì còn ai vào đấy?

Yên Lăng Thanh thấy cỗ xe bồng phía trước đột nhiên dừng lại thì biết hành tung mình đã bị bại lộ. Nàng liền đánh bạo giục ngựa tiến lên.

Triệu Tử Nguyên lên tiếng hỏi trước:

- Yên cô nương vẫn bình yên chứ?

Yên Lăng Thanh liếc mắt nhìn chàng, nhưng chỉ khịt mũi một cái chứ không hỏi han gì.

Triệu Tử Nguyên cụt hứng bẽn lẽn ngồi xuống.

Yên Lăng Thanh hỏi Mã Ký:

- Lệnh chủ nhân có ở trong xe không?

Lão tàn phế ở trong xe bật lên tràng cười khanh khách nói:

- Yên đại tiểu thư đã biết rõ sao còn giả vờ hỏi? Đại tiểu thư chạy ngựa đường xa vất vả quá rồi! Có muốn lên xe tránh nắng không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đa tạ lão tiền bối. Chẳng giấu gì lão tiền bối, tiểu nữ đến đây là có việc muốn thương lượng...

https://thuviensach.vn

Lão tàn phế đáp:

- Ha ha! Yên đại tiểu thư theo dõi hành tung, ngựa không dừng vó thì dĩ nhiên phải có việc. Đại tiểu thư thử nói cho nghe nào!

Yên Lăng Thanh liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên muốn nói lại thôi.

Lão tàn phế liền hỏi:

- Để lão phu đỡ lời. Phải chăng đại tiểu thư vì thằng nhỏ họ Triệu mà tới đây?

Yên Lăng Thanh ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tiền bối minh xét cho. Tiểu nữ chuyến này đến đây là vâng lệnh của gia phụ, yêu cầu tiền bối buông tha Triệu Tử Nguyên...

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Sao Yên Lăng Thanh lại nói ra câu này? Phụ thân nàng yêu câu lão tàn phế buông tha mình là có dụng ý gì? Nếu lão tàn phế chấp thuận lời yêu cầu của nàng thành ra mình uổng phí một phen tâm huyết, mình định theo lão tàn phế về căn nhà xanh ở Thủy Bạc để thám thính mà không được."

Chàng nghĩ tới đây liền hy vọng lão tàn phế cự tuyệt lời yêu cầu của nàng.

Lão tàn phế đáp:

- Không được! Lệnh tôn đã đưa thằng nhỏ họ Triệu cho lão phu làm nô bộc.

Hôm ấy nếu lão phu không năn nỉ cho gã thì lệnh tôn đã lấy máu gã để tôi kiếm rồi.

Yên Lăng Thanh ấp úng nói:

- Tiền bối thiếu gì nô bộc mà nhất định phải lấy gã thiếu niên đó?

Lão tàn phế đáp:

- Gã họ Triệu có chỗ đặc biệt, sao lại bì với người khác được?

Yên Lăng Thanh nói:

- Chỉ vì... Chỉ vì Triệu Tử Nguyên có chỗ quan hệ trọng đại với gia phụ, nên gia phụ mới yêu cầu tiền bối tha cho gã về bảo.

Lão tàn phế ngạc nhiên hỏi:

- Quan hệ trọng đại thế nào? Tiểu thư thử nói cho ta nghe.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh phóng ngựa đi sát bên cỗ xe nói thầm mấy câu. Triệu Tử Nguyên vì ngồi ở đầu xe mà thanh âm của Yên Lăng Thanh lại trầm trầm nên không nghe rõ được câu nào.

Lại nghe thanh âm lão tàn phế nói khẽ một hồi.

Sau cùng Yên Lăng Thanh ngồi ngay người lên lớn tiếng:

- Thế là tiền bối ưng thuận rồi nhé?

Lão tàn phế chưa kịp trả lời, dường như còn nghĩ ngợi chưa quyết định được, bỗng người đàn bà thần bí lên tiếng:

- Vụ này quả nhiên không phải tầm thường. Theo ý ta thì nên ưng thuận lời yêu cầu của Yên Định Viễn.

Triệu Tử Nguyên trong lòng nóng nảy vội nói:

- Tiểu tử đã được lão gia thu làm nô bộc, không muốn xa rời nữa.

Yên Lăng Thanh giận mặt xám lại quát hỏi:

- Gã tiểu tặc kia! Ai cho ngươi xen vào? Tha ngươi hay không chẳng phải tự ngươi định đoạt!

Triệu Tử Nguyên như đụng đầu vào đinh. Tuy lòng chàng không muốn xa rời lão tàn phế để có dịp vào thám thính căn nhà xanh ở Thủy Bạc, nhưng chàng không tiện nói nhiều.

Lão tàn phế đi đến quyết định:

- Thôi được! Lão phu đành để gã họ Triệu cho lệnh tôn mượn một tháng.

Khi hết kỳ hạn này, lệnh tôn sẽ gởi gã đến chỗ lão phu.

Triệu Tử Nguyên than thầm:

- "Hỏng rồi!"

Chàng không nhịn được lại nói:

- Tiểu nhân là con người còn sống hẳn hoi chứ chẳng phải đồ vật mà để người ta bảo nhau cho mượn qua mượn lại...

Lão tàn phế nói:

- Yên đại tiểu thư nói rất đúng. Thằng lỏi kia! Ngươi không đủ lực lượng để quyết định vận mạng cho mình được. Nói một cách khác thì số phận ngươi đã chua sẵn cho người khác an bài. Ngươi nên yên lặng là hơn.

Lão nói tới đây, rèm xe lay động. Gã nô bộc Thiên Phong thò vào mình lão móc ra ba viên thuốc mầu lục đưa cho Yên Lăng Thanh.

https://thuviensach.vn

Thiên Phong nói:

- Ba viên thuốc này để trừ chất độc Mã Lan. Lão gia dặn đưa cho cô nương.

Cứ mười ngày cô nương lại cho gã uống một viên. Uống hết ba viên là đủ ba mươi ngày, cô sẽ đưa gã đến bến Thiểm Nam. Bọn tại hạ sẽ có thuyền đón để đem gã về căn nhà xanh ở Thủy Bạc.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lượm Khăn Tay Trúng Độc Vong Thân

Triệu Tử Nguyên nghe gã Thiên Phong nói câu sau cùng trong lòng lại nảy ra một tia hy vọng. Chàng tự nhủ:

- "Bây giờ đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc ngay hay sau đây một tháng sẽ tới đó cũng vậy mà thôi. Hơn nữa mình có thêm thì giờ để chuẩn bị."

Chàng liền thản nhiên hướng về phía khoang xe ngỏ lời từ biệt lão tàn phế rồi đi bộ theo sau ngựa của Yên Lăng Thanh.

Hai người đi xa rồi Thiên Phong mới hỏi:

- Nếu con nha đầu họ Yên vâng lệnh của phụ thân thị thì sao không nói rõ với lão gia ngay ở khách sạn tại trấn Bạch Lệ mà nấp nánh theo dõi chúng ta một quãng đường dài cho đến khi hành tung bị bại lộ mới chường mặt ra? Chẳng lẽ lão gia không nghĩ tới trong vụ này có điều man trá?

Lão tàn phế nở nụ cười âm thầm:

- Khi nào lão phu không nghĩ tới? Ngươi có biết chất độc Mã Lan trong người thằng tiểu tử họ Triệu đã giải trừ rồi không?

Thiên Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao! Thằng lõi đó uống chất độc Mã Lan là chuyện thật trăm phần trăm...

Lão tàn phế ngắt lời:

- Đúng là gã uống chất độc Mã Lan rồi, nhưng không hiểu sao gã lại giải trừ được? Lão phu chỉ ngó chấm đen trên mặt gã mất hết là hiểu được vài phần.

Đáng tức cười thằng lõi đó tưởng lầm lão phu đã giải chất độc trong người gã. Lão phu muốn gã có ý nghĩ lầm lẫn như vậy.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Gã đã được giải độc tố thì khi nào còn cam tâm chịu để mình hành hạ?

Gã muốn theo lão phu về căn nhà xanh ở Thủy Bạc đủ tỏ ra lòng gã khó mà lường được. Lão phu cố ý ưng thuận cho con nha đầu họ Yên mượn đem đi một tháng. Lão phu lợi dụng thời gian này để bố trí lại căn nhà xanh chờ gã tự chui vào tròng. Ha... ha...

Thiên Phong hỏi:

- Lão gia định bố trí cách nào?

Lão tàn phế không trả lời. Hồi lâu lão cất tiếng hỏi mụ đàn bà:

- Nữ Oa! Mụ tính thế nào?

Mụ kia đáp:

- Việc gì làm đã làm rồi. Hà tất lão còn trưng cầu ý kiến ta? Hởi ơi! Ở trong xe này mãi tối quá. Ta hy vọng nhìn thấy ánh dương quang.

Một cánh tay ngọc trắng như ngà từ góc rèm xe vươn lên. Rèm xe không gió mà tự động mở lên. Một mái tóc dài từ từ lộ ra. Gương mặt xanh lợt như u linh xuất hiện. Bộ mặt quỷ mị này khiến cho mọi người chung quanh phải sợ run.

Đột nhiên một tấm khăn tay trắng từ trong tay mụ rớt xuống đất. Tấm rèm lại buông xuống.

Lão tàn phế lên tiếng:

- Mã Ký! Mau cho ngựa chạy về căn nhà xanh.

Mã Ký vung roi. Con ngựa hý lên một tiếng kéo cỗ xe chạy về phía tây...

Cỗ xe đi xa rồi, trong rừng cây bên đường đột nhiên có ba bóng người nhảy ra. Hiển nhiên là ba vị huynh đệ ở phái Không Động.

Gã thanh niên Mai Thượng Lâm nhìn cát bụi đằng xa hỏi:

- Nhị sư ca! Đã trông rõ chưa?

Chung Bích hít một hơi chân khí rồi đáp:

- Bộ mặt lợt lạt không một chút huyết sắc đó ư? Suốt đời ta không thể nào quên được.

Thị tuyến hắn bỗng dừng lại chỗ xe đậu vừa rồi. Hắn thấy tấm khăn trắng bỏ dưới đất, cất tiếng nghi ngờ hỏi:

- Tấm khăn lụa kia từ trên xe rớt xuống. Chẳng lẽ mụ sơ ý đến thế ư?

Cặp mắt rậm nhăn tít lại, cúi xuống lượm tấm khăn lên cầm tay, khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Hãy coi đây! Tấm khăn này có thêu chữ:

Tháng mười hoa sương bay rợp đường, Tấm khăn là tặng người quá cố...

Gã chưa dứt lời năm ngón tay đã buông ra, tấm khăn theo gió bay đi.

Chỉ trong khoảng khắc mặt gã đầy mồ hôi nhỏ giọt, miệng thở hồng hộc.

Hai tay cào trước ngực máu chảy đầm đìa, da thịt rách từng thỏi.

Lâm Cảnh Mại râu tóc dựng đứng lên lớn tiếng gọi:

- Nhị đệ! Nhị đệ!

Chung Bích la lên một tiếng quái gở xông về phía trước mấy bước rồi ngã lăn ra. Một trận gió thổi qua sương gieo lả tả. Những giọt sương rơi xuống đất thành những hạt thùy châu trong suốt nhuộm trắng cả quãng đường hoang dã.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm thấy biến cố đột ngột xảy ra đều bở vía ngơ ngác nhìn nhau. Hai người chăm chú ngó Chung Bích bị thảm tử một cách ly kỳ, rồi chân tay luống cuống, không biết làm thế nào.

Lâm Cảnh Mại tròn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Hắn kêu gọi như người điên:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Nhị đệ làm sao vậy?

Nhưng Chung Bích vĩnh viễn không trả lời. Gã nằm thẳng cẳng dưới đất, mắt lồi trô trố, miệng sùi bọt mép. Hiển nhiên gã tắt hơi rồi.

Mai Thượng Lâm buồn rầu lắc đầu nói:

- Nhị sư ca... hết đời rồi...

Lâm Cảnh Mại cặp mắt thất thần, miệng lẩm bẩm:

- Hết đời ư? Nhị đệ còn ít tuổi, y là tay kiếm thủ có thiên tài nhất trong bọn ta. Chúng ta rất hy vọng vào y trong công cuộc làm rạng rỡ môn phái... Không ngờ y lại chết mất... Bây giờ chúng ta về biết phúc trình với sư phụ như thế nào?

Mai Thượng Lâm cúi đầu xuống nói:

- Tiểu đệ nhân động tính hiếu kỳ mà kéo đại ca cùng nhị ca vào trong rừng để dòm trộm khuôn mặt thần bí của người đàn bà kia, không ngờ rước lấy tai vạ tày đình.

Lâm Cảnh Mại nói:

https://thuviensach.vn

- Tam đệ bất tất phải tự trách mình. Hãy coi xem nhị đệ còn cứu chữa được nữa không?

Mai Thượng Lâm gật đầu, gã cúi xuống đưa tay toan sờ vào trước ngực Chung Bích, đột nhiên có âm thanh lạnh lẽo cất lên:

- Đừng sờ vào người chết.

Mai Thượng Lâm giật mình kinh hãi bất giác rụt tay về, ngảnh đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, thấy một người đứng cách đó chừng hơn trượng, không biết người này đã đến từ lúc nào?

Người mới đến ăn mặc rất kỳ dị. Mình mặc bạch bào chùng xuống đến gót chân. Trên đầu quấn một tấm khăn trắng, chỉ để hở cặp mắt sáng như điện.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm run lên nghĩ thầm:

- "Người này tới gần mà không phát ra tiếng động. Dù mình đang lúc đau thương nhưng tai mắt hãy còn linh mẫn mà không phát giác ra được, đủ tỏ khinh công đã đến trình độ xuất thần nhập hóa."

Mai Thượng Lâm buộc miệng hỏi:

- Các hạ! Các hạ là ai?

Người mặc bạch bào khẽ đáp:

- Lão phu là Tư Mã Đạo Nguyên.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm đưa mắt nhìn nhau. Hồi lâu hai người mới khôi phục lại ý thức. Lâm Cảnh Mại ngập ngừng nói:

- Lâm mỗ nghe giang hồ đồn đại...

Người mặc bạch bào đằng hắng một tiếng ngắt lời:

- Người ta đồn đại lão phu đã bị chức nghiệp kiếm thủ Tạ Kim Ấn hạ sát trên một chiếc du thuyền ở Thúy Hồ trước đây đã hai mươi năm, mà sao lão phu bây giờ còn đứng sững ở đây, có đúng thế không?

Lão ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Lời đồn thường hay không đúng sự thật, chẳng thể nào tin hết được, tỷ như vụ này là một.

Mai Thượng Lâm ngập ngừng hỏi:

- Các hạ che kín mặt mũi thì bọn tại hạ làm sao mà biết được có phải Tư Mã Đạo Nguyên hay không?

https://thuviensach.vn

Người mặc bạch bào khẽ rung tay cho bật lên tiếng loảng choảng. Thanh kiếm đeo ở sau lưng lão đã cầm trong tay.

Lão vung kiếm một cái, luồng kiếm quang xô ra sáng rực như trăm ngàn lưỡi kiếm đồng thời phóng tới. Tiếp theo kiếm phong rít lên vù vù, có lúc sầm sập như trời đổ mưa, có lúc ào ào như gió cuốn...

Lâm Cảnh Mại đột nhiên la:

- "Phong Khởi Vân Dũng"! Đúng là chiêu thức mở đầu trong kiếm pháp của nhà Tư Mã.

Hắn vừa nói câu này, chợt thấy một luồng tiềm lực từ trong tay cầm kiếm của Tư Mã Đạo Nguyên xô tới. Người đứng ngoài một trượng cảm thấy sức xô đẩy rất mạnh, chân không đứng vững.

Tư Mã Đạo Nguyên tra kiếm vào vỏ nói:

- Lão phu vung kiếm một chiêu còn có hiệu lực hơn gấp trăm ngàn câu nói.

Mai Thượng Lâm hỏi:

- Dù các hạ đúng là Tư Mã Đạo Nguyên đi nữa, nhưng vì duyên cớ gì vừa rồi các hạ lại lên tiếng ngăn cản Mai mỗ đừng đụng tay vào nhị sư huynh?

Tư Mã Đạo Nguyên trầm giọng đáp:

- Khắp mình người chết chỗ nào cũng có chất độc. Ông bạn sờ vào cũng không sao. Không Động tam kiếm từ nay lại thiếu mất một.

Mai Thượng Lâm người run bần bật, đưa mắt ngó thi thể Chung Bích nằm lăn dưới đất thì thấy mặt mũi xanh lè. Da dẻ tím bầm lại. Quả nhiên trúng phải chất kịch độc.

Lâm Cảnh Mại nghi ngờ hỏi:

- Sao các hạ biết nhị đệ của tại hạ trúng độc mà chết?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Phải chăng lệnh sư đệ đã sờ tay vào tấm khăn là của người đàn bà trong cỗ xe bồng bỏ lại. Chính tấm khăn là đó...

Lão chưa dứt lời thì Mai Thượng Lâm cũng lên tiếng:

- Đúng tấm khăn là kia đã gây nên tay vạ. Không hiểu tấm khăn đó bây giờ đi đâu mất rồi?

https://thuviensach.vn

Lâm Cảnh Mại đáp:

- Tiểu huynh không để ý tới, chắc gió thổi bay đi.

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Tấm khăn là đó hiện ở nơi lão phu.

Lão từ từ xòe tay ra. Quả nhiên tấm khăn là gấp vuông vắn nằm gọn trong lòng bàn tay lão.

Mai Thượng Lâm xìu mặt xuống hỏi:

- Các hạ bảo Chung nhị ca vì sờ vào tấm khăn tay nên bị trúng độc mà chết. Thế mà các hạ cầm tấm khăn đó trong tay sao lại không việc gì?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Tiểu bằng hữu không thấy tay lão phu đã mang bao tay hay sao? Hừ!

Thế thì ông bạn ngu quá!

Mai Thượng Lâm chú ý nhìn lão quả thấy hai tay Tư Mã Đạo Nguyên đều đeo bao tay rất mỏng sát vào da thịt, nếu không lưu ý thì chẳng thể nào phát giác ra được.

Tư Mã Đạo Nguyên đọc những chữ trên khăn tay:

Tháng mười hoa sương bay rợp đường Tấm khăn là tặng người quá cố...

Rồi lão nói:

- Chà! Mụ đã tiên liệu người lượm khăn này tất là phải chết.

Lâm Cảnh Mại ngạc nhiên đáp:

- Các hạ nhắc tới mụ nào đó? Phải chăng nữ nhân bí mật ngồi trên cỗ xe bồng?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp ngay:

- Chẳng phải mụ còn ai vào đấy?

Lâm Cảnh Mại hỏi:

- Vậy ra những diễn biến nơi đây các hạ đều trông thấy cả rồi ư?

Tư Mã Đạo Nguyên gật đầu đáp:

- Lúc chủ nhân căn nhà xanh ở Thủy Bạc ló mặt trên cỗ xe bồng, mụ đã phát giác các vị ẩn trong bóng tối để dòm trộm, liền cố y lưu lại tấm khăn là tẩm chất kịch độc. Mụ muốn cử động này làm chết cả ba người...

Lâm Cảnh Mại không hiểu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Anh em tại hạ không có thù hằn gì với mụ, sao mụ lại muốn làm chết hết chứ?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Các vị đã dòm thấy gương mặt của mụ đàn bà đó. Theo ý mụ thì như vậy là đáng chết rồi.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Hồi lâu không ai nói câu gì. Họ không ngờ vì câu chuyện nhỏ mọn như thế mà mụ đàn bà kia đã dùng độc kế ngấm ngầm hại người.

Tư Mã Đạo Nguyên nói tiếp:

- Mụ yên trí các vị sờ tay vào xác chết là theo chân người kia toi mạng hết.

Mụ có ngờ đâu lão phu xuất hiện phá vỡ độc kế của mụ...

Lão nói tới đây, đột nhiên trong khu rừng bên đường có tiếng trầm trầm hô:

- Cao đồ phái Không Động đi xuống quỉ môn quan! cao đồ phái Không Động đi xuống quỉ môn quan!

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm giật mình kinh hãi hỏi:

- Tên nào ở đây hý lộng quỷ thần?

Thanh âm trầm trầm kia lại vang lên:

- Cao đồ phái Không Động đi xuống quỉ môn quan!

Trong rừng sâu có tiếng động sột soạt. Năm bóng người nhảy vọt lên không chia hai bên hạ xuống mặt đường.

Mọi người định thần nhìn lại thấy những người mới đến trên đầu quấn khăn màu lục, mặc quần áo chẽn. Người nào cũng mõm nhọn, tay quắt, mặt nổi sát khí đằng đằng.

Đứng đầu là một hán tử khôi ngô xông vào Lâm Cảnh Mại nói:

- Người khiêng người, nước khiêng thuyền. Không Động tam kiếm khiêng Diêm Vương.

Hai gã Lâm, Mai thấy uy thế đối phương hung mãnh, không tự chủ được, đều lộ vẻ khiếp sợ.

Tư Mã Đạo Nguyên vẫn thản nhiên như không. Lão chẳng thèm ngó tới bọn kia lần nào.

https://thuviensach.vn

Lâm Cảnh Mại miễn cưỡng dằn lòng xao xuyến, ngó năm người kia rồi chắp tay nói:

- Xin chào năm vị tráng sĩ.

Năm hán tử đằng hắng một tiếng nhưng không ai nói gì. Sau một lúc, đột nhiên họ lại chia bên trái hai người, bên phải ba người nhảy lùi ra.

Năm hán tử vừa lùi thì ba người mặc áo màu lục từ trong rừng rẽ lá chậm chạp bước ra.

Tới đường lớn, chúng cất bước làm cho mặt đất rung động mạnh, cây muốn đổ xuống, nội lực của họ khiến cho người ta phải lè lưỡi.

Lúc này trên đường có hơn chục người đứng mà yên lặng như tờ, nghe rõ cả tiếng hô hấp.

Mai Thượng Lâm không nhịn được hỏi:

- Các vị đến đây phải chăng để hạ sát bọn tại hạ?

Trước sau cả tám hán tử đều ngậm miệng chẳng nói năng gì. Mười sáu luồng thị tuyến đều nhìn chằm chặp vào Mai Thượng Lâm tựa hồ chưa nghe rõ gã nói gì.

Tư Mã Đạo Nguyên bỗng ngẩng đầu lên giục:

- Tám vị nói đi chứ? Không nói là không được đâu.

Người mặc áo lục đứng giữa liếc mắt nhìn Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

- Các hạ có phải là người phái Không Động hay không?

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi lại:

- Phải chăng lão phu cũng giống người phái Không Động? Đừng nói giỡn!

Dù phái Không Động muốn mời lão phu làm Chưởng giáo cho họ, lão phu cũng không chịu đâu.

Câu nói hách dịch của lão khiến cho tám đại hán đều biến sắc. Không hiểu tại sao lão lại tỏ ra coi thường phái Không Động đến thế?

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm bất giác lộ vẻ tức giận nhưng chưa tiện phát tác.

Hán tử áo lục đứng giữa di chuyển mục quang ngó xác chết của Chung Bích rồi hỏi:

- Thế ra người chết đây là một trong Không Động tam kiếm hay sao?

https://thuviensach.vn

Lâm Cảnh Mại định tức giận hỏi lại: “Chẳng lẽ vụ này không liên quan đến các ngươi hay sao? Sao các ngươi còn giả vờ?” Nhưng bản tánh thâm trầm y không để mối tức giận lộ ra ngoài mặt. Trước khi chưa biết rõ gốc gác đối phương y phải hành động thận trọng, đành nhẫn nại thủng thẳng đáp:

- Kẻ bị nạn là nhị sư đệ của tại hạ.

Người mặc áo lục chau mày hỏi:

- Xem chừng có người đến đây hạ thủ trước chúng ta. Ông bạn thử nói nghe lệnh nhị đệ chết trong trường hợp nào?

Mai Thượng Lâm xẵng giọng đáp:

- Các hạ mắt còn sáng mà không nhìn thấy ư? Chung nhị ca của tại hạ đã bị trúng độc mà thảm tử. Người ta hại y một cách dễ dàng quá.

Người áo xanh nhìn gã hỏi:

- Hay lắm! Lát nữa chúng ta hạ thủ bắt ngươi để xem bọn cao đồ phái Không Động có bị người ta giết một cách dễ dàng không?

Mục quan hắn sắc bén, giọng nói âm trầm lộ đầy sát khí khiến cho Mai Thượng Lâm không khỏi run lên, lòng xao xuyến.

Người áo xanh ngắm nghía xác chết một lát rồi quay sang hỏi đồng bạn đứng mé hữu:

- Coi tình trạng này thì đúng là gã trúng độc mà chết. Ngươi có ý kiến gì không?

Hán tử kia vẻ mặt rất kiêu hãnh đáp:

- Trúng độc thì đúng rồi. Bọn chúng đã chết một tên là đỡ tốn công mình một phần.

Gã vừa nói thò chân khều xác chết lên rồi phóng chưởng đánh “binh” một tiếng trúng vào trước ngực Chung Bích cho bay ra xa rớt xuống.

Lâm, Mai hai gã thấy đối phương lăng nhục người chết, tức quá la lên:

- Ngươi dám...

Lời nói chưa dứt bỗng thấy hán tử kiêu hãnh kia rú lên một tiếng thê thảm ngã chúi về phía trước. Mọi người lập tức lại gần coi thấy mặt gã đã bao phủ một làn tử khí. Mũi miệng đều tắt hơi thở. Hiển nhiên gã chết rồi.

https://thuviensach.vn

Da dẻ hán tử này dần dần biến thành xanh xám. Tử trạng giống hệt Chung Bích.

Mai Thượng Lâm hít một hơi chân khí nói:

- Chất độc này thật là lợi hại!

Người áo lục ngó thi thể đồng bạn mà không lộ vẻ phản ứng chi hết. Lát sau gã ngẩng đầu lên hỏi Lâm Cảnh Mại:

- Bọn ta vâng lệnh đến đây hạ sát các ngươi, chưa kịp động thủ đã một người bị uổng mạng, nhất định trong bụng ngươi không khỏi cười thầm?

Lâm Cảnh Mại đáp:

- Lâm mỗ lo buồn cái chết của nhị sư đệ chưa xong, còn lòng dạ nào nghĩ đến tiểu tiết này.

Người áo lục lạnh lùng hỏi:

- Lệnh nhị đệ chết đi được hai người thương xót. Không hiểu khi hai ngươi chết đi có ai nhỏ một hạt lệ nào không?

Giọng lưỡi gã lạnh lẽo vô tình, tuy gã mới nói hời hợt vài câu cũng đủ khiến cho bầu không khí chung quanh biến thành khẩn trương...

Lâm Cảnh Mại thấy chuyện đời đã nhiều, có lý nào không hiểu ý gã? Y ngẫm nghĩ một lúc hiểu rằng cục diện bữa nay khó có thể vãn hồi, liền đáp:

- Bọn tại hạ đã biết mình tất phải chết, vậy các hạ cứ phóng tay mà làm. Nhưng trước khi động thủ Lâm mỗ có điều muốn hỏi...

Gã áo lục đáp:

- Ngươi hỏi đi! Có điều sau khi mối nghi ngờ trong lòng đã giải thích, ngươi cũng phải chết thì được ích gì? Theo ý ta thì ngươi đừng hỏi nữa là xong.

Lâm Cảnh Mại nói:

- Việc hỏi đương nhiên là phải hỏi rồi. Còn sống hay chết, Lâm mỗ chỉ trông chờ vào cuộc an bài của tạo hóa mà thôi...

Tư Mã Đạo Nguyên đứng bên thấy Lâm Cảnh Mại đối đáp một cách lỗi lạc vậy không khỏi khen thầm.

Lâm Cảnh Mại hỏi:

- Vì lẽ gì các hạ có hành vi khốc liệt muốn giết cho kỳ hết? Về điểm này các hạ cho biết được chăng?

https://thuviensach.vn

Gã áo lục trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bọn sư huynh đệ ba người các ngươi ở phái Không Động, vừa rồi đã coi mặt Hương Xuyên Thánh Nữ ở trong cỗ xe bồng...

Gã đang nói dở câu thì một hán tử cao lớn đứng ở sau đột nhiên xen vào:

- Chúng ta không có nhiều thì giờ còn giải thích những điệu vô vị làm chi cho mất công, cần phải giải quyết vấn đề cho lẹ. Đâu thể dềnh dàng mãi được?

Câu này vừa nói ra, năm người kia nhớn nhác chỉ muốn động thủ. Tên nào mặt cũng lộ sát khí, chân bước đến gần Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm.

Lâm Cảnh Mại quát lên:

- Đi đâu mà vội thế?

Hán tử cao lớn cũng dõng dạc hỏi:

- Ngươi có còn di ngôn gì không?

Lâm Cảnh mại đáp:

- Lâm mỗ cùng hai người sư đệ chẳng qua vì lòng ngưỡng mộ Hương Xuyên Thánh Nữ tuyệt đại phong hoa mà động lòng hiếu kỳ muốn coi cho biết mặt. Vả lại trong võ lâm đã nhiều người được coi dung mạo Thánh Nữ, há phải...

Hán tử cao lớn không nhịn được ngắt lời:

- Đừng rườm lời nữa! Ngươi nên biết tám người chúng ta vẫn đi sau xe theo dõi Hương Xuyên Thánh Nữ ngồi trên cỗ xe bồng. Những kẻ nhìn dung mạo thánh nữ đã được tiếp tục đưa về Tây phương Cực lạc. Dọc đường chúng ta ít ra đã siêu sinh cho mấy chục người.

Gã dứt câu rảo bước tiến lại.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm biết rằng không thể tránh khỏi cuộc chiến đấu, liền rút kiếm ở sau lưng ra ngưng thần chờ đợi.

Người áo lục tay mặt đang để phía trước ngực đột nhiên giơ lên. Năm ngón tay đặt vào cổ tay trái. Trong lúc di động chưởng thế, gã ngấm ngầm vây bọc ra huyệt đạo ở trước ngực, hai nách và cổ họng Mai Thượng Lâm.

Mai Thượng Lâm kinh hãi la lên một tiếng. Trước nay gã chưa từng bị địch thủ nào mới ra chiêu đã bao trùm bấy nhiêu huyệt đạo. Hống chi

https://thuviensach.vn

trường kiếm gã chưa kịp phóng ra. Tuy nói là vì vô tình một chút để cho địch nhân thừa cơ, nhưng thực ra võ công của gã áo lục kỳ bí hiếm có.

Mai Thượng Lâm đảo mắt nhìn quanh không thấy một chút sơ hở nào để phóng kiếm phản kích, tưởng chừng ngoài cách bỏ tay chịu trói chắc không còn biện pháp nào khác.

Chỉ trong khoảng khắc gã biến đổi sắc mặt từ xám đen ra màu trắng bợt. Gã ngơ ngẩn đứng yên không nhúc nhích.

Lâm Cảnh Mại coi Mai Thượng Lâm tình trạng có nhiều khác lạ, khẽ hỏi:

- Tam đệ! Tam đệ làm sao vậy?

Y chưa biết Mai Thượng Lâm đang ở tình trạng sống chết đến nơi. Gã áo lục chuyển động ngón tay, nếu Mai Thượng Lâm không biết ứng phó là phải chết ngay đương trường.

Tư Mã Đạo Nguyên từ nẫy giờ chưa lên tiếng, liền ngước mắt nhìn hai bên một lượt, đột nhiên lạng người đi len vào giữa. Lão nhìn người áo lục cất tiếng hỏi:

- Lão phu thường nghe người giang hồ đồn đại: Hương Xuyên Thánh Nữ chẳng những là nhân vật phong lưu tuyệt đại, mà lòng dạ thanh khiết như gió trăng. Các vị đi theo y mà hạ thủ giết người há chẳng trái với lòng từ bi của y?

Gã áo lục liếc mắt nhìn Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Tôn giá không phải là người phái Không Động thì nên tránh đi, đừng dây vào chuyện thị phi này.

Tư Mã Đạo Nguyên cười đáp:

- Trong đời lão phu đã gây nhiều chuyện thị phi rồi. Từ ngày bắt đầu học kiếm pháp chẳng tài nào thoát khỏi mối ân oán thị phi trên chốn giang hồ, nên không để ý gì đến chuyện phiền lụy nữa.

Gã áo lục trầm giọng nói:

- Tôn giá nói vậy thì ra nước đã đục còn muốn quậy cho đục thêm.

Tư Mã Đạo Nguyên lẳng lặng một lúc rồi đáp:

- Bây giờ các hạ trả lời lão phu một câu. Nếu lão phu thỏa mãn sẽ buông tay không can thiệp vào nữa. Tôn giá nghĩ sao?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Quán Thạch Đình Chơi Khăm Hắc Đạo

Hán tử cao lớn đứng bên người áo lục tức giận hét lớn:

- Lão là cái thá gì mà lại hách với bọn ta như vậy?

Thị tuyến gã vô tình đụng vào mục quang sắc bén của Tư Mã Đạo Nguyên, bỗng gã run lên không nói thêm được nữa.

Gã áo lục đảo mắt quanh một lượt rồi đáp:

- Thế cũng được! Bọn tại hạ ưng chịu như vậy.

Gã nói câu này bằng giọng rất thấp tỏ ra đã chịu lép vế. Sáu tên đồng bạn của gã lộ vẻ ngạc nhiên không hiểu sao gã áo lục lại ra chiều khiếp nhược với đối phương như vậy?

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi dăn từng tiếng:

- Có phải tám vị đều là nanh vuốt của căn nhà xanh ở Thủy Bạc phái đi không?

Lão kêu bằng "nanh vuốt" kể ra cũng khó nghe, nhưng lão lại nhấn mạnh chúng là người ở căn nhà xanh tại Thủy Bạc, nên không xảy ra cuộc phản ứng mãnh liệt.

Gã áo lục biến sắc rồi khôi phục lại vẻ thản nhiên đáp:

- Câu hỏi này thật đáng tức cười. Giữa bọn tại hạ và căn nhà xanh không có mối liên quan gì với nhau. Tôn giá căn cứ vào điều chi mà đuổi bóng bắt gió, xưng xưng nói ra như vậy...

Tư Mã Đạo Nguyên ngắt lời:

- Vậy các vị cũng biết căn nhà xanh ở Thủy Bạc tại địa phương nào chứ?

Câu nói sắc bén này khiến đối phương chưa kịp nghĩ tới. Gã áo lục run lên, ngơ ngác hỏi lại:

- Tại hạ đã nói đã biết chỗ đó bao giờ?

https://thuviensach.vn

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng nói:

- Các hạ chỉ kiếm cách chống chế, trả lời không rành mạch. Xem chừng vụ này lão phu chẳng thể bỏ qua, mà phải can thiệp mới được.

Gã áo lục hỏi:

- Tôn giá can thiệp bằng cách nào?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Giản dị lắm. Lão phu còn ở đây là không để các vị sát hại Không Động nhị kiếm một cách tùy tiện được.

Người áo lục nổi giận đùng đùng nói:

- Nếu tôn giá sợ sống lâu mỏi mệt thì cứ việc can thiệp vào.

Tư Mã Đạo Nguyên chỉ cười mà không nói gì, tựa hồ chẳng coi lời hăm dọa của gã áo lục vào đâu.

Lâm Cảnh Mại khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thịnh ý của các hạ thật đáng cảm động. Câu chuyện bữa nay anh em Lâm mỗ có đủ lý lẽ, tưởng không đến nỗi để cho họ tùy tiện băm vằm mổ xẻ. Xin các hạ cứ lên đường...

Tư Mã Đạo Nguyên xua tay ngăn cản Lâm Cảnh Mại không để y nói tiếp.

Lão quay sang bảo gã áo lục:

- Vừa rồi lão phu đứng bàng quan thấy các hạ vừa cất tay đã thi triển thủ pháp "Cửu Chuyển Phất Huyệt" uy hiếp những đại huyệt của địch nhân và bức bách đối phương không trả đòn được. Công lực của các hạ so với những tay cao thủ hạng nhất võ lâm cũng không chịu kém. Các hạ là nhân vật như vậy mà để người ta lợi dụng thật là đáng tiếc!

Gã áo lục cười nữa miệng đáp:

- Nếu lão sợ thì nên cụp đuôi...

Gã chưa kịp nói hai chữ "cút đi" đột nhiên trước mắt sáng lòa. Một luồng bạch quang lạnh buốt xô tới. Tư Mã Đạo Nguyên đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Gã áo lục hỏi:

- Lão chuẩn bị dùng kiếm chăng?

Tư Mã Đạo Nguyên khẽ vuốt lưỡi kiếm đáp:

https://thuviensach.vn

- Hai chục năm nay lão phu đã gói kiếm, chẳng lẽ vì mấy tên quỉ mỵ mà xóa bỏ lời thề?

Gã áo lục tức mình hỏi:

- Hiển nhiên lão đã rút kiếm ra, sao còn bảo là gói kiếm?

Tư Mã Đạo Nguyên ngắt lời:

- Lời thề gói kiếm là cốt để không dùng kiếm giết người. Tuy lão phu rút kiếm ra nhưng không muốn để kiếm dấy máu của bảy vị.

Gã áo lục ngơ ngác hỏi:

- Thế ra lão muốn ỷ vào thanh kiếm để hăm dọa cho chúng ta khiếp sợ rồi bỏ chạy chăng?

Tư Mã đạo Nguyên lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ tưởng lão phu không làm được thế ư?

Gã áo lục đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ rồi quay lại nhìn sáu tên đồng đảng hỏi:

- Các ngươi có nghe rõ không? Vị đại kiếm khách này không dám dùng đao kiếm động thủ mà chỉ cầm kiếm khoa lên cho chúng ta sợ hãi bỏ chạy. Ha ha! Trong thiên hạ lại có chuyện hoang đường đến thế ư?

Gã nói rồi cười ngặt cười nghẹo, còn thiếu chảy nước mắt nước mũi.

Hắn tử cao lớn kịt mũi hỏi:

- Nếu quả chúng ta gặp phải địch nhân mới rút kiếm ra đã sợ cướp đường mà chạy thị liệu còn dám qua lại giang hồ nữa không?

Một đại hán khác nói:

- Không chừng lão này mắc bịnh điên khùng hay là lão bị loạn trí?

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm đứng bên cũng cảm thấy Tư Mã Đạo Nguyên nói khoác quá chừng. Chúng nghĩ rằng lão vì tình thế cấp bách mà phải thốt ra chuyện hoang đường như vậy.

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng đằng hắng một tiếng. Tiếng đằng hắng của lão tỏ ra rất khinh đời. Thị tuyến mọi người đều chăm chú nhìn vào mặt lão.

Lúc này vầng thái dương lên đến giữa rời. Tư Mã Đạo Nguyên vuốt túm dây thao buộc ở chuôi kiếm rồi từ từ phóng trường kiếm ra... Trường kiếm đưa ra rất chậm chạp, chẳng có vẻ chi kỳ dị. Bỗng nghe có tiếng u ú quái

https://thuviensach.vn

gở vang lên. Kiếm phong vù vù không ngớt. Khí lạnh bao phủ quanh người.

Bảy hán tử ở phía đối diện đồng thời cảm thấy một luồng sát khí ghê gớm từ thanh kiếm của đối phương toát ra ào ạt xô tới...

Luồng sát khí kỳ dị này xô ra đột ngột. Gã áo lục cùng đồng bạn đứng ở ngoài xa mười bước cũng cảm thấy như đứng trước tử thần vì bất cứ lúc nào đối phương mà phóng kiếm đâm tới là chúng sẽ bị uổng mạng một cách dễ dàng.

Lúc này bọn bảy người chẳng ai bảo ai đều nảy ra cảm giác quái dị, tựa hồ hoàn toàn mất hết sức kháng cự, để mặc cho người muốn chém muốn mổ thế nào cũng mặc. Sở dĩ họ có cảm giác như vậy là vì làn sát khí của đối phương rất quái dị.

Lâm cảnh Mại đứng bên bất giác cũng toát mồ hôi lạnh ngắt. Hắn nghĩ thầm:

- "Vị này tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên mới đưa kiếm ra đã có luồng sát khí bức bách mọi người phải bó tay, không ai còn chút chí phấn đấu nào nữa. Theo chỗ ta biết thì khắp thiên hạ chỉ có hai ba người đến được trình độ này. Chẳng lẽ lão là..."

Hắn nghĩ tới đây không dám suy nghĩ thêm nữa.

Bảy hán tử kia mặt mày thất sắc, mồ hôi trán không ngớt nhỏ giọt.

Hồi lâu gã áo lục đột nhiên tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi:

- Phải chăng tiền bối là Chức Nghiệp Kiếm Thủ đã mất tích hai mươi năm nay, húy hiệu là Tạ Kim Ấn?

Chỉ trong khoảng khắc, bọn cao thủ tưởng chừng bị một chùy đánh mạnh vào trước ngực và mắt lộ vẻ cảnh giới.

Cả Không Động nhị kiếm cũng cảm thấy hãi hùng. Mai Thượng Lâm lẩm bẩm:

- Tạ Kim Ấn! Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn lại bí mật xuất hiện! Võ lâm khó lòng tránh khỏi một phen gió tanh mưa máu!

Tư Mã Đạo Nguyên cười lạt:

- Ông bạn coi lầm rồi.

Câu này lão phủ nhận mình là Tạ Kim Ấn.

https://thuviensach.vn

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm thấy lão phủ nhận không phải là Tạ Kim Ấn thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng.

Gã áo lục không nói câu gì, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Sau gã vẫy tay một cái sáu tên đồng bọn liền trở gót chạy đi như bay.

Khi bảy người mất hút rồi, Lâm Cảnh Mại thở phào một cái nhẹ nhõm rồi từ từ xoay mình lại. Đột nhiên hắn phát giác ra một chuyện quái gở.

Phía sau hắn không còn thấy bóng Tư Mã Đạo Nguyên đâu nữa. Chưa đầy chớp mắt mà lão đã mất hút. Không Động nhị kiếm ngơ ngác nhìn nhau, vô cùng kinh hãi. Sau một lúc lâu Lâm Cảnh Mại mới lên tiếng ấp úng hỏi:

- Tam đệ! Tam đệ có nhìn thấy Tư Mã Đạo Nguyên đi rồi không?

Mai Thượng Lâm ngớ ngẩn như người chưa nghe rõ. Miệng gã lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ trên đời có người khinh công ghê gớm đến thế ư? Chẳng lẽ trên đời lại có kiếm thủ thần sầu quỷ khốc như vậy?

Lâm Cảnh Mại chưa hết kinh hãi nói:

- Người đó quả nhiên mới cầm thanh kiếm trong tay đã đủ khiến cho bảy đại hán võ công không vừa bở vía phải bỏ chạy. Chẳng phải Tạ Kim Ấn tái xuất thì còn ai vào đấy nữa?

Mai Thượng Lâm nói:

- Nhưng vừa rồi y không nhận là Tạ Kim Ấn. Vả lúc trước, lão sử thủ thức "Phong Khởi Vân Dũng" đúng là thủ thức của Tư Mã kiếm môn. Chẳng lẽ y vừa là Tạ Kim Ấn vừa là Tư Mã Đạo Nguyên?

Lâm Cảnh Mại nhăn nhó cười nói:

- Tiểu huynh càng nghĩ càng thêm bối rối. Theo hai việc chúng ta gặp sáng sớm bữa nay thì vụ nào cũng làm cho ta phải điên đầu. Nhất là hai chủ nhân của hai cỗ xe bồng lại càng mờ mịt.

Mai Thượng Lâm nói:

- Hai nữ nhân thần bí ngồi trong xe chúng ta đều trông thấy cả rồi. Một người là Hương Xuyên Thánh Nữ, còn người nữa sắc mặt lợt lạt như xác chết ngồi trong cỗ xe kia...

Lâm Cảnh Mại vội ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Không kể đến nữ nhân đó là ai. Điều quái dị là cả hai mụ đó dường như đều không muốn cho người ta nhìn rõ chân tướng. Chúng ta vì nhất thời động tính hiếu kỳ mà nhị sư đệ phải uổng mạng một cách hồ đồ. Ngoài ra còn tám hán tử lạ mặt cũng theo sau định hạ sát chúng ta, may nhờ Tư Mã Đạo Nguyên giải vây mình mới thoát nạn.

Mai Thượng Lâm nói:

- Nếu nhân vật tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên lại đúng là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn thì chẳng thà mình chết ngay dưới bàn tay bọn hán tử lạ mặt kia còn hơn sống chung với hắn. Nhất là lúc hắn đẩy kiếm xô ra một luồng sát khí rùng rợn khiến mình khó chịu hơn bị hạ sát...

Gã chưa nói dứt, đột nhiên một bóng xám thấp thoáng. Một lão già mặc áo đoạn mầu huyền lối ngoại năm mươi tuổi chạy tới.

Không Động nhị kiếm đều hoang mang.

Lão mặc áo đoạn màu huyền cất bước trầm giọng đi tới, miệng lảm nhảm:

- Tạ Kim Ấn... Tạ Kim Ấn... Ha ha! Ta không tin trên đời có chuyện mượn xác hoàn hồn.

Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm đưa mắt nhìn nhau. Mai Thượng Lâm bỗng xông ra trước mặt lão áo đoạn vái chào nói:

- Thưa lão tiên sinh...

Lão áo đoạn cất tiếng lạnh lùng ngắt lời:

- Hai ngươi hãy lắng tai mà nghe. Mai đây các ngươi trở về sư môn hay bôn tẩu giang hồ thì bất cứ ai hỏi tới lão nhị các ngươi chết về duyên cớ gì, tuyệt đối các ngươi không được tiết lộ những điều mắt thấy tai nghe bữa nay. Các ngươi đã nhớ chưa?

Lão nói liền một hồi mà câu nào cũng để ra lệnh cho Không Động nhị kiếm.

Hai gã Lâm, Mai rất đỗi ngạc nhiên, nói không ra lời. Sau một lúc Mai Thượng Lâm ấp úng hỏi:

- Lão tiền bối nói cái gì không được tiết lộ?

Lão áo đoạn chẹn họng:

https://thuviensach.vn

- Không cho các ngươi tiết lộ một chữ nào về những chuyện đã trải qua bữa nay. Chẳng lẽ lão phu còn phải dặn các ngươi đến lần thứ hai?

Lão nói bằng giọng kiên quyết. Giả tỷ Mai Thượng Lâm còn giữ tính nết cũ thì đã động thủ một phen rồi sẽ nói chuyện, nhưng bữa nay gã gặp nhiều quái sự, chẳng khác gì chim phải tên không dám hành động lỗ mãng.

Lâm Cảnh Mại hỏi:

- Theo ý tiên sinh thì bọn tại hạ phải tạo ra một thiên cố sự hoang đường để nói về cái chết của tệ nhị đệ để bịp sư môn và lừa dối đồng đạo võ lâm hay sao?

Lão áo đoạn gật đầu đáp:

- Đại khái là như vậy?

Lâm Cảnh Mại hỏi:

- Xin lão tiên sinh cho hay động cơ nào đã thúc đẩy anh em tại hạ phải hành động như vậy?

Lão áo đoạn không đáp.

Mai Thượng hỏi xen vào:

- Phải chăng lão tiên sinh có liên quan đến những chuyện xảy ra bữa nay?

Lão mặc áo đoạn lớn tiếng:

- Nói bậy! Từ giờ ngươi còn bạ đâu nói đấy là phải nếm mùi cay đắng. Lão phu cảnh cáo ngươi trước để ngươi coi chừng.

Giọng nói cùng nét mặt lão biến thành hung dữ đáng sợ. Mai Thượng Lâm không khỏi xao xuyến trong lòng.

Lâm Cảnh Mại hít một hơi chân khí hỏi:

- Nếu Lâm mỗ không chịu thì sao?

Lão áo đoạn ngửa mặt lên trời cười khẩy đáp:

- Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì lão phu đành phải hạ sát hai ngươi.

Lâm Cảnh Mại cười nói:

- Bữa nay sao anh em tại hạ lại nghe nhiều người đòi hạ sát? Lão tiên sinh là lần thứ ba rồi đó!

Lão áo đoạn đằng hắng một tiếng hỏi:

- Ngươi tưởng lão phu không làm được chăng?

https://thuviensach.vn

Lâm Cảnh Mại hỏi sang chuyện khác:

- Xin lão tiên sinh cho biết đại danh?

Lão áo đoạn đáp:

- Lão phu là Yên Định Viễn.

Lâm Cảnh Mại lộ vẻ ngạc nhiên, ấp úng hỏi:

- Mới đây trên giang hồ đồn đại có vị Bảo chúa họ Yên kế tiếp cựu Bảo chúa Triệu Phi Tinh ở Thái Chiêu bảo. Phải chăng lão tiên sinh là tân Bảo chúa?

Yên Định Viễn nở nụ cười âm thầm đáp:

- Kể ra ngươi cũng biết khá nhiều đấy.

Lâm Cảnh Mại đột nhiên như trái bóng xì hơi. Hắn tự than:

- Trời ơi! Chắc mình gặp vận xúi rồi. Nếu không thì sao bữa nay toàn gặp những hung thần?

Rồi hắn cúi đầu chán nản đáp:

- Yên bảo chúa đã dặn thì bọn tại hạ chỉ biết vâng lời, ngoài ra không còn cách nào khác.

Yên Định Viễn nói:

- Thế là ngươi cũng cơ trí biết đường lựa gió theo chiều, thực không hổ đứng đầu Không Động tam kiếm. Các ngươi về Không Động nói ta có lời hỏi thăm lệnh Chưởng giáo Cốc chân nhân, bảo lão đừng quên lời đã hứa hẹn với lão phu ngày trước.

Lâm Cảnh Mại nói:

- Cái đó Lâm mỗ dĩ nhiên sẽ trình sư phụ.

Yên Định Viễn nói:

- Đáng lẽ lão phu hạ sát hai ngươi, nhưng nghĩ tình giữa lệnh Chưởng giáo và lão phu đã có mối liên quan đặc biệt, nên hãy để đó. Lão phu đi đây!

Lâm Cảnh Mại nghi ngờ hỏi:

- Yên bảo chúa còn điều chi dạy bảo?

Yên Định Viễn hỏi ngay:

- Sáng sớm hôm nay nay ngươi có thấy một thiếu nữ cưỡi ngựa hoa câu mình mặc áo tía lợt qua đây không?

https://thuviensach.vn

Mai Thượng Lâm đáp:

- Có! Mấy giờ trước đây, bọn tại hạ cùng cô ta qua cầu gỗ ở phía trước.

Sau thấy cô ta đi cùng gã thiếu niên ngồi trên cỗ xe bồng.

Yên Định Viễn chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Gã thiếu niên nào? Phải chăng là tên đó?"

Hắn nghĩ đến đây, sực nhớ đến nhiều chuyện gấp, tung mình vọt đi.

Yên Lăng Thanh ngồi trên lưng ngựa rong ruổi, thỉnh thoảng lại quay đầu ngó lại Triệu Tử Nguyên đi sau. Hai người đi được chừng bốn giờ thì mặt trời vừa đúng ngọ.

Vũ trụ nóng như thiêu như đốt, trên mặt đường không người qua lại. Chim chóc cùng côn trùng đều im phăng phắc tựa hồ đang bị nghẹt thở. Vó ngựa tới đâu bụi vàng tung bay đến đó. Triệu Tử Nguyên vừa đi vừa đưa tay áo lên lau mồ hôi. Chàng lớn tiếng gọi:

- Yên cô nương! Xin cô đi thong thả lại một chút, tai hạ chạy bộ theo ngựa hít bụi nhiều lắm rồi.

Yên Lăng Thanh "hừ" một tiếng đáp:

- Có thế mới đáng kiếp!

Tuy nàng nói vậy nhưng cũng thả rời dây cương cho ngựa bước chậm lại.

Triệu tử Nguyên tăng gia cước lực vượt lên đi ngang với đầu ngựa.

Hai người đi chừng nửa giờ nữa thì tới đường quan đạo.

Yên Lăng Thanh liếc nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngươi còn đi được nữa không?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Đi không được cũng phải đi. Tại hạ đang thích ngồi xe cho khoan khoái thì cô nương lại bắt về Thái Chiêu bảo. Tấm thân đã chẳng phải của mình thì ai bắt nếm mùi đau khổ cũng đành phải chịu...

Yên Lăng Thang lạnh lùng hỏi:

- Ngồi xe khoan khoái ư? Khi ngươi đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc mới biết là khổ sở chịu không nổi.

Nàng thấy Triệu Tử Nguyên thản nhiên như không, bất giác khịt mũi một tiếng nghĩ thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- “Gã tiểu tặc này chẳng biết trời cao đất dày. Gã tưởng nhà xanh ở Thủy Bạc là nơi vui thú lắm. Mình cũng chẳng thèm nói với gã chi cho mệt.”

Triệu tử Nguyên nói:

- Bây giờ đã trưa rồi, cô nương có mở lượng từ bi tìm vào quán rượu nào cho nghỉ ngơi một lúc và ăn một bữa rồi hãy thượng lộ được không?

Yên Lăng Thanh đảo mắt nhìn bốn phía đáp:

- Năm ngoái ta đã đi qua đây còn nhớ trong vòng trăm dặm không có thị trấn nào. Ngươi muốn tìm quán ăn uống nghỉ ngơi thì phải đi nửa ngày nữa mới có. Phía trước cách đây không xa lắm có một quán đá bán trà nước cho khách qua đường. Chúng ta tới đó tạm nghỉ chân một lúc.

Nàng dứt lời giục ngựa đi nhanh.

Triệu Tử Nguyên lật đật theo sau. Chẳng mấy chốc quả nhiên đã nhìn thấy ở phía xa xa một ngôi quán đá bên đường.

Quán đá này chiếm một khu đất chường mười mẫu. Nóc quán góc cong lên.

Cột đá chập chùng coi rất hùng vĩ.

Khi hai người đến gần cảm thấy tình trạng có điều không ổn.

Trong quán hành khách tụ hội kẻ đứng người ngồi ít ra là đến hơn một chục.

Người nào cũng ăn mặc theo kiểu võ sĩ trên chốn giang hồ. Yên Lăng Thanh cau mày hỏi:

- Lạ thiệt! Sao bữa nay cùng một lúc lại có nhiều người vào quán thế này? Chẳng lẽ nơi này xảy ra chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên cũng sinh lòng ngờ vực, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như chẳng có việc gì. Chàng đáp:

- Việc gì thì cũng chẳng liên quan đến chúng ta. Chúng ta vào uống chung trà rồi lại lên đường.

Chàng dứt lời chợt để mắt ngó tới một thiếu phụ trung niên xinh đẹp đang ngồi trên một cái trống đá ở mé hữu. Chàng ấp úng hỏi:

- Yên cô nương! Chúng ta có nên vào không? Hay là tiếp tục thượng lộ?

Yên Lăng Thanh ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao! Ngươi sợ rồi ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Sợ gì?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Nếu ngươi không có lòng úy kỵ thì sao ba hồi bảo vào quán nghỉ, ba hồi lại thay đổi chủ ý bảo đi liền? Người sợ rước vạ vào mình chứ gì?

Triệu Tử Nguyên không sao được, đáp:

- Đã vậy đành để tùy cô nương định đoạt.

Yên Lăng Thanh dừng lại xuống ngựa. Nàng buộc ngựa vào cành cây trước quán, rồi hai người cất bước đi lên năm bực đá. Hơn hai chục con mắt đều nhìn chằm chặp vào cặp thanh niên nam nữ này.

Triệu Tử Nguyên bị bao nhiêu người dòm ngó không giữ được vẻ tự nhiên.

Chàng nhìn mọi người chắp tay nói:

- Chào các vị. Bọn tại hạ qua đường khát nước, chỉ cần xấp giọng và nghỉ ngơi một chút rồi lại lên đường ngay.

Mọi người trong quán đáp lại bằng con mắt lạnh nhạt, chẳng ai nói gì, cả vẻ mặt niềm nở cũng không có.

Triệu Tử Nguyên không khỏi chán nản. Bỗng nghe một người xẵng giọng:

- Muốn uống nước thì vào mà uống. Còn nói gì lắm thế?

Chàng đưa mắt nhìn xem ai nói câu này thì thấy một đại hán tướng mạo hung dữ, thân thể cao lớn. Gã ngồi trên trống đá coi như tượng sắt, khí độ lấn át mọi người.

Triệu Tử Nguyên không muốn gây chuyện thị phi, tuy thấy đối phương nói vô lý chàng cũng không nổi giận.

Nhưng Yên Lăng Thanh đến sau chàng lại là cô gái được nuông chiều, chỉ quen sai khiến bọn nô tỳ thì cô nhịn làm sao được? Cô chớp mắt mấy cái, trong lòng đã nghĩ ra một kế hoạch.

Triệu Tử Nguyên tự mình bước tới bên thùng nước, thò bầu vào múc uống ừng ực một hồi.

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Ngươi không lấy cho ta một bầu để giải khát ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Có chứ! Có chứ!

Chàng vội múc một bầu đem lại cho Yên Lăng Thanh. Yên Lăng Thanh đón lấy bầu nước nhưng chưa uống ngay, nàng ghé vào tai Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Gã đại hán vừa nói đó là Nhâm Hắc Quỳ, một tay anh chị phe Hắc Đạo ở Tấn Nam. Gã đối với ngươi vô lễ như vậy, lát nữa ta sẽ làm cho gã mất mặt với mọi người để ngươi hả dạ.

Triệu Tử Nguyên nhíu cặp lông mày chưa kịp mở miệng. Yên Lăng Thanh lại nói tiếp:

- Hai hán tử ngồi bên trái Nhâm Hắc Quỳ là tên thủ hạ rất đắc lực của hắn kêu bằng Hồ đương gia, La đương gia. Những người ngồi phía sau là Lưu đảo chúa ở Lưu Công đảo. Kỳ Lam ngũ nghĩa và Bang chúa bang Trúc Phiệt ở sông Hoàng Hà là Lục Xuyên Đình. Người ngồi đối diện với Nhâm Hắc Quỳ thủy chung hai mắt nhắm nghiền như lão tăng nhập định là Thanh Xam Văn Sĩ.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi đừng thấy Thanh Xam Văn Sĩ bộ dạng ủ rũ mà coi thường hắn. Hắn là một tên độc hành đại đạo nổi tiếng hai miền nam bắc sông Đại Giang tên gọi Tiền Tiểu Long. Chắc ngươi cũng đã nghe danh.

Triệu Tử Nguyên thấy nàng nhận định từng nhân vật rõ như người trong nhà thì không khỏi ngấm ngầm bội phục, nghĩ thầm:

- "Yên cô nương ít qua lại giang hồ mà sao cô biết nhiều nhân vật như vậy?"

Bỗng nghe Yên Lăng Thanh nói tiếp:

- Chà! Những người này đều là nhân vật có tai mặt trong võ lâm, nổi tiếng hào kiệt một phương. Không ngờ họ tụ hội ở đây, chắc là có chuyện gì. Chúng ta sắp được coi một màn náo nhiệt.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng không nói gì, thỉnh thoảng chàng lại quay đầu đi tránh cặp mắt của người đàn bà ngồi mé hữu thạch đình.

Yên Lăng Thanh tay cầm bầu nước nhẹ nhàng cất bước đi về phía bàn đá ở giữa quán. Lúc nàng bước qua bên Nhâm Hắc Quỳ, đột nhiên trượt chân

https://thuviensach.vn

ngã gọn vào lòng hắn.

Nhâm Hắc Quỳ thấy mùi hương thơm nghe ngào ngạt xông vào mũi. Trong lúc hoang mang hắn vô tình đưa tay đỡ lấy mình Yên Lăng Thanh. Đột nhiên hắn cảm thấy bên mặt mát lạnh thì ra bầu nước trong tay nàng đã đổ hết vào mặt hắn.

Nhâm Hắc Quỳ chẳng khi nào ngờ tới Yên Lăng Thanh chơi khăm mình vố này, hắn không kịp đề phòng, nửa người trên bị ướt sạch. Những giọt nước như hạt châu từ đầu tóc hắn rớt xuống.

Yên Lăng Thanh đứng vững người rồi nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi nhé!

Tuy miệng nàng xin lỗi, nhưng trên môi nở nụ cười khoái trá khiến ai trông cũng biết ngay nàng không có thành ý chi hết.

Nhâm Hắc Quỳ mắt lộ hung quang. Hắn là tay thủ lĩnh phe Hắc đạo ở Ký Bắc mà bị một cô gái chơi khăm một vố trước mặt bao nhiêu cao thủ thì cô quả là lớn mật!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Đã Toan Coi Mặt Lại Định Cướp Đồ

Nhâm Hắc Quì nhảy lên chồm chồm quát tháo:

- Con nha đầu thối tha này! Mi dám vuốt râu hùm ư?

Tiếng gầm thét làm chấn động màng tai mọi người. Tiếp theo hắn vung tay lên. Một luồng tiềm lực xô đến trước mặt...

Yên Lăng Thanh đã phòng bị từ trước, vừa thấy đối phương động thủ, người nàng di chuyển xoay tít như chong chóng.

Nhâm Hắc Quì lại càng cáu tiết. Hắn đánh sểnh chiêu đầu liền phóng phát chưởng thứ hai. Chưởng lực nặng tới ngàn cân nhằm đánh xuống đầu Yên Lăng Thanh.

Đột nhiên có tiếng người trong trẻo từ từ mé hữu thạch đình cất lên:

- Nhâm Hắc Quì! Nếu ngươi đả thương con nhỏ đó thì phái Hắc đạo ở Tấn Nam tan nát hết.

Nhâm Hắc Quì tuy tính khí thô bạo, nhưng võ công không phải tầm thường.

Hắn nghe tiếng người kia nhắc nhỏ liền hạ thấp tay xuống thu chưởng thế lại. Hắn ngoảnh đầu nhìn thiếu phụ trung niên đáp:

- Đào Hoa Nương Tử! Nương Tử hãy giải thích cho rõ ràng để Nhâm mỗ...

Thiếu phụ trung niên tên gọi Đào Hoa Nương Tử, ngắt lời:

- Tuy lão Nhâm là thủ lãnh phe Hắc đạo ở Tấn Nam, nhưng có tự tin đủ sức đối phó với Thái Chiêu bảo khi người ta hưng binh vấn tội không? Thiếu nữ này là con gái Yên Định Viễn đó.

Nhâm Hắc Quì liếc mắt nhìn Yên Lăng Thanh lộ vẻ không tin, nhưng Đào Hoa Nương Tử đã nói ra không tin thì cũng phải tin. Hắn hồi hộp nghĩ

https://thuviensach.vn

thầm:

- “Hỏng bét! Yên Định Viễn cùng Võ Khiếu Thu là hai tay cự phách trong võ lâm hiện nay. Lời Đào Hoa Nương Tử nói vậy là đúng. Lão Nhâm này tuy xưng hùng, xưng bá một phương, nhưng không thể chống đối họ được. Nếu liều lĩnh phản kháng là rước lấy họa diệt thân...”

Hắn bật tiếng cười khô khan đáp:

- Vị tiểu cô nương này trong lúc vô ý làm nghiêng bầu nước đổ hết, tiểu đệ không có ý trách cô, chỉ tiếc bầu nước trong mà thôi.

Đào Hoa Nương Tử mỉm cười quay sang nhìn Yên Lăng Thanh nói:

- Nhâm đại hiệp đã nói không có ý phiền trách cô. Vậy cô tùy tiện ra đi.

Yên Lăng Thanh hằng dặng một tiếng rồi cất bước.

Nhâm Hắc Quì thấy Yên Lăng Thanh lặng lẽ trở gót, mặt hắn chiếu ra những tia hàn quang, nhưng hắn tự biết mình còn kém lực lượng Thái Chiêu bảo nên đành ngậm bồ hòn không dám nói gì.

Yên Lăng Thanh trở lại bên Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Thủ pháp này thế nào? Đêm trước ở ngoài phòng khách sạn, ta dòm trộm thấy ngươi đổ thùng nước vào đầu gã Thiên Phong, nay ta cũng làm đúng như vậy, quả nhiên thằng cha họ Nhâm phải một vố cay.

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Dĩ nhiên mưu lược cô nương rất cao minh, nhưng cô nương làm thế e rằng rắc rối cho mình.

Yên Lăng Thanh tức mình nói:

- Ta hành động như vậy bất quá là để rửa mặt cho ngươi, không ngờ lòng tốt chẳng được đền đáp, ngươi còn trách ta. Hừ! Coi ngươi chẳng có khí phách nam nhi chút nào, không trách ngươi cam tâm làm tôi mọi cho lão tàn phế, phụ trách những công việc hèn hạ.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy trái tim mình tựa hồ bị đánh một đòn nặng, chàng khó chịu vô cùng! Nỗi đau khổ lộ ra ngoài mặt.

Yên Lăng Thanh thấy chàng đột nhiên biến đổi thái độ, nàng rất hối hận, cất giọng ôn nhu nói:

- Ngươi đừng để tâm làm chi! Ta không có ý mạt sát ngươi đâu.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu Yên Lăng Thanh bỗng ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Đào Hoa Nương Tử liếc ngươi dữ quá, ngươi có nhận biết mụ không?

Triệu Tử Nguyên hơi chấn động, đáp:

- Trước đây chưa lâu, tiểu đệ đã gặp mụ một lần trên tòa tửu lâu ở trấn Đại Lệ. Khi đó dường như mụ nhận lầm tiểu đệ là một người nào khác...

Yên Lăng Thanh thủng thẳng nói:

- Bọn nữ nhân ở động Ngũ Hoa đẹp thì có đẹp thật nhưng ả nào cũng lẳng lơ, nổi tiếng trăng hoa. Ngươi gặp họ lờ đi là hơn, đừng có mắt la mày lét nhìn họ.

Triệu Tử Nguyên nghe nàng lên giọng giáo huấn, chỉ vâng vâng dạ dạ.

Yên Lăng Thanh toan nói nữa thì đột nhiên phía sau có thanh âm trong trẻo cất lên:

- Tiểu muội tử! Vừa rồi ta kiếm lời giải vây cho ngươi, không ngờ ngươi nói xấu ta ở sau lưng. Chà chà! Thế mới biết muốn tử tế cũng khó.

Yên Lăng Thanh dù sao cũng còn non mặt, hai má nàng đỏ lên. Đào Hoa Nương Tử lững thững tiến lại gần ngó Triệu Tử Nguyên mỉm cười khẽ nói:

- Tạ Tiểu huynh đệ! À quên! Tiểu huynh đệ đã nói ở họ Triệu. Trước ta cứ tưởng ngươi họ Tạ thành ra lỡ miệng, thật đáng tức cười!

Triệu Tử Nguyên chưa kịp mở miệng thì Yên Lăng Thanh đã cướp lời:

- Bản nhân từng nghe Đào Hoa Nương Tử là một nữ hào kiệt, bọn Thái Chiêu bảo chúng ta không dám kết giao. Xin nương tử tùy tiện.

Đào Hoa Nương Tử nghe lời châm biếm vẫn không nổi giận. Mụ hỏi:

- Triệu tiểu huynh đệ đây cũng là người trong Thái Chiêu bảo hay sao?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Không phải.

Yên Lăng Thanh lườm Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

- Ai bảo không phải? Bản cô nương đã nói trước nếu kẻ nào mưu điều bất lợi cho gã. Thái Chiêu bảo quyết chẳng làm ngơ.

Nàng nói câu này lớn tiếng, người trong thạch đình đều nghe rõ. Ai cũng lấy làm kinh dị, đảo mắt ngó Triệu Tử Nguyên, ngấm ngầm phỏng đoán lai lịch chàng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên thấy Yên Lăng Thanh thốt ra câu này một cách đột ngột, chàng rất đỗi ngạc nhiên, mấy lần toan hỏi lại, song thủy chung chàng nhẫn nại không hỏi nữa.

Đào Hoa Nương Tử nét mặt vẫn tươi cười. Mụ xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi trở về chỗ ngồi.

Triệu Tử Nguyên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Tại hạ không phải là thuộc hạ của lệnh tôn mà sao cô nương lại nói thế?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Xem chừng Đào Hoa Nương Tử chưa chắc đã có lòng tốt với ngươi, nên ta cố ý đặt điều cảnh cáo để mụ không dám đụng vào ngươi một cách khinh suất.

Triệu Tử Nguyên không hiểu nàng nói câu sau cùng có dụng ý gì?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Yên Lăng Thanh nghiêm nghị hỏi:

- Ta quên chưa hỏi ngươi về vụ bữa trước ngươi vâng mệnh con tiện nhân Võ Băng Hàm trà trộn vào bảo để làm gì? Phải chăng để ngươi thừa cơ đánh cắp thanh Kim Nhật Đoạn Kiếm treo trong phòng ngủ của ta?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương đã biết rồi thì tại hạ có phủ nhận cũng chẳng thể lừa gạt cô được.

Yên Lăng Thanh nói:

- Ta cũng biết trước là ngươi đến Thái Chiêu bảo còn vì mục đích khác, nhưng không nỡ nói huỵch toẹt ra. Triệu Tử Nguyên! Ngươi không nên lừa dối ta...

Nàng thở dài nói tiếp:

- Đêm hôm ấy ta phát giác con tiện nhân Võ Băng Hàm lén vào bảo chỉ thị cho ngươi hành động. Ta biết mình bị lừa giận quá, những muốn giết ngay cả hai tên cho hả. Con người đã đến lúc phẫn nộ quá chừng thì không còn nghĩ gì nữa.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chưa bị toi mạng dưới bày tay cô nương thực là may quá.

Yên Lăng Thanh nói:

https://thuviensach.vn

- Sau gia gia ta giao ngươi cho lão tàn phế để làm nô bộc, không hiểu sao ta lại quan tâm đến ngươi, phải lừa gạt gia gia để rời khỏi Thái Chiêu bảo. Sáng hôm nay ta mới đuổi kịp các ngươi và bịa chuyện nói với lão tàn phế để lão buông tha cho ngươi khỏi bị kềm chế suốt đời.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ra câu chuyện cô nương bảo lệnh tôn yêu cầu lão tàn phế lấy tại hạ về hoàn toàn là chuyện bịa ư?

Yên Lăng Thanh gật đầu.

Triệu Tử Nguyên nửa cười nửa khóc, la thầm:

- "Như vậy có phải là cô giúp ta đâu? Độc tố trong người ta đã được giải trừ, ta có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, sở dĩ ta ráng chịu đựng để lão tàn phế hành hạ chỉ vì ta muốn theo lão đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc để dò thám vụ công án ngày trước. Nào ngờ âm dương trở ngại làm hư việc rồi. May mà sau một tháng ta lại hy vọng tìm đến căn nhà xanh..."

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Lục Xuyên Bình ngồi ở mé tả bàn đã đưa mắt nhìn Nhâm Hắc Quì hỏi:

- Nhâm đại hiệp! Những tin tức mà đại hiệp lượm được có chính xác không?

Nhâm Hắc Quì đưa mắt ngó hai tên trợ thủ ngồi hai bên. Gã mé hữu là người đứng tuổi nai nịt gọn gàng, đứng dậy lớn tiếng:

- Theo tin tức của đệ nhị phân đà thuộc phạm vì quản hạt của La mỗ báo cáo thì Thánh Nữ ngồi trên cỗ xe bồng đi qua An Cốc đến thẳng Hoành Lĩnh Quan. Thế nào Thánh Nữ cũng qua đây. Từ giờ đến trưa tất các vị sẽ thấy xe bồng xuất hiện.

Gã nói xong lại ngồi xuống. Lục Xuyên Bình hỏi:

- Chỉ vì muốn ngó dung nhan Thánh Nữ một cái mà chầu chực ở đây cả buổi sáng. Hồ đương gia! Đương gia tính xem có đáng không?

Hán tử trung niên kêu bằng Hồ đương gia hỏi lại:

- Sao Lục bang chúa lại nói vậy? Đêm qua Hồ mỗ được tin này, lúc chuyển qua tổng đà báo cáo tới Nhâm đại đương gia thì Lục bang chúa và Lưu đảo chúa Đang ngồi chơi ở đó. Lúc Bang chúa đề nghị đến tòa thạch đình này chờ đợi. Hiện giờ có thay đổi chăng?

https://thuviensach.vn

Đảo chúa đảo Lưu Công xen vào:

- Đã đến đây thì cứ ở đây còn thay đổi gì nữa? Tình thực mà nói thì những người ngồi trong quán này chẳng ai không muốn được ngó chân dung Thánh Nữ.

Lục Xuyên Bình nói:

- Đúng là không ai thoát khỏi tính hiếu kỳ. Gần đây trong võ lâm ca tụng Hương Xuyên Thánh Nữ là nhân vật dung nhan khuynh quốc chẳng khác gì Thiên tiên giáng trần. Ngoài ra người ra còn nói: Thánh Nữ hành tung vô định, cử động bí hiểm như quỉ thần. Đó là những nguyên nhân tạo thành những lời đồn kỳ bí.

Hắn cười lạt nói tiếp:

- Chờ lúc nữa phương giá của Thánh Nữ tới nơi sẽ rõ. Chỉ mong sao Thánh Nữ đừng xấu như quỉ dạ xoa để biến thành câu chuyện tức cười.

Triệu Tử Nguyên nghe nói đã hiểu được đôi chút, miệng lẩm bẩm:

- Té ra những người này đến chờ đây để chiêm ngưỡng Thánh Nữ. Trách nào tiếng tăm Hương Xuyên Thánh Nữ chẳng nổi lên như sóng cồn?

Tiếng nói lạnh lùng ở mé tả lại cất lên:

- Lục bang chúa nói như vậy là khinh mạn Thánh Nữ. Anh em tại hạ không dám đâu.

Lục Xuyên Bình bị người phản đối, hắn sa sầm nét mặt hỏi lại:

- Bang Trúc Phiệt cùng Kỳ Lam ngũ nghĩa trước nay không xâm phạm gì đến nhau, vả Lục mỗ có đắc tội với Hàn đại hiệp bao giờ đâu?

Người nói câu vừa rồi chính là Hàn Trung Quần lão đại trong bọn Kỳ Lam ngũ nghĩa. Hắn hững hờ đáp:

- Lục bang chúa dạy quá lời. Tại hạ nghe chuyện thì nói vậy thôi. Mong rằng Lục bang chúa nên kiểm điểm lời nói hơn một chút.

Lục Xuyên Bình tức giận hắng dặng một tiếng, cất bước tiến đến trước mặt Hàn Trung Quần, vung chưởng đánh ra. Hắn ra tay rất đúng bộ vị, tốc độ cũng phi thường. Thật không hổ là một vị Bang chúa. Nhưng phát chưởng của hắn mới phóng ra nửa vời, lập tức phải dừng lại, vì có người kéo áo...

Lục Xuyên Bình tức giận buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Kẻ nào dám trêu Lục mỗ thế?

Hắn quay lại nhìn thì ra Điền Tiếu Long, một tay đại đạo khét tiếng ở Trung Nguyên. Lúc nãy Yên Lăng Thanh đã ngấm ngầm giới thiệu cho Triệu Tử Nguyên hay.

Lục Xuyên Bình phóng chưởng rất thần tốc. Điền Tiếu Long ngồi đối diện chỉ giơ tay một cái là kéo áo hắn được ngay. Xuyên Bình không kịp đề phòng nên họ Điền mới đắc thủ. Có điều hành động của gã mọi người trong quán đều nhìn thấy. Điền Tiếu Long đáp:

- Quán lương đình là nơi cho người ta nghỉ ngơi. Hai vị muốn đánh nhau thì ra ngoài kia mà động thủ.

Tay gã nắm áo Lục Xuyên Bình từ từ rút về. Gã nhắm mắt lại dưỡng thần.

Lục Xuyên Bình hậm hực hỏi:

- Nhâm đại đương gia! Gã họ Điền kia có phải tân khách của quí đà không?

Nhâm Hắc Quì đáp:

- Đêm qua lúc Hồ nhị gia đến Tổng đà thông báo hành tung của Thánh Nữ chỉ có Lục bang chúa và Lưu đảo chúa ở đó. Sáng nay chúng ta tới quán này liền phác giác ra Điền huynh cùng Đào Hoa Nương Tử đã đến đây trước. Nhâm mỗ chưa kịp hỏi rõ nguyên do.

Đào Hoa Nương Tử cười nửa miệng nói:

- Dù tai mắt của lão Nhâm nhiều thật, nhưng các vị biết hành tung của Thánh Nữ thì người khác cũng có thể biết được chứ? Nói chi chuyện rườm lời?

Nhâm Hắc Quì hắng dặng một tiếng, ngó Điền Tiếu Xuyên hỏi:

- Xin hỏi Điền huynh tới đây để chiêm ngưỡng phong tư Thánh Nữ hay còn mục đích nào khác?

Điền Tiếu Long mở mắt ra đáp:

- Vì cả hai điểm.

Nhâm Hắc Quì trầm giọng hỏi:

- Điền huynh nói thế là nghĩa làm sao?

Điền Tiếu Long lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Điền mỗ muốn nhìn sắc đẹp. Còn điểm thứ hai là muốn nhân cơ hội này tính chuyện thương mại...

Gã tủm tỉm cười nói tiếp:

- Trước nay mỹ nữ thường đeo châu báu làm đồ trang sức cho người đẹp thêm. Hương Xuyên Thánh Nữ mỹ lệ khiến trai thiên hạ phải mê mẩn thần hồn thì đồ trang sức khỏi cần nói cũng biết là nhiều lắm! Điền mỗ ăn no nữ sắc rồi còn muốn tiện tay làm một mẻ. Chắc các vị cũng không phản đối.

Mọi người trong quán ngơ ngác nhìn nhau. Hồi lâu không ai nói gì. Sau Đào Hoa Nương Tử cười đáp:

- Nghề "ăn sương" không cần bỏ vốn. Điền quan nhân nổi tiếng là tay độc hành đại đạo ở Trung Nguyên. Vụ buôn bán này chặt chỉ cất tay một cái là xong.

Giọng trào phúng của mụ ra chiều khắc bạc, khiến cho Điền Tiếu Long không khỏi tức giận. Gã trừng mắt nhìn Đào Hoa Nương Tử thì mụ cũng giương mắt lên ngó lại chứ không chịu kém.

Người đứng đầu Kỳ Lam ngũ nghĩa là Hán Trung Quần nghiêm nghị nói:

- Điền đương gia tính rằng có thể đánh được một cách dễ dàng nhưng tại hạ chỉ sợ khó lòng toại nguyện.

Điền Tiếu Long nhìn chằm chặp vào mặt Hàn Trung Quần lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn ngăn cản đường phát tài của Điền mỗ?

Hàn Trung Quần gật đầu đáp:

- Năm anh em tại hạ ở đây mà để Điền đương gia tự ý hoành hành, công nhiên cướp bóc, thì uổng tiếng nghĩa hiệp.

Điền Tiếu Long mắt lộ sát khí, tựa hồ muốn động thủ ngay. Bọn Kỳ Lam ngũ nghĩa ngưng thần chờ đợi. Hồi lâu Điền Tiếu Long cười lạt nói:

- Hay quá! Điền mỗ gây ra án mạng thì cướp của giết người là sự thường. Hương Xuyên Thánh Nữ đẹp như thiên tiên, Điền mỗ cũng phải hạ thủ bẻ hoa. Nếu bây giờ có người về bè với y thì Điền mỗ đành phải giết nhiều người hơn.

Những người trong quán đều là cao thủ chẳng ai chịu nhượng ai, liền xảy cuộc náo loạn om sòm, khó lòng phân biệt được ai là bạn ai là thù.

Yên Lăng Thanh khẽ nói với Triệu Tử Nguyên:

https://thuviensach.vn

- Trong đám này chỉ có Kỳ Lam ngũ nghĩa là những tay hiệp sĩ chính phái, kỳ dư toàn người Hắc đạo, trách nào tư tưởng hai bên chẳng xung đột? Xem chừng giữa Ngũ Nghĩa và Điền Tiếu Long khó lòng tránh khỏi cuộc xô xát.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn quanh đột nhiên lên tiếng:

- Cỗ xe bồng đó đã đến!

Mọi người chẳng ai bảo ai tới tấp đứng dậy, vận mục lực nhìn ra xa thấy trên đường lớn khói bụi mịt mờ, thấp thoáng có bóng một cỗ xe xám đang chạy lẹ tới.

Chỉ trong chớp mắt, cỗ xe đã đến gần.

Nhâm Hắc Quì môi miệng cong cớn. Hồ nhị gia, La tam gia chạy ra khỏi thạch đình cản đường.

Gã xa phu ngồi trên xe, dừng ngựa lại, biến sắc nhưng chưa nổi nóng. Hồ, La hai người khom lưng giữ lễ rất cung kính. La tam gia nói:

- Xin quí chủ nhân tha lỗi cho bọn tại hạ đã cản đường xe. Bọn tại hạ được tin tiên giá của Thánh Nữ đi qua An Cốc, nên đến đây chờ đợi để xin chiêm ngưỡng Thánh Nữ. Bọn tại hạ rất mong lời yêu cầu được chấp thuận...

Gã phu xe chẹn họng:

- Tệ chủ nhân có việc trọng yếu trong mình phải ra cửa ải trước tối mai, nên không thể chấp thuận lời yêu cầu của tôn giá được.

Mọi người trong quán cũng cất bước tiến ra. Nhâm Hắc Quì hỏi:

- Thế thì các hạ có thể đại diện cho quí chủ nhân được không?

Lão phu xe đáp:

- Tệ chủ nhân đã dặn dò từ trước. Nếu gặp...

Gã chưa dứt lời bỗng trong xe có thanh âm như tiếng nhạc vàng vọng ra:

- Ngươi hãy vén rèm lên! Người ta từ phương xa đến đây, sao lại để họ thất vọng về không?

Thanh âm nghe rất lọt tai. Những tay cao thủ mới nghe tiếng đã cảm thấy như nhìn rõ người. Ai cũng cho là Thánh Nữ ngồi trong cỗ xe tối tăm kia phải là nhân vật dung nhan khuynh quốc.

Triệu Tử Nguyên không rảnh để chú ý đến điều đó. Chàng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Gã phu xe này tên là Mã Tranh, chẳng những tướng mạo gã lạnh lẽo như căn nhà xanh ở Thủy Bạc mà gã lại cùng họ Mã với tên phu xe Mã Kỳ đánh cỗ xe bồng kia. Không hiểu giữa hai gã này có liên quan thế nào?

Gã dong xe là Mã Tranh thở dài nói:

- Tệ chủ nhân ngồi ở trong xe. Các vị khi lướt qua xe xin cúi đầu, mắt không được nhìn ngang, để tỏ lòng kính trọng Thánh Nữ.

Gã vừa nói vừa vén một góc rèm xe lên.

Mọi người xếp hàng nối đuôi nhau đi qua trước mặt cỗ xe.

Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi Yên Lăng Thanh:

- Chúng ta cũng đi coi một chút được chăng?

Yên Lăng Thanh gật đầu đáp:

- Được.

Hai người liền theo sau quần hùng.

Triệu Tử Nguyên ngưng thần chú ý nhìn vào. Trong góc xe ánh sáng huyền ảo, chàng lờ mờ nhìn thấy cách bố trí trong xe rất hoa lệ, lại thoang thoảng có mùi thơm thấm vào phủ tạng.

Một thiếu nữ ngồi trong góc xe mé tả, ăn mặc ra kiểu nữ tỳ. Mé hữu tỳ nữ là một người đàn bà trung niên mày xinh như vẽ, vẻ người thoát tục, chẳng khác tiên nga giáng thế. Người đàn bà này mái tóc đen rũ xuống che quá nửa mặt. Nàng ngửng đầu lên một chút.

Triệu Tử Nguyên nhìn rất lẹ thấy trên môi nàng dường như thoáng qua một nụ cười. Chàng vừa chạm ánh mắt vào người nàng, bất giác toàn thân run lên rồi không nhẫn nại được, buột miệng hô:

- Nương...

Chàng khẽ thốt ra một tiếng vội đưa tay lên bụm miệng.

Bức rèm xe lại buông xuống.

Bọn Nhâm Hắc Quì đều bị nhan sắc của Thánh Nữ làm cho tâm thần ngớ ngẩn nên không nghe tiếng la nhỏ của Triệu Tử Nguyên. Lục Xuyên Bình hít mạnh một hơi chân khí rồi nói:

- Quả nhiên danh bất hư truyền... Thánh Nữ phong lưu tuyệt đại, quả là một mỹ nhân hiếm có ở đời...

Gã nói rất khẽ tựa hồ như nói để mình nghe.

https://thuviensach.vn

Mã Tranh đưa mắt nhìn gã nhưng không nói gì.

Yên Lăng Thanh đi gần bên Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vừa rồi tại sao ngươi lại la thất thanh?

Triệu Tử Nguyên hoang mang cãi:

- Không có... Không có đâu...

Trong đầu óc chàng những luồng sóng tư tưởng nổi lên dào dạt. Chàng ngấm ngầm hy vọng bức rèm xe còn mở thêm nữa để nhìn kỹ hơn, đặng cởi mở mối hoài nghi đè nặng trong lòng.

Chàng tự hỏi:

- "Nương đã mượn căn nhà của sư phụ Bạch Tuyết Trai ở Dương Võ làm nơi trú ngụ, bấy nhiêu năm vẫn không ra khỏi cửa một bước. Chắc vừa rồi mình mắt hoa coi lầm. Nhưng Hương Xuyên Thánh Nữ tướng giống hệt còn tuổi tác phải ít hơn mẫu thân một chút. Vụ này là thế nào đây?"

Tuy trong lòng nhiều mối hoài nghi mà chàng càng nghĩ càng thấy phức tạp, không tìm ra được manh mối gì.

Mã Tranh vung roi ngựa lên cho ngựa chạy thì Điền Tiếu Long đột nhiên vươn tay nắm lấy dây cương. Miệng gã trầm giọng quát:

- Hãy khoan!

Mã Tranh sửng sốt hỏi:

- Các hạ định làm gì?

Điền Tiếu Long cười ha hả đáp:

- Tại hạ là Điền Tiếu Long. Các hạ đã nghe danh bao giờ chưa?

Mã Tranh trợn mắt lên hỏi:

- Các hạ là... Độc Hành Đại Đạo, nổi danh ở Trung Nguyên ư?

Điền Tiếu Long đáp:

- Đại đạo thì không dám. Có điều Điền mỗ trông vào nghề trộm cướp để mưu sinh từ lâu. Tại hạ phải làm nghề này cũng là bất đắc dĩ. Khi đã động thủ chẳng bao giờ chịu trở về tay không. Quí chủ nhân...

Mã Tranh mặt lạnh như băng ngắt lời:

- Nói dài nói ngắn chẳng qua các hạ vì trông thấy châu báu của tệ chủ nhân mà sinh lòng tham muốn phải không?

Điền Tiếu Long hắng dặng đáp:

https://thuviensach.vn

- Điền mỗ cũng biết là cử động này mạo phạm đến Thánh Nữ, nhưng tại hạ ở trong tình trạng bất đắc dĩ mà lại nghe Thánh Nữ chưa từng luyện võ. Nếu quí chủ nhân đem những đồ châu báu là thân ngoại chi vật ban cho thì Điền mỗ tuyệt không dám động võ để tổn thương hòa khí...

Mã Tranh nói:

- Các hạ thật là lớn mật. Vì nhận định tệ chủ nhân không hiểu võ công mà khinh thường phải không?

Điền Tiếu Long lẳng lặng không nói gì. Thực ra gã còn mấy phần úy kỵ Hương Xuyên Thánh Nữ, nên chưa dám vọng động can qua. Nếu không thì gã đã ra tay giết hết không để sống sót một mống, rồi ôm tài vật đi luôn.

Kỳ Lam ngũ nghĩa rảo bước tiến lại. Hàn Trung Quần hỏi:

- Họ Điền kia! Ngươi làm thế là quá lắm!

Điền Tiếu Long cười lạt nói:

- Hàn Trung Quần! Anh em các ngươi muốn đến chịu chết thì thủng thẳng một lúc cũng được. Cần chi phải vội vã?

Gã vừa dứt lời vung song chưởng, đánh vào những yếu huyệt trước ngực Hàn Trung Quần nhanh như chớp.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Yên Định Viễn Ngăn Cản Xe Bồng

Diến diễn xảy ra đột ngột. Hàn Trung Quần thấy chưởng thế đối phương vừa phát ra, kình phong đã xô đến trước mặt. Hắn muốn vung chưởng lên nghinh địch thì đã không kịp nữa. Trong lúc hốt hoảng, hắn quát lên một tiếng thật to. Khuỷu tay trái co lại một chút.

Hắn dùng khuỷu tay thay cho chưởng để đón tiếp một chiêu của Điền Tiếu Long.

"Sầm" một tiếng vang lên. Hàn Trung Quần ngửa người lùi lại mấy bước.

Gã phải khó nhọc mới đứng vững được. Gã cử động tay trái cảm thấy tê chồn thì biết rằng cánh tay này có thể bị tàn phế.

Điền Tiếu Long trỏ bốn người kia trong Ngũ Nghĩa giục:

- Các ngươi tiến lên cả đi bằng không thì cũng giống gã họ Hàn.

Kỳ Lam ngũ nghĩa biết Điền Tiếu Long nói vậy là có ý hăm dọa, nhưng bốn người vẫn tiến lên động thủ.

Điền Tiếu Long lại phóng chưởng đánh tới. Gã định đánh cho lẹ nên vừa vào đã mở thế công ráo riết. Gã mong trong vòng mấy chiêu là giải quyết xong bọn Ngũ Nghĩa.

Hàn Trung Quần tay trái bị thương rồi, thân hình chuyển động không được linh hoạt như ngày thường. Vô hình trung gã để sơ hở rất nhiều. Đơn chưởng chống tả gạt hữu coi chừng thua đến nơi.

Điền Tiếu Long lớn tiếng quát:

- Đã chạm trán Điền Tiếu Long thì nên chịu thua đi là hơn.

Gã nhảy xổ lại phóng chưởng mãnh liệt. Chưởng phong rít lên ào ào. Chỉ trong chớp mắt mọi người đứng quanh đó đều kinh hãi thất sắc.

https://thuviensach.vn

Hàn Trung Quần lâm vào tình trạng một mất một còn, chỉ sơ hở một chút là chết nhăn thây tức khắc. Gã hạ thấp tay mặt xuống, vận đủ nội lực đánh xéo ra.

Điền Tiếu Long cười lạt, xoay cổ tay một cái. Một luồng chưởng lực rất quái dị theo thế xoay tay từ từ đánh tới...

Hàn Trung Quần thấy chưởng lực của đối phương bình thường chẳng có chi kỳ dị nên không để ý, tiếp tục phóng chưởng đánh ra như trước. Chưởng lực hai bên đụng vào nhau ở trên không. Kỳ sự lập tức phát sinh. Chưởng lực của Hàn Trung Quần dường như bị một vật vô hình nuốt mất, không còn thấy tăm hơi đâu nữa. Mặt khác, Điền Tiếu Long phóng chưởng tới tấp, không ngưng trệ chút nào.

Hàn Trung Quần giật mình kinh hãi. Trước tình thế này gã muốn biến chiêu đổi thức cũng không kịp nữa, chỉ còn đường bó tay chịu chết.

Điền Tiếu Long toan phóng chưởng đánh xuống đầu gã thì đột nhiên vạt áo sau chấn động. Gió nổi lên ào ào. Gã không quay đầu lại cũng biết phía sau có người tập kích đột ngột.

Người kia lớn tiếng quát:

- Thu chưởng về!

Điền Tiếu Long sắp thắng không ngờ phía sau có người đánh tập hậu, hắn đành thu chưởng về để tự bảo vệ. Hắn quay phắt lại lớn tiếng quát hỏi:

- Tên tiểu quỉ này! Ngươi không muốn giữ cái đầu nữa hay sao?

Người tập kích Điền Tiếu Long chính là Triệu Tử Nguyên. Chàng thấy Hàn Trung Quần lâm vào tình trạng nguy hiểm. Chính nghĩa thúc đẩy chàng ra giải cứu nguy cơ cho lão đại trong Ngũ Nghĩa. Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Kỳ Lam ngũ nghĩa cũng tưởng ỷ đông người để thủ thắng mà tại hạ không phải là người trong Ngũ Nghĩa. Vừa rồi tại hạ tập kích một chưởng chỉ là giải nguy cho kẻ thất thế, vậy các hạ thanh toán với tại hạ.

Điền Tiếu Long hắng dặng một tiếng. Tay trái gã co lại toan ra chiêu cầm nã chụp vào trước ngực Triệu Tử Nguyên.

Yên Lăng Thanh nóng nảy quát lên:

https://thuviensach.vn

- Điền Tiếu Long! Ngươi mà làm tổn thương đến một sợi lông gã thiếu niên này là gây mối thù chẳng đội trời chung với Thái Chiêu bảo đó.

Điền Tiếu Long ngừng tay lại đáp:

- Con nha đầu họ Yên kia! Ngươi đừng đưa danh hiệu Thái Chiêu bảo để hăm người nữa.

Trong cỗ xe bồng thanh âm của nữ tỳ lại cất lên:

- Này! Điền Tiếu Long! Chủ nhân ta có điều muốn nói với ngươi đây.

Ngươi hãy lắng tai nghe...

Điền Tiếu Long ngạc nhiên đáp:

- Cô nương nói đi! Điền mỗ rửa tai để nghe đây.

Nữ tỳ nói:

- Nữ chủ nhân ta ưng thuận thưởng cho ngươi một rương châu báu nhưng ngươi phải lên xe mà lấy...

Điền Tiếu Long ngần ngừ đáp:

- Cái đó... Cái đó...

Ả nữ tỳ hỏi:

- Sao? Cử động nhỏ mọn đó mà ngươi cũng sợ sệt ư? Ta khuyên ngươi đừng dùng đến ngoại hiệu Độc Hành Đại Đạo nữa. Chủ nhân ta coi lầm người rồi.

Điền Tiếu Long không chịu nổi lời nói khích liền đáp:

- Giỡn hoài! Điền mỗ lăn mình trên mũi đao nhọn còn không sợ, cái trò nhỏ mọn này đã ăn thua gì?

Hắn đề khí nhảy lên xe. Một tay vén rèm lên. Hắn khẽ nghiêng người tiến vào khoang xe.

Trong khoảng khắc không thấy động tĩnh gì. Hồi lâu chợt nghe tiếng rú thê thảm. Điền Tiếu Long hai tay bưng mặt bay lộn trở ra té xuống đất đánh "huỵch" một tiếng.

Mọi người hoang mang xúm lại coi thấy Điền Tiếu Long lăn mình dưới đất, kêu rú không ngớt. Máu tươi từ kẽ ngón tay nhỏ xuống.

Lục Xuyên Bình thở mạnh nói:

- Hương Xuyên Thánh Nữ hạ độc thủ này thật ghê gớm quá!

Thanh âm ả nữ tỳ lạnh lùng cất lên:

https://thuviensach.vn

- Gã họ Điền không chết đâu. Có điều võ công gã chắc thành tàn phế và không thể làm điều càn rỡ được nữa.

Mọi người kinh ngạc nhìn chỗ Điền Tiếu Long nằm dưới đất để xem gã bị thương về vật gì? Điền Tiếu Long trước nay chỉ một mình qua lại võ lâm. Hắn giết người cướp của đã nhiều. Nhân sĩ các phái đều có lòng muốn diệt trừ hắn mà chưa làm gì được, đủ rõ công lực hắn cao thâm đến trình độ nào. Thế mà không hiểu tại sao hắn bị trọng thương như vậy? Mọi người đều kinh hãi ngơ ngác.

Ả nữ tỳ nói:

- Điều mà tệ chủ nhân đã ưng thuận thì chẳng bao giờ thay đổi. Rương châu báu này định để tặng cho Điền Tiếu Long...

Một cái rương sắt nhỏ khá nặng từ trong thùng xe bay ra rớt xuống trước ngựa đánh "binh" một tiếng. Mặt đất lõm xuống thành một cái hố lớn.

Nắp rương tự động mở. Mọi người hoa mắt vì ngó thấy châu báu rớt ra đầy mặt đất. Nào minh châu, nào phỉ thúy, nào san hô mã não chẳng thiếu thứ gì.

Ánh sáng rực rỡ coi rất ngoạn mục.

Mọi người suốt đời chưa bao giờ được coi châu báu tài vật nhiều thế này. Ai nấy trố mắt ra mà nhìn, trái tim đập thình thình.

Nhâm Hắc Quì ngập ngừng hỏi:

- Nếu Nhâm mỗ ước lượng không lầm thì rương châu báu này đáng giá từ vạn lạng trở lên. Thánh Nữ muốn thưởng cho Điền Tiếu Long thật ư?

Nữ tỳ lạnh lùng đáp:

- Hương Xuyên Thánh Nữ đã nói ra miệng há phải trò đùa?

Người dong xe là Mã Tranh vung roi ngựa lên nói:

- Xin các vị tránh ra!

Mọi người trong lòng đang mê mẩn rối loạn, vội tránh sang bên đường để nhượng lối. Mã Tranh giục ngựa kéo xe đi.

Đột nhiên phía sau có tiếng người quát:

- Mau mau cản cỗ xe bồng kia lại!

Bao nhiêu tay cao thủ đều sửng sốt liếc mắt nhìn ra.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mặt trời nóng như thiêu như đốt, một lão già mặc áo đoạn màu huyền đang chạy tới nhanh như điện chớp. Lão áo đoạn còn cách thạch đình chừng mấy chục trượng mà lão phát thanh rõ từng chữ lọt vào tai mọi người khiến bọn Nhâm Hắc Quì kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Yên Lăng Thanh cũng hoa dung thất sắc, nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Gia phụ đuổi tới rồi. Ngươi... tránh đi cho mau!

Triệu Tử Nguyên còn đang ngần ngừ chưa nhất quyết, chàng ngó thấy cỗ xe bồng đã đi xa hơn trượng đột nhiên dừng lại.

Yên Lăng Thanh cả kinh thất sắc giục:

- Ngươi hãy cưỡi con ngựa của ta mà trốn đi cho mau! Bằng không gia gia ta đuổi đến nơi, phác giác ngươi chưa từng đi theo lão tàn phế đến căn nhà xanh ở Thủy Bạc, nhất định lão gia giết ngươi đi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Triệu Tử Nguyên tựa hồ chưa nghe tiếng đứng ngẩn người ra đương trường.

Chàng để hết tinh thần vào cỗ xe bồng đã chạy ra xa ngoài một trượng.

Giữa lúc ấy tiếng quát của Yên Định Viễn vọng lại. Bọn Nhâm Hắc Quì đều ngạc nhiên. Chúng chưa ra cản cỗ xe theo lời Yên Định Viễn. Nhưng lạ thay! Gã dong xe là Mã Tranh vừa nghe tiếng quát đã dừng cương cho xe dừng lại.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh nghi, chẳng hiểu ra làm sao.

Yên Định Viễn lại quát lên:

- Hãy ngăn cản cỗ xe! Đừng để rời đi nơi khác.

Nhâm Hắc Quì vẫn không hành động gì vì cỗ xe đã tự động dừng lại, không tiếp tục tiến về phía trước.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Yên Định Viễn xuất hiện vừa đúng lúc không sớm mà cũng không muộn. Tại sao lão lại quát tháo ngăn cản cỗ xe? Chẳng lẽ giữa lão và Hương Xuyên Thánh Nữ có mối oán thù nào từ trước? Mặt khác gã dong xe Mã Tranh vừa nghe tiếng vó ngựa của Yên Định Viễn đã tự động dừng xe cũng là một sự kỳ quái. Nếu ta đoán không lầm thì vụ này sắp xảy ra biến diễn kinh người."

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn mỗi lúc một lại gần, chỉ còn cách chỗ quần hào đứng chừng mười mấy trượng.

Yên Lăng Thanh thấy Triệu Tử Nguyên cúi đầu ngẫm nghĩ dường như không biết gì đến nguy cơ thì trong lòng nóng nảy, miệng không ngớt thúc giục:

- Ngươi còn chưa chạy ư? Gia gia ta đuổi đến nơi rồi!

Nàng chợt nhớ tới điều gì, móc trong túi áo lấy viên thuốc màu đen nhét vào tay Triệu Tử Nguyên nói:

- Đây là thuốc giải chất độc Mã Lan mà lão tàn phế giao cho ta đủ dùng cho ngươi một tháng. Sau thời hạn này ta sẽ đến bến Thiểm Nam để kiếm ngươi và nghĩ cách cứu ngươi.

Triệu Tử Nguyên mơ màng đón lấy ba viên thuốc. Lúc chàng đã tới bên ngựa ngước mắt nhìn ra thấy cỗ xe bồng vẫn còn đứng đó, chưa có dấu hiệu gì chạy đi. Chàng động tâm quay gót trở về bên Yên Lăng Thanh.

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Ta giận ngươi muốn chết về cái tính cù lần. Tưởng chừng trời sập ngươi cũng vẫn lầm lỳ. Ngươi có đi hay không?

Triệu Tử Nguyên nở một nụ cười như để xin lỗi nói:

- Tại hạ cũng định chạy thoát thân là điều khẩn yếu, nhưng bây giờ tại hạ thay đổi chủ ý, nhất định không trốn nữa.

Yên Lăng Thanh vừa nóng nảy vừa tức giận. Nàng thấy Triệu Tử Nguyên vẫn ung dung tươi cười lại càng khó chịu. Nàng giậm chân nói:

- Ngươi không trốn thì mặc xác ngươi. Bản cô nương không thèm để ý đến chuyện sống chết của ngươi nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, Yên Định Viễn đã tới gần. Quần hào dòm ngó người mới đến là một tay cự phách số nhất, số nhị trong võ lâm rồi không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Nhâm Hắc Quì chắp tay thi lễ nói:

- Tại hạ không biết Yên bảo chúa giá lâm. Xin tha lỗi cho không kịp ra xa nghênh tiếp.

Lời nói cùng cử chỉ của hắn tỏ ra rất cung kính.

Yên Định Viễn lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Nhâm thủ lãnh dạy quá lời. Lão phu đã bước chân vào khu vực Tấn Nam mà chưa kịp đưa thiếp bái sơn theo qui củ giang hồ mới là có lỗi.

Nhâm Hắc Quì bật tiếng cười khô khan nói:

- Yên bảo chúa nói vậy đặt Nhâm mỗ vào chỗ nào? Bảo chúa giá lâm tệ xứ nếu có điều gì sai khiến, Nhâm mỗ cùng bọn thủ hạ dĩ nhiên phải hết sức.

Yên Định Viễn đáp:

- Thế thì hay lắm! Lão phu nhờ Nhâm thủ lãnh cho thủ hạ ngăn cản, đừng để cỗ xe bồng kia chạy đi.

Nhâm Hắc Quì kinh hãi vô cùng, miệng ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Yên Định Viễn lạnh lùng nói:

- Nếu Nhâm thủ lãnh không muốn giúp cho thì lão phu cũng không muốn làm khó dễ.

Nhâm Hắc Quì làm bộ tươi cười:

- Sao Bảo chúa lại nói vậy? Có điều Bảo chúa bảo bọn Nhâm mỗ ngăn cản cỗ xe bồng, nhưng Bảo chúa có biết chủ nhân cỗ xe đó là ai không?

Yên Định Viễn đáp:

- Dĩ nhiên là Hương Xuyên Thánh Nữ. Lão phu cũng hiểu các vị có lòng kính úy Thánh Nữ nên không dám hành động mạo muội. Nhưng lão phu ở đây, nếu xảy chuyện gì, một mình lão phu tự gánh lấy trách nhiệm. Như vậy chắc Nhâm thủ lãnh yên tâm rồi.

Dù Nhâm Hắc Quì trong lòng chưa hết lo ngại nhưng cũng phải liều lĩnh chịu lời. Hắn quay lại bảo thủ hạ:

- Cảm phiền La nhị gia và Hồ tam gia ra đứng đón đường đừng để cỗ xe bồng chạy đi.

La Đông Minh cùng Hồ Liệt đều lộ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau, nhưng miệng vâng vâng dạ dạ rồi nhảy vọt ra đón đầu cỗ xe bồng. Nếu cỗ xe muốn chạy về phía trước thì phải qua được cửa ải do hai người này canh giữ.

Yên Định Viễn gật đầu nhưng nét mặt không lộ vẻ gì. Lão đưa mắt nhìn Lưu đảo chúa và Bang chúa bang Trúc Phiệt là Lục Xuyên Bình hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lưu đảo chúa cùng Lục bang chúa có thể giúp lão phu ngăn cản cỗ xe kia không?

Hai gã Lưu, Lục trầm ngâm một lúc chưa trả lời. Sau Lưu đảo chúa đưa mắt ra hiệu cho Lục Xuyên Bình rồi chia nhau đứng hai góc thành thế ỷ dốc để bao vây cỗ xe.

Chỉ có Đào Hoa Nương Tử và bọn Kỳ Lam ngũ nghĩa là đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Yên Định Viễn cũng không lên tiếng nhờ họ tham dự vào cuộc bao vây cỗ xe.

Triệu Tử Nguyên theo dõi hành động của mọi người bằng cặp mắt lạnh lùng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Yên Định Viễn quả nhiên không phải hạng tầm thường. Lão chỉ nói vài ba câu là sai khiến được bọn quần hào hành động cho lão. Lão vừa xuất hiện đã khiến đối phương dường như bị áp lực đè nặng trên đầu mà phải khuất phục dưới uy quyền của lão. Cái đó chứng tỏ lão còn là một tay lãnh tụ kiêu hùng một phương."

Tiếp theo mục quang Yên Định Viễn chuyển đến Yên Lăng Thanh và Triệu Tử Nguyên. Mắt lão chiếu ra những tia hàn quang cực kỳ sắc bén.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy mục quang của lão lạnh như băng, sắc như đao kiếm, lòng chàng không khỏi run lên, vội rời mục quang ra chỗ khác.

Yên Lăng Thanh ấp úng:

- Gia gia! Gia gia...

Yên Định Viễn xua tay ngắt lời:

- Thanh nhi bất tất phải nói nhiều. Có điều chi để sau này sẽ giải thích.

Lão dứt lời lạng người bỏ đi, cũng không thèm nhìn tới Triệu Tử Nguyên nữa.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên. Chàng không ngờ đối phương buông tha chàng một cách dễ dàng. Trong đầu óc xoay chuyển ý nghĩ rất mau, chàng cho là Yên Định Viễn lúc này đang bận nhiều công việc trọng yếu phải xử lý nên lão không rảnh để phát lạc chàng. Nhưng việc của lão tất nhiên có liên quan đến Hương Xuyên Thánh Nữ.

Yên Lăng Thanh khẽ nói nhỏ vào tai Triệu Tử Nguyên:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng phụ thân ta chưa chú ý đến ngươi mấy, vậy khi nào có cơ hội thì ngươi trốn đi cho lẹ.

Triệu Tử Nguyên hững hờ hỏi:

- Dường như lệnh tôn đối với tại hạ không có ác ý thì tại sao phải xa lánh lão nhân gia?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Sao ngươi biết gia phụ không có ác ý với ngươi? Hiện giờ lão nhân gia có nhiều việc, chưa thể phân tâm truy cứu đến ngươi. Chẳng lẽ ngươi không trông thấy hay sao? Lạ thiệt! Trước kia đầu óc ngươi sáng suốt như vậy mà sao bây giờ đột nhiên biến thành đần độn đến thế!

Triệu Tử Nguyên lắc đầu không nói gì. Yên Lăng Thanh lại thôi thúc chàng không ngớt. Sau chàng bị bức bách quá liền giả vờ lộ vẻ khùng nói rất khẽ:

- Cô nương đừng nói nhiều nữa hay hơn. Cái mạng nhỏ bé của tại hạ chẳng có chi đáng tiếc. Nếu lệnh tôn phác giác ra cô ngấm ngầm viện trợ người ngoài thì e rằng chính cô không tránh khỏi gia pháp nghiêm ngặt đang chờ đợi để trừng trị cô đó.

Yên Lăng Thanh tức quá sắc mặt tím bầm. Nếu không ở trước mặt quần hào thì cô đã tát Triệu Tử Nguyên mấy cái cho hả giận.

Lúc này Yên Định Viễn đang từ từ đi tới trước cỗ xe bồng. Lão nhìn gã dong xe Mã Tranh nói:

- Phiền ngươi chuyển bẩm quí chủ nhân là có Yên Định Viễn, Bảo chúa Thái Chiêu bảo tới đây, mời quí chủ nhân ra ngoài xe tương hội...

Quần hào nghe lão nói vậy không khỏi sửng sốt.

Hương Xuyên Thánh Nữ tuy xuất hiện trên chốn giang hồ chưa được bao lâu, nhưng oai danh lừng lẫy khắp nơi. Bạn hữu võ lâm đối với mụ đều có lòng kính úy.

Dù ai muốn chiêm ngưỡng dung nhan Thánh Nữ cũng chỉ yêu cầu tên phu xe vén rèm lên một chút để lướt qua trước mặt ngó vào. Tất cả những cử chỉ ngạo mạn đối với Thánh Nữ đều bị ngăn cấm. Thế mà Yên Định Viễn chẳng úy kỵ chi hết, dám yêu cầu Thánh Nữ ra ngoài xe để tương kiến. Trách nào quần hùng chẳng sợ lão.

https://thuviensach.vn

Nhâm Hắc Quì không nhịn được nhìn Yên Định Viễn dùng phép truyền thanh hỏi:

- Yên bảo chúa! Bảo chúa yêu cầu Thánh Nữ ra ngoài tương kiến phải chăng đó là chân ý của Bảo chúa?

Yên Định Viễn cũng dùng phép truyền thanh đáp:

- Ai bảo đó không phải là chân ý của lão phu? Các vị đối với Hương Xuyên Thánh Nữ đem lòng kính úy, nhưng lão phu đã nắm được những cái gì để phanh phui ra gốc gác của mụ. Khi đó các vị sẽ phải giật mình.

Nhâm Hắc Quì ngạc nhiên hỏi:

- Lão biết được gốc gác của Thánh Nữ chăng? Nghe nói Thánh Nữ có mối quan hệ sâu xa với Yến Cung song hậu, nên những người giang hồ đều kính sợ Thánh Nữ.

Hắn vẫn dùng phép truyền âm nhập mật để nói, ngoài Yên Định Viễn không một người thứ ba nào nghe tiếng. Nhưng khi hắn nói đến bốn chữ "Yến Cung song hậu" thì thần sắc hơi biến đổi.

Yên Định Viễn hỏi:

- Yến Cung song hậu ư? Có phải ngươi muốn trỏ vào mấy vị cao nhân tiền bối mà người ta thường đồn đại là... "Linh Võ tứ tước", "Yến Cung song hậu", "Ma Vân Thủ"...?

Thanh âm lão lạnh như băng nhưng có chỗ được tự nhiên. Nhâm Hắc Quì trầm giọng đáp:

- Đúng thế!

Yên Định Viễn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Thuyết đó hoang đường. Đừng nói lời đồn về những dị nhân đó rất vu vơ, mấy chục năm nay chưa thấy ai xuất hiện trên chốn giang hồ. Dù những vị đó còn sống ở thế gian thì làm sao Hương Xuyên Thánh Nữ lại có quan hệ với họ được?

Lão nói tới đây chợt động tâm nghĩ lại ngày trước ở Thái Chiêu bảo đã xuất hiện một văn sĩ trung niên. Võ công văn sĩ này có nhiều chỗ tương tự như Linh Võ tứ tước, sau Triệu Tử Nguyện lại thi triển "Thái Ất Mê Tông Bộ", độc môn của Thái Ất Tước. Những cái đó đủ chứng minh mấy vị cao nhân tiền bối kia tái xuất giang hồ.

https://thuviensach.vn

Mấy người đang dùng phép truyền âm nghị luận thì bị tên phu xe Mã Tranh cắt đứt. Gã nói:

- Tệ chủ nhân sai tại hạ đáp lời: Ngài chỉ nghe nói Bảo chúa Thái Chiêu bảo là Triệu Phi Tinh. Triệu bảo chúa đã bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ sát hại hai chục năm trước rồi, ngài không hiểu có vị tân Bảo chúa nào ở Thái Chiêu bảo cả.

Phải chăng các hạ muốn bắt chước bọn lục lâm thảo mãng chiếm trái núi làm sơn vương, các hạ cũng chiếm lấy Thái Chiêu bảo đang lúc vô chủ rồi tự xưng là Thái Chiêu bảo chúa?

Yên Định Viễn nở nụ cười nham hiểm hỏi lại:

- Ngươi đại diện cho quí chủ nhân trả lời lão phu, nhưng có thay mặt y để động thủ được không?

Mã Tranh đáp:

- Các hạ có ý muốn vậy thì tiểu nhân cũng phải bồi tiếp.

Yên Định Viễn hỏi:

- Lão phu hãy thu thập ngươi trước để xem quí chủ nhân có xuất hiện hay không?

Mã Tranh toan tung mình nhảy xuống thì đột nhiên thấy rèm xe vén lên. Một bóng người nhỏ bé vọt ra hạ xuống trước mặt Yên Định Viễn...

Quần hào chú ý nhìn ra thấy đây là một thiếu nữ cung trang nhan sắc rất xinh đẹp.

Tỳ nữ cung trang dương cặp mắt đen láy nhìn thẳng vào mặt Yên Định Viễn một lúc rồi mở miệng anh đào lên tiếng ra chiều kinh ngạc:

- Ủa! Té ra là lão này. Yên đại Bảo chúa! Nữ chủ nhân của tiểu tỳ sai tiểu tỳ ra lãnh giáo mấy cao chiêu của Bảo chúa.

Yên Định Viễn hắng dặng một tiếng chưa nói năng gì. Tỳ nữ cung trang thấy đối phương lạnh nhạt liền tức giận hỏi:

- Phải chăng Yên bảo chúa không thèm động thủ ra chiêu với tiểu nữ?

Yên Định Viễn đáp:

- Quí chủ nhân đã phái cô ra ứng chiến chắc là nắm vững phần thắng. Vậy cô ra chiêu trước đi!

Nữ tỳ cung trang hỏi:

https://thuviensach.vn

- Việc chi phải nóng nảy? Tệ chủ nhân muốn hỏi các hạ trước vì lẽ gì muốn ngăn cản cỗ xe này?

Yên định Viễn đáp:

- Cái đó để cho Thánh Nữ thân hành xuất diện, lão phu sẽ trình bày.

Tỳ nữ cung trang dương cặp lông mày xinh đẹp lên vung chưởng đánh ra.

Phát chưởng này kình phong rít lên veo véo uy mãnh phi thường.

Bao nhiêu cao thủ trong trường không ngờ tỳ nữ cung trang là hàng nữ lưu mà chưởng lực thâm hậu đến thế, thực chẳng kém gì những tay cao thủ nội gia.

Nếu ai bị chưởng lực đánh trúng tất bị trọng thương.

Yên Định Viễn nghiêng mình né tránh.

Tỳ nữ cung trang vung bàn tay ngọc lên phóng liền năm, sáu chưởng.

Những phát chưởng về sau càng lợi hại.

Yên Định Viễn buông tiếng cười lạt, chấp hai tay vào phóng chưởng đánh "sầm" một tiếng khiến người ta cơ hồ thủng cả màng tai, dĩ nhiên nó làm tiêu tan năm, sáu phát chưởng của đối phương đánh tới.

Tỳ nữ cung trang quát:

- Lão này quả nhiên giỏi thiệt! Thử tiếp một chiêu nữa của ta.

Thị nghiến răng ken két, phóng chưởng đánh tạt ngang. Đồng thời thị di chuyển thân hình từ tả sang hữu rồi từ hữu sang tả, giống hệt con bướm xuyên hoa, khiến người ngó thấy phải lóa mắt. Chẳng những thân pháp thị rất mau lẹ, mà thủ pháp phóng chưởng cũng tuyệt diệu! Bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công mãnh liệt khiến đối phương không kịp đề phòng rồi đi đến chỗ thất bại.

Yên Định Viễn ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- "Con nha đầu này tuy còn nhỏ tuổi mà thân thủ ghê gớm, chứ không phải hạng tầm thường. Ta phải coi chừng mới được."

Lão còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì ả nữ tỳ đã vung ngọc thủ đánh vào trước mặt lão.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Trong Rừng Sâu Mở Cuộc Hội Đàm

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, quần hào đứng quan chiến trong lòng cực kỳ hồi hộp vì Yên Định Viễn là một tay cao thủ số nhất số nhị trong võ lâm hiện nay. Bản lãnh lão trên đời ít ai bì kịp mà bây giờ bị một cô gái vô danh hãm vào vòng nguy hiểm khiến mọi người cơ hồ không dám tin ở mắt mình.

Nữ tỳ cung trang quát lên một tiếng, chưởng lực ào ạt xô tới như nước thủy triều. Ả đánh một đòn rất nặng.

Yên Định Viễn phóng chưởng bên trái ra một cách hời hợt. Những người bàng quang chưa nhìn rõ lão dùng thủ pháp gì bức bách ả nữ tỳ phải lùi lại năm bước.

Mới trong chớp mắt, cục diện đã hoàn toàn thay đổi. Nữ tỳ phải bỏ thế công vì phát chưởng của Yên Định Viễn chấn động làm cho cánh tay thị tê chồn, không thể nào tiếp tục tấn công mãnh liệt được nữa.

Yên Định Viễn không thừa cơ truy kích. Lão thu chưởng về, trầm giọng hỏi:

- Cô nương ra tay giống hệt như gia tổ của nhà Lam Yên tại Yến cung. Xin hỏi cô nương có phải là thị tỳ ở Yến cung không?

Lão vừa hỏi câu này khiến mọi người trong trường đều hồi hộp. Nguyên Yến Cung song hậu cùng Linh Võ tứ tước và Ma Vân Thủ được người ta đồn đại là những nhân vật thâm niên trong võ lâm từ mấy chục năm nay. Yến cung cũng như Thủy Bạc là hai nơi cấm địa rất thần bí trong võ lâm. Hai địa phương này chẳng những không ai biết nó ở đâu mà cả mấy vị dị nhân giống thần tiên dường như cũng chưa từng xuất hiện trên chốn giang hồ. Vì thế mà bọn Nhâm Hắc Quỳ chưa được nhìn rõ chân tướng họ. Hiện

https://thuviensach.vn

giờ đột nhiên có một thị nữ ở Yến cung xuất hiện trước mặt quần hào, làm gì chẳng khiến cho mọi người hồi hộp trong lòng. Dù đây chỉ là lời Yên Định Viễn phỏng đoán.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Quả đúng như lời Yên Định Viễn, ả tỳ nữ cung trang này xuất thân từ Yến cung thì chủ nhân của thị là Hương Xuyên Thánh Nữ cũng nhất định có mối liên quan với Yến cung, không chừng Thánh Nữ còn là một trong Yến Cung song hậu. Vừa rồi ta hốt hoảng nhìn Thánh Nữ hao hao giống mẫu thân thì ra mình mắt hoa nhận lầm. Mẫu thân ta không phải là người Yến cung. Điềm này chắc chắn lắm, còn nghi ngờ gì nữa."

Nữ tỳ cung trang mỉm cười hỏi lại:

- Tùy ý các hạ muốn đoán thế nào thì đoán. Các hạ còn muốn động thủ nữa không?

Yên Định Viễn ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Dù Yến Cung song hậu đích thân đến đây, lão phu cũng mong được lãnh giáo tuyệt nghệ của các vị. Tiểu cô nương, chưởng pháp của cô tuy tinh thâm thật nhưng hỏa hầu chưa đủ, không thể địch nổi lão phu. Nếu trong mình cô có khí giới thì lấy ra mà sử dụng. Bằng không chỉ vài chiêu là cô chẳng chết cũng bị thương về tay lão phu.

Nữ tỳ cung trang hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Ai không biết Yên đại Bảo chúa sở trường về kiếm thuật. Sau Tạ Kim Ấn, các hạ là kiếm thuật gia đệ nhất trong võ lâm. Tiểu nữ mà rút kiếm ra là các hạ có thể đường hoàng dùng kiếm để ứng chiến. Phải vậy không?

Yên Định Viễn cười mát, không trả lời. Tiếng cười trầm trầm khiến người ta cảm thấy cao thâm khôn lường.

Tỳ nữ cung trang rút binh khí ra đánh "soạt" một tiếng. Đây là một đôi hộ thủ trường câu. Tay mặt thị tung câu ra lấp loáng, đâm tới rất mau lẹ. Cây câu tay phải phóng ra rồi, cây câu tay trái theo phương hướng trái ngược đâm tới đối phương. Câu pháp rất là kỳ bí, ẩn hiện vô thường khiến đối phương khó nỗi đề phòng.

Yên Định Viễn lùi lại mấy bước, xoay tay vận kình rung lên một cái.

https://thuviensach.vn

“Choang” một tiếng vang dội! Một luồng bạch quang vọt ra. Lão đã cầm thanh trường kiếm trong tay. Ánh mặt trời chiếu vào thanh kiếm lóe ra trăm ngàn đạo hào quang. Yên Định Viễn dùng kiếm khí hộ thân, không cần để ý đến tỳ nữ phóng câu công kích. Lão phản công tới tấp khiến cho tỳ nữ cung trang sợ tái mặt.

Thị bị kiếm khí của đối phương áp chế phải lùi hoài.

Đột nhiên trong xe có thanh âm nữ nhân rất lọt tai vang lên:

- Lê Hinh, ngươi không chống nổi kiếm pháp của Yên Định Viễn đâu. Hãy lùi lại mau.

Nữ tỳ cung trang dạ một tiếng, toan thu câu nhảy ra ngoài vòng chiến, nhưng bị kiếm chiêu của Yên Định Viễn vây kín không chịu buông tha, khiến thị sợ toát mồ hôi trán nhỏ giọt.

Yên Định Viễn lên giọng the thé:

- Chậm quá rồi, lão phu phải chém chết ngươi xong sẽ bức bách chủ nhân ngươi phải chường mặt ra.

Cặp mắt cú vọ của lão nổi sát khí rùng rợn. Quần hào thấy thế ai cũng hít một hơi khí lạnh, đều cho Yên Định Viễn có ý giết chết tỳ nữ ngay đương trường.

Yên Định Viễn phóng kiếm ráo riết, kiếm khí giàn giụa khắp nơi. Tỳ nữ cung trang chống đỡ cực kỳ vất vả.

Ả tỳ nữ lâm vào tình trạng không chống đỡ được nữa. Chỉ trong vòng ba chiêu tất thị phải đắm ngọc chìm hương dưới lưỡi kiếm của Yên Định Viễn.

Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng quát:

- Thu kiếm về.

Một bóng người như mầu hoa đào thấp thoáng. Mọi người nhìn lại thì bóng người này chính là Đào Hoa Nương Tử. Một bông hoa đào từ tay áo mụ bay vọt ra.

Lưu đảo chúa buột miệng hô:

- “Long Trì Phiêu Hoa”. “Long Trì Phiêu Hoa”.

Bông hoa đào từ từ bay lên không nhảy múa hồi lâu không rớt xuống. Vèo một cái, Yên Định Viễn đã dùng kiếm chém hoa đào làm hai nửa.

Tỳ nữ cung trang nhân cơ hội này, thu câu về nhảy lên xe.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Đào Hoa Nương Tử, Nương Tử không muốn sống nữa hay sao?

Đào Hoa Nương Tử mỉm cười đáp:

- Con người ai chẳng có lòng thương hương tiếc ngọc. Sao Yên quan nhân lại nỡ hạ độc thủ với đàn bà con gái? Tiện thiếp cùng vị tiểu cô nương kia cùng là thân phận nữ nhi nên phải ra tay viện trợ, Yên bảo chúa thử nghĩ coi làm vậy có phải không?

Yên Định Viễn đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Lão phu khám phá ra cô nương đây là dòng dõi người thị tỳ của Yến cung mà Đào Hoa Nương Tử mượn cơ hội này để vành mạnh với người trong Yến cung. Ha ha! Cử động a dua đó còn ai bảo là không phải được?

Lão nói tới đây, đột nhiên xịu mặt xuống rồi đổi thành giọng lạnh như băng nói tiếp:

- Có điều đáng tiếc là Nương Tử chiêu đãi Yến cung thì đắc tội với Thái Chiêu bảo. Bây giờ Nương Tử chuẩn bị gánh lấy hậu quả.

Đào Hoa Nương Tử cười lạt, không nói gì.

Thanh âm trong trẻo rất lọt tai ở trên xe lại vọng lên:

- Giữa tiện thiếp và Yên bảo chúa có thù hằn gì mà Bảo chúa chẳng những định ngăn cản cỗ xe, lại còn muốn hạ sát cả tên nữ tỳ của tiện thiếp nữa?

Yên Định Viễn lạnh lùng đáp:

- Lão phu không nói chuyện với người cách nhau một bức màn. Thánh Nữ muốn chất vấn với lão phu điều gì sao không ra ngoài này?

Hương Xuyên Thánh Nữ thở dài hỏi lại:

- Tiện thiếp không ra không được hay sao?

Yên Định Viễn đáp:

- Xem chừng bữa nay đành phải khuất tất Thánh Nữ một chút.

Hương Xuyên Thánh Nữ thở dài nói:

- Thế cũng được. Có điều các hạ đã cố chấp như vậy thì rồi đây có hối hận cũng không kịp nữa.

Tên phu xe từ từ vén một góc rèm lên.

https://thuviensach.vn

Mọi người nín thở hồi lâu mà thủy chung vẫn không thấy Hương Xuyên Thánh Nữ ra ngoài xe. Yên Định Viễn tức giận hỏi:

- Phải chăng Thánh Nữ muốn chọc giận lão phu?

Hương Xuyên Thánh Nữ ngồi trong xe đáp:

- Xin các hạ hãy coi vật này rồi hãy nổi giận.

Thánh Nữ dứt lời, từ từ đưa thanh trường kiếm ra ngoài rèm.

Ả nữ tỳ cung trang đón lấy thanh kiếm vung lên một cái. Lập tức những điểm kiếm quang vọt ra, ánh sáng mặt trời chiếu vào biến thành rực rỡ. Những luồng hàn khí làm cho người ta lạnh buốt thấu xương.

Quần hào thấy thế, trầm trồ khen ngợi:

- Thật là một thanh bảo kiếm!

Lúc nhìn kỹ lại thì thanh kiếm đó đã mất một nửa, tựa hồ bị người dùng nội lực bẻ gẫy. Chỗ kiếm gãy bằng bặn và nhẵn nhụi như lưỡi đao sắt chặt vào.

Yên Định Viễn biến sắc. Lão chú ý nhìn thanh kiếm gãy thấy chuôi kiếm có khắc chữ "Triệu" và khảm một vòng tròn như hình mặt trời.

Triệu Tử Nguyên sinh lòng ngờ vực nhìn Yến Lăng Thanh hỏi:

- "Kim Nhật đoạn kiếm". Thanh "Kim Nhật đoạn kiếm" này có phải bữa trước treo ở phòng cô nương không?

Yến Lăng Thanh đáp:

- Đúng rồi! Còn tại sao nó lọt vào trong tay Hương Xuyên Thánh Nữ thì ta cũng không hiểu rõ.

Bỗng nghe Hương Xuyên Thánh Nữ ngồi trong xe hỏi:

- Tiện thiếp nghe nói Yên bảo chúa đã được hai thanh kiếm gãy trong đó có thanh "Kim Nhật kiếm" của nhà họ Triệu, chẳng hiểu có đúng không?

Yên Định Viễn trầm giọng đáp:

- Đúng rồi, lão phu có thanh "Kim Nhật đoạn kiếm" giống hệt thanh kiếm cụt của Thánh Nữ vậy. Vậy Thánh Nữ giải thích cho nghe.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất giọng:

- Giản dị lắm, trong hai thanh tất có một thanh là giả.

Yên Định Viễn hỏi:

- Theo ý Thánh Nữ thì thanh Kim Nhật của lão phu là giả hay sao?

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Thanh kiếm của tiện thiếp là của thật thì dĩ nhiên thanh kiếm của các hạ là giả, không còn nghi ngờ gì nữa.

Yên Định Viễn cười lạt nói:

- Thánh Nữ nói giỡn rồi, lão phu đâu có thể tin được lời nói hàm hồ của Thánh Nữ.

Quần hào thấy Yên Định Viễn và Hương Xuyên Thánh Nữ tranh chấp nhau về thanh kiếm gãy vô giá trị đều lấy làm kỳ mà chẳng hiểu ra làm sao.

Hương Xuyên Thánh Nữ lại nói:

- Để tiện thiếp đọc một bài thơ cho các hạ nghe.

Yên Định Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Thơ gì?

Hương Xuyên thánh nữ khẽ ngâm:

- "Gió thu lạnh buốt thổi qua sông, Kiếm gẫy hồ xanh..."

Câu thứ hai thánh nữ đọc một nửa rồi dừng lại.

Yên Định Viễn không nhịn được đọc tiếp:

- "Kiếm gãy hồ xanh sóng chập trùng."

Đột nhiên lão biến sắc, dằn từng tiếng:

- Nếu quả Thánh Nữ có liên quan với người kia thì mối hoài nghi trong lòng lão phu quả đã không sai.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Các hạ hoài nghi điều gì? Tiện thiếp có liên quan với ai?

Yên Định Viễn trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lão phu còn đang ngẫm nghĩ, chẳng hiểu có nên nói ra hay không.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Các hạ đừng nói nữa, để tiện thiếp đoán coi.

Bất thình lình trong cỗ xe bỗng có bóng vàng thấp thoáng. Một bóng người mặc áo vàng, lối ba mươi tuổi, mặc ngọc môi son, da dẻ mịn màng, phong độ rất cao sang khiến người ta nghi là Hằng Nga giáng thế.

Bao nhiêu tay cao thủ trong trường vừa ngó thấy người này đã điên đảo tâm hồn.

Đào Hoa Nương Tử thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Thánh Nữ là một giai nhân tuyệt sắc. Đến tiểu phụ cũng mê mẩn tâm thần, chứ đừng nói những gã trai tơ...

Hương Xuyên Thánh Nữ cười khanh khách đáp:

- Vừa rồi nhờ đại thư giải vây cho Lê Hinh, tiện thiếp chưa kịp cảm tạ.

Thánh Nữ nói xong, gót sen thoăn thoắt tiến về phía Yên Định Viễn. Từ cái chau mày đến cất tay nhấc chân của nàng đều nhẹ nhàng thanh nhã, điệu bộ rất ngoạn mục.

Triệu Tử Nguyên không bỏ sót một cử động nào của Hương Xuyên Thánh Nữ từ lúc bà ta trên xe bước xuống. Dĩ nhiên chàng nhìn thấy nhãn quang của mọi người đều ra chiều khác lạ. Nhưng ý niệm trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn. Chàng định thần lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Ta càng nhìn kỹ mặt mũi Thánh Nữ càng thấy y giống hệt mẫu thân. Có điều y còn kém mẫu thân bảy, tám tuổi. Sau này khi ta gặp mẫu thân phải hỏi cho biết rõ tại sao người lại giống Hương Xuyên Thánh Nữ như đúc?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Yến Lăng Thanh đứng lên kéo áo chàng hỏi:

- Không ngờ Hương Xuyên Thánh Nữ là một phụ nhân đứng tuổi, mà sao ngươi ngó y đến thộn mặt ra, muốn chuyển mục quang ra chỗ khác cũng không được nữa?

Nàng nói câu này bằng một giọng chua chát, thanh âm cũng biến thành lạnh nhạt, Triệu Tử Nguyên hoang mang:

- Tại hạ... tại hạ...

Yến Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Ngươi làm sao? Hồn vía ngươi bị Thánh Nữ thu hết rồi phải không?

Thậm chí ngươi nói không ra lời. Hừ! Bọn đàn ông các ngươi hễ thấy đàn bà xinh đẹp là như ngây như dại, tưởng chừng mạng sống của mình cũng coi là thường.

Triệu Tử Nguyên trong lúc nhất thời chưa tìm ra được lời giải thích, chỉ gượng cười chứ không nói gì.

Yến Lăng Thanh xoay mình ngó ra chỗ khác, không lý gì đến chàng nữa.

Hồi lâu Triệu Tử Nguyên ngập ngừng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Làm sao cô nương phải tức giận? Thực ra dong mạo cô so với Thánh Nữ cũng chẳng kém gì. có điều kẻ gầy người mập hơn nhau một chút, còn thì mỗi người một vẻ, xuân lan thu cúc mặn mà cả hai.

Yên Lăng Thanh đổi giận làm vui đáp:

- Ai mà nghe được cái miệng trơn như bôi mỡ của ngươi?

Thực ra lòng nàng rất cao hứng. Tay mân mê tà áo, hai má ửng hồng. Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm lấy làm kỳ. Hiện giờ Yên Lăng Thanh lộ cái thẹn thùng của người nhi nữ, bao nhiêu tính khí quật cường lấn át kẻ khác đều biến mất hết.

Nàng sực nhớ tới điều gì liền hỏi:

- Này! Ngươi có phát giác ra điều gì khả nghi không?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi lại:

- Phải chăng cô muốn nói chuyện liên quan đến Hương Xuyên Thánh Nữ?

Yên Lăng Thanh Khẽ đáp:

- Đúng thế! Cỗ xe ngựa của Hương Xuyên Thánh Nữ giống hệt cỗ xe của căn nhà xanh ở Thủy Bạc mà lão tàn phế ngồi đó. Cả kích thước hai xe cũng đúng như nhau, lại dường như do tay một người thợ làm ra. Chẳng lẽ ngươi không thấy chỗ khả nghi đó ư?

Triệu Tử Nguyên toan trả lời thì lúc này Hương Xuyên Thánh Nữ đã bước tới trước mặt Yên Định Viễn, bà khép nép thi lễ và cất giọng rất ngọt ngào:

- Nếu các hạ không phản đối thì xin mời các hạ rời gót đến khu rừng rậm phía sau thạch đình, tiện thiếp có điều muốn mật đàm với các hạ...

Yên Định Viễn trong dạ hồ nghi, lão làm việc gì cũng tính toán cẩn thận chứ không cẩu thả. Đột nhiên Hương Xuyên Thánh Nữ mời lão đến chỗ vắng mật đàm, lão không nghĩ ra nàng có dụng ý gì nên ngần ngại hồi lâu không trả lời được.

Gã dong xe là Mã Tranh lớn tiếng:

- Tệ chủ nhân chưa từng ra ngoài xe tương kiến với ai, bữa nay ngài phá lệ với các hạ. Chẳng lẽ các hạ lại cự tuyệt lời mời của ngài ư?

Yên Định Viễn lại cười nhạt. Thái độ của lão vẫn lạnh lẽo thâm trầm.

https://thuviensach.vn

Quần hào thấy Yên Định Viễn giữ được công phu trấn tĩnh, không để ngoại vật làm dao động, nên trong lòng đều kính phục lão vô cùng. Ai cũng tự biết nếu dịch địa vị mình ở vào tình trạng này thì không trầm tĩnh được đến thế. Đây cũng là một điểm Yên Định Viễn tỏ ra hơn người.

Hương Xuyên Thánh Nữ mỉm cười nói:

- Chắc Yên bảo chúa sợ tiện thiếp đã bày cạm bẫy trong rừng rậm. Nếu các hạ có điều úy kỵ thì tiện thiếp cũng không miễn cưỡng đẩy các hạ vào con đường khó xử.

Yên Định Viễn không chịu nổi lời nói khích, liền cười nửa miệng đáp:

- Thánh Nữ đã nói vậy, lão phu đành theo gót Thánh Nữ vào rừng một phen để nghe lời dạy bảo cũng không sao.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất bước tiến về phía trước. Yên Định Viễn theo sau, chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã mất hút vào trong khu rừng rậm.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy một mối xúc động rất cổ quái. Chàng nhìn Yên Lăng Thanh nói:

- Cô nương hãy chờ một chút. Tại hạ muốn đi theo coi một chút rồi trở về ngay.

Yên Lăng Thanh chưa kịp hỏi vì duyên cớ gì thì Triệu Tử Nguyên đã rảo bước đi luôn.

Trên đường đột nhiên bóng người vọt ra. Nhâm Hắc Quỳ và Lục Xuyên Bình đã ngăn chận lối đi của Triệu Tử Nguyên. Lục Xuyên Bình cất tiếng lạnh lùng:

- Ngươi định làm gì thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ muốn theo họ vào rừng coi. Sao hai vị lại cản đường?

Nhâm Hắc Quỳ lạnh lùng:

- Ngươi nói vậy để gạt con nít thì được, còn bọn ta đây là những tay lão luyện giang hồ thì đừng giở trò.

Hắn chưa dứt lời, Đào Hoa Nương Tử đứng bên xen vào:

- Cứ để cho gã đi.

Nhâm Hắc Quỳ ngạc nhiên:

https://thuviensach.vn

- Đào Hoa Nương Tử, Nương Tử nói giỡn chăng? Thằng nhỏ này...

Đào Hoa Nương Tử mặt lạnh như sương, ngắt lời:

- Thằng nhỏ này muốn đi đâu cứ để gã tùy tiện. Nhâm đương gia, Lục bang chủ, hai vị lấy lý do gì để ngăn cản gã?

Nhâm Hắc Quỳ và Lục Xuyên Bình không ngờ Đào Hoa Nương Tử lại o bế một gã thiếu niên lạ mặt. Hai người đứng thộn mặt ra. Cả Triệu Tử Nguyên cũng ngạc nhiên. Sau một lúc, Nhâm Hắc Quỳ nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Đào Hoa Nương Tử nói phải lắm, chúng ta chẳng có lý do gì để ngăn cản gã tiểu tử này...

Hắn nói tới đây, đột nhiên vung tay điểm tới. Một dây chỉ phong tập kích Triệu Tử Nguyên. Hai người đứng gần nhau mà Nhâm Hắc Quỳ nhằm trúng huyệt đạo không trật mảy may.

Triệu Tử Nguyên thấy Nhâm Hắc Quy vẻ mặt ra chiều bất thiện lại tập kích một cách đột ngột, chàng vội cúi mình xuống, hai chân chàng giao nhau chuyển động điểm trên không mấy cái.

Bộ pháp chàng coi như nước chảy mây trôi. Vị trí cùng đúng thời gian đều bước rất đúng. Thân pháp của chàng lúc này bất giác đi vào "Thái Ất Mê Tung Bộ" mà văn sĩ trung niên đã truyền thụ cho.

Nhâm Hắc Quỳ điểm vào quãng không, hắn biến sắc nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Nhậm mỗ coi lầm ngươi mất rồi.

Đào Hoa Nương Tử lướt người về phía trước trầm giọng hỏi:

- Ta đã bảo để gã đi, phải chăng Nhâm đương gia muốn coi chiêu thức "Long Trì Phiêu Hoa" của Ngũ Hoa Động?

Nhâm Hắc Quỳ ngẫm nghĩ một chút rồi cùng Lục Xuyên Bình lạng người tránh sang bên để nhường lối. Nhâm Hắc Quỳ vẻ mặt âm trầm nói:

- Sở dĩ Nhâm mỗ nhường lối là vì vụ này không liên quan gì đến mình. Đào Hoa Nương Tử, Nương Tử nhìn nhận cho rõ, đừng tưởng bọn tại hạ sợ chiêu "Long Trì Phiêu Hoa" của Ngũ Hoa Động mà phải nhượng bộ...

Triệu Tử Nguyên không chờ hắn nói hết lời đã tung mình vọt vào rừng rậm.

https://thuviensach.vn

Chàng vừa vào rừng đã nghe tiếng cỏ lay động, rồi tiếng người nói chuyện vọng lại. Chàng nghe Yên Định Viễn nói:

-... Thánh Nữ đừng quanh co nữa, bây giờ chúng ta bàn thẳng vào việc chính...

Triệu Tử Nguyên cảnh giác, vội dừng chân lại lắng tai nghe thì thấy Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Dĩ nhiên là bàn việc chính. Tiệp thiếp mời các hạ tới đây chẳng phải để nói chuyện bâng quơ.

Thánh Nữ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi ở trên đường các hạ đã bức bách tiện thiếp phải giơ thanh "Kim Nhật đoạn kiếm" ra trước mặt mọi người. Vậy các hạ có dụng ý gì?

Yên Định Viễn đáp:

- Thánh Nữ hãy nói chuyện có liên quan đến thanh đoạn kiếm đi!

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Ngoài "Kim Nhật kiếm" còn "Hàn Nguyệt kiếm" và "Phiên Tinh kiếm" là ba thanh kiếm gãy. Hai chục năm trước đây, cả ba thanh kiếm này cùng bị một tay cao thủ tuyệt đỉnh ở gần Thúy Hồ vận nội lực bẻ gãy kiếm. Tiện thiếp nói vậy có đúng không?

Yên Định Viễn trầm giọng đáp:

- Thánh Nữ nói tiếp đi!

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Người đó kiếm thuật cao thâm, độc bộ thiên hạ. Nhưng đêm hôm ấy bị ba tay cao thủ cái thế hiệp lực vây công. Sau khi trao đổi ngàn chiêu, hắn dần dần lâm vào tình trạng không chống nổi...

Yên Định Viễn chau mày cãi:

- Chỉ có hai tay cao thủ cái thế chứ không phải ba.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp không nói trật. Đêm hôm ấy quả có ba người tham dự vào cuộc này. Ngoài Yên bảo chúa và Võ Khiếu Thu còn một tay cao thủ thần bí liên thủ với hai vị. Rất có thể người thần bí kia có bản lãnh cao thâm hơn hết trong ba người này.

https://thuviensach.vn

Nàng nói câu này khiến cho Yên Định Viễn, con người lão luyện giang hồ, phi thường trấn tĩnh, đột nhiên phải biến sắc. Hồi lâu lão không nói lên lời.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói tiếp:

- Số đông trong võ lâm chỉ biết các hạ cùng Võ Khiếu Thu liên thủ trừ diệt địch nhân mà không biết tới tay cao thủ thần bí kia đã tham dự vào cuộc đó. Cũng có thể các hạ cùng Võ Khiếu Thu cố ý phao ngôn vì có chỗ dụng ý, song đến nay tiện thiếp vẫn chưa điều tra ra điểm này.

Yên Định Viễn nở nụ cười âm thầm đáp:

- Thánh nữ biết nhiều đấy. Ha ha...

Lão vừa cười vừa phóng hai tay một cách đột ngột nhằm quét vào cổ tay Hương Xuyên Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ không kịp né tránh, huyệt mạch nàng bị mười đầu ngón tay của Yên Định Viễn nắm giữ. Hương Xuyên Thánh Nữ tuyệt không lộ vẻ sợ hãi chút nào, nàng nói:

- Người kia bị ba tay cao thủ vây đánh, hắn sử dụng ba thanh kiếm và lúc lâm tử đã vận nội lực bẻ gãy hết. Sau vụ này ba thanh kiếm gãy không hiểu ra sao?

Yên Định Viễn hỏi:

- Thánh Nữ nhắc tới chuyện kiếm gãy. Phải chăng đã biết những chuyện bí mật về đoạn kiếm?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì ba thanh kiếm gãy kia có ẩn ấu một chuyện bí mật kinh thế hãi tục. Yên bảo chúa hết sức thu góp ba thanh kiếm gãy thì chắc còn hiểu vụ này hơn tiện thiếp nhiều.

Yên Định Viễn trầm giọng nói:

- Thánh Nữ chưa nói đến tên họ người kia.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Người kia là ai. Tiện thiếp tưởng không nên nói ra.

Triệu Tử Nguyên ẩn trong bóng tối dần dần tìm ra manh mối, chàng nghĩ bụng:

- “Người mà bọn họ nói đây là Tạ Kim Ấn... phải chăng là Tạ Kim Ấn?”

https://thuviensach.vn

Giữa lúc Triệu Tử Nguyên sóng lòng dào dạt thì một bóng người áo trắng cao lớn đã lướt tới phía sau chàng không một tiếng động.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Sư Hổ Mang Toan Hại Hiền Lương

Bóng trắng cố ý phát ra một chút tiếng động. Triệu Tử Nguyên vội quay đầu nhìn lại thì thấy một người đứng ở phía sau. Người này mặc bạch bào đã tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên.

Triệu Tử Nguyên suýt nữa buột miệng la, nhưng Tư Mã Đạo Nguyên để ngón tay lên môi ra hiệu cho chàng kín tiếng.

Trống ngực đánh thình thình, chàng tự hỏi:

- "Tư Mã Đạo Nguyên xuất hiện lúc này là vừa khéo, không sớm không muộn. Lão xuất hiện không phải là chuyện ngẫu nhiên, tất có liên quan tới vụ kia."

Triệu Tử Nguyên cố nén nổi băn khoăn, chàng ngảnh đầu trông sang bên này, nhưng thấy Tư Mã Đạo Nguyên đứng ở sau lưng chàng không nhúc nhích. Tuy chàng biết rõ lão không có ác ý gì với mình, nhưng chàng vẫn có cảm giác hoang mang.

Yên Định Viễn cất giọng âm trầm:

- Lão phu nói cho Thánh Nữ hay, người mà Thánh Nữ nhắc tới đó là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Ha ha! Tạ Kim Ấn đã chết lâu năm, da thịt rữa nát hết, bất quá còn lại nắm xương trắng. Vậy mà lão phu không dám nhắc tới hắn ư?

Tư Mã Đạo Nguyên nghe nói mắt chiếu ra những tia sáng khác lạ. Triệu Tử Nguyên đứng xoay lưng vào lão nên không phát giác thái độ của lão được.

Hương Xuyên Thánh Nữ lạnh lùng hỏi:

- Thế thì Tạ Kim Ấn quả đã chết về tay của ba vị rồi. Ngoài Võ Khiếu Thu, và các hạ còn một tay cao thủ thứ ba là ai?

https://thuviensach.vn

Giọng nói của Thánh Nữ hạ thấp xuống mà không giấu được nỗi run sợ.

Yên Định Viễn lạnh lùng đáp:

- Lão phu không thể trình bày được.

Ngừng lại một chút lão nói tiếp:

- Dù Thánh Nữ có biết hắn là ai cũng bằng vô dụng, vì... vì...

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Vì làm sao?

Yên Định Viễn nói dằn từng tiếng:

- Vì lão phu đã nhất quyết ra tay siêu độ cho Hương Xuyên Thánh Nữ để đưa về Tây Thiên Cực Lạc.

Hương Xuyên Thánh Nữ hững hờ hỏi:

- Tiện thiếp muốn biết vì nguyên nhân gì mà các hạ định giết tiện thiếp được chăng?

Yên Định Viễn nở nụ cười đanh ác đáp:

- Những ngày gần đây lão phu đã ngấm ngầm theo dõi hành vi của Thánh Nữ, và đã sinh lòng ngờ vực Thánh Nữ có mối liên quan với Tạ Kim Ấn. Hiện giờ theo lời Thánh Nữ thì mối hoài nghi của lão phu không phải là vô căn cứ.

Hương Xuyên Thánh Nữ ngắt lời:

- Vì vậy mà các hạ quyết định hạ sát tiện thiếp ư?

Thánh Nữ nói tới đây đột nhiên nhếch mép bật cười. Tiếng cười của Thánh Nữ cũng như tiếng nói nghe rất lọt tai.

Yên Định Viễn hỏi:

- Có điều chi mà cười? Mười ngón tay của lão phu vẫn giữ huyệt mạch Thánh Nữ. Lão phu chỉ tăng gia kình lực một chút là Hương Xuyên Thánh Nữ đẹp như thiên tiên đã thành đá nát vàng phai.

Hương Xuyên Thánh Nữ lạnh lùng nói:

- Các hạ nên thu tay về, buông tiện thiếp đi là hơn.

Yên Định Viễn ngạc nhiên, hỏi:

- Thánh Nữ bảo sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiện thiếp không hiểu gì về võ nghệ, nhưng nói thế không phải là tiện thiếp chưa dùng võ công. Yên bảo chúa là người biết nhiều hiểu rộng, có nghe ai nói đến một thứ thần công bí mật kêu bằng "Tàn Nhan bí truyền tâm pháp" bao giờ chưa?

Yên Định Viễn giật mình kinh hãi, buột miệng hỏi lại:

- Cái đó là của Yến cung. Lúc thi triển tâm pháp, dung nhan hoàn toàn biến đổi thành xấu như quỷ sứ. Công phu này khiến cho địch nhân và mình hai bên cùng chết, có đúng thế không?

Hương Xuyên Thánh Nữ gật đầu đáp:

- Các hạ nghe qua lai lịch về "Tàn Nhan tâm pháp" thì tất nhiên đã hiểu, dù là người không biết võ công cũng có thể thi triển tâm pháp đó để ngọc đá cùng ra tro hết. Tình thực mà nói thì tiện thiếp rất thương hại dong mạo của mình.

Nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì quyết chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện sử dụng "Tàn Nhan tâm pháp". Mong rằng Yên bảo chúa đừng bức bách tiện thiếp thái quá.

Yên Định Viễn càng nghe đối phương nói càng khiếp sợ. Ngoài mặt lão cố giữ vẽ thản nhiên, nhưng từ từ buông tay Thánh Nữ ra thu về.

Chắc là hai bên đã đấu nhau mội hồi và Hương Xuyên Thánh Nữ đã chiếm thượng phong.

Yên Định Viễn tuy trong bụng chứa đầy kế hoạch mà không có cách nào thi triển được. Mười mấy năm nay, bây giờ lão mới cảm giác như vậy lần đầu.

Hương Xuyên Thánh Nữ tươi cười nói:

- Chúng ta quay về chính đề. Thái Chiêu bảo trước kia là của Triệu Phi Tinh. Từ ngày Triệu Phi Tinh bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn giết đi thì con gái y là Triệu Nhị Lan không hiểu lạc lõng nơi đâu. Tòa Thái Chiêu bảo biến thành nơi hoang phế. Tiện thiếp xin hỏi các hạ vào chiếm cứ tòa cổ bảo này xưng làm Bảo chúa từ bao giờ?

Yên Định Viễn ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Vào khoảng năm năm trước đây.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiện thiếp lại được tin nói về Tạ Kim Ấn chết rồi thì Chức Nghiệp Kiếm Thủ do Yên bảo chúa giữ lấy địa vị mà thay y. Nói một cách khác là Yên bảo chúa biến thành Chức Nghiệp Kiếm Thủ thứ hai trong võ lâm. Chẳng hiểu tin tức đó đúng hay không?

Yên Định Viễn cặp mắt chim ưng nhìn Thánh Nữ chòng chọc, không nói gì.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Bảo chúa không nói tức là mặc nhiên thừa nhận. Có điều Bảo chúa chưa được yên lòng. Bảo chúa nên biết võ lâm mà sinh ra Chức Nghiệp Kiếm Thủ thứ hai là chuyện không phải tầm thường, nên tiện thiếp tuyệt không đem vụ này tuyên dương với người ngoài.

Yên Định Viễn cất giọng lạnh như băng nói:

- Lão phu từng xuất hiện ở phủ Mạch Thập Tự Thương bằng địa vị Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Ít ra là năm người đã biết nội vụ...

Hương Xuyên Thánh Nữ "ủa" một tiếng đáp:

- Nếu vậy Yên bảo chúa có bị chết ngộp vì địa vị Chức Nghiệp Kiếm Thủ, tiện thiếp cũng không lấy chi làm kỳ.

Yên Định Viễn hỏi:

- Thánh Nữ nói vậy là nghĩa làm sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Giản dị lắm! Các hạ vào làm chủ Thái Chiêu bảo thì bọn thủ hạ phải đông người và việc chi phí trở nên quan trọng. Yên bảo chúa phải trông vào Chức Nghiệp Kiếm Thủ để thu tài vật...

Yên Định Viễn lạnh lùng ngắt lời:

- Thánh Nữ phân tích rất tinh vi, tỏ ra tâm trí cao hơn người một bậc, nhưng lão phu chưa hiểu Thánh Nữ có dụng ý gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Các hạ có nhìn thấy tên Độc Hành Đại Đạo Điền Tiếu Long cặp mắt bị thương nằm ở bên đường cùng cạnh mình gã vung vãi biếc bao là kim ngân châu báu không?

Yên Định Viễn đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu ngó thấy rồi, rương châu báu đó đáng giá trên một vạn lạng bạc.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Điền Tiếu Long đòi tiện thiếp thưởng cho một ít tài vật châu báu, tiện thiếp tiện tay đã quăng cho gã cái rương đó.

Yên Định Viễn trợn mắt lên hỏi:

- Thánh Nữ... tiện tay thưởng một cái đến trên một vạn lạng ư?

Yên Định Viễn là người trầm tĩnh mà nghe nói đến số tiền lớn cũng phải hồi hộp trong lòng. Hàng vạn lạng bạc đối với người thường thì dù có làm ăn vất vả đến mấy đời cũng khó lòng gom góp được tới số này. Thế mà bây giờ Hương Xuyên Thánh Nữ chưa rõ lai lịch đã tiện tay quăng cho Độc Hành Đại Đạo Điền Tiếu Long một vạn lạng châu báu thì ra nàng còn có lắm hay sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ nghiêm nghị đáp:

- Tiện thiếp muốn đem số châu báu gấp năm chừng đó biếu các hạ để giết một người thì các hạ nghĩ sao?

Người nàng hơi nghiêng về phía trước để tỏ ra chuyện này cực kỳ trịnh trọng.

Yên Định Viễn khóe mắt âm trầm, hồi lâu mới hỏi:

- Thánh Nữ muốn giết ai?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Các hạ hãy ưng chịu rồi tiện thiếp sẽ cho hay.

Yên Định Viễn lộ vẻ bâng khuâng hỏi:

- Lão phu vẫn chưa hiểu rõ. Nếu Thánh Nữ xuất thân ở Yến cung thì tài năng của Yến Cung song hậu muốn trừ ai chẳng được một cách dễ dàng như trở bàn tay? Tội gì Thánh Nữ phải chịu mất một món tiền lớn để mướn người khác đại lao cho mình?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp không có thời giờ để giải thích. Các hạ ưng chịu hay không xin quyết định lẹ cho.

Yên Định Viễn đột nhiên bật lên tiếng cười âm trầm. Lão chắp tay để sau lưng bước lui bước tới trước mặt Hương Xuyên Thánh Nữ.

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ khẽ chau mày, không đoán được lão có dụng ý gì.

Nàng liền hỏi:

- Yên bảo chúa! Sao các hạ lại cười lạt?

Yên Định Viễn đáp:

- Trùng hợp! Trùng hợp!

Hương Xuyên Thánh Nữ ngạc nhiên hỏi:

- Việc chi trùng hợp?

Yên Định Viễn đáp:

- Mấy bữa trước có một người cũng đưa lão phu năm vạn lạng để giết chết một người, nay Thánh Nữ lại lấy năm vạn lạng bạc mướn lão phu giết người mà chẳng trùng hợp thì còn là gì nữa?

Hương Xuyên Thánh Nữ biến sắc, hỏi:

- Nếu vậy thì trùng hợp thật. Các hạ có chịu lời không?

Yên Định Viễn đáp:

- Lão phu đã lấy tiền của người ta rồi và xem chừng có thể đủ dùng cho Thái Chiêu bảo được lâu năm, nên lão phu không muốn lãnh nữa...

Lão chưa dứt lời thì trong rừng có một thanh âm trầm trầm nửa trong nửa đục cất lên:

- Trong rừng có người ư? Bần tăng đi đường qua đây...

Thanh âm mỗi lúc một gần. Một nhà sư vào hạng trung niên, mình mặc áo cà sa xám, vai vác cây phương tiện sạn đi tới.

Vị đại hòa thượng kia vừa xuất hiện, Tư Mã Đạo Nguyên từ nãy giờ vẫn lẳng lặng đứng sau Triệu Tử Nguyên bỗng "ồ" lên một tiếng, lẩm bẩm một mình:

- Nhà sư này đã tới rồi, xem chừng câu chuyện sẽ biến thành phức tạp...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiền bối có quen biết nhà sư đó ư?

Tư Mã Đạo Nguyên gật đầu đáp:

- Chẳng những ta quen biết lão và lão họ Yên kia cũng quen biết lão nữa.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Có phải nhà sư này ở chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn không?

https://thuviensach.vn

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Cái đó ta không rõ. Có khi lão họ Yên còn hiểu hơn ta...

Vị đại hòa thượng kia vừa ngó thấy Yên Định Viễn liền cười khà khà nói:

- Bần tăng chưa biết Yên thí chủ ở đây, không thì chẳng cần phải hô hoán làm chi.

Yên Định Viễn lạnh lùng không nói. Thị tuyến của hòa thượng nhìn vào Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Phải chăng nữ đàn việt đây là quý quyến?

Yên Định Viễn trầm ngâm đáp:

- Đại sư đừng đoán lui đoán tới nữa.

Nhà sư cười ha hả nói:

- Xin lỗi, bần tăng lẹ miệng nói vậy thôi. Xin thí chủ miễn trách.

Nhà sư nói xong trở gót đi liền, nhưng mới đi mấy bước bỗng nhiên quay lại.

Yên Định Viễn hỏi:

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Đại hòa thượng đáp:

- Thí chủ có muốn mượn cây phương tiện sạn của bần tăng lần nữa không?

Yên Định Viễn cười lạt hỏi lại:

- Lão phu có bao giờ mượn bảo sạn của đại sư?

Hắn chưa dứt lời thì nhà sư đã tiến lại trước mặt, tay trái điểm vào huyệt Trung Đình trước ngực Yên Định Viễn. Đồng thời tay mặt nhà sư vung cây phương tiện sạn thành ảo ảnh bảy, tám cây bổ xuống Hương Xuyên Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ la lên:

- Đại sư! Đại sư!

Triệu Tử Nguyên đứng bên coi tình trạng này rất đỗi kinh nghi, hỏi:

- Sao người xuất gia lại ra tay tàn độc đến thế? Bình sinh ta chưa thấy sư mô nào như vậy.

https://thuviensach.vn

Vị đại hòa thượng tay trái điểm huyệt chỉ là đánh dứ. Yên Định Viễn khẽ né mình đã tránh khỏi, nhưng cây phương tiện sạn bên tay hữu nhà sư đánh tới Thánh Nữ lợi hại phi thường.

Tư Mã Đạo Nguyên đứng ở sau lưng Triệu Tử Nguyên buột miệng la:

- Hỏng bét!

Ngón tay lão co lại rồi búng ra. Một dây kình phong bắn đi.

Triệu Tử Nguyên trong lòng ngờ vực vì thấy chỗ đứng cách xa thì cái búng tay của Tư Mã Đạo Nguyên khó lòng được ích gì.

Cây sạn sắp bổ xuống, nhà sư bỗng la lên một tiếng quái gở. Cây phương tiện sạn trệch đi, không đúng phương vị.

Đại hòa thượng tung mình nhảy vọt ra, thở hồng hộc hỏi:

- Người nào ở trong bóng tối diễu cợt bần tăng?

Tư Mã Đạo Nguyên cất cao giọng đáp:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng chẳng có chút chi ra tuồng con người xuất gia. Chưa hỏi rõ đen trắng đã vung sạn giết người, khiến lão phu phải thẹn lây cho kẻ tu hành...

Chưa thấy người Tư Mã Đạo Nguyên chuyển động thân hình mà đã ra khỏi khu rừng rậm. Đại hòa thượng vừa thấy bóng người thấp thoáng đã mất hút, nóng nảy lớn tiếng gọi:

- Thí chủ hãy khoan!

Nhà sư đề khí vọt đi như sao sa rượt theo Tư Mã Đạo Nguyên.

Yên Định Viễn thay đổi sắc mặt mấy lần hỏi:

- Lại đúng hắn rồi ư? Xem chừng hắn như một cái âm hồn không tiêu tan...

Hương Xuyên Thánh Nữ chớp mắt hỏi:

- Sao Yên bảo chúa lại không đuổi họ?

Yên Định Viễn cặp mắt chuyển động hàn quang tựa hồ không có quyết định.

Sau lão xoay mình thi triển khinh công vọt người rượt theo.

Bóng ba người thoáng cái đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên động tính hiếu kỳ toan rượt theo thì bất thình lình bóng một đạo nhân xẹt tới không một tiếng động. Hắn đứng sau Triệu Tử

https://thuviensach.vn

Nguyên cách chừng mười trượng. Triệu Tử Nguyên bỗng cảm thấy huyệt đạo dưới nách tê chồn rồi hôn mê bất tỉnh.

Lúc Triệu Tử Nguyên dần dần tỉnh lại, chàng phát giác ra người mình bình yên vô sự, liền đảo mắt nhìn quanh thì thấy chỗ nằm có tấm da báo lại đầy đủ chăn gối. Chàng từ từ tung chăn thấy nhẹ nhàng như không, chẳng hiểu chế bằng chất gì.

Triệu Tử Nguyên đứng dậy, chàng thử cử động thấy công lực vẫn bình thường mới yên dạ. Chàng lại đảo mắt nhìn quanh một lượt trên đầu còn ánh đèn chiếu ra những tia sáng êm dịu.

Trong màn năm tấm da báo trải xuống đất và năm tấm da hổ cũng trải cạnh đấy. Chăn gối bằng gấm thêu. Cách bố trí cực kỳ hào hoa. Phía trong đặt một cái bàn thấp bằng gỗ đàn. Trên kỷ có rượu thịt, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Lúc này bức rèm đã vén lên, một nhà sư cầm cây phương tiện sạn tiến vào.

Chính là nhà sư đã xuất hiện trong rừng cây lúc trước. Đại hòa thượng tiến đến trước Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thí chủ tỉnh giấc rồi ư?

Triệu Tử Nguyên nghi ngờ hỏi lại:

- Đây là đâu? Đại sư tới đây có chuyện gì?

Đại hòa thượng đáp:

- Nơi đây là chỗ nghỉ ngơi của Hương Xuyên Thánh Nữ, nhưng hiện giờ đã bị bần tăng tiếp thu rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nếu vậy thì người ở trong rừng tập kích tại hạ, kiềm chế huyệt đạo không phải là đại sư hay sao?

- Dĩ nhiên không phải. Bần tăng rượt theo cỗ xe của Hương Xuyên Thánh Nữ tới đây, thấy Thánh Nữ đã chăng màn chuẩn bị ngủ đêm. Chắc y phát giác có người theo dõi liền bỏ hết đồ đạc lại chạy đi. Về sau...

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau bần tăng chạy vào trong trướng liền phát giác ra thí chủ nằm mê man bất tỉnh. Nhưng huyệt đạo trong mình không bị kềm chế, thí chủ chỉ

https://thuviensach.vn

mê đi mà thôi.

Triệu Tử Nguyên càng nghe càng lấy làm kỳ như người lạc vào trong cõi mây mù dầy tới năm dặm. Chàng lại giương mắt lên nhìn màn buông chướng rủ, đèn lửa huy hoàng, hỏi:

- Bây giờ là mấy giờ? Chẳng lẽ đã nửa đêm rồi ư?

Đại hòa thượng đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Tiểu thí chủ từ lúc tỉnh dậy đến giờ chỉ hỏi lui hỏi tới không ngừng, bần tăng cũng mải vui câu chuyện mà quên cả giờ giấc. Nếu công tử muốn biết bây giờ là bao giờ thì cứ ra ngoài coi sẽ rõ.

Giọng nói nhà sư biến thành lạnh lẽo khiến Triệu Tử Nguyên không khỏi sửng sốt.

Chàng liền cất bước tiến tới bức rèm, thò đầu nhìn ra ngoài thì chỉ thấy một mầu tối om. Mảnh trăng lưỡi liềm xế về tây. Hiển nhiên đêm đã khuya, bầu trời rất đỗi hoang lương tịch mịch.

Triệu Tử Nguyên muốn thụt đầu vào, mắt chàng chợt nhìn thấy ở ngoài trướng cách chừng năm trượng, một bầy hán tử bảy người lớn đứng đó...

Dưới ánh trăng lờ mờ, chàng thấp thoáng nhìn thấy bảy người này đều mặc áo gấm màu lục, tướng mạo hung dữ lạ thường. Bảy đại hán như bảy pho tượng đá đứng yên hồi lâu không nhúc nhích.

Triệu Tử Nguyên thấy toàn người lạ mặt thì giật mình kinh hãi vội xoay mình chạy về phía đại hòa thượng lớn tiếng gọi:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng mau cầm đèn ra đây. Phía ngoài bức trướng có bảy đại hán đứng đó!

Đại hòa thượng uể oải ngắt lời:

- Tiểu thí chủ bất tất phải hoang mang. Bảy người đó là thủ hạ của bần tăng. Sáng nay chúng vâng lệnh bần tăng đi lo liệu công việc. Chúng mới về phúc trình bần tăng chừng một khắc trước đây...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Họ đều là thủ hạ của đại sư ư?

Đại hòa thượng đáp:

- Tình thực mà nói bọn họ không phải thuộc hạ trực tiếp của bần tăng, nhưng bần tăng muốn cho hành động tiện lợi nên đã mượn mấy người thủ

https://thuviensach.vn

hạ của một ông bạn để sử dụng.

Triệu Tử Nguyên nghe nói càng thêm kinh ngạc, nghĩ thầm:

- "Nhà sư là người cửa Không mà có thuộc hạ để sai khiến, lại còn người cung cấp đồ vật cho mới thật là kỳ! Cứ tình hình này thì bảy đại hán kia cũng không phải hạng thiện lương. Đại hòa thượng cùng đường với họ là một điều đáng ngờ."

Chàng liền hỏi:

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu là gì?

Đại hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Làm hòa thượng tất phải có pháp hiệu hay sao? Nếu thí chủ cố chấp muốn bần tăng có một pháp hiệu để xưng hô thí cứ kêu bằng "Hoa hòa thượng" là được.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên hỏi:

- Hoa hòa thượng ư? Cái đó...

Đại hòa thượng ngắt lời:

- Bần tăng đặt cho mình cái pháp hiệu như vậy là đúng lắm.

Triệu Tử Nguyên dở cười dở khóc, hồi lâu không nói lên lời.

Hoa hòa thượng cười ha hả liệng cây phương tiện sạn đi, nằm ngã xuống cái bàn thấp. Một tay cầm chung rượu, một tay bốc thịt ăn.

Triệu Tử Nguyên thấy lão ăn nhiều uống lắm, chẳng úy kỵ gì. Quả nhiên đúng với cái ngoại hiệu "Hoa hòa thượng" chàng không khỏi chau mày.

Hoa hòa thượng hỏi:

- Tiểu thí chủ! Bất tất tiểu thí chủ phải ngẩn người ra như vậy. Đầy bàn rượu ngon, cừu béo mà không hưởng thụ thì ra mình lại buồn bực với mình?

Lão nói rồi nâng chung lên uống một hơi cạn sạch, miệng không ngớt khen:

- Rượu ngon quá! Rượu ngon quá!

Triệu Tử Nguyên suốt ngày chưa ăn uống, lại trải qua mấy cuộc bôn ba, bụng đã đói meo. Chàng cũng không câu nệ, ngồi xuống ăn uống cho thỏa thích.

Hoa hòa thượng nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ bần tăng đang lúc cao hứng mà không có lấy một tên tiểu quỷ bồi tiếp cho vui.

Lão rót rượu đầy vào chung uống một hơi cạn sạch. Triệu Tử Nguyên cho là Hoa hòa thượng rượu nói ba hoa nên chàng không để ý.

Hoa hòa thượng giơ vạt áo cà sa lên lau mép, cười nói:

- Uống đi! Uống thêm mấy chung nữa cho nóng mặt để bần tăng hạ thủ!

Hạ thủ!

Triệu Tử Nguyên dừng lại hỏi:

- Có phải đại sư đang nói chuyện với tại hạ?

Hoa hòa thượng lờ đi như không nghe tiếng, miệng lảm nhảm:

- Có chết thì cũng ăn no mà chết. Đừng làm con quỷ đói. Ngươi ăn nhiều vào cho đầy ruột để bần tăng đưa lên đường.

Nhà sư nói câu này bằng một giọng trầm trầm, thỉnh thoảng lại xen vào một tiếng cười lạt.

Triệu Tử Nguyên vẫn cho là lão say rượu, sau chàng càng nghe càng cảm thấy có điều chi khác lạ.

Hoa hòa thượng lại rót đầy mấy chung nữa. Đột nhiên lão thò tay vào bọc lấy ra một nắm bài nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Lại đây, chúng ta đánh bạc một lúc.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt cho là Hoa hòa thượng đã hơi men chếch nhoáng, bây giờ lại thích đánh bạc. Người xuất gia sống cuộc đời đạm bạc, ít ham muốn, nhưng lão này thì khác hẳn. Chàng nghĩ vậy rồi đáp:

- Đại sư uống rượu cũng giỏi mà đánh bạc cũng hay. Không hiểu đối với các môn khác...

Hoa hòa thượng ngắt lời:

- Phải chăng ngươi muốn hỏi về đường hoa liễu. Chúng ta là người xuất gia không thích nói chuyện đó. Chắc thí chủ muốn nói giỡn?

Câu này lão nói bằng một giọng nghiêm cẩn, tỏ ra là một nhà sư ăn nói giữ gìn.

Triệu Tử Nguyên cười thầm, hỏi:

- Người xuất gia cũng không ưa uống rượu ăn thịt. Hoa hòa thượng nghĩ sao?

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng sa sầm nét mặt đáp:

- Tiểu thí chủ! Tiểu thí chủ có trỏ vào cái đầu trọc mà thóa mạ, bần tăng cũng không chấp nhặt nữa vì thí chủ sắp chết đến nơi rồi...

Lão nở nụ cười âm trầm nói tiếp:

- Nhưng tiểu thí chủ phải đánh bạc với bần tăng một phen đã. Thí chủ đặt cuộc đi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ trong mình không có một đồng, biết lấy gì đặt cửa?

Hoa hòa thượng toét miệng cười đáp:

- Bần tăng không đánh bạc bằng tiền với thí chủ, mà đánh bằng sinh mạng.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần hỏi:

- Đại sư không nên đem tại hạ ra làm đồ tiêu khiển. Đánh bạc bằng tính mạng...

Hoa hòa thượng ngắt lời:

- Ai đem thí chủ ra làm đồ tiêu khiển. Đừng rườm lời nữa. Hãy rút bài đi!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Mượn Cờ Bạc Sát Hại Côn Đồ

Nhà sư đặt cỗ bài xuống bàn tự rút lấy một con rồi hô:

- Ngũ thiên môn! Bây giờ đến lượt thí chủ.

Triệu Tử Nguyên nhún vai đáp:

- Tại hạ là kẻ ham sống sợ chết không muốn đem tính mạng ra đánh cuộc.

Hoa hòa thượng nói:

- Không đánh cũng không được. Đằng nào bần tăng cũng đem thí chủ ra giải quyết.

Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

- Thế thì sao đại sự không hạ thủ đi? Hà tất còn bày trò đánh bạc?

Hoa hòa thượng đáp:

- Vì bần tăng thích đánh bạc, để coi thí chủ còn có cơ hội vãn hồi sinh mạng được chăng? Nếu thí chủ thắng cuộc thì có thể toàn mạng, bất hạnh mà thí chủ thua thì... ha ha! Cây phương tiện sạn của bần tăng có chỗ dùng đến.

Triệu Tử Nguyên không rảnh để hỏi vì duyên cớ gì nhà sư lại muốn giết chàng? Nhà sư thôi thúc hoài, chàng không sao được đành thò tay rút bài.

Chàng toan lật lên thì đột nhiên nghe thanh âm trầm trầm cất lên:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Trong này còn một khách đánh bạc nữa.

Lời nói chưa dứt, bức rèm lay động. Một người rảo bước tiến ra.

Triệu Tử Nguyên ngó lại người này vào trạc tứ tuần, mình mặc áo vá trăm miếng, nhưng rất là sạch sẽ. Tuy hắn ăn mặc ra kiểu khất cái. Nhưng chỉ trong náy mắt đã nhận ra oai phong lẫm liệt, có vẻ trấn áp mọi người.

Hoa hòa thượng sa sầm nét mặt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thí chủ chuồn vào đây từ lúc nào?

Lão khiếu hóa trung niên đáp:

- Tại hạ là người đi xin ăn chứ không phải hạng trộm gà trộm chó. Đại sư mắt mở thao láo mà tại hạ theo cửa chính đường hoàng tiến ra, sao lại không trông thấy?

Hoa hòa thượng nói:

- Thí chủ đừng giả vờ. Bần tăng cùng bảy người canh gác ở phía ngoài tấm rèm thì khi nào để thí chủ tiến vào trong phòng?

Lão khiếu hóa trung niên lạnh lùng đáp:

- Bọn họ không để tại hạ tiến vào cũng không được, vì tại hạ đã cho họ hay mình là bạn hữu lâu năm với đại sư. Đại sư ước hẹn tại hạ đến đây để hội diện thì bọn họ tất nhiên phải cho vào.

Hoa hòa thượng hỏi:

- Thí chủ là ông bạn lâu năm của bần tăng ư? Bần tăng ước hẹn với thí chủ đến đây hội diện bao giờ?

Gã khiếu hóa trung niên cười đáp:

- Giữa hòa thượng và lão hóa tử không hợp ý nhau chút nào hết, trước nay vẫn coi nhau như là đối thủ thì kết bằng hữu thế nào được? Đại sư không ước hẹn với tại hạ, nhưng không mời mà đến làm người khách bất thình lình há chẳng khiến cho tấm rèm trầm tịch này thêm phần náo nhiệt? Đáng lý đại sư nên hoan nghênh tại hạ mới phải...

Triệu Tử Nguyên thấy gã khiếu hóa trung niên tiến qua bức rèm rồi cùng Hoa hòa thượng đấu khẩu. Gã khiếu hóa tuy có vẻ đuối lý nhưng tài miệng lưỡi không chịu thua kém Hoa hòa thượng.

Bất thình lình bảy đại hán áo lục ở ngoài rèm xông vào. Người đi đầu lớn tiếng nói:

- Gã ăn xin kia! Ngươi dám dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt bọn ta. Phải chăng người không muốn sống nữa?

Hắn vung bàn tay lớn bằng cái quạt lá bổ nhằm khiếu hóa trung niên phóng ra một chưởng.

Khiếu hóa trung niên ấp úng:

- Bất tất phải nóng nảy... Anh em có điều chi cứ dùng lời tử tế mà nói...

https://thuviensach.vn

Trong chớp mắt phát chưởng cửa đối phương đã đánh tới không sai chút nào. Khiếu hóa trung niên loạng choạng người đi lùi lại mấy bước, tình trạng coi rất thảm hại mới tránh khỏi được phát chưởng của đại hán áo lục.

Hoa hòa thượng trầm giọng hô:

- Các ngươi hãy lui ra!

Bảy đại hán áo lục không dám trái lệnh, khom lưng thi lễ tồi theo nhau rút lui.

Hoa hòa thượng ngó khiếu hóa trung niên cười nói:

- Bần tăng đối với thí chủ dần dần đi vào chỗ thích thú. Thí chủ tránh được phát chưởng của tên thủ hạ của bần tăng thì võ công đã vào hạng tinh thâm hiếm có ở đời. Không hiểu tên thí chủ là gì?

Khiếu hóa trung niên đáp:

- Tại hạ là "Ác Khiếu Hóa".

Hoa hòa thượng trợn mắt lên hỏi:

- Ba chữ đó dùng làm tên hiệu thế nào được?

Khiếu hóa trung niên vặn lại:

- Pháp hiệu của đại sư là Hoa hòa thượng thì sao? Tiện danh là Ác Khiếu Hóa sao lại không được?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm cảm thấy trong vụ này có điều nhiêu khê, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- "Hai lão một tăng một cái này cùng lấy danh hiệu cổ quái. Nhất là gã khiếu hóa trung niên lại xuất hiện đột ngột. Gã đã biết pháp hiệu của đối phương là Hoa hòa thượng thì chắc gã ẩn nấp đâu đây nghe lỏm từ lâu rồi."

Hoa hòa thượng trợn mắt líu lưỡi hồi lâu mới đáp:

- Trời ơi! Tên Ác Khiếu Hóa kia! Vừa rồi thí chủ tục xưng là một tay cờ bạc.

Phải chăng thí chủ muốn gia nhập vào bàn bạc với chúng ta?

Ác Khiếu Hóa đáp:

- Ác Khiếu Hóa này là một tay cờ bạc sành sỏi đã biết đủ tiếng lóng trong bàn bạc. Gần đây vận mạng rất tốt. Hễ đánh là ăn. Lấy được nhà cửa của người ta là thường mà đại sư cũng dám kiêu chiến ư?

Hoa hòa thượng cười ruồi đáp:

https://thuviensach.vn

- Bần tăng cũng không phải tay vừa. Kỳ phùng địch thủ càng thích. Huống chi bần tăng chưa tin được thí chủ...

Ác Khiếu Hóa chặn lời:

- Đại sư không tin thì hãy thử đi.

Hòa thượng lạnh lùng hỏi:

- Hay lắm! Chúng ta đặt cuộc bằng gì?

Ác Khiếu Hóa ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Trước hết hãy liệng đá dò đường xem sao, tại hạ không muốn lấy tính mạng mình ra đặt cuộc ngay. Thôi bây giờ thế này: Đại sư có bảy tên hủ hạ đổi lấy một cánh tay của lão khiếu hóa này được không?

Triệu Tử Nguyên suýt nữa bật tiếng cười. Ai lại đem bảy mạng người đổi lấy một cánh tay thì ra hắn chiếm phần tiện nghi nhiều quá! Trừ khi hòa thượng mắc chứng điên khùng mới chịu đánh bạc như vậy. Không ngờ sự thực lại ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Hoa hòa thượng đồng ý.

Cặp mắt lim dim, nhà sư cười nói:

- Chúng ta đúng như lời hẹn. Nếu thí chủ thua bàn đầu thì bàn thứ hai đem tính mạng ra mà đánh.

Ác Khiếu Hóa nói thêm một câu:

- Mạng của tại hạ phải đổi lấy mạng đại sư.

Hoa hòa thượng đáp:

- Được rồi!

Ác Khiếu Hóa tiếp:

- Đánh bạc cũng có luật lệ tiền chủ hậu khách. Hòa thượng đảo bài trước đi.

Hòa thượng nở nụ cười âm trầm tay mặt thò vào đống bài rút lấy một tấm từ từ bật ngửa lên. Nhà sư lộ vẻ đắc ý cười lạt nói:

- Thiên Tự Cống! Nhất định thí chủ thua rồi!

Ác Khiếu Hóa giơ tay áo lên lau mồ hôi trán đáp:

- Kể ra thì nước bài của đại sư đã cao lắm, nhưng nếu tại hạ rút được nước cao hơn vẫn còn có thể thắng Thiên Tự Cống...

Hoa hòa thượng bằng một giọng kiên quyết:

- Thí chủ không rút được đâu.

https://thuviensach.vn

Ác Khiếu Hóa không nói gì nữa. Hắn vén tay áo để lộ cánh tay khô như que củi. Hắn thở phào một cái rồi miệng lẩm nhẩm đọc chú:

- Bài thần! Bài thần! Hiển nhiên thần thông cho ra một con sinh tài...

Hắn làm bộ sờ mò quân bài. Triệu Tử Nguyên đứng bên coi cơ hồ nhịn không nổi. Nhưng người ta đem tính mạng ra đánh bạc há phải chuyện tầm thường. Chàng còn biết người võ lâm hứa sao là phải đúng vậy, dù đánh bạc thua cũng không có lý nào hối hận. Vì thế mà lúc Ác Khiếu Hóa thò tay ra sờ quân bài, bàn tay Triệu Tử Nguyên bất giác ướt đẫm mồ hôi.

Ác Khiếu Hóa rút ra một con bài chưa lật lên, lão lại thổi vào lưng con bài một cái nói đùa:

- Cơn đen vận xui bay đi cho hết!

Lão lật con bài thì ra Phối Đại Thiên, nước bài cao nhất.

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng trái tim bay ra ngoài lồng ngực chàng buột miệng hô:

- Chí tôn! Chí tôn!

Hoa hòa thượng mặt lạnh như băng. Đôi mắt sáng như đuốc ngó chòng chọc vào đối phương không ngớt tựa hồ muốn nhìn thấu đối phương đã dùng thủ pháp gì mà lựa được con bài này?

Nguyên trước khi chưa nhập cuộc, Hoa hòa thượng đã ngấm ngầm đánh tráo rất lẹ nhưng mục lực của Triệu Tử Nguyên không nhìn thấy được. Ác Khiếu Hóa chậm rãi nói:

- Hòa thượng đừng phun râu trợn mắt nữa. Vụ đánh bạc này hoàn toàn trông vào thời vận, không có chút chi giả dối.

Hoa hòa thượng như người nuốt phải bồ hòn mà không thể phanh phui chỗ lừa gạt của Ác Khiếu Hóa ra. Vì chính nhà sư đã có thủ đoạn cờ gian bạc lận nếu còn bới móc thì chỉ tổ lòi cái dở của mình ra. Nhà sư liền vâng dạ luôn miệng, nói:

- Phải rồi! Đây hoàn toàn là thời vận chứ không giả dối chút nào hết.

Ác Khiếu Hóa buông một tiếng cười thỏa mãn nói:

- Tại hạ thắng rồi! Xin đại sư cho mượn cây sạn để dùng tạm một chút, tiện tay hắn lượm lấy cây phương tiện sạn ở dưới đất, trở gót ra khỏi tấm rèm.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng cũng không ngăn trở, đưa mắt ngó sau lưng cho đến khi đối phương mất hút, lão buông tiếng cười lạt nói một mình:

- Ta e rằng ngươi không lấy được những cái đặt cuộc đâu. Trái lại tay ngươi sẽ bị tàn phế, ha ha!

Triệu Tử Nguyên thấy Hoa hòa thượng vẫn có vẻ tự tin, không sợ sệt chi hết thì biết là bảy tên thủ hạ của lão võ công rất cao cường. Ác Khiếu Hóa khó lòng giết nổi họ, không chừng chính hắn lại mất mạng về tay bảy người kia.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe những tiếng rú thê thảm liên tiếp cả thẩy bảy lần. Chỉ trong khoảnh khắc bầu không khí trở lại tịch mịch. Ác Khiếu Hóa tay cầm phương tiện sạn xuất hiện ở trước rèm.

Cây phương tiện sạn lúc này đã dính đầy máu tươi.

Triệu Tử Nguyên thấy máu loang lổ nhỏ giọt, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Ác Khiếu Hóa nói:

- Lão hóa này bất bắc dĩ mà phải mượn cây bảo sạn của đại sư để trừ hại. Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Hắn nói câu này thản nhiên như không. Rồi đưa cây phương tiện sạn nhuộm máu trả lại Hoa hòa thượng.

Triệu Tử Nguyên hít mạnh một hơi chân khí lạnh, chàng không dám tin rằng Ác Khiếu Hóa mới trong nháy mắt đã hạ sát xong bảy tên hung thần bằng cây phương tiện sạn.

Hoa hòa thượng đứng ngẩn người ra hồi lâu, hít một hơi chân khí hỏi dằn từng tiếng:

- Phải chăng thí chủ là người anh em ở trong Cái bang?

Ác Khiếu Hóa lạnh lùng đáp:

- Phải rồi!

Hoa hòa thượng trầm giọng nói:

- Anh em Cái bang không có ai đủ sức hạ sát được bảy tên thủ hạ của bần tăng kể cả Ngũ kiệt ở trước tòa Bang chúa. Trừ phi...

Lão nói tới đây, giọng nói rung lên. Cặp nhãn thần của lão nhìn thẳng vào mặt Ác Khiếu Hóa nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Trừ phi thí chủ là Bố đại bang chúa Long Hoa Thiên.

Triệu Tử Nguyên nghe Hoa hòa thượng nói đến bốn chữ "Bố đại bang chúa" bỗng cảm thấy trái tim đập loạn lên. Chàng chú ý nhìn Ác Khiếu Hóa.

Ác Khiếu Hóa cặp mắt lấp loáng hững hờ đáp:

- Không dám! Tại hạ chính là Bố đại bang chúa Long Hoa Thiên.

Hoa hòa thượng tuy đoán trúng thân phận đối phương, nhưng lúc Ác Khiếu Hóa thừa nhận, thần sắc lão không khỏi biến đổi. Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười rộ.

Triệu Tử Nguyên vừa rồi rất đỗi khẩn trương, nhưng bây giờ chàng chỉ kinh ngạc. Chàng không ngờ con người ăn mặc lam lũ, áo vá trăm mảnh, bộ mặt ủ rũ lại là Bang chúa Cái bang. Chàng còn ngạc nhiên hơn nữa là người cầm đầu một phe phái lớn ra lệnh cho khắp thiên hạ mà hãy còn ít tuổi như vậy.

Hồi lâu Hoa hòa thượng ngừng tiếng cười nói:

- Đã là Bang chúa Cái bang thân hành giá lâm thì bần tăng còn nói gì được nữa? Có điều mấy tay thủ hạ nầy bần tăng mượn của người ngoài về dùng tạm, bây giờ chúng bị Long bang chúa giết chết cả rồi thì bần tăng trả lời với họ làm sao?

Long Hoa Thiên đáp:

- Đại sư đã đánh bạc thua bảy mạng người thì việc trả lời chủ nhân bọn chúng là tùy ở nơi đại sư, không liên quan gì đến tại hạ.

Hoa hòa thượng lạnh lùng nói:

- E rằng câu chuyện không giản dị như vậy đâu...

Nhà sư chưa dứt lời, đột nhiên vung tay một cái. Lão phóng hai phát chưởng tập kích Long Hoa Thiên một cách rất hiểm nghèo. Hai phát chưởng này thế mạnh vô cùng. Long Hoa Thiên phải lùi lại mấy bước. Hoa hòa thượng cười lạt, xoay xở hai tay phóng chưởng đánh tới tấp.

Triệu Tử Nguyên đứng bên thấy vậy kinh hãi vô cùng.

Dưới thế công ác liệt của đối phương, Long Hoa Thiên lại phải lùi thêm năm bước. Đột nhiên Long Hoa Thiên co tay mặt vào rồi lại ruỗi ra. Thủ

https://thuviensach.vn

thế của y trông như nước chảy mây trôi đã đổi xong vị trí. Tiếp theo bàn tay trước ngực vận chưởng đánh ra đến vù một tiếng.

Hoa hòa thượng thấy đối phương đang ở thế nguy ngập còn phóng chưởng tự vệ được thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm thán phục. Lão không để chưởng lực của mình đụng vào chưởng lực Long Hoa Thiên vội thu tay về.

Long Hoa Thiên dường như không ngờ Hoa hòa thượng đang công kích liên miên bất tuyệt mà đột nhiên dừng lại. Y đứng ngẩn người ra.

Hoa hòa thượng nhân lúc người ta không kịp đề phòng ra tay đánh lén, hiển nhiên chiếm được thượng phong.

Bàn tay của lão ngấm ngầm che giấu sát thủ chưa nhả ra đã ngừng lại không chiến đấu nữa khiến Triệu Tử Nguyên nghĩ mãi không hiểu.

Long Hoa Thiên trầm giọng hỏi:

- Hòa thượng đang thâu tập chiếm được ưu thế sao lại thu chưởng bãi kình, khiến Long mỗ không sao hiểu được.

Hoa hòa thượng cười khành khạch đáp:

- Hãy khoan! Bần tăng không vội động thủ, lát nữa sẽ có người đến choảng nhau với lão khiếu hóa.

Long Hoa Thiên hỏi:

- Phải chăng hòa thượng muốn nói chủ nhân của tám người kia?

Hoa hòa thượng sửng sốt hỏi lại:

- Tám người ư? Long bang chúa bảo tám người ư?

Long Hoa Thiên gật đầu đáp:

- Đúng tám người. Không nhiều hơn mà cũng không ít hơn.

Hoa hòa thượng sa sầm nét mặt hỏi:

- Chỉ có bảy tên chết về tay Long bang chúa mà sao Bang chúa lại biết bần tăng mượn của người ta tám tên thuộc hạ?

Long Hoa Thiên đáp:

- Trong thiên hạ còn có việc gì che được tai mắt Cái bang? Chẳng những Long mỗ biết đại sư mượn tám người để làm gì và còn biết cả chủ nhân của họ là ai nữa. Đại sư có tin như vậy không?

Hoa hòa thượng chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- “Nghe khẩu khí thằng cha này rất kiên quyết, chẳng lẽ hắn biết rõ nội tình? Vụ này tiến hành rất bí ẩn, tuy Cái bang có nhiều tai mắt khắp thiên hạ nhưng cũng khó mà biết được. Không chừng hắn chỉ hư trương thanh thế để hăm dọa mình...”

Nhà sư ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu Long bang chúa mà biết rõ hết thì xin nói cho bần tăng nghe.

Long Hoa Thiên hỏi lại:

- Hòa thượng đã biết rồi thì Long mỗ còn nói ra làm chi nữa?

Hoa hòa thượng kịt mũi đáp:

- Té ra Bang chúa chẳng hiểu gì ráo. Bần tăng đã quá lo xa.

Nhà sư nói tới đây liền phát giác ra mấy điểm khả nghi. Theo chỗ lão biết thì Bang chúa Cái bang không rời khỏi tổng đà một cách khinh suất. Bữa nay đột nhiên y đến kiếm nhà sư mà lại mượn tiếng đánh bạc để hạ sát bảy người một cách danh chính ngôn thuận. Như vậy thì cuộc mưu đồ của lão rõ ràng lắm rồi.

Long Hoa Thiên mỉm cười nói:

- Long mỗ đã bảo trước tin hay không là quyền của đại sư.

Hoa hòa thượng khóe mắt do dự nói:

- Bần tăng cho là Bang chúa không biết nên yêu cầu Bang chúa đưa ra một điểm chứng minh.

Long Hoa Thiên ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Chắc hòa thượng cũng đoán ra vì lý do gì mà Long mỗ lại hạ sát bảy người kia?

Hoa hòa thượng đáp:

- Đúng thế! Bần tăng đã đoán ra rồi, nhưng vẫn muốn nghe ở miệng Bang chúa nói ra xem có đúng như lòng mình phỏng đoán không?

Long Hoa Thiên nghiêm nét mặt giải thích:

- Hoa hòa thượng! Hòa thượng mượn tám đại hán để chúng sát hại hai gã đệ tử của Cái bang. Chuyện này hãy gác ra một bên không cần nói tới thì hành vi của tám người kia cũng đã đáng tội chết.

Long Hoa Thiên ngừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Bọn chúng tám người đã từng vâng lệnh của hòa thượng theo dõi cỗ xe của Hương Xuyên Thánh Nữ, hễ gặp người nào chiêm ngưỡng dong mạo Thánh Nữ thì chẳng cần hỏi rõ đen trắng đã hạ sát liền. Mấy ngày liền chúng giết những người vô tội này ít ra đến mấy chục nhân mạng. Như vậy bữa nay Long mỗ có hạ sát chúng cũng là đánh lắm.

Hoa hòa thượng biến sắc mấy lần rồi hỏi:

- Bang chúa đừng quên đã khẳng định bần tăng mượn tám tên thủ hạ mà Bang chúa chỉ hạ sát có bảy người, vậy còn một tên nữa đâu?

Long Hoa Thiên đáp:

- Hòa thượng còn cố bám lấy chỗ bảy người với tám người hỏi vặn Long mổ làm chi? Tám tên thuộc hạ thì sáng sớm hôm nay lúc giải quyết bọn Không Động tam kiếm đã một tên vô tình bị trúng độc chết rồi. Sau bị một người tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đến can thiệp thành ra không giết được Không Động tam kiếm mà phải thảm bại rút lui, thành chuyện đi ăn trộm gà lại bị lỗ vốn...

Hoa hòa thượng tức giận ngắt lời:

- Nói bậy! Nói bậy!

Long Hoa Thiên nói:

- Còn tại sao hòa thượng lại muốn trừ diệt mọi người đã coi dong mạo Thánh Nữ thì mối ẩn tình này hoặc giả chỉ có Thánh Nữ cùng hòa thượng và mấy người đương sự biết mà thôi. Long mỗ mới nghĩ ra được chút manh mối.

Hoa hòa thượng trên môi thoáng lộ nụ cười nham hiểm hỏi:

- Long bang chúa! Bang chúa quả là người lỗi lạc, thẳng thắn. Bần tăng nhận thấy chẳng điều gì là Bang chúa không biết.

Long Hoa Thiên đáp:

- Thực ra trừ những việc mà hòa thượng dụng tâm giữ bí ẩn khó lòng đoán được, còn ngoài ra mọi hành động nhất thiết Long mỗ điều biết hết...

Hoa hòa thượng kinh hãi nói:

- Thế thì Bang chúa quả thiên vì đối nghịch với bần tăng mà đến đây.

Long Hoa Thiên ngắt lời:

- Đối nghịch với hòa thượng thì sao? Không đối nghịch thì thế nào?

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng bật tiếng cười đanh ác hỏi:

- Đối nghịch hay không đối nghịch đều không quan hệ. Bần tăng muốn nhắc tới một người xem Long bang chúa có nhận ra không?

Long Hoa Thiên sửng sốt hỏi:

- Ai vậy?

Hoa hòa thượng dằn từng tiếng:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn.

Long Hoa Thiên sửng sốt hỏi:

- Tạ Kim Ấn ư? Long mỗ đã gặp y ba bốn lần và động thủ hai phen. Hòa thượng nhắc tới y làm chi?

Hoa hòa thượng đáp:

- Thế thì phải rồi, xưa nay hai ngả chính tà không sống chung được. Bang chúa bảo đã có duyên gặp mặt Tạ Kim Ấn ba lần thì hai lần động thủ. Lần chạm trán sau cùng hai vị đã biến thành thế nước lửa xung khắc nhau. Chẳng lẽ còn tay bắt mặt mừng được ru?

Long hoa Thiên ngửng mặt lên lắng lặng hồi lâu như để nhớ lại chuyện trước rồi nói:

- Tình thực mà bàn thì Long mỗ và Tạ Kim Ấn trong cuộc chiến lần thứ hai sau khi qua lại trên ngàn chiêu, Long mỗ lực kiệt thế cùng khó lòng kháng cự được nữa mà Tạ Kim Ấn vung kiếm tấn công vẫn còn dư lực. Nếu cuộc chiến tiếp diễn thì dù Long mỗ có gắng gượng chống đỡ được cũng khó lòng tránh khỏi sự thất bại...

Long Hoa Thiên nói tới đây ra chiều xúc động dừng lại một lúc mới nói tiếp:

- Nhưng mỗi lần Tạ Kim Ấn đột nhiên thu kiếm phất áo ra đi trong lòng Long mỗ lại cảm thấy nhiều mối nghi ngờ, vì hai lần chạm mặt, dù y nổi tiếng hung dữ mà đều do Long mỗ bức bách y phải động thủ. Thế rồi y bỏ qua cơ hội thủ thắng một cách thản nhiên, thế mới khó hiểu.

Triệu Tử Nguyên đứng bên nghe câu chuyện, lòng chàng xúc động phi thường. Vị Bang chúa một bang phái lớn nhất thiên hạ chịu thừa nhận không địch nổi Tạ Kim Ấn ở trước mặt Hoa hòa thượng! Nguyên một điểm

https://thuviensach.vn

này đủ khiến cho Triệu Tử Nguyên nhận định Long bang chúa là một kẻ sĩ quang minh lỗi lạc.

Con người đã có địa vị cùng danh vọng tôn cao thì đối với những cử động nào làm thương tổn đến danh vọng cùng địa vị của người đó phải có chỗ đặc biệt.

Mặt khác đã ở địa vị tôn cao mà bảo họ thừa nhận chuyện thất bại trước mặt kẻ khác là một điều khó khăn vô cùng.

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Ta từng nghe nói Bố đại bang chúa Cái bang thần công ghê gớm. Trong hoàn vũ hiếm người đối thủ. Giả tỷ y nói không làm gì được Tạ Kim Ấn. Chẳng lẽ kiếm thuật của Tạ Kim Ấn quả đã đến chỗ xuất nhập hóa, không ai địch nổi chăng?"

Nghĩ tới đây, Triệu Tử Nguyên bất giác đưa mắt nhìn Long Hoa Thiên thì thấy mục quang y chiếu ra những tia khác lạ. Mặt y cũng lộ vẻ rất khó hiểu.

Bỗng Long Hoa Thiên chép miệng thở dài nói:

- Long mỗ tuy không hoan nghênh những hành vi của Tạ Kim Ấn song đối với kiếm thuật thông thần của y thì chẳng thể không phục được.

Hoa hòa thượng hỏi:

- Long bang chúa chưa cho biết vì duyên cớ gì lần thứ ba chạm trán với Tạ Kim Ấn lại không xảy cuộc động thủ?

Long Hoa Thiên chú ý nhìn Hoa hòa thượng trầm giọng hỏi lại:

- Hòa thượng bức bách Long mỗ phải thuật lại những việc đã xảy ra trong một đêm ở Thúy Hồ chăng?

Hoa hòa thượng buột miệng:

- Thúy Hồ ư? Té ra Long bang chúa ba lần gặp Tạ Kim Ấn ở Thúy Hồ? Bang chúa... Bang chúa...

Long Thiên Hoa ngắt lời:

- Đó là sự việc xảy ra trước đây đã hai chục năm. Ngày ấy Long mỗ đi đường qua khu phụ cận Thúy Hồ ngẫu nhiên gặp Tạ Kim Ấn, nhưng y chưa trông thấy Long mỗ...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Điền Tây Quỷ Phủ Phát Tà Công

Long Hoa Thiên đột nhiên vẻ mặt biến thành nghiêm trọng, chậm rãi nói tiếp:

- Chắc hòa thượng cũng biết vì duyên cớ gì Tạ Kim Ấn không ngó thấy Long mỗ. Số là giữa lúc ấy y bị ba tay cao thủ tuyệt đỉnh vây đánh ráo riết, nên y không rảnh để trông ra ngoài trận tuyến nữa...

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí, cực lực kiềm chế cơn sóng lòng, chàng đưa mắt quan sát thái độ của Hoa hòa thượng xem đối với câu này lão có phản ứng gì?

Hoa hòa thượng mặt lộ hung quang lạnh lùng nói:

- Mục lực của Long bang chúa không phải tầm thường. Chắc Bang chúa đã nhìn rõ ba tay cao thủ vây đánh Tạ Kim Ấn là những ai rồi?

Long Hoa Thiên đáp:

- Đúng thế! Long mỗ nhìn rõ chân tướng hai người, còn người nữa che mặt bằng tấm khăn đen, nhưng bây giờ Long mỗ cũng nghĩ ra người đó là ai.

Y ngừng một lát rồi cất giọng sắc bén hỏi:

- Tại sao hòa thượng lại hỏi vấn đề này? Phải chăng hòa thượng có điều úy kỵ?

Hoa hòa thượng mặt lạnh như tiền hỏi lại:

- Long bang chúa hoài nghi bần tăng là một trong ba tay cao thủ vây đánh Tạ Kim Ấn phải không?

Long Hoa Thiên ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Không phải hòa thượng! Không phải hòa thượng! Vừa rồi Long mỗ chợt tỉnh ngộ nhận ra người che mặt kia có mối liên quan rất mật thiết với

https://thuviensach.vn

hòa thượng, nên hòa thượng dùng trăm phương ngàn kế...

Hoa hòa thượng không đợi cho Long Hoa Thiên nói hết câu nói đã ngắt lời:

- Long bang chúa! Bang chúa hãy nghe bần tăng nói một điều...

Long Hoa Thiên hỏi:

- Điều gì?

Hoa hòa thượng dằn từng tiếng:

- Ngày trước trong võ lâm phe tà phe chính cùng ở đời với nhau được, Tạ Kim Ấn đã đi bước trước. Hiện nay e rằng Long bang chúa khó nỗi bảo toàn...

Long Thiên Hoa ngửa mặt lên trời cả cười ngắt lời:

- Cái đó chưa chắc!

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, Long Hoa Thiên lại nói tiếp:

- Đêm nay có vẻ rất nhiệt náo. Dường như lại có người tới.

Triệu Tử Nguyên lắng tai nghe quả nhiên thấy tiếng bước chân và tiếng tà áo của người dạ hành.

Cơn gió thổi phập phù làm cho ngọn đèn khi mờ khi tỏ như ma hiện hình ở trước rèm. Những người trong trường đều giương mắt nhìn ra thì thấy một người che mặt bằng tấm khăn đen, nai nịt gọn gàng, đứng sững trước cửa rèm.

Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn thấy người che mặt bằng tấm vải đen, chàng không khỏi sợ hãi run lên. Long Hoa Thiên không biến đổi sắc mặt lớn tiếng:

- Bằng hữu! Ông bạn đã đến ẩn gần đây. Long mỗ biết mình chỉ cần nói một câu là ông bạn không nhịn được, phải ló mặt ra ngay.

Người áo đen võ phục trầm giọng hỏi:

- Họ Long kia! Ngũ kiệt ở Cái bang không đi theo Bang chúa ư?

Long Hoa Thiên sửng sốt hỏi lại:

- Ông bạn hỏi làm chi?

Người võ phục áo đen cười lạt đáp:

- Nếu Bang chúa có một mình ở đây thì không còn sống được bao lâu nữa.

https://thuviensach.vn

Long Hoa Thiên lạnh lùng ngắt lời:

- Này ông bạn! Nếu ông bạn hạ sát được Long mỗ này thì ông bạn sẽ là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đó. Ha ha! Sự thực không phải Long mỗ nói khoác, những tay cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, Long mỗ có thể đếm được ở đầu ngón tay...

Long Hoa Thiên ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Để Long mỗ tính coi. Năm phái lớn nhân tài điêu linh, còn những tay nổi danh các phái khác e rằng không đủ bàn đến, ngoại trừ ở Cổ Lão Nhai đồn đại có mấy vị tiền bối cao nhân...

Người võ phục áo đen thân hình chấn động, ngắt lời:

- Bang chúa đi quá xa!

Long Hoa Thiên nói:

- Yến Cung song hậu là hai nữ nhân dĩ nhiên không phải các hạ. Về cách phục sức lại không giống một người nào trong Linh Võ tứ tước. Còn lại một người hành tung rất thần bí mà công lực cao thâm chưa từng ai biết tới, Long mỗ chưa nắm chắc các hạ có phải là người đó không?

Long Hoa Thiên nói đến đây đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn người áo đen chằm chặp.

Triệu Tử Nguyên đứng bên nhịn không được hỏi xen vào:

- Ma Vân Thủ chăng? Phải chăng tiền bối muốn nói Ma Vân Thủ?

Người áo đen trợn mắt ngó Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiểu tử! Cái mạng của ngươi khó lòng giữ được, vậy mà ngươi còn hỏi gì lắm thế?

Triệu Tử Nguyên toan trả lời thì Long Hoa Thiên đã lên tiếng:

- Ông bạn! Ông bạn nên gỡ tấm che mặt xuống thôi!

Long Hoa Thiên vừa dứt lời thì Hoa hòa thượng đứng ở phía sau đột nhiên lượm cây phương tiện sạn dưới đất lên. Lão vung tay một cái nhắm bổ xuống sau lưng Long Hoa Thiên. Chỉ trong nháy mắt hàn khí và bóng sạn ào ạt xô tới, khí thế rất mãnh liệt.

Triệu Tử Nguyên trông rõ, lớn tiếng hô:

- Coi chừng!

https://thuviensach.vn

Long Hoa Thiên tuy tuổi chưa cao nhưng đã quen lâm trận. Y chẳng lúc nào y không đề phòng. Hoa hòa thượng vừa bổ sạn xuống, y quát lên một tiếng thật to, hai tay xoay lại phóng chưởng đón đỡ phương tiện sạn.

Triệu Tử Nguyên thấy Long Hoa Thiên dùng hai bàn tay không chống lại phương tiện sạn là một thứ khí giới sắc bén thì không khỏi hoang mang, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

"Chát" một tiếng vang lên! Phát chưởng của Long Hoa Thiên phóng ra nửa vời đột nhiên biến thành trảo chụp lấy cây phương tiện sạn của đối phương giựt mạnh một cái.

Hoa hòa thượng quát:

- Buông tay ra!

Cây sạn trong tay lão xô đi kéo lại phát ra một luồng cường lực mãnh liệt.

Nguyên cây sạn lúc có luồng kình lực xô đẩy là gió thổi ào ào nghe rất kinh dị.

Long Hoa Thiên buông tiếng cười lạt. Luồng chân lực từ đầu ngón tay cuồng cuộn tuôn ra. Trong tiếng gió ào ào, bất thình lình bật lên một tiếng "choang" rùng rợn!

Triệu Tử Nguyên nghe thấy tiếng vang này kinh hãi giật nẩy người lên.

Bỗng thấy Long Hoa Thiên buông tay ra. Cây phương tiện sạn đã gãy thành hai đoạn. Giữa lúc đó người Long Hoa Thiên cũng dao động phải lùi lại ba bước.

Công lực của Long Hoa Thiên thật là khủng khiếp khiến người nghe phải kinh hãi mới làm gãy được cây phương tiện sạn ở trong tay Hoa hòa thượng.

Nhưng Hoa hòa thượng cũng không phải tầm thường, giữa lúc khẩn yếu mà lão vẫn vận nội lực hất lùi Long Hoa Thiên ba bước. Hoa hòa thượng liệng mạnh cây sạn xuống đất, lão phẫn nộ quá cũng lại bật cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! "Cự Linh trảo" của Long bang chúa quả nhiên lợi hại phi thường!

Lão phất tay áo cà sa nhằm đánh vào trước ngực Long Hoa Thiên. Giữa lúc lão phát chiêu, áo tăng bào như bị gió thổi không ngớt bay lên phành

https://thuviensach.vn

phạch.

Triệu Tử Nguyên đứng bên thấy cặp lông mày dài của lão nhăn tít lại, chàng không hiểu lão còn thủ pháp gì kỳ dị, hay những môn tuyệt nghệ nào ảo diệu.

Giữa lúc hòa thượng phát chiêu, người võ phục áo đen đứng ở trước rèm cũng cúi xuống phóng chưởng nhanh như chớp nhằm đánh vào Long Hoa Thiên đứng cách đó bốn bước.

Tai họa xảy ra ở cạnh nách, Long Hoa Thiên đứng xây lưng về phía người áo đen, bao nhiêu tinh thần chú ý cả vào phát chưởng của Hoa hòa thượng, y không ngờ người áo đen đột nhiên ngấm ngầm đột kích. Y chưa kịp xoay mình lại thì chưởng lực của người áo đen như cơn lốc đã bao trùm những yếu huyệt trên lưng y. Ở vào giữa sự giáp công của hai tay đại cao thủ, Long Hoa Thiên dù là Đại La Kim Tiên tái sinh cũng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn.

Triệu Tử Nguyên thấy bầu nhiệt huyết sôi lên, chàng có muốn cứu viện Long Hoa Thiên thì cũng không kịp nữa. Triệu Tử Nguyên còn đang ngơ ngác, lại thấy Hoa hòa thượng phất tay áo đánh vào người Long Hoa Thiên.

Long Hoa Thiên bị chấn động, chân bước loạng choạng lùi lại mấy bước liền.

Y cảm thấy khí huyết nôn nao thì đột nhiên một luồng chưởng lực ghê gớm ở phía sau lại xô tới.

Người võ phục áo đen phóng phát chưởng này đã vận chân lực đến tột độ để đánh lén. Uy lực chẳng khác gì núi Thái Sơn đè lên quả trứng đủ khiến cho người Long Hoa Thiên phải nát ra như tương.

Long Hoa Thiên quát lên một tiếng:

- Coi chừng!

Tiếng quát tuy không vang dội nhưng làm chấn động màng tai mọi người.

Thế chưởng của người áo đen bất giác chậm lại. Tiếp theo gió thổi đánh vù một cái. Đèn lửa tắt phụt. Trong trướng tối đen như mực.

Hoa hòa thượng trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào đùa giỡn vậy?

https://thuviensach.vn

Trong bóng tối không có tiếng đáp lại.

Nguyên Triệu Tử Nguyên trong lúc cấp bách đã nhanh trí. Chàng thấy người áo đen chậm lại một chút liền bật ngón tay cho luồng chỉ phong thổi tắt đèn.

Người áo đen dù nhỡn lực hơn đời thì đang ở chỗ sáng đột nhiên biến thành tối mò, thị tuyến cũng không nhìn rõ sự vật ngay được.

Trong lúc chớp nhoáng này Long Hoa Thiên đã cất bước tránh được phạm vi thế chưởng của đối phương.

Người áo đen quay mặt về phía Triệu Tử Nguyên cất giọng âm trầm hỏi:

- Thằng lỏi con kia! Mi cả gan dám xen vào chuyện của ta. Ta thử xem mi có thoát được không?

Triệu Tử Nguyên không trả lời. Chẳng phải chàng sợ mình lỡ lời chọc giận đối phương mà e lúc lên tiếng bị phân tâm, địch nhân sẽ thừa cơ hạ sát thủ thì khó lòng thoát nạn.

Hoa hòa thượng lại thắp nến lên. Ánh sáng vàng khè nhảy múa trong trướng. Nhỡn lực bọn người này rất tinh minh nhìn rõ ngay cảnh vật chung quanh.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng lộ vẻ nghi ngờ vì họ phát hiện ra trong trướng đột nhiên thêm lên hai người.

Người đứng ở mé hữu béo sưng béo xỉa, mặt đầy thớ thịt. Còn người mé tả vừa nhỏ vừa ốm nhom mà đầu hói.

Triệu Tử Nguyên giật mình la thất thanh:

- Cửu Ngốc Chiêu Hồn! Minh Hải Chiêu Hồn! Các vị...

Miệng chàng ấp úng không nói thêm được.

Long Hoa Thiên mặt lạnh như tiền nói:

- Họ mai phục ở trong trướng từ trước. Long mỗ đã phát giác song chưa muốn nói ra mà thôi.

Long Hoa Thiên lại nhìn Triệu Tử Nguyên bằng con mắt ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ cũng biết bọn người này ư?

Triệu Tử Nguyên ngập ngừng đáp:

- Tại hạ gặp rồi... Bọn họ đã xuất hiện ở chùa Quảng Linh. Họ là người Quỷ Phủ môn ở Điền Tây.

https://thuviensach.vn

Chàng toan nói họ là Chiêu Hồn nhị ma nhưng chưa thốt ra lời thì Minh Hải Chiêu Hồn đã lớn tiếng chẹn họng:

- Tiểu tử! Hôm ấy mi nhân lúc chúng ta vận công ẩn ở ngoài phòng dòm trộm. Thế là phạm vào điều đại kỵ của Quỷ Phủ môn. Mi còn chưa tự xử còn đợi đến bao giờ?

Triệu Tử Nguyên bị khí thế kỳ bí của đối phương uy hiếp, bất giác chàng lùi lại ba bốn bước.

Cửu Ngốc Chiêu Hồn cười the thé nói:

- Hải lão! Để ta móc mắt gã rồi sẽ tính...

Hắn vừa nói vừa cất bước từ từ tiến về phía Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên thấy Chiêu Hồn nhị ma không đem hai cái rương lớn màu đen đi theo, chàng không sợ hãi lắm, phưỡn ngực đứng chờ.

Đột nhiên, người áo đen lạnh lùng quát:

- Đứng lại!

Cửu Ngốc Chiêu Hồn đột nhiên dừng bước rồi cùng Minh Hải Chiêu Hồn hướng về phía người áo đen khom lưng xá dài:

- Đại soái có điều chi dạy bảo?

Người áo đen để lộ cặp mắt chiếu ra những ánh sáng hung dữ, hỏi:

- Lão phu đã ra lệnh cho các ngươi động thủ chưa?

Cửu Ngốc Chiêu Hồn không nói gì nữa, thõng tay lùi lại.

Triệu Tử Nguyên nghe âm thanh "Đại soái" như tiếng sấm, chàng trỏ tay vào người võ phục áo đen cất tiếng run run hỏi:

- Các hạ... các hạ là Quỷ Phủ đại soái ở Quỷ Phủ môn ư?

Long Hoa Thiên biến sắc nói:

- Nếu quả như lời thì Ma Vân Thủ lừng lẫy tiếng tăm có hai tầng địa vị. Tin này đồn ra ngoài e rằng trên chốn giang hồ lại phải một phen rối loạn.

Người áo đen đảo cặp mắt chim ưng nhìn Long Hoa Thiên và Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đường xuống Hoàng Tuyền không phân biệt già trẻ! Họ Long kia! Ngươi cùng thằng lỏi chưa ráo máu đầu nhất định đều chết cả.

Long Hoa Thiên cả cười nói:

- Được lắm! Được lắm! Xin các hạ cứ động thủ đi...

https://thuviensach.vn

Đoạn y quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên lớn tiếng:

- Thế địch rất lợi hại! Mau xông ra đi!

Thanh âm vừa dứt, tiếng vang còn quanh quẩn bên tai mọi người thì Long Hoa Thiên đã nhảy vọt lên không. Tay phải để trước ngực phóng ra đánh tới người áo đen.

Người áo đen nghiêng người né tránh phát chưởng của Long Hoa Thiên.

Trong lúc chớp nhoáng này Triệu Tử Nguyên không dám chần chờ cũng tung người lên theo sau Long Hoa Thiên vọt ra cửa tấm rèm.

Người áo đen vẫn không cản trở, lạnh lùng nhìn Long Hoa Thiên và Triệu Tử Nguyên xông ra. Long, Triệu đều ngạc nhiên, nhưng lúc này không hoang mang lo lắng nữa, kẻ trước người sau vèo vèo lướt qua người áo đen.

Long Hoa Thiên chạy trước đột nhiên la lên một tiếng rồi hạ mình xuống.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra, chàng không hiểu tại sao Long Hoa Thiên dừng bước. Chàng cũng dừng lại. Chân vừa chấm đất, chàng đảo mắt nhìn quanh.

Bất giác không tự chủ được hít một hơi khí lạnh.

Bốn mặt mười mấy xác chết dong mạo kỳ dị đã bao vây. Tử thi nào ngũ quan cũng hung dữ, toàn thân đen lại, tay cầm một cái búa lớn đen sì. Ánh trăng ảm đạm chiếu xuống tử thi thì phản ánh lại một màu thảm đạm khủng khiếp, đầy quỷ mị rùng rợn.

Chỉ trong chớp mắt, âm phong thổi phập phù. Triệu Tử Nguyên toàn thân lông tóc dựng lên cả. Lúc chàng ở chùa Quảng Linh đã biết rõ những tà công kỳ dị của những tử thi ghê gớm đến thế nào rồi nên chàng càng kinh hãi.

Long Hoa Thiên là chúa tể của một bang hội lớn qua cơn kinh hãi nhất thời trở lại bình tĩnh được ngay. Y nói:

- Long mỗ chỉ tưởng Quỷ Phủ môn ở Điền Tây lợi dụng tử thi cầm búa để luyện công phu bàng môn tả đạo rồi người ta thổi phồng câu chuyện, không ngờ quả đúng sự thật hết.

https://thuviensach.vn

Người áo đen từ từ bước ra ngoài trướng. Hoa hòa thượng và Chiêu Hồn nhị ma cất bước theo sau.

Người áo đen lim dim cặp mắt nở nụ cười đanh ác nói:

- Bố đại bang chúa! Bang chúa chịu đi là hơn.

Hắn dứt lời quay lại nhìn Chiêu Hồn nhị ma gật đầu mấy cái. Hai lão nhị ma đột nhiên đi vòng quanh bức rèm khoa chân múa tay, miệng lẩm nhẩm niệm quái chú khiến người nghe bối rối tâm thần.

Lát sau Minh Hải Chiêu Hồn nằm phục xuống đất ngửa mặt về hướng vừng trăng, tay lạy miếng khấn:

- Tan hô ma, tan ty ly mê...

Cửu Ngốc Chiêu Hồn cũng lên tiếng xướng họa niệm chú rất cổ quái chẳng ai hiểu gì hết. Hắn ngồi xếp bằng đối diện với tử thi, vận công phu hít thở.

Sau một lúc thì tử thi bỗng bật lên ú ớ.

Chiêu Hồn nhị ma tiếp tục niệm chú không ngừng. Sau thanh âm của chúng biến thành những tiếng gào thét thê thảm chói tai. Tiếng kêu gào lúc lên lúc xuống càng làm cho bầu không khí thêm phần ghê rợn.

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng như vỡ óc, toàn thân giá lạnh. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng không nhẫn nại được nữa, tưởng chừng như đang trong cơn ác mộng, muốn thét lên thật to nhưng chẳng tài nào phát ra thanh âm được. Chân tay chàng tưởng chừng bị cột lại không sao nhúc nhích được.

Bỗng nghe Long Hoa Thiên lớn tiếng quát:

- Này!

Tiếng quát mãnh liệt như sấm nổ lưng trời. Nó có chỗ điệu dụng như “Sư Tử Hống” của nhà Phật.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, chàng tỉnh lại khá nhiều. Ngày trước chàng nghe vị lão tăng trụ trì nói với một cái tử thi. Những câu nói đó lại hiện ra trong đầu óc:

- Bàng môn tả đạo, bí ẩn khôn lường! Nhưng chỉ che mắt người đời được một thời. Dưới pháp nhãn của đức Phật là phải lộ nguyên hình.

Khi đó chàng cùng Cố Thiên Võ hai người nghe được mà không hiểu rõ.

Bây giờ chàng mới nhận thấy rất có lý.

https://thuviensach.vn

Người áo đen che mặt để lộ cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang cực kỳ tà ác.

Triệu Tử Nguyên vừa chạm thị tuyến vào đối phương đột nhiên cảm thấy lòng run sợ. Cặp mắt của người áo đen dường như có sức hấp dẫn rất kỳ dị. Triệu Tử Nguyên muốn rời mục quang ra chỗ khác mà không được.

Người áo đen cất giọng âm trầm nói:

- Diêm Vương còn khá, Quỷ Phủ mới ghê. Sao hai ngươi còn chưa ngã ra?

Triệu Tử Nguyên cảm thấy đầu óc tối tăm, tưởng chừng như muốn nằm ra thật. May ở chỗ từ thuở nhỏ chàng đã trải qua nhiều tai nạn, ý chí kiên cường khác hẳn người thường, mới miễn cưỡng chống chọi được không đến nỗi sợ quá ngã lăn ra.

Long Hoa Thiên cười nhạt nói:

- Kỹ thuật của Đại soái bất quá chỉ vậy thôi ư? Thật khiến cho Long mỗ phải thất vọng.

Người áo đen cất giọng lạnh như băng nói:

- Bang chúa tưởng đứng vững được mãi ư? Ha ha!

Hắn nói xong đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười choang choảng như tan bia vỡ đá, như cú gào lúc canh khuya làm cho người nghe chấn động tâm thần.

Triệu Tử Nguyên nghe tiếng cười liền cảm thấy có điều không ổn. Tiếng cười này phát ra tiềm lực quỷ quái thấu vào tim óc. Chàng ngồi phệt xuống đất chuẩn bị vận công chống chọi.

Chiêu Hồn nhị ma lại tiếp tục niệm chú. Mười mấy bộ tử thi ở bốn mặt nhảy về phía trước. Mười đầu ngón tay lợt lạt thấp thoáng có ánh sáng xanh lè yếu ớt.

Lúc xác chết nhảy múa, lửa lân thỉnh thoảng lại vọt lên lúc mờ lúc tỏ không nhất định. Tử thi cứ nhảy ra một bước lại rú lên một tiếng quái dị chói tai. Tay cầm cây búa lớn đen sì cùng vung lên một cái.

Bộ tử thi đi đầu nhảy đến gần giơ cây búa lên nhằm bổ thẳng vào Long Hoa Thiên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trông thấy bở vía mà Long Hoa Thiên vẫn chưa phát giác.

Tử thi giơ búa lên chém xuống sắp tới đỉnh đầu Long Hoa Thiên...

Bỗng nghe tiếng gió rít lên do ngón tay Long Hoa Thiên búng ra. Cây búa của tử thi đang chém xuống bị dừng lại rồi lùi bước.

Bộ tử thi phía sau nhảy vọt lên, miệng phát ra tiếng kêu rất khủng khiếp. Hai cây búa trong hai tay tử thi vung múa vang lên những tiếng kêu chan chát. Động tác tuy cứng cỏi khác với người thường, nhưng nhát búa rất tề chỉnh và chân tay mau lẹ khiến người trông thấy khó mà tin được là xác chết.

Trong vòng mười trượng vuông, âm phong ảm đạm, quang cảnh thần bí rùng rợn không bút nào tả xiết.

Giữa lúc ấy, một chấm đỏ ở phía sau không xa lắm bay tới nhanh như chớp.

Nó bay trên không gian thành hình cánh cung rồi đụng vào tấm rèm đánh "bùng" một tiếng.

Tấm rèm đột nhiên phát hỏa. Gió đêm thổi qua, thế lửa lan ra rất mau. Bức rèm khói bốc mù mịt, ngọn lửa lóe lên từng hồi.

Hoa hòa thượng biến sắc quát hỏi:

- Ai phóng hỏa?

Hỏa quang chiếu ánh đỏ rực cả một vùng. Chiêu Hồn nhị ma bất giác ngừng lại không niệm chú nữa. Mười mấy bộ tử thi đứng trơ không nhúc nhích.

Đột nhiên mé tả cách đó mười mấy trượng có tiếng ngâm nga vang lên:

Sớm từ cửa Linh Võ, tối ngũ núi Đan Thủy.

Tay trái vời mây hạc, tay mặt vẫy đầm rồng.

Đoái trông ra bốn bể, cúi xuống ngự phi hiên.

...

Người áo đen cặp mắt láo liên trầm giọng:

- "Sớm từ cửa Linh Võ, tối ngũ núi Đan Thủy..." chẳng lẽ Linh Võ tứ tước đã đến đây?

https://thuviensach.vn

Bốn chữ “Linh Võ tứ tước” vừa mới nói ra khiến thần kinh mọi người căng thẳng.

Minh Hải Chiêu Hồn và Cửu Ngốc Chiêu Hồn cũng run lên bần bật. Tiếng ngâm vừa dứt một thân hình như nước chảy mây trôi chập chờn đi tới.

Triệu Tử Nguyên đưa mắt nhìn ra, thấy người này ăn mặc theo kiểu văn sĩ vào hạng trung niên. Chính là văn sĩ thần bí đã xuất hiện ở Thái Chiêu bảo và chùa Quảng Linh.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tưởng Ám Hiệu, Ma Đầu Bị Gạt

Triệu Tử Nguyên trong lòng khích động vô cùng, chàng la thầm:

- "Đúng là y rồi! Người ta đồn những cao nhân tiền bối hiện nay là Yến Cung song hậu, Ma Vân Thủ, Linh Võ tứ tước. Vậy y là một trong Linh Võ tứ tước."

Văn sĩ trung niên xuyên qua bọn tử thi vào tận nơi mới dừng lại.

Người áo đen đảo cặp mắt sắc bén nhìn người mới đến từ đầu đến gót chân hồi lâu rồi chắp tay nói:

- Lâu nay không gặp, các hạ vẫn giữ được phong độ như xưa, thật là đáng mừng.

Văn sĩ trung niên đáp lễ nói:

- Tư Mã huynh thật là khéo nói! Bình sinh lão phu chỉ thích gặp cố nhân để trò chuyện. Chúng ta lâu lắm không gặp nhau rồi.

Lão trỏ vào một bộ tử thi không nhúc nhích, hỏi:

- Cái trò quỷ mị này của Tư Mã huynh đem đến đấy ư?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Các hạ đã biết rõ mà còn hỏi câu đó là thừa!

Văn sĩ trung niên nói:

- Ma Vân Thủ và Quỷ Phủ đại soái là hai ngoại hiệu mà người võ lâm văn danh phải táng đởm, không ngờ cũng chỉ là Tư Mã huynh. Thực ra chân tướng của lão huynh, lão phu cũng chưa biết rõ.

Người áo đen nói:

- Thái Ất Tước! Giữa các hạ và lão phu cùng đứng với nhau ở đời. Trước nay không ai xâm phạm đến ai. Vậy các hạ đừng can thiệp vào việc của lão phu hay hơn.

https://thuviensach.vn

Văn sĩ trung niên lạnh lùng đáp:

- Trừ phi gặp trường hợp bất đắc dĩ, xưa nay lão phu có muốn dính vào việc của ai đâu?

Người áo đen hỏi:

- Thế mà các hạ phóng hỏa đốt màn trướng, há chẳng phải là có ý gây hấn đấy ư?

Văn sĩ trung niên tức Thái Ất Tước hỏi lại:

- Màn trướng này cũng do lão huynh dựng lên hay sao?

Người áo đen ngơ ngác đáp:

- Không phải.

Thái Ất Tước cười nói:

- Đã không phải của lão huynh dựng lên thì lão phu có đốt tưởng lão huynh cũng không có quyền trách cứ lão phu được!

Người áo đen buột miệng cãi:

- Các hạ còn giả vờ làm chi nữa? Những tử thi dưới cờ của lão phu hễ thấy hỏa quang là...

Hắn nói tới đây, biết mình lỡ lời liền dừng lại.

Thái Ất Tước cười nói:

- Thế ra tử thi quỷ quái chỉ quen hành động trong bóng tối, kỵ nhất là ánh sánh hay sao? Hễ có hỏa quang là Kỳ môn tà công của Quỷ Phủ Môn mất đến phân nửa tác dụng.

Người áo đen hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Nếu nói mất phân nửa tác dụng chưa chắc đã đúng, nhưng có ảnh hưởng chút ít đến hành động của tử thi thì phải rồi, huống chi lửa cháy hết màn trướng.

Thái Ất Tước! Các hạ có muốn thử một chút không?

Lão vừa nói vừa đưa tay ra hiệu cho Chiêu Hồn nhị ma.

Minh Hải Chiêu Hồn và Cửu Ngốc Chiêu Hồn há miệng ra, ngậm miệng lại, đồng thời niệm chú lý lố một hồi.

Tiếng niệm chú mỗi lúc một mau, trong đám tử thi nổi lên những tiếng u ú quái gở tựa hồ thú loại lúc đau khổ quá giẫy chết, thanh âm cực kỳ chói tai khiến người nghe cơ hồ chịu không nổi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ban đầu còn nhịn được, lảo đảo đứng dậy. Chàng loạng choạng tiến về phía trước mấy bước, miệng lẩm bẩm:

- Tà ma yêu đạo làm mê hoặc tai mắt người thế nào được? Tà ma yêu đạo...

Trán chàng toát mồ hôi nhỏ giọt, chàng lại ngồi phệt xuống đất.

Những tiếng "u ú" vẫn vang lên không ngớt, ngoài cái thần bí lại thêm mấy phần khủng khiếp.

Chốc lát, Chiêu Hồn Nhị Ma đột nhiên khoa chân múa tay, miệng reo "à à".

Mười mấy tử thi liền nhảy lên theo. Cây búa trong tay vung lên phát ra tiếng gió vù vù.

Long Hoa Thiên hai tay đặt trước ngực, vận đủ mười thành công lực để chờ đợi. Y quay lại nhìn Thái Ất Tước nói:

- Đám tử thi này là tà môn rất lợi hại. Chúng ta phải coi chừng đối phó...

Thái Ất Tước gật đầu.

Chỉ trong chớp mắt đám tử thi đã vây đến gần.

Thái Ất Tước gầm lên:

- Hãy khoan!

Người áo đen nghe tiếng vẫy tay một cái, đám tử thi tạm thời đình chỉ hành động. Hắn lạnh lùng nói:

- Lão phu không muốn kết oán với các hạ. Nếu bây giờ các hạ rút lui cũng hãy còn kịp.

Thái Ất Tước chậm rãi hỏi:

- Họ Tư Mã hãy nghe đây! Nếu lão còn phát động tà công thì trong mình lão phu có mang một báu vật, sẽ đem ra để tiêu diệt hết tử thi của lão đó. Lão có dám mạo hiểm không?

Người áo đen hắng dặng toan trả lời thì Minh Hải Chiêu Hồn biến đổi sắc mặt. Cất bước tiến về phía trước, ghé miệng vào tai người áo đen nói khẽ:

- Không chừng đối phương làm được như vậy. Bữa trước thuộc hạ cùng lão Ngốc ở chùa Quảng Linh đã chạm trán Thái Ất Tước. Khi hắn vừa xuất

https://thuviensach.vn

hiện, thuộc hạ liền mất hết sức kềm chế những hành động của tử thi nên phải lật đật bỏ đi. Vậy hắn nói có bảo vật trừ tà gì đó...

Người áo đen nghe tới đây hắng dặng lên một tiếng để ngắt lời. Lão nhìn Thái Ất Tước hỏi:

- Thái Ất Tước! Các hạ nhắc đến bảo vật, phải chăng nó là "Ngũ Minh Tị Tà Kính", vật báu trấn sơn ở Ngũ Minh Cổ Sát bên Tây Vực?

Thái Ất Tước đáp:

- Sao lão lại đoán ra được bảo vật này?

Người áo đen đáp:

- Ngoài tấm Tỵ Tà Kính ở Ngũ Minh Cổ Sát, trong thiên hạ không còn một thứ bảo vật nào khác kềm chế được công phu kỳ diệu của Quỷ Phủ Môn.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều vật báu trấn sơn của Ngũ Minh Cổ Sát chẳng thể nào lọt vào tay các hạ được, trừ phi...

Thái Ất Tước chẹn lời:

- Ma Vân Thủ! Lão là người thông minh cả một đời, nhưng cũng có lúc hồ đồ hay sao mà không nhớ ra mối quan hệ sâu xa giữa lão phu và nhị Lạt Ma ở Ngũ Minh Cổ Sát? Lão phu muốn lấy Tỵ Tà Kính, chỉ hỏi một câu là được.

Người áo đen đảo mắt nhìn quanh mấy vòng rồi nói:

- Được lắm! Được lắm! Các hạ nói thế là có ý muốn thử sức rồi...

Hắn chưa dứt lời đã phóng song chưởng đánh mạnh vào Thái Ất Tước.

Chưởng thế vừa đánh ra, những tiếng "u ú" quái gở rất chói tai lại vang lên.

Chưởng lực uy mãnh khiến mọi người trong trường nhìn nhau kinh hãi.

Thái Ất Tước cũng biến sắc, hạ thấp tay mặt đưa ra đón tiếp. Hai luồng lực đạo đụng nhau xô đẩy mãnh liệt khác nào trời long đất lở. Trong vòng mười trượng vuông chỉ thấy một vùng u ám, cát đá tung bay, khí thế kinh người.

Cát lắng xuống rồi mới nhìn rõ Thái Ất Tước và người áo đen đều đứng sững như đóng đanh xuống đất. Mặt đất ở giữa hai người lõm xuống một

https://thuviensach.vn

khoảng rộng.

Ai nấy kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Sau một lúc, đỉnh đầu Thái Ất Tước có những tia bạch khí bốc lên.

Người áo đen trầm giọng nói:

- Tiếng đồn quả đã không ngoa! Tiếng đồn quả đã không ngoa! Các hạ là tay đối thủ đệ nhất trong đời lão phu.

Thái Ất Tước hít một hơi chân khí hỏi:

- Ma Vân Thủ! Phải chăng tôn giá bắt buộc lão phu phải động thủ?

Người áo đen cười lạt không nói gì.

Bên này Hoa hòa thượng đột nhiên xông đến bên Triệu Tử Nguyên đang ngồi phệt dưới đất. Lão phất hai tay áo nhằm đánh vào năm đạo huyệt lớn trong mình chàng. Lão sử dụng chiêu thức này hiểm độc vô cùng!

Triệu Tử Nguyên vừa cảm thấy hàn phong xô tới, giống như năm mũi tên đâm vào. Trong lúc cấp bách, chàng quát một tiếng thật to rồi xoay tay chụp ngược lên.

Bỗng nghe Long Hoa Thiên lớn tiếng la:

- Mau thu tay về! "Ngũ Chỉ Xoa" đó!

Triệu Tử Nguyên nghe nói trong lòng chấn động. Dường như chàng đã đoán ra nhà sư quái ác đứng trước mặt là ai rồi.

Công phu "Ngũ Chỉ Xoa" hai chục năm trước chưa thấy xuất hiện trong võ lâm, nhưng chàng nghe nói hai mươi lăm năm trước Hành Cước tăng nhân nhờ có công phu "Ngũ Chỉ Xoa" mà đi khắp Trung Nguyên, không một người nào địch nổi. Lão đã khiến cho bạn hữu võ lâm phải một phen kinh hãi.

Uy lực của "Ngũ Chỉ Xoa" ghê gớm, chẳng những trên thế gian ít có người sách kịp, mà Hành Cước tăng nhân hạ thủ tàn độc, những người trúng đòn ít ai bảo toàn được tính mạng. Sát nghiệt của lão cực kỳ thâm trọng! Năm môn phái lớn đang tìm phương pháp đối phó, đột nhiên một tay kiếm thủ tìm Hành Cước tăng nhân để khiêu chiến. Kiếm thủ này tự xưng là "Lưu Lãng kiếm khách". Hiển nhiên y có ý muốn giấu diếm lai lịch chân thực, thường dùng đỉnh núi Ngũ Đài làm địa điểm tỷ đấu.

https://thuviensach.vn

Khi tin này đồn đại khắp nơi, những nhà võ học tinh thâm đều gác mọi chuyện lại, lặn lội ngàn dặm xa xôi lên Ngũ Đài sơn.

Hành Cước tăng nhân đến trước tiên. Lưu Lãng kiếm khách xuất hiện che mặt bằng tấm khăn trắng, mọi người đều nghi ngờ thân thế của lão.

Hai bên đứng lắng lặng hồi lâu, sau Hành Cước tăng nhân cất tiếng hỏi:

- Các hạ đã chuẩn bị hậu sự xong chưa?

Lưu Lãng kiếm khách không trả lời, sau y hỏi lại:

- Còn các hạ thì sao?

Hành Cước tăng nhân tức quá cười rộ. Hắn chĩa ngón tay nhằm chụp vào đối phương. Ngón tay chưa chụp tới, năm tia âm phong đã rít lên veo véo chụp xuống toàn thân Lưu Lãng kiếm khách.

Hành Cước tăng nhân vừa phát chiêu "Ngũ Chỉ Xoa" thì một việc khó có người tưởng tượng đã phát sinh. Lưu Lãng kiếm khách xoay tay rút kiếm. Thân kiếm chưa ra khỏi vỏ, một luồng sát khí khủng khiếp đã ào ạt xô tới.

Luồng sát khí này phát ra đột ngột vô cùng mà là do động tác xoay tay rút kiếm của Lưu Lãng kiếm khách. Mấy chục người bàng quang đứng gần vòng chiến bị luồng sát khí trầm trọng xô tới làm cho tức ngực, hơi thở không thông.

Đồng thời trong lòng mọi người đều nảy ra mối cảm giác quái dị tựa hồ lưỡi kiếm không biết rút ra lúc nào để đâm vào mình. Đó là một quái sự chưa ai từng thấy bao giờ. Bọn họ đều phải di chuyển thân hình đi lui đi tới mới tiêu giải được làn sát khí kỳ quái đó.

Hành Cước tăng nhân hai chân tuy dính chặt xuống đất không nhúc nhích, nhưng công phu "Ngũ Chỉ Xoa" chưa sử ra hết đã bị ngừng lại ở giữa đường.

Hành Cước tăng nhân ngưng thần nhìn Lưu Lãng kiếm khách hồi lâu rồi mới nói dằn từng tiếng:

- Bần tăng biết các hạ là ai rồi. Chúng ta sau này sẽ có ngày tái hội.

Lưu Lãng kiếm khách nín thở một lúc rồi tự nói một mình:

- Nguy hiểm! Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm!

Dứt lời y cũng vọt mình đi luôn.

https://thuviensach.vn

Lưu Lãng kiếm khách chỉ một động tác rút kiếm đủ làm cho Hành Cước tăng nhân phải bỏ đi và làm cho công phu "Ngũ Chỉ Xoa" của nhà sư không thi triển được. Mọi người trong trường kinh hãi đứng ngẩn mặt ra.

Lúc đó Phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng hiện diện tại trường, ngửa mặt lên hô một câu Phật hiệu rồi quay sang nhìn Thiên Thạch chân nhân, Trưởng giáo phái Võ Đang đứng ở mé hữu, nói:

- A di đà Phật! Chân nhân đã coi ra Lưu Lãng kiếm khách là ai chưa?

Võ Đang trưởng giáo Thiên Thạch chân nhân gật đầu đáp:

- Bần đạo coi rồi, nhưng còn mấy phần hoài nghi.

Những người đứng bên tới tấp tiến lại hỏi Thiên Thạch chân nhân Lưu Lãng kiếm khách là ai, nhưng chân nhân chỉ cười mà không đáp. Mọi người quay sang hỏi Phương trượng chùa Thiếu Lâm thì nhà sư cũng kín tiếng.

Quần hào càng thêm mối nghi ngờ, tụm đầu ghé tai xì xầm bàn tán. Có người nói Lưu Lãng kiếm khách là Trung Châu Đệ Nhất Kiếm Kiều Như San.

Nhưng sau Kiều Như San lại trịnh trọng tuyên bố chưa từng lên Ngũ Đài sơn bao giờ và cũng không giao thủ với Hành Cước tăng nhân lần nào. Vì thế mà lai lịch chân chính của Lưu Lãng kiếm khách hoàn toàn ở trong vòng bí mật.

Còn Hành Cước tăng nhân từ đó mai danh ẩn tích, công phu "Ngũ Chỉ Xoa" cũng thất truyền trong võ lâm.

Bây giờ Triệu Tử Nguyên nghe nói Hoa hòa thượng sử "Ngũ Chỉ Xoa" công phu, dĩ nhiên chàng không khỏi kinh ngạc.

Bỗng nghe Long Hoa Thiên lớn tiếng quát:

- Hoa hòa thượng! Đánh đi!

Nguyên Long Hoa Thiên biết rằng dù mình đã lên tiếng cảnh cáo, nhưng muốn Triệu Tử Nguyên tránh được "Ngũ Chỉ Xoa" công phu của Hoa hòa thượng là điều khó khăn vô cùng. Y liền quát một tiếng thật to. Tay phải vung lên, ba điểm hàn tinh, một điểm phía trước, hai điểm phía sau như hình chữ Phẩm bay ra tập kích Hoa hòa thượng.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng mới sử "Ngũ Chỉ Xoa" ra nửa vời thì đột nhiên phía sau có gió lạnh ập tới. Nhà sư không nghĩ đến việc đả thương Triệu Tử Nguyên được nữa, vội thu chỉ về phóng ngược lại.

"Vèo vèo vèo" ba tiếng! Ba đạo hàn tinh bị nhà sư quét rớt xuống. Nhà sư định thần nhìn lại thì ra ba viên bi bằng thủy tinh, đồ chơi của trẻ nít. Hoa hòa thượng cười lạt hỏi:

- Đường đường là Bố đại bang chúa Cái bang mà còn chơi hòn bi của trẻ nít, há chẳng khiến cho người ta cười đến trẹo quai hàm?

Long Hoa Thiên chẳng để ý gì đến câu chế diễu của Hoa hòa thượng, liền cười khà khà đáp:

- Lão hóa tử trong mình loảng xoảng hãy còn nhiều đồ chơi lắm. Hoa hòa thượng có cao hứng thì chơi bi bạn với Long mỗ một lúc để ôn lại lúc thiếu thời.

Hoa hòa thượng tức quá hai mắt trợn ngược, tròng mắt đảo sùng sục mà chẳng làm gì được Long Hoa Thiên. Thái Ất Tước thủng thẳng nói:

- Lâu ngày không gặp mặt, chắc Ma Vân Thủ vẫn xoay đi xoay lại mấy trò chơi đó.

Người áo đen hỏi:

- Lão phu chơi trò gì thì mặc kệ lão phu. Bữa nay các hạ người ít thế yếu liệu có đủ chống cự với bọn ta không?

Thái Ất Tước đáp:

- Các hạ lại hăm dọa lão phu rồi.

Người áo đen nói:

- Không dám! Lão phu nói thật đấy và xin khuyên các hạ bỏ đi cho lẹ, không thì có hối cũng chẳng kịp nữa.

Thái Ất Tước cười khanh khách hỏi:

- Dĩ nhiên là lão phu phải ra đi nhưng yêu cầu cho Long Bang chúa và chú em nhỏ này cùng đi. Các hạ đừng phản đối nhé?

Lão vừa nói vừa dắt tay Triệu Tử Nguyên đứng bên Long Hoa Thiên. Người áo đen nói ngay:

- Thái Ất Tước! Lão phu nghĩ tới mối giao tình ngày trước nên xử lịch sự với các hạ, nhưng các hạ đừng quên lão phu là một nhân vật thế nào.

https://thuviensach.vn

Thái Ất Tước nói:

- Lão phu quên Ma Vân Thủ thế nào được? Quỷ Phủ đại soái là nhân vật thế nào lão phu cũng biết rồi. Có điều Ma Vân Thủ đi cùng phe với Quỷ Phủ đại phu hay dù có thêm người khác trợ lực chắc cũng không địch nổi Linh Võ tứ tước đâu.

Người áo đen giật mình kinh hãi hỏi:

- Theo lời các hạ thì Tứ Tước là bốn người hay sao?

Thái Ất Tước đáp:

- Đúng thế!

Người áo đen trầm giọng hỏi:

- Vậy ba ông bạn của các hạ đều đến cả rồi chứ? Bọn họ... bọn họ ở đâu?

Thái Ất Tước đáp:

- Bọn họ ở mé ngoài rừng cây chờ lão phu.

Người áo đen mắt lộ ra những tia kỳ dị. Đột nhiên hắn lớn tiếng nói:

- Thái Ất Tước! Các hạ nói không làm có. Linh Võ tứ tước ít khi sum họp với nhau một lần. Sao bữa nay lại cùng đi...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên có tiếng gõ ống trúc từ đằng xa vọng tới. Thanh âm này nổi lên bốn hồi rồi dừng lại. Sau một lúc lại vang lên bốn hồi khác. Tuy là tiếng gõ ống trúc nhưng có quy luật nhịp nhàng.

Thái Ất Tước mỉm cười hỏi lại:

- Lời nói của lão phu dĩ nhiên không hóa ra có. Chẳng lẽ Linh Võ tứ tước gõ cành trúc làm hiệu cũng không làm ra có được ư?

Người áo đen sắc mặt xám ngắt hồi lâu không nói năng gì.

Thái Ất Tước nhìn Long Hoa Thiên vẫy tay một cái. Ba người ung dung kéo đi. Người áo đen giương mắt lên ngó bọn Thái Ất Tước ra đi mỗi lúc một xa mà chẳng làm gì được.

Thái Ất Tước ra khỏi khu rừng. Bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Một bầy ba tên đồng tử tóc kết trái đào lộ vẻ hoan hỷ. Tên nào cũng mặt mũi thanh tú. Gã đồng tử đi trước cười hỏi:

- Lão gia tử! Ba tên trong bọn tiểu hài gõ ống trúc thế nào? Liệu có trôi được không?

Đoạn ba gã trông nhau mà cười rồi giơ ống trúc lên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác nghĩ thầm:

- "Té ra Thái Ất Tước lợi dụng ba thằng con nít này ở ngoài rừng đồng thời gõ ống trúc. Tức cười cho người áo đen tâm tư thận mật là thế mà cũng bị lừa gạt."

Thái Ất Tước gật đầu đáp:

- Các ngươi gõ được lắm rồi. Bây giờ các ngươi hãy về trước nhà tranh chờ ta. Lát nữa ta sẽ về sau.

Ba gã đồng tử cúi đầu thi lễ xong đi ngay. Chớp mắt đã biến vào trong bóng tối. Thái Ất Tước quay lại mỉm cười nói:

- Bọn chúng đều là đồng tử coi nhà cho lão phu. Lần này chúng theo lão phu đi du lịch, không ngờ bữa nay phải dùng đến bọn chúng...

Lão chưa dứt lời đột nhiên biến sắc khẽ nói:

- Ma Vân Thủ xảo quyệt phi thường! Mưu kế của lão phu chỉ gạt được hắn trong một lúc. Hai vị chạy trước đi! Lão phu đứng lại đây đương đầu với hắn.

Triệu Tử Nguyên ấp úng:

- Lão tiền bối... Lão tiền bối!

Thái Ất Tước ngắt lời:

- Nhân số bên đối phương tuy nhiều, nhưng lão phu đã quyết định chạy đi thì chắc họ không cản trở nổi mà ngại...

Long Hoa Thiên bảo Triệu Tử Nguyên:

- Phải lắm! Phải lắm! Thiên hạ đã không có ai ngăn cản được Thái Ất Tước mà lão hóa tử cũng nhanh chân lắm, ít có người đuổi kịp. Chỉ một mình tiểu ca là đáng ngại. Sao tiểu ca không chạy ngay đi còn đợi đến bao giờ?

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên không biết nói sao. Chàng toan có đôi lời với Thái Ất Tước và Long Bang chúa nhưng nghe hai người nói vậy, liền vái chào:

- Đại ơn của hai vị tiền bối sau này tiểu tử sẽ có ngày báo đáp.

Long Hoa Thiên nóng nảy giục:

- Thôi chú ơi! Đừng bà bà cháu cháu nữa! Đi lẹ lên! Đi lẹ lên!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên không dám chần chờ lao mình vọt đi. Chớp mắt đã ra ngoài mười trượng. Lúc này tai chàng còn vẳng tiếng người áo đen trầm giọng nói:

- Thái Ất Tước! Suýt nữa thì lão phu bị các hạ bưng mắt. Ha ha...

Hoa hòa thượng không thấy Triệu Tử Nguyên đâu liền hỏi:

- Còn thằng lỏi kia sao không thấy ở đây?

Long Hoa Thiên đáp ngay:

- Gã chạy xa rồi. Dù đại sư muốn rượt theo cũng không kịp nữa. Ha ha!

Triệu Tử Nguyên thi triển khinh công đến tột độ lao mình chạy về phía trước.

Thanh âm ở sau lưng mỗi lúc một nhỏ đi rồi không nghe thấy gì nữa.

Lúc này mảnh trăng tàn đã lặn về tây. Trời tối sầm lại. Triệu Tử Nguyên chạy một lúc nữa thì phương đông hửng sáng. Mặt chàng lộ vẻ tươi vui thư thái, nhưng chỉ được một lúc cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều buồn thảm. Trong khoảnh khắc này không ai hiểu lòng chàng nghĩ gì mà thay đổi sắc mặt một cách mau lẹ đến thế. Triệu Tử Nguyên nhìn về phía trước thấy khói xanh nghi ngút bốc lên, miệng lẩm bẩm:

- Phía trước cách đây không xa, chắc có một tòa thôn trang. Mình phải tới đó tìm vào quán ăn uống cho đỡ đói.

Chàng liền gia tăng cước lực đi lẹ hơn. Chẳng bao lâu quả nhiên tới một tòa thị trấn nhỏ bé. Chàng đang đi trên đường phố bỗng thấy trước mặt có hai đại hán chạy tới. Hai đại hán này nai nịt gọn gàng, vừa ngó đã biết ngay là hào khách võ lâm. Triệu Tử Nguyên thấy đều là người lạ mặt nên không để ý.

Bỗng nghe hai người vừa đi vừa trò chuyện. Một người nói:

- Huynh đệ! Phen này chúng ta xuống núi không ngờ gặp phải tai họa này, bây giờ biết về phúc trình với sư phụ làm sao?

Thanh niên mé tả thở dài đáp:

- Đại ca tính nên làm thế nào? Còn tiểu đệ đành chịu không có chủ kiến gì.

Đại hán mé hữu lớn tuổi hơn một chút, nói:

https://thuviensach.vn

- Tình thật mà nói thì lòng dạ tiểu huynh bối rối cũng chẳng kém gì hiền đệ.

Chưa nói đến chuyện Chung nhị đệ bị chết một cách mờ ám, mấy bữa nay chúng ta ba người sư huynh sư đệ gặp lắm chuyện ly kỳ, nói ra cũng chẳng ai tin. Huống chi...

Gã ngừng lại rồi tiếp:

- Huống chi lúc tối hậu tên lão ma đầu Yên Định Viễn lại xuất hiện. Hắn đã cảnh cáo chúng ta sau khi trở về Không Động chẳng được nhắc tới những chuyện đã xảy ra. Nếu hắn không có mối liên quan gì với bọn tám tên hung thần mặc áo màu lục thì cũng có mối quan hệ với người đàn bà thần bí trên cỗ xe hồng.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ, tự hỏi:

- "Tám tên hung thần mặc áo màu lục nào? Phải chăng là bọn mà đêm qua Bố đại bang chúa đã giết bảy tên ở ngoài màn trướng? Khi đó Long Bang chúa còn nói Hoa hòa thượng mượn tám tên thủ hạ nhưng sáng sớm một tên đã toi mạng trong lúc hành động. Chắc là bọn này chứ không sai được."

Hai hán tử lật đật đi qua. Triệu Tử Nguyên vội trở gót len lén theo sau thì thấy chúng đi vào con đường nhỏ ở đầu thị trấn và vẫn chưa phát giác có người đang theo dõi mình. Hán tử mé hữu nói:

- Hai cỗ xe hồng lại giống hệt nhau, mình chẳng hiểu ra làm sao?

Gã thanh niên nói:

- Đại ca đã bảo Hương Xuyên Thánh Nữ cùng mụ Nữ Oa nào đó sắc mặt lợt lạt đầy vẻ thần bí chia ra ngồi trên hai cỗ xe phải không? Sao Nữ Oa lại lưu tấm khăn tay độc, mưu đồ sát hại bọn ba anh em ta? Chẳng lẽ chỉ vì chúng ta đã dòm trộm dong mạo mụ? Giải thích như vậy thì khó nghe lắm.

Đại hán đáp:

- Kể ra còn nhiều việc rất hồ đồ, tỷ như nhân vật tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đã giải vây cho chúng ta. Hiền đệ có chắc đó là Tư Mã Đạo Nguyên thật không?

Thanh niên ngửng đầu nhìn đại hán biến sắc đáp:

https://thuviensach.vn

- Đại ca! Tiểu đệ biết rằng đại ca hoài nghi lão có thể là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn đã mất tích từ lâu, cứ coi khí thế rút kiếm thì có vẻ đúng là lão lắm.

Đại hán ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Theo lời đồn thì hai mươi năm trước Tạ Kim Ấn đã bị Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn liên thủ hạ sát, sao còn xuất hiện lúc này? Chẳng lẽ lão có thuật hoàn hồn ư?

Thanh niên lắc đầu đáp:

- Trong lòng tiểu đệ có mối cảm giác kỳ lạ là những hành vi của Tạ Kim Ấn dù có phải chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội. Nhưng Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn liên thủ ám toán người ta cũng là hành vi không được quang minh lỗi lạc. Thủ đoạn của chúng khiến cho người ta phải ớn gáy, chúng ta không thể...

Bỗng đại hán giơ tay ra hiệu ngăn cản gã thanh niên đừng nói nữa. Đoạn gã xoay mình vọt đi, chắc gã đã phát giác ra Triệu Tử Nguyên theo sau.

Gã trợn mắt nhìn Triệu Tử Nguyên ra chiều tức giận, xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng đánh soạt một tiếng, hung hăng xông về phía chàng, lớn tiếng quát:

- Đây rồi!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Võ Đang Sơn Hướng Dã Bỏ Mình

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Huynh đài nói vậy nghĩa là làm sao?

Đại hán lớn tiếng:

- Anh em tại hạ chính là Lâm Cảnh Mại và Mai Thượng Lâm ở phái Không Động. Các hạ muốn giết bọn tại hạ là kiếm đúng người rồi đó...

Triệu Tử Nguyên ngập ngừng:

- Trong vụ này chắc có điều hiểu lầm. Triệu mỗ...

Thanh niên Mai Thượng Lâm tức giận mắt trợn tròn xoe, ngắt lời:

- Ngươi còn chưa động thủ ư? Ba bữa nay, đến ngươi là nhóm thứ tư muốn hạ sát bọn ta. Ta hỏi ngươi, ngươi theo dõi hành tung chúng ta bao lâu rồi?

Triệu Tử Nguyên toan trả lời, đột nhiên trước mắt chàng sáng lòa. Chàng vội nói ngay:

- Kẻ muốn hạ sát hai vị không phải tại hạ, mà là người ở sau lưng hai vị đó.

Mai Thượng Lâm còn đang lộ vẻ nghi ngờ, Triệu Tử Nguyên lại quát:

- Hãy coi chừng ở phía sau!

Mai Thượng Lâm vội xoay mình, chưa hiểu là chuyện gì thì trên đầu cành cây mé tả có bóng người thấp thoáng vung chưởng đánh tới.

Lâm Cảnh Mại đi bên gã mắt đỏ sọng lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Hắn rất quan tâm đến sự an nguy của sư đệ, vung chưởng phản kích.

Chưởng phong vừa xô ra, người kia nhảy tới bị chặn lại một chút. Mai Thượng Lâm thừa cơ băng mình nhảy ra xa hơn.

https://thuviensach.vn

Người ở trên cây nhảy xuống là một thiếu niên lối hai mươi tuổi, dáng mạo tuấn tú, khí độ hiên ngang, nhưng hơi có vẻ xảo quyệt. Gã thanh niên trỏ vào hai anh em Lâm Cảnh Mại nói:

- Hai người không muốn sống nữa rồi.

Lâm Cảnh Mại chau mày hỏi:

- Phải chăng ngươi cùng một bè đảng với tám tên đầu trâu mặt ngựa xuất hiện sáng sớm hôm kia?

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi lại:

- Cùng phe đảng với ai? Tiểu gia nói cho ngươi hay: Vừa rồi các ngươi dám lên tiếng mạt sát gia sư. Nguyên một tội đó cũng đủ chết rồi.

Mai Thượng Lâm định thần hỏi:

- Lệnh sư là ai?

Thiếu niên trầm giọng đáp:

- Gia sư là Võ Khiếu Thu, ngươi vừa đề cập đến danh dự của lão gia.

Gã bật cười khành khạch tiến lại gần Mai Thượng Lâm vung chưởng một cái.

Chưởng lực của gã ào ạt như sóng cồn từ bốn mặt tám phương xô tới. Chiêu thức không những kỳ diệu phi thường mà công lực cũng cực kỳ thâm hậu.

Mai Thượng Lâm bở vía than thầm:

- "Võ Khiếu Thu nổi tiếng gần hai chục năm. Đồ đệ lão võ công cũng ghê gớm. Cứ tình trạng này mà đoán thì trong thiên hạ thực không còn mấy người địch nổi Võ Khiếu Thu."

Gã toan lấy binh khí ra phản kích thì đột nhiên có thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Tạ Triều Tinh! Dừng tay lại!

Gã thiếu niên liền dừng tay lại, nhìn về phía phát ra thanh âm. Người vừa nói đó là Triệu Tử Nguyên đã chạm trán gã rồi. Chàng là một thiếu niên áo quần lam lũ nhơ nhớp. Gã mỉm cười hỏi:

- Tiểu tử! Sao ngươi lại biết họ tên ta?

Triệu Tử Nguyên dĩ nhiên không chịu nói ra những điều chàng đã mắt thấy tai nghe bữa trước khi chàng ẩn mình trong căn nhà đá tại chốn hoang

https://thuviensach.vn

sơn.

Chàng cố ý cười lạt mấy tiếng chớ không trả lời.

Tạ Triều Tinh tức giận hỏi:

- Ngươi không thèm trả lời ta ư? Chắc là ngươi không muốn sống nữa?

Triệu Tử Nguyên vẫn cười lạt, chẳng nói chẳng rằng.

Tạ Triều Tinh ỷ vào oai phong của sư môn, quen tính hợm hĩnh vì đã được người ta kính sợ, chưa từng gặp ai lạnh nhạt như Triệu Tử Nguyên. Gã cả giận nói:

- Thằng lỏi con lớn mật muốn vuốt râu hùm chăng? Bữa nay tiểu gia mà không giết mi thì sao hả được mối giận này? Mau xưng tên đi để mà chịu chết.

Tuy miệng gã kêu đối phương xưng tên, nhưng người gã đã sấn lại phóng chưởng đánh ra như điện chớp. Phát chưởng của Tạ Triều Tinh không những cực kỳ mau lẹ mà còn biến ảo khôn lường!

Triệu Tử Nguyên lập tức vung song chưởng lên đỡ gạt. Đồng thời chân chàng bước lái đi thay đổi phương vị.

Tạ Triều Tinh không để đối phương kịp xả hơi. Gã vung song chưởng liên tiếp đánh ra chuyển theo phương hướng xê dịch.

Nhưng chưởng lực của Tạ Triều Tinh vừa đánh ra nửa vời, đột nhiên bóng người thấp thoáng, cổ tay gã đã bị siết chặt lại. Nguyên gã bị sợi tơ quấn chặt, đau thấu tâm can. Thân hình phù động, bị đẩy ra xa đến bốn, năm bước suýt nữa té xuống. Tạ Triều Tinh toan cất tiếng thóa mạ, bỗng mục quang gã chạm phải một người, gã đành im tiếng.

Một cô gái ăn mặc xa hoa, thân hình yểu điệu đứng ngoài năm bước.

Nữ lang ăn mặc hoa lệ đang độ xuân xanh, tuy chưa phải hạng thiên tư quốc sắc, nhưng có vẻ ung dung cao quí. Có điều nàng mặt lạnh như tiền, khiến người ta nảy cảm giác khó lòng thân cận.

Tạ Triều Tinh ấp úng nói:

- Võ cô nương! Sao... cô nương lại ngăn cản không cho tại hạ động thủ?

Nữ lang hoa phục đó chính là Võ Băng Hàm. Nàng lạnh lùng đáp:

- Ngươi buông tha mấy người này, cả Triệu Tử Nguyên nữa.

Tạ Triều Tinh giựt mình kinh hãi buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Triệu Tử Nguyên ư? Trước gã đã được cô nương phái đến nằm vùng tại Thái Chiêu bảo? Có đúng là gã này không?

Lời nói ra khỏi cửa miệng, gã chợt tỉnh ngộ không nên nói đến chuyện nằm vùng trước mặt người ngoài. Gã đảo mắt ngó Võ Băng Hàm thấy nàng không có ý trách phạt mới thở phào một cái. Nhưng gã lại nổi lên ý niệm ghen tức mà không giấu ở trong lòng được, để lộ ra ngoài mặt.

Võ Băng Hàm vừa xuất hiện, hai gã Lâm, Mai phái Không Động biết là khó vành cạnh được, liền nói hời hợt mấy câu rồi hấp tấp bỏ đi. Chỉ còn lại một mình Triệu Tử Nguyên đứng yên không nhúc nhích.

Tạ Triều Tinh lớn tiếng hỏi:

- Ta đã tha mạng cho người rồi, sao còn chưa đi?

Triệu Tử Nguyên nghe gã nói đầy giọng thù nghịch. Chàng nhìn mặt gã càng rõ ra chiều căm tức thì trong lòng không hiểu tại sao gã lại thay đổi nét mặt chóng thế?

Võ Băng Hàm lạnh lùng nói:

- A Tinh! Ngươi đi chứ không phải gã. Ta muốn hỏi gã mấy câu, vậy ngươi hãy tạm thời tránh ra chỗ khác.

Tạ Triều Tinh không sao được phải cất bước.

Khi gã bỏ đi, ngẫu nhiên Triệu Tử Nguyên ngó thấy mắt gã lộ vẻ ghen tuông như người điên, lòng chàng không khỏi chấn động.

Tạ Triều Tinh đi xa rồi, Võ Băng Hàm ngắm nghía Triệu Tử Nguyên từ đầu xuống đến gót chân. Nàng máy môi rồi đột nhiên người nàng xô vào lòng chàng.

Triệu Tử Nguyên thấy Võ Băng Hàm biểu lộ mối tình nhu thuận, chàng không khỏi ngơ ngác, chân tay luống cuống, nhưng rồi chàng cũng cúi đầu xuống hôn vào môi nàng.

Hai người hôn nhau một cái tiêu hồn, bao nhiêu mối chân tình của Võ Băng Hàm thổ lộ ra hết. Hai cánh tay ngọc ôm chặt lấy người chàng, nàng hoàn toàn buông thả mối tình cảm cho lên tới cực độ.

Triệu Tử Nguyên chưa bao giờ tiếp xúc với mùi u hương của người xử nữ, chàng cũng đắm đuối vào trong mối tình nóng bỏng.

Võ Băng Hàm nói bằng một giọng mơ màng:

https://thuviensach.vn

- Tử Nguyên! Tử Nguyên! Mấy bữa nay ta rất lo cho chàng. Không ngờ chàng bình yên trở về...

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương lo lắng điều chi?

Võ Băng Hàm đẩy Triệu Tử Nguyên ra, vung bàn tay ngọc lên tát chàng hai cái. Hai bên má in vết ngón tay đỏ ửng.

Triệu Tử Nguyên đã biết tánh nàng lạnh nhạt thất thường, nên thấy nàng đột nhiên biến đổi thái độ cũng chẳng lấy chi làm lạ, chỉ yên lặng để đối phó.

Võ Băng Hàm cặp mắt xinh đẹp chiếu ra những tia oán hờn hỏi:

- Ngươi ngấm ngầm rời khỏi Thái Chiêu bảo, không đến Lưu Hương viện kiếm ta. Ngươi có biết hằng ngày ta chỉ lo ngươi bị hại mà thành uổng công? Bây giờ ngươi còn hỏi ta lo lắng điều chi ư? Ngươi... phải chăng ngươi cố ý làm cho ta đến tức bực mà chết?

Trong đầu óc Triệu Tử Nguyên nảy ra mối cảm giác khó hiểu. Chàng ấp úng nói:

- Xin cô nương... bớt giận. Tại hạ thực không có ý như vậy.

Võ Băng Hàm lạnh lùng hỏi:

- Trước nay hễ ngươi thấy ta là làm cho ta bực mình. Bây giờ ngươi vẫn giữ nết ấy phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đâu có chuyện đó? Cô nương thật khéo đa tâm!

Nét mặt Võ Băng Hàm tươi lại một chút, nàng khẽ nói:

- Bữa trước ta hành hạ vũ nhục ngươi. Đó không phải là bản ý của ta. Mỗi roi đòn ta đánh ngươi, lòng ta lại quặn đau. Những cái mâu thuẫn này ta không hiểu tại sao mà có, ngươi... ngươi có hiểu được ý tứ của ta không?

Triệu Tử Nguyên không biết đối đáp thế nào, chỉ ậm ừ trong miệng.

Võ Băng Hàm thấy chàng lụng bụng không nói, đột nhiên nổi giận hỏi:

- Ngươi cứ ngẩn mặt ra hoài, ta hỏi sao không chịu nói? Phải chăng trong lòng ngươi còn có điều tức bực với ta?

Triệu Tử Nguyên vội đáp:

https://thuviensach.vn

- Cô nương hết lòng quan tâm đến tại hạ, tại hạ cảm kích còn chưa đủ, khi nào lại oán hận cô?

Võ Băng Hàm hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Ta chỉ mong ngươi đừng khẩu thị tâm phi là được.

Nàng chợt nhớ ra điều gì, lại nói:

- Sau khi ngươi rời khỏi Lưu Hương viện, Lý Cơ ở phòng mé đông nhớ ngươi lắm lắm. Trong lúc trò chuyện thị nhắc tới ngươi luôn. Chà chà! Ta không ngờ số ngươi đào hoa chiếu mệnh, đi tới đâu là gái say mê điên đảo tới đó. À!

Còn con tiện nhân Yên Lăng Thanh. Nghe nói gần đây ngươi cùng thị dong cương đi trên đường Thiểm Cam. Chuyện đó có thực không?

Lúc Võ Băng Hàm nhắc đến ba chữ Yên Lăng Thanh, nàng không ngăn được lửa hờn ghen, mắt đầy sát khí, cơ hồ tóe lửa, trông mà phát khiếp. Mục quang nàng nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Nàng lấy tin ở đâu mà nhanh thế? Nếu mình thừa nhận tất rắc rối to, phải bịa chuyện mới được."

Chàng hít một hơi chân khí rồi thủng thẳng hỏi lại:

- Vụ này tình báo ở đâu đưa tới? Tại hạ rời khỏi Thái Chiêu bảo rồi đi theo lão tàn phế định tới Thủy Bạc, chẳng lẽ cô nương chưa nghe thấy việc đó sao?

Rồi chàng đem những chuyện xảy ra sau khi rời khỏi Thái Chiêu bảo thuật lại từ đầu đến cuối mà chỉ cắt bỏ đoạn gặp Yên Lăng Thanh không nhắc tới, đặt ra mấy câu chống chế cho qua.

Võ Băng Hàm còn toan hỏi vặn thì gã Tạ Triều Tinh đã từ đằng xa đi tới.

Cặp mắt phẫn nộ nhìn chằm chặp vào Triệu Tử Nguyên, rồi quay sang bảo Võ Băng Hàm:

- Võ cô nương! Chúng ta nên về Lưu Hương viện thôi, lệnh tôn đang ngồi trong viện chờ tin tức của chúng ta.

Võ Băng Hàm nhìn Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Vụ đưa châu ngọc làm sính lễ đã đi vào quá khứ, từ nay ta không bức bách ngươi phải làm việc gì nữa. Lúc nào rảnh ngươi qua Lưu Hương viện,

https://thuviensach.vn

ta sẽ tiếp đãi ngươi theo lễ thượng tân...

Dường như nàng còn muốn nói nữa nhưng lại im tiếng, trở gót đi theo Tạ Triều Tinh.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng sau lưng nàng đi xa rồi, trong lòng nảy ra những mối cảm giác rất phức tạp. Chàng không ngờ một cô nữ ma đầu mà bữa trước chàng tưởng khó lòng đối phó thì nay lại bỏ hết những nết kiêu căng tự phụ, tự nàng lộ mối chân tình nhi nữ. Chàng nhớ tới cái hôn vừa rồi thật có cảm giác như người trong mộng.

Lát sau Triệu Tử Nguyên rũ quần áo rồi lật đật lên đường.

Chàng đi một mạch cho đến chiều mới tìm vào phạn điếm ăn cơm và ngủ trọ để lấy sức sáng mai sẽ thượng lộ.

Triệu Tử Nguyên ra khỏi khách điếm thấy người đến trọ đông đúc, chàng nghĩ thầm:

- "Quái khách ở Mạc Bắc chắc là sẽ đến núi Võ Đang để lấy thanh đoản kiếm cuối cùng. Nhân lúc vô sự này, ta hãy lên núi Võ Đang một chuyến, may ra chạm trán Địch Nhất Phi cũng chưa biết chừng."

Chàng liền mua một con ngựa nhằm hướng nam mà tiến. Sau năm ngày rong ruổi, Triệu Tử Nguyên đã tới chân núi Võ Đang.

Vừng thái dương vừa ngậm non đoài. Bức màn đêm dần dần buông xuống.

Ánh tà huy chiếu vào sườn non một màu vàng lợt.

Triệu Tử Nguyên dừng chân nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Lòng chàng thêm mối cảm giác tịch mịch. Lúc này trời đã tối mịt.

Triệu Tử Nguyên lừ thừ đi vào cửa đường lên núi. Khoảnh khắc, chàng tới lưng chừng, ngọn gió thu hiu hắt thổi cành cây rì rào.

Bất thình lình tiếng người rên lẫn với tiếng gió lọt vào tai chàng. Chàng chấn động tâm thần tiến mau về phía phát ra thanh âm thì thấy một hán tử đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc nằm chênh chếch trên sườn núi.

Nhờ ánh trăng lờ mờ, Triệu Tử Nguyên trông rõ hán tử mày rậm mắt lớn, vai rộng người to. Đúng là một nhân vật võ lâm. Sắc mặt lợt lạt, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Tiếng rên rỉ từ miệng hán tử này phát ra.

Triệu Tử Nguyên ngó rõ mặt rồi kinh hãi la lên:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng các hạ là lão đại Lệ Hướng Dã ở Hắc Nham? Vì sao lại biến ra thế này?

Người này đúng là Lệ Hướng Dã, lão đại trong Hắc Nham tam quái còn sống sót. Hắn gắng gượng máy môi khẽ đáp:

- Ngươi là... thiếu niên họ Triệu... Ngươi đến vừa đúng lúc...

Lệ Hướng Dã trán toát mồ hôi, ngũ quan co quắp ra chiều rất đau khổ. Vạt áo trước ngực rách tan tành, chìa cả da thịt, máu chảy đầm đìa.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ai làm cho các hạ bị thương đến thế này?

Lệ Hướng Dã lắp bắp đáp:

- Ta đã tìm ra... hung thủ... hạ sát Bốc nhị đệ... và Trạm tam đệ. Tên phóng hỏa đốt Quỷ trấn... cũng là một người...

Hắn kiệt lực vừa thở vừa ho. Những câu sau rất hồ đồ không nghe rõ.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Ánh hào quang xẹt tới tập kích.

Triệu Tử Nguyên phất tay áo hất ám khí trệch đường bắn vào cây lớn ở phía sau.

Nhìn kỹ lại thì ra một mũi tên lớn bằng đầu ngón tay. Mũi nhọn cắm vào cây lớn đến phân nửa, còn chìa chuôi tên đính mảnh giấy hoa tiên trắng.

Triệu Tử Nguyên thấy thế bất giác hít một hơi khí lạnh. Chàng thấy mũi tên này không phải bằng sắt thép mà chỉ là một mẩu cành cây. Người thường chỉ liệng nó đi xa được hơn trượng cũng là khó lắm. Thế mà người trong bóng tối liệng mẩu cành cây này cắm vào một cành cây khác thì công phu họ thật đã đến chỗ phi thường!

Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút, chàng mới di chuyển đến bên thân cây lớn, rồi rút cành cây ra. Mảnh hoa tiên gió thổi bay phất phới. Chàng không nghĩ ngợi gì, dùng hai ngón tay cặp lấy tờ giấy viết ngoằn ngoèo mấy chữ: “Ai nhìn thấy chữ này thì viết lời di ngôn vào.” Trên mảnh giấy còn để một chỗ trắng.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra. Chàng cảm thấy sự tình bất diệu. Sau lưng, Lệ Hướng Dã hổn hển nói:

- Mau bỏ giấy hoa tiên đi! Trên giấy có chất độc! Trời ơi!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên vội quay lại thấy Lệ Hướng Dã thổ máu tươi ra nằm thẳng cẳng dưới đất.

Trong bóng tối, một bóng đen thấp thoáng lướt qua mắt Triệu Tử Nguyên.

Thân hình người đó mau lẹ đến nỗi không nhìn rõ chút gì. Triệu Tử Nguyên không kịp nghĩ ngợi chi hết phóng chưởng đánh ra đến "binh" một tiếng. Một cành cây gãy rớt xuống. Chàng biết người kia đã chạy xa rồi.

Triệu Tử Nguyên ngó lại trước ngực Lệ Hướng Dã thấy có vết bàn tay đen sì.

Hơi thở yếu ớt lắm rồi, hiển nhiên không thể cứu vãn được.

Lệ Hướng Dã gắng gượng lắp bắp mấy tiếng:

- Quỷ trấn... vườn hoang... Quỷ trấn... vườn hoang...

Triệu Tử Nguyên hỏi dồn:

- Hướng huynh bảo sao? Hướng huynh bảo sao?

Lệ Hướng Dã dương môi lên mà không nói được nữa. Hai mắt trợn ngược rồi tắt thở liền.

Bây giờ Triệu Tử Nguyên mới nghĩ tới Lệ Hướng Dã cảnh cáo trên giấy hoa tiên có chất kịch độc mà tay chàng đã sờ vào, chàng chắc mình không thể sống được. Đoạn chàng bụng bảo dạ:

- "Tên hung thủ kia đã hạ độc để mưu hại Lệ Hướng Dã, sau hắn còn sợ y không chết mới bồi thêm một chưởng. Hắn lại dùng giấy trắng tẩm độc để giải quyết luôn cả ta thì lòng dạ hắn thật là thâm độc."

Nhưng lạ thay chàng thử vận công đến mười lăm lượt thì huyệt đạo trong mình vẫn lưu thông không có chỗ nào trở ngại. Chàng nghi hoặc tự hỏi:

- "Tờ giấy kia đã thấm chất kịch độc mà ta sờ tay vào đáng lẽ phải chết ngay mới đúng, mà sao vẫn bình yên vô sự?"

Chàng nghĩ mãi không ra, lại nhìn thi thể Lệ Hướng Dã lẩm bẩm:

- Hắc Nham tam quái đến đây là chết hết. Lão nhị Bốc Thương và lão tam Trạm Nông bị uổng mạng một cách hồ đồ trong khu vườn hoang tòa nhà cổ ở Quỷ trấn. Không ngờ lão đại là Lệ Hướng Dã lại bị nạn ở đây.

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một lúc, chợt nghĩ tới điều gì, run lên miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Ngày trước những người nhận lời mời của Ương Thần Lão Xú đến phủ Mạch Thập Tự Thương để ngăn trở hành động của Chức Nghiệp Kiếm Thủ đa số đã bị chết rồi. Đầu tiên là lão nhị, lão tam trong Hắc Nham tam quái, rồi đến Ương Thần Lão Xú. Bây giờ Hắc Nham lão đại là Lệ Hướng Dã lại chết trên núi Võ Đang. Thế là chỉ còn lại Phi Phủ Thần Cái của Cái bang và Triều Thiên Tôn Giả.

Không khéo lần sau đến lượt hai người kia. Trong vụ này không chừng có chuyện âm mưu gì đây?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng phía sau có tiếng người quát hỏi:

- Ai dám giết người ở núi Võ Đang?

Triệu Tử Nguyên quay đầu nhìn lại thấy một đạo nhân thân pháp rất thần tốc lướt tới. Chàng hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng từ trên chùa xuống đây?

Đạo nhân nhìn thi thể Lệ Hướng Dã, lạnh lùng nói:

- Đạo hữu! Thủ đoạn đạo hữu thật là tàn độc.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Trong Lòng Chồng Chất Mối Hoài Nghi

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn kỹ lại đạo sĩ thấy lão vào trạc năm mươi tuổi mình mặc đạo bào màu huyền, thân thể cao lớn, mũi cao miệng rộng. Lạ ở chỗ sắc mặt đạo nhân trắng trẻo mà da nơi tay nơi cổ lại sạm nắng đen sì thành ra không tương xứng.

Huyền bào đạo sĩ tiến gần lại uy hiếp Triệu Tử Nguyên. Bước chân của lão lộ vẻ uy mãnh lấn áp đối phương.

Triệu Tử Nguyên biết là công lực lão đã đến trình độ rất cao thâm. Chàng tự hỏi:

- "Trong các đạo sĩ phái Võ Đang, ai là người bản lãnh đến trình độ này?"

Huyền bào đạo sĩ giương cặp mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt Triệu Tử Nguyên, trầm giọng gằn từng tiếng:

- Đạo hữu không những thủ đoạn tàn độc mà còn lớn mật vô cùng, mới dám lên núi Võ Đang giết người. Hiển nhiên không coi tệ phái vào đâu.

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương chưa hỏi đầu đuôi đã buộc cho mình tội giết người, lửa giận bốc lên những muốn phát tác. Chàng ráng nhẫn nại thủng thẳng đáp:

- Thưa đạo trưởng! Trong vụ này có điều hiểu lầm...

Đạo sĩ gầm lên:

- Câm miệng đi! Ngươi đã cố ý gây hấn với tệ phái thì chắc trong tay đã nắm được cái gì, chứ chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt. Vậy ngươi thông báo tên họ đi!

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ tuy bôn tẩu giang hồ lâu năm, nhưng võ công tầm thường, chẳng có chi đáng kể. Nói trắng ra là hạng vô danh tiểu tốt.

Huyền bào đạo sĩ nói:

- Dù sao ngươi cũng phải có tên họ.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên. Nhất định đạo trưởng chưa từng nghe ai nói đến danh tự này.

Không ngờ đạo sĩ "ủa" một tiếng, cặp mắt lim dim lộ ánh hào quang khủng khiếp. Lão nói:

- Triệu Tử Nguyên là ngươi ư? Hà hà! Có thể võ công ngươi rất tầm thường, nhưng lai lịch ngươi không nhỏ.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi lại:

- Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao?

Đạo sĩ trầm giọng đáp:

- Theo chỗ bần đạo biết thì Võ gia ở Lưu Hương viện từng phái ngươi đến nằm vùng ở Thái Chiêu bảo. Nếu ngươi không có chỗ sở trường kiệt xuất nào thì trong Lưu Hương viện thiếu gì kỳ nhân dị sĩ mà lại lựa chọn ngươi?

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra, trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm:

- "Ta bị Võ Băng Hàm bức bách phải lần vào Thái Chiêu bảo thám thính những chuyện liên quan đến đoạn kiếm, rất ít người hay mà sao đạo sĩ này ở phái Võ Đang lại biết rõ hết, thật là khó hiểu!"

Nhưng đối phương là đạo sĩ danh môn chính phái, nên tuy chàng trong lòng nghi hoặc mà không dám nghĩ tới khía cạnh khác.

Đạo sĩ lại nói tiếp:

- Có khi ngươi lấy làm kỳ tại sao bần đạo lại biết chuyện này. Ha ha! Nếu ngươi không muốn cho người ta biết thì đừng làm.

Lão bật tiếng cười lạt, Triệu Tử Nguyên đột nhiên cảm thấy thanh âm đối phương rất quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời chàng không sao nghĩ ra được là ai?

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Đạo trưởng lại dùng lời khiêu khích, không hiểu có dụng ý gì?

https://thuviensach.vn

Huyền bào đạo sĩ trầm giọng hỏi lại:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi đến núi Võ Đang giết người một cách càn rỡ, ngươi giải thích vụ này bằng cách nào?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cái đó là đạo trưởng ngậm máu phun người.

Huyền bào đạo sĩ xẵng giọng hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi còn chối cãi được ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đã nói đây là sự hiểu lầm, nhưng đạo trưởng khăng khăng buộc cho tại hạ, không chịu nghe lời giải thích...

Chàng chưa dứt lời, đạo sĩ đột nhiên phất tay đập vào cổ tay Triệu Tử Nguyên. Lão ra chiêu hời hợt không nhất định hư thực, biến ảo vô cùng.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi, chân bước loạng choạng ngửa người về phía sau, lùi lại năm bước liền mới thoát khỏi phạm vi uy hiếp của đối phương.

Đạo sĩ ra chiêu chưa lượm được kết quả, dường như lão ngạc nhiên, nhưng không truy kích.

Triệu Tử Nguyên hằn học nói:

- Không ngờ đạo sĩ phái Võ Đang cũng giỏi nghề đánh lén.

Chàng biết mình quá nặng lời, tất đối phương chẳng chịu bỏ qua. Ngờ đâu đạo sĩ chỉ cười lạt chứ không nổi giận.

Huyền bào đạo sĩ nói:

- Ngươi đáng kể là con người tri cơ, nhưng bữa nay đã gặp bần đạo là ngươi tới số rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Đạo trưởng có thể cho tại hạ biết đạo hiệu được chăng?

Huyền bào đạo sĩ đáp:

- Ngươi còn hỏi làm chi? Đêm nay ngươi đừng hòng dời khỏi núi Võ Đang một bước.

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được lắm! Tại hạ sẽ đến trình bày trước mặt quí trưởng giáo. Vả tại hạ còn có việc khác bẩm lão nhân gia...

https://thuviensach.vn

Huyền bào đạo sĩ ngắt lời:

- Ngươi nói coi bộ dễ dàng quá. Ngươi nên nhớ khó lòng được vào ra mắt tệ trưởng giáo.

Lão lại phóng đơn chưởng bằng luồng kình lực rất mạnh đánh tới Triệu Tử Nguyên.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Triệu Tử Nguyên ngó thấy sát khí lộ ra khóe mắt đạo sĩ, chàng run lên, vội vung chưởng đón tiếp.

Hai luồng lực đạo đụng nhau, Triệu Tử Nguyên tưởng chừng bị vật nặng đánh vào trước ngực, khí huyết nhộn nhạo cả lên cơ hồ ngất đi. Chàng liền vận công chống đỡ mới miễn cưỡng đứng vững lại được.

Huyền bào đạo sĩ xoay tay đánh liên tiếp ba chưởng. Những luồng chưởng phong cực kỳ hung hiểm bức bách Triệu Tử Nguyên phải lùi hoài. Xem chừng lão quả có ý muốn đánh chết chàng ngay đương trường.

Triệu Tử Nguyên vừa bồn chồn vừa tức giận vì con người đã xuất gia mà lại đa sát. Nhưng đồng thời chàng càng hiểu nếu mình không đối phó một cách thận trọng là lập tức bị họa sát thân.

Chưởng lực của đạo sĩ mỗi lúc một mãnh liệt, tuyệt không có ý hòa hoãn lại chút nào. Dường như lão muốn giải quyết Triệu Tử Nguyên trong khoảnh khắc.

Huyền bào đạo sĩ chợt thấy đối phương đã lộ chỗ sơ hở, liền lớn tiếng quát:

- Nằm xuống!

Lão vừa quát vừa phóng ra luồng nội lực kinh người. Quần áo Triệu Tử Nguyên không gió mà bay lất phất.

Đột nhiên chàng nghiêng mình qua mé tả rồi đạp hai chân xuống vọt khỏi vòng chiến như một giây khói.

Thân pháp chàng ra ngoài sự tiên liệu của đạo sĩ. Lão chắc mẩm đánh chưởng này là đắc thủ, không ngờ Triệu Tử Nguyên gặp lúc nguy hiểm lại thi triển thân pháp thần diệu đến thế! Mục lực của lão không phải tầm thường mà chưa nhìn rõ đối phương đã dùng thân pháp gì thoát khỏi vòng chưởng phong của lão.

https://thuviensach.vn

Huyền y đạo sĩ nghĩ lại chỉ thấy bóng đối phương lờ mờ, khiến người không sao mò được.

Triệu Tử Nguyên trong lòng đã hiểu rõ mình không phải là địch thủ của đạo sĩ, đành thi triển "Thái Ất Mê Tông Bộ" mới bảo tồn được tính mạng trong lúc nguy cấp. Triệu Tử Nguyên ho mấy tiếng rồi hỏi:

- Xem chừng đạo trưởng quyết tâm giết chết tại hạ. Không hiểu đạo trưởng có liên quan gì với Lệ Hướng Dã?

Đạo sĩ không nghĩ ngợi gì, đáp ngay:

- Bần đạo chẳng thân tình cũng không quen biết Hắc Nham tam quái thì chẳng có mối liên quan gì đáng nói nữa.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải chăng vì thế mà đạo trưởng nhận định tại hạ lên núi Võ Đang giết người?

Huyền bào đạo sĩ cười lạt đáp:

- Dưới gầm trời thiếu gì việc nghĩ không ra. Ngươi đưa cổ ra chịu đâm chết đi thôi.

Lão nói rồi lại vung chưởng, miệng rú lên những tiếng u ú không ngớt. Bầu không khí quanh người lão tựa hồ bị xé tan.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng:

- Hãy khoan!

Huyền bào đạo sĩ dừng chưởng thế lại hỏi:

- Ngươi còn điều chi muốn nói?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Đạo trưởng quyết ý không để cho tiểu tử còn có cơ hội biện bạch nữa chăng?

Huyền bào đạo sĩ tức giận đáp:

- Im đi! Ngươi đừng cố ý kéo dài thời gian nữa...

Triệu Tử Nguyên chớp mắt ngắt lời:

- Đạo trưởng đoán đúng lắm. Tại hạ quả có ý kéo dài thời gian. Chúng ta cãi nhau một hồi nữa thì trên chùa Võ Đang tất có đạo sĩ khác tới. Có khi bọn họ nghe lời giải thích của tại hạ không đến nỗi cố chấp như đạo trưởng.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Hơn nữa tại hạ rất hoài nghi đạo trưởng...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên nghe trên đường sơn lộ có tiếng bước chân lạo xạo. Ba đạo sĩ song song đi tới.

Triệu Tử Nguyên ngó phía sau thấy ba người này đều mặt áo đạo bào màu vàng.

Lão đi giữa mái tóc đốm bạc. Mé tả là một đạo sĩ trung niên. Mé hữu là một đạo sĩ trẻ tuổi vào trạc đôi mươi.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy từ đằng xa đã chắp tay hỏi:

- Phải chăng Võ Đang tam tử đã giá lâm?

Ngày trước chàng ở nhà Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn đã chạm mặt Võ Đang tam tử hai lần, nên hiện giờ chàng vừa ngó thấy liền nhận ra ngay.

Tam Tử tới gần, lão đạo sĩ đi giữa là Thiên Ly chân nhân lên tiếng:

- Chào đạo hữu! Bần đạo còn nhớ chúng ta gặp nhau lần trước, đạo hữu cùng đi với người tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên...

Tiếng nói đột nhiên ngừng lại vì lão phát giác thi thể Lệ Hướng Dã nằm lăn ra đó, đồng thời ngó thấy huyền bào đạo sĩ đứng bên Triệu Tử Nguyên.

Giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên ngẫu nhiên nhận ra huyền bào đạo sĩ vừa thấy Võ Đang tam tử xuất hiện, trong khóe mắt hắn mất vẻ tự nhiên, chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- "Huyền bào đạo sĩ kia đã đồng môn với Võ Đang tam tử mà sao thấy ba người này tới nơi lại lộ vẻ khác thường? Chẳng lẽ mối hoài nghi của ta lúc trước..."

Luồng tư tưởng của chàng bị thanh âm của Thiên Ly chân nhân cắt đứt.

Chân nhân trỏ vào xác chết, trầm giọng hỏi:

- Phải chăng người này là Lệ thí chủ ở Hắc Nham? Tại sao y bị giết nơi đây?

Triệu Tử Nguyên toan đáp, thì huyền bào đạo sĩ đã cướp lời:

- Đó là đạo hữu họ Triệu đây đã hạ độc thủ...

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng ngắt lời:

- Tại hạ đã liệu trước là đạo trưởng sẽ vu cho mình, quả nhiên đúng lắm!

Huyền bào đạo sĩ cố ý cười lạt nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi đã giết người thì trong lòng hẳn có mưu mô.

Thiên Ly chân nhân bâng khuâng ngó Triệu Tử nguyên một cái rồi đưa mắt nhìn huyền bào đạo sĩ từ đầu xuống đến chân hồi lâu mới cất giọng nghi ngờ hỏi:

- Đạo huynh đây lạ quá! Dám hỏi...

Lão hắng dặng hỏi tiếp:

- Phải chăng đạo huynh là đồng môn với bần đạo?

Triệu Tử Nguyên nghe Thiên Ly chân nhân chất vấn, chàng chấn động tâm thần. Hiện giờ chàng đã chứng thực được ý nghĩ trong lòng, nhưng mối hoảng sợ khác lại bao phủ lên người, chàng cảm thấy lạnh gáy rồi không dám nghĩ xa hơn nữa.

Huyền bào đạo nhân hơi biến sắc rồi trở lại thản nhiên, thủng thẳng đáp:

- Thiên Ly sư đệ! Sư đệ không nhận ra ta ư? Chà chà! Bản tòa sau khi biệt tích mười lăm năm, bây giờ vừa mới xuất quan, trách nào sư đệ không nhận ra được.

Thiên Ly chân nhân bán tín bán nghi nói:

- Bần đạo qui đầu phái Võ Đang đã hơn hai chục năm mà sao chưa gặp...

Huyền bào đạo sĩ hắng dặng ngắt lời:

- Thiên Ly! Phía sau sư đệ phải chăng là hai vị sư điệt Vô Tâm, Vô Ý.

Chúng thấy bản tòa mà không tiến ra thi lễ ư?

Vô Tâm, Vô Ý đưa mắt nhìn nhau, vẫn không cất bước.

Vô Ý sống sượng hỏi:

- Đạo trưởng chỉ nói một câu như vậy mà muốn bọn ta thi lễ ngay ư? Đạo trưởng nói giỡn rồi. Môn qui phái Võ Đang tuy nghiêm ngặt nhưng không ấn định đệ tử bản môn thấy người lạ cũng phải khấu đầu làm lễ. Bọn ta có biết đạo trưởng là ai đâu?

Gã còn toan mắng thêm mấy câu, nhưng Thiên Ly lớn tiếng quát:

- Vô Ý! Không được buông lời bất tốn!

Triệu Tử Nguyên đứng bên suýt phì cười. Chàng nhớ lại ngày trước ở ngoài thành Tất Tiết đã gặp Võ Đang tam tử và đã biết Vô Ý đạo sĩ miệng nói toàn lời thô bỉ, chẳng có vẻ con người xuất gia chút nào. Bây giờ thói

https://thuviensach.vn

cũ lại nảy nở. Gã mắng ai còn tàn tệ hơn là hạng tẩu tốt, ngu phu trên chốn giang hồ.

Võ Đang là một phái lớn nổi danh, các đệ tử dưới trướng trước nay hành vi vẫn nghiêm cẩn thủ lễ, không bao giờ cẩu thả lỗ mãng, ai ngờ lại nảy ra một tên đồ đệ bảo bối này, nên Triệu Tử Nguyên không khỏi cười thầm.

Huyền bào đạo sĩ đứng ngây người ra hồi lâu không biết nói thế nào.

Thiên Ly chân nhân hỏi:

- Đạo huynh có thể nói rõ pháp hiệu cùng vai vế để bọn Vô Tâm, Vô Ý giữ phận chấp lễ được chăng?

Huyền bào đạo sĩ không trả lời, hắn hỏi lại:

- Trận chiến mười lăm năm trước ở Bích Nghiệp, phái Võ Đang chúng ta đại bại về tay bọn Thiết Y Môn ở Mặc Bắc rồi ngày ngày đi xuống dốc. Bây giờ cả tên đạo sĩ miệng còn hôi sữa đã dám mở miệng mắng người, dưới mắt không còn có bậc tôn trưởng nữa ư? Thiên Ly! Sư đệ bảo theo môn qui thì nên xử trị gã bằng cách nào?

Thiên Ly chân nhân thấy hắn nói đúng chuyện cũ của bản môn liền không nghi ngờ gì nữa, trợn mắt nhìn Vô Ý xẵng giọng:

- Theo môn qui thì phải đánh ngươi một trăm roi rồi đuổi ra khỏi môn đường.

Huyền bào đạo sĩ lớn tiếng hỏi:

- Vậy mà sao sư đệ chưa chấp pháp?

Thiên Ly chân nhân đáp:

- Bần đạo không phải là chủ chưởng ở Hình đường, không có quyền xử trí. Đạo huynh nên biết sau cuộc chiến ở Bích Nghiệp, hai vị sư đệ là Thiên Khảm, Thiên Càn liều chết với bọn Thiết Y Ngũ Kỵ. Chưởng môn liền xuống mệnh cho Vô Tâm, Vô Ý sung vào chỗ khuyết đó và cùng với bần đạo hợp xưng là Võ Đang tam tử. Vô Ý đã được Chưởng môn thân hành đề bạt thì dù có lầm lỗi, cũng phải bẩm lên để lão nhân gia định đoạt.

Thiên Ly chân nhân là người ra đời đã lâu, xử sự rất chu đáo. Lão chỉ nói hời hợt mấy câu là đổ hết trách nhiệm ra chỗ khác. Một mặt lão vẫn xưng hô đối phương bằng sư huynh và tỏ ra chưa hết mối nghi ngờ như lúc đầu.

Huyền bào đạo sĩ làm gì chẳng hiểu ý lão, đành phải cười lạt cho qua.

https://thuviensach.vn

Huyền bào đạo sĩ lại cất giọng chua cay nói:

- Môn hộ Võ Đang đến ngày suy vi, hạng già không muốn sanh chuyện để hạng trẻ thành nết kiêu ngạo ngang tàng. Xem chừng bản tòa không còn quyền chất vấn nữa.

Hắn nói câu này dĩ nhiên để mạt sát Vô Ý.

Vô Ý không nhịn được trợn mắt lên trỏ vào mặt Huyền bào đạo sĩ thóa mạ:

- Này này! Đừng giở giọng làm bà làm mẹ nữa. Đến ngươi là ai chúng ta còn chưa biết mà lại muốn dạy đời chăng? Ngươi tự xưng là người bản phái, nhưng bần đạo chưa thấy bao giờ. Hồi Võ Đang tam tử đã oai danh lừng thiên hạ, không hiểu ngươi còn ẩn nấp ở huyệt động nào để xin cháo thí? Con bà nó!

Thiên Ly chân nhân lớn tiếng quát:

- Vô Ý! Im miệng đi!

Tuy lão quát gã để cản trở mà nét mặt không lộ vẻ gì oán trách.

Triệu Tử Nguyên chỉ cười thầm.

Đạo nhân thanh niên là Vô Ý thóa mạ đến chỗ cao hứng, cả những lời thô tục hạ lưu cũng tuôn ra. Ở một môn phái luật lệ nghiêm cẩn như Võ Đang mà nảy ra đạo nhân này thật là chuyện kỳ dị.

Huyền bào đạo sĩ cười lạt nói:

- Ngươi thóa mạ giỏi lắm! Bản tòa muốn ra tay thử xem cái tay ngươi có giỏi như lỗ miệng không?

Lão hạ thấp bàn tay chĩa năm ngón như mũi kích nhằm đâm tới Vô Ý.

Hắn ra tay rất là thần tốc. Người ngoài vừa thấy người lão rung động một chút mà năm ngón tay đã đưa tới trước mặt Vô Ý cách không đầy ba tấc.

Vô Ý thấy đối phương phóng năm ngón tay tới nơi liền xoay tay lại đẩy về phía trước. Đồng thời người gã nhảy lùi lại phía sau ba bước.

Tuy nhiên gã đã chậm mất một chút. Khuỷu tay đã bị siết chặt vì bị đối phương nắm trúng.

Thiên Ly chân nhân giật mình kinh hãi chưa kịp nói gì thì đạo sĩ trung niên đứng đằng sau đã lên tiếng:

- Xin đạo huynh buông tay! Vô Ý...

https://thuviensach.vn

Huyền bào đạo sĩ lạnh lùng ngắt lời:

- Tại sao ta phải buông tay? Vô Tâm! Bổn tòa hạ lệnh cho ngươi hãy đánh chết gã họ Triệu này trước. Nếu ngươi không tuân lệnh thì sư đệ ngươi là Vô Ý phải thảm tử ngay tức khắc.

Thiên Ly và Vô Tâm đều sửng sốt, bất giác liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cái kế mượn dao giết người của đạo trưởng thật là lợi hại...

Đột nhiên Vô Ý gầm lên:

- Buông tay!

Gã giựt mạnh một cái. Luồng chân khí từ cổ tay hất ra. Huyền bào đạo sĩ cảm thấy hổ khẩu nóng ran, bất giác năm ngón tay nới ra. Vô Ý thừa cơ hạ thấp tay xuống nhảy lùi về phía sau liền ba bước. Gã đã đứng cách ngoài nửa trượng.

Huyền bào đạo sĩ sửng sốt. Hắn sơ ý một chút, không đề phòng biến diễn đột ngột xảy ra, khiến Vô Ý thoát khỏi sự kềm chế của hắn.

Triệu Tử Nguyên thấy thế trong lòng rất khâm phục Vô Ý. Dù gã ăn nói thô lỗ nhưng trong lòng rất tinh vi, bản lãnh cũng không phải tầm thường. Thảo nào gã được lên thay Thiên Càn, thành một nhân vật trong Võ Đang tam tử.

Vô Tâm vỗ tay hoan hô:

- Vô Ý! Sư đệ hay lắm!

Tia mắt y chợt chạm vào thị tuyến đầy sát khí của Huyền bào đạo sĩ, y không khỏi run lên, liền im tiếng.

Huyền bào đạo sĩ trầm ngâm một chút rồi không lý gì đến Võ Đang tam tử nữa, quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi tưởng ỷ vào Võ Đang tam tử để trốn thoát khỏi bàn tay bản tòa thì ngươi lầm to.

Triệu Tử Nguyên nhún vai hỏi:

- Thế ư?

Huyền bào đạo sĩ bật tiếng cười âm trầm bước gần lại vung chưởng thủ thế sắp phóng ra. Triệu Tử Nguyên quát lớn:

https://thuviensach.vn

- Đứng lại!

Chàng đã đề khí vào huyệt Đan Điền nên phát ra tiếng quát kinh người.

Huyền bào đạo sĩ bất giác dừng bước lại nhìn thẳng vào mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên dằn từng tiếng:

- Bằng hữu! Đừng giả vờ nữa!

Huyền bào đạo sĩ trợn mắt hỏi:

- Ngươi bảo bản tòa ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng bảo ông bạn thì còn ai vào đây? Ông bạn muốn giết Triệu mỗ sao lại không dám để lộ chân tướng?

Huyền bào đạo sĩ giật mình kinh hãi lùi lại ba bước hỏi:

- Ngươi... ngươi nói vậy là có ý gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ông bạn không phải đạo sĩ Võ Đang thì tội gì mặc áo đạo bào để giả mạo làm đạo sĩ? Nên biết lão hổ dù khoác da cừu cũng vẫn là lão hổ chứ không biến cải bản thể được.

Chàng nói câu này khiến Võ Đang tam tử phải trợn mắt há miệng.

Huyền bào đạo sĩ thản nhiên nói:

- Ngươi đừng ăn nói hồ đồ. Bản tòa...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Ông bạn vừa xuất hiện đã đổ riệt cho Triệu mỗ hạ thủ giết người với ý định giết cho bằng được Triệu mỗ. Triệu mỗ nghĩ rằng đã là đạo sĩ phái Võ Đang thì khi nào lại không đếm xỉa đến đạo lý. Triệu mỗ suy tưởng hồi lâu mới giải khai được mối nghi ngờ...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lệ Hướng Dã ở Hắc Nham nằm chết tại đây chính là ông bạn đã hạ thủ.

Kế đó tờ giấy tẩm thuốc độc không đánh ngã được Triệu mỗ, ông bạn mới mạo xưng là đạo sĩ phái Võ Đang để hỏi tội tại hạ. Một mũi tên định bắn hai chim thật là cao minh!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Địch Nhất Phi Toan Đánh Cắp Vỏ Kiếm

Triệu Tử Nguyên chưa dứt lời, huyền bào đạo sĩ đã nhảy vọt đến trước mặt, tay trái phóng chưởng vào bụng dưới chàng nhanh như chớp.

Những tiếng "u ú" vang lên. Trong trường bóng người thấp thoáng. Chưởng phong hết rồi, Thiên Ly chân nhân đã đứng sững ở giữa huyền bào đạo sĩ và Triệu Tử Nguyên.

Huyền bào đạo sĩ trầm giọng hỏi:

- Thiên Ly! Sư đệ...

Thiên Ly chân nhân ngắt lời:

- Đạo hữu hãy cởi tấm đạo bào ra. Nếu có đeo mặt nạ cũng lấy xuống để bần đạo coi chân tướng.

Huyền bào đạo sĩ thấy sự cớ bại lộ, bất giác nhìn Triệu Tử Nguyên nghiến răng ken két. Cặp mắt chiếu ánh hàn quang. Sắc mặt biến đổi mấy lần, hắn lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Tiếng quát khủng khiếp khiến cho Thiên Ly chân nhân phải ngơ ngác.

Huyền bào đạo sĩ lại phát động thế công. Song chưởng đánh chênh chếch ra.

Thiên Ly chân nhân thấy khí thế hung mạnh, không dám mạo hiểm trực tiếp đối chưởng, khẽ nghiêng người đi. Huyền bào đạo sĩ đột nhiên uốn người như cánh cung nhảy vọt lên.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Vô Tâm, Vô Ý chia hai bên tả hữu xông vào đứng chắn trước mặt huyền bào đạo sĩ. Vô Tâm vươn tay ra chụp. Tấm mặt nạ trên mặt Huyền bào đạo sĩ liền bị bóc ra.

https://thuviensach.vn

Huyền bào đạo sĩ lại tung người lên lướt qua đầu Võ Đang tam tử nhảy ra xa mấy trượng rồi băng mình chạy mất. Thoáng cái đã không thấy bóng đâu nữa.

Trong chớp mắt này, Triệu Tử Nguyên đã nhìn rõ chân tướng huyền bào đạo sĩ, bất giác chàng ngẩn người ra, miệng khẽ hô:

- Té ra là y... Thảo nào nghe thanh âm rất quen tai.

Thiên Ly chân nhân quay lại hỏi:

- Đạo hữu đã ngó thấy người ấy là ai rồi ư?

Triệu Tử Nguyên tĩnh táo lại đáp:

- Tại hạ có nói đạo trưởng cũng chẳng tin vào, vậy chẳng nói nữa là xong.

Thiên Ly chân nhân giục:

- Đạo hữu cứ nói đi, không hề chi cả.

Triệu Tử Nguyên ngần ngại một chút rồi đáp:

- Nhân vật này trước đây chưa lâu đã thoát chết dưới lưỡi kiếm của Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Y chính là Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn.

Võ Đang tam tử sửng sốt. Thiên Ly chân nhân quả nhiên lộ vẻ hồ nghi, hỏi:

- Đạo hữu bảo y là Mạch Thập Tự Thương ư? Đạo hữu đã nhìn rõ mặt chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ tự tin không thể lầm được. Đạo trưởng hồ nghi tại hạ nói nhăng ư?

Thiên Ly chân nhân nhắm mắt ngẫm nghĩ. Vô Tâm nói:

- Muốn giải quyết vụ này cũng dễ. Chúng ta lập tức đến Mạch phủ ở Tất Tiết kiếm Mạch Thập Tự Thương là hỏi ra ngay. Ngày trước Chức Nghiệp Kiếm Thủ hạ hắc thiếp khiêu chiến nói là muốn giết cả nhà y. Chúng ta đến Mạch phủ giúp y trong cơn nguy cấp...

Triệu Tử Nguyên nghe nói chấn động tâm thần, tự nghĩ:

- “Phải rồi! Lệ Hướng Dã đang đêm nhận lời mời của Ương Thần Lão Xú đến Mạch phủ viện trợ Mạch Thập Tự Thương và đã động thủ với Chức

https://thuviensach.vn

Nghiệp Kiếm Thủ. Vì lẽ gì Mạch Cấn lấy oán trả ơn, mưu sát Lệ Hướng Dã ở đây?”

Đầy lòng ngờ vực, chàng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ những chuyện xảy ra đêm hôm đó là cuộc dàn cảnh? Chức Nghiệp Kiếm Thủ Yên Định Viễn thực ra thông đồng với Mạch Thập Tự Thương để tiến hành âm mưu nào khác chăng?

Mối hoài nghi chồng chất trong lòng. Tấn kịch nửa tháng trước trên đường Thiểm Cam, Mạch Cấn sai phi kỵ cáo cấp có người mưu sát lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Bất thình lình trên đỉnh núi có hồi chuông cấp bách vọng xuống cắt đứt luồng tư tưởng của Triệu Tử Nguyên. Chàng biết tất xảy ra biến cố, trống ngực đánh hơn trống làng.

Võ Đang tam tử ngơ ngác nhìn nhau. Vô Tâm hô:

- Đang đêm có người lên chùa trên núi...

Vô Ý biến sắc hỏi:

- Chẳng lẽ lại là hắn?

Vô Tâm đáp:

- Nếu quả là hắn thì những ngày gần đây trong chùa phòng thủ nghiêm mật khiến hắn không đi được đâu.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác không hiểu “hắn” mà Tam Tử nói đây là ai. Tuy chàng nặng tính hiếu kỳ cũng không tiện hỏi.

Thiên Ly chân nhân nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Bọn bần đạo phải về chùa ngay. Xin đạo hữu tùy tiện.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ đang có việc cần cầu kiến quý trưởng giáo. Xin đạo trưởng dẫn đường cho được chăng?

Thiên Ly chân nhân cau mày đáp:

- Tệ trưởng giáo là Thiên Hữu chân nhân ít lâu nay không tiếp ngoại khách.

Xin đạo hữu về đi là hơn...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ muốn ra mắt Thiên Hữu trưởng giáo vì một việc rất trọng yếu nên phải vượt đường ngàn dặm lên núi Võ Đang, có lý đâu lại trở về tay không?

Tiếng chuông trên đỉnh núi lúc đứt lúc nối. Thiên Ly chân nhân lộ vẻ hoang mang nói:

- Trên chùa không ngớt nổi hiệu cảnh báo. Xin miễn thứ cho bần đạo không rảnh để nói nhiều. Mời đạo hữu quay về.

Dứt lời lão vẫy tay một cái rồi cùng Vô Ý, Vô Tâm trở gót đi ngay.

Triệu Tử Nguyên bồn chồn hỏi:

- Tại hạ báo cáo cùng quí trưởng giáo về việc có liên quan đến thanh đoạn kiếm mà đạo trưởng cũng cự tuyệt ư?

Câu này quả hiệu nghiệm hơn trăm ngàn lời nói. Thiên Ly chân nhân dừng bước quay lại khẽ hỏi:

- Đoạn kiếm ư? Đạo hữu cũng biết chuyện bí ẩn về đoạn kiếm hay sao?

Triệu Tử Nguyên tuy không hiểu đối phương nhắc tới chuyện bí ẩn gì, nhưng thấy sáu con mắt của Võ Đang tam tử nhìn chằm chặp vào mình, chàng đành gật đầu luôn mấy cái.

Thiên Ly chân nhân nói:

- Vậy đạo hữu đi theo bần đạo.

Tam Tử thi triển khinh công. Triệu Tử Nguyên chạy theo rất gấp. Lên đến sườn núi, quanh qua mé tả bỗng thấy mặt trước dựng một khối đá lớn khắc ba chữ đại tự “Giải Kiếm Nham”.

Vô Ý đi chậm hơn một chút quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Này! Đạo hữu có đem theo binh khí không? Lề luật của bản phái có điều phiền phức. Chưởng môn lại giao cho bần đạo phụ trách việc này...

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Tại hạ đã thành thói quen không đeo kiếm bên mình.

Vô Ý cười khanh khách nói:

- Nếu vậy càng hay. Khỏi được chuyện phiền phức này.

Bốn người chạy nhanh như điện chớp lên đỉnh núi. Chẳng bao lâu, một ngôi chùa lớn hiện ra trước mắt. Trước mặt chùa là một bức tường đất màu

https://thuviensach.vn

hồng. Hai cây cột đá lớn đứng hai bên, dùng làm cột cổng. Cánh cổng bằng đồng mở rộng.

Tiếng chuông cấp bách từ cổng sau vọng ra.

Bốn người vừa qua cổng đã thấy trong chùa đèn sáng như ban ngày. Hai bên điện bóng người thấp thoáng. Các đạo sĩ đứng sắp hàng tay cầm trường kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Phái Võ Đang quả đã phòng bị. Những người lên núi bất luận là nhân vật nào, họ cũng lao sư động chúng nổi hiệu cảnh báo như vậy hay sao?"

Thiên Ly chân nhân dặn Triệu Tử Nguyên hãy chờ ở đại điện một chút. Lão quay mình đi vào nội sảnh. Lát sau cùng một lão đạo mặc áo thanh bào rảo bước tiến ra. Lão đạo này vẻ mặt chất phác. Chính là Thiên Hữu chân nhân, vị trưởng giáo chí tôn của phái Võ Đang. Thiên Hữu chân nhân vẻ mặt cực kỳ trầm trọng nhìn Triệu Tử Nguyên khẽ cúi đầu hỏi:

- Thí chủ có điều chi dạy bảo?

Triệu Tử Nguyên khom lưng, chắp tay hành lễ đáp:

- Tiểu tử là Triệu Tử Nguyên đến bẩm báo cùng đạo trưởng một việc có liên quan đến thanh đoạn kiếm mà quí quán đã thu cất...

Thiên Hữu chân nhân nhíu cặp lông mày đốm bạc hỏi:

- Thí chủ đường xa lặn lội tới đây vì chuyện này ư?

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương đột nhiên chau mày, chàng ngẫm nghĩ hồi lâu mới đáp:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì quí quán và Thiếu Lâm Tự đều thu cất một thanh đoạn kiếm. Thanh "Hàn Nguyệt kiếm" ở Thiếu Lâm đã bị thất lạc. Còn thanh "Phiền Tinh kiếm" nếu đạo trưởng không đề phòng thì e rằng không giữ được.

Thiên Hữu chân nhân trầm giọng hỏi:

- Tệ phái cùng phái Thiếu Lâm thu cất đoạn kiếm là việc cực kỳ bí ẩn, sao thí chủ lại biết?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng giấu gì đạo trưởng, tiểu nhân vô tình nghe người ta nói mới biết.

Thiên Hữu chân nhân dương cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nói:

https://thuviensach.vn

- Đa tạ thí chủ đã đến đưa tin. Bây giờ thí chủ có thể về được rồi.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt nói:

- Tiểu nhân quyết chẳng nói hoang đường. Đạo trưởng nên thu cất thanh "Phiền Tinh đoạn kiếm" cho cẩn thận, không thì...

Thiên Hữu chân nhân hạ thấp giọng, ngắt lời:

- Thanh "Phiền Tinh đoạn kiếm" đã bị người ta lấy cắp đem đi từ năm bữa trước rồi.

Triệu Tử Nguyên khác nào bị điện giựt, thần trí căng thẳng, đứng ngẩn người ra đương trường, hồi lâu không thốt nên lời.

Thiếu Lâm, Võ Đang là hai phái rất nhiều cao thủ, bố phòng nghiêm mật mà bị người đến lấy cắp báu vật thì thân thủ người đó khó lòng tưởng tượng được.

Giữa lúc ấy ngoài viện tiếng bước chân nhộn nhịp. Một đạo nhân trung niên lưng đeo trường kiếm đi tới trước mặt Thiên Hữu chân nhân rồi dừng lại. Đạo nhân này dường như địa vị khá cao, khẽ cúi đầu hành lễ rồi ghé tai trưởng giáo nói nhỏ mấy câu.

Thiên Hữu chân nhân đột nhiên biến sắc nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Triệu thí chủ hãy ngồi nghỉ trong viện một lát. Bần đạo phải ra ngoài coi.

Lão không thủ thế mà người đã vọt ra ngoài cửa chùa. Thân pháp lão khiến Triệu Tử Nguyên khâm phục vô cùng.

Võ Đang tam tử cũng chạy theo Thiên Hữu chân nhân. Đạo nhân trung niên vẫy tay một cái. Hơn trăm đạo sĩ lục tục ra khỏi đại điện. Chỉ có hai đạo sĩ chống kiếm đứng giữ cửa điện.

Triệu Tử Nguyên không hiểu nghĩ thầm:

- "Dù có báo động, đạo sĩ trung niên kia cũng không nên điều động hết đệ tử ra ngoài để trong chùa trống trải như vậy. Nếu ta là địch nhân thì chỉ đưa ra chút kế mọn "Kim thuyền thoát xác" là lần vào nội điện dễ dàng..."

Chàng nghĩ tới đây, bỗng thấy cửa mé đại viện, một bóng người hạ xuống không một tiếng động. Người này nhìn ngang nhìn ngửa một lát lộ nụ cười đắc ý, rảo bước tiến vào.

Hai đạo sĩ giữ cửa chánh đại viện giật mình kinh hãi quát hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ai?

Cả hai đạo sĩ vung trường kiếm tấn công.

Người kia cười lạt xoay hai bàn tay giơ hai mé bên đánh chênh chếch ra. Hai đạo sĩ phóng kiếm chưa tới đã bị chưởng lực đánh bay đi xa hơn trượng, chết lăn ra đó.

Triệu Tử Nguyên thấy người này vừa ra tay đã giải quyết xong hai đạo sĩ.

Chàng kinh hãi định thần nhìn lại thấy hắn ăn mặc kỳ dị. Hiển nhiên là Địch Nhất Phi từ Mạc Bắc tới đây.

Địch Nhất Phi lúc này cũng đã nhìn thấy Triệu Tử Nguyên, sửng sốt hỏi:

- Họ Triệu kia! Ngươi đến chùa Thuần Dương phái Võ Đang làm chi?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Các hạ cũng đến đây làm chi?

Địch Nhất Phi lạnh lùng đáp:

- Địch mỗ trước nay không ưa người ngoài dính vào việc của kẻ khác.

Ngươi lấy tư cách gì mà chất vấn ta?

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương cuồng ngạo nhưng không tức giận, hỏi:

- Địch Nhất Phi! Mấy bữa trước phái Võ Đang mất một thanh đoạn kiếm, có phải các hạ đã lấy không?

Địch Nhất Phi sa sầm nét mặt, đằng đằng sát khí.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Tại hạ biết Địch đại hiệp được Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu chu toàn cho. Đại hiệp lấy hai thanh đoạn kiếm của phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm để làm gì?

Địch Nhất Phi lộ vẻ kinh ngạc rồi trở lại thản nhiên đáp:

- Bây giờ Địch mỗ không rảnh để nói chuyện nhảm với ngươi. Ngươi biết điều thì tránh đi, nếu còn dính vào chuyện của Địch mỗ thì Địch mỗ phải đánh chết ngươi rồi sẽ liệu.

Triệu Tử Nguyên biết là Địch Nhất Phi dẫn dụ quần đệ tử phái Võ Đang ra ngoài hết để lẻn vào hành động. Bản lãnh Địch Nhất Phi dù chàng không địch nổi thì cũng chống được hàng trăm chiêu.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ chàng muốn lợi dụng cơ hội này khiên chế hắn để chờ Trưởng giáo chân nhân trở về.

Địch Nhất Phi không ngần ngừ nữa, lướt mình qua nội viện quanh dãy hành lang chuyển vào nội thất do cửa mé hữu.

Triệu Tử Nguyên cũng lạng mình tiến vào. Chàng thấy nội thất bố trí đơn giản nhưng trong phòng rất sạch sẽ. Chàng chắc đây là chỗ ở của Trưởng giáo chân nhân.

Địch Nhất Phi vươn tay với lấy cái vỏ kiếm treo trên vách, miệng hắn thỉnh thoảng lại bật tiếng cười khành khạch.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Địch Nhất Phi! Ngươi lén lút vào phòng Trưởng giáo phái Võ Đang ăn cắp đồ vật, đã gặp Triệu mỗ mà không thèm hỏi qua một tiếng ư?

Địch Nhất Phi cặp mắt lấp loáng ánh thần quang hỏi lại:

- Họ Triệu kia! Phải chăng ngươi sợ sống lâu quá?

Hắn nhảy xổ lại vung song chưởng đánh liền. Chưởng lực rít lên veo véo nhằm đánh tới trước ngực Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên đã tiên liệu hắn ra tay trước liền đưa ngang tay trái toan phát huy nội lực để nghinh địch. Không ngờ chưởng lực của Địch Nhất Phi rất khủng khiếp mà chỉ là hư chiêu. Chàng phát huy nội lực thì đối phương cũng đã thu chưởng thế về, xoay tay lại chụp lấy vỏ kiếm treo trên vách rồi tung mình lên không vọt đi.

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Lùi trở lại.

Bóng người thấp thoáng. Cửa phòng phát ra một tiếng "sầm" rùng rợn.

Triệu Tử Nguyên đứng cách khá xa hãy còn cảm thấy khó thở. Áo quần hất tung lên cơ hồ bị xé rách. Chàng phải vận công điều tức.

Chàng run lên phóng tầm mắt nhìn ra thấy Địch Nhất Phi đã bị hất lùi lại.

Thiên Hữu trưởng giáo đứng trước cửa bình tĩnh như không.

Thiên Hữu chân nhân không giận mà cặp mắt oai nghiêm nhìn thẳng vào mặt Địch Nhất Phi nói:

- Thí chủ! Hãy bỏ cái vỏ kiếm trong tay xuống.

https://thuviensach.vn

Địch Nhất Phi cười hỏi lại:

- Công lực đạo trưởng rất thâm hậu. Phải chăng là Thiên Hữu trưởng giáo?

Thiên Hữu chân nhân thấy đối phương đánh trống lảng không chịu buông vỏ kiếm xuống liền cười lạt, trầm giọng hỏi:

- Thí chủ đừng lấy làm chơi. Bần đạo mà ra tay là thí chủ lập tức phải buông bao kiếm xuống. Thí chủ có muốn thử không?

Địch Nhất Phi đáp:

- Trưởng giáo chân nhân dạy quá lời.

Hắn nhìn Thiên Hữu chân nhân, trong lòng đã tin đến quá nửa phần, trong lòng không khỏi khẩn trương, để hết tinh thần vào động tác của đối phương.

Giữa lúc ấy đột nhiên tiếng hú nổi lên vang rền không ngớt.

Địch Nhất Phi sắc mặt biến đổi, thái độ rất hoang mang.

Thiên Hữu chân nhân trừng mắt lớn tiếng quát:

- Thí chủ! Bần đạo bảo thí chủ buông vỏ kiếm xuống!

Lão quát câu này đã vận chân lực làm cho nội thất rung lên bần bật.

Địch Nhất Phi tâm thần rối loạn. Đột nhiên thấy bóng người thấp thoáng.

Khuỷu tay mặt hắn bị điểm trúng. Năm ngón tay buông ra. Vỏ kiếm rớt xuống đất đánh "sạt" một tiếng.

Tiếng hú dần dần lên cao vang dội trong không gian rất lâu. Địch Nhất Phi không dám chần chờ, cũng chẳng nhìn đến vỏ kiếm rớt xuống đất, co giò chạy về phía trước.

Lúc này Võ Đang tam tử cũng tới nơi. Vô Ý quát:

- Đạo hữu hãy dừng bước!

Tam Tử đứng chắn trước cửa thành thế ỷ dốc. Địch Nhất Phi có chắp cánh cũng không bay đi được.

Tiếng hú đột nhiên dừng lại. Tiếp theo là tràng cười rộ. Một bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống.

Cả Thiên Hữu trưởng giáo cũng chỉ thấy mắt hoa lên một cái. Còn Triệu Tử Nguyên chẳng nhìn rõ chi hết.

Người kia cất tiếng lạnh như băng nói:

https://thuviensach.vn

- Kẻ xuất gia không nên bức bách người thái quá. Nhất Phi chạy mau đi!

Võ Đang tam tử phóng chưởng ra cản trở. Không ngờ bóng người kia chợt tả chợt hữu, không ở vị trí cố định nên chưởng lực của Tam Tử không đem lại kết quả nào.

Thiên Ly chân nhân rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng.

Bóng người kia vẫn chập chờn không dừng lại, miệng hắn cười ha hả không ngớt.

Địch Nhất Phi gầm lên:

- Tránh ra!

Hắn tung mình xông về phía trước. Thiên Hữu trưởng giáo cũng không cản trở. Còn Tam Tử bị người đến sau khiên chế.

Địch Nhất Phi vọt ra ngoài rồi cùng người mới đến nhảy lên nóc nhà lao đi như sao sa, chớp mắt đã mất hút.

Vô Ý thở phào một cái nói:

- Đêm nay bọn chúng kéo đến đông người. Hai tên Thát Đát đánh trận đầu ở trước cửa chùa chỉ là để dụ địch...

Triệu Tử Nguyên động tâm buột miệng hỏi:

- Hai tên Thát Đát ư?

Vô Ý gật đầu đáp:

- Hai người đó ăn mặc dị dạng, hiển nhiên ở bên ngoài Trường Thành đến đây. Bần đạo nghe chúng xưng hô nhau cái gì Noãn Thỏ, Hồng Thỏ. Danh tự nghe rất kỳ quái.

Đứng trước trưởng giáo chân nhân, y không dám thô lỗ rông càn như trước, nhưng vẫn không che lấp được nết hấp tấp nóng nảy. Giọng nói có vẻ cục cằn.

Triệu Tử Nguyên không chú ý đến những điểm này. Chàng tự hỏi:

- “Noãn Thỏ, Hồng Thỏ phải chăng là hai hán tử Mông Cổ mà ngày trước ta đã gặp trên đường Thiểm Cam? Ngày ấy chúng tiết lộ vâng lệnh Thổ Man Thả Hàn vào trong quan ải gây sóng gió. Nay cũng chúng cùng đi cùng đường với Địch Nhất Phi thì lai lịch họ Địch là một vấn đề quan trọng...”

Thiên Ly chân nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Người đến sau cùng là ai? Trưởng giáo đã nhận ra manh mối gì chưa?

Thiên Hữu chân nhân trầm ngâm đáp:

- Ban đầu bần đạo nghe tiếng hú đã đoán ra thân phận người đó, nhưng sau ngó thấy thân pháp của hắn lại không thể khẳng định được.

Thiên Ly chân nhân nói:

- Khinh công người đó thật khó mà mò được. Theo nhận xét của tiểu đệ thì La Phù thế gia ở Bách Việt lừng danh thiên hạ e rằng cũng chưa bì kịp.

Nhắc tới khinh công, Triệu Tử Nguyên liên tưởng đến một việc đã qua. Ngày ấy lão nhị Bốc Thương, lão tam Trạm Nông trong Hắc Nham tam quái ngộ hại ở vườn hoang trong Quỷ trấn. Cát Kim Phúc mai phục trong tòa cổ trạch ngó thấy bóng người thấp thoáng như quỷ mỵ. Tốc độ của người này khiến y cơ hồ không dám tin ở mắt mình. Khinh công cao tuyệt của hai người này chẳng biết có liên quan gì đến nhau không?

Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên. Đạo nhân đứng tuổi lật đật tiến vào đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

- Địch nhân tháo lui rồi ư?

Thiên Hữu chân nhân đáp:

- Thanh Phong sư đệ! Vừa rồi sư đệ lên chùa báo động xong đi đâu? Bần đạo yên trí có sư đệ canh giữ đại điện mới yên tâm ra ngoài nghinh địch. Không ngờ sư đệ phế bỏ chức vụ để đến nỗi hai tên đệ tử bản môn phải mất mạng. May mà trong nội thất được Triệu thí chủ đây trượng nghĩa ra tay khiên chế địch nhân một thời gian, bần đạo trở về còn kịp, không thì đối phương đắc thủ rồi...

Đạo nhân đứng tuổi tức Thanh Phong đạo trưởng giải thích:

- Tiểu đệ vì một chút sơ tâm, thấy ngoài đại điện có bóng người khả nghi thấp thoáng, hấp tấp rượt theo. Không ngờ địch nhân lẻn vào. Xin trưởng giáo thứ tội.

Triệu Tử Nguyên chau mày tự hỏi:

- “Lúc ấy ta ở trong điện hiển nhiên không nhìn thấy Thanh Phong đạo trưởng ra ngoài điện đuổi bọn người khả nghi. Sao hắn lại nói dối Trưởng giáo chân nhân? Mặt khác Thiên Hữu trưởng giáo dường như đối với hắn có vẻ nhường nhịn, không hiểu vì duyên cớ gì?”

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Trong Tửu Quán Hoa Hòa Thượng Lại Xuất Hiện

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ hồi lâu không tìm được đáp án. Chàng nhận thấy sự việc càng ngày càng phức tạp cơ hồ không sắp đặt được thứ tự, chàng đành gác lại không suy nghĩ nữa.

Thiên Hữu chân nhân cúi xuống lượm chiếc vỏ kiếm lên nói:

- Ngày ấy địch nhân lấy cắp "Phiền Tinh đoạn kiếm" đã bỏ sót vỏ kiếm. Đêm nay hắn trở lại vì mục đích lấy cái vỏ kiếm này.

Thiên Ly chân nhân nói:

- Đoạn kiếm đã vào tay chúng. Tại sao chúng còn coi trọng cái vỏ kiếm? Trong vụ này chắc có điều chi cổ quái.

Triệu Tử Nguyên không nhẫn nại được tiến lên một bước nhìn Thiên Hữu chân nhân hỏi:

- Tiểu nhân lớn mật muốn hỏi đạo trưởng một lời được chăng?

Thiên Hữu chân nhân đáp:

- Thí chủ có điều gì muốn hỏi?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiểu nhân nghe nói quí quán cùng chùa Thiếu Lâm được người ủy thác thu cất kiếm gẫy. Chuyện đó có thật chăng?

Thiên Ly chân nhân biến sắc hỏi lại:

- Câu chuyện này thí chủ nghe được ở đâu?

Triệu Tử Nguyên né tránh câu hỏi, chàng nói:

- Nếu lời đồn quả đúng sự thực, đạo trưởng có cho hay người ủy thác là ai được không?

Thiên Hữu chưởng giáo và Thiên Ly chân nhân nghiêm nghị hỏi:

- Thí chủ đã hỏi Phương trượng chùa Thiếu Lâm chưa?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu nhân chưa lên núi Thiếu Thất.

Thiên Ly chân nhân nói:

- Thế thì phải rồi! Nếu thí chủ có hỏi Phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng không trả lời được. Mong thí chủ đừng miễn cưỡng người ta vào chỗ khó khăn...

Triệu Tử Nguyên thất vọng hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy là có ý gì?

Thiên Ly chân nhân đưa mắt nhìn Thiên Hữu chân nhân. Thiên Hữu chân nhân cặp mắt lim dim đáp:

- Hai mươi năm trước, tệ phái cùng phái Thiếu Lâm chia nhau thu cất hai thanh đoạn kiếm "Phiền Tinh" và "Hàn Nguyệt", hai bên đã ước định không tiết lộ những điều liên quan đến đoạn kiếm. Thành thật mà nói bần đạo tuy làm Chưởng môn một phái cũng không thể tác chủ được hết mọi việc.

Thanh Phong đạo trưởng đứng bên đột nhiên xen vào:

- Đạo hữu cố tình truy vấn. Phải chăng tại đạo hữu có mối liên quan với những thanh đoạn kiếm này?

Triệu Tử Nguyên run lên đáp:

- Những thanh đoạn kiếm đó có mối liên quan trọng đại với tiểu nhân cũng như với cả võ lâm thiên hạ.

Thanh Phong đạo trưởng biến sắc nói:

- Đạo hữu nói vậy không khỏi có điều nghiêm trọng thái quá. Vẻn vẹn mấy khúc kiếm gẫy làm gì mà ghê gớm đến thế?

Triệu Tử Nguyên không chịu, đáp:

- Mối quan hệ trọng đại về đoạn kiếm, tiểu nhân cũng mới phát giác ra gần đây...

Chàng chưa dứt lời, trong đầu óc lóe lên một tia sáng, tự hỏi:

- "Thanh Phong đạo trưởng nói là mấy khúc kiếm gẫy chứ không nói là hai thanh. Phải chăng y biết kiếm gẫy không phải chỉ có hai thanh mà thôi?"

Thanh Phong đạo trưởng nói:

https://thuviensach.vn

- Hiện giờ đoạn kiếm đã mất rồi thì vụ này chẳng còn ý nghĩa gì mà làm được.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tuy đoạn kiếm mất rồi nhưng còn vỏ kiếm...

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm không nói.

Thiên Hữu chưởng giáo dường như được thức tỉnh, liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên rồi ngó chiếc vỏ kiếm trong tay khẽ nói:

- Phải rồi! Còn chiếc vỏ kiếm này...

Lão dừng lại một chút, ngâm câu:

Thu hàn y y phong quá hà,

Anh hùng đoạn kiếm Thúy Hồ ba...

Triệu Tử Nguyên giật mình. Chàng nhớ lại mấy bữa trước Yên Định Viễn ở trước mặt Hương Xuyên Thánh Nữ đã ngâm bài thơ này. Chàng không khỏi bâng khuâng.

Thiên Hữu chưởng giáo nhìn chiếc vỏ kiếm ngơ ngẩn xuất thần.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đạo trưởng! Tiểu tử có một điều muốn thỉnh giáo.

Thiên Hữu chân nhân xua tay cản lại. Lão cặp đầu vỏ kiếm bằng hai ngón tay. Còn tay kia rút mạnh một cái, thêm ra một cái vỏ kiếm nữa.

Triệu Tử Nguyên nhìn kỹ lại thì trong vỏ kiếm còn một lần nữa mà Thiên Hữu chân nhân đã rút ra.

Giữa lúc vỏ kiếm bên trong được rút ra, một mảnh giấy rớt xuống. Mọi người trong nhà đều sửng sốt.

Thanh Phong đạo trưởng bước nhanh lại lượm tờ giấy. Thiên Hữu chân nhân chau mày nói:

- Đưa cho bần đạo!

Thanh Phong đạo trưởng ngần ngừ một chút rồi đưa tờ giấy cho Thiên Hữu.

Triệu Tử Nguyên không dằn nổi tính hiếu kỳ cũng châu đầu ngó vào thì thấy tờ giấy lâu năm biến thành sắc vàng. Trên giấy viết mấy hàng chữ:

“Đêm rằm tháng chín, đã sang canh tư, mảnh trăng tàn lơ lửng bên trời. Đột nhiên nghe tiếng ngựa thét trước xa sau gần. Ta lấy làm kỳ là sao đêm

https://thuviensach.vn

khuya còn có người kỵ mã đi tới? Ta nghe tiếng gõ cửa ra mở, nhưng ngoài cửa không một bóng người. Ta quay vào, đèn vẫn còn thắp sáng. Liền ba đêm như vậy. Phải chăng đây là ma quỷ trêu ngươi?"

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh thình thình. Bất giác lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

- Không hiểu ai viết mấy câu này mà chẳng có đầu đuôi gì hết.

Thiên Hữu chân nhân thở phào nói:

- Đừng lên tiếng. Chúng ta hãy coi xong rồi sẽ bàn.

Trên tờ giấy còn viết tiếp:

"Đến đêm thứ tư, trời nổi mưa to gió lớn, cũng có người kỵ mã tới, ta ra coi vẫn chẳng thấy ai. Trên đất bùn, vết chân ngựa còn in rõ. Ta theo dấu vết đi tới một ngôi mả hoang, ngó thấy một kỵ sĩ áo trắng dừng ngựa trước một ngôi mả.

Lại thấy ngọn đèn xoay quanh gần đó như ma quỷ hiện hồn. Bạch y kỵ sĩ thấy ta tới giơ tay lên vẫy. Ta vừa cất bước tiến lại thì trong phần mộ đột nhiên phát ra..."

Tờ giấy này phía dưới bị xé một nửa nên không còn tự tích.

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Chàng bật tiếng la thất thanh:

- Quỷ trấn! Địa điểm viết trên tờ giấy này ở Quỷ trấn và là phần mộ gần Quỷ trấn.

Năm người trong nhà giương mắt lên nhìn chằm chặp vào Triệu Tử Nguyên.

Chàng tựa hồ chưa phát giác, lẩm nhẩm đọc lại những chữ trên tờ giấy. Đột nhiên chàng phảng phất nhận thấy vụ này dường như đã có chút dấu vết để khám phá.

Nhưng tiền nhân hậu quả thế nào chàng vẫn không nghĩ ra được.

Thiên Hữu chân nhân trầm giọng hỏi:

- Thí chủ đã ngó thấy mảnh giấy để chữ lại giống thế này rồi chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Trong vườn hoang một tòa nhà cổ ở Quỷ trấn, tiểu nhân đã thấy cỗ quan tài gỗ có khắc mấy chữ: "Đêm rằm tháng chín, đã sang canh tư, mảnh trăng vàng lơ lửng bên trời. Đột nhiên nghe..."

Chữ để lại trên tờ giấy này nhiều hơn. Tự tích trên quan tài do người vận "Kim Cương chỉ lực" khắc vào. Theo nhận xét của tiểu nhân thì dường như người ta để chữ lại cho ai đó...

Thanh Phong đạo trưởng kinh hãi hỏi:

- Triệu thí chủ! Thí chủ không coi lầm chứ?

Triệu Tử Nguyên đưa mắt nhìn Thanh Phong đạo trưởng, thấy mặt đối phương lộ vẻ kỳ quái, chàng vội quay đi, đáp:

- Tiểu tử ngó thấy đúng sự thực như vậy, không có nửa chữ bịa đặt.

Nói tới đây, đột nhiên chàng cảm thấy dường như đã mò ra được một đầu mối nữa. Chàng liền nhìn Thiên Hữu chân nhân, chắp tay nói:

- Đạo trưởng, khoan thứ cho tiểu nhân đã đến quấy nhiễu. Bây giờ tiểu nhân xin cáo biệt.

Chàng đi giật lùi ba bước ra khỏi nội thất rồi đứng ngay người lên.

Thiên Hữu chân nhân hô:

- Thí chủ hãy dừng bước.

Nhưng Triệu Tử Nguyên đã đi xa rồi.

Mảnh trăng tàn đã xế về tây. Bốn bề yên lặng như tờ. Chỉ có ngọn gió đêm réo lên như dòng nước chảy...

Triệu Tử Nguyên qua phía sau núi theo đường nhỏ mà đi mỗi lúc một xa chùa Đại Quan, rồi xuống đến chân núi Võ Đang.

Chàng tính thầm:

- "Lão đại ở Hắc Nham là Lệ Hướng Dã lúc lâm tử còn hô hai câu "Quỷ trấn, vườn hoang". Âu là ta lại đến Quỷ trấn, hoặc giả tìm thêm được manh mối gì chăng."

Chàng nghĩ vậy liền xăm xăm đi về phía Quỷ trấn.

Vào lúc hoàng hôn, Triệu Tử Nguyên đến một tòa tiểu trấn. Chàng ước chừng nơi đây còn cách Quỷ trấn độ ba ngày đường. Mấy ngày liền ngựa không ngừng vó, người đã mỏi mệt. Chàng phải nghỉ lại một lúc.

Chàng đi tới góc đường thấy Duyệt Lai khách sạn liền vào nghỉ chân.

https://thuviensach.vn

Duyệt Lai khách sạn ngoài cửa không lớn, nhưng tửu lầu ở tiền sảnh khá rộng. Triệu Tử Nguyên vào ngồi một bàn gọi lấy cơm rượu.

Chàng đang ăn uống thì một đạo nhân đứng tuổi lưng đeo trường kiếm đi vào tửu điếm. Chàng nhận ra là Thanh Phong đạo trưởng ở phái Võ Đang.

Thanh Phong đạo trưởng đảo mắt nhìn quanh. Thị tuyến hắn lướt qua Triệu Tử Nguyên. Vẻ mặt trầm tĩnh, hắn vào ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ.

Triệu Tử Nguyên băn khoăn trong dạ nghĩ thầm:

- "Hiển nhiên Thanh Phong đạo trưởng có ý theo dõi ta, thế mà dọc đường ta không phát giác. Thật là sơ tâm quá! Không hiểu hắn có dụng ý gì?"

Thanh Phong đạo trưởng đã nhận ra chàng nhưng Triệu Tử Nguyên lờ đi như không nhìn thấy hắn. Hắn bảo tiểu nhị lấy vài món rau và cơm trắng ngồi cúi xuống ăn.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Mình cứ áy náy trong lòng thì sao bằng thử nói với hắn vài câu xem sao."

Chàng liền đứng dậy đến trước mặt Thanh Phong đạo trưởng, chắp tay nói:

- Không ngờ lại gặp đạo trưởng ở đây, khéo sao lại khéo thế này?

Thanh Phong đạo trưởng vẻ mặt thản nhiên đáp:

- Hay quá! Thật là hay quá!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nếu đạo trưởng không tỵ hiềm thì xin mời qua bên này đồng tọa được chăng?

Thanh Phong đạo trưởng trầm ngâm đáp:

- Bần đạo không tiện quấy nhiễu, vả còn chờ một người...

Hắn chưa dứt lời, đột nhiên ngoài cửa điếm có tiếng niệm "A di đà Phật".

Tiếng niệm trầm trầm khiến mọi người trong điếm đều chấn động. Ai nấy dừng đũa, đưa mắt nhìn ra.

Một nhà sư mặc áo cà sa màu xám, vai vác cây phương tiện sạn. Bộ dạng có vẻ tà khí, đứng ở trước cửa.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trong dạ kinh nghi hỏi:

- "Phải chăng đây là tăng nhân tự xưng là Hoa hòa thượng? Sao lão cũng đến đây lúc này?"

Chàng liếc mắt nhìn Thanh Phong đạo trưởng thấy hắn đang chăm chú ngó Hoa hòa thượng.

Hoa hòa thượng bước qua cửa đi quanh mấy bàn từ từ đến trước mặt Thanh Phong đạo trưởng tiện tay kéo ghế ngồi xuống.

Thanh Phong đạo trưởng nheo mắt hỏi:

- Hòa thượng mới đến đây ư?

Hoa hòa thượng đáp:

- Bần tăng tiếp được thông tri của truyền nhân, liền lật đật đến đây...

Triệu Tử Nguyên nghe nói bụng bảo dạ:

- "Tấn kịch sắp mở màn rồi. Té ra hai lão này đã ước hẹn hội diện ở đây từ trước, ta phải để ý mới được."

Hoa hòa thượng vỗ tay lớn tiếng gọi:

- Tiểu nhị! Lấy hai cân rượu Bạch Can, lại làm thêm mấy món cá, thịt nữa.

Tiểu nhị sửng sốt, tưởng mình nghe lộn, liền ấp úng hỏi:

- Đại... đại sư dùng gì? Xin nói lại... cho nghe...

Hoa hòa thượng tức giận lớn tiếng:

- Hai cân rượu Bạch Can và mấy món thịt, cá, ngươi không nghe rõ ư? Nếu chậm trễ ta đạp đổ cái quán con rùa này đi!

Đám tiểu nhị làm ở đây đã lâu, đón tiếp đủ mọi hạng khách, nhưng nhà sư công nhiên hô rượu thịt thì nay gã mới nghe lần đầu. Gã rút kinh nghiệm đã nhiều, biết rõ đối với những thực khách kỳ lạ là không được lơ đãng để phạm lỗi một cách khinh suất. Gã vâng dạ đi ngay.

Trong điếm tự nhiên tụ họp một tăng một đạo khiến mọi người chú ý. Lại nghe Hoa hòa thượng quát tháo, những tửu khách đều nhìn qua bàn này.

Hoa hòa thượng mắt lộ ra hai tia hàn quang hung dữ, đảo nhìn bốn mặt khiến ai nấy sợ run vội thu mục quang về.

Thanh Phong đạo trưởng lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mấy năm nay hòa thượng vẫn thích uống rượu ăn thịt như trước?

Hoa hòa thượng toét miệng cười đáp:

- Trừ sắc giới, còn ăn uống và cờ bạc thì bần tăng không thể một ngày nào khiếm khuyết được. Đạo trưởng đã hiểu sâu xa bần tăng, sao còn buông lời mạt sát?

Điếm tiểu nhị bưng rượu thịt đến. Hoa hòa thượng rót chung rượu uống một hớp rồi thóa mạ:

- Ngươi đem thứ rượu lạt con bà nó thế này cho bần tăng uống thì không muốn mở quán nữa chăng?

Lão hất tay một cái, rượu đổ xuống đất, chung bể tan tành.

Điếm tiểu nhị tươi cười đổi hũ rượu ngon đưa đến. Hoa hòa thượng rót đầy chung uống một hơi hết sạch, thè lưỡi liếm môi, giục luôn mấy câu:

- Uống đi! Uống đi!

Thanh Phong đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Uống nhiều là lỡ việc. Hòa thượng uống ít đi một chút hay hơn.

Hoa hòa thượng đưa vạt áo lên lau miệng nói:

- Giỡn hoài! Một hũ rượu này mà làm say được bần tăng ư?

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

- Có đem cái đó tới không?

Hoa hòa thượng đáp:

- Đem tới rồi.

Lão nheo mắt nhìn Thanh Phong đạo trưởng lớn tiếng:

- Lão mũi trâu này! Chúng ta lâu ngày không gặp nhau. Bữa nay chơi một phen cho thỏa...

Lão vừa nói vừa thò tay vào bọc móc lấy một tờ giấy, mở ra để trên bàn.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- “Hoa hòa thượng bảo chơi một phen, tưởng là chuyện gì? Té ra lão muốn đánh bài. Chẳng lẽ lão không úy kỵ chút nào, ngồi giữa tửu lầu cũng cùng Thanh Phong đạo trưởng chơi trò này ư? Thanh Phong đạo trưởng vừa hỏi: “Có đem cái đó đi không?” Vậy cái đó là cái chi? Sao Hoa hòa thượng lại lấy ra một tờ giấy để làm gì?”

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Hòa thượng lại ngứa nghề rồi chăng? Bần đạo tiếp hòa thượng đánh một bàn thôi.

Hoa hòa thượng bắt đầu rửa bài rất nhanh nhẹn rồi gieo súc sắc nói:

- Hắc Cống tam điểm, Tứ Ngũ gia phiên. Xúi quá! Đạo trưởng rửa bài trước đi.

Thanh Phong đạo trưởng đưa tay ra cầm bài thì Hoa hòa thượng giữ lại hỏi:

- Hãy khoan! Đạo trưởng đặt cuộc bằng gì?

Thanh Phong đạo trưởng vừa cười vừa hỏi lại:

- Đánh một hũ rượu được chăng?

Hoa hòa thượng gật đầu, hạ thấp giọng xuống nói:

- Lật con bài thứ... hai mươi bảy lên...

Triệu Tử Nguyên động tâm. Hoa hòa thượng tuy nói khẽ nhưng chàng ngồi gần lại chú ý lắng tai nên nghe rất rõ.

“Nguyên Hoa hòa thượng và Thanh Phong đạo trưởng giả vờ đánh bài chơi để che tai mắt người ngoài mà thực ra là lão đưa tin tức, hoặc tiến hành âm mưu giao dịch chuyện gì. Hoa hòa thượng chỉ thị cho Thanh Phong đạo trưởng lật quân bài thứ hai mươi bảy thì dĩ nhiên con bài này có điều chi cổ quái.”

Triệu Tử Nguyên nghĩ tới đây, chàng nhìn không chớp mắt động tác của Thanh Phong đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng thản nhiên như chẳng có chuyện gì, đếm bài rồi rút lấy một con cầm tay. Người ngoài không hiểu cho là hắn đếm bài thật, nhưng Triệu Tử Nguyên vẫn lưu tâm dò xét. Trong tay Thanh Phong đạo trưởng cầm con bài thứ hai mươi bảy. Hắn nheo mắt chú ý nhìn con bài này, miệng thỉnh thoảng lại ồ ồ mấy tiếng.

Triệu Tử Nguyên vận hết mục lực ngấp nghé. Chàng ngồi ở xa chỉ nhìn thấy lòng con bài dường như viết mấy hàng chữ đen. Bên cạnh có bức họa đồ coi rất giống một ngôi mả. Chàng tưởng chừng như bị một côn đánh vào đầu, miệng lẩm bẩm:

- Nếu quả trên con bài họa địa đồ một ngôi mộ thì vụ này thật ngoắt ngoéo, vì trong vỏ kiếm đã kẹp một tờ giấy để chữ lại. Những chữ này một

https://thuviensach.vn

phần khắc vào trong quan tài.

Thanh Phong đạo trưởng nhìn kỹ hồi lâu lại đặt con bài vào chỗ cũ.

Hoa hòa thượng lại nói khẽ:

- Lật con bài thứ bốn mươi lăm lên...

Thanh Phong đạo trưởng khẽ gật đầu rồi đếm bài. Hắn rút ra một con và lấy tay che mặt con bài đi đưa gần lên mắt coi.

Triệu Tử Nguyên nổi tính hiếu kỳ không nhẫn nại được. Mắt chàng đảo sùng sục, trong đầu óc đã có kế hoạch. Chàng liền đứng dậy bước lẹ đến trước bàn có nhà sư và đạo sĩ ngồi. Chàng nhìn Hoa hòa thượng chắp tay dõng dạc chào:

- Đại sư lâu nay mạnh giỏi a?

Hoa hòa thượng không nói gì chỉ khịt mũi một cái.

Triệu Tử Nguyên lại nói:

- Tiểu nhân nhớ lại lần trước gặp nhau, đại sư cùng tiểu nhân đã có cuộc đánh bài chưa dứt. Bữa nay lại có cơ duyên được gặp đại sư đang cao hứng. Vậy chúng ta tiếp tục cuộc chơi bài bữa trước.

Hoa hòa thượng biến sắc hỏi:

- Ngày tháng còn dài, chúng ta thiếu gì cơ hội? Hà tất thí chủ phải nóng nảy?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Giữa Thanh Phong đạo trưởng và đại sư là chỗ quen biết lâu ngày, cơ hội đánh bài còn nhiều hơn tiểu nhân. Tiểu nhân ngứa ngáy quá rồi mới lại đòi thay bậc đổi ngôi. Ha ha! Đạo trưởng nhường cho tiểu nhân chơi một bàn trước.

Dứt lời chàng không khách khí gì nữa thò tay ra rút lấy con bài thứ bốn mươi lăm ở trong tay Thanh Phong đạo trưởng. Thanh Phong đạo trưởng trong lúc vô tình không kịp đề phòng, nên con bài bị đối phương lấy mất.

Triệu Tử Nguyên làm bộ không để ý đến, lật bài lên. Thanh Phong đạo trưởng khẽ phất tay áo một cái. Triệu Tử Nguyên lấy được bài mà chưa kịp coi liền bị tay áo của Thanh Phong đạo trưởng cuốn mất.

Thanh Phong đạo trưởng cười lạt nói:

- Đạo hữu! Thế là đạo hữu uổng một phen tâm cơ.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra hỏi:

- Đạo trưởng không nhường cho tại hạ tham dự vào cuộc đánh bài này ư?

Hoa hòa thượng hắng dặng, đáp:

- Trước mặt bọn ta đừng làm trò nữa, phải chăng ngươi muốn coi nội dung con bài này?

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Tại hạ chỉ muốn đánh một bàn mà thôi.

Hoa hòa thượng hỏi:

- Ngươi có chịu đem tánh mạng ra đặt cuộc không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đặt cuộc bằng tánh mạng cũng được mà chỉ cần có vật tương đương để đánh giá.

Hoa hòa thượng toan lên tiếng thì đột nhiên toàn thân run bần bật như bị điện giật, cặp mắt trợn tròn xoe. Triệu Tử Nguyên lại nhìn Thanh Phong thì thấy hắn cũng gặp trường hợp tương tự.

Triệu Tử Nguyên ngó theo thị tuyến của hai người, thấy trong góc nhà tối đen có một người say rượu ngủ gục xuống bàn. Người này mình mặc áo trắng.

Một thanh trường kiếm để trên bàn ngay trước mặt. Chuôi kiếm buộc dây thao sắc vàng. Ngọn gió đêm thổi dây thao bay phất phới.

Hoa hòa thượng tựa hồ người mơ ngủ, miệng lảm nhảm:

- Thanh kiếm kia... dây thao màu vàng.

Thanh Phong đạo trưởng chau mày hỏi:

- Sư huynh! Sư huynh làm sao vậy?

Hoa hòa thượng khẽ đáp:

- Trên chuôi thanh kiếm kia quả có túm dây thao màu vàng. Đúng rồi!

Chính là y rồi...

Thanh Phong đạo trưởng biến sắc, cất giọng nghiêm trang hỏi:

- Y đấy ư? Hòa thượng không nhận lầm chứ?

Hoa hòa thượng đáp:

- Không lầm được. Bần tăng nhớ rõ lắm.

https://thuviensach.vn

Người áo trắng ngủ gục xuống bàn, dường như say quá. Khoảnh khắc người lão run run đứng dậy vỗ bàn lớn tiếng hô:

- Tiểu nhị! Tính tiền đi!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Bạch Bào Nhân Đại Chiến Hoa Hòa Thượng

Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn người áo trắng hai lần thấy y là người lạ chưa gặp bao giờ, nên lúc trước chàng chưa để ý.

Người áo trắng bỗng liệng đĩnh bạc xuống để trả tiền cơm. Y chụp thanh kiếm trên bàn, chệnh choạng đi ra ngoài.

Hoa hòa thượng cặp mắt âm trầm bất định, khẽ hỏi:

- Lão mũi trâu! Theo dõi hắn đi.

Thanh Phong đạo trưởng liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên ngồi gần đó rồi chũm môi hỏi:

- Còn gã tiểu tử này thì sao?

Hoa hòa thượng trầm ngâm đáp:

- Gã không chạy được đâu. Chúng ta hãy xử lý xong vụ này rồi sẽ trở lại đối phó với gã.

Hai người đứng dậy rảo bước ra cửa điếm. Hoa hòa thượng không ngớt dặn:

- Chúng ta theo xa xa một chút, đừng để bại lộ hình tích.

Triệu Tử Nguyên cười thầm nghĩ bụng:

- "Ta cũng đi theo để coi cứu cánh."

Quyết định rồi, chàng hối hả tính tiền trả.

Ra khỏi khách điếm thì thấy người áo trắng đã đi được một đoạn đường. Một tăng một đạo sóng vai đi thong thả, và theo dõi cách một quãng xa. Ra khỏi trấn tập rồi, địa thế càng hoang vu. Người kia thủy chung vẫn đi thong thả, thỉnh thoảng lại cất tiếng hát nghêu ngao. Dường như hắn vẫn không biết sau lưng có người theo dõi.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng và Thanh Phong đạo trưởng truy tung người trước mắt, không ngờ "Con bồng ngựa bắt con ve sầu, con sẻ lại theo sau con bồng ngựa".

Sau lưng hai người còn có Triệu Tử Nguyên theo dõi.

Trời tối rồi, trên đường không người qua lại.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Người kia cước bộ mỗi lúc một mau hơn, coi chừng hắn sắp thi triển khinh công."

Chàng ngửng đầu lên quả thấy người áo trắng vọt mình đi. Trong khoảng khắc chỉ còn vệt trắng lao nhanh như điện chớp.

Thoáng cái đã ra xa mấy trượng.

Triệu Tử Nguyên khen thầm:

- "Thân pháp mau lẹ quá chừng!"

Một tăng một đạo lập tức song song chạy thật nhanh để rượt theo. Triệu Tử Nguyên cũng cắm cổ mà chạy. Chàng chạy một quãng nữa thấy địa thế phía trước dần dần lên cao rồi chia mấy đường rẽ. Chàng đuổi tới ngã tư đường thì không thấy hành tung người áo trắng và một tăng một đạo đâu nữa.

Triệu Tử Nguyên cực nhọc một phen mà chẳng ích gì, bất giác buông tiếng thở dài chán nản, lầm lũi trở về trấn tập, vào Duyệt Lai khách sạn mướn một gian phòng ngủ đêm.

Triệu Tử Nguyên ngồi một mình trong phòng vận khí điều tức để khôi phục sức lực. Một luồng chân khí phía trên xông lên cung nê hoàn, phía dưới ra khắp tứ chi bách thể. Chàng từ từ vận khí đủ mười tám lần, trong mình hết nhọc mệt, tinh thần cũng thoải mái. Chàng cảm thấy nội lực tăng tiến rất nhiều, trong lòng khoan khoái vô cùng.

Triệu Tử Nguyên vừa vận khí xong bỗng thấy cửa sổ có tiếng động nhẹ, biết là có người dạ hành tới nơi. Chàng tắt phụt đèn đi vọt ra ngoài.

Giữa lúc ấy trong sân khách sạn một người xuất hiện. Người này từ trên nóc nhà hạ mình xuống nhẹ như mớ bông, không một tiếng động. Triệu Tử Nguyên định thần nhìn kỹ thì ra Thanh Phong đạo trưởng. Chàng lộ vẻ kinh

https://thuviensach.vn

ngạc không phải vì đối phương đi rồi quay trở lại mà vì không thấy Hoa hòa thượng đâu.

Thanh Phong đạo trưởng trầm giọng nói:

- Thí chủ hãy theo ta.

Hắn không chờ Triệu Tử Nguyên phản ứng đã xoay mình vọt ra ngoài khách điếm.

Triệu Tử Nguyên không kịp suy nghĩ cũng tung mình chạy theo.

Thanh Phong đạo trưởng cước trình mau lẹ phi thường, lúc qua đường phố trong trấn tập vẫn không giảm tốc độ. Triệu Tử Nguyên thi triển khinh công đến tột mức mới đuổi kịp.

Ra khỏi trấn tập rồi đến chỗ triền núi, Thanh Phong đạo trưởng đột nhiên dừng bước quay lại hỏi:

- Thí chủ có biết bần đạo kêu thí chủ ra đây vì mục đích gì không?

Triệu Tử Nguyên thấy hắn lộ vẻ thâm trầm, tiếng nói bất thiện, bất giác chàng lùi lại hai bước, thủng thẳng đáp:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

Thanh Phong đạo trưởng cười khằng khặc nói:

- Đây là nơi ngươi phải bỏ mạng.

Triệu Tử Nguyên ngay lúc mới gặp Thanh Phong đạo trưởng trong tiểu điếm đã đoán ra đối phương theo dõi mình, nên bây giờ nghe hắn nói vậy chàng chẳng lấy làm kinh ngạc. Chàng giả vờ không hiểu hỏi:

- Tại hạ có điều chi đắc tội với đạo trưởng?

Thanh Phong đạo trưởng cười lạt tiến gần lại hai bước.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Hoa hòa thượng đã cùng đạo trưởng theo dõi hành tung người áo trắng phải không? Tại sao chỉ có một mình đạo trưởng trở về?

Thanh Phong đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Việc gì ngươi cũng muốn hỏi đến cùng. Đó là chỗ làm cho ngươi phải mất mạng.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế ra đạo trưởng vì lẽ tại hạ đã lên núi Võ Đang mà đối phó bất lợi như vậy ư?

https://thuviensach.vn

Chàng thấy Thanh Phong đạo trưởng không đáp mà cũng không phủ nhận liền nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ lại: ngay lúc đầu chạm trán đạo trưởng ở Chùa Thuần Dương đã ngấm ngầm cảm thấy hành động kỳ dị của đạo trưởng. Sau ở trong nội thất, Thiên Hữu chưởng giáo vô tình lôi ra mảnh giấy giấu trong vỏ kiếm, đạo trưởng, tại hạ và Võ Đang tam tử đều có mặt tại trường...

Thanh Phong đạo trưởng ngắt lời:

- Ngươi đã lĩnh hội tự tích trong mảnh giấy đề cập đến những chỗ liên quan rồi lập tức đi thẳng tới đây. Tòa trấn tập này là đường lối phải đi qua để tới Quỷ trấn. Ha ha!

Triệu Tử Nguyên hỏi sang chuyện khác:

- Xin hỏi đạo trưởng xưng hô Thiên Hữu chưởng giáo bằng gì?

Thanh Phong đạo trưởng sửng sốt đáp:

- Y là sư huynh của bần đạo.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tâm tính cùng hành động của đạo trưởng đều khác với Thiên Hữu trưởng giáo, nhưng cái đó không thể trách được. Khi đã vì lợi hại khác nhau thì đừng nói sư huynh sư đệ, mà ngay huynh đệ đồng bào cũng có thể vì lợi quên nghĩa, hành động đê hèn. Ồ! Dĩ nhiên tại hạ nói đây không phải trỏ vào đạo trưởng.

Thanh Phong đạo trưởng biến sắc đáp:

- Giọng lưỡi ngươi rất sắc bén, nhưng không khỏi có điều võ đoán.

Cặp mắt hắn chiếu ra tia hàn quang. Hắn xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một cái. Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí nói:

- Tại hạ xin hỏi đạo trưởng câu nữa, rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi lại:

- Phải chăng là chuyện có liên quan đến con bài?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đạo trưởng quả là người hữu tâm. Hoa hòa thượng ở trong khách điếm mượn tiếng đánh bài cùng đạo trưởng để giao hai con bài kia, thực ra...

Chàng chưa dứt lời, Thanh Phong đạo trưởng đột nhiên phóng kiếm ra mau lẹ dị thường. Triệu Tử Nguyên đang nói, bất giác ngó thấy mũi kiếm

https://thuviensach.vn

đã đưa gần tới trước ngực, chàng giật mình hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng còn có ý hý lộng tại hạ?

Thanh Phong đạo trưởng lớn tiếng đáp:

- Nói ra có lẽ thí chủ không tin. Hai con bài đó bần đạo còn bỏ trên giường trong khách điếm. Thí chủ trở về là kiếm thấy ngay.

Triệu Tử Nguyên tâm thần bất định, chẳng hiểu có nên quay về khách sạn để coi cứu cánh hay không? Đột nhiên có thanh âm rất nhỏ bé từ phía sau đưa lại, tựa hồ rất gần chỉ trong vòng năm, sáu trượng.

Thanh Phong đạo trưởng quay lại lớn tiếng hỏi:

- Hoa hòa thượng! Hòa thượng đã đến đấy ư?

Tiếng bước chân trên lá rừng sột soạt. Hoa hòa thượng có vẻ tà khí từ từ đi ra. Trên vai lão vẫn vác cây phương thiện sạn lại tới trước mặt hai người. Hoa hòa thượng ngước mắt nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Đạo trưởng chưa giải quyết xong gã này ư?

Thanh Phong đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Bất tất phải vội vàng. Gã đã thành đồ vật trong túi mình, còn sợ gã bay lên trời được chăng? Vừa rồi bần đạo mà không phát giác ra có người ẩn nấp quanh đây thì không chừng đã phóng kiếm đưa gã về cõi âm rồi.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Phải chăng vừa rồi hòa thượng buông tiếng thở dài trong rừng cây?

Hoa hòa thượng hỏi lại:

- Lão mũi trâu kia hỏi gì mà kỳ vậy? Bần tăng chẳng có nguyên nhân gì sao lại phải thở dài?

Thanh Phong đạo trưởng sa sầm nét mặt nói:

- Hiển nhiên bần đạo nghe tiếng thở dài, nghi ngờ người kia đi rồi quay trở lại, nên hấp tấp thu kiếm về. Không phải hòa thượng thở dài thì mối hoài nghi của bần đạo không sai. Đúng là có người thứ ba đã đến gần đây.

Hoa hòa thượng chớp mắt nói:

- Lão mũi trâu cứ việc hạ thủ kết liễu tính mạng gã đi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Động một cái là đại sư nói chuyện chém giết. Con người xuất gia sao lại tàn nhẫn hiếu sát đến thế? Như vậy há chẳng trái với đạo lý nhà Phật.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng đáp:

- Bần tăng không phải người nơi cửa Phật từ lâu rồi. Gã tiểu tử đừng nhiều lời vô ích. Dù sao ngươi cũng không thể sống được nữa.

Lão vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Thanh Phong đạo trưởng. Thanh Phong đạo trưởng rung tay mặt một cái. Thanh trường kiếm vọt ra những tia hào quang nhằm đâm vào cổ họng Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên thấy kiếm chiêu quái dị, trong lòng không khỏi khiếp sợ, vội tung mình lùi lại liền một hơi sáu, bảy bước mới tránh khỏi mũi kiếm của đối phương. Chàng xoay tay phản kích một chưởng.

Thanh Phong đạo trưởng bật tiếng cười lạt bước tới trước mặt chàng. Thanh trường kiếm trong tay hắn vung lên, hàn quang mờ mịt bao phủ lấy địch nhân.

Thanh Phong đạo trưởng vừa phát chưởng vừa phóng kiếm khiến Triệu Tử Nguyên phải chạy quanh để né tránh. Hai bên động thủ chưa được năm chiêu, Triệu Tử Nguyên đã mấy lần gặp nguy hiểm hiển nhiên không chống nổi.

Giữa lúc ấy phía sau sườn núi lại có tiếng thở dài vọng tới. Tuy kiếm chưởng rít lên veo véo mà mọi người trong trường đều nghe rõ, tựa hồ tiếng thở dài phát ra ngay bên tai. Thế công của Thanh Phong đạo trưởng bất giác đẫn đờ chậm lại.

Hoa hòa thượng biến sắc, lớn tiếng giục:

- Lão mũi trâu không hạ thủ mau đi, còn trùng trình là không kịp đâu.

Phía sau sườn đồi, một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Đạo trưởng ra chiêu chậm quá. Quả nhiên không kịp giết chết địch thủ rồi.

Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã lao tới như gió cuốn.

Thanh Phong đạo trưởng lập tức thay đổi phương hướng phóng kiếm ra đánh vèo một tiếng khiến người kia bị lôi cuốn vào trong vòng kiếm chiêu. Người đó cười lạt một tiếng, thân hình chập chờn như gió thoảng, gần vào lại xa ra.

Thanh Phong đạo trưởng sa sầm nét mặt, vung kiếm đánh luôn ba chiêu veo véo. Người kia cười khẩy mấy tiếng, khẽ xiêu chân đi một cái nhảy ra

https://thuviensach.vn

ngoài vòng chiến. Thanh Phong đạo trưởng phóng ba chiêu kiếm liên hoàn đều đánh sểnh. Hai mắt hắn vừa lộ vẻ kinh hãi lại vừa phẫn nộ. Tay cầm trường kiếm, hắn đứng ngẩn người ra đương trường.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên nhìn thấy người kia lối năm mươi tuổi, tướng mạo thanh nhã. Môi trên để hàng ria ngắn. Mình mặc áo trắng. Tuy đã tuổi cao mà người lộ vẻ thanh cao thoát tục. Triệu Tử Nguyên liên tưởng đến người này hồi niên thiếu chắc là oai phong lẫm liệt.

Nhưng Hoa hòa thượng và Thanh Phong đạo trưởng nhìn chằm chặp vào thanh trường kiếm cài ở trên lưng y. Ngọn gió đêm vi vút lay động túp giây thao màu vàng ở chuôi kiếm.

Triệu Tử Nguyên hô thầm trong bụng:

- "Đúng là y rồi. Ban nãy y giả vờ say rượu nằm phục xuống góc bàn. Lạ ở chỗ Hoa hòa thượng và Thanh Phong đạo trưởng rượt theo y mấy dặm đường, sao lại kẻ trước người sau trở về nơi đây?"

Hoa hòa thượng tiến lên một bước lớn tiếng:

- Dù thí chủ muốn che đậy thế nào cũng không qua mắt bần tăng được.

Bạch bào nhân lạnh lùng hỏi:

- Bản nhân có che giấu gì đâu? Chiều hôm nay hòa thượng cùng vị đạo trưởng kia sau khi ra khỏi tửu quán liền theo dõi bản nhân hoài. Bản nhân chưa kịp hỏi hòa thượng vì duyên cớ gì?

Hòa thượng đáp:

- Thí chủ đã biết sao còn hỏi lại?

Bạch bào nhân vỗ tay vào thanh trường kiếm trên vai hỏi:

- Phải chăng vì thanh kiếm này của bản nhân?

Hoa hòa thượng trầm giọng đáp:

- Dù thí chủ muốn che giấu chân tướng, nhưng lại đeo thanh kiếm có dây thao sắc vàng thì tiêu chí đã rõ lắm rồi, có lý nào bần tăng không nhận ra được?

Bạch bào nhân nói:

- Chuyện này đã cách hai chục năm mà đại sư trí nhớ hay quá!

Dứt lời, Bạch bào nhân lại nhẹ buông tiếng thở dài.

Thanh Phong đạo trưởng không nhịn được hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tại sao đạo hữu lại thở dài?

Bạch bào nhân đáp:

- Đạo trưởng là một nhân vật cao cả ở phái Võ Đang, danh vang một thời mà sao lại cam tâm chịu để người sai khiến? Hành động này thật khiến người ta không sao hiểu được. Bản nhân rất lấy làm than tiếc cho đạo trưởng. Lại còn vị đại sư này...

Hoa hòa thượng và Thanh Phong đạo trưởng đều biến sắc. Hoa hòa thượng ngắt lời:

- Thí chủ nói như vậy chẳng những vô ích mà còn tức cười nữa.

Bạch bào nhân hỏi:

- Tức cười ở chỗ nào?

Hoa hòa thượng đáp:

- Thí chủ bảo bọn bần tăng chịu người sai khiến mà chẳng có gì chứng minh, há chẳng phải một chuyện đoán mò rất tức cười ư?

Bạch bào nhân cười lạt, thò tay vào bọc từ từ móc ra một vật. Nguyên là hai con bài giấy. Mặt bài quay xuống dưới.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy Bạch bào nhân tay cầm chỉ bài, chàng không khỏi chấn động tâm thần.

Bạch bào nhân trầm giọng hỏi:

- Đại sư lợi dụng con bài để đưa tin cho Thanh Phong đạo trưởng. Há chẳng là đã có người sai khiến đại sư ư?

Hoa hòa thượng sa sầm nét mặt hỏi lại:

- Lưu Lãng kiếm khách! Kiếm khách hiểu biết nhiều việc quá rồi. Thế thì kiếm khách vì theo dõi bọn bần tăng mà đến đây ư?

Nhà sư hô tên Lưu Lãng kiếm khách, Triệu Tử Nguyên vừa nghe rõ, bầu máu nóng sủi lên, nghĩ thầm:

- "Bạch bào nhân đứng trước mắt ta nguyên là Lưu Lãng kiếm khách, một nhà sư hành cước. Hai mươi năm trước ở trên Ngũ Đài sơn, lão đã huy động thanh kiếm hăm dọa thiên hạ hào kiệt phải bỏ chạy. Nếu thế thì Hoa hòa thượng cũng là nhà sư hành cước nổi danh về công phu "Ngũ Chỉ Xoa", hoành hành đất Trung Nguyên không ai địch nổi. Thảo nào thủy

https://thuviensach.vn

chung lão vẫn chú ý đến thanh kiếm giây thao sắc vàng cài ở trên lưng Bạch bào nhân.

Chắc là ngày trước Lưu Lãng kiếm khách đã sử dụng thanh kiếm này."

Lại nghe Bạch bào nhân đáp:

- Có thể nói như vậy.

Hoa hòa thượng trỏ vào Triệu Tử Nguyên lớn tiếng hỏi:

- Thí chủ muốn bảo vệ thằng nhỏ kia chăng?

Bạch bào nhân gật đầu. Hoa hòa thượng liền nói:

- Lưu Lãng kiếm khách! Thí chủ cuồng vọng quá! Bần tăng đã nhường nhịn rồi, đừng tưởng lầm là bần tăng sợ thí chủ đâu.

Bạch bào nhân đáp:

- Bản nhân nhất định phải can thiệp vào vụ này. Đại sư vạch đường đi!

Hoa hòa thượng tức giận đến cùng cực. Bạch bào nhân lại cười hỏi tiếp:

- Hai mươi năm trước ở trên Ngũ Đài sơn, đại sư chưa đánh đã rút lui. Bữa nay đại sư muốn thử lần nữa chăng?

Hoa hòa thượng đáp:

- Kiếm thuật của thí chủ tuy cao cường, nhưng công phu "Ngũ Chỉ Xoa" của bần tăng không phát ra thì thôi, một khi đã phát ra chưa biết thế nào mà kể.

Bạch bào nhân hững hờ đáp:

- Thế ư? Vậy bản nhân không dùng kiếm, tay không cứ tiếp một chiêu "Ngũ Chỉ Xoa" của đại sư.

Hoa hòa thượng bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Thí chủ mà không dùng binh khí là tự tìm đường chết, đừng oán bần tăng nghe.

Hai bên kiếm tuốt cung dương. Bầu không khí đột nhiên biến thành khẩn trương.

Triệu Tử Nguyên đứng bên lúc này không khỏi ngấm ngầm lo thay cho Bạch bào nhân vì chàng đã hiểu công phu "Ngũ Chỉ Xoa" của Hoa hòa thượng cực kỳ huyền diệu và hung hiểm phi thường! Quả là một công phu độc đáo hiếm có ở đời. Bạch bào nhân bỏ kiếm thì e rằng khó lòng chống được một đòn "Ngũ Chỉ Xoa".

https://thuviensach.vn

Thanh Phong đạo trưởng bước đến bên Hoa hòa thượng khẽ nói:

- Hòa thượng! Nếu hòa thượng không nắm chắc phần thắng thì đừng động thủ một cách khinh suất là hơn.

Hoa hòa thượng đáp:

- Lão mũi trâu bất tất phải nghĩ nhiều. Món nợ ngày trước bần tăng gặp dịp nên thanh toán cho xong.

Lão quay lại hỏi Bạch bào nhân:

- Thí chủ đã chuẩn bị hậu sự xong chưa?

Bạch bào nhân ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Hai mươi lăm năm trước ở trên Ngũ Đài sơn lão đã hỏi câu này. Ngoài ra chẳng lẽ lão không còn ngôn từ nào hay hơn ư?

Hoa hòa thượng không nói nữa, đột nhiên hạ thủ tấn công. Tay trái đánh ra nhanh như điện chớp. Lúc lão phóng chưởng năm ngón tay vươn lên như năm móng chim. Bàn tay nổi màu đỏ thẳm chụp xuống người Bạch bào nhân.

Chỉ trong chớp mắt, bầu không khí xoáy lại như cơn gió lốc rít lên những tiếng ào ào. Thanh thế cực kỳ mãnh liệt khiến người nghe phải bở vía.

Bạch bào nhân lớn tiếng hô:

- Công phu "Ngũ Chỉ Xoa" của đại sư quả nhiên đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Sắc mặt lão biến thành thận trọng phi thường. Mục quang nhìn chằm chặp vào đối phương không ngớt. Lão đưa tay mặt lên nghinh tiếp.

Chưởng lực cùng chỉ phong đụng nhau khiến hai người cùng lộ vẻ nghiêm trọng. Vạt áo bay phành phạch.

Tay trái Bạch bào nhân lại đẩy ra hợp với chưởng kình, tay mặt phát huy luồng lực đạo mãnh liệt gấp đôi.

Thanh Phong đạo trưởng và Triệu Tử Nguyên đứng bên theo dõi cuộc đấu đều trợn mắt há miệng, vì Bạch bào nhân thi triển thần công kỳ tuyệt, thêm vào công lực thâm hậu, hình thành khí thế ngưng trọng liên miên không hề suy giảm.

Thế công "Ngũ Chỉ Xoa" của Hoa hòa thượng liền bị chận lại.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng quát lên một tiếng. Năm ngón tay co vào rồi duỗi ra thành luồng âm phong lạnh lẽo từ đầu ngón tay tiết ra. Những tiếng u ú quái gở vang lên. Chưởng chỉ của lão đã hoàn toàn biến thành màu đỏ tươi tựa hồ sắp chảy máu. Hoa hòa thượng đã vận đến mười thành hỏa hầu để phóng "Ngũ Chỉ Xoa".

Triệu Tử Nguyên bất giác la thầm:

- "Nguy rồi!"

Bạch bào nhân quát lên một tiếng thật to. Song chưởng cùng đánh ra những chiêu thức phức tạp. Uy thế mỗi lúc một tăng cường đủ để chống lại thế công liên miên bất tuyệt của "Ngũ Chỉ Xoa".

Triệu Tử Nguyên bây giờ mới thấy hậu kình của Bạch bào nhân cao thâm khôn lường.

Hai người động thủ cùng phô trương tuyệt nghệ. Chiêu thức nào cũng vận đến mười thành công lực. Khí thế mãnh liệt như sấm sét. Thật là một cuộc đấu khủng khiếp hiếm thấy trong võ lâm.

Hai bên căng trì hồi lâu. Bạch bào nhân đột nhiên vung chưởng đánh mấy chiêu liền bức bách Hoa hòa thượng phải biến đổi chiêu thức để chống đỡ. Thân hình của nhà sư chuyển động luôn. Khí âm hàn dần dần tiêu giảm.

Bạch bào nhân thừa cơ nhảy ra ngoài vòng chiến hô:

- Lĩnh giáo!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Cử Động Rút Kiếm Thần Sấu Quỷ Khốc

Hoa hòa thượng mặt lạnh như tiền hỏi:

- Lưu Lãng kiếm khách! Chưa phân thắng bại thí chủ đã lùi ra. Phải chăng không dám cùng bần tăng quyết một trận tử chiến?

Bạch bào nhân cười lạt đáp:

- Đại sư cố chấp như vậy, bản nhân đành phải dùng kiếm.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

- Để bần đạo lãnh giáo kiếm thuật của đạo hữu cho biết mùi.

Bạch bào nhân thản nhiên đáp:

- Ai ra trước cũng vậy. Đêm nay bản nhân sẽ cho các vị được như nguyện.

Lão xoay tay rút kiếm. Động tác rút kiếm đầy sát khí làm chấn động tâm thần mọi người. Luồng sát khí phát huy đột ngột chẳng khác gì phong đào cự lãng đã xô tới trước mặt địch thủ.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài năm thước cũng đã thấy cơ hồ nghẹt thở.

Thanh Phong đạo trưởng và Hoa hòa thượng đều đứng sững đương trường không nhúc nhích.

Thanh kiếm của Bạch bào nhân mới rút ra một nửa, sát khí từ thân kiếm tiết ra mỗi lúc một mãnh liệt.

Triệu Tử Nguyên tuy đứng cách xa nhưng vì công lực tương đối non nớt nên đã cảm thấy không chống nổi, phải tung mình lảng tránh.

Động tác rút kiếm của Bạch bào nhân rất chậm chạp. Thanh kiếm lộ dần từng gang tấc một mà sát khí giàn giụa cả vùng hoang dã. Đồng thời cặp mắt chim ưng của Bạch bào nhân cũng chiếu ra những tia sáng lạnh ngắt, khiến người ngó thấy phải phát khiếp.

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Lão định xuất chưởng trước để đoạt tiên cơ, nhưng người không tự chủ được. Cả Thanh Phong đạo trưởng cũng cảm giác như vậy, muốn phóng kiếm mà chưa phóng ra được. Hiển nhiên Bạch bào nhân mới rút kiếm đã phát ra một lực lượng kỳ dị kiềm chế khiến đối phương không nhúc nhích được.

Lúc này Bạch bào nhân rút kiếm ra hết rồi. Triệu Tử Nguyên cặp mắt tròn xoe như đôi nhạc đồng, trong lòng xao xuyến bất định. Chàng biết lúc Bạch bào nhân mà rút hết kiếm là lập tức quyết đoán sanh tử.

Hoa hòa thượng cùng Thanh Phong đạo trưởng trong lúc hoang mang đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên hai người ngửa mặt hú lên một tiếng, lùi lại phía sau đến chín bước mới đứng vững. Hoa hòa thượng cất tiếng run run nói:

- Năm trước ở trên Ngũ Đài sơn, bần tăng đã đoán ra thí chủ là ai mà ngày nay càng chứng thực ý nghĩ trong lòng. Lưu Lãng kiếm khách! Sao thí chủ không dám đưa danh hiệu chân chính ra với đời?

Bạch bào nhân cười rộ đáp:

- Vì hiện nay chưa đến lúc.

Hoa hòa thượng miệng lảm nhảm:

- Màn kịch hai mươi lăm năm trước lại tái diễn. Chẳng lẽ mình vĩnh viễn không bao giờ sánh kịp địch nhân?

Nét mặt lão trong chớp mắt thay đổi nhiều lần. Lão vẫy tay cùng Thanh Phong đạo trưởng xoay mình dông tuốt. Trong chớp mắt đã mất hút vào bóng đêm mờ mịt.

Triệu Tử Nguyên trong lòng kích động, chàng nghe Hoa hòa thượng nói màn kịch tái diễn, lẳng lặng nghĩ thầm:

- "Ngày trước Lưu Lãng kiếm khách chỉ có động tác xoay tay rút kiếm đã khiến cho nhà sư hành khất hào khí ngất trời phải bỏ chạy. Bữa nay hai bên lại chạm trán, Lưu Lãng kiếm khách vừa rút hết kiếm, Hoa hòa thượng đã bỏ đi rồi."

Bạch bào nhân tự nói một mình:

- Hú vía! Nếu Hoa hòa thượng chẳng tự biết mình không địch nổi mà cứ thi triển công phu "Ngũ Chỉ Xoa" thì không hiểu ai chết về tay ai?

https://thuviensach.vn

Lão quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Chú nhỏ kia! Ngươi dây vào những tên ma đầu này từ hồi nào?

Triệu Tử Nguyên nhún vai đáp:

- Thực ra tiểu tử không dây với họ. Chính tiểu tử không hiểu tại sao mình đi đến đâu cũng có người tìm đến để rắc rối.

Bạch bào nhân cười nói:

- Nếu vậy ngươi là một nhân vật tương đối trọng yếu trong võ lâm.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng hồi lâu mới hỏi:

- Kiếm thuật của tôn giá đáng gọi là độc bộ thiên hạ. Tiểu tử không sao nhận ra được. Chỉ một động tác rút kiếm của tôn giá đã khiến cho đối phương nhụt chí phấn đấu!

Bạch bào nhân đáp:

- Khi nào kiếm thuật của ngươi đến trình độ này sẽ tự hiểu ra đạo lý đó.

Bỗng lão "ủa" một tiếng tựa hồ sực nhớ ra điều gì lại hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi có muốn tập kiếm không?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi lại:

- Phải chăng tôn giá muốn truyền thụ kiếm thuật cho tiểu tử?

Chàng hỏi câu này trong lòng nổi lên một mối hứng thú khôn lường và tự nhủ:

- "Ta mà có phúc phận luyện kiếm thành tuyệt nghệ, đứng vào hàng cao thủ hạng nhất võ lâm thì đối với mọi việc sau này thuận tiện biết bao!"

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Lão phu không muốn đem kiếm thuật truyền cho người khác. Nếu ngươi định học phải có điều kiện trao đổi...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Nếu vậy tiểu tử không học nữa.

Bạch bào nhân hỏi:

- Ngươi không muốn nghe lão phu đưa ra điều kiện ư?

Triệu Tử Nguyên không đáp.

Bạch bào nhân lại nói tiếp:

- Lão phu chỉ dạy ngươi một đường kiếm pháp, chỉ cần ngươi học thành rồi đi thi triển với một người...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Ý các hạ muốn tiểu tử đem kiếm pháp đó đến giết người kia phải không?

Người áo trắng lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Kiếm pháp mà lão phu muốn truyền thụ cho ngươi tuy gọi là thiên hạ vô địch, nhưng nếu lão phu đoán không lầm thì lộ số võ công người đó có thể khắc chế kiếm pháp này, nhất định không đến nỗi mất mạng.

Triệu Tử Nguyên nghi hoặc hỏi:

- Các hạ không muốn tiểu tử đánh chết người kia thì mưu đồ chuyện gì?

Bạch bào nhân đáp:

- Lão phu muốn chứng thuật xem võ công người đó có khắc chế được kiếm pháp này hay không mà thôi. Nói một cách khác, nếu y còn mang tuyệt nghệ khác thì ngươi gặp nguy hiểm có thể phải mất mạng. Ngươi có dám mạo hiểm không?

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm đáp:

- Vấn đề chẳng phải ở chỗ dám hay không dám, mà ở chỗ kiếm pháp này có đáng để mình liều mạng hay không? Nếu giá trị rất cao thì dù tiểu tử phải mạo hiểm một phen cũng chẳng hề gì.

Bạch bào nhân đưa mắt nhìn Triệu Tử Nguyên từ đầu xuống đến gót chân hồi lâu, trong lòng dường như vô hạn cảm xúc, lão thủng thẳng hỏi:

- Thế là ngươi chịu lời rồi phải không?

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng gật đầu. Chàng lại hỏi:

- Sự tình quả giản dị như vậy thì đối với tài năng của tôn giá có gì là nguy hiểm, tại sao tôn giá không tự mình tìm người đó để động thủ?

Bạch bào nhân tức giận nói:

- Rườm lời! Lão phu mà tự mình động thủ được thì hà tất phải bảo ngươi!

Triệu Tử Nguyên đầy dạ hoài nghi, cũng không dám hỏi nhiều. Lâu lắm, chàng mới hỏi:

- Vừa rồi Hoa hòa thượng xưng hô các hạ là Lưu Lãng kiếm khách, theo chỗ tiểu tử biết thì trong võ lâm không có nhân vật nào là Lưu Lãng kiếm

https://thuviensach.vn

khách cả. Các hạ có thể cho biết rõ danh hiệu chân thực được không?

Bạch bào nhân đáp:

- Lão phu là Tư Mã Đạo Nguyên.

Triệu Tử Nguyên chau mày nói:

- Tiểu tử đã nhận ra lão gia muốn tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên, vì cả nhà Tư Mã mười tám người đã ngộ hại hai chục năm trước ở dưới thuyền trong Thúy Hồ...

Bạch bào nhân biến sắc ngắt lời:

- Lão phu mà ngộ hại thì sao còn xuất hiện ở đây?

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên hồi lâu không nói nên lời.

Bạch bào nhân hỏi lại:

- Ngươi có muốn học kiếm pháp này hay không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử đã nhận lời rồi mà.

Bạch bào nhân trỏ về phía tây nói:

- Vậy hãy qua khu rừng kia. Trong đó có một nhà từ đường hoang phế, tạm trú chân được. Lão phu chính thức truyền kiếm pháp cho ngươi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ở đây luyện kiếm cũng được chứ sao?

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Ngươi thì còn hiểu cóc gì? Lão phu coi ngươi tuy có tài luyện võ nhưng muốn tập kiếm pháp này cũng mất nửa tháng. Không tìm nơi tạm trú thế nào được?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thời gian lâu quá, tiểu tử không muốn học nữa.

Bạch bào nhân hỏi bằng một giọng trách móc:

- Trong thiên hạ làm gì có chưởng chiêu, kiếm pháp học một lúc mà được?

Ngươi thiếu tính nhẫn nại khiến cho lão phu phải thất vọng.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu nói:

- Chẳng phải tiểu tử không đủ nhẫn nại, thực ra tiểu tử cần đến Quỷ trấn trong thời gian ngắn...

https://thuviensach.vn

Bạch bào nhân móc hai con bài giấy trong bọc ra hỏi:

- Phải chăng về vụ có liên quan đến cái này?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Mấy con bài này của Hoa hòa thượng, sao lão nhân gia lại lấy được?

Bạch bào nhân đáp:

- Hoa hòa thượng ở trong tửu quán đánh bạc chẳng úy kỵ gì. Lão phu có ông bạn già ngoại hiệu là Vô Sở Bất Thâu, coi không thuận mắt liền thi triển "Không Không Diệu Thủ" ăn cắp mấy con bài đưa lại cho lão phu. Lão phu mới phát giác hai con bài này có điều cổ quái...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão nhân gia cho tiểu tử coi một chút được chăng?

Bạch bào nhân cất bài vào bọc, rồi đáp:

- Chờ học thành kiếm pháp rồi sẽ tính. Lão phu bảo đảm với ngươi sau nửa tháng đến Quỷ trấn cũng chưa muộn.

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi! Nhưng lão nhân gia cho tiểu tử biết trước đối tượng để sử dụng kiếm pháp này là ai?

Bạch bào nhân đáp:

- Cái đó lão phu không thể tiết lộ trước được. Ngươi nguyện ý luyện kiếm thì đi theo lão phu, không thì thôi!

Dứt lời, lão trở gót. Triệu Tử Nguyên ngần ngừ một chút rồi chạy theo.

Hai người rảo bước đi qua khu rừng, quả nhiên thấp thoáng nhìn thấy một góc tường đỏ. Tường xiêu ngói vỡ mà bên trong lại có ánh sáng yếu ớt lọt ra.

Bạch bào nhân đột nhiên dừng bước sau một gốc cây khẽ nói:

- Tòa nhà từ đường này hoang phế đã lâu, sao lại có ánh đèn sáng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chắc đây là tăng lữ trụ trì, chẳng lẽ người ngoài vào đây làm chi?

Bạch bào nhân nói:

- Từ đường lâu ngày không sửa chữa, hiển nhiên bỏ hoang không người ở, làm gì có tăng lữ trụ trì?

https://thuviensach.vn

Lão rảo bước đi vòng quanh vào gần từ đường, đến trước cửa sơn môn. Hai người ngó quanh một lúc không thấy động tĩnh gì liền đưa tay lên đẩy cửa.

Cánh cửa kẹt mở. Triệu Tử Nguyên tiến vào thấy trong từ đường màng nhện chằng chịt khắp nơi, trên bàn thờ chẳng có hương khói chi hết. Thần tượng đầy tro bụi cơ hồ sập xuống, coi rất kinh hãi. Trước khám thờ cắm ba cây nến, ánh sáng vàng khè không ngớt lay động càng tăng thêm vẻ thần bí.

Bạch bào nhân lớn tiếng hỏi:

- Có ai ở đây không?

Chân khí lão thâm hậu, thanh âm quanh quẩn trong bốn bức tường hồi lâu không ngớt. Hồi lâu không thấy phản ứng tựa hồ chẳng có mội ai.

Triệu Tử Nguyên nảy lòng khiếp sợ thầm nghĩ:

- "Hiển nhiên có người thắp nến trước khám thờ mà sao lại không thấy ai? Phải chăng trước khi ta mở cửa họ đã ẩn mình?"

Chàng còn đang kinh nghi thì đột nhiên một luồng gió nhẹ thổi qua làm tắt ba cây nến. Trong từ đường tối đen như mực. Triệu Tử Nguyên vận hết mục lực cũng chẳng nhìn thấy gì ngoài một trượng. Chàng lên tiếng hỏi:

- Tư Mã tiền bối! Đột nhiên lửa tắt, chẳng lẽ...

Bạch bào nhân "hừ" một tiếng ngắt lời:

- Đừng nói gì hết! Ngươi có đem theo hỏa tập không?

Triệu Tử Nguyên toan móc hỏa tập ra thì bên mình đột nhiên có luồng gió thổi qua. Chàng đã giầu kinh nghiệm giang hồ, biết cơn gió này do luồng cương kình nội gia phát ra. Chàng liền xoay mình phóng chưởng đánh lại. Trong bóng tối đen, chưởng lực như đá chìm đáy biển, không thấy bóng người nào hết.

Đột nhiên trên đầu lấp loáng ánh hào quang. Bạch bào nhân đã rút trường kiếm ở sau lưng ra. Bạch bào nhân rút kiếm ra rồi, một làn hàn khí ào ạt xô tới, thế nặng ngàn cân. Triệu Tử Nguyên bất giác phải lùi lại năm bước.

Bất thình lình trong từ đường những tiếng ầm ầm nổi lên như sét nổ. Một bóng xám xông qua làn kiếm quang vọt đi hơn trượng rồi mất hút.

Triệu Tử Nguyên buột miệng hô:

https://thuviensach.vn

- Quả nhiên có người mai phục.

Tiếng hô vừa dứt, chưa thấy Bạch bào nhân phóng ra chiêu kiếm thứ hai mà phía sau bàn thờ, một pho tượng đất đột nhiên lưng gãy làm hai đoạn đổ xuống.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi cơ hồ bật tiếng la hoảng. Nhát kiếm của Bạch bào nhân hiển nhiên chưa đánh trúng tượng phật mà sát khí đã từ thanh kiếm tiết ra như vật hữu hình chặt đứt tượng phật làm hai đoạn. Kiếm pháp uy mãnh này thật bá đạo, khiến người nghe thấy phải kinh hồn. Triệu Tử Nguyên kinh hãi không phải chỉ có thế. Bạch bào nhân tự lượng kiếm pháp thiên hạ vô song, lão chưa rút hết trường kiếm mà địch thủ cao cường như Hoa hòa thượng đã sợ hãi phải bỏ chạy. Hiện giờ lão rút trường kiếm ra tấn công một chiêu dường như không đem lại hiệu quả nào. Thế thì người mai phục trong từ đường quả là một cao thủ đáng sợ hơn Hoa hòa thượng.

Trong từ đường hiu quạnh tịch mịch, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của Triệu Tử Nguyên và tiếng bước chân sột sạt của Bạch bào nhân đi quanh trong từ đường. Bạch bào nhân dừng bước trong góc nhà phía đông trầm giọng quát:

- Hảo bằng hữu! Bằng hữu đã vì bản nhân mà tới đây sao không xuất hiện đi?

Hồi lâu không thấy phản ứng, Bạch bào nhân cầm kiếm nơi tay. Tay trái lão nắm lấy vòng sắt kéo mạnh một cái, một phiến đá bị kéo lên theo.

Phía sau tấm thạch bản hiện ra đường địa đạo. Bạch bào nhân cúi xuống khẽ hô:

- Bọn nào ẩn mình trong đó? Bản nhân sắp xuống đây.

Triệu Tử Nguyên nghe lão báo trước cho địch nhân rồi mới hành động khiến chàng nghi hoặc không hiểu. Chàng thấy Bạch bào nhân vừa hô hoán xong lập tức nhảy xuống ngay.

Phía đước có tiếng trong trẻo vọng lại. Hiển nhiên là khẩu âm phụ nữ.

Triệu Tử Nguyên động tâm nhảy xuống theo. Chàng thấy đường địa đạo rất rộng, bốn mặt chẳng thấy chi hết. Chỉ ở trong góc có tấm màn vải.

Triệu Tử Nguyên trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- “Vừa rồi đã nghe rõ có tiếng phụ nữ, mà sao không thấy một bóng người. Vậy thanh âm phụ nữ đó tất ở phía sau bức màn kia.”

Chàng muốn tiến lại vén màn lên coi, nhưng vừa đi được mấy bước, Bạch bào nhân lạng người ngăn cản trước mặt chàng. Lão hùng hổ hỏi:

- Ngươi định làm gì vậy?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Lão nhân gia biết rõ tiểu tử muốn vén rèm lên coi, tại sao lại cản trở?

Bạch bào nhân đáp:

- Ngươi đừng vén rèm lên là hơn.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Phải chăng lão nhân gia đoán ra phía sau bức màn có vật gì cổ quái? Dù thế mặc lòng, bức màn này chẳng sớm thì muộn cũng vén lên.

Bạch bào nhân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Thôi được! Lão phu vén lên cho. Hay hơn hết là ngươi hãy nhắm mắt lại.

Lão lướt mình lên trước, thò tay vén màn thật nhanh.

Màn vén lên rồi, Triệu Tử Nguyên chẳng những không nhắm mắt mà còn mở thật lớn để dòm vào. Thoạt tiên chàng ngó thấy một thiếu nữ rất xinh đẹp mặc áo mỏng như cánh ve sầu nằm cuộn tho lo trong góc nhà. Trên tường có treo một ngọn đèn dầu. Ánh lửa soi chỗ gần rõ như ban ngày.

Triệu Tử Nguyên buột miệng hỏi:

- Lý Cơ! Cô đấy ư?

Thiếu nữ từ từ quay đầu ra, giơ cánh tay trắng như ngọc lên vén mái tóc đen láy, giương mắt nhìn Triệu Tử Nguyên mỉm cười.

Thật là một nụ cười tiêu hồn.

Triệu Tử Nguyên chưa kịp chú ý. Chàng mới phát giác thiếu nữ trước mặt thân thể rất giống Lý Cơ ở Đông Sương tại Lưu Hương viện, nhưng khuôn mặt và ngũ quan khác hẳn. Thiếu nữ này toàn thân mỹ diệu. Chỗ nào trong người cũng như ẩn như hiện sau làn sa mỏng.

Mỹ nữ cất giọng yêu kiều hỏi:

- Phải chăng vừa rồi tướng công hô danh tự Lý Cơ? Tướng công nhận được y thì nhất định đã qua Lưu Hương viện.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Tiện thiếp trước nay vẫn ở Tây Sương trong Lưu Hương viện. Tướng công chỉ vào Đông Sương, trách nào chẳng lạ tiện thiếp...

Ngày trước Triệu Tử Nguyên từng nghe Lý Cơ nói! Võ Khiếu Thu đem Lưu Hương viện chia làm đông, nam, tây, bắc tứ sương. Phòng nào cũng có mỹ nữ tuyệt thế bố thí sắc tướng cho cao thủ thiên hạ để lợi dụng, nên bây giờ chàng nghe ả này nói vậy không lấy làm kinh dị. Chàng hỏi:

- Chắc cô nương là một trong "Tứ diệm" ở Lưu Hương viện nổi danh khắp thiên hạ?

Thiếu nữ không đáp, quay sang nhìn Bạch bào nhân hỏi:

- Vị gia đài này là...

Bạch bào nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Nếu Võ Khiếu Thu định đem nữ sắc để mê hoặc lão phu thì hắn chỉ uổng một phen tâm cơ mà thôi.

Thiếu nữ cười đáp:

- Tiện thiếp chưa từng gặp nam nhân nào không vì tiện thiếp mà rạo rực tâm hồn. Gia đài nói câu này hơi sớm quá.

Cánh tay ngọc khẽ cử động. Lần sa mỏng trên thân mình kéo lên đến đùi.

Ánh hỏa quang soi rõ con người da thịt trắng nõn mà hở hang chẳng khác pho tượng bằng bạch ngọc khiến người ngó thấy phải dao động tâm thần, bao nhiêu mạch máu tựa hồ căng thẳng.

Triệu Tử Nguyên mặt đỏ đến mang tai. Huyết dịch trong người chàng tưởng chừng ngưng kết lại. Chàng vội quay đi chỗ khác.

Thiếu nữ lững thững đi về phía Triệu Tử Nguyên. Mỗi cái nhấc tay cất chân đều quyến rũ phi thường. Triệu Tử Nguyên phảng phất ngửi thấy mùi u hương.

Càng đến gần, mùi hương càng sức nực bất giác chàng nổi lòng hươu dạ vượn.

Trái tim đập thình thình.

Bạch bào nhân ồ một tiếng rồi nói:

https://thuviensach.vn

- Té ra Võ Khiếu Thu đã truyền cho ả này mê hoặc gã thanh niên họ Triệu.

Triệu Tử Nguyên ngồi xếp bằng, không ngớt điều nguyên vận tức thổ nạp hô hấp. Thiếu nữ mỉm cười nghiêng mình ngã vào lòng chàng.

Nhục thể của thị cọ xát vào người Triệu Tử Nguyên. Hai tay ả bám vào vai chàng. Toàn thân chàng lập tức nhủn ra, không còn sức để tháo thân.

Bạch bào nhân đứng bên nhìn chàng bằng con mắt lạnh lùng, tuyệt không cản trở. Dường như lão muốn quan sát định lực của chàng vào tới đây, có kiềm chế được nữ sắc mê hoặc hay không?

Những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu lăn trên má Triệu Tử Nguyên nhỏ xuống. Nửa người trên chàng dao động kịch liệt.

Bạch bào nhân ý thức được chàng đang cố gắng kháng cự với tà tâm, nhưng lực đã yếu ớt dần. Lão gật đầu, đột nhiên lên tiếng:

- Cô nương buông tay ra!

Thiếu nữ lờ đi như chưa nghe tiếng, vẫn giữ rịt lấy Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Bước Đường Phiêu Bạt Của Thẩm Cô Nương

Bạch bào nhân trầm giọng hỏi:

- Phải chăng cô nương là Thẩm Hoán Thanh ái nữ độc nhất của Thẩm trang chúa ở Bạch Thạch sơn trang?

Thiếu nữ giật mình ngửng đầu lên nhìn Bạch bào nhân, muốn nói lại thôi.

Bạch bào nhân lại hỏi:

- Cô nương quả là ái nữ của Thẩm trang chúa mà sao lại để Võ Khiếu Thu thu nạp vào Lưu Hương tứ diệm?

Thiếu nữ vẫn không mở miệng, nhưng hai tay đang níu vai Triệu Tử Nguyên từ từ rụt về. Ả ly khai khỏi người chàng rồi, đầu óc chàng lập tức tỉnh táo lại.

Vừa rồi thần trí chàng tuy hoảng hốt, nhưng Bạch bào nhân nói gì vẫn nghe rõ, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- "Thẩm trang chúa ở Bạch Thạch sơn trang tỉnh Sơn Tây một đời khẳng khái hào hiệp, có địa vị tôn cao trong võ lâm. Không ngờ con gái y lại chìm đắm nơi đây."

Lòng chàng xiết đỗi hoài nghi.

Thẩm Hoán Thanh khẽ đáp:

- Gia đài không nên truy cứu vụ này nữa là hơn.

Bạch bào nhân biết rằng trong lúc nhất thời chẳng có cách gì hỏi cho rõ trường hợp ả đã bị Võ Khiếu Thu kềm chế để lợi dụng. Lão liền lượm quần áo ở góc nhà đưa cho thị.

Thẩm Hoán Thanh đón lấy mặc vào mình.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy bên trên có tiếng quát tháo. Tiếp theo một tiếng "sầm" nổ lên tựa hồ có người phóng chưởng lực nội gia.

Bạch bào nhân lẩm bẩm:

- Lại có người vào từ đường. Dường như Võ Khiếu Thu chưa rút lui...

Lão chưa dứt lời lại nghe tiếng quát trầm trầm vang lên:

- Họ Võ kia! Cố mỗ đến đây để đòi một người...

Thanh âm khác cười lạt hỏi lại:

- Ngươi là cái thá gì mà dám giở giọng lưỡi này với lão phu?

Thanh âm đó trầm trầm đáp:

- Hôm qua Cố mỗ đi khắp Tứ sương trong Lưu Hương viện mà chẳng thấy phương tung của Thẩm cô nương đâu. Sau một tên thủ hạ của tôn giá cho hay...

Thanh âm kia ngắt lời:

- Tiểu tử! Bữa nay ngươi đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Thanh âm trầm trầm nói:

- Người ta đồn không ai chống nổi mười chiêu "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách" của Võ viện chúa. Nay Cố mỗ đã gạt bỏ tánh mạng này không đếm xỉa đến nữa.

Võ viện chúa động thủ đi thôi!

Triệu Tử Nguyên nghe thanh âm quen thuộc không khỏi sửng sốt tự nói một mình:

- Té ra là Cố Thiên Võ. Y cũng đến đây rồi.

Mục quang chàng lướt qua gương mặt Thẩm Hoán Thanh, phát giác ra sắc mặt thị lợt lạt khác thường, tựa hồ đột nhiên lâm trọng bịnh. Chàng không hiểu, nhưng cũng không rảnh để nghiên cứu, lớn tiếng hô:

- Cố đại ca! Tiểu đệ ở đây!

Giữa lúc ấy trên nóc đường hầm chỗ cửa ra, bỗng một tiếng "sầm" vang lên.

Triệu Tử Nguyên biết là cửa hầm bị vít rồi. Trong lúc cấp bách, chàng vọt mình ra.

Bạch bào nhân nhanh hơn chàng một bước, lão phóng chưởng lao đến trước.

https://thuviensach.vn

Khối đá chưa vít kín bị chưởng lực đánh vỡ tan tành. Bạch bào nhân và Triệu Tử Nguyên xông ra ngoài được. Thẩm Hoán Thanh ngần ngừ một chút rồi cũng nhảy vọt ra ngoài miệng hầm.

Trong từ đường, Võ Khiếu Thu mình mặc áo xám đang đánh nhau với Cố Thiên Võ. Họ Cố lâm vào tình trạng thất bại đến nơi. Chưởng phong ào ào xen lẫn với tiếng rên ư ử. Gã loạng choạng lui lại năm bước. Miệng phun máu tươi như tên bắn.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng gọi:

- Cố huynh! Có sao không?

Cố Thiên Võ lắc đầu đáp:

- Không hề gì!

Võ Khiếu Thu bật tiếng cười âm trầm, cất bước tiến gần lại. Hắn giơ đơn chưởng lên muốn hạ sát Cố Thiên Võ.

Bạch bào nhân cất giọng trầm trầm quát:

- Võ Khiếu Thu! Dừng tay lại!

Võ Khiếu Thu xoay mình như cơn gió lốc nhìn Bạch bào nhân và Triệu Tử Nguyên bằng con mắt kinh dị. Thị tuyến hung dữ của hắn chợt ngó tới Thẩm Hoán Thanh.

Thẩm Hoán Thanh người run bần bật, mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Bạch bào nhân ngó thấy rồi. Lão di chuyển thân hình vào giữa Võ Khiếu Thu và Thẩm Hoán Thanh, cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Trời chẳng chiều người đâu. Họ Võ kia! Kế hoạch của ngươi hoàn toàn hư hết. Ngươi còn đổ lửa giận lên đầu cô gái yếu đuối vô tội làm chi?

Võ Khiếu Thu lạnh lùng đáp:

- Chớ có cuồng ngạo. Hừ hừ! Cả ngươi cũng sắp hết đời rồi.

Bạch bào nhân kịt mũi hỏi:

- Ngươi làm được chăng? Một mình ngươi thì nhất định không được đâu. Hay hơn hết là kiếm vài tay cao thủ hợp lực liên công như đêm hôm ấy ở Thúy Hồ...

Triệu Tử Nguyên nghe nói chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi:

- “Lão nhắc tới vụ Thúy Hồ, lại bảo kiếm vài tay trợ thủ để giáp công là có ý gì? Lão... có phải là người mà ta hoài nghi không?”

https://thuviensach.vn

Chàng không dám nghĩ thêm nữa.

Bạch bào nhân lại hỏi:

- Phải chăng ngươi đang chờ trợ thủ?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Đúng rồi! Ta đang chờ một người. Thời giờ ước định sắp tới rồi.

Bạch bào nhân hỏi:

- Ngươi có thể tiết lộ nhân vật đến đây hội họp là ai không?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Sao lại không được? Người đó là Nhị chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc...

Đột nhiên hắn dừng lại không nói nữa, bật tiếng cười khành khạch để lấp liếm.

Triệu Tử Nguyên nghe hắn nói nửa úp nửa mở càng thêm nghi hoặc.

Bạch bào nhân sa sầm nét mặt hỏi:

- Nhân vật ở Thủy Bạc Lục Ốc tự xưng là Nữ Oa phải không?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Ngươi đã biết rồi thì còn nhắc đến danh tự y làm chi?

Bạch bào nhân nói:

- Bản nhân cũng biết người ngoài hô tên Nữ Oa là một điều úy kỵ. Nhưng bản nhân hai mươi năm trước đã hoàn toàn thoát ly khỏi Lục Ốc, tự nhiên không sợ nữa.

Võ Khiếu Thu cười lạt nói:

- Chỉ e lời nói của lão không đúng với cõi lòng.

Bạch bào nhân tức giận lớn tiếng:

- Võ Khiếu Thu! Nghe nói mấy năm nay võ thuật của ngươi tăng tiến rất nhiều và ngươi cũng muốn trở nên đệ nhất nhân trong thiên hạ như Yên Định Viễn. Bản nhân bảo thật, ý đồ này còn sớm quá.

Võ Khiếu Thu đáp:

- Rồi lão sẽ biết.

Bạch bào nhân hỏi:

- Bản nhân chuyến này lại ra mặt, chưa tìm bọn ngươi trả oán mà ngươi lại tìm đến bản nhân trước ư?

Võ Khiếu Thu không đáp.

https://thuviensach.vn

Bạch bào nhân lại nói:

- Chắc ngươi sợ người ta đến trả oán nên định tiên hạ thủ... Ha ha! Chuyến này âm mưu của ngươi khó mà sính cường được.

Võ Khiếu Thu bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Thế ra lão tự nhận có thể đả bại được chúng ta rồi. Mấy năm nay sao lão không đến kiếm bọn ta? Phải chăng lão cũng ở trong bóng tối để mưu tính?

Bạch bào nhân đáp:

- Bản nhân sớm muộn cũng tìm đến các ngươi. Trước hết còn phải dọ thám cho ra gốc ngọn vụ án, không thì chuyện bí mật kia vĩnh viễn chẳng bao giờ phanh phui ra được.

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Lão bảo vụ án bí mật nào?

Bạch bào nhân hỏi lại:

- Sự việc đã thế mà ngươi còn giả vờ ngớ ngẩn nữa ư? Bản nhân...

Ngoài cửa sơn môn đột nhiên có tiếng ngựa hí vang lên rồi dừng lại. Bạch bào nhân hơi biến sắc, im bặt không nói nữa.

Cố Thiên Võ rón rén đến bên Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Chắc là Nữ Oa ở Thủy Bạc Lục Ốc đã tới. Bạch bào nhân một người chọi hai. Nếu cần chúng ta phải giúp lão một tay.

Thẩm Hoán Thanh chậm chạp tiến lại. Cặp mắt long lanh nhìn Cố Thiên Võ ấp úng nói:

- Đại ca! Tiểu muội... thật là hoang mang...

Cố Thiên Võ nắm lấy những ngón tay nhỏ bé của thị ngắt lời:

- Có ta ở đây, không việc gì phải sợ hãi.

Triệu Tử Nguyên thấy hai người ra chiều thân thiết với nhau, trong lòng bỗng nảy ra cảm giác khác lạ. Chàng tự hỏi:

- "Cố huynh và Thẩm cô nương quen biết nhau từ trước. Coi tình hình này thì họ đã thành đôi bạn yêu đương. Điều đáng ngờ là Thẩm cô nương, một vị thiên kim tiểu thư của Thẩm trang chúa ở Bạch Thạch sơn trang sao lại lạc lõng vào Lưu Hương viện? Vừa rồi nàng vâng lệnh Võ Khiếu Thu

https://thuviensach.vn

gieo mình vào lòng ta, may mà Cố huynh chưa ngó thấy, không thì ta biết giải thích bằng cách nào?”

Chàng nghĩ tới đây chợt ngó thấy giữa đôi bạn tình này có luồng không khí ám ảnh trong lòng không khỏi hối hận.

Lại nghe Võ Khiếu Thu cất giọng khàn khàn:

- Y đã đến phó ước. Bữa nay ngươi có chết cũng đừng oán hận.

Lão rảo bước tiến ra phóng chưởng đánh bật cửa sơn môn. Ai nấy chú ý nhìn ra thấy một cỗ xe che mui màu xám chạy đến trước cửa từ đường thì dừng lại.

Trên đầu xe một người ngồi nghiêm trang sắc mặt lầm lì. Chính là tên xa phu Mã Ký. Tên này đã mấy lần hành hạ Triệu Tử Nguyên đến chết đi sống lại.

Cố Thiên Võ lớn tiếng:

- Quí chủ nhân ở trong xe chứ? Lão nhân gia đến chậm mất rồi...

Mã Ký ngắt lời:

- Tệ chủ nhân lúc lâm hành lại có việc bận không thể đi được, nên sai tại hạ đánh xe tới báo tin.

Không hiểu tại sao Triệu Tử Nguyên nghe hắn nói vậy liền cảm thấy thư thái trong lòng, tựa hồ trút bỏ tảng đá lớn đeo ở bên mình. Chính chàng cũng không biết vì lẽ gì chàng nảy ra mối cảm giác này.

Bạch bào nhân đứng bên lạnh lùng lên tiếng:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Bản nhân lại lỡ cơ hội gặp mặt Nữ Oa.

Cố Thiên Võ trợn mắt nhìn lão rồi quay lại hỏi Mã Ký:

- Quí chủ nhân có nói vì lẽ gì chẳng thể đến phó ước được không?

Mã Ký lắc đầu.

Võ Khiếu Thu đột nhiên hỏi xen vào:

- Ngươi đánh xe ngựa tới chỉ vì việc đưa tin này cho lão phu thôi ư? Tại sao ngươi không đi ngựa cho lẹ hơn mà lại đánh xe tới?

Mã Ký lạnh lùng đáp:

- Võ viện chúa đừng quên tại hạ là một xa phu. Vậy tại hạ cao hứng muốn đánh xe cũng không ai can thiệp được.

Võ Khiếu Thu nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu muốn mở rèm xe lên coi...

Hắn vừa nói vừa tiến lại đưa tay nắm lấy rèm xe vén lên.

Mã Ký lớn tiếng quát:

- Võ viện chúa mà vọng động thì hối không kịp đâu.

Võ Khiếu Thu cặp mắt âm trầm, thần sắc biến ảo, không hiểu hắn nghĩ gì?

Sau hắn nhẫn nại từ từ rụt tay về.

Giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên chợt phát giác trên mui xe về phía trước chọc hai lỗ thủng nhỏ. Bên trong có hai luồng điện thấp thoáng rồi biến mất. Chàng động tâm nghĩ thầm:

- "Hai luồng điện quang kia nhất định là đôi tròng mắt của nữ nhân. Như vậy tình thực trong xe có người ngồi, chẳng hiểu có phải Nữ Oa hay không? Nếu đúng mụ thì sao đã ước hẹn với Võ Khiếu Thu lại không lộ diện?"

Mã Ký nói:

- Nếu không có chuyện gì khác thì tại hạ ruổi xe trở về.

Hắn giơ roi ngựa lên. Con ngựa hí một tiếng dài, tung bốn vó. Cỗ xe bồng chạy như bay.

Cỗ xe đi xa rồi, Bạch bào nhân cười lạt nói:

- Võ Khiếu Thu! Ngươi bị lừa rồi. Theo nhận xét của bản nhân thì hiển nhiên Nữ Oa ngồi trong xe, nhưng mụ cố ý ẩn mình không ra, để một mình ngươi đối địch với lão phu, chẳng hiểu mụ có dụng ý gì?

Võ Khiếu Thu lại biến sắc, miệng đáp:

- Lão đừng trêu chọc nữa. Lão phu là hạng người nào mà mắc hợm lão một cách dễ dàng?

Bạch bào nhân cười rộ nói:

- Hay lắm! Chúng ta bất tất nói chuyện phiếm nữa. Bản nhân sắp lấy kiếm ra đây...

Lão đưa tay nắm lấy chuôi kiếm toan rút ra thì Võ Khiếu Thu đáp:

- Lão phu xin kiếu!

Hắn vừa nói vừa đưa chân lạng người đến trước cửa sơn môn.

https://thuviensach.vn

Bạch bào nhân rút trường kiếm ra, mọi người vẳng nghe những tiếng ầm ầm như sấm vang gió thổi. Đồng thời một làn sát khí từ thân kiếm tiết ra khiến cho ai nấy tâm thần hoang mang cơ hồ nghẹt thở.

Võ Khiếu Thu ở gần nhất bị uy hiếp mãnh liệt hơn người khác. Hắn lạng người một cái lướt ra xa làn sát khí ngoài sáu, bảy thước.

Mọi người trong trường đều kinh hãi thất sắc.

Lạ ở chỗ Bạch bào nhân phóng ra một kiếm rồi không phóng ra chiêu thứ hai nữa.

Võ Khiếu Thu rảo bước ra khỏi sơn môn.

Cố Thiên Võ lớn tiếng quát:

- Võ viện chúa hãy dừng bước.

Gã vọt người lên trước xoay tay đánh lại. Cử động liều mạng này dường như có thâm cừu đại hận với Võ Khiếu Thu.

Triệu Tử Nguyên ngó tình trạng đó không khỏi sửng sốt.

Võ Khiếu Thu chẳng nói năng gì, phóng chưởng nghinh tiếp. Chưởng lực của hắn không tiếng động tựa hồ chẳng có uy lực gì, nhưng Triệu Tử Nguyên đã nhận ra chiêu chưởng của hắn ẩn giấu một luồng nội lực rất lợi hại.

Thẩm Hoán Thanh thét lên:

- Cố lang coi chừng! Đó là "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách".

Võ Khiếu Thu lại vung tay mặt lên đánh ra một chưởng, uy thế mãnh liệt như sấm sét.

Cố Thiên Võ nghe Thẩm Hoán Thanh cảnh cáo, vội lùi lại, nhưng cũng bị chưởng phong quét tới ngã lăn xuống đất.

Võ Khiếu Thu lùi lại hai bước, đoạn xoay mình chạy biến vào trong đêm tối.

Bạch bào nhân đánh một kiếm rồi thủy chung không động thủ nữa. Lạnh lùng nhìn Võ Khiếu Thu chạy đi.

Thẩm Hoán Thanh la lên một tiếng chạy đến bên Cố Thiên Võ hỏi:

- Cố lang! Cố lang có việc gì không?

Thị cúi đầu xuống quan sát thương thế cho Cố Thiên Võ ra chiều rất khẩn thiết.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên than thầm:

- "Thẩm cô nương đối với Cố huynh bằng mối tình tha thiết, nhưng hồng nhan bạc phận, cô bị Võ Khiếu Thu kềm chế lợi dụng, chẳng khác gì một kỳ nữ trong trường mua vui. Nếu hai người này vì thế mà không kết hợp được thì thật đáng than và đáng tiếc!"

Bạch bào nhân lạnh lùng nói:

- Con người tuổi trẻ hành động lỗ mãng nên gặp phải vố cay, nhưng cô nương cứ yên lòng, y không chết đâu.

Lão nói rồi móc túi lấy một viên thuốc màu đen nhét vào miệng Cố Thiên Võ. Chỉ trong khoảng khắc sắc mặt gã dần dần hồng hào trở lại. Gã run lẩy bẩy đứng lên.

Thẩm Hoán Thanh đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nâng đỡ gã, miệng nói:

- Tạ ơn Trời Phật! Cố lang bình yên vô sự...

Cố Thiên Võ điều tức một lúc rồi đáp:

- Ta không sao, nhưng Thẩm cô nương... biến thành tiều tụy rất nhiều...

Gã chép miệng thở dài, nói tiếp:

- Hai năm trước cô nương ở Bạch Thạch sơn trang tự nhiên mất tích. Ta chạy khắp hai miền nam bắc sông Đại Giang tìm kiếm mà chẳng thấy đâu. Sau nghe lệnh tôn nhắc lại bữa cô nương mất tích có Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu song song đi qua sơn trang. Ban đầu ta đoán cô bị Yên Định Viễn bắt cầm tù ở Thái Chiêu bảo, liền vào đó nằm vùng nhưng chẳng phát giác được điều gì. Gần đây ta mới trốn ra khỏi trang bảo, không ngờ cô lọt vào tay Võ Khiếu Thu.

Triệu Tử Nguyên tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Cố huynh gia nhập Thái Chiêu bảo làm Đội trưởng đội Ngân Y té ra là để tìm kiếm hành tung Thẩm cô nương.

Bạch bào nhân xen vào:

- Mấy năm trước Võ Khiếu Thu lập ra Lưu Hương viện làm chỗ chơi sang nhất thiên hạ vì mục đích thu lượm cao thủ võ lâm. Khi ấy hắn tìm được bốn người mỹ nữ tuyệt thế chia ra bốn phòng, đông, tây, nam, và bắc. Vụ này lão phu đã được nghe qua, không ngờ hắn lấy được Thẩm cô nương rồi...

https://thuviensach.vn

Cố Thiên Võ nói:

- Thẩm cô nương! Mấy năm nay cô nương vẫn ở Tây Sương trong Lưu Hương viện ư?

Thẩm Hoán Thanh thét lên ngắt lời:

- Cố lang đừng truy cứu vụ này nữa được không?

Cố Thiên Võ biến sắc, cúi đầu không nói gì nữa.

Triệu Tử Nguyên thấy sự tình phát triển đúng như lời tiên liệu của chàng, trong lòng không khỏi phiền muộn, nhưng vụ này liên quan đến tình cảm nam nữ, chàng không thể giúp gì được.

Thẩm Hoán Thanh nét mặt buồn thảm nói:

- Đại ca mà không thông cảm cho tiểu muội, tiểu muội... cũng chẳng dám oán trách.

Cặp mắt thị long lanh ngấn lệ khiến người ngó thấy càng đau lòng. Cô để nước mắt đầm đìa, nghiến răng nói:

- Tiểu muội đi đây. Cố lang hãy thận trọng.

Dứt lời, cô hấp tấp chạy ra cửa. Cố Thiên Võ lờ đi như chẳng thấy gì.

Thẩm Hoán Thanh chạy đến cửa sơn môn, Bạch bào nhân đột nhiên tiến đến bên Cố Thiên Võ nói:

- Tiểu tử! Nếu ngươi còn lầm lỳ thì lão phu chặt thành hai đoạn.

Cố Thiên Võ bật tiếng cười thê thảm đáp:

- Lão tiền bối giết tiểu tử đi! Tiểu tử có chết mới giải thoát được.

Thẩm Hoán Thanh nghe nói, quay trở lại nhìn Bạch bào nhân thi lễ khẽ nói:

- Tiểu nữ rất cảm động về tấm thịnh tình của tiền bối, nhưng vụ này chẳng thể trách Cố lang vô tình. Lão nhân gia không nên hành động bất lợi cho chàng...

Cố Thiên Võ nghe nàng nói không khỏi bẽ bàng, buột miệng nói:

- Thẩm cô nương! Cô nương... có nguyện ý đi theo tại hạ không?

Thẩm Hoán Thanh đang nước mắt đầm đìa bật cười đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muội nguyện ý như vậy. Sao đại ca còn hỏi câu này?

Cố Thiên Võ khích động nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Thành kiến của ta như vậy là tự tư thái quái. Ta lại biết rõ mối tình này không thể chặt đứt, thì sao ta không đặt địa vị mình vào chỗ nàng? Hiện giờ ta cảm thấy đau khổ, nhưng cuộc tao ngộ của nàng còn đau khổ hơn ta nhiều.”

Gã liền chép miệng nói:

- Chúng ta đi thôi. Tại hạ đưa cô nương về Bạch Thạch sơn trang.

Dứt lời, gã cầm tay từ biệt Triệu Tử Nguyên và khom lưng bái tạ Bạch bào nhân. Đoạn gã trở gót cùng Thẩm Hoán Thanh dời khỏi nhà từ đường ra đi...

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng sau lưng hai người, trong lòng cảm khái muôn vàn.

Bạch bào nhân lên tiếng:

- Tiểu tử! Ngươi ngơ ngẩn làm chi? Bây giờ lão phu bắt đầu truyền thụ kiếm pháp cho ngươi.

Triệu Tử Nguyên như người nằm mơ bừng tỉnh hỏi:

- Ở đây hay sao?

Bạch bào nhân gật đầu.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Ngôi từ đường này nào phải là nơi bí ẩn? Chẳng lẽ tiền bối không nghĩ đến Võ Khiếu Thu? Vả lại Nữ Oa đi rồi biết đâu không trở lại?

Bạch bào nhân đáp:

- Ngươi bất tất phải bẻm mép. Lão phu tự có kế hoạch.

Lão cởi thanh kiếm đưa cho Triệu Tử Nguyên, nói tiếp:

- Ngươi hãy biểu diễn kiếm pháp học được của sư môn rồi lão phu sẽ quyết định đường lối truyền thụ kiếm pháp cho.

Triệu Tử Nguyên đón lấy thanh trường kiếm khoa lên một cái, thấy hàn quang giàn giụa, bất giác bật tiếng khen:

- Quả là bảo kiếm!

Nhưng lúc chàng phóng kiếm ra, không thấy sát khí nổi lên, chẳng có uy lực chi hết. Bất giác trong lòng cảm thấy chán nản.

Bạch bào nhân thúc giục:

- Mau thủ thế theo môn hộ đi!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí, chân đạp cửu cung, tay cầm kiếm rung lên. Lưỡi kiếm từ từ đưa ra, tư thế ung dung nhàn nhã.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Luyện Phù Phong Kiếm Đấu Với Hương Xuyên

Bạch bào nhân gật đầu hỏi:

- "Tuyết Trai nhị thập kiếm thức"! Té ra ngươi là truyền nhân của Bạch Tuyết Trai Mạch Kiên Thạch ở Dương Võ!

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương vừa mở miệng đã gọi đích danh sư thừa của mình, đủ tỏ lão đáng là tôn sư một đời, nên chàng thêm phần kính trọng Bạch bào nhân và cố đoán xem lão là nhân vật thế nào?

Nhưng chàng không dám nghĩ nhiều để phải phân tâm, đưa kiếm từ mé tả phóng tới, vọt ra mấy chấm hàn tinh. Đây chính là chiêu thứ hai "Đông Tuyết Sơ Giáng" trong "Tuyết Trai nhị thập kiếm thức".

Giữa lúc thân kiếm rung động, đột nhiên Bạch bào nhân lướt tới trước mặt, hai tay tập kích vào hai bên. Biến diễn đột ngột này khiến chàng chân tay luống cuống. Bạch bào nhân hai tay đưa thẳng vào phá giải chiêu "Đông Tuyết Sơ Giáng" của Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên giật mình hạ tay xuống biến thành chiêu "Tuyết Thụ Thê Mê".

Bạch bào nhân lẩm nhẩm gật đầu buột miệng nói:

- Được lắm! Được lắm!

Lão thu song chưởng về rồi đưa hai khuỷu tay ra. Luồng nội lực từ khuỷu tay ào ạt xô tới.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy thanh kiếm chìm xuống như bị vật ngàn cân đè lên. Chàng quát to một tiếng, tung người lùi lại năm bước không kịp biến chiêu, liền thuận đà vung kiếm lên ngăn chặn, giải khai luồng lực đạo của đối phương.

https://thuviensach.vn

Biến diễn này đưa Triệu Tử Nguyên vào tình thế nguy bách, chiêu thức càng rối loạn, không tiếp tục thi triển "Tuyết Trai nhị thập kiếm thức" được nữa.

Bạch bào nhân dùng cánh tay chém xuống. Triệu Tử Nguyên cố sức vung kiếm đỡ gạt. Không ngờ chưởng chiêu của đối phương biến thành hồ đồ rồi "két" một tiếng. Ngón tay trỏ và ngón tay giữa của lão đã kẹp được thanh kiếm của Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên giựt mạnh một cái mà chẳng nhúc nhích được chút nào.

Chàng than thầm:

- "Hỏng rồi!"

Bỗng nghe Bạch bào nhân trầm giọng nói:

- Muốn đi vào trong đại đường kiếm của kiếm đạo, thì đầu tiên là phải bồi bổ nguyên khí giữ vững. Lúc sử kiếm không làm được như vậy khiến đầu óc rối loạn thì còn sử kiếm thuật hạng nhất thế nào được?

Tuy lão chỉ nói vài câu ngắn ngủi mà đầu óc chàng cũng sáng suốt ra nhiều.

Triệu Tử Nguyên lại vung kiếm khởi thế công, thế kiếm rất thần tốc. Chàng diễn lại chiêu "Đông Tuyết Sơ Giáng" trong "Tuyết Trai nhị thập kiếm thức", đã vững vàng hơn trước.

Bạch bào nhân đang đưa song chưởng hóa giải chiêu thức của đối phương đột nhiên thu tay về.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy áp lực nhẹ bổng, khiến chàng không thể tiếp tục phát huy chân khí. Huyết dịch trong ngực nhốn nháo cả lên, chàng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao tiền bối đang động thủ ra chiêu mà dừng lại đột ngột?

Bạch bào nhân mắt chiếu ra những tia thần quang nghiêm nghị trầm giọng hô:

- Triệu Tử Nguyên nghe đây! Đệ nhất kiếm trong "Phù Phong tam thức" là "Hạ Tân Phong Hàn".

Lão hô rồi ra chiêu. Biểu diễn xong lão đến bên cửa sơn môn ngồi nhắm mắt, không lý gì đến chàng nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lập tức bảo nguyên thủ nhất cầm kiếm lẳng lặng diễn tập mấy lần.

Chàng rèn luyện một chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" đã mất năm ngày.

Bạch bào nhân luôn luôn ở bên cạnh để chỉ điểm. Có khi nửa ngày lão không nói một câu, chỉ lẳng lặng ngồi coi chàng thao luyện.

Qua năm ngày, lão tiếp tục truyền thụ đệ nhị kiếm thức cho Triệu Tử Nguyên, lão đọc kiếm quyết cho chàng ghi nhớ vào lòng.

"Phù Phong kiếm thức" cực kỳ phức tạp. Triệu Tử Nguyên tuy cố công rèn luyện mà tiến bộ rất chậm chạp.

Một hôm, sau khi luyện kiếm xong, Triệu Tử Nguyên đi vào hậu viện uống nước, bỗng nghe phía trước nhà từ đường có tiếng bánh xe lọc cọc và tiếng ngựa hí. Chàng giựt mình kinh hãi vội chạy ra từ đường, thấy cửa sơn môn mở rộng.

Một cỗ xe ngựa mui xám dừng lại ở đó. Chàng kiếm Bạch bào nhân nhưng không thấy lão đâu nữa. Bên ngoài văng vẳng có tiếng nhát gừng cất lên hỏi:

-... Các hạ đã tiên liệu thế nào ta cũng trở lại đây phải không?

Rồi thanh âm Bạch bào nhân đáp:

- Nữ Oa! Nếu tôn giá cho là việc này bản nhân không đoán được, té ra tôn giá coi thường bản nhân quá!

Khẩu âm ra chiều mỏi mệt của người đàn bà cất lên:

- Các hạ truyền thụ tuyệt kỹ cho gã tiểu tử họ Triệu là rước lấy vạ vào mình có hối cũng không kịp nữa!

Bạch bào nhân nói:

- Bản nhân chưa khẳng định được thân thế gã. Chẳng lẽ tôn giá lại biết rõ về gã hơn ta?

Nữ Oa đáp:

- Các hạ là người đương cục thường hay mê muội. Có khi lão thân biết nhiều hơn các hạ một chút về những điều liên quan đến gã.

Bạch bào nhân nói:

- Trước nay bản nhân đã quyết định làm việc gì là không thay đổi, tôn giá bất tất phải phí lời. Nếu tôn giá mưu đồ bất lợi cho gã hậu sinh đó, bản

https://thuviensach.vn

nhân chẳng thể bỏ qua.

Nữ Oa hỏi:

- Vậy thì thôi! Chúng ta không nói chuyện này nữa. Lão thân hỏi một câu:

Câu chuyện đã trải qua hơn hai chục năm mà bây giờ các hạ còn ôm mối cừu hận đối với lão thân ư?

Bạch bào nhân không đáp, bật lên một tràng cười lạt. Tiếng cười tỏ ra vô cùng uất hận.

Triệu Tử Nguyên lắng tai nghe không khỏi ngẩn người.

Nữ Oa khẽ hỏi:

- Nếu vụ án hai chục năm trước mà lão thân nói đây hoàn toàn do ý kiến của Đại chủ nhân và Vạn Tam chủ nhân, chứ không liên can gì đến lão thân thì các hạ có tin lời chăng?

Bạch bào nhân cười rộ đáp:

- Nói giỡn! Bản nhân há phải là kẻ dễ tin lời nói của phụ nhân, mà lại là một phụ nhân độc như rắn rết? Mụ tưởng đổ tội lên đầu người ta hết là xong ư?

Nữ Oa chép miệng thở dài hỏi lại:

- Thế ra các hạ nhất quyết coi lão thân là thù nghịch không còn cách nào vãn hồi được nữa ư?

Bạch bào nhân đáp:

- Chúng ta đã thành cừu địch chẳng đội trời chung từ trước rồi. Hơn hai chục năm, chẳng lúc nào bản nhân không nghĩ cách đối phó với mưu sâu kế độc của Thủy Bạc Lục Ốc. Bản nhân đã mạo danh ẩn lánh mà vẫn bị quí vị theo dõi...

Nữ Oa ngắt lời:

- Nếu lão thân nhất tâm coi các hạ là thù nghịch thì bảy bữa trước đây đã liên thủ cùng Võ Khiếu Thu để đối phó với các hạ, khi nào còn ngồi ẩn trong xe không chịu ra mặt?

Bạch bào nhân đáp:

- Vì tôn giá không nắm chắc đưa bản nhân vào đất chết được, nên không muốn xuất hiện. Tôn giá tưởng bản nhân không hiểu tâm ý của tôn giá ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây, đột nhiên cửa sau nhà từ đường có người tiến vào không một tiếng động. Người này như một làn gió nhẹ chuồn đến phía sau Triệu Tử Nguyên. Hắn từ từ giơ tay mặt lên đâm thẳng vào bối cung chàng.

Tay hắn phóng chiêu rất chậm không thành tiếng gió. Triệu Tử Nguyên lại để hết tâm trí vào câu chuyện giữa Bạch bào nhân và Nữ Oa, nên đại họa đến nơi chàng cũng chẳng hay biết.

Đột nhiên Bạch bào nhân lớn tiếng hỏi:

- Nữ Oa! Tên đánh xe của tôn giá đi đâu rồi?

Triệu Tử Nguyên chợt cảnh giác lại cảm thấy sau lưng mát rượi. Bản năng thiên nhiên thúc đẩy, chàng vung trường kiếm phóng ra phía sau.

Bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. Một tia máu tươi vọt qua bên tai chàng rơi xuống đất.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Mã Ký! Ngươi lại chơi trò này ư?

Chàng ngó thấy tai bên phải Mã Ký bị lưỡi kiếm hớt trúng. Một tay hắn bưng mặt máu chảy đầm đìa.

Mã Ký kinh hãi la thất thanh:

- "Hạ Tân Phong Hàn"! Ngươi... ngươi đã luyện được "Phù Phong kiếm thức" rồi ư?

Triệu Tử Nguyên đang lúc tính mạng tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, bất giác phóng chiêu kiếm mới học mấy bữa trước. Mã Ký đánh lén chẳng được lợi gì lại mất một bên tai. Thật không ngờ chàng thiếu niên ngày trước hắn coi là phường giá áo túi cơm mà nay lại luyện thành kiếm thuật siêu đẳng nên trong lòng kinh hãi vô cùng.

Triệu Tử Nguyên thi triển một chiêu rồi cũng ngẩn người ra. Chàng không ngờ chiêu kiếm lại lợi hại và bá đạo đến thế! Chàng thấy đối phương cụt tai, trong lúc nhất thời quên cả phóng ra chiêu thứ hai.

Bên ngoài từ đường, khẩu âm Bạch bào nhân lại cất lên:

- Nữ Oa! Một mặt tôn giá tranh luận với bản nhân, một mặt sai Mã Ký ngấm ngầm đánh lén gã thiếu niên họ Triệu. Không ngờ thiên hạ sự thường

https://thuviensach.vn

xảy ra trái ngược với ý muốn khiến cho kẻ cắp gà chẳng được gì lại mất cả nồi cơm.

Lão vừa dứt lời đã lạng người tiến vào từ đường, đảo cặp mắt chim ưng nhìn quanh một lượt. Nhãn quang cực kỳ lạnh lẽo, lão tiến về phía Mã Ký.

Mã Ký càng lộ vẻ kinh hãi, hoang mang lùi ra cửa sơn môn. Bạch bào nhân cũng không cản trở.

Chỉ trong khoảng khắc, bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp. Cỗ xe bồng đã chạy xa rồi.

Bạch bào nhân ngó vết máu loang lổ dưới đất và nửa trái tai rớt xuống đó, lạnh lùng nói:

- Kể về công lực của Mã Ký, chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" mà sử dụng đến bảy thành hỏa hậu là đủ chặt đầu gã làm hai mảnh, nhưng đây ngươi mới hớt được một bên tai. Bảy ngày trời, khổ công rèn luyện, công lực ngươi chỉ được có vậy, khiến cho lão phu rất là thất vọng.

Triệu Tử Nguyên nghe nói khác nào bị dội một gáo nước lạnh. Mối cao hứng trong lòng về chuyện thắng địch đột nhiên tan mất. Chàng bẽn lẽn hỏi:

- Tôn giá nhận thấy tiểu tử không đủ tư cách thành tựu ư?

Bạch bào nhân đáp:

- Ít ra lúc này lão phu nhận thấy như vậy. Nếu ngươi không vận động thêm cân não, nhất định chẳng tài nào lĩnh hội được phần tinh túy về kiếm pháp.

Triệu Tử Nguyên chán nản nói:

- Chỉ có tám ngày mà không đạt được kỳ vọng của tôn giá, đành là coi như đồ bỏ.

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Chậm quá rồi! Sau đây ba ngày, lão phu đưa ngươi đi hội diện với người kia!

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác cười hỏi:

- Tôn giá đã bảo thời gian luyện kiếm là nửa tháng kia mà? Nay mới hết bảy ngày, phải chăng tôn đã xảy ra chuyện gì mà phải đến trước cùng người động thủ?

https://thuviensach.vn

Bạch bào nhân đáp:

- Đúng thế! Thời giờ không còn mấy. Nay ta truyền thụ đệ tam kiếm thức cho ngươi.

Lão liền đọc khẩu quyết một lượt. Triệu Tử Nguyên vừa nghe đã phát giác uy lực kiếm thức này còn ghê gớm hơn hai chiêu trước. Chàng liền phế bỏ tạp niệm, để hết tinh thần rèn luyện.

Đến ngày thứ chín, Triệu Tử Nguyên đang tắm rửa ở hậu viện, Bạch bào nhân đột nhiên bỏ đi mà không cáo biệt đã một ngày rồi.

Chiều hôm ấy, Bạch bào nhân lại xuất hiện ở từ đường. Tuy lão phong trần, mà tinh thần rất quắc thước, vẻ mặt ra chiều rất khích động.

Triệu Tử Nguyên buột miệng hỏi:

- Một ngày qua tôn giá đi đâu?

Bạch bào nhân đáp:

- Lão phu đã điều tra ra chỗ ở của người kia. Chúng ta đi ngay bây giờ.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Lúc này tôn giá có thể cho tiểu tử biết người kia là ai rồi chứ?

Bạch bào nhân đáp:

- Khi gặp hắn, tự nhiên ngươi sẽ biết.

Triệu Tử Nguyên trong lòng băn khoăn theo Bạch bào nhân ra khỏi từ đường.

Lúc này trời đã về đêm, bóng tối che phủ bốn mặt. Hai người thi triển khinh công, chạy vun vút trong miền hoang dã.

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu trông sao trên trời nhận định phương hướng, phát giác ra mình đang chạy về phía tây và đã đi được chừng mười bảy mười tám dặm.

Bạch bào nhân dừng bước. Lão ngó địa hình bốn mặt rồi dẫn Triệu Tử Nguyên vượt qua một khu rừng.

Một tia ánh sáng yếu ớt lọt qua khe lá chiếu ra. Bạch bào nhân quay lại ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Gần đến nơi rồi. Lát nữa xuất chiến, ngươi phải đem toàn lực phóng ba chiêu trong "Phù Phong kiếm thức" học trong mười ngày để lão phu coi cho biết rõ.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên gật đầu hỏi:

- Tôn giá muốn một mình tại hạ động thủ với người kia, thế thì tôn giá không chuẩn bị xuất hiện với tiểu tử hay sao?

Bạch bào nhân đáp:

- Lão phu ẩn mình ở đây, để một mình ngươi tiến lại khiêu chiến.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hoang mang chẳng hiểu Bạch bào nhân có dụng ý gì.

Nhưng sự tình đã xảy ra đến thế này, chàng liền đánh bạo cất bước tiến về phía trước.

Ra khỏi khu rừng, Triệu Tử Nguyên ngó thấy phía trước trên một khu đất rộng cách đó không xa đã dựng lên một tòa trướng hình tam giác.

Cửa trướng đèn nến treo cao phát ra luồng ánh sáng nhu hòa.

Triệu Tử Nguyên trong lòng run lên buột miệng hỏi:

- Phải chăng đây là trướng mạc của Hương Xuyên Thánh Nữ dùng để làm nơi nghỉ chân?

Tòa trướng dựng ở giữa khu đất rộng, đèn lửa màu hồng, ban đêm coi đẹp như tranh vẽ.

Bên cạnh tòa trướng, một cỗ xe bồng mui xám đậu sẵn. Chính là cỗ xe mà Triệu Tử Nguyên rất quen thuộc. Con ngựa trước xe đang vươn cổ ra mà gặm cỏ.

Bạch bào nhân lộ vẻ rất khích động. Lão giương mắt lên ngó tòa trướng tam giác hồi lâu chẳng nói câu gì.

Triệu Tử Nguyên thấy Bạch bào nhân không trả lời, nhắc lại câu hỏi:

- Tòa trướng này phải chăng là nơi nghỉ chân của Hương Xuyên Thánh Nữ?

Bạch bào nhân gật đầu đáp:

- Đúng rồi!

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Nếu vậy tôn giá truyền dạy “Phù Phong tam kiếm” cho tiểu tử là để đối phó với Hương Xuyên Thánh Nữ?

Bạch bào nhân ngập ngừng:

https://thuviensach.vn

- Hương Xuyên Thánh Nữ... Người mà ngươi phải gặp chính là Hương Xuyên Thánh Nữ.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác, cảm thấy đầu óc trống rỗng, không biết nói gì.

Bạch bào nhân liếc mắt nhìn chàng hỏi:

- Ngươi lấy làm kỳ lắm phải không?

Triệu Tử Nguyên bâng khuâng đáp:

- Tiểu tử không ngờ phải động thủ với Hương Xuyên Thánh Nữ. Nếu biết trước, tiểu tử đã chẳng nguyện ý học "Phù Phong kiếm thức" làm gì.

Bạch bào nhân nói:

- Ngươi đã nhận lời, có hối cũng không được nữa.

Triệu Tử Nguyên tỉnh ngộ nói:

- Chắc các hạ đã đoán ra tiểu tử không muốn giao thủ với Hương Xuyên Thánh Nữ nên ở nhà từ đường thủy chung chẳng chịu cho biết.

Bạch bào nhân đáp:

- Chính là thế đó!

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Nếu vậy thì sự tình phát triển như thế nào nhất nhất đều do tôn giá đã bố trí hay sao? Tôn giá hành động như vậy là có dụng ý gì?

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Lão phu đã truyền thụ "Phù Phong tam kiếm", bây giờ ngươi chỉ biết tuân theo cùng người động thủ, ngoài ra đừng hỏi gì nữa hay hơn.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Nếu tiểu tử không chịu giao thủ với Hương Xuyên Thánh Nữ thì sao?

Bạch bào nhân đáp:

- Động thủ hay không đều do lão phu quyết định. Ngoài ra ngươi chỉ còn cách trả lại "Phù Phong kiếm thức".

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Đây là tôn giá kiếm tiểu tử để truyền dạy kiếm pháp. Tiểu tử làm thế nào để trả lại được?

Bạch bào nhân đáp:

https://thuviensach.vn

- Giản dị lắm! Lão phu chỉ thi triển thủ pháp phế bỏ võ công của ngươi. Có điều làm thế vẫn là tiện nghi cho ngươi quá. Lão phu còn muốn chặt tay ngươi nữa.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tôn giá tâm địa thâm độc thủ đoạn tàn ác, chỉ lấy chuyện giết người làm thích.

Bạch bào nhân biến sắc, tựa hồ bị người đụng vào vết thương lòng, tức giận quát:

- Nói bậy! Bình sinh lão phu chẳng bao giờ vọng động đao kiếm. Ngươi còn biết cóc gì nữa?

Lão chép miệng thở dài nói tiếp:

- Thôi được! Ngươi không muốn động thủ cùng Hương Xuyên Thánh Nữ, lão phu cũng không ép uổng, lão phu tạm gửi hai cánh tay đó nơi mình ngươi.

Ngươi đi đi.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt một chút rồi trở gót. Chàng đi mấy bước đột nhiên dừng chân quay lại.

Bạch bào nhân lớn tiếng hỏi:

- Sao ngươi không cút đi cho lẹ. Lát nữa lão phu thay đổi chủ ý, ngươi có muốn đi cũng không được nữa.

Triệu Tử Nguyên chăm chú nhìn đối phương một lúc rồi đáp:

- Tiểu tử vừa nghĩ kỹ rồi. Tuy mình chẳng có địa vị gì cao cả trong võ lâm, nhưng nói lời mà không thủ tín sao còn đất đứng trên giang hồ, có đúng thế không?

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Người tuổi trẻ mà biết tự trọng chỉ một hành động đã lộ ra ngay. Lão phu tuy chẳng phải là người hiệp nghĩa, nhưng tự vấn tâm, suốt đời chưa làm một việc gì bội tín.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu tử tiến ra hô Hương Xuyên Thánh Nữ khiêu chiến, nhưng tôn giá có trả lời cho tiểu tử một vấn đề không?

Bạch bào nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Điều gì?

Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi:

- Giữa các hạ và Hương Xuyên Thánh Nữ có điều gì xích mích?

Bạch bào nhân biến sắc đáp:

- Nói thật cho ngươi hay chính ta cũng chưa biết rõ.

Triệu Tử Nguyên càng nghe càng mờ mịt. Chàng cất bước đi về phía trước, đột nhiên quay đầu lại.

Bạch bào nhân hỏi:

- Phải chăng ngươi lại thay đổi chủ ý?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì Hương Xuyên Thánh Nữ không biết tí gì về võ học, làm sao y chống lại được một đòn trong "Phù Phong tam thức"?

Chàng dừng lại một lát rồi tiếp:

- Các hạ đã từng nhắc đến lộ số võ công của đối thủ là khắc tinh của kiếm pháp nầy, khiến tiểu tử không sao hiểu được.

Bạch bào nhân gạt đi:

- Xem chừng những câu hỏi ngươi không bao giờ hết được. Ngươi cứ đến đối trận với Hương Xuyên Thánh Nữ là lập tức tìm ra được đáp án.

Triệu Tử Nguyên đành tiếp tục cất bước tiến vào khu khoáng dã. Khi đến trước tòa trướng, bỗng thấy tiếng ngựa hí.

Một thanh âm thiếu nữ từ trong trướng hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Triệu Tử Nguyên không đáp. Cửa trướng mở, một ả nữ tỳ cung trang rất xinh đẹp tiến ra, tay cầm ngọn cung đăng.

Triệu Tử Nguyên nhận ra ả nữ tỳ này là Lê Hinh. Ngày trước thị đã động thủ cùng Yên Định Viễn ở gần khu thạch đình tại An cốc.

Ả thị nữ cung trang Lê Hinh tiến đến trước Triệu Tử Nguyên tươi cười nói:

- Té ra là công tử đã tới.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Cô nương... Biết là tại hạ đến đây ư?

Nữ tỳ Lê Hinh đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế. Chẳng những tiện thiếp biết công tử là ai mà còn hiểu công tử tới đây với mục đích gì?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Bình Phong Phách Đả Bại Phù Phong Kiếm

Triệu Tử Nguyên bán tín bán nghi hỏi:

- Thế ư? Cô nương thử nói nghe.

Lê Hinh hỏi lại:

- Công tử là Triệu Tử Nguyên. Lý do đến đây là để tỷ kiếm với tệ chủ nhân, có đúng thế không?

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Lê Hinh hờ hững đáp:

- Coi vẻ mặt công tử ra chiều kinh hãi đủ biết mười phần có đến chín tiện thiếp đã đoán đúng. Hỡi ơi! Thánh Nữ trí tuệ hơn đời lại đẹp như thiên tiên mà người đời nhẫn tâm định gia hại y. Tỳ nữ thấy khó mà hiểu được...

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần.

Lê Hinh hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Công tử cũng là một kẻ đối đầu với Thánh Nữ hay sao?

Triệu Tử Nguyên chau mày đáp:

- Cái đó quí chủ nhân không nói với cô ư? Phải chăng Thánh Nữ đã gây nên nhiều cừu địch trên giang hồ nên lắm người mưu đồ bất lợi cho y...

Lê Hinh ngắt lời:

- Thế này thì kỳ thật! Nếu không phải công tử giả vờ thì tiểu tỳ khẳng định công tử chẳng phải người cùng phe với họ.

Triệu Tử Nguyên trong lòng lại càng nghi hoặc hỏi:

- Bọn họ mà cô nương nói đó trỏ vào ai?

Lê Hinh đáp:

https://thuviensach.vn

- Công tử đã không có gì liên quan đến vụ này thì hỏi làm chi? Vả lại chẳng bao lâu nữa công tử sẽ hiểu rõ.

Triệu Tử Nguyên không nhẫn nại được nữa trầm giọng nói:

- Chúng ta bàn về chính đề thôi. Cô nương chuyển báo với quí chủ nhân có một thiếu niên xin thỉnh giáo y mấy chiêu.

Lê Hinh đáp:

- Thánh Nữ tuyệt không hiểu gì về võ học. Đó là sự thực ai cũng biết rồi.

Tưởng công tử đã nghe người ta nói...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Chẳng giấu gì cô nương. Tại hạ chịu lời chỉ thị của người ta mà đến đây. Nếu Thánh Nữ không hiểu võ học thực thì sao người đó khiến tại hạ tới đây động thủ với y?

Lê Hinh đáp:

- Tin hay không là tùy công tử. Tiểu tỳ không rảnh để nói nhiều nữa. Thực ra Thánh Nữ đã biết rõ hành động của công tử, người đứng sau tấm màn để sai khiến là ai Thánh Nữ cũng hiểu rồi. Vì thế Thánh Nữ đã dặn bảo bọn tiểu tỳ phương pháp đối phó.

Thị dứt lời vỗ tay một cái. Lại nghe tiếng bước chân lao xao. Bốn thiếu nữ cung trang áo chùng bẩm gót tha thướt đi tới. Bốn ả này liền tản ra bao vây Triệu Tử Nguyên vào giữa.

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh hỏi:

- Có phải tại hạ muốn giao thủ với Thánh Nữ, trước hết phải qua cửa quan của bốn vị đây.

Lê Hinh cười mát đáp:

- Không hẳn như vậy. Thánh Nữ chẳng thể thân hành động thủ, bọn tiện thiếp thỉnh giáo công tử mà thôi, nhưng công tử đừng thất vọng, vì người động thủ tuy là bọn tiệp thiếp mà chẳng khác gì chính Thánh Nữ ra tay.

Triệu Tử Nguyên rút trường kiếm ra. Ánh hàn quang lấp loáng dưới những ngọn đèn khác màu sắc. Chàng hô lớn:

- Tại hạ đành đắc tội.

Chàng ra chiêu "Đông Tuyết Sơ Giáng" trong "Tuyết Trai thập nhị kiếm thức". Chiêu đầu chàng không dám mạo muội sử dụng "Phù Phong kiếm

https://thuviensach.vn

pháp” mà chàng vừa học được ở Bạch bào nhân. Chàng sử dụng kiếm pháp của bản môn nhằm đâm vào người đứng gần nhất là Lê Hinh.

Lê Hinh lướt mình đi. Tay trái thị chém chênh chếch vào huyệt mệnh môn của Triệu Tử Nguyên. Đồng thời bốn thị nữ cung trang cũng phát động cuộc tấn công. Bốn ả chuyển động thân hình, trong lúc tiến thoái đều phóng chưởng ra để hóa giải thế kiếm của Triệu Tử Nguyên và phản kích.

Triệu Tử Nguyên ra tay trước mà chưa đoạt được tiên cơ, trong lòng không khỏi run sợ. Chàng hạ thấp kiếm xuống toan biến đổi chiêu thức, không ngờ Lê Hinh co ngón tay lại biến chưởng thành chỉ bật ra. Mấy giây chỉ phong nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu ở nửa trên người chàng.

Triệu Tử Nguyên biết bọn thị nữ thi triển thủ pháp “Đàn Chỉ thần công” nội gia. Mình chỉ trúng một chỉ là lập tức chết ngay đương trường. Chàng di động tránh qua mé tả hai bước. Năm tia chỉ phong lướt qua hai bên vạt áo chàng.

Triệu Tử Nguyên vừa tránh khỏi “Đàn Chỉ thần công” của Lê Hinh thì ả thị nữ mé hữu phóng chưởng nhằm đánh vào dưới nách chàng. Triệu Tử Nguyên lại bước tạt ngang đưa khuỷu tay ra huých.

Ả thị nữ cung trang vội biến chiêu quần nhau với Triệu Tử Nguyên. Bốn ả kia xông lại, mỗi ả phóng một chưởng. Chỉ trong chớp mắt chưởng ảnh tấp nập như những mớ bông nhảy múa trên không gian.

Triệu Tử Nguyên hết sức chống đỡ mà kiệt lực mất rồi, chỉ còng đường nhắm mắt chờ chết.

Lê Hinh đột nhiên hô khẩu hiệu cho bốn thị nữ dừng cả lại.

Triệu Tử Nguyên thở hồng hộc hỏi:

- Cô nương làm thế này là có ý gì?

Lê Hinh thủng thẳng hỏi lại:

- Tại sao công tử không sử “Phù Phong kiếm pháp”?

Triệu Tử Nguyên ngẩn người một lúc mới nhớ lại mình chưa thi triển “Phù Phong kiếm pháp” đã bị thất bại xuýt nguy đến tính mạng nên chẳng biết đáp thế nào. Lê Hinh lại nói:

https://thuviensach.vn

- Tuy công tử thua rồi nhưng chưa phát huy "Phù Phong tam kiếm", cuộc tỷ thí này bỏ đi không kể. Chúng ta khai diễn trở lại.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương vẫn chuẩn bị năm người chọi một sao?

Lê Hinh đáp:

- Đấy là lời chỉ dạy của Thánh Nữ, "Phù Phong tam kiếm" lợi hại phi thường! Nếu quả công tử đến đây để thử kiếm thì địch thủ càng nhiều càng hay và rất bổ ích cho cuộc thử thách này.

Triệu Tử Nguyên nhăn tít cặp lông mày tự nghĩ:

- "Nghe giọng nói hình như Thánh Nữ chẳng có ác ý gì mà lại còn có ý tán trợ để thành toàn tuyệt nghệ cho mình thật là khó hiểu?"

Lê Hinh lại nói:

- Có điều bọn tiện thiếp vẫn nghĩ cách khắc chế kiếm pháp của công tử.

Khi đó có thể thu tay không kịp làm cho công tử mất mạng đương trường. Vậy công tử phải cẩn thận.

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Quả nhiên Bạch bào nhân không nói dối. Những lời cảnh cáo của lão bây giờ được chứng thực bằng cái miệng của Lê Hinh."

Lòng chàng không khỏi xao xuyến.

Năm ả thị nữ cung trang chuyển động thân hình, chiếm đóng phương vị. Lê Hinh phát động thế công trước. Thị phất tay áo một cái. Luồng tụ kình của thị cương nhu hỗn hợp, xô ra nhanh như điện chớp. Suýt nữa thanh trường kiếm trong tay Triệu Tử Nguyên bị cuốn mất.

Triệu Tử Nguyên lùi lại hai bước, rung tay một cái thanh kiếm phát ra những làn sóng khí âm hàn. Kiếm khí như đằng giao nhảy múa trong đêm tối. Đây là đệ nhất chiêu "Hạ Tân Phong Hán" trong "Phù Phong tam thức".

Trong khoảnh khắc một làn sát khí sâm nghiêm giàn giụa một vùng vây bọc lấy bọn thiếu nữ.

Năm ả cảm thấy luồng khí lạnh thấm vào da thịt như té xuống hố băng. Tên thị nữ mé hữu buột miệng la:

- Lạnh quá!

https://thuviensach.vn

Lê Hinh đáp:

- Địch thủ thi triển "Phù Phong kiếm pháp", dĩ nhiên sát khí ghê người, nhưng chưa đủ hỏa hầu. Chúng ta cứ theo lời dặn của Thánh Nữ là phá giải được kiếm pháp của y.

Thị giơ tay đập về phía trước. Đồng thời năm ả di động thân hình lẩn quất bên mình Triệu Tử Nguyên như bướm xuyên hoa.

Lúc ấy năm ả di động thân hình đã hóa giải kiếm khí của Triệu Tử Nguyên, lại phất tay áo về phía chàng.

Triệu Tử Nguyên hạ thấp cổ tay đánh ra một chiêu. Chàng đã biến đổi thành đệ nhị kiếm "Phong Cao Nhạn Tà" trong "Phù Phong tam thức".

Năm ả thị nữ vừa di chuyển rất mau vừa phóng chưởng đánh lại.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy kiếm thế bị cản trở. Kiếm thức "Phong Cao Nhạn Tà" không phát huy được đầy đủ uy lực. Triệu Tử Nguyên kinh hãi vô cùng. Sau khi luyện thành "Phù Phong tam thức", hùng tâm phấn khởi rất nhiều, những mong độc bộ thiên hạ. Không ngờ chàng bị năm cô gái chỉ cất tay một cái là hóa giải được. Chàng chẳng can tâm, lại sử đến tam thức "Phong Khởi Vân Dũng" với một luồng kình lực cực kỳ khủng khiếp. Chàng ngửa mặt hú lên một tiếng dài, chiếm đoạt lợi thế. Trường kiếm điều khiển theo ý muốn phóng vào một tên cung nữ ở mé tả.

Tên thị nữ này bật tiếng la hoảng hấp tấp lùi lại. Thị bị thương một vệt ở nách. Máu tươi nhỏ giọt. Trước ngực hơi thở phập phồng.

Lê Hinh quát hỏi:

- Ngân Thu! Ngươi bị thương rồi ư?

Thị nữ vừa thở vừa đáp:

- Tiểu muội sơ ý một chút bị mũi kiếm đâm trúng nhưng không có gì đáng ngại.

Giữa lúc ấy trong trường có thanh âm như suối ngọc vang lên:

- Lê Hinh! Mau thi triển "Bình Phong Phách". Cứ phóng thủ đối phó với gã.

Tiếng nói rất êm tai. Triệu Tử Nguyên nhận ra đúng là ngữ âm của Hương Xuyên Thánh Nữ.

Lê Hinh "dạ" một tiếng rồi phát động thế công.

https://thuviensach.vn

Bốn ả bắt đầu thay đổi phương vị, biến cải chưởng pháp như mây trôi trước gió khiến người ta khó mà lường được.

Triệu Tử Nguyên lại thi triển từ đầu "Phù Phong tam thức".

Lê Hinh thủng thẳng phất tay áo. Chỉ trong khoảnh khắc chàng cảm thấy nội lực cổ quái xô tới như nước thủy triều khiến cho kiếm khí bị cản trở. Lê Hinh cùng bốn thị nữ động thủ rất kỳ diệu, chưởng thế phát ra những tiếng ầm ầm như sấm động. Thế công của Triệu Tử Nguyên lập tức bị tỏa nhuệ, chân tay luống cuống.

Triệu Tử Nguyên biết mình lâm vào tình trạng nguy hiểm. Hiển nhiên "Bình Phong Phách" là khắc tinh của "Phù Phong kiếm".

Chàng không phát huy được uy lực, phải bỏ thế công. Hai chân bước giật lùi.

Chưởng ảnh của năm ả không ngớt di chuyển từ chỗ nọ qua chỗ kia. Chàng bị áp lực cơ hồ nghẹt thở, loạng choạng lùi lại mười bước liền rồi té ngửa xuống đất.

Thanh âm của Hương Xuyên Thánh Nữ lại cất lên:

- Gã đã chết chưa?

Lê Hinh lắc đầu đáp:

- Y không chết được. Tỳ tử tuân theo lời dặn của Thánh Nữ chỉ vận dụng ba thành lực đạo làm cho y bị thương nhẹ mà thôi.

Triệu Tử Nguyên lồm cồm bò dậy. Phát chưởng của đối phương cơ hồ làm chấn động nội tạng. Nhưng tâm thần chàng khó chịu hơn về cái đau khổ của thể xác. Triệu Tử Nguyên lượm thanh kiếm ở dưới đất. Chàng thẹn quá muốn bỏ đi ngay nhưng năm ả thị nữ đã vây lại.

Hương Xuyên Thánh Nữ lại lên tiếng:

- Đừng làm khó dễ gã, để cho gã đi thôi.

Một ả thị nữ nghiêng mình nhường lối. Triệu Tử Nguyên trở gót lật đật ra khỏi rừng.

Bạch bào nhân vẫn chờ ở chỗ cũ. Người lão đứng ngây ra như phỗng đá không hề nhúc nhích.

Triệu Tử Nguyên chưa mở miệng, Bạch bào nhân đã lạnh lùng lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Khỏi nói gì nữa. Lão phu thấy hết rồi. Ngươi đã thất bại. Quả không ra ngoài sự tiên liệu của lão phu.

Triệu Tử Nguyên buồn rầu hỏi:

- Nhưng Hương Xuyên Thánh Nữ không hạ lệnh giết tiểu tử. Chẳng lẽ đó cũng ở trong điều tiên liệu của các hạ.

Bạch bào nhân đáp:

- Y không giết ngươi là có lý do, đồng thời cũng chứng thực một điều.

Triệu Tử Nguyên hỏi ngay:

- Chứng thực điều gì?

Bạch bào nhân lảng sang chuyện khác:

- "Bình Phong Phách" tuy khắc chế được "Phù Phong kiếm pháp", nhưng chỉ vì ngươi chửa đủ hỏa hầu. Nếu là lão phu thì bọn chúng chẳng làm gì được!

Lão lại cười lạt nói tiếp:

- Trừ phi Thánh Nữ còn có tuyệt chiêu bí mật nào khác để đối phó với lão phu, không thì chẳng lo gì nữa.

Triệu Tử Nguyên không nhịn được lại hỏi:

- Tại sao Thánh Nữ muốn đối phó với các hạ?

Bạch bào nhân chỉ cười lạt chứ không trả lời. Triệu Tử Nguyên cũng không tiện hỏi nhiều. Hồi lâu Bạch bào nhân lại nói:

- Lão phu có nói ngươi cũng không hiểu. Ngươi bị thương khá nặng phải mau vận công điều tức. Để quá ba giờ là không cứu được.

Triệu Tử Nguyên run lên, vội trao trả kiếm cho lão rồi ngồi xếp bằng điều khí dưỡng thương.

Bạch bào nhân đặt tay lên đầu Triệu Tử Nguyên và bảo chàng:

- Bỏ hết tạp niệm, vận khí xông vào huyệt Huyền Quan...

Triệu Tử Nguyên cảm thấy một luồng nhiệt khí từ lòng bàn tay đối phương trút vào trong người. Chàng lập tức vận công đón tiếp.

Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương, người Triệu Tử Nguyên đột nhiên run lên. Một luồng trọc khí từ bàn tay Bạch bào nhân thúc đẩy chân khí của chàng vào huyệt Huyền Quan. Gương mặt Bạch bào nhân lúc này

https://thuviensach.vn

trắng bợt. Áo lão ướt đẫm mồ hôi. Thỉnh thoảng những tia bạch khí xông lên đỉnh đầu.

Một trận gió đêm thổi qua đem theo tiếng bước chân sột soạt.

Bạch bào nhân biến sắc, vì lúc này Triệu Tử Nguyên vận khí vào cảnh giới vô tướng, không biết gì nữa. Chính là lúc tối hậu quan đầu mà bị quấy nhiễu là nguy hiểm đến tính mạng.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Bạch bào nhân nghĩ thầm:

- "Lúc này chân khí của ta vẫn chưa tán hết, chẳng thể phân thủ đối địch. Nếu là kẻ thù thì hậu quả không thể lường được."

Đột nhiên người kia ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười nghe lạnh gáy.

Tiếp theo là tiếng nói trầm trầm dẫn từng tiếng:

- Thần xui quỷ khiến cho ta lại gặp ngươi trong tình trạng này. Tạ Kim Ấn! Không ngờ ngươi có ngày hôm nay...

Bạch bào nhân không ngoảnh đầu ra cất tiếng đáp:

- Tô Kế Phi! Ngươi đã đến đấy ư?

Người kia đáp:

- Trí nhớ của ngươi còn khá lắm, vừa nghe thanh âm đã nhận ra ta.

Bạch bào nhân Tạ Kim Ấn lạnh lùng nói:

- Chúng ta từng là lão bằng hữu hơn hai chục năm sao lại không nhận ra? Phải chăng ngươi đến đây để lấy tánh mạng của bản nhân?

Tô Kế Phi đáp:

- Ngươi đã biết còn hỏi làm chi? Năm trước ngươi đã được người thuê mướn đang đêm sấn vào Thái Chiêu bảo đánh chết tiền Bảo chúa Triệu Phi Tinh, ngươi còn nhớ không? Nhà họ Triệu cha chết, con gái lìa tan. Tô mỗ muốn tìm ngươi để bào thù mà không đủ sức. Con gái Triệu bảo chúa là Triệu Chi Lan...

Hắn chưa dứt lời, Bạch bào nhân đã lên tiếng:

- Vụ này lâu quá rồi! Năm ấy ngươi còn làm Tổng quản ở Thái Chiêu bảo.

Nghe nói Triệu Phi Tinh nhân từ mà trọng kẻ sĩ trách nào sau khi y chết rồi ngươi vẫn giữ lòng trung có một không hai.

Lão nói rồi buông tiếng thở dài. Tô Kế Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Về bản lãnh ta không thể nào đánh ngươi được, nhưng hiện giờ hiển nhiên ngươi không còn sức phản kích. Số mạng đã chắc rõ ngươi phải chết trong tay Tô mỗ...

Hắn tiến lên một bước vung chưởng đánh tới.

Tạ Kim Ấn gầm lên một tiếng quát:

- Hãy khoan!

Tô Kế Phi dừng lại hỏi:

- Họ Tạ kia! Ngươi còn điều gì muốn nói?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Bản nhân từng nghe Tô đại hiệp là người khẳng khái, có lý đâu lại nhân lúc người ta gặp bước đường nguy cấp mà hạ thủ?

Tô Kế Phi nói:

- Nếu không nhân lúc ngươi lâm vào tình trạng nguy bách để hạ thủ thì mối thù này không bao giờ trả được. Dù Tô mỗ có thẹn với lương tâm cũng vẫn phải làm, ngươi đừng nói nhiều vô ích.

Hắn lại vung chưởng lên. Tạ Kim Ấn la lớn:

- Tô Kế Phi! Ngươi để bản nhân nói một câu rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Tô Kế Phi đáp:

- Ngươi đừng hòng dùng kế hoãn binh. Tô mỗ...

Tạ Kim Ấn trầm giọng ngắt lời:

- Ngươi có biết gã thanh niên bị thương này là ai không?

Tô Kế Phi đáp:

- Tô mỗ đã gặp gã mấy lần, biết gã ở họ Triệu và là truyền nhân của Mạnh lão nhi ở Dương Võ. Ta đang lấy làm lạ tại sao ngươi lại trị thương cho gã?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Ngươi muốn biết thân thế gã thì về hỏi lệnh nữ thiếu chủ nhân sẽ rõ. Bây giờ ngươi phóng chưởng đánh ta là vạ lây đến thiếu niên họ Triệu. Ngươi sẽ phải hối hận suốt đời...

Tô Kế Phi ngơ ngác hỏi:

- Ngươi bịa chuyện tầm phào ai mà tin được?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn thấy giọng nói đầy sát khí không khỏi hoang mang. Lão chợt nhớ tới trong đời mình giết người đã nhiều, bất giác thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Lưới trời lồng lộng, báo ứng không lầm. Không ngờ Tạ Kim Ấn lại chết trong trường hợp này.

Lão chờ hồi lâu không thấy đối phương hạ thủ. Bỗng nghe Tô Kế Phi thủng thẳng nói:

- Tạ Kim Ấn! Tô mỗ đành tin lời ngươi. Vì sự an toàn của gã thiếu niên họ Triệu, ta phải bỏ cơ hội ngàn năm một thuở này.

Miệng hắn nói vậy mà trong lòng rất đau khổ.

Bất thình lình một tràng cười lạt vang lên. Tiếp theo cành lá trên đầu ba người rung động ào ào. Một bóng đen từ trên ngọn cây nhảy xuống, phóng chưởng nặng tới ngàn cân đánh vào đầu Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn gầm lên một tiếng thật to.

Tô Kế Phi buột miệng hô:

- Coi chừng!

Hắn không kịp nghĩ gì nữa nhảy bổ lên phóng cả song chưởng ra.

Người kia thâu tập sắp thành công mà phải quay lại xoay chưởng tự cứu. Y quát hỏi:

- Họ Tô kia! Ngươi đã không dám hạ thủ, ta phải giết hắn dùm sao ngươi còn giúp hắn?

Tạ Kim Ấn đã tán hết chân lực trên tay, sức nặng đè xuống bỗng nhẹ đi.

Người lão bật tung lên.

“Soạt” một tiếng! Trường kiếm rút ra khỏi vỏ. Ánh hàn quang giàn giụa đầy trời. Mũi kiếm chưa đâm tới nơi mà người đánh lén đã ngã lăn ra. Một tia máu từ huyệt Mi Tâm xuống đến bụng ra như tên bắn.

Tô Kế Phi trợn mắt nhìn lại phát giác ra người kia đã chết rồi. Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận ấp úng hỏi:

- Ngươi... Hiển nhiên chiêu kiếm đó chưa đánh trúng người y mà sao máu đã phun ra? Phải chăng ngươi đã luyện đến trình độ giết người trong cõi vô hình?

Tạ Kim Ấn cười nhạt chứ không trả lời.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi đột nhiên cảm thấy trong ngực tức tối rất khó chịu. Hắn hận mình chẳng thể dời xa ngay chốn này càng nhanh càng tốt. Hắn phát giác ra Tạ Kim Ấn cầm kiếm trong tay. Thân kiếm tiết ra luồng sát khí ghê gớm.

Tô Kế Phi ngấm ngầm vận công đề kháng, nhưng nội lực kháng cự càng lớn thì luồng sát khí vô hình càng mạnh không thể nào cản trở được. Hắn từ từ đề tụ đến tám thành công lực mới cảm thấy luồng sát khí trên thanh kiếm của đối phương bớt đi một phần. Mãi đến khi Tạ Kim Ấn tra kiếm vào vỏ, luồng sát khí mới hoàn toàn mất hết.

Tạ Kim Ấn vung chân đá vào xác chết hỏi:

- Ngươi có nhận ra người này không?

Tô Kế Phi nhìn lại người chết thấy mặt mũi lạ hoắc liền đáp:

- Chắc hắn là thủ hạ của Yên Định Viễn và là người trong đội Ngân Y...

Tạ Kim Ấn chau mày ngắt lời:

- Nếu vậy thì con cáo già Yên Định Viễn cũng đến gần đây rồi.

Lão nói rồi cất bước tiến gần lại Tô Kế Phi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trên Khoáng Dã Hương Xuyên Lập Trận

Tô Kế Phi bất giác lùi lại hai bước, hắn học hỏi:

- Vừa rồi Tô mỗ tha ngươi, bây giờ ngươi toan hạ Tô mỗ ư?

Tạ Kim Ấn lầm lì chẳng nói gì, đột nhiên lão tung mình nhảy lên xoay tay rút kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm trỏ ra một cái. Sau lưng Tô Kế Phi bỗng nổi lên tiếng rú thê thảm khiến người nghe ớn da gà.

Tô Kế Phi ngẩn người ra một chút, bỗng quay phắt lại thấy một hán tử mặc Ngân y nằm lăn trên vũng máu. Tử trạng cũng giống như người trước. Hắn chợt tỉnh ngộ, hán tử Ngân y này muốn ám toán mình nhưng bị Tạ Kim Ấn phát giác và kịp thời đánh chết. Hắn không biết nói thế nào cho phải.

Tạ Kim Ấn kéo áo lau kiếm, miệng lẩm bẩm:

- Thanh kiếm này đã lâu năm không dính máu, bây giờ lại khai sát giới, không biết còn gây nên bao nhiêu tội nghiệt nữa? Hỡi ơi!

Lúc này Tô Kế Phi đứng đối diện với Tạ Kim Ấn. Hắn nhìn kỹ lại đối phương rồi hỏi:

- Ngày trước trên đường An Cốc, ta hoài nghi người ruổi xe cho Hương Xuyên Thánh Nữ là ngươi đã hóa trang, quả nhiên đúng sự thực. Ngươi đổi tên là Mã Tranh từ bao giờ?

Tô Kế Phi hỏi lại:

- Ngươi mượn danh tính của Tư Mã Đạo Nguyên, chẳng lẽ ta lại không thay họ đổi tên được?

Hai người đang nói chuyện thì Triệu Tử Nguyên đã tỉnh lại. Chàng đang mơ màng nghe được hai câu sau cùng, giương mắt lên nhìn người trung niên ăn mặc như xa phu đứng trước Bạch bào nhân. Hắn chính là Mã

https://thuviensach.vn

Tranh, dong xe cho Hương Xuyên Thánh Nữ. Nhưng hiện giờ chàng nghe hai người đối đáp đã biết Mã Tranh là do Tô Kế Phi hóa trang. Chàng đã gặp Tô Kế Phi mấy lần, sau lúc chàng gặp Mã Tranh không nhận ra được gã là Tô Kế Phi hóa trang đủ biết đổi tên mà còn thay đổi diện mạo nữa.

Triệu Tử Nguyên vẫn ngồi xếp bằng dưới đất không cử động nên Tạ Kim Ấn và Tô Kế Phi chưa phát giác ra chàng đã hồi tỉnh.

Tạ Kim Ấn nói:

- Ngươi đã thay họ đổi tên, sao lại lấy tên là Mã Tranh, đến lão phu cũng cơ hồ không nhận ra được, vì ngươi biết xa phu của Nữ Oa tên gọi Mã Ký. Mã Tranh, Mã Ký tương tự như nhau.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngươi thay đổi dáng mạo rất giống Mã Ký mà cả cái xe bồng cũng giống hệt xe của Nữ Oa. Hiển nhiên có ý lừa bịp cả mọi người trong võ lâm nhưng không hiểu vì mục đích gì?

Tô Kế Phi hỏi lại:

- Ngươi hóa trang làm Tư Mã Đạo Nguyên vì mục đích gì?

Tạ Kim Ấn cười nhạt mấy tiếng nói:

- Tô Kế Phi thanh danh hiển hách trên chốn giang hồ mà giả làm xa phu của Hương Xuyên Thánh Nữ thì quả là ít người tin được.

Tô Kế Phi biến sắc, dường như hắn rất lo đối phương đồn vụ này ra ngoài.

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây không nhịn được nữa, đứng bật dậy chạy vù đến trước mặt Tô Kế Phi khom lưng xá dài hỏi:

- Tô đại thúc có nhận được tiểu tử không?

Trước đây Tô Kế Phi đã nhắc nhở cho Triệu Tử Nguyên nghe hắn là chỗ quen biết với sư phụ chàng Mạnh Kiên Thạch, nên chàng xưng hô hắn bằng Tô đại thúc.

Tạ Kim Ấn và Tô Kế Phi đều sửng sốt. Tạ Kim Ấn hỏi ngay:

- Ngươi đã tỉnh dậy từ lúc nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử vừa tỉnh lại.

Tạ Kim Ấn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi có trông thấy lão phu giết hai hán tử này không?

Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn hai xác chết lắc đầu đáp:

- Không! Các hạ truy vấn chuyện này làm chi?

Tạ Kim Ấn không đáp nghĩ thầm:

- "Nếu gã nói thật thì vẫn chưa hiểu rõ lai lịch ta."

Đột nhiên phía trước trong vùng khoáng dã có tiếng nhạc vàng nổi lên.

Đang lúc đêm thanh nghe càng vang dội.

Mọi người giật mình kinh hãi. Tô Kế Phi la thất thanh:

- Nguy rồi!

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Điều chi vậy?

Tô Kế Phi hốt hoảng đáp:

- Thánh Nữ đã nói trước đêm nay tất xảy ra biến cố. Hiện giờ tiếng nhạc báo động, chắc là bọn chúng khởi sự rồi.

Hắn tung mình nhảy ra xa mấy trượng, lướt về phía tòa trướng.

Chỉ trong khoảnh khắc, hàng trăm người mặc áo bạc từ trong rừng đột nhiên nhảy xổ ra. Tên nào cũng tay cầm khí giới miệng quát thét om sòm. Đằng đằng sát khí ngất trời.

Hơn trăm tên hán tử ngân y từ bốn mặt tám hướng đổ tới vây tòa trướng ở khu khoáng dã.

Tạ Kim Ấn nhìn tình trạng này nói:

- Đội nhân mã này là thủ hạ của Yên Định Viễn. Hắn phát động thế công đêm nay với Hương Xuyên Thánh Nữ dường như cố ý giết cho kỳ hết. Chúng ta may lại ở đây thử xem màn kịch này đi tới đâu.

Triệu Tử Nguyên run lên hỏi:

- Yên Định Viễn thù oán gì với Hương Xuyên Thánh Nữ mà hắn lại cố ý tiêu diệt bọn này?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Ngươi quên vụ Yên Định Viễn đã cản trở cỗ xe bồng của Thánh Nữ ở gần quán đá đường An Cốc rồi ư. Khi ấy tên cáo già Yên Định Viễn đã định hạ sát Thánh Nữ nhưng tình thế không cho phép mà thôi.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Ngươi nên nhớ loài người tàn sát nhau không phải nhất định vì thù hận.

Những điều tranh đoạt quyền lợi cũng đưa đến chỗ chém giết nhau. Yên Định Viễn tìm trăm phương ngàn kế để trừ khử Hương Xuyên Thánh Nữ cũng vì nguyên do này...

Tô Kế Phi chạy còn cách tòa trướng không đầy mười trượng liền bị mười mấy hán tử ngân y rượt tới. Mấy tên đi đầu vung đao đâm vào sau lưng hắn. Tô Kế Phi giơ cao hai tay. Mấy tiếng veo véo vang lên. Hắn phóng ám khí ra.

Mấy tên đi trước không kịp đề phòng bị bắn trúng ngã ngửa xuống đất.

Tô Kế Phi tiếp tục chạy đến trước trướng.

Đồng thời bọn thị nữ cung trang ở trong trướng xông ra lối hai chục ả do Lê Hinh cầm đầu để đối chọi với đại đội nhân mã của Yên Định Viễn, nhưng tình thế cuồng nhiệt rõ ràng. Hai chục thiếu nữ cung trang chia thành từng tốp năm người bố trí chung quanh xe bồng. Muốn đến gần trướng phải vượt qua cửa quan này.

Tạ Kim Ấn chú ý nhìn hình thế lẩm nhẩm gật đầu dường như đã hiểu cục diện. Lão nghiêng đầu bảo Triệu Tử Nguyên:

- Bọn thị nữ lập thành thế liên thủ hợp kích cũng được mà mỗi tốp thành trận pháp riêng chiến đấu cũng được. Bọn Ngân y tuy đông nhưng qua được cửa quan này thấy không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao chủ nhân hai bên chưa thấy lộ diện?

Tạ Kim Ấn "ừ" một tiếng đáp:

- Lão phu cũng đang hoài nghi điểm này. Cứ coi tình hình mà đoán thì đây mới là trận đầu. Hai bên còn ẩn giấu những thủ đoạn lợi hại. Chúng ta cứ chờ coi sẽ rõ.

Bỗng thấy đao quang lấp loáng. Hai bên khai diễn cuộc chiến đấu cực kỳ khốc liệt.

Quả đúng như lời tiên liệu của Tạ Kim Ấn. Đội Ngân y tuy đông người mà thủy chung không phá nổi cuộc phòng ngự của bọn thị nữ cung trang. Chỉ trong, chớp mắt, toán Ngân y phía đông đã mấy tên liên tiếp ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi đứng trước cửa trướng không gia nhập chiến cuộc.

Bọn Ngân y đánh lâu không chiếm được ưu thế, đã bắt đầu triệt thoái. Bọn thị nữ cung trang vẫn giữ nguyên vị chưa thừa cơ truy kích.

Tạ Kim Ấn khen ngợi:

- Những cô ả này bình nhật được huấn luyện rất thuần thục, lúc lâm nguy mà không rối loạn mới chống được đại đội nhân mã. Thánh Nữ huấn luyện nên toán người như vậy thật là hiếm có!

Lão nói câu này tỏ ra rất khâm phục Hương Xuyên Thánh Nữ. Đây là lần đầu tiên Triệu Tử Nguyên nghe lão ca ngợi người khác, chàng ngạc nhiên giương mắt lên nhìn.

Bọn hán tử ngân y lùi ra năm trượng rồi dừng lại.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải chăng bọn chúng chấn chỉnh hàng ngũ để trở lại chiến đấu?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Dĩ nhiên bọn chúng chưa rút lui đâu, cuộc tấn công sau này chắc còn gay cấn hơn.

Bọn Ngân y chia làm tả hữu lưỡng đội do hai ngả tiến vào giáp công. Lại thêm một toán nhỏ đánh vào sau lưng bên địch.

Hai bên giao chiến, tình thế quả nhiên khác trước. Bọn Ngân y chiếm được thượng phong và đã đánh ngã một số lớn nữ tỳ.

Bọn tỳ nữ cung trang mỗi lúc một đi vào tình thế bất lợi cơ hồ tan vỡ đến nơi.

Tô Kế Phi đứng ở cửa trướng đột nhiên nghiêng mình nhường lối cho Hương Xuyên Thánh Nữ, con người tuyệt mỹ đi ra.

Triệu Tử Nguyên bất giác hô:

- Coi kìa! Hương Xuyên Thánh Nữ đã xuất hiện.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tình thế bất lợi, y không xuất hiện cũng không được.

Hương Xuyên Thánh Nữ nhìn quanh chiến trường một lượt. Thánh nữ đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo cầm ngọn đèn pha lê vung một cái.

Ngọn gió đêm vi vút thổi khiến ngọn đèn lồng trong tay Thánh Nữ không ngớt lay động. Mái tóc tơ trên đầu nàng bay phất phơ khiến cho bầu

https://thuviensach.vn

không khí thêm phần quái dị.

Bọn thị nữ cung trang thấy đèn hiệu liền thay đổi trận pháp ngự địch. Đội Ngân y phải chùn nhụt thế công.

Tạ Kim Ấn nghĩ thầm trong bụng:

- "Hương Xuyên Thánh Nữ tinh thông thao lược, sở trường về binh pháp trận đồ. Suýt nữa ta coi lầm y..."

Tô Kế Phi hạ mui xe xuống thành ra cỗ xe không nóc. Hương Xuyên Thánh Nữ dời gót bước lên xe ngồi.

Đội Ngân y đánh mãi không được. Chiến cục lâm vào tình thế giằng co.

Trọng bụi cỏ rậm bốn mặt đột nhiên có mấy chục chấm đuốc thắp lên. Lửa cháy bùng bùng soi sáng cả một khu vực như ban ngày.

Tạ Kim Ấn "ồ" lên một tiếng rồi nói:

- Té ra Thánh Nữ đã đặt mai phục ở đây từ trước. Chắc những cây đuốc này là người bên Thánh Nữ đốt lên để coi cho rõ thanh thế bên địch và bên mình.

Đuốc thắp lên chưa bao lâu, trong rừng rậm nổi lên những tiếng "u ú" rồi phương chính đông xuất hiện một nhóm người ngựa tiến vào chiến trường.

Dưới ánh hỏa quang ai cũng nhìn rõ đều là những nhân vật bá chủ một phương hoặc những tay cao thủ khét tiếng võ lâm. Bọn đi đầu là Lưu đảo chủ ở đảo Lưu Công, thứ đến Tổng thủ lãnh phe Hắc đạo là Nhâm Hắc Quỷ ở Tấn Nam cùng hai tay trợ thủ là Hồ đương gia, La đương gia. Sau cùng là Lục Xuyên Bình, Bang chủ bang Trúc Phiệt trên sông Hoàng Hà và Sinh Tử Phán An Vô Kỵ. Ngoài ra còn một ít người lạ nhưng bộ pháp vững vàng đều có vẻ là những cao thủ vào hàng thượng thừa.

Một người ở phía sau điện đã lớn tuổi, mình mặc áo đoạn màu huyền.

Tướng mạo thâm trầm. Chính là Thái Chiêu bảo chúa Yên Định Viễn, một tay cự ma trong võ lâm hiện nay.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi nói:

- Nguy to rồi! Yên Định Viễn đã thu dụng được những cao thủ võ lâm trợ lực cho hắn, bọn kia mà gia nhập chiến cuộc thì phe Hương Xuyên Thánh Nữ phải thế cùng lực kiệt không còn nghi ngờ gì nữa.

Tạ Kim Ấn không chịu đáp:

https://thuviensach.vn

- Tình thế có vẻ bất lợi cho Thánh Nữ nhưng chưa chắc là đã đến nỗi nguy ngập.

Yên Định Viễn lớn tiếng quát:

- Hương Xuyên Thánh Nữ! Mụ đã ở vào thế tất phải thất bại, lão phu khuyên nên sớm bó tay chịu trói. Nếu còn mê muội liều lĩnh chiến đấu như con dã thú gặp bước đường cùng thì lão phu mở cuộc đồ sát, không để sống sót một mống. Mụ nghĩ kỹ đi rồi trả lời lão phu.

Hắn vận luồng cương khí để phát âm, xa gần đều nghe rõ.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất tiếng ôn nhu đáp:

- Tiện thiếp đã tiên liệu Yên bảo chúa vì lợi hại thúc bách quyết chẳng để tiện thiếp tồn tại trên thế gian. Nhưng nếu Bảo chúa muốn lấy mạng tiện thiếp thì sao không hạ thủ từ mười mấy ngày trước đây ở gần thạch đình trên đường An Cốc? Khốn nỗi Bảo chúa còn tính điều ma quỷ, để lỡ mất cơ hội tốt. Từ nay trở đi không còn dịp nào may mắn như thế nữa.

Yên Định Viễn tức giận nói:

- Khi đó mà lão phu hạ thủ thì cùng chết với mụ. Còn bữa nay lão phu nắm chắc giết chết mụ được.

Hương Xuyên Thánh Nữ cười khanh khách:

- Không ngờ Yên bảo chúa thông minh quán thế mà cũng có lúc hồ đồ chịu để người ta lừa gạt.

Yên Định Viễn hỏi:

- Mụ nói thế là nghĩa làm sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp nói Yên bảo chúa bị tiện thiếp lừa gạt mà không biết.

Yên Định Viễn hỏi:

- Phải chăng mụ tự khoe có bí kỹ về "Tàn Nhan Tâm Pháp" để cùng chết với địch không?

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

- Không những thế. Tiện thiếp quả đã luyện môn tâm pháp bí kỹ này, có điều khi đó mà Yên bảo chúa hạ độc thủ thì tiện thiệp không kịp thi triển.

Yên Định Viễn lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

- Nhưng chẳng sớm thì muộn mụ cũng chết về tay lão phu. Chết trước mấy bữa hay hôm nay mới chết phỏng có khác gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ lạnh lùng đáp:

- Yên bảo chúa đã chắc chưa? Theo nhận xét của tiện thiếp thì Bảo chúa nói khoác mà không ngượng miệng.

Yên Định Viễn bật lên mấy tiếng khằng khặc nói:

- Sự thực bày ra trước mắt, mụ còn bẻm mép cũng không ăn thua. Thực ra một mình chết còn chưa đáng kể, nhưng bao nhiêu cung nữ phải uổng mạng mà mụ nhẫn tâm được ư?

Triệu Tử Nguyên không nhịn được khẽ nói:

- Câu nói của Yên Định Viễn có ý mưu đồ không đánh mà làm nản lòng quân của đối phương. Hắn quả là một tay xảo quyệt phi thường thảo nào tôn giá gọi hắn là cáo già.

Tạ Kim Ấn nói:

- Yên Định Viễn thâm độc phi thường khiến người khó biết đường đón đỡ, nhưng chúng ta cũng đừng coi thường Hương Xuyên Thánh Nữ, y há phải là hạng người chỉ nghe vài ba câu đã để cho đối phương được sính cường.

Quả nhiên phía sau bức rèm nhốn nháo lên một hồi. Bọn thị nữ cung trang thấy bên địch xuất hiện một lũ cao thủ đã xao xuyến trong lòng. Bây giờ lại nghe Yên Định Viễn nói mấy câu hăm dọa, lòng tự tin liền bị dao động. Chúng châu đầu ghé tai thì thầm bàn tán.

Hương Xuyên Thánh Nữ cười khanh khách nói:

- Yên bảo chúa vì xuất sư bất lợi mà không dám khinh cử vọng động, toan dùng ngọn lưỡi làm cho bọn tiện thiếp phải tan vỡ chăng? Nếu chỗ dụng tâm của Bảo chúa mà bị phanh phui thì không bỏ làm trò cười cho thiên hạ.

Mụ dừng tiếng cười, nghiêm nghị dằn từng tiếng:

- Chuyến này Bảo chúa lao sư động chúng, chinh chiến xa xôi quả là lỗ mãng bất trí. Tiện thiếp đã biết hết hành động của Bảo chúa từ trước thì khi nào lại không chuẩn bị. Đó là một điều thất sách. Bảo chúa chiến đấu thất bại, lại đi mua chuộc cao thủ võ lâm hoặc dùng uy hiếp, hoặc lấy lợi dụ.

https://thuviensach.vn

Bảo chúa làm được như vậy chẳng lẽ tiện thiếp lại không làm được để đánh tan thế lực này?

Đó là hai điều thất sách...

Mụ cất giọng âm trầm nói tiếp:

- Nếu Bảo chúa tin tưởng mình nắm phần thắng là phát lệnh tấn công ngay, khi nào còn thương đến tính mạng của mấy chục đứa con gái yếu đuối? Tiện thiếp chẳng lạ gì tâm địa tàn nhẫn của Bảo chúa. Đó là ba điều thất sách. Nói tóm lại Bảo chúa không nhắc đến vụ này thì thôi mà nhắc đến chỉ tổ tiết lộ nhược điểm của mình.

Tạ Kim Ấn và Triệu Tử Nguyên đứng ngoài nghe rất lấy làm khâm phục.

Cục diện ổn định trở lại. Cung nữ tăng phần tự tin rất nhiều. Trái lại đội Ngân y lộ vẻ thất vọng. Chí phấn đấu bắt đầu tan vỡ.

Yên Định Viễn sắc mặt âm trầm bất định, lớn tiếng quát:

- Dù mụ có thông reo là lưỡi cũng chẳng bổ khuyết vào sự thực. Lão phu quyết chẳng trở về không. Lát nữa bọn ngươi sẽ được nếm hậu quả cay đắng.

Yên Định Viễn bất đắc dĩ phải nói mấy lời miễn cưỡng nhưng chẳng phát sinh hiệu lực gì. Dù sao Yên Định Viễn cũng là tay kiêu hùng. Hắn quyết đoán ngay tức khắc, huy động võ lâm cao thủ lãnh đạo đội Ngân y phát động thế công.

Hương Xuyên Thánh Nữ đứng trên xa đài, ở trên cao ngó xuống. Mái tóc đen và dài cùng tấm áo trắng như tuyết tung bay trước gió ra chiều rất ung dung.

Tay mụ cầm đèn lồng chỉ huy cung nữ bày lại trận thế. Hai mươi mấy thị nữ cung trang bày thành đội ngũ như một con rồng từ từ chuyển về phía sau. Chỉ lưu lại năm tên canh giữ xe bồng và tòa trướng.

Nhâm Hắc Quì nhìn Yên Định Viễn nói:

- Đối phương lùi lại triệt thoái phải chăng là Thánh Nữ muốn dụ chúng ta xuất chiến?

Lưu đảo chủ nói theo:

- Nhâm huynh nói rất có lý. Yên bảo chúa không nên hạ lệnh một cách khinh suất để trúng vào cạm bẫy của địch.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn trầm ngâm lắc đầu đáp:

- Không phải Thánh Nữ lùi lại để quyết chiến. Theo nhận xét của lão phu thì mụ dùng mưu của Quỷ Cốc Tử ngày trước kêu bằng "Điên đảo bát quái càn khôn trận", nhưng lúc vận dụng linh hoạt có thể biến thành "Nhất tự trường xà trận".

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Trận này nghiên cứu ngư long biến hóa, thần diệu khôn lường. Khi nó biến thành trận trường xà để tấn công, đầu đánh thì đuôi hưởng ứng, đuôi đánh thì đầu hưởng ứng. Khúc giữa đánh thì cả đầu đuôi đều hưởng ứng khiến cho địch đề phòng không xiết được.

Bọn cao thủ nghe nói đều động dung. Lục Xuyên Bình hỏi:

- Thánh Nữ đã chuyên về môn học hành quân bố trận thì chúng ta đành vô kế khả thi hay sao?

Yên Định Viễn nhìn Lục Xuyên Bình bằng cặp mắt hung dữ. Y sợ quá không dám nói nữa. Nhâm Hắc Quì hỏi:

- Yên bảo chúa đã có kế gì phá địch chưa?

Yên Định Viễn đáp:

- Dĩ nhiên là phải có.

Lưu đảo chủ hỏi:

- Kế hoạch làm sao?

Yên Định Viễn trầm ngâm đáp:

- Lão phu định chia bọn Ngân y làm năm đội do Nhâm đương gia, Lưu đảo chủ, Lục bang chúa, An huynh, Hồ huynh thống lãnh đồng thời tấn công vào đầu đuôi và tả hữu dực rồi đi thẳng tới trung ương. Lão phu lãnh một đội hậu binh để tiếp ứng là không còn lo ngại gì nữa.

Hắn lại chỉ thị cơ mưu cho mười tay hảo thủ lĩnh mệnh đi liền.

Hương Xuyên Thánh Nữ đã bố trí rất thần mật. Hai đội nhân mã vừa tiếp xúc, bọn thị nữ cung trang lại triệt thoái về phía sau.

Triệu Tử Nguyên không hiểu liền hỏi:

- Tiểu tử chưa nhìn ra chỗ ảo diệu bên trong. Tại sao Thánh Nữ chưa đánh đã lui?

Tạ Kim Ấn đáp:

https://thuviensach.vn

- Theo tình thế thì dường như Hương Xuyên Thánh Nữ có điều bất lợi mà thực ra mụ đã có thành kiến. Binh pháp đã nói "Xuất kỳ bất ý, công kỳ vô vị". Chắc Thánh Nữ muốn lợi dụng chỗ nhược điểm của bên địch...

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Yên Định Viễn chia cắt lực lượng phải chăng đã trúng kế của Thánh Nữ?

Tạ Kim Ấn gật đầu đáp:

- Theo nhận xét của lão phu thì đúng như vậy, nhưng sự thực phải chờ sau cuộc chiến mới biết rõ.

Đột nhiên lão ra hiệu cho Triệu Tử Nguyên và dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Có người lén đến gần chúng ta, ngươi nên ngấm ngầm phòng bị đừng để lộ thanh sắc cho họ bỏ đi.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, không hiểu người nào lại lén đến đây vào lúc này.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Yên Định Viễn Lo Mưu Ám Toán

Tạ Kim Ấn lại dùng phép truyền âm nói tiếp:

- Không phải chỉ có một người. Ồ ồ! Họ đến mỗi lúc một đông.

Ngươi hãy chờ ở đây. Lão phu thử đi quan sát bốn mặt xem sao.

Người lão biến thành cái bóng trắng lờ mờ rồi mất hút trong chớp mắt. Triệu Tử Nguyên nhìn theo không khỏi kinh hãi.

Lát sau Tạ Kim Ấn trở về chỗ cũ. Thân hình lão khác nào một làn khói nhạt không biết đâu mà mò, lúc về cũng như lúc đi. Tạ Kim Ấn dùng phép truyền thanh nói:

- Trong rừng rậm lại mới đến hai đội nhân mã, một đội của Võ Khiếu Thu ở Lưu Hương viện, còn một đội gồm những tay hảo thủ mới quật khởi và đều lạ mặt.

Triệu Tử Nguyên dùng phép "Truyền âm nhập mật" hỏi:

- Võ Khiếu Thu cũng đến ư? Liệu hắn có hội họp với Yên Định Viễn không?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Yên, Võ hai lão tuy cùng một phe mà mỗi người tính một cách. Nếu không phải trường hợp trọng yếu là họ không hợp tác đâu.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vậy chúng đến đây để mưu đồ chuyện gì?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Võ Khiếu Thu bề ngoài là đến đây để viện trợ, nhưng thực ra hắn chờ cho hai con cọp đều bị thương rồi ở giữa thủ lợi. Không thì hắn đã lộ diện từ sớm rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người đang nói chuyện thì tình hình ngoài chiến trường đang diễn biến.

Nhâm Hắc Quì và Lưu đảo chủ thống lãnh hai đội Ngân y đánh vào lưỡng dực.

Bọn cung nữ chưa đánh đã rút lui. Lục Xuyên Bình tưởng là địch sợ, rất lấy làm đắc ý liền dẫn quân đánh thẳng vào trung ương.

Hương Xuyên Thánh Nữ đứng trên xa đài thấy địch đã vào bẫy, nét mặt xinh đẹp lộ vẻ vui mừng, liền cầm đèn lồng chỉ huy cung nữ phản công.

Bọn cung nữ đang lui bỗng tiếp được lệnh tấn hiệu liền theo hai ngả đông tây quay lại phản kích. Bọn cung trang ở khu giữa cũng dừng lại nghênh địch.

Toán khinh kỵ của Nhâm Hắc Quì chưa hiểu tình trạng đầu đuôi và lưỡng dực ra sao đã bị địch nhân cắt đứt liên hệ hãm vào trùng vây. Diễn biến này khiến cho năm đội hán tử Ngân y không tiếp ứng được cho nhau, chỗ nào đánh chỗ ấy.

Đội Ngân y nhiều người lại thêm cao thủ trợ trận đáng lẽ nắm chắc phần thắng, nhưng Thánh Nữ sử dụng trận thế khiến cho thực lực bên địch giảm đi rất nhiều. Tạ Kim Ấn đã nhìn thấy rõ, khẽ nói:

- Đúng như sự tiên liệu của lão phu. Đội Ngân y đi vào miệng túi của Thánh Nữ rồi.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Miệng túi của Thánh Nữ ư?

Tạ Kim Ấn khẽ đáp:

- Yên Định Viễn tuy biết rõ Hương Xuyên Thánh Nữ bày trận trường xà, nhưng Thánh Nữ đi nước cờ cao hơn, thấy địch nhân mở thế công liền biến thành "Khẩu Đại trận" (trận thế hình túi áo). Vì thế mà lão phu bảo bọn Nhâm Hắc Quì tiến vào miệng túi của bọn cung nữ.

Đội Ngân y bị hãm vào "Khẩu Đại trận" rồi, bọn thị nữ cung trang lấy cung tên giấu trước ở bụi cỏ ra bắn veo véo không ngớt. Bọn Ngân y không kịp phòng bị trúng tên ngã lăn ra đến bốn, năm chục người. Đội ngũ rối loạn, chúng dày xéo lên nhau bị thương vong càng nhiều.

https://thuviensach.vn

May mà bọn Nhâm Hắc Quì, Lục Xuyên Bình mười mấy tay cao thủ cố sức chống giữ không đến nỗi tan tành liểng xiểng.

Tạ Kim Ấn bỗng nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Thánh Nữ tuy xoay chuyển được tình thế, nhưng trong thời gian ngắn vẫn khó lòng toàn thắng. Ngươi có muốn gia nhập chiến cuộc để thử xem kiếm pháp luyện mấy bữa nay thành tựu đến đâu không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử muốn ra thử thách nhưng lúc trước bị thua về bọn cung nữ nên lòng tin tưởng giảm đi nhiều...

Tạ Kim Ấn hỏi ngay:

- Nếu ngươi tiến vào thì giúp bên nào?

Triệu Tử Nguyên không ngờ lão hỏi câu này, ngơ ngác hỏi lại:

- Tiểu tử chẳng có hảo cảm gì đối với Yên Định Viễn. Nếu giúp thì dĩ nhiên là giúp bên Thánh Nữ. Tôn giá không phản đối chứ?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Cái đó là tùy ý ngươi, lão phu không có lý gì lại can thiệp vào vụ này.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu ngươi định giúp bên Thánh Nữ thì không lo gì "Phù Phong kiếm pháp" gặp phải khắc tinh, vì trong thiên hạ theo chỗ lão phu biết, chỉ có một nhà này là chuyên khắc chế "Phù Phong tam thức" mà thôi.

Triệu Tử Nguyên nghe lão nói không ngần ngại gì nữa, đón lấy trường kiếm nhảy ra, nhờ cỏ dại che lấp, len lén tiến về phía trước. Chàng mới đi được hơn trượng, bỗng nghe thanh âm trầm giọng quát:

- Đứng lại!

Một luồng chưởng phong rất hùng hậu xô tới, Triệu Tử Nguyên nghiêng mình tránh khỏi lại đi quanh mé hữu một vòng tiến gần về phía trung ương chiến trận. Lúc chàng di động vẫn tiếp tục bị cản trở không ngớt, nhưng người phóng chưởng ngầm dường như không có ý hại chàng nên hạ thủ không tàn độc. Vì thế mà Triệu Tử Nguyên lần mò đến gần trướng bồng một cách bình yên.

Chàng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Những người kia ngấm ngầm cản trở ta nhưng tuyệt không phải là thủ hạ của Yên Định Viễn, phải chăng là nhân vật trong hai đội tới sau mà Bạch bào nhân đã phát giác?”

Triệu Tử Nguyên vừa nghĩ, chân vẫn bước mau. Lúc gần đến trướng bồng thấy bọn cung nữ mỗi nơi một nhóm đang đánh nhau với đội Ngân y. Chàng quan sát tình thế rồi nhảy vọt lên không hạ xuống vòng chiến.

Hai bên đang giao chiến thấy có người nhảy vào đều sửng sốt.

Đội Ngân y này do Nhâm Hắc Quì thống lĩnh. Hắn nhận ra là chàng thiếu niên đồng thời xuất hiện với Yên tiểu thư ở quán đá trên đường An Cốc, liền tức giận quát hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi không muốn sống nữa chăng?

Hắn phóng chưởng đánh vào trước ngực Triệu Tử Nguyên.

“Soạt” một tiếng! Triệu Tử Nguyên rút trường kiếm khỏi vỏ. Hàn quang vọt ra tứ phía đem theo một luồng kiếm khí ghê người.

Chỉ trong chớp mắt, Nhâm Hắc Quì cả kinh lùi lại phía sau ba bước.

Triệu Tử Nguyên vừa rút kiếm đã bức bách Tổng thủ lãnh phe Hắc đạo ở Tấn Bắc phải thối lui, bất giác hùng tâm nổi giận đùng đùng.

Chàng nhân lúc Nhâm Hắc Quì lùi lại, múa kiếm thi triển “Phù Phong tam thức”, chớp mắt đã đánh ngã vô số hán tử Ngân y.

Nhâm Hắc Quì trợn ngược mắt lên. Hắn không ngờ kiếm pháp của Triệu Tử Nguyên lại khủng khiếp và bá đạo đến thế, vì khi trước hắn gặp chàng ở An Cốc, võ công chàng rất tầm thường. Hắn quát lên một tiếng lại phóng chưởng tấn công.

Hắn là tay đệ nhất cao thủ ở Tấn Bắc, công lực cao thâm khôn lường. Vừa rồi hắn sơ ý nên bị Triệu Tử Nguyên thừa cơ tiến đánh, lần này hắn vận toàn lực tấn công khiến mọi người trông thấy đều kinh hãi.

Triệu Tử Nguyên không dám thẳng thắn tiếp đón, nghiêng mình qua mé hữu né tránh. Hai hán tử Ngân y nhân cơ hội này xông vào giáp kích. Triệu Tử Nguyên khoa kiếm một cái. Máu tươi phun ra. Chàng đã giải quyết xong hai tên đó. Thế kiếm của chàng lợi hại quá chừng. Hán tử Ngân y chết luôn mấy người, trận thế rối loạn. Cả bọn cung nữ chiếm phần tiện nghi cũng nhân lúc đối phương nhốn nháo đả thương được ba tên Ngân y.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy sau gốc cây và trong bụi cỏ bốn mặt mười mấy người nhảy ra vung đao, múa kiếm xông vào vòng chiến.

Bỗng nghe Yên Định Viễn trầm giọng hỏi:

- Kỳ Lam ngũ nghĩa! Các vị cũng dấn thân vào chỗ nước đục này làm chi?

Triệu Tử Nguyên động tâm, chàng vội liếc mắt nhìn thấy trong mười mấy người này, đứng đầu là Kỳ Lam ngũ nghĩa, họ đã vì Hương Xuyên Thánh Nữ ra sức tại An Cốc. Những người theo sau Kỳ Lam ngũ nghĩa cũng đều chân tay mau lẹ, hiển nhiên võ công không phải tầm thường, nhưng Triệu Tử Nguyên đều không quen biết.

Triệu Tử Nguyên vừa ứng chiến vừa nghĩ thầm:

- "Những bạn hữu mà Kỳ Lam ngũ nghĩa dẫn tới đây chắc là bọn cao thủ bạch đạo mà Bạch bào nhân đã quan sát ra họ đến với mục đích gì rồi. Chỉ còn bọn Võ Khiếu Thu vẫn ẩn nấp chưa chịu ra mặt. Đám này thật đáng lo."

Nhân vật đứng đầu Ngũ nghĩa là Hàn Trung Quần cười khanh khách hỏi lại:

- Bọn tại hạ chịu lời mời của Thánh Nữ đến đây trợ trận. Chẳng lẽ Yên bảo chúa lại cản trở?

Yên Định Viễn cất giọng trầm trầm hỏi:

- Liệu các vị có qua được cửa quan của lão phu không?

Hàn Trung Quần đáp:

- Bọn thủ hạ của Bảo chúa phần đông đã phân tán. Một mình Bảo chúa e rằng không cản trở nổi bọn tại hạ.

Yên Định Viễn hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Họ Hàn kia! Có lẽ ngươi bị ma quỷ làm cho mê muội hay sao mà dám đối nghịch với lão phu?

Hàn Trung Quần đáp:

- Yên bảo chúa có là cây cột chống trời trên chốn giang hồ thì Thánh Nữ cũng là một cân quắc kỳ nhân, địa vị rất tôn trọng, người thường không dám khinh mạn chứ đừng nói chuyện mạo phạm, Yên bảo chúa mưu đồ bất

https://thuviensach.vn

lợi cho Thánh Nữ, bọn tại hạ đành liều cái mạng già này, chứ chẳng thể điềm nhiên tọa thị...

Yên Định Viễn tức giận quá chừng mà lại cười nói:

- Hay lắm! Vậy lão phu thành toàn cho các ngươi.

Mặt đầy sát khí, lão tung song chương từ từ đẩy ra.

Bọn Hàn Trung Quần đã biết bản lãnh đối phương, vội vận công lực ra toàn thân chuẩn bị nghênh địch.

Lão nhị trong Ngũ nghĩa đưa mắt ra hiệu cho mọi người chia ngả xông vào, vì sức một mình nên Yên Định Viễn có giỏi thì chỉ kiềm chế được bốn, năm người, còn bao nhiêu xông cả vào trợ lực tác chiến.

Yên Định Viễn là người thâm mưu viễn lự, làm gì chẳng nghĩ tới điểm này.

Lảo đảo mắt nghĩ ra một kế, tung mình né tránh. Ngoài mặt lão cố ý cười nhạt nói:

- Lão phu đã tính toán nắm chắc phần thắng, không ngờ các ngươi lại đến tống tử. Dù mạng các ngươi có lớn đến đâu đêm nay cũng không còn đất mà chôn.

Mọi người trong bọn Ngũ nghĩa ngơ ngác nhìn nhau, không đoán ra được Yên Định Viễn khoa trương lỗ miệng để làm gì? Hiện giờ tình hình cấp bách, không ai rảnh để mà suy nghĩ.

Yên Định Viễn đã tỏ ra nhường lối. Bọn Ngũ nghĩa dĩ nhiên không ngần ngừ gì nữa. Hàn Trung Quần vẫy tay một cái, mười mấy người liền xông vào.

Bọn Hàn Trung Quần rút khí giới ra tiến lại sau bọn hán tử ngân y, điểm huyệt được mấy tên. Những người dùng bình khí lại đánh ngã được một số.

Đội Ngân y tỏ ra sắp thua đến nơi, mỗi lúc một rối loạn.

Trái lại, bọn cung nữ như hổ thêm cánh, chí phấn đầu tăng lên mấy phần.

Chúng càng đánh càng hăng.

Bọn Nhâm Hắc Quì, Lục Xuyên Bình thấy cục thế biến thành bất lợi, bất đắc dĩ cũng phải nhảy ra chiến đấu với bọn Ngũ nghĩa.

Biến chuyển này khiến cho bọn thị nữ cung trang càng bớt gánh nặng, chúng dành toàn lực đối phó với bọn Ngân y. Giữa lúc hai bên hỗn chiến,

https://thuviensach.vn

không ai chú ý đến một người đang nở nụ cười kỳ bí âm thầm. Người này nhờ cỏ che lấp, len lén cất bước về phía cỗ xe bồng.

Xung quanh xe do Lê Hinh và năm ả nữ tỳ cung trang canh giữ lại còn một người giả làm phu xe là Tô Kế Phi. Bảy người đều giữ phương vị không ngớt qua lại tuần phòng, hợp thành một đội rất nghiêm mật.

Yên Định Viễn không coi bọn này vào đâu lão ngấm ngầm lần đi được chừng ba trượng thì dừng lại ngửng đầu trông ra bốn mặt.

Lão thấy Hương Xuyên Thánh Nữ con người phong hoa tuyệt đại, đang đứng trên xa đài. Gió thổi bay tà áo phất phơ càng tỏ vẻ phong lưu tha thướt. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng cầm cây đền ngũ sắc để chỉ huy bọn cung nữ tiến thoái.

Yên Định Viễn trong lòng nổi cơn tức giận nghĩ thầm:

- "Người đàn bà này còn thao lược tài trí hơn ta. Tuy ta chưa xác định y là hạng người nào, nhưng nếu còn để y sống trên thế gian là một mối đại họa cho ta."

Lão nghĩ tới đây càng nổi sát khí.

Đột nhiên một thanh âm rất lọt tai từ trên xa đài cất lên.

- Chỉ một lúc nữa là cuộc chiến có thể kết thúc.

Tô Kế Phi quay lại nói:

- Đúng thế! Đội Ngân y đã bị thương vong khá nhiều, hiển nhiên không còn sức tái chiến. Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ toàn thắng. Đây hoàn toàn trông vào Thánh Nữ bụng chứa huyền cơ, chỉ huy đúng phép mới nên công lớn.

Hương Xuyên Thánh Nữ khẽ lắc đầu đáp:

- E rằng Yên Định Viễn chẳng chịu cam tâm thất bại.

Tô Kế Phi hỏi:

- Đại cuộc đã rõ rệt, hắn không chịu thua thì làm gì được?

Yên Định Viễn cười thầm trong bụng. Lão đề tụ chân khí vọt tới sau lưng hai tên thị nữ cung trang không một tiếng động, rồi phóng chỉ điểm ra nhanh như chớp.

Hai ả cung nữ không kịp đề phòng liền bị điểm trúng huyệt Chí Đường ngã lăn xuống đất. Lê Hinh và ba tên cung nữ kia lập tức phát giác, khẽ

https://thuviensach.vn

quát một tiếng vây lão vào giữa.

Yên Định Viễn quát to:

- Tránh ra!

Lão vung tay phải đánh ra, một luồng kình lực rất hùng hậu quét ngang một cái. Bọn cung nữ bị đẩy ngửa người về sau. Yên Định Viễn nhảy vọt lên đài.

Tô Kế Phi tức giận gầm lên:

- Họ Yên kia! Ngươi...

Hắn vừa quát vừa nhảy lên vung song chưởng đánh ra.

Yên Định Viễn hắng dặng một tiếng xoay tay rút thanh bội kiếm ở sau lưng ra. Đột nhiên một làn tinh quang lóa mắt rít lên những tiếng u ú. Yên Định Viễn là một đại gia sử kiếm hạng nhất sau Tạ Kim Ấn. Nguyên một khí thế rút kiếm ra cũng khiến cho người ta kinh hãi.

Tô Kế Phi cặp mắt tròn xoe. Trong đời hắn chưa từng nhìn thấy kiếm chiêu của ai ghê gớm đến thế. Hắn vội thu tay về lùi lại hai bước.

"Vèo" một tiếng! Yên Định Viễn vừa nhảy tới vừa đưa mũi kiếm chỉ vào ngực Hương Xuyên Thánh Nữ. Lão lại quát lớn:

- Đâu đấy phải dừng tay hết.

Triệu Tử Nguyên liếc mắt ngó cỗ xe bồng hiểu hết tình thế. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa vội ẩn mình vào trong bụi cỏ rậm rồi từ từ lén lút tiến về phía cỗ xe bồng.

Tô Kế Phi trỏ tay vào mặt Yên Định Viễn quát:

- Yên bảo chúa độc bá một phương, là nhân vật khét tiếng giang hồ, sao lại dùng thủ đoạn đê hèn đánh lén, không sợ người ta cười cho ư?

Yên Định Viễn bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta đều dùng thuật giả trá. Lão phu không có thủ đoạn thì làm sao bắt được các ngươi phải y theo một phép?

Mũi kiếm lão chỉ ở trước ngực Hương Xuyên Thánh Nữ mà không đâm vào.

Tuy Yên Định Viễn chưa có ý hạ sát ngay Hương Xuyên Thánh Nữ nhưng luồng hàn khí ở thanh kiếm toát ra đã vây bọc lấy đối phương.

https://thuviensach.vn

Trước tình thế này Hương Xuyên Thánh Nữ vẻ mặt vẫn thản nhiên mỉm cười hỏi:

- Yên bảo chúa phen này kéo cả lũ tới đây vì mục đích duy nhất là giết cho bằng được tiện thiếp. Bây giờ tiện thiếp đã vô tình bị kiềm chế. Sao Bảo chúa còn chưa động thủ?

Yên Định Viễn cười đáp:

- Chính vì Thánh Nữ đã lọt vào tay lão phu cho nên lão phu chưa cần động thủ vội.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Bảo chúa nói vậy là có ý gì?

Yên Định Viễn tuy là bậc lão thành trì trọng nhưng lúc này trong lòng cũng có điều say sưa ngây ngất. Mắt lão nhìn thấy đối phương đẹp quá, trong lúc nhất thời không di chuyển mục quang ra chỗ khác được.

Lão phải công nhận hiện nay Hương Xuyên Thánh Nữ tuy tuổi đã khá lớn nhưng trong đời lão chưa thấy ai đẹp như nàng. Thảo nào nàng mới xuất hiện trên chốn giang hồ chưa đầy một năm mà mọi người võ lâm đều ao ước được ngó phương dung của nàng một lần mới chịu cam tâm. Yên Định Viễn cười nhạt đáp:

- Trước hết Thánh Nữ hãy hạ lệnh cho thuộc hạ đình thủ rồi sẽ nói chuyện.

Hương Xuyên Thánh Nữ cầm cây đèn lồng ngũ sắc đưa đi đưa lại ba cái, mấy chục thị nữ cung trang đang ham chiến ngó thấy hiệu đèn chỉ thị lập tức dừng tay.

Nhâm Hắc Quì quay đầu lại nhìn thấy Yên Định Viễn đã kiềm chế được chủ soái bên địch, cũng vẫy tay một cái cho mấy chục cao thủ hắc đạo và đội Ngân y lập tức đình thủ.

Trước biến chuyển đột ngột, bọn Kỳ Lam ngũ nghĩa ngơ ngác nhìn nhau không nói gì được. Lão nhị trong Ngũ nghĩa là Cao Thượng Phong giậm chân hỏi:

- Sao Thánh Nữ lại sơ tâm đến thế? Bên mình sắp đại thắng rồi mà bây giờ chẳng những không thu được hiệu quả, còn phải đình ước "thành hạ chi minh" nữa ư?

https://thuviensach.vn

Hàn Trung Quần đáp:

- Yên Định Viễn là một tên lão gian cự hoạt, nếu Thánh Nữ đối phó không giỏi thì chẳng những chịu thua trận này mà y còn mất mạng nữa.

Một người khác lên tiếng:

- Chúng ta vô kế khả thi thì ở lại đây có ích gì, tưởng nên rút cho lẹ để khỏi lo toàn quân bị tiêu diệt.

Quần hào nhìn lại thì người nói câu này là Hạ Đông Nam, một trong Đông Du song anh. Song anh vốn không có giao tình gì với Ngũ nghĩa. Chuyến này họ tự nguyện đến trợ giúp Thánh Nữ.

Hàn Trung Quần trầm ngâm đáp:

- Hạ huynh đã thối chí, dĩ nhiên Hàn mỗ không tiện cưỡng lưu.

Y nói câu này tỏ ra dù Song Anh có bỏ chạy thì bọn Ngũ nghĩa vẫn ở lại.

Quả nhiên Hạ Đông Nam ra chiều bẽn lẽn không dám nhắc tới chuyện rút lui nữa.

Giữa lúc ấy trong bọn cao thủ hắc đạo đột nhiên có người buột miệng hỏi:

- Vừa rồi có tên tiểu tử sử kiếm đả thương liền một lúc nhiều người trong bọn Ngân y, bây giờ gã đi đâu rồi?

Lục Xuyên Bình nói theo:

- Phải đó! Tên tiểu tử họ Triệu đột nhiên mất hút không thấy đâu nữa.

Triệu Tử Nguyên đã gặp bọn Nhâm Hắc Quì cản trở xe bồng của Thánh Nữ trên đường An Cốc, nên chúng biết họ tên chàng.

Mọi người nghe hô hoán liền đảo mắt nhìn quanh. An Vô Kỵ hỏi:

- Phải chăng Lục bang chúa nói về gã thiêu niên dùng kiếm pháp bá đạo đó. Chắc hẳn thấy tình thế rối loạn đã len lén bỏ đi rồi.

Nhâm Hắc Quì lắc đầu đáp:

- Nhâm mỗ vừa ngó thấy gã tiểu tử đó đã biết ngay là không phải nhân vật tầm thường. Chúng ta đừng thấy gã nhỏ tuổi mà khinh thường.

An Vô Kỵ đảo lòng trắng mắt ra vẻ không bằng lòng nói:

- Một thằng nhỏ chưa ráo máu đầu thì đạo hạnh được bao nhiêu? Nhâm huynh đã làm Minh chủ phe Hắc đạo ở Tấn Bắc lâu ngày, không ngờ càng già lại càng nhiều úy kỵ.

https://thuviensach.vn

Hắn nói rồi cười nhạt mấy tiếng.

Nhâm Hắc Quì mắt lộ hung quang tựa hồ muốn phát tác, nhưng lại nín nhịn cười khanh khách nói:

- Đúng phép thì mưu sự mới thành công. Nếu Nhâm mỗ làm việc không suy trước nghĩ sau thì sao đương nổi trọng nhiệm Minh chủ phe Hắc đạo ở Tấn Bắc bấy lâu?

Ngoài mặt tuy hắn không để ý, nhưng trong bụng mắng thầm:

- "Xong vụ này rồi phải cho thằng cha họ An nếm mùi thủ đoạn của lão gia mới được."

Hắn nói câu này khiến cho An Vô Kỵ tắc họng. Nhưng giữa hai người đã có chuyện bất bình.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Cuộc Đấu Trí Giữa Hai Tay Cự Phách

Nhâm Hắc Quì lại nói:

- Gã này đã có trí mưu lại có đảm lược. Huống chi trong vùng khoáng dã có rất nhiều bụi cỏ, gã mà ẩn nấp là mưu đồ trọng đại, không chừng là nghĩ cách phá hoại kế hoạch của Yên bảo chúa.

Lục Xuyên Bình hỏi:

- Vậy Nhâm đại đương gia tính nên hành động cách nào?

Nhâm Hắc Quì trầm ngâm đáp:

- Tại hạ đề nghị chúng ta lập tức chia ngả sục tìm khiến gã tiểu tử đó không ẩn nấp ở đâu được, nhưng chưa hiểu các vị có dị nghị gì chăng?

Lưu đảo chủ nói:

- Để đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra, chúng ta đành làm theo như vậy.

Quần ma đều gật đầu tỏ ý đồng tình. Chỉ có một mình An Vô Kỵ lên tiếng phản đối:

- Nhâm đại đương gia muốn bắt gã thì cứ việc đi mà sục tìm, bất tất An mỗ phải tham dự vào...

Nhâm Hắc Quì tức giận vô cùng nhưng không tiện phát tác, đành phải nín nhịn. Hắn trợn mắt lên nhìn An Vô Kỵ nói:

- An huynh đã cố chấp thì không ai miễn cưỡng, có điều để hư việc lớn, Yên bảo chúa phiền trách, Nhâm mỗ không thể gánh tội cho An huynh được.

An Vô Kỵ nghe đối phương nhắc đến tên Yên Định Viễn không khỏi động dung, sắc mặt biến đổi mấy lần, nhưng hắn đã bướng bỉnh thì phải bướng bỉnh đến cùng, chỉ hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

https://thuviensach.vn

Nhâm Hắc Quì điều binh khiển tướng. Lưu đảo chủ, Lục Xuyên Bình và những tay hảo thủ đều lãnh một toán Ngân y nhỏ chia ngã sục tìm tông tích Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên ẩn trong bụi cỏ gần đó nghe rõ câu chuyện của đối phương, không khỏi chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- "Không ngờ Nhâm Hắc Quì tướng mạo thô lỗ mà tâm tư lại tinh tế như vậy. Không trách hắn làm Minh chủ phe Hắc đạo ở Tấn Bắc được quần ma khâm phục. Ta không thể nhìn dung mạo mà đoán người."

Nhâm Hắc Quì đã cùng quần ma mở cuộc sục tìm, chỉ có một mình An Vô Kỵ đứng yên không cử động.

Triệu Tử Nguyên quan sát tình thế biết rằng muốn lại gần xe bồng hiển nhiên không phải là chuyện dễ mà còn gặp nguy hiểm vô cùng.

Sau một lát hai hán tử Ngân y sục tìm đến gần chỗ Triệu Tử Nguyên, chúng chỉ đi thêm mấy bước về phía trước là hành tung chàng sẽ bị bại lộ. Triệu Tử Nguyên trong lòng rất đỗi khẩn trương vì chàng mà bị phát giác là kế hoạch hư hết. Tiện tay chàng lượm một mảnh đá búng một cái. Mảnh đá bắn ra, chỗ rớt xuống mé tả cách đó chưng hơn trượng đánh "cạch" một tiếng. Hai hán tử Ngân y liền quát hỏi:

- Ai?

Cả hai tên liền nhảy về phía vừa phát ra âm thanh.

Triệu Tử Nguyên khẽ thở phào một cái. Chàng nhờ cỏ rậm che lấp lần về phía An Vô Kỵ đứng. Lúc này gió đêm thổi mạnh, chàng lại cất bước rất khẽ nên còn cách An Vô Kỵ ba trượng mà vẫn chưa bị hắn phát giác.

Chàng đi vòng quanh lần đến sau lưng An Vô Kỵ. Tay nắm đốc kiếm, trong bụng tính thầm:

- "Việc đầu tiên là phải hạ thủ An Vô Kỵ, nhưng công lực của mình khó lòng đánh nổi đối phương vì hắn là một tay hảo thủ phe Hắc đạo. Chỉ có cách công kỳ bất bị mới có thể hạ được."

Song khi gần tới sau lưng An Vô Kỵ chàng lại nảy lòng bất nhẫn nghĩ thầm:

- "Thất Sát Chưởng An Vô Kỵ dù chẳng phải là nhân sĩ chính phái, nhưng mình cũng không chắc hắn có phải là phường đại ác, nếu mình cứ

https://thuviensach.vn

ngấm ngầm hạ thủ giết hắn thì yên tâm thế nào được?”

Chàng còn đang ngần ngại thì An Vô Kỵ đã cảm thấy có người đến gần và lập tức phát hiện ra Triệu Tử Nguyên tay cầm trường kiếm cúi lom khom trong bụi cỏ. An Vô Kỵ cất giọng âm trầm:

- Gã tiểu tử kia! Té ra ngươi ẩn nấp ở chỗ này.

Triệu Tử Nguyên vô cùng hối hận vì chàng sanh lòng trắc ẩn ngần ngừ không hạ thủ, để lỡ mất thời cơ hạ sát đối phương. Nhưng mặt khác chàng tự an ủi là mình không hành động một cách ám muội nên yên tâm trở lại. Hành tung đã bị lộ, Triệu Tử Nguyên liền đánh bạo lộ diện.

An Vô Kỵ nhìn chàng chằm chằm và hỏi:

- Phải chăng ngươi là gã tiểu tử họ Triệu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chính là tại hạ!

An Vô Kỵ cười nhạt nói:

- Nhâm đại đương gia thống lĩnh mọi người đi sục tìm tông tích ngươi, không ngờ ngươi lại mạo hiểm chường mặt ra đây. Ha... ha...

An Vô Kỵ vừa cười vừa thò tay vào bọc móc ra một vật toan co ngón tay búng đi.

Triệu Tử Nguyên biết là hắn sắp phát tín hiệu để cho bọn Nhâm Hắc Quì.

Chàng là người cấp trí, vội hỏi:

- Phải chăng các hạ tìm cách thông tri cho Nhâm đương gia trở về?

An Vô Kỵ tạm thời đình chỉ phát tín hiệu, đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Triệu Tử Nguyên ung dung nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ thần công tuyệt kỹ của An tiên sinh từ lâu, muốn được một phen học hỏi. Không ngờ tiên sinh ỷ vào số đông để thủ thắng, khiến cho tại hạ phải thất vọng.

An Vô Kỵ sửng sốt hỏi:

- Thằng lỏi kia! Ngươi muốn gì sao không nói huỵch toẹt ra đi mà còn lòng vòng hoài?

Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Tiên sinh có dám lấy một chọi một quyết một trận tử chiến với tại hạ hay không?

An Vô Kỵ lớn tiếng đáp:

- An mỗ có coi thằng lỏi chứa ráo máu đầu ra cái gì? Ngươi muốn chết mau thì lão gia cho chết ngay. Nhâm đương gia trở về lão gia sẽ nói lại.

Hắn vận công đề khí. Chỉ trong khoảnh khắc hai bàn tay đã biến thành màu đen.

Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng hiểu "Thất Sát Chưởng" của địch thủ cực kỳ lợi hại. Chàng không dám lơ là, cầm kiếm chờ đợi.

Hồi lâu An Vô Kỵ vẫn chưa phóng chưởng công kích. Thần sắc biến đổi luôn rồi trầm giọng nói:

- Ta biết rằng người còn có chỗ dụng tâm khác, nhưng ta không mắc bẫy đâu. Ngươi đừng uổng phí tâm cơ nữa.

Triệu Tử Nguyên không ngờ An Vô Kỵ lại giảo quyệt đến thế. Chàng biết kế hoạch của mình hoàn toàn vô dụng. Trong lúc thất vọng chàng quyết định đánh liều một đòn liền vung kiếm đánh ra.

Đột nhiên một bóng người màu xám từ trong bụi cỏ rậm phía trước nhảy vọt ra nhanh như điện chớp. Khi bóng xám còn cách An Vô Kỵ không đầy tám thước Triệu Tử Nguyên thấy mình hoa mắt lên một cái.

Bóng người xuất hiện, chàng chưa nhìn rõ đã nghe An Vô Kỵ rú lên một tiếng té huỵch xuống đất.

Diễn biến cực kỳ thần tốc ra ngoài sức tưởng tượng của Triệu Tử Nguyên.

Người kia đánh ngã An Vô Kỵ rồi lại biến mất vào trong cỏ rậm như một giây khói.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác tự hỏi:

- Bóng xám đó là ai?

Chàng cúi xuống nhìn, phát giác An Vô Kỵ đã tắt thở. Lật thi thể lên coi thấy sau lưng hắn in một vết bàn tay màu xám. Triệu Tử Nguyên buột miệng khẽ hô:

- "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách"! Y... y là Võ Khiếu Thu.

Chàng bâng khuâng tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Tại sao Võ Khiếu Thu lại giết chết An Vô Kỵ?

Lý do nào khiến y hạ sát họ An?”

Lúc trước chàng đã nghe Bạch bào nhân cảnh cáo: “Võ Khiếu Thu cũng thống lãnh một đội nhân mã đến gần khu khoáng dã mà chưa thấy bọn họ lộ diện.” Vừa rồi Võ Khiếu Thu một mình xuất hiện chạm mặt Triệu Tử Nguyên rồi cất tay một cái đánh chết An Vô Kỵ. Động cơ này thật khó tìm ra được.

Triệu Tử Nguyên thấy sự tình mỗi lúc một thêm phức tạp. Chàng tự nhủ:

- “Võ Khiếu Thu giết chết An Vô Kỵ tức là giúp mình qua cơn hoạn nạn. Nếu y định bụng như vậy thì mối ẩn tình bên trong khó mà lường được...”

Chàng lại nghĩ thầm:

- “Cuộc chiến giữa Yên Định Viễn và Hương Xuyên Thánh Nữ đã đảo ngược tình thế. Khi Yên Định Viễn thắng được Thánh Nữ rồi, thanh thế tăng lên rất nhiều, sẽ phá hoại thế quân bình của Thái Chiêu bảo và Lưu Hương viện, dĩ nhiên bất lợi cho Võ Khiếu Thu.”

Nghĩ tới đây, phảng phất chàng đã tìm ra manh mối, miệng lẩm bẩm:

- Võ Khiếu Thu mong cho Hương Xuyên Thánh Nữ và Yên Định Viễn cùng tan nát để y ngồi giữa thủ lợi. Vì thế mà y giúp mình trong cơn cấp bách, đặng mượn tay mình diệt trừ uy thế của Yên Định Viễn. Nhưng sao y không tự lãnh thủ hạ ra mặt xuất chiến?

Tuy chàng tìm được một kết luận, nhưng mối nghi ngờ toàn bộ chưa được giải đáp. Tình thế trước mắt lại rất cấp bách: Hương Xuyên Thánh Nữ trên cỗ xe bồng có thể mất mạng về tay Yên Định Viễn bất cứ lúc nào. Triệu Tử Nguyên không rảnh để nghĩ nhiều. Chàng vội lột áo ngoài của An Vô Kỵ mặc vào mình và đổi cả cái khăn đội trên đầu. Chỉ trong nháy mắt chàng đã hóa trang thành người khác. Triệu Tử Nguyên lại dùng mảnh vải trắng bọc lấy trường kiếm, chỉnh đốn quần áo lại một chút rồi rảo bước đi về phía cỗ xe bồng có đèn lửa huy hoàng.

Bọn Nhâm Hắc Quì tiếp tục cuộc sục tìm. Triệu Tử Nguyên lúc đi qua bên bọn chúng, trống ngực đánh hơn trống làng, chàng sợ hành tung bại lộ.

Lục Xuyên Bình ngó thấy Triệu Tử Nguyên đầu tiên, lớn tiếng hỏi:

- An huynh cũng gia nhập vào cuộc sục tìm với bọn tại hạ ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên cố ý đội khăn kéo thấp xuống che hết cái trán. Thân hình chàng cũng đúng cỡ với An Vô Kỵ, bất cứ là ai không nhìn kỹ tưởng lầm chàng là hắn. Triệu Tử Nguyên hạ thấp giọng đáp:

- An mỗ vừa ngó thấy dường như có bóng người lướt về phía trướng rồi mất hút nên phải lại xem sao...

Mọi người đang để hết tinh thần vào việc sục tìm, lại sẵn thành kiến là An Vô Kỵ có chuyện xích mích với Nhâm Hắc Quì, bây giờ hắn phát hiện bóng người khả nghi thì việc rượt theo để coi cứu cánh là rất hợp tình lý. Nhâm Hắc Quì lớn tiếng hỏi:

- An huynh đã phát hiện ra bóng người thì nên cho mấy tay viện thủ đi theo để đề phòng bất trắc được không?

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Hỏng bét!"

Chàng cố giữ bình tĩnh rồi cười nhạt hỏi lại:

- Phải chăng Nhâm đại đương gia cho là một mình An mỗ không đối phó nổi với thằng lỏi miệng còn hôi sữa? Hay là đại đương gia muốn tranh công?

Chàng mô phỏng âm thanh của An Vô Kỵ.

Nhâm Hắc Quì đã biết An Vô Kỵ khí lượng hẹp hòi, cũng không bảo thủ ý kiến nữa.

Triệu Tử Nguyên hắng đặng mấy tiếng rồi hiên ngang rảo bước đi ngay.

Chàng vừa đi được mấy bước lại nghe phảng phất thấy tiếng Lưu đảo chủ nói:

- Tại hạ nhận thấy An lão sư có điều khác lạ. Y vừa nói vừa quay mặt đi mà thanh âm lại...

Lại một giọng ấm ớ khác nói theo:

- Vừa rồi lúc y qua đây nhưng còn cách khá xa, sắc đêm lại tối mò nên không nhìn rõ mặt.

Lục Xuyên Bình cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Các vị nghi ngờ gì lắm thế? An Vô Kỵ là An Vô Kỵ. Chẳng lẽ y đột nhiên biến thành người khác? Hiện giờ chúng ta đã lắm việc, các vị còn muốn rước lấy sự phiền phức để cãi nhau chơi nữa chăng?

https://thuviensach.vn

Bấy giờ mọi người mới im tiếng. Triệu Tử Nguyên thở phào một cái rảo bước tiến về phía cỗ xe bồng. Lúc này chàng chỉ cách chừng năm, sáu trượng.

Phóng tầm mắt nhìn ra. Yên Định Viễn vẫn chí mũi kiếm vào trước ngực Hương Xuyên Thánh Nữ. Gương mặt lão đằng đằng sát khí. Hương Xuyên Thánh Nữ đứng tựa vào cây xà ngang trên xe. Vạt áo bị mũi kiếm rạch thủng một vệt.

Làn da trắng như tuyết hở ra. Máu tươi rươm rướm chảy.

Triệu Tử Nguyên tưởng Thánh Nữ bị hại rồi. Mắt chàng tối sầm lại. Chàng miễn cưỡng nén lòng xúc động ngưng thần nhìn kỹ lại mới phát giác Thánh Nữ chỉ bị vết thương ngoài da thôi.

Tô Kế Phi đứng ở bên tả giương cặp mắt phẫn nộ lên mà nhìn. Năm tên thị nữ cung trang và Lê Hinh vẫn đứng chung quanh cỗ xe bồng.

Bỗng nghe Hương Xuyên Thánh Nữ cất tiếng hỏi:

- Yên bảo chúa! Những điều gì cần hỏi Bảo chúa đã hỏi rồi, sao còn chưa hạ thủ?

Yên Định Viễn cười nhạt hỏi lại:

- Phải chăng Thánh Nữ đã biết mình không thoát khỏi cái chết nên hy vọng lão phu hạ thủ cho lẹ?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Không hẳn thế. Tiện thiếp dù đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng cũng không chịu phế bỏ sự gắng sức cuối cùng. Sự thực tiện thiếp sở dĩ hỏi câu này là đã tiên liệu Bảo chúa không dám mạo hiểm giết chết tiện thiếp.

Yên Định Viễn hắng đặng một tiếng lạnh lùng nói:

- Thánh Nữ mà còn có ý nghĩ hoang đường như vậy thì thật là tội nghiệp!

Hắn rung cổ tay một chút. Mũi kiếm đâm sâu thêm. Nhũ bộ trước ngực Hương Xuyên Thánh Nữ rách dài hai tấc. Máu tươi lại ứa ra đỏ lòm. Tuy nhiên mũi kiếm chỉ đâm rách da thịt chứ chưa vào đến hung đường. Yên Định Viễn hỏi:

- Thánh Nữ không sợ chết thật chăng?

Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn điềm nhiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiện thiếp đã nói chẳng phải tiện thiếp không sợ chết mà là Bảo chúa không dám hạ độc thủ.

Yên Định Viễn nói:

- Thánh Nữ nói giỡn hoài! Lão phu chẳng phải là thanh niên nam tử, khí huyết phương cường để mỹ sắc làm cho mê hoặc. Thánh Nữ bảo lão phu không thể hạ thủ thì thật là lầm to!

Hương Xuyên Thánh Nữ bật tiếng cười rất lọt tai nói:

- Yên bảo chúa có lòng thương hương tiếc ngọc hay không mà còn chần chờ chưa hạ thủ bẻ hoa đó là một chuyện. Còn Bảo chúa đề phòng tiện thiếp trước khi chết còn có phương pháp phản kích hay không lại là chuyện khác.

Yên Định Viễn nhìn chằm chằm vào mặt đối phương không chớp mắt, tựa hồ muốn coi rõ phế phủ. Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười của lão đầy rẫy chân khí nội gia làm động màng tai người nghe, nhưng Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn không lộ vẻ gì. Lão dừng tiếng cười nói:

- Hương Xuyên Thánh Nữ! Thánh Nữ lại hư trương thanh thế rồi.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Thế ư? Vừa rồi Bảo chúa nhảy lên đây chẳng lẽ không phát giác ra lực lượng phòng vệ xung quanh xe rất bạc nhược? Chẳng phải tiện thiếp tự khoe mình, nhưng đã ngồi trong trướng vận trù quyết sách, chỉ huy đại quân ở trước trận khi nào lại không nghĩ đến có người xông vào nội trướng?

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Một khi tiện thiếp đã nghĩ tới điểm này, tất nhiên là tiện thiếp phải an bày một cách hoàn thiện mới yên tâm chỉ huy tác chiến được.

Yên Định Viễn thần sắc biến đổi lớn tiếng hỏi:

- Thánh Nữ đã bố trí cách nào trên cỗ xe này?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Yên bảo chúa hãy chú ý đến hai tay tiện thiếp nắm giữ hai bên cây xà ngang trên xe, chỉ kéo một cái là lập tức cơ quan phát động đưa người vào chỗ chết. Dù Yên bảo chúa thần công cái thế cũng khó lòng tránh khỏi ách vận này, Bảo chúa hãy thử một chút mà coi.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn hỏi:

- Cơ quan đó là cơ quan gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp không thể tiết lộ điểm này.

Yên Định Viễn vẻ mặt âm trầm bất định lại hỏi:

- Dù Thánh Nữ nói đúng sự thật, nhưng lão phu đâm kiếm vào là đắm ngọc chìm hương, còn cơ hội nào để phát động cơ quan?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Sự thực vẫn là sự thực. Nếu Bảo chúa quyết ý cho hai bên cùng chết thì tiện thiếp chẳng còn cách nào khác.

Yên Định Viễn trầm ngâm không nói.

Cuộc đấu trí đấu lực này đã khiến cho Hương Xuyên Thánh Nữ vãn hồi được thế kém, trở lại thế quân bình.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài trăm trượng nghe rõ cuộc đối thoại càng thêm kính trọng Hương Xuyên Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ bồi thêm một đòn:

- Cứ tình thế trước mắt phải nói là Yên bảo chúa bị dẫn dụ vào cạm bẫy thì đúng hơn là tiện thiếp bị kiềm chế dưới tay Bảo chúa.

Yên Định Viễn cười nhạt đáp:

- Lão phu tin là khi phóng kiếm đâm chết Thánh Nữ, Thánh Nữ chẳng còn cơ hội nào phát động cơ quan. Nếu Thánh Nữ không tin thì ra coi công phu sử kiếm của lão phu quá kém cỏi.

Đột nhiên lão sa sầm nét mặt, mắt lộ hung quang, đằng đằng sát khí.

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- “Hỏng bét!”

Hương Xuyên Thánh Nữ không trấn tĩnh được nữa, hoa dung thất sắc.

Yên Định Viễn bật tiếng cười đanh ác, toan phóng kiếm đâm vào, Thánh Nữ buột miệng hỏi:

- Bên kia có ai đó?

Nàng vừa nói vừa ngó Triệu Tử Nguyên.

Thế kiếm của Yên Định Viễn bỗng dừng lại. Hăn không ngoảnh đầu ra miệng đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu phát hiện ra rồi. An Vô Kỵ! Ngươi đến đây làm chi?

Triệu Tử Nguyên cất tiếng ồm ồm:

- An mỗ phát giác ra có bóng người khả nghi xuất hiện, dường như là gã tiểu tử họ Triệu, nên qua đây dò xét...

Yên Định Viễn cười khẩy, lớn tiếng:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi đừng hòng che lấp tai mắt lão phu.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- "Thằng cha Yên Định Viễn này thật là ghê gớm! Hắn không quay lại nhìn ta lần nào mà đã khám phá ra được ta mạo xưng An Vô Kỵ. Chẳng trách Tạ Kim Ấn, một kiếm thủ khét tiếng trên đời, cũng bị hạ về tay hắn và Võ Khiếu Thu."

Hành tung đã bị bại lộ, chàng đánh bạo cởi bỏ khăn áo của An Vô Kỵ ra.

Yên Định Viễn nói:

- Gã tiểu tử kia! Người dùng thủ pháp lấy tay che mặt trời. Ha ha! Đáng tiếc là chẳng thể nào qua được cửa ải của lão phu.

Triệu Tử Nguyên hằn học đáp:

- Tại hạ ngu xuẩn gì mà hòng lừa bịp các hạ. Yên bảo chủ dạy quá lời.

Yên Định Viễn hỏi:

- Ngươi lấy khăn áo của An Vô Kỵ mặc vào thì tất nhiên hắn bị sát hại rồi, nhưng bản lãnh của ngươi làm gì mà hạ được An Vô Kỵ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không muốn nhận công của người, An Vô Kỵ chết về tay Võ Khiếu Thu đó...

Yên Định Viễn tuy định lực khác người thường mà nghe câu này không khỏi giật mình bật tiếng la thất thanh:

- Võ Khiếu Thu cũng đến rồi ư? Tiểu tử! Ngươi không nói dối ta chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ hà tất phải nói dối Bảo chúa điểm này?

Hương Xuyên Thánh Nữ cười mát hỏi:

- Thế thì tuyệt diệu! Yên bảo chúa có nhớ chuyện tạp trang bắt hổ không?

Yên Định Viễn ngạc nhiên hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Chuyện gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Võ Khiếu Thu đến hòa mình vào vũng nước đục này, không ngoài cách vận dụng đạo lý "tạp trang bắt hổ" tức là chờ cho con yếu chết, con mạnh cũng bị thương, rồi hắn cất tay một cái là bắt được cả đôi cọp. Bảo chúa cùng tiện thiếp đi vào chỗ lưỡng bại câu thương. Võ Khiếu Thu đứng bên chờ đợi để chiếm phần tiện nghi...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Nhờ Tử Nguyên Hương Xuyên Thủ Thắng

Hương Xuyên Thánh Nữ đưa ra luận điệu này quả nhiên đánh trúng vào tâm khảm Yên Định Viễn. Trước lão đã định bất luận trường hợp nào hãy đâm chết nàng rồi sẽ tính, dù hắn có bị hãm vào hiểm địa cũng đành, nhưng bây giờ hắn không khỏi ngần ngừ.

Hương Xuyên Thánh Nữ biết cơ hội chỉ đến một lần liền quay đầu qua mé hữu hô:

- Võ đại quan nhân! Ngươi hãy lộ diện ra đi!

Yên Định Viễn giật mình bất giác nhìn theo mục quang của Thánh Nữ, nhưng rồi lão tỉnh ngộ biết ngay đây là ngụy kế của đối phương nhưng cũng chậm mất rồi.

Yên Định Viễn chỉ quay đi quay lại một cái thì trong lúc chớp nhoáng này một bóng đen đột nhiên từ ngoài năm trượng lướt tới nhảy lên xe bồng. Thân pháp thần tốc đến tay cao thủ là Tô Kế Phi cũng chỉ thấy hoa mắt một cái, trên xe bồng đã thêm một người.

Người này chính là Triệu Tử Nguyên. Chàng nhân lúc Yên Định Viễn phân tâm một chút nhảy vọt lên rồi dốc toàn lực vung kiếm chém một phát. Miệng chàng thét lên:

- Họ Yên kia! Tiếp chiêu đây!

Người chàng vừa nhảy tới, trường kiếm đã chém xuống, chàng thi triển "Thái Ất Mê Tông Bộ" được Thái Ất Tước truyền cho. Còn nhát kiếm của chàng là "Phù Phong tam thức" của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Hắn nhờ nó mà nổi tiếng khắp thiên hạ không còn địch thủ.

Tuyệt nghệ bí kỹ của chàng là của hai cao nhân bậc nhất trong võ lâm, tuy hỏa hầu chưa đủ nhưng uy lực cũng không phải tầm thường.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn tái mặt. Lão không ngờ thân pháp của Triệu Tử Nguyên thần tốc đến thế! Về kiếm thức lão chỉ thấy kiếm quang vừa lóe lên thì làn sát khí đã xô tới bao phủ toàn thân lão.

Trong lúc hoang mang thảng thốt, Yên Định Viễn vội rút kiếm từ trước ngực Hương Xuyên Thánh Nữ trở về xoay lại vung lên để đón tiếp kiếm chiêu của Triệu Tử Nguyên.

"Choảng" một tiếng. Hai kiếm đụng nhau. Công lực của Triệu Tử Nguyên còn kém đối phương, chàng bị hất lùi hai bước.

Đây là Yên Định Viễn bản lãnh siêu quần mới ứng biến kịp thời. Nếu người khác gặp phải trường hợp này chỉ còn đường bó tay đợi chết.

Mục đích của Triệu Tử Nguyên cũng chỉ mong Yên Định Viễn thu trường kiếm ở trước ngực Hương Xuyên Thánh Nữ về để giải nguy cho nàng. Mục đích đã đạt rồi, chàng chỉ cần tìm cách kéo dài cuộc chiến đấu.

Yên Định Viễn quát:

- Tiểu tử! Té ra ngươi đã luyện được "Phù Phong tam thức" nên mới dám đến vuốt râu hùm...

Triệu Tử Nguyên không để địch thủ kịp thở hơi, tay chàng múa kiếm veo véo đánh liền ra ba chiêu "Phù Phong tam thức".

Yên Định Viễn tuy là tay bản lĩnh ghê gớm cũng bị khí thế đối phương làm cho kinh hãi, phải vung kiếm phát chiêu đón đỡ.

Hương Xuyên Thánh Nữ dù là tạm thời giải trừ được mũi kiếm uy hiếp, nàng không lãng phí thời gian một giây nào, lập tức cầm đèn lồng dựng trên xa đài giơ cao lên đưa qua mé tả lại chuyển sang mé hữu.

Bọn thị nữ cung trang cùng Kỳ Lam ngũ nghĩa và bạch đạo cao thủ thấy hiệu đèn tiếp tục chỉ huy trở lại, biết là Hương Xuyên Thánh Nữ đã thoát hiểm đều nổi tiếng hoan hô chấn động miền khoáng dã. Bọn thị nữ tinh thần phấn chấn, lập tức theo ngọn đèn chỉ huy phát động trận thế.

Trận thế phát động rồi, ưu thế của phe Yên Định Viễn lập tức tiêu tan. Hai bên lại hãm vào vòng khổ chiến, khôi phục lại cục diện lúc trước.

Diễn biến này khiến cho Yên Định Viễn phẫn nộ vô cùng. Lão trút hết mọi tội lên đầu Triệu Tử Nguyên. Sau khi lão đã đoạt được thế công, chiêu thức biến thành mãnh liệt, sát khí đằng đằng, uy hiếp đối phương dữ dội.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên tuy ỷ vào "Phù Phong tam thức" tấn công được một hồi nhưng thời kỳ rèn luyện kiếm pháp còn ngắn ngủi quá, lại kém đối phương về kinh nghiệm và về công lực nên nhuệ khí của chàng mỗi lúc một chùn nhụt.

Yên Định Viễn muốn hạ sát Triệu Tử Nguyên thật lẹ cho hả mối uất hận trong lòng. Thế kiếm tấn công của lão càng cấp bách tàn độc. Công lực lão thâm hậu, kiếm pháp lại tinh diệu đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Triệu Tử Nguyên chống đỡ cực kỳ khó khăn, nhiều phen nguy hiểm vô cùng.

Tình trạng này nếu còn kéo dài, Triệu Tử Nguyên chẳng chống chọi được mấy nỗi và lo mất mạng đến nơi.

Đột nhiên Hương Xuyên Thánh Nữ cất tiếng lanh lảnh:

- Yên bảo chúa! Nếu Bảo chúa không tìm cách ổn định bọn thuộc hạ để giữ vững trận cuộc thì chỉ trong một khắc là toàn quân tan vỡ...

Yên Định Viễn nhân được chút thì giờ rảnh tay liền đảo mắt nhìn toàn trường thì thấy Ngân Y đội đã nhốn nháo vì trận pháp của bọn thị nữ cung trang lũng đoạn phải phân tán khắp nơi trong trường, chỗ nào tự lo chiến đấu chỗ ấy, không còn liên lạc với nhau được nữa. Cả đến bọn Nhâm Hắc Quì tuy công lực siêu quần, nhưng trận thế biến ảo đa đoan cũng không phát huy được tuyệt kỹ một cách diệu dụng.

Yên Định Viễn càng nổi lòng phẫn nộ, hận mình chẳng thể giết ngay được Triệu Tử Nguyên để mau thu thập tàn binh, chỉnh đốn lại hàng ngũ. Lão múa tít thanh trường kiếm phóng ra những chiêu cực kỳ hung mãnh khiến Triệu Tử Nguyên phải lùi hoài. Bỗng lão quát to một tiếng:

- Tiểu tử! Nạp mạng đi thôi!

Thanh kiếm để trước ngực phóng ra như độc xà xuất động. Kiếm phóng ra nửa vời đột nhiên biến hóa thế dường lay non dốc biển.

Triệu Tử Nguyên trán toát mồ hôi, không dám thẳng thắn đón tiếp, vừa đỡ vừa lùi, chân bước loạng choạng.

Yên Định Viễn quét ngang thanh kiếm, Triệu Tử Nguyên cơ hồ bị chặt đứt cổ.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc nguy cấp, đột nhiên một bóng xám thấp thoáng, Tô Kế Phi cùng bọn thị nữ phòng thủ trên xe lập tức vây lại. Người kia bật tiếng cười nhạt, vung hai tay một cái đánh ngã ba ả thị nữ cung trang.

Mưu đồ của người mới đến đã rõ ràng. Hắn muốn nhân lúc mọi người hoang mang chiến đâu, không định thần được sấn vào nội vi âm mưu bất lợi cho Hương Xuyên Thánh Nữ.

Tô Kế Phi có trách nhiệm canh giữ ở đây, thân thủ gã không phải tầm thường, liều mạng ngăn cản khiến cho người kia không sấn vào được ngay.

Đột nhiên người kia vung song chưởng đánh ra hai ngả bằng một luồng kinh lực ghê gớm. Tô Kế Phi vận toàn lực cản trở. Người hắn lảo đảo, ọe một tiếng rồi miệng hộc máu tươi phải lùi lại mấy bước. Ngươi kia liền nhân kẽ hở vọt lên xa đài.

Hương Xuyên Thánh Nữ đảo mắt nhìn quanh, lớn tiếng hô:

- Võ đại quan nhân! Phải chăng quan nhân giải quyết nô gia trước rồi mới thu thập Yên Định Viễn?

Tiếng nàng quát lanh lảnh. Yên Định Viễn đang vận dụng nội công để chém đứt cổ Triệu Tử Nguyên, chợt nghe nàng hô câu này không khỏi chấn động tâm thần, luồng lực đạo trên kiếm chậm lại một chút. Triệu Tử Nguyên liền thừa cơ vung kiếm né tránh.

Người đột nhiên xuất hiện đó chính là Võ Khiếu Thu. Hắn lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Thánh Nữ định làm gì?

Hắn vung đơn chưởng lên muốn đánh ra, bỗng nghe thanh âm lạnh như băng quát:

- Họ Võ kia! Lão phu bảo đảm ngươi không thể chiếm được món tiện nghi này.

Thanh âm vang dội rõ từng chữ một. Cả người đứng ngoài mười trượng cũng nghe rõ như ở bên cạnh. Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm thấy một cái bóng trắng toát từ trong khu rừng rậm phía nam vùng khoáng dã đang chạy tới.

Chớp mắt đã đến trước cỗ xe bồng. Tốc độ so với sao xa còn có phần lẹ hơn.

https://thuviensach.vn

Võ Khiếu Thu biến sắc. Hắn phóng chưởng đánh gấp rút về phía Hương Xuyên Thánh Nữ, định sát hại nàng trước khi người kia tới nơi.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, một tiếng thét vang dội. Mọi người hoa mắt lên một cái. Bóng trắng mờ thu lại. Trong vòng năm trượng bỗng tối om.

Cát đá bắn tới như mưa.

Sau trận mưa cát đá. Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn đứng nghiêm trang trên cỗ xe bồng nhưng bọn Tô Kế Phi và cung nữ đã khiếp vía đều thộn mặt ra.

Ngoài một tầm, một người mặc bạch bào, mặt bịt khăn trắng đứng sững thở phào một cái.

Võ Khiếu Thu sắc mặt biến đổi mấy lần trỏ tay vào mặt người mới đến quát:

- Ngươi... ngươi...

Bạch bào nhân che mặt nói:

- Lão phu là Tư Mã Đạo Nguyên. Họ Võ kia! Bọn người mà ngươi đưa tới bao vây vùng khoáng dã này mười phần có đến tám chín đã bị lão phu điểm huyệt. Thế là kế hoạch của ngươi hoàn toàn thất bại.

Võ Khiếu Thu giận xám mặt lại hỏi:

- Ngươi còn đến đây rắc rối ư? Chẳng lẽ ngươi không biết Hương Xuyên Thánh Nữ là ai?

Bạch bào nhân lạnh lùng nói:

- Đừng nhiều lời nữa. Mưu đồ của ngươi ngồi không thủ lợi không ăn thua rồi. Theo ý lão phu thì ngươi nên rút lui lập tức là hơn.

Võ Khiếu Thu tức giận đến cùng cực lại bật cười nói:

- Trời còn đây, đất còn đây. Sớm muộn gì thì chúng ta cũng có một phen liều mạng. Khi ấy lão phu thử xem ngươi có mấy cái đầu? Liệu ngươi có còn sống lần thư ba không?

Dứt lời hắn vọt mình chạy như bay vào khu rừng thấp phía bắc, chớp mắt đã hút vào trong màn đêm.

Diễn biến này đột ngột quá chừng ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn không nghĩ đến việc hạ sát Triệu Tử Nguyên nữa, lão dừng tay lại ngơ ngác nhìn quanh.

Bạch bào nhân hỏi:

- Họ Yên kia! Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Yên Định Viễn dĩ nhiên đã hiểu mình ở vào tình thế bất lợi. Dù chẳng có Bạch bào nhân xuất hiện thì cuộc chiến này nhất định lão cũng thua rồi. Lão không nói gì nữa, ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài rồi dẫn bọn Nhâm Hắc Quì cùng đội tàn binh Ngân y ra đi. Chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút.

Tô Kế Phi đến bên Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Rốt cuộc chúng ta đã được toàn thắng. Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu kéo cả lũ đến xâm phạm đều bị thất bại trở về. Vụ này không đầy nửa tháng sẽ đồn đại khắp thiên hạ. Thanh danh cùng thế lực của bọn chúng đều bị tỏa nhuệ.

Hương Xuyên Thánh Nữ thở phào một cái đáp:

- Cuộc chiến này chúng ta tuy thắng lợi nhưng cực kỳ gian khổ. Ta không tiên liệu được bọn Yên, Võ thế lực lại ghê gớm đến vậy, để phát sinh nhiều biến cố. Chúng ta đã lộ mặt mũi ra võ lâm rồi, bây giờ phải chăm lo bồi bổ thực lực mới có thể chống đối với họ.

Tô Kế Phi không phục nói:

- Thánh Nữ được trời ban cho tài trí hơn người, lại thông hiểu thao lược trận thế. Dù Yên, Võ hai người thế lực có lớn lao, tưởng cũng chẳng có chi đáng sợ.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tình thực mà nói thì cuộc chiến đêm nay tuy ta vận dụng thao lược để bày trận, nhưng thực lực hai bên khác nhau xa, mỗi lúc hoặc gian nguy không được chàng thiếu niên đó và Bạch bào nhân che mặt xuất hiện kịp thời thì chưa biết ai chết về tay ai.

Nàng đảo mắt nhìn quanh nói tiếp:

- Mình mải nói chuyện để hai vị bỏ đi rồi.

Tô Kế Phi ngạc nhiên quay đầu nhìn lại quả nhiên không thấy bóng Triệu Tử Nguyên và Bạch bào nhân đâu nữa, liền nói:

https://thuviensach.vn

- Bạch bào nhân tuy che mặt bằng tấm khăn trắng nhưng thuộc hạ đã nhận ra lão là Tạ...

Hương Xuyên Thánh Nữ ngắt lời:

- Ngươi bất tất phải nói nhiều. Ta đã biết rồi.

Lúc này bọn thị nữ cung trang đang bận rộn thu thập chiến trường liệu lý đồng đạo tử thương. Còn Kỳ Lam ngũ nghĩa và những cao thủ bạch đạo lục tục kéo đến ngỏ lời chúc hạ Hương Xuyên Thánh Nữ.

* * * * *

Trong khu rừng phía nam vùng khoáng dã, Triệu Tử Nguyên và Bạch bào nhân Tạ Kim Ấn đang đứng đối diện. Hồi lâu Tạ Kim Ấn lên tiếng:

- Tiểu tử! Ngươi muốn biết những tay hảo thủ bạch đạo tại sao lại ra sức vì Hương Xuyên Thánh Nữ ư? Bây giờ ngươi nên hiểu rõ đáp án này.

Triệu Tử Nguyên hơi sửng sốt một chút. Thị tuyến của chàng đang ngó về phía khu khoáng dã. Chàng thấy bốn tên thị nữ cung trang dưới ánh đèn lửa sáng rực đang lôi ra một cái rương sắt mầu đen. Tô Kế Phi tiến lại mở rương ra. Trong rương tối mờ đột nhiên lấp loáng ánh hào quang đủ màu sắc.

Hai cái rương sắt này đựng đầy phỉ thúy, kim ngân châu báu phản chiếu hào quang rực rỡ. Đúng là những bảo vật trân quý hiếm có trên đời.

Tạ Kim Ấn lẩm bẩm:

- Hương Xuyên Thánh Nữ lợi dụng mỹ sắc cùng tài trí để rất nhiều tài vật châu báu cho nàng sử dụng. Ở trong võ lâm làm việc gì cũng có lợi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải chăng ý các hạ muốn nói Kỳ Lam ngũ nghĩa và hiệp sĩ chính phái cũng vì châu báu làm cho động tâm mới chịu gia sức giúp Thánh Nữ chống lại Yên Định Viễn?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Dĩ nhiên đó là một trong những nhân tố. Ngươi cứ chờ lát nữa coi sẽ rõ.

Bỗng thấy hào quang thu lại, Kỳ Lam ngũ nghĩa đậy nắp hòm xuống, khuân hai cái rương sắt để lên lưng ngựa rồi chắp tay từ biệt Hương Xuyên Thánh Nữ dẫn đồng bọn rút lui.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nhìn thấy rõ, trong lòng trống rỗng, mơ màng. Chàng vẫn tưởng Kỳ Lam ngũ nghĩa có mối hảo cảm, bây giờ ấn tượng của chàng về họ đã cải biến, khiến cho chàng tưởng chừng bị rơi mất vật gì.

Tạ Kim Ấn thủng thẳng nói tiếp:

- Cảm tình của ngươi đối với người đời thành thất vọng rồi phải không?

Thực ra chúng sinh ở đời thấy châu báu tài vật mà không động tâm phỏng được mấy người? Vấn đề là ở chỗ lấy tài vật có chính đáng hay không mà thôi. Tỷ như Kỳ Lam ngũ nghĩa đối lại với bọn Yên, Võ là hai phe chính tà khác biệt. Họ giúp Thánh Nữ nên được thù lao. Động cơ đó không phải là lỗi lớn. Huống chi bọn họ được tài vật châu báu rồi lại chẩn tế cho dân nghèo hoặc làm việc trượng nghĩa thì không thể dị nghị được.

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Theo lời các hạ thì Chức Nghiệp Kiếm Thủ làm nhiều việc thiện, hành động của họ cũng có chỗ đồng tình hay sao?

Tạ Kim Ấn cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang, thủng thẳng đáp:

- Thị phi đã có công chứng rồi. Chúng ta đi xa vấn đề nhiều quá rồi.

Lão chép miệng thở dài.

Triệu Tử Nguyên nhận thấy trong cái thở dài của đối phương dường như bao hàm mối cảm xúc và nỗi chua cay vô hạn. Chàng không khỏi lấy làm kỳ giương mắt lên nhìn lão.

Tạ Kim Ấn nhìn ra xa hỏi:

- Bọn Hương Xuyên Thánh Nữ sắp nhổ trại ra đi. Bọn họ phiêu bạt tứ phương, dựng doanh trướng làm nhà, không hiểu địa chỉ họ ở đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dường như ở Yến cung thì phải. Trước đây tiểu tử đã nghe Yên Định Viễn nói với bọn thiếu nữ cung trang đều là tỳ nữ ở Yến cung.

Tạ Kim Ấn trầm ngâm không nói gì, dường như lão đang hãm mình vào cuộc trầm tư.

Triệu Tử Nguyên vẫn nhìn ra khoáng dã thấy Lê Hinh cùng Hương Xuyên Thánh Nữ tha thướt bước lên cỗ xe bồng. Tô Kế Phi đã ngồi sẵn trên xa đài. Gã giơ roi lên. Cỗ xe chạy đi như bay.

https://thuviensach.vn

Bây giờ bọn thị nữ cung trang mới bắt đầu ra tay thu xếp màn trướng cùng đồ dùng. Lát sau năm cỗ xe song mã nhỏ hơn từ trong khu rừng cây thấp ở phía bắc đi ra. Bọn cung nữ chia nhau lên xe ngồi rồi cho xe chạy, cách cỗ xe của Hương Xuyên Thánh Nữ một quãng khá xa.

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Té ra sau xe của Hương Xuyên Thánh Nữ còn năm cỗ xe của bọn nữ tỳ.

Thảo nào trước kia ta chỉ nghĩ là một cỗ xe bồng mà thôi. Người thường không hiểu đều cho là Thánh Nữ đi một mình trong cỗ xe kia để bôn tẩu giang hồ.

Tạ Kim Ấn bỗng lên tiếng:

- Chiến sự kết thúc rồi. Ngươi trả lại thanh kiếm cho lão phu.

Triệu Tử Nguyên như người trong giấc mơ choàng tỉnh dậy hai tay cầm thanh kiếm dây thao sắc vàng đưa sang trả lão.

Tạ Kim Ấn nói:

- Ngươi đã luyện thành "Phù Phong tam thức", từ nay bôn tẩu giang hồ cần phải có binh khí. Vậy ngươi tìm chỗ thợ rèn bảo họ đánh cho một thanh kiếm.

Dứt lời lão tra kiếm vào vỏ rồi trở gót đi luôn.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng sau lưng lão mỗi lúc một xa rồi chàng cũng bỏ đi nhưng tiến về ngả khác. Chàng đi một mạch cho tới lúc bình minh thì đến một tòa trấn tập.

Suốt một đêm cực nhọc, Triệu Tử Nguyên đã mệt nhoài liền tìm vào khách sạn nghỉ ngơi suốt một ngày. Đến chiều chàng hỏi thăm tiệm thợ rèn trong trấn tập rồi đi về phía nam.

Triệu Tử Nguyên chuyển qua hai đường phố đến một tiệm thợ rèn khá lớn.

Chàng vừa bước chân vào cửa, chưởng quỹ đã ra chào mời.

Chủ tiệm là một lão già lối tám chục tuổi. Lão niềm nở cười hỏi:

- Phải chăng khách quan muốn đánh một cây binh khí?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế! Tại hạ muốn đúc một thanh kiếm.

Chủ tiệm chớp mắt nói:

https://thuviensach.vn

- Thế thì may quá! Tháng trước có một vị khách nhân vào tệ điếm đánh một thanh bảo kiếm, nói rõ sau năm ngày trở lại lấy mà đến nay vẫn không thấy khách nhân đó giá lâm. Tiểu lão muốn để thanh bảo kiếm này cho khách quan được chăng? Nếu khách quan không ưng sẽ đúc kiếm mới, nhưng phải mất ba ngày mới xong.

Triệu Tử Nguyên động tâm đáp:

- Chưởng quỹ lấy cho tại hạ coi được không? Nếu thanh kiếm đó dùng được tại hạ sẽ mua ngay.

Chưởng quỹ quay vào nhà trong lấy kiếm ra. Triệu Tử Nguyên đón lấy rút kiếm khỏi vỏ. Ánh ngân quang lập tức lóe lên.

Triệu Tử Nguyên vung kiếm một cái rồi khen là kiếm tốt. Chàng nhìn chủ tiệm hỏi:

- Chủ quán định giá bao nhiêu?

Chủ quán chẳng nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Năm trăm lượng bạc.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác vì lão chủ tiệm nói giá đắt quá. Chàng vừa sờ túi vừa ngập ngừng hỏi:

- Thanh bảo kiếm thượng hảo cũng chỉ hơn mười lạng là mua được, lão không nói lầm đấy chứ?

Chủ quán lạnh lùng đáp:

- Thanh kiếm này không phải như kiếm thường. Nếu khách quan biết người biết của sẽ nhận ra không đắt đâu.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thanh kiếm này quí báu ở chỗ nào?

Chủ quán không ngờ là Triệu Tử Nguyên hỏi câu này. Lão ấp úng hồi lâu rồi đáp:

- Cái đó... khách quan tự mình coi ra, lão hủ... không biết đường mà trả lời.

Triệu Tử Nguyên thấy lão nói quanh co không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Chàng coi kỹ lại bảo kiếm thì thấy thân kiếm chẳng phải bằng đồng cũng không bằng sắt. Lưỡi kiếm chiếu ra hào quang màu hồng êm dịu. Lưỡi kiếm không sắc mấy. Nó nặng hơn kiếm thường nhiều. Chàng coi kỹ lại

https://thuviensach.vn

đốc kiếm thì thấy vết tay cầm rất rõ, đủ tỏ đây là một thanh kiếm cũ ít ra đến mười mấy năm, chứ không phải là kiếm mới đánh.

Triệu Tử Nguyên không nhịn được hỏi:

- Vừa rồi chưởng quỹ bảo thanh kiếm này mới đánh tháng trước e rằng không đúng! Theo nhận xét của tại hạ thì nhất quyết không phải là kiếm mới.

Chưởng quỹ biến sắc đáp:

- Bất luận kiếm mới hay kiếm cũ lão hủ cũng định bán năm trăm lạng. Còn mua hay không còn tùy ở nơi khách quan...

Triệu Tử Nguyên cứng họng không tiện hỏi nữa. Chàng nói:

- Xin lỗi chưởng quỹ. Tại hạ không mua nổi với giá này. Chưởng quỹ đánh cho một thanh mới.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Trong Tiệm Sắt Quần Hùng Mãi Kiếm

Chưởng quỹ thấy câu chuyện không thành vội nói:

- Khách quan không nên nóng giận. Tiểu lão mở tiệm, trong sự mua bán có khi phải nói sai một chút. Khách quan là người am hiểu, tiểu lão xin nói thật: thanh kiếm này quả không phải mới đánh mà cũng không phải do tệ điếm chế tạo...

Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Câu chuyện đầu đuôi về thanh kiếm này là tháng trước đây có một tráng sĩ đứng tuổi từ kinh thành lưu lạc đến bản trấn hết cả tiền lộ phí, không lấy gì trả tiền ăn tiền trọ liền đem thanh bảo kiếm tùy thân cầm lấy ít bạc trang trải và nói sau một tháng sẽ đến chuộc...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Người ta cầm thanh kiếm này bao nhiêu tiền?

Chưởng quỹ đáp:

- Hai chục lạng bạc.

Triệu Tử Nguyên nổi giận hỏi:

- Người ta cầm có hai chục lạng bạc mà bây giờ lão đòi đến năm trăm lạng thì ra trong một tháng lấy gấp hai chục lần vốn. Phải chăng lão coi nó là một thứ hàng hóa kỳ trân?

Chưởng quỹ thủng thẳng đáp:

- Khách quan nói phải đó. Tiểu lão coi nó là một món hàng rất báu mới định giá tiền như vậy.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão nói lý do được không?

Chưởng quỹ đáp:

https://thuviensach.vn

- Chiều hôm kia có hai hán tử ăn mặc kỳ dị đến tệ điếm đánh khí giới, họ ngẫu nhiên ngó thấy thanh kiếm này, một người mừng quá liền đòi mua bằng giá năm trăm lượng nhưng khi sờ túi thì không đủ số bạc này. Người kia dường như có ý định cưỡng đoạt nhưng bị đồng bọn ngăn lại, cảnh cáo là y không được gây sự làm kinh động đến nhân vật võ lâm...

Triệu Tử Nguyên trong lòng rất lấy làm kỳ, ngấm ngầm phỏng đoán về hai hán tử ăn mặc kỳ dị.

Lại nghe chưởng quỹ nói tiếp:

- Hai người đó lúc ấy liền quyết định sau hai ngày sẽ trở lại đem đủ tiền mua thanh kiếm này, nhưng tới bây giờ vẫn chưa thấy đến. Trong hai bữa nay, khách quan là người đầu tiên vào tệ điếm đánh kiếm. Tiểu lão biết thanh kiếm này không phải vật tầm thường mới ra giá năm trăm lượng. Tiểu lão bất cứ ai trả được giá là bán. Khách quan bảo như thế có hợp lý không?

Triệu Tử Nguyên trong lòng nảy ra cảm giác chán ghét, nhưng nghĩ đến đối phương là nhà buôn ở chốn quê mùa chỉ biết vụ lợi chứ không trọng điều tín nghĩa, và lại chàng không phải là chủ nhân thanh kiếm nên không tiện can thiệp.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chủ nhân thanh kiếm này hẹn bao giờ đến chuộc?

Chưởng quỹ đáp:

- Y hẹn trong một tháng. Bữa nay là ngày cuối cùng.

Đột nhiên trên đường phố có tiếng vó ngựa dồn dập mỗi lúc một gần. Hai tên kỵ sĩ dừng ngựa trước cửa tiệm.

Chưởng quỹ đột nhiên biến sắc, cất tiếng run run nói:

- Bọn họ... đã đến đó... Xin lỗi khách quan, tiểu lão không thể bán thanh kiếm này cho khách quan được.

Lão vươn tay ra muốn lấy thanh bảo kiếm trong tay Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên không hiểu vô tình hay hữu ý rụt tay về. Chưởng quỹ chụp vào quãng không. Bất giác trán toát mồ hôi.

Hai tên kỵ sĩ nhảy xuống ngựa cất bước tiến vào. Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn xem thấy người mới đến xõa tóc, cánh ăn mặc quả nhiên rất cổ quái.

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng trông mặt hơi quen.

Hai người bước vào cửa tiệm thấy một chàng thiếu niên đứng đó tay cầm thanh bảo kiếm. Còn chủ tiệm không ngớt xoa tay ra chiều cấp bách. Chúng liền hiểu rõ vụ này là thế nào.

Hán tử mé hữu chưa nhìn rõ mặt Triệu Tử Nguyên đập tay xuống bàn quầy làm vỡ một miếng. Hắn lớn tiếng la:

- Chưởng quỹ! Lão định đóng cửa tiệm hay sao mà dám ăn lời đem bảo kiếm bán cho người khác? Lão gia nổi nóng thì tiệm của lão phải tan tành.

Hắn lớn tiếng thóa mạ. Mà hán tử không nói sõi nghe rất khó nghe.

Chưởng quỹ sợ quá, sắc mặt xanh lè, lúc trắng bợt, nhìn hai người xá dài, hồi lâu không nói nên lời.

Hán tử khác thân hình bé nhỏ gầy nhom lên tiếng:

- Ngươi làm gì mà nóng thế? Để ta xử trí vụ này cho.

Gã quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu ca! Chúng ta...

Đột nhiên gã dừng lại vì nhìn rõ mặt Triệu Tử Nguyên, gã sửng sốt dừng lại không nói nữa. Triệu Tử Nguyên tươi cười hỏi:

- Noãn Thỏ! Hồng Thỏ! Chúng ta lâu nay không được gặp nhau.

Hai hán tử ăn mặc kỳ dị này đã chạm trán với Triệu Tử Nguyên rồi. Chúng là Noãn Thỏ và Hồng Thỏ người Thổ ở miền Tái Bắc tới đây.

Hồng Thỏ trỏ tray vào mặt Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi... sao lại cũng đến đây?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đang muốn hỏi hai vị câu này. Hôm ấy tại hạ vô tình nghe được câu chuyện giữa hai vị và biết các vị ở ngoài Trường Thành vào đây.

Hồng Thỏ lại quát lên:

- Câm miệng đi!

Triệu Tử Nguyên vẫn bình tĩnh nói:

- Coi bộ hai vị dường như lén lút vào trong quan ải. Các vị đã không muốn tại hạ nói nữa thì tại hạ bỏ đi là xong.

Hồng Thỏ sa sầm nét mặt tựa hồ muốn nổi nóng. Noãn Thỏ vội đưa mắt ra hiệu cho bạn rồi thò tay vào bọc lấy ra gói bạc rất trầm trọng rồi đặt lên

https://thuviensach.vn

mặt quầy nói:

- Chưởng quỹ. Đây là năm trăm lạng bạc. Lão lấy kiếm giao cho bọn ta.

Chưởng quỹ trợn mắt lên ngó đống bạc trắng ngần lại sờ đầu sờ tai nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Xin khách quan vui lòng nhường nhịn một chút. Tỏ tình hai vị này hẹn mua từ trước.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đã thế thì lão cầm lấy thanh kiếm này. Bảo kiếm tuy là vật khó tìm, nhưng tại hạ vẫn không muốn chiếm làm của mình.

Chưởng quỹ mừng quá nói:

- Khách quan quả là người mau mắn. Tiểu lão xin cảm ơn.

Lão tiến lại định lấy kiếm, không ngờ lão hết sức lôi mà thanh kiếm vẫn nằm trong lòng bàn tay Triệu Tử Nguyên không sao kéo ra được. Chưởng quỹ đổ mồ hôi hỏi:

- Khách quan còn muốn đùa cợt tiểu lão ư?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Tại hạ thì chẳng có chuyện gì, chỉ sợ chủ nhân thanh kiếm này không chịu.

Hai hán tử kia sa sầm nét mặt. Chưởng quỹ ấp úng hỏi:

- Chủ nhân thanh kiếm này ư? Y...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Bữa nay cũng là ngày tối hậu chủ nhân đến chuộc kiếm. Kỳ hạn chưa hết, sao lão đã tham lam tiền tài tự ý đem bán cho người khác?

Chưởng quỹ không biết nói sao. Hồng Thỏ cười nhạt lên tiếng:

- Chưởng quỹ bán kiếm, chúng ta đến mua. Thằng lỏi này... sao lại xen vào cản trở? Ngươi không muốn sống nữa chăng?

Hai hán tử ăn mặc kỳ dị láo liên cặp mắt cùng vung chưởng nhằm Triệu Tử Nguyên đánh tới.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy chưởng lực của đối phương nặng như núi.

Chưởng phong chưa tới nơi đã cảm thấy một luồng chân lực nội gia đè ép ghê gớm khiến chàng ngấm ngầm kinh hãi. Hiển nhiên công lực của

https://thuviensach.vn

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ hùng hậu phi thường. Triệu Tử Nguyên vung tay trái phóng ba chưởng đón đỡ mà phải lùi ba bước.

Chàng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm:

- "Võ công của hai người này cao thâm chẳng kém gì quái nhân Địch Nhất Phi ở miền Đại Mạc. Võ công của chúng dường như cùng lộ số với Địch Nhất Phi. Bọn chúng tất còn có sư trưởng. Cứ tình hình này thì trong vùng Đại Mạc còn có một tay cao thủ tuyệt đại mà mình chưa biết tên."

Chàng càng nghĩ càng kinh hãi. Bóng chưởng tới tấp chàng đã đón đỡ bảy chiêu mà cứ phải lùi hoài cho đến chân tường. Triệu Tử Nguyên hết đất lùi, tay phải chàng cầm kiếm tiện tay đẩy ra. Bỗng nghe đánh véo một tiếng. Kiếm quang mù trời. Một luồng sát khí xô ra.

Triệu Tử Nguyên vì định bảo vệ mình mà vô tình đã sử chiêu "Hạ Tân Phong Hàn". Kiếm thế nhanh như điện chớp, vỗ như sấm sét khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Hai hán tử ăn mặc kỳ dị cả kinh thất sắc. Noãn Thỏ lớn tiếng hô:

- Hồng Thỏ! "Đẩu Chuyển Tham Hoành"!

Gã vừa hô vừa vọt người lên không phóng song chưởng đánh xuống. Đồng thời Hồng Thỏ cũng nhảy lên lưng chừng hai người lướt qua bên nhau, thân hình cong lại như đường cánh cung. Một tả một hữu thành thế giáp công.

Triệu Tử Nguyên không ngờ mình đã sử "Phù Phong Kiếm Thức" và hai người đối phương chẳng những không lui mà còn phóng chưởng tấn công. Chàng biết Noãn Thỏ, Hồng Thỏ phối hợp ra chiêu "Đẩu Chuyển Tham Hoành" là một chưởng pháp tuyệt đỉnh. Ngày trước quái khách Địch Nhất Phi ở Thái Chiêu bảo đã đối phó với Giác Hải thần tăng ở chùa Thiếu Lâm bằng chiêu này. Bây giờ hai tay cao thủ phối hợp, dĩ nhiên khí thế còn ghê gớm hơn.

Chỉ trong khoảnh khắc, Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đã đánh ra mười mấy chưởng.

Triệu Tử Nguyên cũng quyết đoán ngay. Chàng biến đổi kiếm chiêu đâm ra ba kiếm. Những tiếng u ú rít lên khủng khiếp. Kiếm quang lóe ra thu lại, Triệu Tử Nguyên bước qua bên phải mấy bước đứng ở giữa cửa lớn.

https://thuviensach.vn

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đồng thời hạ xuống. Vạt áo chúng bị mũi kiếm quét rách một vệt. Noãn Thỏ lạnh lùng hô:

- Hảo kiếm pháp!

Hồng Thỏ mặt lạnh như băng, liếc nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Gã... gã bị chúng ta tả hữu giáp kích mà không việc gì ư?

Noãn Thỏ đáp:

- Chẳng hiểu gã có việc gì không. Mình chưa từng nghe ai nói đã bị chúng ta thi triển chiêu "Đẩu Chuyển Tham Hoành" mà được vô sự.

Gã vừa dứt lời, người Triệu Tử Nguyên lảo đảo rồi miệng phun máu ra như tên bắn.

Chưởng quỹ sợ tái mặt, cất tiếng run run:

- Tam vị... anh hùng! Xin các vị ra ngoài...

Lão dứt lời, người đã ẩn vào quầy không dám thò đầu ra.

Hồng Thỏ bật tiếng cười âm thầm nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã biết rõ điều bí mật của chúng ta lại sính cường can thiệp vào việc người. Bữa nay đừng hòng sống mà dời khỏi nơi đây.

Triệu Tử Nguyên vừa vận khí điều tức vừa thủng thẳng hỏi:

- Bọn ngươi hai người đã dễ làm gì được ta?

Hồng Thỏ chưa kịp đáp thì ngoài cửa đã có tiếng người lên tiếng:

- Tiểu ca đây nói phải đó. Tuy y bị chút nội thương, nhưng kiếm thuật thông thần thì hai tên Thát Đát các ngươi không sát hại nổi y đâu!

Giọng nói trầm trầm mà rõ ràng lọt vào tai mọi người. Bóng người lấp loáng lướt qua bên mình Triệu Tử Nguyên tiến vào. Nhãn lực tinh nhuệ như Noãn Thỏ, Hồng Thỏ chưa nhìn rõ bóng người mà người đó đã đứng sừng sững trong cửa tiệm. Cử chỉ và thái độ của y rất ung dung tựa hồ như đứng trong tiệm từ trước.

Người này vào lối trung niên, võ phục gọn gàng, thái độ ngang tàng, đứng sững như pho tượng sắt giữa ba người.

Hồng Thỏ nhìn rõ người đó rồi, mặt lộ vẻ vui mừng cất tiếng hô:

- Địch đại ca! Đại ca đến vừa gặp dịp.

Hán tử trung niên trầm giọng hỏi:

- Ai là Địch đại ca của ngươi?

https://thuviensach.vn

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ nghe hỏi câu này đều ra chiều sửng sốt. Hồng Thỏ không hiểu hỏi:

- Địch đại ca! Đại ca không nhận ra bọn tiểu đệ ư? Tiểu đệ là Hồng Thỏ.

Y là Noãn Thỏ. Chẳng lẽ đại ca...

Hán tử trung niên lạnh lùng ngắt lời:

- Thỏ sống thỏ chết gì gì ta cũng không biết. Các ngươi nói trăng nói cuội rồi cứ giằng co hoài thì vụ này cho đến bao giờ kết thúc?

Noãn Thỏ vẻ mặt âm trầm bất định hỏi:

- Thế thì đại ca...

Hán tử trung niên ngắt lời:

- Ta là chủ nhân thanh bảo kiếm này. Bữa nay đến đây chuộc về. Sao các ngươi không cút đi, còn đứng đây làm gì?

Noãn Thỏ và Hồng Thỏ ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu không nói gì. Hồng Thỏ còn muốn tranh luận, nhưng Noãn Thỏ xua tay một cái, rút lui trước. Hồng Thỏ ngần ngừ một chút, hằn học giậm chân mấy cái rồi cũng lật đật đi theo Noãn Thỏ.

Hán tử trung niên từ từ quay lại Triệu Tử Nguyên chạm mặt hắn, phát giác ra mặt xám như tro tàn, trơ như gỗ. Hiển nhiên hắn mang mặt nạ.

Triệu Tử Nguyên cười nhạt nói:

- Địch Nhất Phi! Địch Nhất Phi! Tuy các hạ ăn mặc y phục của người Hán và đeo mặt nạ, nhưng thanh âm của các hạ khác hẳn người thường thì còn bưng mắt tại hạ làm sao được?

Hán tử nọ nhìn Triệu Tử Nguyên một lúc rồi nói:

- Tiểu ca kiếm thuật thông thần, khiến ta rất khâm phục.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các hạ quá khen mà thôi.

Hán tử khôi ngô lấy trong túi ra hai thoi bạc nghiêng đầu nói:

- Này chưởng quỹ! Hai chục lạng bạc đây và cả năm trăm lạng của hai tên Thát Đát để lại đều dùng vào việc chuộc bảo kiếm của ta được không?

Chưởng quỹ từ dưới gầm quầy bò ra đứng dậy, nhìn hán tử trung niên từ đầu xuống chân hồi lâu ấp ứng đáp:

https://thuviensach.vn

- Nhưng quí khách... dường như... dường như không phải là người... đem kiếm đến đây cầm vào tháng trước...

Hán tử trung niên đảo cặp mắt hung dữ nhìn chưởng quỹ. Chưởng quỹ run lên không nói được nữa.

Hán tử trung niên lạnh lùng hỏi:

- Chưởng quỹ hoa mắt rồi. Ta không phải là chủ nhân của thanh kiếm thì ai mới là chủ nhân?

Chưởng quỹ không dám đụng vào thị tuyến của đối phương nữa miệng lắp bắp:

- Dạ dạ! Vừa rồi tiểu lão không trông rõ... thanh kiếm này quả là của quí khách. Nhưng bảo kiếm hiện ở trong tay tiểu khách quan. Xin quí khách tự tiện cầm lấy.

Hán tử trung niên quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên:

- Tiểu ca tính sao đây?

Triệu Tử Nguyên sinh lòng nghi hoặc nhưng không lộ ra ngoài mặt. Chàng đáp:

- Bảo kiếm đó của các hạ thì nên trả về cho các hạ.

Chàng liền đưa bảo kiếm cho hán tử trung niên. Hán tử cả mừng nói:

- Tiểu ca quả là người mau lẹ. Nếu thanh kiếm này không có mối quan hệ trọng đại thì ta đã tặng cho tiểu ca rồi...

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Các hạ biết rõ lai lịch thanh kiếm này ư?

Hán tử trung niên đáp:

- Theo chỗ ta biết thì thanh kiếm này tên gọi là “Thanh Tê” do một tay thợ khéo về tiền triều đúc nên. Quả là thanh thần kiếm chém bể ngọc tan vàng.

Nguyên trước do Trung Châu Nhất Kiếm Kiều Như San cất giữ. Kiều Như San chết rồi liền bị thất lạc. Sau ta ở thành Bắc Kinh vô tình mua được.

Hắn nói mấy câu sau ra chiều miễn cưỡng. Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng biết hắn dối trá nhưng chỉ cười thầm chứ không nói ra.

Hán tử trung niên lại nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Trên chốn giang hồ còn đồn đại cây Thanh Tê thần kiếm này là vật bất tường. Ai giữ nó đều bị chết đột ngột. Cả cố chủ nhân là Kiều Như San cũng vậy.

Hắn bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ đâm chết dưới thuyền trong Thúy Hồ. Vì thế mà ta không muốn tặng cho tiểu ca.

Triệu Tử Nguyên khác nào bị trọng vật đánh vào người. Chàng chấn động tâm thần. Trong lúc đầu óc chàng luẩn quẩn mấy tên "Kiều Như San", "Tạ Kim Ấn" nên những câu nói sau không lọt vào tai chàng.

Hán tử trung niên không để ý đến Triệu Tử Nguyên biến đổi sắc mặt. Hắn ngỏ lời từ biệt rồi cầm bảo kiếm rảo bước ra đi. Hán tử vừa ra khỏi cửa trên môi lộ ra một nụ cười thần bí.

Triệu Tử Nguyên gọi:

- Chưởng quỹ!

Chàng quay đầu nhìn lại mới phát giác ra lão chưởng quỹ không còn vẻ gì là già lụ khụ nữa.

Dường như lão cảnh giác, vội còng lưng khôi phục lại thái độ lụ khụ. Hắn lẳng lặng một chút rồi bảo:

- Khách quan có điều chi dạy bảo?

Triệu Tử Nguyên giả vờ như không có chuyện gì đáp:

- Tại hạ cũng đi thôi.

Đoạn chàng trở gót rảo bước dời khỏi tiệm thợ rèn. Chàng tự hỏi:

- "Lão chủ tiệm này là nhân vật thế nào? Nếu lão không vô tình để lộ sơ hở thì ta cũng bị bưng mắt..."

Chàng lại nghĩ thầm:

- "Hán tử trung niên kia đúng là Địch Nhất Phi không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng lão chưởng quỹ là ai? Tại sao lão phải làm bộ như vậy?"

Chàng nghĩ đến vỡ óc cũng không tìm ra được đáp án, đành tạm thời gác lại, rẽ qua đường ngang tiến vào một tửu lâu ở phía đối diện. Tửu lâu này không rộng mấy, chỉ kê được năm, sáu cái bàn vuông nhỏ. Triệu Tử Nguyên vào ngồi xuống bên bàn ở góc nhà, kêu tiểu nhị lấy rượu.

Tiểu nhị bưng rượu thịt vào. Rèm cửa vén lên, lại ba người nữa đến. Triệu Tử Nguyên ngoảnh đầu trông ra thấy người đi trước là một lão già lối

https://thuviensach.vn

năm mươi tuổi. Hai hàng lông mày đi chênh chếch lên. Đường đường mặt vuông chữ "Quốc" oai phong lẫm liệt, phong độ rất cao ngạo. Y phục lão này bất quá là tấm trường bào thông thường, nhưng đầy vẻ lịch sự, dù là người mặc áo gấm, khí phách cũng không thể bì kịp.

Triệu Tử Nguyên vừa trông qua một cái đã nhận ra lão không phải là nhân vật tầm thường. Lòng chàng không khỏi xúc động tự hỏi:

- "Nhân vật này thân phận cực cao, oai vệ hơn đời, sao lại vào tửu điếm này để uống rượu?"

Phía sau lão già là hai tráng hán, thái độ rất kính cẩn. Triệu Tử Nguyên thấy thái độ của hai hán tử càng cho là mình đoán trúng.

Ba người vào ghế ngồi. Điếm tiểu nhị lại nghinh tiếp. Hán tử mé hữu cầm thực đơn chấm luôn mười mấy món ăn và đều là những món trân quí sang trọng.

Bỗng lão già xua tay cản lại khẽ nói:

- Năm ngoái trời làm đại hạn. Đất Quan Đông mất mùa. Trăm họ sống trong cảnh nghèo khổ mà chúng ta xa xỉ thế này không tiện.

Hán tử dạ một tiếng rồi bớt đi chỉ mấy món thường.

Lão già mỉm cười nói:

- Gọi thêm một hồ rượu cũng được, uống một chút cho ấm bụng, nhưng không nên uống nhiều để lỡ việc.

Hai tên trang hán lại dạ một tiếng.

Điếm tiểu nhị chờ bọn này ăn uống xong rồi vội thu dọn đi.

Hán tử mé hữu hạ thấp giọng xuống nói:

- Sáng hôm nay Trương thái thú ở Hàng Dương báo tin mấy bữa rày trên đường nhộn nhạo lắm, bọn đạo tặc là chưa đáng kể, theo tin mật báo thì Thổ Man Khả Hàn phái mấy tên Thát Đát võ công cao cường, mưu đồ bất lợi cho Thủ phụ.

Nếu tin mật báo đúng sự thực thì Thủ phụ cần phải để ý đề phòng.

Lão già hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.

Tráng hán lại nói tiếp:

- Chuyến này Thủ phụ đi hành quân đến biên ải, may mà dọc đường chưa xảy ra chuyện gì, song mấy cao thủ ngoài quan ải mà biết hành tung

https://thuviensach.vn

Thủ phụ thì nguy hiểm vô cùng. Theo ý tiểu tướng chi bằng chúng ta quay về, theo đường Hoa Âm trở lại Kinh sư nên chăng?

Lão già lạnh lùng hỏi:

- Trác Thanh! Ngươi là mãnh tướng của triều đình mà sao nhát thế?

Tráng hán bẽn lẽn đáp:

- Cái mạng của tiểu tướng chẳng có gì đáng tiếc, nhưng tấm thân của Thủ phụ quan hệ đến sự yên nguy của quốc gia...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Cuộc Âm Mưu Sát Hại Trung Lương

Lão già lắc đầu gạt đi:

- Ý ta đã quyết, ngươi đừng nói nhiều.

Lúc này trong tửu điếm lại có tiếng bước chân vang lên. Hai người song song tiến vào. Lão già và tráng hán đều cảnh giác dừng lại không nói nữa.

Câu chuyện giữa lào già và tráng hán tuy nói rất nhỏ, nhưng Triệu Tử Nguyên chú ý lắng tai nên đã nghe rõ từng chữ một. Chàng xúc động tự nhủ:

- "Trương thủ phụ ư? Té ra lão nhân gia là Trương Cư Chính làm Thủ phụ tại triều.

Thảo nào phong độ siêu quần xuất chúng."

Chàng không nhịn được liếc mắt nhìn lão già thêm mấy lần. Giữa lúc ấy lão già đột nhiên giương mắt ngó lên về phía Triệu Tử Nguyên. Bốn mắt đụng nhau.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy đối phương mắt sáng như đuốc, chàng không tự chủ được phải dời thị tuyến ra chỗ khác. Hán tử tên gọi Trác Thanh khẽ hô:

- Thủ phụ! Tấm thân của Thủ phụ là thân ngàn vàng...

Lão già khẽ quát:

- Câm miệng đi!

Trác Thanh đành im tiếng. Lão già lại đảo mắt nhìn đến hai người mới tới.

Triệu Tử Nguyên bất giác ngó theo thị tuyến của lão thì thấy hai người ăn mặc kỳ dị. Chính là Noãn Thỏ và Hồng Thỏ mà chàng vừa gặp lại ở lò rèn.

https://thuviensach.vn

Lão già hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Ở chốn hàng quán đông người này, ngươi phải tránh né thận trọng, đừng kêu lão phu bằng "Thủ phụ" được không? Ngươi thử coi xem bọn đó là ai?

Trác Thanh cùng hán tử kia đảo mắt ngó thấy bọn Noãn Thỏ, Hồng Thỏ xõa tóc, ăn mặc kỳ dị. Trác Thanh biến sắc đáp:

- Họ đến rồi! Hai tên Thát Đát này nhất định ở ngoài quan ải vào. Để tiểu tướng ra hỏi chúng...

Hắn đứng dậy toan cất bước đi về phía Noãn Thỏ và Hồng Thỏ, lão già vội kéo hắn lại nói:

- Trác Thanh! Không được vọng động.

Trác Thanh đầy vẻ phẫn nộ đáp:

- Bọn Thát Đát dám đường hoàng theo dõi chúng ta. Nếu không cho chúng một bài học chúng sẽ tưởng ở Trung Nguyên không có ai...

Lão già lắc đầu ngắt lời:

- Chính vì chúng dám xuất hiện ở đây nên lão phu nhất quyết chúng có chỗ ỷ mình. Người cần phải nhẫn nại để chờ xem hành động của chúng ra sao?

Trác Thanh trợn mắt lên nhìn Noãn Thỏ, Hồng Thỏ rồi lại ngồi xuống.

Bỗng nghe Hồng Thỏ ở trong góc nhà buông tiếng cười lạt hỏi:

- Noãn Thỏ! Trong quán rượu này bầu không khí ra chiều khác lạ, dường như có kẻ coi bọn ta không vào đâu.

Noãn Thỏ đáp:

- Đó là bọn muốn chầu Diêm Vương, ngươi so bì với họ làm chi? Ha ha...

Hắn vừa cười vừa đập tay xuống bàn. Mấy cái chung hất tung lên, rớt xuống cắm vào mặt bàn đến hơn tấc.

Trác Thanh và hán tử kia nhìn nhau kinh hãi. Trác Thanh tái mặt khẽ nói:

- Hai tên Thát Đát này hiển nhiên võ công phi thường. Chắc chúng là người của Thổ Man Khả Hàn phái vào trong quan ải mưu đồ bất lợi cho Thủ phụ. Tiểu tướng đến thông tư cho Chương thái thú để ý phái một toán thị vệ tới đây, đặng khỏi lỡ việc.

https://thuviensach.vn

Lão già đáp:

- Ngươi bất tất phải đa sự. Theo nhận xét của lão phu thì chúng phô trương thân thủ là có chỗ dụng ý. Nếu không chúng đã hạ thủ rồi.

Trác Thanh không dám nói nữa. Lão già lại bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Lão nói rồi đứng dậy cất bước đi trước. Trác Thanh và hán tử kia lập tức theo sau, vén rèm ra khỏi điếm.

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đưa mắt cho nhau rồi cất bước đi theo. Lúc chúng bước qua mặt Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn chàng một cái.

Triệu Tử Nguyên động tâm bụng bảo dạ:

- "Trương thủ phụ nói đúng. Nếu Noãn Thỏ, Hồng Thỏ muốn đâm Thủ phụ thì sao lại phô trương võ công. Chúng đã cố ý khiến cho người ta lưu tâm đến mình là có chuyện ngoắt ngoéo. Ta phải đi theo để coi cứu cánh..."

Nghĩ tới đây, chàng lật đật trả tiền hàng, ra khỏi tửu quán. Chàng thấy lão già Trương Cư Chính đã cùng hai đại hán nhảy lên ngựa đi về phía đầu đường.

Noãn Thỏ và Hồng Thỏ thấy ngựa lao đi rất mau, bụi cát tung lên mờ mịt.

Chúng làm như không cần đuổi theo. Lát sau chúng mới lên ngựa cho chạy về phía trái ngược.

Triệu Tử Nguyên đoán là Noãn Thỏ, Hồng Thỏ muốn truy tung Trương Cư Chính, nhưng thấy một đằng đi về phía đông, một đằng chạy qua mé tây, không khỏi lấy làm kỳ. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi lật đật chạy theo về phía bọn Noãn Thỏ, Hồng Thỏ. Chàng thấy bọn Hồng Thỏ đã chạy một quãng xa, không thể e dè người qua đường kinh dị phải thi triển khinh công đuổi theo.

Chàng ra khỏi trấn tập thì trời đã gần tối.

Trong đêm tịch mịch, chàng phảng phất nghe tiếng vó ngựa. Kiệu mã tuy chạy nhanh nhưng Triệu Tử Nguyên cũng không chịu kém, thủy chung vẫn giữ quãng cách chừng vài trượng.

Đôi ngựa chạy chừng một giờ đột nhiên dừng lại trước bức tường đá. Noãn Thỏ và Hồng Thỏ xuống ngựa, đẩy cửa đi vào.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên theo sau, đảo mắt nhìn quanh, thấy tòa trang viện này ở giữa nơi hoang dã, xung quanh là rừng cây rậm rạp. Bóng đêm tối mờ, gió tây hiu hắt. Triệu Tử Nguyên nhìn tòa đình viện to lớn và cổ kính này có vẻ âm thầm lạnh lẽo khiến người ta phải kinh hãi.

Chàng tự nghĩ:

- "Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Ta đã theo chúng đến đây, đành mạo hiểm để coi cứu cánh."

Chàng chấn động hai tay như con chim khổng lồ vượt qua bức tường cao, hạ mình xuống khu đình viện rộng lớn.

Chân vừa chấm đất, Triệu Tử Nguyên lập tức chuồn vào bụi hoa rậm rạp. Chàng nhìn qua kẽ lá, chợt ngó thấy bộ mặt của Yên Định Viễn. Bất giác chàng hít một hơi khí lạnh.

Yên Định Viễn hỏi ngay:

- Có được tin tức gì không?

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ song song đứng trước mặt Yên Định Viễn. Noãn Thỏ đáp:

- Đối tượng đã lọt vào trong vòng giám thị của bọn thủ hạ. Vừa rồi anh em tại hạ chạm trán Trương Cư Chính trong tửu quán ngoài trấn tập. Nhất định đêm nay lão ở trong phủ đệ Chương thái thú tại Hành Dương.

Hồng Thỏ nói theo:

- Bọn tại hạ thám thính được chuyến này Trương Cư Chính đi tuần du miền biên thùy có một tên cao thủ võ lâm kề cận để hộ vệ cho lão. Bọn tại hạ không dám hành động mạo muối, nên quyết định mời lão nhân gia xuất hiện.

Yên Định Viễn chau mày hỏi:

- Tay cao thủ võ lâm đó là ai?

Hồng Thỏ đáp:

- Y là Thẩm Trị Chương, Trang chúa Bạch Thạch sơn trang ở Sơn Tây.

Thẩm trang chúa tuy võ công chẳng lấy gì làm cao cường cho lắm nhưng hắn suốt đời khẳng khái làm việc, có địa vị rất lớn trong võ lâm. Hắn đi theo Trương Cư Chính thì sự việc không phải giản dị, e rằng còn có nhiều cao thủ ở Trung Nguyên ngấm ngầm hộ vệ cho lão Trương.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ngươi đoán đúng đó. Thẩm trang chúa quả có thể hiệu triệu được nhiều cao thủ giang hồ bảo vệ cho Trương Cư Chính.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Thẩm trang chúa ở Bạch Thạch sơn trang mà chúng đề cập tới phải chăng là phụ thân của Thẩm Hoán Thanh, bạn gái của Cố Thiên Võ? Trương thủ phụ đã có Thẩm trang chúa ra mặt hộ vệ trách nào Noãn Thỏ, Hồng Thỏ không dám bạo động."

Yên Định Viễn lại hỏi:

- Món vàng thù lao cho Chức Nghiệp Kiếm Thủ ngươi có đem theo không?

Noãn Thỏ, Hồng Thỏ chưa kịp đáp trả lời bỗng nghe thanh âm ồm ồm cất lên:

- Có đem đây, xin Yên bảo chúa coi lại.

Một hán tử thô hào từ trong viện tối đen đi ra. Dưới ánh trăng lờ mờ, Triệu Tử Nguyên nhìn rõ là quái khách Địch Nhất Phi ở Mạc Bắc.

Tay hắn cầm trường kiếm đi tới còn cách ba bước thì dừng lại, lát sau trên đường đá ngoằn ngoèo có bốn võ hán võ phục lục tục đi tới khiêng hai cái rương sắt rất trầm trọng. Địch Nhất Phí nói:

- Thanh kiếm này kêu bằng "Thanh Tê thần kiếm" do người thợ nổi tiếng ở tiền triều là Khoái Tử Sở đúc nên. Đêm nay Địch mỗ mới mua được ở lò rèn, xin tặng Yên bảo chúa.

Hắn nói rồi từ từ dâng thanh trường kiếm.

Yên Định Viễn đón lấy bảo kiếm nhìn kỹ hồi lâu, động dung nói:

- Quả là cây Thanh Tê thần kiếm. Chủ nhân ngày trước của nó là Trung Châu Nhất Kiếm Kiều Như San. Kiều Như San bị Tạ Kim Ấn sát hại rồi thất lạc trên chốn giang hồ, sao lại lọt vào tay ngươi?

Địch Nhất Phi không đáp, trỏ vào hai rương sắt nói:

- Trong rương sắt đựng hai vạn năm ngàn lượng bạc và cả cây Thanh Tê thần kiếm này, xin Yên bảo chúa thu cất. Sau khi thành sự bọn tại hạ sẽ dâng đủ số bạc.

Yên Định Viễn đảo mắt nhìn hai cái rương sắt đáp:

https://thuviensach.vn

- Bảo kiếm và tiền bạc lão phu hãy thu cất. Việc này đêm nay tất làm xong mà không cần lão phu phải tự mình động thủ...

Địch Nhất Phi ngơ ngác hỏi:

- Bảo chúa... Bảo chúa không thân hành động thủ ư?

Yên Định Viễn khẽ gật đầu nói:

- Các vị hãy theo ta...

Lão cất bước đi trước dời khỏi hoa đình. Địch Nhất Phi và Noãn Thỏ, Hồng Thỏ ngần ngừ một chút rồi đi theo. Mấy người đi trên đường nhỏ quanh co tiến vào đại đường ở tiền viện.

Triệu Tử Nguyên chờ cho bốn hán tử võ phục khiêng rương sắt đi rồi tung mình rượt theo thì đột nhiên một bóng đen từ bụi hoa mé tả phía trước vọt ra.

Bốn đại hán khiêng rương sắt chưa nhìn rõ bỗng thấy hoa mắt. Một lão già lụ khụ cười hì hì đứng trước mặt. Lão hỏi:

- Chẳng lẽ bốn vị không nhận được lão phu?

Hán tử mé hữu sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ... các hạ là ai?

Lão già đáp:

- Bốn vị không nhận ra lão phu, nhưng lão phu đã nhận ra các vị.

Bốn hán tử đưa mắt ra hiệu cho nhau, đặt rương sắt xuống. Bốn bàn tay như bốn con độc xà vươn ra đánh vào người lão già. Chúng hạ thủ đột ngột định đánh một đòn cho lão chết ngay.

Lão già mỉm cười, không ai nhìn thấy lão thủ thế mà lão đã chuồn qua bóng chưởng ra ngoài. Lão ung dung hỏi:

- Các vị ở Thủy Bạc Lục Ốc đến đây. Phải chăng những vàng bạc châu báu này đều đưa từ Lục Ốc tới đây? Lão phu không hiểu tại sao chủ nhân Lục Ốc lại tài trợ Địch Nhất Phi để mua bọn Chức Nghiệp Kiếm Thủ mưu hại Trương thủ phụ.

Lão chưa dứt lời, bốn đại hán đều ra chiều kinh khủng nhảy xổ lại phóng chưởng giáp kích.

Triệu Tử Nguyên ẩn trong bóng tối thấy bốn đại hán thân thủ mau lẹ, chưởng lực hùng hậu mà đồng thời xuất thủ đánh lão già chẳng khác gì bầy

https://thuviensach.vn

ưng vồ thỏ. Ngờ đâu lão già đảo mắt nhìn chúng một cái rồi vung ngón tay điểm trên không. Bốn đại hán rú lên một tiếng lục đục té xuống.

Triệu Tử Nguyên trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Lão già này phải chăng là chưởng quỹ ở tiệm sắt? Ta hoài nghi lão quả nhiên đúng thật. Lão mình mang tuyệt kỹ mà giấu kín không để lộ ra, giả vờ làm ông già lụ khụ, ẩn tích vào chỗ thợ thuyền buôn bán. Nhưng không hiểu hành động của lão vì mục đích gì? Sao bây giờ đột nhiên lão xuất hiện ở chốn này?"

Lão chưởng quỹ chỉ cất tay một cái đã giải quyết xong bốn đại hán. Lão vội kéo bọn chúng vào trong bụi hoa rồi giấu hai cái rương sắt đi. Lão vừa ẩn mình xong thì dường như Yên Định Viễn đã phát giác. Hắn từ tiền viện quay lại đến trước thạch đình, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Trong bóng tối không có người đáp lại. Yên Định Viễn đảo mắt nhìn quanh tự nói một mình:

- Chẳng lẽ ta nghe lộn?

Lão từ từ cất bước tiến về phía trước. Đột nhiên lão nghiêng người phóng chưởng đánh vào bụi hoa, chỗ lão chưởng quỹ ẩn thân. Hoa lá rụng xuống lả tả.

Triệu Tử Nguyên than thầm:

- "Lão cáo già này tai mắt thật linh mẫn. Tâm tư càng thâm trầm!"

Yên Định Viễn phóng chưởng đánh ra, bụi hoa nổi gió ầm ầm. Mấy chục món ám khí rít lên tập kích Yên Định Viễn.

Mấy chục món ám khí đồng thời phát ra. Thủ pháp đã xảo diệu, kình lực lại cao thâm.

Yên Định Viễn bản lĩnh phi thường, tâm tư thận mật mà không kịp đề phòng, hắn thấy chưởng thế bị cản trở liền lạng người né tránh. Giữa lúc Yên Định Viễn né tránh. Một bóng đen nhảy vọt lên đầu tường rồi biến mất.

Triệu Tử Nguyên nhãn quang sắc bén, nhìn rõ bóng đen đúng là lão chưởng quỹ. Tay lão xách hai cái rương sắt rất trầm trọng. Hai cái rương

https://thuviensach.vn

này phải bốn người khiêng mà lão chỉ xách hai tay, vẫn chạy nhanh như bay. Thần lực và khinh công của lão thật khiến cho người ta phải lè lưỡi.

Yên Định Viễn quát:

- Đừng chạy nữa!

Lão tung mình vọt qua bức tường rồi không thấy bóng đâu nữa.

Bấy giờ Địch Nhất Phi và Noãn Thỏ, Hồng Thỏ mới nghe tiếng đuổi tới. Địch Nhất Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt liền hiểu ngay, nói:

- Có người trà trộn vào đây.

Yên Định Viễn chau mày đáp:

- Đúng thế! Người đó thân pháp mau lẹ phi thường, lão phu cản không kịp.

Địch Nhất Phi kinh hãi trợn mắt lên hỏi:

- Sao? Hắn là ai? Yên bảo chúa mà cũng không làm gì được hắn ư?

Yên Định Viễn ngửa mặt lên trầm ngâm hồi lâu không nói.

Lúc này Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đã lôi bốn hán tử bị điểm huyệt từ trong bụi hoa ra. Địch Nhất Phi lại biến sắc, trầm giọng hỏi:

- E rằng hai rương châu báu và tiền bạc cũng mất cả rồi? Phải chăng người kia đã lấy đem đi?

Yên Định Viễn gật đầu đáp:

- Lão phu đã nghĩ ra thân phận người đó. Tiền bạc bị hắn đem đi nhưng lão phu đã có kế hoạch.

Lão dừng lại một chút rồi hỏi:

- Ngươi có nghe ai nói đến Hương Xuyên Thánh Nữ bao giờ chưa?

Địch Nhất Phi sáng mắt lên đáp:

- Phải chăng mụ là con người thần bí vừa đẹp vừa giàu kinh thiên động địa trong võ lâm? Nếu Địch mỗ không nghe ai nói đến mụ chẳng hóa ra ếch nằm đáy giếng ư?

Yên Định Viễn nói:

- Hương Xuyên Thánh Nữ nhan sắc khuynh thành là ở trời cho bất tất phải nói đến, nhưng tài nguyên của mụ khiến cho người ta phải nghi ngờ. Theo chỗ lão phu biết thì trước kia mụ nghèo khổ không có bữa ăn mà sao nhất đán trở nên cự phú thế được?

https://thuviensach.vn

Địch Nhất Phi hỏi:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại mỗi người một khác. Người thì bảo mụ sinh trưởng vào một gia đình vương hầu cự phú, người lại nói là mụ tìm được bảo tàng...

Yên Định Viễn lắc đầu ngắt lời:

- Lời đồn thường thất thiệt. Tài nguyên của Hương Xuyên Thánh Nữ không phải thế đâu.

Noãn Thỏ đứng bên hỏi xen vào:

- Phải chăng Bảo chúa muốn nói người thừa cơ cướp đoạt hai rương châu báu đó có liên quan đến Hương Xuyên Thánh Nữ?

Yên Định Viễn gật đầu đáp:

- Vụ này dính líu đến nhiều người. Hơn nữa tiền bạc đó lại từ Thủy Bạc Lục Ốc mà ra, nên lão phu không thể quyết đoán một cách khinh suất. Bây giờ chúng ta hãy làm việc chính trước đã.

Bốn người rời khỏi hoa đình đi về phía tiền viện.

Triệu Tử Nguyên thở phào một cái, từ trong bụi hoa chui ra. Chàng chỉ lo hành tung bị bại lộ. May lúc này Yên Định Viễn có nhiều điều suy nghĩ phức tạp nên không khám phá ra hành tung của chàng. Triệu Tử Nguyên chân đi không chấm đất lướt tới tiền viện. Chàng vẳng nghe trong đại đường có tiếng người nói chuyện liền nhảy lên mái hiên, móc chân treo ngược, nín thở nhìn vào khe cửa sổ.

Trong nhà một cây hồng trúc lớn thắp sáng để trên kỷ. Bên kỷ, bọn Yên Định Viễn, Địch Nhất Phi và Noãn Thỏ, Hồng Thỏ ngồi cả ở đó. Địch Nhất Phi cất tiêng hỏi:

- Người mà Yên bảo chúa chờ đợi đã đến chưa?

Yên Định Viễn đáp:

- Đừng nóng nảy! Thế nào y cũng đến.

Rồi lão hỏi:

- Ngươi có biết chủ nhân tòa trang viện này là ai không?

Địch Nhất Phi đáp:

- Tòa viện này hoang phế đã lâu. Chủ cũ của nó phải chăng là Tư Mã Đạo Nguyên mà cả nhà đã bị Tạ Kim Ấn sát hại trên Thúy Hồ?

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn đáp:

- Tuy đúng vậy nhưng chưa hết sự thực.

Địch Nhất Phi ngạc nhiên hỏi:

- Bảo chúa nói vậy là nghĩa làm sao?

Yên Định Viễn dằn từng tiếng:

- Cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên mười tám người không phải đều chết hết.

Đêm hôm ấy Tạ Kim Ấn thủ cước không được linh lợi nên còn người sống sót.

Triệu Tử Nguyên ở ngoài cửa sổ nghe rõ không khỏi chấn động tâm thần.

Chàng nhớ tới Bạch bào nhân truyền thụ "Phù Phong kiếm pháp" cho mình tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên.

Địch Nhất Phi lộ vẻ không tin ngập ngừng hỏi:

- Tại hạ e rằng... không thể thế được!

Yên Định Viễn cười nhạt toan giải thích bỗng nghe tiếng võ ngựa lộp cộp lại có tiếng ngựa hí. Yên Định Viễn trầm giọng nói:

- Người thừa kế của Tư Mã Đạo Nguyên đã tới. Các ngươi chờ mà coi...

Vó ngựa dừng lại. Một người một ngựa xuất hiện trước cửa lớn trang viện.

Người đó xuống ngựa đi thẳng vào đại sảnh.

Triệu Tử Nguyên định thần nhìn kỹ thì người mới đến là thiếu niên Cố Thiên Võ mà chàng đã quen. Trái tim chàng đập loạn lên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chàng hô thầm:

- "Cố Thiên Võ ư? Người thừa kế của Tư Mã Đạo Nguyên sao lại là Cố Thiên Võ...? Vụ này khó tin quá..."

Cố Thiên Võ ngó thấy bốn người trong đại sảnh, dường như lộ vẻ ngạc nhiên trầm giọng hỏi:

- Gia phụ ở đâu?

Yên Định Viễn trầm giọng đáp:

- Cố Thiên Võ! Đáng lý lão phu phải kêu các hạ bằng Tư Mã Thiên Võ mới đúng. Các hạ giấu chân tính lại vào làm Ngân Y đội trưởng ở Thái

https://thuviensach.vn

Chiêu bảo lâu năm. Mới đây các hạ dời khỏi Thái Chiêu bảo lão phu mới điều tra ra gốc ngọn.

Chà chà! Gã tiểu tử họ Tư Mã kia! Công phu giữ bí mật của ngươi khá lắm!

Cố Thiên Võ biến sắc hỏi:

- Tại hạ chỉ hỏi gia phụ ở đâu?

Yên Định Viễn đáp:

- Lệnh tôn ư? Rồi ngươi sẽ biết ngay.

Cố Thiên Võ rút trong bọc ra một tờ giấy trắng mặt đầy chữ đen giơ lên nói:

- Đây là thư của gia phụ gởi cho tại hạ bảo tại hạ trở về ngôi nhà hoang phế này để hội diện. Phải chăng là lão đã bày đặt cạm bẫy này?

Yên Định Viễn đáp:

- Đúng thế!

Cố Thiên Võ biến sắc nói:

- Nếu vậy thì gia phụ chưa chắc đã còn sống ở thế gian. Lúc tại hạ nhận được phong thư này một cách đột ngột đã sinh dạ hoài nghi. Kết quả là dấn thân vào cạm bẫy của lão.

Gã đảo mắt nhìn lá thư hỏi:

- Nhưng bút tích trong thư hiển nhiên là của gia phụ. Điều này giải thích như thế nào?

Triệu Tử Nguyên không hiểu nghĩ thầm:

- "Nếu lúc sinh y mà chưa giáp mặt phụ thân thì sao lại nhận ra bút tích được? Vụ này khiến ta cũng đi vào chỗ hồ đồ..."

Lại nghe Yên Định Viễn đáp:

- Nếu thư này quả là bút tích của lệnh tôn thì cũng đúng lắm.

Cố Thiên Võ nói:

- Tại hạ đã coi bản gia huấn của chính tay gia phụ viết ra thì bút tích trong thư này hoàn toàn giống hệt.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Ai Là Người Thọc Gậy Bánh Xe?

Yên Định Viễn cười ruồi nói:

- Hay lắm! Lão phu cho ngươi biết cũng không sao. Lệnh tôn là Tư Mã Đạo Nguyên chưa chết, hiện giờ y bị lão phu giữ ở trong hắc lao tại Thái Chiêu bảo.

Triệu Tử Nguyên nghe nói lại ngó vẻ mặt giảo quyệt của Yên Định Viễn, bụng bảo dạ:

- "Câu này tuy khiến cho người ta phải kinh ngạc nhưng e rằng có sự man trá."

Cố Thiên Võ bị xúc động quá gầm lên:

- Lão thất phu! Hãy tiếp một chưởng của ta.

Chàng sấn lại phóng song chưởng đánh ra.

Trong cơn nóng giận mất đi sự bình tĩnh ngày thường, gã phát chiêu nội lực kém trước nhiều. Yên Định Viễn khẽ rung chưởng lên đón tiếp. Vèo một tiếng!

Một luồng kình lực kỳ dị xoáy lại khiến cho Tư Mã Thiên Võ chân bước loạng choạng, lùi lại nửa thước. Yên Định Viễn cười khẩy hỏi:

- Ngươi hãy đứng lại đã. Chẳng lẽ ngươi không muốn để phụ thân ngươi sống nữa ư?

Lão trợn cặp mắt lấp loáng lên nhìn Tư Mã Thiên Võ. Chàng không khỏi hoang mang từ từ buông tay xuống, ngập ngừng hỏi:

- Ngươi định đem gia phụ để uy hiếp ta chăng?

Yên Định Viễn lạnh lùng đáp:

- Ngươi khá thông minh đấy. Lão phu đem tính mạng của phụ thân ngươi bắt ngươi làm một việc...

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ không giấu nổi vẻ bi phẫn lộ ra ngoài mặt.

Yên Định Viễn dằn từng tiếng:

- Nếu ngươi muốn cho lão già của nhà ngươi còn sống trong hắc lao ở Thái Chiêu bảo thì hãy làm cho ổn thỏa công việc mà lão phu giao cho. Bằng không. Ha ha...! Ngươi sẽ biết hậu quả rất nghiêm trọng.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Lão muốn sao bây giờ?

Yên Định Viễn cất giọng trầm trầm đáp:

- Lão phu muốn đem tánh mạnh của người khác đánh đổi lấy tánh mạng phụ thân ngươi.

Tư Mã Thiên Võ nghiến răng hỏi:

- Tính mạng ai? Nếu ngươi muốn lấy mạng ta thì ta đưa cho ngươi là xong.

Yên Định Viễn bật tiếng cười đanh ác đáp:

- Ai lấy mạng người làm chi? Vả ngươi đã ở trong tay lão phu rồi. Bây giờ ngươi đến thành Hành Dương cách đây mấy dặm về phía Đông bắc. Trong thành này có phủ đệ của Chương thái thú, người lấy thủ cấp của một người trong đó...

Tư Mã Thiên Võ nghiến răng ken két hỏi:

- Sao ngươi không tự mình đi làm lấy mà lại bảo ta?

Địch Nhất Phi xen vào:

- Câu này hãy để ta giải đáp thay cho Bảo chúa. Người đó được nhiều cao thủ võ lâm bảo vệ và do Trang chúa Thẩm Trị Chương ở Bạch Thạch sơn trang cầm đầu.

Tư Mã Thiên Võ buột miệng hỏi:

- Thẩm lão Trang chúa ư? Lão...

Yên Định Viễn ngắt lời:

- Tư Mã Thiên Võ! Ngươi là nữ tế tương lai của Thẩm trang chúa. Ha ha! Lão phu đã điều tra tường tận rồi. Ngươi có mối quan hệ với Thẩm Trị Chương thì tiến vào phủ đệ của Chương thái thú rất dễ dàng, và muốn lấy đầu người kia chẳng khó khăn gì.

Triệu Tử Nguyên đứng ngoài nghe ớn lạnh xương sống nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Thằng cha Yên Định Viễn làm việc gì cũng tính toán rất kỹ càng. Hắn đưa ra độc kế này đã nghiên cứu kỹ từ trước. Bất cứ là ai cũng khó lòng thoát khỏi bàn tay hắn.”

Tư Mã Thiên Võ nghiến răng hỏi:

- Ngươi bảo ta lấy đầu ai?

Yên Định Viễn dằn từng tiếng:

- Trương Cư Chính!

* * * * *

Ban đêm khí trời mát mẻ. Triệu Tử Nguyên từ trong trang viện lén lén lui ra.

Dưới ánh trăng huyền ảo, trông rõ mặt chàng lợt lạt cùng bi phẫn. Chàng đã tính trước nẻo đường Tư Mã Thiên Võ phải đi qua, chờ sẵn một bên.

Chỉ trong khoảnh khắc, đã nghe tiếng vó ngựa lộp cộp, Tư Mã Thiên Võ đã dời khỏi trang viện phóng ngựa chạy tới. Triệu Tử Nguyên nhảy ra giữa đường hô:

- Cố huynh! Cố huynh còn nhận ra tiểu đệ không?

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt vội ngừng ngựa lại, hồi lâu không thốt nên lời.

Triệu Tử Nguyên lại nói:

- Bây giờ tiểu đệ nên đổi lại kêu bằng Tư Mã huynh, Tư Mã huynh! Phải chăng Tư Mã huynh định đến Hành Dương?

Tư Mã Thiên Võ hơi biến sắc hỏi:

- Màn kịch trong trang viện đều lọt vào mắt huynh đài rồi ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ nhìn thấy rồi. Tư Mã huynh! Tư Mã huynh cho tiểu đệ theo đến Hành Dương được chăng?

Tư Mã Thiên Võ chau mày nói:

- Vụ này để một mình tiểu đệ đi thôi. Huynh đệ không nên dấn mình vào trong đám thị phi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ biết đây là vụ lừa gạt do tay Yên Định Viễn sắp đặt. Tư Mã huynh!

Tư Mã huynh làm việc nên suy nghĩ kỹ đừng để đối phương lừa gạt.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ bật tiếng cười thê thảm nói:

- Chuyện đã đến thế này thì tiểu đệ còn lựa chọn gì được nữa. Nếu huynh đài cản trở thì chúng ta trở mặt thành thù.

Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng biết nỗi đau lòng của Cố Thiên Võ. Chàng buồn rầu đáp:

- Tiểu đệ không cản trở Tư Mã huynh. Trái lại còn yêu cầu Tư Mã huynh cho đi theo.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Ý huynh đài muốn sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Quanh mình Trương thủ phụ rất đông cao thủ hộ vệ mà Tư Mã huynh một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm khiến tiểu đệ không nhẫn tâm. Có tiểu đệ đi theo còn đỡ nguy hiểm hơn. Vả lại tiểu đệ vẫn hy vọng khuyên giải Tư Mã huynh hồi tâm chuyển ý.

Tư Mã Thiên Võ ngẫm nghĩ rồi nói:

- Được rồi! Huynh đài lên ngựa đi. Có điều ý tiểu đệ đã quyết. Huynh đài có khuyên giải cũng uống mà thôi.

Triệu Tử Nguyên tung mình lên ngựa. Hai người cưỡi chung một con theo đường quan đạo lao về phía tây bắc. Chưa đầy hai giờ đã ngó thấy thành Hành Dương ở phía xa xa.

Hai người vào thành tìm đến phủ đệ Chương thái thú. Nơi đây bốn mặt đều có bóng người lố nhố. Ngoài đội quân sĩ tay cầm binh khí tuần tiễu, còn bóng người lúc ẩn lúc hiện. Cách phòng bị quả nhiên cực kỳ nghiêm mật. Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên giấu ngựa cẩn thận rồi đánh bạo tiến vào. Qua những trạm điều tra hai người tìm đến nhân vật bảo vệ trong phủ là Thẩm Trị Chương.

Đúng như điều tiên liệu của Yên Định Viễn, Tư Mã Thiên Võ nhờ có mối quan hệ đặc biệt với Thẩm trang chúa, chàng trà trộn vào phủ Thái thú một cách dễ dàng. Gã lại hỏi được phòng ngủ của Trương Cư Chính.

Vào khoảng nửa đêm Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên đến thẳng tịnh xá ở Đông viện. Trong phòng hãy còn đèn lửa le lói. Khi tới gần đã nghe người ngâm nga:

https://thuviensach.vn

"... Thần tự biết mình yếu mà địch mạnh vẫn phải xuất chinh. Vì không đánh được, Vương giật cũng mất. Chỉ còn cách ngồi ngoài đợi chết. Từ ngày thần chịu mệnh ngủ không yên giác, ăn chẳng ngon mùi. Thần nghĩ đến việc Bắc Kinh, cần phải vào miền nam trước nên tháng năm qua sông Lưu Thủy, tiến sâu vào vùng đất hoang..."

Đây chính là bài biểu xuất quân của Gia Cát Khổng Minh. Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên trong lòng run lên, ẩn vào góc tường chọc thủng giấy dán cửa sổ dòm vào, thấy trong phòng đèn lửa sáng quắc. Một người ngồi nghiêm trang đọc sách dưới đèn. Chính là Quan Thủ phụ Trương Cư Chính nhà Đại Minh.

Trương Cư Chính mở sách đọc tiếp:

"... Muôn việc ở đời khó lòng tiên liệu. Thần chỉ biết cúc cung tận tụy đến chết mới thôi. Còn cơ thành bại, thần không thể nhìn thấy trước được."

Trương Cư Chính đọc hết bài biểu nét mặt đầy vẻ khẳng khái.

Triệu Tử Nguyên tưởng tượng ra hình ảnh Gia Cát Thừa Tướng ngày trước hết mình phò chúa rồi chết trong quân, lòng chàng không khỏi run lên.

Trương Cư Chính đọc sách tự nói một mình:

- Ta cũng muốn qui ẩn cố hương, yên hưởng tuổi trời, nhưng không nỡ bỏ quốc sự khuynh nguy. Tây Nhung, Bắc Địch như sài lang hổ báo, lòng tham không đáy. Nhưng Trương Cư Chính này một ngày còn ở chốn triều đường quyết chẳng để bọn chúng âm mưu được sính cường.

Đột nhiên tiếng chân cấp bách vang lên. Cửa phòng mở ra, một lão già mình mặc áo nho hoang mang tiến vào.

Trương Cư Chính chau mày hỏi:

- Chương thái thú! Có chuyện gì vậy?

Người mặc nho phục chính là Chương thái thú đáp:

- Vừa rồi quan khâm sai đại nhân ở triều đình truyền chiếu chỉ của Thiên tử triệu Thủ phụ lập tức về kinh. Nếu trong ngày mình không về tới sẽ giao sang Đại Lý viện luận tội...

Trương Cư Chính vẻ mặt trầm trọng ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Chuyến này ta vi hành ra tới biên ải để trù bị kế hoạch hoặc tiến hoặc thủ. Đại sự chưa xong, sao Thiên tử đã ban chỉ triệu hồi cấp tốc?

Chương thái thú khẽ đáp:

- Ty chức nghe nói sau khi Thủ phụ dời khỏi kinh sư, Quan Ngự sử có mối tư hiềm với Thủ phụ đã lập bản tấu lên Thiên tử nói là Thủ phụ ra đây mượn tiếng tuần tra biên cảnh mà kỳ thực là để thưởng ngoạn vui chơi, thu nhập tiền tài. Đại khái Thiên tử nghe lời tâu của họ mới hạ chiếu triệu Thủ phụ về kinh.

Trương Cư Chính tức giận nói:

- Muốn báo tư thù mà làm hại việc nước há phải hành vi của kẻ nhân thuần? Ta đã liệu trước mình đi chuyến này tất bị Ngự sử gièm pha. Thiên hạ sự, hỡi ơi...

Chương thái thú thở dài nói:

- Trong triều đầy kẻ tiểu nhân khiêng chế mọi sự khiến cho Thủ phụ phải lao thân khổ tứ. Thực ra từ ngày Thủ phụ chấp chính mưu đồ chiên thủ xoay được thế nước nguy mà được thành yên, nhưng vì chính sự nghiêm minh không khỏi làm mất lòng một số quyền thần, họ chỉ tìm cơ hội để trả oán. Nay Thủ phụ về kinh phải thận trọng ứng phó mới được.

Trương Cư Chính thở dài đáp:

- Ai bảo Trương Cư Chính này chịu ơn sâu của quốc gia? Ngày nay ta chỉ còn đường bắt chước Gia Cát Võ Hầu hết lòng hết sức cho trọn tiết nhân thành, lấy cái chết mà đền nợ nước.

Chương thái thú cũng thở dài lắc đầu cất bước trầm trọng trở gót lui ra.

Bên ngoài Triệu Tử Nguyên khích động vô cùng, bất giác đụng chân phát ra tiếng động.

Trương Cư Chính ngẩng đầu lên quát hỏi:

- Ai đó?

“Vèo vèo” hai tiếng! Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên phá cửa sổ nhảy vào. Trương Cư Chính định thần hỏi:

- Hai vị hiệp sĩ đêm khuya vào đây có điều chi dạy bảo?

Tư Mã Thiên Võ trầm giọng đáp:

- Lấy đầu các hạ...

https://thuviensach.vn

Trương Cư Chính dương to cặp mắt chiếu ra những tia hào quang nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Thiên Võ.

Tư Mã Thiên Võ cảm thấy đối phương mắt sáng như điện không tự chủ được, bất giác cúi đầu xuống.

Trương Cư Chính hỏi:

- Phải chăng các vị do Thổ Man Khả Hàn phái đến hạ sát lão phu?

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt đáp:

- Đừng hỏi nhiều vô ích. Trương thủ phụ! Tại hạ muốn động thủ rồi.

Gã rút khí giới đánh soạt một cái. Một luồng hàn khí giàn giụa khắp phòng.

Trương Cư Chính vẻ mặt vẫn oai nghiêm, miệng lẩm bẩm:

- Xuất sư chưa đánh người oan thác, thật khiến anh hùng giọt lệ rơi. Trương Cư Chính này sắp chết về tay tiểu nhân ở triều đình thì bây giờ có chết về lưỡi kiếm của tráng sĩ cũng vậy thôi. Đầu ta đây, tráng sĩ lấy đi.

Tư Mã Thiên Võ ngần ngừ cầm trường kiếm từ từ giơ lên.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi khẩn trương. Chàng ngấm ngầm đưa ngón tay ra nhằm vào huyệt Huyền Cơ trên mình Tư Mã Thiên Võ. Chàng chỉ chờ gã tiến lên một bước là lập tức điểm tới...

Trương Cư Chính giục:

- Động thủ đi!

Nhưng Tư Mã Thiên Võ không bổ kiếm xuống. Gã ngó thấy hai mắt Trương Cư Chính đẫm lệ, bầu nhiệt huyết trào lên, thở dài nói:

- Thôi đành! Tử Tư chết mà nước Ngô mất, Võ Mục chết mà nhà Tống suy.

Ta giết Thủ phụ còn tệ hơn là giết muôn vàn áo vải nhà Đại Minh. Sao ta lại hồ đồ thế được?

Gã thu kiếm về xoay mình vọt ra.

Triệu Tử Nguyên thở phào một cái, tiếp tục đi theo. Hai người lướt đi như đôi cá giữa tiếng quát tháo của bọn quân sĩ, dời khỏi phủ đệ Chương thái thú rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Ngoài thành Hành Dương, Tư Mã Thiên Võ phóng ngựa chạy như điên. Vó ngựa cuốn cát bụi mịt mù. Ngọn gió đêm thổi vi vút trên đầu khiến thần

https://thuviensach.vn

trí gã tỉnh táo lại nhưng tâm sự vẫn nặng trịch. Gã không chờ Triệu Tử Nguyên, cứ phóng ngựa đi.

Triệu Tử Nguyên thi triển khinh công đuổi theo, vừa chạy vừa hô:

- Tư Mã huynh! Chờ tiểu đệ một chút...

Tư Mã Thiên Võ không quay đầu lại lớn tiếng quát:

- Cút đi! Ta không muốn ai ở bên ta. Cút xa đi, càng xa càng hay.

Triệu Tử Nguyên chậm chân một chút, vẫn giữ khoảng cách đều đều.

Chàng biết Tư Mã Thiên Võ trong lòng đau khổ vô cùng, mất hết lý trí, không thì chẳng khi nào gã bỏ rơi bạn không nhìn nhỏi đến.

Vào khoảng canh tư, Tư Mã Thiên Võ trở về đến tòa trang viện, chàng dừng ngựa và qua cổng lớn.

Triệu Tử Nguyên không thể bại lộ hành tung lại quanh ra phía hậu viện nhảy vào tìm nơi kín đáo ẩn nấp.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Yên Định Viễn và Địch Nhất Phi còn Noãn Thỏ, Hồng Thỏ không biết đi đâu rồi. Cây nến trên bàn cháy gần hết chỉ còn lại một mẫu.

Tư Mã Thiên Võ xuống ngựa nói:

- Họ Yên kia! Ta về phục mạng đây.

Yên Định Viễn giương mắt lên hỏi:

- Thủ cấp đâu?

Tư Mã Thiên Võ trỏ vào đầu mình đáp:

- Thủ cấp đây! Ngươi lại đây mà lấy.

Yên Định Viễn lên giọng trách oán hỏi:

- Sao? Ngươi không hạ thủ lấy đầu Trương Cư Chính ư?

Tư Mã Thiên Võ hai mắt đỏ mọng đáp:

- Trương thủ phụ là bậc can thành của quốc gia. Tư Mã Thiên Võ chẳng thà làm đứa con bất hiếu, chứ không chịu hãm mình vào điều bất nghĩa, khi nào chịu đạp đổ bức trường thành ở đất Thần Châu?

Triệu Tử Nguyên nghe gã hào khí ngất trời không khỏi khen thầm:

- “Giỏi thay Tư Mã Thiên Võ! Hào kiệt thay Tư Mã Thiên Võ!”

Chàng nghĩ tới vừa rồi định điểm vào tử huyệt của Tư Mã Thiên Võ trong lòng không khỏi bẽ bàng.

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn cất giọng the thé hỏi:

- Ngươi cũng không cần đến tính mạng của gia gia ngươi nữa ư?

Tư Mã Thiên Võ lớn tiếng đáp:

- Họ Yên kia! Ngươi có giỏi thì giết ta đi. Còn gia phụ chẳng có thù oán gì với ngươi...

Yên Định Viễn xua tay ngắt lời:

- Lão phu đã tiên liệu ngươi hành động đầu voi đuôi chuột nên sai Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đi sau ngươi trà trộn vào phủ Thái thú. Bây giờ chắc chúng đã lấy đầu Trương Cư Chính rồi.

Tư Mã Thiên Võ la lên:

- Lão tặc! Ngươi...

Gã kinh hãi quá chừng rồi không nói hết câu được.

Triệu Tử Nguyên cũng chấn động tâm thần, thầm tự trách mình không đủ kinh nghiệm, lo nghĩ không chu đáo, chỉ phòng phạm hành động của Tư Mã Thiên Võ mà không nghĩ đến Yên Định Viễn đi nước cờ này. Thế là mình lỡ một bước để thua cả bàn.

Bỗng nghe thanh âm trầm trầm cất lên:

- Họ Yên kia! Ngươi giảo quyệt một đời, nhưng lần này e rằng ông trời không để cho ngươi được như ý. Ha ha!

Tiếng nói vừa dứt, trong đại sảnh một cơn gió lùa vào. Một bóng người nhẹ nhàng vọt tới. Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn lại thì ra lão chưởng quỹ.

Địch Nhất Phi sửng sốt buột miệng hỏi:

- Điếm chưởng quỹ! Lão đấy ư?

Lão chưởng quỹ không lý gì đến Địch Nhất Phi nhìn Yên Định Viễn nói:

- Ngươi phí bao nhiêu tâm huyết bày ra độc kế liên hoàn. Đáng tiếc ngươi địch phải một người khiến cho kế hoạch bất thần lại hỏng.

Yên Định Viễn khóe mắt âm trầm hỏi:

- Phải chăng ngươi đã thọc gậy bánh xe?

Chưởng quỹ cười khanh khách đáp:

- Lão già mục nát này thì làm được gì. Các hạ phái Noãn Thỏ, Hồng Thỏ đến Hành Dương nhưng chưa tới nơi đã bị một người tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đánh tan rồi. Chính lão phu trông thấy...

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ run lên ngay:

- Tư Mã Đạo Nguyên ư? Tư Mã Đạo Nguyên ư? Lão nói không sai chứ?

Chưởng quỹ đáp:

- Tuy người đó tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên nhưng lão phu nhận ra là giả hiệu.

Tư Mã Thiên Võ ngạc nhiên hỏi:

- Sao lão trượng biết y giả mạo gia phụ?

Chưởng quỹ đáp:

- Người chết còn sống lại làm sao được? Vậy ai tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên đều là giả hiệu.

Địch Nhất Phi lạnh lùng lên tiếng:

- Lão già khốn khiếp kia không ở yên mà làm nghề buôn bán lại vào đây gây rắc rối ư? Lão gia hãy phát lạc ngươi trước rồi sẽ tính.

Hắn vung song quyền nhằm chưởng quỹ đánh tới.

Chưởng quỹ lùi lại ba bước nói:

- Có chuyện gì dùng lời tử tế mà nói, hà tất phải động võ?

Lão lùi lại ba bước rồi đứng phưỡn ngực ra, mắt hết vẻ lụ khụ. Lão xoay tay mặt phóng chưởng đánh lại.

Địch Nhất Phi nói:

- Ngươi giả vờ khéo thật!

Hắn phóng chưởng đánh tới, xô ra một luồng nội lực ào ạt mà không đẩy lui được chưởng lực của đối phương.

Chưởng quỹ khẽ quát một tiếng, chuyển động hai vai thay đổi phương vị.

Song chưởng đồng thời đánh lên khiến cho đối phương không còn cơ hội để thở hơi. Lão tấn công đủ mười sáu thức rồi, Địch Nhất Phi vô cùng kinh hãi.

Địch Nhất Phi vừa chống vừa đỡ mười sáu thức liền, bây giờ mới nhìn thấy chỗ sơ hở, tay mặt khoanh tròn đánh ra một chưởng.

Hai luồng lực đạo chạm nhau. Địch Nhất Phi loạng choạng lùi lại một bước.

Trong lòng cực kỳ kinh hãi, hắn không ngờ lão già này nội lực lại ghê gớm đến thế. Hắn tức giận quát:

https://thuviensach.vn

- Lão đầu tử! Hãy thử tiếp một chưởng nữa của ta!

Mặt hắn biến thành nghiêm trọng, khớp xương chuyển răng rắc. Lòng bàn tay biến thành màu biếc lục.

Tư Mã Thiên Võ thấy vậy la thất thanh:

- "Thanh Văn chưởng"! "Thanh Văn chưởng" ở Tái Bắc?

Địch Nhất Phi cười nhạt, phóng chưởng đánh thẳng vào chưởng quỹ.

Chưởng quỹ phất tay áo một cái. Luồng chân lực nội gia xô ra đẩy Địch Nhất Phi lên không. Lão lại phóng chưởng đánh xuống.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi vô cùng. Bữa trước chàng đã thấy Địch Nhất Phi thi triển "Thanh Văn Chưởng" khiến cho nhân vật phi thường là Giác Hải thần tăng ở Viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm cũng không chịu nổi, đủ biết nó uy mãnh vô cùng, nên Triệu Tử Nguyên rất quan tâm.

Chưởng quỹ rùn thấp người xuống giơ tay mặt lên khoa thành một vòng.

Bầu không khí phát ra những tiếng u ú vang tai. Chân lực của lão đã đến độ thần sầu quỷ khốc.

Địch Nhất Phi bị chặn đứng. Người hắn hạ xuống chỗ cũ. Hắn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi... chính ra ngươi là ai?

Chưởng quỹ cười hì hì đáp:

- Lão phu là chưởng quỹ ở tiệm rèn, chẳng lẽ ngươi còn chưa biết ư? Chiều hôm qua ngươi mới đến tiệm lấy cây Thanh Tê thần kiếm...

Yên Định Viễn tay cầm bảo kiếm bước ra hỏi:

- Cây Thanh Tê thần kiếm này ngươi cố ý để Địch Nhất Phi lấy đi, đó là ngươi nhử mồi phải không?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Triệu Tử Nguyên Lại Gặp Hương Xuyên

Chưởng quỹ cười rộ đáp:

- Yên bảo chúa đã hiểu sâu xa lòng tại hạ. Ha ha!

Yên Định Viễn hỏi:

- Ngươi cải biến hành tàng, mai danh ẩn tích thì tất có chuyện âm mưu?

Chưởng quỹ lại cười đáp:

- Tại hạ có âm mưu thì cũng như Yên bảo chúa đang tiến hành một âm mưu, chẳng khác gì sãi chùa gặp nhà sư.

Địch Nhất Phi không nhịn được tức giận lên tiếng:

- Lão chưởng quỹ kia! Dù lão có cải trang cách nào thì đêm nay Địch mỗ cũng nhất định khám phá cho ra chân tướng...

Chưởng quỹ ngắt lời:

- Nói về cải trang thì họ Địch kia là tay trá hình hạng nhất trên đời. Hiển nhiên giúp Yên Định Viễn mà lại ngấm ngầm cấu kết với Võ Khiếu Thu, lấy tiền của Thủy Bạc Lục Ốc thông đồng với Yên Định Viễn đi hạ sát Thủ phụ. Hành động lắt léo như vậy khiến người ta không thể lường được.

Địch Nhất Phi biến sắc quát:

- Đừng nói bậy!

Yên Định Viễn lờ đi như không nghe thấy, thủng thẳng hỏi:

- Những việc này người đừng hỏi đến hay hơn.

Chưởng quỹ đáp:

- Chúng ta mưu đồ quyền lợi là phải biết điều lắm chứ. Việc gì không can dự đến mình thì dĩ nhiên chẳng hỏi làm chi. Tại hạ bất quá gặp dịp thì nhắc đến mà thôi. Ha ha...

https://thuviensach.vn

“Soạt” một tiếng! Yên Định Viễn rút bảo kiếm cầm tay. Một làn kiếm khí xô ra rồi hàn quang vọt lên mờ mịt. Tay kiếm của lão tiết ra một làn sát khí ghê người.

Trong đại sảnh, Địch Nhất Phi và Tư Mã Thiên Võ đều bị kiếm khí làm cho kinh khiếp, bất giác lùi lại ba bước.

Triệu Tử Nguyên ẩn ở ngoài sảnh đường, cũng cảm thấy hàn khí thấm vào người khiến chàng phát run.

Chỉ có chưởng quỹ vẫn bình tĩnh như không. Vẻ mặt thản nhiên, lão nói:

- Thanh bảo kiếm này tuyệt hảo! Thanh Tê thần kiếm quả nhiên danh bất hư truyền.

Yên Định Viễn hỏi:

- Ngươi không muốn lấy thanh bảo kiếm này nữa ư?

Chưởng quỹ đáp:

- Bảo kiếm tuy khó tìm nhưng đã lấy hai vạn năm ngàn lạng bạc là đủ rồi.

Hơn nữa người ta đồn cây Thanh Tê là vật bất thường. Ai giữ nó không sớm thì muộn chẳng được chết an lành. Bảo chúa sử dụng thanh bảo kiếm này nên thận trọng thì hơn.

Yên Định Viễn tức giận nói:

- Hai cái rương sắt đó quả nhiên ngươi đã thừa cơ lấy cắp.

Chưởng quỹ không thừa nhận cũng không chối. Lão lẳng lặng chẳng nói gì.

Hồi lâu mới hỏi:

- Số bạc hai vạn năm ngàn lạng không phải là nhỏ, nhưng trong con mắt chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc chẳng thấm vào đâu. Huống chi tiền bạc là thân ngoại chi vật, chẳng lẽ các vị không nhận ra ư?

Địch Nhất Phi hỏi lại:

- Lão cũng nhận ra hai rương bạc đó từ Thủy Bạc Lục Ốc đưa tới chứ?

Chưởng quỹ cười ha hả đáp:

- Vừa rồi lão phu chẳng đã nói là rất quan tâm đến tiền bạc ư? Ha ha!

Yên Định Viễn trầm giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không đem hai vạn năm ngàn lạng bạc đó đến tiếp tế cho Hương Xuyên Thánh nữ ư?

Chưởng quỹ biến sắc đáp:

- Yên bảo chúa nói vậy là nghĩa làm sao? Tại hạ không hiểu được.

Yên Định Viễn dằn từng tiếng:

- Chưởng quỹ! Ngươi giả điên giả dại thế là đủ rồi. Hãy tiếp một chiêu kiếm của lão phu.

Lão rung tay mặt phóng kiếm đâm tới.

"Véo" một tiếng vang lên. Hàn quang xô ra lạnh toát đè ép ngọn đèn trên bàn mỗi lúc một thấp xuống, sau chỉ còn bằng hạt đậu. Cả tòa đại sảnh biến thành tối om.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi khí lạnh nghĩ thầm:

- "Kiếm thuật của lão này đã đến trình độ kinh người, tưởng không kém gì Bạch bào nhân."

Chưởng quỹ sắc mặt ngưng trọng. Lão hít một hơi chân khí từ từ phóng chưởng đón đỡ.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Một làn hắc quang từ ngoài sảnh đường bắn thẳng vào. Luồng hắc quang này lơ lửng trên không chuyển đi một vòng, tựa hồ như có mắt, nhằm bắn vào bảo kiếm trên tay Yên Định Viễn.

Yên Định Viễn là một tay võ học đại gia thấy làn hắc quang xô tới rung động thanh kiếm. Chớp mắt hắc quang và thanh kiếm đụng nhau. Yên Định Viễn loạng choạng lùi qua mé tả hai bước. Làn hắc quang cũng bị thanh kiếm đánh bật ra bay chênh chếch về mé hữu.

Ngọn nến lại cao lên. Trong sảnh đường trở lại sáng sủa.

Mọi người trợn mắt nhìn vào bức vách mé hữu thấy cây búa lớn đen sì cắm vào đó sâu đến ba phân. Cán búa hãy còn rung động.

Tư Mã Thiên Võ rung lên buột miệng la:

- Quỷ Phủ môn! Quỷ Phủ môn ở Điền Tây!

Mấy tiếng này khác nào sét nổ. Ai nấy đều kinh hãi thất sắc. Triệu Tử Nguyên ở ngoài cũng co rúm lại. Chàng đã hai lần nhìn thấy Quỷ Phủ môn

https://thuviensach.vn

điều động tử thi. Thật là một công phu kỳ tuyệt. Cây búa đen chính là tiêu chí của Quỷ Phủ môn ở Điền Tây.

Trong sảnh đường bầu không khí cơ hồ nghẹt thở. Canh khuya tịch mịch.

Ngoài cửa lớn trang viện một bóng người thấp thoáng như quỷ mị. Người này bịt mặt bằng khăn đen mình mặc bào đen chậm chạp tiến vào. Bước chân trầm trọng của người mới đến cùng y phục màu đen khiến mọi người khủng khiếp, không rét mà run.

Triệu Tử Nguyên không dám thở mạnh, chàng tự hỏi:

- "Hắn ư? Sao hắn lại đến đúng lúc này không sớm mà cũng không muộn. Những chuyện đêm nay e rằng mỗi lúc một thêm phức tạp."

Chưởng quỹ đằng hắng hỏi:

- Ma Vân Thủ! Lão đã đến đấy ư?

Người áo đen che mặt không đáp, lừ lừ bước tới trước mặt mọi người.

Yên Định Viễn vẻ mặt ra chiều khác lạ chắp tay hỏi:

- Đại soái vẫn bình yên chứ?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Mấy năm nay Yên huynh khổ công rèn luyện, không một khắc nào giải lao, nên chiêu "Hàng Giang Thùy Điểu" áp dụng vào thanh kiếm đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Yên Định Viễn nói:

- Chiêu "Cửu Quỷ Tống Phủ" của Đại soái mới thật thần sầu quỷ khốc, lấy đầu người ở ngoài mấy dặm như không.

Lão dừng một chút rồi hỏi:

- Có điều tại hạ chưa hiểu vì lẽ gì Đại soái lại cản trở tại hạ dùng kiếm để đối phó với tên chưởng quỹ này?

Tư Mã Thiên Võ đứng bên thấy Yên Định Viễn xưng hô người áo đen một điều Đại soái, hai điều Đại soái, còn lão chưởng quỹ lại kêu hắn bằng Ma Vân Thủ, gã không sao hiểu được? Gã không biết người áo đen mang hai danh hiệu "Ma Vân Thủ" và "Quỷ Phủ đại soái" nên mới kinh ngạc.

Người áo đen đảo cặp mắt cú vọ nhìn chưởng quỹ đáp:

- Bây giờ không nên để cho hắn chết.

Chưởng quỹ nhún vai hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thế thì kỳ thiệt! Chẳng lẽ tại hạ sống hay chết phải do các hạ làm chủ hay sao?

Người áo đen đáp:

- Không may mà tình hình đúng thế thật. Lão phu không muốn ngươi chết thì dĩ nhiên ngươi không thể chết được.

Chưởng quỹ cười khanh khách hỏi:

- Lão nói thế là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ lão không muốn cho tại hạ không sống được ư? Ma Vân Thủ! Lão ngông cuồng thái quá!

Người áo đen bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Ngươi căn cứ vào đâu mà kêu ta bằng "Ma Vân Thủ" hoài.

Chưởng quỹ không đáp, tự nói một mình:

- Linh Võ tứ tước, Yến Cung song hậu, Ma Vân Thủ... những cao nhân này tưởng chỉ là tiếng đồn không ngờ lại có người thật. Các hạ xuất hiện ở đây còn không phải là điều chứng minh đích xác nhất hay sao?

Người áo đen giương mắt lên chiếu ra những tia hung quang, hỏi:

- Ngươi còn biết những chuyện gì về lão phu nữa?

Chưởng quỹ đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Túc hạ há chẳng phải đồng thời còn làm Quỷ Phủ đại soái ở Quỷ Phủ môn tại Điền Tây nữa ư? Người võ lâm nghe đến tên đều tái mặt.

Hai danh hiệu tập trung vào một mình túc hạ, đến tại hạ cơ hồ cũng không tin.

Lão nuốt nước miếng rồi hỏi:

- Những tử thi dưới trướng Đại soái có đi theo không?

Người áo đen đáp:

- Lát nữa ngươi sẽ hiểu...

Hắn không thủ thế mà người đã dời đến trước bức tường rút cây búa đen lớn để vào lòng bàn tay như đồ chơi.

Một cái cất tay, một câu nói của người áo đen đều thần bí kỳ dị không ai tưởng tượng được.

Địch Nhất Phi bước ra một bước chấp tay nói:

- Tại hạ là Địch Nhất Phi, ngưỡng mộ thần công của Đại soái đã lâu...

https://thuviensach.vn

Người áo đen ngắt lời:

- Lão phu đã nghe Yên Định Viễn nhắc tới ngươi, một mình đang đêm lẻn vào chùa Thiếu Lâm lấy cắp đoạn kiếm. Đó quả là một kiệt tác.

Địch Nhất Phi gật đầu. Vẻ đắc ý lộ ra ngoài mặt.

Người áo đen quay lại ngó Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Gã tiểu tử này là...

Yên Định Viễn đáp:

- Gã là người thừa kế của Tư Mã Đạo Nguyên. Ha ha! Lão phu kiếm gã đến có chút việc.

Người áo đen ủa một tiếng. Mắt chiếu ra những tia thần quang kỳ dị.

Yên Định Viễn hỏi:

- Sao Đại soái không cho để cho tên chưởng quỹ này xuống địa phủ chầu Diêm Vương?

Người áo đen đáp:

- Chỉ vì lão phu hiện giờ chưa thể xác định hắn đã biết được bao nhiêu điều bí mật. Cả Bảo chúa cũng chắc cũng hiểu. Đêm hôm ấy hắn là một trong những người mục kích màn kịch đó.

Yên Định Viễn chưa kịp nói thì chưởng quỹ đã hỏi ngay:

- Đêm nào?

Người áo đen dằn từng tiếng:

- Ngươi còn giả ngây giả dại ư? Ngươi đã mục kích những chuyện xảy ra đêm ấy ở Thúy Hồ. Việc này xảy ra cách đây hai mươi năm chẳng lẽ ngươi quên sạch rồi ư?

Chưởng quỹ lộ vẻ cổ quái đáp:

- Không quên được... không quên được... vụ đó tại hạ còn nhớ nguyên như mới xảy ra đêm qua.

Triệu Tử Nguyên ẩn bên ngoài nghe mấy người nhắc tới chuyện Thúy Hồ, trái tim chàng tựa hồ chìm xuống. Chàng ngó người áo đen tự hỏi:

- “Hắn nhắc tới chuyện Thúy Hồ, chẳng lẽ hắn cũng liên quan đến vụ này?”

Chàng nghĩ tới đây bất giác liên tưởng đến hôm trước đã nghe Hương Xuyên Thánh Nữ đề cập tới ba tay cao thủ đương thời vây đánh Tạ Kim

https://thuviensach.vn

Ấn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng phát giác ra quái sự. Ngẫu nhiên chàng ngó thấy trên con đường nhỏ phía sau trang viện một cỗ xe bồng màu xám đang tới. Cỗ xe ngựa tiến rất mau mà không phát ra tiếng động. Triệu Tử Nguyên ẩn mình dưới mái hiên, ở trên cao trông xuống rất rõ ràng. Những người trong sảnh đường đang tiếp tục nói chuyện, dường như chưa phát giác ra cỗ xe bồng đi tới phía sau trang viện.

Chàng tự hỏi:

- "Cỗ xe bồng đến đây vào lúc này khiên cho người ta phải nghi ngờ. Không hiểu chủ nhân trong xe là Hương Xuyên Thánh Nữ hay mụ Nữ Oa tại tòa Lục Ốc tại Thủy Bạc?"

Hương Xuyên thánh nữ và Nữ Oa cưỡi cỗ xe bồng giống hệt nhau nên Triệu Tử Nguyên mới không phân biệt được.

Người ngồi trên xe đầu đội nón trúc, vai khoác áo tơi. Mặt bị vành nón che đi quá nửa không sao nhìn rõ có phải là Mã Ký hay Tô Kế Phi giả danh Mã Tranh.

Người dong xe chợt ngửng đầu lên, ở đằng xa nhìn về phía Triệu Tử Nguyên vẫy tay.

Triệu Tử Nguyên giật minh kinh hãi biết hành tung của mình đã lọt vào mắt hắn. Chàng chỉ sợ hắn thanh trương nên trong lòng xao xuyến, tung mình vọt về phía hậu điện. Chàng gần tới cỗ xe bồng mới nhìn rõ người trên xe là Tô Kế Phi giả danh Mã Tranh. Vậy người ngồi trong xe đúng là Hương Xuyên Thánh Nữ không còn nghi ngờ gì nữa. Triệu Tử Nguyên yên dạ được một chút khẽ hỏi:

- Tô đại thúc! Đại thúc đã đến đây ư?

Chàng biết Tô Kế Phi là chỗ quen biết với sư phụ, nên thấy y trong xe chàng rất yên tâm.

Tô Kế Phi thần sắc nghiêm trọng hỏi:

- Tử Nguyên, ngươi ẩn trong trang viện này lâu chưa? Vừa rồi có người áo đen bịt mặt vào đại sảnh phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Có đấy. Ngoài người áo đen còn lão chưởng quỹ ở tiệm rèn, Yên Định Viễn và Địch Nhất Phi nữa.

Tô Kế Phi hỏi:

- Người chưởng quỹ ở tiệm rèn ư? Phải rồi! Lão đã đến là hay...

Y trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Thánh Nữ muốn nói với ngươi mấy câu. Ngươi cứ theo lời dặn của Thánh Nữ mà làm được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Được!

Thanh âm trong như tiếng nhạc vàng từ trong xe vang lên:

- Triệu công tử! Công tử đã được người mặc áo trắng tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên truyền thụ "Phù Phong kiếm pháp" cho. Hôm qua có phải lão dẫn công tử đến ngoài trướng để thử kiếm với ta không?

Triệu Tử Nguyên không ngờ Thánh Nữ hỏi câu này. Chàng sửng sốt đáp:

- Đúng thế.

Thánh Nữ lại nói:

- Thế thì phải rồi. Lão muốn coi "Bình Phong Phách" của ta nghiên cứu có khắc chế được "Phù Phong kiếm pháp" không, nhưng lão lại chưa thân hành tìm tới động thủ là một điều ra ngoài sự tiên liệu của ta.

Rồi Thánh Nữ đi vào chính đề:

- Hiện giờ không cần nói chuyện này vội. Công tử trở lại ẩn mình trong trang viện, chừng nửa giờ sau tìm cơ hội liệng vào sảnh đường một vật mà ta giao cho...

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Vật gì?

Rèm xe vén lên. Một cánh tay trắng như ngà từ từ đưa ra. Năm ngón tay trắng như tuyết cầm một cái bọc.

Triệu Tử Nguyên đón lấy cái bọc vải trắng nghi ngờ hỏi:

- Liệng cái này vào trong đại sảnh ư? Trong bọc đựng gì? Tại sao Thánh Nữ muốn tại hạ làm thế?

Cánh tay ngọc rụt vào trong xe rồi không thấy trả lời.

Tô Kế Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Hiền điệt bất tất phải hỏi nhiều. Cứ thế mà làm đừng để lỡ việc, rồi sau sẽ tính.

Dứt lời y vung roi cho ngựa kéo xe chạy như bay lướt qua bên mình Triệu Tử Nguyên dông tuốt...

Triệu Tử Nguyên đứng ngẩn ra hồi lâu, dòm lại cái bọc trên tay. Chàng muốn mở bọc ra coi, nhưng lại bỏ ngay ý niệm này.

Chàng quay về nhảy lên hiên nhà, bỗng nghe lão chưởng quỹ đang nói:

-... Bộ mặt dùng khăn đen che đi, đừng tưởng tại hạ không nhận được...

Người áo đen ngắt lời:

- Ngươi mà nhận ra lão phu là không may rồi.

Chưởng quỹ hỏi:

- Tại sao vậy?

Người áo đen lạnh lùng hỏi lại:

- Lão phu hỏi ngươi đêm hôm ấy ngươi ở giữa Thúy Hồ có chạm trán Bang chúa Cái bang là Long Hoa Thiên không?

Chưởng quỹ trầm ngâm đáp:

- Tại hạ gặp rồi. Các hạ hỏi làm chi?

Người áo đen không đáp tự nói một mình:

- Nếu vậy thì lão khất cái đó tự nói ra đã đến Thúy Hồ là sự thực. Thực ra hôm ấy ta không nên sơ ý buông tha y mới phải.

Tư Mã Thiên Võ từ nãy chưa mở miệng bây giờ không nhịn được liền tiến lại nhìn chưởng quỹ xá dài cất giọng đau đớn hỏi:

- Lão trượng đề cập đến biến cố ở Thúy Hồ, vụ này liên quan đến vụ thảm án cả nhà tiểu tử. Tiểu tử muốn xin lão trượng cho biết tình hình đã mắt thấy được chăng?

Chưởng quỷ nhìn gã hỏi lại:

- Phải chăng lệnh tôn là Tư Mã Đạo Nguyên?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đáp:

- Cả nhà tiểu tử mười tám người bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ hạ sát trong thuyền đêm hôm ấy. Chỉ có gia phụ và tiểu tử là thoát nạn...

Chưởng quỹ nghiêm giọng nói:

- Công tử lầm rồi. Lệnh tôn chết ngay đêm hôm ấy.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ la thất thanh:

- Nhưng... nhưng Yên bảo chúa nói là gia phụ bị y cầm tù trong hắc lao. Vừa rồi y còn đem chuyện này ra uy hiếp tại hạ, bắt phải đi hành thích Trương thủ phụ...

Chưởng quỹ cười nhạt:

- Đó là họ Yên bịa chuyện để lợi dụng công tử. Hắn chỉ cần công tử đi giết Trương Cư Chính. Có thế người thiên hạ mới công nhận Tư Mã Thiên Võ đã hạ thủ, còn Yên Định Viễn vẫn đứng ngoài cười thầm.

Yên Định Viễn biến sắc lên tiếng:

- Nói bậy! Nói bậy!

Tư Mã Thiên Võ dường như tỉnh ngộ hỏi:

- Sao lão trượng lại xác định là gia phụ chết rồi?

Chưởng quỹ đáp:

- Lệnh tôn nổi tiếng võ lâm gần ba chục năm. Võ công của lão nhân gia tuy cao cường nhưng chẳng thể nào sống sót dưới lưỡi kiếm của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Theo chỗ lão phu biết thì kiếm pháp họ Tạ ghê gớm lắm. Nếu lão chưa giết công tử có khi vì hắn sinh lòng bất nhẫn, để cho Tư Mã Đạo Nguyên còn người nối dõi.

Tư Mã Thiên Võ ngắt lời:

- Tiểu tử không tin như vậy. Đã làm Chức Nghiệp Kiếm Thủ thì làm gì còn nhân tính? Hắn buông tha tiểu tử chẳng lẽ hắn không sợ ngày sau tiểu tử trả thù?

Yên Định Viễn quát:

- Câm miệng đi! Các ngươi một già một trẻ sắp chết đến nơi còn chuyện gì mà lắm thế.

Chưởng quỹ thản nhiên hỏi:

- Các vị có muốn ta kể một thiên cố sự chăng?

Lão nói tới đây không hiểu vô tình hay cố ý đảo mắt nhìn ra ngoài đại sảnh dường như đang chờ đợi cái gì.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy động tâm tự hỏi:

- “Phải chăng lão đợi cái bọc vải này?”

https://thuviensach.vn

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một quái sự nữa xuất hiện ở trước mắt: trên đường nhỏ ở phía sau trang viện hai hàng phi tần cung trang từ đằng xa đủng đỉnh đi tới. Hai hàng người này mỗi hàng có đến chục tên. Phía sau hai hàng thiếu nữ cung trang là một cỗ kiệu nhỏ rất xinh xắn do bốn tên đại hán khiêng đi.

Cỗ kiệu này rất hoa lệ, xung quanh dát từng chuỗi ngọc lưu ly màu xanh biếc. Ánh trăng chiếu vào thành lấp loáng, màu sắc rất rực rỡ. Hai bên kiệu kẹp hai cái đòn sơn đỏ. Trên chóp kiệu là một con phụng hoàng chế bằng mã não và kim diệp. Trong bụng con phụng đặt một ngọn đèn hồng khiến cho mình nó sáng rực. Cỗ kiệu chuyển động, cánh phụng rung rinh trông lóa mắt. Đứng đằng xa ngó chẳng khác gì chim phượng thật.

Cỗ kiệu đi đến phía sau trang viện thì dừng lại. Bọn thiếu nữ cung trang dường như đã ngó thấy Triệu Tử Nguyên ẩn ở dưới mái hiên. Ả đi đầu đưa tay vẫy chàng.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi tự hỏi:

- "Vụ này là thế nào đây?"

Chàng không suy nghĩ nữa tạm thời đặt cái bọc vải trắng xuống thềm nhà rồi thi triển khinh công như con mèo lướt tới trước kiệu.

Ả phi tần khẽ hỏi:

- Nơi đây có phải là trang viện của cố Tư Mã Đạo Nguyên không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chính phải.

Phi tần lại hỏi:

- Công tử có thấy lão già ra dáng chưởng quỹ và một người áo đen che mặt vào nhà này không?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Lão Chưởng Quỹ Thuật Chuyện Thúy Hồ

Câu hỏi của ả phi tần cũng giống câu hỏi của Tô Kế Phi khiến Triệu Tử Nguyên không khỏi sửng sốt. Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hai người đó đều đã đến cả rồi. Sao cô nương lại hỏi câu này?

Phi tần mỉm cười nói:

- Công tử đừng hỏi nữa. Tệ Công chúa muốn nói chuyện với công tử đó.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Quí Công chúa ư? Các cô ở đâu đến đây?

Phi tần hé môi khẽ đáp:

- Yến cung!

Yến Cung song hậu! Những nhân vật này ngang hàng với Ma Vân Thủ và Linh Võ tứ tước. Triệu Tử Nguyên nghe nói khác nào tiếng chuông lớn đập vào tai chàng. Chàng thường nghe chỗ ở của Yến cung rất thần bí, lòng chàng không khỏi bán tín bán nghi.

Ả phi tần dường như đã ngó thấy thái độ kinh hãi của Triệu Tử Nguyên liền cười nói:

- Chắc công tử không tin tiểu nữ. Cái đó không thể trách...

Thị đang nói dở câu, đột nhiên dừng lại, thõng tay đứng thẳng, ra chiều lắng tai nghe ngóng. Triệu Tử Nguyên biết người ngồi trong kiệu đang dùng phép "Truyền âm nhập mật" nói với thị. Lát sau ả phi tần lại nói:

- Tệ chủ nhân có việc muốn phiền công tử...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Xin cô nương cứ nói ra.

Ả phi tần tha thướt bước đến trước kiệu đón lấy một cái bọc trắng từ trong kiệu đưa ra rồi trở về chỗ cũ khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Hai nhân vật mà tiểu nữ vừa đề cập tới hiện giờ chắc đang ở trong sảnh đường. Phiền công tử chừng nửa giờ sau liệng cái bọc trắng này vào xong rồi nên đi ngay, bằng không e rằng gặp phải tai họa...

Triệu Tử Nguyên khác nào bị giội nước vào đầu, chàng đứng ngây người ra ngơ ngẩn xuất thần.

Phi tần tức giận hỏi:

- Công tử nghĩ sao? Chăng lẽ nhờ chút việc như vậy công tử cũng không chịu?

Triệu Tử Nguyên ngập ngừng đáp:

- Cô nương... nên biết vừa rồi có một người đã giao cho tại hạ một cái bọc và cũng dặn làm như vậy...

Ả phi tần dường như hơi ngạc nhiên, nhưng thị nói ngay:

- Cái đó bọn tiểu nữ biết rồi. Người trước có lẽ là Hương Xuyên Thánh Nữ.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên ấp úng:

- Té ra... té ra các vị đã hành động theo kế hoạch...

Ả phi tần xịu mặt xuống ngắt lời:

- Trước khi chưa hiểu rõ chân tướng, công tử không nên đoán càn.

Triệu Tử Nguyên bỗng đưa thị tuyến ngó cỗ kiệu nhỏ rất hoa lệ ở phía sau phi tần hỏi:

- Phải chăng nhân vật ngồi trong kiệu kia là một vị trong Yến Cung song hậu?

Phi tần gật đầu đáp:

- Chẳng là Cung Hậu thì còn ai vào đây?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ muốn trực tiếp nói chuyện với quí chủ nhân mấy câu được chăng?

Phi tần đáp ngay:

- Không được!

Triệu Tử Nguyên thấy thị nói như dao chém đá không khỏi sửng sốt. Chàng vừa thẹn vừa tức giận hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Sao lại không được? Phải chăng tại hạ không đủ tư cách nói với quí chủ nhân?

Phi tần lẳng lặng không đáp, vẻ mặt thị hiển nhiên nhận định với lời chàng nói đúng.

Triệu Tử Nguyên không nhịn được, cất bước xông lại định vén rèm kiệu lên trực tiếp đối thoại với người trong kiệu cho bõ tức, chẳng kể gì đến người trong kiệu là nhân vật nào.

Chàng vốn là người trầm tĩnh, nhưng lúc đã bị xúc động mạnh thì không đếm xỉa gì đến hậu quả.

Triệu Tử Nguyên chưa tới gần thì hai ả thị nữ cung trang đã lạng người ra ngăn chặn trước mặt. Động tác của chúng rất thần tốc, cả những tay cao thủ cũng không bì kịp. Ả cung nữ mé hữu hắng giọng:

- Tướng công nên tự trọng.

Triệu Tử Nguyên khác nào bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, chàng bình tĩnh trở lại bên ả phi tần đón lấy cái bọc, thủng thẳng nói:

- Đã là công việc của Yến Cung song hậu giao phó, dĩ nhiên tại hạ phải làm theo.

Ả phi tần nhìn Triệu Tử Nguyên chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Không ngờ tướng công lại là người rất mau lẹ. Tiện thiếp thay mặt tệ chủ nhân có lời cảm tạ.

Thị nói rồi vỗ tay một cái. Bốn hán tử võ phục lại khiêng kiệu lên trở về.

Triệu Tử Nguyên nhìn mấy chục tên phi tần đưa cỗ kiệu nhỏ đi rồi khác nào người cất được gánh nặng thở phào một cái.

Bóng trăng đã xế về tây. Tiếng dế rên rỉ giữa lúc canh tà càng thêm ảm đảm. Triệu Tử Nguyên ngơ ngác nhìn lại cái bọc trắng, ngẫm nghĩ về những chuyện tao ngộ vừa qua mà không tìm ra được manh mối gì.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, chàng vội lạng người ẩn mình vào bên bức tường đá.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Hiển nhiên có hai người trở nên đi tới.

Bỗng thanh âm ấm ớ từ phía sau bức tường cao cất lên:

- Lão Lý! Đã đến giờ chưa?

Tiếng nói trầm trầm đáp lại:

https://thuviensach.vn

- Vội gì? Bảo chúa dặn sao ngươi nghe rõ không? Lão nhân gia bảo chúng ta sau chừng nửa giờ mới đem vật này đẩy vào đại sảnh, không thể nhanh hay chậm được một khắc. Ha ha! Ngươi hãy cẩn thận giữ vững cái đầu.

Thanh âm ấm ớ lại cất lên:

- Hừ! Ngươi đừng dọa ta. Chưa kể đến chuyện khác, ngay trong cái hồ lô của Bảo chúa cũng chẳng biết đựng cái con mẹ gì.

Lão Lý khẽ quát:

- Đừng rắc rối nữa. Cứ đến giờ thì mình động thủ theo lệnh của Bảo chúa là xong.

Thanh âm ấm ở lại nói:

- Vương Sơn này trước nay vẫn nghe lời lão Lý, nhưng lần này lão nói thế khiến ta không phục.

Lão Lý đáp:

- Có chuyện gì nói thẳng ra đừng lẳng nhẳng nữa.

Vương Sơn nói:

- Bảo chúa đã hành động là không chê được, nhưng vụ đêm qua lão giải thích cách nào? Thái Chiêu bảo chúng ta đem ngàn lực đến vây Hương Xuyên Thánh Nữ để trừ diệt mụ mà lại bị mấy chục con đàn bà đánh cho liểng xiểng.

Rồi đây Thái Chiêu bảo còn xưng hùng trên chốn giang hồ được nữa không?

Lão Lý đáp:

- Cục diện đó ta cũng bất ngờ. Đây là Bảo chúa đã quá coi thường thực lực của Thánh Nữ nên mới thất bại. Lại còn Võ Khiếu Thu, Bạch bào nhân xuất hiện đột ngột và những điều xảy đến ngoài sự tiên liệu của Bảo chúa...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra lão đệ bực mình không thể trách được. Họ Võ và Bạch bào nhân là những nhân vật nổi tiếng võ lâm chẳng nói làm gì cả thằng lỏi họ Triệu chưa ráo máu đầu cũng thành mối uy hiếp rất lớn cho chúng ta. Coi kiếm pháp thần diệu của gã mới biết mình rèn luyện chục năm công phu là uổng hết.

https://thuviensach.vn

Vương Sơn nói:

- Kiếm thuật của thằng lỏi đó quả nhiên bá đạo phi thường! Lão Tam, lão Lục, lão Thất đều bị gã đánh ngã. Lộ số kiếm thuật của gã dường như...

Hắn chưa dứt lời đột nhiên nghe có tiếng động gần đó. Hắn cảnh giác không dám nói nữa. Vương Sơn khẽ quát:

- Ai đó?

Thanh âm trong trẻo của phụ nữ cất lên:

- Hổ đầu bão tứ lục! Bằng hữu đã nghe rõ chưa?

Vương Sơn ấp úng hỏi:

- Cô nương...

Thiếu nữ lại ngắt lời:

- Đừng nói lôi thôi, các vị hãy nằm nghỉ đi?

Vương Sơn chưa kịp la hoảng chỉ nghe tiếng rên ư ử một cái. Tiếp theo là hai tiếng "huỵch huỵch".

Triệu Tử Nguyên ẩn ở bên ngoài bức tường biết là hai người bị đánh té rồi.

Chàng run lên tự hỏi:

- "Thiếu nữ này là ai? Giọng nói thị rất ngọt ngào mà sao thốt ra toàn những lời sát phạt?"

Trong lòng ngờ vực, chàng khẽ nhảy lên đầu tường thấy bóng người yểu điệu thấp thoáng qua sân rồi mất hút.

Chàng nhảy xuống đất thấy hai đại hán mặc áo trắng nằm lăn dưới đất.

Chúng bị điểm á huyệt.

Triệu Tử Nguyên nhận ra ngay hai người này là đội viện đội Ngân y trong Thái Chiêu bảo, nhưng không hiểu chúng ẩn ở đây bàn bạc chuyện gì? Thiếu nữ kia ra tay điểm huyệt chúng là ai?

Chàng không kịp nghĩ nhiều vọt người đi quanh qua sân sau trở về chỗ ẩn mình lúc trước. Cái bọc của Hương Xuyên thánh nữ giao cho vẫn nguyên chỗ.

Thế là tay chàng có hai cái bọc giống nhau và sẽ liệng vào sảnh đường cùng một lúc. Lòng chàng trăm mối hoài nghi mà không tiện mở bọc ra xem.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nhìn qua khe cửa vào trong. Dưới ánh nến vàng khè người đầu tiên chàng ngó thấy là lão chưởng quỹ. Lão đang nói:

-... Muốn chờ cho chân tướng rõ rệt thì hy vọng mong manh lắm. Huống chi lão phu đã lớn tuổi còn sống được bao lâu nữa? Các vị đã biết lão phu là một trong những người được mục kích vụ đó, chắc chẳng để yên cho cuộc đời tàn tạ sống cuộc đời yên tĩnh.

Lúc lão nói những vết nhăn trên trán càng rõ rệt, chứng tỏ lão già quá rồi.

Yên Định Viễn cười nhạt đáp:

- Lão tự biết mình như vậy là hay lắm.

Chưởng quỹ lẳng lặng đưa mắt nhìn Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Gã thiếu niên này là thừa kế của Tư Mã Đạo Nguyên. Vụ công án ngày đó tuy gã chưa biết gì, nhưng sau này khi gã đối nghịch với họ Tạ, rất có thể gã đứng về trận tuyến với Bảo chúa. Sao Bảo chúa không tha cho gã đi?

Yên Định Viễn chưa đáp, người áo đen đã lắc đầu nói:

- Không được!

Chưởng quỹ hỏi:

- Tạ Kim Ấn đã có ý lưu gã lại cho nhà Tư Mã còn người nối dõi, chẳng lẽ Bảo chúa lại muốn giết cho kỳ hết?

Người áo đen cất giọng âm trầm:

- Chỉ vì họ Tạ muốn để gã sống nên lão phu mới lưu lại.

Tư Mã Thiên Võ xen vào:

- Trước khi hỏi rõ được sự tình đầu đuôi, tại hạ quyết không đi đâu. Các hạ cứ yên tâm.

Người áo đen cười nhạt chưa nói gì. Chưởng quỹ lại hỏi:

- Xem chừng đêm nay các vị không buông tha tại hạ rồi, có đúng thế không?

Yên Định Viễn hỏi lại:

- Ha ha! Ngươi tự vấn lương tâm coi có thể kháng cự được với ba người chúng ta không?

Chưởng quỹ cười ha hả đáp:

https://thuviensach.vn

- Hai chục năm trước trên bờ Thúy Hồ, Bảo chúa đứng trước mặt Tạ Kim Ấn đã hỏi câu này. Không ngờ họ Tạ cũng là tay đáo để. Hắn nói câu gì Bảo chúa còn nhớ không?

Yên Định Viễn nói:

- Trí nhớ của ngươi giỏi lắm! Nhưng trí nhớ cũng như móng tay để dài, có lúc làm phiền cho mình. Lão đã già rồi mà không hiểu đạo lý này, lão phu lấy làm tiếc cho lão đó.

Chưởng quỹ lờ đi như không nghe tiếng, lạnh lùng nói:

- Họ Tạ đã dằn từng tiếng: "Trong thiên hạ nếu có người chống chọi được với ba vị thì người đó là Tạ Kim Ấn". Ha ha! Tại hạ thuật lại chuyện cũ nhưng tiếc rằng mình không có hào khí như vậy, dĩ nhiên không có thực lực bằng hắn.

Người áo đen ngắt lời:

- Vậy ngươi còn nghe thấy những gì thì nói lẹ cho hết đi...

Vẻ mặt chưởng quỹ biến thành trầm trọng. Lão ngửng đầu trông lên nóc nhà, hai tay chắp để sau lưng, bước lui bước tới tựa hồ để nhớ lại những chuyện đã qua. Sau lão dừng chân lại thủng thẳng nói:

- Đây là một vụ bí mật nhất đời lại dính líu đến nhiều người. Nếu toàn bộ lộ hết ra thì e rằng tình thế võ lâm thiên hạ và cả quốc sự đều biến cải, mà trên đời chỉ có lão phu là biết vụ đại âm mưu trong chuyện này.

Triệu Tử Nguyên ở ngoài nghe tình hình nghiêm trọng, lòng chàng không khỏi run lên.

Chưởng quỹ lại nói tiếp:

- Suốt đời lão phu đã vì vụ này mà bôn tẩu khắp hai miền năm bắc sông Đại Giang, lại còn lên bắc ra ngoài quan ải, ở nước người lâu năm để điều tra chân tướng, đặng công bố cho thiên hạ biết...

Lão xúc động quá, vừa nói vừa thở. Hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Người áo đen cười hỏi:

- Nay lão đã thỏa mãn tâm nguyện, có chết cũng nhắm mắt được rồi.

Chưởng quỹ lại nói:

- Hồi đó Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn thanh danh đã bị tàn tạ. Ai cũng sợ hắn không muốn tới gần. Nhưng lão phu không chê tư cách hắn.

https://thuviensach.vn

Một hôm lão phu có việc đang đêm đi qua Thúy Hồ ngẫu nhiên ngó thấy một chiếc du thuyền có bóng người vọt lên...

Lão dừng lại để sắp đặt câu chuyện rồi nói tiếp:

- Người kia nhô lên hụp xuống mấy cái lướt tới bên bờ hồ. Lão phu vừa chạm mặt buột miệng hô: "Mạch đại hiệp." Người đó chính là Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn mà thương pháp độc bộ thiên hạ. Lão thần sắc hoang mang chỉ nhìn lão phu chắp tay một cái rồi bỏ đi...

Chưởng quỹ hít một hơi chân khí kể tiếp:

- Lão phu ngó thấy Mạch Cấn ôm trong lòng một đứa hài nhi, còn đang ngơ ngác, bỗng nghe thanh âm trầm trọng vọng lại: "Này! Khoan rồi hãy đi!"

Mạch Cấn không quay đầu lại, đột nhiên cởi cây Thập Tự Thương buộc ở sau lưng cầm mũi thương đâm vào đứa nhỏ trong lòng. Lão phu thấy lão hạ độc thủ với một đứa nhỏ vô tri, không nhịn được liền gầm lên: "Mạch đại hiệp! Đại hiệp... làm gì vậy?"

Lão phu nhảy đến trước phóng chưởng đánh ra. Mạch Cấn vì phải đỡ phát chưởng của lão phu mũi thương chậm lại. Giữa lúc ấy một người chạy như bay tới nơi. Mạch Cấn vội vã bỏ đứa nhỏ xuống đất rồi theo đường đê chạy về phía tây.

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây sinh dạ hồ nghi nghĩ thầm:

- "Vụ này sao lại dính líu đến Mạch Cấn. Nếu lão chưởng quỹ nói đúng sự thực thì Mạch Thập Tự Thương là một nhân vật trọng yếu trong vụ này."

Người áo đen cười nhạt nói:

- Lão thích can thiệp vào việc không đâu tất có ngày nếm mùi đau khổ.

Chưởng quỹ lại kể tiếp:

- Khi ấy lão phu chưa biết người đến sau lại là Tạ Kim Ấn. Hắn nhìn lão phu nói: "Phiền túc hạ chiếu cố cho đứa hài nhi này."

Hắn chưa dứt lời người đã mất hút. Suốt đời lão phu ít khi được gặp nhân vật khinh công cao thâm như vậy, bất giác cúi đầu ngẫm nghĩ về lai lịch người này.

Đột nhiên cơn gió nhẹ thổi đến. Một bóng đen lướt qua rồi mất hút. Thân hình này nhanh đến nỗi khiến người ta không còn đường để nhìn nhận. Lão

https://thuviensach.vn

phu cả kinh phóng chưởng đánh ra. Không ngờ chưởng phong như đá chìm đáy biển. Lão phu nhìn lại thì chẳng thấy gì. Cả đứa nhỏ vừa bỏ đó cũng mất hút...

Lão chưởng quỹ kể tiếp:

- Bóng đêm tối mò. Lão phu đầy lòng nghi hoặc hối hả chạy về phía trước thì đột nhiên nghe tiếng ngựa hí vang lên. Lão phu quay đầu lại nhìn thấy một cỗ xe bồng chạy thẳng đến nơi. Người dong xe đội nón lá vai khoác áo tơi, cặp mắt sáng như điện đang nhìn chằm chặp vào lão phu. Lão phu kinh hãi, tưởng chừng cỗ xe từ trên trời rơi xuống. Nóc xe và xung quanh đều che bằng vải màu xám khiến cỗ xe thêm vẻ thần bí khủng khiếp. Người trong xe giơ roi ngựa lên lạnh lùng hỏi: “Lão kia! Ngươi quanh quẩn trên bờ hồ, phải chăng muốn tìm vật gì?”

Lão phu ngơ ngác đáp: “Lão hủ kiếm một đứa nhỏ.”

Người phu xe cười nói: “Hay lắm! Ngươi xuống âm phủ mà tìm mới thấy.”

Lão phu nghe giọng nói bất thiện liền để hết tinh thần phòng bị. Không hiểu rèm xe vén lên một góc từ lúc nào. Một gương mặt xanh lướt, mái tóc bỏ xõa như quỷ mỵ lộ ra. Bộ mặt lợt lạt cắt không còn hột máu đó khiến lão phu khiếp vía hít một hơi khí lạnh. Bộ mặt quỷ kia cất tiếng hỏi:

“Lão Vạn! Lão định đối phó với người này bằng cách nào?”

Trong thùng xe có tiếng người đáp lại: “Thời giờ cấp bách. Hành động của lão phu không thay đổi. Ngươi hạ thủ đi thôi.”

Bộ mặt quỷ mỵ thở dài nói: “Lòng dạ nữ nhân rất mềm yếu. Đến con kiến cũng không nỡ giết thì hạ thủ làm sao được?”

Mụ móc trong bọc ra một cái khăn tay khẽ rung lên. Một làn hơi kỳ dị xông vào mũi. Lão phu phát giác ra có điều khác lạ liền gầm lên: “Mụ... mụ dùng độc ư?”

Lão phu vừa hô một câu đã ngã lăn ra. Thực tình tấm khăn đó tuy vung phấn độc ra, lão phu vẫn vô sự, vì uống máu rết từ ngày còn nhỏ, bách độc không xâm nhập vào được, nhưng gặp tình thế này lão phu phải giả vờ. Lão phu nhắm mắt giả chết, tai nghe tiếng bước chân lại gần.

Tiếng mụ đàn bà cất lên hỏi: “Đã trừ khử đứa nhỏ chưa?”

https://thuviensach.vn

Thanh âm ấm ở đáp lại: “Lão phu chưa kịp hạ thủ, họ Tạ đã đuổi tới. Lạ ở chỗ họ Tạ giết liền mười bảy người còn để sống một người, không hiểu hắn có dụng ý gì?”

Thanh âm âm trầm lúc nãy cất lên: “Tạ Kim Ấn một đời giết bao nhiêu người chẳng lẽ đột nhiên nổi lòng trắc ẩn? Hành động này trái với bản tính của Chức Nghiệp Kiếm Thủ!”

Thanh âm ấm ớ nói: “Trời tối sầm lại xem chừng sắp mưa lớn. Tình thế này rất lợi cho chúng ta. Họ Tạ tuy công lực cái thế nhất định cũng sa lưới. Ha ha!

Hắn vừa giết mười mấy người, không ngờ lại đến lượt hắn chịu chết.”

Thanh âm mụ đàn bà cất lên hỏi: “Ngươi có đem theo ba thanh kiếm Kim Nhật, Phiền Tinh và Hàn Nguyệt không?”

Thanh âm ấm ớ đáp: “Ba thanh kiếm này đều ở trên mình tại hạ. Bây giờ Mạch mỗ tìm cách dẫn dụ họ Tạ đến bờ mé Tây. Suốt đời hắn hành nghề trên mũi kiếm thì bây giờ để ba thanh kiếm này tống chung hắn.”

Mụ đàn bà nói: “Việc này không nên chậm trễ, lão đi lối tắt đón đường Tạ Kim Ấn mới được. Cứ theo kế hoạch đã định trước mà làm. Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu cũng chờ ở đó. Ngoài ra còn một người...”

Mụ chưa dứt lời, bỗng nghe xa phu lớn tiếng hô: “Lão này trá tử!”

Nguyên lão phu nghe lỏm câu chuyện của họ, trong lòng kinh hãi bất giác để lộ ra ngoài mặt. Lão phu nghe tên phu xe hô hoán vội nhảy vọt vào khu rừng trúc mé hữu. Khi mấy người bên đối phương phát giác thì lão phu đã chạy xa hơn mười trượng. Lão phu biết mình đã nghe được âm mưu của chúng, tất chúng phải giết mình để bịt miệng nên cứ chạy bừa vào rừng trúc may ra có cơ sống sót.

Bánh xe lọc cọc. Tên phu xe rượt theo. Lão phu thấy chạy vào rừng trúc cũng không thoát được liền theo dọc bờ hồ mà chạy. Sau xe đuổi gần quá lão phu đánh liều nhảy xuống hồ, nhưng không biết bơi lội. Nước thấm vào lạnh thấu xương thì ra người mình chìm xuống đáy hồ...

Không hiểu thời gian bao lâu. Trong lúc mơ màng. Lão phu cảm thấy cây sào tre đẩy đưa mình mới tỉnh lại liền phát giác mình đang nằm trong con thuyền nhỏ. Một cô gái ăn mặc theo kiểu ca kỹ đứng bên lão phu. Cô

https://thuviensach.vn

này đẹp như thiên tiên nhưng trên mặt bao phủ một làn khí thê lương ảm đảm.

Cô gái thấy lão phu tỉnh lại cất tiếng nói: “Không việc gì rồi. Tại sao lão trượng lại rơi xuống đáy hồ.”

Lão phu không biết đáp thế nào, đành nói dối: “Lão phu đang đi trên bờ hồ, vô tình xẩy chân rơi xuống. Có phải cô nương đã cứu lão phu không?”

Nữ nhân kia nói: “Theo nhận xét của tiện thiếp thì không phải như vậy. Lão trượng chạy như người điên trên bờ hồ, phía sau có cỗ xe bồng đuổi theo. Bỗng nghe đánh bòm một cái. Lão trượng đã nhảy xuống hồ. Tên xa phu dừng ngựa dòm ngó một lúc. Chắc gã cho lão trượng chết chìm dưới đáy hồ rồi liền quay xe trở lại. Tiện thiếp liền chèo thuyền lại mò lão trượng lên.”

Lão phu liền nói: “Lão phu không phải bị bức bách nhảy xuống hồ. Thực tình lão phu cùng người động thủ chưa phân thắng bại, muốn tránh khỏi thị tuyến của họ, không suýt nữa chết oan. Đa tạ cô nương đã giải cứu...”

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Ai Ngờ Cái Bọc Đựng Đầu Lâu

Nữ nhân nước mắt đầm đìa nói: “Tiện thiếp cứu được mạng lão trượng mà không làm sao cho trượng phu chết rồi sống lại.”

Lão phu thấy nàng hai mắt đẫm lệ không khỏi sửng sốt mới chú ý nhìn tới một người nằm ngửa trên sàn thuyền xung quanh vết máu loang lổ, coi mà phát khiếp. Người này nằm trong vũng máu không nhúc nhích, hiển nhiên chết đã lâu rồi. Lão liền hỏi: “Người này là Quan Trung Đệ Nhất Kiếm Thủ Kiều Như San đây mà! Phải chăng y là phu quân của cô nương?”

Thiếu phụ gật đầu bước lại ngồi bên xác chết đưa bàn tay ngọc ra khẽ vuốt má Kiều Như San. Kiều Như San tuy hai mắt trợn tròn xoe mà không còn cảm giác gì nữa.

Lão phu hỏi: “Trên giang hồ đồn đại Kiều Như San cùng ái nữ của Triệu Phi Tinh tên gọi Chi Lan kết duyên cầm sắt. Vậy cô nương là tiểu thư của cố Thái Chiêu bảo chủ ư? Tại sao lệnh phu quân bị người hạ sát ở đây?”

Thiếu phụ sắc mặt lợt lạt, miệng lẩm bẩm: “Như San không chết... chẳng ai giết được y...”

Lão phu chẳng hiểu ra làm sao liền cho là đối phương gặp phải biến cố thảm hại, đau xót quá chừng nên nói những lời mê hoảng.

Triệu Chi Lan nhìn lão phu nói tiếp: “Lão trượng đã thấy con người đó chưa? Hắn hỷ nộ không lộ ra ngoài mặt, không hiểu tính người, lại không có tình cảm. Hắn vì tiền bạc mà giết người, nên không biết đến bi ai là gì cả. Lão trượng đã thấy hạng người đó bao giờ chưa?”

Lão phu lắc đầu đáp: “Cô nương bị kích động quá độ. Hãy đi nghỉ một lúc thì hơn.”

https://thuviensach.vn

Triệu Chi Lan không nói gì. Lão phu coi mặt nàng phát sợ, chẳng biết an ủi cách nào nên không nói nữa. Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong tình trạng này. Ở giữa nằm một xác chết chẳng hề biết gì cả. Lúc sau Triệu Chi Lan đảo mắt nhìn quanh rồi nói khẽ: "Cỗ xe bồng đã quay trở lại. Nếu lão trượng muốn tránh tai mắt của họ thì tạm thời ẩn vào trong khoang thuyền..."

Lão phu không kịp suy nghĩ gì nữa vội chuồn vào khoang thuyền thổi tắt đèn đi. Chi Lan ôm cây đàn gỗ, dạo lên mấy tiếng tình tang rồi cất tiếng khẽ hát:

"Thương cảm gì hơn chiêu quân mến chúa.

Ai oán thay khóc biệt Điền Hoành.

Canh khuya thể thảm Sở ca thanh.

Thống thiết lệnh Dương Quan tam điệp."

Ngọn gió đêm vi vu trên mặt hồ khiến tiếng hát càng thêm ảo não. Nàng hát xong một khúc nghẹn ngào khóc không ra tiếng. Lão phu nghe tiếng đàn tiếng hát tưởng chùng trái tim chìm xuống bụng bảo dạ: "Cô này đối với phu quân bằng một tấm lòng si tình mà kẻ nào đó nỡ đành giết Kiều Như San, hạ thủ thật tàn nhẫn."

Bỗng nghe trên bờ từ phía xa xa có tiếng ấm ớ quát: "Xin cô nương áp thuyền vào bờ."

Lão phu nhìn qua cửa sổ khoang thuyền thấy cỗ xe ngựa màu xám dừng lại ở phía bờ tây. Người cất tiếng hô hoán chính là gã xa phu đầu đội nón trúc, thái độ hung dữ. Chi Lan đẩy thuyền vào bờ. Lão phu trong lòng rất đỗi khẩn trương.

Thuyền áp mạn, tên xa phu ngắm Chi Lan từ đầu xuống đến gót chân nói: "Cô nương ôm đờn thì chắc là xướng công. Trước đây một khắc cô có thấy một lão già lối năm mươi tuổi nhảy xuống hồ không?"

Chi Lan lắc đầu đáp: "Không có."

Tên xa phu bỗng ngó thấy xác trong thuyền liền chau mày hỏi: "Người chết đó là ai?"

Chi Lan khẽ đáp: "Tiên phu mới bị hại. Nến không có chuyện gì thì tiện thiếp phải đẩy thuyền đi lo việc chôn cất." Nàng lại chống sào đẩy thuyền

https://thuviensach.vn

ra.

Tên xa phu lớn tiếng quát: “Khoan đã!”

Gã nhún mình từ trên xe nhảy vọt xuống thuyền. Người gã chưa hạ xuống đã vươn tay ra chụp. Chi Lan ôm đờn lùi lại hai bước. Con thuyền tròng trành một chút. Tên xa phu chụp xuống người Chi Lan như quạ vồ gà, Chi Lan lùi hoài.

Nàng lùi tới đầu thuyền, bỗng thấy huyệt mạch tê chồn vì bị đối phương nắm được cổ tay. Tên xa phu không ngờ đắc thủ một cách dễ dàng.

Gã ngạc nhiên hỏi: “Cô nương không hiểu võ công ư?”

Chi Lan lạnh lùng hỏi lại: “Túc hạ đường đường là một bậc đại trượng phu mà hạ thủ uy hiếp một người đàn bà yếu đuối, không sợ thiên hạ cười cho ư?”

Xa phu cười lạt đáp: “Cô nương nói phải lắm! Nhưng đối với những người tự coi mình là hiệp sĩ mới đúng. Tiếc thay tại hạ không phải hiệp sĩ.”

Gã siết chặt năm ngón tay. Huyết mạch Chi Lan không lưu thông được, khác nào muôn ngàn con kiến cắn rứt.

Mồ hôi trán toát ra đầm đìa, nàng nghiến răng nói: “Tiên phu chết chưa lạnh xác mà ngươi lấn át ta như thế này, phải chăng vì thấy ta yếu ớt không làm gì được?”

Tên xa phu chẹn họng: “Miệng lưỡi cô nương sắc bén quá! Ta hỏi cô nương trong thuyền có bao nhiêu người?”

Chi Lan đáp: “Ngoài tiện thiếp và tiên phu không còn ai nữa.”

Xa phu hỏi: “Trong thuyền có người nào ẩn nấp không?”

Chi Lan vẫn trấn tĩnh đáp: “Đại gia xuống thuyền rồi tra hỏi hoài khiến cho tiện thiếp bối rối quá. Đai gia đừng quên tiện thiếp bất quá là một tên xướng công.

Thi thể tiên phu chưa mai táng, được đang lo tang phí. Đại gia có muốn nghe tiện thiếp ca một khúc rồi thưởng tiền không?”

Xa phu đáp: “Cô nương đừng đánh trống lãng. Lão gia không có nhã hứng đó.”

Hắn đằng hắng một tiếng, nói tiếp: “Xem chừng không cho nếm mùi đau khổ tất ngươi không chịu nói thật.”

https://thuviensach.vn

Gã nói rồi bóp mạnh hơn. Chi Lan người run bần bật, nghiến răng chịu đau, nhắm mắt lại không nói nữa. Lão phu ở trong khoang thuyền thấy thế lửa giận đầy ruột, không nghĩ ngợi gì nữa, gầm lên một tiếng nhảy vọt ra ngoài. Lúc nhảy gần đến tên xa phu, lão tấn công liền một hơi năm chiêu. Bản lãnh của tên xa phu tầm thường thôi. Gã đón đỡ được đến chưởng thứ sáu thì lão ra chiêu "Bạch Câu Quá Khích" bắt buộc gã phải lùi lại hai bước. Con thuyền tròng trành không ngớt. Lão phu trỏ tay vào mặt gã quát: "Tên nô tài khả ố này! Đối với một người đàn bà góa mà ngươi tàn nhẫn đến thế, thật đáng chết lắm!"

Xa phu đắc ý cười đáp: "Ta phải dùng mẹo mới gạt được ngươi. Là do tệ chủ nhân đã đoán chắc lão ẩn náu ở trong khoang thuyền nên bẫy cô này chịu tội thay cho, tất chẳng thể nào tọa thị điềm nhiên. Quả là lão phải xuất hiện."

Lão phu sửng sốt hỏi: "Sao! Đây là chủ ý của quí chủ nhân ư?"

Xa phu đáp: "Bây giờ mới biết tài năng của tệ chủ nhân ư? Lão mà đối nghịch với lão nhân gia thì chẳng khác gì trứng chọi với đá. Ta khuyên lão bó tay chịu trói đi thôi."

Lão phu cười lạt nói: "Dưới thuyền này chật quá. Chúng ta lên bờ nói chuyện."

Lão phu sợ lúc ra tay không thận trọng làm tổn thương đến Triệu cô nương nên không chờ gã phản ứng, tung mình chạy lên bờ trước. Tên xa phu ngảy lên theo. Lão phu không nói gì nữa phóng chưởng đánh liền. Bản lãnh đối phương rất tầm thường. Sau khi trao đổi mấy chiêu hắn phải lui hoài, không còn sức phản kích, rồi chân tay luống cuống. Lão phu muốn hạ đối phương cho lẹ, nên ra tay tàn độc định đánh chết gã trong vòng mấy chiêu.

Bỗng rèm xe vén lên, thanh âm đàn bà vọng ra: "Mã Ký! Địch thủ hoàn toàn theo đường lối nội gia. Ngươi phải đánh sáp lá cà mới tranh đoạt được thế chủ động biến nguy thành yên."

Lão phu trong lòng kinh hãi vì biết mình kém về mặt đánh sáp lá cà. Người trong xe nói vậy tỏ ra rất giàu lịch duyệt. Phải là tay đại tôn sư mới

https://thuviensach.vn

nhìn thấy nhược điểm này. Tên xa phu Mã Ký lập tức biến đổi thế đánh, sát gần vào lão phu làm cho lão phu không phát huy được uy lực.

Mụ đàn bà trong xe lại hô: "Chiêu "Phân Hoa Phất Liễu" của ngươi không được, phải đổi dùng chiêu "Diệp Lạc Qui Căn" đánh vào hạ bàn đối phương, rồi sử dụng chiêu "Phiền Tinh Điểm Điểm" là lão phải té nhào."

Lão phu càng đánh càng kinh. Mụ đàn bà ngồi trong xe đúng là một nhà võ học thượng thừa ngồi chỉ điểm cho Mã Ký. Gã bức bách lão phu phải lui hoài. Lão phu còn lưu lại một chiêu sát thủ, nhưng chưa gặp lúc bất đắc dĩ không muốn dùng tới. Sau Mã Ký đánh tới chiêu "Phiền Tinh Điểm Điểm", tình thế rất nguy ngập, lão phu đành phải sử dụng tuyệt chiêu, gầm lên một tiếng vung tay mặt đánh ra.

Bỗng âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Hai vị đến đây quấy nhiễu làm mất cả giấc ngủ của người ta."

Thanh âm nghe rất gần, nhưng lão phu và Mã Ký đang chiến đấu kịch liệt khi nào chịu buông tay. "Vèo" một tiếng! Cây cần câu dài đến năm thước tung lên không thành một đường cánh cung nhắm chụp xuống đầu Mã Ký... Đầu dây câu có một lưỡi câu thép. Lưỡi câu vọt đến trước mặt gã. Mã Ký tức giận cất tiếng thóa mạ, vung tay lên bắt lấy lưỡi câu. Không ngờ dây câu đột nhiên quấn lấy hai cánh tay gã. Lão phu định thần nhìn lại thấy một lão chài, chòm râu bạc phơ lối sáu chục tuổi, đầu đội nón lá, mình mặc áo tơi màu lục đứng ở bờ hồ. Ngư ông cười khà khà nói: "Câu cá chẳng được lại được một vật bốn chân, kể ra cũng không uổng."

Mã Ký đỏ mặt lên quát mắng: "Lão điếu ngư kia! Lão không muốn sống nữa hay sao? Nếu muốn yên lành thì hãy thu dây câu về."

Ngư ông hỏi: "Vừa rồi ta kêu ngươi dừng tay, ngươi không chịu nghe lời là tự nguyện mắc vào lưới câu. Khi nào ta lại thu dây câu về một cách khinh suất."

Lão vừa nói vừa cười hề hề tuyệt nhiên không lộ vẻ giận chi hết.

Trong cỗ xe bồng có thanh âm uể oải cất lên: "Đông Hải Ngư Phu là cao nhân ngoài đời, sao còn chấp nhặt bọn nô tài?"

Ngư ông nhún vai đáp: "Chủ nhân ngươi đã nói vậy, lão chài này còn giằng co với ngươi thì ra con người nhỏ nhen. Thôi ngươi đi đi!"

https://thuviensach.vn

Lão thu dây về. Mã Ký đứng không vững ngã ngửa về phía sau.

Gã thẹn quá hóa giận gầm lên: “Lão ngư phủ! Lão này muốn chết đây!”

Ngư ông sa sầm nét mặt, mắt lộ hàn quang nhìn chằm chặp vào mặt Mã Ký.

Đột nhiên lão ngẩng mặt lên trời cười rộ.

Mã Ký hỏi: “Lão cười gì vậy?”

Ngư ông đáp: “Lão phu cười ngươi kiến thức còn kém lắm, đường lịch duyệt cũng chưa có gì.”

Mã Ký đằng hắng một tiếng chưa kịp trả lời, ngư ông đã tiến lên một bước trỏ tay vào lão già đứng bên hỏi: “Ngươi có biết lão nhân đứng trước mặt là ai không?”

Mã Ký liếc mắt nhìn lão phu cười đáp: “Cũng một hàng già nua với nhau, tại hạ chẳng cần biết lão là ai.”

Ngư ông lạnh lùng nói: “Vừa rồi ngươi ra chiêu “Điểm Điểm Phiền Tinh” tưởng đã là cao minh, đối phương mà sử dụng “Tán Sa Thủ” thì e rằng dù có lệnh chủ nhân chỉ điểm cũng khó nổi toàn mạng.”

Mã Ký kinh nghi buộc miệng hỏi: “Tán Sa Thủ ư? Lão là... lão là...”

Gã lùi lại ba bước nhưng mặt lộ vẻ không tin.

Nữ nhân trong xe lại lên tiếng: “Đông Hải Ngư Phu! Lão hãy nhìn qua bên này!”

Rèm xe vén lên một góc. Một cánh tay trắng như ngọc từ từ lộ ra bên ngoài.

Ngư phủ đảo cặp mắt nhanh như điện ngó thấy cái nhẫn màu lục. Lão hít một hơi khí lạnh. Lát sau mới khôi phục bình tĩnh đáp: “Cái đó không hăm được lão phu.”

Nữ nhân trong xe rụt tay về nói: “Lão đã cố ý dấn thân vào vũng nước đục thì đừng oán trách ta thủ đoạn tàn nhẫn.”

Giữa lúc ấy trên vòm trời tối đen một tia lửa vọt lên nổ đùng một tiếng rồi tắt ngấm.

Mã Ký khẽ hô: “Mé tây có tấu hiệu phải chăng đã xảy ra biến cố?”

Nữ nhân trong xe giục: “Cho xe chạy về mau qua ngã tây đó...”

https://thuviensach.vn

Mã Ký dạ một tiếng bắt ngựa vung roi lên. Xe ngựa bon bon chạy theo bờ hồ.

Ngư ông ngó thấy cỗ xe đi xa rồi, miệng lẩm bẩm: “Bọn này hốt hoảng rút lui. Chắc là có bọn khác... Phải rồi! Bọn khác từ tây ngạn đi vòng tới. Sự việc mỗi lúc một thêm phức tạp.”

Lão phu nhìn ngư ông xá dài nói: “Các hạ ra tay viện trợ, lão hủ...”

Ngư ông xua tay mỉm cười bỏ nón và áo tơi, để lộ tấm cưu y vá trăm miếng.

Lão phu kinh ngạc la lên: “Cái bang... Trời ơi! Tại sao lão gia lại mạo xưng làm Đông Hải Ngư Phu...”

Người đó liệng cần câu đáp: “Câu chuyện khá dài. Ta có việc gấp phải đi trước một bước. Vậy xin cáo biệt.”

Chớp mắt lão đã vượt xa hơn mười trượng. Lão phu lòng dạ hoài nghi, khác nào sa vào đám mây mù năm dặm chỉ ý thức được trước mắt sắp xảy ra chuyện tày đình, không dám chần chờ nữa, liền từ biệt Triệu cô nương rồi thi triển khinh công chạy về phía tây Thúy Hồ. Vòm trời đen nghịt, sấm nổ chớp nhoáng không ngớt. Trận mưa rào bắt đầu đổ xuống. Lão phu gần đến tây đê toàn thân ướt đẫm nước mưa đành tìm nơi trú ẩn. Một tia chớp nhéo lên ngang trời. Dưới đất sáng lòa.

Lão phu thấy bốn năm người đứng cách đó không xa. Trong đám này có cả Tạ Kim Ấn. Lão phu toan dời đi chỗ khác, ngẫu nhiên quay đầu lại chợt ngó thấy một nữ nhân thân hình nhỏ bé đội mưa chạy tới. Lão phu lờ mờ nhận ra là Triệu cô nương...

Chưởng quỹ thuật một mạch tới đây rồi dừng lại. Mọi người trong sảnh đường lắng tay nghe từ đầu đến cuối. Tư Mã Thiên Võ không nhịn được hỏi:

- Lão trượng! Vụ này về sau ra làm sao?

Chưởng quỹ lộ vẻ cổ quái hồi lâu không nói.

Yên Định Viễn cười lạt lên tiếng:

- Theo nhận xét của lão phu thì lão đừng nói nữa hay hơn. Lão thuật chuyện chẳng được một câu nào thành thực...

Chưởng quỹ đảo mắt lên đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão phu bịa đặt làm chi? Đoạn trên mới là mở màn. Màn chót của câu chuyện còn ở đoạn sau..

Yên Định Viễn cặp mắt âm trầm đưa ra hỏi ý định Địch Nhất Phi rồi quay lại nhìn trong phòng, sắc mặt lộ vẻ nóng nảy dường như ông chờ đợi cái gì.

Triệu Tử Nguyên nhìn rõ, bụng bảo dạ:

- "Lão họ Yên ra chiều băn khoăn, phải chăng lão đang đợi cái gì? Bây giờ đã quá nửa giờ. Ta có nên liệng cái bọc trắng này vào nhà đại sảnh không?"

Chàng đang ngóng nghe đoạn dưới câu chuyện của chưởng quỹ nhưng lão không nói nữa. Lão ngửng đầu ngó ra ngoài hiên. Triệu Tử Nguyên tỉnh ngộ tự nhủ:

- "Phải rồi! Chắc lão chưởng quỹ đang chờ đợi cái bọc này."

Trong sảnh đường người áo đen quay lại nhìn chưởng quỹ nói:

- Ngươi thuật lại câu chuyện đêm hôm ấy có hay không cũng chẳng ích gì.

Lão phu xác định ngươi là ai rồi, nhưng ngươi đui mắt sắp chết đến nơi mà không hay.

Chưởng quỹ thản nhiên đáp:

- Các hạ đã thấy tính mạng của tại hạ gần chết đến nơi thì còn hà tiện làm chi mà không để lộ chân tướng?

Người áo đen không lý gì đến lão, quay lại bảo Yên Định Viễn:

- Yên bảo chúa! Lão phu giao lão này cho Bảo chúa.

Yên bảo chúa ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Chưởng quỹ! Số mạng lão đã chưa rõ nơi đây là mồ chôn lão vậy lão còn kỳ vọng điều gì nữa không?

Hắn nói rồi bật lên tiếng cười tàn độc, toan phóng chưởng, nhưng lão chưởng quỹ đột nhiên vung quyền đánh trước. Phát chưởng của lão không phát ra tiếng gió, tựa hồ như chưa đủ kình lực.

Yên Định Viễn là một tay đại hành gia, biết làn phát chưởng tuy có vẻ yếu ớt nhưng còn điều ảo diệu bên trong, liền nghiêng mình né tránh xoay đến sau lưng chưởng quỹ đưa tay mặt chụp vào bối cung đối phương.

https://thuviensach.vn

Phát chụp này tựa hồ không bị ngăn cản chi hết. Chưởng quỹ ngã chúi về phía trước.

Yên Định Viễn lộ vẻ kinh nghi cười khẩy nói:

- Đừng giả vờ nữa. Lão phu không mắc lừa đâu...

Hắn chưa dứt lời bỗng nghe đánh binh một tiếng. Một vật từ bên ngoài liệng vào trước mặt mọi người. Mọi người định thần nhìn lại thì ra một cái bọc vải trắng.

Yên Định Viễn nhìn ra ngoài sảnh đường quát hỏi:

- Ai liệng cái bọc trắng vào trong này?

Hắn muốn chạy đi sục tìm, bỗng nghe Địch Nhất Phi hô:

- Yên bảo chúa! Coi kìa...

Yên Định Viễn quay đầu lại phát giác cái bọc liệng mạnh quá tấm vải bọc bên ngoài tự động bật ra để lộ chiếc đầu lâu.

Địch Nhất Phi lùi lại ba bước la thất thanh:

- Võ Khiếu Thu! Đây là thủ cấp... Võ Khiếu Thu ở Lưu Hương viện.

Hắn kinh hãi quá, ấp úng một hồi mới thốt lên lời.

Quần hùng đều thất sắc. Cả Triệu Tử Nguyên ẩn bên ngoài hiên cũng không ngờ trong bọc lại gói cái đầu Võ Khiếu Thu. Chàng cúi xuống ngó lại cái bọc kia tưởng tượng ra một đầu người khác, trong lòng không khỏi run lên.

Yên Định Viễn lẩm bẩm:

- Nhân vật nào mà đánh chết được Võ Khiếu Thu lại cắt lấy đầu hắn. Vụ này khó lòng tin được...

Người áo đen rảo bước chạy lại nhìn kỹ cái đầu lâu, lẳng lặng không nói gì.

Chưởng quỹ nằm dưới đất bỗng nhảy lên nói:

- Thỏ tử hổ vi. Vật thương đồng loại. Lần sau không chừng đến lượt một người trong các vị.

Yên Định Viễn trợn mắt lên hỏi:

- Ngươi trá tử chưa đủ hay sao mà còn nói nhăng?

Chưởng quỹ lộ vẻ cổ quái đáp:

- Họ Yên kia! Lão mồm năm miệng mười bảo đưa lão phu vào đất chết.

https://thuviensach.vn

Theo nhận xét của lão phu thì lão nên lo cho mình trước.

Yên Định Viễn trầm giọng hỏi:

- Phải chăng cái chết của Võ Khiếu Thu có liên quan đến ngươi?

Chưởng quỹ đáp:

- Lão phu không đủ tài. Họ Võ chết về...

Lão chưa dứt lời đột nhiên có tiếng lạnh như băng cất lên:

- Cái này giả mạo.

Mọi người sửng sốt, nhìn xem ai nói thì ra người áo đen.

Chưởng quỹ biến sắc nói:

- Các hạ bảo cái đầu này giả mạo ư?

Người áo đen đáp:

- Đúng thế!

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kẻ nặn cái đầu giả này rất linh động. Hiển nhiên là một tay thợ khéo, nhưng chẳng thể bịt mắt lão phu được. Chưởng quỹ! Lão uổng một phen tâm huyết mà thôi.

Chưởng quỹ chấn động tâm thần hồi lâu không lên tiếng.

Yên Định Viễn và Địch Nhất Phi bước gần lại nhìn kỹ thì quả nhiên cái đầu người tuy nặn rất giống, nhưng trơ như gỗ chẳng có chút sinh khí nào. Vì có lớp phấn màu vàng lợt dưới ánh đèn ảm đạm nên mới gạt được mọi người trong lúc nhất thời. Yên Định Viễn cười lạt nói:

- Chưởng quỹ! Ngươi cố ý bày ra nghi trận, dụng tâm hăm dọa bọn ta chăng? Kẻ ở bên ngoài liệng đầu vào là ai?

Chưởng quỹ hỏi lại:

- Chẳng lẽ lão không biết ra ngoài sục tìm coi?

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- “Hỏng bét! Chắc lão Chưởng quỹ tưởng ta liệng đầu vào rồi chạy đi ngay. Lão có biết đâu ta còn cái bọc của Yến Cung song hậu giao cho nữa.”

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Thác Cao Vương Ám Toán Anh Hùng

Triệu Tử Nguyên thấy Yên Định Viễn quả nhiên ra ngoài sảnh đường lục tìm dấu vết, chàng không rảnh để suy nghĩ nhiều, vận kình vào cổ tay mặt rung lên một cái. Chiếc bọc trắng thứ hai đã liệng qua cửa sổ vào trong nhà rớt xuống đất đánh bịch một tiếng.

Địch Nhất Phi la lên:

- Lại một cái bọc nữa.

Yên Định Viễn đằng hắng một tiếng vọt về phía Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên chưa kịp coi cái bọc sau lưng đựng gì thì Yên Định Viễn đã nhảy tới nơi. Chưởng phong đẩy đến trước ngực bằng một áp lực khủng khiếp.

Quần áo tung bay phành phạch.

Triệu Tử Nguyên không sao tránh được đành phóng chưởng đón đỡ.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau đánh sầm một tiếng. Triệu Tử Nguyên bị chấn động làm cho khí huyết nhộn nhạo rồi từ mái hiên rớt xuống.

Những tiếng ầm ầm như sấm rền vang lên không ngớt. Yên Định Viễn cũng hạ xuống theo. Hai tay phóng chưởng đánh ra. Chưởng thế cực kỳ hùng hậu.

Triệu Tử Nguyên không kịp thở đã bị đối phương phóng chưởng đánh tới liên tiếp, đẩy chàng vào trong đại sảnh...

Yên Định Viễn coi rõ mặt chàng rồi bật lên tiếng cười âm trầm nói:

- Hà hà! Gã tiểu tử họ Triệu! Lão phu đi tới đâu cũng phải nhìn đến cái mặt đáng ghét của ngươi. Phải chăng ngươi là âm hồn bất tán?

Triệu Tử Nguyên nhún vai đáp:

https://thuviensach.vn

- Mạt cưa mướp đắng hai bên một phường. Cái mặt lầm lầm đầy tử khí của các hạ cũng khiến tại hạ phải buồn nôn. Các hạ tưởng tại hạ thích dòm mặt các hạ lắm sao?

Chàng e chưa đủ nghĩa, lại bồi thêm một câu:

- Dường như số trời buộc chúng ta vào với nhau thì làm sao mà tránh khỏi?

Yên Định Viễn không ngờ Triệu Tử Nguyên đưa ra luận điệu sắc bén này.

Trong lúc nhất thời hắn không nói gì, khịt mũi luôn mấy tiếng.

Hồi lâu hắn hầm hầm hỏi:

- Ngươi chạm trán lão phu là không may đâu. Ngươi cấu kết với lão chưởng quỹ từ bao giờ?

Triệu Tử Nguyên ghé mắt ngó chưởng quỹ đáp:

- Vị chưởng quỹ này ư? Tại hạ chưa từng quen biết.

Người áo đen bước từng bước một đến mặt Triệu Tử Nguyên. Tay hắn cầm cái búa lớn đen sì thủ thế đưa vào cổ Triệu Tử Nguyên còn cách chừng ba tấc, chàng đã thấy lạnh thấu xương. Hiển nhiên lưỡi búa chưa đụng vào da thịt đã làm thành vết thương, máu chảy ra đầm đìa. May mà vết thương ngoài da không có gì đáng ngại, nhưng chàng cũng bở vía, chân đứng không vững phải vận khí miễn cưỡng cầm cự.

Người áo đen ngó cây búa nói:

- Tiểu bằng hữu! Nếu ngươi không muốn làm cái du hồn dưới lưỡi búa của lão phu thì nên nói cho thật.

Triệu Tử Nguyên bất giác đưa mắt nhìn cây búa. Toàn thân ớn da gà, chàng tưởng chừng cây búa đen sì tiết ra một thứ độc khí khủng khiếp. Chàng nhớ lại vừa rồi người áo đen tay cầm lưỡi búa đưa ra, không biết vì duyên cớ gì chàng tựa hồ mất hết sức đề kháng. Bây giờ giả tỷ đối phương muốn vung búa chặt người chàng đứt làm hai đoạn, thật dễ như trở bàn tay. Chàng kinh hãi đáp:

- Điều gì tại hạ biết là xin nói hết.

Chàng nói câu này tựa hồ mình không có chủ định gì nữa, để đối phương mặc ý chi phối.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ đứng bên thấy tình hình khác lạ liền đến bên Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi:

- Triệu huynh! Triệu huynh làm sao vậy?

Người mặc áo đen khẽ rung cây búa. Một làn hắc quang lấp loáng xé tan bầu không khí. Tư Mã Thiên Võ cảm thấy khí lạnh rùng mình, hoang mang lùi lại một bước.

Tơ tóc tung bay lả tả. Búi tóc trên đầu Triệu Tử Nguyên bị luồng hàn quang cắt đứt làm hai đoạn rớt xuống. Ai ngó thấy cũng khủng khiếp.

Tư Mã Thiên Võ toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, ấp úng không nói nên lời.

Người áo đen nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cái bọc nầy có phải ngươi đã liệng vào không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chính tại hạ.

Người áo đen hỏi:

- Ai đưa cái bọc đó cho ngươi?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Yến Cung song hậu.

Bốn chữ này Triệu Tử Nguyên nói ra một cách hời hợt, nhưng mọi người nghe tưởng chừng bị một khối đá liệng vào trái tim. Ai nấy giương mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng.

Lão chưởng quỹ ấp úng:

-... Song hậu... Yến Cung song hậu... sao lại thế được?

Địch Nhất Phi biến đổi sắc mặt mấy lần lớn tiếng:

- Tiểu tử! Ngươi bịa đặt mà làm như thật...

Miệng hắn nói thế, nhưng thanh âm không đè nén được nổi khẩn trương.

Hắc y nhân hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi còn nhỏ tuổi sao đã nhận biết Yến Cung song hậu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Trước đây nửa giờ, Song hậu ngồi trên cỗ phượng kiệu rất hoa lệ có mấy chục ả phi tần tùy tùng, do đường nhỏ phía sau đi tới. Tại hạ được phi tần cho hay Yến Cung song hậu ngồi trong kiệu.

https://thuviensach.vn

Người áo đen cặp mắt âm trầm bất định, thủng thẳng bảo:

- Ngươi liệng bọc vào thì chính ngươi mở ra mà coi.

Triệu Tử Nguyên không dám trái lệnh, lại cúi xuống thò tay cởi bọc vải lấy ra một tấm ngọc bài ngũ sắc.

Tấm ngọc bài trong suốt và lóng lánh. Hai đầu ngọc bài đều khảm những hạt minh châu thành hình hai con chim én. Cặp chim én này ngửa cổ xòe cánh như muốn bay đi. Trong bụng chim cũng khảm một hạt minh châu, khiến ánh sanh từ trong thấu ra ngoài. Giữa mặt bài khắc hai chữ triện nhỏ "Miễn Tử".

Yên Định viễn thấy ngọc bài xuất hiện. Lùi lại luôn mấy bước lớn tiếng hỏi:

- Lỳ Hằng! Vương Sơn! Sao các ngươi còn chưa ra đi?

Ngoài sảnh đường vang lên tiếng cười khanh khách. Trước cửa bóng người thấp thoáng. Một thân hình mảnh dẻ mặc xiêm vàng tha thướt đi vào.

Thiếu nữ xiêm vàng lên tiếng:

- Phải chăng các hạ gọi hai vị bằng hữu trong trận tuyết? Vừa rồi ta đi điều tra ở hậu viện đã hạ chúng rồi. Yên thí chủ! Thế là tâm kế của Bảo chúa hoàn toàn thất bại.

Người áo đen quay phắt lại nhìn thiếu nữ áo vàng. Cây búa trong tay hắn tự nhiên dời khỏi thị tuyến của Triệu Tử Nguyên...

Triệu Tử Nguyên như người trong mộng bừng tỉnh, chàng thở phào một cái, đưa mắt nhìn thiếu nữ xiêm vàng, miệng lẩm bẩm:

- Té ra là y. Trước đây một khắc, sau khi hai hán tử Ngân y bị điểm huyệt, y mất biến, bây giờ lại xuất hiện ở đây...

Yên Định Viễn sa sầm nét mặt hô:

- Cô nương...

Thiếu nữ xiêm vàng ngắt lời:

- Đừng gọi cô nương! Có việc gì cứ nói thẳng ra.

Yên Định Viễn bật tiếng cười đanh ác hỏi:

- Ngươi giả dạng giống lắm, miệng lại nói những câu sắc bén. Ngươi tưởng làm thế là lão phu không nhận ra được lai lịch chăng?

Thiếu nữ áo vàng hơi biến sắc hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Lai lịch ta có can gì đến ngươi? Yên bảo chúa! Bảo chúa đã nhìn thấy "Song Yến Miễn Tử Bài" chưa?

Yên Định Viễn láo liêng cặp mắt ngó tấm ngọc bài trên tay Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi:

- Thấy rồi thì làm sao? Chẳng lẽ phải chờ ngươi nhắc mới biết?

Thiếu nữ xiêm vàng đáp:

- Ta không nhắc thì e rằng Bảo chúa có trông mà không thấy. Hiển nhiên ngươi đã biết Chưởng quỹ có một mối quan hệ sâu xa với Yến cung, quyết không để các vị chém giết lão, chẳng sớm thì muộn cũng phái người đưa "Song Yến Miễn Tử Bài" tới. Bảo chúa đã rào trước đón sau, sai hai tên thủ hạ ẩn mình trong bóng tối chờ cho miễn tử bài đưa tới là lập tức phóng hai ống thuốc nhân lúc nhốn nháo giết chết Chưởng quỹ, để cho không còn đối chứng. Khi tới trước mặt Song hậu, Bảo chúa có thể chối phăng.

Yên Định Viễn nói:

- Tiểu nha đầu nói quàng nói xiên chẳng hiểu ra làm sau. Hai tên kia...

Thiếu nữ xiêm vàng lại ngắt lời:

- Hai gã đã do ta bài bố và ống khói đã bị ta thu cất. Bảo chúa có muốn coi không?

Cô nói rồi móc túi lấy hai ống trúc tròn giơ lên. Coi bề ngoài chẳng khác ống trúc của trẻ nít dùng để đốt pháo chơi.

Bây giờ Yên Định Viễn mới lộ vẻ hoang mang. Nhưng hắn là một tay kiên hùng, tâm trí cao xa hơn người thường nên khôi phục vẻ bình tĩnh được ngay.

Thiếu nữ xiêm vàng nói tiếp:

- Cung Hậu đã tiên liệu Bảo chúa có cử động này nên bỏ miễn tử bài vào bọc để Bảo chúa không biết trong bọc đựng gì, lúc mở bọc lộ ra thì dù Bảo chúa muốn hành động cũng không kịp nữa. Ngoài ra Song hậu lại kêu một gã thiếu niên lạ mặt phụ trách việc liệng bọc vào khiến Bảo chúa tuyệt đối không nghi ngờ đây là miễn tử bài của Yến Cung song hậu.

Yên Định Viễn đằng hắng một tiếng, vẻ mặt buồn buồn không nói gì.

Thiếu nữ xiêm vàng lại giở giọng châm biếm:

https://thuviensach.vn

- Yên bảo chúa! Bảo chúa đã tính toán rất thận mật, không khe hở sợi tóc, nào ngờ đụng phải Yến Cung song hậu thì chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Người áo đen khoa chân bước tới lạnh lùng hỏi:

- Tiểu cô nương! Cô nói một cách quá võ đoán. Họ Yên không dám đắc tội với Song hậu nên để miễn tử bài chi phối. Chẳng lẽ lão phu cũng không dây vào được ư?

Thiều nữ xiêm vàng đáp:

- Ma Vân Thủ ngang hàng với Yến Cung song hậu, dĩ nhiên là dây vào được.

Người áo đen hỏi:

- Đã thế lão phu muốn giết Chưởng quỹ, liệu "Song Yến Miễn Tử Bài" có câu thúc được ta không?

Lão giơ đơn chưởng nhằm đẩy vào Chưởng quỹ.

Thiếu nữ xiêm vàng lớn tiếng nói:

- Cả hai vị Yến Cung song hậu đều chờ ở đường nhỏ. Tiểu nữ phải nói rõ cả hai vị để Ma Vân Thủ liệu đấy mà làm.

Chưởng thế như bị giữ lại, người áo đen kinh hãi hỏi dồn:

- Song hậu ra mặt cả ư? Song hậu ra mặt cả ư? Tiểu cô nương không nói dối đấy chứ?

Thiếu nữ xiêm vàng đáp:

- "Song Yến Miễn Tử Bài" xuất hiện ở đây có giả dối không? Cái đó chắc các hạ biết cả rồi.

Người áo đen hai mắt đảo sùng sục, đột nhiên lơn tiếng hô:

- Chúng ta đi thôi...

Hắn vọt mình lên không ra khỏi sảnh đường chớp mắt đã mất hút.

Yên Định Viễn và Địch Nhất Phi cũng quyết định chuồn theo.

Trước khi ra đi, Yên Định Viễn vọt người lên không, đột nhiên vặn lưng một cái, chẳng nói nửa lời phóng chưởng đánh xuống cái đầu bằng nến sáp để dưới đất.

Một tiếng nổ rùng rợn! Cái đầu giả bị chưởng lực đánh tan nát, bay tứ tung.

https://thuviensach.vn

Bọn Triệu Tử Nguyên biết nội lực của Yên Định Viễn đã đến trình độ cách không thủ mạng, có thể giết người một cách vô hình, vội lạng mình tránh né.

Khoảng khắc, Yên, Địch hai người tung mình vọt đi đã xa rồi.

Chưởng quỹ quay lại nhìn thiếu nữ áo vàng nói:

- Cô nương đến rất vừa vặn. Có điều đáng tiếc là Thanh Tê thần kiếm bị Yên Định Viễn lấy đi thì chẳng khác gì hổ thêm cánh.

Thiếu nữ xiêm vàng hỏi:

- Đổi thanh bảo kiếm lấy hai vạn năm ngàn lạng bạc mà lão còn chưa vừa lòng ư?

Chưởng quỹ lắc đầu đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy. chàng thiếu niên này đến tệ điếm có thử mấy đường, nghệ thuật không phải tầm thường. Lão phu thật lòng muốn để cây Thanh Tê tặng cho y.

Triệu Tử Nguyên biết chưởng quỹ nói mình, vội đáp:

- Không dám! Lão trượng hòa mình vào chốn quê mùa mà tiểu tử không nhận ra, đã có điều đắc tội mong lão trượng miễn cho là may.

Chưởng quỹ mỉm cười.

Triệu Tử Nguyên lại thi lễ nói:

- Vãn bối chưa kịp thỉnh giáo cao danh lão trượng.

Cho đến bây giờ chàng vẫn chua hiểu giữa lão chưởng quỹ cùng Yến Cung song hậu và Hương Xuyên Thánh Nữ có những mối liên quan gì, nên chàng muốn biết tính danh thân phận của lão.

Chưởng quỹ chưa kịp trả lời, thiếu nữ xiêm vàng đã nói:

- Công tử đừng hỏi nữa, hãy đi theo tiện thiếp.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Theo cô đi đâu?

Thiếu nữ xiêm vàng đáp:

- Đi ra mắt Yến Cung song hậu. Công tử đã làm cho hai vị một việc thì thế nào cũng dành cho công tử một chút gì đó.

Triệu Tử Nguyên thủng thẳng nói:

https://thuviensach.vn

- Yến Cung song hậu địa vị tôn cao. Tại hạ bất quá một kẻ vô danh trên chốn giang hồ thì Song hậu có sai bảo gì cũng là sự thường. Tại hạ xin tâm lãnh thịnh ý của các vị.

Hiển nhiên chàng vẫn bất mãn vì lúc nãy Song hậu ngồi trong kiệu buông rèm, đã không muốn thấy mặt chàng lại không trực tiếp nói một câu nào. Dù chàng không phải người lượng nhỏ, nhưng trong lòng cũng ấm ức.

Thiếu nữ xiêm vàng nhăn cặp mày biếc tức giận nói:

- Không đi thì thôi! Chà! Thật là con người không biết điều.

Cô giậm chân một cái, đoạt lấy tấm miễn tử bài ở trong tay Triệu Tử Nguyên, hô chủ quán một tiếng rồi rảo bước đi ngay.

Trong nhà chỉ còn lại Triệu Tử Nguyên và Tư Mã Thiên Võ.

Ngọn nến trên án cháy đã gần hết. Hai người im lặng theo đuổi ý nghĩ riêng.

Hồi lâu Triệu Tử Nguyên mới quay lại hỏi:

- Tư Mã huynh! Tư Mã huynh có thể cho tiểu đệ biết chương trình hành động được chăng?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Trang viện này là cố viên của gia phụ để lại mà hoang phế đã lâu. Tiểu đệ chuẩn bị trùng tu lại cơ nghiệp này, không chừng ở luôn đây.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên. Chàng không ngờ đối phương lại tính toán như vậy, nhưng hiện giờ không tiện hỏi nhiều, chàng liền ngỏ lời từ biệt:

- Đã vậy tiểu đệ xin đi trước một bước.

Chàng chắp tay thi lễ rảo bước rời khỏi trang viện.

Tư Mã Thiên Võ nhìn bóng sau lưng Tiệu Tử Nguyên cho đến khi mất hút.

Lúc này bên trời đã hé ánh bình minh. Tư Mã Thiên Võ thoáng lộ nụ cười bên môi rảo bước ra cửa lớn. Gã dời khỏi tòa nhà mà không chút quyến luyến.

* * * * *

Tư Mã Thiên Võ đi một mạch cho đến trưa tới núi Cao Vương phía bắc thành Hành Dương. Gã vừa ngắm cảnh vừa tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau gã

https://thuviensach.vn

dừng bước ở trên khối đá lớn cạnh thác nước.

Chẳng bao lâu, một đám mây từ phía xa bay tới bao phủ nền trời rồi trận mưa bay bắt đầu nhỏ giọt.

Tư Mã Thiên Võ lẳng lặng ngồi trên đá núi mặc cho mưa bay gió thổi. Gã hoàn toàn chìm đắm vào phong cảnh thiên nhiên.

Mặt sau thác nước bỗng có tiếng trong trẻo vọng lại:

- Mặt trời lên cao, nhìn thác nước, nóng bức mà mưa gió đến nơi, khiến cho tan hết bầu không khí oi ả. Thật khoan khoái.

Một người khác cười nói:

- Chúng ta đi đến Hành Dương, thác nước Cao Vương là nơi nổi tiếng danh thắng. Nguồn thơ đã cạn, cơn mưa này làm cho nổi hứng.

Thanh âm trong trẻo hỏi:

- Văn Kỳ huynh nói thế là phải. Vậy dưới cảnh trời mưa trước nơi thắng tích này nên ngâm thơ cổ... Ngô huynh uống một chung rượu này rồi ngâm một bài thơ thật tuyệt cho thêm phần hào hứng.

Người kia hồi lâu không nói, chắc là y đang gót rượu, nghĩ thơ.

Sau một lúc mới cất tiếng dõng dạc ngâm:

Nhớ cảnh Giang Nam mai mới nở,

Bên khe phất phới hạt mưa bay

Hữu tình sơn thủy chốn này,

Càng nghe thác nước càng say cảnh trời.

Tư Mã Thiên Võ nghĩ thầm:

- “Hai người này uống rượu ngâm thơ ngoạn cảnh, đúng là nhã sĩ thoát tục. May ta gặp đây sao không đến kết bạn với họ?”

Gã toan cất bước tiến về phía đó, bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

- Hôm qua tiểu đệ tiếp được thiếp của Văn Kỳ huynh, lập tức đến Bá Kiều đón tiếp. Không hiểu huynh đài có việc gì mà từ phương nam bạt thiệp ngàn dặm tới đây?

Hán tử tên gọi Văn Kỳ hạ thấp giọng xuống đáp:

- Cái đó ư? Bằng hữu hãy coi lại cánh thiếp này...

Những tiếng sột soạt khẽ vọng lại.

Người kia bỗng la lên:

https://thuviensach.vn

- Sao! Văn Kỳ huynh cũng nhận được tấm thiếp này ư?

Văn Kỳ trầm giọng đáp:

- Mầu Gia Bá trước đây một tháng đã mất tấm "Thụy toàn côi". Tấm thạch côi này là vật chí bảo truyền đời của Mầu Gia. Bữa trước đột nhiên tiếp được giản thiếp của Cái bang tự thừa nhận đã đánh cắp được vật này và ước hẹn tiểu đệ đến đây gặp mặt. Hiện đã đến ngày giờ mà chưa thấy nhân vật Cái bang nào xuất hiện...

Thanh âm trong trẻo nói:

- Nếu vậy huynh đài đến đây không phải là du lịch mà là có việc. Thế thì may quá! Tệ trang cũng mới mất một vật dị bảo và được giản thiếp của Cái bang ước định địa điểm ngày giờ giống như thế. Huynh đài bảo có kỳ không?

Văn Kỳ nói:

- Thế thì kỳ thiệt. Giữa Cái bang và bọn tại hạ không liên quan gì đến nhau mà sao lại đổ tội lên đầu bọn tại hạ? Chuyến này họ gởi thiệp ước hẹn tụ hội, chẳng hợp tình lý chút nào. Hoặc giả bên trong còn có ẩn tình cũng chưa biết chừng.

Người kia trầm mặt dường như đang nghĩ ngợi điều gì, lát sau mới lên tiếng:

- Đúng thế! Bên trong quả có âm mưu mà dính líu đến vụ Huyết án trọng đại.

Văn Kỳ hỏi:

- Vụ huyết án gì ông bạn nói rõ hơn được chăng?

Thanh âm trong trẻo đáp:

- Khi đến thác Cao Vương, chúng ta chẳng đã gặp mấy tay cao thủ ở phương xa đấy ư? Nếu những người này do bọn Cái bang mời đến thì...

Thanh âm đột nhiên dừng lại...

Văn Kỳ buột miệng la:

- Lưu huynh! Lưu huynh... trong mình khó ở chăng?

Người kia lên tiếng nhát gừng:

- Chúng ta... chúng ta đều trúng kế rồi. E rằng... Cái bang...

https://thuviensach.vn

Tiếp theo hai tiếng "huỵch huỵch" vang lên, rồi yên lại không thấy động tĩnh gì nữa.

Tư Mã Thiên Võ chau mày tự hỏi:

- "Hai người này đang nói chuyện vui vẻ mà sao đột nhiên tiếng nói lạc giọng lại biến thành nhát gừng? Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì?"

Chàng nghĩ tới đây, vội vàng cất bước chạy tới bên thác nước thì thấy trên khu đất trống đũa chén bừa bãi, thức ăn chưa hết. Hai văn sĩ trung niên nằm thẳng cẳng trên đất cỏ. Gã lại gần coi thấy sắc mặt hai người đã xám xanh, hiển nhiên tắt thở rồi.

Tư Mã Thiên Võ vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên tự hỏi:

- "Mới trong nháy mắt mà hai người đã chết lăn ra đây. Không hiểu ai hạ độc thủ?"

Bỗng nghe trong khu rừng mé tả những tiếng "u ú" rất kỳ dị vang lên, thỉnh thoảng lại xen vào tiếng hú quái gở khiến người nghe thấy phải lạnh gáy.

Tư Mã Thiên Võ không nghĩ ngợi gì nữa, lật đật chạy về phía phát ra âm thanh. Tiện tay gã bẻ một cành cây phóng về phía đó thì chỉ thấy những tiếng rào rào do cành lá phát ra chứ chẳng có động tĩnh nào khác.

Lát sau, Tư Mã Thiên Võ ra khỏi khu rừng tự nói một mình:

- Ta tưởng trong rừng tất có người ẩn nấp mà chẳng thấy gì. Chắc mình đoán sai.

Gã cố ý nói lớn để trong rừng có người là nghe rõ.

Hai tiếng quái gở "u ú" lại vang lên. Tư Mã Thiên Võ lắng tai nghe, tự hỏi:

- "Thanh âm cổ quái này hiển nhiên do người bị bóp cổ họng phát ra. Không hiểu họ hạ thủ để mưu đồ chuyện gì?"

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người đã vọt đi nhanh như tia chớp về phía có thanh âm.

Giữa đám lá cây, một bóng người nhảy vọt lên không.

Tư Mã Thiên Võ quát lớn:

- Bằng hữu! Xuất hiện đi!

https://thuviensach.vn

Chân chàng vừa đụng cành cây người đã cong đi như cánh cung bắn vọt lên.

Hai tay phóng chưởng đánh theo bóng người kia.

Người kia bỗng xoay lưng lại một cái, tránh khỏi phát chưởng của Tư Mã Thiên Võ lướt nhanh về phía thác nước rồi mất hút.

Tư Mã Thiên Võ đứng ngây người ra bụng bảo dạ:

- "Người kia xuyên vào thác nước rồi mất hút. Chẳng lẽ phía sau thác nước có hang trống?"

Gã không kịp suy nghĩ nhiều, tung mình nhảy xuống thác nước bắn tung tóe mà không dính vào quần áo giọt nào.

Sau khi xuyên qua thác nước gã ngó thấy trong động rất nhiều thạch nhũ.

Vách động hiện ra thiên hình vạn trạng dưới luồng quang tuyến lờ mờ, càng vào sâu càng tối đen.

Tư Mã Thiên Võ bước chân qua cửa động cảm thấy tựa hồ vào nơi địa ngục.

Chàng vận mục lực mà cũng không thể trông thấy cảnh vật ngoài ba thước, đành từ từ lần mò tiến về phía trước, chàng đề tụ hết nội lực ra hai bàn tay để bất cứ lúc nào là phóng chưởng được ngay.

Dọc đường tai nghe tiếng nước chảy róc rách từ phía trên vọng xuống, nhưng không có giọt nào lọt vào trong động. Tư Mã Thiên Võ rất lấy làm kỳ.

Đột nhiên thanh âm âm trầm từ phía trong quát lên:

- Cút ra đi!

Tiếng quát vừa dứt, một luồng chưởng lực kinh thế hãi tục xô tới trước mặt Tư Mã Thiên Võ. Chưởng kình rít lên đinh tai, vang dội quanh quẩn không ngớt.

Lát sau bốn bề vách động tiếng gió ào ào khiến người ta càng khiếp sợ.

May mà Tư Mã Thiên Võ đã phòng bị trước, phóng chưởng đón tiếp ngay.

Chưởng lực hai bên đụng nhau, gã cảm thấy kình phong như muốn xé rách thân thể. Gã đã vận đủ mười thành công lực cũng hông chống nổi.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ mã bộ phù động bị đẩy ra ngoài động rớt xuống đống cỏ phía trước thác nước. Gã trong lòng nghĩ thầm:

- "Tuy ta chưa biết người đó lá ai, nhưng chưởng lực hắn tưởng trên đời ít kẻ bì kịp..."

Chàng lồm cồm bò dậy, bỗng thấy trước mắt có hai người đứng. Người mé hữu cất tiếng hỏi:

- Vụ nầy là thế nào đây?

Tư Mã Thiên Võ dương to cặp mắt, chăm chú nhìn hai người đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng là hai tên khiếu hóa mình mặc cưu y vá trăm miếng, người hỏi câu vừa rồi trên lưng vác đôi búa lớn coi rất lạ mắt.

Gã khiếu hóa mé hữu lại hỏi:

- Ngươi không nghe thấy câu hỏi của chúng ta chăng?

Tư Mã Thiên Võ vẫn lờ đi như không nghe tiếng. Chàng nghĩ tới hai người văn sĩ chết phơi thây chưa lâu, lại ngắm nghía cách ăn mặc của hai người này, gã chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm:

- Cái bang... Cái bang...

Hồi lâu chàng định thần lại liền chắp tay hỏi:

- Hai vị mới đến ư? Xin hỏi hai vị làm chức gì ở Cái bang?

Khiếu hóa mé hữu mỉm cười đáp:

- Phi Phủ Chấn Thiên Hạ.

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt một chút rồi nói:

- Té ra đây là nhân vật đứng đầu Ngũ kiệt dưới trướng Bố đại bang chúa. Nhưng tại hạ chưa hiểu vị này...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Hồi 62

Khiếu hóa tử mỉm cười ngắt lời:

- Tại hạ hãy hỏi công tử một câu trước. Vừa rồi công tử có thấy hai xác chết ở chỗ này không?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đáp:

- Mới đây tiểu tử đang ngắm phong cảnh thác nước, nghe thấy hai người đang nói chuyện rất vui vẻ. Sau tiểu tử quanh lại thì hai người đã chết lăn ra.

Phi Phủ Thần Cái nhìn chằm chặp vào Tư Mã Thiên Võ, tựa hồ muốn nhìn thấy tâm can hắn. Còn người khiếu hóa nữa cúi đầu trầm ngâm không nói gì.

Tư Mã Thiên Võ không nhịn được nói:

- Nghe giọng lưỡi họ đến đây vì có mối liên quan.

Phi Phủ Thần Cái biến sắc hỏi:

- Ngươi cũng biết chuyện này ư?

Lão vừa quát vừa vươn tay ra chụp vào uyển mạch của Tư Mã Thiên Võ một cách đột ngột.

Biến diễn xảy ra bất ngờ, Tư Mã Thiên Võ không kịp né tránh. Gã cảm thấy cổ tay tê chồn, vì bị năm ngón tay đối phương nắm lấy. Gã ngạc nhiên hỏi:

- Sao các hạ lại động võ?

Phi Phủ Thần cái cười lạt toan đáp thì khiếu hóa kia xoa tay gạt đi nói:

- Lão tha gã ra đi. Hiển nhiên gã không biết rõ nội tình.

Phi Phủ Thần cái muốn nói lại thôi. Lão hằn học thu tay về.

Tư Mã Thiên Võ rất lấy làm kỳ tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Tên khiếu hóa kia coi bộ dạng chẳng có gì đáng kể, tựa hồ một bang chúng hạ cấp ở Cái bang mà sao Phi Phủ Thần Cái nhất nhất nghe theo y?”

Khiếu hóa đứng tuổi đột nhiên quay lại lớn tiếng hỏi:

- Đã đến đây sao lại không xuất hiện để cùng nhau tương kiến?

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt ngó theo tia mắt của khiếu hóa, bỗng thấy một người mặt tăng bào người lùn mà đầu lớn từ sau phiến đa đi ra.

Nhà sư cúi đầu chắp tay nói:

- A di đà phật! Thí chủ vẫn bình an.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Triều Thiên Tôn Giả! Tôn giả cũng đến đây ư? Kẻ tự đồng ở Triều Thiên Miếu có theo đến đây không?

Hòa thượng đáp:

- Ở miếu Triều Thiên chỉ có một mình bần tăng tới đây. Dọc đường gặp mấy toán cao thủ ở Trung Nguyên. Cả những người cùng Phi Phủ thí chủ và bần tăng theo lời mời của Ương Thần Lão Xú đến Tất Tiết viện trợ cho Mạch Thập Tự Thương là Hồng Mao Hổ, Hồng Giang thí chủ cũng ở trong đám này...

Lão nói tới đây đảo mắt ngó thấy hai xác chết nằm lăn ra đó, bất giác sa sẩm nét mặt, khẽ niệm Phật hiệu rồi nói:

- Vô lượng thọ phật! Thủ đoạn giết người của Cái bang thật là tàn độc.

Phi Phủ Thần Cái lạnh lùng ngó Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Tôn giả cho là hai người này do bọn lão cái sát hại ư?

Triều Thiên Tôn Giả không đáp thò tay vào bọc lấy tấm thiếp màu vàng đưa ra thủng thẳng hỏi:

- Thí chủ có nhận ra tấm thiếp này không?

Phi Phủ Thần cái và khiếu hóa trung niên liếc mắt ngó tờ thiếp đều biến sắc, mặt đầy vẻ kinh nghi. Phi Phủ Thần Cái trầm giọng hỏi lại:

- Xin hỏi Tôn giả lấy đâu được cánh thiệp của Bang chúa tệ bang thường dùng?

Triều Thiên Tôn Giả cười lạt hỏi lại:

- Thí chủ đã thừa nhận thiếp này của Bố đại bang chúa phát ra vậy có muốn bần tăng đọc lại những tên trên cánh thiếp không?

https://thuviensach.vn

Lão mở cánh thiếp ra. Tư Mã Thiên Võ đứng bên liếc mắt ngó thấy mấy hàng chữ đen sì. Phía dưới chỗ thụ danh vẽ một bông hồng lớn.

Triều Thiên Tôn Giả thủng thẳng đọc:

"Từng nghe Thạch Hương Lô là trân phẩm nơi cửa Phật đương thời. Ban đầu Tư Mã Đạo Nguyên là sở hữu chủ. Cả nhà Tư Mã bị hại rồi bảo vật quanh quẩn lọt vào tay Tôn giả. Ban đầu tệ bang không có ý dòm ngó bảo vật, nhưng Thạch Hương Lô vì chuyện riêng tư cất giấu ở chùa nên đến lấy đi. Nếu Tôn giả muốn truy hồi bảo vật thì đến ngày Tiểu Mãn đến chờ ở thác Cao Vương."

Lão đọc tới đây ngửng đầu lên nói:

- Phía dưới thự danh bằng một bông hồng lớn. Bất luận là ai cũng nhận ra ký hiệu độc môn của Bố đại bang chúa...

Tư Mã Thiên Võ nghe thấy trong thiếp nhắc đến danh tự của phụ thân, gã không khỏi động tâm, toan cất tiếng hỏi, nhưng lại quyết định điều tra cho biết rõ đầu đuôi trước đã, nên dừng lại.

Khiếu hóa trung niên bây giờ mới lên tiếng:

- Có phải đệ tử tệ bang đưa thiếp này đến quí miếu không?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Tên tự đồng ở tệ miếu phát giác ra tấm thiếp này đặt ở chỗ Thạch Hương Lô ngày trước, vào cùng ngày mất bảo vật. Bần tăng nghe báo rượt theo thì người đưa thiếp đã mất hút...

Lão chưa dứt lời, hóa tử trung niên lạng người một cái đến trước mặt Triều Thiên Tôn Giả. Hai tay lấp loáng chụp vào khuỷu tay đối phương. Hắn vọt người lại rất mau mà không phát ra tiếng động.

Triều Thiên Tôn Giả không ngờ tên khiếu hóa lạ mặt ra tay đột ngột. Lão còn đứng ngơ ngác, vung tay trái toan phất tay áo đón tiếp nhưng bỗng dừng lại.

Đồng thời hai chân lão bước chênh chếch đi mấy bước.

Hóa tử trung niên biến đổi thủ thế hư nhiều hơn thực. Triều Thiên Tôn Giả mới xoay ngang nữa mình thì một tay đối phương đã đưa tới. Lão cảm thấy bàn tay hơi tê và nhũn ra, vội lùi lại mấy bước.

https://thuviensach.vn

Hóa tử trung niên vẻ mặt thản nhiên đứng ngoài một trượng. Tấm thiếp đã bị hắn đoạt được cầm tay... Triều Thiên Tôn Giả kinh ngạc, miệng ấp úng:

- Thí chủ... thí chủ...

Hóa tử trung niên ngó lại cánh thiếp trong tay trầm giọng nói:

- Tấm thiệp giả này làm giống như thật. Cả bông hồng làm dấu hiệu cũng tuyệt diệu, khó mà nhận ra được.

Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Thí chủ bảo tấm thiệp này là giả ư? Căn cứ vào cái gì để nhận chân giả?

- Nếu tấm thiếp này do chính tay tại hạ viết ra thì cả bông hồng cũng phải do chính tay tại hạ vẽ lấy. Chẳng lẽ chính tay mình vẽ lại không nhận ra được?

Triều Thiên Tôn Giả sửng sốt hỏi:

- Sao? Thí chủ là...

Hán tử trung niên ngắt lời:

- Tại hạ họ Long tên gọi Hoa Thiên.

Triều Thiên Tôn Giả loạng choạng lùi lại một bước ngập ngừng hỏi:

- Thí chủ là... là... Long Hoa Thiên tức Bố đại bang chúa Cái bang ư?

Tuy miệng lão hỏi vậy mà mắt lộ vẻ không tin. Cả Tư Mã Thiên Võ đứng bên cạnh rất đỗi ngạc nhiên. Gã không ngờ tên khiếu hóa tướng mạo tầm thường lối ba bốn chục tuổi lại là Long đầu Bang chúa phát lệnh bang phái lớn nhất trong thiên hạ. Gã tự cười mình đi phỏng đoán y chỉ là một bang chúng hạ cấp ở Cái bang. Quả nhiên coi mặt đoán người là sai bét.

Hóa tử trung niên hững hờ đáp:

- Không dám! Long mỗ trước nay ít lộ diện ra ngoài giang hồ. Tuy thủy chung chưa được gặp tôn giá lần nào mà trong lòng ngưỡng mộ từ lâu. Bữa nay chạm trán không khỏi sinh lòng thất vọng.

Triều Thiên Tôn Giả biến sắc, ngửa mặt lên trời cười nói:

- Phải đạo thì văn danh không bằng kiến diện. Bần tăng cũng đồng quan cảm.

Hóa tử trung niên cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Tôn giả vốn nổi tiếng võ công tinh diệu, giới luật sâu nghiêm. Ai ngờ chưa khám phá được sâu quen, dùng lời châm chọc càn rỡ. Thật đáng thương hơn là đáng cười.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn khiếu hóa này tuy thích dính vào công việc của người, bôn tẩu giang hồ vì chuyện võ lâm, nhưng không đến nỗi là hạng trộm chó cắp gà. Vậy mà Tôn giả vừa tới đã nặng lời sỉ mạ. Long mỗ dù kém cỏi, lát nữa cũng xin Tôn giả chỉ giáo...

Triều Thiên Tôn Giả chép miệng ngắt lời:

- Các hạ tưởng phủ nhận vụ Cái bang đánh cắp Thạch Hương Lô đem đi chăng?

Hóa tử trung niên hỏi lại:

- Long mỗ nói vậy chưa đủ minh bạch hay sao?

Triều Thiên Tôn Giả chỉ vào hai xác chết trên đất cỏ hỏi:

- Vậy về hai xác chết nằm đây các vị giải thích thế nào?

Hóa tử trung niên hỏi lại:

- Theo ý Tôn giả thì sao?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Hai vị thí chủ này một là Mầu Văn Kỳ, Trang chúa Mầu Gia Trang ở Giang Nam. Còn một vị nữa là Lưu Gia Tuấn ở Sơn Môn Viện tại Thiểm Nam. Theo chỗ bần tăng biết họ đều mất một thứ dị bảo. Sau họ nhận được thiếp của Cái bang, mới đến thác Cao Vương này, không ngờ nhân thế mà phải uổng mạng.

Hóa tử trung niên hỏi:

- Vì thế mà Tôn giả nhận định là người Cái bang đã hạ thủ chứ gì?

Triều Thiên Tôn Giả đáp:

- Trước khi được Long bang chúa giải thích một cách hợp lý thì ít ra bần tăng cũng nghĩ rằng...

Hóa tử trung niên đằng hắng ngắt lời:

- "Nhiếp Hồn Đại Pháp" và "Phách Sơn Thất Thập Nhị Trượng" của Triều Thiên Tôn Giả lừng danh trong hoàn vũ, bữa nay Long mỗ muốn được biết mùi...

https://thuviensach.vn

Cặp mắt hắn chiếu ra những tia hào quang, thanh âm biến thành trầm trọng và hung dữ. Một làn sát khí vô hình nổi lên, tựa hồ như đối phương là kẻ thâm cừu đại địch.

Tư Mã Thiên Võ không khỏi cau mày nghĩ bụng:

- "Cha Long Hoa Thiên này làm chúa tể một bang mà công phu hàm dưỡng hãy còn nông cạn. Mầu Văn Kỳ và Lưu Gia Tuấn mà không chết về tay người Cái bang, tưởng hắn không nên tranh giành miệng lưỡi, hãy giải thích chỗ hiểu lầm mới phải. Sao hắn giở giọng áp bức, luôn luôn thúc giục Triều Thiên Tôn Giả."

Triều Thiên Tôn Giả tuy là người cửa phật, nhưng đến giờ cũng bị lửa giận bốc lên. Lão muốn nói vài câu đáp lại, nhưng nghĩ rằng mình là kẻ xuất gia mà không nhẫn nại được thì tỏ ra con người nông cạn hẹp hòi. Lão liền thủng thẳng đáp:

- Hay lắm! Mời thí chủ ra chiêu.

Lão xoay tay lại một cái với lấy cây thiền trượng đứng thủ thế.

Một người đứng bên quát lớn:

- Khoan rồi hãy động thủ.

Triều Thiên Tôn Giả nghe tiếng liền thu thiền trượng về đảo mắt nhìn qua thì người phát thoại chính là Phi Phủ Thần Cái, một trong Ngũ Kiệt của Cái bang.

Triều Thiên Tôn Giả ngạc nhiên hỏi:

- Phi Phủ! Thí chủ còn điều chi muốn nói?

Phi Phủ Thần Cái mắt chiếu ra những tia kỳ quang đáp:

- Đại sư không phải là người thiện vong, tất còn nhớ lời mời của Ương Thần Lão Xú mấy tháng trước đây trợ quyền cho Mạch Thập Tự Thương ở Tất Tiết...

Triều Thiên Tôn Giả ngắt lời:

- Đó là một lần khinh địch đặc biệt trong đời bần tăng, khi nào bần tăng quên được?

Phi Phủ Thần Cái ngửa đầu lên trầm ngâm. Sau dường như gã hạ quyết tâm rồi trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ đại sư lại không hoài nghi chút nào? Đêm hôm ấy Chức Nghiệp Kiếm Thủ chống kiếm đến Mạch Phủ là để hạ sát Mạch Cấn. Hắn chưa đắc thủ đã lật đật bỏ đi thì trong vụ này tất có chuyện ngoắt ngoéo phải không?

Triều Thiên Tôn Giả ngơ ngác ngập ngừng hỏi:

- Thí chủ đột nhiên đề cập vấn đề này, phải chăng?

Phi Phủ Thần Cái ngắt lời:

- Có thể nói cục diện ở thác Cao Vương bữa nay là liên tục về vụ xảy ra đêm hôm ấy ở Mạch phủ. Đại sư thử bình tĩnh nghĩ kỹ coi, chắc là đoán ra âm mưu của họ...

Lão chưa dứt lời, hóa tử trung niên đã gạt đi:

- Chuyên đã qua đừng nhắc lại nữa. Lão Tam! Lão hãy lùi lại một bên.

Phi Phủ Thần Cái muốn nói lại thôi. Trên mặt lộ vẻ cổ quái, hậm hực lùi lại phía sau hóa tử trung niên.

Hóa tử trung niên sừng sực tiến lại, giơ chưởng chênh chếch lên, ngó chằm chặp vào Triều Thiên Tôn Giả, sát khí đằng đằng ẩn hiện trên mi mắt.

Triều Thiên Tôn Giả nói:

- Long thí chủ nóng nảy không muốn chờ đợi, chỉ muốn trừ khử bần tăng cho chóng. Bần tăng còn nghe quí bang chuyên giảng cứu nghĩa lý giang hồ.

Bang chúng là những nhân vật anh hùng, nhưng ấn tượng của bần tăng hiện giờ thì hoàn toàn không đúng thế. Cả Bố đại bang chúa cũng chẳng qua là kẻ hư danh lừa đời mà thôi.

Phi Phủ Thần Cái nghe lão nói, vẻ mặt trở nên rất phức tạp. Trong cặp mắt đỏ ngầu ẩn giấu nỗi đau khổ và tức giận đến cùng cực nhưng lão phải nhẫn nại không lên tiếng.

Hóa tử trung niên vẻ mặt nhơn nhơn, không động tâm chút nào.

Tư Mã Thiên Võ bụng bảo dạ:

- “Lời nói của Triều Thiên Tôn Giả tuy sắc nhọn, nhưng không phải quá đáng. Long bang chúa hào khí lấn người, thủy chung bức bách đối phương phải động thủ, dễ cho người ta hiểu lầm là hắn muốn giết người bịt miệng.

https://thuviensach.vn

Nhưng ta nghĩ nội tình không giản dị như thế. Phải chờ sự việc diễn biến mới chứng minh được."

Hóa tử trung niên lạnh lùng hỏi:

- Tôn giả lẳng nhẳng hoài. Phải chăng có ý muốn kéo dài thời gian?

Hắn nói khích lần này nữa, Triều Thiên Tôn Giả quả nhiên không nhẫn nại được, nổi giận đáp:

- Long thí chủ đã muốn giải quyết gấp rút, xin cứ tùy tiện.

Hóa tử trung niên rung tay một cái phát ra luồng kình phong đánh vào yếu huyệt nơi bụng dưới đối phương, uy thế cực kỳ lợi hại.

Triều Thiên Tôn Giả không dám chần chờ, ngấm ngầm đề tụ công lực, quét ngang cây trượng đón đỡ.

Hóa tử trung niên biến đổi thủ pháp. Tay trái dựng lên như lưỡi đao quét ngược lại.

Hóa tử trung niên chỉ mong giải quyết mau lẹ, muốn giết ngay đối phương hoàn toàn lộ ra ngoài mặt, khiến Triều Thiên Tôn Giả vừa kinh hãi vừa nghi ngờ.

Hắn thấy địch thủ ra tay tàn độc, vội sử chiêu "Thiên Quân Tích Địch" là một tuyệt nghệ bình sinh để phản kích vào yếu huyệt trước ngực đối phương.

Hóa tử trung niên không ngừng thế công, chẳng coi chiêu phản kích của đối phương vào đâu.

Triều Thiên Tôn Giả vận toàn thân công lực vào thiền trượng giáng xuống đánh "chát" một tiếng. Thiền trượng đã đánh trúng cánh tay đối phương. Thế trượng trầm trọng tan bia vỡ đá mà đập vào cánh tay hóa tử trung niên chẳng khác gì đánh vào da thuộc. Kình lực trên đầu trượng đột nhiên mất biến.

Lão giật mình kinh hãi quên cả biến chiêu. Trượng thế chậm lại một chút, hóa tử trung niên buông tiếng cười lạt. Hai tay chắp lại rồi vung ra. Một luồng nhiệt trọng nổi lên ầm ầm.

Song chưởng của hóa tử trung niên mới đánh có nửa vời, Triều Thiên Tôn Giả đột nhiên quát lớn:

- Sao Hồng thí chủ còn chưa xuất hiện, còn đợi đến bao giờ?

https://thuviensach.vn

Hóa tử trung niên chưởng thế chậm lại.

Phía đầu tảng đá núi một người chạy ra. Người này vào hạng đứng tuổi, thái độ hiên ngang, trên môi để hàm ria ngắn vừa trông đã nhận ra là Phi Sơn Hổ Hồng Giang ở Sơn Đông.

Hóa tử trung niên cười lạt hỏi:

- Bây giờ Hồng huynh mới lộ diện. Chắc đã âm thầm nghe lén từ lâu rồi?

Phi Mao Hổ Hồng Giang trầm giọng đáp:

- Cái bang tự mệnh là hành động nghĩa hiệp, không ngờ cũng phường hung hoạch cương lương. Bữa nay tại hạ mới được mở rộng tầm mắt.

Hóa tử trung niên vẫn thản nhiên, chỉ cười lạt hoài.

Phi Phủ Thần Cái tức giận nói:

- Họ Hồng kia! Ngươi hãy ăn nói cho lịch sự một chút.

Hồng Giang nghếch mắt nhìn, hỏi:

- Thế này kêu bằng Hoàng đế chưa tức giận mà thái giám uất hận chết người. Quí Bang chúa không cho là tại hạ nói quá đáng, chẳng lẽ các hạ lấy làm chói tai?

Phi Phủ Thần Cái ngập ngừng:

- Tệ Bang chúa...

Hóa tử trung niên xua tay gạt đi:

- Đừng nói nữa.

Hắn quay lại bảo Hồng Giang:

- Khẩu khí của tôn giá khiến người ta khó mà nhẫn nại được. Long mỗ có điều nên nói rõ trước.

Hồng Giang hỏi:

- Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Hóa tử trung niên đáp:

- Chắc tôn giá cũng hận được giản thiếp của Cái bang mới tới đây?

Hồng Giang đáp:

- Cái đó dĩ nhiên rồi!

Hóa tử trung niên nói:

- Tại hạ không hiểu bản ý của tôn giá thế nào? Nhưng tôn giá dùng lẽ nghi binh, bày ra cục diện giả tạo này, chẳng hiểu được lợi ở chỗ nào?

https://thuviensach.vn

Hồng Giang ngơ ngác hỏi lại:

- Bang chúa... Bang chúa nói vậy nghĩa là sao?

Hóa tử trung niên không đáp. Đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ. Hồng Giang tức giận hỏi:

- Tại sao Bang chúa lại cười rộ?

Hóa tử trung niên dằn từng tiếng:

- Trong lòng tôn giá đã hiểu rồi sao còn muốn tại hạ nói ra?

Hồng Giang lớn tiếng:

- Bang chúa còn nói lòng vòng thì đừng trách Hồng mỗ...

Hóa tử trung niên ngắt lời:

- Họ Hồng kia! Cử động của tôn giá tuy làm cho bọn tại hạ nghi thần ngờ quỷ, tàn sát lẫn nhau, nhưng bọn tại hạ đã khám phá ra rồi. Cái lối đổ vạ cho kẻ khác này thật không phải là cao minh.

Hồng Giang cặp mắt tóe lửa lớn tiếng:

- Ta nghe không hiểu ý nghĩa câu này. Phải chăng Bang chúa muốn gieo mối hoài nghi giữa Tôn giả và ta để thỏa điều ước vọng?

Triều Thiên Tôn Giả sinh lòng ngờ vực liếc mắt nhìn Hồng Giang xen vào:

- Bần tăng thấy có lý. Long thí chủ cứ nói nữa đi.

Hóa tử trung niên lạnh lùng nói:

- Trước nay Hồng Giang vẫn hành động tàn khốc hung bạo, động một tý là giết người. Hồng huynh chắc đã ẩn nấp ờ đây từ trước và hạ thủ sát hại hai gã Mầu, Lưu rồi lại ẩn mình một nơi. Long mỗ tưởng là những giản thiếp Cái bang kia cũng do một tay tôn giá sắp đặt. Ha ha! Long mỗ nói không lầm đâu.

Hồng Giang còn đang sửng sốt thì thấy Triều Thiên Tôn Giả dương mắt lên nhìn mình. Mặt y lộ vẻ kinh nghi phẫn nộ. Hắn tức quá gầm lên:

- Họ Long kia hãy tiếp một chưởng của ta!

Hắn giơ tay mặt lên phóng chưởng đánh vào hóa tử trung niên.

Phát chưởng phóng ra rồi, hắn vận công đề tụ nội lực bỗng cảm thấy trong lòng nổi cơn đau kịch liệt. Người hắn loạng choạng lùi lại mấy bước rồi té ngồi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Triều Thiên Tôn Giả giật mình kinh hãi buột miệng hô:

- Hồng thí chủ!

Hồng Giang trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Da thịt co rúm. Đột nhiên toàn thân biến thành đen sạm. Đúng triệu chứng trúng phải chất kịch độc.

Triều Thiên Tôn Giả hoang mang, chẳng khác gì bị người ta đánh một quyền mạnh vào trái tim. Một tia sáng lướt qua đầu óc, như người chợt tỉnh ngộ, lão lớn tiếng la:

- E rằng chúng ta đều bị trúng độc rồi...

Lão hít một hơi chân khí vào huyệt đan điền, xông lên mục quang thì đột nhiên toàn thân run rẩy. Một luồng độc khí ở gần huyền mạch ngưng tụ lại không tan đi được. Đầu óc dần dần choáng váng, tứ chi bất lực.

Hóa tử trung niên hỏi:

- Tôn giả cũng bị trúng độc ư?

Triều Thiên Tôn Giả thở dài đáp:

- Chất độc này vô hình vô ảnh, khiến người ta không biết đâu đề phòng.

Chẳng hiểu ai đã hạ thủ?

Lão đầy dạ hoài nghi nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Hóa tử trung niên tránh né ánh mắt của lão, đứng lẳng lặng bên cạnh Tư Mã Thiên Võ rồi lớn tiếng nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Gã tiểu tử này đã hạ độc thủ.

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt, tức giận lớn tiếng nói:

- Các hạ đừng ngậm máu phun người.

Hóa tử trung niên nói:

- Gã tiểu tử này lai lịch không rõ mà lại đến đây trước chúng ta. Hai gã Mầu, Lưu chết phơi thây một cách minh bạch. Tại hạ đã hoài nghi gã đã mưu hại. Chà chà! Thằng nhỏ này nhỏ tuổi mà thủ đoạn đã độc ác đến thế! Thực khiến người ta phải kinh hồn...

Triều Thiên Tôn Giả chau mày hỏi:

- Tên họ thí chủ là gì?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tiểu tử là Tư Mã Thiên Võ. Đại sư...

https://thuviensach.vn

Triều Thiên Tôn Giả ngắm nghía Tư Mã Thiên Võ từ đầu xuống gót chân thấy gã tuy nhỏ tuổi, nhưng ăn mặc rất chỉnh đốn, lại lộ vẻ chân thành. Bình sinh lão coi tướng đã nhiều người, tự tin gã thiếu niên này quyết không làm chuyện ác hại giết người. Lão thủng thẳng hỏi:

- Long bang chúa đưa lời khống tố. Thí chủ có lý lẽ gì để phản biện chăng?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Hồi 63

Tư Mã Thiên Võ chuyển động cặp mắt rồi nhìn vào hóa tử trung niên lạnh lùng đáp:

- Theo nhận xét của tiểu tử, tự xưng là Long đầu Cái bang mà đi tới đâu là tìm cách hại người tới đó. Ban đầu hắn đổ cho Hồng đại hiệp vậy ra là giả cả. Sau thấy tình hình chuyển biến lại đổ tội lên đầu tiểu tử.

Như vậy chứng tỏ tâm thần hắn thâm hiểm trá ngụy. Nếu có người hạ độc đáng ngờ nhất chính là hắn...

Lời phân tích của gã rất tinh vi và hợp tình hợp lý. Triều Thiên Tôn Giả lẩm bẩm gật đầu.

Hóa tử trung niên cười lạt nói:

- Thằng lỏi con! Mi đã hạ độc còn dùng lời cãi xóa...

Hắn chưa dứt lời vung tay nhanh như điện chớp.

Tư Mã Thiên Võ vừa thấy hoa mắt lên chưa kịp né tránh, đã bị phát chưởng đánh trúng vai. Gã tưởng chừng trên vai bị khối đá nặng ngàn cân đè lên chúi về phía trước.

Hóa tử trung niên rung động thân hình lướt tới, xoay song chưởng đánh liền mấy chiêu.

Tư Mã Thiên Võ phải lùi hoài không còn sức chống đỡ. Trống ngực đánh thình thịch gã nghĩ thầm:

- "Vừa rồi ta muốn đề tụ chân khí mà không được. Hiển nhiên có triệu chứng trúng độc. Chất độc này khủng khiếp vô cùng, hít vào rồi mà không phát giác, cứ đề tụ chân lực liều lĩnh là không thể sống được."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mối khủng khiếp lộ ra ngoài mặt.

https://thuviensach.vn

Hóa tử trung niên bật tiếng cười lạt. Song chưởng bổ dọc quét ngang đánh liền bảy, tám chiêu.

Tư Mã Thiên Võ cơ hồ không chịu nổi, lại bị đối phương đánh trúng. Hai chân nhủn ra ngồi phịch xuống đất.

Hóa tử trung niên nhắm đánh vào tử huyệt trong người Tư Mã Thiên Võ.

Giữa lúc ấy có tiếng người quát:

- Hãy khoan!

Một giây kình phong đánh vào yếu huyệt sau lưng hóa tử trung niên khiến hắn run lên, thế chưởng phải dừng lại để né mình tránh người tập hậu.

Hắn quay đầu nhìn lại thì người đánh lén chính là Triều Thiên Tôn Giả. Lão trỏ vào hắn lớn tiếng quát:

- Ngươi... ngươi không trúng độc...

Lão chưa dứt lời người đã té xuống.

Hóa tử trung niên ngó lại hai người bằng cặp mắt lạnh lùng rồi ngửa mặt lên trời cười rộ, tự nói một mình:

- Chất độc Mã Lan quả là thiên hạ vo song...

Triều Thiên Tôn Giả ngửa mặt lên thổ ra một búng huyết hỏi:

- Sự thực ngươi là ai?

Hóa tử trung niên lạnh lùng đáp:

- Cái bang Long đầu. Tôn giả tưởng ta là ai?

Triều Thiên Tôn Giả lắc đầu thở dài nói:

- Bần tăng mà biết trước Bố đại bang chúa hiểm độc tiểu nhân như vậy thì không đến nỗi mắc bẫy một cách dễ dàng.

Hóa tử trung niên nghe nói chỉ cười khảy mấy tiếng.

Phi Phủ Thần Cái trong chớp mắt biến đổi sắc mặt mấy lần. Lão nghiến chặt hai hàm răng tựa hồ như đã đặt quyết tâm rồi lớn tiếng đáp:

- Đại sư đừng nghe hắn nói vậy. nhất định hắn không phải...

Hóa tử trung niên xẳng giọng ngắt lời:

- Ngươi không muốn sống nữa chăng?

Phi Phủ thần Cái hai mắt trợn ngược khác nào bị điện giật. Lão thừ người ra như trái banh xì hơi, không dám nói nữa.

https://thuviensach.vn

Hóa tử trung niên cặp mắt đầy sát khí, giơ trưởng tử tử tiến về phía Tư Mã Thiên Võ dằn giọng hỏi:

- Gã tiểu tử họ Tư Mã kia! Ngươi xen vào chốn thị phi này, ta phải trừ khử ngươi trước.

Dứt lời hắn vung chưởng lên đánh xuống đỉnh đầu Tư Mã Thiên Võ. Triều Thiên Tôn Giả và Phi Mao Hổ Hồng Giang lo cho mình còn chưa xong, còn cứu người sao được, đành nhắm mắt không nỡ nhìn lão.

Tư Mã Thiên Võ thấy phát chưởng chỉ còn cách Thiên Linh Cái chừng hai tấc, sắp chết đến nơi. Gã gầm lên một tiếng, đưa song chưởng đẩy ngược lên.

Biến cố xảy ra bất ngờ, hóa tử trung niên giật mình kinh hãi, bất giác thu chưởng về lùi lại. Ngờ đâu phát chưởng của Tư Mã Thiên Võ chỉ có thủ thế đẩy ra mà không còn chút chân lực nào. Hóa tử trung niên cười khanh khách nói:

- Thằng lỏi kia! Đừng giở trò khỉ nữa.

Tư Mã Thiên Võ thấy đối phương lùi lại đã toan chạy trốn, chợt thấy bóng người thấp thoáng. Chính là hóa tử trung niên. Hắn đang toét miệng ra cười một cách hung dữ.

Giữa lúc ấy, một tiếng quát vang:

- Dừng tay!

Tiếng quát trầm trầm mà uy lực rất mạnh. Mọi người chấn động tâm thần, quay về phía phát ra thanh âm. Sau tảng đá núi một bóng người xuất hiện, cất bước đĩnh đạc tiến vào không trường. Mỗi bước chân sột soạt là một tiếng trống trên núi cao đập vào tai mọi người.

Hóa tử trung niên kinh hãi bất giác lùi lại một bước.

Bầu không khí tưởng chừng ngưng kết lại.

Người kia tiến vào trong trường đến trước mặt hóa tử trung niên còn cách chừng năm bước thì dừng lại.

Tư Mã Thiên Võ ngó thấy người này lối năm mươi tuổi, mình mặc bạch bào lưng đeo trường kiếm. Gã coi lạ hoắc.

Hóa tử trung niên cất tiến hỏi:

- Các hạ là ai?

https://thuviensach.vn

Người mặc bạch bào mắt sáng như điện nhìn chằm chặp vào hóa tử tựa hồ chỉ có một hắn ở đây, ngoài ra không còn ai nữa. Hồi lâu, lão dằn từng tiếng:

- Mạch Cấn! Ngươi không nhận được lão phu ư?

Hóa tử trung niên lấp loáng lộ vẻ kinh ngạc. Đột nhiên, hắn ngửa mặt lên cả kinh cười nói:

- Túc hạ khám phá được thân phận của lão phu, chắc là người hữu tâm rồi. Ha ha!

Hắn nói rồi vuốt mặt một cái, để lộ tướng diện đen sì đầy râu ria. Nguyên trước hắn đeo mặt nạ. Bây giờ mới lộ chân tướng. Chính là Kim Linh Thập Tự Thương Mạch Cấn.

Triều Thiên Tôn Giả cùng Hồng Giang thấy hóa tử trung niên cải trang làm Bố đại bang chúa lại là Thập Tự Thương Mạch Cấn thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, lại vừa thấy làm kỳ. Triều Thiên Tôn Giả thều thào lên tiếng:

- A di đà phật! Trước kia Mạch thí chủ gặp nạn, bần tăng và bọn Hồng thí chủ mấy người nhận được lời mời của Ương Thần đã đến Tất Tiết viện trợ. Mạch thí chủ chẳng nghĩ đến tình xưa thì chớ, bây giờ lại đem oán đền ân, khiến bần tăng không sao hiểu được.

Mạch Cấn cười nói:

- Trong thiên hạ nghiêm chẳng có việc gì, mà bị bọn người tầm cừu quấy nhiễu. Đại sư nên biết vì các vị cùng bọn Ương Thần Lão Xú đáng lẽ vô sự lại tự gây ra phiền nhiễu để đến nỗi làm hại kế hoạch của lão phu. Tức cười cho Lão xú và Hắc Nham tam quái đến chết còn chưa tỉnh ngộ. Cả đại sư cũng vậy, Mạch mỗ còn biết nói gì nữa.

Hắn vừa dứt lời đột nhiên vung tay phải đánh vào nách bên trái của Bạch bào nhân.

Cử động này thật hung hiểm vô cùng. Đối phương không kịp phòng bị là bị đánh té.

Phát chưởng của Mạch Cấn sắp đánh tới, Bạch bào nhân đột nhiên bước về phía trước nửa bước. Đồng thời nửa người trên khẽ nghiêng đi hình thành một tư thế kỳ dị, chẳng khác nào pho tượng đá sắp đổ sập.

https://thuviensach.vn

Lạ thay! Bạch bào nhân vừa bước đi nửa bước, một làn sát khí lập tức giàn giụa, khiến mọi người xung quanh lại lập tức phát sinh cảm ứng mãnh liệt.

Mạch Cấn la lên một tiếng kinh hoảng. Phát chưởng không đánh ra được nữa. Người hắn loạng choạng bị hất lùi lại. Hắn hít một hơi chân khí thủng thẳng hỏi:

- Thân thủ của các hạ rất cao minh, chẳng hiểu có cho biết tên họ được chăng?

Bạch bào nhân lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Tư Mã Đạo Nguyên.

Lão xưng tên rồi mọi người trong trường càng lộ vẻ kinh ngạc giương mắt lên nhìn lão.

Mạch Cấn đột nhiên biến sắc hỏi:

- Các hạ khéo nói giỡn. Còn ai không biết Tư Mã Đạo Nguyên đã hóa ra người thiên cổ từ lâu. Chính mắt lão phu trông thấy thi thể y nằm lăn trong chiếc du thuyền. Các hạ mạo danh người này, quyết chẳng lừa được tại hạ...

Bạch bào nhân bình tĩnh ngắt lời:

- Ngươi muốn lão phu báo danh tính thì lão phu đã nói rồi. Nếu ngươi còn lăng nhăng, tự ý đoán càn thân thế lão phu thì đừng trách lão phu không lịch sự.

Mạch Cấn biến sắc tựa hồ muốn nổi nóng, nhưng thấy đối phương đứng vững như núi, khí thế rất kiên cường, lòng hắn lại run sợ không dám nói một câu trào lộng nào nữa.

Tư Mã Thiên Võ ngồi bên sóng lòng dạt dào, lẩm nhẩm một mình:

- Ta đã được coi họa tượng của phụ thân không biết bao nhiêu lần. Nếu đúng là lão nhân gia ở đây thì có lý nào lại không nhận ra. Người đứng trước mặt nhất quyết chẳng phải gia gia. Không hiểu lão mạo xưng danh tự lão gia làm gì?

Trong lòng rất đỗi hồ nghi, gã không khỏi liếc mắt nhìn Bạch bào nhân mấy lần thì thấy mục quang lão tuy sắc bén, nhưng mặt mũi rất lãnh đạm, phảng phất như một người chết không còn xúc động là gì nữa. Chàng ngẫu nhiên phát giác ra điểm này của đối phương. Không khỏi ngấm ngầm lấy

https://thuviensach.vn

làm kỳ dị. Nếu hiện giờ không phải là lúc chàng đang nỗ lực vận công để ngăn ngừa chất độc thì đã lên tiếng chất vấn rồi.

Bạch bào nhân trầm giọng hô:

- Mạch Cấn!

Lão gọi thẳng ngay tên đối phương chẳng khách khí gì. Mạch Cấn nhận thấy đây là cái nhục, nhưng bị khí thế của Bạch bào nhân uy hiếp, hắn tươi cười hỏi:

- Các hạ có điều chi muốn Mạch mỗ ra sức?

Bạch bào nhân đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Lão phu bây giờ đưa Tôn giả và Hồng Giang đi. Ngoài ra ngươi phải tuyên thệ không làm tổn hại một mảnh lông của vị tiểu ca này.

Mạch Cấn ánh mắt âm trầm bất định, ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Được lắm! Các hạ đưa người đi!

Đoạn hắn tuyên lời thề độc. Bạch bào nhân thỏa mãn lẩm nhẩm gật đầu.

Lão cắp Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang đi ngay. Lúc lão đến cất bước trầm trọng thế nào bây giờ ra đi cũng thế.

Tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Bóng người cũng mất hút.

Mạch Cấn từ từ quay lại nhìn Phi Phủ Thần Cái nói:

- Hắn đi xa rồi. Ngươi chuẩn bị hạ thủ đi thôi.

Phi Phủ Thần Cái ngơ ngác hỏi:

- Ngươi đã phát thệ đã không gia hại chú nhỏ này kia mà?

Mạch Cấn bật tiếng cười đanh ác đáp:

- Mạch mỗ phát thệ chứ lão có phát thệ đâu? Lão không hạ thủ mau đi thì còn đợi đến bao giờ?

Phi Phủ thần Cái không ngờ hắn nói câu này. Lão ngần ngại hồi lâu không đáp. Mạch Cấn đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Ngươi đã trúng phải chất kịch độc của lão phu. Nếu lão phu không cho thuốc giải thì liệu lão còn sống được chăng mà dám kháng mệnh?

Phi Phủ Thần Cái mắt dường tóe lửa trợn lên nhìn Mạch Cấn. Khí hận bốc lên đỉnh đầu.

Mạch Cấn chẳng lý gì đến lão, chỉ cười lạt.

https://thuviensach.vn

Sau Phi Phủ Thần Cái thừ người ra buông tiếng thở dài. Lão từ từ cất bước uể oải đi tới trước mặt Cố Thiên Võ, khẽ nói:

- Hãy tha thứ cho lão phu bất đắc dĩ phải đắc tội với công tử.

Lão vung tay mặt lên. Cây búa rút khỏi sau lưng biến thành đạo bạch quang lạnh lẽo, đồng thời nổi lên những tiếng u ú, nhằm đầu Tư Mã Thiên Võ bổ xuống.

Tư Mã Thiên Võ ngồi xếp bằng nhắm mắt vận công thấy lưỡi búa của đối phương chém xuống, đột nhiên gã quát lên một tiếng thật to, phóng song chưởng đánh ra. Tay trái gã gạt rất khéo cây búa của đối phương. Tay mặt xô ra luồng chưởng lực mãnh liệt phi thường!

Phi Phủ Thần Cái thu cây búa về, nhảy qua mé tả.

Tư Mã Thiên Võ dõng dạc hỏi:

- Mạch Cấn! Chắc lão không ngờ ta lại khôi phục công lực kịp thời?

Mạch Cấn nghe thanh âm gã trung khí đầy rẫy, bất giác run lên nghĩ thầm:

- "Nội lực thằng nhỏ này quả nhiên thâm hậu khôn lường. Mới trong khoảnh khắc, gã tự vận công thúc đẩy đọc tố ra ngoài ư? Vụ này thật là kinh người!"

Bên kia Phi Phủ Thần Cái cũng nghĩ vậy.

Tư Mã Thiên Võ chụp lấy cơ hội hai người đang ngẫm nghĩ, phóng chưởng ra một cách đột ngột, chia đánh vào Thần Cái và Mạch Cấn. Người gã vọt lên lướt đi.

Phi Phủ Thần Cái lướt qua bên Tư Mã Thiên Võ, có thể giơ búa ra cản trở, nhưng thế vọt của lão tự nhiên chậm lại để cho gã chạy thoát thân.

Tư Mã Thiên Võ đã định trước đường lối chạy trốn. Gã đi thẳng vào thác nước ra phía sau thác nước để chạy vào sơn động. Chàng vừa chạy vừa nghĩ:

- "Nơi đây bốn mặt đều là khoáng dã, không nơi lẩn tránh, dễ bị địch nhân đuổi kịp.

Huống chi hạ thể ta hãy còn chất độc chưa trục xuất ra hết được. Ta chỉ chống chọi được một lúc. Chi bằng ẩn vào trong động, nhưng chẳng hiểu bên trong có thông lộ nào khác không?"

https://thuviensach.vn

Bây giờ chàng hoàn toàn quên hết thần bí trong động. Chân bước rất mau lao về phía trước. Gã xuyên qua hai cái đuôi én rồi, giơ tay ra không nhìn rõ ngón.

Tiếng Mạch Cấn quát thét ở ngoài động vọng vào. Tư Mã Thiên Võ bất chấp đối phương có đuổi tới cửa động hay không, vẫn hết sức chạy thật nhanh.

Chàng chạy được một quãng thấy không gian hai bên mỗi lúc mội nhỏ dần.

Địa thế biến thành quanh co hiểm trở, gã phát giác ra hình thế tòa động này sâu thẳm vô cùng mà lại quang tuyến âm u. Trong động tối om. Vách đá đầy những kỳ hình quái trạng như ma quỷ chập chùng khiến người ta không rét mà run.

Đột nhiên Tư Mã Thiên Võ đụng phải vật động lạt sạt. Vật đó lăn xuống trước người gã. Tư Mã Thiên Võ chau mày bật lửa lên soi thấy hai bên bày hàng những bộ xương khô, phát ra ánh ngân quang, khó mà đếm được bao nhiêu.

Tư Mã Thiên Võ gặp tình trạng này, bất giác hít một hơi khí lạnh, trống ngực đánh còn hơn trống làng. Gã rón rén cất bước tiến về phía trước, đồng thời quan sát kỹ càng thì phát giác ra những rẽ xương sườn trước ngực bị gẫy từ lúc còn sống do nội lực đè áp.

Tư Mã Thiên Võ lẳng lặng nghĩ thầm:

- “Những xương trước ngực các bộ hài cốt này vết gẫy đều giống nhau, chứng tỏ đây là yếu tố trí mạng. Chẳng hiểu người hạ thủ là ai? Họ luyện công phu âm độc này giết bao nhiêu người. Mỗi lần đều đánh gẫy xương ngực đối thủ cho chết thì thật là tàn khốc.”

Gã nghĩ tới đây, bầu máu nóng sủi lên sùng sục, thống hận hung thủ đã ra tay tàn độc. Lòng nghĩa hiệp nổi lên khiến cho nỗi khiếp sợ giảm bớt đi.

Đột nhiên trong thạch động mé bên có tiếng kịch vang lên, khiến người ta không rét mà run.

Tiếp theo mấy tiếng kịch kịch như một vật rắn đập xuống đá hay xuống đất phát ra. Tiếng kịch kịch mỗi lúc mỗi gần. Một bóng đen lù lù đi tới hình như một bóng người.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ lờ mờ ngó thấy người này tóc dài chấm đất. Thân hình cao mà gầy. Mặt dài như ngựa, nước da xanh xám, đầy những râu quăn. Mình mặc áo hồng bào lấp lánh ánh ngân quang. Cổ đeo một xâu đầu lâu.

Tư Mã Thiên Võ thấy đối phương trang phục kỳ dị, gã không khỏi ớn da gà.

Gã nín hơi tự hỏi:

- "Người này là ai mà đầy vẻ tà môn như vậy?"

Trường phát quái nhân đi mỗi bước một gần. Những tiếng kịch kịch càng vang lên. Bây giờ đã trông rõ người đó đi chân không đập xuống đất và không hiểu tại sao thanh âm lớn thế?

Trường phát quái nhân lạnh lùng dòm ngó Tư Mã Thiên Võ, đột nhiên nở tràng cười rộ. Tiếng cười nghe mà ghê rợn. Lúc hắn hú lên toàn thân rung động không ngớt. Xâu đầu lâu xâu ở cổ cũng lúc lắc không ngớt.

Tư Mã Thiên Võ nghe tiếng rú, trong lòng khủng khiếp. Gã ngầm đề tụ công lực toàn thân, chuẩn bị ra tay nghinh địch.

Trường phát quái nhân tiếp tục hú lên mấy tiếng rồi dừng lại. Thái độ điên cuồng cũng không còn nữa.

Tư Mã Thiên Võ định thần hỏi:

- Các hạ là người hay ma?

Gã buột miệng hỏi rồi, nhận ra lời mình vô ý thức.

Quái nhân ngửa mặt lên trời bật tiếng cười quái gở nói:

- Ha ha! Nhiều người lạc vào động này vừa ngó thấy ta đã khiếp sợ mà chết. Tiểu tử! Ngươi khá lớn mật đấy. Chẳng những không sợ hãi chết đứng mà còn dám cất tiếng hỏi. Sự thực người hay ma cũng chẳng có gì phân biệt. Ngươi đã vào đây là nhất định phải chết về tay ta.

Tư Mã Thiên Võ đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Những người này đều chết về tay các hạ cả ư?

Trường phát quái nhân hỏi lại:

- Chẳng phải ta thì còn ai vào đây?

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Bọn họ đều vô tình đi vào động phía sau thác Cao Vương sao các hạ lại sát hại?

https://thuviensach.vn

Trường phát quái nhân đáp:

- Không phải đều thế cả. Một số phong văn ta ẩn náu ở đây, tìm đến để trả oán. Hừ! Trong đám này trừ một người, còn đều chết cả rồi.

Hắn vừa nói vừa không ngớt hú lên rùng rợn khủng khiếp. Tiếng cười tiếng nói của hắn cũng gay gắt chói tai, khiến người ta phải bồn chồn. Tư Mã Thiên Võ chau mày hỏi:

- Thế là hai bàn tay các hạ đã đầy máu tanh rồi mà đến nay không ai giết được các hạ ư?

Trường phát quái nhân đáp:

- Ngươi hỏi hay lắm! Ngươi tưởng có thể làm được việc đó chăng?

Tư Mã Thiên Võ trợn mắt lên không nói.

Quái nhân lại nói:

- Tiểu tử! Ngươi cứ trợn mắt lên mà trông tám mươi mốt bộ hài cốt trong động. Trong số này cũng có một ít người trước khi vào động tưởng bản lãnh mình thắng được ta, nhưng rồi cũng chết nhăn thây. Hà hà! Chỉ trong khoảnh khắc nữa, động này lại thêm một bộ hài cốt.

Tư Mã Thiên Võ Ngắt lời:

- Nếu quả tại hạ bị các hạ giết chết thực thì thi thể cũng phải sau một quãng thời gian mới rữa nát được. Làm sao trong chốc lát đã thành hài cốt?

Trường phát quái nhân lạnh lùng nhìn gã. Đột nhiên trong bóng tối một trận gió rít lên, một bóng đen vọt tới. Tư Mã Thiên Võ định thần nhìn lại thì ra một con thương ưng lớn. Con thương ưng quanh quẩn trên đầu hai người. Chớp mắt trong động rít lên hai tiếng veo véo. Trường phát quái nhân vung chưởng đánh ngược lên. Con thương ưng liền cụp cánh đậu xuống vai quái nhân. Quái nhân cười rộ:

- Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ. Hễ ngươi nằm xuống là thành một cái mồi ngon cho con thương ưng của lão phu. Nó ăn hết thịt ngay không để thừa chút nào. Con người ngươi sẽ biến thành nắm xương trắng.

Mắt chiếu ra những tia hung quang, quái nhân hỏi:

- Ngươi cho lão phu hay vào đây để làm chi?

Tư Mã Thiên Võ không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

https://thuviensach.vn

- Nói ra chỉ sợ các hạ không tin. Tại hạ bị người ta đuổi không nơi trốn tránh, mới chạy vào động này để tỵ nạn...

Trường phát quái nhân dường như ra vẻ hứng thú, lại hỏi:

- Nếu ngươi nói dối là không có đất chôn. Nói cho lão phu nghe kẻ truy sát ngươi là ai?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Hắn là một cao thủ Cái bang...

Trường phát quái nhân "ủa" một tiếng rồi toét miệng cười hỏi:

- Ngươi nói đó là một khiếu hóa tử lại tự xưng hiệp nghĩa mà định giết ngươi thì ngươi cũng chẳng phải người tử tế gì. Ha ha!

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Thực ra cao thủ Cai Bang cũng bị người uy hiếp mới thành ra như thế.

Nhân vật chủ trương là Mạch Cấn, nổi danh về "Thập Tự thương pháp".

Trường phát quái nhân đảo lộn cặp mắt, miệng lắp bắp:

- Mạch Cấn... Mạch Cấn... Ta hiểu rồi. Tiểu tử! Phải chăng ngươi có mối liên quan với Tạ Kim Ấn?

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt. Gã muốn hỏi cho biết vì lẽ gì hắn hỏi câu này.

Bỗng Trường Phát quái nhân lộ vẻ khích động nắm lấy tay áo gã la lên:

- Mạch Cấn xuất hiện gần đây thì vị phu nhân ở Lục Ốc hiện giờ ở đâu? Nói đi... nói đi...

Thanh âm hắn có vẻ khẩn trương. Hắn vừa nói vừa phun bọt dãi. Tư Mã Thiên Võ ngửi thấy mùi hôi thối phải buồn nôn. Chàng ngơ ngác hỏi lại:

- Lục Ốc phu nhân ư? Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến danh tự này. Lục Ốc phu nhân là ai?

Trường phát quái nhân thu tay về đáp:

- Lão nhân gia là chủ tòa Lục Ốc ở Thủy Bạc. Bọn võ lâm Trung Nguyên ít người biết tới. Ngươi mới là thằng nhỏ chưa ráo máu đầu dù có gặp phu nhân cũng chẳng nhận ra. Ta hỏi ngươi câu này thật là hồ đồ.

Tư Mã Thiên Võ động tính hiếu kỳ liền nói:

- Các hạ thử tả tướng mạo phu nhân không chừng tại hạ được gặp rồi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Hồi 64

Trường phát quái nhân hỏi:

- Thôi đi! Lục Ốc phu nhân là nhân vật thần bí. Đến ta cũng không thể tự tin là mình được ngó thấy chân tướng. Tiểu tử! Ngươi là cái thá gì mà mong được gặp phu nhân?

Tư Mã Thiên Võ nhún vai đáp:

- Việc thiên hạ khó mà liệu trước được. Tỷ như tại hạ ngẫu nhiên được gặp các hạ.

Trường phát quái nhân hỏi:

- Tiểu tử! Tên họ ngươi là chi?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tư Mã Thiên Võ!

Trường phát quái nhân nét mặt lộ vẻ khác lạ, Tư Mã Thiên Võ còn đang ngơ ngác, đột nhiên quái nhân gầm lên:

- Theo chỗ lão phu biết thì khắp thiên hạ không tìm đâu ra được mấy kẻ họ Tư Mã. Lão quỷ Tư Mã Đạo Nguyên với ngươi là thế nào?

Tư Mã Thiên Võ ngơ ngác đáp:

- Chính là gia phụ!

Trường phát quái nhân mặt lộ sát khí. Đột nhiên hắn ngửa mặt hú lên mấy tiếng. Những đầu lâu treo ở cổ cũng rung lên không ngớt biến thành tình trạng rất khủng khiếp. Quái nhân lại lớn tiếng:

- Hay lắm! Hay lắm ta không kiếm được lão gia lại tìm thấy thằng con bảo bối. Thường ngày ta hú hồn Tư Mã Đạo Nguyên. Thế là bữa nay coi như đã tìm thấy chỗ hắn lạc lõng.

Tư Mã Thiên Võ chau mày nói:

https://thuviensach.vn

- Khẩu khí của các hạ tỏ ra chẳng tử tế gì. Giữa các hạ và tiên phụ phải chăng có điều xích mích? Bất cứ ai có chuyện với tiên phụ, cứ tại hạ mà hỏi.

Trường phát quái nhân cất tiếng lạnh như băng nói:

- Phụ trái tử hoàn. Gia gia ngươi chết rồi, dĩ nhiên ngươi phải trả nợ thay cho hắn. Tư Mã Đạo Nguyên còn kẻ thừa kế khiến ta khoái quá! Thật là khoan khoái! Ha ha!

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi:

- Ngươi có biết lão phu là ai không?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

Trường Phát quái nhân cười the thé nói:

- Ta nói ra ngươi đừng sợ té đái vãi phân. Từ ngày ta ở trong Tử cốc này được người ta hô bằng Ưng Vương.

Tư Mã Thiên Võ tỉnh ngộ nói:

- Tại hạ thường nghe người ta đề cập đến gia phụ hồi sinh tiền đã giăng mắc với cao thủ bốn phái đánh một quái vật làm nên nhiều tội ác thành trọng thương rồi bức bách hắn vào ở Tử cốc. Chắc quái vật đó là các hạ phải không?

Tử Cốc Ưng Vương làm gì chẳng hiểu giọng nói mỉa đời của gã, hắn gầm lên như sấm:

- Lão ưng tính đánh một chưởng giải quyết ngươi, nhưng hiện giờ không thể để ngươi chết một cách khoan khoái như vậy...

Hắn nói rồi lấy xâu đầu lâu đeo ở cổ xuống vung lên mấy cái, cất bước tiến lại gần. Lúc hắn vung đầu lâu miệng lẩm nhẩm nói gì không nghe rõ, thỉnh thoảng lại gầm lên một tiếng như người điên. Tư Mã Thiên Võ lớn tiếng quát:

- Hãy khoan!

Tử Cốc Ưng Vương dừng bước hỏi:

- Tiểu tử ngươi còn điều gì trối chăng?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi các hạ tiết lộ gia phụ đã qua đời. Tại sao các hạ biết tin này mà khẳng định như vậy?

Tử Cốc Ưng Vương đáp:

- Lão Ưng trước đây rời khỏi Tử cốc ra ngoài một chuyến, ngẫu nhiên gặp Võ Khiếu Thu. Hắn cho ta hay Tư Mã Đạo Nguyên đã chết nhăn thây. Chẳng lẽ còn không đúng ư?

Hắn lại hú lên mấy tiếng quái gở nói:

- Lão Ưng muốn thử xem công phu thằng súc sinh này tới đâu.

Hắn vung cái đầu lâu.

Con chim ưng đang đậu trên vai hắn vỗ cánh nhảy xổ vào Tư Mã Thiên Võ.

Con chim ưng thế đánh mãnh liệt chẳng kém gì cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ. Hiển nhiên nó được huấn luyện từ trước.

Tư Mã Thiên Võ vội nhảy lùi lại, lưng chạm vào vách đá mới dừng bước.

Con thương ưng xớt qua trên đầu gã... Móng chim ưng dài đến mấy thước chụp vào vách đá đánh "kịch" một tiếng. Đá bể, mảnh vụn tung bay. Tư Mã Thiên Võ thấy thế không khỏi hết hồn. Con ưng chụp không trúng xoay mình lại nhằm mổ vào người Tư Mã Thiên Võ ở sau gáy.

Tư Mã Thiên Võ giơ chưởng lên toan phản kích thì đột nhiên một luồng khí lực từ đan điền xông lên. Nguyên trong người chàng chưa trừ hết chất độc, bây giờ lại phát tác. Tai mắt chàng liền giảm bề linh mẫn.

"Chát" một tiếng mỏ ưng mổ vào vật rắn nó kêu lên.

Tư Mã Thiên Võ đau quá ngã chúi về phía trước.

Tử Cốc Ưng Vương vọt lại điểm vào yếu huyệt trên lưng Tư Mã Thiên Võ.

Hắn bật tiếng cười âm trầm nói:

- Phóng chưởng đánh chết ngay chẳng hóa ra phước cho ngươi. Lão Ưng muốn ngươi phải chết dần.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Ta đã lọt vào tay các hạ, vậy các hạ muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý.

Tử Cốc Ưng Vương bật tiếng cười quái gở nói:

https://thuviensach.vn

- Lão Ưng còn hành hạ ngươi cho hả giận. Bữa nay lúc sáng sớm ta đã bắt được ở trong động một nam một nữ. Bây giờ chúng bị cầm tù trong thiên lao. Ha ha! Bây giờ ngươi vào làm bạn với chúng...

Tư Mã Thiên Võ nghĩ thầm:

- "Hắn không giết mình lập tức cũng chẳng phải là phước cho mình. Vì bản tánh hắn tàn bạo. Nếu để hắn hành hạ sỉ nhục thì sao bằng chết ngay còn dễ chịu hơn."

Tử Cốc Ưng Vương nói:

- Tiểu Tử! Ngươi chạy thẳng về phía trước và nhớ rằng phát chưởng của Lão Ưng vẫn bao phủ lấy tử huyệt Chí Đường của ngươi. Nếu ngươi dám có ý nghĩ lệch lạc thì chẳng qua là cầu cho chóng chết mà thôi.

Hắn đưa tay trái về phía trước. Con Thương Ưng vỗ cánh bay lên nhằm mé động vọt đi.

Tư Mã Thiên Võ cất bước với sự uy hiếp của Tử Cốc Ưng Vương. Gã đi qua đường hầm chật hẹp, đột nhiên mắt sáng lòa. Gã ngó thấy phía trước vách núi ngất trời đến ba, bốn tầng. Tư Mã Thiên Võ phát hiện ra mình đang đứng ở một chỗ đất trống trên vách núi, bờ vực thẳm. Gã giương mắt nhìn quanh không thấy con thương ưng đâu nữa.

Lại nghe giọng Tử Cốc Ưng Vương cất lên lạnh như băng, nói:

- Tiểu tử! Ngươi tuyệt không bao giờ tưởng nơi đây là một cái động lộ thiên phải không? Lão Ưng ẩn trong Tử cốc này lâu ngày, chỉ cách thác Cao Vương một tầng đỉnh núi, những ai vào đây mà không được lão Ưng dẫn đường thì đừng hòng ra tới chốn này.

Hắn vừa nói vừa đưa ngón tay trái điểm vào huyệt Phân Trùy trong mình Tư Mã Thiên Võ. Chàng không có mảy may sức lực đề kháng, siêu người đi té xuống. Tử Cốc Ưng Vương rút sợi dây sắt xỏ vào cây cột lớn rồi trói gã vào đó.

Tư Mã Thiên Võ bị điểm huyệt nhưng có cảm giác. Gã giương mắt nhìn đối phương bố trí mình.

Tử Cốc Ưng Vương cười rộ nói:

- Xuống đi!

https://thuviensach.vn

Hắn đưa tay đẩy một cái. Tư Mã Thiên Võ rớt xuống hang thẳm. Người gã rớt xuống rất mau. Gã nhìn thấy vực sâu không đáy không khỏi kinh hãi toát mồ hôi. Gã rớt xuống chừng hơn mười trượng thì đột nhiên thế rớt chậm lại tựa hồ như có luồng lực đạo đỡ lấy toàn thân. Nguyên sợi dây cột gã đã siết lại.

Tư Mã Thiên Võ người rớt xuống rồi, đảo mắt nhìn thấy một nam một nữ đã ngồi cả dưới đất quay lưng lại, nên chưa nhìn rõ mặt. Gã đợi một lúc không thấy hai người quay mặt, trong lòng ngấm ngầm lo âu phiền não.

Bỗng he tiếng cười quái gở của Tử Cốc Ưng Vương ở trên đầu vang lên.

Hắn nói:

- Tiểu tử! Ngươi đã thành tấm thân cá chậu chim lồng. Vậy ngươi hãy nghỉ một lúc. Lát nữa sẽ nếm mùi "Vạn Điểu đại trận".

Tư Mã Thiên Võ toan đáp lại, bỗng nghe thanh âm ấm ớ ở phía trên la gọi:

- Ưng Vương! Ưng Vương!

Tử Cốc Ưng Vương hỏi:

- Việc chi mà hoang mang như vậy?

Thanh âm ấm ớ đáp:

- Một đại hòa thượng sấn vào sơn động sau thác nước, tiểu nhân không ngăn cản nổi. Hiện thời lão đang đi về phía Tử cốc.

Tử Cốc Ưng Vương hỏi:

- Có chuyện đó ư? Ngươi đã hỏi lai lịch lão trọc đó chưa?

Tiếng người ấm ớ đáp:

- Lão tự xưng là "Hoa hòa thượng".

Tử Cốc Ưng Vương đằng hắng nói:

- Cả Hoa hòa thượng cũng đến đây rồi. Bữa nay Tử cốc thật là náo nhiệt.

Ngươi ở lại đây coi ba tên tù để ta về gặp lão trọc.

Thanh âm hắn mỗi lúc một xa.

Tử Cốc Ưng Vương đi khỏi. Bên sườn núi cao lại xuất hiện một người đầu tóc rối tung. Người này cũng giống Ưng Vương. Mi mắt hắn đầy lệ khí hung hãn.

Tư Mã Thiên Võ tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng không phải chỉ một mình Ưng Vương ở đây. Hán tử này chắc là thủ hạ của hắn. Không hiểu Hoa hòa thượng vừa tới đó là ai? Người xuất gia kêu bằng Hoa hòa thượng thì thật là kỳ! Ta bôn tẩu giang hồ sao chưa nghe thấy danh hiệu này?

Gã ngẫm nghĩ hồi lâu không tìm ra đáp án, lại nhìn đến đôi nam nữ thì thấy họ vẫn ngồi như cũ không nhúc nhích, dường như mọi sự vật bên ngoài không làm họ động tâm. Gã đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Phiền một vị cởi dây trói cho tại hạ được chăng?

Hai người kia vẫn không nhúc nhích tựa hồ vẫn chưa nghe tiếng. Tư Mã Thiên Võ ngỡ là họ chết rồi, thử gọi một lần nữa.

Nam nhân ngồi mé tả quay lại. Tư Mã Thiên Võ vừa ngó thấy trống ngực đập loạn lên, la thất thanh:

- Chưởng quỹ! Lão...

Người đó chính là chưởng quỹ ở tiệm thợ rèn. Lão tủm tỉm cười đưa tay lên môi ra hiệu cho gã đừng to tiếng rồi khẽ nói:

- Đừng lên tiếng! Thủ hạ của Ưng Vương đang giám thị chúng ta. Chớ để hắn sinh lòng ngờ vực...

Lão liền đưa tay cởi trói cho Tư Mã Thiên Võ và giải khai huyệt đạo.

Tư Mã Thiên Võ không nhịn được khẽ hỏi:

- Sao tiền bối cũng vào hang này để bị Ưng Vương cầm tù?

Chưởng quỹ mỉm cười không đáp. Đột nhiên nữ nhân cất tiếng hỏi:

- Coi tướng mạo ngươi không phàm tục mà sao không trầm tĩnh được. Bọn ta đâu phải là tù nhân của Ưng Vương. Ngươi bằng cớ ở đâu mà nói vậy?

Tư Mã Thiên Võ buột miệng đáp:

- Chính Ưng Vương đã nói vậy...

Gã nói tới đây, trong lòng chợt nổi lên mối nghi ngờ, bụng bảo dạ:

- "Từ lúc ta rớt xuống hang núi đến giờ người đàn bà kia vẫn quay lưng lại, chưa nhìn mình lần nào thì làm sao biết được hình thù? Thế mà nghe giọng lưỡi y thì tựa hồ thị đã nhìn thấy mặt mình mới thật là kỳ."

Gã liền ướm hỏi:

- Cô nương có quen biết tại hạ ư?

https://thuviensach.vn

Cô gái đáp:

- Trước nay ta từng gặp ngươi một lần, không ngờ ngươi mau quên thế.

Giọng nói lạnh như băng, cô ta vẫn không quay đầu lại, khiến Tư Mã Thiên Võ rất lấy làm khó chịu.

Tư Mã Thiên Võ chuyển động mục quang ngó thấy cái xiêm vàng của thiếu nữ, gã hạ thấp giọng xuống nói:

- Phải rồi! Đêm trước cô nương đã từng lộ diện trong khu vườn hoang tòa nhà cổ. Tại hạ mắt kém nên nhìn sau lưng không nhận ra được...

Gã nói nhỏ khiến cho thiếu nữ rất vừa lòng, từ từ quay đầu lại. Gã nhận thấy cô ta lối hai mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, cặp mắt đen láy. Chính là thiếu nữ xiêm vàng ở Yến cung.

Thiến nữ xiêm vàng hỏi:

- Nghe nói ngươi là người thừa kế của Tư Mã Đạo Nguyên, thế mà ngươi không hỏi ta ư?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tại hạ chỉ biết cô nương ở Yến cung còn ngoài ra chẳng hiểu chi hết.

Nếu cô nương vui lòng chỉ thị thêm cho thì thì tại hạ xin ghi nhớ vào lòng.

Thiếu nữ xiêm vàng nói:

- Tạm thời ta chưa tiện nói tên họ cho ngươi hay, ngươi cứ kêu ta bằng Ngọc Yến Tử là được.

Tư Mã Thiên Võ động tâm hỏi:

- Ngọc Yến Tử là ngoại hiệu của cô. Xin cô cho biết giữa cô và Yến Cung song hậu có mối liên quan gì?

Yến Tử thiếu nữ đáp:

- Song hậu ư? Các vị là cô mẫu ta.

Tư Mã Thiên Võ chấn động tâm thần hỏi:

- Cô nương cao sang thoát tục lại có mối quan hệ sâu xa với Yến Cung song hậu, tất nhiên khét tiếng võ lâm, mà tại hạ chưa từng nghe thấy danh hiệu Ngọc Yến Tử bao giờ là tại làm sao?

Ngọc Yến Tử nghe gã nịnh bợ, hờn mát đáp:

https://thuviensach.vn

- Cái đó không hổ tránh ngươi hủ lậu, vì gần ta đây mới dời khỏi Yến cung bôn tẩu giang hồ. Ngươi là người đầu tiên được biết danh hiệu của ta.

Cô nói rồi nhìn Tư Mã Thiên Võ mỉm cười, coi bộ rất mê ly, trái hẳn với thái độ lạnh nhạt lúc trước.

Tư Mã Thiên Võ biết câu nịnh hót của mình đã gây được cảm tình với đối phương. Gã lại nói:

- Điều mà tại hạ không hiểu là cô nương đã làm đích truyền của Song hậu, võ công cao thâm bất tất phải nói nữa, còn lão trượng là một dị nhân vào hàng tiền bối giả làm Chưởng quỹ sao lại bị Tử Cốc Ưng Vương bắt đưa vào địa huyệt.

Phải chăng cô nương cố ý...

Ngọc Yến Tử ngắt lời:

- Đầu óc ngươi nghĩ mau đấy! Ta nói thật cho ngươi hay: Ta cùng Ngô Phi Sĩ lão phu có ý vào vào đây giả vờ không địch nổi Ưng Vương để cho hắn bắt, nếu không thì công lực hắn có cao thâm đến đâu cũng chẳng làm gì được bọn ta.

Bây giờ Tư Mã Thiên Võ mới biết Chưởng quỹ tên gọi là Ngô Phi Sĩ. Danh tự này không ai nói đến, đối với gã cũng lạ hoắc. Tư Mã Thiên Võ bụng bảo dạ:

- "Vị Chưởng quỹ này hiển nhiên lai lịch rất lớn chứ chẳng phải nhân vật tầm thường.

Rồi đây ta để ý dò xét mới được."

Ngoài miệng gã hỏi:

- Hành động này của cô nương có dụng ý gì?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Đây là kỳ kế của Ngô lão. Bọn ta trà trộn vào Tử cốc để dò la một việc...

Tư Mã Thiên Võ ngắt lời:

- Cô nương và tiền bối đã chẳng quản dấn thân vào nơi hang cọp thì dĩ nhiên vụ này cực kỳ nghiêm trọng. Cô nương có thể cho tại hạ biết chăng?

Ngọc Yến Tử buột miệng đáp:

https://thuviensach.vn

- Cũng được, nhưng ngươi chớ tiết lộ ra ngoài để Ưng Vương hay biết là hư việc lớn...

Chưởng quỹ Ngô Phi Sĩ lộ vẻ băn khoăn ngắt lời:

- Cô nương! Cô nương...

Ngọc Yến Tử liếc mắt nhìn lão nói:

- Gã này ta thấy có thể tín nhiệm được. Ngô lão sư còn có ý kiến gì?

Chưởng quỹ Ngô Phi Sĩ nhìn chằm chặp vào mặt Tư Mã Thiên Võ hồi lâu rồi khẽ gật đầu mấy cái.

Ngọc Yến Tử nói tiếp:

- Đúng như lời ngươi nói: Vụ này cực kỳ nghiêm trọng. Bọn người Yến cung chúng ta trước nay không dính vào những chuyện thị phi trên trốn giang hồ. Mới đây Ngô lão sư mới lung lạc được Đông Hậu đem một trăm tên cung nữ cho Hương Xuyên Thánh Nữ mượn để sử dụng. Nhưng trăm tên cung nữ này trước khi giao cho Thánh Nữ liền bị một người bí mật giết mất phân nửa.

Tư Mã Thiên Võ kinh hãi hỏi:

- Trời ơi! Năm mươi cung nữ bị giết ư? Người nào mà hung ác bẻ hoa không tiếc tay như thế?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Cả năm mươi cung nữ đều bị "Tồi Tâm Liệt Cốt Thủ Pháp" đánh chết.

Trong võ lâm chuyên về thủ pháp này chỉ có một mình Tử Cốc Ưng Vương.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Vì thế cô nương cùng Ngô lão tiền bối mò vào Tử cốc này hay sao?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Mục đích của cử động này dĩ nhiên là một đòn đánh mạnh vào Hương Xuyên Thánh Nữ, nhưng vấn đề không giản dị như vậy, vì Ưng Vương ẩn thân trong Tử cốc lâu năm, trước nay chưa từng có chuyện gì dây dưa với Yến cung và Hương Xuyên Thánh Nữ, vậy cử động này bảo do hắn gây ra thì thật vô lý, nên Ngô lão hoài nghi...

Tư Mã Thiên Võ ngắt lời:

- Ngô tiền bối hoài nghi điều gì?

https://thuviensach.vn

Ngọc Yến Tử đáp:

- Ngô lão nghi ngờ còn người sau lưng giật dây Ưng Vương. Y còn hoài nghi trong Yến cung của chúng ta có kẻ nội gian.

Tư Mã Thiên Võ cực kỳ kinh ngạc miệng há hốc ra, gã nói:

- Nếu quả quí cung có nội gian thì thật không phải chuyện tầm thường. Ngô lão tiền bối đã mạnh dạn phỏng đoán...

Ngô Phi Sĩ ngắt lời:

- Lão phu tuy là người ở Yến cung, nhưng mối quan hệ rất sâu xa. Năm năm trước lão phu nhờ ơn tri ngộ của Đông Hậu cho làm Tây Tịch giáo sư của điệt nữ Vương Ngọc Yến.

Tư Mã Thiên Võ "ồ" một tiếng ra chiều đã được giải thích thỏa mãn. Gã nghĩ thầm:

- "Té ra Ngô Phi Sĩ là Tây Tịch của Yên Cung, thảo nào Ngọc Yến Tử một điều kêu lão là Ngô lão sư."

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Tên nội gián đó là ai, chắc hai vị đã đoán ra rồi?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Cái đó không thể nói rõ với ngươi được. Lạ ở chỗ là trước nay ta không chiu thốt nửa lời với ai mà bữa nay đối với ngươi là người lạ, sao ta nói nhiều thế?

Cô nói câu này như để mình nghe. Cặp mắt long lanh chuyển động mấy lần.

Tư Mã Thiên Võ ngó thấy làn thu thủy rất đỗi mê ly, bất giác rung động tâm thần, vội quay ra chỗ khác. Gã định thần lại hô:

- Cô nương...

Đột nhiên trời tối sầm lại, tai nghe mấy tiếng "ù ù". Gã dừng lại đấy ngửng đầu trông lên thấy đầy trời Thương Ưng sắc đen bay trên hang núi, có đến ba bốn chục con che rợp cả một vùng.

Tư Mã Thiên Võ cả kinh thất sắc. Lại nghe Ngọc Yến Tử lớn tiếng:

- Xem chừng Tử Cốc Ưng Vương đã phát động "Vạn Điểu đại trận".

Ngô Phi Sĩ đáp:

https://thuviensach.vn

- Bầy ưng này được huấn luyện lâu ngày, hung dữ hơn chim thường nhiều.

Biết bao nhiêu cao thủ đã bị mỏ nhọn móng sắc của chúng giết chết. Chúng ta phải cẩn thận đối phó.

Ngọc Yên Tử đằng hắng một tiếng hỏi:

- Súc sinh vẫn là súc sinh dù chúng hung dữ đến đâu thì chúng làm gì được bọn ta.

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Cô nương chớ coi thường...

Lão chưa dứt lời một con cự Ưng từ trên không sà xuống nhanh như tên bắn.

Ngô Phi Sĩ thấy con ác điểu thế đánh lợi hại, liền vung chưởng đánh mạnh một cái. Con ưng rớt ngay xuống đất. Nó rớt xuống mà chưa chết ngay, còn xòe cánh lăn dưới đất rú lên những tiếng quái gở chẳng khác gì người giẫy chết.

Tiếp theo bốn, năm con khác lại chúc xuống, tiếng vỗ cánh nghe khủng khiếp. Ngô Phi Sĩ vội phóng chưởng "binh binh". Mấy con cự Ưng bị trúng chưởng lực xà xuống chậm lại xít qua đầu lão. Ngô Phi Sĩ vội la lên:

- Trên không còn vô số cự Ưng bay lượn, chúng luân phiên công kích thì chúng ta giết không xiết được. Sau mình sức cùng lực kiệt tất bị chúng thừa cơ công kích và Ưng Vương có thể hạ mình được. Vậy phải nghĩ ra biện pháp khác mới được.

Lão vừa nói vừa để mắt đến bầy ưng không chớp. Bỗng lão lại la:

- Coi chừng! Bọn súc sinh lại sắp công kích đó.

Chớp mắt một đám cự ưng chúc xuống. Năm con bày thành hình mai hoa chia bốn phương xông tới.

Ngô Phi Sĩ vận chưởng lực đánh một đòn. Con đầu phải xoay mình đi, lại xông tới chỗ Tư Mã Thiên Võ. Ngô Phi Sĩ hô lớn:

- Coi chừng!

Lúc con cự ưng xông tới khác nào sét đánh giữa trời một cách bất thình lình.

https://thuviensach.vn

Gã hít một hơi chân khí vung tay mặt lên toan đánh ra thì đột nhiên trước ngực đau nhói. Chất độc trong người lại phát tác, gã kinh hãi không biết đến thế nào mà kể.

Trán toát mồ hôi, gã ngầm buông tiếng thở dài, than thầm:

- "Độc tố lại phát tác giữa lúc này mà đàn cự ưng sà xuống công kích, ta hết đường rồi!"

Ngọc Yến Tử đứng bên thấy Tư Mã Thiên Võ đã không né tránh lại không phát chưởng nghinh địch cứ đứng ngây người ra. Cô không nhịn được thét lên:

- Tránh đi mau! Ngươi muốn chết chăng?

Tư Mã Thiên Võ làm gì không biết mình bị hãm vào nguy cảnh, chỉ trong khoảng khắc là mất mạng dưới mỏ nhọn móng sắc của loài cự ưng, nhưng chàng không còn đủ sức để cất bước. Mặt xám như tro tàn.

Giữa lúc ấy đột nhiên cảm thấy một luồng tiềm lực thúc đẩy, Tư Mã Thiên Võ đứng không vững xiêu về mé tả mấy bước. Chưởng kình này chính là Ngọc Yến Tử phát ra. Cô nhảy đến trước mặt Tư Mã Thiên Võ chụp lấy cổ áo gã điểm hai chân xuống nhảy vọt lên về chỗ cũ.

Cử động của Ngọc Yến Tử thần tốc phi thường. Không ai tin rằng trong võ lâm lại có một cô gái bản lãnh cao thâm đến thế.

Ngọc Yến Tử đặt Tư Mã Thiên Võ xuống tức giận hỏi:

- Ngươi đứng trơ ra đó nghĩa là sao? Phải chăng ngươi không muốn sống nữa?

Tư Mã Thiên Võ chưa hết nhăn nhó cười đáp:

- Cô nương liều mạng cứu cho tại hạ...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Hồi 65

Ngọc Yến Tử hờ hững ngắt lời:

- Cái đó chẳng có chi đáng kể.

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Ngươi... ngươi có việc gì không?

Giọng nói nhu hòa, cặp mắt xinh đẹp nhìn Tư Mã Thiên Võ lộ vẻ quan hoài.

Rồi cô cảm thấy mình đã tỏ ra quan thiết đến gã thiếu niên này quá độ, bất giác hai má ửng hồng. Ngọc Yến Tử biết mình mất tự nhiên liền đằng hắng ngập ngừng:

- Thực ra ngươi có chết ta càng đỡ mất thì giờ để đối đáp với ngươi... Ta cứu ngươi... Bất quá là không muốn để Ưng Vương sính cường...

Cô ta đã khôi phục thanh âm lạnh như băng lúc trước khiến cho Tư Mã Thiên Võ càng thêm hồ đồ. Gã nhận thấy tính cách đối phương thay đổi thất thường, lúc nóng lúc lạnh, khó mà dò được.

Hai người lùi lại mãi nói chuyện, để một mình Ngô Phi Sĩ đối phó với bầy ưng. Lão đã chân tay luống cuống liền la lên:

- Hảo cô nương! Có chuyện gì để sau hay nói, bây giờ hãy giúp lão phu đánh lui bầy ưng này đã...

Ngọc Yên Tử tung mình vọt lại phóng ngọc chưởng ra. Chưởng lực ào ào xô tới. Bộ xiêm vàng phất phơ trước gió, gót sen thoăn thoắt xuyên vào giữa đám cự ưng đen sì, tư thế lại càng ngoạn mục. Ba, bốn con cự ưng bị chưởng lực của cô quét trúng, rớt xuống hang núi.

Nhưng bầy thương ưng nhiều quá có lúc đụng vào nhau thành ra một hiện tượng rối loạn... Quác quác mấy tiếng vang lên. Ba con ngột ưng đầu

https://thuviensach.vn

trụi lông xà mổ vào mặt Yến Tử nhanh như chớp.

Cô lớn tiếng quát:

- Hảo súc sinh!

Phát chưởng của cô đánh vào cành cây vách động gẫy thành ba đoạn. Tay trái cô khẽ đặt xuống đất mượn đà tung vọt lên. Tay phải cô cầm cành cây quất vèo vèo ba tiếng. Ba khúc cây nào khác ba mũi tiên bắn trúng vào cổ họng ngột ưng đâm sâu vào thịt tới ba phân. Ba con ngột ưng rú lên quang quác té xuống chết liền.

Ngô Phi Sĩ buột miệng tán dương:

- "Đàn Chỉ Thần Thông" của cô nương thật là tuyệt diệu! Công lực của cô mỗi ngày một tăng tiến. Chắc sau này Song hậu sẽ yên tâm giao công việc trong cung lại cho cô chủ trương.

Miệng lão nói, hai tay vẫn không ngớt quét ngang chém dọc, lại đánh rớt thêm mấy con ưng nữa.

Trong lúc Ngọc Yến Tử và Ngô Phi Sĩ đang lật đật chiến đấu với bầy ưng thì trên bờ hang Tử cốc xuất hiện hai bóng người.

Tử Cốc Ưng Vương cúi xuống buột tiếng cười rộ. Phía sau hắn là một vị hòa thượng mình mặc áo cà sa xám, vai vác cây thiền phương tiện sạn. Chính là Hành Cước Tăng Nhân Hoa hòa thượng. Ưng Vương thở hồng hộc nói:

- "Vạn Điểu đại trận" của Lão Ưng trước nay chưa thi triển với ai. Ba người kia trong hang tự chui đầu vào lưới để cho chúng ta thí nghiệm.

Hàng ngày hắn hòa mình vào bầy điểu thú, khổ luyện tà công, không khỏi biến thành tính nết điên khùng. Lúc này hắn phát ra tiếng cười the thé như kẻ điên khùng nghe rất kinh hãi.

Hoa hòa thượng chú ý nhìn xuống hang hồi lâu chau mày hỏi:

- Ưng Vương! Thí chủ nuôi dưỡng huấn luyện bầy ưng đông như vậy, liệu có đánh chết được ba người kia không?

Ưng Vương đảo mắt hỏi lại:

- Sao? Hòa thượng dám coi thường Lão Ưng này chăng? Bọn chúng nhị nam nhất nữ đạo hạnh đã cao bao nhiêu mà giám chống nổi bầy phi cầm của Lão Ưng?

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Đạo hạnh không được bao nhiêu ư? Ưng Vương lầm rồi đó.

Ưng Vương trợn cặp mắt hung dữ nhìn nhà sư la lên:

- Hoa hòa thượng! Bữa nay hòa thượng đến Tử cốc, Lão Ưng nể mặt Lục Ốc chủ nhân dùng lễ thượng tân đối đãi mà hòa thượng coi thường "Vạn Điểu đại trận" của Lão Ưng chăng?

Hoa hòa thượng hỏi:

- Việc đó để sau này hãy nói, bần tăng muốn hỏi Ưng Vương đã nhận ra lai lịch cùng võ công của thiếu nữ trong hang chưa?

Tử Cốc Ưng Vương hỏi lại:

- Hòa thượng nói vậy thì ra hòa thượng nhận được thị ư?

Hoa hòa thượng dằn từng tiếng:

- Vị nữ thí chủ đó thân pháp rất giống Lam Yến gia số ở Yến cung.

Tử Cốc Ưng Vương nghe đến bốn chữ "Lam Yến Yến cung" liền lộ vẻ kinh nghi. Hắn ngưng thần nhìn hai nam một nữ dưới đáy hang, miệng lảm nhảm:

- Yến cung Lam Yến? Yến cung Lam Yến? Hòa thượng không nhận lầm chứ? Con nhỏ đó sử võ công đúng là gia số Lam Yến ư?

Hoa hòa thượng đáp:

- Nhất định đúng rồi.

Tử Cốc Ưng Vương lắc đầu nói:

- Lão Ưng không tin. Con nhỏ đó nếu từ Yến cung đến đây thì sao mới qua lại ba chiêu đã bị Ưng mỗ bắt được và biến thành tù nhân ở dưới thềm?

Hoa hòa thượng hỏi:

- Thế ra bần tăng coi lầm ư?

Tử Cốc Ưng Vương đáp:

- Cái đó không phải là không có thể.

Hoa hòa thượng cười lạt nói:

- Ưng Vương đừng nói quyết vội, hãy nhìn kỹ "Vạn Điểu đại trận" đã làm cho ba người bị thương chút nào chưa?

Tử Cốc Ưng Vương cúi xuống nhìn hồi lâu thấy bầy ưng bay quyện bên trên thỉnh thoảng lại ba, bốn con vỗ cánh rít lên ào ào sà xuống. Thiếu nữ

https://thuviensach.vn

xiêm vàng rung bàn tay nhỏ nhắn liệng bốn khúc cành cây veo véo bay ra như bốn mũi tên đều trúng ngay chỗ yếu hại nơi cổ họng cự ưng sâu vào đến hơn một tấc. Bốn con ác điểu rú lên thê thảm đảo lộn mấy cái rồi kiệt lực rớt xuống.

Ngô Phi Sĩ và Tư Mã Thiên Võ cũng làm theo cách này đánh bầy ưng rớt xuống. Chỉ trong khoảnh khắc, bầy ác điểu bị tổn thất quá nửa.

Tử Cốc Ưng Vương chớp mắt há miệng hồi lâu không thốt nên lời.

Hoa hòa thượng lại giở giọng trào phúng:

- Xem chừng bọn đồ tôn bảo bối của Ưng Vương không xong rồi. Còn cách nào nữa chăng?

Ưng Vương không đáp chỉ la lên một tiếng quái gở và nổi cơn cười rộ. Hắn phí biết bao nhiêu tâm huyết hằng nửa đời người mới lập ra được "Vạn Điểu đại trận", trước nay chẳng có ai chống lại nổi mỏ nhọn móng sắc của chúng, không ngờ bữa nay chúng chẳng làm gì được ba người dưới đáy hang mà còn bị thương phần lớn, trách nào hắn chẳng kinh hãi và tức giận. Hắn lớn tiếng la:

- Không ngờ ba tên cẩu nam nữ này lại đáo để đến thế! Nhưng dù chúng có thoát khỏi "Vạn Điểu đại trận" thì cũng đừng hòng sống sót rời khỏi Tử cốc.

Dứt lời hắn lại nổi lên tràng cười chói tai.

Hoa hòa thượng chau mày nói:

- Ưng Vương hãy bình tĩnh để chúng ta bàn về gốc gác của vị nữ thí chủ nhỏ tuổi kia.

Ưng Vương đáp:

- Gốc gác ư? Hòa thượng chẳng đã nói thị ở Yến cung đến?

Hoa hòa thượng đáp:

- Nữ thí chủ đó đừng nói là lai lịch cùng võ công có liên quan đến Yến cung, có khi y thị là điệt nữ của Song hậu mang ngoại hiệu Ngọc Yến Tử, một nhân vật đích truyền của Yến cung.

Ưng Vương nói:

- Bất luận thị là Tử Yên hoạt yên hay gì gì thì Lão Ưng...

Hoa hòa thượng ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Ưng Vương chỉ biết hòa mình với điểu thú khổ luyện kỳ môn, mà không biết sử dụng khối óc. Nữ thí chủ đó nếu đúng là Ngọc Yến Tử thì phải nghĩ ngay tới y đến đây để làm gì? Sao để Ưng Vương bắt được một cách khinh suất?

Ưng Vương bật lên tiếng cười quái gở đáp:

- Con nhỏ đó thiên đàng có nẻo lại không đi mà lần vào đất chết thì Lão Ưng chẳng biết làm thế nào? Hòa thượng chưa hiểu công phu của Lão Ưng. Một đứa con nít làm gì Lão Ưng chẳng cất tay lên một cái là bắt được?

Hoa hòa thượng nghe nói cười dở khóc dở hỏi:

- Bản lãnh thí chủ dĩ nhiên là rất cao minh, nhưng so với Yến Cung song hậu thế nào?

Ưng Vương trợn mắt lên không thổ lộ được, hồi lâu mới bẽn lẽn đáp:

- Yến Cung song hậu cùng Linh Võ tứ tước, Ma Vân Thủ là những dị nhân đương thời. Hoặc giả võ công của họ cao thâm hơn Lão Ưng một bậc.

Hoa hòa thượng cười lạt nói:

- E rằng không chỉ một bậc mà thôi. Ngay bọn Yên Định Viễn, Võ Khiếu Thu là những tay cao thủ tái thế còn không dám ra mặt chống đối Song hậu, chứ Ưng Vương thì chưa vào đâu.

Ưng Vương đỏ mặt gầm lên:

- Lão trọc! Lão dám coi thường Lão Ưng ư?

Hai mắt đỏ ngầu, hắn vung chưởng đánh ra. Chưởng phong ào ào hàn khí rùng rợn bao phủ lên người Hoa hòa thượng.

Hoa hòa thượng dường như đã tiên liệu đối phương có cử động này nên phòng bị từ trước. Phát chưởng của Ưng Vương chưa tới lão đã phất tay áo. Một luồng chân lực nội gia xô ra đánh "ầm" một tiếng.

Ưng Vương phải lùi lại nửa bước. Hắn gào lên một tiếng, người cong đi nhảy xổ về phía Hoa hòa thượng.

Hoa hòa thượng cảm thấy luồng kình kình phong áp bức, mãnh liệt phi thường, lão tính lùi lại cũng không được, muốn ra tay nghinh địch nhưng lão lại không dám, vội hạ thấp hai tay xoay năm ngón chụp vào uyển mạch đối phương.

Chiêu này lão sử rất đúng lúc kiềm chế được thế công của đối phương.

https://thuviensach.vn

Trong lúc thảng thốt, Tử Cốc Ưng Vương không kịp vận khí bảo vệ uyển mạch đành nghiêng người tránh né. Tử Cốc Ưng Vương hú lên một tiếng toan vung chưởng đánh nữa, bỗng nghe Hoa hòa thượng lạnh lùng nói:

- Thí chủ hãy dành khí lực để đối phó địch nhân trong hang đá.

Ưng Vương nghe nói ngay người dậy không nhảy tới nữa.

Hoa hòa thượng nói:

- Cả bần tăng Ưng Vương còn không thắng nổi thì tính chi đến chuyện chống cự với Song hậu? Ngọc Yến Tử đã được Đông Hậu Lam Yến chân truyền mà bị Ưng Vương bắt được một cách dễ dàng há chẳng lạ lắm ư?

Ưng Vương tức giận hỏi:

- Lão trọc lại muốn tỷ thí nữa chăng?

Lão rung tay lấy xâu đầu lâu đeo ở cổ xuống rung lên mấy cái, miệng lẩm nhẩm niệm chú, chân không cất bước tiến lại.

Hoa hòa thượng cười ngất hỏi:

- Trong năm, ba chiêu Ưng Vương chẳng thể kiềm chế được bần tăng. Nếu cục diện kéo dài đến năm, bảy chục chiêu thì bần tăng lại không sợ nữa rồi...

Lão ngửa mặt lên trời cười rộ không ngớt, đơn chưởng giơ ra như móng chim, còn tay kia để ngang trước ngực. Ba ngón dính vào tay áo, ngón vô danh hơi chĩa ra. Tử Cốc Ưng Vương thấy tình trạng này liền dừng tiếng quát trợn mắt lên hỏi:

- Lão trọc kia! Tư thức này kêu bằng gì?

Hoa hòa thượng đáp:

- Không có chi cả. Cái này để hăm dọa con nít lên ba. Thí chủ đã nghe nói đến "Ngũ Chỉ Xoa" bao giờ chưa.

Lão nói câu này có ẩn ý chê đối phương là đứa con nít lên ba. Nhưng Tử Cốc Ưng Vương đầu óc thô sơ, chưa từng nghe ai nói đến. Mặt lúc xanh lúc trắng, miệng lảm nhảm:

- "Ngũ Chỉ Xoa"? "Ngũ Chỉ Xoa"? Chắc mấy chục năm trước lão ỷ vào công phu "Ngũ Chỉ Xoa" đi khắp Trung Nguyên mà không tìm ra đối thủ. Ha ha!

https://thuviensach.vn

Té ra ngày trước lão là nhà sư hành cước, nay làm hòa thượng. Thảo nào lão tưởng bây giờ cũng bình yên lùi khỏi dưới bàn tay của đối phương...

Hoa hòa thượng lạnh lùng nói:

- Ưng thí chủ ba chục năm nay không dời khỏi hang núi, mới hạ sơn ít lâu mà nguồn tin tức đã linh thông khá lắm!

Ưng Vương đáp:

- Trong võ lâm còn việc gì che mắt tai Lão Ưng. Ta hỏi lão, nà sư hành cước đó một mình đi qua giang hồ. Nếu lão là y thì sao lại chịu làm tôi tớ người, khất thân nhe theo lời sai khiến ở Lục Ốc?

Hoa hòa thượng biến sắc hỏi lại:

- Thí chủ đã nghe ai nói đến Lưu Lãng kiếm khách chưa?

Ưng Vương đáp:

- Phải chăng y là đối thủ duy nhất đánh bại lão, nghe nói Lưu Lãng kiếm khách gặp lão lúc hung hăng đòi tỷ đấu, hắn chỉ làm động tác rút kiếm đã khiến lão sợ chạy mất. Ha ha! Thế thì đởm lược của lão kém lắm. Dù Lão Ưng có kém cỏi đến đâu cũng chưa đến nỗi người ta chưa động thủ đã cong đuôi chạy trốn...

Hoa hòa thượng sa sầm nét mặt ngắt lời:

- Nếu thí chủ biết tên họ thật của Lưu Lãng kiếm khách thì không còn cười nữa đâu.

Ưng Vương hỏi:

- Ngươi nói đi! Lưu Lãng kiếm khách là ai?

Hoa hòa thượng dằn từng tiếng:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Y có ý muốn giấu kín lai lịch mới lấy danh hiệu là Lưu Lãng kiếm khách.

Ưng Vương trợn mắt lên ấp úng hỏi:

- Lão là... đối thủ của Tạ Kim Ấn thì còn chi mà nói nữa? Có phải sở dĩ lão khuất thân để cho Lục Ốc sai khiến cũng vì có liên quan với hắn?

Hoa hòa thượng gật đầu đáp:

- Chính thế đó.

Ưng Vương hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão đã làm đại biểu cho Lục Ốc phu nhân để tới đây thì Lão Ưng thôi không đối nghịch với lão nữa. Vừa rồi vì lão nói khích nên Lão Ưng mới động thủ chứ chẳng phải muốn tỷ thì với lão. Lão thay mặt Lục Ốc phu nhân đưa tin gì đến đây?

Hoa hòa thượng đáp:

- Dĩ nhiên có tin nhưng không phải của Lục Ốc phu nhân.

Ưng Vương ngạc nhiên hỏi:

- Không phải của phu nhân thì của ai?

Hoa hòa thượng đáp:

- Là Lục Ốc nhị chủ nhân Nữ Oa. Mới đây có tin nói thủ hạ của Yến cung dường như có người đến Tử cốc để dò xét ẩn tình...

Ưng Vương kinh ngạc vô cùng ngắt lời:

- Thế thì con nhỏ kia cố ý để ta bắt sống. Thật là khả ố! Thật là khả ố! Lát nữa ta phải cho thị hối hận, cho nếm mùi "Tồi Tâm Liệt Cốt" của Lão Ưng...

Hoa hòa thượng lạnh lùng ngắt lời:

- Thủ pháp "Tồi Tâm Liệt Cốt" của Ưng thí chủ không thể dùng được nữa.

Ưng Vương hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa hòa thượng đáp:

- Thí chủ dùng chưởng lực "Tồi Tâm Liệt Cốt" hạ sát phân nửa số trăm cung nữ của Đông Hậu ở Yến cung đưa đến cho Hương Xuyên Thánh Nữ. Môn hạ ở Yến cung mới theo dấu vết truy tầm đến Tử cốc này.

Ưng Vương ngạc nhiên hỏi:

- Việc tập sát bọn cung phi là do ý muốn của Lục Ốc phu nhân. Phu nhân đã nói rõ hễ Ưng mỗ làm xong việc này là cho ba trái "Đại Mãng hoàn" để gia tăng tà công về kỳ môn. Phu nhân có giao cho hòa thượng đưa đến không?

Hoa hòa thượng đáp:

- Đừng nóng nảy! Thí chủ muốn lấy "Đại Mãng hoàn" cũng bất tất phải nóng nảy trong nhất thời.

https://thuviensach.vn

Ưng Vương hỏi:

- Hòa thượng nói gì mà dễ dàng vậy? Lão Ưng khổ luyện "Hỏa Điểu trảo" đã lâu năm mà không đạt tới chỗ tối cao, chỉ luyện được tám thành hỏa hầu. Nếu có thuốc "Đại Mãng hoàn" dẫn đạo thì công phu mới viên mãn được. Hòa thượng không đem dược hoàn lại ư?

Hoa hòa thượng đáp:

- "Đại Mãng Hoàn" dĩ nhiên sẽ cho thí chủ, nhưng thí chủ phải trừ xong ba người dưới đáy hang mới giao được...

Tử Cốc Ưng Vương đảo cặp mắt hung dữ nhìn chằm chặp vào mặt đối phương nhưng Hoa hòa thượng vẫn không sợ hãi, quắc mắt lên nhìn. Lát sau Ưng Vương mới dời thị tuyến ra chỗ khác, hú lên một tiếng như tiếng cú gào nghe rất khủng khiếp.

Đột nhiên trên bờ vực thẳm mười mấy bóng người xuất hiện. người nào cũng mặt mũi hung dữ, sát khí đằng đằng.

Tử Cốc Ưng Vương đảo mắt nhìn bọn này một lượt. Chúng đều cúi đầu im lặng tỏ ra rất úy kỵ.

Hoa hòa thượng chau mày hỏi:

- Bọn này đều là thủ hạ của thí chủ à?

Ưng Vương gật đầu đáp:

- Phải rồi! Lão Ưng nghĩ ra kế hoạch thâu thập hết ba người đó. Trước hết hãy cho mười tên thuộc hạ dòng dây xuống cho chúng luân phiên công kích, khiến bọn kia khiếp sợ nhủn ra rồi Ưng lão ra tay là chúng phải cúi đầu chịu chết.

Hắn nói dứt lời lại hú lên ầm ầm.

Hoa hòa thượng cũng cười rộ nói:

- Kế này thật kỳ diệu! Trên đời không ai bì kịp. Có điều bọn thủ hạ thí chủ biết mình xuống đáy hang sẽ phải chết, chẳng hiểu họ có tuân theo không?

Ưng Vương đáp:

- Hòa thượng hãy chờ đó mà coi.

Hắn há miệng hú lên một tiếng chói tai. Mười mấy con thương ưng bay quyện trên không muốn xuống nữa, đột nhiên toàn bộ bay đi hết không

https://thuviensach.vn

trông thấy tông tích đâu nữa.

Hai đại hán to lớn ôm hai mớ dây gai lại. Ưng Vương gật đầu. Hai đại hán liền buộc dây vào lưng mình. Một đầu buộc vào cây cột gỗ chờ Ưng Vương ra lệnh. Bọn người kia khoa chân múa tay hô lên những tiếng quái gở. Bầu không khí biến thành rối loạn khủng khiếp. Ưng Vương bật tiếng cười the thé lớn tiếng:

- Xuống đi! Đừng hòng sống mà trở về.

Hai hán tử vâng lệnh nhảy xuống. Hai tay nắm đầu dây tụt xuống rất lẹ.

Chân vừa chấm đất, chúng đã vung chưởng đánh vào trước ngực Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử. Chúng trúng chưởng rú lên hai tiếng kinh tâm động phách chết lăn ra đương trường. Bọn hán tử còn ở trên bờ vực thẳm thấy hai người trong bọn không chống cự được chút nào đã chết ngay, bất giác sinh lòng khiếp sợ, sắc mặt tái mét.

Ưng Vương lớn tiếng hô:

- Xuống đi! Xuống đi!

Hắn hô luôn mấy tiếng mà chẳng thấy một tên bám dây tụt xuống.

Hoa hòa thượng cười lạt nói:

- Bọn thủ hạ không chịu nghe lệnh. Chỉ còn thì chủ thân hành xuống hang đối phó với chúng.

Ưng Vương tức giận gầm vang không ngớt. Cặp mắt hung dữ đảo sùng sục nhìn bốn phía. Bọn thủ hạ sợ quá giương mắt nhìn thủ lĩnh mà chẳng một tên nào nhúc nhích.

Ưng Vương kêu réo một lúc đột nhiên thu lại, vung chưởng đánh vào một đại hán ở phía sau. Gã té xuống tắt thở chết liền.

Bon hán tử còn lại sợ quá la lên một tiếng rồi tới tấp bỏ chạy tứ tung. Nhưng chúng chạy chừng một trượng, đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một luồng chân lực vô hình từ mé tả quét tới. Trong vòng một trượng vuông bóng sạn chập chùng.

Mười mấy hán tử mắt hoa lên một cái đầu đã bị binh khí quét trúng, máu bắn tứ tung, tử trạng thảm tuyệt nhân hoàn.

Tử Cốc Ưng Vương đứng ngẩn mặt ra quay đầu nhìn Hoa hòa thượng đứng sững. Không hiểu tay lão cầm cây bảo sạn từ lúc nào. Cây phương

https://thuviensach.vn

tiện sạn lúc này dính đầy máu tươi. Tử Cốc Ưng Vương hít một hơi chân khí hỏi:

- Trong nháy mắt... lão đã đánh chết mười bảy tên thủ hạ của Lão Ưng...

Hoa hòa thượng ngắt lời:

- Bọn này lúc lâm trận lại bỏ chạy không thể tha thứ được. Bần tăng thay mặt thí chủ chấp pháp mà thôi. Xin thí chủ miễn cho.

Rồi lão thản nhiên như không có chuyện gì từ từ bước tới trước mặt Tử Cốc Ưng Vương nói dằn từng tiếng:

- Không còn sớm sủa nữa, thí chủ cũng hạ thủ đi!

Ưng Vương đằng hắng đáp:

- Tuy bọn thuộc hạ của Lão Ưng có ý kháng mạng cũng không mượn đến lão xử trị. Để Lão Ưng thu thập xong ba tên kia rồi sẽ thanh toán món nợ này.

Hoa hòa thượng vẫn lạnh như sắt đá đáp:

- Thí chủ muốn tử giáo, bần tăng dĩ nhiên bồi tiếp.

Ưng Vương buông tiếng cười rộ rồi ngó xuống vực hô lớn:

- Mấy người ở dưới hang nghe đây. Các người bị vây hãm không lối thoát, vậy tự xử đi thôi! Nếu không Lão Ưng nhảy xuống thì chẳng được yên lành đâu.

Lão vừa hô vừa bám vào đầu dây tụt xuống. Hoa hòa thượng thấy Ưng Vương mất hút rồi, trên môi thoáng lộ một nụ cười cổ quái.

Lúc này dưới đáy hang đã văng vẳng nghe tiếng ba người rất phức tạp.

Ngọc Yến Tử cũng hô lên:

- Tử Cốc Ưng Vương đã thân hành xuống rồi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hồi 66

Ngô Phi Sĩ nói:

- Thế là hắn đã trí cùng lực kiệt phải thân hành xuống đối phó với địch nhân. Chúng ta dùng cách nhàn rỗi đánh kẻ mệt nhọc.

Quái vật này giao cho cô nương phát lạc. Nhưng cô nương đừng đánh chết hắn...

- Võ công Ưng Vương rất lợi hại. Nếu tiểu nữ không kiềm chế được hắn tất phải hạ sát thủ thì làm thế nào?

Ngô Phi Sĩ trầm ngâm đáp:

- Điều cốt yếu là chúng ta hỏi Ưng Vương cho ra vì lẽ gì hắn vô cớ tập sát bọn cung nữ ở Yến cung, hoặc giả có thể thăm ra kẻ nội gian ở trong cung là ai. Vậy không nên hành động lỗ mãng làm hư việc chính.

Hắn đảo mắt nhìn Tư Mã Thiên Võ đang ngồi xếp bằng, trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ! Võ công huynh đệ không kém lắm. Huynh đệ thiên kế Ưng Vương được chăng? Lão phu cùng cô nương đây tránh sang một bên để tùy cơ kiềm chế hắn để đề phòng hắn nổi cơn điên liều chết phấn đấu...

Tư Mã Thiên Võ nhăn nhó cười nói:

- Tiểu tử rất muốn ra sức, đáng tiếc sức mình không đủ.

Ngọc Yến Tử ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi làm sao vậy? Phải chăng có chỗ nào khó chịu?

Cô đưa mắt nhìn Tư Mã Thiên Võ từ đầu xuống đến gót chân ra chiều rất quan thiết.

Tư Mã Thiên Võ thấy thái độ nhu hòa lại nghĩ tới vừa rồi cô đã liều mạng cứu mình bất giác trước mặt nóng bừng nói không nên lời. Đột nhiên gã nhớ đến một điều khác nào bị giội nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại, tự nhủ:

https://thuviensach.vn

- “Tư Mã Thiên Võ! Hỡi Tư Mã Thiên Võ! Ngươi hồ đồ đến thế ư! Cô nương trước mặt địa vị tôn cao. Nàng chỉ tỏ tình quan tâm đến ngươi một chút mà ngươi nghĩ xa xôi làm chi? Huống chi Thẩm Hoán Thanh ở Bạch Thạch sơn trang đang trông chờ ngươi. Nếu ngươi tự buộc mình vào mối tơ tình thì mai đây còn mặt mũi nào nhìn thấy Thẩm cô nương...”

Bỗng nghe Ngọc Yến Tử cất giọng ôn nhu hỏi:

- Có phải ngươi... ngươi bị nội thương không?

Tư Mã Thiên Võ định thần đáp:

- Tại hạ bị trúng độc trước khi vào hang. Vừa rồi phải chiến đấu với tuần ưng lại vọng động chân lực, độc tố tự nhiên phát tác, may mà cô nương kịp thời cứu thoát. Hiện giờ chất độc đã lan ra toàn thân chẳng còn chút khí lực nào nữa...

Ngọc Yến Tử lẳng lặng hồi lâu dường như đang suy nghĩ một việc trọng đại.

Bỗng cô cất bước tiến lại nắm lấy một vật rồi nói:

- Ngươi hãy mở miệng ra!

Tư Mã Thiên Võ ngạc nhiên thấy Ngọc Yến Tử lộ ra một nụ cười thần bí nhìn gã, không đoán được cô ả dụng ý gì, đành theo lời mở miệng.

Ngọc Yến Tử đưa bàn tay trắng như ngọc đến trước mặt Tư Mã Thiên Võ nhét vật gì vào miệng gã. Tư Mã Thiên Võ ngậm thấy mùi thanh hương thấm vào cổ họng rồi trôi xuống. Ngọc Yến Tử giục:

- Nuốt xuống rồi vận công lẹ đi!

Tư Mã Thiên Võ theo lời nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy đầu óc hôn mê, toàn thân nóng bỏng khó chịu. Một luồng chân khí từ huyệt Đan Điền xông lên tử huyệt Nê Hoàn như muốn ào ạt xô ra. Chàng vội vận khí thi triển công phu thổ nạp.

Ngô Phi Sĩ buột miệng hỏi:

- Hảo cô nương! Cô cho gã uống linh dược đó ư?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Lão sư đã ngó thấy rồi còn hỏi làm chi?

Ngô Phi Sĩ đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó là vật chi bảo của phái Thiếu Lâm. Ở Yến cung chỉ còn mười mấy viên mà thôi. Chuyến này giúp cô nương ra đi, Đông Hậu giao cho hai viên đề phòng khi bất đắc dĩ phải dùng tới. Cô lại cho gã uống, lỡ ra lúc cô nương gặp chuyện bất trắc thì làm thế nào?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Việc tương lai để tương lai sẽ bàn. Bây giờ tiểu nữ chưa cần đến thuốc mà gã này trúng độc mất mạng tới nơi. Chẳng lẽ chúng ta thấy người khác chết mà không giải cứu?

Ngô Phi Sĩ tắc họng không nói gì nữa. Lão đã nhiều tuổi, làm gì chẳng hiểu tâm sự đối phương, nhưng không nói ra.

Tư Mã Thiên Võ vận công xong nhìn Ngọc Yến Tử lạy xuống nói:

- Bậc trượng phu chịu ơn của người mong có ngày báo đáp. Cô nương hai lần cứu mạng chẳng khác gì ơn tái tạo. Mai hậu... mai hậu...

Gã ngưng không biết nói gì nữa. Ngọc yến Tử hờn mát ngắt lời:

- Được rồi! Ta cứu ngươi là cứu, chứ có phải mong ngươi đền đáp đâu?

Ngươi còn nói nữa là ta bực mình lắm đó.

Tư Mã Thiên Võ không dám nói nữa.

Ngô Phi Sĩ cười khanh khách đỡ lời:

- Tiểu ca tử! Ngươi nhân họa mà được phúc. “Tiểu Đàn đơn” của phái Thiếu Lâm là thánh dược trị độc lại làm cho công lực tăng tiến. Ngươi được uống hai viên là bớt được mười năm tu luyện. Ơn huệ này vô cùng trọng đại.

Tư Mã Thiên Võ lại càng hoảng hốt toan lên tiếng đáp lại, Ngọc Yến Tử đứng bên đột nhiên kéo tay áo gã nói:

- Ngươi chuẩn bị ra tay đi! Ưng Vương tụt xuống tốc độ lẹ quá chỉ còn cách đáy hang hơn hai chục trượng...

Tư Mã Thiên Võ định thần nhìn ra thì thấy Ưng Vương vịn dây tụt xuống rất mau. Thỉnh thoảng lão lại bật tiếng cười chói tai đáng sợ. Đột nhiên Ưng Vương dừng tiếng cười, phát ra tiếng hú rùng rợn. Thân hình to lớn của hắn như diều đứt dây rớt xuống vực thẳm...

Ngọc Yến Tử buột miệng hô:

- Quái vật đó sểnh chân té xuống rồi...

https://thuviensach.vn

Ưng Vương rớt xuống hơn mười trượng nữa lộn người đi, vươn tay ra hết sức níu lấy mấy gốc đây sắn ở vách núi, thế rớt chậm lại. Tay hắn vừa bám vào dây lại tụt xuống rất gấp.

Ngọc Yến Tử trong lòng run sợ thay cho hắn. Cô biết rõ từ trên cao độ như vậy rớt xuống là khó lòng tránh thoát. Tuy lão quái vật này đáng ghét, muôn thác chưa đủ tội, nhưng cô là đàn bà con gái lòng dạ mềm nhũn, phải nhắm mắt lại không nỡ nhìn hắn nữa.

"Binh" một tiếng vang lên. Ưng Vương đập vào khối đá lớn nẩy lên cao mấy thước rồi rớt xuống bên chân Ngô Phi Sĩ.

Ngô Phi Sĩ cúi xuống sờ vào trước ngực Ưng Vương thấy chỉ còn thoi thóp thở. Người hắn cứng đơ dường như tuyệt khí chết rồi.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Lão quái vật chết rồi ư?

Ngô Phi Sĩ lắc đầu đáp:

- Nguy rồi.

Ngọc Yến Tử buồn rầu nói:

- Thế là chúng ta uổng một phen tâm huyết.

Ngô Phi Sĩ nói:

- Lạ ở chỗ Ưng Vương võ công cao thâm. Lão lại bám dây tụt xuống thì có khác gì đi trên đất bằng mà sao lại sểnh chân rớt xuống thì thật là kỳ!

Tư Mã Thiên Võ cũng thấy sự tình ngoắt ngoéo. Gã đảo mắt nhìn quanh rồi ngó tới chỗ Ưng Vương té xuống nằm đó. Đột nhiên gã phát hiện ra điều gì lớn tiếng hô:

- Ngô tiền bối! Tiền bối coi... coi tay Ưng Vương...

Ngô Phi Sĩ chau mày ngưng thần nhìn lại thì thấy hai tay Ưng Vương bị mình hắn đè lên. Lão bèn dùng chân lật người hắn lên thì thấy trong tay hắn vẫn giữ một nắm dây mà dây vẫn chưa đứt. Hiển nhiên bị người bên trên dùng binh khí chặt đứt. Tư Mã Thiên Võ nói:

- Mấu chốt là ở chỗ này. Có người trên vực chặt đứt dây. Do đó mà Ưng Vương phải uổng mạng.

Ngô Phi Sĩ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiểu ca phỏng đoán rất hợp lý, nhưng không hiểu người đưa Ưng Vương vào chỗ chết là ai?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Cái này điều tra chẳng khò khăn gì. Trên đỉnh núi...

Gã chưa nói dứt, Ngọc yến vội la lên:

- Lão quái vật này mạng lớn lắm. Hắn chưa chết đâu.

Ngô Phi Sĩ và Tư Mã Thiên Võ nhìn lại quả thấy người Ưng Vương cử động.

Da mặt co rúm, nhưng không nói gì. Bộ mặt hắn cực kỳ xấu xa, lúc này lại máu thịt bầy nhầy lại càng phát khiếp.

Ngọc Yến Tử miễn cưỡng nén mối chán ghét trong lòng, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi còn nói gì nữa không?

Ưng Vương khẽ ho mấy tiếng. Trước ngực không ngớt nhô lên hóp xuống, thủy chung không thốt ra lời.

Ngô Phi Sĩ lập tức quyết đoán. Lão đưa tay mặt đặt lên yếu huyệt ở sau lưng Ưng Vương, trút chân khí vào. Sau một lúc Ưng Vương dần dần bình tĩnh lại. Ngô Phi Sĩ ghé vào tai hắn hỏi:

- Ưng Vương cho bọn ta hay: Kẻ nào đã ám toán?

Ưng Vương khóe miệng lộ nụ cười đanh ác, miệng nói ấm ớ:

- Lão trọc... lão trọc... Lão Ưng không biết mới lọt vào tay ngươi... phải chăng đây là ý trời?

Ngọc Yến Tử nói:

- Thần trí cha này chưa tỉnh táo, nói toàn chuyện vớ vẩn...

Ngô Phi Sĩ để ngón tay lên môi huýt một tiếng rồi nói:

- Ưng Vương! Các hạ sắp chết rồi đừng đem điều bí mật xuống lòng đất nữa. Nhân vật nào sai lão tập sát năm chục tên cung phi? Các hạ nói ra đi!

Ưng Vương lắp bắp:

- Tây... Tây...

Hắn chỉ nói được hai tiếng rồi hai chân ruỗi ra tắc thở.

Ngô Phi Sĩ sờ mạch môn thấy lạnh ngắt rồi, buông tiếng thở dài đứng lên.

Ngọc Yến Tử thừ người ra nói:

https://thuviensach.vn

- Chưa tìm ra được chút manh mối gì thì đường dây này đã dứt rồi.

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Không hẳn như vậy. Theo nhận xét của lão phu thì bọn người của Ưng Vương hiện giờ chưa đi đâu. Họ chưa làm cho chúng ta chết hết được là chẳng cam lòng.

Tư Mã Thiên Võ:

- Tiền bối nói đúng lắm. Tiểu tử rất lấy làm lo là hiện giờ chúng ta hãm mình ở nơi tuyệt cốc, nếu tiểu tử là địch nhân tất nghĩ ngay đến phương pháp gươm không dính máu...

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Tiểu ca thử nói nghe! Dùng cách gì đối phó với chúng ta?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Hỏa Công.

Ngọc Yến Tử nói:

- Cái đó có thể lắm.

- Trừ phi địch nhân trên núi không lý đến việc tiêu diệt bọn ta, nếu họ đánh hỏa công dù mình chẳng bị đốt cháy cũng bị chết ngạt.

Ngọc Yến Tử thấy gã phân tích tinh vi bất giác đem lòng kính phục. Cô chỉ mãi trông gã thiếu niên trước mắt nghi biểu khác thường mà quên cả những điều nguy hiểm chung quanh.

Đột nhiên phía trên một tràng cười the thé vọng xuống. Tiếp theo một chấm lửa như sao xa rớt xuống cách mặt đất chừng ba bốn trượng bỗng biến thành ngọn lửa bừng bừng.

Tuy trong lòng mọi người đã biết trước, vẫn không khỏi kinh ngạc.

Ngọc Yến Tử la lên:

- Quả nhiên họ đánh hỏa công.

Bùi lửa lúc rớt xuống mặt đất, khói bốc ra tứ phía. Chỉ trong khoảnh khắc đáy hang mờ mịt. Ba người nhảy lên chỉ sợ khói lửa bắn trúng.

Ngô Phi Sĩ phất tay áo bào. Một luồng tụ phong xô ra quạt khói lửa phải dừng lại. Nhưng hỏa tinh ở trên sườn núi không ngớt liệng xuống. Trong lúc nguy cấp. Ngô Phi Sĩ nhìn Tư Mã Thiên Võ lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

- Tiểu ca ở lại đây tiếp tục dùng chưởng lực cản trở hỏa thế. Lão phu cùng Ngọc cô nương chạy đi kiếm xem có đường thông lộ nào ra khỏi tuyệt cốc được chăng?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử liền nhảy đi. Tư Mã Thiên Võ huy động chưởng lực ngăn cản thế lửa không để lan tràn, nhưng khí nóng từ bốn phương tám hướng xô tới khiến cho gã toàn thân toát mồ hôi đầm đìa. Càng về sau khói lửa càng mạnh. Toàn thân Tư Mã Thiên Võ bị hãm trong vòng khói lửa. Nếu vừa rồi gã không được uống hai viên "Tiểu Đàn đơn", nội công không đủ chống chọi thì tất bây giờ biến thành cục than rồi.

Gã bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

- "Ngọc cô nương và Ngô tiền bối đi tìm lối ra nhưng hy vọng rất mong manh. Chỉ trong vòng nửa giờ mà hai vị không trở lại là ta cũng chẳng còn cách gì khống chế ngọn lửa nữa."

Gã đang ngẫm nghĩ, mắt bị khí nóng nung nấu chảy nước phải nhắm lại. Sau gã mở mắt ra thì thị tuyến phát hiện ra một điều quái dị...

Trong ánh lửa hoặc phù, một bóng trắng xuất hiện tiến về phía Tư Mã Thiên Võ. Bóng trắng bước đi một bước, làn khói dầy đặc lại rẽ ra hai bên.

Tư Mã Thiên Võ trợn mắt tự hỏi:

- Tuyệt cốc này hiển nhiên là tử địa sao còn có người sấn vào làm chi?

Phải chăng tại mình hoa mắt?

Gã dụi mắt nhìn lại thấy bóng trắng tựa hồ quỷ mỵ tiến bước mỗi lúc một gần còn cách gã mấy thước. Tư Mã Thiên Võ bối rối quát:

- Đứng lại!

Bóng trắng liền dừng lại đứng đối lập với Tư Mã Thiên Võ.

Tư Mã Thiên Võ nhìn bóng trắng đầy vẻ thần bí bất giác trong lòng phát khiếp. Gã sợ quá phải cố gắng mới phát ra câu hỏi:

- Các hạ... Các hạ là ai?

Bóng trắng không đáp. Cặp mắt sáng như điện nhìn Tư Mã Thiên Võ không chớp. Gã không chịu nổi mục quang của đối phương phải quay đi

https://thuviensach.vn

chỗ khác. Bóng trắng vẫy tay một cái, khói mù tan đi. Tư Mã Thiên Võ nhìn kỹ lại, nhận ra đối phương thân hình yểu điệu. Đúng là một nữ nhân.

Nữ nhân mặc xiêm áo trắng, y phục rất đặc biệt. Từ cổ trở xuống đến gót chân và cả mặt cũng bịch sa trắng, nên không nhìn rõ tướng mạo. Bạch y nữ trợn mắt lên nhìn Tư Mã Thiên Võ một lát rồi mục quang trở nên lạnh lùng, sau cùng biến thành sát khí giàn giụa.

Tư Mã Thiên Võ ngấm ngầm lo lắng. Đột nhiên Bạch y nữ giơ tay lên.

Chưởng lực ào ạt xô ra, mãnh liệt phi thường mà gã cảm thấy chẳng còn cách nào kháng cự. Gã khiếp sợ quá tung mình lùi lại.

Tư Mã Thiên Võ lùi đến ba bước vẫn chưa thoát khỏi vùng chưởng lực của đối phương, nhưng gã không cam tâm bó tay chịu chết. Gã gầm lên một tiếng toan liều mạng phản kích.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng quát của Ngô Phi Sĩ ở ngoài mấy trượng:

- Tiểu Ca! tiểu ca có việc gì không?

Bạch y nữ nghe tiếng đột nhiên thu chưởng về. Tư Mã Thiên Võ cảm thấy áp lực nhẹ bổng, bất giác thở phào một cái.

Trong là khói mờ mịt, gã phảng phất ngó thấy Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử song song nhảy tới.

Bạch y nữ ngửng đầu nhìn quanh bốn phía, bước qua đống lửa, đưa tay sờ vào thi thể của Ưng Vương. Chưa thấy y thủ thế vận lực mà đã vọt ra xa hơn trượng. Tiếp theo tung mình lên không.

Tư Mã Thiên Võ quát lớn:

- Chạy đi đâu?

Gã muốn rượt theo nhưng chậm mất một bước.

Bạch y nữ ôm thi thể to lớn của Ưng Vương mà chạy vẫn nhanh như bay, lúc vọt lên không cũng nhẹ như tên. Chớp mắt đã rời khỏi thị tuyến của Tư Mã Thiên Võ.

Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử chạy tới nơi thấy thần sắc Tư Mã Thiên Võ có điều khác lạ, không khỏi sinh lòng ngờ vực hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tư Mã thiên Võ chưa hết kinh hãi, ngập ngừng đáp:

- Người... người đó đưa thi thể Ưng Vương chạy đi rồi...

https://thuviensach.vn

Ngô Phi Sĩ ngơ ngác hỏi:

- Ai vậy?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Một người đàn bà mặc xiêm áo trắng, mặt cũng bịt bằng tấm sa trắng. Mụ vừa chạy đi thì hai vị về tới. Thân pháp mụ khiến người ta khó mà hình dung được. Nếu ai chưa mắt thấy, nhất định không tin khinh công mụ tuyệt vời đến thế...

Ngọc Yến Tử và Ngô Phi Sĩ nhìn nhau. Lão Ngô nói:

- Hiện nay khinh công những người cao minh hơn lão phu và Ngọc cô nương không có mấy. Tiểu ca không trông lầm đó chứ?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu.

Ngô Phi Sĩ lại nói:

- Vụ này thật là kinh người! Bạch y nữ mà tiểu ca nói đó, dĩ nhiên có mối liên quan mật thiết với Ưng Vương.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Nhưng mụ đem thi thể Ưng Vương đi làm gì?

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Cái đó lão phu không thể biết được. Có khi thì trong mình Ưng Vương có lưu lại dấu vết gì đó, mụ sợ bị chúng ta phát giác. Lại cũng có thể mụ còn cứu sống được Ưng Vương.

Lão nói tới đây đột nhiên dừng lại. Cặp mắt lộ tinh quang. Tư Mã Thiên Võ đã ngó thấy tinh quang này ở mắt chưởng quỹ, trong lòng rất đỗi nghi ngờ, ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng tiền bối là...

Ngô Phi Sĩ xua tay quay lại ngó Ngọc Yến Tử hỏi:

- Theo nhận xét của cô nương thì sao?

Ngọc Yến Tử Trầm ngâm đáp:

- Ngô lão sư cho là gã nói dối chăng? Theo nhận xét của ta thì gã không phải là con người bịa chuyện được.

Ngô Phi Sĩ nói:

- Lão phu coi người đã nhiều, cũng nhận thấy gã này rất đáng tin tưởng, nhưng vấn đề đầy vẻ hoang đường. Cứ hình dung mà gã tả thì Bạch y nữ

https://thuviensach.vn

kia rất giống... rất giống...

Ngọc Yến Tử nét mặt âm trầm hỏi:

- Rất giống Yến cung Tây Hậu phải không?

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Ngoại trừ Tây Hậu, lão không nghĩ ra được người nào khinh công cao minh đến thế, nhưng sao Tây Hậu lại dời Yến cung tới đây. Đó là chuyện khó hiểu quá!

Ngọc Yến Tử nói:

- Đúng thế! Tại sao người này lại đem thi thể Ưng Vương đi? Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ đó. Còn nhớ Đông cung định đưa trăm tên cung nữ giao cho Hương Xuyên Thánh Nữ. Tây Hậu cực lực phản đối. Sau phát giác ra bọn cung nữ bị tập sát phần nửa do bàn tay Tử Cốc Ưng Vương. Ngô lão sư suy luận những vụ này để tìm ra được manh mối gì chăng?

Ngô Phi Sĩ trầm ngâm không đáp.

Ngọc Yến Tử lại nói:

- Bất luận trường hợp nào thì chúng ta hoài nghi Tây Hậu thì vô lý. Bạch y nữ nhất quyết không phải là Tây cung...

Ngô Phi Sĩ ngắt lời:

- Không kể vụ Tây Hậu đến đây mà là người khác thì chẳng hề tiến vào Tử Cốc được.

Tư Mã Thiên Võ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Phải chăng tiền bối cho câu chuyện mà vãn bối nói đây là hoang đường?

Ngô Phi Sĩ mặt âm trầm đáp:

- Trước đây một khắc lão phu cùng cô nương đi khám xét bốn mặt thì tuyệt cốc này đúng là một nơi tử địa. Nếu không trèo lên đỉnh núi thì chẳng còn lối ra nào khác.

Tư Mã Thiên Võ toan đáp lại, bỗng nghe đánh “vèo” một tiếng. Một điểm hồng quang từ trên bờ vực thẳm rớt xuống, lúc gần tới mặt đất đột nhiên phát nổ một tiếng rùng rợn. Khói lửa phun ra bốn mặt. Mấy người trong hang cảm thấy nóng nảy phi thường. Da thịt toàn thân rát như giao

https://thuviensach.vn

cứa. Hỏa thế lúc trước đã bị Tư Mã Thiên Võ dập tắt rồi, nhưng hỏa tinh lần này lan ra rất mạnh, khó mà khống chế được. Ngọc Yến Tử nói:

- Xem chừng người trên bờ vực cố tình đốt cháy chúng ta. Phải mau tìm biện pháp xông ra rồi sẽ tính.

Ngô Phi Sĩ hỏi:

- Làm thế nào xông ra được?

Ngọc Yến Tử đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi lại:

- Sao không coi hai bên vách núi xem có chỗ nào lên được chăng?

Ngô Phi Sĩ quan sát hình thế xung quanh một lượt rồi đáp:

- Hai bên đều là vách đá dựng đứng. Chỗ thấp nhất cũng ngoài năm chục trượng. Nếu có điểm tựa đạp chân thì nhảy liên tục mười lần mới tới nơi, nhưng nín hơi lâu như vậy e rằng không ai làm được.

Tư Mã Thiên Võ chợt động tâm linh hỏi:

- Nếu tuyệt cốc này là tử địa thì vừa rồi làm sao Bạch y nữ lại lên được?

Ngô Phi Sĩ chau mày hỏi lại:

- Có người đàn bà mặc đồ trắng xuất hiện thật ư?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đưa mắt nhìn Ngọc Yến Tử.

Ngọc Yến Tử nói:

- Thời giờ cấp bách, sao Ngô lão sư không tạm tin gã một lần. Bạch y nữ chạy về phương nào?

Tư Mã Thiên Võ trỏ về phía Đông. Lúc này làn khói càng dầy. Ba người không nghĩ ngợi gì nữa thi triển khinh công chạy về phía Đông. Chỉ trong chớp mắt đã tới cùng đường. Trước mặt hiện ra phiến đá nghìn cân.

Ngô Phi Sĩ ra chiều chán nản nói:

- Té ra chỗ này có đường thông lộ ra ngoài nhưng bị phiến đá vít chặt thì có chắp cánh cũng khó lòng bay qua được...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Hồi 67

Tư Mã Thiên Võ đảo cặp mắt sáng như điện hô:

- Tiền bối hãy ngó cái lỗ vuông ở mé hữu tảng đá.

Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử định thần nhìn lại quả thấy trong phiến đá có lỗ hổng. Bên ngoài bị đất đá che lấp, không để ý nhìn thì chẳng thể phát hiện ra được. Ba người liền do lỗ hổng chuồn ra. Địa thế đột nhiên sáng sủa rộng rãi. Trước mặt là một vùng khoáng dã cỏ mọc xanh rì. Cây gần núi xa tựa hồ bức tranh vẽ.

Tư Mã Thiên Võ đang say sưa ngắm cảnh, bỗng nghe Ngô Phi Sĩ lầm bầm tự nói một mình:

- Cỗ xe kia... là xe đã xuất hiện ở Thúy Hồ...

Giọng nói Ngô Phi Sĩ lộ vẻ cổ quái. Tư Mã Thiên Võ ngửng đầu nhìn ra quả thấy một đám đen sì cử động thất thoáng như một cỗ xe ngựa mui xám chạy về phía tây.

* * * * *

Bên kia thác Cao Vương Bạch bào nhân cất bước trầm trọng tiến về phía trước. Dưới nách lão cắp Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang bị trúng độc hôn mê, bất tỉnh nhân sự. Đi được một quãng, Bạch bào nhân bất giác cảm thấy dường như có người theo dõi hành tung. Lão dừng bước lắng tai nghe thì bốn bề yên lặng như tờ chẳng thấy thanh âm chi hết.

Bạch bào nhân lại cất bước, trong lòng tự hỏi:

- “Lạ thật! Sao ta chẳng nghe thấy gì mà lại cảnh giác có người theo dõi? Bốn mặt quang đãng tuyệt không thấy ai. Chẳng lẽ ta bụng nát dạ rồi nghi ngờ ma quỷ xuất hiện?”

https://thuviensach.vn

Lão lắc đầu tiến bước. Đi được một quãng, cảm giác kỳ quái lại nổi lên trong đầu óc. Lão nghĩ thầm:

- "Trực giác báo cho ta có người theo dõi không thể sai được. Mười mấy năm nay ta đã cơ cảnh dị thường, dù là ngọn cỏ lay động cũng không qua được thính giác của ta..."

Lúc này ánh dương quang từ trong đám mây dầy lọt ra. Luồng quang tuyến vàng rực soi một góc miền khoáng dã. Bạch bào nhân cúi xuống nhìn phát giác ra một cái bóng thấp thoáng rồi biến mất. Lão định thần nhìn lại thì chỉ thấy cây cao chiếu bóng xuống chứ chẳng có gì khác lạ. Lão trầm ngâm lẩm bẩm:

- Tuy không biết người theo dõi là ai, nhưng cái bóng thoáng qua rồi mất thì khinh công người đó đã vào hạng phi thường.

Vượt qua cánh đồng cỏ đi tới một góc núi, địa thế dần dần lên dốc. Bạch bào nhân nhìn tả hữu, thấy phía trước có gốc cây lớn liền lạng người tới ẩn vào phía sau.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ đã tới gần.

Bạch bào nhân đặt Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang xuống gốc cây rồi nhảy vọt ra vừa đúng cản lối của người kia. Lão nhìn thấy người này sắc mặt vàng bủng ra chiều bịnh hoạn tuổi lối ba mươi, hai mắt lấp loáng như mắt chim ưng dương lên nhìn lão. Bạch bào cất tiếng hỏi:

- Bằng hữu theo dõi lão phu từ thác Cao Vương tới đây có điều chi dạy bảo?

Hán tử bịnh hoạn lạnh lùng đáp:

- Tai mắt túc hạ quả là linh mẫn!

Bạch bào nhân trỏ vào Giang Hồng và Triều Thiên Tôn Giả hỏi:

- Phải chăng bằng hữu vì hai người kia mà tới đây, hay muốn làm phiền cho lão phu?

Hán tử bịnh hoạn đưa mắt ngó hai người nằm bên gốc cây rồi đáp:

- Tại hạ muốn kiếm Tạ Kim Ấn.

Bạch bào nhân trầm giọng nói:

- Thế ra bằng hữu kiếm lão phu?

Hán tử bịnh hoạn đáp:

https://thuviensach.vn

- Nếu quả túc hạ là Tạ Kim Ấn thì tại hạ không tìm lầm người. Nhưng lúc ở thác Cao Vương túc hạ tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên nên trong lúc thất thời tại hạ không thể xác định được lai lịch chân thực của túc hạ...

Hán tử chưa dứt lời đột nhiên vung chưởng tay mặt đánh ra.

Ta Kim Ấn đã giàu lịch duyệt, thấy phát chưởng của đối phương hời hợt chẳng có uy lực gì mà thực ra nó ẩn giấu khí thế kiên cường ngưng trọng. Hắn lại động thủ trước đoạt được tiên cơ. Muốn phá khí thế của đối phương, Tạ Kim Ấn chỉ còn cách rút kiếm phản kích. Nhưng Tạ Kim Ấn vẫn không muốn dùng kiếm.

Lão lùi lại nửa bước. Song chưởng kiêm cả ôn nhu hai đường phóng ra giải tỏa chưởng thế của đối phương.

Hán tử bịnh hoạn lại vung chưởng đánh nữa. Hai bên trao đổi bảy, tám chiêu thành thế quân bình. Đột nhiên hán tử bịnh hoạn quát lên một tiếng, dừng tay lại hỏi:

- Sao túc hạ lại không dùng kiếm?

Tạ Kim Ấn lạnh lùng đáp:

- Trừ trường hợp bất đắc dĩ, lão phu chẳng bao giờ xử kiếm một cách khinh suất.

Hán tử bịnh hoạn hỏi:

- Tử tế là không đến, đã đến là chẳng tử tế gì. Túc hạ tưởng tại hạ muốn dành sức chăng?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Chưởng lực của tôn giá thật cao cường, nhưng lão phu không nên xử kiếm để đối phó với tay không của tôn giá.

Hán tử bịnh hoạn hỏi:

- Túc hạ cho là tại hạ không đủ tư cách để túc hạ dùng đến kiếm chăng?

Tạ Kim Ấn hững hờ đáp:

- Lão phu không có ý nghĩ như vậy.

Hán tử bịnh hoạn ngơ ngẩn ngửng đầu lên ngẫm nghĩ về huyền cơ trong câu nói của đối phương. Hắn đằng hắng một tiếng lại vung chưởng đánh tới. Song chưởng liên hoàn đưa ra mấy biến chiêu bằng những luồng lực đạo khủng khiếp đến tan bia vỡ đá. Hán tử bịnh hoạn dùng thủ pháp ráo riết

https://thuviensach.vn

tấn công không ngoài mục đích bức bách đối phương phải xử kiếm. Tạ Kim Ấn cũng biết thế, trong lòng rất đỗi hồ nghi. Nhưng bản tính lão trầm lặng không nói ra.

Hai bên lại chiến đấu ngoài hai chục chiêu vẫn ở trong tình thế quân bình.

Hán tử bịnh hoạn công lực thâm hậu, chiêu số rất kỳ bí khiến cho Tạ Kim Ấn không sao chiếm được thượng phong.

Tạ Kim Ấn muốn khắc địch chế thắng không còn cách nào khác, quyết định rút kiếm công kích. Lão rút kiếm đánh soạt một cái, ánh tinh quang mờ mịt đầy trời. Một luồng sát khí vô hình ào ạt xô ra.

Hán tử bịnh hoạn vẫn phát chưởng đánh trước để đoạt tiên cơ. Động tác của hắn liên tục mong làm giảm bớt luồng ác khí lợi hại từ thanh kiếm phát ra.

Tuy nhiên kiếm khí giàn giụa làm cho chưởng thế của hán tử bịnh hoạn phải chậm lại rồi không xô ra được nữa.

Tạ Kim Ấn cười khẩy nói:

- Nếu tôn giá còn bức bách thì xin tha thứ cho lão phu phải đắc tội.

Lão huy động tay mặt. Kiếm phong rít lên rùng rợn nhằm bổ xuống sau lưng địch nhân.

Hán tử bịnh hoạn lạnh lùng hô:

- Chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" hay quá!

Trán hắn toát mồ hôi vận toàn lực phóng ra nghinh địch.

Bỗng nghe mấy tiếng "u ú" vang lên không ngớt. Bóng người phân ra đứng cách nhau năm bước. Hán tử bịnh hoạn thân hình loạng choạng lùi lại nửa bước.

Tạ Kim Ấn chống thanh trường kiếm xuống đất trầm giọng nói:

- Túc hạ chống được chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" của lão phu thật là cao minh. Xin báo tên họ đi!

- Túc hạ đừng hỏi lai lịch tại hạ nữa, tại hạ không nói đâu.

Tạ Kim Ấn nói:

- Phát chưởng của tôn giá vừa rồi rất giống "Nam Hải Bí Truyền Tâm Pháp" đã dựng riêng một phái trong võ lâm. Nếu tôn giá đúng là Nam Hải.

https://thuviensach.vn

Hán tử bịnh hoạn đằng hắng ngắt lời:

- Họ Tạ kia! Kiếm pháp của túc hạ hiện nay có thể gọi là tuyệt thế vô song, nhãn lực cũng không phải tầm thường, nhưng đoán càn lai lịch của tại hạ thì rồi hối hận cũng không kịp.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Ủa! Có chuyện đó ư?

Hán tử bịnh hoạn đáp:

- Vừa rồi túc hạ thi triển "Phù Phong tam kiếm" coi thủ thức, kiếm khí và phát độ đúng là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn đã rút lui ra khỏi giang hồ hai chục năm trước không còn nghi ngờ gì nữa.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Tôn giá có ý bức bách lão phu dùng kiếm phải chăng chỉ để xác định lai lịch của lão phu?

Hán tử bịnh hoạn đáp:

- Như vậy còn chưa đủ.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Vậy túc hạ còn muốn coi nốt hai chiêu dưới về "Phù Phong tam thức" hay sao?

Hán tử bịnh hoạn hỏi lại:

- Theo chỗ tại hạ biết thì ngoài sự có người thuê mướn, các hạ ít khi động thủ sát nhân, chẳng hiểu có đúng không?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Không vì tiền bạc mà động đao động kiếm há chẳng là điều ngu xuẩn?

Hán tử bịnh hoạn hỏi:

- Túc hạ nói vậy hợp ý tại hạ. Hai chiêu sau đó bất tất phải thử nữa. Cuộc chiến giữa chúng ta bữa nay thế là chấm dứt được chăng?

Tạ Kim Ấn nghi hoặc nói:

- Nhưng các hạ theo hút lão phu đến đây...

Hán tử bịnh hoạn nhìn Tạ Kim Ấn bằng vẻ mặt kỳ dị, ngắt lời:

- Nẻo đường này muốn đến Quỷ trấn tất phải đi qua. Túc hạ muốn đến vườn hoang trong Quỷ trấn hay sao?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn hỏi lại:

- Phải vậy thì thế nào?

Hán tử bịnh hoạn trầm giọng đáp:

- Nếu đúng thế thì tại hạ khuyên túc hạ không nên đi thì hơn.

Tạ Kim Ấn hơi ngạc nhiên toan hỏi lại thì hán tử bịnh hoạn lại nói:

- Họ Tạ kia! Trong đời túc hạ đã gây nên nhiều thù oán, lạ ở chỗ những người muốn giết túc hạ đều không phải là kẻ thù. Cái đó làm cho tại hạ không sao hiểu được.

Tạ Kim Ấn nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó kêu bằng lưới trời lồng lộng, báo ứng không lầm. Những người bị chết dưới lưỡi kiếm của lão phu biết đâu chẳng là kẻ thù của Tạ mỗ.

Hán tử bịnh hoạn ngần ngừ một chút rồi nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó. Một số người đã âm mưu bố trí cạm bẫy trong khu vườn hoang ở Quỷ trấn và đang chờ đợi túc hạ bước vào. Những nhân vật này hiển nhiên chẳng phải là kẻ thù của túc hạ.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Lão nghe được tin mà vẻ mặt vẫn lãnh đạm tuyệt đối không lộ vẻ gì, tưởng chừng gươm kề cổ cũng không làm cho lão xúc động.

Hán tử bịnh hoạn hỏi:

- Túc hạ không cảm thấy ngạc nhiên chút nào ư?

Tạ Kim Ấn uể oải lắc đầu đáp:

- Lão phu chẳng quan tâm gì những việc dưới gầm trời, huống chi thủ đoạn giết người lão phu quen quá rồi.

Hán tử bịnh hoạn "ủa" một tiếng nhìn chằm chặp vào nhân vật kỳ dị này.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng hỏi:

- Các hạ cũng tham dự vào cuộc âm mưu này phải không?

Hán tử bịnh hoạn đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ phải có phần.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Nếu vậy thì sao tôn giá lại cảnh cáo lão phu?

Hán tử bịnh hoạn đáp:

https://thuviensach.vn

- Các hạ bất tất phải hỏi đến điều đó. Bản tính Tạ Kim Ấn đã chẳng quan tâm chuyện gì, dù biết trước tiền đồ nguy hiểm cũng vẫn dấn thân vào có đúng thế không?

Tạ Kim Ấn gật đầu đáp:

- Tôn giá đã hiểu rõ lòng lão phu. Lão phu đã quyết định đến Quỷ trấn thì chẳng có chuyện gì khiến lão phu quay trở lại...

Hán tử bịnh hoạn ngửng đầu lên ngắt lời:

- Hay lắm! Hay lắm! Quả không hổ là bản sắc của tay kiếm thủ. Chúng ta sẽ có ngày tái hội...

Hắn trở gót chạy đi như bay.

Tạ Kim Ấn nhìn bóng sau lưng đối phương đi xa rồi, tự nói một mình:

- Đây cũng là một nhân vật kỳ dị... hành động của y cũng mấy phần tương tự như mình ngày trước...

Lúc này mặt trời đã lặn về tây. Màn đêm buông xuống. Tạ Kim Ấn đứng ngơ ngẩn xuất thần một lúc rồi cắp Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang vẫn hôn mê ly bì đi về phía Nam. Bóng lão nhỏ dần rồi biến vào trong bóng đêm giữa miền khoáng dã...

Đêm thứ ba, Tạ Kim Ấn tiến vào Quỷ trấn.

Hai mươi năm nay tòa trấn tấp nập thường có quỷ hiện lên quấy nhiễu, lại trải qua một chuyến hỏa tang phá hoại đã thành tòa thị trấn bỏ hoang. Khắp nơi tường siêu vách đổ, cảnh tượng rất thê lương.

Bóng trăng chui vào đám mây, ánh sao cũng chẳng có chút nào. Không gian tối mò khiến người ta cảm thấy cơ hồ nghẹt thở.

Tạ Kim Ấn vừa vào thị tập hoang phế liền phảng phất nhìn thấy bóng đen chập chùng, bầu không khí tịch mịch, rùng rợn. Lão nhìn những bóng đen bật tiếng cười lạt.

Hai mươi năm nay Tạ Kim Ấn qua lại Quỷ trấn biết bao nhiêu lần. Khi mới đây bị hỏa tai, nhưng bộ mặt chưa thay đổi mấy. Tạ Kim Ấn đi trên đường trong trấn tộc vẫn ung dung. Lão ỷ vào trực giác cũng tìm ra được từng nhà trên đường phố lúc ban đêm.

Đột nhiên thị tuyến của lão ngó tới mấy cái xác nhà bị lửa cháy còn sót lại.

https://thuviensach.vn

Lập tức lão lạng người đến bên cửa ẩn vào trong bóng tối.

Một thanh âm ấm ớ nghe không rõ mấy lọt vào tai:

-... Bóng trăng đã xế, lát nữa họ sẽ đến...

Thanh âm khác trầm trầm cất lên:

- Chủ nhân đã đoán chắc đêm nay người đó sẽ đến Quỷ trấn, dặn chúng ta ở đây coi chừng đừng để người nào lơ là chểnh mảng. Lão Hiếu! Lão có phát hiện ra điều gì không?

Lão Hiếu đáp:

- Vừa rồi dường như trên đường có bóng người lờ mờ...

Thanh âm trầm trầm hỏi:

- Sao lão không báo trước?

Lão Hiếu ấp úng đáp:

- Bóng đen đó thấp thoáng một cái rồi vụt đi... ta tưởng mình mắt mờ. Lão nhị đã biết đó. Suốt đêm giương to cặp mắt chú ý nhìn ra đường chỉ là trò chơi.

Nhìn cánh cung lại tưởng là dạ quỷ núp trên cành. Chuyện này đồn ra ngoài há chẳng bị anh em cười cho?

Thanh âm trầm trầm ngắt lời:

- Con mẹ nó! Có phải lão sợ cái cổ mang cái đầu lâu này nặng quá? Lão không phát ám hiệu để liên lạc rồi có lúc chủ nhân hỏi tội là vừa đó.

Lão Hiếu đáp:

- Ngươi cứ yên trí đi. Ta tự biết lưu ý. Ngươi đến gặp người đó tình hình ra sao?

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Nhắc tới vụ này lại khiến cho người ta phải rầu ruột. Mấy bữa nay ta chạy thật mỏi mệt, đi mấy chục dặm đường, lại phải qua sông trèo núi, ngựa không dừng vó. Kết quả là gặp phải thằng cha đó chẳng thèm lý gì đến mình, cơ hồ tức chết đi được...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tức nhất là nhìn cái mặt của hắn không dám đắc tội, nói năng phải cực kỳ cung kính.

Lão Hiếu nói:

https://thuviensach.vn

- Thế ra ngươi đi một chuyến uổng công.

Thanh âm trầm trầm đáp:

- Sau chủ nhân thân chinh ra mặt nói đi nói lại mời hắn ra, nhưng hắn vẫn bác bậc kiên kỳ. Ta không tin lão có tài năng gì lắm khiến cho chủ nhân trịnh trọng mời hắn xuất mã...

Lão Hiếu nói:

- Nghe nói hắn ở môn phái gì tại Nam Hải, tài năng bất quá là bọn tàng môn tà đạo mà thôi.

Tạ Kim Ấn nghe tới đây, từ từ ở trong bóng tối đi ra. Hai người đang nói chuyện chợt thấy bước chân vang lên giật mình đứng dậy. Lão Hiếu hỏi:

- Ai?

Tạ Kim Ấn đứng sững trước mặt hai người. Lão Hiếu trỏ tay vào mặt lắp bắp:

- Ngươi... ngươi là Tạ... Tạ Kim Ấn...

Tạ Kim Ấn thản nhiên đáp:

- Quan Ngoại song tiên Lý thị huynh đệ cũng là nhân vật nổi danh tại chốn rừng xanh nước biếc, không ngờ càng ngày càng đổ đốn, đi làm chân chạy cho người ta...

Quan Ngoại song tiên đưa mắt nhìn nhau. Hán tử mé hữu mặt như mặt ngựa thò tay vào bọc móc ra một vật, co ngón tay lại búng một cái. Tạ Kim Ấn biết đấy là tín hiệu báo cáo liền cười lạt một tiếng tiến lên một bước, huy động hai tay điểm vào yếu huyệt của Quan Ngoại song tiên. Cử động của lão cực kỳ đột ngột. Quan Ngoại song tiên không ngờ đối phương tập kích bất thình lình. Trong lúc thảng thốt vội cất bước lùi lại.

Nhưng Tạ Kim Ấn là một nhân vật lợi hại phi thường. Lão thu phát nội lực theo ý muốn đã đến trình độ xuất thần. Lão vẫn để nguyên thủ thức, nhả nội lực trong bàn tay ra. Hai tiếng vù vù vang lên điểm trúng huyệt đạo hai địch thủ ngoài sáu, bảy bước. Lão thủng thẳng nói:

- Sau năm giờ, huyệt đạo tự động giải khai. Các ngươi hãy nghỉ một lúc.

Lão lại cắp Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang giảo bước đi ngay.

Vừng trăng lên đến giữa trời, chiếu làn sáng bạc thê lương. Trên đường phố Quỷ trấn tuyệt nhiên không một bóng người nào khác. Tạ Kim Ấn đi

https://thuviensach.vn

nhanh như gió cuốn. Đột nhiên lão phát giác góc phố phía trước xuất hiện một bóng người.

Tạ Kim Ấn hơi động tâm, thả bước chậm lại. Người đi trước tốc độ cũng rất chậm chạp. Hai bên gần nhau, Tạ Kim Ấn nhìn rõ người kia là một nhà sư mặc áo màu vàng.

Huỳnh y tăng từ từ quay đầu lại ngó thấy Tạ Kim Ấn cắp hai người mà một người cũng là hòa thượng thì không khỏi sửng sốt. Huỳnh y tăng hai tay chắp để trước ngực, cất tiếng hô:

- Chào thí chủ!

Tạ Kim Ấn đáp:

- Chào đại sư! Xin thứ cho lão phu hai tay không rảnh để thi lễ được.

Huỳnh y tăng hỏi:

- Bất tất phải khách sáo. Thí chủ đêm khuya cũng thượng lộ tất là có việc gấp. Không hiểu thí chủ ngẫu nhiên qua Quỷ trấn hay là cố ý tới đây?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Chúng ta đều thế cả. Đại sư đi trên đường này khiến lão phu cũng hoài nghi không hiểu, đang định thỉnh giáo đại sư về vấn đề này.

Huỳnh y tăng nói:

- Bần tăng ngẫu nhiên qua đây.

Dĩ nhiên Tạ Kim Ấn không thỏa mãn về câu trả lời của đối phương. Huỳnh y tăng xuất hiện nơi đây vào lúc này khiến ai cũng phải hoài nghi, nhưng lão không muốn nói chuyện lâu toan lật đật đi luôn.

Huỳnh y tăng nhìn vào người lão cắp dưới nách hỏi:

- Thí chủ cắp ai vậy?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Việc này không liên quan đến mình, đại sư không nên hỏi hay hơn.

Huỳnh y tăng nói:

- Hai người này da đã đen lại, hiển nhiên là triệu chứng trúng độc. Bần tăng hiểu về y đạo. Thí chủ để bần tăng chữa cho được chăng?

Tạ Kim Ấn không ngờ nhà sư nói như vậy. Lão lạnh lùng nhìn đối phương bụng bảo dạ:

- “Nhà sư này hình tích rất khả nghi. Không hiểu lão có chủ ý gì?”

https://thuviensach.vn

Ngoài miệng lão đáp:

- Chúng ta chưa từng quen biết. Lão phu không dám phiền.

Lão vô tình để mặt Triều Thiên Tôn Giả hướng ra ngoài. Huỳnh y tăng đột nhiên biến sắc nói:

- Nếu nhãn lực bần tăng không lầm thì vị đại sư này là Triều Thiên Tôn Giả, trụ trì ở Triều Thiên miếu.

Tạ Kim Ấn hờ hững hỏi:

- Triều Thiên Tôn Giả là chỗ quen biết với đại sư hay sao?

Huỳnh y tăng đáp:

- Bần tăng có cơ duyên mấy lần gặp y chứ không phải bạnh thâm giao.

Tạ Kim Ấn nói:

- Té ra là thế. Nếu không có việc gì khác, lão phu xin cáo biệt.

Lão trở gót toan đi, nhưng Huỳnh y tăng ở phía sau hô:

- Thí chủ hãy dừng bước!

Tạ Kim Ấn quay đầu hỏi:

- Đại sư còn điều gì dạy bảo?

Huỳnh y tăng thủng thẳng đáp:

- Bần tăng thuở nhỏ đã học tướng thuật. Ấn đường của thí chủ nổi mầu xanh mà không tan đi. Huyệt Thiên Đột hơi lõm xuống. Xin miễn thứ cho bần tăng nói một câu là thí chủ hành động phải coi chừng.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Theo nhận xét của đại sư thì thế nào?

Huỳnh y tăng đáp:

- E rằng đêm nay thí chủ phải gặp đại họa.

Tạ Kim Ấn trầm ngâm đáp:

- Đại sư nói vậy dường như là người rất hữu tâm.

Huỳnh y tăng mỉm cười đáp:

- Bần tăng nói hồ đồ, xin thí chủ bỏ ngoài tai.

Dứt lời nhà sư cất bước rẽ qua đường nhỏ mé tả.

Tạ Kim Ấn tuy nhận thấy nhà sư nói năng cổ quái, hành động khả nghi, nhưng không làm khó dễ với lão. Trong lòng lão ngấm ngầm cảm thấy

https://thuviensach.vn

bước tiền đồ thật hung hiểm nhưng bản tính vẫn chẳng quan tâm việc gì nên lão cũng không truy cứu.

Tạ Kim Ấn đi nhanh như bay. Khoảng khắc đã ra khỏi Quỷ trấn. Bốn bề dần dần biến thành hoang lương. Một khu mồ mả ngổn ngang, ở giữa có căn nhà gianh hiện ra trước mắt.

Trong nghĩa địa cỏ dại mọc đầy, hoa tử đằng nở khắp chốn. Xung quanh đom đóm qua lại chập chờn lẫn với lửa lân tinh. Cảnh tượng rất đỗi thê lương rùng rợn.

Tạ Kim Ấn cất bước đi thẳng tới mặt căn nhà gianh. Bóng đêm bao phủ cả tòa nhà tối đen như mực. Chẳng có một tia lửa nào chiếu ra. Lão trầm ngâm một chút vẻ mặt dần dần trở lên nghiêm trọng.

Lão đặt hai người xuống đất giơ tay lên gõ cửa.

Trong nhà không một tiếng động. Lúc này bên ngoài trên trời mây kéo đen mịt. Tạ Kim Ấn cảm thấy điềm bất thường nổi lên trong lòng.

Lão trầm lặng tự hỏi:

- “Hay là... hay là nhị đệ đã xảy ra điều gì bất trắc?”

Lão đẩy cửa đánh “kẹt” một tiếng. Cửa mở, lão rảo bước tiến vào chợt thấy sát khí bao la. Lão cảm ứng rất linh mẫn bất cứ lúc nào cũng đối phó được ngay.

Lão đứng yên một chỗ, tay mặt rút trường kiếm đánh soạt.

Trong bóng tối, làn sát khí vẫn xô tới, chứ không vì lão rút kiếm mà giảm bớt.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Hồi 68

Tạ Kim Ấn biết rõ trước tình hình này khắp thiên hạ chỉ có một người làm được chính là bào đệ của lão tên gọi Tạ Kim Chương. Lão dừng trường kiếm trầm giọng hỏi:

- Nhị đệ! Có phải nhị đệ không?

Một ngọn lửa lóe ra. Trong bóng tối người kia thắp nến. Làn ánh sáng vàng soi khắp gian nhà, chiếu vào cả khuôn mặt lão già tóc bạc phơ.

Tạ Kim Ấn thở phào một cái tra kiếm vào vỏ nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ khẩn trương quá! Vừa rồi suýt nữa nhát kiếm của ta đâm lủng ruột.

Tạ Kim Chương đáp:

- Phát chưởng của tiểu đệ cũng cơ hồ đánh vào tử huyệt trên lưng đại ca.

Thế là hòa cả làng.

Anh em nhìn nhau một cái rồi khóe môi Tạ Kim Ấn mấp máy tưởng chừng sắp lộ ra một nụ cười, nhưng lão lại trầm mặc.

Tạ Kim Chương phá tan bầu không khí trầm tịch, cất tiếng hỏi:

- Tại sao bây giờ đại ca mới đến đây?

Tạ Kim Ấn chau mày đáp:

- Câu chuyện khá dài. Mấy bữa nay tiểu huynh gặp nhiều chuyện quá, có nói nhị đệ cũng không tin.

Lão ra ngoài đem một tăng một tục hãy còn hôn mê chưa tỉnh vào nhà rồi nói:

- Nhị đệ! Tiểu huynh giao hai người này cho nhị đệ.

Tạ Kim Chương chú ý nhìn hai người hỏi:

- Trúng độc phải không?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn gật đầu đáp:

- Chắc nhị đệ đã nhận ra họ trúng phải chất Mã Lan độc nhất thiên hạ.

Tạ Kim Chương nhún vai buột miệng hỏi:

- Mã Lan là vua trong các chất độc... hai người này bị hôn mê đã bao lâu rồi?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Ba ngày.

Tạ Kim Chương nói:

- Lâu quá, e rằng khó có hy vọng.

Tạ Kim Ấn trầm giọng đáp:

- Nhị đệ phải ráng cứu họ sống lại mới được.

Tạ Kim Chương ngơ ngác nói:

- Một tăng một tục này...

Tạ Kim Ấn ngắt lời:

- Một tăng một tục này trước kia có mối quan hệ sâu xa với tiểu huynh về vụ công án đó. Vì thế nhị đệ phải cứu họ sống. Nhị đệ có tin tưởng ở y thuật của mình không?

Tạ Kim Chương đáp:

- Được rồi! Tiểu đệ hãy thử coi. Được hay không còn trông vào phước của họ.

Lão lấy hai mươi mũi kim châm cắm vào huyệt mạch Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang. Khi cắm xong đã mất nửa giờ. Tạ Kim Chương nói:

- Phải chờ hai giờ nữa mới thi công được. Thuật châm chích này không nên lạm dụng, vì chích vào huyệt mạch dĩ nhiên trong người sinh ra một thứ lực lượng đề kháng làm sai lạc đường huyết mạch một chút. Nhưng hiện giờ đành phải dùng đến hạ sách này.

Tạ Kim Ấn chẳng hiểu gì về y thuật, liền chuyển sang chuyện khác hỏi:

- Nhị đệ! Vừa rồi lúc ta vào nhà, nhị đệ để hết tinh thần đề phòng, phải chăng đã được cảnh báo chủ trước?

Tạ Kim Chương đột nhiên biến thành nghiêm trọng đáp:

- Sự tình như thế này. Hôm qua lúc dời khỏi nơi đây đến trấn tộc lân cận, bỗng phát giác có người theo dõi...

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn động tâm buột miệng hỏi:

- Phải chăng người theo dõi là một hán tử bịnh hoạn?

Tạ Kim Chương ngạc nhiên hỏi:

- Đúng rồi! Sao đại ca cũng biết?

Tạ Kim Ấn liền đem việc gặp hán tử ở dọc đường. Cả hai anh em đều lấy làm kỳ, bất giác hãm mình vào vòng suy nghĩ mung lung để phỏng đoán lại lịch hán tử bịnh hoạn. Lát sau Tạ Kim Chương nói:

- Đại ca! Vụ này có điều ngoắt ngoéo...

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Sao?

Tạ Kim Chương đáp:

- Hán tử bịnh hoạn vừa gặp đã bức bách tiểu đệ phải động thủ và cũng nói mầy câu tương tự. Nếu hắn đứng về bên địch thì sao lại cảnh báo chúng ta?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Nghi vấn này sau sẽ khám phá. Việc khẩn yếu trước mắt là phải đoán ra lộ số cùng lai lịch của hắn để sau này lúc động thủ mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Tạ Kim Chương trầm ngâm nói:

- Nhân vật thần bí này mang võ công đặc biệt khác với Trung Nguyên thì chắc từ ngoài biển đưa vào, nhưng vấn đề là ở chỗ nếu hán tử Nam Hải vào thì nhất quyết không thể được.

Tạ Kim Ấn nét mặt nghiêm nghị hỏi:

- Phải chăng nhị đệ muốn nói hiện nay chỉ có mấy người biết việc bí mật này?

Tạ Kim Chương đáp:

- Đúng thế, kể từ việc xảy ra năm năm trước đây, một môn phái ở Nam Hải đột nhiên bị tiêu diệt gần hết trong một đêm. Tất cả mười hai cao thủ bị hại. Người hạ thủ đã sắp đặt kế hoạch chu đáo từ trước không để ai động tới. Bây giờ hán tử bịnh hoạn xuất hiện...

Đột nhiên lão dừng lại. Hai người đưa mắt nhìn nhau xoay mình quay lưng lại với nhau đứng trong gian nhà gianh.

https://thuviensach.vn

Tuy hai người đứng lặng lẽ chẳng có động tác gì, nhưng vô hình trung họ đã nắp hai mũi tên bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra.

Trên trái gò mồ mả đen sì, ngổn ngang, một bóng đen di động về phía căn nhà gianh.

Tạ Kim Ấn chú ý nhìn bóng người trên khu mồ mã ngoài cửa sổ. Dù là gió lay ngọn cỏ cũng không qua được cặp mắt chim ưng của lão. Hồi lâu lão trầm giọng nói:

- Bọn họ đến rồi.

Tạ Kim Chương hỏi:

- Tổng số có bao nhiêu người?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Không nhiều không ít vừa đúng hai chục.

Hai chục bóng người từ bốn mặt tám phương chuyển gần vào khu nhà gianh.

Bọn họ trông vào những phần mộ để yểm hộ thân thể. Chân bước rất nhẹ nhàng tuyệt không phát ra tiếng động mà vẫn không qua được tai mắt anh em họ Tạ.

Hai người đã đứng xây lưng vào nhau, không ai nói gì. Trong đời họ không biết đã bao phen sóng vai chiến đấu. Dĩ nhiên kinh nghiệm tác chiến của họ người thường không thể bì kịp.

Hai chục bóng người bao vây căn nhà gianh rất mau lẹ. Nhờ ánh đèn chiếu qua cửa sổ lọt ra ngoài có thể nhìn thấy những người này toàn mặc võ phục, mặt đầy sát khí. Hiển nhiên toàn là những nhân vật nguy hiểm.

Tạ thị huynh đệ nhắm mắt tựa hồ sắp ngủ.

“Bình” một tiếng vang lên. Cánh cửa gỗ bị chưởng lực hất ra. Hai mươi người kéo hùa vào.

Tuy khí thế bọn người mới đến rất hùng dũng mà Tạ Kim Ấn và Tạ Kim Chương tựa hồ không hay biết gì. Bọn mới đến chưa từng thấy hạng địch nhân như vậy bao giờ hết thẩy đều ngơ ngác. Sau một người lên tiếng:

- Hiền côn trọng đều là bậc thông tuệ khác thường, vậy bọn ta đến đây với mục đích gì tưởng các vị đã biết rõ.

Tạ Kim Ấn và Tạ Kim Chương vẫn chẳng bảo sao. Người kia lại nói:

https://thuviensach.vn

- Mục đích của bọn ta đến đây là...

Tạ Kim Chương ngửng đầu lên ngắt lời:

- Lão hủ được người bản trấn mướn thủ hộ, các vị đã hiểu chưa?

Người kia đáp:

- Biết rồi, nhưng bọn ta cũng hiểu...

Tạ Kim Chương lại xua tay ngắt lời:

- Thời kỳ thanh minh tảo mộ đã qua. Nếu các vị muốn bái phỏng những cô hồn tán loạn xạ ở ngoài thì chỉ kêu thủ mộ một tiếng rồi muốn làm gì tùy tiện.

Người kia cười lạt đáp:

- Bọn ta đến để tìm lão. Họ Tạ kia! Đừng giả vờ nữa!

Tạ Kim Chương hỏi:

- Ủa! Té ra các vị muốn kiếm lão phu. Quan tài ở chỗ nào?

Người kia ngạc nhiên hỏi lại:

- Quan tài gì?

Tạ Kim Chương thủng thẳng đáp:

- Các vị đến kiếm lão phu dĩ nhiên là nhà có tang sự đưa ma vào nghĩa trang này lựa đất mai táng. Thế là các vị tìm đúng chỗ đó. Nơi đây phong thủy đẹp lắm! Hai bên dựa vào khe nước. Nghe nói trước kia là huyệt đế vương...

Lão nói khôi hài như vậy tưởng khiến cho đối phương phải nổi lôi đình, nào ngờ người kia vẫn không động nộ thì sa sầm nét mặt, nói dằn từng tiếng:

- Đúng rồi! Bọn ta đem đến đây hai cỗ quan tài, nhưng là quan tài bỏ không. Chẳng lẽ hiền côn trọng muốn vào đó nằm?

Tạ Kim Chương đáp:

- Trừ người chết, lão phu tưởng không ai muốn thế. Túc hạ hỏi câu này là thừa.

Người kia nói:

- Hay lắm! Hai vị chỉ biết điều một chút là chúng ta không muốn làm khó dễ đâu.

Tạ Kim Chương hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng túc hạ muốn bọn lão phu bó tay chịu trói?

Người kia không đáp, đánh tay ra hiệu. Mọi người rung tay một cái đã thêm ra một vật đen sì lấp loáng, dĩ nhiên đều là binh khí. Người kia cười nói:

- Lão coi đó. Bọn ta tuy đến là có ý bất thiện, nhưng chưa muốn giết người, nếu không thì đã hạ thủ từ sớm rồi.

Tạ Kim Ấn từ nãy giờ chưa mở miệng, từ từ quay đầu lại nhìn người kia thủng thẳng nói:

- Thế là bây giờ chúng ta hòa rồi, ta cũng không thích giết người không thì đã ra tay từ sớm. Trước khi lão phu chưa thay đổi chủ ý các vị nên bỏ đi là hơn.

Hai mươi đại hán to lớn đều biến sắc. Tên đứng đầu nói:

- Họ Tạ kia! Chúng ta đã biết uy danh lão không phải là tầm thường, kiếm pháp cũng tàn độc. Nhưng lão coi bọn hai chục người phái Thiết Huyết chúng ta là đèn hết dầu chăng?

Tạ Kim Ấn nghe hắn tự báo danh hiệu không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Gần đây lão phu ở chốn thâm sơn không hiểu. Trên chốn giang hồ nảy ra những tân nhân từ hồi nào?

Người kia đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách họ Tạ cô lậu, Thiết Huyết Trại chúng ta không phải vừa mới xuất hiện. Hai mươi người chúng ta trước nay không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay thì chẳng ai toàn mạng. Có lẽ do đó mà trong võ lâm ít người biết đến. Vậy lão chưa nghe danh bọn ta cũng chẳng có chi là lạ.

Lúc hắn nói, đồng đảng đứng chiếm các phương vị. Một đại hán mé tả đột nhiên xông lại ba bước vung đao lên chém tới.

Tạ Kim Ấn hai mắt hé mở, tựa hồ không coi địch vào đâu. Lão chờ lưỡi đao của đại hán chém tới, đột nhiên lạng qua bên trái nửa bước, khiến cho thanh đao của đối phương không còn kẽ hở nào để phóng tới. Đại hán không khỏi kinh hãi ngửa người lùi lại hơn thước.

Chỉ trong chớp mắt, bao nhiêu đại hán vây quanh hai người từ bốn mặt tám phương xông vào tấn công. Hai mươi người lại phân ra bốn năm tốp.

https://thuviensach.vn

Tốp này tiến lên, tốp kia lùi lại. Cách phối hợp cực kỳ xảo diệu.

Tạ Kim Ấn và Tạ Kim Chương phóng chưởng phản kích, dần dần khiến cho thế công của địch nhân phải dừng lại, nhưng thủy chung vẫn ở trong tình trạng bị vây hãm, không sao dành được thế chủ động.

Tạ Kim Ấn trong lòng hơi sợ, lão hiểu địch nhân rất mạnh chứ không phải hạng tầm thường. Bọn họ công lực đã cao cường mà tên nào cũng kiêu dũng liều chết. Thật là một toán đối thủ nguy hiểm nhất, trước nay lão chưa từng gặp phải bao giờ. Tạ Kim Ấn chống đối mười mấy đao nhận thấy không dùng đến kiếm không xong, liền nổi giận quát lớn:

- Nếu các ngươi không tùy cơ chạy sớm, lão phu rút kiếm ra thì đừng trách thủ đoạn tàn độc.

Hai chục đại hán nghe lão quát, chẳng những không rút lui mà còn tấn công ráo riết hơn.

Tạ Kim Chương lớn tiếng:

- Địch nhân bản tính hung tàn, e rằng họ không tiếp thụ lời khuyến cáo của đại ca. Đại ca không rút kiếm ra còn đợi đến bao giờ?

Tạ Kim Ấn đã nổi sát khí. Lão vung tay một cái, bốn đại hán đứng gần nhất cảm thấy cơ hồ nghẹt thở bất giác phải lùi ra bốn phía.

Bọn đối phương vừa lùi, một đạo hào quang đầy sát khí bay giàn giụa bao phủ lấy bốn người. Chỉ trong khoảnh khắc, hào quang thu lại. Từ huyệt Mi Tâm đến trước ngực bốn đại hán bị rạch một đường ứa máu. Làn không khí tử vong giàn giụa trên mặt họ.

Tạ Kim Ấn giết người rồi lộ vẻ rất bần thần rồi hằn học nói:

- Thế là các ngươi tự rước lấy tai vạ. Lão phu đã bảo không muốn giết người mà bị các ngươi bức bách lão phu phải làm cái việc bất đắc dĩ này...

Bọn đại hán còn lại thấy động bạn bị hại, vẻ mặt biến thành hung dữ dị thường. Một tên liều mình nhảy xổ lại gầm lên:

- Các vị huynh đệ! Chúng ta phải quyết sống mái với hai lão thất phu này.

Cả người lẫn đao gã bổ xuống Tạ Kim Ấn. Bọn kia kéo ùa lại múa đao sáng loáng bao vây anh em họ Tạ như một bức tường sáng bạc.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn đã cầm kiếm trong tay thì còn coi bọn họ vào đâu. Lão hươi kiếm trong giữa làn bóng người đánh liền ba chiêu. Ba nhát kiếm này coi hời hợt như không mà thực ra lúc biến chiêu liền đưa người vào cõi chết. Đối phương cũng biết là lợi hại nhưng không vì gã...

Tạ Kim Ấn thấy địch nhân quyết tâm trừ diệt mình không thể nể nang được, lão liền biến chiêu chém tới lại giải quyết ba tên nữa.

Trận pháp bên địch hợp thủ liên công biến thành tán loạn, bao nhiêu khí thế hung mãnh đều tiêu tan. Chúng đưa mắt nhìn nhau, đánh tay ra hiệu, hốt hoảng rút lui.

Giữa lúc ấy đột nhiên một hồi còi đồng trên bãi tha ma từ đằng xa vọng lại.

Hơn mười hán tử nghe tiếng còi đang rút lui liền dừng bước quay lại tấn công như bọn điên khùng.

Tạ Kim Chương rất đỗi kinh nghi khẽ nói:

- Bọn này nổi hung rồi, e rằng tiếng còi đồng kia dẫn dụ chúng...

Giữa lúc ấy đột nhiên mấy đại hán cầm đao xông tới, lão nổi giận vung chưởng đánh ra thật mạnh. “Binh binh” mấy tiếng vang lên. Ba tên đi trước ngã về phía sau.

Tạ Kim Ấn nói:

- Đúng rồi! Bọn chúng đã không bỏ đi thì chúng ta phải tìm cách cho chúng nằm nghỉ một lúc.

Lão rung tay mặt một cái. Mũi kiếm rung bần bật rít lên những tiếng veo véo.

Ai cũng hiểu đó là chân khí nội gia bật ra những kiếm mà lão này đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Ai ngó thấy cũng phải điên đầu.

Mười mấy đại hán tuy hung hăng tàn bạo như hổ lang nhưng không thể chống lại mười mấy kiếm chiêu của Tạ Kim Ấn. Những tiếng thê thảm rú lên.

Mười mấy người trúng kiếm vào họng chết nhăn thây đương nằm lăn lóc dưới đất.

Mũi kiếm của Tạ Kim Ấn máu tươi nhỏ giọt. Gương mặt lão dần dần biến thành phờ phạc. Lão nhìn Tạ Kim Chương khẽ nói:

https://thuviensach.vn

- Hai chục người này hung hăng không sợ chết, đầy vẻ tà môn. Ta giết không xuể, về sau cảm thấy bàn tay run lên...

Tạ Kim Chương chau mày hỏi:

- Đại ca đã nghe danh hiệu "Thiết Huyết nhị thập tú" bao giờ chưa?

Tạ Kim Ấn lắc đầu đáp:

- Chưa!

Tạ Kim Chương nói:

- Tuy lâu nay tiểu đệ ẩn mình ở đây, nhưng chưa mất hết những dây liên lạc ở ngoài. Những tin tức trên chốn giang hồ vẫn được nghe, nhưng đối với bọn "Thiết Huyết nhị thập tú" này còn lạ hoắc. Cứ coi hành động của bọn họ thủ đoạn rất tàn độc đủ biết họ là một tập đoàn rất ác độc.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế. Lạ ở chỗ lúc chúng mới vào nhà, ăn nói rất lịch sự. Sau chúng động thủ mới lộ thói hung tàn khác hẳn trước. Còn tiếng còi đồng đột ngột thật đáng khả nghi. Vụ này tất có nguyên nhân...

Tạ Kim Chương ngắt lời:

- Theo phỏng đoán của tiểu đệ thì tâm thần bọn này dường như lâm vào trạng thái thất thường, bị người khác khống chế mới thành cử động phản thường như vậy.

Tạ Kim Ấn nói:

- Nhị đệ nói rất có lý.

Đột nhiên ngoài căn nhà gianh có thanh âm lạnh như băng cất lên:

- Giỏi thay Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm! Quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ cất tay nhấc chân đã giải quyết xong "Thiết Huyết nhị thập tú". Không hiểu hiền côn trọng đang ngồi buồn trong nhà gianh có vui lòng tứ giáo mấy chiêu chăng?

Tạ Kim Chương hạ thấp giọng xuống nói:

- Khẩu âm này nghe quen quá.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Dường như đây là Yên Định Viễn. Lão cáo già này kêu mình ra tỷ thí một cách đàng hoàng, tất là có điều giả trá bên trong.

Lão liền lớn tiếng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xin hỏi bằng hữu ở đâu tới? Vì lẽ gì chuyên đối nghịch với lão phu?

Thanh âm lạnh như băng đáp:

- Họ Tạ kia! Lão đã biết rõ còn hỏi làm chi? Nếu lão không muốn ra thì chúng ta vào phòng gặp lão.

Tạ Kim Ấn lớn tiếng đáp:

- Lão phu mỏi chân, đi lại khó khăn. Phiền các hạ vào đây.

Lão vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Tạ Kim Chương.

Giữa lúc ấy những tiếng veo véo rít lên liên hồi. Mấy chục mũi tên lợi tiễn lấp loáng có ánh sáng từ bồn mặt tám phương bắn vào nhà gianh.

Tạ Kim Ấn gầm lên:

- Mau! Xông ra đi!

Lão cắp Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Tạ Kim Chương cũng biết sắp xảy biến cố trọng đại cũng lướt ra ngoài cửa sóng vai cùng Tạ Kim Ấn tiến thêm năm trượng. Khinh công của lão mau lẹ phi thường.

Bỗng nghe nổ đùng một tiếng rùng rợn. Một tia hỏa hoa từ trong nhà vọt lên ánh sáng tỏa khắp nền trời. Mùi tiêu hoàng khét lẹt xông vào mũi.

Tạ Kim Chương vừa kinh hãi vừa tức giận quát:

- Hỏa khí lợi hại quá chừng! Chỗ ở của ta mấy chục năm nhất đán bị tiêu hủy. Bọn tặc tử bức bách người thái quá rồi!

Tạ Kim Ấn đặt Hồng Giang và Triều Thiên Tôn Giả xuống đất chậm rãi đáp:

- Đó là có phước cho mình. Chỉ chậm một bước là tan xương nát thịt rồi.

Tạ Kim Chương ngó căn nhà bốc khói mờ mịt thỉnh thoảng điểm những tiếng nổ lách tách. Trong đầu óc lão chợt nhớ lại trận hỏa tai ở Quỷ trấn ngày trước.

Lão trầm giọng nói:

- Những người dùng hỏa khí trong võ lâm không có bao nhiêu. Đại ca có biết nhân vật này là ai không?

Tạ Kim Ấn trầm ngâm đáp:

- Phải chăng nhị đệ tưởng mấy mũi lợi tiễn mà thiêu hủy cả căn nhà trong chớp nhoáng? Sự thực hỏa khí mà đối phương sử dụng tuy lợi hại,

https://thuviensach.vn

song mấu chốt không phải ở bề ngoài...

Tạ Kim Chương ngạc nhiên ngắt lời:

- Thế thì mấy mũi lợi tiễn này...

Tạ Kim Ấn nói ngay:

- Mấy mũi lợi tiễn đó bất quá chỉ buộc hỏa chủng ở đầu thôi, tiếng nổ chân chính là từ nơi hai chục xác chết của bọn "Thiết Huyết nhị thập tú" phát ra.

Tạ Kim Chương ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca nói vậy nghĩa là làm sao?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Nhị đệ có chú ý đến bọn "Thiết Huyết nhị thập tú" đều mặc áo đen không? Màu đen là màu tối nhất mà dưới ánh đèn lại lấp loáng ánh ngân quang.

Đó là một điểm cổ quái chưa kể đến nhiều chi tiết khác. Bọn chúng định trừ diệt chúng ta.

Tạ Kim Chương ủa lên một tiếng rồi nói:

- Phải lắm! Tiểu đệ cũng để ý đến bọn "Thiết Huyết nhị thập tú" mặc áo đen thì ra có đồ chất tiêu hoàng hễ gặp lửa là cháy ngay, dĩ nhiên để dẫn dụ chất nổ, cứ thế mà đoán thì bọn địch nhân sai bọn Nhị thập tú vào đánh trận đầu và hy sinh bọn này để đổi lấy hai cái mạng của chúng ta.

Tạ Kim Chương thở phào một cái nói tiếp:

- Người bày kế hoạch này thật sâu độc. Nhưng không hiểu họ là ai?

Tạ Kim Ấn lạnh lùng đáp:

- Những người moi óc bố trí kế này ngoài mấy vị lão bằng hữu ngày trước của mình thì còn ai nữa?

Đột nhiên lão dừng lại, liếc mắt nhìn ra phía sau một ngôi mộ hoang.

Tạ Kim Chương chau mày hỏi:

- Bằng hữu! Các vị ẩn ở nơi mồ mả hòa mình với người chết chắc là khó chịu lắm. Sao không ra thay đổi không khí?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Hồi 69

Lão vừa dứt lời, hai người từ sau ngôi mả hoang cất bước đi ra. Chúng đều mặc bào đen giống hệt bọn "Thiết Huyết nhị thập tú". Lạ nhất là hai người khiêng trên vai một cỗ quan tài đen càng lộ vẻ thần bí khủng khiếp.

Hai người áo đen khiêng quan tài đến trước mặt Tạ Kim Ấn đặt xuống, thủy chung không nói câu gì xoay mình đi ngay.

Tạ Kim Chương lớn tiếng quát:

- Bằng hữu hãy dừng bước!

Lão vừa quát vừa rượt theo, tung mình vọt lại chụp được hai vai một tên mé hữu. Lão trầm giọng hỏi:

- Hai vị đưa quan tài đến, sao lại tay không bỏ về ngay?

Hai hán tử vẫn chẳng nói gì, đột nhiên cặp mắt lạnh lùng nhìn Tạ Kim Chương.

Tạ Kim Chương tức giận hỏi:

- Hai vị vẫn ngậm miệng, phải chăng...

Tạ Kim Ấn xua tay ngắt lời:

- Hỏi họ không nói cũng bằng vô ích. Chi bằng để họ đi quách...

Tạ Kim Chương máy môi toan nói lại thôi rồi thu tay về nhảy lùi lại.

Hai hán tử áo đen vọt mình đi như bay chớp mắt đã mắt hút.

Tạ Kim Chương lảm nhảm:

- Bọn tặc tử không nhìn chính diện chúng ta lại giở trò quỷ đưa cỗ quan tài này đến không hiểu có dụng ý gì?

Lão gục gặc quay đầu lại thấy Tạ Kim Ấn chú ý nhìn cỗ quan tài đen, mặt lộ vẻ cổ quái. Lão rảo bước tiến lại hỏi:

- Đại ca! Vụ này là thế nào đây?

https://thuviensach.vn

Lão cũng ghé mắt nhìn cỗ quan tài bất giác ngẩn người ra, thị tuyến không thu về được nữa.

Lão sợ mình nhìn không rõ, thò tay vào bọc móc hỏa tập bật lửa lên soi.

Dưới ánh lửa lão nhìn rõ trên nắp quan tài khắc mấy hàng chữ:

"Rằm tháng chín đã tới, vào khoảng canh tư, mảnh trăng tà bóng xế, ta chợt nghe..."

Chữ khắc lệch lạc, phía dưới càng lờ mờ không nhận được chữ gì Tạ Kim Chương trong lòng chấn động, miệng ấp úng:

- Cỗ quan tài này... ta... ta đã thấy cỗ quan tài này...

Tạ Kim Ấn tựa hồ chưa nghe tiếng, miệng lẩm nhẩm:

- Ngày rằm tháng chín, trăng tà bóng xế...

Tạ Kim Chương thấy thái độ thất thường của Tạ huynh, trong lòng rất lấy làm kỳ, không nhịn được hỏi:

- Đại ca! Có chỗ nào không ổn?

Tạ Kim Ấn như người mơ mộng chợt tỉnh, gượng cười nói:

- Không có đâu. Vừa rồi nhị đệ bảo cỗ quan tài này...

Tạ Kim Chương ngẫm nghĩ đáp:

- Vụ này xảy ra cách đây nửa năm. Ương Thần Lão Xú tụ tập Triều Thiên Tôn Giả và Phi Phủ Thần Cái ở Cái bang cùng một số người định đến Tất Tiết viện trợ Kim Linh Mạch Thập Tự Thương để đối phó với Chúc Nghiệp Kiếm Thủ rồi đêm hôm ấy đột nhiên xảy vụ hỏa tai...

Tạ Kim Ấn nóng nảy hỏi:

- Cỗ quan tài này có liên quan gì tới vụ đó?

Tạ Kim Chương đáp:

- Đại ca hãy nghe tiểu đệ thuật chuyện đã. Lúc Quỷ trấn phát hỏa, bọn Ương Thần Lão Xú lập tức trở về trấn tập, dĩ nhiên tiểu đệ cũng đến coi cứu cánh.

Vụ hỏa tai đó khác thường, thế lửa lan tràn không dập tắt được. Hai dãy nhà ở trấn tập bị lửa cháy hết. Chỉ còn một tòa cổ trạch chưa bị phá hoại...

Lão nói tới đây bất giác nhớ ra cuộc tao ngộ kỳ dị, nuốt nước miếng kể tiếp:

https://thuviensach.vn

- Cỗ quan tài đặt ở trong tòa cổ trạch. Khi đó trên nóc quan tài khắc mấy hàng chữ khiến tiểu đệ chú ý...

Tạ Kim Ấn ngắt lời:

- Vụ khu vườn hoang trong tòa cổ trạch... Ta cũng biết rồi, hiện đó tòa nhà duy nhất chưa bị thiêu hủy trong Quỷ trấn, trước đây chưa lâu ta đã tới đó, nhưng không thấy quan tài chi hết, chắc bị người khiêng đi rồi.

Tạ Kim Chương ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Đại ca đã đến khu vườn hoang trong thổ trạch ư?

Tạ Kim Ấn không nói gì, vẻ mặt kỳ dị, lão hỏi:

- Lần đầu nhị đệ thấy cỗ quan tài này, trên nóc cũng chỉ có những chữ này thôi ư?

Tạ Kim Chương đáp:

- Đúng thế. Đáng lý ở dưới còn có chữ nữa mới phải mà đột nhiên dừng lại nửa chừng.

Tạ Kim Ấn ngửa mặt lên trời chậm rãi nói:

- Dĩ nhiên ở dưới còn có chữ nữa. Chữ khắc trên quan tài cốt để cho tiểu huynh coi...

Tạ Kim Chương hỏi:

- Ủa! Để cho đại ca coi ư?

Tạ Kim Ấn từ từ lắc đầu đáp:

- Không phải, để cho người khác.

Lão nói rất chậm chạp, nhưng đột nhiên vận chân lực vào cánh tay mặt bám vào mép tấm thiên kéo mạnh một cái. Một tiếng rắc vang lên. Nắp quan tài bị lão bẻ gãy một nửa.

Tạ Kim Chương thấy bào huynh khích động ra tay lẹ quá khác nào sét đánh ngang tai. Lão vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, tưởng chừng mạch máu trong mình ngừng cả lại. Lão không khỏi liên tưởng đến cảnh tượng khủng khiếp đêm hôm xảy cuộc tập kích khu vườn hoang, bất giác la thất thanh:

- Chớ... chớ đụng vào nắp quan tài...

Tạ Kim Ấn chùng tay lại hỏi:

- Chẳng lẽ nhị đệ sợ trong quan tài có thây ma?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn vẻ mặt trầm trọng, chú ý nhìn cỗ quan tài, lúc này nắp quan tài đã bị kéo hở ra. Bên trong một màu tối đen không nhìn rõ vật gì. Lão chậm rãi nói tiếp:

- Thây ma cũng chẳng có chi đáng sợ mà chỉ sợ người sống mai phục bên trong. Hôm Quỷ trấn phát hỏa ta bị đánh lén một cách đột ngột.

Tạ Kim Ấn vẫn không để ý cười nói:

- Nhị đệ thật quá lo xa. Theo nhận xét của tiểu huynh thì trong quan tài chẳng có thây ma cũng không người sống. Hoặc giả trong chứa rượu ngon nhắm tốt cũng chưa biết chừng. Ha ha!

Tạ Kim Chương hít hơi mấy cái hỏi:

- Mùi rượu thơm rất hấp dẫn, chẳng lẽ từ trong quan tài đưa ra?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Mũi của nhị đệ rất linh mẫn. Có điều ta chưa hiểu tửu lượng của nhị đệ còn được như ngày trước không?

Tạ Kim Chương nói:

- Bàn về võ công hoặc giả tiểu đệ còn thua đại ca. Còn về tửu lượng, ha ha, cái đó khỏi cần bàn đến.

Giữa lúc đại địch còn ở trước mắt mà hai anh em vẫn trong lòng thư thái nói chuyện khôi hài há chẳng khiến cho người ta phải chau mày? Nên biết những tay cao thủ phi thường ngay lúc nói chuyện tươi cười vẫn có thể ung dung giết địch.

Bề ngoài tuy hai người ra chiều thư thái mà thật tình vẫn gia tâm đề phòng để phản ứng được ngay khi cần đến. Bọn địch mai phục trong bóng tối dĩ nhiên đã hiểu điểm này. Chúng đang chờ đợi anh em họ Tạ có lúc lơ là liền phát động công kích.

Tạ Kim Ấn mở nắp quan tài, quả nhiên bên trong có rượu có thịt đủ cho hai người ăn no một bữa. Tạ Kim Ấn nhấc chung rượu lên thấy dính một tờ giấy viết mấy hàng chữ dày đặc.

Tạ Kim Chương hỏi:

- Trên giấy viết những gì vậy?

Tạ Kim Ấn nhìn giấy thủng thẳng đọc:

https://thuviensach.vn

- Hai vị sắp đi xa nên chuẩn bị một tiệc rượu trong quan tài để tiễn hành. Mời hai vị uống cho nóng tai rồi dắt nhau xuống Hoàng Tuyền mới khỏi mất anh hùng bản sắc.

Tạ Kim Chương cười nói:

- Lời lẽ dễ nghe lắm! Nhưng họ đã chẳng tiếc công chuẩn bị cân hào mỹ tửu, chúng ta nên cảm tạ và thụ nhận phải không?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Cảnh đêm thanh trăng tỏ lại có giai hào mỹ tửu thì còn gì hay hơn nữa. Có lý đâu chúng ta cô phụ hảo ý của người.

Lão vừa nói vừa rót hai chung rượu, nói tiếp:

- Mời nhị đệ!

Tạ Kim Chương mỉm cười đáp:

- Người nhà sao đại ca còn khách sáo. Hãy cạn chung rồi sẽ tính.

Chung rượu vừa kề môi toan ngửa cổ lên thì đột nhiên vèo vèo hai tiếng. Hai vật đen sì rớt vào hai chung rượu. Hai người nhìn lại thì ra hai con ruồi.

Tạ Kim Ấn biến sắc rồi cười ha hả nói:

- Xui quá! Xui quá! Cả giống ruồi cũng đến cướp rượu. Xem chừng chúng ta không có phúc để hưởng thụ. Thật là đáng tiếc.

Lão nói rồi cầm chung rượu rưới xuống phần mộ.

Tạ Kim Chương thấy con ruồi nằm lăn dưới đáy chén. Lão biết rõ không phải hai con ruồi tự nhiên bay vào mà là có người ngầm vận công lực liệng tới.

Thủ pháp người này chuẩn đích đến thế thì phải là những nhân vật phi thường.

Tạ Kim Ấn tuy bề ngoài thản nhiên như không, mà cặp mắt vẫn chú ý nhìn hai bên. Dưới bụi cây thấp mé tả, một bóng đen thoáng cái rồi mất. Đó là nhãn lực của lão sắc như dao con người thường không nhìn rõ được.

Lão thản nhiên lên tiếng:

- Rượu đã không uống được vậy chúng ta thừa hưởng gió Tây bắc.

Tạ Kim Chương dùng phép truyền âm nói:

- Trong rượu có độc ai cũng tiên liệu được. Nhưng tiểu đệ đã có cách giải độc nên chẳng quan tâm. Người đó liệng hai con ruồi tới, y vì thiện ý

https://thuviensach.vn

nhưng cử động này là thừa.

Tạ Kim Ấn cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Cái đó chưa biết thế nào. Sự tình e rằng không giản dị như vậy...

Đột nhiên lão dừng lại đưa mắt ra hiệu cho Tạ Kim Chương rồi rảo bước tiến về phía trước.

Tạ Kim Chương ngó Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang nằm dưới đất nói:

- Hai người này hãy còn hôn mê bất tỉnh...

Tạ Kim Ấn đáp:

- Đành tạm thời để họ ở đây, lúc trở lại sẽ giải cứu.

Bỗng nghe thanh âm trầm trầm làm chấn động màng tai:

- Họ Tạ kia! Rượu mời lão không uống, lại muốn uống rượu phạt.

Tạ thị huynh đệ lờ đi như không nghe thấy tiếp tục tiến về phía trước.

Thanh âm kia lại vang lên:

- Anh em túc hạ đã mắc lưới rồi dù có giẫy giụa cũng vô ích. Không tin thì ngửng đầu lên mà coi.

Tạ Kim Chương đằng hắng một tiếng chú ý nhìn ra, thấy ngoài một trượng bóng người lố nhố trên đống mồ mả. Trong đám này có tới bốn người, một người che mặt bằng tấm khăn đen còn ba người là Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn và hán tử bịnh hoạn.

Nguyên ba người đã là những cao thủ võ lâm hiển hách một thời huống chi còn người che mặt bản lãnh cao thâm khôn lường. Bọn họ đồng thời ở một chỗ khiến cho người Tạ Kim Ấn phải hãi hùng.

Tạ Kim Ấn trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân tiến thêm mấy bước, lạnh lùng nhìn bọn kia. Trong bọn đối phương cũng không ai dám gây lại Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Cặp mắt lão lấp loáng ánh hàng quang, nét mặt lộ vẻ khác lạ mà khó hiểu.

Bốn người tám con mắt nhìn chằm chặp Tạ Kim Ấn. Lão cũng trợn mắt nhìn lại đối phương. Cả hai bên hồi lâu không nói câu gì.

Trong bầu không khí tĩnh mịch, sát khí giàn giụa, nguyệt sắc lu mờ, gió đêm vi vút tưởng chừng chỉ bị sát hại, kêu gào. Sau cùng Võ Khiếu Thu lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Họ Tạ kia! Lâu nay vẫn bình yên chứ?

Tạ Kim Ấn lạnh lùng hỏi lại:

- Võ Khiếu Thu! Yên Định Viễn! Phải chăng các vị muốn kiếm lão phu?

Hai người nhìn nhau cười lạt không đáp.

Tạ Kim Ấn nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Phải chăng lịch sử sắp diễn lại lần thứ hai?

Yên Đình Viên đằng hắng đáp:

- Đúng thế! Lịch sử ở Thúy Hồ đêm nay lại tái diễn. Hơn hai chục năm, anh em lão đã hưởng thái bình vô sự chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Tạ Kim Chương bật tiếng cười khô khan đáp:

- Nói vậy là sai. Hai chục năm nay gia huynh và tại hạ lúc nào cũng phải đề phòng bọn chuột nhắt tìm để thâu thập, chẳng bao giờ yên ổn cả.

Câu nói vừa trào phúng lại đầy vẻ oán độc khiến cho hai lão Yên, Võ biến sắc nhưng không nói gì.

Tạ Kim Ấn cười lạt hỏi:

- Lão phu không đi kiếm các vị mà các vị đến kiếm lão phu trước ư?

Yên Định Viễn đáp:

- Nhổ cỏ không trừ rễ, gặp gió xuân lại nảy nở. Lão còn sống một ngày ở thế gian thì bọn ta ngủ yên thế nào được? Ha... ha!

Võ Khiếu Thu nói theo:

- Năm trước ta còn dùng nhiều huyết tích. Đêm nay cục diện cũng giống thế.

Tạ Kim Chương không nhịn được đáp:

- Các hạ đã mặt dày như vậy thì còn nói gì nữa?

Yên Định Viễn không đáp. Hắn buông tiếng cười rộ hỏi:

- Hiền côn trọng còn đợi bọn tại hạ ra tay nữa chăng?

Tạ Kim Chương hỏi:

- Các hạ muốn nói gì?

Yên Định Viễn đáp:

- Bọn tại hạ đã bố trí thiên la địa võng. Hiền côn trọng dù chắp cánh cũng không bay đi được. Biết điều bó tay chịu trói, bọn tại hạ nghĩ tình hữu nghị ngày xưa để hai vị được chết toàn thây lại được thu liệm mai táng...

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Chương lớn tiếng quát:

- Câm họng đi!

Yên Định Viễn bật cười đanh ác không nói nữa.

Tạ Kim Ấn vẫn thản nhiên không hề tỏ vẻ giận dữ. Lão nhíu cặp lông mày lạnh lùng nói:

- Phẫn nộ là lỡ việc. Lão cáo già họ Yên đưa lời vô ý thức không ngoài mục đích đó. Nếu nhị đệ động nộ là mắc kế lão đó.

Yên Định Viễn cặp mắt âm trầm bất định nói:

- Họ Tạ kia! Chuẩn bị động thủ đi!

Tạ Kim Ấn đáp:

- Phải rồi. Thế nào chúng ta cũng phải khai chiến. Mời các hạ!

Yên Định Viễn nói:

- Tại hạ không đeo khí giới bên mình. Túc hạ hãy chờ một chút.

Hắn vỗ tay hai tiếng "bốp, bốp".

Một đại hán cao lớn hai tay cầm thanh trường kiếm tiến gần lại. Đột nhiên hai mắt gã trợn tròn xoe chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn bóng sau lưng Tạ Kim Ấn. Gã vừa tiến lại gần, thanh trường kiếm trong tay cũng giơ cao lên và bất cứ lúc nào cũng có thể bổ xuống đầu Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn thủy chung không ngó gã, tựa hồ coi gã là kẻ hèn kém không đủ ngõ tố. Chớp mắt đại hán đã tới sau lưng Tạ Kim Ấn. Tạ Kim Ấn đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Họ Yên kia! Có phải người này đem binh khí cho Bảo chúa không?

Đột nhiên lão ngửa người về phía sau bước đi nửa bước.

Hán tử dường như bị động tác của Tạ Kim Ấn làm cho kinh hãi không dám tới gần.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng nói:

- Đặt thanh kiếm xuống!

Lão giữ môn hộ rất kín đáo, đầu không quay lại, nét mặt vẫn như thường.

Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

Tạ Kim Ấn đảo mắt ngó người che mặt đứng bên Yên Định Viễn, nhưng cặp mắt hắn không lộ vẻ gì.

Đại hán kia lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

- Yên bảo chúa! Tại hạ không đi qua được...

Thanh trường kiếm trong tay gã bất giác buông rũ xuống.

Yên Định Viễn biết là tinh thần gã bị làn sát khí của Tạ Kim Ấn kiềm chế khiến gã không nhúc nhích được. Nếu đại hán miễn cưỡng tiến về phía trước thì không chừng Tạ Kim Ấn lập tức rút kiếm đâm vào ngực gã. Yên Định Viễn đằng hắng hỏi:

- Người đó đem binh khí cho lão phu chẳng có ác ý gì túc hạ cũng ngăn cản ư?

Tạ Kim Ấn khịt mũi một cái rồi nghiêng đầu bảo đại hán:

- Ngươi bất tất phải tiến lại, cứ liệng kiếm tới là được.

Đại hán mất hết nhuệ khí không dám kháng cự, vận kình vào cổ tay liệng kiếm về phía Yên Định Viễn. Gã liệng kiếm đi rồi lập tức cảm thấy luồng sát khí bên mình đều tiêu tan. Luồng áp lực trước ngực nhẹ bẫng. Gả thở phào một cái rồi xoay mình chạy nhanh.

Yên Định Viễn đón lấy trường kiếm cầm tay rồi nói:

- Không ngờ mấy năm nay công phu của túc hạ chẳng những không dừng mà lại tiến. Khí thế của túc hạ khiến cho tên thủ hạ nhụt chí phấn đấu, nhưng không ảnh hưởng đến lão phu. Bây giờ thử coi túc hạ phóng kiếm mau hay lão phu ra chiêu lẹ?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Nghe nói Bảo chúa mới luyện thành một thứ bí truyền kiếm pháp kêu bằng "Phong Đào kiếm" phối hợp với "Bình Phong Phách" chuyên để khắc chế kiếm pháp của lão phu. Xin hỏi Bảo chúa đã luyện được mấy thành hỏa hầu?

Yên Định Viễn trầm ngâm đáp:

- Đại khái là bảy thành.

Tạ Kim Ấn nói:

- Nếu vậy chưa phải là địch thủ lão phu. Các vị xông vào cả đi!

Yên Định Viễn bật tiếng cười quái dị hỏi:

- Liệu có chống nổi không?

Tạ Kim Ấn cười ruồi hỏi lại:

- Ngày trước ở Thúy Hồ các ngươi mấy người...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên thanh âm lạnh như băng ngắt lời:

- Xin Yên bảo chúa rồi hãy ra tay. Phiền La tiên sinh tỷ thí với họ Tạ trước.

Người nói câu này chính là nhân vật che mặt. Bây giờ hắn mới mở miệng khiến cho Tạ Kim Chương chấn động tâm thần.

Tạ Kim Ấn tuy đã ý thức đối phương không phải nhân vật tầm thường nhưng nghe khẩu âm hắn không khỏi run lên.

Hán tử bệnh hoạn từ từ bước tới chắp tay nói:

- Xin Tạ đại hiệp tứ giáo.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Túc hạ dạy quá lời.

Lão quay lại nhìn người che mặt nói:

- Xem chừng các hạ là nhân vật thủ lãnh trong tập đoàn thần bí. Tạ mỗ mắt kém cam bề thất kính.

Người che mặt trầm giọng đáp:

- Túc hạ đoán trật rồi.

Tạ Kim Ấn nói:

- Các hạ không để lộ chân tướng, vậy trước kia chúng ta chắc đã gặp nhau rồi. Để lão phu đoán coi. Các hạ là...

Người che mặt cặp mắt âm trầm không nói.

Hán tử bịnh hoạn ngắt lời:

- Cao thủ tỷ đấu, kỵ nhất là phân tâm. Tạ đại hiệp tưởng không nên nghĩ chuyện khác để người ta thừa cơ...

Tạ Kim Ấn nói:

- Đúng thế! Vừa rồi Tạ mỗ phân tán tâm thần sao các hạ không lợi dụng cơ hội đó thì có phải đã chiếm được tiên cơ rồi không?

Hán tử bịnh hoạn không nói gì.

Tạ Kim Ấn chau mày nói:

- Thái độ của các hạ lúc là bạn lúc là thù khiến Tạ mỗ rất hoài nghi. Từ khi Tạ mỗ chạm trán với túc hạ ở Quỷ trấn không sao đoán ra được thân phận...

Hán tử bịnh hoạn xua tay gạt đi:

https://thuviensach.vn

- Khoan đã! Khoan đã! Tại hạ gặp đại hiệp hồi nào?

Tà Kim Ấn lại càng kinh ngạc. Lão xoay chuyển ý nghĩ cho là hán tử phủ nhận vụ này trước mắt Yên, Võ và người che mặt là có mối ẩn tình nên cũng không trở lại vấn đề này nữa, lảng sang chuyện khác:

- Gần đây Tạ mỗ ký ức suy kém, có lẽ nhớ lầm.

Lão nói rồi tiến lại một bước sát khí đằng đằng.

Hán tử bịnh hoạn đã lãnh giáo lực lượng của Tạ Kim Ấn, khi nào dám lơ là.

Hắn bỏ hết tạp niệm, phấn khởi đấu trí.

Hai bên chưa động thủ, sát khí đã giàn giụa toàn trường. Những người đứng bên cảm thấy lạnh toát.

Tạ Kim Ấn còn cách đối phương năm bước thì dừng chân lại. Hai bên đứng thành thế đối lập.

Mới trong vào tưởng chừng hai người ở vào tình trạng kiếm tuốt cung dương không biết khởi thế công lúc nào. Nhưng nếu nhìn kỹ thì nhận ra cả hai bên đều không muốn xuất thủ.

Những người tại trường kể cả Tạ Kim Chương đều chú ý nhìn màn kịch kỳ dị này không ai lên tiếng.

Ai cũng biết thời gian bình tĩnh khác thường chính là tiên triệu một cơn phong ba bão táp.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Hồi 70

Hai bên đối lập hồi lâu chẳng ai áp đảo ai, nhưng về sau hán tử bịnh hoạn dần dần cảm thấy khó bề chống nổi.

Tạ Kim Ấn rất giàu kinh nghiệm đối địch làm gì chẳng nhận ra.

Đồng thời lão cũng biết đối với kẻ sĩ kiên cường như vậy bằng cách nào. Lão không tiếp tục tăng gia áp lực, hoa chân bước mạnh phát ra một tiếng "huỵch". Một làn sát khí như sóng biển ào ào xô tới.

Hán tử bịnh hoạn trán toát mồ hôi. Hiển nhiên trong lòng hắn cực kỳ khẩn trương. Nên đành rút binh khí ra để chống địch.

Đột nhiên tình thế biến đổi. Cả hai bên đều bị giọng nói âm trầm trầm làm cho kinh động. Thanh âm kia nói:

- La tiên sinh không rút đao ra thì còn đợi đến bao giờ.

Tạ Kim Ấn biết ngay câu này do người áo đen che mặt phát ra.

Hán tử bịnh hoạn khẽ rung động hai cánh tay. Ánh hàn quang lấp loáng. Hai tay hắn cầm một thanh trường đao và một thanh đoạn đao. Tạ Kim Ấn bất giác lùi lại ba bước. Hán tử bịnh hoạn thở phào một cái nói:

- Đây là lần đầu tiên tại hạ rút cả song đao cùng một lúc. Họ Tạ kia! Lão quả không hổ là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Thủ.

Tạ Kim Ấn hững hờ đáp:

- Túc hạ quá khen mà thôi.

Lão để ý nhìn hình trạng đặc biệt về song đao của đối phương không khỏi động tâm, quay lại nhìn Tạ Kim Chương nói:

- Nhị đệ! Nhị đệ có nhận ra lai lịch cặp đao này không?

Tạ Kim Chương thủng thẳng đáp:

https://thuviensach.vn

- Đây là La Phù song đao, một thứ binh khí tuyệt học cùng nổi danh như kiếm Can Tương và kiếm Mạc Tà. Song đao này nguyên ở Bách Việt sau chuyển sang La Phù thế gia ở Nam Hải rồi truyền đến đời nay. Người sử dụng La Phù song đao đều là môn nhân của La Phù thế gia...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo lời đồn đại thì năm trước đây toàn gia La Phù bị cừu nhân tiêu diệt không một ai sống thoát. Nay La Phù song đao xuất hiện ở đây thì thật khó hiểu.

Lão nói câu này chú ý nhìn vẻ mặt hán tử bịnh hoạn.

Hán tử bịnh hoạn sắc mặt biến đổi kịch liệt. Hắn vung đao lên vọt ra hai bông hoa và văng vẳng có tiếng ầm ầm như sấm nổ, nhằm Tạ Kim Ấn bắn tới.

Tạ Kim Ấn buột miệng khen:

- Hảo đao pháp!

Lão thấy hai đạo hàn quang vọt lên không xông tới cổ họng mình liền hạ thấp tay xuống rút kiếm đánh "soạt" một tiếng. Lão vung kiếm lên. Thế kiếm còn lẹ hơn thế đao.

Hán tử bịnh hoạn chẳng sợ hãi gì tung mình nhảy lại, song đao chia hai bên tả hữu tấn công.

Tạ Kim Ấn đã biết đao khí rất lợi hại, trong lòng không khỏi có phần úy kỵ.

Lão đành bỏ thế công, thu kiếm về tự bảo vệ.

Người che mặt đứng bên cười rộ nói:

- Bản lãnh của họ Tạ té ra chỉ có vậy mà thôi.

Tạ Kim Ấn lờ đi như không nghe tyếng. Dù người che mặt nói khích lão cũng không phân tâm. Mũi kiếm đột nhiên điểm tới.

Nên biết mũi kiếm của lão bao giờ cũng nhắm vào huyệt đạo khẩn yếu mà chẳng ai tránh kịp. Tạ Kim Ấn mấy chục năm rèn luyện "Phù Phong tam thức".

Đệ nhất thức là "Hạ Tân Phong Hàn" quả nhiên lập lại uy thế. Chỉ trong nháy mắt ánh ngân quang lấp loáng như mưa rít lên u ú những tiếng quái gở.

https://thuviensach.vn

Thanh thế này cực kỳ khủng khiếp. Hán tử bịnh hoạn lộ vẻ khẩn trương bước qua mé tả. Mũi đao thương đi đón tiếp nhát kiếm của Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Chương lớn tiếng hô:

- "La Phù Phản Thủ Thế Gia"! Đại ca hãy coi chừng!

Tạ Kim Ấn làm gì chẳng hiểu thế phản thủ nổi tiếng của nhà La Phù? Phản Thủ Thế Gia thông thường để đánh vào lúc bên địch vô tình không kịp phòng bị.

Vì thế mà bao nhiêu cao thủ thiên hạ bị bại về chiêu này.

Trước tình thế đó bất luận là Tạ Kim Ấn hay hán tử bịnh hoạn muốn chần chờ cũng không được nữa.

Giữa lúc ấy lại nghe người che mặt thét lên:

- Ra tay cho lẹ!

Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn nghe người che mặt hô vội cong mình đi như cánh cung, hai tay phóng ra nhanh như điện chớp đánh tới Tạ Kim Ấn ở ngoài bảy bước.

Tạ Kim Ấn đang để hết tinh thần ứng phó với đối thủ trước mặt không ngờ có người tập kích sau lưng, lão không kịp quay lại...

Tạ Kim Chương tròng mắt cơ hồ rách cả mí ra gầm lên:

- Yên Định Viễn! Võ Khiếu Thu! Các người lại thi triển kỳ thuật cũ đó ư?

Lão nhảy ra nhưng đã chậm một bước.

Chưởng thế của Yên, Võ sập tới, hán tử bịnh hoạn đột nhiên thu đao lại ngửa người về phía sau lùi lại.

Tạ Kim Ấn cảm thấy áp lực phía trước nhẹ hẫng, di chuyển mũi kiếm về phía Yên, Võ. Kiếm khí ào ạt, kiếm quang giàn giụa khiến cho Yên, Võ khủng khiếp vội thu chưởng về lùi lại.

Hai người bốn con mắt quắc lên nhìn hán tử bịnh hoạn tựa hồ để tiết hận.

Võ Khiếu Thu sa sầm nét mặt trầm giọng hỏi:

- La đại hiệp! Đại hiệp làm như vậy là có ý gì?

Hán tử bịnh hoạn bật tiếng cười lạt chứ không trả lời. Đột nhiên hắn thu đao về giải trừ áp lực ở trước ngực Tạ Kim Ấn khiến lão xoay nhanh lại

https://thuviensach.vn

đem toàn lực đối phó với Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu nên chúng không sính cường được...

Người che mặt lạnh lùng hỏi:

- Tại sao La huynh lại rút lui!

Hán tử bịnh hoạn đáp:

- Giản dị lắm! Tại hạ thua rồi.

Người che mặt hỏi:

- Thua ư? Thua ở chỗ nào?

Hắn không chờ hán tử đáp lại lớn tiếng nói tiếp:

- Vừa rồi chiêu đó chưa phân cao thấp, sao đã bảo là thua rồi? Hiển nhiên La huynh có ý...

Hán tử bịnh hoạn ung dung ngắt lời:

- Tại hạ tự mình hiểu biết không đủ để tỷ thí với kiếm thuật của Tạ đại hiệp. Bề ngoài tuy coi chưa rõ hơn thua mà thực ra tại hạ thất bại rồi. Còn hai vị bằng hữu thâu thập mà không thành công đó là việc riêng của hai vị, sao lại nhân tại hạ thu đao về mà đổ tội cho?

Võ Khiếu Thu đằng hắng đáp:

- Lý do của La đại hiệp đầy vẻ miễn cưỡng.

Hán tử bịnh hoạn nói:

- Nếu Võ viện chúa ở vào địa vị tại hạ sẽ hiểu tại sao phải thu song đao về.

Đó là vì tình thế bắt buộc...

Yên Định Viễn lạnh lùng ngắt lời:

- Theo nhận xét của lão phu thì La đại hiệp có ý vọng ngôn. Chúng ta mời đại hiệp đến trợ quyền thành ra công cốc...

Tạ Kim Ấn bụng bảo dạ:

- "Ông bạn họ La này được bọn Yên Định Viễn mời đến dường như đã dặn y dốc toàn lực đánh một đòn khẩn yếu rồi hai người thừa cơ động thủ thâu thập. Không ngờ họ La giữa đường đổi quẻ khiến họ sắp thành công lại hỏng. Không hiểu họ La có dụng ý gì?"

Hán tử bịnh hoạn lên tiếng cắt đứt luồng tư tưởng của lão:

https://thuviensach.vn

- Tạ đại hiệp kiếm thuật song thần, đáng mặt Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. Bỉ nhân không thể bì kịp, vậy xin cáo biệt...

Y nói rồi trở gót đi ngay.

Người che mặt lớn tiếng:

- La đại hiệp sẽ phải hối hận.

Hán tử bịnh hoạn hỏi:

- Đánh không lại người thì đi, làm sao phải hối hận?

Người che mặt bật tiếng cười đanh ác đáp:

- La đại hiệp mà buông tay bỏ đi là có liên quan đến kẻ ám toán tiêu diệt La Phù môn, lão phu quyết không tiết lộ chút gì cho đại hiệp hay.

Tạ Kim Ấn nghĩ thầm:

- "Hán tử này quả có liên quan với La Phù môn."

Lão liền hỏi:

- Té ra các hạ dùng điều này để uy hiếp. Thế thì không trách được. La Phù môn bị tiêu diệt chẳng ai biết được nội tình, chỉ các hạ là hiểu rõ hay sao?

Người che mặt đáp:

- Vụ này không liên can gì đến các hạ. Các hạ đừng hỏi tới hay hơn.

Hán tử bịnh hoạn ngần ngừ một chút rồi nhìn người che mặt nghiêm nghị hỏi:

- Tại hạ chịu lời mời tới đây đã làm tận lực. Phải chăng các hạ muốn nuốt lời?

Người che mặt đáp:

- Không hẳn như vậy.

Hán tử bịnh hoạn nói:

- Đã không phải thế thì chúng ta còn có cơ hội gặp mặt. Các hạ đã hứa lời thì đến lúc không nói không được...

Đoạn y băng mình đi ngay, nhắm đồng cỏ hoang mé tây đường tắt mà chạy chớp mắt đã mất hút.

Tạ Kim Ấn khen thầm:

- "Người này tuy hành vi quái dị nhưng không mất vẻ một hán tử lỗi lạc."

https://thuviensach.vn

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên lão lớn tiếng:

- Nhị đệ! Chúng ta cũng đi thôi...

Hai anh em họ Tạ tiếp tục vọt mình đi theo.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Tạ thị côn trọng lừng danh thiên hạ mà cũng cắm đầu chạy như loài chuột nhắt ư?

Nhưng hắn vẫn không cản trở. Cả Yên, Võ cũng thòng tay đứng bên không hành động gì.

Tạ Kim Ấn và Tạ Kim Chương chạy ra ngoài năm trượng dần dần cảm thấy bầu không khí có điều khác lạ. Trực giác của hai người rất bén nhạy.

Trong đêm tối tĩnh mịch đột nhiên có tiếng hú lành lạnh vang lên. Trên đường trước mắt ba người xuất hiện.

Tạ Kim Ấn chú ý nhìn ra thấy ba đại hán to lớn ăn mặc kỳ dị liền lớn tiếng quát:

- Loài mặt chuột! Các ngươi định cản đường lão phu chăng?

Ba người lạ mặt không nói gì. Khi Tạ thị huynh đệ lướt qua hữu, người mé hữu đột nhiên há miệng vận trung khí dõng dạc nói:

- Thù hận y y phong quá hà...

Người mé hữu đọc tiếp:

- Anh hùng đoạn kiếm tý hồ ba.

Tạ Kim Ấn giật nảy mình không nhịn được định thần nhìn lại thì thấy trong tay ba đại hán tử mỗi người cầm một thanh kiếm gãy.

Ba thanh kiếm gãy dưới ánh trăng tà lấp loáng hàn quang như làn sóng bạc khiến người ta lóa mắt.

Tạ Kim Ấn ngó thấy rồi không thu thị tuyến về được nữa. Lão liền hú lên mấy tiếng xoay mình lùi lại.

Tạ Kim Chương thấy cử động kỳ dị của lão huynh hỏi ngay:

- Đại ca! vụ này là thế nào?

Tạ Kim Ấn trở về nguyên chỗ đứng sóng vai bên Tạ Kim Chương. Lão nói:

- Ta phải ở lại đây. Nhị đệ hãy đi trước.

Tạ Kim Chương hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đại ca nói thế là nghĩa làm sao?

Võ Khiếu Thu chạy nhanh tới. Yên Định Viễn nhìn người che mặt hỏi:

- Sao? Cái đó quả nhiên đem lại hiệu lực ư?

Tạ Kim Ấn nói:

- Bây giờ dù các vị yêu cầu Tạ mỗ cũng không đi nữa.

Yên Định Viễn đắc ý nhơn nhơn hỏi:

- Dĩ nhiên các hạ không đi. Lão phu đã tiên liệu các hạ do ngó thấy ba thanh kiếm là không chịu đi. Việc cũ khó lòng khiến cho người ta quên được phải không?

Tạ Kim Ấn nghiến răng đáp:

- Ba thanh đoạn kiếm riêng đã phân biệt do phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm và Cái bang thu cất. Làm sao lại lọt vào tay các vị được?

Yên Định Viễn đáp:

- Cái đó lọ là phải hỏi. Chỉ có ăn cắp, sang đoạt hay lừa gạt mới lấy được. Nói tóm lại không phải là hành động chính đại quang minh.

Tạ Kim Ấn nói:

- Ba thanh kiếm gẫy này quan hệ phi thường. Họ Yên kia! Lão bất tất phải hoa ngôn xảo ngữ.

Yên Định Viễn chớp mắt nói:

- Ba thanh bảo kiếm tuyệt hảo mà bị gẫy mất một nửa thật là đáng tiếc! Nhưng nó đã khiến cho người ta đối cảnh sinh tình, nhớ tới đêm hôm ở Thúy Hồ một tay Chức Nghiệp Kiếm Thủ khét tiếng...

Tạ Kim Ấn tiếng nói như sấm quát lên:

- Thất phu! Câm miệng đi...

Yên Định Viễn bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Chẳng ai muốn để người lật tẩy mình. Đó là thường tình thì còn trách các hạ sao được? Họ Tạ kia! Các hạ đã không muốn nói thì ta không nói nữa.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Yên Định Viễn! Lão có dám cùng ta quyết một trận tử chiến không?

Yên Định Viễn đáp:

- Hãy khoan! Hãy khoan!

https://thuviensach.vn

Hắn trỏ vào ba hán tử cầm kiếm hỏi:

- Lão nhận ra ba người này không?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Ba gã mặt chuột đó ư? Bọn chúng đã toan hành thích Thủ phụ nhà đại Minh là Trương Cư Chính trong phủ Thái thú Thân Hành Chương nhưng bị Tạ mỗ đánh cho hai quyền chạy lạc lõng. Ha ha.

Yên Định Viễn biến sắc.

Hán tử đứng giữa nói:

- Tại hạ là Địch Nhất Phi. Còn hai vị hai bên là Hồng Thỏ và Noãn Thỏ.

Đêm hôm ấy ở thành Hành Dương bọn tại hạ không đánh đã rút lui không phải vì sợ họ Tạ mà thực ra còn mang nhiệm vụ khác bên mình...

Yên Định Viễn chẹn họng:

- Địch Nhất Phi! Ông bạn nói đủ chưa?

Địch Nhất Phi nghe lão nhắc nhở mới phác giác ra mình lỡ miệng vội dừng lại không nói nữa.

Yên Định Viễn đón lấy ba thanh đoạn kiếm ở trong tay Địch Nhất Phi và Hồng Thỏ, Noãn Thỏ rồi thủng thẳng nói:

- Tây Tịch Giáo Sư Ngô Phi Sĩ ở Yến cung nghe lời dặn của túc hạ đem ba thanh đoạn kiếm giao cho phái Thiếu Lâm, phái Võ Đang và Cái bang cất giữ, lão phu liền hiểu ngay trong vụ này tất có ẩn tình. Hiện giờ đoạn kiếm đã vào tay chứng tỏ lão phu tiên liệu không sai...

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Ẩn tình gì? Bảo chúa thử nói nghe.

Người áo đen đột nhiên mở miệng dằn từng tiếng:

- Họ Tạ kia! Lão còn giả vờ ư? Trong vỏ kiếm chỗ giáp nhau đã có mảnh giấy, chẳng lẽ không phải lão đặt vào?

Tạ Kim Ấn ngơ ngác hỏi:

- Cả vỏ kiếm cũng bị các vị lấy rồi ư?

Yên Định Viễn đáp:

- Vỏ kiếm tuy chưa lọt vào tay nhưng Yên mỗ cũng biết nội dung tờ giấy giấu trong đó. Lão có muốn nghe không?

Tạ Kim Ấn đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão thử nói nghe.

Yên Định Viễn thủng thẳng nói:

- Mấy câu đầu: “Ngày rằm tháng Chín vào khoảng canh tư, trăng tà bóng xế...” lão đã thấy ở trên nóc quan tài rồi. Tiếp theo là những câu: “Ta chợt nghe vó ngựa tiếng ngựa hí trước xa sau gần. Ta ở nơi xa xôi hẻo lánh sao đêm khuya cũng có người cưỡi ngựa đến? Thật là quái lạ. Lại nghe tiếng gõ cửa vang lên. Ngoài cửa không có bóng người. Ta quay vào, ngọn đèn vàng vẫn thấp sáng. Liền ba đêm như vậy. Phải chăng là ma quỷ trêu cợt?”

Tạ Kim Ấn trống ngực đánh thình thịch, mấy môi muốn nói lại thôi. Tạ Kim Ấn nói:

- Đủ rồi! Ta hỏi Bảo chúa: Bảo chúa chưa lấy được vỏ kiếm mà sao đã biết được nội dung tờ giấy?

- Cái đó ư? Ha ha! Thiên cơ bất khả tiết lộ.

Tạ Kim Ấn nói:

- Đoạn đầu viết trên tờ giấy giấu trong vỏ thanh Phiền Tinh đoạn kiếm do phái Võ Đang cất giữ. Nếu thế thì...

Người che mắt ngắt lời:

- Nếu thế mảnh giấy này do Tạ Kim Ấn đặt vào không còn nghi ngờ gì nữa.

Cặp mắt Tạ Kim Ấn chiếu ra những tia hàn quang trầm giọng nói:

- Bằng hữu! Ông bạn bỏ tấm khăn đen trên mặt ra coi.

Dứt lời lão rút thanh trường kiếm ở sau lưng.

Yến Định Viễn đứng đấy cảm thấy luồng sát khí tiết ra mãnh liệt. Hắn phản ứng rất mau, lập tức rút kiếm cầm tay chuẩn bị đối phó.

Nhưng Tạ Kim Ấn đi quanh bên hắn rồi lại quay ra phía trước hạ thấp kiếm xuống đưa chênh chếch lên móc tấm khăn che mặt người áo đen...

Người áo đen tựa hồ bất ngờ Tạ Kim Ấn có cử động này. Mũi kiếm chưa đưa tới đột nhiên hắn quát to một tiếng song chưởng đánh ra.

Tạ Kim Ấn nghiêng mình né tránh song chưởng của đối phương. Trong lúc hoang mang lão lại đưa kiếm lẹ tới ra chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” người lão lạng chênh chếch đi.

https://thuviensach.vn

Người che mặt không ngờ Tạ Kim Ấn biến chiêu mau lẹ đến thế. Hắn ngẩn người một chút thì khăn đen đã bị mũi kiếm của Tạ Kim Ấn khều lên một nửa.

Tạ Kim Ấn mắt nhanh như điện nhìn rõ nửa mặt đối phương.

Người che mặt quát lên một tiếng. Vung cả hai chưởng rít lên đánh tới khiến cho Tạ Kim Ấn bắt buộc phải lùi lại.

Tạ Kim Ấn đứng vững lại nét mặt vẫn bình thường nói:

- Té ra là lão.

Tạ Kim Chương đứng bên huynh trưởng khẽ hỏi:

- Đại ca ngó rõ mặt rồi. Y là ai vậy?

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Nhị đệ thử đoán coi.

Tạ Kim Chương hỏi ngay:

- Có phải Ma Vân Thủ không?

Tạ Kim Ấn lắc đầu đáp:

- Trật rồi!

Lão ngừng lại một chút nói tiếp:

- Chắc nhị đệ đoán không nổi. Y là Thanh Phong đạo trưởng ở phái Võ Đang.

Tạ Kim Chương sửng sốt hỏi:

- Có phải Thanh Phong là sư đệ của Thiên Hữu Trưởng giáo không?

Tạ Kim Ấn gật đầu.

Người che mặt đột nhiên nổi lên tràng cười rộ, vuốt mặt lấy tấm khăn đen ra để lộ chân tướng một đạo sĩ chừng năm chục tuổi. Lão đạo sĩ lạnh lùng hỏi:

- Tạ thí chủ! Nhãn lực thí chủ khá đấy! Sao thí chủ nghĩ tới bần đạo? Phải chăng thí chủ liên tưởng đến thanh Phiề? Tinh đoạn kiếm?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Lúc trước Tạ mỗ đã tưởng đạo trưởng là Ma Vân Thủ, Quỷ Phủ đại soái.

Giữa đạo trưởng và Thiên Hữu Trưởng giáo là chỗ sư huynh sư đệ, nhưng tâm tính cùng hành động khác hẳn nhau, khiến Tạ mỗ không nghĩ ra

https://thuviensach.vn

được.

Thanh Phong đạo trưởng cười lạt nói:

- Đừng nhắc tới Thiên Hữu nữa. Mỗi người có một chí hướng. Y làm việc Trưởng giáo của y, còn bần đạo...

Tạ Kim Ấn ngắt lời:

- Đạo trưởng làm việc bí mật cho Lục Ốc phải không?

Thanh Phong đạo trưởng vẫn đứng sững tuyệt không chấn động chút nào.

Hắn hỏi lại:

- Sao thí chủ lại đoán vậy?

Tạ Kim Ấn ngưng thần nhìn hắn một lúc rồi đáp:

- Đạo trưởng quên lời tại hạ rồi.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

- Thời giờ không có nhiều. Xin thí chủ ra chiêu!

Tây cầm trường kiếm giữ môn hộ theo tuyệt kỹ của phái Võ Đang bằng thủ thức "Trấn Quán thập nhất kiếm".

Tạ Kim Ấn giơ kiếm lên đỡ. Binh khí hai bên tiết ra những làn sát khí ghê người. Đột nhiên hai người vận kiếm như gió nào đâm nào chém, kiếm ảnh mịt trời.

Thanh Phong đạo trưởng bị hãm vào lưới kiếm của đối phương như cá mắc lưới. Nhưng hắn phòng thủ nghiêm mật gặp chiêu nào biến chiêu ấy, chưa lộ vẻ thất bại.

Đột nhiên Tạ Kim Ấn thu kiếm về cười nói:

- "Trấn Quán kiếm pháp" quả nhiên không phải tầm thường. Lúc đầu mới tỷ đấu, tại hạ cần coi thực lực của người của mình nên vẫn còn dè dặt. Bây giờ kiếm thuật của đạo trưởng đã bị Tạ mỗ nhìn rõ sâu nông...

Lão chưa dứt lời thì có tiếng bước chân làm kinh động.

Người mới đến mình mặc áo đen đầu đội nón trúc, chân bước trầm trọng bật lên những tiếng thình thịch.

Tạ Kim Ấn động tâm nói:

- Đêm nay mấy lần gặp cố nhân giữa nơi mồ hoang gió rít thật là may mắn!

https://thuviensach.vn

Người kia đội nón kéo sụp xuống che quá nửa mặt, nhưng Tạ Kim Ấn mới ngó thân hình hắn đã đoán ra lai lịch.

Người áo đen đáp:

- Khách sáo! Khách sáo!

Tạ Kim Ấn nói:

- Sau khi chia tay ở Thúy Hồ, chớp mắt đã mấy chục năm. Không ngờ đại soái phong thái như xưa thật là đáng mừng.

Người áo đen đúng là Ma Vân Thủ kiêm Quỷ Phủ đại soái. Lão từ từ bỏ nón trên đầu xuống thủng thẳng đáp:

- Tuế nguyệt phôi pha mà Tạ huynh còn nhớ cố nhân thì nào phải hạng vô tình? Bọn vô tri tiểu bối trên chốn giang hồ nhận lầm Tạ huynh lạnh nhạt vô tình, thật là lầm to.

Lão chìa tay ra nắm tay Tạ Kim Ấn, trong khóe mắt lộ ra những tia nhãn quang rất thân thiện.

Bắt tay rồi Tạ Kim Ấn lùi lại mấy bước, thanh âm biến thành trầm trọng nói:

- Bây giờ chuyện cũ đã qua, Đại soái có điều chi dạy bảo?

Ma Vân Thủ ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi lại:

- Cái đó lọ còn phải hỏi làm chi?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Hay lắm! Đại soái vạch đường ra.

Ma Vân Thủ ôn tồn nói:

- Tình thế đã rõ ràng. Hiền côn trọng thế đơn lực bạc, e rằng tử biệt sinh ly ở chỗ này chớ không còn hy vọng gì nữa.

Tạ Kim Ấn đảo mắt nhìn quanh thấy Yên Định Viễn, Võ Khiếu Thu và Thanh Phong đạo trưởng đứng vào phương vị cả rồi. Ba hán tử ăn mặc kỳ dị cũng đón đầu đường. Những nhân vật này đều là quái kiệt hiếm có trên đời. Bọn họ vây bọc xung quanh tưởng thiên quân vạn mã cũng khó lòng qua được.

Tạ Kim Ấn vẫn bình tĩnh thủng thẳng đáp:

- Cái đó chưa chắc.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Hồi 71

Ma Vân Thủ cười khành khạch nói:

- Thường khi con chim trong lồng vẫn chưa biết đại họa lâm đầu. Cái đó không thể trách Tạ huynh được. Vừa rồi lão phu mới bắt được một gã thiếu niên ẩn thân gần ngôi mồ hoang. Tình hình gã cũng tương tự như Tạ huynh, tưởng mình ẩn núp kín đáo, có biết đâu vạn nguy trước mắt. Ha ha...

Tạ Kim Ấn động tâm nhớ tới con ruồi bắn vào chung rượu. Lão không nhịn được hỏi:

- Gã thiếu niên đó là ai?

Ma Vân Thủ đáp:

- Lão phu mới gặp mặt gã hai lần mới biết gã tên gọi Triệu Tử Nguyên.

Tạ Kim Ấn giật nẩy mình hỏi:

- Đại soái xử trí với gã bằng cách nào?

Ma Vân Thủ đáp:

- Lão phu đã toan vung búa chặt gã làm hai đoạn, nhưng sau biến đổi chủ ý liền điểm huyệt để cho Chiêu Hồn nhị ma canh giữ.

Tạ Kim Ấn dáng làm vẻ thản nhiên nói:

- Thiếu niên đó không liên quan gì đến bọn ta, Đại soái nên buông tha gã.

Ma Vân Thủ bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Tạ huynh nói coi bộ dễ dàng quá. Tạ huynh tưởng lão phu không biết gã thiếu niên họ Triệu đó là ai...

Tạ Kim Ấn nghiến răng. Cặp mắt oán độc chiếu ra những tia hàn quang.

Lão phóng kiếm chém tới. Ma Vân Thủ đành dừng lại không nói nữa rút cây búa lớn ở sau lưng ra nghênh địch. Tạ Kim Ấn phát động cực kỳ mau

https://thuviensach.vn

lẹ. Đối với người khác quyết không tránh được nhát kiếm này, nhưng Ma Vân Thủ là một dị nhân vào hạng tiền bối, ứng biến rất thần tốc. Hắn vừa nghe kiếm phong đã đưa búa ra đón tiếp. Miệng hắn cất tiếng hỏi:

- Tạ huynh sao nóng động thủ thế?

Cây búa của hắn tuy đưa ra chậm một chút cũng vừa kịp. Choang một tiếng.

Binh khí hai bên đụng nhau. Hai người đều lùi lại một bước.

Thanh kiếm trên tay Tạ Kim Ấn không ngừng lại chút nào lại vung lên chém tới Ma Vân Thủ.

Lạ ở chỗ Ma Vân Thủ tiếp một chiêu rồi tỏ ra không ham chiến nữa, cứ lùi hoài. Thân pháp rất kỳ bí linh xảo.

Tạ Kim Ấn lớn tiếng hỏi:

- Tại sao Đại soái không đánh đã lùi?

Ma Vân Thủ cười rộ đáp:

- Tạ huynh hãy bồi tiếp Yên bảo chúa và Võ viện chúa mấy chiêu. Còn lão phu ư? Đột nhiên sinh lòng hứng thú đối với lệnh đệ. Để lão phu kiếm y thử lưỡi búa...

Vừa dứt lời hắn co mình lùi lại. Cây búa trong tay vung lên không, lấp loáng ánh hàn quang đen sì nhằm Tạ Kim Chương đổ tới.

Ma Vân Thủ vừa lùi ra thì Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn nhảy xổ tới.

Ba người cử động rất ăn nhịp khiến Tạ Kim Ấn không rượt theo được. Hiển nhiên họ đã hẹn nhau từ trước.

Ma Vân Thủ người còn lơ lửng trên không đã bật tiếng cười âm trầm hỏi:

- Tạ gia lão nhị! Lão có muốn thử cho biết công phu kỳ môn của Quỷ Phủ môn chăng?

Tạ Kim Chương chợt ngó tới cây búa trong tay đối phương, toàn thân lão ớn da gà, dường như cây búa đen tiết ra làn không khí âm hiểm không thể nói xiết được. Lão còn đang hoảng hồn thì Ma Vân Thủ từ trên không vung cây búa sức nặng ngàn cân bổ xuống...

Tạ Kim Ấn đang hoài nghi không hiểu tại sao Ma Vân Thủ lại bỏ lão để qua tỷ đấu với nhị đệ. Lão ngó thấy Tạ Kim Chương gặp tình trạng nguy

https://thuviensach.vn

hiểm bất giác gầm lên:

- Nhị đệ hãy coi chừng!

Tạ Kim Chương nghe tiếng quát chợt tỉnh táo lại, vận nội lực vào cánh tay đẩy chênh chếch lên.

Thế công của Ma Vân Thủ mau như điện chớp. Hai chân lão vừa chấm đất, người đã thuận đà xô về phía trước. Cây búa lớn lại đánh tới Tạ Kim Chương.

Tạ Kim Chương tuy lỡ mất tiên cơ lâm vào tình trạng hung hiểm vô cùng, nhưng thân thủ lão vẫn kịp thời tránh nhát búa.

Giữa lúc ấy lão lại ngó thấy trên ngôi mộ hoang mé tả có mấy bóng đen xuất hiện. Hai mắt lão trợn ngược.

Ma Vân Thủ vung búa chém tới, Tạ Kim Chương bị hất ra xa bảy, tám thước té xuống. Ma Vân Thủ bật tiếng cười chói tai trỏ tay nói:

- Tạ huynh quay lại mà coi lệnh nhị đệ.

Tạ Kim Ấn không tự chủ được, nhìn qua mé tả thì thấy Tạ Kim Chương trúng phải nhát búa của Ma Vân Thủ té xuống nằm ở đằng xa, không hiểu lão chết rồi hay bị trọng thương? Mắt lão trợn ngược cơ hồ rách cả mí ra. Lão gầm lên một tiếng thật to vung kiếm lên nhảy xổ lại.

Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn đưa ngang thanh kiếm ra cản trở đánh "choang" một tiếng. Hai người liên thủ tấn công bắt buộc Tạ Kim Ấn phải lùi lại một bước.

Tạ Kim Ấn lại quát:

- Tránh ra!

Lão đưa kiếm qua tay trái đánh liền ba chiêu.

Tạ Kim Ấn vẫn sử kiếm tay phải bây giờ đổi qua tay trái nên ra chiêu trái với thường qui. Tuy nhiên lão trổ mấy kỳ chiêu tuyệt diệu khiến người ta phải đập bàn hoan hô.

Lão nóng lòng về sự an nguy của bào đệ đánh ba kiếm cực kỳ lợi hại. Kiếm phong rít lên vù vù. Sát khí vô hình ào ạt xô ra. Võ Khiếu Thu đứng gần hơn bất giác run sợ, phóng chưởng chậm lại. Yên Định Viễn khó bề phối hợp. Tạ Kim Ấn chụp lấy thời cơ này phá vòng vây vọt ra. Thanh kiếm của lão rít lên những tiếng u ú cực kỳ kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Võ, Yên cũng không phải hạng kém cỏi. Giữa lúc Tạ Kim Ấn xông ra, Yên Định Viễn múa thanh trường kiếm tấn công vào mười lăm yếu huyệt trước ngực đối phương. Miệng hắn cười nói:

- Họ Tạ kia! Nhận thua đi thôi.

Tạ Kim Ấn lờ đi như không nghe tiếng. Thanh trường kiếm trong tay vung lên.

Ánh hàn quang lấp loáng, lão lại phóng ra một chiêu... Lập tức kình phong ào ạt, người lão lướt đi.

Lập tức lại có ba người bao vây. Tạ Kim Ấn định thần nhìn lại, thì ra Địch Nhất Phi và Noãn Thỏ, Hồng Thỏ. Lão lớn tiếng quát:

- Mau mau tránh ra!

Người lão xoay đi một cái, bên tả đánh hai kiếm, mé hữu phóng một kiếm.

Binh khí vừa chạm nhau chát chúa, Tạ Kim Ấn đã ra khỏi trùng vi.

Lão rảo bước đến bên Tạ Kim Chương, chú ý nhìn kỹ không thấy vết thương, nhưng lão vẫn nhắm mắt không dậy được. Tạ Kim Ấn còn đang nghi hoặc bỗng nghe Tạ Kim Chương giương mắt lên thều thào nói:

- Đại ca! Tiểu đệ hỏng rồi... đại ca tự mình bảo trọng...

Lão nói tới đây lại từ từ nhắm mắt.

Tạ Kim Ấn la gọi:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Cố gắng lên...

Thanh âm lão dần dần lạc giọng. Lão ngó Tạ Kim Chương nằm yên không nhúc nhích, trong lòng đau khổ vô cùng, vì lão nhận ra nhị đệ đi đến kết quả này hoàn toàn do lão gây ra.

Từ ngày lão chìm đắm vào nghề Chức Nghiệp Kiếm Thủ, gây nên biết bao cừu hận. Mọi người trong hắc đạo cũng như bạch đạo sợ lão như nước lụt mãnh thú chỉ mong trừ khử cho yên. Trước nay không một ai lượng xét cho lão, chỉ có bào đệ là Tạ Kim Chương mới hiểu rõ lão. Tạ Kim Chương tuy đối với huynh trưởng chẳng thân gì cho lắm, nhưng thủy chung chẳng bao giờ bội phản. Hai mươi mấy năm trời chung hưởng hạnh phúc, chia xẻ hoạn nạn.

https://thuviensach.vn

Bây giờ người thân nhân độc nhất của Tạ Kim Ấn cũng vĩnh viễn xa đời khiến lão đau xót, nghẹn ngào nói không ra tiếng:

- Nhị đệ! Hồn hề qui lai...

Một luồng thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Tạ Kim Ấn! Dù lão có chiêu hồn cho lệnh đệ, cũng bằng vô dụng. Chi bằng chuẩn bị mai táng cho y là hơn.

Tạ Kim Ấn ngửng đầu trông thấy Ma Vân Thủ đứng ngoài năm bước đang nhìn lão đưa lời mạt sát, có lúc lại toét miệng cười lạt ra chiều rất đắc ý. Lúc này Tạ Kim Ấn huyết dịch xáo trộn, trong lòng vừa bi phẫn vừa xót xa, lão không nghĩ gì nữa. Tay Đệ Nhất Kiếm Thủ đầu óc không trấn tĩnh như trước nữa. Đối thủ của lão chỉ mong có thế.

Ma Vân Thủ lại nói:

- Có điều lão thu thi thể cho lệnh đệ, còn thi thể của lão ai sẽ thu lượm cho?

Tạ Kim Ấn nghiến răng dằn từng tiếng:

- Câu chuyện giữa chúng ta chưa hết đâu.

Ma Vân Thủ bật tiếng cười khẩy nói:

- Họ Tạ kia! Lão liệu sức lực có chống cự được với mấy người chúng ta không? Ngay một lão phu cũng đủ thu thập lão rồi mà cũng là một cử động dễ dàng như đã thu thập lệnh đệ.

Câu này cực kỳ khắc bạc mà lại nhắc tới cái chết của Tạ Kim Chương. Hiển nhiên lão có ý đụng vào vết thương lòng của Tạ Kim Ấn khiến lão càng thêm phẫn nộ.

Đó là một điều đứa con nít lên ba cũng hiểu chứ đừng nói đến Tạ Kim Ấn. Vì Tạ Kim Ấn vốn nổi danh là lòng như sắt đá, trước nay chưa từng vì chuyện sinh tử mà phải chau mày. Ngày trước ở dưới thuyền trong Thúy Hồ, Triệu Chi Lan xót chồng là Kiều Như San bị giết đã tức giận trách y là con người khắc bạc, tuyệt vô tình cảm. Lúc đó Tạ Kim Ấn tuy ngoài mặt lãnh đạm như trong lòng dồn dập như sóng cồn. Bây giờ lão thấy nhị đệ ngộ hại, mối tình cảm ẩn giấu bấy lâu lại bộc phát. Tạ Kim Ấn cặp mắt tròn xoe nhìn Ma Vân Thủ hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ta đã biết rõ võ công của gia đệ. Dù y có bị bại về lưỡi búa của lão thì cũng phải sau hàng ngàn chiêu, chứ không thể thảm bại mau chóng thế này. Lão đã dùng tà công gì?

Ma Vân Thủ gạt đi:

- Đừng rườm lời nữa. Ra chiêu đi!

Tạ Kim Ấn cầm ngang thanh kiếm toan phóng ra nhưng lại từ từ hạ xuống.

Ma Vân Thủ cười lạt hỏi:

- Sao? Lão không dám động thủ ư?

Tạ Kim Ấn nhẫn nại không nói gì.

Yên Định Viễn đứng bên cũng cười lạt lên tiếng:

- Không ngờ Tạ đại kiếm khách lừng danh thiên hạ cũng có lúc kinh tâm động phách. Nếu lão không dám động thủ thì quì xuống năn nỉ. Bọn lão phu hoặc giả nổi dạ từ bi để lão được chết toàn thây...

Tạ Kim Ấn không nhịn được quát lên:

- Câm miệng đi! Họ Yên kia! Lão phu còn một hơi thở cũng quyết chẳng để ngươi cuồng ngạo.

Tiếng lão nói choang choảng khiến đối phương hoảng sợ không dám mạt sát nữa. Tạ Kim Ấn quay lại nhìn Ma Vân Thủ nói:

- Trước khi động thủ Tạ mỗ còn một vấn đề cần lão trả lời...

Ma Vân Thủ hỏi:

- Phải chăng là việc liên quan đến lệnh đệ.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Vừa rồi Tạ mỗ đã tra xét thân thể gia đệ khắp mình chẳng thấy thương tích gì, nghĩa là không phải chết về lưỡi búa của lão. Vậy còn giải cứu được không?

Ma Vân Thủ bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Lão phu đã bảo chuẩn bị thu thập thi thể cho y.

Tạ Kim Ấn nói:

- Đó là câu nói một chiều...

Ma Vân Thủ không khỏi khen thầm trong bụng:

https://thuviensach.vn

- “Dù hắn đang cơn thịnh nộ mà vẫn nghĩ ngợi chu đáo. Nếu là kẻ khác gặp tình trạng này chắc phải liều mạng một phen đã rồi sẽ tính.”

Hắn cố ý cất tiếng lạnh lùng đáp:

- Họ Tạ kia! Lệnh đệ lúc giao thủ đã bị lão phu khống chế tâm thần. Tuy y tránh được lưỡi búa nhưng bị trúng chưởng của lão phu. Dù là Đại la kim tiên giáng hạ phàm trần cũng không cứu vãn được.

Tạ Kim Ấn nói:

- Ta đã tiên liệu gia đệ nhất định phân tâm, không thì làm gì đến nỗi bị lão thừa cơ hạ thủ.

Ma Vân Thủ đáp:

- Đúng thế! Lúc lệnh đệ động thủ đã phát hiện ra điều gì đến nỗi tâm thần chấn động. Cái đó không thể trách y được vì bất cứ là ai khi nhìn thấy sự vật cũng không thể bình tĩnh được.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Y ngó thấy sự vật gì?

Ma Vân Thủ cười the thé hỏi lại:

- Họ Tạ kia! Lão quên cái ngoại hiệu khác của lão phu rồi ư?

Tạ Kim Ấn nói:

- Quỷ Phủ môn Quỷ Phủ đại soái chứ gì? Phải chăng...

Ma Vân Thủ búng tín hiệu ra. Hai bóng người từ phía xa xa đi tới. Người mé hữu thân hình mập ú, mặt đầy những thịt. Người mé tả ốm nhắt mà đầu trọc lóc.

Hiển nhiên là Chiêu Hồn nhị ma ở Quỷ Phủ môn tên gọi Cửu Ngốc Chiêu Hồn và Minh Hải Chiêu Hồn. Ma Vân Thủ hỏi:

- Cửu Ngốc! Minh Hải! Mọi việc đã bố trí xong chưa?

Minh Hải Chiêu Hồn lộ vẻ tà độc khôn tả, mỉm cười đáp:

- Xong rồi. Chỉ còn chờ Đại soái phát lệnh...

Tạ Kim Ấn chấn động tâm thần tự hỏi:

- “Quỷ Phủ đại soái lắm chuyện quá! Chẳng lẽ hắn còn bố trí gì khác ở nơi đây?”

Ma Vân Thủ gật đầu. Minh Hải và Cửu Ngốc đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xếp bằng xuống đất, đầu tóc tán loạn, miệng thở phì phì.

https://thuviensach.vn

Lát sau Cửu Ngốc Chiêu Hồn xõa tóc tiễn chân bắt đầu nhảy vòng quanh không ngớt. Mặt mũi gã hung ác, lúc nhảy vòng quanh hai tay vung múa hình dạng như loài quỷ mỵ. Lúc miệng gã thở phì phì lại thấy âm phong thảm đạm, quỷ khí tràn trề.

Tạ Kim Ấn đột nhiên cảm thấy trong lòng nóng nảy, ráng sức không nhìn vào Chiêu Hồn nhị quỷ. Lão chau mày nói:

- Ma Vân Thủ! Ngươi hý lộng quỷ thần gì đó? Hãy tiếp một kiếm của ta.

Lão vung kiếm lên. Làn sát khí bao trùm địch thủ.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Tạ huynh làm gì nóng nảy thế?

Hắn cầm búa trong tay nhưng không thẳng thắn đón đỡ. Hai chân bước qua mé tả né tránh.

Tạ Kim Ấn thấy đối phương chưa đánh đã lùi, không đoán ra được tâm lý của hắn. Lão không rảnh để nghĩ nhiều, tung mình vọt lên như mây bay gió cuốn.

Kiếm quang lấp loáng nhảy xổ lại chém xuống vai bên trái Ma Vân Thủ.

Ma Vân Thủ vung búa lên như cơn gió lốc, gạch thành đường cánh cung đón đỡ chiêu kiếm tập kích.

Thế công của Tạ Kim Ấn mãnh liệt như vậy mà hắn hóa giải một cách hời hợt. Khắp thiên hạ chỉ có tay cao thủ vào hàng tiền bối như Ma Vân Thủ mới làm được.

Bỗng nghe thanh âm cổ quái nổi lên:

- Đoản tháp ma... Đản tê mê...

Chỉ trong khoảnh khắc, âm phong vi vút nổi lên. Một luồng thác lạnh dọc ngang trên khu mồ mả. Tạ Kim Ấn đảo mắt nhìn không trừ khử được hít một hơi khí lạnh.

Giữa khu mồ mả tối đen, xuất hiện mười mấy cái tử thi dong mạo khác nhau.

Cái nào cũng mặt phẳng như tờ giấy, da dẻ khô queo. Tay cầm cây búa sắc đen.

Bóng trăng ảm đạm chiếu vào tử thi lại càng rùng rợn tựa hồ bóng quỷ chập chùng, quỷ khí nghẹt thở.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên trong đám tử thi vang lên những tiếng kêu quái gở khiến người nghe phải phát khiếp.

Ma Vân Thủ cất giọng âm trầm hỏi:

- Diêm Vương còn khá, Quỷ Phủ mới ghê. Sao lão chưa dừng tay?

Tạ Kim Ấn hai mắt trợn ngược hạ kiếm dừng tay thật.

Ma Vân Thủ cười nói:

- Dù Tạ gia huynh đệ anh hùng đến đâu cũng chẳng thể giây được với bọn thủ hạ lão phu. Ha ha!

Yên Định Viễn nói:

- Nhân lúc thần trí hắn không tỉnh táo, đại soái mau hạ thủ đi!

Ma Vân Thủ dừng tiếng cười, giơ cây búa lên nhằm đầu Tạ Kim Ấn bổ xuống. “Choang” một tiếng rùng rợn. Lưỡi búa của Ma Vân Thủ bổ xuống thanh trường kiếm của Tạ Kim Ấn. Cả hai người đều lùi lại hai bước.

Ma Vân Thủ kinh hãi không biết đến thế nào mà nói. Lão nắm chặt cán búa không ra chiêu nữa, ngưng thần nhìn Tạ Kim Ấn, mặt lộ vẻ hồ nghi.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng nói:

- Quỷ mỵ của Đại soái chẳng qua chỉ có thế. Tạ mỗ lãnh giáo rồi.

Ma Vân Thủ cất tiếng lạnh như băng nói:

- Họ Tạ kia! Hãy coi cho biết công phu kỳ môn của Quỷ Phủ môn...

Dứt lời hắn đánh tay ra hiệu. Chiêu Hồn nhị ma tiếp tục đọc thần chú. Mười mấy bộ thi thể từ bốn phía nhảy tới. Giữa những ngón tay trắng bợt ẩn hiện màu biếc lợt.

Tạ Kim Ấn trầm giọng hỏi:

- Ma Vân Thủ! Chẳng lẽ lão không dám dùng đao thương ra mặt chiến đấu với Tạ mỗ mà cứ phải sử dụng công phu bàng môn tả đạo?

Ma Vân Thủ đáp:

- Đêm nay lão chỉ còn đường chết thì chết bởi tay lão phu hay tay đám tử thi cũng vậy phỏng có khác gì?

Hắn vẫy tay một cái. Bộ tử thi đi trước nhảy gần đến, tay cầm cây búa chém tới trước mặt Tạ Kim Ấn. Thân hình tử thi ngay đơ.

Tạ Kim Ấn nín thở chờ đợi. Thanh kiếm để trước ngực bất cứ lúc nào cũng có thể vung ra. Dĩ nhiên lão không ra tay thì thôi mà đã ra tay là tất

https://thuviensach.vn

nắm chắc chém tử thi đứt làm hai đoạn. Nhưng lão đối diện với tử thi, chẳng thể dùng nhân lực để kháng cự. Lão không nắm vững phần nào. Lão chờ đã lâu thủy chung vẫn không thấy cây búa trong tay tử thi bổ xuống. Tạ Kim Ấn rất đỗi hoài nghi ngửng đầu trông lên thấy cây búa trong tay tử thi dừng lại và không hiểu tại sao thân hình cứng đơ không nhúc nhích. Lão lại ngó tới Chiêu Hồn nhị ma thì chúng đã đình chỉ niệm chú.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, ngoài xa mấy chục trượng về mé hữu đột nhiên vang lên một hồi tiếng mõ. Mõ gỗ đánh liền bảy tiếng. Thanh âm không cao mà rất rõ. Lạ ở chỗ trong thanh âm này phảng phất tiết ra một luồng lực đạo rất kỳ quái nói không xiết được. Người nghe tiếng mõ cảm thấy linh đài thanh tĩnh, đạm bạc.

Ma Vân Thủ thần sắc bất định trầm giọng hỏi:

- Vị cao tăng ở chùa Thiếu Lâm đến rồi ư?

Một người chân bước như nước chảy mây trôi đi tới.

Tạ Kim Ấn giương mắt lên nhìn thì đó là một vị hòa thượng lối năm mươi tuổi, mình mặc áo cà sa màu vàng. Trong lòng ôm một cái mõ gỗ đen láy. Chính là nhà sư áo vàng lão đã gặp ở Quỷ trấn. Lão động tâm tự hỏi:

- "Nhà sư này hiển nhiên đã rời khỏi Quỷ trấn rồi quanh trở lại. Chẳng biết có phải lão theo dõi hành tung ta không?"

Nhà sư áo vàng đến gần, miệng tuyên Phật hiệu:

- Vô lượng thọ Phật!

Thanh âm sang sảng như tiếng chuông đồng ngưng tụ trên không gian hồi lâu mới tiêu tan.

Ma Vân Thủ biến sắc hỏi:

- Đại sư quả nhiên là có chút đạo hạnh, không hiểu giữ chức gì ở chùa Thiếu Lâm?

Nhà sư chắp tay đáp:

- Thí chủ lầm rồi. Bần tăng không phải ở chùa Thiếu Lâm nào hết.

Ma Vân Thủ sửng sốt hỏi:

- Vậy đại sư trụ trì ở cảnh nào?

Nhà sư áo vàng đáp:

- Bần tăng hành cước bốn phương, không nơi nhất định, bốn biển là nhà.

https://thuviensach.vn

Lão quay lại nhìn Tạ Kim Ấn gật đầu thi lễ nói:

- Thí chủ! Chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Tạ Kim Ấn nhún vai đáp:

- Nhà Phật đã nói về chữ duyên. Chắc đây cũng là chúng ta có duyên phận với nhau.

Huỳnh y tăng nói:

- Xin thứ cho bần tăng nhiều lời. Coi sắc mặt thí chủ lộ vẻ lo âu mà huyệt mi tâm lại hắc ám, chắc vừa gặp biến cố, nhưng thí chủ vẫn bình yên không sao...

Nhà sư lại ngó tới Tạ Kim Chương nằm dưới đất hỏi:

- Vị này là thân hữu thế nào với thí chủ?

Tạ Kim Ấn lộ vẻ bi ai đáp:

- Đây chính là bào đệ của Tạ mỗ. Y vừa mới ngộ hại...

Huỳnh y tăng cúi xuống sờ ngực Tạ Kim Chương, lại coi uyển mạch của lão.

Sắc mặt nhà sư rất nghiêm trọng, tựa hồ gặp vấn đề nan giải rất trọng đại, hồi lâu mới nói:

- Y chưa chết... nhưng cách tử thần không xa mấy...

Ma Vân Thủ bồi hồi hỏi:

- Đại sư ở nơi đâu mới chuồn ra? Chưa nghe ai nói đến trúng "Thất Thương chưởng" của lão phu mà còn sống được.

Huỳnh y tăng mỉm cười không nói gì.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Hồi 72

Tạ Kim Ấn trong dạ hồ nghi nhưng nảy ra một tia hy vọng hỏi:

- Phải chăng đại sư cũng chuyên về thuật kỳ hoàng?

Huỳnh y tăng đáp:

- Thí chủ đây vừa nói không lầm. Lệnh đệ trúng phải chưởng lực nguyên không còn cách nào cứu được, nhưng lúc y trúng chưởng dường như đã ráng sức phong tỏa huyệt Cự Quan, tiềm lực này người thường không thể làm được. Hiện giờ tâm mạch của lệnh đệ sắp đứt mà chưa đứt, nếu cứu một phương pháp hãy còn một tia hy vọng.

Tạ Kim Ấn xá dài hỏi:

- Xin đại sư cứu cho được chăng?

Huỳnh y tăng xua tay đáp:

- Không được! Không được!

Tạ Kim Ấn ngơ ngác hỏi:

- Bình sinh Tạ mỗ chưa cầu cạnh ai điều gì. Bữa nay vì tánh mạng của xá đệ mà phải phá lệ năn nỉ đại sư, chẳng lẽ đại sư thấy người chết mà không cứu?

Huỳnh y tăng hững hờ đáp:

- Chẳng phải bần tăng không chịu cứu chữa mà thực tình không thể chữa được. Cứu chữa không đúng phép chẳng những không cứu được người mà còn làm tan mất hy vọng.

Ma Vân Thủ cười khẩy nói:

- Lão phu tưởng trừ phi đại sư có thuật hoàn hồn, không thì đành chịu bó tay...

Huỳnh y tăng ngắt lời:

https://thuviensach.vn

- Không phải thế. Theo chỗ bần tăng biết thì có một người hoặc giả cứu trị được vị này...

Tạ Kim Ấn hỏi ngay:

- Người ấy là ai?

Huỳnh y tăng đáp:

- Hương Xuyên Thánh Nữ.

Tạ Kim Ấn đột nhiên biến sắc hồi lâu không nói.

Ma Vân Thủ chú ý nhìn vẻ mặt biến đổi của lão vỗ tay nói:

- Thú quá! Thú quá! Hòa thượng bảo ai chả bảo lại bảo trúng Hương Xuyên Thánh Nữ. Tạ đại hiệp chẳng thà ngồi mà nhìn bào đệ tắt thở còn hơn đi năn nỉ Hương Xuyên Thánh Nữ. Lão phu nói vậy có đúng không? Ha ha...

Lão vừa nói vừa ra hiệu mắt cho Yên Định Viễn. Yên Định Viễn thừa cơ đối phương không để ý, lén đến bên Tạ Kim Chương đá vào tử huyệt ở cổ y.

Tạ Kim Ấn gầm lên:

- Lão cáo già kia! Ngươi dám...

Lão phóng kiếm đâm tới nhưng đứng cách Yên Định Viễn khá xa lại phóng kiếm trong lúc thảng thốt nên không phát sinh hiệu lực.

Huỳnh y tăng đột nhiên quát:

- Thí chủ hãy lưu tình.

Nhà sư vừa quát vừa phất tay áo. Yên Định Viễn chắc mẩm hạ thủ thành công không ngờ cảm thấy chân mình bị đẩy ra, loạng choạng lùi lại. Huỳnh y tăng nói:

- Đức thượng đế có đức hiếu sinh. Thí chủ không nên đánh người bị té...

Yên Định Viễn bản tính thâm độc. Cử động của lão tuy chưa thành công nên hắn vẫn không hoang mang, chỉ sa sầm nét mặt ngó huỳnh y tăng hỏi:

- Hòa thượng là khách qua đường, sao lại dính tay vào việc người ta?

Huỳnh y tăng cười mát không lý gì đến hắn.

Ma Vân Thủ đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Lão phu chưa thỉnh giáo cách xưng hô đại sư thế nào?

Huỳnh y tăng đáp:

https://thuviensach.vn

- Không dám. Bần tăng là Nhất Mộng.

Những người tại trường nghe huỳnh y tăng báo pháp hiệu đều chau mày vì chưa ai nghe đến hai chữ "Nhất Mộng", mà pháp hiệu này cũng không nổi tiếng trên chốn giang hồ. Nhưng Chiêu Hồn nhị ma ở Quỷ Phủ môn lại nhận ra huỳnh y tăng Nhất Mộng này. Đây chính là vị lão tăng trụ trì ở chùa Quảng Linh. Ngày trước chúng đã mượn ngôi chùa này để luyện tà công. Vì Nhất Mộng tăng thay đổi áo cà sa và sắc đêm mờ tối nên lúc ban đầu chúng chưa nhận ra.

Cửu Ngốc Chiêu Hồn không nhịn được lập tức la lên:

- Đại soái! Bọn ta đã gặp lão trọc rồi.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Ở đâu?

Cửu Ngốc Chiêu Hồn đáp:

- Mấy tháng trước bọn tại hạ cùng Hải Lão đi qua chùa Quảng Linh, vào đó tu luyện công phu Quỷ Phủ môn đã bị nhà sư này phá rối...

Ma Vân Thủ gật đầu, nhìn Nhất Mộng nói:

- Đại sư! Tiếp chiêu đây!

Hắn vừa dứt lời đã rung tay một cái. Cây búa lớn nhằm chụp xuống đầu Nhất Mộng.

Nhất Mộng thấy trên đầu bao phủ một tầng lưới búa rất dầy cơ hồ không còn đường chống đỡ. Giữa lúc tối hậu quan đầu, Nhất Mộng thiền sư vẫn không lộ vẻ hoang mang, phất tay áo quét tới Ma Vân Thủ hai chiêu.

Tạ Kim Ấn nhìn tình trạng này không khỏi ngạc nhiên, trong bụng hô thầm:

- "Lưu Vân Phi Tụng! Lưu Vân Phi Tụng!"

Đây là một môn tuyệt học chính tông của phái Thiếu Lâm.

Ma Vân Thủ đột nhiên thu búa về quát:

- "Lưu Vân Phi Tụng"! Hòa thượng! Vậy mà hòa thượng dám nói không phải ở chùa Thiếu Lâm tới ư?

Nhất Mộng thủng thẳng đáp:

- Thí chủ lầm rồi. Bần tăng bất quá là một dã tăng đi hành khất khắp nơi.

Tạ Kim Ấn càng lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

https://thuviensach.vn

- “Người xuất gia không bao giờ nói dối. Môn “Lưu Vân Phi Tụng” là một tuyệt học của Đạt Ma Lão Tổ mà sao nhà sư này lại phủ nhận không liên quan gì đến chùa Thiếu Lâm.”

Ma Vân Thủ nói:

- Đại sư không chịu thừa nhận ở chùa Thiếu Lâm thì thôi, nhưng bữa nay cũng chẳng thể sống sót mà rời khỏi nơi đây.

Nhất Mộng đáp:

- Dĩ nhiên thí chủ định làm như vậy. Bằng thí chủ không hạ sát bần tăng mới là điều đáng ngạc nhiên.

Ma Vân Thủ trầm ngâm hỏi:

- Hay lắm! Nếu lão phu không hạ sát đại sư thì đại sư báo đáp cách nào?

Nhất Mộng sửng sốt đáp:

- E rằng câu này không phải bản tâm của thí chủ...

Ma Vân Thủ ngắt lời:

- Đại sư hãy trả lời lão sư đã.

Nhất Mộng nói:

- Có thể thí chủ yêu cầu bần tăng đừng can thiệp vào việc đêm nay, nhưng thực ra can thiệp hay không bần tăng chẳng thể tự chủ được.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Đại sư nói vậy thì ra nhất quyết hòa mình vào vũng nước đục này hay sao?

Nhất Mộng đáp:

- Chính là thế đó.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Lập trường của đại sư cũng là lập trường của chùa Thiếu Lâm hay sao?

Nhất Mộng lắc đầu đáp:

- Bần tăng đã nói không liên quan gì đến chùa Thiếu Lâm...

Ma Vân Thủ ngắt lời:

- Đại sư đừng tranh biện nữa. Lão phu không ngờ trong năm môn phái lớn lại có người o bế Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn!

Nhất Mộng đáp:

- Thí chủ muốn nói sao cũng mặc. Bần tăng không thể nhắm mắt bỏ đi.

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ cười lạt nói:

- Hay lắm!

Cặp mắt hắn âm trầm bất định, chẳng ai hiểu nổi trong lòng hắn tính toán điều chi.

Võ Khiếu Thu rảo bước tiến lên nói:

- Đại soái hà tất phải phí lời với vị hòa thượng này, cứ việc giải quyết cả lão lẫn họ Tạ là xong.

Ma Vân Thủ ồ lên một tiếng, xịu mặt xuống lẳng lặng không nói.

Tạ Kim Ấn nhìn Nhất Mộng chắp tay nói:

- Tạ mỗ cùng vị bằng hữu này có chuyện xích mích, không dính líu đến người ngoài. Xin đại sư tùy tiện.

Nhất Mộng hỏi:

- Bần tăng còn muốn ở lại đây coi nhiệt náo. Chẳng lẽ thí chủ xua đuổi bần tăng?

Tạ Kim Ấn toan giải thích thì đột nhiên Ma Vân Thủ đánh tay ra hiệu. Chiêu Hồn nhị ma đột nhiên đi vòng quanh khoa chân múa tay miệng hô u ú khiến người ta tâm thần rối loạn.

Phút chốc đám tử thi cũng hô lên những tiếng u ú. Chiêu Hồn nhị ma khúm núm chụp xuống đất nhìn mặt trăng tay vái, miệng niệm thần chú. Tiếng u ú dần dần biến thành tiếng kêu gào thảm thiết chỗ hô chỗ ứng cùng với tiếng niệm của Chiêu Hồn nhị ma thành một khúc nhạc hỗn độn. Tiếng kêu gào nổi lên, đám tử thi lại nhơn nhơn muốn cử động.

Ma Vân Thủ dương cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang cực kỳ tàn ác, cất giọng trầm trầm:

- Sao còn chưa nằm xuống?

Nhất Mộng quát lên một tiếng thật to. Tiếng quát nghe ầm ầm như đất bằng sấm dậy làm chấn động màng tai mọi người.

Lập tức mười mấy cái tử thi đang nhảy nhót đột nhiên dừng lại đứng trơ ra không nhúc nhích.

Thanh Phong đạo trưởng buột miệng hô:

- “Phật Môn Sư Tử Hống”.

Ma Vân Thủ trầm giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Sư Tử Hống” cũng chẳng thể kiềm chế được hành động của tử thi ở Quỷ Phủ môn. Hòa thượng! Phải chăng trong mình hòa thượng có đem theo tấm “Tị Tà Kính” của chùa Ngũ Minh?

Nhất Mộng hỏi lại:

- Phải chăng thí chủ muốn nói đến cái đồ chơi này?

Nhà sư vừa nói vừa thò tay vào bọc móc ra tấm gương tròn.

Trong bóng tối mặt gương thấp thoáng ánh hồng quang. Ngoài ra chẳng có gì khác lạ.

Ma Vân Thủ biến sắc liếc mắt nhìn tấm gương đồng trong tay đối phương, trong lòng bán tín bán nghi.

Nhất Mộng chậm rãi nói:

- Bàng môn tả đạo làm mê hoặc lòng người một cách hư ảo. Tấm gương đồng này hoặc thể có là sợ những kỳ công của Quỷ Phủ môn mất hết tác dụng.

Xem chừng lời nói của Tư Mã thí chủ quả không sai lầm.

Yên Định viễn không nhịn được hỏi:

- Hòa thượng vừa nói họ Tư Mã nào đó?

Nhất Mộng đáp:

- Tư Mã Đạo Nguyên.

Yên Định Viễn đứng đằng xa nghe nói không khỏi chau mày đảo mắt nhìn mọi người, nét mặt tỏ ra không hiểu.

Nhất là Tạ Kim Ấn lại chẳng hiểu gì về căn đề của Nhất Mộng.

Yên Định Viễn hỏi:

- Những câu nói của Tư Mã Đạo Nguyên nói như vậy thì ra y có mối quan hệ gì với đại sư?

Nhất Mộng đáp:

- Tư Mã thí chủ hồi sinh tiền là một hảo hữu của bần tăng.

Yên Định Viễn cơ hồ muốn nhảy bổ lên hỏi:

- Hòa thượng có biết Tư Mã Đạo Nguyên chết dưới lưỡi kiếm của ai không?

Nhất Mộng đáp:

https://thuviensach.vn

- Vụ án trên chiếc du thuyền ở Thúy Hồ ai cũng biết hết. Đó là hành vi của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn, tưởng thí chủ không cần nhắc lại.

Thanh Phong đạo trưởng hỏi:

- Tư Mã Đạo Nguyên, bạn của đại sư, bị chết về tay Tạ Kim Ấn mà sao đại sư lại đi về phe với hắn?

Nhất Mộng hỏi lại:

- Ai bảo bần tăng cùng phe với Tạ Kim Ấn?

Thanh Phong đạo trưởng ngạc nhiên nói:

- Hành động cùng ngôn ngữ của đại sư phản phúc vô thường, khiến người ta không hiểu được ý hướng chân chính của đại sư.

Nhất Mộng mỉm cười đáp:

- Đạo trưởng chẳng cũng thế đấy ư? Đã là một nhân vật trong danh môn chính phái Võ Đang mà lại theo hùa bọn bàng môn tả đạo mới khiến cho người ta lấy làm kỳ?

Thanh Phong đạo trưởng biến sắc hỏi:

- Hòa thượng... cũng biết thân phận của bần đạo ư?

Nhất Mộng chỉ cười chứ không trả lời.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Hòa thượng! Lai lịch của hòa thượng, lão phu tạm để đó. Nhưng tấm gương "Tị Tà Kính" là vật báu trấn tự ở ngôi chùa cổ Ngũ Minh, sao lại ở trong mình hòa thượng?

Nhất Mộng đáp:

- "Tị Tà Kính" quả không phải của bần tăng, nhưng được một vị đàn việt cho mượn...

Ma Vân Thủ chấn động tâm thần. Hắn nhớ tới tình trạng tà công về Quỷ Phủ bị tỏa nhuệ ở ngoài trướng bồng gần An Cốc, liền buột miệng hỏi:

- Phải chăng là Thái Ất Tước trong Linh Vũ Tứ Tước?

Nhất Mộng đáp:

- Thí chủ nói đúng đó.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Thái Ất Tước hiện giờ ở đâu?

Nhất Mộng đáp:

https://thuviensach.vn

- Bần tăng gặp y ở Quỷ trấn. Hành tung vị thí chủ đó chập chờn vô định, bần tăng không rõ, có khi y ở gần đâu đây...

Ma Vân Thủ cười rộ nói:

- Dù là Thái Ất thân hành đến đây cũng phải nhường nhịn lão phu mấy phần. Huống chi đêm nay cao thủ tụ hội ở đây đông lắm, quyết tâm không để một con cá nào lọt lưới. Lão phu khuyên hòa thượng nên bỏ quyết định đó đi là hơn.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vọng vào. Mọi người đều động dung.

Nhất Mộng thủng thẳng hỏi:

- Sự việc biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Bây giờ thí chủ tuy đắc ý, nhưng ngày mai còn bao nhiêu chuyện bất ngờ xảy đến thì sao?

Ma Vân Thủ trợn mắt hầm hầm nhìn nhà sư không nói.

Võ Khiếu Thu đứng đằng sau hắn đột nhiên vung song chưởng nhảy xổ về phía Nhất Mộng.

Nhất Mộng vội giơ tay lên đón đỡ.

Mấy tiếng kẽo kẹt vang lên. Mọi người quay đầu nhìn lại thấy một cỗ xe mui xám đang ruổi tới. Chớp mắt đã đến trước mặt đám tử thi.

Người dong xe khoác áo tơi, đầu đội nón lá chỉ để hở cặp mắt sáng loáng.

Trong xe một thanh âm lanh lảnh cất lên:

- Dừng tay!

Nhất Mộng phất hai tay áo phong tỏa thế công của Võ Khiếu Thu. Chính lão cũng phải lùi lại một bước.

Tạ Kim Ấn bất giác quay đầu nhìn lại, miệng la thầm:

- "Người dong xe chính là Tô Kế Phi. Vậy người ngồi trong xe chính là y rồi..."

Thị tuyến của lão chợt ngó tới Tạ Kim Chương nằm dưới đất chỉ còn thoi thóp thở. Bất giác lão nhớ tới lời nói của Nhất Mộng, trong lòng không khỏi khích động.

Yên Định Viễn giương mắt lên ngó cỗ xe bỗng cất tiếng lạnh như băng:

- Hương Xuyên Thánh Nữ! Mụ tự tìm đường chết rồi!

Thanh âm rất dễ nghe từ trong xe vọng ra:

https://thuviensach.vn

- Thanh kiếm trong tay Yên bảo chúa là món lợi khí giết người. Khi nào tiện thiếp dám coi thường thanh bảo kiếm của các hạ...

Yên Định Viễn hỏi:

- Nhưng hiển nhiên mụ có ý đem mình thử kiếm. Phải chăng mụ tưởng lão phu không dám giết mụ?

Thanh âm trong trẻo đáp:

- Tiện thiếp không có ý như vậy.

Yên Định Viễn nói:

- Đêm hôm ấy trên khu khoáng dã mà lão phu không vung kiếm hạ sát mụ thật là thất sách. Bây giờ mụ lần tới đây lại chẳng có trận pháp hộ thân thì việc giết mụ còn dễ hơn nhiều.

Thanh âm trong trẻo cất lên đáp:

- Tiện thiếp không hiểu đã đắc tội với Bảo chúa hồi nào để Bảo chúa cố tình truy sát cho bằng được mới nghe?

Yên Định Viễn hắng dặng đáp:

- Trong lòng chúng ta đã hiểu nhau, mụ bất tất phải nói nhiều.

Ma Vân Thủ xua tay ngăn cản Yên Định Viễn rồi nói:

- Yên huynh không nên đưa giọng nói đầy mùi thuốc súng. Hoặc giả Thánh Nữ là bạn chứ không phải thù.

Tạ Kim Ấn đột nhiên lên tiếng:

- Đúng thế! Tỷ như Tạ mỗ làm Chức Nghiệp Kiếm Thủ thì khắp nơi chỉ có cừu địch, làm gì có bằng hữu...

Võ Khiếu Thu hướng về cỗ xe đồng hỏi:

- Phương giá của Thánh Nữ không hiểu ngẫu nhiên qua đây hay vì mục đích mà tới?

Tiếng nói lanh lảnh trong xe vang lên:

- Tiện thiếp tới để cho Yên bảo chúa coi một vật...

Yên Định Viễn chau mày nhìn Ma Vân Thủ muốn nói lại thôi. Lão nói:

- Thánh Nữ bất tất phải giở trò trước mặt lão phu...

Thanh âm trong trẻo ngắt lời:

- Tiện thiếp không dám.

Tô Kế Phi nhẹ nhàng vén một góc rèm xe.

https://thuviensach.vn

Bóng vàng lay động. Một người mặc áo hoàng bào, mặt phấn môi son, da trong như ngọc, coi chẳng khác Hằng Nga giáng thế.

Thánh Nữ tha thướt đi về phía Yên Định Viễn. Làn sa mỏng phất phơ theo nhịp bước.

Thị tuyến của Tạ Kim Ấn đảo nhìn con người đẹp như đóa phù dung. Lão cũng chấn động tâm thần.

Ma Vân Thủ ca ngợi:

- Thánh Nữ phong hoa tuyệt đại! Quả nhiên danh bất hư truyền.

Hương Xuyên Thánh Nữ hững hờ đáp:

- Tôn giá quá khen khiến tiện thiếp rất lấy làm xấu hổ.

Nàng vừa nói vừa chuyển động cặp thu ba, bất giác nhìn Tạ Kim Ấn một cái, khóe miệng vẫn tươi cười.

Tạ Kim Ấn thoáng nảy ra cảm giác kỳ dị khôn tả. Đồng thời nhận thấy cặp mắt của mỹ nhân đằng đằng sát khí, nhưng phải là người kiếm thủ linh mẫn như lão mới nhận ra được. Trong khoảnh khắc này, Tạ Kim Ấn tựa hồ đặt mình trong con thuyền ở Thúy Hồ, đứng trước một xác chết và một nữ nhân quyết tâm cầu chết. Tiếng đàn cùng tiếng hát thê lương lại văng vẳng bên tai.

Lão lẳng lặng nhưng than thầm trong bụng:

- “Chi Lan! Triệu Chi Lan! Quả nhiên ta đoán không lầm sự việc cách đây hơn hai chục năm. Nàng đã biến thành người khác, cả ta cũng cơ hồ không nhận ra được.”

Ma Vân Thủ vẫn chú ý đến nét mặt thay đổi của Tạ Kim Ấn, cất tiếng hỏi:

- Thánh Nữ có nhận ra vị đại kiếm khách này không?

Hương Xuyên Thánh Nữ không lộ vẻ gì, hờ hững hỏi lại:

- Y... y là ai vậy?

Ma Vân Thủ dằn từng tiếng:

- Tạ Kim Ấn!

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão phu tưởng Thánh Nữ ngó thấy mặt hắn là nhận ra ngay.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

https://thuviensach.vn

- Thế thì bản ý của Đại soái là...

Ma Vân Thủ ngắt lời:

- Ý lão phu chỉ muốn nói là giữa Thánh Nữ và Tạ huynh chẳng cần ai giới thiệu cũng nhận ra ngay.

Hương Xuyên Thánh Nữ nhẹ nhàng cắn môi đáp:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn là nhân vật mà tiện thiếp đã nghe danh từ lâu, bất quá chưa gặp cơ duyên kiến diện mà thôi.

Dứt lời nàng khôi phục lại nụ cười rồi không nhìn Tạ Kim Ấn lần nào nữa.

Tạ Kim Ấn đột nhiên xen vào:

- Tạ mỗ lấy việc giết người làm nghề nghiệp thì Thánh Nữ nhận biết sao được? Đại soái nói vậy há chẳng là lời vô căn cứ?

Mục quang của Ma Vân Thủ đảo nhìn Hương Xuyên Thánh Nữ không ngớt.

Nhãn sắc hắn dần dần biết thành âm trầm tỏ ra rất khó chịu. Hắn thủng thẳng hỏi:

- Thánh Nữ có biết lão phu ước hẹn Thánh Nữ tới đây đêm nay vì mục đích gì không?

Tạ Kim Ấn nghe hắn nói không khỏi động dung. Cả Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu cũng kinh ngạc biến sắc.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Hồi 73

Võ Khiếu Thu lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Đại soái bảo sao? Đại soái đã ước hẹn Thánh Nữ đến đây ư?

Ma Vân Thủ gật đầu đáp:

- Nếu không phải lão phu ước hẹn thì sao Thánh Nữ lại đến đúng lúc này?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Đại soái sai thủ hạ đưa tin để tiện thiếp tới đây có dụng ý gì?

Ma Vân Thủ đáp:

- Bất quá lão phu an bài để Thánh Nữ cùng Tạ huynh gặp nhau một chuyến. Không ngờ hai vị lại lạ nhau như vậy, khiến lão phu không khỏi thất vọng.

Tạ Kim Ấn động tâm nghĩ thầm:

- "Xem chừng Quỷ Phủ đại soái biết khá nhiều nội tình. Hắn bày ra cuộc này, cốt ý không phải chỉ có vậy, ta cần đề phòng quỷ kế của hắn mới được."

Hương Xuyên Thánh Nữ lẳng lặng hồi lâu, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Sao Thánh Nữ lại thở dài?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Nghĩ tới Đại soái có lòng tốt như vậy, tiện thiếp không muốn để Đại soái phải thất vọng, từ đó là một vụ đáng tiếc phi thường.

Ma Vân Thủ sửng sốt chưa kịp đáp lại thì Tạ Kim Ấn đứng bên đã tiến lên nhìn Hương Xuyên Thánh Nữ xá dài nói:

https://thuviensach.vn

- Hương Xuyên Thánh Nữ...

Hương Xuyên Thánh Nữ nhìn lão lạnh lùng hỏi:

- Tạ đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Tạ Kim Ấn ngần ngừ một chút dường như để nghĩ coi có nên nói ra hay không.

Hương Xuyên Thánh Nữ tựa hồ nóng ruột giục:

- Tại sao Tạ đại hiệp toan nói lại thôi? Đại hiệp có điều chi xin nói lẹ đi!

Tạ Kim Ấn thấy thái độ lạnh lùng của Thánh Nữ cũng không để ý. Lão lạnh lùng thủng thẳng hỏi:

- Nghe nói Thánh Nữ tinh thông y đạo, chẳng hiểu có đúng không?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Hãy khoan! Ai nói cho đại hiệp biết?

Nàng đưa mắt nhìn Nhất Mộng hỏi:

- Phải chăng là hòa thượng?

Nhất Mộng đáp:

- Đúng rồi!

Hương Xuyên Thánh Nữ thở dài nói:

- Như vậy là đại sư can thiệp vào việc người nhiều quá. Nếu kẻ xuất gia nào cũng vậy thì...

Nhất Mộng mỉm cười ngắt lời:

- Nếu người xuất gia nào cũng giống bần tăng thì thiên hạ loạn to mất phải không?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đại sư tự biết như vậy là hay, vậy từ nay nên thu bớt lại một ít.

Tạ Kim Ấn hắng dặng lên tiếng:

- Thánh Nữ...

Hương Xuyên Thánh Nữ chau mày lạnh lùng ngắt lời:

- Phải rồi suýt nữa tiện thiếp quên rằng đại hiệp có điều muốn nói.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tạ mỗ có một thỉnh cầu mong rằng Thánh Nữ phế bỏ những điều ân oán ngày trước mà dung nạp lời thỉnh cầu này...

Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Thế thì kỳ thiệt! Giữa tiện thiếp và đại hiệp vốn không quen biết thì có ân oán gì? Tiện thiếp xin đại hiệp giải thích rõ cho.

Tạ Kim Ấn đăm đăm nhìn Thánh Nữ nghĩ thầm:

- "Thủy chung nàng vẫn giả vờ hồ đồ không hiểu vì cớ gì? Hay là Thánh Nữ là người khác mà mình trông lầm?

Nhưng không có lý được mới phải."

Lão đáp:

- Người nằm đây là nhị đệ của Tạ mỗ, y trúng phải ám toán của Quỷ Phủ đại soái, nguy trong sớm tối. Thánh Nữ giúp cho được chăng?

Hương Xuyên Thánh Nữ không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Sao lại không được? Tạ đại hiệp tưởng tiện thiếp thấy người sắp chết cũng không giải cứu hay sao?

Tạ Kim Ấn không ngờ nàng ưng thuận một cách mau lẹ, bất giác lão ngẩn người ra.

Hương Xuyên Thánh Nữ khẽ đánh tay một cái.

Tô Kế Phi ngồi chỗ ngự mã lập tức nhảy xuống hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Hãy khiêng người nằm dưới đất kia vào trong xe để lát nữa ta cứu trị cho y.

Tô Kế Phi dạ một tiếng, cúi xuống ôm Tạ Kim Chương vẫn mê man bất tỉnh đặt vào trong xe. Bọn Ma Vân Thủ đứng bên coi bằng cặp mắt lạnh lùng chứ không cản trở chi hết.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Vừa rồi tiện thiếp ngồi trên xe ngựa thấy trong đống mồ mả phía trước có một tăng một tục nằm sóng sượt, hiển nhiên có triệu chứng trúng độc. Tiện thiếp cũng sai khiêng lên xe. Nếu không còn chuyện gì thì giải cứu cho họ không thành vấn đề.

Tạ Kim Ấn nói:

- Đó là Triều Thiên Tôn Giả và Hồng Giang. Họ trúng độc ở trong thác Cao Vương. Tại hạ ôm bọn họ đến đây toan để nhị đệ cứu trị, không ngờ chính nhị đệ cũng gặp tai họa bất trắc.

https://thuviensach.vn

Ma Vân thủ cười lạt nói:

- Thánh Nữ lo cho mình còn chưa xong hơi đâu còn lo cho người. E rằng ai lên xe của Thánh Nữ thì dễ nhưng xuống thì khó.

Hương Xuyên Thánh Nữ không lý gì đến Ma Vân Thủ, nhìn Tạ Kim Ấn nói:

- Trước khi tiện thiếp nhận lời yêu cầu của đại hiệp, còn một vấn đề xin đại hiệp trả lời...

Tạ Kim Ấn nói:

- Xin Thánh Nữ cứ hỏi đi.

Hương Xuyên Thánh Nữ dằn từng tiếng:

- Giả tỷ... lệnh đệ không có người cứu trị phải uổng mạng thì trong lòng đại hiệp cảm thấy thế nào? Đại hiệp sẽ khóc ròng hay không động tâm chút nào?

Nhất Mộng dường như cảm thấy câu hỏi của Thánh Nữ hứng thú khác thường. Nhà sư nheo mắt nhìn Tạ Kim Ấn xem lão trả lời ra sao.

Tạ Kim Ấn dĩ nhiên đã hiểu động cơ về câu hỏi của Thánh Nữ. Lão thu thập màn kịch ở Thúy Hồ ngày trước. Đêm hôm ấy trong con thuyền trúc, một cô gái mặt xám xanh trỏ vào lão quát mắng:

- Ngươi là con người khắc bạc, mừng giận vui buồn không lộ ra ngoài mặt.

Ngươi chẳng hiểu gì là nhân tính, là tình cảm?

Khi ấy lão thừa nhận chẳng quan tâm đến việc gì trong thiên hạ, nhưng gặp thân nhân vào lúc hấp hối, lão có thản nhiên được đâu. Đây thật là một vấn đề khó trả lời cho lão. Lão ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Tại hạ cũng không biết. Có khi tại hạ đau khổ một lúc hay thương tâm một vài ngày rồi quên dần. Cũng có thể tại hạ chẳng quan tâm đến. Chỉ khi nào sự việc phát sinh rồi mới biết được.

Nhất Mộng thất vọng về câu đáp nước đôi của lão.

Vẻ mặt Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn như trước, nàng hơi cúi đầu xuống một chút, không ai đoán ra được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Ma Vân Thủ trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Vấn đề tới đâu rồi? Vừa rồi Thánh Nữ đã nhắc tới muốn cho Yên bảo chúa coi một vật gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ ngắt lời:

- Ủa! Suýt nữa tiện thiếp quên mất.

Nàng nói rồi từ từ xòe năm ngón tay trắng như ngọc ra, thấy ngón tay giữa đeo một cái nhẫn màu lục, trên mặt chạm trổ những nét kỳ quái.

Mọi người vừa ngó thấy bất giác hít một hơi chân khí, mặt lộ vẻ kinh nghi.

Yên Định Viễn cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Thánh Nữ lấy cái nhẫn này ra là có mục đích gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp tưởng Yên bảo chúa đã rõ rồi.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị hãy nhìn những nét chạm trên nhẫn. Mới coi thì nó hồ đồ nhưng nhìn kỹ sẽ thấy vết tích có thể theo dõi được...

Yên Định Viễn hắng dặng gạt đi:

- Vụ này không nên bàn tới nữa...

Hương Xuyên Thánh Nữ ngắt lời:

- Những nét chạm trên nhẫn là khắc năm thanh kiếm. Hai bên đều có bốn cánh tay đang xoay quanh ba cái đầu người. Hình dạng năm thanh kiếm đó thì ba thanh giống như của ba vị tráng sĩ từ quan ngoại tiến vào. Trên tay cầm ba thanh đoạn kiếm một kiểu...

Nhất Mộng không nhịn được la thất thanh:

- Nữ đàn việt nói đó là ba thanh Kim Nhật, Hàn Nguyệt, Phiền Tinh ư?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đúng rồi!

Địch Nhất Phi, Noãn Thỏ và Hồng Thỏ lộ vẻ băn khoăn ngó lại ba thanh đoạn kiếm trong tay. Ba thanh đoạn kiếm này nguyên là của Yên Định Viễn giao cho họ để gặp lúc sẽ dùng tới đối phó với Tạ Kim Ấn. Tuy có thể sinh được một chút tác dụng, nhưng không có thể làm bớt chí phấn đấu phải tan vỡ. Hiện giờ ba thanh kiếm gẫy ở trong tay họ đã không thể dùng để đả

https://thuviensach.vn

thương địch, lại không được tùy ý liệng đi, mà phải giữ gìn mới thật khó chịu.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói tiếp:

- Ngoài ra còn hai thanh thì một thanh buộc dây thao vàng chắc là thanh kiếm Tạ đại hiệp vẫn đeo luôn bên mình.

Mọi người nghe nói đảo mắt nhìn qua thấy thanh kiếm của Tạ Kim Ấn cài trên lưng quả nhiên buộc dây thao vàng. Ngọn gió đêm thổi hiu hiu làm cho giây thao bay phất phơ.

Yên Định Viễn hỏi:

- Còn một thanh nữa ở đâu?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Yên bảo chúa đã biết còn hỏi làm chi. Còn thanh nữa chính Yên bảo chúa đã dùng làm binh khí.

Yên Định Viễn đột nhiên biến sắc la lên:

- Nói càn! Hoàn toàn nói nhăng nói càn!

Nhất Mộng hỏi:

- Theo lời Thánh Nữ thì năm thanh kiếm tượng trưng cho năm người hay sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đúng thế! Năm người này võ lâm nghe thấy phải biến sắc, lấy việc giết người làm nghề nghiệp và trong đó chủ nhân thanh kiếm giây thao vàng Tạ Kim Ấn e rằng là người thứ nhất trong đám này.

Tạ Kim Ấn nghe Hương Xuyên Thánh Nữ nói vậy thì cười một tiếng chứ không biện bác.

Nhất Mộng nói:

- Theo nhận xét của Thánh Nữ thì có năm người là Chức Nghiệp Kiếm Thủ, mà bần tăng tưởng chỉ có một mình Tạ thí chủ.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Trong năm người này, chỉ có Tạ Kim Ấn là mang chiêu bài Chức Nghiệp Kiếm Thủ, công nhiên giết người chẳng úy kỵ gì. Còn bốn người nữa hành động bí ẩn nên người giang hồ mới nhận lầm.

Nhất Mộng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Còn ba cái đầu người là thế nào?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Ba cái đầu người chính là những nhân vật đáng sợ nhất trong võ lâm hiện nay. Theo chỗ tiện thiếp biết thì ba người này không ra mặt nhưng ngấm ngầm thành bí mật tập đoàn, cũng lấy việc giết người làm nghề nghiệp...

Ma Vân Thủ lạnh lùng ngắt lời:

- Thánh Nữ không nên phỏng đoán vu vơ mà phải căn cứ vào đâu mới được.

Nhất Mộng hỏi:

- Lời nói của nữ đàn việt có bằng cứ gì không?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- May quá có Tạ đại hiệp ở đây. Hòa thượng cứ hỏi y coi.

Nhất Mộng liếc mắt nhìn Tạ Kim Ấn, thấy mắt lão thâm trầm dường như tâm sự chồng chất, liền thủ tiêu ý niệm chất vấn lão.

Ma Vân Thủ trầm giọng hỏi:

- Cái nhẫn này luôn là của một người, họ không dời xa bao giờ, sao lại vào tay Thánh Nữ?

Hương Xuyên Thánh Nữ cười rất tươi đáp:

- Câu chuyện rất giản dị. Chủ nhân cái nhẫn hiện giờ bị tiện thiếp bắt cầm tù nên cái nhẫn lọt vào tay tiện thiếp.

Ma Vân Thủ ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

- Sự thực không phải gia dĩ. Thánh Nữ có biết chủ nhân cái nhẫn là ai không?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi lại:

- Phải chăng là Nữ Oa, nhị chủ nhân ở tòa Lục Ốc tại Thủy Bạc?

Ma Vân Thủ cười rộ không ngớt, đáp:

- Thánh Nữ đã biết mụ là ai mà dám nói bắt mụ cầm tù ư? Thánh Nữ nên nói cho hợp tình hợp ý, đừng đi xa sự thực quá nhiều.

Tô Kế Phi từ nãy tới giờ chưa mở miệng, đột nhiên hỏi xen vào:

- Theo nhật xét của Đại soái thì Thánh Nữ không đủ năng lực để bắt Nữ Oa chăng?

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ đáp:

- Không phải lão phu nhận xét vấn đề như vậy, mà là câu nói đó có vẻ hoang đường.

Tô Kế Phi nói:

- Thánh Nữ của bọn tại hạ bụng chứa thao lược, có thể cầm quân trăm vạn thì việc bắt sống một người dễ như trở bàn tay.

Ma Vân Thủ đáp:

- Lão phu vẫn không tin được.

Hương Xuyên Thánh Nữ cười khanh khách trỏ về cỗ xe bồng phía sau hỏi:

- Đại soái đã nhìn thấy chưa? Cỗ xe ngựa của ai kia?

Ma Vân Thủ không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Dĩ nhiên Thánh Nữ ngồi cỗ xe ngựa của mình.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Lầm rồi! Cỗ xe ngựa này của Nữ Oa, hiện giờ đã bị tiện thiếp tiếp thu.

Ma Vân Thủ lộ vẻ hồ nghi. Hiển nhiên tín tâm của hắn đã bị giao động.

Yên Định Viễn nói:

- Đại soái bất tất phải nghe y bịa chuyện. Y cố ý chế một cỗ xe giống hệt xe Nữ Oa để tai mắt người khác không nhận ra được.

Hương Xuyên Thánh Nữ vỗ tay một cái hô:

- Lê Hinh!

Trong thùng xe có tiếng trong trẻo hỏi vọng ra:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Ngươi canh giữ Nữ Oa cho cẩn thận, đặt lòng bàn tay trên tâm mạch y. Hễ nghe ta phát lệnh là lập tức phải hạ sát mụ, không được chần chờ.

Lê Huynh đáp:

- Dạ!

Yên Định Viễn dù giỏi kềm chế mối xúc động mà lúc này cũng lộ vẻ kinh ngạc. Hắn đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người đều động dung. Ma Vân thủ hỏi:

- Thánh Nữ bảo hiện giờ... Nữ Oa bị cầm tù trong xe này ư?

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ gật đầu đáp:

- Vì thế mà hay hơn hết là Đại soái đừng có khinh cử vọng động.

Ma Vân Thủ trầm ngâm nói:

- Thánh Nữ hãy mở rèm xe lên. Lão phu chưa chính mắt mình trông thấy thì không thể tin được.

Hương Xuyên Thánh Nữ cười đáp:

- Chẳng khi nào tiện thiếp lại ngốc đến thế. Rèm xe mà vén lên thì e rằng Đại soái lập tức hành động giải cứu Nữ Oa.

Ma Vân Thủ không nói gì nữa đủng đỉnh tiến lại hai bước. Chân lão đi rất chậm mà chỉ cất bước hai cái đã khiến cho người ta bị áp lực trầm trọng cơ hồ nghẹt thở. Một tiếng "ú" vang lên phối hợp với tiếng bước chân. Ma Vân Thủ vung cây búa trong tay. Lập tức một luồng cương khí xô ra.

Ngọn gió đêm thổi qua khiến cho tà áo lão bay lên phất phới và toàn thân hắn tựa hồ một lưỡi đao sắc bén, chỗ nào cũng sát khí đằng đằng. Ma Vân Thủ trầm giọng nói:

- Thánh Nữ chỉ cử động một cái là lão phu lập tức giết chết.

Hương Xuyên Thánh Nữ chẳng sợ hãi gì, đáp:

- Đại soái chỉ cử động một chút là Lê Hinh lập tức giết chết Nữ Oa.

Ma Vân Thủ trợn mắt lên. Giữa lúc ấy một bóng người nhảy vọt lên.

Mọi người không cần ngó cũng biết là bóng Tạ Kim Ấn, vì người ở chỗ bị áp lực kiên cường mà nhảy vọt lên như mũi tên ngoài lão không mấy người làm được.

Ma Vân Thủ tức giận quát:

- Họ Tạ kia! Lão muốn chết lẹ chăng?

Cây búa lớn trỏ lên không nhằm vào Tạ Kim Ấn.

Bọn cao thủ ngó thấy phủ thức của Ma Vân Thủ theo sát người Tạ Kim Ấn.

Cây búa biến thành một tấm lưới dày đặc khiến ai cũng phải kinh hãi. Bất luận Tạ Kim Ấn hạ xuống phương vị nào cũng không thể tránh khỏi lưỡi búa!

Tạ Kim Ấn nhả khí ra, hạ mình thẳng xuống.

Ma Vân Thủ hú lên một tiếng. Cây búa biến thành một làn sáng bạc.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn người đang lơ lửng trên không đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm tuột tay bay ra rớt xuống đất. Thanh kiếm trong chớp mắt biến vào trong làn lưới búa, nhưng lưới búa đột nhiên bị phá vỡ một góc không thể thu thập được. Tạ Kim Ấn liền theo chỗ khuyết hạ mình xuống một cách bình yên.

Nhất Mộng không nhịn được, reo lên:

- Chiêu "Tiên Nhân Chỉ Lộ" hay tuyệt! Tạ thí chủ dùng kiếm đã đến trình đột thần sầu quỷ khốc.

Ma Vân Thủ từ từ hạ búa xuống đứng ngay người ra không lộ vẻ gì.

Thanh kiếm của Tạ Kim Ấn vừa liệng ra. Mũi kiếm cắm xuống đất. Thân kiếm hãy còn rung động không ngớt. Tạ Kim Ấn xoay tay rút trường kiếm lên nói:

- Phủ pháp của Đại soái ghê gớm quá! Không trách uy danh của Đại soái liệt vào hàng dị nhân tiền bối.

Ma Vân Thủ cũng nhìn Tạ Kim Ấn một lúc rồi đáp:

- Tạ Kim Ấn! Bản lãnh của các hạ chẳng kém gì lão phu.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Đại soái ước hẹn tiệp thiếp tới đây, bản ý muốn quăng một mẻ lưới bắt hết, không ngờ tiện thiếp đã phá hoại kế hoạch của Đại soái. Đó là Đại soái không tiên liệu được.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Thánh Nữ bắt Nữ Oa làm con tin định trả giá sao đây?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Không dám! Tiện thiếp vì tình thế bắt buộc, chẳng thể không đưa ra kế hoạch này.

Ma Vân Thủ trầm ngâm nói:

- Thánh Nữ tự xưng đã cầm tù Nữ Oa, tuy không có cách nào chứng thực nhưng chẳng thà là lão phu tin là có chứ không muốn mạo hiểm. Thánh Nữ muốn điều kiện gì thì nói đi!

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp không dám cầu gì hơn mà chỉ mong Đại soái đừng làm khó dễ.

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ nói:

- Hay lắm! Vậy Thánh Nữ ngồi lên xe đi đi!

Hắn trỏ vào Tạ Kim Ấn và Nhất Mộng nói tiếp:

- Còn hai người này phải để lại cho lão phu.

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

- Không được. Cả hai người đó cùng tiện thiếp phải đi với nhau.

Tạ Kim Ấn trong lòng cảm thấy mùi vị khôn tả. Tính cách của lão không muốn nhận ơn của người đàn bà để qua khỏi kiếp nạn.

Lão thủng thẳng nói:

- Tạ mỗ nguyện ý ở lại đây...

Ma Vân Thủ ngắt lời:

- Các vị bất tất phải đi. Lão phu phải đi...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lát nữa lão phu quay trở lại, nếu không thấy Nữ Oa thì bất luận Thánh Nữ đi đến xứ nào lão phu cũng tìm tới nơi...

Dứt lời hắn cùng Yên, Võ hai người và ba hán tử ở Mạc Bắc kế tiếp vọt đi.

Bọn này đi xa rồi, Chiêu Hồn nhị ma mới lảm nhảm niệm chú dẫn đường bọn tử thi ra đi.

Tạ Kim Ấn quát lớn:

- Bớ bằng hữu ở Quỷ Phủ môn! Khoan rồi hãy đi!

Chiêu Hồn nhị ma lờ đi như không nghe tiếng, miệng niệm thần chú lý la lý lô. Lão Ngốc vẫy tay một cái. Đột nhiên một cái tử thi cong lưng nhảy về phía Tạ Kim Ấn.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Hồi 74

Trong vòng mấy trượng vuông, âm phong ảm đạm, ai cũng cảm thấy lạnh gáy. Nhất Mộng quát:

- Thí chủ hãy coi chừng!

Chỉ trong chớp mắt, xác chết kia đã xông tới gần, miệng phát ra những tiếng quái gở, rùng rợn. Cây búa trong tay vung múa bật lên những tiếng lách cách. Thân hình ngay đơ cứng cỏi.

Tạ Kim Ấn giơ tay lên một cái là thanh kiếm lại bổ xuống. Những thây ma bị chặt ngang lưng đứt làm hai đoạn mà không té xuống. Mọi người thấy hiện tượng cổ quái này ngơ ngác nhìn nhau.

Sau một lúc, Chiêu Hồn nhị ma thống lĩnh đám tử thi chạy đi mất tích.

Hương Xuyên Thánh Nữ chau mày khẽ nói:

- Tại sao Quỷ Phủ đại soái lại khiến đám thây ma ở hậu điện còn ở lại một lúc để cản trở? Trong vụ này e có điều ngoắt ngoéo...

Nàng trầm tư một lúc rồi nhìn Tô Kế Phi bảo:

- Lão Tô! Lại đây!

Tô Kế Phi cất bước đến bên Thánh Nữ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tô lão hãy ra ngoài nghĩa địa coi bọn Quỷ Phủ đại soái đã đi xa chưa?

Tô Kế Phi hỏi lại:

- Thánh Nữ sợ địch nhân còn lẩn quẩn ở đây ư?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Không những thế, ta còn e Quỷ Phủ đại soái có âm mưu khác nữa.

Tô Kế Phi ngơ ngác hỏi:

https://thuviensach.vn

- Âm mưu gì? Cái đó...

Hương Xuyên Thánh Nữ gạt đi:

- Nếu đối phương quả đã đi xa, lập tức lão qua mé tây bên trái gò ngổn ngang mồ mả. Trong đó có hai ngôi mộ song song dựng lên. Một ngôi là mả Kiều Như San, còn ngôi nữa là mả Tạ Kim Ấn.

Tô Kế Phi đảo mắt nhìn Tạ Kim Ấn, ra chiều không hiểu hỏi:

- Sao lại có mả Tạ Kim Ấn. Hiện lão còn sống ở đây mà?

Tạ Kim Ấn mặt lộ vẻ cổ quái lắng lẳng không nói gì.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Hai ngôi mộ đó dĩ nhiên là mộ giả, chẳng lẽ tiện thiếp chưa nhắc cho lão biết ư?

Tô Kế Phi nói:

- Chưa! Nếu Thánh Nữ đã đề cập tới thì nhất định tại hạ nhớ ngay.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Lão lại chỗ hai cây dương liễu bên phần mộ coi xem hễ thấy tình trạng gì khác lạ mau mau trở về báo cho tiện thiếp.

Thanh âm rất cấp bách, đồng thời mặt cũng lộ vẻ nóng nảy.

Tô Kế Phi đầy dạ hoài nghi nhưng không tiện hỏi nữa. Lão biết Thánh Nữ tài trí hơn người. Nàng đã nóng nảy thất có việc nghiêm trọng liền trở gót đi về phía tây.

Nhất Mộng nhìn bóng sau lưng Tô Kế Phi mất hút mới hỏi:

- Nơi đây sắp xảy ra chuyện gì, Thánh Nữ tiết lộ được chăng?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp cũng không khẳng định được, chờ lão Tô trở về sẽ bàn.

Nhất Mộng băn khoăn trong dạ nhưng không dám hỏi nữa quay lại hỏi Tạ Kim Ấn, thấy lão vẫn kín tiếng. Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương vẫn chưa thấy Tô Kế Phi trở về. Nhất Mộng không nhịn được lên tiếng nhắc:

- Sao Tô thí chủ mãi không trở lại?

Hương Xuyên Thánh Nữ chau mày đáp:

- Tiện thiếp biết là có người xuất gia như đại sư vẫn không kiên nhẫn được.

https://thuviensach.vn

Chúng ta hãy chờ lúc nữa xem sao.

Nhất Mộng đỏ mặt lên. Tạ Kim Ấn bây giờ mới lên tiếng:

- Chỗ chúng ta đứng đây cách phần mộ chỉ có mấy chục trượng. Thời gian đã lâu như vậy thì Tạ mỗ có thể đi về đến năm lần rồi.

Hương Xuyên Thánh Nữ lẩm bẩm:

- Xem chừng Tô lão đi chuyến này dữ nhiều lành ít... vừa rồi tiện thiếp không nên để lão đi, mà chính mình tới đó mới phải.

Nhất Mộng ngạc nhiên hỏi:

- Theo ý Thánh Nữ thì Tô thí chủ gặp chuyện bất trắc rồi chăng?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Có thể như vậy.

Nàng gục gặc cái đầu, miệng lảm nhảm:

- Ma Vân thủ hỡi Ma Vân Thủ! Tâm kế của lão thật là thâm hiểm không ai bì kịp. Đáng tiếc là lão coi ta như đối thủ thì không khỏi bất trí...

Nhất Mộng dường như tỉnh ngộ hỏi:

- Theo khẩu khí của Thánh Nữ dường như Ma Vân Thủ còn có âm mưu mà chưa trổ ra phải không?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi lại:

- Đại sư có lưu tâm đến câu nói của Ma Vân Thủ lúc ra đi không?

Nhất Mộng đáp:

- Lúc lão ra đi đã nói câu: “Các vị bất tất phải đi, để lão phu đi cho.”

Hương Xuyên Thánh Nữ gật đầu:

- Đúng rồi! Ma Vân Thủ nói vậy hiển nhiên có ý bảo chúng ta lưu lại, nhưng tiện thiếp tự tin mình có con tin trong tay chắc hẳn không dám làm gì mà bây giờ cục diện bị lật ngược phân nửa rồi...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hắn chỉ sợ tiện thiếp làm tổn thương đến con tin là Nữ Oa cho Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu ngó thấy.

Nhất Mộng lại càng nghi hoặc không hiểu, muốn hỏi cho rõ hơn, lại nghe Hương Xuyên Thánh Nữ nói tiếp:

- Thời cơ rất cấp bách. Chúng ta không thể chờ được nữa, đành phải một phen mạo hiểm.

https://thuviensach.vn

Nàng vội vã lên xe buông rèm xuống hỏi:

- Đại sư có thể cầm dây cương cho tiện thiếp được chăng?

Nhất Mộng hỏi:

- Đi đâu?

Hương Xuyên Thánh Nữ ở trong xe đáp:

- Chúng ta đến quan sát hai ngôi mộ giả đó. Nếu tiện thiếp đoán không lầm thì Ma Vân Thủ sắp phát động kỳ mưu rồi.

Nhất Mộng lên ngồi xa đài cầm dây cương.

Tạ Kim Ấn ngồi bên lão, đỡ lấy dây cương nói:

- Để lão phu đánh xe cho.

Hương Xuyên Thánh Nữ lại lên tiếng:

- Không dám làm phiền đến Tạ đại hiệp. Xin đại sư giúp cho.

Nhất Mộng làm gì chẳng hiểu Thánh Nữ muốn chỉ định mình cầm cương.

Lão không sao được, nhăn nó cười đáp:

- Kẻ xuất gia tạm làm xa phu cũng không có chi kỳ lạ.

Lão giật cương một cái. Cỗ xe bỗng chạy đi như bay.

Nhắc lại Tô Kế Phi chạy lẹ đến phần trường, đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng người nào. Hắn chau mày rẽ qua mé tây vào đống mồ mả ngổn ngang.

Dọc đường cỏ dại dài đến đầu gối, đom đóm bay tứ tung trên phần mộ lẫn với lửa lân. Cảnh tượng rất thê lương rùng rợn. Tô Kế Phi không tự chủ được, người run lên. Hắn kéo cổ áo và tay áo tựa hồ để che gió lạnh.

Hắn đi lên trái gò nhỏ hoang vắng, lờ mờ nhìn thấy hai ngôi mả xanh, liền rảo bước lại coi thì hiển nhiên tấm thạch ở mé hữu khắc bằng chữ Triện:

“Tạ Kim Ấn bị Kiều Như San giết chết, yên nghỉ tại đây.”

Tô Kế Phi lẩm bẩm:

- Người còn sống nhăn răng đã làm bia mộ thế này không hiểu có dụng ý gì?

Hắn đi quanh ngôi mộ xanh, lại trái gò nhỏ cách đó mấy bước. Mé tả đám cỏ rậm lại có một tấm bia đề:

https://thuviensach.vn

“Kiều Như San bị Tạ Kim Ấn giết chết, yên nghỉ ở đây.”

Tô Kế Phi nhăn tít cặp lông mày, tự nói một mình:

- Lại một ngôi mộ giả nữa.

Bây giờ hắn mới nhớ ra Thánh Nữ dặn hắn không phải chú ý những tấm bia mộ này mà là để coi tình hình hai khóm dương liễu ở gần đây. Hắn ngửng đầu lên, không khỏi ngơ ngác.

Hai cây dương liễu trụi cành lá, chỉ trơ gốc cây. Hắn nhìn hồi lâu không tìm ra được điều chi, rồi dần dần cảm thấy tinh thần hoảng hốt. Nhưng hắn tỉnh táo lại ngay, nghĩ thầm:

- “Thánh Nữ đã dặn ta coi xem có thấy tình trạng gì khác lạ thì lập tức trở về báo cáo. Hoặc giả Thánh Nữ đã tiên liệu, phát sinh ra tà môn này...”

Tô Kế Phi còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên phía sau có thanh âm cất lên:

- Tô lão tiên sinh...

Tô Kế Phi giật mình kinh hãi quay phắt lại nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một bóng người cúi lom khom trên ngôi mộ xanh, đang hình hắn toét miệng ra cười.

Tô Kế Phi vừa rồi đi qua chẳng thấy chi mà bây giờ có người đột nhiên xuất hiện, hắn không biết phải giải thích bằng cách nào. Trong bóng tối hắn không nhìn rõ mặt, lại càng cảm thấy đối phương thần bí khôn lường.

Đang lúc kinh nghi, bóng người thấp thoáng hạ xuống trước mặt lão, vừa cười vừa nói:

- Tô lão tiên sinh! Tại hạ đây mà!

Người này chính là Triệu Tử Nguyên. Tô Kế Phi thở phào một cái nói:

- Triệu tiểu ca đấy ư? Lão phu lại tưởng là địch nhân mai phục ở đây.

Triệu Tử Nguyên nghi ngờ hỏi:

- Địch nhân ư? Lão tiên sinh nói vậy là nghĩa làm sao?

Tô Kế Phi đáp:

- Vừa rồi Hương Xuyên Thánh Nữ bảo ta đến đây quan sát hai cây dương liễu xem có điều chi khác lạ không, thì quả nhiên hai cây dương liễu này chỉ còn trơ thân cây. Tiểu huynh đệ lại bí mật xuất hiện lúc này, ta mới tưởng là địch nhân.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên bất giác quay lại ngó hai cây dương liễu cách đó chừng hai trượng. Chàng cũng chẳng hiểu gì, bỗng nghe Tô Kế Phi hỏi:

- Tiểu huynh đệ đến đây bao lâu rồi?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ vừa mới đến. Thực tình tại hạ theo dõi cỗ xe bồng.

Tô Kế Phi ngắt lời:

- Xe bồng ư?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ theo dõi cỗ xe bồng đi qua đây chừng mấy dặm. Cỗ xe sau khi ra khỏi đường phố Quỷ trấn rồi đột nhiên mất hút. Tại hạ lại thấy mấy bóng người chạy như bay về phía này liền theo hút rồi ẩn vào sau phần mộ, rồi một lúc nữa lão tiên sinh lật đật chạy tới. Tại hạ ở trong bóng tối mà trông rất rõ.

Chàng toan nói nữa thì đột nhiên trước mắt bóng người thấp thoáng. Tà áo bay lất phất trong bóng đêm mờ mịt chỉ thấp thoáng nhìn thấy bóng người màu hồng từ khu phụ cận nghĩa trang chạy như bay về hướng Bắc. Triệu Tử Nguyên không kịp nghĩ gì nữa vội hô:

- Tô lão tiên sinh! Xin chạy về chỗ cũ cho lẹ.

Chàng điểm hai chân xuống vọt đi đuổi theo rồi mất hút trong đêm trường.

Tô Kế Phi thấy tình trạng này rất đỗi kinh ngạc. Lão toan trở gót quay về đường cũ thì đột nhiên phía sau một luồng chưởng kình xô tới. Diễn biến xảy ra đột ngột, Tô Kế Phi không ngờ còn có người ẩn nấp quanh đó đánh lén. Trong lúc hấp tấp hắn lạng người qua mé tả né tránh phát chưởng. Hắn vừa đứng vững thì một luồng chưởng lực âm hàn lại xô tới. Hắn hấp tấp xoay tay phóng chưởng nghinh tiếp.

Lạ thay! Phát chưởng của Tô Kế Phi uy thế cực kỳ mãnh liệt mà chưa xô tới trước mặt đối phương đã bị chưởng lực âm hàn đẩy trở lại. Tô Kế Phi vội co mình lùi lại thu tránh một chưởng lực, nhưng dư oai xô tới khiến hắn không tự chủ được loạng choạng người đi, cơ hồ té xuống. Tô Kế Phi nhìn đối phương hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các hạ là ai? Sao lại dùng thủ đoạn đê hèn tập kích Tô mỗ với dụng ý gì?

Hai người đánh lén lão đứng sững trong bóng đêm lờ mờ hồi lâu không nói nửa lời. Tô Kế Phi lại hỏi:

- Phải chăng hai vị vì Tô mỗ mà đến đây?

Sau một lúc trầm tịnh, một người lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ tự xưng là Tô mỗ. Vậy phải chăng là Tô Kế Phi dong xe cho Hương Xuyên Thánh Nữ?

Tô Kế Phi đáp:

- Chính thị.

Người kia lại cười lạt nói:

- Ha ha! Đúng là Tô Kế Phi thì hay quá rồi. Hạ thủ đi thôi!

Dứt lời hai người đồng thời phóng chưởng đánh tới.

Tô Kế Phi thấy đối phương chưa phân biệt đen trắng đã động thủ thì biết họ cố ý hạ mình. Hắn không dám chần chờ, vội phóng ra môn tuyệt học bình sinh là "Phi Vân thập bát chưởng" nhanh như điện chớp.

Hai người kia lai lịch không rõ, chưởng pháp rất kỳ bí. Chưởng phong xô ra luồng kình lực bất đồng. Người mé tả cao mà gầy, nhiệt khí ghê hồn khiến cho Tô Kế Phi tưởng chừng như bị hãm vào trong vòng lửa đỏ. Còn người mé hữu chưởng phong lại cực kỳ lạnh lẽo, buốt tựa như băng sương. Tô Kế Phi bôn tẩu giang hồ đã nhiều, lịch duyệt mà chưa từng thấy võ công này. Chính tâm của hắn không khỏi giao động, chưởng thức đâm ra rối loạn.

Đột nhiên nghe tiếng quát:

- Tiếp chưởng đây!

Hai luồng chưởng lực kế tiếp xô tới. Tô Kế Phi thấy tình trạng này đột nhiên nhảy vọt lên miễn cưỡng né tránh nguy cơ. Tô Kế Phi người đang lơ lửng trên không sắp hạ xuống thì đối phương lại quát:

- Lại tiếp một chưởng nữa thử coi!

Hai luồng chưởng lực cùng mãnh liệt và thần tốc. Tô Kế Phi đề tụ chân khí từ trên không đánh xuống một chưởng.

https://thuviensach.vn

“Sầm” một tiếng rùng rợn! Người Tô Kế Phi bị chấn động, văng đi rớt xuống bên một cây liễu. Miệng phun máu tươi như tên bắn. Người suýt nữa té xuống. Hai người kia nhảy xổ lại vừa phóng chưởng vừa quát:

- Nằm xuống!

Quả nhiên Tô Kế Phi ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Người cao và gầy nói:

- Cha này võ công không phải tầm thường. Nếu chúng ta không liên thủ thì e rằng trong vòng một trăm chiêu khó lòng hạ được hắn.

Người kia đáp:

- Nghe nói võ lâm ở Trung Nguyên rất nhiều cao thủ. Quả nhiên đúng thật.

Người cao gầy nói:

- Đừng nói nhiều nữa. Phải hoàn thành công tác cho lẹ.

Dứt lời người cao gầy vung tay điểm huyệt Tô Kế Phi rồi nhấc người hắn đi về phía dương liễu. Sau một lúc người Tô Kế Phi đã bị trói trên ngọn cây rồi. Hai người ngó xung quanh ngôi mộ giả không thấy gì khác lạ liền lật đật bỏ đi chạy nhanh như tên bắn.

Hai người vừa chạy đi, một cỗ xe bồng nhằm ngôi mộ giả chạy tới. Cỗ xe dừng lại. Hòa thượng đánh xe phát giác ra người Tô Kế Phi cột trên cây liễu, bất giác bật tiếng la hoảng:

- Thánh Nữ! Hãy ngó lên cây dương liễu.

Hương Xuyên Thánh Nữ nghe nói bước ra khỏi xe, nhìn ngay thấy Tô Kế Phi ở trên cây, nàng lẩm bẩm:

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của mình. Địch nhân lại phát động âm mưu khác rồi.

Nhất Mộng không hiểu, chau mày hỏi:

- Địch nhân hành động thế này là có ý gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Hiện giờ chưa thể biết rõ. Có điều theo sự phỏng đoán của tiện thiếp thì địch nhân dùng hai ngôi mả này làm bối cảnh.

Nhất Mộng hỏi:

- Theo lời Thánh Nữ phải chăng họ đã mai phục nguy cơ ở đây?

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đúng thế.

Nhất Mộng nói:

- Vừa rồi Thánh Nữ bảo Tô Kế Phi đến đây quan sát hai cây dương liễu thì quả nhiên có điều khác lạ. Lão Tô trúng phải mai phục ở đây. Hai cây dương liễu này là...

Hương Xuyên Thánh Nữ toan trả lời, bỗng ngó thấy Tạ Kim Ấn từ nãy tới giờ chưa nói gì, cầm kiếm tiến về phía cây dương liễu. Nàng vội hô:

- Dừng bước! Chớ động tới cây dương liễu đó.

Tạ Kim Ấn quả nhiên dừng bước nhìn Thánh Nữ trầm giọng hỏi:

- Sao Thánh Nữ lại bảo vậy?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi lại:

- Tạ đại hiệp chẳng lẽ không nhận ra cây dương liễu có điều khác lạ?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Dĩ nhiên lão phu nhận ra rồi. Nhưng lão phu chỉ muốn dùng kiếm chặt đứt dây cột cứu lão Tô xuống.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Địch nhân ngụy kế đa đoan, thâm hiểm khôn lường. Họ dùng lão Tô để làm mồi cũng chưa biết chừng. Sao đại hiệp lại ra tay một cách khinh suất?

Tạ Kim Ấn vốn là người trầm tĩnh. Có lẽ lúc này vì nhị đệ của lão bị trọng thương mà rối ruột nên sơ ý như vậy. Hương Xuyên Thánh Nữ nhắc nhở lão, khiến lão nảy một cảm giác khó tả. Lại thấy lão lắc đầu nhăn nhó cười nói:

- Tạ mỗ suýt nữa bị lừa vì âm mưu nhỏ nhặt của họ. Nếu tại hạ trúng kế của địch nhân há chẳng để giang hồ cười cho đến trẹo quai hàm?

Giọng nói của lão lộ ra mối cảm khái của anh hùng khí đoản.

Hương Xuyên Thánh Nữ tiến lại gần cây dương liễu, phát giác ra Tô Kế Phi tuy bị trọng thương nhưng chưa đến nỗi chết người. Vì trời tối, nàng chưa nhận ra được họ Tô bị thứ trưởng lực gì đả thương. Nàng quay lại nhìn Nhất Mộng hỏi:

- Công lực như lão Tô sao lại bị kềm chế dễ dàng như vậy?

Nhất Mộng đáp:

https://thuviensach.vn

- Bần tăng cũng đồng quan cảm với Thánh Nữ. Cứ tình trạng trước mắt, lão Tô chẳng những bị thương trong nháy mắt mà địch nhân còn đủ thời giờ trang trí như vậy thật khiến cho người ta phải suy nghĩ đến bể sọ.

Tạ Kim Ấn trầm giọng hỏi:

- Chẳng hiểu có phải Ma Vân Thủ đã hạ độc thủ không?

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

- Không thể thế được. Ban đầu tiện thiếp cũng nghĩ vậy, nhưng bây giờ lại sinh lòng ngờ vực.

Nhất Mộng hỏi:

- Nếu vậy trong khu mồ hoang này đêm nay còn có cao nhân khác mai phục hay sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Cái đó không nhất định. Chỉ như đại sư lúc mới nhắc tới Ma Vân Thủ đã gặp Thái Ất Tước ở Quỷ trấn. Vụ này có đúng sự thực không?

Nhất Mộng chợt tỉnh ngộ đáp:

- Phải rồi! Lúc nãy bần tăng ở Quỷ trấn ngó thấy một bóng người lờ mờ lướt qua bằng một tốc độ ghê hồn. Bần tăng còn cho là mình trông lầm, thực ra khinh công người đó cao thâm đến trình độ hiếm có.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Đại sư xác định bóng người đó là Thái Ất Tước ư?

Nhất Mộng đáp:

- Cô nương cũng nhận lầm rồi. Thực ra vừa rồi bần tăng tùy tiện nói ra đây là độc thủ của Ma Vân Thủ. Còn vụ bóng người cũng chưa rõ thì xác định thế nào được?

Hương Xuyên Thánh Nữ lẩm bẩm:

- Té ra là thế.

Nàng vừa nói vừa cất bước đi về phía cây dương liễu thứ hai.

Tạ Kim Ấn trong lòng bỗng nổi lên cảm giác bất an.

Thị tuyến của Thánh Nữ vô tình liếc nhìn tới ngôi mộ giả. Trong bóng đêm, nàng lời mờ ngó thấy dòng chữ Triện khắc trên bia mộ: “Kiều Như San bị Tạ Kim Ấn hạ sát, yên nghỉ ở đây.” Nàng động tâm bất giác đứng

https://thuviensach.vn

ngẩn người ra đương trường. Hiển nhiên ba chữ Kiều Như San xuất hiện đưa nàng tới một màn huyết tích loang lổ hiện ra trước mắt.

Đột nhiên có tiếng người hô hoán:

- Thánh Nữ! Thánh Nữ nghĩ gì vậy?

Hương Xuyên Thánh Nữ quay lại như người trong mộng choàng tỉnh giấc, di chuyển thân hình đến bên Tạ Kim Ấn. Lúc này Tạ Kim Ấn đang cúi đầu không nói.

Thị tuyến Hương Xuyên Thánh Nữ khác nào lưỡi kiếm bén lướt qua cổ lão. Hương Xuyên Thánh Nữ thu thị tuyến về, nhìn Nhất Mộng nói:

- Đại sư! Tiện thiếp chỉ mong phát giác ra cơ quan ở cây dương liễu này.

Tạ Kim Ấn khẽ nói:

- Thánh Nữ! Việc này để Tạ mỗ hành động.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Hồi 75

Hương Xuyên Thánh Nữ nghe tiếng hỏi:

- Tạ đại hiệp đã nắm vững phần nào chăng?

Câu hỏi này khiến Tạ Kim Ấn khó lòng trả lời. Lão cầm kiếm rảo bước đi về phía cây dương liễu, miệng lẩm bẩm:

- Địch nhân tới đây vì chuyện Tạ mỗ thì Tạ mỗ sao lại để người khác mạo hiểm vì mình?

Tuy lão nói khẽ nhưng từng tiếng lọt vào tai Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ nhìn bóng sau lưng Tạ Kim Ấn nghiến răng mắng thầm:

- "Tạ Kim Ấn hỡi Tạ Kim Ấn! Ngươi coi Triệu Chi Lan này là hạng người nào?"

Đột nhiên Tạ Kim Ấn nhảy vọt khỏi mặt đất. Tay kiếm vạch trên không gian thành đường sáng bạc như đường cánh cung nhằm chém vào cây dương liễu.

Kiếm quang lóe lên lọt vào thân cây. Đột nhiên một tiếng nổ rùng rợn làm chấn động mặt đất. Một tia khói lửa bắn vọt ra.

Tạ Kim Ấn còn đang lơ lửng trên không, bất thình lình xảy ra biến cố, người lão vọt lùi lại phía sau.

Một làn đen sì không nhìn rõ là vật gì bắn thẳng về phía lão. Tạ Kim Ấn không kịp suy nghĩ gì nữa, vung kiếm lên quét ngang đánh choang một tiếng.

Thanh kiếm đã chém bể một vật bằng kim thượng. Đột nhiên trước mắt lão xuất hiện ngàn châm đầy trời, tới tấp bắn về phía lão sắp hạ mình xuống.

https://thuviensach.vn

Thật là ngàn cân treo đầu sợi tóc. Tạ Kim Ấn biến thành mục tiêu của muôn ngàn mũi ngân châm.

Tạ Kim Ấn hạ mình xuống chênh chếch đi bằng một tốc độ kinh người.

Những mũi ngân châm theo tới đều bị lưỡi kiếm của Tạ Kim Ấn quét rớt xuống đất.

Tạ Kim Ấn vẻ mặt vẫn thản nhiên tựa hồ không xảy ra chuyện gì. Bản sắc của tay kiếm thủ lộ ra trong khoảnh khắc.

Hương Xuyên Thánh Nữ và Nhất Mộng tựa hồ vừa qua cơn nguy hiểm.

Tạ Kim Ấn nhận thấy chất nổ không lấy gì làm mãnh liệt cho lắm. Mối nguy là ở những mũi ngân châm có tẩm chất độc.

Lão từ từ đi tới trước mặt Nhất Mộng lẩm bẩm:

- Thật là thủ đoạn đê hèn. Hiển nhiên chúng vì Tạ mỗ mà bố trí cạm bẫy này.

Nhất Mộng ra chiều quan thiết hỏi:

- Tạ thí chủ vẫn bình yên chứ?

- Tạ mỗ may mà được vô sự.

Lúc này Hương Xuyên Thánh Nữ đang ngửa mặt lên nhìn Tô Kế Phi bị cột trên cây dương liễu kia. Nàng nghĩ ngẩn người ra.

Tạ Kim Ấn trong lòng không khỏi run sợ, nghĩ thầm:

- "Vừa rồi may mà mũi kiếm chưa đụng vào cây dương liễu, không thì hậu quả thật khó có thể lường được."

Lão ngửng đầu lên nhìn chỗ cây nổ thì chỉ còn những mảnh gãy bắn ra chung quanh và mùi khét lẹt xông vào mũi. Dưới đất cũng lủng xuống thành từng hố nhỏ cùng những tia khói bốc lên.

Hương Xuyên Thánh Nữ nhìn Nhất Mộng nói:

- Đại sư! Cứ tình trạng này thì việc cứu lão Tô không phải dễ dàng.

Nhất Mộng đáp:

- Có lẽ đúng thế.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Đáng sợ ở chỗ địch trong bóng tối mà ta ở ngoài ánh sáng. Không hiểu bọn họ còn dùng ngụy kế gì nữa.

Nhất Mộng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không hiểu địch nhân có mai phục quanh đây để dòm dỏ hành động của chúng ta không?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đại sư nói rất có lý. Đêm nay mà địch nhân không thu lượm được kết quả quyết chẳng bỏ đi. Sớm muộn gì họ cũng xuất hiện. Không hiểu họ còn đợi gì nữa.

Nàng vừa dứt lời, những tiếng u ú từ đằng xa vọng lại.

Những tiếng kêu quái gở ở trong vùng mồ hoang nổi lên, cách xa mấy ngôi mộ giả chừng mười trượng. Bốn bề âm phong ảm đạm, quỷ khí chập chùng.

Nhất Mộng buột miệng hỏi:

- Phải chăng Ma Vân Thủ trở lại?

Quanh mấy ngôi mộ giả bóng người lố nhố, tựa hồ địch nhân lại sắp phát động cuộc tấn công.

Tạ Kim Ấn ngưng thần chú ý, vận chân lực vào thanh kiếm.

Một tiếng cười âm trầm ghê rợn nổi lên ở phía sau Tạ Kim Ấn chừng mấy trượng.

Tạ Kim Ấn quay phắt lại nhìn về phía phát ra tiếng cười, dõng dạc hỏi:

- Ông bạn sao không xuất hiện cùng nhau tương hội mà còn giấu đầu hở đuôi?

Đối phương thủng thẳng đáp:

- Đừng nóng nảy! Màn kịch tối hậu lại càng hay.

Tạ Kim Ấn trầm giọng hỏi:

- Ma Vân Thủ! Các hạ tưởng Tạ mỗ không nhận ra được thanh âm của các hạ ư?

Đối phương hắng dặng một tiếng đáp:

- Người ta đồn Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn chẳng những phóng kiếm ra mau lẹ tàn độc mà tâm trí cũng cơ cảnh phi thường. Quả nhiên đúng vậy! Ha ha!

Dứt lời, một tràng cười âm trầm lạnh lẽo nổi lên.

Tạ Kim Ấn trong lòng khó chịu lại hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ma Vân Thủ! Các hạ muốn động thủ thì ra mặt đi. Bây giờ còn nghi ngờ gì nữa?

Ma Vân Thủ đáp:

- Vừa rồi ta đã lãnh giáo kiếm pháp của Tạ huynh. Đêm nay mà Tạ huynh không chết cũng đừng lo sau này không còn cơ hội. Ha ha! Lát nữa lão phu sẽ giới thiệu một tay đối thủ với Tạ huynh. Chẳng hiểu Tạ huynh đã để ý chưa?

Tạ Kim Ấn hỏi lại:

- Người mà các hạ nói đó là ai?

Ma Vân Thủ đáp:

- Có nói ra Tạ huynh cũng không quen biết.

Những tiếng quái gở lại nổi lên chung quanh ngôi mộ giả như tiếng quỷ khốc thần sầu, khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Hiển nhiên Ma Vân Thủ lại ra lệnh cho Chiêu Hồn nhị ma ở Quỷ Phủ môn là Cửu Ngốc Chiêu Hồn và Minh Hải Chiêu Hồn thi triển kỹ thuật tà độc.

Tạ Kim Ấn hít một hơi chân khí nghĩ thầm:

- "Ma Vân Thủ vẫn dùng tử thi bày trận. Nếu không có Nhất Mộng đại sư ở đây thì e rằng đêm nay khó lòng tránh khỏi kiếp vận."

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên ba bóng người từ trên không vọt tới.

Ma Vân Thủ ẩn trong tối lớn tiếng la:

- Tạ Kim Ấn! Tạ huynh thử nhìn xem ai tới đó?

Mấy bóng người từ trong những ngôi mồ hoang nhảy ra. Chúng nhô lên hụp xuống mấy cái đã tới trong phạm vi ngôi mộ giả.

Người đi đầu khiến người ta chú ý đến ngay vì hắn mặc tấm đại hồng bào, gầy như que củi, mặt mũi gân guốc, trông chẳng khác quỷ nhập tràng. Còn hai người nữa là hán tử thông thường chẳng có chi kỳ lạ.

Ma Vân Thủ nhìn Tạ Kim Ấn nói:

- Tạ huynh! Vị thí chủ này muốn kết thúc với Tạ huynh.

Lão trỏ tay vào sau lưng người mặc áo hồng bào.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn ngó theo, phát giác ra người này lạ hoắc, đồng thời bộ dạng hắn khiến người ta phải buồn nôn. Lão lạnh lùng đáp:

- Nhân vật nào đối với Tạ mỗ cũng thú.

Hồng bào quái nhân nghe nói há to cái miệng như tờ giấy trắng, cất giọng ồm ồm:

- Họ Tạ kia! Lão phu từng nghe đại danh Chức Nghiệp Kiếm Thủ lừng lẫy giang hồ đã tưởng ông bạn ba đầu sáu tay, bữa nay ngó thấy lão phu rất lấy làm thất vọng.

Tạ Kim Ấn đáp:

- Đúng thế! Tạ mỗ tài mạo bình thường, làm gì hấp dẫn bằng các hạ.

Tạ Kim Ấn thấy Hồng bào quái nhân ăn nói ngông cuồng, biết là hắn nóng tính nên cố ý châm chọc để coi hắn phản ứng cách nào.

Quả nhiên Hồng bào quái nhân nhảy lên quát tháo:

- Tiểu tử! Lão phu coi ngươi vào hạng khá, không ngờ ngươi dám buông lời mạt sát.

Dù Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn tâm cơ thâm trầm đến đâu mà nghe Hồng bào quái nhân thóa mạ là tiểu tử cũng khó chịu vô cùng. Tay kiếm của lão giơ lên thủ thế.

Hồng bào quái nhân lại quát hỏi:

- Ngươi có dám thử tiếp một chiêu của ta không?

Tạ Kim Ấn cười lạt đáp:

- Có gì mà dám với chẳng dám?

Hồng bào quái nhân lớn tiếng:

- Giỏi lắm! Coi chừng nghe!

Dứt lời Hồng bào quái nhân thò tay ra chụp tới trước ngực Tạ Kim Ấn rất thần tốc. Chiêu phóng ra nửa vời lại đổi hướng tấn công rất lẹ vào cạnh nách mé tả.

Tạ Kim Ấn rất lấy làm kỳ vì chiêu thức chớp mắt đã biến đổi không hiểu thuộc lộ số nào. Trong lúc nhất thời lão không dám mạo hiểm phóng kiếm, tung mình nhảy lùi lại.

Hồng bào quái nhân thấy Tạ Kim Ấn né tránh, ra chiều bất mãn hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Sao ngươi chưa sử kiếm?

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn hững hờ đáp:

- Vừa rồi ta muốn vung kiếm chém một nhát lại, sợ lão cụt một cánh tay phải. Tạ mỗ nghĩ tới giữa mình với lão chẳng có thù oán gì, nên không muốn tàn sát.

Mọi người trong trường như Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn... không tin Tạ Kim Ấn đủ bản lãnh làm được như vậy. Nhưng khắp thiên hạ hiện nay, những cao nhân giỏi kiếm thuật hơn Tạ Kim Ấn cũng chưa được nghe qua. Họ thấy Hồng bào quái nhân đem tay không đối phó với lưỡi kiếm của Tạ Kim Ấn đều không khỏi kinh hãi.

Hồng bào quái nhân cười khành khạch nói:

- Ngươi nói coi bộ dễ dàng quá! Lão phu không tin kiếm thức của ngươi bá đạo đến thế! Ngươi đã từng nghe ai nói đến "Phù Phong tam thức" khắc chế được "Bình Phong Phách" bao giờ chưa?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tạ mỗ chưa được nghe qua.

Hồng bào quái nhân nói:

- Vậy ngươi thử nếm mùi cho biết.

Hắn quát lên một tiếng thật to, nhảy tung lên như hình cánh cung bắn tên xuống Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn khoa chân bước qua mé tả nửa bước rồi đột nhiên hươi kiếm phóng ra một thức "Hạ Tân Phong Hoàn", sát khí xô ra ầm ầm áp bức Hồng bào quái nhân.

Đột nhiên bóng người đối phương xoay đi một cái biến đổi chiêu thức, tránh khỏi mũi kiếm. Tiếp theo hắn lại biến đổi chiêu thức nhằm đánh vào yếu huyệt ở vai bên trái Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn càng lấy làm quái dị thì đối phương liền một hơi thay đổi chiêu thức ba lần và toàn nhằm vào những nơi khẩn yếu trong người lão. Lão vội biến đổi kiếm thức thành chiêu "Phong Khởi Vân Dũng" theo "Tư Mã kiếm pháp" tránh khỏi hiểm họa.

Hồng bào quái nhân co mình lùi lại phía sau, bật tiếng cười giảo quyệt nói:

- Té ra ngươi chỉ đến vậy mà thôi.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn đáp:

- Những môn võ khắc chế gì gì mà các hạ nói đó té ra là như vậy.

Hồng bào quái nhân hỏi:

- Chưa hết đâu. Ngươi còn muốn thử những món sắc bén của lão phu nữa chăng?

Ma Vân Thủ xen vào:

- Hai vị hãy dừng tay để lão phu thỉnh giáo Thánh Nữ một đôi việc rồi tỷ đấu cũng chưa muộn.

Hương Xuyên Thánh Nữ biết Ma Vân Thủ lại giở ngụy kế. Nàng mỉm cười hỏi:

- Đại soái có điều chi chưa được thỏa mãn?

Ma Vân Thủ đáp:

- Ha ha! Lão phu lại muốn coi cái nhẫn màu lục đeo trên ngón tay Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Đại soái nảy lòng hứng thú về cái nhẫn màu lục đó hay sao?

Ma Vân Thủ đáp:

- Hứng thú thì không có, lão phu chỉ muốn coi xem phẩm chất nó thế nào.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Đại khái không đến nỗi tồi quá.

Nàng giơ tay mặt lên. Ngón tay giữa đeo cái nhẫn màu lục. Lúc này sắc đêm mờ mịt mà nó phát ra ánh sáng màu xanh lợt khiến Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu lộ vẻ khẩn trương.

Ma Vân Thủ nói:

- Nghe nói Thánh Nữ là người túc trí đa mưu, lại khéo lợi dụng tâm tư cùng mối nghi ngờ của người khác để thực hành kế hoạch. Chắc lúc này Thánh Nữ lại đi vào vết xe cũ.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Hãy khoan! Đại soái quên rằng trong cỗ xe bồng có một người bị cầm tù là Nữ Oa rồi chăng?

Ma Vân Thủ đáp:

https://thuviensach.vn

- Ồ! Thế ư? Điểm này bất tất phải nhắc lại. Lão phu vĩnh viễn không tin Thánh Nữ đủ tài bắt được Nữ Oa.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Đại soái không tin thì thôi. Vậy tiện thiếp hủy diệt mụ đi.

Dứt lời nàng ngó Ma Vân Thủ thấy hắn dường như không động tâm thì nghĩ thầm trong bụng:

- "Không chừng Ma Vân Thủ đã rõ thực tình."

Bọn Ma Vân Thủ chờ lâu không thấy Thánh Nữ phát thanh hạ lệnh liền bật tiếng cười âm trầm nói:

- Lão phu giương mắt lên nhìn xem Thánh Nữ an bài cách nào. Ha ha! Cỗ xe bồng ai chân ai giả chỉ có Thánh Nữ là biết.

Hắn nói câu này khiến mọi người đều ngạc nhiên, ngửng đầu trông về phía cỗ xe. Trong bóng đêm mọi người nhìn thấy cỗ xe mờ mờ mà không dám đoán chắc cỗ xe đó của ai.

Hương Xuyên Thánh Nữ biết việc này không đem lại kết quả liền đổi giọng:

- Đại soái hẳn không nghi ngờ cái nhẫn màu lục này?

Ma Vân Thủ chớp mắt hỏi:

- Lão phu mạo hiểm tin Thánh Nữ lần nữa. Chúng ta giao dịch bằng cách nào?

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi lại:

- Đại soái muốn điều kiện gì?

Ma Vân Thủ đáp:

- Dĩ nhiên đem cái nhẫn đổi lấy Tô Kế Phi, Thánh Nữ tính sao?

Hương Xuyên Thánh Nữ trầm ngâm nói:

- Như vậy há chẳng tiện nghi cho Đại soái?

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tô Kế Phi bị Đại soái đả thương bắt làm con tin mà đòi đổi lấy cái nhẫn thì có khác gì cắt thịt mình bồi đắp vào chỗ vết thương?

Ma Vân Thủ đáp:

- Cục diện đã ra thế này, ai oán cũng chẳng ích gì. Người ta nói Thánh Nữ bụng chứa huyền cơ, tài gồm thao lược, có thể cầm quân trăm vạn, mà

https://thuviensach.vn

đêm nay đi vào chỗ bẽ bàng, thực cũng đáng tiếc.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Nhiều lời vô ích. Hãy tính đến phương pháp trao đổi để tiện thiếp tham khảo.

Ma Vân Thủ nghiêm trang đáp:

- Cái đó chẳng khó gì. Ha ha! Lão phu tuy chưa biết chủ ý của Thánh Nữ ra sao, nhưng con tin ở trong tay lão phu. Nếu Thánh Nữ cử động càn rỡ là lão phu hủy diệt Tô Kế Phi lập tức. Bây giờ trao trả con tin, Thánh Nữ cũng chuẩn bị đưa lại cái nhẫn.

Dứt lời hắn giơ tay mặt lên. Hai hán tử cùng xuất hiện với Hồng bào quái nhân đột nhiên vọt tới bên cây dương liễu, cởi Tô Kế Phi xuống, khiêng đến bên Ma Vân Thủ.

Tạ Kim Ấn đứng bên thấy tình trạng này không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm:

- "Vụ này ra làm sao? Vừa rồi họ bày đặt nguy cơ trong cây dương liễu kia mà cây này chẳng có điều chi khác lạ..."

Lão vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn Hương Xuyên Thánh Nữ thì thấy nàng cũng lộ vẻ hoài nghi.

Bỗng nghe Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Tâm cơ của Đại soái cực kỳ xảo quyệt, đã vận dụng mối hoài nghi để lừa gạt bọn tiện thiếp.

Nguyên tại cây dương liễu này không giấu ngầm lợi khí. Bao nhiêu chất nổ Ma Vân Thủ chỉ trang bị vào cây dương liễu kia. Hắn lợi dụng cây liễu này cột Tô Kế Phi để dẫn dụ Tạ Kim Ấn quan sát cây dương liễu bên ngoài, một là để đưa lão vào đất chết, hai là khiến đối phương hoảng sợ. Chỗ dụng tâm của Ma Vân Thủ thật là thận mật.

Ma Vân Thủ đắc ý nói:

- Có gì đâu. Tiểu kỹ này không bõ để Thánh Nữ cười cho.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Đừng nói nhiều nữa. Cái nhẫn đây rồi. Đại soái đưa người lại trao đổi.

Ma Vân Thủ đáp:

- Thế thì hay lắm! Bọn lão phu một tay giao người, một tay lấy nhẫn.

https://thuviensach.vn

Hai hán tử khiêng Tô Kế Phi đến trước mặt Hương Xuyên Thánh Nữ. Lúc này Tạ Kim Ấn đã đứng bên Hương Xuyên Thánh Nữ.

Ma Vân Thủ hỏi ngay:

- Cử động của Tạ huynh có dụng ý gì?

Tạ Kim Ấn trầm giọng đáp:

- Tạ mỗ chỉ đề phòng chuyện bất trắc. Nếu Đại soái có âm mưu nguy hiểm thì lưỡi kiếm của Tạ mỗ sẽ giữ công đạo.

Lão giương mắt lên nhìn cử động của hai hán tử, thấy chúng chậm chạp bước tới trước mặt Hương Xuyên Thánh Nữ thì dừng bước. Một tên nói:

- Xin cô nương giao nhẫn ra đi.

Hương Xuyên Thánh Nữ đặt cái nhẫn vào lòng bàn tay, nhìn đối phương hỏi:

- Đây rồi! Ai lại lấy đi?

Người cao mà gầy bước tiến ra vươn tay toan lấy nhẫn.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Trước khi trao nhẫn cho ngươi, hãy để người xuống, lùi lại nửa bước. Nhẫn vào tay các ngươi rồi, lập tức đi ngay, không thì...

Tạ Kim Ấn nói theo:

- Không thì lưỡi kiếm của Tạ mỗ sẽ xuyên thủng ruột kẻ khác.

Làn kiếm khí giàn giụa khiến cho hai hán tử không khỏi chấn động tâm thần, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Tiếp theo quả nhiên đối phương đặt Tô Kế Phi xuống đất, từ từ lùi lại nửa bước, nhưng một bàn tay vẫn đưa ra nhằm vào tử huyệt trước ngực họ Tô.

Tạ Kim Ấn cũng ngưng thần chăm chú nhìn đối phương. Thanh kiếm có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Hương Xuyên Thánh Nữ lập tức liệng cái nhẫn ra. Hán tử cao gầy đón lấy cầm tay nhảy lùi lại đến bên Ma Vân Thủ.

Ma Vân Thủ cầm ngay lấy cái nhẫn màu lục, miệng khẽ lẩm nhẩm:

- Kiếm thủ chỉ lệnh... kiếm thủ chỉ lệnh...

Lúc này Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu xúm lại muốn coi, nhưng Ma Vân Thủ đã thu lại giấu xuống đáy bàn tay rồi nhìn hai người mỉm cười kỳ

https://thuviensach.vn

bí.

Yên Định Viễn không được coi, lên tiếng ai oán:

- Sao Đại soái không để bọn tại hạ coi cái nhẫn một chút.

Ma Vân Thủ đáp:

- Lão phu tưởng nên miễn đi thôi. Cái nhẫn này đối với các vị chẳng có chi đáng kể.

Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu ra chiều bất mãn.

Hương Xuyên Thánh Nữ bước tới trước mặt Tô Kế Phi, cả Nhất Mộng cũng tiến lại. Hai người nhận ra Tô Kế Phi bị điểm huyệt, miệng ứa máu đã đen lại, tựa hồ bị chưởng lực quái lạ đả thương. Hương Xuyên Thánh Nữ nhìn Nhất Mộng hỏi:

- Đại sư đã thấy ai bị thương thế này chưa?

Nhất Mộng lắc đầu đáp:

- Chưa.

Hương Xuyên Thánh Nữ rầu rầu nói:

- Nếu tiện thiếp xét đoán không lầm thì lão Tô bị hai người vây đánh và dùng chưởng lực khác nhau đả thương.

Nhất Mộng đáp:

- Đúng thế thật. Nhưng cô nương làm sao mà biết được?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Nghe đồn võ lâm miền Tái Bắc gần đây mới xuất hiện hai nhân vật kỳ dị mà đều rèn luyện một thứ công lực, phối hợp với nhau để thi triển cực kỳ lợi hại. Cái đó gọi là "Băng Tàn Hỏa Trác". Hễ ai bị đả thương thì toàn thân nổi màu đen lẫn màu trắng. Vậy Tô lão chắc bị thương về thứ võ công này.

Tuy hai người nói nhỏ nhưng rất rõ. Bỗng có người trầm giọng lên tiếng:

- Đúng đó! Tô Kế Phi bị thương về thứ võ công này. Ha ha!

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm chính là hán tử cao gầy vừa đón lấy cái nhẫn của Hương Xuyên Thánh Nữ. Vì ai ấy đều chú ý đến câu chuyện Tô Kế Phi bị thương, nên không lưu tâm đến Tạ Kim Ấn.

Đột nhiên lão khịt mũi cười lạt nhìn hai hán tử kia nói:

https://thuviensach.vn

- Đã bức bách còn cố đả thương người ta. Vui quá hóa buồn. Hai vị đã nhìn rõ hồng trần, Tạ mỗ cũng không muốn trái với tâm nguyện của người. Có điều thanh kiếm của Tạ mỗ chưa từng giết kẻ vô danh. Hai vị báo tên đi!

Tạ Kim Ấn nói rồi giơ thanh kiếm lên. Kiếm khí giàn giụa khiến người ta cơ hồ nghẹt thở. Hai hán tử đầy lòng tự tin cũng không khỏi động tâm.

Trong chớp mắt bầu không khí biến thành khẩn trương tưởng chừng cuộc quyết đấu sắp khai diễn.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Tái Ngộ Thái Ất Tước

Ma Vân Thủ tiến ra thủng thẳng hỏi:

- Đêm nay lão phu muốn quăng một mẻ lưới bắt hết. Tạ huynh! Tạ huynh quả là người có tiên kiến đã đào cái mả phòng hờ ở đây. Lão phu nghĩ tình bạn cũ sẽ thu lượm mai táng cho.

Tạ Kim Ấn lạnh lùng đáp:

- Tạ mỗ không muốn nghe lời nói của kẻ si ngốc. Đại soái có tài năng gì thì trổ hết ra, đừng khoác lác nữa.

Ma Vân Thủ nói ngay:

- Tạ huynh hãy coi đây.

Hắn huýt lên một tiếng. Chỉ trong khoảng khắc bốn mặt nghĩa địa đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên những tiếng quái gở như quỷ khóc thần sầu. Mười mấy cái tử thi miệng niệm chú ồm ồm, huy động cây búa lớn nhảy tới.

Hương Xuyên Thánh Nữ ngửng đầu nhìn Nhất Mộng thiền sư hỏi:

- Đại sư! Làm thế nào bây giờ?

Nhất Mộng thiền sư cũng đưa mắt nhìn Tạ Kim Ấn, trong lúc nhất thời chưa biết cử động ra sao.

Ma Vân Thủ cũng theo bọn tử thi khởi thế công, vung cây búa lớn, lăm le hành động.

Hồng bào quái nhân cùng hai hán tử mang thần gông băm càn tả trái và Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn kéo lại bao vây. Cục diện đầy vẻ nguy ngập.

Tạ Kim Ấn động tâm lên tiếng:

- Địch nhiều mà ta ít, huống chi đám thây ma lập thành đại trận uy hiếp. Nhị đệ và Tô Kế Phi chết trong sớm tối. Thánh Nữ dường như không hiểu

https://thuviensach.vn

võ công, trừ cách né tránh không còn biện pháp nào khác. Ngôi mộ giả này...

Trong đầu óc Tạ Kim Ấn chợt nảy ra ý chạy lại ghé tai Nhất Mộng thiền sư, nói mấy câu.

Ma Vân Thủ cười khanh khách hỏi:

- Chết đến gáy rồi còn muốn rẫy rụa ư?

Tạ Kim Ấn trầm giọng đáp:

- Ma Vân Thủ! Chớ có ngông cuồng! Tạ mỗ mà còn một hơi thở là không để lão sính cường đâu.

Lảo đảo mắt lại nhìn ngôi mộ giả thấy Nhất Mộng thiền sư đã cắp Tạ Kim Chương, Lê Hinh ôm Tô Kế Phi, cùng Hương Xuyên Thánh Nữ tới gần đó.

Ma Vân Thủ ngó tình hình trước mắt cảm thấy có điều khác lạ liền quyết đoán lên tiếng:

- Các vị định phá vòng vây chạy đi chăng? Ha ha! Đâu có thể dễ dàng như thế được?

Lão vung búa rít lên những tiếng veo véo nhằm chém tới Tạ Kim Ấn.

Hồng bào quái nhân cũng phát động thế công.

Tạ Kim Ấn xoay tay một cái. Thanh kiếm rít lên vù vù quét ngang đánh choang một tiếng. Tia lửa tung tóe.

Lúc cây búa của Ma Vân Thủ đụng vào thân kiếm bị chấn động cơ hồ tuột tay phải lùi lại nửa bước.

Tiếp theo, Tạ Kim Ấn hạ thấp tay xuống, nhún mình nhảy vọt lên nhằm đâm tới Hồng bào quái nhân. Mũi kiếm đâm thẳng xuống nhả ra một đạo ngân quang, rồi phát ra một tiếng “sầm” rùng rợn.

Ma Vân Thủ buột miệng la:

- “Chấn Thiên tam thức”... “Chấn Thiên nhị thức”...

Tạ Kim Ấn lại vọt lên nhằm hạ xuống chỗ ngôi mộ giả. Người chưa chấm đất lão vung chưởng đánh vào tấm bia mộ.

Lạ thay! Tấm bia mộ bị chưởng lực đẩy mạnh rớt vào trong mộ tối om.

Nhất Mộng thiền sư cùng Lê Hinh kẻ trước người sau chuồn vào trong mộ.

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ còn ngần ngừ thì Ma Vân Thủ nhảy xổ tới.

Tạ Kim Ấn xoay mình hươi kiếm ra chiêu "Kim Quang Hoán Tán" chống lại thế đánh của Ma Vân Thủ. Sau đó lão lùi lại cắp bổng Hương Xuyên Thánh Nữ lên. Thánh Nữ vừa bật tiếng la hoảng thì trước mắt tối đen, người nàng đã chuồn vào trong ngôi mộ giả. Tạ Kim Ấn tiến vào trong mộ rồi, chỉ thấy một màu tối đen liền bật lửa lên. Nhất Mộng thiền sư và Lê Hinh ngó thấy ánh lửa liền tiến về phía trước. Tạ Kim Ấn khẽ nói:

- Đại sư! Các vị hãy theo sau Tạ mỗ.

Lão giơ cao tay mặt lên rảo bước tiến về phía trước thì thấy đây là một đường hầm nhỏ hẹp chỉ lọt một người đi. Tạ Kim Ấn trầm trầm giọng nói:

- Coi chường! Đừng để người bị thương đụng vào mỏm đá. Hay hơn hết là cõng họ lên lưng.

Lúc này không thể e dè được nữa, lão đang cắp Hương Xuyên Thánh Nữ, tiện tay đẩy nàng ra sau lưng.

Bọn Tạ Kim Ấn đang đi trong đường hầm, đột nhiên nghe tiếng nổ rùng rợn cơ hồ nghe thủng cả màng tai, dường như phát ra ở bên ngoài, cách chừng mười trượng. Tạ Kim Ấn lẩm bẩm:

- Họ phá hủy ngôi mộ giả rồi. Thủ đoạn thật là thâm độc! Chúng ta chỉ chậm một bước là phải tan xương nát thịt.

Nhất Mộng thiền sư đi sau nghe nói trong lòng không khỏi ớn da gà.

Lát sau, Tạ Kim Ấn dừng bước. Đường thông đạo bị cản trở. Bỗng thấy lão đẩy lên một cái. Dường như nắp sắt đậy bên trên mở ra, cát bụi rớt xuống. Sắc đêm lờ mờ hiện ra ở trên đầu.

Chỗ cửa ra là khu rừng trúc. Bốn mặt cỏ dại cùng những cây rừng mọc đầy.

Khu mồ mả không thấy đâu nữa.

Bọn Tạ Kim Ấn ra khỏi đường hầm chẳng nói năng gì.

Lúc này Hương Xuyên Thánh Nữ đã dời khỏi lưng Tạ Kim Ấn. Nàng lặng lẽ đứng sững đương trường.

Tạ Kim Ấn mơ màng quay lại nhìn Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Cô nương! Xin cô lượng thứ cho Tạ mỗ đã cử động ra ngoài khuôn phép.

https://thuviensach.vn

Thánh Nữ không đáp, ngửa mặt nhìn trời đêm bên khu rừng trúc.

Tạ Kim Ấn trong lòng buồn bã từ từ bước lại gần Nhất Mộng thiền sư đón lấy Tạ Kim Chương, cảm khái muôn vàn nói:

- Đại sư! Tại hạ xin cáo biệt.

Dứt lời, lão đưa hai tay ôm Tạ Kim Chương rồi cất bước dời khu rừng trúc, miệng tựa hồ không ngớt lảm nhảm nói gì. Không ai hiểu trong lòng lão nghĩ gì?

Tạ Kim Ấn mất hút rồi, lão để lại trong rừng trúc mối đau lòng khôn tả.

Hương Xuyên Thánh Nữ nước mắt tuôn xuống như mưa.

Nhắc lại Triệu Tử Nguyên rượt theo bóng người xuất hiện gần ngôi mộ giả.

Trong bóng đêm lờ mờ, thân hình đối phương nhanh như gió cuốn, lướt về hướng chính bắc. Khinh công người đó rất cao minh khiến cho Triệu Tử Nguyên phải than mình còn kém xa. Hắn chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã bỏ Triệu Tử Nguyên cách xa đến mười mấy trượng. Chàng thấy hắn sắp mất hút, lập tức thi triển bộ pháp như nước chảy mây trôi. Đó là "Thái Ất Mê Tông Bộ" mà chàng đã được Thái Ất Tước truyền thụ.

Vượt qua khu mồ mả bát ngát, bóng người phía trước đột nhiên hú lên một tiếng. Thân hình thấp xuống rồi mất hút.

Triệu Tử Nguyên cũng dừng bước, toan ẩn vào trong bụi cỏ để coi cứu cánh thì đột nhiên người phía trước tựa hồ đã phát giác.

Đột nhiên một trận cười the thé nổi lên vang động cả khu mồ mả. Tiếng cười vừa dứt, thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Ông bạn ở phương này, đã theo chân lão phu tới đây sao lại không cho gặp mặt?

Triệu Tử Nguyên biết hành tung của mình bị bại lộ, liền đứng dậy.

Đối phương đảo mắt nhìn Triệu Tử Nguyên. Triệu Tử Nguyên cũng nhìn thấy đối phương người khô như que củi, mình khoác áo bào màu đại hồng bay phất phơ trước gió. Người kia lại nói:

- Lão phu tưởng vị cao nhân nào giá lâm, té ra là một thằng nhỏ miệng còn hơi sữa. Có điều lão phu lấy làm kinh dị ở chỗ ngươi vẫn giữ quãng cách chừng một trượng. Cái đó thật không phải một chuyện dễ.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên cũng tỏ vẻ nghi ngờ nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Giữa lúc tại hạ nói chuyện với lão Tô, các hạ lướt qua tỏ ra muốn cho người ta chú ý mà bây giờ lại bảo là tại hạ theo dõi hành tung?

Hồng bào nhân đáp:

- Ồ! Đúng thế thiệt! Cái đó là lão phu ngôn hành bất nhất ư?

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm, ngập ngừng hỏi:

- E rằng các hạ còn có chuyện mưu đồ. Phải chăng...

Hồng Bào nhân hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Phải chăng làm sao? Ngươi tưởng lão phu cố ý dẫn dụ đến đây để gia hại phải không?

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Không những thế! Cái đó chưa đáng lo, tại hạ còn sợ các hạ dẫn dụ mình đi xa rồi dùng âm mưu hạ sát thủ với lão Tô.

Hồng bào nhân bật tiếng cười giảo hoạt hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi khá thông minh đấy! Nếu đúng như điều tiên liệu của ngươi thì làm thế nào?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Thủ đoạn đê hèn quá! Các hạ là ai mà xuất hiện ở khu mồ hoang, lại tự nhiên vô cớ bày ra âm mưu này để mưu đồ chuyện gì?

Hồng bào nhân mắt lộ hung quang hỏi:

- Thằng lỏi con ngu dốt! Ngươi tự tìm đường chết. Lão phu còn có việc gấp, hiện giờ không muốn giết ngươi mà ngươi lải nhải mãi khiến lão phu tức mình, phải phóng chưởng đập chết ngươi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Lão đừng khoe khoang lỗ miệng nữa.

Đột nhiên gương mặt Hồng bào nhân biến thành đanh ác. Một làn hơi hung dữ từ trong miệng lão thở ra. Lão tức giận quát:

- Tên tiểu tử cuồng vọng kia! Ngươi thật không biết điều.

“Vèo” một tiếng! Bóng hồng nhảy chồm lại. Tay mặt lão như con linh xà điểm vào đại huyệt trước ngực Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hốt hoảng lùi lại. Chàng chĩa ngón tay cái phóng ra đánh "véo" một tiếng. Một giây chỉ phong vọt về phía Hồng bào nhân và đây là một chiêu thức trí mạng.

Hồng bào nhân kinh dị la lên:

- "Hoàn Diệp Chỉ Đao"! Tiểu tử! Lai lịch ngươi thế nào?

Triệu Tử Nguyên hạ mình xuống, nghĩ thầm trong bụng:

- "Vừa rồi Hồng bào nhân ra chiêu tàn độc, tuy hắn vung tay thực sự mà ngấm ngầm xô ra sát khí hung hiểm."

Hồng bào nhân không thấy chàng đáp lại, tức giận vô cùng, đổi trảo thành chưởng, ra tay cực kỳ mãnh liệt. Lão đập xuống vai Triệu Tử Nguyên thật mạnh.

Đột nhiên lão biến chiêu xoay tay đâm vào chỗ yết hại sau lưng chàng.

Triệu Tử Nguyên bị đối phương đánh đòn gió, người chàng ngưng trệ một chút thì thế công của đối phương cánh sau lưng chỉ còn một tấc. Trong chớp mắt này, chàng biến thân hình thành lờ mờ vọt lên như một mớ bông.

Hồng bào nhân thấy thân pháp này không khỏi ngạc nhiên, miệng lẩm nhẩm:

- Đây là thân pháp gì? Đây là thân pháp gì?

Nhãn quang của Hồng bào nhân mà không nhận ra được "Thái Ất Mê Tông Bộ" mới thật là kỳ!

Đột nhiên có tiếng người lên tiếng:

- Sao tiền bối lại không hiểu đây là độc bộ của Thái Ất Tước, "Thái Ất Mê Tông Bộ"?

Đột nhiên hai bóng người từ phía sau một ngôi mộ chạy ra.

Hồng bào nhân hỏi:

- Sao hai ngươi bây giờ mới xuất hiện?

Hán tử cao và gầy gật đầu đáp:

- Dạ dạ! Vì lão họ Tô kia không thể hạ được trong nháy mắt.

Người đó nhắc tới họ Tô khiến Triệu Tử Nguyên động tâm thần, bụng bảo dạ:

- "Họ Tô mà gã nói đây chắc là Tô Kế Phi tiên sinh rồi."

Chàng nghĩ vậy liền nhìn hai người đó hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng hai vị vừa nói đã đả thương Tô Kế Phi?

Hán tử kia thân hình vừa phải ngắm nghía Triệu Tử Nguyên rồi chau mày hỏi lại:

- Tiểu tử! Giữa lúc đêm khuya ngươi không nằm ngủ cho yên lại chạy vào khu mồ hoang này làm chi?

Triệu Tử Nguyên nghe đối phương kêu mình bằng tiểu tử trong lòng lấy làm khó chịu, nhưng chàng bản tính hòa hoãn, chưa động nộ. Nếu là người khác tất không nhẫn nại được. Chàng uể oải đáp:

- Các hạ nói câu này thật vô lý. Tại hạ là người trong vòm trời tất một mình muốn đi đâu thì đi. Sao các hạ lại trách như vậy?

Đối phương nói:

- Ngươi đã muốn làm cái du hồn khu mồ hoang thì ngươi sẽ được như ý.

Hắn tiến lại một bước tựa hồ muốn phát động.

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương muốn động thủ, chàng ước lượng cục diện trước mắt bên đối phương ba người mà chưa hiểu lai lịch một ai. Dù không phải họ đến kiếm mình, nhưng mình xen vào âm mưu của họ, tất họ coi là cừu địch. Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng nổ đùng từ đầu khu mồ hoang vọng lại. Hồng bào nhân và hai hán tử dường như sắp có cử động.

Bỗng nghe Hồng bào nhân nói:

- Chúng ta mau chạy đến bên ngôi mộ giả.

Ba người vọt đi vèo vèo.

Triệu Tử Nguyên thấy chúng mất hút rồi tự hỏi:

- Tiếng nổ từ chỗ ngôi mộ phải phát ra. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Rồi chàng cũng vọt đi.

Bất thình lình một tiếng thở dài khẽ phát ra gần đó. Triệu Tử Nguyên bất giác ngừng bước đảo mắt nhìn bốn phía. Một bóng người xuất hiện trước mặt Triệu Tử Nguyên mà là người quen thuộc. Chàng buột miệng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối đã thở dài?

Nhân vật này chính là Thái Ất Tước trong Linh Võ tứ tước. Lão tiến đến trước mặt Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải rồi! Chính ta đã thở dài.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao tiền bối lại thở dài?

Thái Ất Tước dường như khó bề mở miệng. Lão thở dài đáp:

- Nghiệp duyên kiếp trước, đời sau chịu khổ. Nợ máu phải trả bằng máu. Nợ tình khó bề đoạn tuyệt trong lúc nhất thời. Oan trái vĩnh viễn đục khoét tâm linh. Chuyến này ba món nợ vào mình. Thật là đáng sợ!

Triệu Tử Nguyên không hiểu mấy câu này thuộc về ai và trỏ vào việc gì, chàng lại hỏi lại:

- Sao tiền bối lại hỏi những câu này? Tại hạ không thể hiểu được.

Thái Ất Tước đáp:

- Không hiểu được thì thôi. Lão phu cũng không mong ngươi hiểu biết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao tiền bối không nói rõ?

Thái Ất Tước lắc đầu đáp:

- Thôi đi! Thôi đi! Tiểu ca đừng hỏi nữa. Lão phu có việc cần cho hay.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiền bối có điều chi muốn cho tại hạ biết?

Thái Ất Tước đáp:

- Vừa rồi tiểu ca có phải theo dõi một cỗ xe bồng? Bây giờ lão phu cho tiểu ca hay cỗ xe bồng đó ở đâu, tiểu ca có muốn biết không?

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Quả có việc đó! Tiền bối phát hiện cỗ xe đó ở chỗ nào?

Thái Ất Tước thủng thẳng đáp:

- Ở đây đi về phía Đông chừng nửa dặm, vượt qua khu mồ hoang, xuyên vào rừng, lại theo đường nhỏ bên khe suối đến quãng đất trống là thấy xe bồng.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ý tiền bối muốn tại hạ theo dõi cỗ xe bồng đó chăng?

Thái Ất Tước gật đầu đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Cỗ xe đó có thể là của Đại chủ nhân trong tòa Lục Ốc ở Thủy Bạc. Tiểu ca thử tới đó xem sao.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe nói tới Thủy Bạc Lục Ốc liền phấn khởi tinh thần đáp:

- Tiền bối đã nói vậy, tại hạ thử đi coi.

Chàng vừa dứt lời, bóng người thấp thoáng một cái rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Triệu Tử Nguyên đi rồi, Thái Ất Tước lẩm bẩm:

- Triệu Tử Nguyên hỡi Triệu Tử Nguyên! Đến bây giờ ngươi còn chưa hiểu thân thế mình hay là ngươi giả vờ?

Canh khuya tịch mịch, khung cảnh nơi mồ hoang lại càng thê lương, rùng rợn.

Triệu Tử Nguyên lướt về phía đông, quả nhiên phát giác ngoài khu phần mộ là một rừng cây, ban đêm lại càng tối đen. Người chàng như con chim khổng lồ vọt vào trong rừng. Trong rừng càng tối mò không sao nhận được phương hướng.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí hối hả chạy về phía trước. Cặp mắt chàng thần quang như điện, nhìn cảnh vật xung quanh chỉ thấy lờ mờ.

Sau một lúc chàng xuyên qua khu rừng cây. Phía trước đột nhiên biến đổi.

Quả nhiên một lạch nước quanh co nằm ở ven rừng dẫn tới một khu đất trống.

Triệu Tử Nguyên ẩn ở phía sau một gốc cây lớn nhìn ra thì thấy phía trước là một khu đất trống rộng mênh mông. Tận đầu lại có một khu mồ mả.

Triệu Tử Nguyên chưa nhìn thấy cỗ xe bồng đâu, bất thình lình một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Ông bạn ẩn thân ở trong rừng, xin ra đi!

Câu này tựa hồ nói với Triệu Tử Nguyên. Chàng lẩm bẩm:

- Dường như địch nhân đã phát giác ra ta rồi.

Thị tuyến của chàng nhìn theo bờ lạch nước, bỗng phát giác ra cỗ xe bồng lẳng lặng đứng trong bóng đêm tối. Tiếng nói vừa rồi chắc từ nơi đó phát ra.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lướt qua tiểu khê đến chỗ xe đậu. Chàng đứng ở đằng xa nhìn lại, trong lòng đắn đo, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo lại cất lên:

- Các hạ tùy tiện tới đây không hiểu mưu đồ chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Sao các hạ lại quyết đoán là tại hạ theo dõi hành tung của các hạ?

Nhân vật trong cỗ xe trầm lặng một lúc rồi nói:

- Đừng cãi nữa. Trước khi tiến vào khu mồ hoang, bản nhân đã phát giác ra ông bạn theo xe rồi. Sau khi ta thoát được thị tuyến của ông bạn. Bây giờ ông bạn lại tìm tới đây mới thật là kỳ!

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chỉ muốn biết các hạ là ai?

Đối phương đáp:

- Loài tiểu bối vô tri! Sao dám mạo phạm? Nghĩ tình ngươi còn nhỏ tuổi, bản nhân tha cho một lần. Biết điều thì rời khỏi nơi đây.

Triệu Tử Nguyên buột miệng hỏi:

- Phải chăng các hạ từ Thủy Bạc Lục Ốc tới đây?

Người trong xe hắng dặng hỏi lại:

- Thủy Bạc Lục Ốc là một địa danh há phải để mọi người hô hoán một cách dễ dàng? Lai lịch ngươi thế nào?

Gió đêm hiu hắt lay động rèm xe. Triệu Tử Nguyên muốn vọt vào vén rèm một cách đột ngột, bỗng nghe giọng nói nghiêm nghị cất lên:

- Đừng có vọng động mà chết oan.

Triệu Tử Nguyên bị đối phương nhìn rõ tâm ý đành đứng lặng đương trường.

Mắt chàng ngó cỗ xe bồng thấy một điều đại bí mật ngay trước mắt, chàng không tự chủ được, liền lên tiếng:

- Nghe nói ở Lục Ốc có ba vị chủ nhân. Tàn chi quái nhân chắc là Tam chủ nhân. Nữ Oa nhất định là Nhị chủ nhân rồi. Còn một vị đương nhiên là Đại chủ nhân, một nhân vật phụ lão rất thần bí. Phải chăng các hạ là...

Đối phương chận lời:

- Câm miệng đi!

https://thuviensach.vn

Tiếng nói sau cùng lanh lảnh chói tai dường như từ miệng của một nữ nhân xuất ra.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Chẳng lẽ chủ nhân Lục Ốc ở Thủy Bạc lại là nữ nhân? Phải rồi! Sao ta không nghĩ tới ngoài nữ nhân còn một nam nhân ngồi trong xe. Trong võ lâm những người nổi tiếng lớn là đàn bà thì ngoại trừ Yến cung..."

Chàng nghĩ tới đây trong lòng không khỏi run lên.

Triệu Tử Nguyên không hiểu sao mình lại đem Yến Cung song hậu bắt chẳng vào chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc.

Lại nghe đối phương lên tiếng:

- Nghe đồn trong võ lâm gần đây có xuất hiện một thiếu niên không rõ lai lịch, mình mang võ công kỳ bí. Có người thấy gã xử khinh công thân pháp của Thái Ất Tước trong Linh Võ tứ tước, lại có người bảo gã xử "Phù Phong tam thức", một tuyệt chiêu của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn để đối địch. Một dạo gã nằm vùng trong Thái Chiêu bảo, lại lần vào Lưu Hương viện. Thiếu niên đó phải chăng là ngươi?

Triệu Tử Nguyên biết đối phương trỏ đúng mình, có điều danh hiệu Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn khiến chàng chấn động tâm thần, thủng thẳng đáp:

- Không dám! Thiếu niên các hạ nói đó chính là tại hạ, còn Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn là ai thì tại hạ không hiểu.

Người kia lại hỏi:

- Thế thì lạ thiệt! "Phù Phong tam thức" của ngươi ai đã dạy cho mà ngươi dám nói là không phải của Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Trong thiên hạ chẳng lẽ chỉ có một mình Tạ Kim Ấn hiểu kiếm pháp này?

Đối phương đáp:

- Dĩ nhiên là thế!

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Thủy Bạc Lục Ốc Chủ Nhân

Điểm này đối với Triệu Tử Nguyên là một sự ngạc nhiên. Bạch bào nhân truyền thụ "Phù Phong kiếm thức" cho chàng tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên, chàng không biết lão là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn. Triệu Tử Nguyên lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Các hạ nói thật chăng?

Đối phương đáp:

- Ngươi hỏi câu ấy là thừa. Mấy trường chiến đấu đêm nay trong khu mồ hoang cũng vì hắn mà xảy ra.

Câu nói vừa dứt, trong khu rừng mé tả đột nhiên một bóng người vọt ra lao về phía xe bồng, chớp mắt đã đến bên. Người đó là một nữ nhân nai nịt gọn gàng.

Ngoài khoác chiếc áo đen. Nếu thân hình nàng không mềm mại khi cử động thì lẫn vào với bóng đêm khó mà nhận ra là một người. Người đó thò đầu vào trong xe để báo cáo chuyện gì.

Triệu Tử Nguyên chụp lấy thời cơ một chớp mắt này vọt lại thò tay vén rèm xe. Đột nhiên nghe tiếng quát:

- Lùi lại!

Trong tiếng quát, một luồng kình phong lợi hại từ trong xe xô ra rất thần tốc nhằm đâm vào yếu huyệt trước ngực Triệu Tử Nguyên. Chàng phải lùi lại né tránh phải chỉ phong. Người chàng vừa đứng vững, đối phương lại lên tiếng:

- Thằng lỏi này cuồng vọng quá chừng! Thu nhi bắt lấy gã cho ta.

Cô gái áo đen quay đầu lại ngó Triệu Tử Nguyên. Thị tuyến cô ta sát khí đằng đằng. Thiếu nữ áo đen nói:

https://thuviensach.vn

- Các hạ hành động lỗ mãng, mạo phạm chủ nhân khiến tiện thiếp đành phải vô lễ.

Thiếu nữ áo đen như con chim én bay vọt lên. Thị xoay song chưởng rất thần tốc chụp xuống đầu Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên lún mình tránh khỏi chưởng lực, phóng bàn tay chênh chếch lên bàn tay trên không của thiếu nữ.

Thiếu nữ không né tránh lao tới phóng song chưởng rất trầm trọng.

Triệu Tử Nguyên không ngờ thân pháp đối phương mau lẹ đến thế. Chàng vội nhảy lùi lại phía sau búng ra chiêu "Hoàn Diệp Chỉ Đao" giải khai chưởng lực của đối phương.

Thiếu nữ áo đen ngạc nhiên nói:

- Không ngờ các hạ lại có hai chiêu này?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương dưới mắt không có ai. Tại hạ tuy nông cạn nhưng không đến nỗi phải khuất phục xưng thần.

Thiếu nữ áo đen mỉm cười nói:

- Xem chừng các hạ đầy tính quật cường, nhưng nên chịu đi là hơn. Ở trước mặt tệ chủ nhân mà muốn toàn thân rút lui e rằng không được đâu.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Có thể như vậy! Trong thiên hạ chỉ nghe tiếng Thủy Bạc Lục Ốc mà không ai hiểu chủ nhân là nhân vật cỡ nào. Chắc là những cao thủ tuyệt đỉnh và thần bí vô cùng không còn nghi ngờ gì nữa.

Thiếu nữ áo đen tức giận nói:

- Các hạ nói nhảm hoài.

Thị toan ra chiêu tấn công nữa, bỗng nghe trong xe có tiếng người vọng ra:

- Thu nhi! Ngươi hãy đứng qua một bên.

Thiếu nữ áo đen quả nhiên lùi lại.

Triệu Tử Nguyên đứng đối diện cỗ xe bồng. Bốn bề yên lặng như tờ. Bầu không khí tựa hồ ngưng đọng.

Triệu Tử Nguyên đang hoài nghi chỗ dụng ý của đối phương thì đột nhiên rèm xe lay động. Một bóng người như quỷ mỵ nhảy vọt ra. Triệu Tử

https://thuviensach.vn

Nguyên chớp mắt một cái thấy bóng trắng nồm nộp xô tới, rồi sau lưng bị áp lực riết chặt.

Chàng muốn quay lại thì đã không kịp nữa. Người chàng xông về phía trước biến thành cái bóng mơ hồ.

Trong lúc nguy cấp, Triệu Tử Nguyên bất giác thi triển "Thái Ất Mê Tông Bộ" lướt mình lên trên bóng trắng thì một trận gió đêm lạnh thấu xương quạt tới.

Chàng vừa đứng vững, bóng trắng kia đã mất hút.

Trong khu rừng tối đen có tiếng người khẽ ngâm vọng ra:

- Người võ lâm nói tới chủ nhân Lục Ốc đều biến sắc mà đêm nay bị một gã hậu bối đột kích. Tiếng tăm này đồn ra ngoài giang hồ há chẳng thành một trò cười quái dị.

Triệu Tử Nguyên ở trong trường và thiếu nữ áo đen nhìn về phía phát ra âm thanh, nhưng rừng cây tịch mịch không một tiếng động.

Trong cỗ xe bồng, giọng nói âm trầm lại cất lên:

- Cao nhân ở đâu tới đây? Xin ra mắt để nói chuyện.

Trong rừng lại có tiếng người đáp:

- Không dám! Lão phu chỉ là người đi du lịch bốn biển đêm nay qua đây may gặp trường hội thị này, nên dừng lại để coi nhiệt náo.

Người trong xe hỏi:

- Có thịnh hội gì đâu?

Người trong rừng đáp:

- Sao các hạ còn giả vờ không biết? Đêm nay hai anh em họ Tạ gặp phải cuộc mai phục trọng đại ở nấm mồ hoang. Hiện giờ Tạ lão nhị đã bị Ma Vân Thủ đả thương. Đối phương còn bố trí mưu cơ ở ngôi mộ giả và mời những nhân vật võ lâm ở Cái Bắc đến phó hội vì mục đích đẩy Tạ Kim Ấn vào đất chết. Chẳng lẽ những việc đó không liên quan gì đến các hạ?

Chủ nhân Lục Ốc hỏi:

- Các hạ có ý tới đây sao lại bảo là ngẫu nhiên qua đường? Dù các hạ không muốn xuất hiện, cũng không thể giấu được bản nhân. Ngoài Thái Ất Tước còn ai nữa?

Người trong rừng đáp:

https://thuviensach.vn

- Ồ ồ! Các hạ đoán trúng đó!

Người trong xe nói:

- Các hạ cho là những việc đêm nay hoàn toàn là chủ ý của bản nhân ư?

Thái Ất Tước lên tiếng:

- Dù chẳng phải hoàn toàn là kế hoạch của các hạ thì ít ra cũng là người chủ mưu.

Chủ nhân Lục Ốc hỏi:

- Lấy gì làm bằng chứng?

Thái Ất Tước hắng dặng đáp:

- Vụ huyết án ở Thúy Hồ cách đây hơn hai chục năm, đêm nay lại tái diễn trong khu mồ hoang. Ngày giờ tuy thay đổi mà người vẫn là người cũ. Tưởng năm trước các hạ...

Chủ nhân Lục Ốc ngắt lời:

- Thôi im đi! Các hạ đừng nói càn nữa.

Thái Ất Tước đáp:

- Nếu muốn người ta không biết thì đừng dúng tay vào. Ha ha! Các hạ không ngờ bức màn bí mật hai chục năm trước bây giờ đã dần dần hé mở. Đêm hôm xảy ra vụ huyết án ở Thúy Hồ, nếu người chủ sự không sinh hoảng hốt thì đã đưa Tạ Kim Ấn vào đất chết, rồi sau...

Chủ nhân Lục Ốc ngắt lời:

- Các hạ biết nhiều quá rồi!

Giữa lúc ấy, một tiếng nổ từ đằng xa vọng lại, cách chừng một dặm đường.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên vì khu phụ cận đám mồ hoang sao lại thường thường phát ra tiếng nổ.

Thái Ất Tước lại nói:

- Chất nổ phá hủy ngôi mộ giả mà không nổ chết Chức Nghiệp Kiếm Thủ, thật là đáng tiếc. Ha ha!

Chủ nhân Lục Ốc hỏi:

- Sao các hạ biết Tạ Kim Ấn không chết?

Thái Ất Tước trầm giọng nói:

https://thuviensach.vn

- Tạ Kim Ấn là chủ chốt trong vụ huyết án kia khi nào lại để địch nhân hạ sát một cách dễ dàng. Hiện giờ y đã trốn thoát rồi. Thế là kế hoạch đêm nay của các hạ tan ra bọt nước.

Bỗng nghe Lục Ốc chủ nhân hô lớn:

- Thu nhi! Mau dời khỏi khu mồ hoang này!

Thiếu nữ áo đen nhảy lên xe, rung hai tay một cái. Bánh xe chuyển động.

Cỗ xe bồng bắt đầu lao đi như bay.

Triệu Tử Nguyên muốn rượt theo nhưng lại nghĩ địch nhân đã biết chuyện mưu đồ của mình thì truy tung cũng chẳng thu lượm được kết quả nào.

Thái Ất Tước ẩn trong rừng cây trầm giọng nói:

- Để cho họ đi. Ngươi cũng dời khỏi khu mồ hoang này quách.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đa tạ tiền bối đã giải mối nguy cho tại hạ. Tại hạ cảm kích muôn vàn.

Thái Ất Tước nói:

- Đừng chần chờ nữa. Phải đi cho lẹ, chạy đến kinh thành một chuyến coi.

Phen này địch nhân điều động những tay cao thủ ở Cái Bắc vào, e rằng có cuộc mưu sát Trương thủ phụ cũng chưa biết chừng.

Triệu Tử Nguyên cất cao giọng hỏi:

- Tiền bối nhắc tới những tay cao thủ ở Cái Bắc, phải chăng là mấy nhân vật vừa chạm trán tại hạ trong khu mồ hoang?

Thái Ất Tước đáp:

- Đúng rồi! Trong ba người đó, lão già mặc áo hồng bào là một ma đầu trứ danh, người ta kêu bằng Cương Thi Hồng Ma. Còn hai hán tử ngoại hiệu là Cái Bắc song ưng. Những người này đều có võ công quái dị, xưng hùng trong võ lâm ở Cái Bắc. Nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì chớ giây với họ.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Lúc nẫy tiền bối nhắc tới Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn, tại hạ còn một điểm nghi ngờ, xin thỉnh giáo tiền bối: phải chăng trong thiên hạ chỉ có một mình Tạ Kim Ấn biết sử "Phù Phong kiếm thức"?

https://thuviensach.vn

Thái Ất Tước đáp:

- Vấn đề này vừa rồi được Lục Ốc chủ nhân đã trả lời ngươi sao bây giờ còn nhắc lại?

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Nào Tạ Kim Ấn, nào Bạch bào nhân? Té ra Bạch bào nhân tức là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn, vậy mà trong lúc nhất thời ta không phát giác ra được.

Thái Ất Tước trầm giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi còn lẩm bẩm gì nữa? Lão phu đi trước nghe.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng người thấp thoáng trong lùm cây rồi mất hút.

Chàng biết Thái Ất Tước đã đi rồi, không dám chần chờ nữa, cũng vọt đi ngay.

Lúc này trên không đã lờ mờ màu xám xịt.

Triệu Tử Nguyên như một cái chấm đen lao đi thật nhanh. Chỉ trong khoảng khắc chàng đã ra khỏi phạm vi khu mồ hoang ra đến đường phố Quỷ trấn.

Ánh bình minh ló rạng, bộ mặt tuấn tú của chàng bất giác bao phủ mối nghi ngờ.

Gần trưa, Triệu Tử Nguyên vẫn chạy dài, trong bụng đã thấy đói. Trước mặt là thị tập. Đầu đường đã dựng một cây mốc trên đề "Thanh Cương trấn". Triệu Tử Nguyên không ngần ngừ gì nữa tiến vào thị trấn. Chàng dừng bước trước một khách sạn. Khách sạn này không rộng mấy, nhưng khách ra vào đông đúc, có vẻ kiếm ăn được. Mùi rượu thịt thơm tho bốc ra ngoài. Triệu Tử Nguyên di động thân hình tiến vào khách sạn.

Tiểu nhị tiến lại hỏi:

- Công tử dùng gì?

Triệu Tử Nguyên tùy tiện chấm mấy món ăn và một hồ rượu ngon. Chàng từ từ đi qua các bàn tiến vào. Bất giác mắc chàng ngó tới một chàng thanh niên đang uống rượu một mình. Tuy y xây lưng lại mà Triệu Tử Nguyên vẫn nhận ra là người quen. Gã chính là Tư Mã Thiên Võ.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngồi đối diện với Tư Mã Thiên Võ. Ban đầu gã cũng kinh ngạc không ngờ chàng xuất hiện ở đây. Triệu Tử Nguyên mỉm cười hỏi:

- Tư Mã huynh! Xin miễn thứ cho tiểu đệ quấy nhiễu tửu hứng của huynh đài.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Sao Triệu huynh lại nói thế? Mấy bữa nay Triệu huynh đi đâu? Bữa nay được gặp đây thật là khoan khoái phi thường!

Triệu Tử Nguyên chú ý nhìn chung rượu trong tay gã đã rót đầy mà vẻ mặt gã đã say mấy phần, có vẻ buồn rười rượi. Triệu Tử Nguyên bảo tiểu nhị đặt rượu thịt xuống bàn rồi rót đầy chung đưa tới trước mặt Tư Mã Thiên Võ nói:

- Tư Mã huynh! Tiểu đệ kính mời huynh đài một chung.

Tư Mã Thiên Võ lộ vẻ bâng khuâng đáp:

- Ồ ồ! Cạn chung đi! Cạn chung đi!

Gã nâng chung rượu lên uống ừng ực một hơi hết sạch.

Triệu Tử Nguyên đặt chung rượu xuống chau mày hỏi:

- Tư Mã huynh! Chuyện gì khiến huynh đài buồn bã như vậy?

Tư Mã Thiên Võ lắc đầu đáp:

- Không có chi cả. Thiên hạ vốn vô sự mà con người tự sinh ra. Tiểu đệ có chuyện gì đâu? Chỉ có thâm cừu đại hận...

Gã nói lải nhải như người mơ mộng. Hiển nhiên gã bị chuyện gì đả kích.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tư Mã huynh! Vẻ anh hùng khí khái ngày trước của huynh đài đâu hết rồi?

Cừu nhân chưa tìm thấy, huynh đài đã nản lòng. Thật phụ tiếng anh danh của Tư Mã lão tiền bối.

Tư Mã Thiên Võ lại lảm nhảm:

- Vụ huyết án ở Thái Hồ... Vụ huyết án ở Thái Hồ... Mười bảy mạng người lại thêm một đứa trẻ nít...

Triệu Tử Nguyên biết gã hãm mình vào trong vòng tưởng tượng ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Bây giờ gã đang nghĩ tới song thân bị thảm sát, máu tươi không ngớt chảy.

Tư Mã Thiên Võ lại nâng một chung rượu nồng.

Triệu Tử Nguyên nắm lấy tay gã lắc mấy cái, miệng hô:

- Tư Mã huynh! Phấn khởi lên!

Tư Mã Thiên Võ như người mơ ngủ mới bừng tỉnh, chăm chú nhìn Triệu Tử Nguyên không nói nửa lời. Sau một lúc lâu, gã mới lên tiếng:

- Triệu huynh! Xin lượng thứ cho tiểu đệ đã uống quá nhiều.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Mượn rượu tiêu sầu là thường tình của con người. Nhưng nếu huynh đài say sưa quá đỗi, quên cả trách nhiệm thì không thể được. Huynh đài định đi đâu?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Nghe lời đồn thì Tạ Kim Ấn đã lộ hành tung vào quanh Quỷ trấn. Tiểu đệ muốn đi dọ thám một phen, nếu đúng sự thực. Tạ Kim Ấn tất hiểu rõ nhân vật đầu não trong vụ huyết án ở Thái Hồ.

Triệu Tử Nguyên trầm giọng nói:

- Tiểu đệ vừa ở Quỷ trấn tới đây. Đêm qua lúc tiểu đệ ở khu mồ hoang ngoài Quỷ trấn, đã gặp một trường quyết đấu. Tạ Kim Ấn và nhị đệ bị địch nhân vây đánh.

Triệu Tử Nguyên liền thuật chuyện đêm qua. Tư Mã Thiên Võ ngưng uống rượu lắng tai nghe. Mặt gã lộ vẻ kỳ dị hỏi:

- Triệu huynh quả đã gặp Lục Ốc chủ nhân ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế! Nhưng y ở trong xe bồng, không nhìn rõ mặt. Có điều tiểu đệ khẳng định Lục Ốc chủ nhân là một người đàn bà.

Tư Mã Thiên Võ nghi ngờ hỏi:

- Phải chăng Triệu huynh gặp Nhị chủ nhân Lục Ốc là Nữ Oa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nhất định không đúng. Tiểu đệ gặp Nữ Oa mấy lần. Vả lại người dong xe của mụ là một thiếu nữ mặc áo đen mình mang võ công thượng thừa. Tên xa phu Mã Ký của Nữ Oa không thể bì kịp.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ lại nói:

- Ồ ồ! Triệu huynh nói phải lắm. Đã thế thì bãi việc đi Quỷ trấn. Triệu huynh muốn đến kinh thành, tiểu đệ đi theo được chăng?

Triệu Tử Nguyên cười rộ đáp:

- Sao Tư Mã huynh lại nói vậy. Chúng ta tình thâm như thủ túc, tất nhiên phải chiếu cố cho nhau. Nay được trùng vi thì còn gì hay hơn nữa?

Tư Mã Thiên Võ mỉm cười nói:

- Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy.

Hai người ăn uống xong trả tiền hàng, rồi sóng vai ra khỏi khách sạn.

Hai người đi khỏi rồi, trong khách sạn trong chỗ tối, một cặp mắt sa lệ trong như ngọc không hiểu vì Tư Mã Thiên Võ hay vì Triệu Tử Nguyên?

Bọn Triệu Tử Nguyên hai người ra khỏi khách sạn lập tức thượng lộ, nhưng ít nói chuyện vì người nào cũng có tâm sự trầm trọng.

Trước khi mặt trời lặn, hai người vào tới địa giới tỉnh Hà Bắc.

Đê sông Hoàng Hà đắp rất cao. Bốn mặt một màu đất vàng. Tiếng nước sông chảy cuồn cuộn cũng lộ vẻ thê lương. Sông Hoàng Hà chảy vào tỉnh Hà Bắc thì chảy chậm lại. Mặt sông cao hơn đất bằng. Vì vùng thượng lưu trôi cát vàng xuống đây, cứ đến mùa mưa nước sông lại bành trướng. Lòng sông nhỏ hẹp nông cạn không đủ chứa nước thường bị nạn vỡ đê. Thật là một vạ lớn trải đã bao đời.

Triệu Tử Nguyên và Tư Mã Thiên Võ bước lên đê bờ sông đứng nhìn dòng nước chảy. Màu hồng lúc mặt trời lặn biến thành màu vàng.

Tư Mã Thiên Võ dường như trong lòng cảm xúc cất tiếng hỏi:

- Triệu huynh! Đứng trước cảnh đại hà, trong lòng cảm xúc thế nào?

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ thấy cảnh hùng vĩ của tạo vật, nhưng nước sông ô trọc khiến trong lòng tiểu đệ thêm phần rối loạn.

Tư Mã Thiên Võ ngoảnh đầu lại hỏi:

- Vì chuyện gì mà Triệu huynh sầu thảm?

Triệu Tử Nguyên cảm khái đáp:

- Tiểu đệ buồn về thân thế mù mịt. Chuyến này bôn tẩu giang hồ muốn điều tra cho biết rõ lai lịch mình, không ngờ nay bị lôi cuốn vào huyết án ở

https://thuviensach.vn

Thúy Hồ hai chục năm trước. Chẳng hiểu vụ đó liên quan gì đến mình mà trong lòng rất đỗi trầm trọng.

Tư Mã Thiên Võ khuyên giải:

- Triệu huynh bất tất phải bận tâm. Việc gì rồi sau cũng rõ ràng hết.

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Dĩ nhiên là thế. Nhưng tiểu đệ lại có tiên cảm bất tường...

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Chứng triệu bất tường ư? Triệu huynh đừng lo lắng nữa. Triệu huynh coi nước sông tuy đục nhưng vẫn chảy về phía trước.

Triệu Tử Nguyên cúi xuống nhìn dòng nước chảy ầm ầm khẽ nói:

- Tiểu đệ mong được làm tròn lời ước này...

Đột nhiên chàng quay lại nhìn vùng khoáng dã mông mênh mang một vẻ thê lương. Giữa lúc ấy một bóng người mảnh dẻ xuất hiện cách hơn mười trượng một cái rồi mất hút.

Triệu Tử Nguyên buột miệng nói:

- Tư Mã huynh! Huynh đài hãy chờ ở đây một chút, tiểu đệ chạy đi rồi trở lại ngay.

Tư Mã Thiên Võ hàm hồ gật đầu. Gã chợt tỉnh kinh hãi hỏi:

- Triệu huynh đã phát hiện chuyện gì?

Nhưng Triệu Tử Nguyên đã vọt đi như tên bắn.

Triệu Tử Nguyên lướt về phía bóng người xuất hiện. Chàng nhô lên hụp xuống mấy cái ẩn mình vào sau mô đất vàng. Thị tuyến của chàng để ý đến một người thân hình bé nhỏ đứng đó. Triệu Tử Nguyên vừa thấy người này bất giác buột miệng hô:

- Yên cô nương! Cô đấy ư?

Đối phương từ từ xoay mình. Đứng trước Triệu Tử Nguyên cô lộ vẻ khích động dị thường, dường như muốn nói lại thôi.

Triệu Tử Nguyên thấy thế không khỏi động tâm. Chàng nhớ lại hồi tiền nhật ở Thái Chiêu bảo, Yên Lăng Thanh đã chiếu cố cho chàng đủ thứ nên chàng không quên được.

Yên Lăng Thanh lắng lặng hồi lâu không nói.

Triệu Tử Nguyên lên tiếng phá tan bầu không khí tịch mịch. Chàng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Sao cô nương lại xuất hiện ở đây? Một mình cô dời khỏi Thái Chiêu bảo ư? Lệnh tôn hiện giờ ở đây? Sao không đi với cô nương?

Chàng hỏi liền mấy câu, dù chàng lúc này đã hiểu tâm sự nàng cũng hỏi cho có chuyện. Chàng không để ý đến mắt cô đầy lệ, thỉnh thoảng nhỏ giọt. Triệu Tử Nguyên chờ lâu không thấy Yên Lăng Thanh đáp, lại ngạc nhiên hỏi:

- Yên cô nương! Cô làm sao vậy?

Yên Lăng Thanh nước mắt trào ra.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt không hiểu mình đã đắc tội với cô ở chỗ nào, liền bẽn lẽn cười nói:

- Trăm điều không phải ở nơi tại hạ, khiến cô nương phải thương tâm.

Yên Lăng Thanh thủng thẳng đáp:

- Ngươi biết vậy là hay.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Ta biết gì đâu? Chẳng lẽ ta thật đã đắc tội với cô?"

Yên Lăng Thanh nói:

- Bây giờ ngươi định đi đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ có việc đến kinh thành một chuyến.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Ngươi đến kinh thành làm chi?

Triệu Tử Nguyên ấp ứng đáp:

- Vụ này...

Yên Lăng Thanh lắc đầu nói:

- Ngươi nên nghe lời ta mà thủ tiêu cuộc đi này. Ngươi nên biết sức mình tuyệt đối chẳng thể vào vãn hồi đại cuộc được.

Triệu Tử Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương đã biết mục đích chuyến đi này của tại hạ rồi hay sao?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Ta chỉ phỏng đoán cũng biết.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Cô nương tự tin mình như vậy khiến tại hạ phải ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Sông Hoàng Hà Chạm Trán Oan Gia

Yên Lăng Thanh lại nói:

- Tử Nguyên! Ngươi đừng giấu ta. Việc quốc gia đại sự không cần đến ngươi phải lo âu. Ta cho ngươi hay một điều: Đông Xưởng Ngụy Tôn Hiền đã mưu sự rồi mới hành động. Trương Cư Chính chuyến này về kinh nhất định phải chết.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần hỏi:

- Cô nương lượm được tin này ở đâu?

Yên Lăng Thanh lắc đầu đáp:

- Cái này không phải là tin tức. Ngươi là kẻ cô lậu thì biết thế nào được?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hít một hơi chân khí nghĩ bụng:

- "Phải rồi! Ít lâu nay ta suốt ngày bôn ba mà quên cả Ngụy Tôn Hiền là tay quyền thế nhất triều đình. Bên trong hắn đã khống chế mọi việc, bên ngoài lại ba tay cao thủ rình rập. Chuyến này Trương thủ phụ về kinh quả dữ nhiều lành ít."

Chàng nghĩ tới đây, xương sống toát mồ hôi lạnh ngắt.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Ngươi đã thủ tiêu ý niệm đến kinh thành chưa?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Không đâu. Tại hạ vẫn chuẩn bị lai kinh một chuyến.

Yên Lăng Thanh biến sắc nói:

- Tử Nguyên! Ngươi còn quên một điều.

Mấy lần cô gọi thẳng tên chàng lộ vẻ rất quan thiết, so với ngày trước cô còn giữ thái độ cao ngạo bác bậc, khiến chàng không khỏi ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

Thực ra chàng hoàn toàn không hiểu tâm lý đàn bà. Nữ nhân kiêu ngạo tự tôn, chỉ là bộ mặt giả tạo. Một khi các cô nảy tình cảm thì lại mềm nhũn và hiền như cừu.

Triệu Tử Nguyên gật đầu hỏi:

- Phải chăng cô nương muốn nói điều ước hẹn một tháng của chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đúng rồi! Hiện nay sắp đến kỳ hạn. Nếu ngươi đến kinh thành cả đi lẫn về, thời giờ không kịp nữa.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cố nhiên điều ước hẹn với chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc là quan trọng, nhưng hiện giờ gặp việc này quan hệ đến đời sống của trăm họ. Tại hạ đã cân nhắc nặng nhẹ và phải chọn lấy một đường tiến hành.

Yên Lăng Thanh nói lui nói tới cũng không làm cho Triệu Tử Nguyên phế bỏ được ý niệm lai kinh, nàng cực kỳ thất vọng, buông tiếng thở dài xua tay nói:

- Nếu vậy... ngươi đi đi!

Giọng nói đầy vẻ thê lương, cơ hồ sa lệ.

Triệu Tử Nguyên thấy tình trạng này, trong lòng ân hận, cất tiếng ôn nhu hỏi:

- Yên cô nương, mục đích của cô đến đây là để khuyên can tại hạ đừng tiến kinh phải không?

Yên Lăng Thanh lắc đầu đáp:

- Không những thế, ta còn có việc muốn nói với ngươi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Việc gì?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Ngươi đã uống phải chất Mã Lan kịch độc mà nay vừa tới hạn mười ngày. Ta... ta... đến để đưa thuốc giải cho ngươi.

Nàng nói rồi lấy trong mình ra ba viên thuốc đưa đến trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên tâm tình xúc động, nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Nàng đối đãi với ta tử tế quá! Vì việc đưa thuốc giải mà lặn lội tới đây. Nàng là một vị đại tiểu thư trước kia tính nết nóng nảy nhưng hiện nay rất ôn hòa, thật là dễ mến. Nàng có hiểu đâu ta đã tiêu giải chất kịch độc rồi.”

Chàng muốn đem sự thực nói cho Yên Lăng Thanh hay, nhưng không hiểu tại sao chàng lại thôi, đưa tay ra đón lấy ba viên thuốc, miệng ngỏ lời cám ơn.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Sao bây giờ ngươi không uống một viên đi?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Bây giờ tại hạ không thấy gì khó chịu. Chờ bao giờ có triệu chứng chất độc phát tác, tại hạ sẽ uống. Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Chàng vừa nói tới đây, bỗng nghe Tư Mã Thiên Võ la gọi:

- Triệu huynh! Huynh đài nói chuyện với ai đó?

Triệu Tử Nguyên toan lên tiếng thì Yên Lăng Thanh đã cất giọng lạnh lùng:

- Ta không muốn gặp gã.

Rồi nàng tung mình vọt về phía trước.

Tư Mã Thiên Võ tới gần thấy Triệu Tử Nguyên vẻ mặt bâng khuâng, lại hỏi:

- Triệu huynh! Người vừa rồi là ai đó?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Yên cô nương!

Tư Mã Thiên Võ lấy làm kỳ hỏi:

- Cô ta đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đi rồi!

Tư Mã Thiên Võ ngẫm nghĩ, hỏi:

- Cô đến rồi ra đi lật đật, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên xòe tay ra đáp:

- Cô đến đưa cái này cho tiểu đệ.

Tư Mã Thiên Võ “ủa” một tiếng, rồi nói:

- Yên cô nương rất quan tâm đến Triệu huynh, xem chừng...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên cười, ngắt lời:

- Cô có lòng tốt với tiểu đệ, tiểu đệ đã cám ơn rồi.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Cô còn nói gì với Triệu huynh nữa không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô khuyên tiểu đệ đừng tiến kinh, tiểu đệ đã từ tạ rồi.

Tư Mã Thiên Võ chấn động tâm thần hỏi:

- Tại sao cô lại khuyên Triệu huynh đừng tiến kinh?

Triệu Tử Nguyên đem những lời Yên Lăng Thanh vừa nói thuật lại một lượt.

Tư Mã Thiên Võ chú ý nghe xong rồi nói:

- Yên cô nương nói rất có lý. Chúng ta đi chuyến này chưa chắc đã được việc gì.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Phải chăng Tư Mã huynh cũng muốn trở về?

Tư Mã Thiên Võ vẻ mặt nghiêm trọng đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy. Tiểu đệ nghĩ rằng Ngụy Tôn Hiền quyền thế nghiêng thiên hạ, lại có bọn Ngự sử làm vây cánh. Trương thủ phụ quả lâm vào tình thế rất đáng ngại.

Triệu Tử Nguyên xúc động nói:

- Tuy thế chúng ta cũng phải mạo hiểm một phen.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Đã đành phải nên mạo hiểm, nhưng tiểu đệ e ngại không lợi gì cho đại cuộc.

Triệu Tử Nguyên khích động nói:

- Dù là kẻ thất phu cũng có tránh nhiệm bảo vệ đấng trung lương. Tiểu đệ cũng biết đi chuyến này là vô ích, chỉ mong làm cho hết chức trách mà thôi.

Tư Mã Thiên Võ vỗ tay nói:

- Hay cho người biết chức trách. Triệu huynh! Chúng ta đi thôi!

Hai người trở gót đi xuống bến sông Hoàng Hà mà chưa tìm được thuyền.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nói:

- Chỗ này nước chảy xiết, lại không có thuyền. Chúng ta thử đi tìm chỗ khác.

Hai người toan cất bước, bỗng thấy bờ bên kia có con thuyền chèo tới.

Chàng liền lớn tiếng gọi:

- Nhà đò! Nhà đò!

Người chèo thuyền ngửng đầu lên nhìn rồi cười khanh khách hỏi:

- Phải chăng nhị vị công tử muốn qua sông?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Phải rồi! Phiền nhà đò chèo thuyền qua đây.

Nhà đò hai tay bơi chèo. Con thuyền lao đi như tên bắn, chỉ trong khoảnh khắc đã áp mạn vào bờ.

Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên bước lên thuyền.

Nhà đò dặn:

- Thưa nhị vị công tử! Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, khi thuyền ra giữa dòng, hai vị đứng cho vững mới được.

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng đáp:

- Biết rồi!

Nhà đò bơi một chèo, con thuyền dời bến ra giữa sông.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tư Mã huynh hãy coi chừng!

Tư Mã Thiên Võ khẽ hỏi:

- Triệu huynh cho là chú lái này có chuyện chăng?

Triệu Tử Nguyên muốn nói lại thôi.

Chú lái cất tiếng hát:

“Lão gia sinh trưởng bên sông.

Chẳng lo đời sống cũng không ham tiền.

Đêm qua bạn đến triền miên.

Ra đi lại đoạt hai viên gạch vàng...”

Tư Mã Thiên Võ kinh hãi nói:

- Đây là những câu thơ của Tấn Giang qua bến Tầm Dương lúc canh khuya trong truyện Thủy Hử. Có điều chủ đò đã thay đổi đến quá nữa.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ đúng như lời Triệu huynh tiên liệu, hắn định giở trò.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chúng ta cứ thận trọng là hơn. Có đúng hay không lát nữa sẽ rõ...

Hai người đang nói, thuyền đã ra giữa sông. Chú lái đột nhiên dừng chèo nói:

- Nhị vị công tử trả tiền đi!

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Bao nhiêu?

Chú lái đáp:

- Hai lạng!

Tư Mã Thiên Võ cười lạt nói:

- Mỗi chuyến đò ngang lấy hai lạng thì huynh đài chỉ chở đò một năm hay dăm bảy tháng đã thành cự phú mà sao đến nay hãy còn sinh sống về nghề này?

Nhà đó cười khành khạch đáp:

- Tiểu nhân coi người thu tiền. Có người không lấy một đồng, có người trả giá rất cao. Coi bộ dạng nhị vị thì lấy hai lạng cũng không phải là quá.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Tiểu đệ trả huynh đài một lạng được chăng?

Nhà đó đáp:

- Tiểu nhân chở thuyền không mặc cả. Nếu công tử chê đắt thì tiểu nhân chở trả lại bờ bên kia.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng quan sát tình thế. Lúc này thuyền đã đến giữa sông nếu nhà đò trả về cũng mấy bấy nhiêu công phu. Chắc là hắn muốn sinh sự rồi. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng đáp:

- Hai lạng thì hai lạng. Thu lấy!

Triệu Tử Nguyên móc hai lạng bạc kẹp ở hai ngón tay đưa tới trước mặt nhà đò cho rớt xuống. “Cạch cạch” hai tiếng, hai lạng bạc rớt xuống ván thuyền.

Nhà đò lạnh lùng nhìn hai đĩnh bạc vụn hỏi:

- Có đủ phân lạng không?

Tư Mã Thiên Võ hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy đi cân nữa chăng?

Nhà đò đáp:

- Được rồi!

Đột nhiên hắn khua cả hai mái chèo, đầu thuyền cong lên rồi lại chạy về bến cũ.

Tư Mã Thiên Võ quát:

- Ngươi làm gì vậy?

Nhà đò lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nhận ra hai lạng còn thiếu, phải bốn lạng mới được.

Tư Mã Thiên Võ tức giận hỏi:

- Ngươi định giở trò chăng?

Nhà đò cười khanh khách đáp:

- Đâu dám! Đâu dám!

Tư Mã Thiên Võ tức giận giơ tay lên toan phóng chưởng đánh ra. Triệu Tử Nguyên vội cản lại nói:

- Tư Mã huynh đừng nóng nảy.

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Thằng cha này khinh người quá lắm! Tiểu đệ muốn đánh chết hắn mới cam tâm.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nếu huynh đài đánh chết hắn thì e rằng chúng ta không qua sông được.

Tư Mã Thiên Võ tỉnh ngộ thu chưởng về.

Lái đò cho hai mái chèo khuấy nước, con thuyền nhỏ lại quay lộn ở giữa sông Hoàng Hà.

Tư Mã Thiên Võ lại toan nổi nóng nhưng Triệu Tử Nguyên đưa mắt cản lại.

Lái đò lại xoay quanh hai vòng rồi con thuyền nhỏ vọt lên. Hắn nói:

- Đến rồi! Đến rồi!

Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên ngửng đầu lên trông thấy một cái thuyền hình lớn có hai cột buồm từ thượng lưu chạy tới. Nguyên con thuyền nhỏ ở giữa sông nước chảy xiết chèo đã khó khăn lại gặp thuyền

https://thuviensach.vn

lớn. Hai người đã nhìn rõ cái thuyền mành hai cột buồm đang chạy xuống mà rất vững vàng chẳng khác gì đi trên mặt hồ phẳng lặng.

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Những người trên thuyền đều hết sức kìm hãm, trách nào thuyền đi chẳng vững vàng. Không hiểu thuyền ai?

Nhà đò cười khằng khặc đáp:

- Đừng nóng nảy! Đừng nóng nảy! Lát nữa hai vị sẽ rõ.

Tư Mã Thiên Võ trừng mắt lên nhìn chú lái nói:

- Ngươi muốn giở trò nữa phải không?

Gã không nhịn được nữa vung chưởng đánh vèo một cái.

Lái đò lạnh lùng nói:

- Hãy khoan!

Hắn xoay mình nhảy tõm xuống nước.

Cả Tư Mã Thiên Võ lẫn Triệu Tử Nguyên không biết bơi lội. Lái đò bỏ đi rồi, con thuyền lềnh bềnh giữa dòng sông. Hai người đều chân tay luống cuống.

Triệu Tử Nguyên trấn tĩnh tâm thần nói:

- Tư Mã huynh hãy chú ý con thuyền đi tới.

Tư Mã Thiên Võ trông ra thấy thuyền lớn đến gần. Gã ồ một tiếng rồi nói:

- Được rồi!

Gã phi thân nhảy qua thuyền lớn.

Lúc này hai con thuyền cách nhau chừng bốn năm trượng. Bản lãnh Tư Mã Thiên Võ muốn nhảy qua thuyền lớn không phải là việc khó.

Ai ngờ người gã tung mình lên thì thuyền lớn chỉ còn cách chừng hơn trượng.

Đột nhiên bóng trắng thấp thoáng. Một luồng kình lực vô hình đánh tới.

Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy bóng trắng đã kinh hãi la lên:

- Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân.

Chàng kinh sợ không bút nào tả xiết vì Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân theo chàng như âm hồn bất tán. Sao hắn lại xuất hiện ở đây?

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ bị luồng kình lực vô hình đẩy, người gã lay động suýt nữa ngã xuống nước. Hắn cực kỳ kinh hãi, lại ngưng tụ chân khí phóng chưởng đánh tới.

Triệu Tử Nguyên thấy trước tình thế này mà Tư Mã Thiên Võ còn động thủ phản kích được mà đối thủ lại là Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân khét tiếng thiên hạ.

Chàng không khỏi khen thầm:

"Võ nghệ Tư Mã huynh không phải tầm thường. Nếu y biết đối thủ là Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân thì y sẽ nghĩ sao?"

Người trên thuyền dường như không ngờ Tư Mã Thiên Võ còn ra tay phản kích. Hắn đằng hắng một tiếng, giơ hai tay lên. Hai luồng chưởng phong ào ạt xô ra.

Tư Mã Thiên Võ cảm thấy kình lực bị chận đứng, chưởng phong bị đẩy ngược lại. Luồng chân khí không đề tụ được, gã rớt xuống dòng sông.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi vội chụp một sợi dây quăng xuống hô:

- Tư Mã huynh níu lấy cái này.

Tư Mã Thiên Võ vươn tay ra chụp, không ngờ giữa lúc ấy làn sóng xô tới khiến gã choáng váng không chụp được sợi dây. Gã bị dòng nước cuốn đi rồi mất tích.

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng la gọi:

- Tư Mã huynh! Tư Mã huynh!

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Đừng gọi nữa! Tư Mã huynh của ngươi xuống chầu Diêm Vương rồi!

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu lên nhìn thấy người nói câu này chính là Yên Định Viễn. Chàng rất đỗi kinh nghi, không hiểu sao hắn lại ở trên thuyền này?

Lại nghe Yên Định Viễn nói:

- Tiểu tử! Ngươi chuẩn bị thuận theo số mạng đi thôi.

Triệu Tử Nguyên hắng dặng đáp:

- Chưa chắc!

Yên Định Viễn cười khẩy nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi và Tư Mã Thiên Võ cũng định lai kinh để làm anh hùng hảo hán thì ra các ngươi không biết tự lượng.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- "Chuyến này mình tiến kinh giữ rất thần bí mà sao bọn Yên Định Viễn lại biết được?"

Trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, chàng cất tiếng hỏi:

- Phải chăng Yên bảo chúa muốn cản trở bọn tại hạ?

Yên Định Viễn đáp:

- Há phải chỉ cản trở không mà thôi, lão phu còn muốn lấy sinh mạng của các ngươi.

Triệu Tử Nguyên hững hờ nói:

- Cái mạng của tại hạ chẳng có gì đáng tiếc. Chỉ tiếc cho các hạ đường đường là một vị đại Bảo chúa, không ngờ lại đi tùy tùng Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân. Vụ này đồn đại ra ngoài e rằng bạn hữu giang hồ cười cho đến trẹo quai hàm.

Yên Định Viễn tức giận lớn tiếng:

- Thằng lỏi con thì biết gì mà nói.

Hắn vung chưởng lên đánh tới đến "sầm" một tiếng.

Yên Lăng Thanh kêu thét lên:

- Gia gia!

Yên Định Viễn hỏi:

- Sao? Ngươi không muốn gã chết ư?

Yên Lăng Thanh gầm lên:

- Nếu y mà chết thì nữ nhi không muốn sống nữa.

Lại nghe một người hỏi:

- Nữ nhân trọng chữ tình, cái đó không thể trách được. Yên cô nương! Cô có biết gã là ai không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Bất luận y là ai...

Cô chưa dứt lời, bên tai nghe đánh "sầm" một tiếng vang lên. Nguyên Yên Định Viễn phóng chưởng đánh vào con thuyền nhỏ của Triệu Tử Nguyên. Con thuyền tròng trành muốn lật. Bây giờ Yên Định Viễn lại đánh

https://thuviensach.vn

thêm một chưởng nữa. Con thuyền đập vào đá đánh "sầm" một tiếng. Đầu thuyền bị gãy tan.

Triệu Tử Nguyên đứng không vững, lảo đảo hai cái rồi té xuống nước.

Yên Lăng Thanh ngó thấy rú lên một tiếng rồi nhảy xuống theo. Động tác của cô tuy mau lẹ, nhưng Yên Định Viễn đứng bên đã đề phòng trước. Hắn vươn tay ra chụp lấy Yên Lăng Thanh, xẵng giọng hỏi:

- Thanh nhi! Sao ngươi không nghe lời ta?

Yên Lăng Thanh tiếp tục gầm lên, quyết ý nhảy theo Triệu Tử Nguyên, khiến cho Yên Định Viễn không làm sao được, đành co tay điểm huyệt cô.

Triệu Tử Nguyên lúc té xuống nước, đầu óc vẫn tỉnh táo. Tuy chàng không biết bơi lội, nhưng lúc gần cái chết bằng sợi tóc, chàng vẫn hết sức cựa quậy. Hai tay chàng quờ quờ dưới nước, đột nhiên nắm được một vật. Người chàng không chìm xuống nữa, mới biết đây là tấm ván thuyền bị gẫy. Chàng đã nắm được ván thuyền, ý niệm cầu sinh bất giác lại tăng lên.

Một cơn sóng lớn đánh tới, đầu óc chàng mê đi, suýt nữa tấm ván tuột khỏi tay. Người chàng mấy lần nổi lên chìm xuống và miệng chàng hai lần uống nước rồi. Bỗng chàng cảm thấy trước ngực nghẹt thở, không nắm chặt tấm ván được nữa, người chàng chìm xuống không biết gì nữa.

Từ đằng xa một tràng cười lớn vọng lại rồi tiếng người nói:

- Ha ha! Thế là thằng lỏi này hết đời rồi.

Thanh âm này tựa hồ do Yên Định Viễn phát ra, nhưng Triệu Tử Nguyên không nghe thấy gì nữa.

* * * * *

Đây là một hòn đảo nhỏ rất hoang lương. Trên đảo cây rừng xanh biếc, trăm hoa đua nở. Gió thổi hiu hiu say đắm lòng người, khác nào một tiên cảnh ở nhân gian. Bốn mặt đảo đều bị nước sông Hoàng Hà đập vào bì bõm. Bãi cát khá dài.

Trên đảo có một hòn núi khiến cho phong cảnh thêm phần nguy nga hùng vĩ.

Trời đã xế chiều, một người chết đuối trôi dạt vào bãi cát. Hồi lâu mới thấy người y khẽ động đậy.

https://thuviensach.vn

Trời tối rồi. Y gắng gượng lồm cồm bò dậy, đảo mắt nhìn quanh không hiểu mình lại lỏng tới đâu. Y giơ tay lên khẽ gõ vào trán tự hỏi:

- Phải chăng Triệu Tử Nguyên này đã chết rồi? Nơi đây có phải là âm ty địa phủ không?

Chàng dùng răng cắn đầu lưỡi, thấy đau mới biết là mình chưa chết. Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy trước mặt tối om và không hiểu đây là đâu?

Triệu Tử Nguyên ngồi xếp bằng điều tức một hồi, cảm thấy thể lực khôi phục lại gần như cũ. Chàng đứng dậy cất bước về phía trước.

Chàng đi chưa được bao xa bỗng nghe tiếng bước chân sột sạt. Chàng giật mình kinh hãi không hiểu người nào xuất hiện nơi đây. Mười phần có đến tám là bọn Yên Định Viễn truy tung.

Triệu Tử Nguyên ngầm vận công lực đề phòng, chợt nghe tiếng người lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Thanh âm kia lại hỏi:

- Các hạ đang đêm lần tới bản đảo tất có dụng ý gì?

Lúc này Triệu Tử Nguyên đã xoay mình lại ngó thấy một người áo đen đứng ngoài ba trượng. Người áo đen này đứng ngạo nghễ đầy vẻ anh khí.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Chẳng phải tại hạ tự tiện lên quí đảo. Vì bị người đánh rơi xuống nước, ngẫu nhiên trôi dạt vào đây. Xin hỏi huynh đài quí đảo này tên gì?

Người kia lạnh lùng đáp:

- Các hạ chẳng cần phải biết làm chi. May mà các hạ thoát chết, bây giờ có thể đi được rồi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Thoát Tử Thần Lại Gặp Kỳ Nhân

Triệu Tử Nguyên nghe giọng nói bất thiện, không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- "Hắn hạ lệnh trục khách rồi."

Ngoài miệng, chàng đáp:

- Tại hạ vừa ở dưới nước bò lên, chưa kịp thở mà các hạ đã hạ lệnh đuổi khách, há chẳng là bất tận nhân tình lắm ư?

Người kia gật đầu đáp:

- Tại hạ nói nhiều rồi. Các hạ tri cơ thì nên đi cho lẹ.

Triệu Tử Nguyên thấy bị áp bức không khỏi tức mình lạnh lùng hỏi:

- Nếu tại hạ không đi thì sao?

Người kia đằng hắng rồi không thấy hắn thủ thế, người đã lướt đi như nước chảy mây trôi đến trước mặt Triệu Tử Nguyên, còn cách chừng năm thước thì dừng lại hỏi:

- Các hạ muốn tại hạ động thủ để mời nữa chăng?

Người kia tới gần, Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn thấy đối phương lối ba chục tuổi, mày thô mắt lớn, tướng mạo cực kỳ uy mãnh. Chàng nghĩ thầm:

- "Người này thân pháp mau lẹ, đáng làm cao thủ võ lâm mà không hiểu lai lịch thế nào?"

Trong lòng ngấm ngầm run sợ, chàng cất tiếng hỏi:

- Các hạ muốn tại hạ đi cũng được, nhưng chỉ xin cho biết đại danh?

Người kia lắc đầu đáp:

- Các hạ không cần phải biết làm chi!

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thái độ của các hạ tự coi mình cao xa quá, đến tính danh cũng không chịu cho biết ư?

Người kia lộ vẻ tức giận hỏi:

- Ngươi rắc rối quá! Làm gì mà hỏi lòng vòng mãi? Ta hỏi ngươi một câu:

ngươi có chịu đi không?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Tại hạ không đi thì sao?

Người kia hằn học đáp:

- Các hạ đã muốn tại hạ động thủ để mời đi thì tại hạ đành đắc tội.

Bỗng thấy hắn giơ tay trái lên, tay mặt hắn phát chưởng ra. Chưởng phong cực kỳ mãnh liệt nhằm chụp vào ba đại huyệt ở trước ngực Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên tức giận nói:

- Thủ đoạn thật tàn độc.

Người chàng siêu đi, phóng chưởng chênh chếch đánh ra.

Người kia kịt mũi hai tiếng, xoay mình một chút, chiêu thức vẫn không biến đổi. Cổ tay hắn duỗi ra, co lại hóa giải chưởng lực của Triệu Tử Nguyên, đồng thời tập kích những đại huyệt trước ngực chàng.

Triệu Tử Nguyên cực kỳ kinh hãi. Chàng đã lỡ tay một bước lâm vào tình thế hạ phong. Chàng biết muốn tránh cũng khó tránh được chưởng phong của đối phương. Bỗng chàng ngó thấy một cành cây dưới đất, liền lượm lên cầm tay đằng hắng nói:

- Các hạ bức bách thái quái thì tại hạ đành phải dùng cái này để chống cự.

Chàng vung cổ tay một cái, cành cây rít lên vù vù. Chàng thi triển chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" trong "Phù Phong tam kiếm".

Quả nhiên người kia bị kềm chế. Hắn cảm thấy nửa cánh tay và nửa người trên bị kiếm khí của Triệu Tử Nguyên uy hiếp phải lùi lại. Người kia run lên hỏi:

- Kiếm khí của ngươi đằng đằng sát khí. Xem chừng ngươi có ý sấn lên bản đảo.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên vội đáp:

- Tại hạ vừa nói bị người ta đánh rớt xuống sông...

Chàng chưa dứt lời, người kia chúm môi huýt một tiếng còi. Hai bóng đen từ trong núi vọt xuống.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt ngó thấy hai hán tử chưa lớn tuổi mấy mà đầy vẻ tráng kiện. Chàng không khỏi ngấm ngầm lấy làm buồn là bọn này tựa hồ không phải người hư đốn mà sao lại đi theo tên ngang ngược không chịu đếm xỉa gì đến đạo lý.

Hai người trừng mắt nhìn Triệu Tử Nguyên cười lạt hỏi:

- Một mình gã mà dám lên bản đảo ư?

Tên đến trước đáp:

- Cha này kiếm pháp ghê gớm lắm. Hai vị sư huynh hãy coi chừng.

Hán tử đứng giữa lớn tuổi hơn lên tiếng:

- La sư đệ! Đưa kiếm cho gã mượn.

Tên được gọi là La sư đệ "dạ" một tiếng, rút bảo kiếm quăng cho Triệu Tử Nguyên quát:

- Đón lấy!

Triệu Tử Nguyên không muốn đón kiếm, nhưng lúc này không đón lấy cũng không được. Chàng chụp thanh kiếm rồi nói:

- Hai vị cũng hiểu lầm.

Hán tử đứng giữa đáp:

- Đừng nói nhiều nữa! Hãy ra chiêu đi!

Triệu Tử Nguyên vẫn nhẫn nại hỏi:

- Các hạ không chịu nghe tiểu tử giải thích ư?

Hán tử đứng giữa vung thanh kiếm lên hai cái đáp:

- Đây là cách giải thích tốt nhất. Ngươi mà thắng được thì Tần mỗ tự nhiên để ngươi đi. Hà hà! Nếu bất hạnh nhà ngươi thất bại thì ngươi vĩnh viễn phải nằm lại ở đây.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí nói:

- Để tránh khỏi sự hiểu lầm, tại hạ thỉnh giáo các hạ đây là đâu?

Hán tử họ Tần tức giận đáp:

- Rắc rối hoài! Ngươi mà không động thủ thì ta phải đắc tội.

https://thuviensach.vn

Hắn rút bảo kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Triệu Tử Nguyên thấy đối phương bức bách mình quá, dù chàng là người nhẫn nại cũng không khỏi sửng sốt tự hỏi:

- "Xem bọn này dường như là đệ tử chính phái mà sao lại bức bách người thái quá?"

Chàng nắm chặt bảo kiếm liếc mắt nhìn hán tử họ Tần. Đối phương rút kiếm ra rồi rảo bước sấn lại. Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm đề phòng.

Hán tử họ Tần đứng cách ngoài năm thước lạnh lùng hỏi:

- Các hạ không ra tay đi thì còn đợi đến bao giờ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ, thì tại hạ chẳng muốn ra tay.

Hán tử họ Tần quát hỏi:

- Các hạ còn nói gì lắm thế?

Gã khoa kiếm thành một vòng tròn. Lưỡi kiếm chém tới trước mặt.

Triệu Tử Nguyên thấy kiếm pháp của đối phương lướt mau lẹ, chàng không dám nghĩ nhiều nữa, đưa tay lên gạt. Thực tình chàng không muốn vô cớ cùng người động thủ, ai ngờ đối phương chiếm được tiên cơ đánh luôn ba kiếm veo véo.

Triệu Tử Nguyên muốn thi triển "Phù Phong tam kiếm" nhưng lúc này không sao ra tay được. Trong lòng run lên, chàng đỡ gạt mấy chiêu mà không thể áp đảo được kiếm thức đối phương. Triệu Tử Nguyên thấy thế nguy chỉ cách chừng sợi tóc, chàng không dám nghĩ nhiều vọt mình lên không thoát khỏi phạm vi kiếm khí của đối phương.

Người kia la hoảng lên:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ"! Các hạ là ai?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Tiểu đệ đã báo danh là Triệu Tử Nguyên rồi.

Hán tử họ Tần miệng lẩm nhẩm:

- Triệu Tử Nguyên... Triệu Tử Nguyên...

Bỗng hắn ngửng đầu lên hỏi:

- Tứ gia là người thế nào của ngươi?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Ta vừa thi triển “Thái Ất Mê Tông Bộ” hắn đã nhận ra. Miệng hắn hỏi Tứ gia, phải chăng là trỏ vào Thái Ất Tước?”

Chàng là người thông minh, liền hỏi lại:

- Phải chăng các hạ muốn hỏi tới Thái Ất Tước lão tiền bối?

Gã họ Tần lạnh lùng đáp:

- Ngoại trừ Tứ gia thì trong thiên hạ còn ai biết “Thái Ất Mê Tông” bộ nữa?

Triệu Tử Nguyên chấp tay nói:

- Tiểu nhân đã được Tứ gia truyền thụ “Thái Ất Mê Tông Bộ”. Xin hỏi cách xưng hô của ba vị lão nhân gia?

Gã họ Tần nói:

- Vậy thì các hạ là đệ tử của Tứ gia rồi ư?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu cười đáp:

- Tiểu nhân được lão nhân gia có lòng thương truyền thụ “Thái Ất Mê Tông Bộ”. Thực ra tiểu nhân với lão gia chưa phải là sư đồ.

Hán tử họ Tần hỏi:

- Tứ gia đã vừa mắt là không lầm nữa. Xin hỏi Triệu huynh đến đây làm chi?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử đã trình bày bị người đẩy xuống sông rồi trôi đến quí đảo. Mong các vị huynh đài lượng thứ cho.

Hán tử họ Tần lộ vẻ không tin nói:

- Triệu huynh đã biết sử dụng “Thái Ất Mê Tông Bộ” thì người đó mà đánh được Triệu huynh rớt xuống nước thì võ công họ phải ghê gớm lắm...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Huynh đài đã nghe ai nói đến đại danh của Yên Định Viễn chưa?

Hán tử họ Tần hơi biến sắc đáp:

- Té ra là Thái Chiêu bảo Yên Định Viễn. Hừ! Mấy món công phu của hắn chưa chắc đã đánh rớt được Triệu huynh xuống nước.

Triệu Tử Nguyên gật đầu nói:

- Huynh đài nói rất có lý. Giả tỷ tiểu đệ thi triển “Thái Ất Mê Tông Bộ” thì Yên Định Viễn chưa chắc đã đẩy tiểu đệ xuống nước được. Nhưng về

https://thuviensach.vn

những thứ công phu khác tiểu đệ kém hắn xa quá nên mới bị cái nhục này.

Bỗng có người khác cất tiếng hỏi:

- Các hạ còn biết sử "Phù Phong tam kiếm" nữa kia mà! Sao lại không thi triển để đối phó với hắn?

Bọn họ Tần ba người vội thõng tay đứng nghiêm khom lưng nói:

- Cung nghinh tam gia!

Triệu Tử Nguyên trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Thái Ất Tước kêu bằng Tứ gia mà người này chúng hô Tam gia phải chăng là Phổ Hiền Tước?"

Chàng vừa xoay chuyển ý nghĩ vừa khom lưng thi lễ nói:

- Vãn bối chưa đeo kiếm, dù bên mình có đeo kiếm cũng không thể địch nổi Yên Định Viễn. Huống chi...

Người trong bóng tối hỏi:

- Làm sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lúc đó Thủy Bạc Lục Ốc chủ nhân cũng ở trong thuyền. Vãn bối chẳng thể nào chống cự được hai tay địch thủ như vậy.

Người trong bóng tối "ồ" một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi nói vậy thì còn có lý. Nhỏ kia! Tên họ ngươi là chi?

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

- Vãn bối là Triệu Tử Nguyên.

Người kia lại hỏi:

- Ngươi đối với Tạ Kim Ấn có mối liên quan thế nào?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, tự nhủ:

- "Tạ Kim Ấn là đại cừu nhân giết cha ta, làm nhục mẫu thân ta. Ta chạy khắp nơi tìm kiếm hắn thì còn có mối liên quan gì nữa?"

Bỗng thấy gã họ Tần run lên miệng lẩm nhẩm:

- Té ra nhị gia cũng đến rồi ư?

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Nhị gia là Kim Đỉnh Tước. Triệu Tử Nguyên này bữa nay sao lại may mắn thế? Trong một lúc mà gặp được hai vị cao nhân đương thời."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nghiêm nghị đáp:

https://thuviensach.vn

- Văn bối tuyệt không có chút liên quan nào với Tạ Kim Ấn.

Kim Đỉnh Tước hắng dặng hỏi:

- Nói bậy! Nếu ngươi không có mối quan hệ với Tạ Kim Ấn thì ai đã truyền thụ "Phù Phong tam thức" cho?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Chẳng lẽ khắp thiên hạ chỉ có một mình Tạ Kim Ấn là biết sử "Phù Phong tam thức" thôi ư?

Kim Đỉnh Tước đáp:

- Đúng thế! Ngoài hắn ra không còn người thứ hai nào nữa.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nhân vật truyền "Phù Phong tam thức" cho văn bối là lão già mặc áo bạch bào tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên chứ không phải là Tạ Kim Ấn.

Kim Đỉnh Tước dõng dạc cười đáp:

- Cuộc chiến ở Thúy Hồ, toàn gia Tư Mã Đạo Nguyên bị chết về tay Tạ Kim Ấn. Hắn giết Tư Mã Đạo Nguyên rồi lại mạo xưng làm Tư Mã Đạo Nguyên thì trong vụ này hoặc giả có mối ẩn tình.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiền bối lầm rồi, theo chỗ văn bối biết thì Tư Mã Đạo Nguyên hãy còn một người thừa kế không bị họ Tạ giết chết.

Kim Đỉnh Tước cười nói:

- Tiểu hài tử! Ngươi thì còn biết gì? Đó là Tạ Kim Ấn cố ý nói vậy.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Tiền bối biết vụ này ư?

Kim Đỉnh Tước đáp:

- Lão phu tuy không dời khỏi hòn đảo này, nhưng chẳng việc gì trong thiên hạ giấu được lão phu.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Phải rồi! Văn Thù, Kim Đỉnh, Phổ Hiền ba vị chưa từng dời khỏi hòn đảo này một bước, nhưng Thái Ất Tước là con thần long đi khắp giang hồ, thấy đầu mà chả thấy đuôi. Có lúc xuất hiện chỗ này, có khi đột nhiên lại đến nơi khác. Việc thiên hạ không giấu được lão nhân gia là phải."

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Theo lời lão tiền bối thì Bạch bào nhân chính là Tạ Kim Ấn hay sao?

Kim Đỉnh Tước đáp:

- Dĩ nhiên là hắn.

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Trời ơi! Nếu Bạch bào nhân là Tạ Kim Ấn thì sao hắn lại truyền thụ "Phù Phong kiếm thức" cho ta? À phải rồi! Nhất định hắn chưa biết rõ thân thế ta."

Phổ Hiền Tước đột nhiên hô:

- Tiểu tử! Ngươi lại đây!

Gã họ Tần lộ vẻ vui mừng nói:

- Triệu huynh! Tam gia ở trong điện kêu Triệu huynh đó.

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Té ra hai vị lão tiền bối ở trong điện đã nói với tiểu đệ ư?

Hán tử họ Tần nói:

- Nhị gia cùng Tam gia chẳng bao giờ chịu nói chuyện với người ngoài một cách khinh suất. Đây là phước thọ cho huynh đài đó.

Gã nói rồi cất bước đi trước.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- "Ta đã tưởng Kim Đỉnh Tước và Phổ Hiền Tước ẩn mình quanh đây, ai ngờ hai vị chưa dời khỏi cửa lơn một bước. Công lực hai vị như vậy thật hiếm có ở đời."

Chàng theo ba người đi qua khu đất cỏ mọc, xuyên vào rừng cây. Trong bụi hoa rậm rạp xuất hiện một bức tường gạch. Hán tử họ Tần cất bước đi lên.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên nhìn một khuôn cửa lớn trên đề bốn chữ "Linh Tiêu Bảo Điện". Triệu Tử Nguyên kinh ngạc thất sắc nghĩ thầm:

- "Linh Võ tứ tước không phải Hoàng đế sao lại dám dùng hai chữ "Bảo điện"?"

Chàng ngửng đầu trông lên thấy tòa điện nguy nga, đèn lửa huy hoàng. Hai bên có mười tám đồng tử đứng cầm phất trần. Dưới điện là hai mươi bốn đại hán bày hàng nghiêm chỉnh. Trên ghế vàng chính giữa ngồi hai vị văn sĩ trung niên.

https://thuviensach.vn

Hán tử họ Tần chạy tới phục lạy nói:

- Triệu Tử Nguyên đã tới đó.

Hai người đứng tuổi một người mặc áo vàng, một người mặc áo lam mà Triệu Tử Nguyên không hiểu ai là Kim Đỉnh Tước, ai là Phổ Hiền Tước. Chàng tiến vào đại điện theo hán tử họ Tần lạy phục xuống.

Người đứng tuổi mặc áo lam nói:

- Triệu Tử Nguyên! Bọn lão phu ở đây thanh tu trước nay không ai tới được.

Bữa nay ngươi vô tình trôi dạt tới đây là phước cho ngươi đó.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối vô tình lạc tới quí phủ. Mong ơn trên tha tội.

Người đứng tuổi áo vàng hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Tại sao bọn chúng đánh rớt ngươi xuống nước? Thử nói lại cho chúng ta nghe coi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối vâng lệnh Thái Ất Tước lão tiền bối đến kinh thành có việc, không hiểu tại sao Yên Định Viễn biết tin, giữa đường ngăn cản vãn bối cùng một vị hảo hữu. Sau khi rớt xuống nước, vãn bối may được toàn sinh, còn người bạn là Tư Mã Thiên Võ không hiểu ra sao.

Người áo vàng hỏi:

- Lão tứ sai ngươi đi kinh thành làm gì?

Triệu Tử Nguyên liền đem việc gặp Thái Ất Tước đêm hôm ấy thuật lại.

Chàng nói tới Trương Cư Chính sắp gặp nguy hiểm, sắc mặt đầy vẻ bồn chồn.

Người áo vàng lại hỏi:

- Lão phu không ngờ ngươi lại là kẻ sĩ yêu nước thương dân. Đứng dậy đi! Đứng dậy đi!

Lão khẽ vẫy tay một cái. Một luồng đạo lực vô hình xô ra nâng Triệu Tử Nguyên dậy.

Chàng ngấm ngầm kinh hãi đứng sang một bên, miệng nói lời tạ ơn.

Người áo vàng trầm ngâm một lát rồi quay sang bảo người áo lam:

https://thuviensach.vn

- Lão tam! Ta không hiểu lão tứ chủ ý thế nào mà lại sai thằng nhỏ này tiến kinh làm việc?

Người đứng tuổi áo lam đáp:

- Đúng thế! Võ công thằng nhỏ này cũng bình thường thôi. Tuy gã đã học "Phù Phong tam thức" nhưng mười phần uy lực chưa phát huy được ba, bốn. Gã có đến kinh cũng không thể làm nổi việc lớn.

Người áo vàng lắc đầu nói:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Người áo lam nói:

- Nhị ca! Hoặc giả đây là ý trời.

Hai người nhìn nhau lắng lặng.

Sau một lúc người áo vàng nói:

- Tần Hồng! Ngươi đưa gã vào "Hàn Thạch động".

Hán tử họ Tần "dạ" một tiếng, sắc mặt lộ vẻ kinh nghi, nắm vạt áo Triệu Tử Nguyên rồi hỏi:

- Triệu huynh còn chưa bái tạ hai vị lão nhân gia về hậu tứ của các người ư?

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Hậu tứ gì đâu? Chẳng lẽ cho ta vào Hàn Thạch động là một hậu tứ?"

Lòng dạ hoài nghi, nhưng chàng nghe Tần Hồng bảo vậy, cũng kính cẩn nhìn người áo vàng và người áo lam lạy xuống rồi mới đi theo Tần Hồng.

Hai người đi tới cuối con đường. Tần Hồng thấy Triệu Tử Nguyên lộ vẻ hoài nghi, liền lắc đầu hỏi:

- Đây là phước lớn cho Triệu huynh. Triệu huynh còn hoài nghi gì nữa?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Chẳng giấu gì Tần huynh! Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa biết hai vị lão nhân gia có dụng ý gì?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Hồi 80

Tần Hồng cười đáp:

- Tại hạ cũng chưa rõ, sau này mới nghĩ ra.

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Xin Tần huynh nói hở cho biết một chút.

Tần Hồng nghiêm nghị đáp:

- Nhị gia và Tam gia thấy Triệu huynh sử "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Tứ gia, mà Tứ gia lại sai Triệu huynh đến kinh sư làm việc. Về võ công của Triệu huynh e rằng khó hoàn thành được nhiệm vụ, nên tại hạ dẫn tiểu huynh vào Hàn thạch động để tăng gia công lực.

Triệu Tử Nguyên cả kinh nói:

- Té ra hai vị lão tiền bối có ý gầy dựng cho tiểu đệ. Có điều tiểu đệ chưa hiểu làm sao vào Hàn thạch động, công lực lại tăng gia?

Tần Hồng đáp:

- Trong Hàn thạch động có một cái "Hàn thạch sàng". Cái giường này bằng hàn thạch đã ngàn năm. Người nằm lên bị lạnh thấu xương khiến cho người nằm phải vận công lực toàn thân không ngớt để chống lại khí lạnh, phải trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ rõ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Trên đảo đã có tấm giường kỳ dị này, Tần huynh đã sử dụng qua chưa?

Tần Hồng đáp:

- Bọn tiểu đệ đã đều thử qua mà không chịu nổi sự giá lạnh trên giường đá.

Mấy lần thí nghiệm rồi mà tốn công vô ích.

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Tần huynh đã vậy thì e rằng tiểu đệ cũng chẳng đi tới đâu.

Tần Hồng nói:

- Triệu huynh được trời phú cho tư chất đặc biệt, là con rồng trong loài người. Nhị gia cùng Tam gia mới gặp Triệu huynh đã cố ý thành toàn như vậy.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác hết con đường đá vụn. Địa thế mỗi lúc một xuống thấp. Ánh sáng mỗi lúc một tối lại.

Triệu Tử Nguyên thấy gió lạnh phập phù, tình trạng mỗi lúc một khác liền hỏi:

- Tần huynh! Đã đến nơi chưa?

Tần Hồng đáp:

- Còn một lúc nữa.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh dị, nghĩ bụng:

- "Nếu còn đi xuống nữa thì e rằng vào tới suối vàng. Chỗ nào cũng đầy nước, làm gì còn có huyệt động?"

Hai người lại đi hồi lâu nữa, địa thế xuống thấp dần. Tần Hồng dẫn Triệu Tử Nguyên đi về mé hữu đi xuống. Quang tuyến tối lại, giơ tay không trông rõ ngón.

Bỗng thấy Tần Hồng trỏ về phía trước nói:

- Tới nơi rồi!

Triệu Tử Nguyên thấy phía trước là một sơn động. Tần Hồng đưa Triệu Tử Nguyên đến bên sơn động chắp tay nói:

- Mời Triệu huynh tùy tiện, nhất thiết trông vào phúc phận. Tiểu đệ quay về phụng mệnh đây.

Triệu Tử Nguyên cũng chắp tay, đáp:

- Đa tạ huynh đài!

Đường trong sơn động rất hẹp chỉ vừa một người đi. Vách động thỉnh thoảng lại có nước nhỏ giọt thấm vào da thịt, lạnh lẽo vô cùng.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Bây giờ ta chưa đụng vào Hàn thạch sàng mà đã khó chịu thế này, thì khi nằm lên làm sao chịu nổi."

https://thuviensach.vn

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí tiến về phía trước. Đường chỗ này đã rộng hơn. Hai bên khe suối chảy róc rách. Triệu Tử Nguyên đi đến tận đầu, cảm thấy khí lạnh ghê người.

Chàng rét run bần bật, nghĩ thầm:

- "Chắc Hàn thạch sàng ở đây rồi."

Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy nhũ đá tua tủa trỏ xuống nhọc hoắc.

Bỗng thấy mé hữu đặt một tấm ngọc thạch khí lạnh ghê người. Triệu Tử Nguyên biết đây là Hàn thạch sàng liền cất bước đi tới.

Chàng đề tụ chân khí ngồi xuống. Người chàng vừa đụng vào thạch sàng, khí lạnh xông lên đến đỉnh đầu. Đến ngồi cũng không chịu được chứ đừng nói đến chuyện nằm ra.

Triệu Tử Nguyên nhìn Hàn thạch sàng ngơ ngẩn nghĩ thầm:

- "Tần Hồng nói phải lắm. Thạch sàng lạnh thế này thảo nào y thử thách mấy lần đều vô công hiệu. Triệu Tử Nguyên hỡi! Những việc khốn nạn trong thiên hạ ngươi từng trải đã nhiều, chẳng lẽ lại không chịu đựng được khối đá lạnh này?"

Chàng nghĩ vậy hào khí nổi lên bồng bột. Chàng nghiến răng vận chân khí lại ngồi xuống. Nhưng lần này chàng đã hăng hái nên không cảm thấy giá lạnh như lần trước.

Ban đầu chàng thấy khí lạnh khủng khiếp không chịu nổi, chàng vận công một lượt thấy dễ chịu hơn một chút. Chàng cứ thế không lúc nào chẳng ngưng tụ công lực chịu quen đi rồi nằm xuống Hàn thạch sàng. Dĩ nhiên nằm xuống còn lạnh hơn nhiều, nhưng chàng nghiến răng chịu đựng rồi dần dần yên tĩnh lại.

Triệu Tử Nguyên nằm xuống Hàn thạch sàng, mỗi ngày thấy bụng đói, Tần Hồng đúng giờ đưa thức ăn vào.

Thì giờ thấm thoát, hai mươi ngày qua.

Một buổi chiều chàng luyện công xong, bỗng ngó thấy Phổ Hiền Tước ngồi trên cái đôn đá. Chàng vội chạy lại sụp lạy.

Phổ Hiền Tước gật đầu hỏi:

- Oa nhi! Ngươi thấy thế nào?

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

https://thuviensach.vn

- Vãn bối thấy trong người nhẹ nhàng, thư thái vô cùng.

Phổ Hiền Tước nói:

- Hay lắm!

Lão vẫy tay ra hiệu cho Triệu Tử Nguyên ngồi xuống rồi bảo:

- Nếu chỉ một mình lão Tứ dạy khinh công cho ngươi thì chưa đủ phụ trách đại nhiệm. Bây giờ lão phu truyền thụ "Cửu Huyền thần công" cho ngươi.

Triệu Tử Nguyên nghe nói sung sướng vô cùng đáp:

- Vãn bối có tài đức gì mà mong tiền bối thương yêu đến thế?

Phổ Hiền Tước nói:

- Đừng nhiều lời! Hãy ghi nhớ.

Lão nói tiếp:

- Khí là một thể khắp trong trời đất. Mọi vật đều do khí sinh ra mà cũng do khí nuôi dưỡng.

Triệu Tử Nguyên lắng tai nghe.

Phổ Hiền Tước lại nói:

- Đan hoàn vi tinh, bổ bí vi thần, kinh thiên nhất tụng, nguyên khang nhất thành...

Phổ Hiền Tước niệm một hồi đều là thứ tâm pháp vô thượng về "Cửu Huyền thần công". Triệu Tử Nguyên bản tính thông minh lắng lặng nghi nhớ.

Phổ Hiền Tước niệm xong nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Oa nhi! Ngươi lên Hàn thạch sàng luyện công đi, đừng nghĩ gì đến có công hiệu hay không.

Triệu Tử Nguyên vâng lời luyện công liền ba ngày. Ngày nào Phổ Hiền Tước cũng đến chỉ điểm. Sang ngày thứ tư Phổ Hiền Tước không tới nữa, nhưng Triệu Tử Nguyên đã nghĩ sao là làm được như vậy không cần có người chỉ điểm.

Lại qua mười ngày, Kim Đỉnh Tước tới nơi truyền thụ cho chàng ba chiêu kiếm pháp tên là "Thương Lãm tam thức". Chỉ ba chiêu kiếm pháp này mà Triệu Tử Nguyên học mất hai chục ngày mới xong.

Hiện nay công lực chàng đã tiến một bước dài.

https://thuviensach.vn

Một hôm Tần Hồng xuống bảo chàng:

- Triệu huynh! Nhị gia và Tam gia có lòng xuống bảo huynh đài dời khỏi đảo được rồi.

Triệu Tử Nguyên mừng quá đáp:

- Tiểu đệ lên từ biệt hai vị tiền bối đã.

Tần Hồng lắc đầu nói:

- Hai vị lão nhân gia không ưa lễ tiết phiền phức, chỉ dặn công việc tiến kinh là khẩn yếu. Để tiểu đệ đưa tiểu huynh ra khỏi đảo.

Dứt lời gã đưa Triệu Tử Nguyên dời khỏi sơn động.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu đệ xin Tần huynh tạ từ giùm cho.

Tần Hồng gật đầu đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Có điều Triệu huynh bôn tẩu giang hồ đừng tiết lộ với ai về việc đã gặp hai vị lão nhân gia ở đây. Triệu huynh còn điều chi dạy bảo không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ nhất nhất tuân lệnh, nhưng còn một vấn đề muốn hỏi được chăng?

Tần Hồng cười đáp:

- Triệu huynh có điều gì xin cứ nói ra.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu đệ chỉ thấy Nhị gia cùng Tam gia. Phải chăng Đại lão gia không ở trên đảo?

Tần Hồng đáp:

- Đại lão gia dời đảo ba tháng trước. Tiền tung của lão nhân gia vô định không chừng hiện giờ đang cùng Tứ gia tương hội, hay lại đi nơi khác rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đáng buồn cho tiểu đệ vô duyên không được bái yết.

Lúc này bên đảo đã có con thuyền nhỏ chờ sẵn. Chàng không tiện hỏi nhiều, cùng Tần Hồng xuống thuyền bơi vào bắc ngạn sông Hoàng Hà. Hai người quyến luyến chia tay từ biệt.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên tính lại mình đã ở trong Hàn thạch động năm mươi ngày trời, không hiểu hiện giờ cục diện biến đổi đến thế nào? Trong lòng nóng như lửa đốt, chàng mua một con khoái mã chạy suốt ba ngày thì tới thẳng Bắc Kinh, phong cảnh phồn hoa đô hội.

Chàng tìm vào khách điếm Đông Hòa Thuận vào lúc huỳnh hôn. Trong điếm rất đông khách, chàng ngồi vào cái bàn đầu kêu tiểu nhị lấy rượu nhắm ngồi uống một mình.

Chàng đang ngấm ngầm tính cách đến trú sở của Trương Cư Chính thì đột nhiên hai đại hán cao lớn tiến vào. Hai hán tử này oai phong lẫm liệt, chàng ngó thấy không khỏi khen thầm. Hai hán tử ngồi xuống bên bàn của chàng.

Người lớn tuổi khẽ nói:

- Nhị đệ! Bữa nay uống ít rượu thôi, đừng để lỡ việc.

Gã kia gật đầu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi.

Triệu Tử Nguyên động tâm tự hỏi:

- "Đêm nay hai gã định làm gì? Ta phải chú ý nghe mới được."

Chàng ngồi đủng đỉnh uống rượu, làm như không chú ý gì đến hai gã.

Sau một lúc, tiểu nhị đưa rượu nhắm tới. Gã kêu bằng nhị đệ rót rượu uống một hớp lớn rồi hắng dặng nói:

- Đầu năm nay làm ăn khó quá. Trương thủ phụ là an thành của quốc gia, suốt đời tận tụy vì việc nước mà vị Đông Xưởng...

Hán tử lớn tuổi hơn vội quát:

- Nhị đệ! Ta đã đinh ninh dặn nhị đệ đừng nói gì, sao nhị đệ lại bốp xốp như vậy?

Nên biết Đông Xưởng Ngụy Tôn Hiền quyền nghiêng thiên hạ. Hắn nuôi một đội Cẩm y vệ, tên nào cũng thân thể cao lớn không phải làm gì, chỉ chuyên đi ra ngoài thám thính trăm họ phản ứng Ngụy Tôn Hiền thế nào. Trăm họ ở Bắc Kinh không đám nhắc tới chữ Ngụy, cả chữ Đông Xưởng cũng không dám nói ra vì sợ họa sát thân.

Triệu Tử Nguyên trong lòng kinh hãi. Nghe giọng nói của hán tử thì hiển nhiên Trương Cư Chính đã gặp họa bất trắc. Chàng nhẫn nại lắng tai nghe

https://thuviensach.vn

câu chuyện giữa hai hán tử.

Gã kêu bằng nhị đệ thở dài nói:

- Không nói nữa thì thôi. Đại ca ơi! Đại ca còn ý thủ, ý vỹ thì chúng ta chẳng đến kinh thành nữa là xong.

Hán tử kêu bằng đại ca vẫn không nổi giận, nhắm một chút rượu rồi đáp:

- Không nhẫn nại được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Lúc này vào ở nơi đây mà nhị đệ hăng cái dũng của kẻ thất phu, phỏng được ích gì? Nhị đệ nên nói ít đi để làm được việc là hơn.

Nhị đệ lẳng lặng rót rượu toan uống nữa thì đại ca cản lại lắc đầu nói:

- Nhị đệ uống ít đi một chút. Dù muốn uống nữa cũng đừng uống liên hồi để khỏi say khướt.

Gã nhị đệ trợn mắt lên hỏi:

- Đại ca! Đại ca còn chưa biết tửu lượng của tiểu đệ hay sao? Tiểu đệ uống hai chung làm gì mà say khướt? Đại ca nói tức cười quá!

Hán tử đại ca nghiêm nghị đáp:

- Nếu lúc bình thường nhị đệ muốn uống cả trăm chung tiểu huynh cũng không cản trở, nhưng đặc biệt bữa nay nhị đệ phải uống ít đi...

Gã chưa dứt lời bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Cơn gió nào thổi Trường Bạch song anh vào đây? Trác lão đại! Nhị đệ đang cao hứng uống vài chung thì đã sao? Việc gì phải cản trở y?

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Té ra hai nhân vật này là cao thủ phái Trường Bạch. Ta từng nghe Trường Bạch song anh Trác Thô và Trác Côn là hai trang hán tử nghĩa liệt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Trường Bạch song anh giương mắt lên nhìn ra thấy một văn sĩ trung niên phe phẩy cây quạt tiến về phía hai người. Người này bề ngoài ra vẻ thầy đồ mà cặp mắt đằng đằng sát khí không giống một chính nhân quân tử.

Trường Bạch song anh liếc mắt nhìn người kia. Trắc Thô lạnh lùng nói:

- Phan đại hiệp khéo nói thì thôi. Bọn tại hạ trong lúc nhất thời cao hứng vào trong quan ải có thể kể là can phạm vương pháp chăng?

Lão họ Phan hắng dặng đáp:

https://thuviensach.vn

- Không dám! Không dám! Hai vị đã vào cứ việc tự do. Tại hạ cùng hai vị là chỗ cựu giao. Tại hạ ở đất kinh thành đã lâu, được gặp hai vị tới đây, vậy tại hạ hãy mời hai vị tiếp vọng.

Hắn lớn tiếng gọi:

- Tiểu nhị! Chuẩn bị một tàng rượu ngon nhắm tốt để ta mời hai vị tẩy trần.

Tiểu nhị dường như đã nhận ra lão họ Phan, đối với hắn rất cung kính, lập tức trở gót thì Trác Côn gọi lại:

- Hãy khoan!

Lão họ Phan sửng sốt hỏi:

- Trác nhị hiệp có điều chi dạy bảo?

Trác Côn lạnh lùng đáp:

- Anh em tiểu đệ là hạng võ phu, đâu dám tiếp thụ Phan đại nhân tiếp đãi?

Bọn tại hạ đã cơm no rượu say rồi, không dám quấy quả Phan đại nhân nữa.

Gã nói rồi liệng một đĩnh bạc xuống bàn bảo Trác Thô:

- Đại ca! Chúng ta đi thôi.

Trác Thô cũng đứng dậy nói:

- Nơi đây không khí ngột ngạt. Bọn tiểu đệ xin cáo biệt Phan đại nhân ra ngoài thở một chút.

Anh em họ Trác kêu lão Phan bằng đại nhân tỏ ra không đồng mưu với hắn.

Triệu Tử Nguyên ngồi bên đã thấy rõ họ Phan là Cẩm y vệ, anh em họ Trác tuy lộ vẻ thanh cao mà cốt ý là để thoát khỏi giây dưa với họ Phan.

Quả nhiên họ Phan chìa tay ra hỏi:

- Hiền Côn Trọng mời rượu không uống, lại đòi uống rượu phạt ư?

Trác Côn đáp:

- Phan đại nhân dạy quá lời. Chẳng lẽ đại nhân ép bọn tại hạ uống rượu?

Lão họ Phan lạnh lùng hỏi:

- Trác lão nhị là người thông minh, hà tất còn muốn ta nói nhiều?

Trác Côn lắc đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ ngu xuẩn lắm. Xin Phan đại nhân mở đường cho.

Lão họ Phan đột nhiên sa sầm nét mặt hỏi:

- Trác lão nhị! Các vị đến kinh thành làm gì?

Trác Côn lạnh lùng đáp:

- Nhất thời cao hứng đi ngắm cảnh mà thôi.

Lão họ Phan hằng dặng hai tiếng nói:

- Hiền Côn Trọng vừa nói gì Phan mỗ đã nghe rõ. Phan mỗ nghĩ tình nghĩa cũ, khuyên hai vị nên tức tốc dời khỏi kinh thành để khỏi họa sát thân.

Trác Côn thản nhiên đáp:

- Thịnh tình của đại nhân xin tâm lãnh. Nhưng bọn tại hạ chưa du ngoạn thỏa thích.

Gã chắp tay rảo bước đi luôn.

Lão họ Phan đứng chắn phía trước, đột nhiên phất quạt một cái quát:

- Trở lại đã!

Anh em họ Trác biết cái phất quạt của đối phương có nhiều biến hóa liền giơ năm ngón tay ra chụp cổ tay của lão họ Phan.

Hai bên cùng ra tay mau lẹ. Trác Côn phóng ra sau lại tới trước, sắp chụp được uyển mạch của họ Phan. Không ngờ trong nhát mắt này họ Phan đột nhiên gấp quạt lại đập vào Uyển Căn huyệt của Trác Côn.

Trác Côn bất đắc dĩ phải thu tay về lùi lại.

Lão họ Phan cười lạt nói:

- Trác lão nhị! Ngươi nên biết điều một chút thì hơn.

Trác Côn bị đối phương bức bách phải lùi lại, bất giác biến sắc rút bảo kiếm đánh "soạt" một tiếng.

Nhà điếm thấy hai người sắp động thủ sợ quá tới tấp chạy trốn. Chưởng quỹ vội chạy lại nói:

- Phan gia! Hai vị có điều chi ra ngoài giải quyết được chăng?

Lão họ Phan xua tay đáp:

- Ngươi cứ yên tâm. Nhất thiết chuyện gì xảy ra đều do Phan mỗ chịu trách nhiệm.

https://thuviensach.vn

Chưởng quỹ cũng dường như sợ hắn quyền thế không dám nói nhiều, ấp úng mấy tiếng rồi lùi lại.

Lúc này trong điếm đã chạy gần hết chỉ còn hai bên đối thủ, Triệu Tử Nguyên và một lão già khô như que củi.

Lão già ăn mặc theo kiểu nghề phu, đầu đội nói lá mình khoác áo tơi. Cái nón rộng vành che nửa mặt lão. Một mình lão ngồi một bàn uống rượu, tựa hồ không biết gì đến sắp xảy cuộc đập đao đập chưởng.

Trác Côn cười khành khạch nói:

- Phan Xuân Ba! Nơi đây động đao động kiếm không tiện, chúng ta ra ngoài quách.

Triệu Tử Nguyên nghe Trác Côn kêu đích danh họ Phan không khỏi ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ:

- "Lão Tú tài ở âm ty Phan Xuân Ba xưng hùng ở Thiên Nam nhờ hai mươi đường Tu La phiến, sao lại chạy đến kinh thành làm Cẩm y vệ?"

Phan Xuân Ba cười lạt đáp:

- Hành tung hai vị đã bị bại lộ. Bữa nay đừng hòng ra khỏi Bắc Kinh.

Trác Thô hơi biến sắc nói:

- Họ Phan kia! Ngươi chẳng nên ngậm máu phun người.

Phan Xuân Ba cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Phan mỗ có để các vị oan khuất chỗ nào đâu?

Trác Thô hỏi lại:

- Lão vừa nói hành tung chúng ta đã bị bại lộ là nghĩa làm sao?

Phan Xuân Ba cười khanh khách đáp:

- Trác lão nhị vừa cảm thán Trương Cư Chính là can thành của quốc gia. Hắn bị Đông Xưởng làm gì? Ha ha! Thế mà bảo hành tung chưa bại lộ ư?

Trường Bạch song anh sa sầm nét mặt. Trác Thô rút kiếm ra nói:

- Lão nhị! Chúng ta cứ sấn đi!

Gã vừa nói vừa vung kiếm đánh ra.

Phan Xuân Ba hắng dặng một tiếng, múa quạt lên đối địch.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Võ công họ Phan không phải tầm thường. Trường Bạch song anh bị hắn áp chế, e rằng khó lòng đi khỏi. Ta có nên giúp bọn họ một tay không?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng toan tập kích Phan Xuân Ba một đòn, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Hai hán tử hung ác đảo bước tiến lại. Hán tử mé tả lớn tiếng:

- Lão Phan! Để ta liệu lý một gã.

Phan Xuân Ba đáp:

- Ta nhường Trác lão nhị cho lão.

Người kia nghe nói liền nhảy về phía Trác Côn.

Trường Bạch song anh đột nhiên lùi lại dựa lưng vào vách. Trác Thô nói:

- Các vị cả ba người tiến vào cũng được.

Phan Xuân Ba vênh mặt lên nói:

- Khẩu khí ngươi lớn đấy!

Hắn cùng người đến sau chia hai bên tả hữu giáp công. Một người đối phó với Trác Thô, một người đối phó với Trác Côn. Cả hai cùng ra tay tàn độc.

Trường Bạch song anh là huynh đệ đồng bào, trước nay chưa từng dời nhau.

Song kiếm huy động dầy đặc không còn kẽ hở nào đánh vào.

Một hán tử khác thấy Phan Xuân Ba đánh mãi không được, gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ vào. Ba người hợp thủ liên công cả nửa giờ vẫn không tiến triển được chút nào, vì Trường Bạch song anh chuyên luyện kiếm khắc chế kiếm pháp quần công. Đối thủ càng nhiều, hai người càng dễ phát huy uy lực. Qua hai chục chiêu, bọn Phan Xuân Ba vẫn không chiếm được thượng phong.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Tới Kinh Thành Chạm Trán Cẩm Y Vệ

Phan Xuân Ba cười khành khạch nói:

- Phan mỗ không tin chuyện này.

Đột nhiên hắn tung mình lên, tay cầm quạt phất mấy cái. Mấy luồng kình phong từ trên không đẩy xuống.

Diễn biến này khiến Trường Bạch song anh bối rối. Nên biết họ chuyên đối phó ở dưới đất. Bây giờ bị trên không đánh xuống, biện pháp liên thủ biến thành rối loạn.

Phan Xuân Ba ra chiêu "Phủ Sát Hà Nhạc" đánh xuống lão đại là Trác Thô.

Ngoài ra còn hai người nữa vây đánh rất gấp, Trác Thô không còn cách nào chống lại sát thủ của Phan Xuân Ba thì giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh vèo một tiếng. Một vật bắn tới sau lưng Phan Xuân Ba.

Phan Xuân Ba mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám mặt. Đòn đánh đột ngột mà không đả thương được hắn chút nào. Hắn xoay nhanh cây quạt một vòng tròn gạt ám khí rớt xuống. Có điều Trường Bạch song anh nhân cơ hội này thu kiếm lùi lại.

Phan Xuân Ba hạ mình xuống ngó lão già khô đét cười khành khạch hỏi:

- Phan mỗ nhận lầm người rồi. Nguyên huynh đài đây là người hữu tâm.

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Té ra lão đã dùng cây quạt bằng xương để bất cứ lúc nào cũng động thủ được. Ai ngờ lão già ăn mặc theo kiểu ngư ông lại vãn hồi được sinh mạng cho Trác Thô."

Phan Xuân Ba tiến về phía người kia.

https://thuviensach.vn

Người kia vẫn cúi đầu xuống uống rượu, tựa hồ không nghe tiếng họ Phan nói gì.

Phan Xuân Ba lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn còn giả vờ ư?

Người kia vẫn chẳng bảo sao.

Phan Xuân Ba buông tiếng cười lạt vung cây quạt bổ xuống người kia. Hắn cử động rất thần tốc, nếu ai không để ý thì dù là tay cao thủ đến đâu cũng khó lòng tránh nổi đòn đánh đột ngột của hắn.

Người kia bỗng ngửng đầu lên tức giận hỏi:

- Lão phu đang uống rượu, sao ngươi lại làm mất hứng thú của người ta?

Lúc này lão đang cầm đôi đũa, đột nhiên đưa ra kẹp lấy cây quạt của Phan Xuân Ba.

Phan Xuân Ba kinh hãi buột miệng hô:

- Các hạ là Đồ Thủ Ngư Phu?

Rồi hắn lùi lại.

Đồ Thủ Ngư Phu ngửng đầu lên, mặt lão nửa xanh nửa tím trông rất đáng sợ.

Thảo nào lão đội nón rộng vành che đi. Đồ Thủ Ngư Phu lạnh lùng hỏi:

- Ngươi cũng biết danh hiệu của lão phu ư?

Phan Xuân Ba đằng hắng đáp:

- Phan mỗ từng nghe đại danh đã lâu, nay được bái kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Đồ Thủ Ngư Phu lạnh lùng nói:

- Không dám! Không dám!

Lão chỉ nói hai câu rồi ngồi xuống uống một hớp không lý gì đến bọn Phan Xuân Ba nữa.

Phan Xuân Ba không nhịn được lại hỏi:

- Phan mỗ xin hỏi một điều: phải chăng các hạ vì Trương thủ phụ mà đến đây?

Đồ Thủ Ngư Phu lạnh lùng đáp:

- Lão phu suốt đời đánh cá, bạn cùng sông nước, chứ chẳng hiểu Thủ phụ, vỹ phụ nào cả.

https://thuviensach.vn

Phan Xuân Ba hỏi:

- Thế mà sao đòn đánh của Phan mỗ sắp đắc thủ, các hạ lại ở ngoài thọc gậy bánh xe?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Lão phu không quen coi các vị ỷ chúng hiếp quả.

Phan Xuân Ba hỏi:

- Các hạ có biết vụ này quan hệ đến triều đình không?

Đồ Thủ Ngư Phu đột nhiên trợn hai mắt lên đáp:

- Lão phu không hiểu triều đình là cái gì?

Phan Xuân Ba tức giận nói:

- Thế là các hạ cố ý nhúng tay vào vụ này rồi!

Đồ Thủ Ngư Phu uống một hớp rượu, biến sắc nói:

- Lỗ tai của lão phu bị ngươi làm khó chịu lắm rồi, không thể chịu được nữa.

Nếu ngươi còn rắc rối thì lão phu cho xuống Địa phủ chầu Diêm Vương.

Phan Xuân Ba tức giận nói:

- Phan mỗ muốn coi lão có tài năng gì?

Hắn vung cây quạt cho ba tia kình phong vọt ra tấn công.

Đồ Thủ Ngư Phu trợn mắt lên quát:

- Ngươi muốn chết chăng?

Lão đứng phắt dậy đi vòng quanh tránh khỏi ba luồng phiến phong.

Phan Xuân Ba chưa đụng được đến tà áo lão. Phan Xuân Ba nổi giận đùng đùng càng tấn công rất gấp. Chớp mắt hắn đã đánh bốn, năm chiêu liền.

Đồ Thủ Ngư Phu bật tiếng cười lạt, đột nhiên giơ song chưởng lên như hai thanh đao chém xuống.

Bỗng nghe đánh "ầm" một tiếng. Phan Xuân Ba cảm thấy trước ngực bị đè nặng cơ hồ nghẹt thở, phải lùi lại ba bước mới đứng vững.

Chiêu này lão sử rất thần kỳ chỉ một đòn là thành công.

Triệu Tử Nguyên động tâm buột miệng hô:

- Chiêu "Thôi Song Vọng Nguyệt" thật là tuyệt diệu!

Đồ Thủ Ngư Phu mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

- Không dám! Tiểu tử! Bất quá lão phu chịu đòn thay ngươi mà thôi.

Nguyên Triệu Tử Nguyên muốn ra tay cứu viện Trường Bạch song anh, nhưng Đồ Thủ Ngư Phu đã ra chiêu trước. Triệu Tử Nguyên không hiểu tại sao lão lại ra tay để đỡ mình? Triệu Tử Nguyên chấp tay nói:

- Nhãn quang của tiền bối thật là sắc bén. Tiểu tử xin tạ lễ.

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Mục đích của chúng ta như nhau, hà tất phải khách sáo!

Triệu Tử Nguyên động tâm tự nghĩ:

- "Nhãn quang lão này thật ghê gớm! Chẳng lẽ lão nhìn rõ cả tâm sự mình."

Chàng toan đáp lời thì Phan Xuân Ba xua tay nói:

- Tiền Trấn! Cao Nguyên! Chúng ta đi thôi.

Tiền Trấn không phục hỏi:

- Nếu chúng ta bỏ đi thì trở về phúc bẩm với Tổng quản thế nào?

Phan Xuân Ba cười lạt đáp:

- Những bậc đại anh hùng đại hào kiệt đã vì mục đích mà tới thì khi chưa đạt được, người ta chẳng buông tha đâu. Chúng ta dùng kế dĩ dật đãi lao chẳng hay hơn ư?

Mấy câu trước là lời khích tướng, còn câu sau ý nói nếu bọn Triệu Tử Nguyên có hành động đêm nay thì bọn chúng sẽ chờ đợi. Vấn đề là ở chỗ Triệu Tử Nguyên có dám đi hay không?

Đồ Thủ Ngư Phu thủng thẳng đáp:

- Phan Xuân Ba! Ông bạn đừng dùng lời nói thử lòng bọn ta. Hay dở gì thì đến đêm cũng quyết định một trận sống mái.

Phan Xuân Ba nói:

- Xin sẵn sàng chờ đợi.

Dứt lời hắn cùng bọn Tiền Trấn kéo nhau đi.

Trường Bạch song anh cũng chắp tay nói:

- Đa tạ Đồ tiền bối đã ra tay viện trợ.

Nguyên Đồ Thủ Ngư Phu họ Đồ tên gọi Tiêu Tài, là người ngay thẳng mấy đời ở đảo Trường Sơn ít khi gặp lão bôn tẩu giang hồ. Chuyến này nếu không có chuyện Trương thủ phụ chắc lão cũng chẳng đến kinh thành.

https://thuviensach.vn

Đồ Thủ Ngư Phu đáp lễ nói:

- Song Anh bất tất phải khách sáo. Chúng ta đã gây náo loạn ở đây thì chẳng thể ở lại được.

Trác Thô hỏi:

- Tiền bối có nơi nào hay hơn không?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì phía tây có một tòa cổ trạch hoang phế. Chúng ta qua đó coi rồi sẽ tính. Hơn nữa việc cứu viện Thủ phụ quan hệ rất lớn, nếu trước khi hành động chúng ta không trù liệu kế hoạch chu đáo thì chẳng những làm hỏng đại sự mà còn tai hại nữa.

Trác Thô gật đầu nói:

- Tiền bối dạy rất phải. Chúng ta đã đi là đi. Nếu còn chần chờ không khéo lại xảy biến cố.

Đồ Thủ Ngư Phu đột nhiên nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Còn vị tiểu hữu này thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu ba vị không đem lòng ngờ vực, tiểu tử cũng xin đi theo.

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Lão phu vừa ngó thấy đã nhận định tiểu ca là người cùng chí hướng. Nếu tiểu ca không còn việc gì phải chần chờ thì cùng nhau thượng lộ được chăng?

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ một chút thì ngoài con ngựa chàng không còn vật gì nữa, liền khẳng khái đáp:

- Tiểu tử chẳng còn chuyện gì.

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu. Lão bỏ một đĩnh bạc trả cơm rượu cho bốn người rồi cùng nhau rời khỏi tửu quán.

Bốn người đi tới đường lớn ở phía tây, quả nhiên thấy một tòa đại trạch bỏ hoang phế. Cửa lớn tòa đại trạch này đóng chặt. Môn tường đầy màng nhện.

Hiển nhiên đã lâu không có người ở.

Đồ Thủ Ngư Phu đảo mắt nhìn quanh rồi vẫy tay ra hiệu cho mấy người đi theo nhảy qua bức tường phía sau mà vào.

https://thuviensach.vn

Hậu viện có nước, có núi non bộ. Hòn non bộ lâu ngày không tu sửa. Ao nước cũng bỏ cạn khô. Dãy sương phòng mé tả còn tốt chưa việc gì.

Trác Côn hỏi:

- Chúng ta ở trong này nói chuyện được chăng?

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu đáp:

- Được chứ! Chỗ này tuy bộc lộ, nhưng ai vào là chúng ta ngó thấy ngay. Nơi bộc lộ chính là nơi an toàn hơn hết.

Bốn người tìm một khối đá bằng phẳng ngồi xuống.

Trác Thô nhìn Triệu Tử Nguyên chắp tay hỏi:

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo đại danh của huynh đài?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không dám! Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Đồ Thủ Ngư Phu sửng sốt nói:

- Té ra tiểu ca là chàng thiếu niên thần bí Triệu Tử Nguyên mới nổi tiếng giang hồ. Lão phu có điều thất kính.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Người giang hồ thật là lắm chuyện! Mình có thần bí hồi nào đâu?"

Trường Bạch song anh nghe đến tên Triệu Tử Nguyên lại cùng chàng thi lễ lần nữa.

Đồ Thủ Ngư Phu đảo mắt nhìn ba người tuổi trẻ nói:

- Ba vị có phương pháp nào cứu Thủ phụ xin nói ra để cùng nhau nghiên cứu.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Thủ phụ ngộ nạn rồi sao?

Trác Thô lấy làm kỳ hỏi lại:

- Chẳng lẽ Triệu huynh chưa biết hiện nay Thủ phụ ở vào tình trạng nào?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Chẳng giấu gì ba vị, buổi chiều trước hôm tiến kinh, vãn bối còn gặp mặt lão nhân gia một lần, rồi sau vì vãn bối gặp nhiều việc gấp nên chưa hiểu tin tức Thủ phụ.

Rồi chàng đem những việc gặp Linh Võ tứ tước thuật lại.

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Vậy tiểu ca tiến kinh theo trường hợp nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử hành động theo mệnh lệnh của Thái Ất Tước tiền bối, vì dọc đường gặp nhiều việc trở ngại thành ra tin tức ngăn cách. Nếu không gặp được ba vị thì tiểu tử còn phải đi dò la nơi khác.

Chàng nói đây toàn là sự thực, nhưng đưa tên Thái Ất Tước ra khiến cho Đồ Thủ Ngư Phu và Song Anh lấy làm kinh dị vừa sinh dạ hoài nghi. Họ hoài nghi ở chỗ vụ này rất trọng đại, Thái Ất Tước đã sai Triệu Tử Nguyên đi, sao chàng không chạy thẳng một lèo mà còn chần chờ ở dọc đường?

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Thái Ất Tước cũng đến ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lão nhân gia sai tiểu tử đi còn chính ngài có đi hay không thì tiểu tử không thể biết được.

Đồ Thủ Ngư Phu ngửa mặt lên trời cười nói:

- Nếu việc này được kỳ nhân viện trợ thì hay quá. Còn bốn chúng ta chỉ biết hết sức và trông vào thiên mệnh.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thân danh của Thủ phụ quan hệ đến sự an nguy của Quốc gia. Thủ phụ bị hãm, tại hạ tin rằng ngoài bọn ta chắc còn nhiều người khác đến ra sức. Sao tiền bối lại buông lời chán nản?

Đồ Thủ Ngư Phu lắc đầu nói:

- Nên biết Thủ phụ bị giam trong Thiên lao, trong ngoài quân lính canh giữ.

Hơn nữa bốn đại đội Cẩm y vệ luân lưu giám thị. Tổng quản đội Cẩm y vệ là Cốc Định Nhất, bản lãnh cao thâm khỏi nói, ngay bốn tên đội trưởng dưới trướng hắn cũng không phải hạng tầm thường. Như vậy thì bọn bốn người chúng ta còn làm gì được?

Triệu Tử Nguyên nghe lão kể Cốc Định Nhất không khỏi chấn động tâm thần vì sư phụ chàng đã cho hay Cốc Định Nhất là một nhân vật ngang hàng với Linh Võ tứ tước, Yến Cung song hậu và Ma Vân Thủ. Đã mấy

https://thuviensach.vn

chục năm biệt tăm không ngờ nay lão làm Tổng quản đội Cẩm y vệ cho Đông Xưởng. Tin này đồn đại ra ngoài e làm cho thiên hạ phải kinh tâm.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Ban đầu Đồ Thủ Ngư Phu rất sốt sắng về việc giải cứu Trương thủ phụ mà sao bây giờ lại tỏ ra chán nản như vậy?"

Đồ Thủ Ngư Phu nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Trong lòng tiểu ca nghĩ gì lão phu đã biết hết.

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Tiểu tử đang muốn xin tiền bối giải thích.

Đồ Thủ Ngư Phu nhăn nhó cười đáp:

- Tiểu ca có điều chưa hiểu. Bọn Phan Xuân Ba và Tiền Trấn bất quá chỉ là những đội viên trong Cẩm y vệ. Lúc bọn tiểu đầu mục đã chế phục được Song Anh. Nếu lão phu không tùy cơ ứng biến, lên giọng nhất quyết với Phan Xuân Ba thì bọn họ chỉ cho một người về báo cáo, cứ ở cả lại vây hãm thì bọn chúng mình còn lâu mới thoát khoải một cách an toàn.

Triệu Tử Nguyên tuy võ công hiện nay đã tiến một bước dài, nhưng tới trình độ nào thì chẳng ai hay. Vì thế mà Đồ Thủ Ngư Phu nói sao, họ chẳng bằng lòng cũng không dám bài xích.

Trác Thô hỏi:

- Vậy tiền bối đưa ba người bọn tại hạ đến đây làm chi?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Một là để được an toàn, hai là ba vị có cao kiến gì để cứu Thủ phụ chăng?

Trác Côn nói:

- Anh em tại hạ chỉ biết làm hết sức mình, còn ngoài ra chẳng có biện pháp nào.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên hỏi:

- Các ngươi dù hết sức nhưng liệu có vào được không?

Câu nói vừa dứt, bảy tám bóng người lục tục vọt vào. Người đi đầu chính là Phan Xuân Ba. Hắn cười hềnh hệch hỏi:

- Té ra bốn vị chạy vào ẩn trong này. Rút cục vẫn khó lòng thoát chết.

https://thuviensach.vn

Đồ Thủ Ngư Phu không nói gì, dương mục quang ngó lão già hơn năm mươi tuổi. Người này mũi như mũi sư tử, miệng như mỏ chim ưng. Hai tai rất lớn. Đồ Thủ Ngư Phu vừa ngó thấy bất giác chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- "Ưng Vương Giang Tôn Kỳ quả nhiên cũng là một tên đội trưởng ở Cẩm y vệ."

Giang Tôn Kỳ đảo mắt nhìn quanh lạnh lùng hỏi:

- Đồ huynh bình yên chứ?

Đồ Thủ Ngư Phu lạnh lùng đáp:

- Lão phu không dám! Cảm ơn Giang đại nhân.

Giang Tôn Kỳ cười khanh khách nói:

- Đồ huynh vì cố chủ liều mình đã đành, còn Trường Bạch song anh và vị tiểu huynh đệ này cũng nổi lòng huyết khí cứu người là không thể được.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Lão họ Giang bộ pháp vững vàng, hiển nhiên công lực không phải tầm thường. Hắn bảo Đồ Thủ Ngư Phu liều mạng vì Thủ phụ, chẳng lẽ Đồ tiền bối trước kia đã có liên quan gì với Trương thủ phụ?"

Trác Côn hằn học nói:

- Chúng ta vì triều nhà Đại Minh cố giữ nguyên khí, dù chết cũng như sống chứ chẳng thèm làm chó săn cho bọn người quyền thế như các ngươi...

Giang Tôn Kỳ quát:

- Câm miệng đi!

Trác Côn ngang nhiên nói:

- Đã hết lòng vì nghĩa, chúng ta phải liều mạng...

Giang Tôn Kỳ biến sắc hô:

- Xuân Ba! Bắt lấy hắn cho ta!

Phan Xuân Ba vâng mệnh rảo bước sấn lại quát:

- Chịu trói đi thôi!

Hắn vung quạt điểm tới Trác Thô.

Trác Thô giơ trường kiếm lên chờ Trác Côn động thủ cũng ra chiêu phản kích.

https://thuviensach.vn

Phan Xuân Ba hỏi:

- Ta đã lãnh giáo võ công của hai vị, bây giờ hai vị định liều chết chăng?

Tay chưởng tay quạt hắn khai diễn cuộc tỷ đấu ác liệt với Trường Bạch song anh.

Giang Tôn Kỳ rảo bước tiến ra nói:

- Sao Đồ huynh lại đứng bàng quan? Tiểu đệ xin đắc tội.

Đột nhiên hắn chuyển động thân hình phóng mười ngón tay như lưỡi câu nhằm vào ba mươi sáu huyệt đại huyệt trong mình Đồ Thủ Ngư Phu. Đồ Thủ Ngư Phu không dám chần chờ, xoay mình chạy vòng tròn.

Ưng Vương Giang Tôn Kỳ vung mười ngón tay tiếp tục phóng chiêu. Đồ Thủ Ngư Phu chuyển đến vòng thứ sáu thì dường như không sao thoát được phạm vi uy hiếp của đối phương. Mồ hôi lão toát ra đầm đìa. Lão quát to một tiếng đánh liều một chiêu "Ngư Chu Qui Phàm". Chưởng kình xoáy lại như gió lốc. Chưởng kình của lão tuy lợi hại, nhưng mười ngón tay của đối phương đánh riết quá không sao thoát ra được. Đồ Thủ Ngư Phu buông tiếng thở dài, đành nhắm mắt chờ chết.

Giang Tôn Kỳ nổi lên tràng cười the thé. Hai tay hắn chỉ còn cách Đồ Thủ Ngư Phu không đầy năm phân thì đột nhiên một bóng người như viên đạn bay tới.

Thân hình người đó xoay chuyển trên không rất kỳ diệu. Hắn vươn cánh tay vượn nắm lấy Đồ Thủ Ngư Phu vọt lên chẳng khó khăn gì, rồi hạ mình xuống một bên.

Đồ Thủ Ngư Phu như người mơ mộng choàng tỉnh giấc giương mắt lên nhìn, thì ra người cứu lão chính là Triệu Tử Nguyên. Lão kinh ngạc không biến đến thế nào mà kể, hồi lâu mới cất tiếng run run nói:

- Tiểu ca! Đa tạ tiểu ca!

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Chúng ta cùng theo một mục đích, hà tất tiền bối phải khách sáo.

Đồ Thủ Ngư Phu không ngờ thân thủ Triệu Tử Nguyên kỳ diệu đến thế! Lão lắc đầu hỏi:

- Vừa rồi tiểu ca sử dụng thân pháp gì vậy?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó là “Thái Ất Mê Tông Bộ”.

Đồ Thủ Ngư Phu động dung nói:

- Thân thủ của danh gia không phải tầm thường. Đây là lần thứ hai cái mạng già của lão phu được “Thái Ất Mê Tông Bộ” cứu sống. Hỡi ơi...

Giang Tôn Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Giữa ngươi và Thái Ất Tước quan hệ thế nào?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Trưởng bối cùng vãn bối mà thôi.

Giang Tôn Kỳ lại hỏi:

- Chỉ có mối quan hệ như vậy mà lão chịu truyền thụ “Thái Ất Mê Tông Bộ” cho ngươi thì ai mà tin được?

Triệu Tử Nguyên hắng dặng đáp:

- Tin hay không là quyền của các hạ.

Giang Tôn Kỳ lạnh lùng nói:

- Dù là “Thái Ất Mê Tông Bộ”, lão phu cũng muốn thử coi xem bản lãnh ngươi đến đâu?

Hắn liền vung năm ngón tay chụp tới trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Hắn ra tay rất mau lẹ, Triệu Tử Nguyên vung tay lên gạt. Không ngờ Giang Tôn Kỳ ra chiêu trảo cả hư lẫn thực, xoay tay một cái nắm được uyển mạch Triệu Tử Nguyên.

Đồ Thủ Ngư Phu cả kinh nghĩ thầm:

- “Té ra gã này chỉ hiểu thân pháp “Thái Ất Mê Tông Bộ” mà võ công hãy còn tầm thường. Ta coi lầm người mất rồi.”

Giang Tôn Kỳ lạnh lùng nói:

- Bây giờ lão phu tin là giữa ngươi và Thái Ất Tước chỉ có mối quan hệ trưởng bối và vãn bối.

Triệu Tử Nguyên thản nhiên hỏi:

- Thế ư?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Dọ Thám Tử Cấm Thành

Giang Tôn Kỳ đáp:

- Hẳn thế! Thực ra ngươi mới học được "Mê Tông Bộ" của Thái Ất Tước. Còn về võ công của lão ngươi chưa học được một chút vỏ ngoài.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế thì các hạ có muốn thử thứ võ công khác của lão nhân gia nữa không?

Giang Tôn Kỳ biến sắc, rồi cười rộ đáp:

- Ngươi còn môn võ gì của Thái Ất Tước hãy trổ hết ra đi! Ha ha! Ngươi tưởng cứ khoác lác là hăm dọa được lão phu chăng?

Tiền Trấn bưng miệng nói:

- Đội trưởng đừng nghe gã nói nhăng nói càn. Gã đã thành miếng thịt trốc thớt của đội trưởng rồi. Gã muốn dùng lời khoác lác để xin đội trưởng tha mạng.

Đồ Thủ Ngư Phu la lên:

- Vô luận thế nào thì gã cũng có mối liên quan với Thái Ất Tước. Họ Giang kia! Lão mà dám gây điều bất lợi cho y thì rồi đây Thái Ất Tước sẽ đòi nợ.

Giang Tôn Kỳ cười khẩy hỏi:

- Ngươi tưởng lão phu sợ Thái Ất Tước chăng?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Các hạ đã không sợ sao chẳng dám gia trọng luồng lực đạo?

Đồ Thủ Ngư Phu ngơ ngác nghĩ thầm:

- "Anh chàng Triệu Tử Nguyên này thật ngốc quá. Gã van xin còn chưa được, sao lại thách người ta hạ thủ cho lẹ?"

https://thuviensach.vn

Giang Tôn Kỳ cười khành khạch đáp:

- Tiểu tử! Thế là ngươi muốn chết rồi.

Hắn vừa nói vừa tăng gia luồng kình lực trên tay.

Đồ Thủ Ngư Phu dương to cặp mắt nhìn Triệu Tử Nguyên. trái tim lão đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Nguyên lúc này sắc mặt Triệu Tử Nguyên vẫn thản nhiên. Lão là một đại hành gia về võ học, biết rõ khắp thiên hạ không một ai bị nắm giữ cổ tay mà vẫn điềm tĩnh như anh chàng họ Triệu này.

Lão còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng nghe Giang Tôn Kỳ rú lên một tiếng thê thảm. Người hắn bật lùi lại như bị điện giật.

Đồ Thủ Ngư Phu cả kinh giương mắt lên nhìn thấy Giang Tôn Kỳ lảo đảo hai cái, miệng hộc máu tươi rồi té huỵch xuống đất. Lão lại ngó tới Triệu Tử Nguyên thì chàng vẫn bình tĩnh như chẳng có chuyện gì, nét mặt hơi lộ vẻ bâng khuâng.

Bọn Tiền Trấn cực kỳ kinh hãi vội chạy đến bên Giang Tôn Kỳ ngó thấy sắc mặt hắn lợt lạt, hơi thở thoi thóp. Mười phần có đến tám là chắc chết.

Phan Xuân Ba đang chiến đấu rất hăng với anh em họ Trác, bức bách đối phương lùi lại hai bước rồi chạy đến ngó Giang Tôn Kỳ. Sắc mặt tái mét, hắn run lên hỏi:

- Đây là thủ phái gì vậy?

Tiền Trấn lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa thấy gã động thủ với đội trưởng mà không hiểu sao đội trưởng bị thương trầm trọng đến thế?

Phan Xuân Ba liếc mắt ngó Triệu Tử Nguyên, xua tay nói:

- Cứu người là gấp. Hãy lui về mau.

Dứt lời ôm Giang Tôn Kỳ lên chạy trước. Bọn Tiền Trấn vượt tường theo sau.

Đồ Thủ Ngư Phu thở phào một cái chấp tay nói:

- Té ra tiểu ca là người kín đáo. Mắt lão phu đã coi lầm.

Triệu Tử Nguyên cũng kinh hãi, chàng mới phát động "Cửu Huyền thần công" năm thành mà uy lực đã ghê gớm như vậy. Chính chàng cũng không ngờ.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên khiêm tốn đáp:

- Cái đó chẳng qua là tiểu tử may mà đắc thủ.

Đồ Thủ Ngư Phu nghiêm trang hỏi:

- Lão phu suốt đời bôn tẩu giang hồ, chưa thấy ai nhỏ tuổi như tiểu ca mà bản lãnh cao thâm đến thế. Tiểu ca có thể cho biết đã dùng võ công gì được chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đây là "Cửu Huyền thần công" của Phổ Hiền Tước lão tiền bối.

Đồ Thủ Ngư Phu nghe nói toàn thân chấn động, buột miệng hỏi:

- Tiểu ca đã hiểu "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Thái Ất Tước, luyện cả "Cửu Huyền thần công" của Phổ Hiền Tước, thì nhất định có mối quan hệ sâu xa với Linh Võ tứ tước. Tiểu ca có nghe các vị nhắc đến tiện danh không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử mới biết ba vị trong Tứ tước, tuy gặp Thái Ất Tước mấy lần nhưng ở với nhau thời gian rất ngắn. Còn đối với Kim Đỉnh và Phổ Hiền hai vị lão tiền bối tuy tiểu tử được ở đó hơn năm chục ngày, nhưng chỉ nói chuyện võ học, nên chưa được nghe ba vị lão tiền bối nhắc đến đại danh.

Đồ Thủ Ngư Phu ngẫm nghĩ một chút rồi thở dài nói:

- Té ra là thế.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiền bối có mối liên quan gì với bốn vị lão nhân gia?

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu đáp:

- Kể ra là có mối quan hệ từ lâu. Sau này nếu tiểu ca có gặp bốn vị lão nhân gia, xin nói giùm: Con của Đồ Tham tên gọi Đồ Bình dâng lời vấn an bốn vị lão nhân gia.

Triệu Tử Nguyên động tâm tự hỏi:

- "Lão tự xưng là con Đồ tham tướng nên được biết Linh Võ tứ tước. Chẳng lẽ trước kia các vị Linh Võ tứ tước lão tiền bối đã có phen xưng hùng xưng bá một phen?"

Triệu Tử Nguyên muốn hỏi thêm nhưng rồi chàng lại nhẫn nại đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Đồ Thủ Ngư Phu cũng không muốn nói nhiều đến chỗ quan hệ giữa lão và Linh Võ tứ tước, liền lảng sang chuyện khác:

- Tiểu ca đã học được môn sở trường của hai vị kỳ nhân thì đêm nay chúng ta có thể đàm luận kế hoạch mới. Mời ba vị ngồi xuống để lão phu nghiên cứu cho rõ tình hình.

Bọn Triệu Tử Nguyên ngồi xuống. Đồ Thủ Ngư Phu bẻ một cành cây khô vạch xuống đất một bức họa đồ, rồi trịnh trọng nói:

- Ba vị tiểu ca hãy nhìn cho rõ. Đây là sơ đồ trong Tử Cẩm Thành.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vị trí Thiên lao ở chỗ này. Nếu chúng ta muốn vào cứu người tất phải đi qua hai tòa đại viện. Coi bề ngoài không có gì đáng kể, mà thực ra trong hai viện này đều có bố trí quân canh. Nếu không thận trọng để họ phát giác là hỏng việc.

Trác Thô hỏi:

- Khu phụ cận Thiên lao do ai canh giữ?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Ngoài bọn binh là Cẩm y vệ. Chỗ này so với hai đại viện bên ngoài còn nghiêm mật hơn nhiều. Theo chỗ lão phu biết thì ngoại trừ Cẩm y vệ còn những tay cao thủ võ lâm ngấm ngầm mai phục.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ bụng:

- "Những cao thủ này phải chăng là bọn Yên Định Viễn?"

Bỗng nghe Trác Thô hỏi:

- Tiền bối có biết những cao thủ võ lâm này là ai không?

Đồ Thủ Ngư Phu lắc đầu nói:

- Lão phu lâu ngày không vào Trung Nguyên, chỉ căn cứ vào tin tức lượm được thì họ là những nhân vật bản lãnh phi thường.

Trác Thô tức giận hỏi:

- Mục đích của họ là cản trở bọn mình giải cứu Trương thủ phụ hay sao?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Đại khái là như vậy.

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Theo lời Thái Ất Tước lão tiền bối thì trong vụ này còn dính líu đến ba cao thủ ở ngoài quan ải. Mục đích của họ là trừ diệt Trương thủ phụ. Sự thực có thể đã chuyển biến. Mục tiêu của bọn họ nhằm vào việc đối phó với hiệp sĩ chính phái trên chốn giang hồ.

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu đáp:

- Tình hình đúng như vậy đó, vì Trương thủ phụ đã bị bắt giam vào Thiên lao, không cần đến bọn họ phải ra tay nữa, nhưng Ngụy Yêm rất sợ hiệp sĩ chánh phái trên chốn giang hồ giải cứu Trương thủ phụ. Lực lượng Cẩm y vệ sợ không đủ nên phải cầu cao thủ viện trợ.

Trác Côn tức giận nói:

- Không ngờ Ngụy Yêm cấu kết với bọn này. Tại hạ e giang sơn nhà Đại Minh nguy đến nơi rồi.

Đồ Thủ Ngư Phu thở dài đáp:

- Không chừng Ngụy Yêm còn cấu kết với người ngoài, lão phu mấy lần muốn do thám Tử Cấm Thành, nhưng tự lượng sức mình không đủ nên chưa dám mạo hiểm.

Trác Thô hỏi:

- Bản lãnh Triệu huynh đã xuất quỷ nhập thần. Sao không phiền Triệu huynh đi một chuyến coi.

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Vụ này không phải chuyện chơi, chẳng nên để Triệu tiểu ca dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Triệu Tử Nguyên biết Đồ Thủ Ngư Phu nói khích, liền thẳng khái đáp:

- Tiểu tử nguyện ý thử đi một chuyến.

Đồ Thủ Ngư Phu phấn khởi tinh thần nói:

- Đã thế thì kế hoạch của chúng ta phải xoay chiều. Vì cần biết rõ nội tình trước nên tạm hoãn việc giải cứu Trương thủ phụ. Đêm nay chúng ta vào do thám nhà Ngụy Yêm!

Trường Bạch song anh đáp:

- Phải lắm!

Đồ Thủ Ngư Phu ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Chúng ta nên đi ngay bây giờ.

https://thuviensach.vn

Bốn người theo đường lớn phía tây đi vòng quanh để đề phòng bị đội Cẩm y vệ phát giác. Đồ Thủ Ngư Phu dẫn đường cho mọi người. Lão đã đến kinh thành nhiều lần nên thuộc hết đường ngang ngõ tắt. Bốn người đi được một đoạn thì tới một quảng trường. Bức màn đêm buông rủ nhưng cũng phảng phất nhìn thấy bốn mặt từng tốp hai ba người đang chuyển động. Đồ Thủ Ngư Phu khẽ nói:

- Hai bên quảng trường đều có quân lính canh giữa. Chúng ta qua đó phải thận trọng lắm mới được. Lão phu tưởng Trường Bạch song anh nên ở lại đây để làm tiếp ứng.

Trác Côn sửng sốt hỏi:

- Anh em tại hạ không tiến vào ư?

Đồ Thủ Ngư Phu trỏ khuôn cửa cao lớn ở phía sau nói:

- Đó là Cửu Thiên Tuế. Bên trong phòng phạm rất nghiêm mật. Lão phu cùng Triệu tiểu ca tiến vào rồi chỉ kinh động một chút là khó bề thoát thân. Nếu hiền côn trọng phát giác bên trong nhốn nháo tức là hình tích bọn lão phu đã bị bại lộ. Vậy hiền côn trọng ở đây dùng kế thanh đông kích tây để giúp cho bọn lão phu thoát thân.

Trác Thô hỏi:

- Vậy chúng ta cứ thế. Nhưng không hiểu sau vụ này chúng ta hội diện ở đâu?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Vẫn ở trong tòa nhà hoang phế.

Trác Côn lắc đầu hỏi:

- Chỗ đó bọn họ biết rồi, sao mình không tìm nơi khác?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Giang Tôn Kỳ bị Triệu tiểu ca đánh gần chết. Bọn Phan Xuân Ba chắc trở về báo cáo với Cốc Định Nhất. Không chừng hiện giờ mình ở đây họ đang phái người đến ngôi nhà hoang sục tìm mà chẳng thấy gì, họ yên trí chúng ta không dám ở lại đó nữa.

Trác Thô ra chiều khâm phục nói:

- Tiền bối quả là cao kiến. Chúng ta cứ gặp nhau tại tòa nhà hoang là yên.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên một bóng đen thấp thoáng lướt qua mé hữu. Thân pháp người này mau lẹ khủng khiếp. Thoáng cái vào tới cổng lầu rồi mất hút.

Trác Thô ca ngợi:

- Thân pháp hay tuyệt! Không hiểu y là bạn hay là thù?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Mười phần có đến tám y không phải là thù. Nếu là địch nhân đã đi một cách đường hoàng, hà tất phải dùng thân pháp của người dạ hành.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiền bối! Chúng ta đi thôi.

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu, hai người theo mé tả đi tới trèo lên cổng lầu.

Triệu Tử Nguyên trông vào thấy nhà cửa như bát úp, đèn lửa huy hoàng.

Trong lúc nhất thời không biết đến chỗ nào để kiếm cho ra Ngụy Tôn Hiền.

Chàng nghĩ bụng:

- "Ngụy Tôn Hiền bất quá là một tên thái giám của đức Hoàng đế mà dám xưng là Cửu Thiên Tuế. Đáng thẹn cho bọn đại thần cam tâm làm tôi mọi hắn."

Bỗng nghe Đồ Thủ Ngư Phu khẽ nói:

- Triệu tiểu ca hãy coi chừng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử hiểu rồi.

Đồ Thủ Ngư Phu trỏ tay hỏi:

- Tiểu ca có ngó thấy tòa lầu cao kia không?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Thấy rồi!

Đồ Thủ Ngư Phu nói:

- Đó là chỗ ở của Ngụy Yêm! Chúng ta phải hành động thận trọng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Để tiểu tử đi trước một bước.

Chàng nhoài người vọt đi hạ xuống trước căn phòng ở tòa nhà cao. Đồ Thủ Ngư Phu cũng theo đến liền. Hai người cúi xuống nhìn thấy từng tốp

https://thuviensach.vn

nô bộc hai, ba người đi lại như mắc cửi, thỉnh thoảng lại thấy chúng cười đùa. Phủ Cửu Thiên Tuế này xem chừng rất nhộn nhịp.

Hai người lại vọt đi, vẫn giữa quãng chừng hơn mười trượng. Bỗng thấy khu này chỉ có bọn võ sĩ đi lại và ai nấy yên lặng như tờ. Cách phòng bị cực kỳ nghiêm mật. Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi:

- Tiền bối! Đến nơi chưa?

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu. Trên con đường rải đá vụn, đèn lửa sáng trưng, chỉ cách nhau năm ba bước lại có người canh gác.

Hai người không sao nhìn rõ được tình hình trong đại sảnh. Bỗng thấy ba người đi tới. Phía trước là hai tên vệ sĩ, đằng sau là một nhân vật ra dáng quan lại.

Ba người này đang đi về phía đại sảnh.

Triệu Tử Nguyên động tâm nhìn Đồ Thủ Ngư Phu đánh tay ra hiệu rồi nhảy vọt đến trước tòa đại sảnh.

Đồ Thủ Ngư Phu ngần ngừ một chút rồi cũng lướt theo. Hai người chia nhau trên hai góc nhà, dùng thân pháp quyển liêm cúi xuống dòm vào.

Hai tên võ sĩ đi tới cửa đại sảnh, một tên bẩm:

- Bẩm Thiên tuế! Trình đại nhân đã tới.

Thanh âm ồm ồm trong sảnh đường cất lên:

- Mời tiên sinh vào.

Trình đại nhân phất tay áo ra chiều cung kính tiến vào.

Trong đại sảnh đèn lửa sáng trưng. Một lão già mập ú mặc vương phục ngồi ngất ngưởng. Bên cạnh một ả mỹ nữ rất hoa lệ đang đấm lưng cho lão.

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Lão mặt thịt kia đúng là Ngụy Tôn Hiền, một tay quyền bính nghiêng trời lệch đất.

Một lão già mặc áo vàng ngồi ở phía dưới Ngụy Tôn Hiền, xây lưng về phía Triệu Tử Nguyên nên chàng không nhìn rõ mặt. Hai bên đại sảnh là hai đại hán võ phục. Ngoài ra không còn người nào khác.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm lấy làm kỳ, bỗng thấy Trình đại nhân sụp lạy nói:

- Hạ quan tham kiến Thiên tuế!

https://thuviensach.vn

Ngụy Tôn Hiền bệ vệ phất tay đáp:

- Miễn lễ cho Trình đại nhân.

Ngụy Tôn Hiền lại trỏ vào cái ghế Thái sư ở bên cạnh nói:

- Mời Trình đại nhân an tọa.

Trình đại nhân tạ ơn rồi ngồi xuống.

Bỗng nghe Ngụy Tôn Hiền cười hỏi:

- Trình đại nhân! Trương Cư Chính đã cung xưng chưa?

Trình đại nhân đáp:

- Con người đó tính tình cương nghị. Hạ quan đã dùng đủ cách mà hắn không chịu thú nhận.

Ngụy Tôn Hiền cười khành khạch hỏi:

- Đã đem chứng cứ đó ra chưa?

Trình đại nhân khom lưng đáp:

- Hạ quan đã sử dụng rồi, nhưng Trương Cư Chính vẫn kiên cường không chịu thừa nhận.

Ngụy Tôn Hiền sa sầm nét mặt hỏi:

- Chẳng lẽ Trình đại nhân không biết dụng hình?

Trình đại nhân ngập ngừng đáp:

- Cái đó...

Ngụy Tôn Hiền đập bàn tức giận hỏi:

- Chẳng lẽ còn điều gì khó khăn?

Trình đại nhân sợ hãi đáp:

- Không có! Không có! Nhưng hạ quan nghĩ y là một vị Thủ phụ nếu dùng trọng hình mà Hoàng thượng biết ra thì hạ quan...

Ngụy Tôn Hiền ngắt lời:

- Cái đó đại nhân cứ yên tâm. Nếu Hoàng thượng quở trách thì bản Thiên tuế gánh hết cho. Chỉ cần đại nhân lấy được khẩu cung của hắn là công lao rất lớn.

Trình đại nhân thấy Ngụy Tôn Hiền nổi lôi đình, sợ tái mặt ấp úng đáp:

- Hạ quan xin tuân lệnh! Hạ quan xin tuân lệnh.

Ngụy Tôn Hiền hỏi gặng:

- Trình đại nhân! Bao giờ đại nhân lấy được khẩu cung của hắn cho ta?

https://thuviensach.vn

Trình đại nhân ngần ngừ đáp:

- Hạ quan chuẩn bị trong năm ngày sẽ dâng khẩu cung.

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây cảm thấy khí huyết nhộn nhạo cơ hồ không nhịn được, muốn phóng chưởng đánh Ngụy Tôn Hiền, nhưng chàng lại nhẫn nại.

Bỗng nghe Ngụy Tôn Hiền cười khanh khách nói:

- Trình đại nhân! Đại nhân nên nhớ rõ nay hắn là một tên tù phạm chứ không phải ở địa vị một Thủ phụ. Chẳng lẽ lấy khẩu cung một tên tù phạm cũng mất năm ngày?

Trình đại nhân dường như rất sợ Ngụy Tôn Hiền, ngẫm nghĩ đáp:

- Nội trong ba ngày hạ quan sẽ chuẩn bị xong khẩu cung.

Ngụy Tôn Hiền mỉm cười nói:

- Nói thế thì còn nghe được. Đại nhân liệu đấy mà làm.

Trình đại nhân hơi biến sắc, khom lưng hỏi:

- Bẩm Thiên tuế! Hạ quan xin cáo từ được chăng?

Ngụy Tôn Hiền đáp:

- Trình đại nhân cứ tùy tiện.

Trình đại nhân khom lưng lui ra.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Trương thủ phụ bị giam vào Thiên lao rồi, Ngụy Tôn Hiền đang tìm cách đổ tội cho lão nhân gia mà Trình đại nhân là người chủ sự. Nếu Trình đại nhân dùng thảm hình bức bách Trương thủ phụ phải thú nhận tội trọng thì thật khiến người ta phải đau lòng. Nay ta đã gặp đây, khi nào lại để tên gian tặc Ngụy Tôn Hiền còn được sống bình yên trên thế gian nữa?"

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đưa mắt ra hiệu cho Đồ Thủ Ngư Phu theo hút Trình đại nhân.

Đồ Thủ Ngư Phu hiểu ý liền lén lút theo dõi.

Triệu Tử Nguyên thấy Đồ Thủ Ngư Phu vừa vượt qua hai nóc nhà thì đột nhiên hai tiếng vèo vèo vang lên. Hai tên áo đen chặn đường lão. Triệu Tử Nguyên kinh hãi vô cùng.

Bỗng trước mắt bóng người thấp thoáng. Bốn hán tử võ phục đã vọt lên mái nhà bao vây chàng. Một tên lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi ngươi đã coi rõ tình hình. Bây giờ phải để đầu lại rồi đi đâu thì đi.

Triệu Tử Nguyên liếc mắt ngó bên kia thấy Đồ Thủ Ngư Phu đang chiến đấu với hai tên hán tử áo đen. Hai tên này võ công rất cao cường, khiến cho Đồ Thủ Ngư Phu muốn di chuyển nửa bước cũng không xong. Triệu Tử Nguyên trong lòng nóng nảy, chàng nghiến răng nhìn người vừa phát ngôn lạnh lùng đáp:

- Lời các hạ dễ nghe lắm, nhưng sự thực chưa chắc đã được như nguyện.

Người kia dặng hắng nói:

- Nơi đây đã chôn mười mấy tay cao thủ, thêm các hạ nữa cũng không phải là nhiều. Các hạ đem những điều mắt thấy tai nghe xuống địa phủ mà tố cáo.

Gã vừa dứt lời, mấy tiếng xoạt xoạt vang lên, hàn khí mịt mờ. Bốn hán tử đã rút kiếm ra.

Mới coi tư thế rút kiếm của chúng, đã biết ngay là bốn tay đại hành gia.

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Các vị đều là kiếm thủ một thời, sao nay lại cam tâm đi làm nô lệ cho bọn chó săn?

Chàng nói câu này chẳng những thóa mạ bốn hán tử trước mặt mà còn thóa mạ cả Ngụy Tôn Hiền.

Hán tử nói trước lại lên tiếng:

- Tiểu tử ngươi muốn chết chăng?

Đột nhiên ánh ngân quang lấp loáng. Bốn thanh kiếm đồng thời tấn công.

Triệu Tử Nguyên xoay mình một vòng, hất tay trái một cái vung tay mặt đánh ra một quyền. Quyền phong ào ào xô tới trước mặt hán tử kia.

Bốn người tuy ra tay trước, nhưng Triệu Tử Nguyên phóng chưởng rất mau lẹ. Chiêu thức đánh ra sau lại đến trước. Bọn này không ngờ Triệu Tử Nguyên động thủ mau lệ quá chừng, chúng liền xoay kiếm gạt thế công của chàng.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trúng Ám Tiễn Trác Thô Uổng Mạng

Triệu Tử Nguyên vừa cất bước vừa quát:

- Tránh ra!

Quyền phong của chàng phóng ra như gió cuốn. Chớp mắt đã đánh liền ba chiêu.

Bọn kia vung kiếm lên đâm vào hai cổ tay chàng, đồng thời quát lên:

- Chúng ta không tránh thì ngươi làm gì được nào?

Triệu Tử Nguyên chỉ móc tay một cái là khiến trường kiếm của người kia phải rơi xuống, nhưng giữa lúc ấy ba mặt khác tấn công tới, nên chiêu thức của chàng phải ngừng lại.

Triệu Tử Nguyên liếc mắt ngó vào sảnh đường thấy Ngụy Tôn Hiền muốn lùi vào thì trong lòng nóng nảy. Tay trái chàng vung lên phong tỏa chiêu thức ba mặt. Năm ngón tay phải khoắm khoắm bóp mạnh một cái. Tiếng rắc rắc vang lên.

Trường kiếm của gã kia bị gẫy làm hai đoạn. Chàng thừa cơ địch nhân khiếp sợ, nhảy vù xuống.

Bốn đại hán trên mái nhà không ngờ Triệu Tử Nguyên bị bao vây mà còn thoát thân được. Chúng chấn động tâm thần vội nhảy xuống rượt theo, nhưng chậm mất rồi.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng quát:

- Ngụy Tôn Hiền! Nạp mạng đi!

Ngụy Tôn Hiền cũng cất giọng trầm trầm quát hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi không muốn sống nữa ư?

Giữa lúc ấy, người áo vàng từ từ đứng lên đảo mắt nhìn Triệu Tử Nguyên, lạnh lùng quát:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử! Ngươi thật là lớn mật!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Các hạ là ai?

Người áo vàng lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Cốc Định Nhất.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, la thầm trong bụng:

- "Cốc Định Nhất! Cốc Định Nhất! Hắn ngang hàng với Linh Võ tứ tước, Yến Cung song hậu và Ma Vân Thủ..."

Giữa lúc ấy bốn đại hán xông tới.

Cốc Định Nhất lạnh lùng quát:

- Tra Dịch Kỳ! Các ngươi hãy tránh đi!

Hán tử kêu bằng Tra Dịch Kỳ ấp úng hỏi:

- Tổng quản chuẩn bị xuất thủ chăng?

Cốc Định Nhất đáp:

- Gã này cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, hiển nhiên nội công tuyệt đỉnh.

Các ngươi không phải là đối thủ của gã. Để lão phu thân hành thu thập mới xong.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Cha này quả đáng là tôn sư một thời, đáng tiếc hắn giúp kẻ hung dữ làm điều tàn ngược khiến cho Ngụy Tôn Hiền càng thêm kiêu ngạo."

Chàng lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử nghe bạn hữu giang hồ nói Cốc tiền bối là cao nhân một thời, ngang hàng với Linh Võ tứ tước, Yến Cung song hậu và Ma Vân Thủ, sao lại can tâm làm Tổng quản Cẩm y vệ cho Ngụy Yêm?

Chàng kêu Ngụy Tôn Hiền bằng Ngụy Yêm, khiến tên hoạn quan họ Ngụy biến sắc hô lên:

- Cốc lão! Cần bắt sống tên này để ta lột da róc xương gã.

Cốc Định Nhất khom lưng đáp:

- Xin tuân lệnh!

Nói rồi rảo bước tiến lại.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng nói:

https://thuviensach.vn

- E rằng thu thập tiểu tử không phải chuyện dễ.

Chàng giơ tay lên, lòng bàn tay nổi màu hồng. Chưởng phong nhằm chụp vào tử huyệt Ngụy Tôn Hiền.

Ngụy Tôn Hiền tuy không hiểu võ công nhưng hắn thấy Triệu Tử Nguyên vừa giơ tay lên đã đằng đằng sát khí thì toàn thân giá lạnh, ngồi trơ ra không nhúc nhích được.

Cốc Định Nhất buột miệng la:

- "Cửu Huyền thần công"! Võ Hùng đâu? Mau rước Thiên tuế lui vào.

Võ Hùng là một tay võ sĩ thấy Cốc Định Nhất cũng hoang mang liền biết ngay tình thế bất diệu, vội nhấc bổng Ngụy Tôn Hiền cõng chạy vào phía trong.

Triệu Tử Nguyên khi nào bỏ dở cơ hội ngàn năm một thuở. Chàng quát to một tiếng. Kình khí trên tay ngưng kết thành chín luồng hơi lạnh phát ra tiếng gió xô tới.

Cốc Định Nhất xoay mình một cái, áo bào vàng của hắn rít lên những tiếng phành phạch. Hắn phóng liền bảy tám chưởng. Chưởng phong xô đẩy khiến bầu không khí xung quanh tựa hồ ngưng hết.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, vội hít một hơi chân khí, nhưng khí huyết lưu thông đều điều hòa không bị trở ngại, chàng thở phào một cái nhẹ nhõm.

Cốc Định Nhất lùi lại một bước rồi thấy chòm râu trước ngực rung động. Mặt lạnh như băng, hắn trầm giọng hỏi:

- Hảo tiểu tử? Phổ Hiền Tước và ngươi có quan hệ như thế nào?

Triệu Tử Nguyên hiên ngang đáp:

- Lão không đáng hỏi.

Cốc Định Nhất tức giận hỏi:

- Ngươi không nói lão phu cũng biết. Phổ Hiền Tước đã đem "Cửu Huyền thần công" dạy cho ngươi thì mối quan hệ giữa hai người chẳng đã rõ lắm ư?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đừng bạn chuyện vô ích nữa. Các hạ mau tránh ra. Đêm nay tiểu nhân phải giết cho bằng được Ngụy Tôn Hiền.

https://thuviensach.vn

Cốc Định Nhất hằng dặng đáp:

- Đã có lão phu ở đây thì ngươi đừng hòng...

Lão chưa dứt lời đã vung tay ra chiêu "Hàng Phong Phiêu".

Hai luồng kình lực thâm hậu dị thường đụng nhau đánh sầm một tiếng. Cốc Định Nhất bị hất lui lại hai bước. Triệu Tử Nguyên cũng lảo đảo lùi lại ba bước.

Triệu Tử Nguyên mới luyện thần công xong, còn Cốc Định Nhất đã già dặn gấp mấy lần. Dĩ nhiên công lực của lão hùng hậu hơn chàng.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Sự thực tiểu tử nội lực còn kém lão nhưng tự tin có cách thắng lão. Lão không tin thì hãy thử coi.

Cốc Định Nhất cười ha hả nói:

- Ngươi đã vận dụng toàn lực mà còn thất bại về tay lão phu một bước thì dù có đấu cả trăm lần nữa ngươi cũng vẫn kém một bậc.

Triệu Tử Nguyên thủng thẳng đáp:

- Nhất định không đúng thế.

Dứt lời, chàng đột nhiên sấn vào đám Tra Dịch Kỳ.

Bọn Tra Dịch Kỳ quát lên một tiếng. Ánh ngân quang thấp thoáng. Kiếm thế như cầu vồng nhằm đâm vào những chỗ khẩn yếu trong mình Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên ngửa người lên. Chàng giơ tay mặt ra chụp được một thanh bảo kiếm vung một cái. Kiếm hoa dầy đặc như mưa tuyết mùa đông.

Cốc Định Nhất kinh hãi la lên:

- "Phù Phong tam thức"!

Lão vội phóng chưởng phản kích nhưng đã chậm một bước. Bốn tiếng thê thảm vang lên. Bọn Tra Dịch Kỳ đều trúng kiếm té nhào. Cốc Định Nhất nét mặt xám xanh hỏi:

- Tiểu tử? Ngươi có mối liên quan gì với Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên tay mặt cầm kiếm, tay trái thủ thế, thi triển "Cửu Huyền thần công". Chàng đáp:

- Các hạ hỏi nhiều câu thừa quá. Giả tỷ tiểu nhân tay mặt thi triển "Phù Phong tam thức", tay trái phát huy "Cửu Huyền thần công" thì các hạ

https://thuviensach.vn

chống đỡ bằng cách nào?

Cốc Định Nhất đáp:

- Nếu hai tay ngươi đồng thời sử chiêu thức của danh gia thì lão phu chịu phục rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu nhân không nói dối đâu. Nếu các hạ tri cơ thì tránh đi là hơn.

Cốc Định Nhất thừ người ra nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi!

Lão di chuyển thân hình, thoáng cái đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên mới giữ tư thế ra chiêu đã làm cho Tổng quản đội Cẩm y vệ là Cốc Định Nhất sợ hãi phải bỏ chạy. Nếu việc này đồn đại ra ngoài tất thiên hạ phải rung động.

Triệu Tử Nguyên toan khoa chân bước vào, bỗng nghe tiếng bước chân rất cấp bách. Một đội quan binh từ bốn mặt tám phương kéo đến bao vây. Hai võ tướng đi đầu tay cầm trường thương nhằm Triệu Tử Nguyên đâm tới. Triệu Tử Nguyên không muốn chiến đấu với bọn này. Chàng huy động bảo kiếm mở một đường xông vào đại sảnh.

Mấy tiếng quát vang lên:

- Không được để gã làm động Cửu Thiên Tuế.

Bốn, năm bóng người vọt tới.

Triệu Tử Nguyên biết mình không hạ sát thủ thì không trấn áp được bọn chúng. Chàng liền quát lớn:

- Kẻ nào ngăn chặn ta là phải chết.

Kiếm phong rít lên veo véo. Những người xông vào đều bị đâm té.

Triệu Tử Nguyên tiến vào đại sảnh, theo lối Ngụy Tôn Hiền vừa chạy trốn rượt theo. Ngờ đâu sau khi xuyên qua đại sảnh, tìm khắp các phòng xá chẳng thấy Ngụy Tôn Hiền đâu hết.

Giữa lúc ấy, quan binh ở mặt sau đuổi tới. Tiếng đồng la cùng tiếng trống nổi lên ầm ầm để báo động cầu viện binh.

Triệu Tử Nguyên phóng chưởng đánh lui bọn truy binh, rồi chàng lại xông vào tìm kiếm ba, bốn gian phòng nữa vẫn không thấy bóng Ngụy Tôn Hiền.

https://thuviensach.vn

Chàng tự nhủ:

- “Nếu không bị Cốc Định Nhất cản trở một lúc thì ta giết chết Ngụy yêm rồi. Bây giờ muốn tìm gã thật khó khăn vô cùng.”

Chàng biết không thể tìm được Ngụy Tôn Hiền trong lúc nhất thời, lại lo đến sự yên nguy của Đồ Thủ Ngư Phu. Chàng nhảy vọt lên nóc nhà nhìn quanh bốn phía chẳng thấy Đồ Thủ Ngư Phu đâu, bất giác la thầm:

- “Phải chăng lão đã gặp độc thủ rồi?”

Lại thấy bốn mặt sáng lòa, xung quanh bị người bao vây trùng điệp. Tên bắn vù vù như mưa.

Triệu Tử Nguyên vừa vung kiếm gạt tên, vừa ước lượng chỗ mình đứng thì cách chỗ cũ đã đến bốn, năm chục trượng, liền bụng bảo dạ:

- “Đêm nay đành là không giết được Ngụy Tôn Hiền, vậy ta hãy trở về rồi sáng mai sẽ liệu.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, thanh trường kiếm vọt ra một luồng hàn quang. Người chàng đã vọt đi.

Ngờ đâu vừa hạ mình xuống, bọn quan binh lại kéo đến bao vây, dùng toàn cung tên và trường thương. Triệu Tử Nguyên đứng trên nóc nhà, chúng liền bắn lên như mưa. Triệu Tử Nguyên vọt qua mấy nóc nhà đều vấp phải tình trạng này.

Chàng ngửng đầu trông ra xa, thấy trên tòa lầu cao ngoài mười trượng có ánh đèn màu hồng nổi lên. Chàng đi về phía nào thì ngọn đèn hồng lại trỏ về phía đó, nên bất cứ tới đâu, phía dưới cũng có quan binh vây đánh. Chàng lẩm bẩm:

- Té ra ngọn đèn hồng kia tác quái.

Cánh tay chàng vươn ra, thanh trường kiếm xẹt tới như sao xa. Ánh bạch quang vừa lấp loáng, ngọn đèn hồng rớt xuống liền. Triệu Tử Nguyên nhân cơ hội này lướt qua mấy nóc nhà, quả nhiên bên dưới không còn binh đinh vây đánh nữa.

Triệu Tử Nguyên ra ngoài rồi thấy việc phòng thủ sơ sài, vì bao nhiêu người nghe mặt sau có cảnh báo đã chạy đi tiếp ứng hết. Chàng không phải phí hơi sức đã lướt tới chỗ anh em họ Trác lúc trước, nhưng bây giờ hai

https://thuviensach.vn

người cũng không còn ở đây. Triệu Tử Nguyên nghĩ tới mọi người đã ước hẹn trở về căn nhà hoang để hội ngộ, chàng liền lén lút đi về phía đó.

Chàng vẫn theo tường mặt sau tiến vào. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong viện vắng ngắt không một bóng người, trong lòng rất lấy làm kỳ.

Bỗng nghe một giọng nói cất lên hỏi:

- Triệu huynh đã về đấy ư?

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi lại:

- Đúng rồi! Tiểu đệ đã về đây. Phải chăng các hạ là Trác nhị hiệp?

Chàng nghe giống thanh âm Trác Côn nhưng ngấm ngầm lấy làm kỳ tại sao y thấy mình về lại không xuất hiện để tương kiến.

Bỗng nghe Trác Côn lại lên tiếng:

- Triệu huynh...

Y chỉ hô hai chữ Triệu huynh rồi tịt mất. Triệu Tử Nguyên liền cảm thấy có chuyện bất tường, chàng hỏi gấp:

- Tại sao Trác nhị hiệp lại không nói?

Thanh âm Trác Côn vừa rồi tựa hồ từ trong căn phòng cuối cùng phát ra.

Triệu Tử Nguyên vận công tiến vào.

Bỗng nghe Trác Côn lên giọng cấp bách:

- Triệu huynh! Thiên...

Gã nói một chữ Thiên rồi đứt đoạn khiến Triệu Tử Nguyên lo cho gã đã bị người kềm chế và còn e tình thế trước mắt rất nguy hiểm. Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa cố ý bước mạnh mấy bước, miệng cất tiếng hỏi:

- Sao Trác huynh không trả lời?

Bốn bề tịch mịch, trong viện không một bóng người. Chỉ một mình Triệu Tử Nguyên nói lui nói tới. Tuy chàng là người lớn mật mà cũng phát khiếp trước tình trạng này. Triệu Tử Nguyên vừa đi vừa quan sát động tịnh bốn bề. Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Hai người chạy như bay lại. Triệu Tử Nguyên thở phào một cái hỏi:

- Phải chăng Đồ tiền bối?

Một người đáp:

- Đúng rồi. Té ra Triệu tiểu ca đã về trước.

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Tiểu tử rất băn khoăn về sự yên nguy của tiền bối, phải mau mau trở về.

Còn một vị nữa là...

Đồ Thủ Ngư Phu vội giới thiệu:

- Đây là Bạch Thạch sơn trang Trang chúa ở Sơn Tây, tên gọi Thẩm Trị Chương. Nếu lão phu không gặp Thẩm trang chúa tiếp viện thì e rằng bây giờ chưa chắc còn được tương hội với huynh đệ nữa.

Thẩm Trị Chương mới năm mươi tuổi, khí độ ung dung. Đầu mày cuối mắt lộ vẻ anh hoa tuấn tú, thật không hổ phong phạm một vị danh gia.

Triệu Tử Nguyên chấp tay hỏi:

- Thẩm trang chúa vẫn bình yên chứ?

Thẩm Trị Chương thở dài nói:

- Một lời khó nói cho hết. Lão phu được nghe Đồ huynh cho hay tiểu ca vâng mệnh Thái Ất Tước tiền bối đến giải cứu Trương thủ phụ. Không hiểu chuyện đó có thật chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Thực tình đúng như vậy.

Thẩm Trị Chương đã gặp Triệu Tử Nguyên một lần. Lần ấy Tư Mã Thiên Võ muốn hành thích Trương thủ phụ, may mà không gây nên tội lỗi. Nhưng Thẩm Trị Chương vẫn chưa có ấn tượng gì về Triệu Tử Nguyên. Đêm nay lão nhìn kỹ chàng mấy lần rồi nói:

- Đấng anh hùng thường xuất phát từ tuổi thiếu niên. Hành động của tiểu ca đêm nay làm cho Cốc Định Nhất phải bỏ chạy. Lão phu rất lấy làm cao hứng.

Nguyên đêm nay Thẩm Trị Chương cũng tính đến giết Ngụy Tôn Hiền. Triệu Tử Nguyên và Đồ Thủ Ngư Phu đã thấy bóng người lướt nhanh như bay lúc trước thì chính là y. Y vẫn ẩn nấp trong bóng tối nên bao nhiêu hành động của Triệu Tử Nguyên và Đồ Thủ Ngư Phu đều lọt vào mắt y hết. Sau y thấy Đồ Thủ Ngư Phu gặp nguy hiểm mới xông ra viện trợ. Lúc đó Triệu Tử Nguyên đã tiến vào đại sảnh mà bọn người vây đánh mỗi lúc một đông. Hai người phá vòng vây chạy ra, không ngờ lại về chậm hơn Triệu Tử Nguyên một bước, khiến họ càng kính phục chàng thanh niên này.

Đồ Thủ Ngư Phu nói:

https://thuviensach.vn

- Triệu tiểu ca võ nghệ phi thường, xem chừng chúng ta muốn cứu Thủ phụ không đến nỗi nguy nan lắm.

Triệu Tử Nguyên khiêm nhượng đáp:

- Nhị vị tiền bối quá khen mà thôi.

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Tiểu ca về đây có phát giác ra anh em họ Trác ở Trường Bạch không?

Triệu Tử Nguyên thuật lại câu chuyện vừa qua. Thẩm Trị Chương và Đồ Thủ Ngư Phu không khỏi biến sắc, phóng tầm mắt nhìn vào căn phòng tối hậu.

Thẩm Trị Chương cất tiếng lạnh lùng nói:

- E rằng tình hình có điều bất diệu!

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Chẳng lẽ trong này có người khác ở?

Thẩm Trị Chương gật đầu đáp:

- Nếu lão phu đoán không lầm thì Trường Bạch song anh bị người thủ tiêu rồi. Bây giờ chúng ta thử vào coi.

Đồ Thủ Ngư Phu gật đầu.

Ba người tiếp tục đi vào. Giữa lúc ấy trong phòng ánh đèn lóe lên.

Ba người lại gần coi thì thấy Trường Bạch song anh vẫn bình yên trong phòng, mặt mũi thộn ra, vừa trông đã biết ngay bị người điểm huyệt.

Đồ Thủ Ngư Phu toan tiến vào, thấy Trường Bạch song anh lộ vẻ nóng nảy liền dừng bước tự hỏi:

- “Bên trong có quỷ thật chăng? Nếu không thì họ thấy mình tiến vào cứu viện tất cao hứng mới phải, sao họ lại lộ vẻ bồn chồn?”

Thẩm Trị Chương hỏi:

- Đồ huynh phát giác ra điều chi?

Đồ Thủ Ngư Phu đáp:

- Đồ mỗ toan bước vào giải huyệt cho hai vị thì họ lộ vẻ bồn chồn, chắc là trong phòng có ma quỷ.

Thẩm Trị Chương chau mày nói:

- Lúc chúng ta mới vào không thấy đèn lửa, sau đột nhiên sáng lòa, e rằng trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo...

https://thuviensach.vn

Y chưa dứt lời bỗng nghe bên trong có tiếng huyên náo. Đồng thời trong phòng đèn lửa lại tắt phụt.

Đồ Thủ Ngư Phu la gọi:

- Trong phòng có người không?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Hai vị chú ý mặt ngoài để tiểu nhân tiến vào coi.

Chàng không đợi hai lão Thẩm, Đồ đáp lại, đã vọt vào.

Thẩm Trị Chương vội hô:

- Coi chừng!

Triệu Tử Nguyên người còn lơ lửng trên không đã vươn tay chụp lấy cổ áo Trác Côn. Tiếp theo người chàng nhảy lùi ra. Hai chân chưa chấm đất, chàng nghe tiếng người hô:

- Động thủ!

Mấy chục mũi Phi hoàng thạch bắn ra như mưa. Triệu Tử Nguyên xoay tay một cái. Chưởng kình quạt tên rớt xuống lả tả rồi thừa cơ vọt trở về.

Giữa lúc Triệu Tử Nguyên chụp Trác Côn vọt về, Đồ Thủ Ngư Phu và Thẩm Trị Chương chưa kịp quay đầu nhìn lại, chàng đã ra ngoài rồi.

Đồ Thủ Ngư Phu giải khai huyệt đạo cho Trác Côn rồi hỏi:

- Trác nhị hiệp? Vụ này ra làm sao?

Trác Côn thở phào một cái, nghếch mắt lên nhìn, đột nhiên sắc mặt tái mét.

Bọn Triệu Tử Nguyên ngó theo thì thấy Trác Thô bị tên cắm đầy mình như lông nhím.

Trác Côn gầm lên một tiếng xoay mình nhảy vọt tới. Gã thấy bào huynh bị thảm tử, toan liều mình xông vào đánh phá định nhân nhưng gã vừa chuyển động thân hình liền bị Triệu Tử Nguyên kéo lại khuyên giải:

- Xin Trác nhị hiệp bớt nỗi bi ai. Người chết không thể sống lại.

Trác Côn hai mắt đỏ ngầu miệng lắp bắp:

- Bọn chúng... bọn chúng...

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Bọn chúng là hạng người nào?

Trác Côn đáp:

https://thuviensach.vn

- Bọn Thát Đát...

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Hai tên hay ba tên?

Trác Côn lắc đầu đáp:

- Chỉ có một tên.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Người đó là ai?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng hỏi lại:

- Triệu Tử Nguyên? Ngươi quên cả lão phu rồi chăng?

Triệu Tử Nguyên run lên hỏi:

- Địch Nhất Phi! Lão đấy ư?

Chàng giật mình kinh hãi. Địch Nhất Phi là người Man Di. Hắn đã chơi hai mang, một mặt đã đầu với Yên Định Viễn, một mặt ngấm ngầm cấu kết với Võ Khiếu Thu. Nay hắn lại dính líu với Ngụy Tôn Hiền là một điều ra ngoài sự tiên liệu với mọi người. Đúng là một nhân vật thâm trầm đáng sợ.

Địch Nhất Phi ở trong bóng tối đáp:

- Triệu Tử Nguyên? Công tử ngạc nhiên lắm ư? Địch mỗ xin lỗi, vì ngoài cửa còn bọn binh đinh đang chờ đợi.

Dứt lời không thấy động tĩnh gì nữa. Xem chừng dãy phòng này không còn thông lộ nào khác, chẳng hiểu Địch Nhất Phi chuồn đi lối nào?

Trác Côn tức giận nói:

- Người đó công lực cao thâm khôn lường, lại có đội Cẩm y vệ trợ lực nên anh em tại hạ chịu thất bại. Triệu huynh nhận biết hắn ư?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Triệu Tử Nguyên Vào Ra Mắt Tham Tướng

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tiểu đệ có cơ duyên gặp hắn mấy lần.

Thẩm Trị Chương thúc giục:

- Trác nhị hiệp hãy mai táng lệnh huynh đi rồi sẽ nói chuyện.

Chúng ta không có nhiều thì giờ.

Trác Côn gạt lệ đi mai táng đại ca. Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng bước chân rất cấp bách và tiếng người huyên náo. Ánh lửa sáng rực, mấy chục tên binh đinh cầm đuốc chạy tới. Người đi đầu lớn tiếng quát:

- Bắt lấy tên khâm phạm!

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Ai là khâm phạm?

Người kia có vẻ là một tên Thiên tổng. Hắn cười khành khạch nói:

- Ban đêm các ngươi sấn vào phủ Thiên tuế, mưu đồ hành thích Cửu Thiên Tuế. Cửu Thiên Tuế hạ lệnh bắt các ngươi phân thây làm muôn đoạn.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng đáp:

- Ngụy Yêm cấu kết với bọn Thát Đát âm mưu hành động bất pháp. Chúng ta có phanh thây hắn cũng không phải là quá đáng.

Tên Thiên tổng lớn tiếng quát:

- Câm miệng ngay. Ngươi lớn mật dám ngỗ ngược với Cửu Thiên Tuế, tội đáng chém đầu.

Hắn thét mấy chục tên binh đinh vây lại cùng nhau vung kiếm tới tấp đâm Triệu Tử Nguyên.

Đồ Thủ Ngư Phu vung thiết chưởng đánh mấy tên và lớn tiếng hỏi:

- Chúng ta nên xử trí bằng cách nào?

https://thuviensach.vn

Thẩm Trị Chương vừa vung chưởng nghinh địch vừa đáp:

- Nơi đây không thể ở lâu được, chờ Trác nhị hiệp mai táng xong là chúng ta đi ngay.

Tên Thiên tổng lớn tiếng hỏi:

- Phản tặc! Bọn ngươi còn muốn bỏ đi ư?

Hắn liên tiếp thúc giục mấy chục tên binh đinh tấn công. Hắn có biết đâu bọn Triệu Tử Nguyên không muốn giết người. Nếu quần hùng thực tình động thủ thì lúc này bọn chúng ít ra cũng đến mười mấy tên mất mạng rồi.

Đồ Thủ Ngư Phu lạnh lùng nói:

- Các ngươi làm nanh vuốt cho cọp để tiếng xấu muôn đời. Một ngày kia hành động của Ngụy Tôn Hiền phát lộ sẽ biết ai là phản tặc!

Thiên tổng la lên:

- Giỏi lắm! Đến bây giờ mà ngươi còn dám vũ nhục Cửu Thiên Tuế. Bản quan đã nhận ra nửa bộ mặt xấu xa của ngươi. Đêm nay dù ngươi có trốn thoát thì chúng ta cũng họa hình để tróc nã.

Hắn lại thôi thúc nhân mã tấn công, nhưng bọn Triệu Tử Nguyên bản lãnh cao cường, bọn quan nhân hơn hai chục người chẳng bị gẫy thương hoặc bị đoạt đao, không vào gần được.

Thiên tổng nổi giận phóng hỏa tiễn. Chuôi hỏa tiễn đeo một xâu nhạc bật lên những tiếng leng keng trên không. Đó là tín hiệu để cảnh báo cho nhân mã đến tiếp viện.

Triệu Tử Nguyên trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- "Tại sao Trác Côn chưa mai táng xong bào huynh? Nếu bọn chúng kéo đến đông thì thật là phiền!"

Quả nhiên chẳng mấy chốc đã nghe bên ngoài có tiếng người ngựa rất huyên náo. Đèn lửa sáng rực trời. Hiển nhiên căn phòng đã bị quan binh bao vây.

Đồ Thủ Ngư Phu vội hỏi:

- Trác nhị hiệp! Nhị hiệp mai táng xong chưa?

Trác Côn thương xót thân huynh, tâm thần hoảng hốt, uể oải đào huyệt. Bây giờ nghe Đồ Thủ Ngư Phu thúc giục mới biết tình trạng nguy cấp, gã

https://thuviensach.vn

dùng kiếm khoét huyệt thật lẹ, mai táng bào huynh, miệng lâm râm khấn khứa:

- Đại ca hãy yên nghỉ! Chẳng sớm thì muộn tiểu đệ sẽ kiếm thằng cha họ Địch để báo thù rửa hận cho huynh trưởng.

Gã mai táng xong nhìn phần mộ lạy hai lạy rồi chống kiếm sấn lại giết bọn binh đinh, chém ngã năm, sáu tên.

Thiên tổng ngó thấy hô lớn:

- Hỏng rồi! hỏng rồi! Anh em chớ nên tha bọn chúng.

Trác Côn chạy gần tới nơi, Thẩm Trị Chương hô:

- Chúng ta đi thôi!

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Chạy ra mặt sau hay sao?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Phải rồi!

Vèo một tiếng, người lão đã nhảy lên đầu tường.

Thiên tổng hét lớn:

- Phóng tiễn cho mau!

Lúc này Triệu Tử Nguyên, Đồ Thủ Ngư Phu và Trác Côn đã chạy đi. Tên bắn vèo vèo trên không, mấy người vung chưởng quạt tên rớt xuống cùng nhảy lên đầu tường.

Bên ngoài đèn đuốc sáng rực, gần trăm quan binh chạy ra cản đường, tên bắn như mưa.

Bốn người vừa vung tay quạt tên vừa tìm đường ra.

Thẩm Trị Chương đi trước dẫn đường, chạy thành nửa vòng tròn mà dưới tường vẫn đầy quan binh kéo đến. Chúng thấy bốn người xuất hiện cứ giương cung bắn loạn xạ.

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Thẩm Trị Chương thở dài đáp:

- Xem chừng chúng ta không hạ độc thủ không xong.

Trác Côn trong lòng căm hận, không nói gì với bọn Triệu Tử Nguyên nữa, vung kiếm lên cho kiếm hoa vọt ra chém tới tấp, chớp mắt đã trúng

https://thuviensach.vn

bốn, năm người.

Bọn quan binh la hét om sòm, trận thế rối loạn. Trác Côn mở đường phá thành chỗ hở rảo bước chạy đi.

Bọn Triệu Tử Nguyên cũng ra tay xung kích khiến cho mặt trận quan binh lập tức rối loạn.

Bốn người sắp phá được vòng vây thì đột nhiên một tên võ tướng cưỡi con ngựa hồng, tay cầm ngân thương đi đầu lớn tiếng quát:

- Bọn phản nghịch! Chạy đi đâu cho thoát?

Trác Côn không trả lời, vung kiếm chém liền.

Võ tướng kia rung tay một cái. Mũi thương vọt ra tia sáng đánh choang một tiếng. Trác Côn phải lùi lại một bước. Tên võ tướng đắc ý hỏi:

- Sao ngươi còn chưa chịu trói?

Hắn hươi thương đâm tới trước ngực Trác Côn.

Trác Côn kinh hãi vô cùng. Gã vừa bị võ tướng làm cho chấn động, bây giờ lại thấy cây thương đánh tới, gã không còn đường né tránh.

Đột nhiên bóng người thấy thoáng, Triệu Tử Nguyên xông lên nắm được mũi thương, vừa giật mạnh vừa la:

- Buông tay!

Chàng bẻ mạnh một cái, cây ngân thương của tên võ tướng bị gẫy làm hai.

Hắn biến sắc, mã bộ loạng choạng.

Thẩm Trị Chương quát hỏi:

- Bây giờ chưa chạy đi còn đợi đến bao giờ?

Bóng người chuyển động. Bọn Triệu Tử Nguyên vọt đi.

Thẩm Trị Chương chạy trước dẫn đường, chuyển qua mấy ngõ hẻm. Đường lối ở kinh thành lão đã thuộc lòng. Quần hùng chạy một lúc bỏ xa bọn quan binh.

Thẩm Trị Chương dẫn mọi người chạy đến trước cửa một tòa nhà. Lão đập cửa ba cái. Cánh cửa kẹt mở, một tên tráng hán thò đầu ra nói:

- Trang chúa đã về tới.

Thẩm Trị Chương hỏi ngay:

- Lão Hồ! Bọn họ đã về chưa?

https://thuviensach.vn

Tráng hán kêu bằng lão Hồ gật đầu đáp:

- Về cả rồi! Các vị đang chờ Trang chúa ở đại sảnh.

Thẩm Trị Chương vẫy tay, bọn Triệu Tử Nguyên liền theo gót đi vào thiên điện. Trong thiên điện cũng có nhà khách. Lúc này trong khách sảnh đã có mấy chục nhân vật võ lâm. Những nhân vật võ lâm đứng dậy khom lưng nói:

- Trang chúa về đấy à!

Thẩm Trị Chương chắp tay đáp:

- Mời các vị an tọa. Phiền các vị chờ lâu quá.

Lão vẫy bọn Triệu Tử Nguyên vào giới thiệu. Những nhân vật võ lâm ở đó là Yên Vân ngũ kiệt, Kỳ Liên song đao, Thánh Thủ thư sinh...

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Thẩm trang chúa giao du rất rộng. Trong lúc gấp rút sao lão đã triệu tập được nhiều võ lâm cao thủ như vậy?"

Quần hùng an tọa rồi, Thẩm Trị Chương chắp tay hỏi:

- Chu huynh! Đêm nay đã gặp Thủ phụ chưa?

Thánh Thủ thư sinh Chu Thành Nghiệp đáp:

- May mà tiểu đệ không nhục mạng. Nhờ một vị lão hữu giúp đỡ đã được gặp Thủ phụ.

Thẩm Trị Chương cao hứng hỏi:

- Thủ phụ bảo sao?

Chu Thành Nghiệp nhăn nhó cười đáp:

- Thủ phụ vẫn đại nghĩa lẫm liệt. Lão nhân gia bảo ngửa mặt không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất. Dù gặp gian nhân hãm hại nhưng vẫn tự tin lòng trong trắng sẽ được bộc bạch với thiên hạ.

Thẩm Trị Chương thở dài nói:

- Ngụy Tôn Hiền là giống sài lang. Hắn muốn giết cho bằng được Thủ phụ. Chẳng lẽ... chẳng lẽ lão nhân gia còn chưa biết ư?

Mặt lão đầy vẻ đau khổ dường như cây cột chống trời sắp sập đổ, nạn quốc phá gia phong bày trước mặt. Lão nói rồi buông tiếng thở dài.

Bầu không khí trong sảnh đường biến thành bi phẫn, không ai nói gì.

Hồi lâu Đồ Thủ Ngư Phu mới lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Thủ phụ một lòng trung nghĩa, dĩ nhiên không nghĩ chi hết. Theo chỗ lão phu biết thì tên Trình đại nhân nào đó đêm nay bị Ngụy Tôn Hiền uy hiếp. Trong vòng ba ngày hắn phải bức bách Thủ phụ thú nhận.

Mọi người đều động dung.

Đồ Thủ Ngư Phu cười gượng nói tiếp:

- Vụ này cả Thẩm trang chúa và Triệu tiểu ca đây cũng ngó thấy rồi...

Chu Thành Nghiệp biến sắc nói:

- Nếu vậy đêm nay chúng ta phải vào báo cho Thủ phụ hay mới được.

Trác Côn hỏi:

- Làm thế sao bằng giải cứu Thủ phụ ra ngoài?

Chu Thành Nghiệp đáp:

- Phải lắm!

Thẩm Trị Chương lắc đầu nói:

- Theo tình hình hiện giờ, chưa chắc Thủ phụ đã chịu dời khỏi Thiên lao.

Trác Côn lớn tiếng:

- Sao chúng ta không đặt Thủ phụ vào tình thế phải nghe theo?

Bỗng một người lên tiếng:

- Lầm rồi, lầm rồi!

Người này lối ngoài năm mươi tuổi. Trên tay đeo một tiểu thiết bản. Lão gục gặc ái đầu nói:

- Thủ phụ tự tin mình là bậc trung nghĩa, nhưng chúng ta có thể nói lão nhân gia trung thành một cách ngu muội.

Thánh Thủ thư sinh đáp:

- Lão nhân gia quả thật ương gàn.

Lão này là Thiết Bản Tiên Sinh, võ lâm đều biết tiếng. Võ công lão bình thường, nhưng mưu mô ít người bì kịp.

Thẩm Trị Chương hỏi:

- Thiết Bản Tiên Sinh có cao kiến gì không?

Thiết Bản Tiên Sinh thủng thẳng đáp:

- Công việc bây giờ hay hơn hết là được hai vị vào trình bày lợi hại với Thủ phụ. Cần một vị thuộc hết đường lối, còn một vị kỹ thuật siêu quần mới được.

https://thuviensach.vn

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Thẩm Trị Chương vỗ tay hô lớn:

- Có rồi!

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Trang chúa có cao kiến gì?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Tại hạ chẳng có cao kiến chi hết, chỉ nghĩ rằng Chu huynh và Triệu tiểu ca là hai nhân vật đi được.

Thánh Thủ thư sinh lại nghĩ rằng những tay cao thủ thì ngoài Đồ Thủ Ngư Phu và Trác Côn không ai bì kịp, chẳng ngờ Thẩm Trị Chương lại đưa tên Triệu Tử Nguyên ra.

Một người lên tiếng:

- Vụ này Thẩm trang chúa nên thận trọng.

Thẩm Trị Chương cười khanh khách hỏi:

- Phải chăng các vị còn hoài nghi tài nghệ của Triệu tiểu ca?

Mọi người tuy không nói ra nhưng mặt đều lộ vẻ nghi ngờ.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vãn bối không thể đương nổi trọng nhiệm này.

Thẩm Trị Chương đáp:

- "Cửu Huyền thần công" và "Phù Phong tam kiếm" của tiểu ca đã làm cho Cốc Định Nhất phải khiếp sợ. Nếu tiểu ca mà không đương nổi trọng trách này thì khắp thiên hạ chẳng còn ai nữa.

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Trang chúa đã suy cử Triệu thiếu hiệp, dĩ nhiên không còn điều gì đáng nói nữa, nhưng tại hạ vẫn lo xung quanh Thiên lao có mấy tay cao thủ bản lãnh chẳng kém gì Cốc Định Nhất.

Đồ Thủ Ngư Phu nói:

- Cứ đi rồi sẽ biết. Triệu tiểu ca chẳng những mình mang võ công của hai nhà, mà còn luyện cả "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Thái Ất Tước.

Quần hào nghe nói chấn động tâm thần, vì bất cứ ai chỉ được một môn trong những danh gia đã đủ xưng hùng thiên hạ, mà nay Triệu Tử Nguyên học được những môn sở trường của ba nhà, lại làm cho Cốc Định Nhất phải hoảng sợ, nên mọi người không khỏi kinh thần động phách.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh yên lòng nói:

- Vậy là đủ rồi.

Thẩm Trị Chương nói:

- Nhiệm vụ của hai vị đi chuyến này không phải báo cáo cho Thủ phụ hay về việc Ngụy Tôn Hiền hãm hại mà điều chủ yếu là cứu Thủ phụ ra khỏi Thiên lao.

Đồ Thủ Ngư Phu nói:

- Đúng lắm, đúng lắm!

Thẩm Trị Chương lại nói:

- Hai vị bẩm Thủ phụ hay sau khi lão nhân gia ra khỏi Thiên lao chẳng lo gì bị triều đình truy nã nữa. Lão phu đã có một nơi để ẩn giấu cả nhà Thủ phụ.

Thánh Thủ thư sinh đáp:

- Tiểu đệ nhất định bẩm báo với Thủ phụ.

Thẩm Trị Chương vẫy tay nói:

- Xin hai vị thượng lộ. Bọn lão phu ngồi đợi giai âm.

Thánh Thủ thư sinh gật đầu quay lại bảo Triệu Tử Nguyên:

- Triệu huynh! Chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Nguyên thủy chung chẳng nói nửa lời. Chàng chấp tay chào mọi người rồi theo sau Thánh Thủ thư sinh.

Thẩm Trị Chương chờ hai người đi rồi mới hô:

- Hồ lão! Hồ lão!

Lát sau một hán tử mở cửa tiến vào khom lưng hỏi:

- Trang chúa kêu tiểu nhân có điều chi truyền dạy?

Thẩm Trị Chương hỏi:

- Đã chuẩn bị xe ngựa xong chưa?

Hồ lão gật đầu đáp:

- Chuẩn bị cả rồi!

Thẩm Trị Chương cặp mắt lấp loáng ánh thần quang nói:

- Bất luận hai vị có cứu thoát được Thủ phụ hay không, lão Hồ hãy cho xe ngựa chạy ra ngoài thành. Nếu Hoàng thiên phù hộ xui khiến Thủ phụ

https://thuviensach.vn

nghe lời thỉnh cầu của bọn ta thì khi đó có thể ung dung ra đi, vì Thủ phụ lúc lâm sự cũng không chịu lật đật.

Lão Hồ khom lưng đáp:

- Tiểu nhân xin tuân lệnh.

Đồ Thủ Ngư Phu hỏi:

- Thẩm huynh! Chúng ta có phải chuẩn bị gì không?

Thẩm Trị Chương gật đầu đáp:

- Đương nhiên phải chuẩn bị. Bọn họ chưa bắt được chúng ta, nhất định mở cuộc điều tra rất gắt. Chúng ta ở đây không thể trú chân được nữa, chỉ còn chờ Thủ phụ ra là lập tức đi ngay.

Mọi người đều khen phải.

Nhắc lại Triệu Tử Nguyên cùng Thánh Thủ thư sinh ra đi thấy những đội quan binh qua lại tuần tiễu không ngớt để tra xét những người đi đường.

Thánh Thủ thư sinh đã thuộc hết đường ngang ngõ tắt ở kinh thành. Y đi trước dẫn đường, toàn xuyên qua ngõ hẻm. Đi chừng nửa giờ đã ngó thấy Thiên lao. Thánh Thủ thư sinh hạ thấp giọng xuống nói:

- Triệu huynh! Khi chúng ta hội kiến với bằng hữu, Triệu huynh giả làm tiểu đồng bên cạnh Thủ phụ, nói là chủ nhân gặp nạn muốn vào thăm viếng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử hiểu rồi!

Thánh Thủ thư sinh lại nói:

- Lát nữa cùng Thủ phụ tương kiến, chúng ta không có nhiều thì giờ, cần phải hạ thủ thật lẹ.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chu huynh cứ yên tâm. Tiểu đệ đã hiểu rồi.

Thánh Thủ thư sinh ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Ý Thẩm trang chúa muốn cứu Thủ phụ ra, bọn ta cũng đồng ý. Nhưng lý lẽ này có đúng không?

Triệu Tử Nguyên không ngờ y đột ngột hỏi câu này, chàng gật đầu đáp:

- Đúng rồi!

Thánh Thủ thư sinh nói:

https://thuviensach.vn

- Vì thế mà bất luận là Thủ phụ có chịu nghe lời hay không chúng ta cũng điểm huyệt lão nhân gia thì mới đạt được mục đích.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải lắm! Phải lắm!

Thánh Thủ thư sinh nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Y kéo sụp nón xuống, dẫn đường Triệu Tử Nguyên tiến về phía trước.

Hai người đi tới cái cổng hình vuông. Ngoài cổng có sáu tên binh đinh canh gác. Thánh Thủ thư sinh chạy lại chấp tay nói:

- Phiền các bạn thông báo: tiểu nhân xin bái kiến Du tham tướng.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Té ra y quen biết Tham tướng ở đây, thảo nào có thể gặp Thủ phụ một cách dễ dàng."

Tên lãnh đội chạy ra hỏi:

- Bây giờ muộn rồi, ngươi còn cầu kiến Du tham tướng làm chi?

Thánh Thủ thư sinh nhỏ nhẹ đáp:

- Tiểu nhân là người làng của Du tham tướng đại nhân, trước kia đã chịu ơn Tham tướng giúp đỡ rất nhiều. Sáng mai tiểu nhân về làng sớn, xin vào bái biệt Tham tướng.

Y nói rồi móc ra một đĩnh bạc dúi vào tay tên lãnh đội, rồi tươi cười nói:

- Xin đại ca hết lòng giúp cho.

Tên kia nhắc đĩnh bạc trong tay, lại nghe Thánh Thủ thư sinh tự giới thiệu là người làng của Du tham tướng, liền cười đáp:

- Ông bạn hãy chờ một chút, để ta vào thông báo.

Thánh Thủ thư sinh khom lưng đáp:

- Đa tạ huynh đài.

Tên lãnh đội chạy vào, lát sau trở ra nói:

- Ông bạn hãy theo ta.

Thánh Thủ thư sinh đưa mắt ra hiệu cho Triệu Tử Nguyên. Hai người theo tên quan binh đi vào. Gã trỏ một gian phòng cuối cùng trong viện, rồi nói:

- Tham tướng ở trong này. Các bạn cứ vào đi.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh đánh tay ra hiệu, Triệu Tử Nguyên gật đầu. Hai người từ từ bước tới cửa phòng. Bỗng nghe thanh âm khàn khàn cất lên hỏi:

- Có phải Chu huynh đó không?

Thánh Thủ thư sinh đáp:

- Tiểu đệ lại có việc phiền đến đại ca.

Hai người mở rèm đi vào, thấy một lão già lối năm mươi tuổi mặc áo ngắn ngồi ở trước án. Mặt lão đầy vẻ chính khí khiến Triệu Tử Nguyên sinh lòng kính phục.

Người kia đứng dậy nghinh tiếp lắc đầu nói:

- Chu huynh! Chu huynh lại phí mất một phen tâm huyết rồi.

Lão dứt lời lộ vẻ buồn rầu.

Thánh Thủ thư sinh liền giới thiệu Triệu Tử Nguyên:

- Chú nhỏ này ngày trước hầu hạ Thủ phụ. Nay Thủ phụ ngộ nạn, cố ý yêu cầu tiểu đệ...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Trương Cư Chính Một Dạ Trung Trinh

Người kia xua tay ngắt lời:

- Chu huynh! Trước mặt ta hà tất Chu huynh phải khách sáo?

Vị tiểu ca này anh hoa tụ liễm, tất là một cao thủ võ lâm. Chu ca cứ nói thực đi.

Thánh Thủ thư sinh giật mình. Y không ngờ Du tham tướng nói huỵch toẹt chân tướng Triệu Tử Nguyên. Hồi lâu y ấp úng mà không biết nói gì.

Triệu Tử Nguyên chấp tay nói:

- Tiểu tử xin bái kiếm Tham tướng.

Dứt lời chàng lạy xuống, Du tham tướng cười khanh khách nói:

- Bạn hữu võ lâm cần có anh hùng bản sắc. Triệu tiểu ca bất tất phải đa lễ.

Tiểu ca có điều chi chỉ giáo xin nói thẳng ra.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm khâm phục, miệng đáp:

- Tham tướng đã khám phá lai lịch tiểu nhân. Vậy xin nói thực: đêm nay tiểu nhân vừa đến phủ Ngụy thiên tuế, vô tình phát giác một điều bí mật.

Du tham tướng động tâm hỏi:

- Điều chi bí mật?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ngụy Tôn Hiền vì mục đích hãm hại Thủ phụ đã yêu cầu một vị quan họ Trình lấy khẩu cung lão nhân gia và hạn định trong ba ngày phải có tờ thú tội...

Du tham tướng biến sắc ngắt lời:

- Trình đại nhân ư? Đó là Trình Khâm. Y vốn là người ngay thẳng, sao lại về phe với Ngụy Tôn Hiền? Vụ này thật khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh liếc mắt ngó Triệu Tử Nguyên nói:

- Du huynh vốn người trung nghĩa và nay chịu khuất thân dưới kẻ khác chẳng qua là chiếu cố cho Thủ phụ. Nếu không thế, Du huynh đã cáo bịnh về quê rồi.

Du tham tướng cười nói:

- Cái đó cũng có lý, nhưng...

Thánh Thủ thư sinh ngắt lời:

- Xin Du huynh cứ nói thẳng ra.

Du tham tướng vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

- Đêm nay hai vị đến đây chỉ vì mục đích đó thôi ư?

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Bọn tiểu tử quả còn có mục đích khác.

Du tham tướng hỏi:

- Phải chăng các vị muốn cứu Thủ phụ đem ra?

Triệu Tử Nguyên và Thánh Thủ thư sinh cùng sửng sốt, đành thản nhiên thừa nhận đáp:

- Đúng thế!

Du tham tướng thở dài nói:

- Hai vị hành động như vậy là quá lỗ mãng.

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Tiểu tử chỉ sợ làm liên lụy đến tiền trình của đại nhân, nhưng thực ra đã tính toán cả rồi.

Du tham tướng hỏi:

- Các vị thử nói nghe coi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Bọn tiểu tử đêm nay đến kiếm Tham tướng đại nhân chỉ sợ làm liên lụy đến ngài.

Du tham tướng gật đầu nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Thực ra lão phu không sợ liên lụy, chỉ vì sự việc phát sinh đột ngột, khiến lão phu không kịp chuẩn bị.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiểu tử đã nghĩ ra một kế, chẳng hiểu có dùng được chăng?

https://thuviensach.vn

Du tham tướng nói:

- Tiểu ca thử nói nghe.

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị hỏi:

- Giả tỷ bọn tiểu tử điểm vào đại huyệt trong mình Tham tướng rồi hãy hành động, đại nhân có lượng giải cho không?

Du tham tướng trầm ngâm hỏi lại:

- Tiểu ca tự tin làm như vậy được chăng?

Thánh Thủ thư sinh xen vào:

- Triệu huynh tuy nhỏ tuổi mà võ công đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Đêm nay y đã từng vào phủ Ngụy Tôn Hiền, mới thi triển một động tác đã làm cho Tổng quản Cẩm y vệ bở vía phải bỏ chạy.

Du tham tướng động dung hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Triệu Tử Nguyên biết lúc này không thể khách khí được nữa, liền thừa nhận:

- Sự thực là như vậy.

Du tham tướng chắp tay nói:

- Tiểu ca! Tiểu ca còn nhỏ tuổi mà thân thủ đã đến trình độ này thật là hiếm lắm! Nhưng theo chỗ lão phu biết thì hành động của tiểu ca cùng Chu huynh đêm nay e rằng cũng uổng phí tâm cơ.

Thánh Thủ thư sinh hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu Du huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Du tham tướng đáp:

- Thủ phụ một lòng trung nghĩa, nhất định không chịu theo hai vị làm việc đại nghịch bất đạo.

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Du huynh cứ yên lòng. Bọn tiểu đệ đã nghĩ biện pháp ứng phó.

Du tham tướng mục quang lấp loáng, cặp lông mày nhăn lại, dường như gặp việc khó quyết định, hồi lâu mới nói:

- Chu huynh! Đại khái tiểu đệ phải dẫn đường.

Thánh Thủ thư sinh đáp:

https://thuviensach.vn

- Cái đó không dám phiền Du huynh.

Du tham tướng trịnh trọng nói:

- Hai vị che mặt rồi hãy hành động hay hơn. Triệu tiểu ca điểm huyệt lão phu để rồi đây có người điều tra, lão phu có đường ứng phó.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Biện pháp đó hay lắm.

Du tham tướng giục:

- Việc này không nên chậm trễ. Hai vị động thủ đi.

Triệu Tử Nguyên vâng lời khom lưng vươn tay ra điểm đánh vèo một cái. Du tham tướng ngã lăn xuống. Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu tử đã dùng "Hoàn Phong Lạc Diệp chỉ pháp" là một thủ pháp rất thông thường không liên lụy đến ai. Sau một giờ huyệt đạo tự giải khai. Bây giờ bọn tiểu tử xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng cùng Thánh Thủ thư sinh lấy miếng vải đen bịt mặt lại. Hai người đi thẳng tới Thiên lao. Thánh Thủ thư sinh đã đến đây một lần, thuộc hết đường lối, tìm những nẻo đường hẹp vắng vẻ, lại xuyên hai tầng viện lạc, đang tiến về phía trước, bỗng thấy trước mặt có hai người đi tới.

Hai người này không phải binh đinh, ăn mặc theo lối Cẩm y vệ, vừa đi vừa nói chuyện. Gã mé hữu nói:

- Lão Trương thật là quật cường. Cửu Thiên Tuế đã đưa ra điều kiện, lão cũng không chịu thú nhận.

Người mé tả lắc đầu đáp:

- Lão Tiền! Ngươi thì biết gì mà nói? Đây toàn là thủ đoạn của Cửu Thiên Tuế. Trương lão đã thú nhận, tội trạng định rồi thì còn sống được chăng?

Lão Tiền "ủa" một tiếng rồi nói:

- Cửu Thiên Tuế khôn ngoan thật.

Người kia cười khành khạch nói:

- Cửu Thiên Tuế ở dưới một người, ngồi trên muôn người. Trương lão nhi lại không biết điều, mấy lần chọc giận Cửu Thiên Tuế, nói những gì hoạn quan là vạ nước. Ngươi thử nghĩ coi, thế có phải là lão tự rước lấy khổ nhục vào thân?

https://thuviensach.vn

Lão Tiền gật đầu nói khẽ:

- Thực ra Trương lão tận trung vì nước, nghe nói bọn Thát Đát đều sợ lão.

Lão mà qua đời là triều đình tổn thất nặng nề.

Người kia cả kinh hỏi:

- Lão Tiền! Lão không muốn sống nữa hay sao mà nói như vậy?

Lão Tiền quả nhiên tái mặt không dám rỉ răng nữa.

Thánh Thủ thư sinh khẽ nói:

- Bây giờ động thủ được rồi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu, từ từ vươn tay ra điểm.

Giữa lúc ấy đột nhiên bóng đen thấp thoáng vung hai chưởng đánh vào hai người kia.

Thân thủ bóng đen rất mau lẹ. Hai người không kịp đề phòng té huỵch xuống đất không kịp la lên một tiếng.

Triệu Tử Nguyên nhìn thân pháp quen thuộc giật mình nói:

- Ô hay! Té ra là y.

Thánh Thủ thư sinh hỏi:

- Triệu huynh quen biết người đó ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Y là một vị bằng hữu, sau khi thất tán ở Hoàng Sa, không ngờ y bị đại nạn mà chưa chết lại tới kinh thành.

Bóng đen bịt mặt bằng tấm khăn tựa hồ không nghe tiếng Triệu Tử Nguyên, ra tay đánh té hai người rồi vọt lên nóc nhà.

Thánh Thủ thư sinh nóng nảy nói:

- Hỏng bét! Y không biết đường e rằng hỏng việc.

Hắn chưa dứt lời quả thấy hai bóng người từ phòng bên nhảy ra quát:

- Ai đó, đứng lại!

Người kia đằng hắng một tiếng, ngoài cách đối địch không còn biện pháp nào khác.

Triệu Tử Nguyên băn khoăn nói:

- Tư Mã huynh một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Tại hạ phải đi cứu y.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh vội đáp:

- Triệu huynh đừng quên mục đích chuyến đi này. Bây giờ may có y cầm chân bọn Cẩm y vệ, chính là cơ hội rất tốt cho chúng ta đi cứu người ra.

Triệu Tử Nguyên than thầm:

- "Tư Mã huynh ơi! Tiểu đệ vì Thủ phụ mà đành để Tư Mã huynh bị hãm vào vòng nguy ngập."

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Dù y là bạn tốt với Triệu huynh, nhưng so sinh mạng của y với sinh mạng của Thủ phụ thì đằng nào quan trọng hơn? Triệu huynh! Chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu.

Thánh Thủ thư sinh đi trước dẫn đường, chuyển vào lối đi vắng vẻ vòng ba khúc quanh đến trước khuôn cửa đá.

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Thiên lao đây rồi. Theo chỗ tại hạ biết thì hai bên cửa có hai đội thân binh đồn trú. Hoặc giả lúc bọn Triệu huynh đêm nay xuất hiện trong tòa nhà hoang phế, họ đã điều động một phần tới đó. Chúng ta liệu mà hành động.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Không hiểu Thủ phụ bị gian ở đâu?

Thánh Thủ thư sinh đáp:

- Ở căn phòng mé hữu, nhưng Triệu huynh phải cẩn thận, e rằng trong đó còn có cao thủ võ lâm.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tại hạ hiểu rồi. Xin Chu đại hiệp đứng đây trông động tịnh giùm cho.

Chàng vọt mình lướt thẳng về căn phòng mé tả. Nơi đây cách một cái sân khá lớn. Mé hữu có một dãy phòng bao gồm ba gian. Một gian lớn hơn còn có ánh đèn lờ mờ. Triệu Tử Nguyên vận hết mục lục nhìn vào căn nhà, thấy một lão già người thanh mà ốm nhắt đang ngồi nghiêm trang. Tay mặt lão cầm cuốn sách để hết tinh thần vào đó.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Trương thủ phụ thần sắc oai nghiêm đủ khiến bọn tàn ác phải cúi đầu. Ngụy Tôn Hiền hỡi! Dù ngươi lòng dạ hiểm sâu cũng bị người đời thóa mạ.”

Chàng không dám lơ là, đảo mắt nhìn quanh thấy hai gian kia bóng người chuyển động, dường như là chỗ trú chân cho bảy, tám tên binh đinh canh gác.

Triệu Tử Nguyên đối phó với bảy, tám hán tử này chẳng cần phí chút hơi sức, nhưng còn sợ có cao thủ võ lâm mai phục, nên chàng rất thận trọng.

Chàng đề khí hạ mình xuống không một tiếng động, toan cất bước. Đột nhiên có tiếng cười khành khạch nói:

- Hay lắm! Chúng ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Thanh âm từ mé hữu phát ra. Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi, hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Xin Thủ phụ theo kẻ thảo dân dời khỏi chốn này.

Trương thủ phụ đáp:

- Nghe thanh âm tráng sĩ rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi?

Trương thủ phụ quả không hổ có tài tướng quốc. Lão mới gặp Triệu Tử Nguyên mấy lần mà chàng đều bịt mặt cả, lão vẫn còn nhớ được thanh âm.

Triệu Tử Nguyên hạ thấp giọng xuống đáp:

- Tiểu tử là Triệu Tử Nguyên...

Chàng chưa dứt lời hai người vọt tới vung chưởng giáp công.

Tuy hai tên này kéo mũ sụp xuống nhưng Triệu Tử Nguyên đã nhận ra rồi.

Chàng thất kinh hỏi:

- Té ra là hai ngươi!

Nguyên hai gã này là Noãn Thỏ và Hồng Thỏ. Chúng mặc quần áo binh đinh, nhưng Triệu Tử Nguyên cũng nhận ra ngay. Noãn Thỏ sửng sốt hỏi:

- Ngươi nhận biết chúng ta ư?

Triệu Tử Nguyên trầm giọng đáp:

- Các ngươi là Noãn Thỏ, Hồng Thỏ, cấu kết với Ngụy Tôn Hiền, hãm hại người trung lương...

Hồng Thỏ lớn tiếng:

https://thuviensach.vn

- Lão gia cũng nhận ra ngươi chính là Triệu Tử Nguyên.

Noãn Thỏ cười rộ nói:

- Thiên đường có nẻo ngươi không đến, địa ngục không đường lại tiến vào.

Nhất định ngươi phải chết.

Hai gã vừa nói vừa tấn công ráo riết.

Hiện nay công lực Triệu Tử Nguyên không phải tầm thường. Chàng vung chưởng nghinh địch, đồng thời quay lại nhìn Trương thủ phụ hô:

- Thủ phụ nghe rõ chưa? Ngụy Yêm cấu kết với bọn Thát Đát, lấy chúng vào quân đội để cản trở bọn tiểu tử giải cứu Thủ phụ.

Trương thủ phụ nghe nói, trong lòng xúc động. Đột nhiên lão thở dài lên tiếng nói:

- Hỏng rồi, hỏng rồi!

Triệu Tử Nguyên vội nói:

- Thảo dân xin Thủ phụ phấn khởi tinh thần. Bây giờ không phải là lúc chép miệng thở dài.

Trương thủ phụ đáp:

- Đa tạ tráng sĩ. Ta đã quyết ý rồi.

Triệu Tử Nguyên lên giọng oán trách:

- Một mình Thủ phụ là việc nhỏ, nhưng lê dân thiên hạ là việc lớn. Thảo dân xin Thủ phụ lựa chọn.

Trương thủ phụ thở dài không đáp.

Noãn Thỏ đằng hắng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi đã nói xong chưa?

Triệu Tử Nguyên quát:

- Nhất định hai ngươi phải chết.

Chàng chia song chưởng thi triển "Cửu Huyền thần công" đánh "sầm" một tiếng. Noãn Thỏ và Hồng Thỏ bị hất bay đi. Triệu Tử Nguyên không ngần ngừ nữa, phá cửa nhà tù.

Trương thủ phụ đứng phắt dậy hỏi:

- Phải chăng tráng sĩ muốn hãm Cư Chính này vào tội bất trung?

Triệu Tử Nguyên bi phẫn đáp:

https://thuviensach.vn

- Quân thượng hôn ám, nghe lời sàm nịnh. Thủ phụ có quan hệ đến yên nguy của thiên hạ, thực không thể giữ tấm lòng trung một cách mờ tối. Thủ phụ nên biết cường địch đe dọa bên ngoài quan ải, hoạn đảng lũng đoạn bên trong.

Phi Thủ phụ thì chẳng còn ai cứu lê dân khỏi vòng nước lửa. Thảo dân nhất định phải giải thoát Thủ phụ ra ngoài Thiên lao.

Mấy lời khảng khái khích ngang khiến Trương thủ phụ lẳng lặng không biết nói sao.

Giữa lúc đó có tiếng người quát:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi thiệt là lớn mật!

Triệu Tử Nguyên quay đầu nhìn lại thì ra Địch Nhất Phi.

Địch Nhất Phi mình mặc trang phục binh đinh. Triệu Tử Nguyên ngó thấy lửa giận nổi lên, lớn tiếng quát:

- Địch Nhất Phi! Bây giờ Triệu mỗ mới khám phá gian mưu của các ngươi.

Chàng quay lại nhìn Trương thủ phụ nói:

- Thủ phụ ơi! Thằng cha này cũng là một tên Thát Đát trà trộn vào đám binh đinh, cấu kết với Ngụy Yêm để đưa Thủ phụ vào đất chết.

Trương thủ phụ trợn mắt lên quát hỏi:

- Ngươi quả là người Thát Đát ư?

Địch Nhất Phi giảo quyệt đáp:

- Địch mỗ tuy là người Mãn nhưng hiện giờ đã theo binh đinh của nhà Minh.

Trương thủ phụ hai mắt đỏ sọng la lên:

- Ngụy Yêm hỡi Ngụy Yêm! Quả nhiên ngươi cấu kết với bọn Thát Đát để hãm hại ta...

Địch Nhất Phi cười khanh khách nói:

- Bây giờ Thủ phụ đã biết thế cùng lực kiệt chưa?

Trương thủ phụ trợn mắt lên quát:

- Câm miệng ngay!

Địch Nhất Phi lạnh lùng nói:

- Bây giờ lão mất hết quyền lực rồi, không làm gì được ai đâu.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên tức giận quát:

- Địch Nhất Phi! Ngươi dám vô lễ với Thủ phụ như vậy ư?

Địch Nhất Phi lớn tiếng:

- Lão là kẻ tù phạm mà còn bảo ta vô lễ ư?

Triệu Tử Nguyên vung chưởng lên, bỗng nghe Trương thủ phụ la:

- Xin Triệu tráng sĩ hãy khoan!

Triệu Tử Nguyên khom lưng hỏi:

- Thủ phụ có điều chi huấn thị?

Trương thủ phụ nghiêm trang đáp:

- Cư Chính này phơi gan cùng nhật nguyệt. Thà chết chẳng chịu tiếng bất trung. Cư Chính đã làm ba bản tấu chương mà đến nay tuyệt vô tin tức. Triệu tráng sĩ xin cho Trương mỗ ủy thác một việc.

Triệu Tử Nguyên khẳng khái đáp:

- Sức tiểu nhân mà làm được thì muôn thác không từ.

Trương thủ phụ rút ngăn kéo lấy ra một vật ngoài cột bằng giây vàng, thận trọng đưa cho Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Việc này rất quan trọng.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy ngoài phong bì viết hai chữ "Tấu Chương" chấn động tâm thần vội đưa hai tay đón lấy nghiêm trang đáp:

- Tiểu dân nhất định không phụ lòng ủy thác của Thủ phụ. Đêm nay Thủ phụ nhất định không muốn để tiểu dân đưa ra ư?

Trương thủ phụ đáp:

- Chỉ cần bản tâu này đến tay ngự lãm là có ngày vén mây trông thấy mặt trời.

Địch Nhất Phi xen vào:

- Tấu chương của lão chẳng ích gì đâu.

Triệu Tử Nguyên quát:

- Địch Nhất Phi! Ai cho ngươi nói láo?

Địch Nhất Phi cười khanh khách đáp:

- Ngươi lo cho mình chưa xong còn muốn cứu ai nữa?

Rồi hắn hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Noãn Thỏ và Hồng Thỏ bị ngươi giết rồi ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế!

Địch Nhất Phi sa sầm nét mặt nói:

- Mới không gặp ngươi mấy ngày, ai ngờ võ công ngươi tiến bộ đến thế, nhưng Địch mỗ không tin, phải coi mới được.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dù ngươi có thi triển "Thanh Văn chưởng" cũng không đủ tư cách.

Địch Nhất Phi bật tiếng cười âm trầm đáp:

- Giỏi lắm!

Hắn lạng mình một cái, giơ tay mặt chênh chếch lên. Lòng bàn tay biến thành xanh lè từ từ đẩy ra.

Triệu Tử Nguyên đề tụ chân khí. Toàn thân từ trên xuống dưới bao phủ một làn mù trắng. Bỗng nghe tiếng người quát:

- Nhất Phi lùi lại cho mau! Đây là "Cửu Huyền thần công" của Phổ Hiền Tước.

Một bóng hồng từ trên cao hạ xuống. Chung quanh người này phát ra một luồng hơi bao phủ lấy Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vung chưởng đánh ngược lên. Bóng hồng bị luồng chưởng lực mãnh liệt đánh rớt xuống, nhưng mặt chàng cũng đầy vẻ kinh hãi.

Địch Nhất Phi được Hồng y nhân cản trở đỡ đòn, lùi lại phía sau, hai mắt trợn ngược.

Triệu Tử Nguyên nhìn Hồng y nhân hỏi:

- Lão cũng đến đây ư?

Hồng y nhân ngấm ngầm hít một hơi chân khí nói:

- Triệu Tử Nguyên! Lão phu không ngờ bản lãnh ngươi tiến mau đến thế!

Té ra kẻ làm cho Cốc Định Nhất khiếp sợ bỏ đi cũng lại là ngươi.

Triệu Tử Nguyên ngang nhiên hỏi:

- Thế thì làm sao?

Địch Nhất Phi chấn động tâm thần, miệng lắp bắp:

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Sao võ công ngươi lại tiến triển mau đến thế?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Địch Nhất Phi! Ngươi có muốn thử nữa không?

Vừa rồi Địch Nhất Phi đã hiểu công lực của Triệu Tử Nguyên cao thâm khôn lường, khi nào hắn còn dám thử thách, nhưng Hồng y nhân nói ngay:

- Hắn không được rồi. Lão phu muốn thử một phen.

Lão vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Địch Nhất Phi. Địch Nhất Phi hiểu ý ngó sang hai bên thấy binh đinh võ phục kéo đến rất đông.

Một tên võ tướng tay cầm đại đao, chính là Du tham tướng. Nhưng Địch Nhất Phi rất lấy làm kỳ là tại sao đến lúc này mà Du tham tướng hãy còn án binh bất động.

Bên mình hắn còn đứng sáu, bảy bên Cẩm y vệ, nhưng chúng thấy bản lãnh Triệu Tử Nguyên khiếp quá đều run sợ. Tuy chúng rút kiếm ra chỉ là để hư trương thanh thế. May ở chỗ Hồng y nhân và Địch Nhất Phi gây sự với Triệu Tử Nguyên, nên bọn chúng mới được vô sự.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Hương Xuyên Thánh Nữ Lại Xuất Hiện

Địch Nhất Phi nhìn một tên Cẩm y vệ hỏi:

- Vị đại nhân đây phải chăng là Du tham tướng?

Cẩm y vệ đáp:

- Đúng rồi.

Địch Nhất Phi hỏi:

- Y đã đến đây sao không giục nhân mã tấn công?

Hồng y nhân đáp:

- Du tham tướng vừa phải một vố, bị nhân vật võ lâm điểm huyệt, có lẽ đại nhân đã thấy chúng ta vây bọc Triệu Tử Nguyên nên không muốn tróc nã.

Địch Nhất Phi bĩu môi hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ bỏ mặc cả Trương Cư Chính không muốn giữ nữa?

Cẩm y vệ cười đáp:

- Trương lão nhi rất trọng danh tiết, dù có đem kiệu đến rước lão cũng không đi.

Địch Nhất Phi nghe nói vậy mới yên lòng.

Nguyên vừa rồi Hồng y đưa mắt ra hiệu cho Địch Nhất Phi là lão lo Triệu Tử Nguyên muốn cứu Trương thủ phụ đem đi.

Bây giờ Triệu Tử Nguyên và Hồng y nhân đứng đối diện, coi chừng một trận đấu kinh thiên động địa sắp diễn khai.

Hồng y nhân chính là "Cương Thi Hồng Ma" mà trước đây chưa lâu Thái Ất Tước đã nói cho Triệu Tử Nguyên hay. Lão này ở ngoài quan ải,

https://thuviensach.vn

công lực thần sầu quỷ khốc nhưng vẫn e dè "Cửu Huyền thần công" của Phổ Hiền Tước nên còn ngần ngại chưa dám động thủ.

Triệu Tử Nguyên cũng biết Hồng Ma ghê gớm, chàng không dám khinh thị.

Hai người đối diện hồi lâu, bỗng nghe Cương Thi Hồng Ma phát ra tiếng hú kỳ dị. Áo hồng bào của hắn phùng lên như cái trống.

Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Cương Thi công! Cương Thi công!"

Một luồng thanh lưu từ trước ngực chàng nổi lên. Vẻ mặt điềm tĩnh, chàng nhìn Cương Thi Hồng Ma, để hết tinh thần phòng bị.

Cương Thi Hồng Ma hú lên mấy tiếng quái dị rồi những đốt xương bật tiếng rắc rắc. Mặt lão đã xám xanh gớm khiếp, lúc này biến thành đen sạm như mặt người chết, coi chẳng khác cái thây ma ở trong quan tài. Móng tay như lưỡi câu giơ lên. Cương Thi Hồng Ma cất tiếng trầm trầm:

- Tiểu tử! Lão phu sắp ra tay đây.

Mười ngón tay có móng nhọn như cương đao nhắm chụp vào yếu huyệt trong mình Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên xoay tay lại từ từ nhả chưởng lực ra.

Cương Thi Hồng Ma hú lên một tiếng như quỷ gào. Âm phong nổi lên phần phật.

Triệu Tử Nguyên thủng thẳng đẩy chưởng lực về phía trước.

Hai luồng kình khí đụng nhau khiến cho âm phong xoay chuyển như sóng cồn, vang lên những tiếng "ào ào".

Cương Thi Hồng Ma mái tóc đỏ hung dựng đứng lên. Tiếng hú như quỷ gào thét lên lanh lảnh. Bọn binh lính sợ tái mặt. Cả Du tham tướng cũng phải bưng tai lùi lại.

Địch Nhất Phi và tám tên Cẩm y vệ tuy đều có căn bản nội công nhưng tiếng quỷ gào làm cho nhức óc không chịu nổi, bọn chúng phải ngồi xuống điều tức để chống lại tiếng hú ghê rợn.

Triệu Tử Nguyên vẫn phóng chưởng ra như trước, sắc mặt không lộ vẻ gì.

https://thuviensach.vn

Cương Thi Hồng Ma không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Hắn vận công đến mười thành lại hú lên một tiếng khủng khiếp. Chỉ trong khoảng khắc âm phong nổi lên rùng rợn. Tiếng quỷ gào lại càng chói chan.

Triệu Tử Nguyên quát lên như sấm nổ:

- Bọn tà ma ngoại đạo! Sao dám đem tà thuật hãm người?

Chàng vung chưởng đánh "sầm" một tiếng. Cương Thi Hồng Ma thân hình lảo đảo lùi lại một bước. Triệu Tử Nguyên nghiễm nhiên phóng chưởng tấn công.

Cương Thi Hồng Ma lớn tiếng:

- Hảo tiểu tử! Hãy tiếp lão phu một chiêu nữa thử coi?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Ngươi đã thua một chiêu. Dù có đấu thêm trăm hiệp cũng vẫn thất bại.

Quả nhiên Cương Thi Hồng Ma cúi đầu xuống thở dài nói:

- Hỏng rồi! Không ngờ uy danh một đời của lão phu bị tan tành vì một thằng lỏi chưa ráo máu đầu.

Hắn phất tay áo đảo một cái. Bóng hồng vọt lên không rồi mất hút.

Địch Nhất Phi và bảy, tám tên Cẩm y vệ ngơ ngác nhìn nhau. Bọn chúng muốn bỏ chạy, nhưng mình giữ trọng trách khi nào lại lâm trận bỏ trốn.

Lúc này Du tham tướng chẳng thể giả vờ được nữa. Lão quát lên một tiếng thật to dẫn binh lại tấn công.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Lúc này không chạy còn đợi đến bao giờ?"

Chàng vọt người ra ngoài cửa chạy đi.

Bấy giờ bọn Cẩm y vệ mới lớn tiếng hô:

- Rượt theo!

Thực ra Triệu Tử Nguyên chạy xa rồi.

Ngụy Tôn Hiền trong một đêm hai lần thảm bại, tức giận gầm lên như sấm.

Hắn đi tới đi lui trong phòng không ngớt. Lát sau hắn hú lên một tiếng như cú gào:

- Cầu nhi ở đâu?

Một tên thái giam áo vàng lật đật chạy vào xá đài hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thuộc hạ kính cẩn chờ thánh dụ của Thiên tuế.

Ngụy Tôn Hiền xua tay nói:

- Mau đi kêu đệ tử họ Địch.

Cầu nhi vâng lệnh chạy đi. Lát sau gã dẫn Địch Nhất Phi tới.

Địch Nhất Phi dập đầu thi lễ hỏi:

- Thiên tuế hô hoán tiểu nhân có điều chi sai bảo?

Ngụy Tôn Hiền đằng hắng một tiếng hỏi lại:

- Địch tráng sĩ! Những chuyện đêm nay tráng sĩ biết cả rồi chứ?

Địch Nhất Phi gật đầu đáp:

- Tiểu nhân biết cả rồi!

Ngụy Tôn Hiền nói:

- Ngươi giới thiệu với ta hai gã đều là phường vô dụng. Sao chúng không địch nổi thằng lỏi họ Triệu?

Đích Nhất phi đáp:

- Bẩm Thiên tuế! Bản lãnh gã họ Triệu trước kia rất tầm thường, không hiểu tại sao gần đây võ công tiến mau quá. Thực ra bản lãnh của Cốc tổng quản và Cương Thi tuy không dám nói là bậc nhất thiên hạ, nhưng những nhân vật thắng được họ hiếm lắm...

Hắn còn muốn nói nữa nhưng Ngụy Tôn Hiền gạt đi:

- Được rồi! Được rồi! Đừng khoe khoang cho chúng nữa. Bản lãnh chúng không làm gì được, lễ mạo cũng chẳng hoàn toàn. Dù chúng có bỏ đi cũng phải đến cáo từ với bản Thiên tuế một tiếng chứ?

Địch Nhất Phi gật đầu đáp:

- Thiên tuế có điều chưa rõ. Người võ lâm quí thanh danh hơn là tánh mạng. Bọn họ đã thất bại thì còm mặt mũi nào đến báo cho Thiên tuế hay nữa.

Ngụy Tôn Hiền lạnh lùng hỏi:

- Dù sao mặc lòng. Bản Thiên tuế từng nghe ngươi nói còn có người võ công cao hơn phải không?

Địch Nhất Phi gật đầu đáp:

- Có thì có đấy, nhưng chỉ sợ không thỉnh nổi họ.

Ngụy Tôn Hiền cười khanh khách nói:

https://thuviensach.vn

- Kể về địa vị bản Thiên tuế ở dưới một người mà ngồi trên muôn người.

Kể về giàu có thì quốc khố nhà Đại Minh đều do bản Thiên tuế nắm giữ. Chẳng lẽ bản Thiên tuế đã đứng ra mời mà họ cũng không chịu xuất diện ư?

Đột nhiên lão thở dài nói tiếp:

- Tình thực mà nói bản Thiên tuế cũng chẳng cần gì, chỉ vì Trương Cư Chính là một tên trọng phạm của triều đình. Nếu xảy ra chuyện gì thì bản Thiên tuế không gánh nổi trách nhiệm. Gã tiểu tử họ Triệu lại có ý căm hận bản Thiên tuế, nên bản Thiên tuế cần có một người bảo vệ.

Địch Nhất Phi trong đầu óc thoáng qua một ý nghĩ, hỏi ngay:

- Thiên tuế chịu phí tiền chăng?

Ngụy Tôn Hiền đáp ngay:

- Tiền bao nhiêu cũng được. Vấn đề là ở chỗ nhân vật mình mời có hơn được mấy tên kia không?

Địch Nhất Phi nói:

- Nhát định hơn rồi, nhưng xin Thiên tuế ứng cho một điều.

Ngụy Tôn Hiền hỏi:

- Điều gì?

Địch Nhất Phi đáp:

- Lần này tiểu nhân mời một nhân vật, nhưng tính tình quái đản. Mụ thích ngồi xe ngựa và muốn chạy thẳng vào phủ Thiên tuế.

Ngụy Tôn Hiền cười khanh khách nói:

- Cái đó không sao. Được lắm, được lắm!

Địch Nhất Phi nói:

- Còn một điều nữa là Thiên tuế phải cấp cho mụ một gian phòng. Nhất thiết kẻ hầu người hạ đều do mụ đem theo. Nếu không có việc thì bất cứ ai cũng không vào phòng mụ được. Cả Thiên tuế cũng không ngoài thể lệ đó.

Ngụy Tôn Hiền sửng sốt hỏi:

- Cả bản Thiên tuế cũng không được chạm mặt mụ ư?

Địch Nhất Phi đáp:

- Sự thực là như vậy, nhưng mụ có cách bảo vệ cho Thiên tuế được an toàn.

https://thuviensach.vn

Ngụy Tôn Hiền Hỏi:

- Người này tính tình quái đản, không hiểu võ công của họ ra làm sao?

Địch Nhất Phi đáp:

- Nhất định cao thâm.

Ngụy Tôn Hiền ngẫm nghĩ, gật đầu hỏi:

- Được rồi! Bản Thiên tuế chịu hết mọi điều, nhưng còn việc liên quan đến bên Thiên lao thì sao?

Địch Nhất Phi nghiêm nghị đáp:

- Tiểu nhân đã tính toán cả rồi, chỉ cần đến thảo luận với người đó. Tiểu nhân tin rằng tiền bạc và ngôi cao của Thiên tuế có thể khiến cho họ nhận lời.

Ngụy Tôn Hiên hỏi:

- Chừng bao lâu mời được họ?

Địch Nhất Phi đáp:

- Chóng thì ba ngày, chầy thì năm ngày.

Ngụy Tôn Hiền biết là nhân vật võ lâm không thể sai khiến như hạng quan lại. Lão gật đầu nói:

- Được rồi! Ngươi đi rồi về cho lẹ.

Địch Nhất Phi lạy tạ lui ra.

* * * * *

Trong khu rừng rậm rạp ở ngoài thành bỗng có tiếng thở dài vọng ra. Đó là bọn Thẩm Trị Chương và Thánh Thủ thư sinh. Đại khái họ vừa nghe Triệu Tử Nguyên báo cáo về tình hình Trương thủ phụ mà sinh lòng phiền não.

Thẩm Trị Chương buồn rầu nói:

- Tại hạ đã biết rõ tính tình Thủ phụ. Hỡi ơi! Ba ngày... ba ngày chỉ trong chớp mắt là đến.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thủ phụ giao cho tiểu tử một bản tấu và dặn: Cứ dâng trình ngự lãm là được minh oan.

Thẩm Trị Chương lắc đầu cười ngượng đáp:

- Cái đó cũng bằng vô dụng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại sao vậy?

Thẩm Trị Chương cất giọng bi ai đáp:

- Hiện nay Hoàng thượng thánh minh, nhưng chỉ tin có mình Ngụy Yêm. Điều gì phản lại quyền lợi của hắn là Thánh thượng bỏ xó.

Mọi người nghe nói sinh lòng thất vọng. Nhưng Triệu Tử Nguyên không nản chí, lại nói:

- Thánh thượng trước kia là một bật hiền quân thì tiểu tử tin rằng ngài coi tấu chương của Thủ phụ sẽ nghĩ tới công trạng của Thủ phụ ngày trước không nỡ khép tội tử hình. Dù Thủ phụ có phải giải chức qui điền thì cây cột chống trời vẫn còn đó. Tiểu tử tin rằng bọn Thát Đát không dám dấy động đao binh.

Thẩm Trị Chương đáp:

- Tiểu ca nói đúng, nhưng Thánh thượng lại đem vụ này thương nghị với Ngụy Yêm thì chỉ tổ đưa Thủ phụ mau tới đường tử vong.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu nói:

- Tiểu tử nhận thấy Thủ phụ đã trọng thác việc này thì bên trong hẳn có nguyên nhân.

Thẩm Trị Chương hỏi Thánh Thủ thư sinh:

- Theo ý Chu huynh thì sao?

Thánh Thủ thư sinh đáp:

- Tiểu đệ tưởng cũng thử một phen coi.

Thẩm Trị Chương lại đưa mắt hỏi những người khác thì ai cũng gật đầu.

Thẩm Trị Chương liền nói:

- Các vị đồng lòng như vậy còn gì nói nữa? Nhưng tại hạ cũng có ý kiến không hiểu chư vị nghĩ sao?

Mọi người đáp:

- Xin Thẩm huynh cho biết.

Thẩm Trị Chương nói ngay:

- Tại hạ từng nghe quan Hình bộ Thị lang là Trình Khám vốn người ngay thẳng. Y vâng mệnh cứu xét vụ án Thủ phụ. Nếu y không bị uy hiếp thì chẳng khi nào bức bách Thủ phụ cung xưng trong ba ngày.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế. Theo ý tiểu đệ thì chúng ta nên cảnh cáo y.

Thẩm Trị Chương ngửng đầu trông trời chiều, nói:

- Bây giờ đã quá canh một. Chính là lúc hành động. Các vị hãy chờ đợi một chút để tại hạ thân hành đi một chuyến.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Trang chúa thống lãnh toàn bàn, sao lại xông pha nguy hiểm một cách khinh suất? Vụ này để tiểu tử làm thay hay hơn.

Thẩm Trị Chương lắc đầu đáp:

- Đêm nay tiểu ca nhất sinh thập tử cực nhọc nhiều rồi. Khi nào còn dám phiền tiểu ca nữa?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nhất thiết phải lấy việc Thủ phụ làm trọng. Nếu Trình Khâm quả là một vị quan tốt thì dù tiểu tử bất tài cũng có thể coi hành động của y mà xét đoán. Nếu cần thì tiểu tử sẽ đưa bản tấu của Thủ phụ cho y đọc để coi thái độ y ra sao.

Thánh Thủ thư sinh vỗ đùi nói:

- Có lý!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vậy tiểu tử xin cáo biệt. Không biết ngày mai tụ hội ở đâu?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Cách đây chừng năm dặm có một tòa Mã Liễu Điếm. Bọn tại hạ đợi giai âm của tiểu ca ở ngôi điếm đó được chăng?

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Chúng ta cứ thế.

Chàng rảo bước ra khỏi khu rừng. Lúc này bóng trăng sáng tỏ. Chàng thi triển thân pháp như làn khói nhẹ lướt đi.

Triệu Tử Nguyên đang tiến về phía trước, bỗng thấy có bóng người thấp thoáng, chàng nhìn kỹ lại thì ra người quen. Chàng buột miệng hô:

- Tô đại thúc! Đại thúc đấy ư?

Đột nhiên chàng chững bước lại.

Người kia chính là Tô Kế Phi. Lão đáp:

https://thuviensach.vn

- Tử Nguyên! Đúng là ngươi rồi.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Đại thúc đã tiên đoán tiểu điệt qua đây ư?

Tô Kế Phi lắc đầu đáp:

- Không phải ta đâu? Đó là sự tiên đoán của Thánh Nữ.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Thánh Nữ cũng ở đây ư?

Tô Kế Phi đáp:

- Đúng thế! Thánh Nữ đã tiên liệu hiền điệt đã qua đây, nên sai ta chờ đợi.

Triệu Tử Nguyên vẻ mặt nghiêm trọng hỏi:

- Thánh Nữ sai đại thúc cản trở tiểu điệt tất phải có duyên cớ trọng đại phải không?

Tô Kế Phi đáp:

- Việc này tất có nguyên nhân. Hiền điệt hãy theo ta.

Triệu Tử Nguyên gật đầu.

Hai người một trước một sau đi tới chân núi. Cỗ xe quen thuộc hiện ra trước mắt chàng. Tô Kế Phi tiến lên một bước nói:

- Tử Nguyên đã tới đó.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất tiếng trong như ngọc nói:

- Cung hỷ Triệu công tử võ nghệ đại thành.

Triệu Tử Nguyên trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- "Hương Xuyên Thánh Nữ tuy không hiểu võ công mà tin tức rất thông linh, chẳng việc gì không biết."

Chàng liền khom lưng đáp:

- Gọi là biết đôi chút đâu dám nói chuyện đại thành? Tưởng không bỏ làm trò cười cho Thánh Nữ.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất tiếng trong trẻo hỏi:

- Triệu công tử đã biết tiện thiếp mới tới đây vì mục đích gì chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử đang nóng nghe thánh dụ.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

https://thuviensach.vn

- Trong đêm nay công tử đả bại hai tay đại cao thủ đương thời đã làm cho Ngụy Yêm phải vỡ mặt. Hắn sợ quá vội sai Địch Nhất Phi đi mời hai nhân vật tới đối phó với công tử.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Hai nhân vật đó là ai?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Một là nhị chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc, một là Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ.

Triệu Tử Nguyên trống ngực đánh thình thịch nói:

- Nhị chủ nhân ở Thủy Bạc hành tung như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Tiểu tử đang muốn gặp mà khó quá. Còn Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ thì tiểu tử đã biết qua rồi.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Công tử tự tin thắng được hắn chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chưa so tuyệt kỹ, tiểu tử không dám xác định.

Hương Xuyên Thánh Nữ gật đầu nói:

- Sau khi kỹ thuật đại tiến, chắc môn "Phù Phong tam thức" của Bạch bào nhân, công tử càng có thể phát huy theo ý muốn.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Tiểu tử không hiểu Thánh Nữ nói câu này là có dụng ý gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Công tử đừng hỏi nữa. Hãy trả lời tiện thiếp mấy câu rồi sẽ nói.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí rồi nói:

- Tiểu tử tự tin không sai mấy.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Trong Linh Võ tứ tước, công tử đã luyện võ công của mấy vị?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ba vị.

Hương Xuyên Thánh Nữ hỏi:

- Còn vị nào nữa?

Tiệu tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Văn Thù Tước.

Hương Xuyên Thánh Nữ lầm bầm:

- "Thương Lăng tam thức" của Kim Đỉnh Tước kỳ bí tuyệt luân mà công tử cũng học được rồi.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên không biết nói sao.

Hương xuyên Thánh Nữ lại hỏi:

- Công tử! Công tử bảo người mặc áo bạch bào đó là ai?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Theo chỗ tiểu tử biết thì lão tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Lão là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Lão là Tạ Kim Ấn thực ư?

Thái Ất Tước đã cho chàng hay Bạch bào nhân là Tạ Kim Ấn, bây giờ Hương Xuyên Thánh Nữ cũng nói vậy, chàng không tin cũng phải tin.

Lại nghe Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Vụ này tiện thiếp hà tất phải lừa gạt công tử.

Triệu Tử Nguyên huyết dịch chạy rần rần. Lửa cừu hận bốc cháy lòng gã.

Chàng nghiến răng ken két.

Bên tai vang lên thanh âm của Thánh Nữ:

- Công tử làm sao vậy?

Triệu Tử Nguyên giật mình vội che lấp:

- Không có chi cả. Tiểu tử nhận thấy vụ này ra ngoài ý nghĩ của mình.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Trong lòng công tử có điều tâm sự, tiện thiếp đã nhận ra rồi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng giấu gì Thánh Nữ: Giữa tiểu tử và hắn có chuyện xích mích.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Thế là công tử lại thêm một cừu gia nữa. Có điều tiện thiếp cho công tử hay là Tạ Kim Ấn ngoài "Phù Phong tam thức", hắn còn biết thi triển

https://thuviensach.vn

“Chấn Thiên tam thức”. “Chấn Thiên tam thức” so với “Phù Phong tam thức” còn lại hại hơn một phần.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng nói:

- “Thương Lăng tam thức” của tiểu tử chắc có thể thắng được “Phù Phong tam thức”.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- “Thương Lăng tam thức” mà đấu với “Chấn Thiên tam thức” thì hai bên cùng chết.

Triệu Tử Nguyên nói bằng giọng quyết đoán:

- Không có chuyện đó.

Hương Xuyên Thánh Nữ sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ công tử còn có cách thủ thắng?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Vào Trình Phủ Thám Sát Trung Lương

Triệu Tử Nguyên đầy lòng tự tin đáp:

- Tiểu tử tay mặt phát huy "Thương Lăng tam thức" tỷ đấu với hắn. Tay trái lại phát huy "Cửu Huyền thần công", tự tin trong vòng năm chiêu có thể kìm hãm hắn vào đất chết.

Bỗng có tiếng thút thít trong xe vọng ra. Triệu Tử Nguyên sửng sốt vì chàng nghe đây là tiếng khóc. Chàng nghĩ rằng mình nghe lầm. Hoặc giả thanh âm nào khác chàng tưởng lầm là tiếng khóc.

Sau một lúc lại nghe Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Chỉ mong như vậy. Tiện thiếp phải đi đây.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Thánh Nữ hô hoán tiểu tử chỉ để nói mấy câu này thôi ư?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Mục đích chủ yếu là cho công tử hay về việc liên quan giữa nhị chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc và Quỷ Phủ đại soái. Công tử nên thận trọng.

Tô Kế Phi ngồi trên xe ngựa lên tiếng:

- Hiền khế tiện đấy mà làm.

Triệu Tử Nguyên trong lòng đầy mối hoài nghi. Chàng cảm thấy bữa nay hành động của Hương Xuyên Thánh Nữ có điều cổ quái liền gọi:

- Tô đại thúc...

Tô Kế Phi xua tay gạt đi:

- Hiền khế! Còn việc gì sau này hiền khế sẽ rõ.

Nói rồi vung roi lên. Cỗ xe ngựa chạy đi như bay.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra tự hỏi:

- "Vụ này ra làm sao? Bữa nay Tô đại thúc cũng ra chiều bí mật."

https://thuviensach.vn

Chàng đứng hóng ngọn gió đêm hồi lâu sực nhớ tới mình phải đi dò xét Trình Khâm, liền tung mình vọt đi!

Trình Khâm là Hình Bộ Thị Lang nên chỗ lão ở hỏi rất dễ. Triệu Tử Nguyên tới nơi trông vào thấy tòa viện tối om, liền quanh ra phía sau vọt mình nhảy qua tường vào trong. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong thiên viện thứ hai còn có ánh đèn. Chàng chỉ nhô lên hụp xuống hai cái là tới nơi. Chàng ngó vào phòng thấy Trình Khâm ngồi đó. Bên cạnh lão là thiếu niên mi thanh mục tú dung nhan thoát tục. Triệu Tử Nguyên từ từ tiến gần lại, bỗng nghe Trình Khâm thở dài nói:

- Tiên nhi! Gia gia xem chừng chỉ có cách ấy là làm được.

Thiếu niên lắc đầu đáp:

- Phụ thân! Hài nhi nhận thấy không xong.

Trình Khâm hơi tức mình hỏi:

- Sao lại không xong?

Thiếu niên nghiêm nghị đáp:

- Ngụy Yêm đã ra lệnh cho phụ thân phải lấy khẩu cung của Thủ phụ. Nếu trong vòng ba ngày phụ thân vâng lệnh lấy được khẩu cung thì kết quả sẽ ra sao?

Trình Khâm cười lạt đáp:

- Ngụy Yêm là người thế nào ngươi còn chưa biết hay sao? Ta không làm xong vụ này thì cáo quan là chuyện nhỏ, tính mạng toàn gia phải hạ sát mới là trọng đại.

Thiếu niên hỏi:

- Nhưng phụ thân bảo hài nhi lìa nhà rồi vĩnh viễn không trở về, phải chăng phụ thân đi lấy cái chết để cứu bậc trung lương?

Trình Khâm xúc động đáp:

- Đúng thế! Gia gia có ý ấy thật. Ta chuẩn bị tâu rõ Thánh thượng về vu.

Ngụy Yêm bắt ta làm như vậy. Nếu lòng trời phù hộ triều đình, Hoàng thượng chợt nảy thánh minh khép tội Ngụy Yêm. Bằng công việc của ta mà thất bại thì e rằng toàn gia sẽ bị xử tử. Vì thế mà ta bảo ngươi dời khỏi kinh sư trước đi.

Thiếu niên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Theo nhận xét của phụ thân thì e rằng nhà ta không còn người nối dõi hay sao?

Trình Khâm lộ vẻ bi thống đáp:

- Chính thế.

Thiếu niên nghiêm nghị nói:

- Xin phụ thân tha tội bất hiếu. Hài nhi tán thành việc hặc tấu Ngụy Yêm của phụ thân.

Trình Khâm ngửng đầu lên nói:

- Tuy nhiên ta đã lo cho ngươi chưa ra cửa mà cơ sự bại lộ, Ngụy Yêm tất hạ lệnh sục tìm thì ngươi ẩn vào đâu?

Thiếu niên ngang nhiên đáp:

- Phụ thân cứ yên dạ, hài nhi tự có biện pháp.

Trình Khâm hỏi:

- Ngươi chuẩn bị đi đâu?

Thiếu niên lắc đầu đáp:

- Hài nhi đang rối ruột, không hiểu phụ thân bảo hài nhi động thân lúc nào?

Trình Khâm đáp:

- Đêm nay ta viết xong tấu chương chuẩn bị sáng sớm mai vào tâu Thánh thượng. Vậy ngươi dời khỏi kinh thành càng sớm càng hay.

Lão chưa dứt lời, đột nhiên một người ngang nhiên tiến vào. Cha con Trình Khâm giật mình kinh hãi, sắc mặt tái mét. Trình Khâm cất tiếng run run hỏi:

- Ngươi là ai?

Người này chính là Triệu Tử Nguyên. Chàng nhìn Trình Khâm chắp tay nói:

- Trình đại nhân bất tất phải kinh hãi. Tiểu tử chẳng phải là người nhà Ngụy Yêm.

Trình Khâm không tin hỏi:

- Thế tại sao tráng sĩ lại đến nhà hạ quan?

Triệu Tử Nguyên nghiêm sắc mặt đáp:

https://thuviensach.vn

- Chẳng giấu gì Trình đại nhân: Đêm nay tiểu tử đã vào phủ Thiên tuế và biết rõ Ngụy Yêm bức bách đại nhân phải lấy xong khẩu cung của Thủ phụ trong ba ngày.

Trình Khâm ngơ ngác hỏi:

- Nếu vậy tráng sĩ là một chân hiệp sĩ ư?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Không dám, không dám! Đại nhân cùng công tử vừa nói gì tiểu tử đã nghe rõ hết. Tiểu tử xin phụ trách bảo vệ công tử. Vạn nhất công việc của đại nhân thất bại, tiểu tử bảo đảm Ngụy Yêm không thể tìm tới công tử được.

Trình Khâm cả mừng nói:

- Nếu vậy hạ quan xin bái tạ ơn sâu trước.

Triệu Tử Nguyên chưa kịp tìm lời khiêm nhượng, bỗng nghe thiếu niên nói:

- Phụ thân hãy khoan.

Trình Khâm sửng sốt hỏi:

- Tiên nhi còn có ý kiến gì nữa?

Thiếu niên đáp:

- Hài nhi không có ý gì hết, vị huynh đài này là người nghĩa hiệp, hài nhi rất tôn kính. Nhưng vụ này rất hệ trọng, làm sao mình tin được y?

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách đáp:

- Có lý! Có lý!

Chàng liền lấy bản tâu của Thủ phụ đặt lên bàn hỏi:

- Hiền phụ tử có biết đây là cái gì không?

Trình Khâm liếc mắt nhìn bỗng la hoảng:

- Tấu chương của Thủ phụ! Xin hỏi tráng sĩ lấy được ở đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử vào Thiên lao, đã được thủ phu trao tay cho.

Đoạn chàng thuật lại chuyện vào Thiên lao cho cha con Trình Khâm nghe.

Trình Khâm nghiêm nghị hỏi:

- Tráng sĩ tới đây có điều chi dạy bảo?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Chẳng giấu gì đại nhân. Lúc trước tiểu tử vẫn tưởng đại nhân cùng một đảng với Ngụy Yêm nên định tìm đến khuyên đại nhân quay đầu lại. Không ngờ lại phát giác ra đại nhân thật đấng trung lương.

Chàng chưa dứt lời đột nhiên phất tay quạt tắt đèn miệng hô:

- Có người!

"Vèo" một tiếng! Người chàng đã vọt lên.

Cha con Trình Khâm kinh hãi tái mặt.

Triệu Tử Nguyên lên nóc nhà, bỗng nghe người kia cười khanh khách hỏi:

- Triệu huynh vẫn bình yên chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tư Mã huynh! Tiểu đệ tưởng ai sợ hết hồn.

Tư Mã Thiên Võ cười nói:

- Chúng ta cùng một tâm sự. Tiểu đệ muốn bái phỏng Trình đại nhân, không ngờ Triệu huynh lại đến trước. Ha ha!

Gã gặp Triệu Tử Nguyên trong lòng khoan khoái cười ha hả.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tư Mã huynh đừng giỡn nữa. Hãy theo tiểu đệ vào bái kiến Trình đại nhân.

Hai người song song nhảy xuống.

Cha con Trình Khâm ban đầu sợ bở vía, sau nghe hai người trò chuyện mới yên tâm thắp đèn lên. Triệu Tử Nguyên dẫn Tư Mã Thiên Võ vào giới thiệu cùng cha con Trình Khâm. Trình Khâm thấy Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên đều là thiến niên anh tuấn, mừng thầm trong dạ nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên. Nhà đại Minh có hai vị thiếu niên tráng sĩ, tại hạ không lo gì nữa.

Tư Mã Thiên Võ khom lưng đáp:

- Đại nhân quá khen mà thôi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tư Mã huynh đến vừa may. Tiểu đệ vừa cùng Trình đại nhân thương lượng đại sự.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Việc gì?

Triệu Tử Nguyên liền thuật lại. Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Tiểu đệ có chút ý kiến ngu muội chẳng hiểu có dùng được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin Tư Mã huynh chỉ giáo!

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Tiểu đệ muốn hỏi Triệu huynh chuẩn bị đến bao giờ sẽ đưa bản tâu của Thủ phụ đến Hoàng thượng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đêm nay muộn quá rồi, tiểu đệ định đêm mai sẽ vào hoàng cung.

Tư Mã Thiên Võ lắc đầu nói:

- Tiểu đệ nhận thấy không được.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Theo cao kiến của Tư Mã huynh thì sao?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tiểu đệ vừa nghe Triệu huynh nói Trình đại nhân đã thảo tấu chương chuẩn bị sáng mai tham hoặc Ngụy Yêm. Sao Triệu huynh không xin Trình đại nhân thêm mấy chữ vào bản tâu rồi đính kèm tấu chương của Thủ phụ. Tiểu đệ nhận thấy Ngụy Yêm quyền lực rất lớn, một mình Trình đại nhân có thể không kịp hắn. Cần thêm tấu chương của Thủ phụ may ra mới vật ngã hắn.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Ý kiến này tuyệt diệu. Trình đại nhân nghĩ sao?

Trình Khâm đáp:

- Cao kiến của Tư Mã tráng sĩ thật là siêu việt, hạ quan rất khâm phục.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nếu vậy cứ thế mà làm.

Trình Khâm nhìn thiếu niên giục:

- Tiên nhi! Ngươi mau thu xếp hành trang theo tráng sĩ dời khỏi nơi đây.

Trình Khâm cho hai chàng hay thiếu niên tên Trình Minh Tiên. Học đủ năm xe, tài cao bát đẩu. Bình sinh rất kính trọng Trương thủ phụ.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Thiên Võ lại nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nghe nói Triệu huynh đêm nay đã vào phủ Thiên tuế lại tới Thiên lao. Cả hai nơi đều đánh lui mấy cao thủ võ lâm khét tiếng thiên hạ. Võ công của Triệu huynh tiến bộ mau đến thế ư?

Triệu Tử Nguyên khiêm tốn đáp:

- Sau khi tiểu đệ cùng Tư Mã huynh bị đẩy xuống sông Hoàng Hà, may mà do đại nạn đó được gặp hai vị lão tiền bối Kim Đỉnh và Phổ Hiền truyền thụ kỳ công cho. Không hiểu Tư Mã huynh thoát nạn trong trường hợp nào?

Tư Mã Thiên Võ thở dài nói:

- Câu chuyện khá dài. Tiểu đệ tuy không may mắn bằng Triệu huynh được gặp dị nhân, nhưng cũng phát giác ra một điều bí mật trọng đại.

Triệu Tử Nguyên sáng mắt lên hỏi:

- Điều chi bí mật?

Tư Mã Thiên Võ hỏi lại:

- Triệu huynh đã kiến diện Đại chủ nhân của Thủy Bạc Lục Ốc chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ mới gặp một lần nhưng thân pháp đối phương mau lẹ quá chừng.

Tiểu đệ chỉ biết y là nữ nhân nhưng không trông rõ mặt.

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đáp:

- Đúng rồi. Y là một nữ nhân. Nói ra sợ ít ai tin rằng đại chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc lại là Tây Hậu trong Yến Cung song hậu.

Triệu Tử Nguyên cả kinh hỏi:

- Là Tây Hậu ư?

Tư Mã Thiên Võ thở dài đáp:

- Vụ này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Hôm ấy tiểu đệ trôi dạt vào bờ khi tỉnh lại nghe tiếng mấy người nói chuyện.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Họ là những người nào?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ, Yên Định Viễn, Võ Kiếu Thu...

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Họ bàn chuyện gì?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Đầu tiên là thanh âm Ma Vân Thủ.

Rồi gã thuật chuyện:

- Ma Vân Thủ nói: “Chuyến này việc truy kích Tạ Kim Ấn bất thành. E rằng vụ công án ở Thúy Hồ chẳng bao lâu sẽ đồn đại trong võ lâm. Cần phải nghĩ phương pháp bổ cứu mới được.”

Triệu Tử Nguyên động tâm tự hỏi:

- “Vụ công án ở Thúy Hồ ư? Thế thì kỳ thiệt! Chẳng lẽ Tây Hậu cũng liên quan đến vụ án này?”

Lại nghe Tư Mã Thiên Võ kể tiếp:

- Yên Định Viễn nói ngay: “Đúng thế! Lần trước chúng ta đã vận dụng hết tâm cơ để trừ diệt Tạ Kim Ấn cho tuyệt hậu hoạn, chẳng ngờ để hắn chuồn mất. Người đó không trừ khử đi thì chẳng bao giờ lão phu yên tâm được.”

Võ Kiếu Thu hỏi: “Hiện giờ đã dò la hắn ở đâu chưa?”

Yên Định Viễn đáp: “Muốn dò la cũng không khó. Có điều trong chúng ta đây mà thiếu một người nào đều khó lòng đưa hắn vào đất chết. Sự thực chúng ta không thể ở với nhau lâu được.”

Tây Hậu bỗng lên tiếng: “Tại sao ba vị lại không kết bạn với nhau lâu?”

Yên Định Viễn đáp: “Lão phu ra ngoài đã lâu ngày cần trở về lo liệu gia đình.”

Võ Kiếu Thu cũng nói: “Đúng thế. Lão phu cũng có cảm nghĩ như vậy.”

Tây Hậu đằng hắng đáp: “Hai vị đi cả cũng được, bản nhân không cản trở.

Có điều từ nay cần viện trợ kinh tế đừng đến kiếm bản nhân nữa.”

Võ Kiếu Thu và Yên Định Viễn nghe nói đều chưng hửng. Tây hậu lại nói:

“Ba vị đừng quên muốn trừ diệt Tạ Kim Ấn ngoài mục đích thứ nhất, còn mục đích thứ hai.”

Triệu Tử Nguyên không nhịn được hỏi xen vào:

https://thuviensach.vn

- Mục đích thứ nhất của họ là trừ diệt Tạ Kim Ấn để bịt miệng. Còn mục đích thứ hai thì sao?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tây Hậu không nói ra. Bọn Ma Vân Thủ ba người nghe lời mụ dường như đều tỏ ra rất quan thiết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sau bọn họ còn nói gì nữa không?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Họ thương lượng mưu kế dẫn dụ Tạ Kim Ấn vào bẫy. Vì thanh âm nhỏ quá, tiểu đệ không nghe rõ. Sau họ chia nhau mỗi người đi một ngả.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Họ giải tán rồi không kết hợp nữa ư?

Tư Mã Thiên Võ lắc đầu đáp:

- Cái đó người ngoài cũng không thể biết được. Triệu huynh! Tình thực mà nói thì Tạ Kim Ấn hạ sát gia phụ. Mối thù này tiểu đệ hận mình không đâm chết hắn được.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chẳng lẽ ngày nay Tư Mã huynh đã biến đổi chủ ý?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Không phải thế. Tiểu đệ vẫn muốn giết hắn, nhưng hiện giờ bọn Tây Hậu mưu đồ lừa hắn vào bẫy thì tiểu đệ có ý thiên về hắn.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thiên về kẻ yếu đuối thế cô là bản sắc của người hiệp sĩ. Tiểu đệ rất khâm phục lòng dạ của Tư Mã huynh.

Tư Mã Thiên Võ thở dài đáp:

- Con người là một giống độc vật kỳ quái, tiểu đệ mong rằng lúc gặp hắn không đến nỗi mềm lòng mới được.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Những mong vậy.

Câu này để đáp lại Tư Mã Thiên Võ mà thực ra sau khi gặp gã đầu óc chàng đã có hình ảnh Tạ Kim Ấn. Hắn tuy đáng giết nhưng uy nghi của hắn khiến cho người ta khâm phục.

https://thuviensach.vn

Giữa lúc ấy Trình Minh Tiên đã thu thập hành lý rồi trở ra. Vụ này Trình Minh Tiên giữ kín. Ngoài cha con y chẳng một ai hay. Phụ tử tình thâm lúc chia tay không khỏi bịn rịn. Tư Mã Thiên Võ nói:

- Minh Tiên huynh! Xin bớt nỗi lo âu. Trình đại nhân khẳng khái vì nghĩa, lưu tên thanh sử. Có chết cũng nhẹ như lông hồng.

Triệu Tử Nguyên nói theo:

- Con người sống ở đời, sống có ý nghĩa, chết cũng đáng đời. Trình đại nhân gồm đủ hai điều thật là anh kiệt đệ nhất thiên hạ.

Cha con họ Trình nghe Triệu Tử Nguyên và Tư Mã Thiên Võ kích động, máu nóng chạy rần rần, hăng hái chia tay. Trình Khâm vuốt râu cười nói:

- Lời của hai vị thật là khẳng khái! Tiểu tử nhờ hai vị chiếu cố. Hạ quan không lo gì nữa. Từ đây xin cáo biệt.

Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Bọn tiểu tử quyết không làm nhục lời ủy thác của đại nhân.

Triệu Tử Nguyên lại bồng Trình Minh Tiên lên nói:

- Tư Mã huynh! Chúng ta đi thôi.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Triệu huynh định đi đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ đến chỗ hội diện với Thẩm trang chúa.

Tư Mã Thiên Võ phấn khởi tinh thần nói:

- Thủ phụ gặp nạn. Tiểu đệ biết lão nhân gia chẳng được thanh nhàn. Có lão nhân gia ở đây việc lớn chắc xong xuôi.

Hai người lại chắp tay từ biệt Trình Khâm lần nữa.

Trình Minh Tiên nghẹn ngào:

- Gia gia bảo trọng...

Gã chưa dứt lời đã cảm thấy người bị nhấc bổng lên tới nóc nhà. Bên tai nghe gió thổi vù vù.

Tư Mã Thiên Võ và Triệu Tử Nguyên rời khỏi phủ đệ Trình đại nhân thì trời đã bình minh. Hai người về tới Mã Liễu Điếm vào lúc sáng rõ.

Thẩm Trị Chương thuê một căn điếm và đã dặn lão Hồ ở ngoài nghe ngóng.

https://thuviensach.vn

Lão Hồ thấy Triệu Tử Nguyên và Tư Mã Thiên Võ đem theo một thiếu niên vừa lên tiếng hô hoán vừa chạy nhanh vào trong bẩm lão.

Thẩm Trị Chương thuê căn nhà rất sâu, mỗi người ở lẻ tẻ một chỗ. Vạn nhất xảy động tĩnh gì, mọi người vẫn có thể chiếu ứng cho nhau.

Triệu Tử Nguyên và Tư Mã Thiên Võ đã cải trang đến kiếm Thẩm Trị Chương. Nhưng bọn họ nhận nhau rất dễ.

Tư Mã Thiên Võ nhìn Thẩm Trị Chương thi lễ hỏi:

- Lão bá! Sứ giả vẫn bình yên chứ?

Thẩm Trị Chương gật đầu đáp:

- Y vẫn như thường.

Lão lại quay qua hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Tiểu ca này là ai?

Triệu Tử Nguyên đem việc đã qua tường thuật lại cho Thẩm Trị Chương nghe.

Thẩm Trị Chương nghiêm trang nói:

- Lão phu nói có đúng không? Trình đại nhân là bậc trung nghĩa. Vậy mà đại nhân đi theo Ngụy Yêm là có chỗ dụng tâm.

Thánh Thủ thư sinh hỏi:

- Bây giờ cứu bậc trung lương rồi làm cách nào để bảo vệ Trình công tử?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Bây giờ hãy tính bước đầu. Sáng sớm hôm nay Trình đại nhân trình tấu chương. Công việc thành bại thế nào đại khái đến chiều mới biết tin. Lão phu mời các vị chia đi các ngả để nghe ngóng.

Thẩm Trị Chương lại nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu ca đã suốt đêm tân khổ. Bây giờ nên ở nhà nghỉ một lúc.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Cuộc hành động đêm qua chẳng lấy chi làm tân khổ. Tiền bối bất tất phải quan tâm. Tiểu tử cần gia tâm trông nom cho Trình công tử.

Thẩm Trị Chương:

- Lão phu biết rồi. Thiên Võ! Ngươi ở lại đây. Lão phu có chuyện bàn với ngươi.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu điệt xin tuân mệnh.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Chưa Đánh Bạc Ưng Vương Đã Đánh Người

Thẩm Trị Chương bảo nhà điếm chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn, Triệu Tử Nguyên ăn qua loa rồi cùng bọn Thánh Thủ thư sinh chia thành mấy tốp dời khỏi tửu điếm ra đi.

Lần này Triệu Tử Nguyên đi một mình, chàng vào thành rồi thấy yên tĩnh như thường, bất giác chau mày nghĩ bụng:

- "Có lẽ hãy còn sớm quá, dù Trình đại nhâm đã hành động rồi nhưng trong lúc nhất thời tin tức khó mà tiết lộ ra được."

Chàng thả bước về phía đông thì trời đã gần trưa, chàng từng nghe tại Chính Hưng trà quán có món "Hương Tô Áp" nổi tiếng, chàng muốn nghe tin tức mà trà quán là nơi góp chuyện phức tạp liền tiến vào.

Nhà điếm khom lưng dẫn Triệu Tử Nguyên lên lầu hai.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn quanh một lượt từng dưới nhà đã đông đầy khách, trên lầu cũng không còn chỗ trống. Triệu Tử Nguyên liền ngồi ghé vào một góc kêu lấy một đĩa "Hương Tô Áp" và một cân rượu bạch can.

Chàng đảo mắt ngó quanh thực khách gồm đủ sĩ, nông, công, thương trong đó có cả những nHâm vật võ lâm. Bọn thực khách uống rượu vào nói hết chuyện thiên nam địa bắc. Triệu Tử Nguyên chú ý lắng tai nhưng đều không phải là chuyện chàng muốn nghe, chàng tự rót rượu đủng đỉnh uống một mình.

Lát sau bỗng nghe cầu thang lầu có tiếng bước chân. Hai người lên lầu bọn thức khách nhìn ra đều lấy làm kỳ dị. Nguyên người đi trước là một vị hòa thượng, người đi sau lại là một vị cô nương xinh đẹp. Hai người này đi với nhau thật không hợp cảnh chút nào.

https://thuviensach.vn

Hòa thượng tiếp tục đi trước còn vị đại cô nương lên lầu rồi chú ý đến thực khách vẻ mặt cô kỳ dị, thỉnh thoảng lại đằng hắng một tiếng.

Triệu Tử Nguyên trong lòng kinh nghi tự hỏi:

- "Vị hòa thượng kia phải chăng là Hoa hòa thượng? Sao y lại cùng đi với Võ cô nương và Lưu Hương viện chúa?"

Vì muốn lảng tránh Võ Băng Hàm chú ý đến mình chàng cúi đầu xuống.

Không ngờ nhãn tuyến của Võ Băng Hàm mau lẹ phi thường, cô đã nhận ra chàng. Triệu Tử Nguyên la thầm:

- "Hỏng bét! Lát nữa lại có chuyện rắc rối."

May mà chủ quán đưa Hoa hòa thượng và Võ Băng Hàm đến ngồi vào bàn khác nhà quán không ngờ Hòa thượng cũng vào tửu quán liền hỏi:

- Đại sư dùng cơm chay chăng?

Hoa hòa thượng trợn mắt lên đáp:

- Thối lắm! Nhà sư khác chỉ căn chay chứ không ăn mặn nhưng ta làm hòa thượng lại chỉ ăn mặn chứ không ăn chay.

Bọn thức khách nghe nói đều cười hô hố. Một người vừa cười vừa nói bô bô:

- Thú thật! Thú thật! Hòa thượng cũng có người chuyên ăn mặn.

Hoa hòa thượng trợn mắt lên nhìn người kia xem chừng sắp nổi nóng, nhưng bị Võ Băng Hàm trợn mắt lên cản lại. Hoa hòa thượng cố nhịn nhưng lớn tiếng nói:

- Nếu có thịt chó bần tăng cũng ăn.

Các thực khách càng cười lớn hơn, Hoa hòa thượng lửa giận bốc lên kịt mũi mấy tiếng, hai mắt đỏ sọng đằng đằng sát khí.

Các thực khách chạm phải mục quang của lão không khỏi run bần bật dừng tiếng cười.

Hoa hòa thượng cười khành khạch nói:

- Vị nào không thích sống nữa thì thử cười lên một tiếng coi.

Lão co tay búng một cái. Một cây đũa ngã bắn lên xà nhà đánh sột một tiếng ngập sâu vào không nhìn thấy đâu nữa.

Võ Băng Hàm cất tiếng oán trách:

- Hoa đại sư! Hãy ăn uống đi đã, sao lại tức hơi với người ta làm gì?

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng dường như có vẻ úy kỵ Võ Băng Hàm, lão hỏi lại:

- Võ cô nương thích ăn thứ gì thì cứ việc tự nhiên, bần tăng chỉ cần uống rượu là được.

Võ Băng Hàm liếc mắt nhìn trên bàn Triệu Tử Nguyên thấy có món "Hương Tô Áp" liền cố ý đáp:

- Tiện thiếp chỉ chấm món "Hương Tô Áp" còn ngoài ra tùy đại sư.

Hoa hòa thượng nói:

- Được lắm! được lắm! Nếu vậy bần tăng lấy ba cân thịt bò và ba cân rượu phần.

Tiểu nhị khom lưng hỏi:

- Cô nương có dùng rượu không?

Võ Băng Hàm đáp:

- Cho nửa cân bạch can.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Dường như cô này có ý gây chuyện với ta, bản tính cô hỷ nộ thất thường ta nên nhẫn nại là hơn."

Chàng muốn bỏ đi nhưng một là muốn nghe tin tức Trình Khâm hai là đối với Võ Băng Hàm và Hoa hòa thượng chàng động tánh hiếu kỳ, nên cứ ngồi cúi đầu xuống uống rượu.

Hoa hòa thượng nói:

- Võ cô nương! Họ tới nơi rồi, không hiểu lệnh tôn đã đến chưa?

Võ Băng Hàm lạnh lùng đáp:

- Lão nhân gia rất thủ tín, đại sư cứ yên tâm.

Hoa hòa thượng nói luôn:

- Cô nói phải lắm! Cô nói phải lắm!

Giữa lúc ấy bỗng nghe dưới lầu có tiếng huyên náo, một người lớn tiếng hỏi:

- Ngươi... đến đây làm chi?

Thanh âm khác như tiếng cú kêu hỏi lại:

- Ta không đến được hay sao?

Thanh âm trước lại cất lên:

- Ngươi là người hay là...

https://thuviensach.vn

Còn chữ “quỷ” chưa nói ra đã nghe đánh bốp một tiếng, hiển nhiên người kia bị một cái tát. Thanh âm như cú kêu lại nói:

- Phải cho ngươi một bài học để giữa ban ngày ban mặt đừng nói chuyện hoang đường.

Tiếng chân ở thang lầu vang lên. Một quái vật tựa quỷ say đã lên tới. Người này tướng mạo rất xấu xa, nếu bảo hắn là người thì không ai tin được, vì mái tóc rối loạn xõa xuống che mất nửa mặt. Toàn thân toát ra mùi hôi thối kinh khủng, trên vai hắn lại có một con chim ưng lớn đậu.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- “Sao Tử Cốc Ưng Vương cũng tới đây?”

Hoa hòa thượng ngó thấy cười khanh khách hỏi:

- Kìa lão bằng hữu! Sao không vào ngồi đi?

Tử Cốc Ưng Vương cười the thé đáp:

- Đại hòa thượng! Lão cứ ăn phần lão đi.

Nhà quán thấy tình trạng này sợ vỡ mật mà chẳng thể không lên mời mọc, nhưng trên lầu chỗ nào cũng đầy khách.

Hoa hòa thượng nói:

- Trên lầu bàn nào cũng đầy khách lão tùy tiện đi thôi.

Tử Cốc Ưng Vương nói:

- Đây có chỗ rồi.

Hắn đi về phía Triệu Tử Nguyên. Chàng nhận ra hắn mà hắn không biết chàng, nhưng hành động của Ưng Vương khiến Hoa hòa thượng chú ý đến Triệu Tử Nguyên. Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kêu khổ, Tử Cốc Ưng Vương khệnh khạng vào ngồi rồi gọi:

- Tim heo, phổi heo, phổi bò còn cả máu...

Nhà quán run lên hỏi:

- Chiên rồi được không?

Tử Cốc Ưng Vương dương cặp mắt quái nhãn lên quát:

- Đồ sống hết.

Nhà quán lùi lại một bước miệng ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

https://thuviensach.vn

Chủ quán chưa dứt lời, Tử Cốc Ưng Vương đã đập bàn đánh "chát" một tiếng, cái bàn vỡ tan ngay, những đồ ăn của Triệu Tử Nguyên rớt cả xuống đất.

Bao nhiêu thực khách ai nấy kinh tâm động phách, tới tấp tính tiến rồi xuống lầu. Trên lầu chỉ còn Triệu Tử Nguyên, Tử Cốc Ưng Vương, Hoa hòa thượng và Võ Băng Hàm bốn người. Triệu Tử Nguyên cũng muốn đi nhưng nặng tính hiếu kỳ nên ở lại.

Tử Cốc Ưng Vương cười the thé, nhìn con Ưng trên vai bảo nó:

- Ưng nhi! Ưng nhi! Trên bàn đầy món ăn tươi. Ngươi cứ việc mổ mà ăn.

Con ác điểu này dường như hiểu tiếng người vỗ cánh bay đi mổ đồ ăn khắp nơi.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng nói:

- Các hạ làm đồ ăn của tại hạt rớt xuống đất hết rồi.

Võ Băng Hàm ngấm ngấm kinh hãi lẩm bẩm:

- Có thể y không biết người trước mặt là ai nên vẫn dở thói quật cường.

Tử Cốc Ưng Vương cười hỏi:

- Ta đánh rớt xuống đất thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các hạ phải bồi thường.

Tử Cốc Ưng Vương vỗ tay hô:

- Ưng nhi! Ưng nhi! Mau bồi thường gã đi!

Con ưng quả nhiên hiểu tiếng người đột nhiên gậm miếng cá bay lại bỏ xuống trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Tại hạ không ăn cá chết.

Tử Cốc Ưng Vương cười the thé hỏi:

- Ngươi ăn thịt người chăng?

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách đáp:

- Phải đó! Phải đó! Tại hạ chỉ ăn thịt người.

Tử Cốc Ưng Vương tức giận hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi nói láo, ngươi vừa ăn một con vịt chiên còn tưởng ta không biết ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ung dung đáp:

- Lão đã biết thế sao còn sai giống súc sinh đem những thứ này lại?

Tử Cốc Ưng Vương ung dung hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ngươi chưa bồi thường đồ ăn cho ta sao còn dám náo loạn hăm người, ta muốn coi ngươi xem là ngươi hay quỷ sứ?

Tử Cốc Ưng Vương muốn nổi nóng.

Bỗng cầu thang lầu có tiếng bước chân. Lại hai người lên tới. Phía trước là một thiếu nữ, phía sau là một lão già áo vải.

Tử Cốc Ưng Vương và Hoa hòa thượng vừa ngó thấy đã lộ vẻ kinh hãi thất sắc.

Thiếu nữ áo vàng đảo mắt nhìn quanh cười khanh khách nói:

- Ngô bá bá! Người ta bảo Chính Hưng Trà Quán là rượu thịt lừng danh thiên hạ. Đáng lý nơi đây phải đông đặc quan khách mà sao chỉ thấy ba con chim sẻ?

Lão già áo vải đáp:

- Chim sẻ tuy nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng, lão phu tưởng cô nương...

Tử Cốc Ưng Vương bỗng quát lớn:

- Ngô Phi Thủ!

Lão già áo vải cười khanh khách hỏi:

- Ưng Vương! Lâu nay mới lại gặp đây. Lão phu tưởng Ưng Vương giam chết ở Tử Cốc, không ngờ bọn tại hạ còn có ngày thoát hiểm.

Tử Cốc Ưng Vương cất tiếng cười the thé nói:

- Đông Cung Sứ Giả, các vị tới đây với mục đích gì lão phu đã biết rồi.

Ngô Phi Thủ cười lạt nói:

- Các hạ quả lả người hữu tâm.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Đông Hậu ở Yến cung cũng có người xuất hiện rồi, chẳng lẽ Đông Tây lưỡng hậu đã xảy chuyện xích mích?"

Tử Cốc Ưng Vương đáp:

- Lão biết vậy là hay.

https://thuviensach.vn

Ngô Phi Thủ hỏi:

- Chủ nhân của lão đâu?

Tử Cốc Ưng Vương đáp:

- Lão phu là chủ nhân rồi.

Thiếu nữ áo vàng quát:

- Ngươi đáng ư?

Hoa hòa thượng xen vào:

- Ngọc Yến Tử cô nương! Cô nói đúng đó.

Ngọc Yến Tử dương cặp mày liễu lên nói:

- Hoa hòa thượng! Lão đừng láu táu nữa. Kẻ khác không biết lai lịch lão nhưng bản cô nương thì hiểu rõ lắm.

Hoa hòa thượng biến sắc, bỗng nghe một người quát hỏi:

- Ngươi có bồi thường rượu thịt cho ta hay không thì bảo?

Võ Băng Hàm nhìn về phía bàn phát ra thanh âm, thì ra Triệu Tử Nguyên đang kiếm Hoa hòa thượng để gây chuyện, nàng chau mày nghĩ bụng:

- "Võ công gã này cũng tầm thường mà sao bữa nay lại dám nhổ răng cọp?"

Ngọc Yến Tử muốn lật mặt nạ Hoa hòa thượng, thấy Triệu Tử Nguyên đang gây chuyện với lão nên dừng lại.

Hoa hòa thượng chẳng nhiều thì ít vẫn úy kỵ Ngọc Yến Tử, nhưng đối với Triệu Tử Nguyên lão không nhịn được nữa lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết chăng?

Triệu Tử Nguyên cười ha hả đáp:

- Tại hạ biết lão rất thích đánh cuộc để định sống chết, lần trước chúng ta chưa đánh cuộc bây giờ lại mở một cuộc nữa chăng?

Hoa hòa thượng đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Nghe nói đến cờ bạc lão lại ngứa nghề. Lão móc cỗ bài xương ra để trên bàn xoa lách cách, vừa xoa bài vừa hỏi:

- Tiểu tử! Lại đây! Chuyến này ngươi đặt cuộc bằng gì?

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Tại hạ đặt cái chân giò bên mặt. Còn hòa thượng?

https://thuviensach.vn

Hoa hòa thượng đảo cặp quái nhãn nói:

- Hà tất còn phải hỏi? Ngươi đặt cái gì ta giao cái ấy.

Tử Cốc Ưng Vương la lên:

- Lão phu cũng tham gia một phần.

Lão rảo bước tiến lại.

Ngọc Yến Tử cũng nói:

- Hay lắm! Tiện thiếp cũng đánh một cuộc.

Ngô Phi Thủ hỏi:

- Cô nương! Hà tất phải ngồi đánh bạc với bọn họ đứng bên coi không được ư?

Ngọc Yến Tử lắc đầu hỏi lại:

- Kỳ phùng địch thủ, tay không khỏi ngứa ngáy. Đánh một lúc thì đã sao?

Hoa hòa thượng lạnh lùng nói:

- Bản hòa thượng coi đánh bạc như tánh mạng, nhưng không thích đàn bà xen vào.

Ngọc Yến Tử dựng mặt lên nói:

- Hoa hòa thượng! Lão thật không biết điều. Bản cô nương...

Tử Cốc Ưng Vương đảo cặp mắt đỏ sọng ngắt lời:

- Không hoan nghênh là không hoan nghênh, còn ty toe làm gì?

Ngọc Yến Tử tức giận hỏi:

- Các vị... hai người mặt dầy muốn ăn gian một gã thiếu niên phải không?

Các ngươi tưởng ta không biết ư?

Hoa hòa thượng nói:

- Ngọc Yến Tử! Bần tăng khuyên thí chủ đừng nóng nảy. Cái uy danh Đông Cung của thí chủ không hăm được ta đâu.

Triệu Tử Nguyên động tâm tự nhủ:

- “Thiếu nữ áo vàng này là người ở Đông Cung, theo lời Tư Mã huynh thì Tây Hậu mưu đồ cử động bất chính. Nay Đông Cung lại có nhân vật xuất hiện, chẳng lẽ giữa Đông Cung và Tây Cung đã xảy ra chuyện gì?”

Chàng nghĩ vậy cố ý lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- May được cô nương đây nhắc nhở. Ưng Vương! Hoa hòa thượng đã không thích để Ngọc Yến Tử cô nương tham dự thì tại hạ cũng không muốn để Ưng Vương tham dự, Ưng Vương muốn đánh thì để về sau.

Tử Cốc Ưng Vương cười lạt hỏi:

- Ngươi là cái thá gì mà quyết định được cuộc đánh bài này?

Triệu Tử Nguyên nói móc:

- Tại hạ tuy cũng xấu xa nhưng không đến nỗi khó coi như các hạ.

Tử Cốc Ưng Vương cười khành khạch hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết chăng?

Hắn thò năm ngón tay như móc câu chụp tới.

Triệu Tử Nguyên đã tiên liệu sẽ xảy ra, chàng lạng người né tránh thoát khỏi luồng chỉ phong của đối phương.

Tử Cốc Ưng Vương hô:

- Thân pháp hay quá! Hãy thử lần nữa.

Năm ngón tay hắn vẫn truy kích vào đỉnh đầu Triệu Tử Nguyên. Hắn lắc đầu một cái, con chim ưng to lớn nhằm đánh tới phía sau Triệu Tử Nguyên. Tử Cốc Ưng Vương lừng danh thiên hạ, nguyên công lực của hắn đã ghê gớm lại thêm con Cự ưng cực kỳ lợi hại thì dù là tay cao thủ cũng khó lòng chống nổi.

Võ Băng Hàm lo thay cho Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Người lớn sao lại uy hiếp trẻ con?

Cô vung chưởng đánh tới con Cự ưng để giải trừ mối lo ở phía sau, chàng lạng mình hai cái tránh khỏi chiêu trảo của Tử Cốc Ưng Vương.

Tử Cốc Ưng Vương tập kích hai lần chưa đắc thủ và đây là lần đầu tiên hắn chụp sểnh, bất giác hắn sửng sốt sắc mặt biến đổi rất khó coi.

Triệu Tử Nguyên nhìn Võ Băng Hàm chấp tay nói:

- Đa tạ cô nương.

Võ Băng Hàm dựng mặt lên đáp:

- Ai mong ngươi tạ ơn?

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Cô đã không muốn ta cảm ơn thì sao lại giúp ta một chưởng?

Hoa hòa thượng liếc mắt nhìn Tử Cốc Ưng Vương nói:

https://thuviensach.vn

- Ưng Vương! Ưng Vương lại coi lầm phen nữa rồi.

Tử Cốc Ưng Vương hỏi:

- Ta lầm ở chỗ nào?

Hoa hòa thượng đáp:

- Ưng Vương có biết gã tiểu tử họ Triệu vừa rồi đã dùng thân pháp gì không?

Tử Cốc Ưng Vương ngẫm nghĩ đột nhiên tỉnh ngộ đáp:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ", Ha ha té ra gã là Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải thì làm sao?

Tử Cốc Ưng Vương đáp:

- Lão phu nghe nói ngoại trừ "Thái Ất Mê Tông Bộ" của Thái ẤT Tước dường như ngươi còn học được "Phù Phong tam thức" của Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Hắn cũng kêu Bạch bào nhân là Tạ Kim Ấn thì chắc đúng rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng tại sao y lại tự xưng là Tự Mã Đạo Nguyên?"

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Dường như Ưng Vương biết khá nhiều về tại hạ?

Tử Cốc Ưng Vương hững hờ nói:

- Dù ngươi có hiểu võ công hai nhà thì đã làm gì?

Hắn lại sấn tới đột nhiên vung chưởng đánh Triệu Tử Nguyên.

Võ Băng Hàm thấy vậy la lên:

- Tử Nguyên mau lùi lại!

Ngoài mặt cô tỏ ra lãnh đạm với Triệu Tử Nguyên mà thực tình rất quan tâm đến chàng. Tử Cốc Ưng Vương mới chuyển động thân hình cô đã biết hắn sắp động thủ.

Triệu Tử Nguyên ung dung đáp:

- Đa tạ Võ cô nương.

Chớp mắt lại nghe Tử Cốc Ưng Vương rú lên những tiếng hú như quỷ gào, con thương ưng bay lượn trên đầu Triệu Tử Nguyên đồng thời réo lên quang quác.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngoài mặt vẫn ung dung nhưng đồng thời chàng ngầm vận "Cửu Huyền thần công". Tử Cốc Ưng Vương xoay chuyển đến vòng thứ mười hai thì âm phong nổi lên ào ào. Cả người lẫn chim ưng đột nhiên đánh tới Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên lên tiếng quát:

- Lão làm trò quỷ gì đây?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Triệu Tử Nguyên Đại Chiến Ma Vân Thủ

Sầm một tiếng rùng rợn! Triệu Tử Nguyên đẩy thần công ra.

Tử Cốc Ưng Vương phải dừng lại, bước tránh sang một bên.

Hắn nhìn tới con cự ưng thì nó bị gãy cánh từ trên không rớt xuống.

Hoa hòa thượng kinh hãi bật tiếng la:

- "Cửu Huyền thần công"! "Cửu Huyền thần công"!

Tử Cốc Ưng Vương ọe một tiếng, miệng phun máu tươi như tên bắn. Hắn bỏ cả con chim ưng lại không ngó tới, xoay mình xuống lầu chạy đi như bay.

Võ Băng Hàm dương to cặp mắt lên nhìn hồi lâu mới hỏi:

- Tử Nguyên! Ngươi lại học được võ công của Phổ Hiền Tước nữa ư?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Nhờ lão nhân gia thương tình chỉ giáo cho được mấy chiêu.

Hoa hòa thượng thở phào một cái nói:

- Ngươi đã biết "Thái Ất Mê Tông Bộ", "Cửu Huyền thần công" lại thêm "Phù Phong tam thức" của Tạ Kim Ấn thì từ nay trở đi khắp thiên hạ không ai địch nổi nữa.

Lão dừng lại một chút quay nhìn Võ Băng Hàm tiếp:

- Võ cô nương! Chúng ta đi thôi!

Võ Băng Hàm đáp:

- Không! Lão muốn đi thì đi, chứ tiểu nữ không đi.

Hoa hòa thượng sửng sốt hỏi:

- Vậy lão phu biết giải thích thế nào với lệnh tôn?

Võ Băng Hàm đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão bất tất phải giải thích chi hết, khi tiểu nữ trở về sẽ có cách trình bày.

Hoa hòa thượng cười ha hả nói:

- Con gái lớn rồi khó mà giữ được, ta làm hòa thượng chẳng khác nào người mù đoán mệnh...

Chưa dứt lời lão đã rảo bước xuống lầu.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Sao cô này lại không đi? Chẳng lẽ cô còn muốn quất mình mấy roi?"

Hiện nay tuy võ công chàng đại tiến nhưng đối với con người hết hỉ, hết nộ như Võ Băng Hàm chàng không muốn dây vào chỉ mong thoát ly cô mà chưa nghĩ ra được lý do.

Võ Băng Hàm tiến lại nói:

- Đi, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười hỏi:

- Cô nương! Nói ngay ở đây có được không?

Võ Băng Hàm hỏi:

- Nơi đây có tiện không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì chẳng có điều chi bất tiện, trừ trường hợp cô nương có việc bí mật.

Võ Băng Hàm hỏi:

- Nếu không là chuyện bí mật thì can gì ta phải bảo ngươi đi chỗ khác?

Ngô Phi Sĩ đứng bên chưa từng mở miệng bây giờ mới chắp tay nói:

- Xin cáo biệt Võ cô nương.

Võ Băng Hàm nhìn Ngô Phi Sĩ hỏi:

- Tiện thiếp không dám, cách xưng hô lão trượng thế nào?

Ngô Phi Sĩ mỉm cười đáp:

- Lão phu là Ngô Phi Sĩ.

Võ Băng Hàm chau mày hỏi:

- Lão trượng có điều gì dạy bảo?

Ngô Phi Sĩ nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu lão phu đoán không lầm thì cô nương là thiên kim tiểu thư của Lưu Hương viện chúa?

Võ Băng Hàm đăng hắng thở dài hỏi:

- Phải thì làm sao?

Ngô Phi Sĩ vẫn tươi cười:

- Chuyến này cô nương theo Hoa hòa thượng lai kinh lão phu lớn mật xin hỏi: Lệnh tôn đại nhân cũng đi phải không?

Võ Băng Hàm khó chịu hỏi lại:

- Ngô lão trượng! Đó là việc nhà tiện thiếp sao lão trượng lại quan tâm đến?

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Lão phu đã có duyên mấy lần gặp mặt Võ viện chúa, có thể kể là chỗ cựu giao. Lão phu hỏi một câu như vậy đã quan hệ gì?

Võ Băng Hàm cười đáp:

- Nhưng hiện giờ tiện thiếp chưa muốn trả lời câu hỏi của lão trượng.

Cô dừng lại một chút rồi giục:

- Tử Nguyên! Chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Nguyên muốn cự tuyệt nhưng không hiểu sao chàng không nói ra được đành quay lại chắp tay từ biệt Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử:

- Tại hạ ra đi mong rằng sẽ có ngày tái ngộ.

Dứt lời chàng cùng Võ Băng Hàm trở gót xuống lầu.

Ngọc Yến Tử nhìn Võ Băng Hàm một cái rồi hỏi:

- Ngô lão! Xem chừng chàng thiến niên này có mối quan hệ trọng đại với Linh Võ tứ tước, mà Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn đều là kẻ đối nghịch với bọn ta, bây giờ con gái Võ Khiếu Thu lại dẫn gã đi, tiểu nữ e rằng gã sẽ mắc bẫy, chúng ta có nên đi theo coi chừng không?

Ngô Si phỉ hỏi lại:

- Ý cô nương nghĩ sao?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Tiểu nữ nhận thấy cần phải đi theo.

Ngô Phi Sĩ cười nói:

- Lão phu cũng nghĩ thế. Vậy chúng ta đi ngay.

https://thuviensach.vn

Hai người rảo bước xuống lầu.

Võ Băng Hàm và Triệu Tử Nguyên rảo bước, lát sau cô quay lại hỏi:

- Này! Sao ngươi không nói gì?

Triệu Tử Nguyên nhíu cặp lông mày hỏi lại:

- Cô nương muốn tại hạ nói gì bây giờ?

Võ Băng Hàm đáp:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn hỏi ta chuyến này lai kinh làm gì sao?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ nghĩ không ra, thực tình là đang muốn hỏi cô nương lai kinh có việc gì?

Võ Băng Hàm thấy chàng ngớ ngẩn tức mình không muốn trả lời.

Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương không đáp?

Võ Băng Hàm tức mình nói:

- Ta không muốn trả lời.

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười nghĩ bụng:

- "Đối với nữ nhân thật khó chịu. Mình không hỏi cô bắt mình phải hỏi. Lúc mình hỏi cô lại không đáp, chắc là cô nổi nóng rồi."

Hai người lại đi một đoạn nữa, Võ Băng Hàm nghĩ tới Triệu Tử Nguyên điệu bộ khù khờ mà sao Linh Võ tứ tước lại truyền thụ công phu cho chàng? Việc thiên hạ khó mà tiên liệu, cô cho là con người ngây ngô lại thường gặp phúc phận.

Cô đối với Triệu Tử Nguyên có mối tình cảm kỳ dị, có lúc cô tức giận đến chết, có lúc lại đầy mối thâm tình của chàng.

Triệu Tử Nguyên không hiểu mối tình của cô ta đối với chàng thành ra vì tình mà sinh hận. Hiện nay tuy võ nghệ của chàng đã tiến một bước dài nhưng cô coi chàng chẳng có gì khác trước.

Hai người đi tới một khu rừng phong cảnh tuyệt đẹp, có ao nước, có giả sơn, bốn mặt rừng cây xanh ngắt, thỉnh thoảng lại gặp mấy du khách lai vãng.

Võ Băng Hàm tìm vào rừng sâu rồi dừng bước nói:

- Chúng ta hãy ngồi xuống đây.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Võ Băng Hàm trợn mắt hỏi:

- Tuân mệnh cái gì?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cô nương bảo tại hạ ngồi xuống, tại hạ làm theo đó chẳng phải tuân mệnh ư?

Võ Băng Hàm tức mình nói:

- Ngươi thật là ngớ ngẩn, ta không hiểu Thái Ất Tước và Phổ Hiền Tước đui mắt hay sao mà lại truyền võ công cho ngươi?

Triệu Tử Nguyên rất lấy làm kỳ. "Phổ Hiền Tước và Thái Ất Tước truyền võ công cho ta thì việc gì đến cô?" Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không thốt ra lời chàng mỉm cười hỏi:

- Cô nương sai tại hạ tới đây phải chăng để hỏi câu này?

Võ Băng Hàm hậm hực:

- Thật là gỗ mục không thể...

Cô nói tới đây lại nghĩ tới mình quen dùng thái độ này đối với chàng, chẳng trách là vẫn thảng thốt không yên. Bỗng cô thở dài hỏi:

- Ngươi giận ta rồi chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chẳng có việc gì mà oán hận cô nương.

Võ Băng Hàm lắc đầu nói:

- Ta không tin, miệng ngươi nói vậy mà thực tình trong lòng ngươi đang thóa mạ ta cho là hằn học với ngươi hoài.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười nói:

- Tại hạ không nghĩ thế.

Võ Băng Hàm chậm rãi nói:

- Ta hy vọng ngươi đừng khẩu thị tâm phi, thực tình ta...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Tại hạ biết cô nương vẫn quan tâm đến tại hạ.

Võ Băng Hàm được nghe chàng nói một câu lọt tai, bất giác cả mừng đáp:

https://thuviensach.vn

- Thế là ngươi hiểu rồi.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Thực ra tại hạ đã hiểu từ trước rồi, chỉ vì cô nương...

Võ Băng Hàm hỏi:

- Vì ta dữ dằn với ngươi phải không?

Triệu Tử Nguyên mỉm cười không đáp.

Võ Băng Hàm thở dài hỏi:

- Tử Nguyên! Ngươi có biết chuyến này ta lại kinh vì mục đích gì không?

Triệu Tử Nguyên thấy cô bàn đến chính đề hỏi:

- Cô nương cùng đi với lệnh tôn đại nhân hay sao?

Võ Băng Hàm lắc đầu đáp:

- Không phải, gia gia ta đến từ hôm qua rồi. Bữa nay ta cùng Hoa hòa thượng mới tới.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ hơi lấy làm kỳ ở chỗ Hoa hòa thượng chẳng phải là hảo nhân mà sao cô nương lại đi với lão?

Võ Băng Hàm đáp:

- Dĩ nhiên ở trong có điều ngoắt ngoéo, chính vì thế mà ta kêu ngươi ra đây.

Triệu Tử Nguyên đột nhiên hỏi:

- Tại hạ nghĩ ra rồi, Hoa hòa thượng lúc ra đi dường như đã hỏi cô nương về việc giải thích với lệnh tôn, chẳng lẽ lão quen biết lệnh tôn từ trước?

Võ Băng Hàm đáp:

- Những chuyện này ngươi bất tất phải hỏi tới, ta có một việc bí mật trọng đại muốn nói cho ngươi hay.

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Bí mật về phương diện nào?

Võ Băng Hàm đáp:

- Về ngươi.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Tại hạ có điều gì bí mật?

https://thuviensach.vn

Võ Băng Hàm vẻ mặt nghiêm trọng hỏi lại:

- Ngươi có đúng ở họ Triệu không?

Triệu Tử Nguyên bật cười hỏi lại:

- Cô nương có thật ở họ Võ không?

Võ Băng Hàm chưng hửng đáp:

- Dĩ nhiên ta ở họ Võ, nhưng ngươi thì khác...

Cô chưa dứt lời bỗng nghe đánh "véo" một tiếng. Một mũi tên đỏ như lửa bắn lên mây, cô vội nói:

- Không hay rồi. Gia gia ta đang kêu ta.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Cô này nói nhăng thật."

Nhưng ngoài miệng chàng đáp:

- Lệnh tôn đã có lệnh triệu, cô nương nên về ngay.

Võ Băng Hàm tự nói một mình:

- Màu đỏ tiêu biểu cho tấn hiệu khẩn cấp, chẳng lẽ có việc gì xảy đến cho gia gia sao?

Cô nhìn Triệu Tử Nguyên trịnh trọng nói:

- Tử Nguyên! Ngươi ở đây chờ ta, bất luận chuyện gì ta sẽ trở lại ngay ngươi đừng đi đâu nhé.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nếu cô đi suốt ngày không trở lại thì sao?

Võ Băng Hàm lộ vẻ thâm tình hỏi:

- Ngươi có chờ ta không?

Triệu Tử Nguyên ra chiều khó nghĩ đáp:

- Chẳng giấu gì cô nương: chuyến này tại hạ đến kinh thành phải làm một việc rất trọng yếu.

Võ Băng Hàm hững hờ đáp:

- Ta biết rồi, việc đó có liên quan đến Trương thủ phụ chứ gì?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Sao cô nương lại biết?

Võ Băng Hàm đáp:

https://thuviensach.vn

- Hành động của ngươi không qua được tai mắt kẻ khác, ngươi hỏi câu đó là thừa.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí hỏi:

- Tại hạ nghĩ mãi không ra vì lẽ gì bọn họ lại chú ý đến tại hạ như vậy?

Võ Băng Hàm đáp:

- Cái đó...

Lại một mũi tên đỏ nữa bắn lên, Võ Băng Hàm giậm chân nói:

- Ngươi hãy nhớ kỹ đừng rời khỏi nơi đây. Phải chờ ta trở lại.

Triệu Tử Nguyên trong mình có việc gấp chàng vội hô:

- Cô nương...

Võ Băng Hàm đã vọt đi như bay. Triệu Tử Nguyên ngơ ngác không biết làm thế nào, bỗng nghe tiếng người la:

- Tiểu ca chạy cho mau không thì có biến.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngô lão trượng ẩn nấp ở đây phải chăng có điều gì muốn cho tại hạ biết?

Nguyên Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử vẫn theo dõi Triệu Tử Nguyên. Sự thực chàng đã phát giác, nhưng ở trước mặt Võ Băng Hàm chàng không nói ra mà thôi.

Ngô Phi Sĩ ẩn trong bóng tối đáp:

- Bọn Võ Khiếu Thu mưu đồ bất lợi cho tiểu ca rất gấp. Tuy tiểu ca võ nghệ siêu quần nhưng e rằng khó địch nổi. Hay hơn hết là tránh đi...

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngọc Yến Tử cô nương cùng đi với lão trượng đâu rồi?

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Vì phát giác ra có điều khác lạ nên y đã chạy đi theo dõi địch tung. Có người đến...

Ngô Phi Sĩ chưa dứt câu Triệu Tử Nguyên đã nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy hai bên đều có một người xuất hiện.

Mé tả là Võ Khiếu Thu, mé hữu là Yên Định Viễn. Trước mặt cũng có một người hiển nhiên là Quỷ Phủ đại soái - Ma Vân Thủ. Mặt sau cũng có

https://thuviensach.vn

tiếng bước chân nhộn nhịp. Triệu Tử Nguyên quay đầu nhìn lại thì ra Hoa hòa thượng.

Thế là cả bốn tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời đều xuất hiện trước mặt Triệu Tử Nguyên, chàng vẫn ung dung ngấm ngầm tính kế nghinh địch.

Yên Định Viễn lạnh lùng lên tiếng:

- Hảo tiểu tử! Trong một đêm mà ngươi nổi tiếng là nhân vật gầm mây thét gió trong võ lâm, thật là không ngờ!

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh đáp:

- Tại hạ vẫn không màng danh lợi.

Yên Định Viễn trở giọng trào phúng:

- Đó là thời thế tạo anh hùng.

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Bảo chúa muốn nói sao cũng được, tiểu tử chả dám nhiều lời.

Võ Khiếu Thu nói:

- Cốc Định Nhất và Cương Thi Hồng Ma đều vì ngươi mà bỏ chạy, bữa nay Tử Cốc Ưng Vương cũng trốn luôn. Ha ha! Đáng tiếc cho con người đại anh hùng đạo hào kiệt mà không sống lâu, lão phu thật buồn cho ngươi quá!

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đa tạ!

Yên Định Viễn nói:

- Thằng lõi này quả không hổ là con của Tạ Kim Ấn. Nguyên công phu trấn tĩnh của gã cũng đủ sánh với phong độ của thân phụ gã.

Triệu Tử Nguyên bất giác chấn động tâm thần, chàng chau mày quát:

- Yên Định Viễn! Lão nên giữ mồm miệng cho sạch sẽ hay hơn.

Yên Định Viễn cười khanh khách hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không chịu thừa nhận làm con Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên hai lần bị Yên Định Viễn ghép mình làm con Tạ Kim Ấn mặt chàng giàn giụa sát khí. Chàng tiến lại một bước nghiến răng nói:

- Lão thử nhắc lại một lần nữa cho ta nghe.

Khí phách chàng quả nhiên không phải tầm thường khiến cho Yên Định Viễn đứng ngẩn người ra, nhưng chỉ trong chớp mắt hắn lại bật cười:

https://thuviensach.vn

- Đó là câu nói cả quyết của lão phu, ngàn lần vẫn thế.

Triệu Tử Nguyên xám mặt lại từ từ giơ tay lên.

Bấu không khí chung quanh tựa hồ ngưng kết lại.

Yên Định Viễn cảm thấy kình khí đè ép, hắn chấn động tâm thần bất giác lùi lại một bước. “Soạt” một tiếng Yên Định Viễn rút bảo kiếm ra bật hai tiếng cười khô khan nói:

- Tiểu tử! Bản lãnh ngươi quả là tăng tiếng rất nhiều.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu trong tay tại hạ có bảo kiếm thì tình hình sẽ khác nhiều.

Võ Khiếu Thu kinh hãi hỏi:

- Ngươi có thể sử dụng cả hai tay cùng một lúc ư?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi lại:

- Võ viện chúa không tin ư?

Bỗng có tiếng người hô:

- Đón lấy!

Một luồng bạch quang vọt lên không từ từ hạ xuống trước mặt Triệu Tử Nguyên. Lại nghe Võ Khiếu Thu quát:

- Ngô Phi Sĩ! Ngươi giấu đầu hở đuôi mà tưởng lão phu không biết ư? Lão phu hãy giải quyết gã tiểu tử họ Triệu rồi sẽ tính đến ngươi.

Ngô Phi sĩ lạnh lùng đáp:

- Các hạ khéo nói thì thôi. Ngô mỗ không chạy xa đâu.

Triệu Tử Nguyên tiến lên hai bước từ từ rung tay một cái. Những làn sóng xanh biếc và ánh sáng bạch quang lấp loáng đầy trời.

Ma Vân Thủ buột miệng hô:

- “Thương Lãng tam thức”! Ngươi... ngươi học được cả võ công của Kim Đỉnh Tước rồi ư?

Triệu Tử Nguyên ngang nhiên đáp:

- Đúng thế!

Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn, Hoa hòa thượng ba người đều biến sắc.

Ma Vân Thủ vẻ mặt càng trầm trọng thở phào một cái nói:

- Hảo tiểu tử! Phước ngươi quả nhiên không nhỏ.

Hắn khoa chân tiến lên hai bước, tay cầm búa lại nói:

https://thuviensach.vn

- Những năm trước lão phu thường gặp Kim Đỉnh Tước, đã muốn lãnh giáo môn tuyệt học của y, nhưng y không chịu tỷ đấu, bữa nay lại được nếm mùi "Thương Lãng tam thức" do tay truyền nhân của lão cũng là một điều thống khoái.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Tiểu tử luyện "Thương Lãng tam thức" rồi vẫn chưa có dịp dùng tới, bữa nay được lãnh giáo thần kỹ của Quỷ Phủ đại soái thật là may mắn.

Ma Vân Thủ cười khành khạch nói:

- Không dám! Không dám!

Hắn rung tay một cái, một luồng hắc quang tựa hồ như con thần long nhảy múa. Luồng kình phong rít lên vù vù nhằm Triệu Tử Nguyên bổ xuống.

Triệu Tử Nguyên múa kiếm một vòng. Kiếm phong nổi lên như sóng cồn.

Ánh hào quang sáng lạn, chàng đã thi triển chiêu "Tùy Ba Trục Lãng" trong "Thương Lãng tam thức".

Quỷ Phủ đại soái tăng gia kình lực. Làn hắc quang không ngớt xô về phía trước, kình phong nổi lên ầm ầm. Nhưng Triệu Tử Nguyên cũng không chịu kém, những làn sóng kiếm mỗi lúc một lớn. Nói tóm lại, áp lực của Ma Vân Thủ càng mạng thì sức phản kích của Triệu Tử Nguyên càng lớn.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng.

Ma Vân Thủ chỉ công chứ không thủ. Hắn mới biến đổi chiêu thức chia làm ba mặt đánh tới vây Triệu Tử Nguyên vào giữa.

Triệu Tử Nguyên hú lên một tiếng bước qua bên trái ba bước xoay tay vung kiếm phản kích.

Lại một tiếng "choang" vang lên, cả người lẫn kiếm hóa thành cây cầu vòng vọt lên không.

Ma Vân Thủ vây đánh không được mà lúc này Triệu Tử Nguyên cả người lẫn kiếm chụp xuống. Tuy hắn lâm vào thế kém vẫn không rối loạn, xoay người quanh một vòng giơ búa lên chém tới.

Tiếng "choang" thứ ba nổi lên. Ma Vân Thủ loạng choạng người đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên thừa thế lăn người dưới đất.

Ma Vân Thủ mặt lạnh như tiền nói:

- “Thương Lãng tam thức” quả nhiên lợi hại phi thường.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Thần kỹ của Đại soái cũng khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Hoa hòa thượng nói:

- Xem chừng chúng ta chỉ còn đường vây đánh.

Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu thấy thân thủ của Triệu Tử Nguyên cũng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Hai người tự nghĩ:

- “Nếu những chiêu thức vừa rồi mà mình đối phó với Triệu Tử Nguyên thì ít ra là phải lùi lại một bước.”

Hai người càng nghĩ càng muốn trừ khử Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Giả Cung Nhạc Giải Cứu Anh Hùng

Yên Định Viễn nói:

- Bản Bảo chúa tán thành ý kiến của đại sư.

Võ Khiếu Thu nói theo:

- Dĩ nhiên lão phu cũng vậy.

Ma Vân Thủ trầm ngâm nói:

- Nếu chúng ta hợp kích thì chỉ trong vòng mười chiêu là thành công.

Câu nói của hắn dĩ nhiên ngụ ý tán đồng.

Triệu Tử Nguyên ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Tiểu tử có tài đức gì mà được bốn vị coi bằng cặp mắt xanh. Như vậy dù chết cũng không đáng tiếc.

Yên Định Viễn lạnh lùng nói:

- Nơi đây sơn thủy rất hay. Ngươi chết ở chỗ này kể ra cũng phước đức.

Triệu Tử Nguyên nắm chặt thanh bảo kiếm nói:

- Các vị dạy quá lời. Tuy bốn vị tính toán hay lắm mà tiểu tử nghe người tính không bằng trời định.

Võ Khiếu Thu quát lên một tiếng rồi vung chưởng toan đánh tới.

Bỗng nghe tiếng vi vu như cung nhạc lọt vào tai.

Ma Vân Thủ run lên nói:

- Yến Cung Đông Hậu cũng tới nơi rồi.

Hoa hòa thượng vừa nghe đến bốn chữ "Yến Cung Đông Hậu" bất giác biến sắc, lạnh lùng lên tiếng:

- Bần tăng xin cáo biệt.

Bóng người thấp thoáng, lão chạy đi như bay.

Yên Định Viễn ngạc nhiên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhà sư đi đâu vậy?

Võ Khiếu Thu thở dài đáp:

- Đông cung không phải là người nên dây vào. Cục diện bữa nay đành phải đình chỉ. Hãy tiện nghi cho tiểu tử này.

Ma Vân Thủ lẳng lặng quan sát tình thế, xua tay nói:

- Chúng ta đi thôi, mọi việc để sau hãy tính.

Dứt lời lão rảo bước đi ngay.

Ma Vân Thủ đi rồi, dĩ nhiên Yên Định Viễn và Võ Khiếu Thu nào còn dám dừng lại. Hai người cũng rảo bước chạy theo.

Triệu Tử Nguyên thở phào một cái nghĩ thầm:

- "Hú vía, nếu Đông cung không xuất hiện kịp thời thì cục diện bữa nay mình hết đường thoát."

Bỗng thấy Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử kế tiếp chạy ra.

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Té ra là hai vị cao thủ ở Đông cung. Tiểu tử cam bề thất kính.

Ngô Phi Sĩ cười đáp:

- Thân thủ Triệu tiểu huynh không phải tầm thường, khiến cho người ta phải khâm phục.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nghe nói ngọc giá của Đông Hậu sắp tới. Tiểu tử muốn được bái yết để mở rộng tầm mắt.

Ngọc Yến Tử cười hỏi:

- Ai bảo má má ta sắp đến?

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc đáp:

- Té ra giữa Đông Hậu và cô nương có mối quan hệ không phải tầm thường. Tiểu tử thật là thất kính. Vừa rồi cung nhạc nổi lên há chẳng phải là ngọc giá của Đông cung?

Ngọc Yến Tử cười khanh khách nói:

- Má má ta đâu có thì giờ để đến đây. Vừa rồi ta thấy bọn chúng bốn người liên thủ hợp kích một mình ngươi. Trong lúc cấp bách ta phải tấu nhạc để hăm bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cô nói rồi lấy ra một ống sắt chế tạo rất tinh xảo đặt vào môi khẽ thổi một hồi. Âm luật mỹ điệu du dương nổi lên.

Triệu Tử Nguyên tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế! Tiểu tử hiểu rồi!

Ngô Phi Sĩ vội nói:

- Vụ này mình chỉ lừa gạt được chúng trong lúc nhất thời. Yến cô nương! Chúng ta phải đi mau. Không chừng bọn giảo quyệt sẽ quay trở lại.

Mấy người vừa chuyển động thân hình bỗng thấy một đội tinh binh tay cầm trường thương đến bao vây. Một người lớn tiếng quát:

- Hãy bắt lấy tên khâm phạm.

Ngọc Yến Tử sửng sốt hỏi:

- Ai là khâm phạm?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hôm qua tiểu tử đã đến nhà Ngụy Tôn Hiền, lại vào Thiên lao, bọn chúng biết tiểu tử ở đây nên đuổi bắt. Xin hai vị đi mau lên. Tiểu tử không muốn làm liên lụy đến hai vị.

Dứt lời chàng cầm kiếm trả lại Ngô Phi Sĩ.

Đội quan binh còn xa. Ngô Phi Sĩ đỡ lấy kiếm, thủng thẳng hỏi:

- Tiểu ca đã gặp Trương thủ phụ chưa? Tình thế ra sao?

Triệu Tử Nguyên cảm khái đáp:

- Lão nhân gia ở lao tù mà khí tiết vẫn như xưa. Tiểu tử rất lấy làm than tiếc cho Thủ phụ.

Ngô Phi Sĩ vỗ đùi nói:

- Phải là người phi thường mới giữ được khí tiết. Tiểu ca nói than tiếc là nghĩa làm sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử đêm qua muốn cứu Thủ phụ đưa ra nhưng lão nhân gia không chịu vì cho là làm thế tổn thương đến khí tiết.

Ngô Phi Sĩ buồn rầu nói:

- Thủ phụ trung thành như vậy là gàn dở.

Ngọc Yến Tử xen vào:

https://thuviensach.vn

- Những năm cuối cùng của nhà Nam Tống, Nhạc Vũ Mục phá quân Kim ở Chu Tiên Trấn, đáng lý thừa thế qua sông đón nhị Đế về, không ngờ kẻ sàm nịnh khiên chế, truyền chiếu giả triệu hồi để lỡ mất cơ hội tốt. Nay Thủ phụ là cây cột chống người của triều đình, không ngờ Ngụy Yêm bắt chước Tần Cối đưa bậc trung lương vào đất chết. Thủ phụ từng đọc sách thánh hiền sao không nghĩ đến kế đó?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Có khi cảnh ngộ khác nhau hoặc lập trường không giống. Không chừng nhận xét của Thủ phụ là đúng cũng nên.

Đội binh quan kéo đến, Ngô Phi Sĩ quay lại hỏi:

- Ý kiến cô nương nghĩ sao?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Bọn này đều là gian đảng của Ngụy Yêm tưởng nên giết một mẻ cho sướng tay.

Ngô Phi Sĩ cười nói:

- Lời cô nương rất có lý. Lão phu lâu ngày không đụng đến kiếm, bữa nay cũng muốn thí nghiệm một phen.

Lão vung trường kiếm lên, kiếm hoa vọt ra, bốn năm tên binh đinh té nhào.

Bọn binh đinh thấy Ngô Phi Sĩ thần dũng phi thường liền nổi tiếng reo hò bao vây lại. Chúng không ngớt dùng trường thương liệng tới chứ chẳng dám tiến vào.

Ngọc Yến Tử cười nói:

- Muốn giết thì cứ việc giết cho sướng tay.

Nàng phóng chưởng đánh ra, lại mấy tên té nhào.

Nên biết đây là khu công viên trong thành. Những người du ngoạn hối hả tránh đi, có kẻ hiếu sự còn báo quan.

Đội binh đinh này ước chừng năm chục người. Chúng vừa mới ra tay đã bị Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử đánh ngã mười tên. Kỳ dư đứng ở đằng xa giương cung lắp tên bắn vào Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Sự việc rắc rối to rồi, không thể chần chờ ở đây được nữa.

https://thuviensach.vn

Ngọc Yến Tử cười lạt hỏi:

- Sợ gì? Bọn chúng càng đến nhiều càng hay.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Câu chuyện không phải như vậy. Kẻ tội đầu là Ngụy Yêm. Còn bọn này chỉ là con sâu cái kiến không đáng hạ thủ.

Ngô Phi Sĩ nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Chúng ta phá vòng vây xông ra là xong.

Giữa lúc ấy một toán quan binh đông đảo kéo đến bao vây.

Ngọc Yến Tử nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngươi có địa phương nào để đi chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương bất tất phải quan tâm. Tiểu tử tự nhiên biết đường rút lui.

Ngô Phi Sĩ nói:

- Thế cũng được. Chúng ta có việc phải về Đông cung, không thì lưu lại nói chuyện với tiểu ca lúc nữa.

Triệu Tử Nguyên đột nhiên nhớ tới vụ Tư Mã Thiên Võ phát giác ra Tây Hậu liên thủ với bọn Ma Vân Thủ, chàng toan thuật lại vụ này nhưng binh đinh kéo đến như nước chảy, không còn thì giờ để thuật chuyện.

Ngô Phi Sĩ quát lên một tiếng thật to, vung kiếm mở đường máu xông ra.

Ngọc Yến Tử và Triệu Tử Nguyên theo sau.

Bọn binh đinh không chịu buông tha ba người này. Chúng kéo nhau thành hình trường xà bao vây hai bên.

Ngô Phi Sĩ la lên:

- Yến cô nương, chúng ta hết sức xông ra.

Tay chưởng tay kiếm, lão đánh chết mười mấy người rồi tung mình nhảy vọt lên lướt đi đánh vù một cái.

Một tên quan quân hô lên:

- Phóng tiễn!

Tên bắn như mưa về phía Ngô Phi Sĩ.

Ngô Phi Sĩ phóng chưởng gạt tên, vọt mình ra xa ngoài mười trượng. Lúc người lão sắp hạ xuống bỗng có tiếng quát:

- Quay trở lại!

https://thuviensach.vn

Ngô Phi Sĩ thấy trước ngực bị luồng đại lực làm cho chấn động. Chân khí trồi ngược, lão từ trên không rớt xuống. Ngọc Yến Tử cả kinh hỏi:

- Người nào thế?

Triệu Tử Nguyên giương mắt nhìn ra thấy người đó thân thể cao lớn, lối năm mươi tuổi nhưng chàng không quen biết. Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Người này coi rất lạ mặt.

Ngọc Yến Tử thân thể nhẹ nhàng vọt mình lướt qua người kia.

Đại hán không chờ Ngọc Yến Tử hạ mình xuống đã vung chưởng đánh ra đồng thời quát:

- Nằm xuống!

Ngọc Yến Tử xoay mình đi phóng lại một giây chỉ phong đáp:

- Chưa chắc!

Nàng còn đang lơ lửng trên không mà tránh khỏi thế chưởng khiến đại hán ngẩn người. Ngọc Yến Tử thừa cơ hạ mình xuống. Lúc này Ngô Phi Sĩ ở dưới đất cũng xoay mình đứng dậy. Ngọc Yến Tử hỏi:

- Bị thương rồi ư?

Ngô Phi Sĩ cười đáp:

- Bị thương chút xíu không có gì đáng ngại.

Ngọc Yến Tử nói:

- Thế là hay lắm!

Đại hán lạnh lùng hỏi:

- Hay cái gì?

Ngọc Yến Tử nhìn lại thấy đại hán thân mình cao lớn, mày rậm, mắt to.

Tướng mạo hung dữ. Chung quanh đại hán còn đến bảy, tám tên hán tử võ phục.

Ngọc Yến Tử nhận ra họ đều là bọn Cẩm y vệ ở Đông Xưởng. Vòng ngoài thêm mười mấy tên binh đinh bao vây, tay cầm dao lăm lăm, dường như để đề phòng bọn này trốn chạy. Ngọc Yến Tử chau mày tự hỏi:

- "Đại hán cao lớn kia là ai? Trước nay ta chưa từng nghe nói tới."

Nàng liền giục:

- Một chút thương nhỏ có gì đáng kể? Chúng ta đi thôi.

https://thuviensach.vn

Đại hán cao lớn ngạo nghễ nói:

- Tuy thương không nặng nhưng để tính mạng lại là biết điều.

Ngọc Yến Tử cười hỏi:

- Ngươi tự tin như vậy ư?

Đại hán cao lớn đáp:

- Nếu không tin tưởng thì lão gia ngăn cản các ngươi làm chi?

Giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên cũng vọt tới nơi.

Ngọc Yến Tử quay lại hỏi:

- Triệu huynh có nhận ra người này không?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Tiểu tử chưa từng thấy qua.

Đại hán cao lớn hỏi:

- Ngươi là Triệu Tử Nguyên?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Phải thì làm sao?

Người kia lạnh lùng hỏi:

- Đêm qua ngươi đã đại náo phủ Cửu Thiên Tuế lại vào Thiên lao định cứu người phải không?

Triệu Tử Nguyên nhún vai:

- Chính thị.

Người kia mặt lạnh như tiền:

- Nếu vậy lão gia hãy đối phó với ngươi trước.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Bình sinh Triệu mỗ không giết kẻ vô danh. Cao tính đại danh của các hạ là gì?

Đại hán đáp:

- Lão gia không có họ tên. Hãy tiếp một chưởng của lão gia trước đã.

Hắn đưa tay mặt lên không khoanh một vòng chênh chếch đánh tới nhằm vào ba đại huyệt trước ngực Triệu Tử Nguyên. Hắn ra tay rất chậm nhưng về sau nội lực tăng lên. Khi gần tới trước ngực Triệu Tử Nguyên thì thành luồng kình khí mạnh như sấm sét.

Ngọc Yến Tử buột miệng hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Phi Long Chưởng” ở Tây Vực! Ngươi là đệ tử phe Mật Tông ư?

Ngô Phi Sĩ sửng sốt hỏi:

- Phe Mật Tông cũng có tục gia đệ tử hay sao?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Phải rồi! Chẳng lẽ hắn đã hóa trang? Cứ lật tấm khăn trên đầu ra coi là biết.

Đại hán phóng chưởng tới nơi nhưng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- “Nhãn quang con nhỏ này gớm thiệt! Mình vừa phóng chưởng thị đã nhìn rõ lai lịch.”

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Nhận xét của tiểu tử cũng giống cô nương, hắn đúng là nhà sư phe Mật Tông hóa trang.

Chàng chưa dứt lời luồng kình lực đã xô tới trước ngực.

Đại hán cao lớn cười khành khạch:

- Tiểu tử! Đó là tại ngươi tự tìm lấy cái chết.

Triệu Tử Nguyên cảm thấy trước ngực bị đè nặng. Chàng nghĩ thầm:

- “Võ công phe Mật Tông quả nhiên không phải tầm thường. Nguyên một thế chưởng này cũng đủ tranh hùng võ lâm rồi.”

Người chàng hơi lảo đảo. Luồng kình phong hạ thấp xuống. Chưởng kình theo sát đánh tới.

Triệu Tử Nguyên quát một tiếng thật to vung chưởng phản kích đánh “sầm” một tiếng.

Đại hán lảo đảo lùi lại mấy bước. Đại hán sắc mặt lợt lạt, hồi lâu mới nói:

- Hảo chưởng pháp! Lão gia quyết ăn thua với ngươi.

Hắn vừa nói câu này, bảy, tám tên Cẩm y vệ cùng hơn một trăm binh đinh lùi ra xa đứng thành vòng tròn.

Ngọc Yến Tử nói:

- Phe Mật Tông nhiều trò lắm. Phải coi chừng mới được.

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Cô nương nói phải lắm!

https://thuviensach.vn

Chỉ trong khoảng khắc trong bọn binh đinh mé tả lòi ra bảy, tám tên tiểu hòa thượng. Tiếp theo mé hữu cũng tám tên. Mười sáu tên tiểu hòa thượng này đều trên mười tuổi. Tên nào cũng môi hồng răng trắng, mặt mũi tuấn tú coi rất khả ái.

Trong tay mỗi tên đều cầm một cây bồ đề xanh biếc. Mỗi bước chân đi cành cây lại rung động. Ngô Phi Sĩ lấy làm kỳ hỏi:

- Bọn chúng làm gì vậy?

Ngọc Yến Tử nói:

- Ngô lão! Đầu óc đừng nghĩ nhiều, phải cực lực trấn tĩnh mới được.

Giữa lúc ấy, mười sáu tên tiểu hòa thượng xuyên lui, xuyên tới. Hán tử cao lớn ngồi xuống đất. Miệng lâm râm:

- Ma hy mê ly! Hy Lạp!

Ban đầu hắn niệm rất chậm, mười sáu tên tiểu hòa thượng cũng đi thong thả.

Lát sau hắn niệm mau hơn, lũ tiểu hòa thượng cũng cất bước thật lẹ. Sau một lúc nữa, mười sáu tên tiểu hòa thượng đi quanh tới gần chỗ bọn Triệu Tử Nguyên.

Thân hình bọn chúng mau lẹ quá chừng!

Bọn Triệu Tử Nguyên phát hiện ra trước mặt tựa hồ có trăm ngàn con đường mà không cất bước được. Ngọc Yến Tử cả kinh hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Ngô Phi Sĩ cảm thấy hoa mắt, bất giác kinh hãi hỏi:

- Các vị có ngửi thấy mùi gì không?

Triệu Tử Nguyên quát lớn:

- Hãy phong tỏa hô hấp cho lẹ.

Tay mặt chàng phóng chưởng quét ngang một cái. Chàng thấy tiểu hòa thượng nhỏ tuổi nên chỉ vận chưởng tới sáu thành công lực mà chưởng kình xô ra rồi như đá chìm đáy biển mất tăm, khiến mọi người hoa mắt lên rồi tâm thần giao động.

Đại hán cao lớn trước ngồi xếp bằng sau đứng dậy hoa chân múa tay như kẻ điên khùng.

Ngọc Yến Tử mặt lạnh như tiền hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thường nghe Mật Tông là một chính phái sao lại chơi cái trò bàng môn tà đạo này?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử là kẻ hủ lậu. Cô nương có hiểu họ giở trò gì không?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Bất luận chúng giở trò gì ta đều có biện pháp phá giải. Nhưng biện pháp này rất tổn hại mạng người ta không muốn thi triển đó mà thôi.

Triệu Tử Nguyên khen thầm trong bụng:

"Trước tình cảnh này mà nàng còn nảy dạ từ bi, thật là hiếm có."

Chàng đảo mắt ngó thấy Ngô Phi Sĩ sắc mặt tím lại, thất kinh hỏi:

- Ngô lão đại trúng độc rồi chăng?

Ngọc Yến Tử cười đáp:

- Ngô lão hãy mở miệng!

Ngô Phi Sĩ hơi thở trầm trọng ra chiều rất đau khổ phải cố gắng mới mở miệng được.

Ngọc Yến Tử dùng hai ngón tay búng thuốc vào miệng lão rồi giục:

- Mau vận công đi!

Ngô Phi Sĩ ngồi xuống vận công, hành khí nhưng lão vận động chân khí không nỗi, vẻ mặt cực kì đau khổ. Miệng cất tiếng run run:

- Truy Hồn giáo! Truy Hồn giáo! Cô nương! Lão phu...

Lão chưa dứt lời đã ngã ngửa người ra.

Ngọc Yến Tử biến sắc toan đưa tay sờ ngực lão.

Triệu Tử Nguyên vội cản lại nói:

- Chớ có đụng vào lão!

Ngọc Yến Tử hoang mang hỏi:

- Vật gì mà ghê gớm thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử thường nghe Truy Hồn giáo chế những chất độc hiếm có trong thiên hạ. Vật này chắc là Vô Hình Độc. Nó không mùi vị không màu sắc. Ai trúng phải là chết ngay.

Ngọc Yến Tử trong lòng đau khổ hỏi:

- Nếu vậy Ngô lão không còn cách nào cứu được ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên cất giọng thê lương đáp:

- Người chết đáng thương. Người sống phải chịu đựng. Cô nương nên bớt nổi bi ai.

Ngọc Yến Tử mắt lộ hung quang lớn tiếng:

- Không được! Ta phải giết bọn này mới nghe.

Nàng vừa nói vừa rút trong bọc ra một cái dây sặc sỡ rất dài, hai mặt tỏa hào quang lóa mắt coi rất ngoạn mục Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Chẳng lẽ cái dây sặc sỡ này cũng lợi hại ư?"

Bỗng nghe Ngọc Yến Tử tức giận quát:

- Dĩ độc công độc! Đó là lời ông tổ dùng độc đã dạy thế. Các ngươi đã tàn độc. Bản cô nương chẳng thể không đại khai sát giới.

Bỗng thấy nàng rung tay một cái. Sợi dây sặc sỡ sáng lạn như bóng chiều tà. Năm màu sắc đồng tỏa ra một làn mù chói lọi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Triệu Tử Nguyên Gặp Yên Lăng Thanh Giả

Lúc này, mười sáu tên tiểu hòa thượng chuyển động mau lẹ phi thường, bất ngờ đụng phải làn mù ngũ sắc. Một hai tên kêu thét lên. Làn mù tỏa rộng đến bốn, năm trượng vuông, phạm vi mỗi lúc một lớn dần.

Chỉ trong khoảnh khắc, mười sáu tên tiểu hòa thượng đều trúng phải mù độc, kêu thét lên, té huỳnh huỵch xuống đất.

Đại hán cao lớn cả kinh nhảy bổ lên quát hỏi:

- Ngươi dùng thứ gì để phá "Độc Hồn đại trận" của ta?

Ngọc Yến Tử trỏ vào Ngô Phi Sĩ hỏi lại:

- Ta hỏi ngươi: Còn cách nào cứu được y không?

- Có thì có đấy, nhưng thuốc giải ở trong mình lão gia.

Ngọc Yến Tử nói:

- Thế thì được! Ngươi có muốn mười sáu tên tiểu hòa thượng kia sống lại không?

Đại hán chưng hửng đáp:

- Lão gia không tin.

Hắn cúi xuống thì thấy mười sáu tên tiểu hòa thượng sắc mặt không có vẻ gì khác lạ, trái tim vẫn đập đều, có điều bọn chúng chỉ nằm dài ra không dậy được.

Đại hán toan đưa tay sờ, Ngọc Yến Tử vội quát:

- Ngươi cũng muốn chết chăng?

Đại hán vội rụt tay về hỏi:

- Con nhỏ kia! Phải chăng người muốn uy hiếp ta?

Ngọc Yến Tử lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Chính ngươi cũng không biết chúng làm sao mà lại muốn đi dạy người khác sử độc ư?

Đại hán hỏi lại:

- Sự thực lão gia chẳng hiểu chi hết. Có điều "Độc Hồn đại trận" của bản môn trong người đã có chất độc rồi. Ta hỏi ngươi đã dùng chất độc gì mà lợi hại thế?

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Ngươi đã nghe đến "Thiên La giáo" bao giờ chưa?

Đại hán giật nẩy mình lên kinh hãi hỏi:

- "Thiên La giáo" ư? Ngươi là người của Đông Hậu hay sao?

Ngọc Yến Tử cười lạt đáp:

- Ngươi biết là hay rồi. Ngươi ở Tây Tạng làm hòa thượng đang tử tế, sao lại đổi áo phàm tục đến đây hí lộng quỷ thần?

Nguyên Đông Hậu có mối liên quan với phe Mật Tông ở Tây Vực, nàng không dám nói nhiều, chỉ mong lấy thuốc giải để cứu Ngô Phi Sĩ.

Đại hán đáp:

- Phiền cô nương cứu tỉnh mười sáu tên đệ tử này rồi bần tăng lập tức đi ngay.

Hắn nói rồi để lộ chân tướng, bỏ cái khăn bịt xuống, chìa đầu trọc ra, hắn còn cởi áo ngoài để lộ tấm cà sa màu xanh.

Ngọc Yến Tử không muốn làm khó dễ nữa. Nàng lấy thuốc giải đưa cho hòa thượng áo xanh. Hòa thượng cũng đưa thuốc cho nàng.

Thanh y hòa thượng cho mười sáu tên tiểu hòa thượng uống thuốc, chẳng bao lâu chúng tỉnh lại ngay. Lát sau Ngô Phi Sĩ uống thuốc rồi cũng tỉnh lại.

Thanh y hòa thượng chắp tay nói:

- Non xanh còn đó, nước biếc còn đây. Sẽ có ngày tái hội.

Dứt lời hắn dẫn mười sáu tên hòa thượng đi ngay.

Biến diễn này không những ra ngoài sự tiên liệu của bọn binh lính, cả bảy, tám tên Cẩm y vệ lại càng ngơ ngác. Một người tay cầm trường thương vượt đám đông đi vào. Bọn binh lính la rầm lên:

- Tổng binh đại nhân đã tới. Thế là nguy rồi!

https://thuviensach.vn

Viên tổng binh nắm chặt đốc thương quát:

- Dưới chân Thiên tử khi nào để bọn thảo khấu các ngươi càn rỡ? Mau mau chịu trói đi.

Ngọc Yến Tử hắng dặng một tiếng, thét:

- Ngươi làm gì mà phách lối dữ vậy?

Tên Tổng binh cả giận vung trường thương đâm tới.

Ngọc Yến Tử sẽ nghiêng mình tránh khỏi, qua lại hỏi:

- Ngô lão đã cử động được chưa?

Ngô Phi Sĩ đáp:

- Lão phu hoàn toàn khôi phục rồi. Cô nương bất tất phải quan tâm, cứ việc phóng thủ tỷ đấu với hắn.

Tổng binh đằng hắng nói:

- Ngươi nói coi bộ dễ dàng quá!

Hắn xoay thương đâm lão một nhát.

Ngọc Yến Tử lớn tiếng:

- Ngươi ngang tàng lắm nhỉ?

Hai tay nàng chụp lấy vây thương của Tổng binh, miệng quát:

- Ta bẻ cây thương đây này.

Quả nhiên nghe đánh "rắc" một tiếng. Cây thương gãy ngay khúc giữa.

Viên Tổng binh biến sắc. Ngọc Yến Tử thừa cơ hội vọt mình đi. Ngô Phi Sĩ chạy theo. Bảy, tám tên Cẩm y vệ chỉ úy kỵ Triệu Tử Nguyên chứ không sợ hai người này. Mấy tên quát tháo chạy ra cản đường.

Ngọc Yến Tử đằng hắng một tiếng quăng sợi dây ngũ sắc tới. Bọn chúng rú lên thê thảm rồi ngã lăn ra. Hai người lướt qua bọn Cẩm y vệ, còn bọn binh lính thì coi không vào đâu, mở đường máu chạy đi.

Triệu Tử Nguyên sợ hai người dọc đường bị cường lực cản trở, nên cố ý chạy theo hướng khác để phân tán lực lượng quan binh. Chàng vừa cử động thân hình, một toán đại binh tiến ra cản trở. Chàng không muốn giết hại người vô tội vừa đánh vừa lùi. Sau chàng mở được một chỗ trống để vọt mình đi.

Bọn binh lính không chịu buông tha, vừa đuổi vừa la "Tróc nã gian tế".

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên không tiện chạy trên đường lớn, rẽ vào ngõ hẻm, nhưng chàng không thuộc địa thế, chuyển qua hai đường phố rồi không biết mình đi tới đâu?

Bọn binh lính vẫn rượt theo ở phía xa xa.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Tuy ta đã thoát khỏi phạm vi của chúng, nhưng còn phải đi thăm dò tin tức của Trình đại nhân mà không thuộc đường biết làm thế nào?"

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy một thằng nhỏ từ trong ngõ hẻm nhìn chàng vẫy tay. Triệu Tử Nguyên thấy gã lạ mặt lấy làm kỳ hỏi:

- Có phải tiểu ca gọi ta không?

Thằng nhỏ đáp:

- Mau theo tiểu đệ!

Tuy nó nhỏ tuổi nhưng cơ cảnh dị thường, nói rồi cắm cổ đi ngay.

Triệu Tử Nguyên ngần ngại một chút rồi cũng đi theo.

Thằng nhỏ chuyển qua hai khúc quanh tới dưới chân bức tường vây một tòa viện cao lớn đột nhiên dừng lại. Gã trèo tường ngó vào rồi giục:

- Mau nhảy vào đi!

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Đây là...

Thằng nhỏ vội gạt đi:

- Đừng hỏi nhiều nữa, vào rồi sẽ biết.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu hỏi:

- Tiểu ca không nói cho ta hay người ở bên trong là ai thì khi nào ta dám tiến vào nhà người ta một cách hồ đồ?

Thằng nhỏ giậm chân, đáp:

- Người trong nhà quen biết công tử là được rồi.

Triệu Tử Nguyên vẫn gặng hỏi:

- Nhưng người đó là ai?

Thằng nhỏ nóng nảy bồn chồn, đột nhiên nghe tiếng kẹt cửa. Một tên xử nữ thò đầu ra hỏi:

- Kim ca! Có phải y không?

Kim ca tức thằng nhỏ đáp:

https://thuviensach.vn

- Phải thì phải rồi, nhưng y không chịu tiến vào.

Ả xử nữ vội nói:

- Công tử yên tâm. Tiểu thư của tiện nữ biết công tử không thuộc đường và bị quan binh bao vây nên phái người đi đón công tử.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác tự hỏi:

- Quý tiểu thư ư? Ta có biết tên tiểu thư của cô là ai đâu?

Chàng chưa tiến vào nhưng coi tòa nhà rộng lớn cũng biết nếu không phải nhà quan thì cũng là nhà cự phú.

Ả xử nữ thấy Triệu Tử Nguyên không trả lời vội giục:

- Triệu công tử tính sao? Tệ tiểu thư đang chờ rất nóng ruột mà sao công tử cứ đứng ỳ ra?

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết phương danh của quý tiểu thư?

Ả xử nữ nói ngay:

- Tiểu thư họ Bạch, nhưng đó là họ bây giờ, còn trước kia...

Thị chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, liền biến sắc nói:

- Binh lính đuổi đến rồi. Công tử vào mau đi!

Thị nói xong lôi bừa Triệu Tử Nguyên vào đóng sập cổng lại.

Triệu Tử Nguyên nhìn thấy đây là hậu viện rất lớn, hoa cỏ xinh tươi, phong cảnh cực kỳ u nhã.

Ả xử nữ hỏi:

- Công tử đã vào đây bao giờ chưa?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Nếu tại hạ vào rồi thì đã quen biết quý tiểu thư.

Thiếu nữ toan đáp, thì một mỹ nữ áo trắng từ trong bụi hoa thủng thẳng bước ra. Ả xử nữ trỏ tay nói:

- Kìa! Tiểu thư đã tới đó.

Sự thực Triệu Tử Nguyên đã ngó thấy bạch y nữ mà không dám tin ở mắt mình. Nguyên chàng rất quen thuộc nữ lang áo trắng này mà chàng chẳng thể nào ngờ đến nàng là tiểu thư ở đây.

Bạch y nữ đi tới trước mặt Triệu Tử Nguyên dừng lại, cất giọng buồn buồn:

https://thuviensach.vn

- Công tử không sao là ta yên tâm rồi.

Câu nói đầy vẻ tình tứ khiến Triệu Tử Nguyên bâng khuâng trong dạ. Chàng định thần lại đáp:

- Yên cô nương! Tại hạ không ngờ cô nương lại ở đây?

Bạch y nữ lang nói:

- Ta cũng biết công tử không bao giờ nghĩ tới. Chính ta cũng không tiên liệu đến bước đường này.

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Cô nương còn nói vậy thì tại hạ hiểu làm sao được?

Bạch y nữ lang thở dài nói:

- Bức tranh vân cẩu vẽ người tang thương. Việc đời thực khó mà lường trước được. Tỷ như ngươi lúc ở bến sông Hoàng Hà, võ công rất tầm thường. Ai ngờ rớt xuống sông rồi chẳng những không chôn mình trong bụng cá mà lại còn biến thành một bậc anh hùng lừng danh thiên hạ.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu hỏi:

- Phải chăng Yên cô nương muốn nói móc tại hạ?

Bạch y nữ lang đáp:

- Ta nói thực. Tử Nguyên! Chúng ta đã qua một ít ngày không thấy mặt nhau. Ta tin rằng bây giờ ngươi muốn biết một việc mà ta sẽ cho ngươi hay.

Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Chắc nàng tưởng ta muốn biết thân thế nàng lúc này, nhưng ta chỉ hy vọng nghe tin Trình Khâm sai đại nhân."

Bạch y nữ lang nói rồi đi trước. Triệu Tử Nguyên theo sau. Cả hai người xuyên qua mấy luống hoa không ai nói năng gì.

Bạch y nữ về thư trai. Hai tên xử nữ đã chầu chực ở đó. Một tên lúc trước đã lôi ẩu Triệu Tử Nguyên vào, cất tiếng hỏi:

- Tiểu thư! Có cần tỳ nữ chuẩn bị chút gì ân không?

Bạch y nữ đáp:

- Triệu công tử cực nhọc nửa ngày trời, chắc bây giờ đói rồi, các ngươi đi sắp món ăn. Ta ở đây nói chuyện với công tử một chút.

Hai tên xử nữ hiểu ý, rút lui.

Bạch y nữ mời Triệu Tử Nguyên ngồi xuống, nói:

https://thuviensach.vn

- Tử Nguyên! Ngươi ngồi xuống đây rồi ta sẽ nói điều mà ngươi muốn biết.

Đoạn nàng cười hỏi:

- Có phải ngươi đang lo về chuyện Trình đại nhân?

Triệu Tử Nguyên buột miệng hỏi lại:

- Cô nương quả biết việc đó ư? Tình hình của Trình đại nhân ra sao?

Bạch y nữ thở dài đáp:

- Ngụy Tôn Hiền quyền khuynh thiên hạ. Trình Khâm sai làm như vậy không khác gì tự tìm đường chết.

Triệu Tử Nguyên cả kinh hỏi:

- Trình đại nhân ngộ hại rồi ư?

Bạch y nữ đáp:

- Chưa đến nỗi chết mau thế. Ngụy Tôn Hiền muốn che tai mắt mọi người nên hắn còn dè dặt. Hiện giờ Trình đại nhân đã bị giam vào Thiên lao và phải tội Mãn môn tru lục.

Triệu Tử Nguyên thừ người ra nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Bao nhiêu bậc trung lương chết hết thì thế nước còn chịu sao nổi? Thiên hạ đại loạn đến nơi, giang sơn sẽ về tay người khác.

Bạch y nữ nói tiếp:

- Theo lời báo cáo sau cuộc điều tra thì nhà Trình Khâm sai ba mươi sáu người chỉ thiếu một tên Trình Minh Tiên, ái tử của lão gia.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Chẳng lẽ họ định giết cả hay sao?

Bạch y nữ đáp:

- Công việc ở nhà quan không giống ân cừu võ lâm, người ta làm đến triệt để.

Triệu Tử Nguyên thấy Bạch y nữ thay đổi tính cách rất nhiều, nhưng chàng vẫn lo đề phòng, liền hỏi:

- Yên cô nương! Lệnh tôn đại nhân có ở đây không?

Bạch y nữ lắc đầu đáp:

- Tử Nguyên! Yên Định Viễn không phải là thân phụ ta.

https://thuviensach.vn

Nguyên Bạch y nữ này là Yên Lăng Thanh. Triệu Tử Nguyên nghe nàng nói vậy lắc đầu hỏi:

- Sao lại có thể thế được?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Câu chuyện dài lắm. Yên Định Viễn cũng chẳng ra trò gì.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Yến Lăng Thanh cất giọng ôn nhu đáp:

- Tử Nguyên! Chẳng lẽ ngươi còn chưa rõ mà phải hỏi ta?

Triệu Tử Nguyên càng nghe càng nghi hoặc.

Yến Lăng Thanh đổi giọng nói tiếp:

- Tử Nguyên! Trước kia ta đối với công tử có điều khiếm nhã, nhưng hiện nay ta chân tâm yêu công tử. Công tử có thể trả lời ta một câu không?

Yến Lăng Thanh nói rồi người run lên. Một mùi hương như hoa lan xông vào mũi khiến Triệu Tử Nguyên không khỏi nảy làng hươu dạ vượn.

Chàng hàm hồ hỏi:

- Cô nương bảo sao?

Yến Lăng Thanh đáp:

- Gạt bỏ sinh hoạt giang hồ cùng ta vĩnh viễn đi ở một chỗ.

Câu nói này đầy tình ý tha thiết nhưng Triệu Tử Nguyên lại nhận ra thái độ phản thường, chàng hỏi:

- Yên cô nương! Từ nay cô nương không nói đến võ sự nữa ư?

Yến Lăng Thanh đáp:

- Công tử muốn ta nói về thân thế thì phải?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ vẫn hồ nghi. Nếu cô nương không có dây dường gì đến Yên bảo chúa thì sao tại hạ lại không phát giác ra sớm hơn hay chậm hơn, mà vào đúng lúc này...

Yến Lăng Thanh sa sầm nét mặt hỏi:

- Tử Nguyên! Công tử không tin ta ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không dám!

https://thuviensach.vn

Yến Lăng Thanh đột nhiên mỉm cười:

- Ta biết công tử còn hoài nghi.

Triệu Tử Nguyên cười gượng. Chàng phát giác ra Yến Lăng Thanh đã hoàn toàn biến đổi thành người khác. Bao nhiêu tính khí kiêu ngạo của con nhà võ đều mất hết.

Giữa lúc ấy một tên xử nữ tiến vào bẩm:

- Thưa tiểu thư! Nô tỳ đã chuẩn bị cả rồi.

Yến Lăng Thanh giơ tay lên nói:

- Dẫn đường!

Ả xử nữ cúi đầu dạ một tiếng. Yến Lăng Thanh lại nói:

- Tử Nguyên! Công tử hãy ăn một chút gì đã rồi sẽ nói chuyện.

Triệu Tử Nguyên đang đói liền mỉm cười đáp:

- Như vậy quấy quả cô nương nhiều quá.

Yến Lăng Thanh mỉm cười. Nàng ra khỏi thư phòng đi theo xử nữ xuyên qua vườn hoa thơm ngát, đến một tòa lầu ở giữa ao. Xử nữ dừng lại nói:

- Bẩm tiểu thư! Tiệc rượu đã bày ra trong thủy các.

Yến Lăng Thanh nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Mời công tử!

Triệu Tử Nguyên chau mày nghĩ bụng:

- "Thủy các cách bờ đến hơn mười trượng. Nếu không có võ công siêu nhân thì làm sao nhảy qua được? Yến cô nương chưa chắc đã vượt qua nổi. Sao bọn xử nữ này lại đi bày tiệc rượu ở ngoài đó?"

Yến Lăng Thanh lại hỏi:

- Giữa Tử Nguyên và ta chẳng lẽ còn khách sáo?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Nếu vậy tại hạ xin thất lễ.

Rồi chàng tung mình vọt qua nhưng trong lòng tự hỏi:

- "Võ công của nàng ta đã biết rồi. Khinh công nàng không thể cao minh đến thế làm sao mà qua được?"

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì cả hai người đã hạ mình xuống Thủy các.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên rất đỗi ngạc nhiên. Chàng thấy cách trần thiết trong Thủy các rất hào hoa. Bàn ghế chén bát đều bằng ngọc, trong lòng càng nghi hoặc, lúc nào cũng ngấm ngầm đề phòng.

Yến Lăng Thanh mỉm cười nói:

- Mời công tử ngồi. Có điều gì tiết mạn xin công tử lượng thứ cho.

Triệu Tử Nguyên vội đáp:

- Không dám! Không dám! Yến cô nương khách sáo quá!

Chàng chú ý đến từng động tác của Yến Lăng Thanh và nhất là gương mặt của nàng vì những nhân vật võ lâm biến đổi tướng mạo là thường. Nhưng mặt nàng dường như không đeo mặt nạ. Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm lấy làm kỳ.

Yến Lăng Thanh biết ý, ngồi xuống mỉm cười hỏi:

- Tử Nguyên! Dường như công tử có điều băn khoăn thì phải?

Triệu Tử Nguyên động tâm lẩm bẩm:

- Đúng thế!

Yến Lăng Thanh lại hỏi:

- Phải chăng công tử hoài nghi sao ta lại ở đây?

Nàng vừa nói vừa rót rượu ra chung cho Triệu Tử Nguyên rồi hỏi tiếp:

- Ta vừa nói công tử việc đời thay đổi khó mà liệu trước được. Tình hình của công tử như vậy thì của ta cũng rứa có đúng thế không?

Nàng nâng chung rượu lên nói:

- Trước hết ta mời công tử một chung.

Nàng đưa chung rượu lên môi uống một hớp.

Triệu Tử Nguyên cũng nhắp một chút, hỏi:

- Yên cô nương! Sao cô nương lại đến đây?

Yến Lăng Thanh buồn rầu thở dài hỏi lại:

- Tử Nguyên! Công tử còn nhớ chuyện hôm ấy ở trên sông Hoàng Hà không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Việc mới cách đây chưa bao lâu, làm sao tại hạ không nhớ?

Yến Lăng Thanh nói:

- Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Công tử đừng khách khí.

https://thuviensach.vn

Nàng lại uống một hớp rượu nữa rồi nói tiếp:

- Hôm ấy ta khuyên công tử không nên đến kinh thành là có thâm ý, chẳng ngờ công tử lại không chịu nghe theo. Lúc công tử và Tư Mã Thiên Võ rớt xuống sông ta ở trên thuyền gia gia thấy công tử té xuống nước, đau lòng muốn tự sát, nhưng bị gia gia cản trở.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cô nương đối với tại hạ tử tế quá!

Yến Lăng Thanh hỏi:

- Đến bây giờ công tử mới biết ư?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ vốn là người ngu dốt. Về sau sự tình phát triển ra sao?

Yến Lăng Thanh nheo mắt nhìn chàng nói:

- Dĩ nhiên ta không thể gây lộn với gia gia. Gia gia tức giận khảo đả một phen. Ta không nhịn được liền thừa cơ lão gia không phòng bị nhảy xuống sông Hoàng Hà...

Triệu Tử Nguyên cảm khái ngắt lời:

- Yến cô nương! Tội gì cô nương khổ thân như vậy?

Yến Lăng Thanh hỏi:

- Công tử cho là không đáng sao?

Triệu Tử Nguyên bẽn lẽn gượng cười không nói nữa.

Yến Lăng Thanh lại nói:

- Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu. Khi ta tỉnh lại thấy mình ngồi trước mặt đôi vợ chồng già, vẻ mặt rất hiền hòa. Hai vị hỏi ta vì sao nhảy xuống sông, ta liền bịa ra một thiên cố sự nói là hôn nhân trắc trở nên tìm đường tự tử.

Triệu Tử Nguyên vẫn ngồi yên, gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng.

Yến Lăng Thanh lại nói:

- Sau vợ chồng lão già lại hỏi đến tên họ cùng gia thế, ta lại bịa chuyện, đổi làm họ Bạch. Không ngờ trúng vào họ của lão già.

Triệu Tử Nguyên hỏi xen vào:

- Phải chăng lão nhân gia là chủ nhân tòa nhà này?

Yến Lăng Thanh đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế! Bạch đại nhân làm quan đến cực phẩm, lại dưới gối không con nên nhận ta làm nghĩa nữ. Đó là những việc đã trải qua sau khi ta rớt xuống nước.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Cuộc tao ngộ của mỗi người đều không giống nhau. Hiện nay Yến cô nương là một vị thiên kim tiểu thư sao lại biết tại hạ bị hãm vào trùng vi mà phái người cứu viện?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Kẻ Gian Hùng Thổ Lộ Âm Mưu

Yên Lăng Thanh buồn rầu hỏi lại:

- Tử Nguyên! Chẳng lẽ công tử còn chưa biết ta đối với ngươi rất chân tình?

Nàng vừa nói vừa tuôn đôi dòng lệ.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Sao cô nương lại khóc?

Triệu Tử Nguyên không hỏi còn khá, chàng hỏi càng khiến cho Yên Lăng Thanh động mối thương tâm, nước mắt đầm đìa như đóa hoa lê gặp phải mưa, khiến chàng rất đỗi đau lòng. Chân tay luống cuống, chàng vội hỏi:

- Yên cô nương! Tại hạ lỡ lời. Xin cô nương tha thứ.

Yên Lăng Thanh gạt lệ đáp:

- Công tử đã nói hết chưa? Ta vì công tử mà hàng ngày phái người đi nghe ngóng tin tức. Nhiều khi ban đêm chính ta lén ra ngoài để thám thính xem công tử lạc lõng nơi đâu...

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Từ lúc được tin công tử đại náo phủ Cửu Thiên Tuế và vào thám thính ngục Thiên lao, ta đã yên tâm, nhưng ta ngờ động tác của công tử còn đi xa hơn.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương liệu việc như thần. Tại hạ khâm phục vô cùng!

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Công tử đừng tâng bốc ta nữa. Nếu ta không vì công tử đã chẳng hành động nguy hiểm như vậy. Ta hỏi công tử: Bây giờ công tử tính sao?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa có tính toán nào khác.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Công tử có lừa gạt ta không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ suốt đời phiêu bạt, bây giờ được ngồi đối ẩm với cô nương, nhưng lui ra rồi chưa biết tới đâu. Nhất là lúc này...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên cặp lông mày nhăn tít lại. Yên Lăng Thanh hỏi:

- Công tử làm sao vậy?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ dường như đau bụng một chút.

Yên Lăng Thanh nói:

- Công tử nghỉ ngơi một lúc.

Mắt chiếu ra những tia khác lạ, Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không được. Tại hạ còn phải đi làm một việc.

Chàng vừa đứng lên, bỗng la một tiếng "úi chao" rồi cúi xuống bóp bụng.

Yên Lăng Thanh cười hỏi:

- Tử Nguyên! Công tử đau dữ đến thế ư?

Triệu Tử Nguyên trán toát mồ hôi, đứng ngay người lên vươn tay chụp lấy Yên Lăng Thanh.

Yên Lăng Thanh kinh hãi hỏi:

- Công tử làm gì vậy?

Triệu Tử Nguyên chụp không trúng, người chàng lảo đảo hai cái rồi té huỵch xuống.

Ba tên xử nữ ở trên bờ vọt tới toan nói, Yên Lăng Thanh xua tay cố ý lên tiếng:

- Triệu công tử mệt quá lại mắc bịnh té rồi. Mau khiêng y vào phòng nghỉ.

Hai tên xử nữ lại khiêng Triệu Tử Nguyên. Đột nhiên chàng ọe một tiếng, miệng nôn hết rượu thịt ra. Đồng thời hạ bàn chàng cũng chuyển

https://thuviensach.vn

động. Chàng giơ chân phải quét vào hạ bộ xử nữ, ở mé dưới.

Biến xảy ra bất ngờ. Hai tên xử nữ kêu thét lên lùi lại.

Yên Lăng Thanh hơi biến sắc, đột nhiên vung chỉ điểm tới.

Triệu Tử Nguyên ra tay rồi đã tiên liệu Yên Lăng Thanh tất hạ thủ, chàng ngay người lên lùi lại ba bước.

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Thân pháp tuyệt diệu.

Nàng toan động thủ nữa thì Triệu Tử Nguyên quát:

- Hãy khoan!

Yên Lăng Thanh hững hờ hỏi:

- Ngươi còn nói gì nữa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương tài hoa tuyệt thế! Nếu tại hạ không chú ý thì mắc bẫy rồi.

Thiếu nữ kia hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngươi quả không phải là người hồ đồ, vừa vào đã nổi dạ hoài nghi, ngươi tưởng ta không biết hay sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Sự thực nguy hại đến bản thân, tại hạ chẳng thể không gia tâm đề phòng.

Tại hạ không hiểu tại sao cô nương lại giả mạo Yên Lăng Thanh và gạt tại hạ tới đây làm gì?

Thiếu nữ kia đáp:

- Giản dị lắm. Vì ta muốn lấy mạng sống của ngươi.

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách hỏi:

- Tại hạ đã biết chỗ dụng tâm của cô nương như vậy, nhưng chúng ta vốn không quen biết, sao cô nương muốn giết tại hạ?

Thiếu nữ hỏi lại:

- Ngươi không biết thật ư? Bản cô nương họ Mạch...

Bỗng có người la lên:

- Anh nhi! Không nên nói nhiều nữa.

Một người mặc quan phục từ từ xuất hiện.

Triệu Tử Nguyên la hoảng:

https://thuviensach.vn

- Thập Tự Cương Mạch Cấn! Té ra là các hạ.

Mạch Cấn cười ha hả nói:

- Ngươi không ngờ ư? Thực tình người không hiểu thân phận lão phu há phải một mình Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên ngẫm nghĩ cảm thấy vụ này không phải tầm thường liền lắc đầu hỏi:

- Té ra các hạ không phải là người trong võ lâm ư?

Mạch Cấn hững hờ hỏi lại:

- Ai bảo thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các hạ mặc quan phục mà lại quan chức không nhỏ.

Mạch Cấn nói:

- Lão phu nguyên là một vị Tổng trấn miền Tây Nam, sau lại vâng mệnh làm việc tại Binh Bộ chừng ba năm...

Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

- Sao các hạ không nói tiếp?

Mạch Cấn đáp:

- Lão phu nghĩ rằng người sắp chết đến nơi thì lão phu có đem sự thực nói cho ngươi hay cũng chẳng ích gì.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Tại hạ e rằng không chắc.

Mạch Cấn hỏi:

- Dường như ngươi rất tự tin ở mình?

Triệu Tử Nguyên ngang nhiên đáp:

- Con người đã không tự tin thì còn sống làm sao được? Tại hạ nghĩ vậy.

Mạch Cấn gật đầu nói:

- Chính khí ngươi giỏi lắm.

Lão lại quay sang bảo thiếu nữ:

- Anh nhi! Lão phu có mấy lời cho ngươi hay.

Nguyên Mạch Anh và Triệu Tử Nguyên ở trong thủy các. Từ khi Mạch Cấn xuất hiện, lão vẫn đứng ở phía đối ngạn cách ngoài mười trượng. Mạch Anh đáp:

https://thuviensach.vn

- Nữ nhi xin qua ngay.

Cô toan đứng dậy, Triệu Tử Nguyên vội nói:

- Hãy khoan!

Mạch Anh lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cô nương đang bồi tiếp tại hạ ăn uống. Rượu chưa nguội sao đã bỏ đi?

Mạch Anh tức giận hỏi:

- Ngươi không nghe rõ ư? Gia gia kêu ta qua đó.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Lúc này và ở nơi đây chẳng có bao lâu. Xin cô nương đình bộ bồi tiếp tại hạ phải lý hơn.

Mạch Anh dựng mặt lên hỏi:

- Ta không chịu thì sao?

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách đáp:

- Tại hạ tin rằng cô nương chẳng phải con người không hiểu tình lý.

Mạch Anh tức giận hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi tưởng dùng cường lực cưỡng chế được ta sao?

Triệu Tử Nguyên vẫn lễ phép đáp:

- Cô nương minh xét cho. Lệnh tôn vừa nói gì chắc cô nương đã nghe rõ.

Mạch Anh hằng dặng hỏi:

- Ta có điếc tai đâu mà nghe không rõ?

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Thế thì đúng rồi. Lệnh tôn cố ý đưa tại hạ vào đất chết. Tại hạ thấy mình còn nhỏ tuổi mà phải chết thì uổng quá!

Mạch Anh tức quá lại bật cười nói:

- Đừng rườm lời! Ngươi muốn sao hãy nói huỵch toẹt ra.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ý kiến của tại hạ đã rõ ràng. Nếu là lệnh tôn bắt tại hạ phải chết. Tại hạ cảm thấy một mình xuống hoàng tuyền rất đỗi thê lương, nên mời cô nương cùng đi cho có bạn.

Mạch Anh cười khẩy hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi khéo nói càn. Phải chăng ngươi tự tin giữ được bản cô nương?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không dám huênh hoang, chỉ biết tận lực thử coi.

Mạch Anh nói:

- Hay lắm! Vậy ngươi hãy thử đi.

Nàng xoay tay phóng chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên không lui mà lại tiến. Chàng đưa ngón tay giữa và ngón tay trỏ ra chụp uyển mạch đối phương.

Mạch Anh quát lên một tiếng, xoay tay lại biến chưởng thành trảo toan nắm lấy uyển mạch của Triệu Tử Nguyên. Nàng biến chiêu rất thần tốc chẳng kém gì một tay đại cao thủ trên chốn giang hồ.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười khen:

- Hảo thủ pháp!

Chàng xoay tay một cái. Mạch Anh cũng không chịu kém phản ứng liền.

Trong chớp mắt hai người đã trao đổi năm sáu chiêu nhưng chẳng ai hơn ai chút nào.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- "Hiện nay dưới con mắt mình thì những tay cao thủ cũng ít ai chống lại nổi năm sáu chiêu của ta. Cô này tựa hồ chưa ra khỏi cửa mà sao võ công đã cao thâm đến thế?"

Mạch Cấn đứng bên đối ngạn vẫn không tỏ ý gì trợ thủ cho Mạch Anh.

Hai người lại trao đổi mấy chiêu nữa vẫn giữ thế quân bình.

Triệu Tử Nguyên không nhẫn nại được nữa đột nhiên biến chiêu đánh vù một tiếng nhằm chụp vào huyệt Khí Hải Mạch Anh.

Mạch Anh cười lạt nói:

- Ngươi không trầm tĩnh được nữa ư? Công lực của ngươi bất quá có vậy mà thôi.

Nàng biến đổi thủ pháp lại phóng chưởng tấn công.

Hai người đều dùng kình lực chiến đấu.

"Chát" một tiếng! Người Mạch Anh lảo đảo.

Triệu Tử Nguyên thừa thế sấn lại chụp lấy cổ tay nàng.

https://thuviensach.vn

Mạch Anh cả kinh giựt mạnh tay ra. Không ngờ nàng vừa cử động, cổ tay đau nhói, bỗng la lên một tiếng:

- Úi chao!

Triệu Tử Nguyên mỉm cười nói:

- Cô nương! Hay hơn hết là hãy nghe tại hạ một chút.

Mạch Anh tức giận hỏi:

- Ngươi định làm gì ta?

Triệu Tử Nguyên không lý gì nàng nữa, lạnh lùng nhìn Mạch Cấn lên tiếng:

- Mạch đại nhân! Ít ra hiện giờ tại hạ chưa chết. Đại nhân cứ nói to để bàn chuyện cũng được.

Mạch Cấn thấy ái nữ bị kềm chế, lòng nóng như lửa đốt. Lão đằng hắng hỏi:

- Chúng ta còn chuyện gì mà nói?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không còn chuyện thì thôi. Tại hạ xin cáo từ.

Chàng điểm huyệt Mạch Anh, cắp nàng lên nhảy vèo qua đối ngạn.

Mạch Cấn quát:

- Đứng lại!

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Đại nhân vừa bảo không có chuyện gì nói nữa...

Mạch Cấn ngắt lời:

- Ngươi hãy tha tiểu nữ rồi sẽ nói được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin Đại nhân cho tại hạ hỏi một lời: Hiện nay đại nhân làm chức quan gì?

Mạch Cấn ngần ngừ đáp:

- Cửu Môn Phó Đốc.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt nghĩ thầm:

- "Thảo nào khí khái lão lớn quá. Té ra lão làm đến Cửu Môn Phó Đốc."

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy bóng người lố nhố, hiển nhiên đã bị bao vây.

https://thuviensach.vn

Bề ngoài vẫn thản nhiên, chàng mỉm cười nói:

- Xin lỗi đại nhân! Tại hạ không biết vị thảo mãng anh hùng đã trở nên một vị quan lớn.

Mạch Cấn đáp:

- Không dám!

Hắn đảo mắt một cái. Bọn thuộc hạ đang tiến vào bỗng dừng lại.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đại nhân quả là bậc trí cơ.

Mạch Cấn bật tiếng cười khô khan đáp:

- Ngươi đã bắt được người vào trong tay, dĩ nhiên lão phu phải biết thời vụ.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý uy hiếp người, vì hoàn cảnh trước mắt bắt buộc phải làm thế này. Đại nhân còn muốn nói điều chi? Không thì tại hạ xin cáo từ.

Mạch Cấn nghiêm nghị nói:

- Triệu Tử Nguyên! Lão phu nghe nói ngươi đang đêm vào thám thính phủ Cửu Thiên Tuế, dùng động tác vi diệu khiến cho Định Nhất kinh hãi bỏ đi, sau ngươi đi đại náo Thiên lao lại đả bại Cương Thi Hồng Ma. Thế mà vào nhà lão phu lại chẳng đớm lược gì, giở trò uy hiếp tiểu nữ làm con tin là nghĩa làm sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Mỗi nơi một khác. Mạch đại nhân vừa là đại hiệp vừa là quan lớn. Tại hạ không thể nghĩ nhiều được. Mạch đại nhân không còn chuyện gì nói thì tại hạ đi quách.

Mạch Cấn đảo mắt nhìn quanh nói:

- Hãy khoan! Để lão phu nói tiếp. Sau khi sung chức ở Binh Bộ, Cửu Thiên Tuế biết lão phu là người võ lâm xuất thân liền sai lão phu liên lạc với kiệt sĩ giang hồ tổ chức ra đội Cẩm y vệ.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Tại sao đại nhân lại sai Chức Nghiệp Kiếm Thủ đi giết Mạch Cấn?

Mạch Cấn cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Đó là lão phu cố ý bày ra nghi trận để tỏ cho giang hồ biết mình không muốn tranh chấp với đời.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Phải rồi! Thảo nào đêm hôm ấy Chức Nghiệp Kiếm Thủ muốn đi tìm lão, Ương Thần Lão Xú là người đứng giữa hai phe chính tà mời những tay trợ thủ đến chỉ là một vụ bày trận giả."

Mạch Cấn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một đêm chính ngươi đã thấy Chức Nghiệp Kiếm Thủ muốn tìm lão phu để hạ sát khiến cho cả Ương Thần Lão Xú cũng phải bồn chồn. Ha ha! Thực ra lão phu đã tính toán rồi.

Lão nói tới chỗ đắc ý quên cả ái nữ đang ở trong tay Triệu Tử Nguyên, nổi lên tràng cười ha hả.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đại nhân hành động như vậy mà không thẹn với võ lâm ư?

Mạch Cấn không lấy thế làm tức giận, lão đáp:

- Trên thực tế lão phu không còn là người trong võ lâm nữa. Chức Nghiệp Kiếm Thủ đã để người ta thuê mướn, thì lão phu thuê mướn cũng được. Lão phu lại có Cửu Thiên Tuế làm hậu thuẫn thì còn ai đủ tài lực kháng cự với lão phu?

Triệu Tử Nguyên gật đầu nói:

- Đại nhân nói đúng. Thế mà sao thủy chung đại nhân không mướn một tay Chức Nghiệp Kiếm Thủ?

Mạch Cấn lạnh lùng nói:

- Ai bảo không? Quỷ Phủ đại soái Lục Mệnh Mệnh đã chẳng xuất hiện trên chốn giang hồ đấy ư?

Triệu Tử Nguyên thất kinh hỏi:

- Ma Vân Thủ bị đại nhân mua rồi ư?

Mạch Cấn đắc ý đáp:

- Nay ngươi đã biết rồi ta phải nói cho ngươi hay: Chẳng những Ma Vân Thủ mà thôi. Cả Yên Định Viễn, Võ Khiếu Thu và Hoa hòa thượng đều là người làm việc của lão phu.

Triệu Tử Nguyên trong lòng run lên nghĩ bụng:

https://thuviensach.vn

- “Mạch Cấn quả là tay lão gian cự hoạt. Hắn quăng lưới quét được bốn tay đại cao thủ mà chẳng ai hay.

Tâm địa hắn quả là đáng sợ!”

Mạch Cấn cười lạt hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi kinh hãi rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Tại hạ chỉ cảm thấy đây là chuyện không ngờ.

Mạch Cấn cười lạt hỏi:

- Tiểu tử! Chắc ngươi đã nghe tiếng Thủy Bạc Lục Ốc rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên kinh tâm hỏi lại:

- Chẳng lẽ chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc cũng bị đại nhân mua chuộc rồi?

Mạch Cấn ngang nhiên đáp:

- Đã có một vị theo lão phu.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hít một hơi khí lạnh. Chàng càng nghĩ càng cảm thấy Mạch Cấn là con người đáng sợ, vội hỏi:

- Đại nhân có thể cho biết là Đại chủ nhân hay Nhị chủ nhân không?

Mạch Cấn hỏi lại:

- Sao ngươi không hỏi đến Tam chủ nhân?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đã gặp Tam chủ nhân. Người đó lòng dạ tàn độc, nhưng tứ chi đã thành tàn phế có nhảy lên cũng không cao lắm.

Mạch Cấn sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi đã gặp Tam chủ nhân thật ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ mới thấy mặt qua một lần thôi.

Mạch Cấn cười khằng khặc vỗ tay một cái.

Bỗng nghe tiếng bánh xe lọc cọc. Một cỗ xe từ từ đẩy ra.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy người đẩy xe rất quen thuộc. Chính là Thiên Phong. Trên xe ngồi một lão già mình mặc áo đỏ tứ chi tàn phế. Cái ghế có bánh xe chưa tới gần, Tàn chi hồng nhân đã lên tiếng:

- Mạch đại nhân có điều chi...

Mạch Cấn cắt lời:

https://thuviensach.vn

- Lão phu có việc phiền đến huynh đài.

Tàn chi hồng nhân cười nói:

- Dù đại nhân chẳng vỗ tay tuyên triệu, lão phu cũng tự động ra đây tương kiến.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì lão phu rất ghét kẻ nói xấu sau lưng không nhẫn nại được đã sai Thiên Phong đẩy xe ra thì vừa đúng lúc đại nhân vỗ tay.

Thiên Phong đẩy xe tới gần, còn cách chỗ Triệu Tử Nguyên và Mạch Cấn chừng mười bước. Tàn chi hồng nhân vẫy tay cho xe dừng lại hỏi:

- Thiên Phong! Ngươi nhận biết gã kia chứ?

Thiên Phong giương mắt lên quát:

- Triệu Tử Nguyên! Đã thấy chủ nhân ta sao lại không bái kiến?

Triệu Tử Nguyên cất giọng trào phúng:

- Triệu mỗ chẳng phải là người không có đầu. Vì muốn sống thêm nên đành khuất thân giữ lấy.

Thiên Phong đỏ mặt lên tức giận nói:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi đừng tưởng bây giờ võ công đại tiến, nên biết...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Nên biết tại hạ đã trúng phải chất độc Mã Lan chứ gì? Ha ha! Đừng nói tại hạ chưa trúng chất độc Mã Lan, dù trúng rồi cũng có thuốc giải.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Thiên Phong Giác Ngộ Theo Hào Kiệt

Thiên Phong động tâm tự hỏi:

- "Dù thằng lỏi này đã tự biết, nhưng không hiểu gã lấy được thuốc giải ở đâu?"

Tàn chi hồng nhân hỏi:

- Thiên Phong! Ngươi nghĩ gì vậy?

Thiên Phong kinh hãi đáp:

- Tiểu nô không nghĩ gì cả.

Tàn chi hồng nhân hỏi:

- Phải chăng ngươi ca ngợi gã?

Thiên Phong nghiêm trang đáp:

- Hạ nô không dám.

Tàn chi hồng nhân nói:

- Nếu ngươi muốn dùng thuốc giải, lão phu sẽ cho ngươi.

Thiên Phong cả mừng, nhưng lúc nghĩ lại bất giác tái mặt run lên nói:

- Hạ nô không cần thuốc giải.

Tàn chi hồng nhân cười lạt hỏi:

- Thật thế ư?

Thiên Phong đáp:

- Không khi nào hạ nô dám nói dối một chữ.

Tàn chi hồng nhân quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tử Nguyên! Kỳ hạn một tháng đã đến chưa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ít ra là còn mười ngày nữa.

Tàn chi hồng nhân nở một nụ cười hiền hòa hỏi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Khi đến hạn mười ngày ngươi chầu hầu lão phu được chứ?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Lão là cái thá gì?

Giả tỷ trước đây ít ngày mà Triệu Tử Nguyên mắng câu này thì gã Thiên Phong đã lại tát liền, nhưng tình hình hiện giờ không giống thế nữa. Triệu Tử Nguyên võ công đã tiến một bước dài, trở nên cao thủ hạng nhất nhì trên chốn giang hồ, nên gã không dám.

Tàn chi hồng nhân vẫn không nổi giận, hỏi:

- Bậy đại trượng phu coi trọng lời hứa bằng vàng ngàn lạng, chẳng lẽ ngươi lại hối hận?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dùng thuốc kịch độc để bức bách người ta phải chịu phép, hành động đó có gì đáng kể?

Tàn chi hồng nhân hỏi:

- Nhưng khi đó sinh mạng ngươi ở trong tay Yên Định Viễn, lão phu không nói câu ấy thì liệu ngươi còn có ngày nay nữa chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Trước khác, bây giờ khác. Lão là cái quái vật tứ chi tàn phế không đáng để Triệu mỗ làm tôi mọi.

Chàng nói kịch liệt tựa hồ khiêu khích Tàn chi hồng nhân nổi nóng.

Tàn chi hồng nhân quả nhiên biến sắc hai lần, nhưng lão bình tĩnh lại nói:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi đừng tưởng võ công ngươi hiện nay đã khét tiếng giang hồ, lão phu chẳng có cách nào thu thập ngươi được. Này này! Lão phu cho ngươi hay là còn nhiều thủ đoạn lắm.

Lão đằng hắng một tiếng, Thiên Phong hiểu ý, đẩy xe về phía trước thêm một ít và chỉ còn cách Triệu Tử Nguyên không đầy năm bước.

Triệu Tử Nguyên bất giác lùi lại quát:

- Dừng lại!

Tàn chi hồng nhân cười nói:

- Té ra ngươi vẫn còn có chút sợ hãi lão phu.

Triệu Tử Nguyên xẵng giọng đáp:

https://thuviensach.vn

- Dù lão chân tay hoàn hảo, tại hạ cũng không sợ.

Tàn chi hồng nhân nói:

- Giỏi lắm!

Đột nhiên lão phun ra một luồng bạch khí.

Triệu Tử Nguyên đã phòng bị sẵn, đột nhiên chàng lảng tránh nhưng mũi đã ngửi thấy mùi vị rất khó chịu. Chàng chấn động tâm thần, vội phong toả đường hô hấp.

Tàn chi hồng nhân cười khanh khách nói:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi đã trúng phải chất độc "Phúc Cổ" của lão phu.

Bây giờ tuy chưa việc gì, nhưng sau hai giờ ngươi sẽ cảm giác. Ha ha!

Triệu Tử Nguyên không khỏi kinh hãi tự hỏi:

- "Lúc hắn nhả luồng bạch khí, ta còn cách ít ra là năm bước mà sao đã cảm nhiễm được mau lẹ thế?"

Thiên Phong bật tiếng cười đanh ác hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi chưa ngoan ngoãn vâng mệnh còn đợi đến bao giờ?

Tàn chi hồng nhân nói theo:

- Dù ngươi có quật cường cũng chỉ được trong vòng hai giờ. Lão phu chờ ngươi ở phủ Cửu Thiên Tuế. Ngươi lại đó mà lấy thuốc giải.

Triệu Tử Nguyên uất hận hỏi:

- Vậy ra ngươi cũng chịu theo lịnh của Ngụy Trung Hiền ư?

Tàn chi hồng nhân đáp:

- Cửu Thiên Tuế đã đặt giá cao để bắt ngươi cho bằng được. Ngoài lão phu, trên chốn giang hồ ít ai kềm chế nổi ngươi.

Lão nổi tràng cười hô hố ra chiều đắc ý.

Triệu Tử Nguyên hằn học hỏi:

- Lão quái vật kia! Ngươi làm gì mà cao hứng thế?

Tàn chi hồng nhân đáp:

- Ta đã thành nhiệm vụ, sao lại không cao hứng?

Triệu Tử Nguyên cười lạt hỏi:

- Nếu sau hai giờ Triệu mỗ không đến thì sao?

https://thuviensach.vn

Tàn chi hồng nhân đáp:

- Ngươi nguyện ý hay không cũng vậy, chỉ khác một chút là lão phu được báo đền nhiều hay ít mà thôi.

Triệu Tử Nguyên la lên:

- Người còn mong được đền đáp ư? Hừ hừ! Dù ngươi muốn một đồng cũng không được đâu.

Tàn chi hồng nhân nói:

- Lão phu tính toán không sơ sót mảy may bao giờ. Bất luận ngươi sống hay ngươi chết lão phu cũng được thù lao.

Triệu Tử Nguyên trợn mắt lên hỏi:

- Giả tỷ hiện giờ Triệu mổ ra tay giết ngươi đi, ngươi còn được báo đền nữa chăng?

Tàn chi hồng nhân thản nhiên đáp:

- Ngươi không giết nổi lão phu.

Mạch Cấn cũng xen vào:

- Đúng thế! Ở trong nhà lão phu, ngươi ngang tàng thế nào được?

Hắn khẽ vỗ tay ba cái, chung quanh bóng người cử động. Một đội võ sĩ thiết giáp từ bốn mặt vây lại. Bọn võ sĩ này mình mặc áo thiết giáp vừa dầy vừa cứng, tay không cầm đại đao thì cầm trường thương, lưng đeo cung nỏ, tên nào cũng uy võ phi thường, từ từ tiến gần vào.

Triệu Tử Nguyên cười lạt hỏi:

- Mạch Cấn! Bọn này ngăn cản được Triệu mổ chăng?

Mạch Cấn đáp:

- Được hay không ngươi cứ thử coi sẽ rõ.

Triệu Tử Nguyên trỏ vào Mạch Anh hỏi:

- Ngươi không cần mạng sống của con gái bảo bối nữa ư?

Mạch Cấn cười ha hả đáp:

- Lão phu là mệnh quan của triều đình, chỉ biết vì công vụ không nghĩ chuyện tư tình. Ngươi có hạ sát tiểu nữ, lão phu cũng không oán hận.

Sự thật Mạch Cấn trong lòng rất xót con gái, nhưng lão nghĩ rằng nếu tỏ ra quan tâm, tất Triệu Tử Nguyên dùng Mạch Anh để uy hiếp nên lão giả vờ chẳng để ý đến nàng hòng đánh tan quyết định của Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên làm gì chẳng hiểu ý lão, chàng tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy lão hạ lệnh cho bọn chúng tấn công đi.

Bọn võ sĩ thiết giáp lúc này cách Triệu Tử Nguyên rất gần, chỉ còn chờ Mạch Cấn hạ lệnh là lập tức động thủ.

Tàn chi hồng nhân đưa mắt ra hiệu. Thiên Phong xoay chiếc ghế có bánh xe lùi lại phía sau.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng quát:

- Dừng lại!

Thiên Phong không lý gì đến, tiếp tục cho xe đi. Triệu Tử Nguyên cả giận vung chưởng đánh tới.

Tàn chi hồng nhân vội nói:

- Tả tam hữu nhị cứ thẳng mà đi.

Thiên Phong đẩy đẩy xe về phía tả ba bước rồi lại đẩy qua mé hữu hai bước.

Luồng chưởng phong của Triệu Tử Nguyên quét tới, Thiên Phong bất đắc dĩ phải động thủ.

"Sầm" một tiếng. Người gã bị hất lui hai bước, không sao nắm vững được cái ghế có bánh xe.

Tàn chi hồng nhân tức giận quát:

- Đồ ngu! Ai mượn ngươi động thủ?

Thiên Phong đã chịu một phát chưởng lại chẳng được câu tử tế, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm.

Tàn chi hồng nhân hai mắt đỏ như lửa, lớn tiếng hỏi:

- Thiên Phong! Sao không đẩy lẹ đi?

Thiên Phong không nhịn được la lên:

- Nô tài không đẩy nữa.

Tàn chi hồng nhân tựa hồ không ngờ gã dám buông lời chống đối, ngẩn người ra nói:

- Lão phu đã nhận ra ngươi nảy lòng phản bạn từ trước rồi. Hừ hừ!

Thiên Phong tức giận hỏi:

- Hừ hừ thì làm gì? Triệu Tử Nguyên đã uống chất độc Mã Lan của lão rồi, y có sao đâu? Viên Thiên Phong này vì sợ chết mà phải nhịn nhục làm

https://thuviensach.vn

cái việc người ta không thèm làm. Nào bón cơm, nào bưng phẩn, nào lau mặt. Cái gì cũng làm để rồi chẳng được gì? Mười ngày một lần thuốc giải bất quá chỉ để kéo dài chút hơi tàn. Sống như vậy chẳng thà chết còn hơn. Bắt đầu từ giờ này Viên Thiên Phong và lão không còn dính líu gì nữa.

Triệu Tử Nguyên khen ngợi:

- Viên huynh đã nhìn rõ mối sinh tử huyền quan. Tại hạ rất khâm phục.

Viên Thiên Phong đáp:

- Đây cũng là nhờ các hạ giải tỏa chỗ ngu tối. Tại hạ xin đa tạ.

Đột nhiên gã rút trường kiếm ở sau lưng nhắm Tàn chi hồng nhân đâm tới.

Gã ra đòn lúc phẫn nộ, thế kiếm cực kỳ uy mãnh.

Tàn chi hồng nhân tứ chi không còn, lâm vào tình trạng rất nguy hiểm.

Theo thường tình thì Viên Thiên Phong phóng phát kiếm này chẳng có lý nào không trúng. Ai ngờ Tàn chi lão nhân thấy Viên Thiên Phong nảy lòng tạo phản lã đã chuẩn bị. Lão nghiêng đầu day mặt rồi há miệng cắn lấy lưỡi kiếm của Viên Thiên Phong.

Viên Thiên Phong còn đang ngơ ngác đã nghe đánh "rắc" một tiếng. Thân kiếm bị gẫy khúc giữa. Gã kinh hãi rút mạnh nửa thanh kiếm về.

Tàn chi lão nhân lên tiếng:

- Thằng ngu xuẩn kia! Đừng để người ngoài ly gián nữa. Lão phu miễn trách cho ngươi.

Viên Thiên Phong cơ hồ không tin ở tai mình vì từ trước đến nay gã biết tính lão rất thâm độc. Kẻ thuộc hạ mà phạm lầm lỗi chẳng bao giờ được lão khoan dung. Viên Thiên Phong cặp mắt láo liên bất định. Sau khi đã phát tiết mối oán khí trong lòng, gã khôi phục lại thần trí lại tham sống sợ chết. Tín tâm của gã lúc trước bây giờ bị giao động.

Tàn chi lão nhân cất tiếng trầm trầm hỏi:

- Ngươi ngần ngừ gì nữa? Nên biết thiện tâm của lão phu chỉ có một lần. Nếu ngươi còn ngần ngại là lão phu thu hồi lời hứa đó.

Bỗng nghe Triệu Tử Nguyên thở dài hỏi:

- Có thể như vậy được chăng?

Viên Thiên Phong giật mình lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi! Không thể thế được. Bây giờ hắn cần người đẩy xe mới lợi dụng ta mà thôi. Hắn mà tìm được kẻ khác, nhất định sẽ hạ sát mình.

Gã nghĩ tới đây lại nổi lên lòng phản bạn.

Triệu Tử Nguyên nói tiếp:

- Tại hạ chẳng muốn chõ miệng vào việc của huynh đài, nhưng bậc đại trượng phu coi chết như về, lòng đã quyết định là không thay đổi. Huống chi đối phương ác độc thành tính thì trong lúc nhất thời khi nào lại hoán cải?

Viên Thiên Phong nghe lời chàng khác nào mõ sớm chuông chiều. Đột nhiên gã xá dài nói:

- Tạ ơn huynh đài có lòng chỉ giáo.

Tàn Chi lão nhân quát:

- Thiên Phong! Ngươi điên rồi chăng?

Viên Thiên Phong cười khanh khách hỏi:

- Ta điên ở chỗ nào?

Làn Chi lão nhân lạnh lùng đáp:

- Con sâu cái kiến còn muốn sống huống chi là người? Ta hỏi ngươi: Còn mấy ngày nữa ngươi cần thuốc giải?

Viên Thiên Phong đáp:

- Ba ngày.

Tàn Chi lão nhân nói:

- Được rồi! Lão phu để thời gian ba ngày cho ngươi suy nghĩ. Nếu ngươi còn muốn làm thủ hạ cho lão phu thì trong vòng ba ngày ngươi đến phủ Cửu Thiên Tuế. Bằng ngươi tự nguyện cho chất độc Mã Lan phác tác mà chết thì bất tất phải đến nữa.

Viên Thiên Phong đáp:

- Viên mỗ đã quyết định, lão hà tất phải nhiều lời.

Triệu Tử Nguyên ca ngợi:

- Phải rồi! Ít ra huynh đài cũng còn được sống hơn tại hạ ba ngày.

Viên Thiên Phong thấy Triệu Tử Nguyên thời gian cấp bách hơn mà chàng ăn nói tự nhiên, bấc giác sinh lòng kính ngưỡng cười ha hả đáp:

- Triệu huynh quá khen. Dù tiểu đệ chết ngay cũng lấy làm sung sướng.

https://thuviensach.vn

Mạch Cấn thấy hai người coi sinh tử như không, trong lòng ngấm ngầm bội phục. Nhưng đầu óc lão vẫn xoay chuyển kế hoạch giải cứu nữ nhi.

Tàn chi lão nhân vận động chân khí cho cái ghế từ từ tới bên Mạch Cấn hỏi:

- Mạch đại nhân! Xin đại nhân tạm cho một người để lão phu sử dụng được chăng?

Mạch Cấn đáp:

- Cái đó dễ lắm.

Lão vẫy tay cho một tên binh lính lại gần. Gả hỏi:

- Đại nhân có điều chi truyền dạy?

Mạch Cấn đáp:

- Ngươi tạm thời đẩy xe cho Mạc lão.

Tên binh lính vâng lời.

Tàn chi lão nhân qua lại nhìn Viên Thiên Phong nói:

- Chẳng cần ngươi lão phu cũng có người hầu hạ.

Triệu Tử Nguyên nói ngay:

- Tuy lão nói vậy nhưng từ nay những điều bí mật ở Thủy Bạc Lục Ốc đã công bố ra thiên hạ. Ha ha! Cái đó không ai che lấp được cho lão.

Tàn chi lão nhân nghe nói, sắc mặt biến đổi mấy lần. Nên biết lão lượng thứ cho Viên Thiên Phong chỉ là giả dối. Chu tâm của lão muốn trừ diệt gã để khỏi tiết lộ bí mật. Bây giờ đột nhiên Triệu Tử Nguyên nói huỵch toẹt ra khiến lão phẫn nộ vô cùng!

Viên Thiên Phong lại nói:

- Triệu huynh nói phải lắm! Tiểu đệ còn một hơi thở, cũng tiết lộ bí mật ở Thủy Bạc Lục Ốc. Chúng ta đi thôi. Lát nữa tiểu đệ sẽ kể rõ cho Triệu huynh biết.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Viên huynh nói phải lắm!

Chàng qua lại quát hỏi Mạch Cấn:

- Lão không cần tính mạng của con gái nữa ư?

Mạch Cấn đành liều hỏi lại:

- Lão phu gạt ngươi làm chi?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên gật đầu nói:

- Hay lắm! Tại hạ cùng Viên huynh đi đây. Chỉ một tên binh lính nào cử động là tại hạ lập tức bóp chết cô gái bảo bối của lão.

Dứt lời chàng rảo bước tiến ra ngoài.

Viên Thiên Phong theo sau Triệu Tử Nguyên. Hai người đi tới trước mặt bọn binh lính, nhưng bọn này chưa được lệnh của Mạch Cấn không ai dám động thủ.

Mạch Cấn vẫn lo đến sự yên nguy của con gái không dám hạ lệnh.

Tàn chi lão nhân hiểu tâm ý hắn liền nói:

- Mạch đại nhân cứ việc hạ lệnh nhường lối cho chúng. Chỉ sau hai giờ là lão phu nắm chắc gã phải tự đông nộp mình ở phủ Cửu Thiên Tuế.

Mạch Cấn hỏi:

- Nhưng tính mạng của tiểu nữ sẽ ra sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đại nhân cứ yên lòng hạ lệnh nhường lối. Tại hạ đến bên cửa sẽ thả người.

Viên Thiên Phong hỏi:

- Sao Triệu huynh lại phải thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Bậc đại trượng phu hành động khi nào phải uy hiếp nữ nhân? Đây bất quá là quyền nghi trong lúc tạm thời mà thôi.

Viên Thiên Phong càng khâm phục, liên thanh ca ngợi:

- Phải lắm! Phải lắm!

Lại nghe Mạch Cấn quát hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Lời nói của ngươi có đáng kể chăng?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ không bao giờ nói dối ai.

Mạch Cấn liền lớn tiếng hô:

- Nhượng bộ!

Bọn binh lính không dám phản kháng, rẽ ra hai bên.

Triệu Tử Nguyên nhìn Viên Thiên Phong vẫy tay.

Hai người theo cửa hậu ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Đến bên cửa, Triệu Tử Nguyên nhìn quanh không thấy phục binh liền hô:

- Viên huynh liệng nửa thanh kiếm gẫy đi, rồi chúng ta đi.

Viên Thiên Phong nghe lời liệng kiếm. Triệu Tử Nguyên thả Mạch Anh xuống. Mạch Cấn ngó thấy rõ, khác nào trút được phiến đá nặng ngàn cân.

Hai người đi theo đường vòng quanh thấy binh lính qua lại tuần tiễu không ngớt. Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Viên Thiên Phong mày nói:

- Triệu huynh! Chúng ta theo đường hẻm mà đi hay hơn.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Hai người đi quanh co đến cổng thành thấy nơi đây đã tăng thêm tám tên lính. Bọn binh lính thấy người khả nghi thường hay khám xét.

Triệu Tử Nguyên đưa mắt nhìn Viên Thiên Phong. Hai người hiên ngang đi ra, không bị ngăn trở chi hết.

Đi được một đoạn đường, Viên Thiên Phong cất tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ Triệu huynh không nghĩ gì đến chất độc trong thân thể?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Tử sinh hữu mệnh, phú quí tại thiên. Bây giờ tại hạ chỉ lo việc đưa tin tức ra ngoài, còn chất độc trong mình...

Đột nhiên chàng dừng lại. Viên Thiên Phong lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Triệu huynh không nói nữa đi?

Triệu Tử Nguyên đột nhiên hỏi:

- Phải chăng Viên huynh trúng chất độc Mã lan?

Viên Thiên Phong đáp:

- Dĩ nhiên là chất độc đó.

Triệu Tử Nguyên la thất thanh:

- Suýt nữa tại hạ quên mất.

Chàng vội lấy ba viên thuốc trong mình ra. Ba viên thuốc này của Yến Lăng Thanh đã cho chàng, vì nàng chưa biết chất độc trong mình Triệu Tử Nguyên đã được giải trừ. Triệu Tử Nguyên cũng không nói ra cứ cất thuốc trong mình. Chàng nói tiếp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ cũng đã trúng chất độc Mã lan. Ba viên thuốc này của Tàn chi lão nhân giao cho Yến Lăng Thanh cô nương nhưng tại hạ lại không cần đến. Viên huynh hãy uống đi, ít ra còn kéo dài mạng sống được ba chục ngày.

Viên Thiên Phong lắc đầu đáp:

- Ba ngày hay ba mươi ngày cũng chẳng khác gì nhau. Tại hạ nay đã khám phá ra ý nghĩa cuộc sinh tử. Chết sớm, chết muộn cũng vậy mà thôi.

Triệu Tử Nguyên khâm phục nói:

- Viên huynh có ý kiến như vậy thật là hiếm lắm. Nhưng tại hạ nghĩ rằng sống lâu hơn được ít ngày cũng cứ sống đã.

Viên Thiên Phong thở dài đáp:

- Triệu huynh đã nói vậy, tiểu đệ không lẽ chối từ.

Gã đón lấy ba viên thuốc cất vào túi áo, nhưng trong lòng trầm trọng khác thường. Gã lo thay cho Triệu Tử Nguyên chỉ còn sống được hai giờ.

Hai người lẳng lặng đi thêm một đoạn đường bỗng thấy dưới gốc cây có một già một trẻ. Chính là Ngô Phi Sĩ và Ngọc Yến Tử.

Ngọc Yến Tử vừa ngó thấy Triệu Tử Nguyên đã lớn tiếng gọi:

- Triệu huynh đã xông ra kia rồi!

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Cô nương cùng Ngô tiền bối vô sự là tại hạ yên tâm rồi.

Đoạn chàng đưa Viên Thiên Phong lại giới thiệu. Ngọc Yến Tử dương cặp mắt lên nhìn gã họ Viên cười hỏi:

- Ta đã nhận ra gã rồi. Có phải gã trước kia vẫn đẩy xe cho Mạc Hứa không? Tại sao hai vị lại đi với nhau?

Triệu Tử Nguyên liền thuật chuyện đã qua.

Ngọc Yến Tử lắng tai nghe cặp mắt trong suốt của nàng đột nhiên chăm chú nhìn vào mặt Triệu Tử Nguyên. Ngọc Yến Tử trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Triệu huynh cố nhiên trúng độc rồi. Nếu ta đoán không lầm thì Viên đại hiệp cũng trúng phải kịch độc.

Viên Thiên Phong sửng sốt đáp:

https://thuviensach.vn

- Pháp nhãn cô nương quả là thần diệu, tại hạ trúng phải chất độc Mã Lan.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Còn Triệu huynh thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ trúng chất độc Phúc Cổ.

Ngọc Yến Tử biến sắc nói:

- Chất độc Phúc Cổ độc nhất thiên hạ. Chất độc Mã Lan cũng không phải tầm thường. Nếu không gặp ta thì dù Hoa Đà tái thế cũng không chữa nổi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Quần Hùng Tính Kế Hạ Tôn Hiền

Viên Thiên Phong mừng như người phát điên đáp:

- Cô nương giải trừ được chất độc Mã Lan thì ơn đức tái sinh ngang bằng cha mẹ. Tại hạ không biết lấy gì báo đáp cho vừa?

Ngọc Yến Tử trừng mắt lên lạnh lùng hỏi:

- Sao Viên đại hiệp lại nói đến chuyện báo đáp?

Viên Thiên Phong biết mình lỡ lời, mặt đỏ bừng lên, miệng ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Ngọc Yến Tử ngắt lời:

- Con người đã đi theo Mạc Hứa là mất cả tư cách. Đại hiệp thử coi Triệu huynh thì biết công phu y trấn tĩnh thế nào?

Viên Thiên Phong bẽn lẽn đáp:

- Lời giáo huấn của cô nương tại hạ xin ghi lòng.

Ngọc Yến Tử lấy trong mình ra một viên thuốc liệng cho Thiên Phong nói:

- Đại hiệp uống đi rồi ngồi xếp bằng hành công là được.

Viên Thiên Phong tạ ơn, uống thuốc xong ngồi vận công.

Ngọc Yến Tử quay lại bảo Triệu Tử Nguyên:

- Chất độc trong người Triệu huynh còn phiền phức hơn. Triệu huynh hãy ngồi xuống coi.

Triệu Tử Nguyên vâng lời ngồi xuống.

Ngọc Yến Tử tiến lại ngó vào mặt chàng một lúc, lại bảo chàng xòe hai bàn tay ra coi rồi nói:

- Triệu huynh không gặp ta thì chỉ trong vòng hai giờ là tuyệt mạng.

https://thuviensach.vn

Nàng vừa nói vừa cười lấy một viên thuốc màu đỏ cho Triệu Tử Nguyên uống. Triệu Tử Nguyên uống thuốc vừa thơm vừa mát, trong mình rất dễ chịu.

Ngọc Yến Tử nói:

- Bây giờ ta làm phép kim châm quá huyệt cho Triệu huynh. Vậy Triệu huynh hành công từ từ thúc đẩy làn hơi đục ở trong ngực ra ngoài.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ hiểu rồi.

Chàng liền ngồi xếp bằng tọa công. Ngọc Yến Tử lấy trong túi da báo ra bốn mũi ngân châm nhỏ như lông trâu. Nàng chú ý cắm mũi kim vào Khúc Trì huyệt ở hai tay chàng.

Ngô Phi Sĩ bỗng lên tiếng:

- Ngọc cô nương! Xem chừng bọn chúng sắp hoạt động mãnh liệt.

Ngọc Yến Tử khẽ gật đầu nói:

- Phải rồi! Hiện nay Mạc Hứa đã xuất hiện ở chốn kinh sư. Chẳng bao lâu nữa Băng Huyết Ma Nữ sẽ tới đây. Còn chủ nhân của họ chẳng sớm thì muộn cũng sẽ ra mặt.

Ngô Phi Sĩ lắc đầu hỏi:

- Lão phu còn một điều chưa rõ là bọn họ ba người đều đến kinh thành làm chi?

Ngọc Yến Tử nhăn nhó cười đáp:

- Đó là chỗ bí mật của họ. Ta xem chừng ngoài ba người đó, không ai hiểu được.

Ngô Phi Sĩ trỏ vào hỏi:

- Gã là người thế nào!

Ngọc Yến Tử đáp:

- Thân phận gã thấp kém. Vụ này chắc bọn họ không cho gã biết.

Viên Thiên Phong vừa tỉnh lại. Gã ngỏ lời tạ ơn Ngọc Yến Tử rồi ngồi xuống một bên nói:

- Quả thật tại hạ không biết mấy, nhưng vụ này tại hạ lại hiểu rất rõ ràng.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Đại hiệp hiểu những điều gì?

https://thuviensach.vn

Viên Thiên Phong nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ biết bọn họ đang tiến hành một công tác. Công tác này đòi hỏi một thời gian khá lâu.

Giữa lúc ấy trên đầu Triệu Tử Nguyên bốc lên một làn hơi trắng.

Hiển nhiên y đã phát huy môn "Cửu Huyền thần công" lừng danh thiên hạ để trục làn khí độc trong người ra ngoài.

Ngọc Yến Tử xua tay ra hiệu cho Thiên Phong đừng nói. Mục quang cả ba người đều chăm chú nhìn vào làn bạch khí trên đầu Triệu Tử Nguyên.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần tra, làn bạch khí giảm bớt đi, sắc mặt bắt đầu ửng hồng.

Chẳng bao lâu chàng mở mắt ra chắp tay nói:

- Làn khí độc này khó chịu quá.

Ngọc Yến Tử cười đáp:

- Nếu Triệu huynh không có môn thần công đó thì e rằng trong lúc nhất thời chưa khôi phục lại mau như vậy.

Ngô Phi Sĩ giục:

- Bây giờ Viên huynh tiếp tục nói nốt đi.

Viên Thiên Phong gật đầu nói:

- Bọn họ tiến hành một vụ công tác kinh người. Họ dự định chọn ngày Hoàng đạo kêu bao nhiêu những danh thủ phe hắc đạo tụ tập một nơi rồi do đại chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc phát lệnh theo thứ tự truy kích các môn phái.

Triệu Tử Nguyên nghe nói không khỏi kinh hãi. Ngọc Yến Tử và Ngô Phi Sĩ vẫn thản nhiên. Ngọc Yến Tử lạnh lùng hỏi:

- Viên đại hiệp biết chuyện đó ư?

Viên Thiên Phong đáp:

- Đúng thế.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Viên đại hiệp đã gặp chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc bao giờ chưa?

Viên Thiên Phong đáp:

- Tại hạ gặp rồi nhưng lần nào bà ta cũng che mặt bằng tấm sa trắng nên không nhìn rõ mặt.

https://thuviensach.vn

Ngọc Yến Tử thở dài nói:

- Những điều Viên đại hiệp biết được ít quá.

Triệu Tử Nguyên chợt nhớ lời Tư Mã Thiên Võ, chàng vội nói:

- Tại hạ được người bạn cho hay đã gặp Đại chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc và y biết mụ là ai.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Mụ là ai vậy?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Theo lời người bạn của tại hạ thì đại chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc dường như có mối quan hệ với cô nương.

Ngọc Yến Tử hơi biến sắc hỏi:

- Triệu huynh nói đúng, nhưng lệnh hữu còn nghe được đều gì nữa không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tệ hữu được gặp đại chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc ở một nơi rất bí ẩn trên sông Hoàng Hà. Khi ấy có cả bọn Quỷ Phủ đại soái và Yên Định Viễn. Y còn bảo họ đang thương nghị kế hoạch công tác đến bước thứ hai.

Ngọc Yến Tử và Ngô Phi Sĩ đều biến sắc. Ngọc Yến Tử hỏi:

- Lệnh hữu tên họ là gì?

Triệu Tử Nguyên không tiện giấu diếm liền đáp:

- Tư Mã Thiên Võ.

Ngọc Yến Tử kinh hãi hỏi:

- Gã ư?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi lại:

- Cô nương có quen biết y hay sao?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Há phải chi quen biết mà thôi. Chúng ta cùng gặp hoạn nạn ở Tử Cốc...

Nàng chợt nhận thấy mình lỡ lời, bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Triệu Tử Nguyên biết ý liền chuyển sang chuyện khác:

- Cô nương đã nhận biết y là hay lắm. Hiện giờ y ở thị trấn trước mặt. Cô nương có muốn hỏi y đều gì chăng?

Ngô Phi Sĩ đáp ngay:

https://thuviensach.vn

- Đang cần lắm!

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vậy tại hạ xin dẫn đường. Chúng ta qua đó kiếm y.

Ngọc Yến Tử gật đầu. Đoàn người chạy thẳng về phía trước.

Vừa đến cửa điếm đã thấy Thánh Thủ thư sinh và Thẩm Trị Chương đang nhìn ngang nhìn ngửa ra chiều nóng nảy. Hai người vừa nhìn thấy Triệu Tử Nguyên xuất hiện mà bên chàng lại thêm ba người, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Thánh Thủ thư sinh chưa nói câu gì đã ra hiệu đi vào trong điếm.

Triệu Tử Nguyên hiểu ý đưa mắt cho bọn Ngọc Yến Tử. Bốn người nối đuôi đi thẳng vào gian phòng của Thẩm Trị Chương và Thánh Thủ thư sinh.

Thẩm Trị Chương hỏi:

- Tiểu ca làm lão phu nóng ruột quá! Mấy vị này là ai vậy?

Triệu Tử Nguyên liền giới thiệu mọi người với Thẩm Trị Chương và Thánh Thủ thư sinh.

Thẩm Trị Chương nghe nói Ngọc Yến Tử và Ngô Phi Sĩ từ nơi Đông Hậu ở Yến cung tới đây, bất giác sinh lòng kính trọng, miệng nói liên thanh:

- Bọn lão phu rất ngưỡng mộ! Ngưỡng mộ vô cùng!

Rồi nhìn Viên Thiên Phong nói:

- Viên huynh sớm quay đầu lại. Thật là phước cho võ lâm.

Ba người khiêm nhượng một hồi.

Triệu Tử Nguyên không thấy Tư Mã Thiên Võ và Trình Minh Tiên, liền hỏi ngay:

- Tiền bối! Bọn Tư Mã huynh đi đâu rồi?

Thẩm Trị Chương hỏi lại:

- Tiểu ca đã biết việc Trình đại nhân chưa?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Thẩm Trị Chương thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Thế là đại sự hỏng bét. Lão phu hay được tin tức sớm hơn tiểu ca một chút, nên nhờ Tư Mã Thiên Võ dẫn Trình công tử thượng lộ ngay đêm. Còn mọi người ở một bên bảo vệ. Lão phu và Chu huynh ở lại để chờ tiểu ca. Xem chừng không có biện pháp nào khác rồi.

Ngọc Yến Tử đột nhiên hỏi xen vào:

- Tư Mã Thiên Võ đi đâu?

Thẩm Trị Chương sửng sốt hỏi lại:

- Cô nương kiếm y có việc chăng?

Ngọc Yến Tử đáp:

- Đúng thế. Hiện có việc gấp cần hỏi y.

Thẩm Trị Chương ửng sốt hỏi:

- Cô nương có việc chi trọng đại? Cho lão phu nghe được chăng?

Triệu Tử Nguyên không chờ Ngọc Yến Tử đáp lại, đã đem việc Tư Mã Thiên Võ trải qua trên sông Hoàng Hà thuật lại một lược. Chàng còn nói thêm:

- Việc này quan hệ đến sự an nguy của võ lâm. Tư Mã huynh đi chỗ nào, xin tiền bối nói thực cho.

Thẩm Trị Chương đáp:

- Y bảo vệ Trình công tử về nhà rồi do tiểu nữ đưa họ đến một nơi an toàn.

Ngọc Yến Tử hỏi:

- Y đi đã bao lâu?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Mới khởi hành sáng sớm hôm nay, chắc chưa xa lắm.

Ngọc Yến Tử trầm ngâm một lát nhìn Ngô Phi Sĩ nói:

- Ngô lão! Tiện thiếp nhận thấy chúng ta phải phân công mà hành động.

Tiện thiếp rượt theo Tư Mã Thiên Võ cho biết tường tình. Ngô lão hãy về trước đem vụ này báo cáo với di má.

Ngô Phi Sĩ gật đầu đáp:

- Như vậy cũng phải.

Ngọc Yến Tử nói:

https://thuviensach.vn

- Việc này không thể trì hoãn được. Bọn tiện thiếp phải đi ngay, xin cáo từ các vị.

Đoạn nàng cùng Ngô Phi Sĩ chạy ra cửa.

Thẩm Trị Chương thở dài nói:

- Việc nọ chưa yên, việc kia đã tới. Xem chừng võ lâm sắp rắc rối to. Triệu tiểu ca! Tiểu ca còn cao kiến gì về việc Thủ phụ và Trình đại nhân không?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Thủ phụ là người kiên trung, muốn cứu ra mà lão nhân gia không chịu.

Tại hạ đêm nay muốn mạo hiểm phen nữa, nhưng rất ít hy vọng đem lại kết quả thỏa mãn.

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Triệu huynh nói đúng đó. Nhất là đêm qua Triệu huynh đã đại náo Thiên lao, bọn họ tất phòng bị cẩn mật hơn, có thể dời tù nhân đi nơi khác, lại có thể họ bày đặt cạm bẫy để chúng ta chui vào.

Thẩm Trị Chương thừ người ra hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta chịu bỏ nửa chừng. Chu huynh có cao kiến gì không?

Thánh Thủ thư sinh hằn học đáp:

- Huynh đệ có một ý kiến là bắt giặc phải bắt chủ tướng. Mọi việc đều do Ngụy Tôn Hiền mà ra. Nếu không trừ diệt hắn thì thiên hạ còn loạn.

Thẩm Trị Chương gật đầu đáp:

- Phải rồi! Nếu Ngụy Yêm chết thì có thể tin rằng bậc trung lương sẽ khôi phục được quyền vị. Chúng ta cứ làm như thế và hành động ngay đêm nay.

Thánh Thủ thư sinh quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Triệu huynh nghĩ sao?

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

- Hai vị tiền bối đã quyết định, dĩ nhiên tại hạ phải tuân theo. Có điều tại hạ nhận thấy việc này do một mình tại hạ phụ trách là đủ. Còn ba vị đem hết lực lượng nghe ngóng tin tức về Trương thủ phụ và Trình đại nhân được chăng?

https://thuviensach.vn

Thẩm Trị Chương nói:

- Một mình tiểu ca đi e rằng mạo hiểm thái quá!

Viên Thiên Phong nói theo:

- Đúng thế. Triệu huynh cũng biết hiện Mạc Hứa ở chỗ Ngụy Tôn Hiền. Tuy lão tứ chi tàn phế, nhưng mưu mô quỷ quái phần nhiều ở nơi lão. Nếu Triệu huynh đi, tiểu đệ xin theo coi chừng, nên chăng?

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Đa tạ Viên huynh có dạ quan hoài. Tại hạ đã dám đi một mình là trong lòng tính toán cả rồi. Xin các vị cứ đi nghe tin tức Thủ phụ là điều khẩn yếu.

Thánh Thủ thư sinh biết rõ từ ngày Triệu Tử Nguyên tới đại náo phủ Cửu Thiên Tuế, tất nhiên họ phòng bị rất nghiêm mật. Võ công của bọn y kém Triệu Tử Nguyên xa thì có đi theo cũng bằng thừa, để chàng đi một mình lại giản tiện hơn. Y nghĩ vậy liền nói:

- Thẩm huynh và Viên huynh không cần nói nhiều. Việc này do Triệu huynh hành động là được. Nhưng ta ở mãi đây cũng không ổn. Theo ý tiểu đệ thì chi bằng ra ngoài thành tìm một nơi liên lạc khác.

Thẩm Trị Chương gật đầu đáp:

- Lão phu cũng lo về điểm này. Vậy chúng ta trả tiền rồi đi tìm nơi khác.

Lão vừa dứt lời bỗng thấy một người ra cửa. Người này lối bốn mươi tuổi.

Cặp mắt lấp loáng ánh thần quang đảo nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

- Tại đây có vị nào là Thẩm đại hiệp?

Bọn Thẩm Trị Chương thấy người lạ mặt liền đưa mắt nhìn nhau. Ai nấy đều lắc đầu tỏ ra không quen biết. Thẩm Trị Chương rảo bước tiến lại đáp:

- Tại hạ là Thẩm Trị Chương. Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Người kia mỉm cười hỏi:

- Thế là tại hạ tìm được đúng chỗ. Tại hạ đến báo việc cơ mật. Chẳng hiểu Thẩm đại hiệp có chịu dời gót ngọc ra ngoài nói chuyện không?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Những người ở đây đều là bạn thân. Bằng hữu có điều chi cứ nói thẳng ra không ngại gì.

https://thuviensach.vn

Hán tử trung niên lắc đầu nói:

- Vụ này rất cơ mật tại hạ không muốn người thứ ba nào hay biết. Thẩm đại hiệp nên đi theo tại hạ một chút.

Thẩm Trị Chương cười khanh khách đáp:

- Dù là việc cơ mật đến đâu, lão phu cũng thương lượng với mấy vị hảo hữu này. Nếu huynh đài không muốn nói ra trước mặt mấy vị này thì thôi cũng được.

Người kia tỏ vẻ nóng nảy nói:

- Nếu vậy tại hạ thật quá đa nghi.

Thẩm Trị Chương mời khách ngồi xuống. Người kia khách sáo mấy câu vào ghế ngồi đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Thẩm đại hiệp! Xin đại hiệp hãy giới thiệu cho tại hạ biết các vị đây rồi tại hạ sẽ thổ lộ tâm tình.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười nói trước:

- Tại hạ là Tiền Bá Nhân.

Thẩm Trị Chương ngơ ngác một chút rồi hiểu chỗ dụng ý của Triệu Tử Nguyên. Lão trỏ vào Thánh Thủ thư sinh giới thiệu y là Trần Thiên Tống, Viên Thiên Phong là Huỳnh Tài Tâm.

Đoạn lão hỏi:

- Lão phu chưa hiểu cao tánh đại danh ông bạn là gì?

Người kia chau mày dường như cảm thấy mấy tên Tiền Bá Nhân, Trần Thiên Tống, Huỳnh Tài Tâm đều lạ hoắc trên chốn giang hồ mà sao họ lại ở một chỗ với Thẩm Trị Chương? Trong lòng nghi hoặc, miệng hắn đáp:

- Tại hạ là Ban Ngọc Như, người ở Quan Lạc.

Người kia đã báo họ tên, Triệu Tử Nguyên không hiểu còn có lý, nhưng Thẩm Trị Chương giao du khắp thiên hạ cũng chưa từng nghe đến tên Ban Ngọc Như mới thật là kỳ.

Ba người trước đã định dời khỏi điếm, Ban Ngọc Như xuất hiện đột ngột khiến bước hành trình chậm lại một lúc. Thẩm Trị Chương chau mày hỏi:

- Ban huynh sao lại biết lão phu ở đây?

Ban Ngọc Như mỉm cười đáp:

- Giản dị lắm! Vì tại hạ cũng ngụ trong điếm này.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh xen vào:

- Nếu vậy Ban huynh quả là người hữu tâm!

Ban Ngọc Như chắp tay nói:

- Không dám! Thực tình tại hạ tới đây muốn trình bày với các vị một việc trọng đại.

Hắn đảo mắt nhìn quanh bỗng "ồ" một tiếng hỏi:

- Coi thần sắc các vị có vẻ nóng nảy, phải chăng có việc cần phải đi ngay?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế.

Chàng thấy thái độ Ban Ngọc Như rất đáng ngờ, chẳng khách khí gì nữa, tỏ rõ thái độ cho hắn biết ngay.

Ban Ngọc Như nhìn Triệu Tử Nguyên tủm tỉm cười nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì vị này là Triệu đại hiệp.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không dám! Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Ban Ngọc Như cười nói:

- Gần đây thanh danh Triệu đại hiệp đồn đại khắp xa gần. Nhất là hai vụ đang đêm vào do thám phủ Cửu Thiên Tuế và đại náo ngục Thiên lao, hết thẩy người võ lâm đều biết tiếng.

Thẩm Trị Chương nghe hắn nói không khách khí gì nữa, sa sầm nét mặt hỏi:

- Ban huynh có điều chi? Nếu không thì bọn lão phu phải đi đây.

Ban Ngọc Như gượng cười đáp:

- Vậy tại hạ xin nói. Chẳng giấu gì các vị, mấy bữa gần đây tại hạ đã coi rõ hành tung các vị rồi...

Thẩm Trị Chương biến sắc hỏi:

- Ban huynh chuẩn bị báo quan chăng?

Ban Ngọc Như cười khanh khách đáp:

- Thẩm trang chúa nóng nảy quá! Tại hạ đã nói hết đâu?

Hắn lúng túng muốn nói lại thôi. Mọi người đều nhận ra hắn có vẻ bất thiện.

https://thuviensach.vn

Riêng Viên Thiên Phong không nhịn được quát:

- Ban huynh có điều gì hãy nói ngay, không thì bọn tại hạ đi thôi.

Ban Ngọc Như nhìn Viên Thiên Phong liên thanh đáp:

- Tại hạ nói đây! Tại hạ nói đây! Thực tình tại hạ là người cùng đường lối với các vị. Mấy bữa gần đây tại hạ chẳng những đã nghe ngóng những hành vi của Ngụy Tôn Hiền và còn dọ thám được cả tình hình Trương thủ phụ và Trình đại nhân.

Thẩm Trị Chương động tâm hỏi:

- Ban huynh nghe được những tin gì?

Ban Ngọc Như đáp:

- Chẳng giấu gì các vị. Cả hai nơi tại hạ đều có bạn thân.

Thẩm Trị Chương cười lạt hỏi:

- Vậy Ban huynh chuẩn bị thế nào?

Ban Ngọc Như đáp:

- Tại hạ thế lực cô đơn nếu được Thẩm trang chúa và Triệu đại hiệp là người cùng đường bắt tay hợp tác thì thật may mắn vô cùng.

Thẩm Trị Chương liếc mắt nhìn Triệu Tử Nguyên để hỏi ý chàng.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười hỏi:

- Nhưng tại hạ chưa hiểu chúng ta hợp tác bằng cách nào?

Ban Ngọc Như hỏi lại:

- Khách phải tùy chủ. Xin Triệu đại hiệp chỉ điểm được chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ có cách nhưng e rằng tôn giá chưa quen.

Ban Ngọc Như ngơ ngác nói:

- Triệu đại hiệp nói gì tại hạ không hiểu. Đại hiệp có cách gì mà tại hạ chưa quen?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Công Tôn Vân Tặng Kiếm Tử Nguyên

Triệu Tử Nguyên cười rộ đáp:

- Chính là cái này!

Đột nhiên chàng vươn tay ra chụp.

Triệu Tử Nguyên ra chiêu thần tốc. Ban Ngọc Như không ngờ chàng ra tay đột ngột. Hắn muốn lảng tránh thì đã không kịp. Cổ tay mặt bị nắm giữ rồi. Dè đâu biến cố lại phát hiện. Triệu Tử Nguyên vừa chụp vào cổ tay Ban Ngọc Như, bất giác rú lên một tiếng kinh hãi, lùi lại hai bước.

Ban Ngọc Như ngơ ngác hỏi:

- Đại hiệp...

Đột nhiên hắn xoay mình chạy đi như bay.

Bọn Thẩm Trị Chương kinh ngạc đến ngẩn người. Chẳng ai hiểu đã xảy chuyện gì?

Bọn Thẩm Trị Chương đi tìm đến tòa Quan Đế miếu đổ nát ngoài trấn tập.

Ngôi miếu này ở lưng chừng sườn núi, đã lâu ngày chẳng có hương khói chi hết.

Thẩm Trị Chương hỏi:

- Triệu tiểu ca! Tiểu ca có thể nói lại chuyện vừa rồi xảy ra thế nào không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Sao lại không được? Tại hạ cảm thấy Ban Ngọc Như dường như là một nữ nhân.

Mọi người nghe nói đều kinh ngạc.

Thánh Thủ thư sinh hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thảo nào tại hạ thấy mặt y lạnh như tiền thì ra y đeo mặt nạ. Triệu huynh có nhận ra y là ai không?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Nói ra có lẽ các vị không thể tin được. Y chính là Võ Băng Hàm, con gái Võ Khiếu Thu.

Thẩm Trị Chương giật mình hỏi:

- Thị ư? Vụ này rắc rối to rồi.

Viên Thiên Phong hỏi:

- Làm sao mà rắc rối?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Võ Băng Hàm là đứa con gái rất quí báu của Võ Khiếu Thu. Nghe nói hai cha con y đều đến kinh thành. Nay Võ Băng Hàm đã xuất hiện, dĩ nhiên Võ Khiếu Thu cũng ở quanh đây.

Thánh Thủ thư sinh kinh hãi nói:

- Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn, lại còn Quỷ Phủ đại soái kết đảng với nhau. Theo nhận xét của tiểu đệ thì e rằng nơi đây chẳng còn gì là bí mật nữa.

Triệu Tử Nguyên đã có định kiến, lắc đầu đáp:

- Cái đó chưa chắc.

Thánh Thủ thư sinh sửng sốt hỏi:

- Sự thực là như vậy còn chưa chắc gì nữa?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Chẳng giấu gì các vị: Tại hạ đã có lần gặp Võ Băng Hàm, dường như y muốn tố cáo nhiều bí mật nhưng bị Võ Khiếu Thu kêu đi. Sau đó một lát, Võ Khiếu Thu, Yên Định Viễn, lại còn Quỷ Phủ đại soái và Hoa hòa thượng đều xuất hiện.

Thẩm Trị Chương động tâm hỏi:

- Phải chăng bọn họ muốn hành động bất lợi cho tiểu ca?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Sau đó Ngọc Yến Tử cô nương giả tấu khúc nhạc của Đông cung khiến bọn chúng kinh hãi phải chạy đi. Nay Võ Băng Hàm cải trang tới đây, tại hạ đoán là y quả có điều cơ mật muốn cho tại hạ hay.

https://thuviensach.vn

Thánh Thủ thư sinh nói:

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Y đã bỏ đi biết đâu mà kiếm? Chúng ta đành dùng chốn này làm chỗ liên lạc, xin các vị hàng ngày tới đây hội họp vào lúc xế chiều. Tại hạ còn mấy việc gấp phải làm, vậy xin cáo từ.

Thẩm Trị Chương trầm ngâm nói:

- Được rồi! Công việc đêm nay mong rằng tiểu ca bảo trọng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Bất tất Trang chúa phải dặn bảo. Tại hạ hiểu rồi.

Dứt lời chàng cất bước ra cửa. Chàng tính thầm trong bụng:

- "Mấy ngày liền xảy chuyện, ở kinh thành nhiều người biết mặt ta rồi. Ta phải thận trọng lắm mới được, ẩn bí, hóa trang làm một văn sĩ ngoài ba chục tuổi rồi đàng hoàng tiến vào thành."

Chàng biết đêm nay ở phủ Cửu Thiên Tuế không phải như ngày trước.

Chàng đang đi nghe ngóng, bỗng tìm đến một tiệm sắt chuyên đúc binh khí.

Tiệm sắt này không lớn mấy. Một lão già chừng năm mươi tuổi đang đứng ở cửa. Chàng tiến vào thì bên trong đã có một khách hàng. Người kia lối ngoài ba chục tuổi, y phục hoa lệ, hơn Triệu Tử Nguyên nhiều. Lão thợ rèn đang đánh một thanh đao. Xem chừng còn phải một thời gian khá lâu mới hoàn thành.

Triệu Tử Nguyên ngần ngừ lên tiếng:

- Chào lão trượng.

Lão thợ rèn đang thổi bễ, nghe nói không quay đầu lại, miệng hỏi:

- Phải chăng công tử muốn đúc kiếm?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Không phải. Tại hạ đang có việc gấp. Lão trượng có thanh kiếm nào bán hay không?

Lão thợ rèn đáp:

- Có một thanh nhưng giá tiền hơi đắt.

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão trượng muốn lấy bao nhiêu?

Lão thợ rèn bây giờ mới ngửng đầu nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Lão hủ chẳng nói nữa là xong?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão trượng thấy tại hạ có vẻ cùng nghèo mà thanh kiếm lại giá cao nên không muốn nói ra chứ gì?

Lão thợ rèn đáp:

- Lão hủ coi nhiều rồi. Công tử là rồng phượng trong loài người. Lão hủ có nói giá, công tử vị tất đã mua được nên không nỡ để công tử phải thất vọng.

Triệu Tử Nguyên giục:

- Lão trượng cứ nói đi! Mua được hay không cũng chẳng hề gì.

Lão thợ rèn đáp:

- Một vạn lạng bạc.

Lão nói rồi chẳng những Triệu Tử Nguyên kinh hãi mà cả thanh niên ăn mặc hoa lệ cũng giật mình. Lão thợ rèn cười hỏi:

- Sao? Quả nhiên lão hủ đã coi thấy chỗ cùng nghèo của công tử.

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Tình thực hiện giờ ngàn lạng tại hạ cũng không có. Chắc thanh kiếm đó báu lắm! Lão trượng có thể cho coi một chút được chăng?

Lão thợ rèn lắc đầu đáp:

- Cái đó hãy khoan. Chúng ta hãy nói chính đề trước.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão trượng có điều chi dạy bảo?

Lão thợ rèn đáp:

- Công tử hãy nghe cho rõ. Lão phu ra giá một vạn lạng, thiếu một đồng cũng không được. Nhưng nếu công tử biết được lai lịch thanh kiếm đó thì lão phu xin dâng không lấy một đồng.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt nghĩ thầm:

- "Trong thiên hạ sao lại có chuyện hời thế được?"

Nhưng rồi chàng lại nghĩ vụ này rất khó khăn. Chỉ nhà cự phú sẵn tiền bỏ ra mua là dễ ợt.

https://thuviensach.vn

Thanh niên y phục hoa lệ lạnh lùng nói:

- Cái đó kêu bằng của báu chỉ dành cho người biết.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười nói:

- Thực tình tại hạ chẳng giỏi giang gì, nhưng lão trượng nói vậy tại hạ lớn mật muốn thử một phen. Xin lão trượng lấy kiếm ra.

Lão thợ rèn tay mặt vẫn thổi bễ, tay trái trỏ vào tường đáp:

- Chính là thanh kiếm kia. Tiểu ca tự tiện lại lấy mà coi.

Triệu Tử Nguyên và thanh niên ăn mặc hoa lệ đều ngửng đầu lên thấy một thanh kiếm dài. Cả bao lẫn chuôi bụi đất bám đầy. Thanh kiếm treo không xa mấy. Phân nửa vỏ kiếm bị lửa nung thành màu tía. Cứ trông bề ngoài thì chỉ thấy nó dài, còn chẳng có ấn tượng gì là thanh kiếm tốt. Triệu Tử Nguyên và thanh niên đều có cảm tưởng không thích, chẳng hiểu sao lão lại đòi đến một vạn lạng.

Triệu Tử Nguyên bước lại lấy kiếm xuống, cầm tay rất nặng. Chàng phủi bụi bên ngoài đi. Thanh kiếm này trừ chỗ chìa ra đã thành màu tía, còn toàn màu xanh biếc. Chàng cất tiếng khen:

- Hảo kiếm!

Chàng rút kiếm khỏi vỏ đánh soạt một tiếng. Một tia sáng xanh lè bay quanh trong nhà. Thanh niên áo hoa lệ biến sắc trầm trồ ca ngợi:

- Quả là kiếm tốt.

Lão thợ rèn vẫn thổi bễ, miệng hỏi:

- Chắc tiểu ca biết lai lịch thanh kiếm này rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên nhìn kỹ chuôi kiếm bất giác chấn động tâm thần, hít một hơi chân khí, đáp:

- Tại hạ nói ra nếu có chỗ sai trật, xin lão trượng lượng thứ.

Lão già đáp:

- Tiểu ca bất tất phải khách sáo.

Triệu Tử Nguyên tra kiếm vào vỏ, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Thanh kiếm này tên gọi là Thanh Ái. Tại hạ phỏng đoán kiếm đúc đã đến hai trăm năm. Lưỡi kiếm sắc bén không kém gì những thanh Mạc Gia, Can Tương.

Thật một trân phẩm hiếm có trong hồi cận đại.

https://thuviensach.vn

Thanh niên ăn mặc hoa lệ chăm chú nhìn động tác của Triệu Tử Nguyên.

Gã nghe chàng nói là kiếm Thanh Ái. Mặt gã đột nhiên biến sắc, nhưng chỉ thoáng cái đã khôi phục lại vẻ thản nhiên.

Lão thợ rèn không chú ý nhìn thần sắc chàng, gật đầu hỏi:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Lão hủ còn một điều muốn thỉnh giáo. Tiểu ca có hiểu bối cảnh về lịch sử thanh kiếm này không?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Về đời Đại Minh, vua Thái Tổ cùng Trương Tự Thành tranh dành thiên hạ. Cây kiếm này thuộc quyền sở hữu của Trương Tự Thành. Đại khái trải qua mấy cuộc tang thương, kiếm lọt vào tay một dị nhân trong võ lâm.

Lão thợ rèn hỏi:

- Xin hỏi bậc dị nhân đó là ai?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Là Kim Đỉnh Tước trong Linh Võ tứ tước.

Lão thợ rèn hơi biến sắc nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Vậy cây kiếm này thuộc về tiểu ca rồi.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đột nhiên lên tiếng:

- Hãy khoan!

Lão thợ rèn nhìn gã lạnh lùng hỏi:

- Công tử có điều chi dạy bảo?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đáp:

- Cây kiếm này chưa thể thuộc quyền sở hữu của huynh đài đây được.

Lão thợ rèn không bằng lòng hỏi:

- Thanh kiếm này của lão phu. Lão hủ đã tuyên bố nó thuộc quyền sở hữu của công tử đây. Tại sao các hạ lại cản trở?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cản trở là có nguyên nhân. Tại hạ hãy thỉnh giáo huynh đài: Cây kiếm này đã thuộc sở hữu của Kim Đỉnh Tước, tại sao lại lọt vào tay lão trượng đây?

Quả nhiên câu hỏi này thật hóc búa. Triệu Tử Nguyên không biết đường trả lời.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ lại nói:

https://thuviensach.vn

- Nếu huynh đài không hiểu, tại hạ có thể nói được, nhưng...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Nhưng làm sao?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đáp:

- Thanh kiếm này không thể thuộc quyền sở hữu một mình huynh đài được.

Triệu Tử Nguyên liếc mắt nhìn lão thợ rèn thì chỉ thấy lão vẫn thổi bễ. Thanh đao đã nung đỏ mà dường như lão không hay, tiếp tục kéo bễ.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- "Lão già này có vẻ kỳ quái, mà thanh niên ăn mặc hoa lệ cũng không phải tầm thường."

Chàng nói:

- Huynh đài hãy cứ đưa sự thực ra rồi tại hạ sẽ quyết định.

Thanh niên hoa lệ hắng dặng hai tiếng đáp:

- Những lời huynh đài vừa nói đại khái không lầm. Nhưng chưa tường tận từ đầu đến cuối. Theo chỗ tại hạ biết thì Linh Võ tứ tước ngày trước là Tứ đại vương gia dưới trướng Trương Tự Thành. Văn Thù Tước là Trung Hiếu Vương.

Kim Đỉnh Tước là Tín Nghĩa Vương. Phổ Hiền Tước là Nhân Ái Vương. Thái Ất Tước là Hòa Bình Vương.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi vì lịch sử quá khứ của Linh Võ tứ tước chẳng hiểu gì, bây giờ nghe thanh niên nói vậy trong lòng chưa hết nghi ngờ, liếc mắt nhìn lão thợ rèn, thì thấy lão vẫn bâng khuâng thổi bễ, vẻ mặt bần thần như người hồi tưởng chuyện xưa kia.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ lại nói:

- Một năm Trương Tự Thành tranh bá đồ vương của vua Thái Tổ rồi bị bại. Tứ đại vương gia bảo vệ Trương Tự Thành chạy trốn. Nhưng binh tướng của Thái Tổ càng ngày càng đông. Trương Tự Thành biết khó lòng tránh khỏi số trời, liền nhìn Tứ vương nói: "Trời hại ta rồi!"

Gã kể tiếp:

- Tứ Vương trong lòng bất phục. Nhưng quân Minh càng đánh càng hăng. Đại tướng Thường Ngộ Xuân và Từ Đạt rượt tới. Tứ Vương biết là

https://thuviensach.vn

đại sự hỏng rồi liền để Văn Thù Tước và Kim Đỉnh Tước đoạn hậu. Phổ Hiền Tước và Thái Ất Tước bảo vê. Trương Tự Thành vừa đánh vừa chạy. Đại binh của Trương bị hai tướng Thường, Từ tiêu diệt quá nửa. Lúc đó bên mình Trương Tự Thành ngoài Tứ Vương còn một đại tướng rất đắc lực là Công Tôn Vân.

Lúc này lão thợ rèn đã rút thanh đao trong lò ra để lên đe đập choang choảng.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Rồi sao nữa?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đáp:

- Công Tôn Vân nguyên là ái tướng thủ hạ của Kim Đỉnh Tước cũng cam nguyện lưu lại. Thường Ngộ Xuân đuổi tới, Kim Đỉnh Tước hết sức chống đỡ. Thường đại tướng quen sử trường thương mà Kim Đỉnh Tước dùng kiếm nên kém bề mặt binh khí.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ kể tiếp:

- Kim Đỉnh tước vẫn nhờ cây Thanh Ái Kiếm chiến đấu với Thường đại tướng quân được ba trăm hiệp. Kim Đỉnh Tước sau bị trúng một thương vào đùi. Công Tôn Vân phi ngựa lại cứu lão rồi cùng Văn Thù Tước xông ra ngoài trùng vi. Kim Đỉnh Tước cảm kích bèn tặng cây Thanh Ái Kiếm cho Công Tôn Vân. Sau Trương Tự Thành thất bại. Tứ Vương và Công Tôn Vân vẫn còn sống ở thế gian nhưng hai bên cùng lập lời trọng thề là không chép vào bản Minh Lục...

“Xèo”, “xèo”, “xèo”...

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên nhìn thấy lão thợ rèn nước mắt nhỏ giọt vào thanh kiếm đỏ hồng. Chàng cả kinh, liền đoán ra lão thợ rèn này tức là đại tướng Công Tôn Vân dưới trướng Kim Đỉnh Tước ngày trước. Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thiên cố sự của huynh đài đến đây là hết?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đáp:

- Đúng thế. Chẳng lẽ nó khác cố sự của huynh đài.

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không sai! Không sai. Nhưng tại hạ muốn hỏi huynh đài đã gặp gia sư chưa?

Thanh niên ăn mặc hoa lệ sửng sốt hỏi lại:

- Đại hiệp là đồ đệ nào của Linh Võ tứ tước ư?

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Kim Đỉnh, Cao Hiền, Thái Ất đều là sư phụ của tiểu đệ.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ trợn mắt nhìn Triệu Tử Nguyên lộ vẻ không tin.

Lão thợ rèn cũng ra chiều ngờ vực.

Triệu Tử Nguyên hiểu ý liền hỏi:

- Nếu các vị hoài nghi thì tại hạ xin biểu diễn môn võ công của gia sư nên chăng? Nhưng tại hạ không hiểu huynh đài đã gặp ai trong ba vị gia sư để tại hạ biểu diễn võ công của vị đó.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ đáp:

- Huynh đài tay đã cầm cây kiếm của Kim Đỉnh tước, vậy xin thi triển môn võ công này cho tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu nói:

- Kiếm thức của Kim Đỉnh sư sát khí nặng quá. Tại hạ biểu diễn môn võ của Thái Ất sư hay hơn.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ bất phục nói:

- Không! Huynh đài cứ biểu diễn kiếm thức của Kim Đỉnh tước.

Triệu Tử Nguyên không sao được, tay mặt nắm chặt chuôi kiếm.

Thanh niên hoa lệ và lão thợ rèn đều chăm chú nhìn Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên không biết cả lão thợ rèn cũng chú ý đến mình. Chàng ung dung nhìn thanh niên nói:

- Trước khi rút kiếm, tại hạ xin nói một điều là theo lời huynh đài thì Linh Võ tứ tước một lòng tận trung với nhà Hậu Chu đã thề nguyện không ghi vào Minh Lục, nhưng theo chỗ tiểu đệ biết đó là điều đã qua, hiện nay bốn vị lão nhân gia đều cải biến tâm tư chỉ tự than mệnh trời đã định, nhân lực không thể vãn hồi được. Tỷ như Văn Thù, Thái Ất đều đã qua lại giang hồ. Nếu Công Tôn Vân tiền bối còn tại thế thì tại hạ tin rằng lão nhân gia cũng thay đổi ý định.

https://thuviensach.vn

Lão thợ rèn đập búa đánh “choang” một tiếng hỏi:

- Tiểu ca gặp hai vị Văn Thù và Thái Ất ở đâu?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chưa gặp Văn Thù lão tiền bối, nhưng biết đích xác lão nhân gia đã qua lại giang hồ. Còn Thái Ất lão tiền bối thì tại hạ vâng lệnh tiến kinh để gặp lão nhân gia.

Lão thợ rèn động tâm hỏi:

- Tiểu ca có biết Thái Ất Tước ở đâu không?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Lão nhân gia như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, nhưng tại hạ đoán chắc lão đã đến kinh rồi.

Lão thợ rèn buông tiếng thở dài lẳng lặng không nói gì nữa.

Thanh niên ăn mặc hoa lệ thúc giục:

- Huynh đài sử kiếm đi!

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Huynh đài đã có lệnh, tiểu đệ xin rút kiếm.

Thanh niên và lão thợ rèn quả nhiên để hết tinh thần phòng bị vì Triệu Tử Nguyên đã nói rõ sát khí về kiếm thức rất trầm trọng. Nhất là thanh niên đứng ngay người lên để phòng khi phải lùi lại.

Triệu Tử Nguyên từ từ rút kiếm. Một làn sát khí âm hàn lạnh thấu xương. Cả lò lửa đang cháy đùng đùng cũng lập tức bị đè nén.

Đột nhiên nghe đánh “soạt” một tiếng. Một tia kiếm quang khác vọt ra bay quanh gian nhà rồi nhằm bắn vào Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên đang để hết tinh thần rút kiếm không ngờ giữa lúc ấy có người phóng kiếm ra. Chàng vừa rút kiếm khỏi vỏ. Hai luồng kiếm quang sắp đụng nhau trên không. Chàng thanh niên bật tiếng la hoảng lùi lại.

Triệu Tử Nguyên thu kiếm về ngập ngừng hỏi:

- Huynh đài...

Thanh niên bị Triệu Tử Nguyên hất lùi, ngơ ngác một chút rồi gượng cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ có ý muốn thử chiêu thức thần kỳ của Kim Đỉnh Tước, không ngờ tự rước lấy tình trạng vô thú vị.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Huynh đài sao lại muốn thử thách? Nếu tiểu đệ không rút kiếm về cho lẹ thì e rằng...

Thanh niên đáp:

- Đã tạ huynh đài đã nương tay. Cây kiếm này xin để thuộc về huynh đài.

Dù gã hết sức che giấu nhưng vẻ mặt không được tự nhiên.

Lão thợ rèn thủng thẳng nói:

- Tiểu ca thi triển Thương Lãng tam kiếm thì đúng là đệ tử của Tín Nghĩa Vương rồi.

Triệu Tử Nguyên nghiêm trang đáp:

- Nếu tiểu tử đoán không lầm thì tiền bối là Công Tôn tướng quân rồi.

Lão thợ rèn thở dài nói:

- Đã mấy chục năm qua, lão hủ quên cả họ tên. Nếu tiểu ca trân trọng lão hủ thì cứ kêu bằng Công Tôn thiết tượng là xong.

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Vãn bối không dám.

Công Tôn Vân hỏi:

- Vương gia vẫn mạnh giỏi chứ?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Tất Đài Đoan Cũng Người Ghê Gớm

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lão nhân gia vẫn bình yên.

Công Tôn Vân buông tiếng thở dài tiếp tục kéo bễ không nói gì nữa.

Triệu Tử Nguyên cầm cây kiếm đưa lại nói:

- Xin kính hoàn tiền bối.

Công Tôn Vân đành đáp một câu:

- Thanh kiếm này là của tiểu ca rồi.

Thanh niên mặc áo hoa lệ cũng cười nói:

- Huynh đài bất tất phải khách sáo. Công Tôn tướng công hứa lời coi bằng chín bạc. Xin huynh đài thu kiếm lại rồi sẽ nói chuyện.

Triệu Tử Nguyên đành tạ ơn nhận kiếm. Chàng toan cáo từ ra đi nhưng chợt động tâm lại ngồi xuống.

Thanh niên mặc áo hoa lệ chắp tay hỏi:

- Xin hỏi cao danh huynh đài là gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ Tiền Bá Nhân. Không hiểu cách xưng hô huynh đài thế nào?

Thanh niên đáp:

- Tại hạ là Tất Đài Đoan. Nếu huynh đài không rẻ bỏ thì sau khi đúc xong thanh đao này, tiểu đệ mời huynh đài đi uống mấy chung.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Đa tạ thịnh tình của huynh đài. Tiểu đệ còn có việc gấp phải đi ngay.

Tất Đài Đoan đành cười xòa không nói nữa.

Công Tôn Vân động tác rất mau. Không đầy nửa giờ đã đánh xong thanh đao. Thanh đao này hình thù rất lạ. Lưỡi đao cong lên. Đốc đao xuyên

https://thuviensach.vn

thủng một lỗ, coi chẳng thuận mắt chút nào.

Công Tôn Vân nói:

- Xong rồi đây.

Tất Đài Đoan mỉm cười đứng dậy nói:

- Tại hạ lúc nãy chưa hiểu Công Tôn tướng quân ẩn tích mai danh ở đây, nên có điều đắc tội.

Công Tôn Vân lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ biết rồi thì sao?

Tất Đài Đoan đáp:

- Trước định giá là năm lạng, bây giờ tại hạ xin đưa mười lạng.

Công Tôn Vân nói bằng một giọng cả quyết:

- Không! Lão hủ không lấy một đồng nào hết.

Tất Đài Đoan sửng sốt hỏi:

- Sao lại thế được?

Công Tôn Vân đáp:

- Trước kia làm tướng quân, ngày nay làm thợ rèn. Thân thế cùng chức phận tuy khác nhau, nhưng lão hủ tính tình vẫn không thay đổi. Xin công tử cầm lấy. Lão hủ đã nói không lấy tiền là không lấy tiền.

Tất Đài Đoan muốn nói nữa nhưng Triệu Tử Nguyên lên tiếng:

- Huynh đài không nên cô phụ mỹ ý của Công Tôn tiền bối.

Tất Đài Đoan cười khanh khách nói:

- Nếu vậy tại hạ xin tạ ơn.

Gã cầm lấy thanh kiếm cất vào bọc rồi chắp tay cáo biệt hai người rảo bước ra đi.

Công Tôn Vân nhìn Triệu Tử Nguyên vẫy tay nói:

- Vào đây đã!

Đoạn lão trở gót đi vào.

Triệu Tử Nguyên không hiểu lão bảo mình tiến vào làm gì mà không tiện hỏi, liền đi theo ngay.

Phía trước tiệm hàng, phía sau là nhà ở. Triệu Tử Nguyên vừa bước vào phòng Công Tôn Vân đã nhìn thấy tấm bài vị trên đề:

“Đại Chu hoàng đế chư vị”

https://thuviensach.vn

Phía dưới viết năm chữ “Tội thần Công Tôn Vân”.

Triệu Tử Nguyên thở dài nghĩ bụng:

- “Lão vẫn thương nhớ chủ cũ, đến chết không quên. Con người trung trực như vậy thật là hiếm có.”

Công Tôn Vân nhìn bài vị làm lễ Tam qui tửu khấu, miệng lâm râm khấn:

- Chúa công ơi! Không thể ở đây được nữa. Chúng ta phải lên đường.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Sao tiền bối phải bỏ nơi đây?

Công Tôn Vân lạnh lùng hỏi lại:

- Tiểu ca có biết gã thanh niên ăn mặc hoa lệ đó là ai không?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Y không phải là Tất Đài Đoan ư?

Công Tôn Vân hắng dặng đáp:

- Tiểu ca còn nhỏ tuổi thành ra chưa nghĩ tới điểm này. Tất Đài Đoan chính là Bức Đài Loan đó.

Triệu Tử Nguyên cả kinh hỏi:

- Nếu vậy y là người ở trong cung hay sao?

Công Tôn Vân lắc đầu đáp:

- Lão phu chưa rõ gã có phải là người ở trong cung hay không. Có điều lão phu do việc đúc khí giới đã coi ra được chút manh mối.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Theo nhận xét tiền bối thì lai lịch y thế nào?

Công Tôn Vân đáp:

- Lão phu đoán không lầm thì gã có mối liên quan với Tây Hậu ở Yến cung.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần nói:

- Nếu vậy Tây Hậu cũng đến rồi.

Công Tôn Vân nói:

- Cái đó lão phu không dám nói quyết, nhưng lúc tiểu ca rút kiếm, gã có ý cản trở một chiêu. Thực tình thì chiêu đó gã chưa phát huy toàn lực. Có

https://thuviensach.vn

điều gã sử chiêu "Bàn Không Tam Chuyển" trong "Phụng Hoàng Trâm" thì đúng của Tây Hậu không sai.

Triệu Tử Nguyên thở phào một cái hỏi:

- Phải chăng tiền bối vì úy kỵ Tây Hậu mà nảy ra ý kiến bỏ đi?

Công Tôn Vân lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Lão phu ngụ ở đây đã mấy chục năm, ai cũng chỉ biết là một tên thợ rèn. Nay thân thế mình bị bại lộ tất nhà Đại Minh chẳng để yên. Lão phu còn muốn bảo toàn cái mạng già để coi khí số nhà Đại Minh hết rồi hãy chết cũng chưa muộn.

Triệu Tử Nguyên buồn rầu thở dài nói:

- Ý kiến của tiền bối e rằng không hoàn toàn phù hợp với Thái Ất lão tiền bối.

Công Tôn Vân sửng sốt hỏi:

- Sao lại không phù hợp?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Vãn bối vâng lệnh của Thái Ất lão tiền bối đến đây vì mục đích giải cứu Trương thủ phụ. Thủ phụ là một cây cột chống trời của triều đình. Nếu Thái Ất lão tiền bối mà mong cơ nghiệp nhà Đại Minh tan rã thì đã chẳng sai vãn bối tiến kinh.

Công Tôn Vân nói:

- Tứ vương gia tự có kế hoạch, e rằng tiểu ca không hiểu được.

Lão vừa nói vừa vội vã thu xếp hành lý. Lão lại căn dặn:

- Tiểu ca phải ghi nhớ câu ta nói là hãy coi chừng Tất Đài Đoan.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

Tuy miệng chàng nói vậy mà trong lòng vẫn băn khoăn về câu lão nói "Tứ vương gia tự có kế hoạch."

Công Tôn Vân chỉ trong chớp mắt đã thu xếp xong những vật cần dùng thành từng bọc, có cả tấm bài vị kia.

Lão nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Tiểu ca đừng cười nhé!

Đoạn lão rảo bước đi ra. Bao nhiêu đồ vật rong nhà bỏ lại hết.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên bất giác cảm thấy nỗi thê lương khó tả, chàng cũng đi theo Công Tôn Vân.

Công Tôn Vân biết rõ Triệu Tử Nguyên đi sau, lão cũng chẳng buồn quay đầu lại, rảo bước tiến về phía cổng thành.

Triệu Tử Nguyên vội gọi:

- Tiền bối...

Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy một người ung dung tiến vào thành. Chàng chấn động tâm thần, đổi giọng:

- Vãn bối xin tiền bối miễn thứ cho không thể tiễn hành được.

Công Tôn Vân quay lại đáp:

- Đa tạ.

Bỗng một người nói theo:

- Đưa người ngàn dặm rồi cũng phải chia tay. Huynh đài dừng bước quách.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi quay đầu nhìn lại thì chính là Tất Đài Đoan.

Tất Đài Đoan xuất hiện lúc này và ở nơi đây khiến Triệu Tử Nguyên không khỏi sửng sốt. Nhưng chàng cười khanh khách hỏi:

- Huynh đài cũng tiễn bạn đến đây ư?

Tất Đài Đoan lắc đầu đáp:

- Không phải. Tại hạ tới đây chờ một người.

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Huynh đài chờ ai vậy?

Tất Đài Đoan trỏ về phía trước đáp:

- Chính là người này.

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu nhìn ra tựa hồ không hay biết phía sau có hai người đang bàn tán về mình. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đài quen biết y ư?

Tất Đài Đoan gật đầu hỏi:

- Đúng rồi. Huynh đài có quen y không?

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí hỏi lại:

- Tiểu đệ có biết, nhưng không hiểu phải chăng đây là Tư Mã Đạo Nguyên?

https://thuviensach.vn

Tất Đài Đoan cười rồi đáp:

- Lầm rồi! Y là Chức Nghiệp kiếm thủ Tạ Kim Ấn.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bấy nhiêu năm, những người bị chết oan dưới lưỡi kiếm của Tạ Kim Ấn không hiểu là bao nhiêu? Tại hạ tuy bất tài, bữa nay cũng tẩy oan cho vong hồn người chết.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Huynh đài định quyết đấu với họ Tạ ư?

Tất Đài Đoan ngang nhiên đáp:

- Đúng thế.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Đây quả là một việc lớn vào bậc nhất trong võ lâm. Theo tại hạ biết thì Tạ Kim Ấn không phải hạng tầm thường, Tất huynh nên thận trọng.

Tất Đài Đoan cười đáp:

- Nếu không nắm phần thắng, tại hạ cũng chẳng đến nỗi phóng hỏa đốt mình. Tiền huynh! Chúng ta hãy đi uống mấy chung đã rồi sẽ tính.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Tất huynh không theo dõi Tạ Kim Ấn ư?

Tất Đài Đoan cười khanh khách hạ thấp giọng xuống đáp:

- Chẳng giấu gì Tiền huynh. Hành tung của Tạ Kim Ấn đã ở trong vòng giám thị của bọn tại hạ.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Tất huynh nói vậy thì còn có bạn hữu nữa hay sao?

Tất Đài Đoan đáp:

- Trên cõi đời này, muốn trừ diệt Tạ Kim Ấn há phải chỉ có một mình tại hạ?

Vì thế bọn tại hạ đã ngấm ngầm ước hẹn chờ cho Tạ Kim Ấn vào thành Bắc Kinh là ngày hắn tới số rồi.

Triệu Tử Nguyên cũng muốn giết Tạ Kim Ấn, nhưng không hiểu tại sao chàng nghe Tất Đài Đoan nói vậy lại lo thay cho lão. Chàng đã hiểu sơ qua bản lãnh của gã, nếu thêm vào mấy tay cao thủ nữa thì dù bản lãnh họ Tạ

https://thuviensach.vn

có cao thâm đến đâu, e rằng cũng khó lòng chống nổi. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng nói:

- Tất huynh nói phải lắm. Tạ Kim Ấn quả là người nên giết đi.

Tất Đài Đoan cười đáp:

- Đúng thế. Chưa hiểu Tiền huynh có thâm cừu đại hận gì với hắn không?

Nếu có, huynh đài là một chủ lực rất lớn trong vụ này.

Triệu Tử Nguyên né tránh trọng trách liền đáp:

- Tiểu đệ mới ra đời chưa có gì đáng kể là cừu hận với ai.

Chàng nói câu này ra khỏi cửa miệng không khỏi tự thẹn trong lòng. Chàng chăm chú nhìn Tạ Kim Ấn đang đi ở phía trước tự nhủ:

- "Lão này với ta có mối thù sâu tựa bể. Sao ta lại bỏ cơ hội trước mắt? Không được. Ta chẳng thể nhường cho kẻ khác giết lão mà phải tự mình ra tay hạ sát."

Tất Đài Đoan nhìn Triệu Tử Nguyên cất giọng thần bí hỏi:

- Thế thì không trách được. Nhưng gần đây trên chốn giang hồ đồn đại rất nhiều về một thiên cố sự, chẳng hiểu Tiền huynh đã được nghe chưa? Số là một đêm ở Thúy Hồ, cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên bị thảm tử dưới lưỡi kiếm của Tạ Kim Ấn. Vụ này khiến võ lâm nổi lòng công phẫn, ai cũng quyết tâm trừ khử họ Tạ.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu ai là người đứng chủ trương trong vụ này?

Tất Đài Đoan ngần ngừ một chút, ngập ngừng đáp:

- Cái đó... tại hạ cũng không hiểu...

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đến trước một tòa tửu lầu. Tất Đài Đoan giơ tay trỏ vào trong hỏi:

- Tiền huynh! Chúng ta vào đây uống mấy chung nên chăng?

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Công Tôn tiền bối quả đã không lầm. Gã này đang chú ý đến hành tung của ta. Nếu ta tạ sự bỏ đi, tất gã càng sinh lòng ngờ vực. Chi bằng ta tương kế tựa kế, hãy quấn quít với gã một hồi rồi sẽ từ từ tìm kiếm Tạ Kim Ấn cũng chưa muộn."

https://thuviensach.vn

Chàng nghĩ vậy liền gật đầu đáp:

- Đã được huynh đài chiếu cố, tiểu đệ khi nào lại chẳng tuân mệnh?

Hai người liền tiến vào tửu lầu.

Tạ Kim Ấn đi trước coi bề ngoài dường như không hay có người theo dõi, mà thực ra lão đã chú ý đến Triệu Tử Nguyên và Tất Đài Đoan rồi. Tạ Kim Ấn đi thêm một đoạn nữa không thấy hai người theo sau, lão tự hỏi:

- "Gã thanh niên kia coi rất quen thuộc mà không hiểu đã gặp gã ở đâu?"

Lão vừa đi vừa nghĩ, muốn quay trở lại để còn cứu cánh, nhưng lão nhớ lại việc mình chưa xong hơi đâu mà lo cho kẻ khác? Lão liền tiếp tục thượng lộ.

Triệu Tử Nguyên và Tất Đài Đoan tìm vào bàn ngồi. Tất Đài Đoan lên mặt chủ đãi khách, chấm mấy món ăn đắt tiền và gọi lấy hai cân Bạch can rồi nói:

- Tại hạ không hiểu Tiền huynh đã nhận ra bữa nay rất nhiều cao thủ tụ tập ở kinh thành chưa? Thật là Bát phương phong vũ. Chúng ta sẽ được coi một trường náo nhiệt.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ mới ra đời nên chưa hiểu mấy.

Tất Đài Đoan cười khanh khách nói:

- Nếu vậy huynh đài hãy còn sơ tâm. Cứ tình thế trước mắt mà nói thì sau khi Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn lộ diện, tại hạ dám quả quyết những bậc cao thủ tuyệt đỉnh ít khi ló mặt trên chốn giang hồ cũng lục tục xuất hiện.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Không hiểu những cao thủ này là hạng người nào?

Tất Đài Đoan đáp:

- Tỷ như Thái Chiêu bảo chúa Yên Định Viễn, Lưu Hương viện chúa Võ Khiếu Thu, lại còn... lại còn nhân vật đã lâu không xuất hiện giang hồ như Ma Vân Thủ cũng ra mặt.

Triệu Tử Nguyên thấy Tất Đài Đoan nói phun bọt rãi, không khỏi cười thầm, ngoài miệng chàng đáp:

https://thuviensach.vn

- Thật là một trường thịnh hội. Có điều tiểu đệ nghe nói Ma Vân Thủ là một nhân vật ngang hàng với Yến Cung song hậu, Linh Võ tứ tước, lão đã xuất hiện tất Yến Cung song hậu và Linh Võ tứ tước cũng ra mặt. Nếu vậy càng thêm phần náo nhiệt.

Tất Đài Đoan cơ cảnh đáp:

- Cái đó còn phải chờ sự thực mới chứng minh được.

Rượu thịt bưng vào.

Tất Đài Đoan rót rượu ra hai chung. Tự mình cầm một chung nâng lên nói:

- Tại hạ kính mời Tiền huynh một chung.

Triệu Tử Nguyên khiêm tốn đáp:

- Không dám! Không dám. Đáng lẽ tiểu đệ kính mời Tất huynh mới phải.

Hai người cùng chung nâng lên uống cạn sạch.

Tất Đài Đoan rót rượu nữa ra rồi mời Triệu Tử Nguyên ăn uống.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một tên khất cái đứng tuổi tiến lại. Hóa tử trung niên này áo quần sạch sẽ, chỉ phải cái vá hàng trăm miếng.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Bang chúa Cái bang là Long Hoa Thiên cũng đến rồi. Xem chừng đất kinh thành quả là nơi rồng ẩn cọp nấp, sắp xảy chuyện náo nhiệt vô cùng!"

Tất Đài Đoan khẽ hỏi:

- Tiền huynh đã nhận ra nhân vật này chưa?

Triệu Tử Nguyên giả vờ hỏi lại:

- Tiểu đệ không biết. Người ấy là ai vậy?

Tất Đài Đoan mỉm cười đáp:

- Tinh Y bang chúa Long Hoa Thiên.

Triệu Tử Nguyên làm bộ động dung nói:

- Tinh Y bang chúa danh vang thiên hạ mà bữa nay cũng xuất hiện thì quả là to chuyện.

Chàng vừa dứt lời, bỗng nghe một người hô lớn:

- Phi Phủ Chấn Thiên Hạ!

Tất Đài Đoan động tâm buột miệng:

- Đúng là Phi Phủ Thần Cái rồi.

https://thuviensach.vn

Thực ra Tinh Y bang chúa và Phi Phủ Thần Cái, Triệu Tử Nguyên đều đã biết qua, nhưng lúc này chàng giả vờ mới ra đời, nên cả những nhân vật nổi danh trong võ lâm, chàng cũng không hay.

Phi Phủ Thần Cái rảo bước tiến lại toan khom lưng lạy xuống nhưng Long Hoa Thiên xua tay gạt đi:

- Không nên, không nên! Hãy ngồi xuống đây rồi sẽ nói chuyện.

Phi Phủ Thần Cái vâng lời, ngồi xuống mé dưới Long Hoa Thiên.

Long Hoa Thiên khẽ hỏi:

- Sự tình ra sao?

Phi Phủ Thần Cái lắc đầu đáp:

- Khó quá! Khó quá! Chưa được tin tức gì hết.

Long Hoa Thiên trầm mặc không nói gì, cùng Phi Phủ Thần Cái bắt đầu ăn uống. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất khẽ. Triệu Tử Nguyên và Tất Đài Đoan lắng tai nghe lỏm mà chẳng được câu nào. Tất Đài Đoan nói:

- Nguồn tin của Cái bang rất linh thông. Dường như họ đang nghe ngóng chuyện gì mà gặp phải bước khó khăn.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Theo chỗ ta biết thì Cái bang chuyên hành động nghĩa hiệp. Hiện giờ cả Bang chúa cũng tới kinh thành thì ngoài việc Trương thủ phụ không còn chuyện gì nữa."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng nói:

- Coi bộ họ đang gặp điều khốn đốn.

Tất Đài Đoan buột tiếng cười âm trầm đáp:

- Ngoài việc Trương thủ phụ tại hạ e rằng không còn chuyện gì trọng yếu làm cho Bang chúa Cái bang phải kinh động.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Trương thủ phụ thì làm sao?

Tất Đài Đoan lạnh lùng đáp:

- Trước đây hai bữa có một người tên gọi Triệu Tử Nguyên vào tới Thiên lao muốn cứu Trương thủ phụ không ngờ cắp gà chẳng được lại lỗ nắm gạo. Chẳng những không giải cứu được người mà Trình đại nhân lại bị giam hãm. Nghe nói Trình đại nhân cũng bị giam vào Thiên lao.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghe giọng gã nói dường như có vẻ bất mãn với mình lại càng tin lời của Công Tôn Vân. Tất Đài Đoan hẳn là người bên kia ở Yến Cung song hậu. Triệu Tử Nguyên giả vờ hỏi:

- Nếu vậy gã họ Triệu làm hư việc hay sao?

Tất Đài Đoan đáp:

- Đúng thế. Nếu Triệu Tử Nguyên không gây cuộc đại náo thì tình hình chẳng đến nỗi khẩn trương thế này. Cứ tình thế hiện thời thì Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn và Long Hoa Thiên đều chuẩn bị cướp Thiên lao.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- "Chắc bọn họ chưa hiểu cá tính của Thủ phụ. Nếu vậy họ bật thiệp đường trường e rằng cũng chẳng ích gì."

Chàng muốn cáo tố cho Long Hoa Thiên biết để bọn họ đừng khinh cử vọng động, nhưng có Tất Đài Đoan ở bên, chàng không sao đưa tin được. Triệu Tử Nguyên cúi đầu uống rượu rồi hỏi:

- Những nhân vật này tuy võ công cao thâm nhưng không tự lượng sức mình, Thiên lao đề phòng nghiêm mật như vậy thì làm sao cứu người cho nổi?

Tất Đài Đoan khẽ đáp:

- Đúng thế.

Triệu Tử Nguyên ăn uống thật nhiều, đoạn chàng vỗ bụng nói:

- No quá rồi! Tiểu đệ xin làm chủ nhân.

Dứt lời chàng không chờ sự ưng thuận của Tất Đài Đoan đã hô lớn:

- Điếm gia! Tính tiền đi!

Tất Đài Đoan vội hỏi:

- Huynh đài định đi hay sao?

Triệu Tử Nguyên ra chiều băn khoăn đáp:

- Tiểu đệ đã nói trước có việc gấp phải làm, nên xin đi trước một bước.

Tất Đài Đoan đảo mắt nhìn chàng nói:

- Đã vậy Tiền huynh cứ tùy tiện. Lần này tại hạ làm chủ. Lần sau chúng ta còn gặp nhau sẽ đến lượt Tiền huynh.

Đột nhiên một thiếu nữ áo vàng chạy đến. Tất Đài Đoan cười nói:

https://thuviensach.vn

- Nhân vật mà tại hạ chờ đợi đã tới. Nếu Tiền huynh cao hứng hãy ngồi lại nói chuyện. Tại hạ cũng có việc rất quan trọng phải bàn.

Câu sau rất hấp dẫn. Nhưng Triệu Tử Nguyên mỉm cười đáp:

- Thực tình tiểu đệ có việc gấp. Khi khác chúng ta lại gặp nhau.

Chàng nói rồi chắp tay từ biệt ra đi.

Tất Đài Đoan lộ vẻ lạnh lùng. Giữa lúc ấy thiếu nữ áo vàng lại tới nơi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Triệu Tử Nguyên Là Con Thánh Nữ

Tất Đài Đoan vẫy tay khẽ nói:

- Sư muội hãy ngồi xuống đây.

Chủ quán thấy Triệu Tử Nguyên hô hoán, đã chạy đến đứng một bên. Hắn hỏi:

- Công tử chưa đi ư?

Tất Đài Đoan gật đầu:

- Chưa đi. Lấy đũa chén khác lên đây.

Gã quay lại bảo thiếu nữ:

- Sư muội! Chúng ta hãy bàn việc khẩn yếu.

Huỳnh y nữ đáp:

- Tiểu muội vừa ăn bên kia no rồi. Bây giờ ăn hay không cũng chẳng quan hệ.

Tất Đài Đoan hỏi:

- Hãy nói về sư muội trước. Sư muội rượt theo người ta tình hình ra sao?

Huỳnh y nữ thở dài đáp:

- Nói ra lại mắc cỡ. Trình Minh Tiên do một người tuổi trẻ bảo vệ. Võ công gã này rất cao thâm. Bên gã còn có mấy tay trợ thủ bản lãnh cũng không phải tầm thường.

Tất Đài Đoan mỉm cười hỏi:

- Chắc sư muội cũng không coi bọn chúng vào đâu?

Huỳnh y nữ đáp:

- Kể ra đúng thế. Mình sắp đắc thủ thì đột nhiên bọn chúng có người đến viện trợ. Sư huynh đoán xem ai?

Tất Đài Đoan ngơ ngác đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu huynh đoán làm sao được?

Huỳnh y nữ hạ thấp giọng xuống nói:

- Lam Ngọc Yến của Đông Hậu.

Tất Đài Đoan kinh hãi hỏi:

- Thị ư?

Huỳnh y nữ đáp:

- Vì thị tới nơi, tiểu muội bất đắc dĩ phải thu trường. May lúc đó tiểu muội che mặt, không thì bị họ nhận ra.

Tất Đài Đoan lắc đầu nói:

- Chỉ sợ họ nhận ra sư muội rồi.

Huỳnh y nữ đáp:

- Tiểu muội đứng cách xa bảy, tám trượng lại che mặt bằng tấm vải đen thì y nhận ra thế nào được?

Tất Đài Đoan thở dài nói:

- Tuy sư muội bịt mặt rồi nhưng lúc chạy đi thân pháp khó lòng che mắt thị được. Hỡi ơi! Nếu sư phụ hay biết vụ này thì ít ra chúng ta cũng bị một phen trách phạt.

Huỳnh y nữ lạnh lùng hỏi:

- Sư huynh! Sư huynh thử nghĩ coi. Trước tình hình đó mà tiểu muội không bỏ đi thì hậu quả sẽ ra sao?

Tất Đài Đoan đáp:

- Cùng lắm khi chạm trán nhau, sư muội nói huỵch tẹt ra...

Huỳnh y nữ "xùy" một tiếng ngắt lời:

- Sư huynh nói dễ nghe quá! Tính nết con tiện nhân đó thế nào sư huynh đã biết rồi. Nếu để mụ nắm được đuôi thì e rằng Song Hậu ở Yến cung lập tức trở mặt thành thù.

Tất Đài Đoan hắng dặng hỏi:

- Sợ gì? Họ không tuân giữ lời thề phái người ra ngoài chẳng lẽ bọn mình không thể bôn tẩu được ư?

Huỳnh y nữ đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn Tất Đài Đoan hỏi lại:

- Sư huynh quên điều gia huấn Trung Nghĩa Thiên thu ở Yến cung rồi sao?

https://thuviensach.vn

Trình Minh Tiên là dòng dõi trung lương mà chúng ta lại đi ngược đường là lỗi ở mình thì còn nói gì được nữa?

Tất Đài Đoan tỉnh ngộ gật đầu mấy cái đáp:

- Phải rồi! Sư muội suy nghĩ sâu xa khiến tiểu huynh rất bội phục.

Huỳnh y nữ mỉm cười nói:

- Tuy việc không thành, nhưng tiểu muội đã dò biết rõ phương hướng của họ. Món nợ này tạm thời hãy gửi ở trên đầu Thẩm Trị Chương mà còn sợ bọn chúng chạy được chăng?

Tất Đài Đoan đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Chỉ cần người đi kiếm vụ này tìm được đến nơi.

Huỳnh y nữ hỏi:

- Sư huynh biết thế là được. Bây giờ chúng ta bàn đến những sự mà đại ca đã trải qua nên chăng?

Tất Đài Đoan khẽ hỏi lại:

- Sư muội đã ngó thấy hai tên hóa tử chưa?

Huỳnh y nữ cười lạt đáp:

- Đó là Long Hoa Thiên và thuộc hạ của lão là Phi Phủ Thần Cái, làm gì tiểu muội không biết? Tiểu muội muốn hỏi việc chính là Triệu Tử Nguyên. Sư huynh đã biết gã lạc lõng đâu chưa?

Tất Đài Đoan nở nụ cười thần bí hỏi:

- Sư muội có thấy người vừa ra đi đó chăng?

Huỳnh y nữ sửng sốt hỏi lại:

- Gã là Triệu Tử Nguyên đấy ư?

Tất Đài Đoan gật đầu đáp:

- Chính thị! Nhưng lúc này gã thay hình đổi dạng. Tiểu huynh còn cho sư muội hay là tiểu huynh đã trao đổi với gã một chiêu mà gã thi triển "Thương Lãng tam thức".

Huỳnh y nữ nhăn mặt hỏi:

- Ai thắng ai bại?

Tất Đài Đoan buồn rầu đáp:

- Lúc ấy tiểu huynh chưa phát huy toàn lực, còn gã đã vận nội lực đến độ chót để tỷ đấu. Tiểu huynh bị hất bay đi. Công lực gã đại khái rất cao thâm.

https://thuviensach.vn

Huỳnh y nữ sửng sốt hỏi:

- Giả tỷ hai người chúng ta hợp lực chọi với hắn thì sao?

Tất Đài Đoan lắc đầu đáp:

- E mình khó nắm được phần thắng.

Huỳnh y nữ lộ vẻ không phục. Đại khái bọn nữ nhân đều tự phụ, ỷ mình.

Huỳnh y nữ cũng không ra ngoài thể lệ đó. Tất Đài Đoan nhìn Huỳnh y nữ nói:

- Tiểu huynh còn phát giác ra một người nữa là Tạ Kim Ấn.

Huỳnh y nữ hắng dặng nói:

- Không ngờ hắn cũng đến. Chà chà! Chuyến trước...

Tất Đài Đoan ngắt lời:

- Chỉ cần bọn Ma Vân Thủ hết sức là giải quyết hắn được ngay. Hỡi ơi!

Nhưng mưu việc ở người mà thành sự lại ở trời. Cầu trời cho phen này cho chúng ta thành công.

Huỳnh y nữ cười lạt cầm chung rượu lên uống hai hớp. Tuy thị là phụ nữ, nhưng uống rượu chẳng kém gì đàn ông.

Tất Đài Đoan đưa mắt nhìn thiếu nữ nói tiếp:

- Sư muội! Chúng ta đi thôi.

Huỳnh y nữ gật đầu.

Tất Đài Đoan tính trả tiền xong rồi hai người sóng vai ra khỏi tửu lầu.

Long Hoa Thiên nhìn Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Lão có nghe thấy không? Thủ hạ Lưỡng hậu đã ra ngoài hành động rồi.

Phi Phủ Thần Cái gật đầu đáp:

- Nghe giọng lưỡi của chúng thì dường như Triệu Tử Nguyên đã tới đây, lại tựa hồ để đối phó với Tạ Kim Ấn. Nhưng thuộc hạ còn có điều chưa rõ.

Long Hoa Thiên hỏi:

- Điều chi?

Phi Phủ Thần Cái đáp:

- Nghe khẩu khí gã thanh niên ăn mặc hoa lệ thì dường như người áo xanh vừa ngồi với gã là Triệu Tử Nguyên. Thuộc hạ lấy làm kỳ ở chỗ hắn muốn đối phó với Triệu Tử Nguyên mà sao chưa động thủ?

Long Hoa Thiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Lão không nghe thấy ư? Gã đã giao thủ với Triệu Tử Nguyên một lần nhưng chưa phát huy toàn lực và đã bị Triệu Tử Nguyên hất bay đi. Giả tỷ lần ấy mà công lực gã cao thâm hơn Triệu Tử Nguyên thì tất y đã chết về tay gã rồi.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Gã này cơ trí rất sâu xa. Chẳng hiểu Triệu Tử Nguyên đã khám pha ra được gian mưu của gã chưa?

Long Hoa Thiên cười nói:

- Triệu Tử Nguyên người nhỏ mà rất tinh quái. Gã không phải hạng người dễ bị mắc lừa. Nhưng còn một việc bản tòa rất lấy làm kỳ.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Bang chúa có điều chi thắc mắc?

Long Hoa Thiên hạ thấp giọng xuống đáp:

- Triệu Tử Nguyên đã đến kinh thành đại náo mấy lần, theo lẽ thường thì gã nên chuồn đi, mà gã còn chần chờ ở đây không hiểu vì chủ ý gì?

Phi Phủ Thần Cái đáp:

- Đúng thế! Chúng ta có nên đi kiếm gã coi không?

Long Hoa Thiên ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Trước tình trạng này, thêm người là thêm phần lực lượng. Chúng ta đi kiếm y là phải.

Long Hoa Thiên trả tiền xong rồi hai người ra khỏi tửu quán.

Nhắc lại, Triệu Tử Nguyên dời khỏi tửu lâu tính thầm trong bụng:

- "Trong bữa rượu vừa qua, ngoại trừ mình xác định Tất Đài Đoan là thủ hạ của Tây Hậu, còn chưa phát giác ra được điều gì khác. Trái lại ta để Tạ Kim Ấn đi mất."

Đối với Tạ Kim Ấn trong đầu óc Triệu Tử Nguyên tựa hồ đã nảy ra mối cảm hoài. Chàng muốn giết lão mà lại thôi. Dường như chàng ngấm ngầm nhận thấy ho. Tạ chẳng phải người đại ác. Ý nghĩ kỳ dị này, chính chàng cũng không hiểu vì đâu mà có.

Triệu Tử Nguyên đi trên con đường phố lớn một lúc, nhưng kiếm Tạ Kim Ấn nào phải chuyện dễ? Chàng đang chán nản, bỗng có người đến vỗ vai. Chàng quay đầu lại nhìn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tô đại thúc! Đại thúc đấy ư?

Người này chính là Tô Kế Phi, nhưng lúc này lão đã bỏ phục sức của người ruổi ngựa, mặc áo trường bào ngoài khoác áo choàng, ra vẻ một thương gia.

Tô Kế Phi mỉm cười hỏi lại:

- Tử Nguyên! Ngươi có chuyện gì không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối đang kiếm Tạ Kim Ấn.

Tô Kế Phi hỏi:

- Cái đó chưa cần. Ngoài ra ngươi còn việc gì khác không?

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Đến đêm vãn bối chuẩn bị vào phủ Cửu Thiên Tuế chuyến nữa. Ngoài ra không còn việc gì khác.

Tô Kế Phi mỉm cười nói:

- Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của Thánh Nữ. Hiền khế hãy đi theo lão phu. Lão phu có việc rất khẩn yếu muốn cho ngươi hay.

Triệu Tử Nguyên thấy Tô Kế Phi lộ vẻ nghiêm trọng liền gật đầu hỏi lại:

- Dĩ nhiên vãn bối đi theo tiền bối. Có điều vãn bối chưa hiểu là tiền bối chuyến này lại kinh thành một mình hay cùng đi với Thánh Nữ?

Tô Kế Phi hạ thấp giọng xuống đáp:

- Thánh Nữ cũng đến rồi nhưng bây giờ lão phu dẫn hiền khế đến một nơi không có Thánh Nữ ở đó.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao đại thúc không dẫn vãn bối đến bái yết Thánh Nữ?

Tô Kế Phi đáp:

- Hiện Thánh Nữ đang cần trấn tĩnh để trù liệu kế hoạch, ta không nên kinh động. Nhưng chuyến này ta đi kiếm hiền khế là do chỉ thị của Thánh Nữ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vậy chúng ta đi đâu bây giờ?

Tô Kế Phi đáp:

- Hiền khế cứ đến nơi sẽ rõ.

https://thuviensach.vn

Lão dẫn Triệu Tử Nguyên đi qua mấy đường phố lớn rồi rẽ vào một ngõ hẻm. Ngõ hẻn này rất tồi tàn. Tô Kế Phi đến trước một căn nhà dừng lại đẩy cửa.

Cửa chưa khóa bật ra liền.

Bỗng một người hỏi:

- Đến rồi ư?

Tô Kế Phi đáp:

- Đến rồi.

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc không hiểu người này là ai? Một người lạng mình bước ra, bất giác chàng vui mừng la lên:

- Hề tiền bối! Té ra là tiền bối ư?

Nguyên người đó là Hề Phụng Tiên. Trước kia Triệu Tử Nguyên đã gặp lão ở Thái Chiêu bảo, không ngờ lão cũng đến kinh thành.

Hề Phụng Tiên tiến lên một bước khom lưng nói:

- Thuộc hạ xin tham kiến Bảo chúa.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Sao Hề tiền bối lại xưng hô như vậy?

Chàng vội nghiêng người tránh qua một bên đồng thời chắp tay đáp lễ.

Tô Kế Phi cười nói:

- Hề huynh để tiểu đệ đem công việc nói rõ gốc ngọn cho Tử Nguyên hay rồi sẽ bàn.

Hề Phụng Tiên gật đầu, cầm hai cái ghế lại để Triệu Tử Nguyên và Tô Kế Phi ngồi.

Ba người an tọa rồi. Tô Kế Phi nói:

- Tử Nguyên! Có hai việc hiền khế nghe rồi nhất định phải giật mình.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Hề tiền bối kêu mình bằng Bảo chúa cũng đủ giật mình rồi. Chẳng hiểu còn việc gì khiến cho ta thất kinh nữa?"

Chàng liền đáp:

- Xin tiền bối chỉ giáo!

Tô Kế Phi nói:

https://thuviensach.vn

- Điều thứ nhất là Hề huynh vừa gọi hiền khế bằng Bảo chúa. Nên biết vụ này do Thánh Nữ an bài. Thánh Nữ có ý định như vậy từ lâu, nhưng trước kia võ công của hiền khế chưa thành tựu. Hiện nay bản lãnh hiền khế có thể khôi phục được uy danh của tổ rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đại thúc nói vậy rất đúng. Giữa vãn bối và Thánh Nữ dù chẳng có liên quan gì, nhưng vãn bối vẫn tôn trọng Thánh Nữ như người bậc trên.

Tô Kế Phi bật cười hỏi:

- Tử Nguyên! Chẳng lẽ ngươi ngu xuẩn đến thế! Bây giờ còn chưa biết Thánh Nữ là ai ư?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần đáp:

- Vãn bối chỉ cảm thấy Thánh Nữ hao hao giống gia mẫu, nhưng...

Tô Kế Phi hỏi:

- Nhưng trẻ tuổi quá phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế.

Tô Kế Phi lắc đầu nói:

- Hiện nay thuật dịch dung rất thịnh hành. Phu nhân ngoài ba chục tuổi muốn hóa trang thành cô gái hai mươi chẳng khó khăn gì. Huống chi Thánh Nữ lại là môn hạ của Đông Hậu ở Yến cung, về thuật dịch dung lệnh đường đã học được bí quyết của Đông Hậu, trách nào ngươi chẳng hoài nghi.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí nói:

- Nếu vậy Hương Xuyên Thánh Nữ quả là gia mẫu rồi.

Tô Kế Phi đáp:

- Đúng thế! Bây giờ lão phu cho ngươi hay việc thứ hai. Và đây là mẫu mệnh, tưởng ngươi không còn nói gì được nữa.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đã là mẫu mệnh dĩ nhiên tiểu tử không dám phản kháng.

Tô Kế Phi nói:

- Việc khôi phục lại Thái Chiêu bảo nhất thiết, do lão phu cùng Hề huynh trù tính giùm cho. Ngươi bất tất phải quan tâm. Có điều ngươi phụ trách ngay một việc.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Việc gì?

Tô Kế Phi nhường nhịn đáp:

- Bức bách Yên Định Viễn trả lại Thái Chiêu bảo. Bằng không là ra tay giết hắn.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vãn bối nhất định làm cho hết sức, nhưng...

Tô Kế Phi vẫy tay ngắt lời:

- Ngươi có điều gì lát nữa sẽ hỏi. Bây giờ còn một việc nữa giao cho ngươi là hạ sát Tạ Kim Ấn để trả mối thù cho tiền nhân.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Vừa rồi đại thúc gặp vãn bối, vãn bối đang đi kiếm hắn.

Tô Kế Phi thở dài nói:

- Tử Nguyên! Vụ này ngươi phải có lòng tự tin mãnh liệt mới xong. Lệnh đường dặn ta nói cho ngươi hay: Sáng mai cũng vào giờ này, Tạ Kim Ấn đi trên con đường dưới chân núi cách ngoại thành hơn hai chục dặm. Ngươi chờ ở đó hết sức mà làm là đạt được mục đích.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vãn bối xin tuân mệnh. Nhưng gia mẫu có đi không?

Tô Kế Phi đáp:

- Lệnh đường còn coi tình hình rồi sẽ liệu. Nhưng bất luận y có đi hay không ngươi cũng phải theo đúng mà làm.

Triệu Tử Nguyên khiêm nhượng đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

Không hiểu sao Triệu Tử Nguyên sau khi nhận lãnh hai nhiệm vụ này, trong lòng rất đỗi hoang mang. Chàng ngấm ngầm hít một hơi chân khí tự hỏi:

- “Ta làm sao thế này?”

Tô Kế Phi lại nói:

- Tử Nguyên! Hai việc đó ngươi phải ghi nhớ vào lòng. Bây giờ ngươi muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Theo chỗ vãn bối biết thì gia mẫu ngày trước tỉnh cư ở nhà gia sư. Khi vãn bối từ biệt ân sư, gia mẫu tuyệt không có ý gì xuất ngoại. Lão nhân gia đã cải trang làm Hương Xuyên Thánh Nữ trong trường hợp nào?

Tô Kế Phi đáp:

- Khi hiền khế dời nhà, lệnh đường không có ý xuất ngoại vì đó là theo mệnh lệnh của Đông Hậu. Sau lệnh đường cũng theo mệnh lệnh của Đông Hậu mà hành động.

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Gia mẫu ra đi cũng được, nhưng sao lại cải trang làm Hương Xuyên Thánh Nữ để cho hàng vạn người dòm ngó.

Hiển nhiên chàng rất bất mãn về chuyện mẫu thân cải trang làm Hương Xuyên Thánh Nữ. Chàng hỏi câu này rồi mặt lộ vẻ thê lương.

Tô Kế Phi thở dài đáp:

- Câu chuyện này khá dài. Lệnh đường cũng biết tự tôn, sao lại cam tâm hóa trang Hương Xuyên Thánh Nữ để cho người ta ngắm nghía. Cái đó là chỗ dụng ý của lệnh đường. Tỷ như lão phu phế bỏ danh vọng trên chốn giang hồ cam tâm làm kẻ ruổi ngựa cho lệnh đường?

Lão hắng dặng nói tiếp:

- Vụ này phải kể từ Yến Cung song hậu. Người đời đều biết Yến Cung song hậu là kỳ nhân. Song hậu tình như tỷ muội mà thực ra không phải thế.

Hề Phụng Tiên hỏi:

- Phải chăng Song Hậu chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng?

Tô Kế Phi gật đầu đáp:

- Sự thực đúng như vậy. Trong Song Hậu một chính một tà, mỗi người một tâm sự riêng. Tình trạng này diễn tiến lâu ngày vì hai người miệng không nói ra chỉ ngấm ngầm hành động, gần đây mới bộc lộ.

Tô Kế Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại khái Đông Hậu thuộc phe chính. Tây Hậu thuộc phe tà. Cũng như nói Đông Hậu đứng về bên bạch đạo, Tây Hậu đứng về bên hắc đạo. Tây Hậu rất nhiều dã tâm. Bên ngoài còn tỏ ra ở chốn thâm cung mà thực tình mụ đã hóa trang len lỏi vào chốn giang hồ như ẩn như hiện.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng mụ giả là chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc?

Tô Kế Phi đáp:

- Đúng rồi! Dã tâm của mụ là đang chuẩn bị mở một cuộc đại hội cho phe hắc đạo, có cả một số cao thủ hạng nhất tham gia, trước là đột kích phái Thiếu Lâm rồi đến phái Võ Đang, sau nữa đến phái Côn Luân, Nga Mi...

Hề Phụng Tiên nói:

- Thật là dã tâm rất lớn.

Tô Kế Phi cười lạt nói:

- Cái đó chưa đáng kể. Mu còn định sau khi tiêu diệt hết tám đại môn phái, mụ sẽ quay lại đối phó với Đông Hậu. Nếu Đông Hậu không hiểu mưu gian của mụ thì dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không địch nổi số đông.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hít một hơi chân khí tự nhủ:

- "Thảo nào Tư Mã Thiên Võ huynh ở bờ sông Hoàng Hà đã nghe nói tới mục tiêu thứ hai của Tây Hậu. Kế đó Ngọc Yến Tử cô nương lật đật đi kiếm Tư Mã huynh để hỏi cho biết rõ sự tình."

Hề Phụng Tiên hỏi:

- Vậy Đông Hậu đối phó bằng cách nào?

Tô Kế Phi đáp:

- Vì thế mà Hương Xuyên Thánh Nữ ra đời. Đông Hậu nhờ mẫu thân của Triệu Tử Nguyên ra ngoài quan sát đại sự trong thiên hạ, phân rõ ai là bạn ai là thù, lại sai bà đi đưa tin đến tám môn phái lớn để họ chuẩn bị biện pháp đề phòng.

Hề Phụng Tiên hỏi:

- Tám môn phái lớn đã nhận được tin chưa?

Tô Kế Phi đáp:

- Há phải chỉ tám môn phái biết tin mà cả Thái Ất Tước trong Linh Võ tứ tước cũng biết vụ này. Nếu không thì đời nào Thái Ất Tước lại xuất hiện trên giang hồ.

Hề Phụng Tiên vững dạ nói:

- Như vậy đại sự ổn định rồi.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi lắc đầu nói:

- Hề huynh đừng vội cao hứng, giữa đường còn có biến cố.

Lão vừa nói câu này, Triệu Tử Nguyên và Hề Phụng Tiên không khỏi giật mình kinh hãi.

Hề Phụng Tiên hỏi ngay:

- Biến cố ở chỗ nào?

Tô Kế Phi chau mày đáp:

- Tây Hậu chẳng phải là hạng câm điếc, làm gì chẳng hiểu động tĩnh của Đông Hậu? Mụ nghĩ ra một biện pháp là vận dụng lực lượng trong cung phái đi ngấm ngầm trình sát các phái. Hễ các nơi xảy chuyện đánh giết là bọn người trong cung mượn tiếng bắt giặc tiễu phỉ để thanh trừ môn phái.

Hề Phụng Tiên run lên hỏi:

- Thủ đoạn này thật đê hèn!

Tô Kế Phi cười nói:

- Hiện nay Tây Hậu còn cấu kết với Ngụy Tôn Hiền. Bọn họ được Ngụy Tôn Hiền hậu thuẫn thì việc tiêu diệt các phái chẳng khó khăn gì.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Triệu Tử Nguyên Tam Náo Ngụy Phủ

Hề Phụng Tiên nói:

- Tô huynh nói vậy khiến tiểu đệ nghĩ đến một điều.

Tô Kế Phi hỏi:

- Điều gì?

Hề Phụng Tiên đáp:

- Điều liên quan đến Chức Nghiệp Kiếm Thủ. Ngày trước trên chốn giang hồ không có danh từ "Chức Nghiệp Kiếm Thủ". Sau khi Chức Nghiệp Kiếm Thủ xuất hiện, những tay cao thủ tuyệt đỉnh phe Bạch đạo đều bị sát hại. Toàn gia Tư Mã Đạo Nguyên cũng ở trong trường hợp này. Bây giờ Tây Hậu lại dùng phương pháp tằm gửi lấn cành để mở cuộc tàn sát.

Tô Kế Phi nói:

- Chính là thế đó.

Hề Phụng Tiên lại hỏi:

- Không hiểu Bảo chúa từ đây trở đi hành động cách nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử đã ước định với Thẩm trang chúa đêm nay lẻn đến nhà Ngụy Tôn Hiền.

Tô Kế Phi lộ vẻ lo âu nói:

- Tử Nguyên! Kể về võ công hiện nay của ngươi thì việc đối phó với Ngụy Tôn Hiền không thành vấn đề, nhưng vây cánh đối phương toàn là cao thủ. Ngươi phải thận trọng lắm mới được.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối hiểu rồi.

https://thuviensach.vn

Hề Phụng Tiên nói:

- Tô huynh! Bữa nay may được gặp Bảo chúa. Chẳng bao lâu nữa uy danh Thái Chiêu bảo lại nổi bật trên chốn giang hồ. Chúng ta ăn mừng một phen được chăng?

Tô Kế Phi cười khanh khách đáp:

- Phải lắm!

Lão đưa mắt nhìn Triệu Tử Nguyên nói tiếp:

- Tử Nguyên! Hãy kiếm chỗ nào đi ăn no một bữa. Ăn xong rồi ngươi nên đến ngay chỗ Ngụy Tôn Hiền.

Hề Phụng Tiên nói theo:

- Những mong Bảo chúa mã đáo thành công. Nếu Ngụy Yêm đưa cổ chịu chém cũng là một thịnh sự. Bữa rượu này bọn lão phu dự chúc cho Bảo chúa đặng thành công.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu tử chỉ sợ thẹn với các vị.

Ba người vào một quán nhỏ ăn uống, hào khí nổi lên bừng bừng.

Triệu Tử Nguyên vì sắp có việc hệ trọng nên uống ít rượu. Còn Hề Phụng Tiên và Tô Kế Phi uống đến say khướt.

Trời vừa tối, Triệu Tử Nguyên từ biệt hai lão ra đi. Vì hai ngày liền trong thành xảy biến cố nên bữa nay đường phố không náo nhiệt như trước. Thỉnh thoảng lại thấy một đội quân tuần tiễu đi qua. Đông thành bao phủ bầu không khí khẩn trương.

Triệu Tử Nguyên xuyên qua mấy đường lớn, còn cách phủ Cửu Thiên Tuế không xa mấy, chàng phóng tầm mắt nhìn ra thấy bên trong chỗ nào cũng có đèn lửa. Những đội binh đinh đi lại tuần tiễu cực kỳ nghiêm mật.

Triệu Tử Nguyên chờ một lúc. Vừng trăng tỏ đã lên cao. Ngọn gió đêm vi vút thổi. Bỗng thấy hai bóng người một trước một sau lướt đi rất lẹ. Triệu Tử Nguyên mục quang sắc bén đã nhận ra. Tiếng ngực đập mạnh, chàng tự hỏi:

- Phải chăng đây là Cái bang Bang chúa Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái? Té ra bọn họ cũng đến mưu hại Ngụy Tôn Hiền. Thế là ta có bạn rồi.

https://thuviensach.vn

Chàng đã vào đây mấy lần, đường lối rất quen thuộc, vững dạ theo sau Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái. Chàng thấy hai người đi thẳng ra hậu viện, không khỏi chau mày tự hỏi:

- Chẳng lẽ hai vị đã thám thính được Ngụy Yêm ở hậu viện?

Theo chỗ chàng biết thì Ngụy Tôn Hiền ở Thiên Viện mé tả. Sự thực Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái đi ẩu, chứ chưa biết trú sở của Ngụy Tôn Hiền.

Long Hoa Thiên đang lướt đi, bỗng nghe có tiếng hô:

- Bắn!

Một điểm hàn tinh bay thẳng đến trước mặt lão.

Long Hoa Thiên vung tay quạt hai điểm hàn tinh rớt xuống. Lão vừa đứng lại đã nghe vù vù hai tiếng. Hai người nhảy vọt tới trước mặt.

Người đi trước là Phan Xuân Ba. Người đi sau là một hán tử trung niên. Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái vừa ngó thấy liền thủ thế nghinh địch.

Tiếp theo lại mấy tiếng vèo vèo nổi lên. Năm, sáu người nữa vọt lên nóc nhà. Phan Xuân Ba dường như cầm đầu bọn chúng, cười khanh khách nói:

- Tưởng ai, té ra là đại giá Bang chúa Cái bang tới đây. Xin tha thứ cho Phan mỗ về tội thất minh.

Hắn vừa nói vừa phe phẩy cây quạt, tựa hồ chẳng để ý gì.

Phi Phủ Thần Cái tức giận quát:

- Không ngờ Âm Ty Tú Tài cũng làm chó săn cho Ngụy Yêm.

Phan Xuân Ba lạn lùng hỏi lại:

- Phan mỗ cao hứng muốn làm việc cho ai thì làm. Phi Phủ Thần Cái! Ai mượn lão can thiệp vào?

Phi Phủ Thần Cái thóa mạ:

- Những kẻ can tâm làm tôi mọi cho người, lão gia không can thiệp không được.

Phan Xuân Ba tức giận hỏi:

- Lão thóa mạ ai đó?

Phi Phủ Thần Cái trỏ ngay vào mặt đối phương đáp:

- Ta thóa mạ ngươi thì sao?

https://thuviensach.vn

Phan Xuân Ba cả giận, đưa tay mặt lên vẫy. Hai hán tử vọt ra nhanh như gió.

Phi Phủ Thần Cái cầm cây búa quét lên không một cái. Hai hán tử đồng thời hươi kiếm lên gạt. Kiếm búa đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng.

Long Hoa Thiên sa sầm nét mặt, chuyển động thân hình.

Phan Xuân Ba cùng mấy người khác tiến ra. Đồng thời bốn bề đèn lửa nổi lên sáng như ban ngày.

Long Hoa Thiên quát to một tiếng, phấn khởi thần oai phóng song chưởng đánh tới. Hai bóng người té xuống. Nhưng đồng thời mấy người khác lại xô ra.

Bọn địch nhân thấy Long Hoa Thiên oai phong lẫm liệt, Phi Phủ Thần Cái cũng thần dũng phi thường, chúng liền lớn tiếng reo hò chia làm hai toán xông vào đánh hai người.

Phi Phủ Thần Cái lớn tiếng:

- Bẩm Bang chúa! E rằng đêm nay chúng ta khó bề đắc thủ.

Long Hoa Thiên lẫm liệt đáp:

- Dù phải bỏ cái mạng già này lại cũng bắt cho bằng được Ngụy Tôn Hiền.

Phan Xuân Ba cười hô hố nói:

- Thôi đừng mơ mộng nữa.

Hắn vung quạt lên đánh bằng những chiêu thức kỳ diệu.

Long Hoa Thiên tay đấm chân đá lại đánh ngã mấy người, nhưng bên địch mỗi lúc một đông, Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái không đủ ứng phó.

Triệu Tử Nguyên đứng bên ngó thấy bụng bảo dạ:

- "Cứ đánh thế này thì hai vị khó lòng chống nổi trong vòng nửa giờ. Không hiểu mình nên viện trợ hai vị hay là đi kiếm Ngụy Tôn Hiền?"

Nên biết nếu chàng xuất hiện là lộ mục tiêu thì đi tới đâu cũng có người phát giác mà việc đâm chết Ngụy Tôn Hiền không thể làm được. Bằng chàng bỏ mặc bọn Long Hoa Thiên tất họ phải uổng mạng cũng không đành dạ, nên chàng ngần ngại chưa quyết định được ngay.

https://thuviensach.vn

Bọn vây đánh Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái mỗi lúc một đông. Hai người cực lực ứng chiến, khắp mình đầy máu tươi.

Triệu Tử Nguyên không nhẫn nại được nữa nhảy vọt ra quát lớn:

- Bang chúa bất tất phải hoang mang. Tiểu tử đến giúp hai vị một tay.

Chàng vung chưởng đánh ra. Chưởng phong nổi lên như gió bão.

Phi Phủ Thần Cái hô:

- Triệu huynh! Quả nhiên Triệu huynh tới rồi.

Lão múa tít cây búa. Phủ quang lấp loáng. Lập tức ba, bốn tên té nhào.

Long Hoa Thiên phấn khởi tinh thần huy động song quyền cũng đánh ngã mấy tên.

Triệu Tử Nguyên vừa hạ mình xuống, bốn tên Cẩm y vệ liền tấn công ngay.

Chàng vung tay lên quét một cái. Bốn tên cẩm y vệ đều bị hất ngã.

Lúc này Triệu Tử Nguyên đã thay đổi dong mạo, cả Phan Xuân Ba cũng không nhận ra. Hắn thấy chàng thần lực ghê gớm trong lòng run sợ, vội dẫn mấy tên lùi lại. Đồng thời truyền cảnh báo khắp nơi. Một mặt giám thị hành động của bọn Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên dùng phép "Truyền âm nhập mật" hỏi Long Hoa Thiên:

- Bang chúa đã biết chỗ ở của Ngụy Yêm chưa?

Long Hoa Thiên cũng dùng phép "Truyền âm nhập mật" đáp:

- Chưa biết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế ra hai vị còn đi lần mò ư?

Long Hoa Thiên đỏ mặt lên hỏi lại:

- Chẳng lẽ Triệu lão đệ biết rồi chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng giấu gì Bang chúa, mấy bữa trước đây tại hạ đã đến thì Ngụy Yêm không ở chỗ này.

Long Hoa Thiên sửng sốt hỏi:

- Hắn đã không ở đây, tiểu ca còn đến làm chi?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười nói:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ ẩn trong bóng tối thấy hai vị đi về phía này, lại tưởng hai vị phát giác ra điều chi mới mẻ, nên cũng đi theo. Không ngờ...

Long Hoa Thiên ngắt lời:

- Vậy bây giờ tiểu ca nên đi ngay.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nhưng tại hạ không yên tâm về nỗi yên nguy của hai vị.

Long Hoa Thiên thản nhiên nói:

- Tiểu ca cứ yên lòng. Con người bất quá đến chết là cùng. Chỉ mong tiểu ca hạ sát được Ngụy Yêm thì bọn lão phu có chết cũng không đáng tiếc.

Triệu Tử Nguyên xúc động đáp:

- Tại hạ rất khâm phục tấm lòng quả cảm của hai vị. Bây giờ tại hạ có một biện pháp, Bang chúa liệu xem có làm được không?

Long Hoa Thiên hỏi:

- Biện pháp gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lát nữa chúng ta nhất tề phát động, trước hãy đánh ngã bọn Phan Xuân Ba rồi xoay về phía trái ngược. Hai vị cố ý tiết lộ thân hình để bên địch chú ý. Một mình tạ hạ đi kiếm Ngụy Tôn Hiền.

Long Hoa Thiên ngẫm nghĩ rồi nói:

- Kế này tuyệt diệu.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Việc này phải hành động ngay. Xin Bang chúa báo cho Phi Phủ Thần Cái.

Tại hạ lại đánh Âm Ty Tú Tài Phan Xuân Ba.

Long Hoa Thiên nói vụ này cho Phi Phủ Thần Cái hay. Hai người theo sau Triệu Tử Nguyên xông về phía bọn Phan Xuân Ba.

Phan Xuân Ba đứng một bên giám thị, thấy Long Hoa Thiên và Triệu Tử Nguyên máy môi không hiểu bàn chuyện gì? Bây giờ hắn thấy Triệu Tử Nguyên xông tới, vội để hết tinh thần đề phòng.

Triệu Tử Nguyên quát:

- Phan Xuân Ba! Ngươi giúp kẻ dữ làm ác thì nay phải đền tội.

https://thuviensach.vn

Phan Xuân Ba nghe thanh âm quen thuộc, lại nhớ tới Phi Phủ Thần Cái lại hô chàng là Triệu huynh, hắn tái mặt la hoảng:

- Ngươi... ngươi là Triệu Tử Nguyên?

Triệu Tử Nguyên dõng dạc đáp:

- Chính thị!

Phan Xuân Ba chũm môi huýt còi. Đây là dấu hiệu khẩn cấp. Bỗng thấy bóng người chuyển động. Đèn lửa đưa đi đưa lại. Mấy bóng người từ đằng xa chạy như bay tới nơi.

Long Hoa Thiên lớn tiếng giục:

- Tiểu ca đừng chần chờ nữa. Còn dùng dằng là sinh biến đó.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ hiểu rồi.

Chàng giơ tay lên hướng về phía bọn Phan Xuân Ba.

Phan Xuân Ba bất giác chấn động tâm thần, di chuyển cước bộ mà không sao lùi ra được.

Triệu Tử Nguyên hô:

- Các ngươi chịu chết đi thôi.

Một luồng kình lực xô ra đánh "sầm" một tiếng, Phan Xuân Ba và mấy người tới tấp té xuống.

Long Hoa Thiên lại giục:

- Tiểu ca đi cho lẹ!

Lão nhảy vọt lên trước, Phi Phủ Thần Cái theo sau. Hai người vọt ra xa bảy, tám trượng.

Triệu Tử Nguyên vọt đi sau cùng, bỗng nghe có tiếng người quát:

- Bắn tên!

Muôn ngàn mũi tên phóng ra đều nhắm bắn vào Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên xoay tay quét một cái, quạt rớt hết bao nhiêu mũi tên từ bốn phía bắn tới. Người chàng lướt đi một cái đã thoát ra ngoài vòng tên nỏ.

Ba người cùng vọt lên nóc nhà.

Long Hoa Thiên tán dương:

- Khinh công của tiểu ca đã đến trình độ phi thường!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên chưa kịp đáp, bỗng nghe tiếng người quát:

- Đừng tâng bốc nhau nữa. Các ngươi đêm nay đừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây.

Một bóng đen cao mà gầy vọt tới, tốc độ khiến người ta phải kinh hãi.

Long Hoa Thiên ngoảnh mặt nhìn lại, bật tiếng la hoảng:

- Thanh Hà Điếu Tẩu! Té ra là lão.

Người này đầu đội nón rộng vành che kín nửa mặt. Triệu Tử Nguyên nghe tên Thanh Hà Điếu Tẩu không khỏi động tâm.

Thanh Hà Điếu Tẩu cười khanh khách đáp:

- Lão bằng hữu! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau đây.

Long Hoa Thiên nghiêm nghị hỏi:

- Từng nghe Điếu Tẩu là danh sĩ đương thời. Sao lại giúp kẻ dữ làm ác?

Thanh Hà điếu tẩu thản nhiên đáp:

- Có tiền thì sai quỷ cũng được. Người ta đã bỏ tiền ra mướn thì lão phu còn giữ hư danh kẻ sĩ thanh cao làm chi? Bang chúa nghĩ có phải không?

Long Hoa Thiên thở dài nói:

- Mới có mấy bữa không gặp, ngờ đâu tâm tánh Điếu Tẩu lại biến đổi. Kim tiền làm hại người quả là đúng thật!

Lại nghe hai tiếng "bịch bịch" vang lên. Hai hán tử áo đen chạy tới.

Thanh Hà Điếu Tẩu cười hỏi:

- Nhân vật như Tạ Kim Ấn mà còn lấy tiền để giết người thì lão phu ra ngoài thể lệ đó thế nào được?

Triệu Tử Nguyên lạn lùng nói:

- Tạ Kim Ấn bị kim tiền làm cho mê muội đã đành, chẳng lẽ tôn giá cũng vì kim tiền mà bán mình cho Ngụy Tôn Hiền. Tại hạ buồn cho tôn giá là kẻ bất trí.

Thanh Hà điếu tẩu đảo mắt tức giận hỏi:

- Sao ngươi dám giáo huấn lão phu?

Triệu Tử Nguyên lạn lùng đáp:

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, tuy cao phong không hiển hách bằng Thanh Hà Điếu Tẩu, nhưng tự xét mình ngay thẳng còn hơn Thanh Hà Điếu Tẩu nhiều.

https://thuviensach.vn

Một hán tử quát lớn:

- Tên tiểu tử kia! Sao ngươi dám thóa mạ người?

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Ta thóa mạ kẻ bất lương thì đã sao?

Hán tử áo đen tức giận rút kiếm đánh soạt một tiếng. Ánh ngân quang lóe lên, lưỡi kiếm bổ xuống trước mặt Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vung tay mặt dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy lưỡi kiếm của hán tử.

Hán tử áo cả kinh vận chân lực quét một chiêu tưởng chặt đứt bàn tay Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên bóp mạnh một cái, thanh trường kiếm gẫy làm hai đoạn.

Thanh Hà Điếu Tẩu chấn động tâm thần sừng sực bước tới cười khằng khặc nói:

- Không ngờ ngươi lại giỏi thế!

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Quá khen! Quá khen! Một chút công phu mèo què của tại hạ mà lọt vào mắt xanh của tôn giá thật là vinh hạnh!

Thanh Hà Điếu Tẩu lạnh lùng nói:

- Đừng cao hứng vội. Còn lão phu đây chưa động thủ.

Lão xoay tay rút cây trúc tiết bé nhỏ vung lên một cái. Cây trúc tiết biến thành cây cần câu. Lão cười lạt hỏi:

- Tiểu tử! Sao ngươi chưa rút binh khí ra?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Không cần.

Chàng nhoai người phóng chưởng đánh tới.

Thanh Hà Điếu Tẩu tức giận hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết chăng?

Lão quét ngang cây cần câu đánh lại.

Triệu Tử Nguyên co mình, đưa năm ngón tay khoắm khoắm như móc câu chụp tới nhanh như điện chớp.

https://thuviensach.vn

Thanh Hà Điếu Tẩu vội thu cần câu về ra chiêu "Lập Hãn Kiến Ảnh". Cần câu đánh thẳng xuống.

Triệu Tử Nguyên khẽ ngửa người về phía sau.

Thanh Hà Điếu Tẩu tiếp tục đánh thẳng xuống ngực chàng. Lão chắc mẩm Triệu Tử Nguyên phải té nhào, không ngờ chàng vẫn đứng vững. Lão còn đang kinh hãi thì một luồng cường phong đánh tới sau lưng. Chân đứng không vững người ngã lăn ra.

Hai đại hán áo đen thấy vậy cả kinh, rồi cũng bị quật ngã.

Triệu Tử Nguyên vẫy tay, cùng Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái vọt về phía trước.

Lúc này phủ Cửu Thiên Tuế đã đầy vệ sĩ. Khắp nơi đều có cung tên bắn tới.

Ba người vừa chạy nhanh vừa né tránh.

Triệu Tử Nguyên đã ngó thấy chỗ ở của Ngụy Tôn Hiền liền ra hiệu cho Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái. Hai người xoay chuyển thân hình nhảy vọt đi.

Người ở dưới ngó thấy bọn người lướt đi liền reo hò bắn tên, chẳng ai ngờ Triệu Tử Nguyên lúc này đã lén tới.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trong viện tịch mịch không một tiếng động.

Thậm chí chẳng thấy một tên Cẩm y vệ nào, trong lòng rất lấy làm kỳ. Triệu Tử Nguyên không dám mạo hiểm nhảy xuống đi quanh đến một thiên viện khác.

Thiên viện này cũng yên lặng như tờ. Triệu Tử Nguyên còn đang kinh ngạc, bỗng thấy cửa phòng có bốn đại hán võ phục đứng đó.

Giữa lúc ấy một người đẩy cửa sổ vọt ra. Triệu Tử Nguyên ngó thấy trống ngực đánh thình thình vì người đó chính là Ngụy Tôn Hiền.

Triệu Tử Nguyên rất đỗi kinh nghi vì lúc này trong phủ náo động đến thế mà làm sao chỉ vỏn vẹn có mấy tên bảo vệ cho hắn? Chàng đảo mắt nhìn quanh vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, bụng bảo dạ:

- "Chắc là phía trước canh báo nên bọn người hộ vệ cho Ngụy Tôn Hiền đã ra ngoài tiếp viện."

https://thuviensach.vn

Nhưng chàng nghĩ lại không có lý vì dù gặp trường hợp nào chúng cũng bảo vê. Ngụy Tôn Hiền là việc khẩn yếu. Chàng ngấm ngầm hít một hơi chân khí tự nhủ:

- "Đêm nay ta đã vào đây là chẳng kể đến sống chết, chỉ mong hạ sát được Ngụy Yêm thì dù gặp nguy hiểm tầy trời ta cũng phải liều."

Chàng liền từ từ tiến gần lại, đột nhiên phi thân nhảy xuống, bật ra bốn luồng chỉ phong tập kích bốn tên thủ vệ. Chàng ra tay thần tốc bốn tên không kịp đề phòng đều bị kiềm chế.

Chàng lại phóng thủ điểm huyệt bốn người để đứng nguyên đó rồi chàng vọt vào.

Ngụy Tôn Hiền vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Triệu Tử Nguyên bụng bảo dạ:

- "Thằng giặc này chết đến gáy rồi mà không biết."

Chàng đề tụ mười thành chân lực vào tay mặt, quát lên một tiếng, phóng chưởng đánh ra đến "bình" một tiếng.

Ngụy Tôn Hiền té nhào. Triệu Tử Nguyên sửng sốt buột miệng hô:

- Một pho tượng đeo mặt nạ.

Lập tức dưới gầm án ngân quang vọt ra. Kiếm phong rít lên vù vù nghe thật khủng khiếp.

Triệu Tử Nguyên biết mình mắc bẫy toan xoay mình né tránh thì đột nhiên phía sau và hai bên kình phong xô tới. Triệu Tử Nguyên muốn lui cũng không được. Chàng bị hãm vào vòng nguy hiểm, tâm thần vẫn không rối loạn, tung mình vọt lên, thoát khỏi phạm vi tấn công của bốn tay đại cao thủ.

Bỗng nghe một người la hoảng:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ"!

Rồi thi triển thân hình phóng kiếm đâm tới.

Triệu Tử Nguyên nghe tiếng quen thuộc, đảo mắt nhìn lại cười nhạt nói:

- Tất Đài Đoan! Té ra là ngươi.

Tất Đài Đoan cười đáp:

- Tưởng ngươi nghĩ ra rồi mới phải. Ha ha! Tất Đài Đoan dồn Triệu Tử Nguyên vào bước đường này.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Trong Ngụy Phủ, Quần Hào Ác Chiến

Triệu Tử Nguyên cả giận hỏi:

- Dồn vào bước đường này thì sao?

Tay cầm trường kiếm, mặt chàng sát khí đằng đằng.

Cả bốn người đều chưa lớn tuổi. Ngoài Tất Đài Đoan còn ba người nữa là hai nam một nữ. Thiếu nữ mày tầm mắt phượng, mũi ngọc môi son.

Dung nhan xinh đẹp, nhưng lúc này mặt thị bao phủ đầy sát khí.

Triệu Tử Nguyên xoay tay phóng kiếm đâm Tất Đài Đoan.

Tất Đài Đoan vung tay lên gạt, miệng hỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Triệu mỗ đã tưởng người mai phục ở đây đêm nay là Tàn chi quái nhân, mà không thì là Ma Vân Thủ. Ai ngờ lại là bốn vị bằng hữu nhỏ tuổi khiến cho Triệu mỗ phải thất vọng.

Tất Đài Đoan hững hờ nói:

- Bọn ta cũng đủ phát lạc ngươi rồi, cần gì đến những nhân vật kia phải ra mặt?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nhưng Triệu mỗ bôn tẩu giang hồ bấy nhiêu năm chưa từng nghe danh bốn vị. Tất bằng hữu giới thiệu cho biết được chăng?

Tất Đài Đoan cất giọng âm trầm đáp:

- Lời yêu cầu của kẻ sắp chết dĩ nhiên tại hạ không để thất vọng.

Rồi gã hỏi:

- Các hạ đã tưởng tại hạ là Tất Đài Đoan thật ư?

Triệu Tử Nguyên cười khẩy đáp:

https://thuviensach.vn

- Chúng ta cùng một trường hợp hà tất các hạ phải nói thế?

Tất Đài Đoan nói:

- Tại hạ là Tần Chấn Tùng.

Gã nhìn thanh niên áo đen giới thiệu:

- Vị này là Thượng Trung Nghĩa, nhị sư đệ của Tần mỗ.

Thượng Trung Nghĩa cười khanh khách nói:

- Đại danh của Triệu huynh như sấm sét ngang tai. Đêm nay Thượng mỗ đang muốn lãnh giáo.

Triệu Tử Nguyên hững hờ nói:

- Thượng huynh dạy quá lời.

Tần Chấn Tùng lại trỏ vào thiếu nữ nói:

- Đây là tam sư muội Vương Lợi.

Vương Lợi hắng dặng một tiếng, trên môi hé lộ nụ cười ngạo mạn.

Sau cùng một người nữa báo danh:

- Tại hạ là Chung Nhữ Nhi.

Tần Chấn Tùng cười lạt nói:

- Thế là các hạ biết hết rồi. Tệ sư huynh muội do Yến cung sai phái. Chuyến này bọn tại hạ bôn tẩu giang hồ phần nửa chỉ vì các hạ.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Vinh hạnh cho Triệu mỗ biết bao nhiêu!

Vương Lợi đằng hắng nói:

- Đừng rườm lời nữa. Ngươi còn việc gì muốn hỏi thì hỏi đi.

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Đã biết đại danh lại hiểu các vị từ Yến cung xuất thân là đủ lắm rồi.

Bốn người rung kiếm lên. Gian phòng giàn giụa sát khí.

Tần Chấn Tùng quát:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi chưa rút kiếm ra thì còn đợi đến bao giờ?

Triệu Tử Nguyên tay giữ kiếm quyết, từ từ rút cây kiếm Thanh Ái ra. Động tác rút kiếm của chàng rất chậm chạp, nhưng lúc ra chiêu trong nhà lại thêm mấy phần sát khí.

Bọn Tần Chấn Tùng bốn người đứng nghiêm chỉnh, mặt bao phủ làn sương dầy đặc.

https://thuviensach.vn

Vương Lợi cất tiếng trong trẻo quát:

- Hãy thử tiếp một chiêu của ta.

Thị rung tay một cái, kiếm khí tung hoành. Từng làn ngân quang trắng như tuyết vọt ra. Chiêu thức rất kỳ bí toàn nhằm vào các đại huyệt trong mình Triệu Tử Nguyên.

Tần Chấn Tùng đã biết "Thương Lãng tam kiếm" của Triệu Tử Nguyên không phải là tầm thường, sợ sư muội lâm nguy liền vung kiếm trợ chiến.

Thượng Trung Nghĩa và Chung Nhử Nhi dĩ nhiên không dám lơ là cũng vung kiếm giáp công.

Kình phong vi vút, kiếm khí mịt mờ. Ngay chiêu đầu bọn đệ tử dưới trướng Tây Hậu đã hạ sát thủ.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng coi tình thế tự nhủ:

- "Bốn tên này mới là toán đầu. Sau chúng chắc còn Ma Vân Thủ, có khi cả Tây Hậu cũng xuất hiện. Ta không hạ thủ mau lẹ thì khó lòng ra khỏi được tòa nhà của Ngụy Tôn Hiền này."

Chàng nghĩ vậy liền đưa kiếm chênh chếch lên ra chiêu, coi bề ngoài chẳng có gì hung hiểm mà thực ra ẩn giấu biến hóa vô cùng.

Tần Chấn Tùng quát lên một tiếng thật to hươi kiếm chém tới. Áp lực bốn mặt cũng gia tăng. Nếu là người khác đã phải liệng kiếm lùi lại rồi.

Nhưng Triệu Tử Nguyên đã đề tụ chân lực múa kiếm. Kiếm khí rít lên u ú.

Thượng Trung Nghĩa la hoảng:

- "Phù Phong tam thức"!

Triệu Tử Nguyên ra chiêu này chính là "Hạ Tân Phong Hàn" trong "Phù Phong tam thức". Kiếm khí tung hoành, hoa quang chói lọi giàn giụa bốn mặt.

Bọn Tần Chấn Tùng bốn người bị luồng đại lực xô đẩy không khỏi giật mình.

Chung Nhữ Nhi bật tiếng la:

- Té ra gã còn có mối liên quan với Tạ Kim Ấn. Như vậy càng không thể buông tha được.

https://thuviensach.vn

Trong nhà đèn lửa bị kiếm khí quạt tắt, nhưng ánh quang hoa sáng rực khắp gian nhà. Ba người luôn luôn xoay chuyển theo thế kiếm.

Đột nhiên những tiếng veo véo rít lên, mấy luồng kiếm quang khi tỏ khi mờ vì kiếm khí đụng nhau. Tiếp theo lại nghe những tiếng thở hồng hộc. Bóng người phân ra. Một người băng mình vọt đi. Chính là Triệu Tử Nguyên.

Vừa rồi Triệu Tử Nguyên mới sử xong chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" đã khiến cho đối phương bốn người chưa chiếm được chút tiện nghi nào. Cả hai bên đều chưa biến đổi chiêu thức mà bọn Tần Chấn Tùng đều bị trúng kiếm vào bả vai.

Còn Triệu Tử Nguyên khắp mình bị mũi kiếm đâm thủng áo nhưng chưa chạm tới da thịt. Triệu Tử Nguyên ngửng đầu trong chiều trời, miệng lẩm bẩm:

- Chiêu "Phân Tiến Hợp Ly" lợi hại quá! Nếu là người khác thì tất khắp mình bị thương rồi.

Bóng người thấp thoáng, Tần Chấn Tùng rượt theo. Phía sau là bọn Thượng Trung Nghĩa. Tần Chấn Tùng lạnh lùng nói:

- Chiêu vừa rồi ngươi chẳng hơn gì bọn ta.

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng:

- "Tuy bề ngoài như vậy nhưng thực ra ta đã nhẹ đòn. Nếu ta hạ thấp kiếm xuống một chút thì đâm trúng ngực các ngươi chứ không phải ở bả vai."

Thượng Trung Nghĩa cười khanh khách nói:

- Kiếm pháp của bọn ta há chịu thua ai? Đừng nói "Phù Phong tam thức" của Tạ Kim Ấn mà cả đến "Thương Lãng tam thức" của Kim Đỉnh Tước cũng chẳng làm gì được!

Vương Lợi lại ra chiều hối hận nói:

- Vừa rồi nếu ta phát chiêu trầm trọng hơn chút thì đã thành công rồi. Hỡi ơi! Tại sao ta...

Chung Nhử Nhi ngắt lời:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế...

https://thuviensach.vn

Bọn chúng bốn người thi nhau khoe khoang, Triệu Tử Nguyên không lý gì đến. Chàng ngửng đầu nhìn ra, bỗng nghe tiếng bánh xe lọc cọc. Cỗ xe ngựa hối hả chạy tới.

Bọn Tần Chấn Tùng vừa ngó thấy, nhất tề khom lưng hành lễ.

Người trong xe cất tiếng lạnh như băng:

- Khí trời nóng nực quá, vén rèm xe lên!

Tần Chấn Tùng khoa chân tiến lại một bước, bỗng nghe người trong xe nói:

- Không dám đâu.

Tần Chấn Tùng kinh ngạc hỏi:

- Nhị...

Người trong xe ngắt lời:

- Ta không phải Nhị chủ nhân.

Triệu Tử Nguyên đã nhìn rõ người đánh xe là Tô Kế Phi, nhưng chàng không hiểu tại sao lão lại xuất hiện nơi đây và giữa lúc này?

Tần Chấn Tùng lùi lại, kinh hãi nói:

- Tôn giá...

Tô Kế Phi giơ roi lên cười rộ ngắt lời:

- Hương Xuyên Thánh Nữ ngồi trong xe khiến cho ông bạn kinh ngạc lắm thì phải?

Tần Chấn Tùng lộ vẻ tức giận. Bỗng nghe Hương Xuyên Thánh Nữ lên tiếng:

- Xin mời bằng hữu ẩn trong bóng tối ra đi!

Dứt lời, bốn mặt tiếng bước chân vang lên. Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ, Võ Khiếu Thu, Hoa hòa thượng, Yên Định Viễn lục tục xuất hiện.

Hương Xuyên Thánh Nữ lại nói:

- Còn hai vị nữa mời ra cả đi.

Bỗng nghe một người xẵng giọng hỏi lại:

- Ngươi là cái thá gì mà hống hách thế?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tiện thiếp tấm thân bồ liễu, dong mạo làm sao kịp được Nhị chủ nhân?

Nhị chủ nhân hừ một tiếng rồi hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đã biết mình dong mạo bình thường, sao lại tự xưng là Hương Xuyên Thánh Nữ? Há chẳng là tiết mạn thần thánh ư?

Hương Xuyên thánh nữ đáp:

- Hai chữ Thánh Nữ chẳng phải tiện thiếp tự đặt cho mình. Nó là hành động của kẻ hiếu sự.

Thanh âm lạnh như băng quát lên:

- Câm miệng đi!

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Tiện thiếp không chịu lời sai khiến của ai hết.

Thanh âm lạnh như băng nói:

- Đông Hậu sai ngươi hành động mà tưởng qua được mắt ta ư? Triệu Chi Lan! Công việc đêm nay không để cho ngươi giả bộ hoài. Ngươi đến thì được nhưng đi không được.

Thánh Nữ la lên:

- Tiện thiếp đến được là tự có cách ra đi.

Thanh âm lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không lo đến tính mạng cho con ngươi?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Tử Nguyên tuổi đã trưởng thành. Mấy năm gần đây gã lại từng trải sóng to gió lớn, không cần đến sự chiếu cố của mẫu thân nữa.

Triệu Tử Nguyên nghe bà nói vậy, tâm tình xúc động vô cùng. Quả nhiên Hương Xuyên Thánh Nữ là mẫu thân của chàng, nhưng sao bà lại xuất hiện đêm nay ở đây? Chàng không nhịn được nhảy xổ đến trước mặt hô:

- Mẫu thân!

Nhưng chàng là người trấn tĩnh phi thường. Người chàng vẫn đứng thẳng chứ không run rẩy.

Thanh âm lạnh lẽo hỏi:

- Ngươi phế bỏ cả tình cốt nhục, sao không nói mấy câu với Tạ Kim Ấn?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Tạ Kim Ấn! Tạ Kim Ấn sao lại...

Bỗng nghe có người nói tiếp:

- Nhị chủ nhân đừng cười. Tạ mỗ không dám cầu thân với Thánh Nữ.

https://thuviensach.vn

Thanh âm lạnh lẽo hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Khí phách anh hùng của lão ngày trước đâu?

Tạ Kim Ấn thở dài đáp:

- Con người đi mãi cũng có lúc phải quay đầu. Điền viên chờ nó, sao lại không về?

Thanh âm lạnh lẽo ngắt lời:

- Tạ Kim Ấn! Con người lão thay đổi mau lẹ quá chừng!

Tạ Kim Ấn đáp:

- Đời người trong một trăm năm cũng như vó câu qua cửa. Tạ mỗ đã quyết định còn sống ngày nào tất phải lập một phen sự nghiệp với nhân quần ngày đó.

Thanh âm lạnh lẽo cười nói:

- Tâm nguyện của lão khiến bản nhân khâm phục lắm.

Tạ Kim Ấn hững hờ đáp:

- Nhị chủ nhân quá khen mà thôi.

Tạ Kim Ấn cùng Nhị chủ nhân kẻ hỏi người đáp mà thủy chung chưa ngó mặt nhau. Mọi người đều lấy làm kỳ.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo hô:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi hãy qua đây!

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Tại sao tại hạ phải qua đó?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Ngươi mà không nghe lời thì đêm nay mẫu thân ngươi đừng hòng sống sót.

Triệu Tử Nguyên chuyển động thân hình đến bên cỗ xe ngựa lớn tiếng quát:

- Ai mà gia hại tệ mẫu thân, tại hạ quyết liều mạng với họ.

Thanh âm lạnh lẽo hỏi:

- Nếu có người muốn hạ sát phụ thân ngươi thì sao?

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác đáp:

- Tại hạ không có phụ thân.

Thanh âm lạnh lẽo cười khanh khách nói:

https://thuviensach.vn

- Tạ Kim Ấn! Cha con gặp nhau mà không nhận, há chẳng là chuyện bẽ bàng?

Tạ Kim Ấn không nói gì. Thanh âm lạnh lẽo lại hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Lão không đủ can đảm ư?

Tạ Kim Ấn vẫn lặng yên. Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ nói:

- Công việc đêm nay hay hơn hết là để bọn chúng tàn sát lẫn nhau.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đại soái lập mưu rồi mới hành động. Tiện thiếp khâm phục lắm!

Ma Vân Thủ cười khằng khặc nói:

- Triệu Chi Lan! Phải chăng ngươi hy vọng Tạ Kim Ấn chết đi.

Yên Định Viễn cười lạt nói:

- Lúc Kiều Như San chết đi. Ngươi...

Hương Xuyên thánh nữ quát:

- Tử Nguyên! Hãy đánh chết lão này trước đi.

Triệu Tử Nguyên biết Yên Định Viễn là Thái Chiêu bảo chúa. Nếu giết chết hắn là quyền sở hữu Thái Chiêu bảo thuộc về mình. Chàng nghĩ đến di sản này, hai mắt nổi sát khí rùng rợn. Chàng liền khom lưng đáp:

- Xin tuân mệnh!

Mắt chiếu ra những tia thần quang, chàng nhìn Yên Định Viễn giục:

- Các hạ ra tay đi!

Yên Định Viễn nghiêng người đi một chút, tay trái chụp lấy chuôi kiếm. Đang cơn thịnh nộ, hắn chuẩn bị đánh một đòn đột ngột.

Triệu Tử Nguyên tiến lên hai bước tay nắm đốc kiếm quát:

- Yên Định Viễn! Các hạ chịu chết đi thôi!

Yên Định Viễn chẳng nói năng gì. Tay mặt từ từ rút kiếm. Lập tức luồng khí âm hàn ào ạt xô ra.

Giữa lúc ấy Triệu Tử Nguyên đã giơ kiếm chênh chếch lên. Trong viện trầm tịch dị thường. Tưởng chừng tiếng kim rớt cũng nghe rõ.

Yên Định Viễn không còn thái độ ngạo nghễ tự phụ như ngày thường. Vẻ mặt xám xanh, mũi kiếm từ từ hạ xuống. Đột nhiên một luồng kiếm quang lấp loáng. Hắn quát lớn:

- Coi chừng! Bảo chúa sắp ra tay!

https://thuviensach.vn

Vừa dứt lời, một luồng hàn quang bao phủ khắp người Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên hừ một tiếng. Ánh ngân hồng vọt lên vây quanh làn hàn quang xoay chuyển ba lần. Kiếm khí như con thần long, uy thế cực kỳ khủng khiếp!

Yên Định Viễn phóng ra một chiêu gồm mười mấy kiếm, thức nào cũng nhằm vào đại huyệt trong người Triệu Tử Nguyên. Đây là một chiêu thức khủng khiếp ít khi lão dùng đến để đối địch.

Triệu Tử Nguyên cũng không vừa. Kiếm chiêu của chàng biến thành mười mấy kiếm thức.

Thật là một cuộc đấu hãn hữu trên đời. Đáng tiếc cuộc đấu này lại diễn ra ở phủ Cửu Thiên Tuế, nếu không thì người quan chiến kéo đến rất đông và hoan hô rầm rĩ.

Yên Định Viễn hậm hực những muốn đánh một đòn hạ sát đối phương ngay cho hả dạ.

Triệu Tử Nguyên vâng lệnh mẫu thân giết địch, thêm vào ý chí cương quyết đoạt lại di sản của tổ tiên, cũng hết sức đánh mau và đánh mạnh.

Đột nhiên nghe đánh "chát" một tiếng. Kiếm quang thu lại. Bóng người phân ra.

Quần hào giương mắt lên nhìn thấy vạt áo Yên Định Viễn nhuộm đầy máu tươi.

Khi ngó lại Triệu Tử Nguyên thấy chàng tuy chưa bị thương, nhưng người cũng lảo đảo hai cái rồi mới đứng vững.

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Yên huynh bị thương nặng lắm không?

Yên Định Viễn thở hồng hộc đáp:

- Đại khái không có gì đáng ngại.

Hắn lấy thuốc kim sang đắp vào vết thương cho máu ngừng chảy nhưng nét mặt lợt lạt thủy chung không khôi phục lại được. Vai bên trái rũ thấp xuống.

Võ Khiếu Thu mặt lạnh như tiền nói:

- Yên huynh hãy lui ra nghỉ ngơi. Để tiểu đệ ra tỷ thí.

Bỗng nghe thanh âm lạnh như băng cất lên:

https://thuviensach.vn

- Võ viện chúa! Gã này là một tên kình địch hiếm có đối với chúng ta. Lấy một chọi một sao bằng...

Đột nhiên mụ dừng lại. Ý mụ muốn nói sao bằng chúng ta liên thủ hợp lực hạ gã sớm đi?

Ma Vân Thủ hỏi:

- Nhị chủ nhân nói phải lắm. Nhưng còn Tạ Kim Ấn giao cho ai đối phó?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Để hắn cho ta.

Tạ Kim Ấn thản nhiên nói:

- Hay dở gì đêm nay cũng tử chiến một phen. Đáng tiếc không có Ngụy Yêm ra đây quan sát. Tạ mỗ rất lấy làm thất vọng.

Thanh âm lạnh như băng nói:

- Tạ Kim Ấn! Kiếp này lão không còn cách gì để ngó thấy y nữa?

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Chẳng lẽ hắn chết rồi?

Thanh âm lạnh như băng đáp:

- Kẻ phải chịu chết là ngươi chứ không phải y.

Tạ Kim Ấn xẵng giọng hỏi:

- Ma nữ! Tạ mỗ hãy hỏi mụ: Các ngươi trước kia chỉ mướn người khác sát nhân. Nay Ngụy Yêm lại mướn các ngươi làm việc đó không hiểu hắn trả giá bao nhiêu?

Thanh âm lạnh lẽo hỏi lại:

- Ngươi hỏi cái đó làm chi?

Tạ Kim Ấn hỏi lại:

- Tạ mỗ không hỏi được hay sao?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Ngươi không đáng hỏi.

Tạ Kim Ấn cười hô hố nói:

- Vậy Tạ mỗ phải động kiếm để hỏi mau.

Vừa dứt lời, lão từ trong bóng tối vọt ra, vẻ mặt vẫn nhơn nhơn tự đắc. Lão đảo mắt nhìn quanh cười lạt nói:

https://thuviensach.vn

- Quần anh hộI họp là một thịnh sự trong võ lâm. Đáng tiếc mọi người đã tìm không đúng chỗ.

Ma Vân Thủ lạnh lùng hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Theo lão thì nên tìm chỗ nào?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Hay hơn hết là tìm một nơi rộng rãi để lúc các hạ địch không nổi còn có chỗ cho những kẻ tôi mọi đến trợ trận.

Ma Vân Thủ tức giận nói:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi đừng nói quàng nữa. Dù bọn ta bây giờ không thu thập ngươi thì thằng con bảo bối cũng không buông tha ngươi đâu.

Hắn thật là tay lợi hại! Hắn nói khích câu này quả nhiên khiến cho Triệu Tử Nguyên phải động tâm.

Tạ Kim Ấn ngơ ngác đáp:

- Tạ mỗ suốt đời phiêu bạt, làm gì có hậu nhân.

Ma Vân Thủ cười ha hả hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi còn giả vờ hồ đồ ư?

Tạ Kim Ấn chấn động tâm thần, đột nhiên lão nghĩ tới đêm hôm ở Thúy Hồ, lão đã cùng Triệu Chi Lan xảy ra mối tình lưu luyến, nhưng lão không khi nào ngờ đến kết quả đêm hôm ấy lại thành việc như Ma Vân Thủ vừa nói. Tâm tình dao động, lão dương cặp mắt lấp loáng nhìn Triệu Tử Nguyên. Tạ Kim Ấn biến sắc tự hỏi:

- “Sao lại có thể thế được? Sao lại có thể thế được?”

Ma Vân Thủ cười khằng khặc hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi hiểu rồi chứ?

Tạ Kim Ấn như tỉnh như mê, đột nhiên nghĩ tới hành vi của mình: “Nếu quả chuyện này đúng sự thực thì Triệu Tử Nguyên là cốt huyết của mình”.

Một ý nghĩ bẽ bàng nảy ra trong đầu óc, lão lắc đầu hỏi:

- Tạ mỗ hiểu cái gì?

Ma Vân Thủ thấy Tạ Kim Ấn biến sắc mấy lần. Hắn giả vờ không hay biết, thở dài nói:

- Hỡi ơi! Trong thiên hạ còn gì tàn khốc cho bằng cha con gặp mặt mà không nhận nhau! Tệ hơn nữa là mẫu thân bị người khinh khi hiếp đáp mà

https://thuviensach.vn

thân phụ và kẻ hiếp đáp lại là một?

Tạ Kim Ấn quát:

- Câm miệng đi!

Ma Vân Thủ lạnh lùng hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi hiểu rõ rồi chứ?

Tạ Kim Ấn hỏi lại:

- Việc của Tạ mỗ mà ngươi lại biết rõ hơn ư? Sao ngươi khéo bịa chuyện khó nghe làm chi?

Tuy miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng không khỏi đau nhói lên. Bản tính rất quật cường mà lúc này lão cũng lộ vẻ thê lương.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Nếu gã do Kiều Như San sinh ra thì dĩ nhiên gã ở họ Kiều. Tại sao... ha ha! Tạ Kim Ấn! Ngươi còn để lão phu nói huỵch toẹt ra nữa chăng?

Tạ Kim Ấn quát:

- Nói bậy! Tạ mỗ ngoài việc giết chết cả nhà Tư Mã Đạo Nguyên và Kiều Như San, không làm việc gì nữa...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Thái Ất Tước Đột Nhiên Xuất Hiện

Võ Khiếu Thu ngắt lời:

- Thế thì màn kịch ôm người đó ra làm sao?

Tạ Kim Ấn tức giận quát:

- Võ Khiếu Thu! Ngươi...

Trước mặt mọi người, lão tức quá nói không nên lời. Một tiếng hú vang lên một luồng ngân hồng vọt ra. Cả người lẫn kiếm chụp xuống Võ Khiếu Thu.

Võ Khiếu Thu hơi biến sắc phóng ra hai chưởng cách không. Bỗng một luồng ngân hồng khác từ bóng tối bắn tới.

Hai luồng ngân hồng đều mau lẹ vô cùng đụng nhau ở trên không đánh choang một tiếng. Bóng người phân ra song song hạ xuống.

Quần hùng đảo mắt nhìn thấy Tạ Kim Ấn đáp xuống mé tả cách xa năm thước. Mặt đầy sát khí, thanh kiếm hãy còn rung động không ngớt. Hiển nhiên lão đã dùng toàn lực đánh một đòn.

Bên kia một nữ nhân nét mặt sa sầm đứng đó, mặt mụ không còn chút huyết sắc, toàn thân lạnh lẽo như ở dưới hồ băng vừa bò lên. Thanh kiếm trong tay cũng còn rung động. Mụ chính là nhị chủ nhân Băng Huyết Ma Nữ ở Thủy Bạc Lục Ốc. Khắp thiên hạ hiện nay người chống nổi một đòn của Tạ Kim Ấn đã hiếm lắm, nhưng chống nổi một đòn của Băng Huyết Ma Nữ lại càng ít hơn. Chiêu vừa rồi hai người ngang sức chẳng ai hơn ai chút nào.

Băng Huyết Ma Nữ lạnh lùng hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Sao ngươi lại nóng nảy thế? Chúng ta chưa nói hết lời.

Tạ Kim Ấn đáp:

https://thuviensach.vn

- Tạ mỗ không muốn nghe những chuyện theo gió bắt bóng nữa.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Thế ra lão phủ nhận mối liên quan với gã họ Triệu chăng?

Tạ Kim Ấn ngập ngừng đáp:

- Như vậy càng hay...

Băng Huyết Ma Nữ giục:

- Triệu cô nương! Bây giờ cô nói đi.

Triệu cô nương mụ nói đây dĩ nhiên trỏ vào Hương Xuyên Thánh Nữ. Lúc này Hương Xuyên Thánh Nữ không còn nét mặt sáng sủa như lúc bình thời, tựa hồ bà xuất hiện dưới dong mạo của Triệu Chi Lan.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Tôn giá muốn tiện thiếp nói gì bây giờ?

Băng Huyết Ma Nữ đáp:

- Ta từng nghe ngươi kinh thông môn học thần toán. Liệu đêm nay ngươi có bị hạ dưới bàn tay của ta không?

Triệu Chi Lan thở dài đáp:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, còn nói gì nữa?

Băng Huyết Ma Nữ đắc ý nói:

- Ngươi biết rằng Cửu Thiên Tuế đã phái Địch Nhất Phi đi mời ta, nếu theo hành trình thông thường thì ít ra phải bốn ngày ta mới tới, nên ngươi lớn mật mạo xưng ta đến đây trước.

Triệu Chi Lan thở dài không nói gì.

Băng Huyết Ma Nữ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngươi tới đây chỉ vì mục đích giúp gã quí tử một tay để gã hạ sát Cửu Thiên Tuế. Hừ! Ngờ đâu người tính không bằng trời định. Ngươi vừa bước chân vào ta đã tới nơi. Đêm nay mẹ con ngươi đều phạm tội ngập đầu. Các ngươi muốn sống sót dời khỏi nơi đây e rằng khó hơn cả lên trời.

Võ Khiếu Thu giục:

- Nhị chủ nhân nói huỵch tẹt ra cho rồi. Đêm nay cả cha mẹ cùng thằng con chung một lỗ. Vừa rồi Nhị chủ nhân còn quên Chức Nghiệp Kiếm Thủ chưa nhắc tới.

Băng Huyết Ma Nữ cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Khi nào ta dám quên Tạ đại hiệp, nhưng người ta đã phủ nhận điều đó thì chúng ta hà tất dính líu vào chuyện người?

Ma Vân Thủ nói theo:

- Đúng thế! Như vậy Hương Xuyên Thánh Nữ tự tìm Tạ Kim Ấn để trả oán mới là lý do chính đáng.

Cả ba nhân vật kẻ tung người hứng dường như đã nắm chắc phần thắng đêm nay. Người nào cũng nhơn nhơn đắc ý không coi ai vào đâu cả.

Triệu Tử Nguyên hồi lâu không nói nhưng chàng ruột đau như cắt. Những chuyện trước mắt khiến cho chàng phải điên đầu. Con người cơ trí như chàng mà trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào? Kẻ thù chàng muốn tìm kiếm đã lâu là Tạ Kim Ấn, không ngờ lão lại là phụ thân chàng, nhưng phụ thân lại là kẻ thù của mẫu thân. Chàng được mẫu thân nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành thì dù sao chàng cũng đứng về phe bà. Đã mấy lần chàng toan xông vào hạ sát Tạ Kim Ấn, nhưng chàng lại không đủ dũng khí. Bất giác chàng than thầm:

- "Trời hỡi trời! Sao trời lại khắc nghiệt với ta như vậy?"

Chàng nghĩ đến những chỗ đau khổ, trong lòng lại nảy ra nhiều mâu thuẫn, nên những câu chuyện ngoài thân thế mình, chàng đứng ngây người ra, tựa hồ không nghe thấy.

Tô Kế Phi nhẹ bước đến bên Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Hiền khế hãy trấn tĩnh lại.

Triệu Tử Nguyên cất giọng bi ai hỏi:

- Đại thúc! Bây giờ tiểu tử nên làm thế nào?

Tô Kế Phi đáp:

- Cứ làm theo lời của lệnh đường là đúng.

Triệu Tử Nguyên cất tiếng run run nói:

- Nhưng Tạ Kim Ấn lại là...

Chàng muốn nói Tạ Kim Ấn lại là gia phụ, nhưng không nói hết lời được.

Tô Kế Phi thở dài nói:

- Lão phu đã hiểu rõ tâm ý hiền khế. Hiền khế cũng nên biết Tạ Kim Ấn bình sinh giết người đã lắm. Cả một nhà ngoại tổ của hiền khế cũng bị lão

https://thuviensach.vn

tàn sát.

Có điều hiền khế chưa hiểu mà thôi.

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Sự thực đã bày ra, vãn bối còn quên thế nào được?

Tô Kế Phi hỏi:

- Hiền khế nói đúng, nhưng lệnh đường phải ngậm bồ hòn nuôi hiền khế cho đến khi khôn lớn là vì lẽ gì?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Mẫu thân vì ta mà phải chịu trăm cay nghìn đắng. Nếu không được sư phụ thu nạp thì mẹ con ta bị chết đói chết rét rồi, làm gì còn có ngày nay.

Tô Kế Phi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa rồi lệnh đường đã bảo khẽ lão phu: Đêm nay không thể đòi món nợ của Tạ Kim Ấn thì để đến mai đòi cũng vậy.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Đêm nay gặp cơ hội rất tốt, sao còn để đến ngày mai.

Tô Kế Phi lắc đầu đáp:

- Những biến cố đêm nay hoàn toàn ra ngoài dự liệu của lệnh đường. Lệnh đường không ngờ Băng Huyết Ma Nữ lại tới nơi lẹ thế, nên y mới cả gan mạo xưng là mụ để giúp hiền khế một tay. Ngờ đâu mụ chỉ đến sau một lát khiến cho kế hoạch của lệnh đường hoàn toàn hỏng hết.

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Tội gì mà gia mẫu phải khổ thân như vậy?

Tô Kế Phi đáp:

- Đã là mẫu thân, ai chẳng đau xót đến sinh mạng của con cái. Lệnh đường có thể dùng danh hiệu Hương Xuyên Thánh Nữ để cách biệt hiền khế, nhưng y không thể trông thấy hiền khế dấn thân vào nơi nguy hiểm mà chẳng viện trợ.

Triệu Tử Nguyên cảm động nói:

- Gia mẫu thật hết lòng với tiểu tử.

Tô Kế Phi vỗ vai Triệu Tử Nguyên giục:

- Vậy hiền khế nên nghe lời đi.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi lại nói:

- Cục diện hôm nay, bên chúng ta thế cô lực bạc, kể cả Tạ Kim Ấn muốn phá vòng vây xông ra không phải chuyện dễ, huống chi lệnh đường lại không hiểu võ công.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Đúng thế! Chẳng hay đại thúc có cao kiến gì không?

Tô Kế Phi đáp:

- Công việc biến cải đột ngột, lão phu cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hay, chỉ nhận định theo ý lệnh đường: hãy thoát hiểm đã là hay hơn hết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vãn bối hết sức làm việc này, còn đại thúc thoát hiểm bằng cách nào?

Tô Kế Phi ngang nhiên đáp:

- Chỉ cần hiền mẫu tử thoát nạn để mai hậu trùng hưng Thái Chiêu bảo, dù lão phu có phải hy sinh đến tính mạng cũng là đáng lắm.

Triệu Tử Nguyên sa lệ nói:

- Đa tạ mối thâm tình của đại thúc. Bất luận trường hợp nào, vãn bối cũng không thể để đại thúc mạo hiểm.

Hai người khẽ bàn định với nhau ở bên này, thì tình thế bên kia thay đổi rất lớn. Nguyên Tạ Kim Ấn không chịu nổi những lời châm chọc của bọn Băng Huyết nữ ma, lão giận quá không suy nghĩ gì nữa vung kiếm đánh liền. Mục đích của lão nhằm vào Băng Huyết Ma Nữ. Mụ gặp chiêu nào chiết chiêu ấy. Hai tay đại kiếm thủ tuyệt thế chiến đấu rất ác liệt. Luồng kình phong rít lên ầm ầm tưởng chừng làm cho làn da trái đất phải nứt nẻ.

Ma Vân Thủ rảo bước tiến lại nói:

- Xin Võ viện chúa chú ý đến Hương Xuyên Thánh Nữ để lão phu đập chết Triệu Tử Nguyên.

Tuy miệng hắn nói vậy nhưng trong lòng đối với cuộc chiến này trong lòng không nắm vững phần nào! Cây búa lúc ẩn lúc hiện phần phòng thủ nhiều hơn phần công kích.

Võ Khiếu Thu đáp:

- Lão phu dĩ nhiên bắt giữ Hương Xuyên Thánh Nữ.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi bước ngang ra quát lớn:

- Không được làm tổn thương đến mảy lông của Thánh Nữ.

Võ Khiếu Thu lên giọng khinh miệt:

- Tấm thân tàn hoa bại liễu mà dám tự xưng là Thánh Nữ mà không sợ tiết mạn thần linh ư?

Tô Kế Phi đáp:

- Thánh Nữ không cầu danh hão. Đó toàn là lời hý hước của bạn hữu giang hồ.

Võ Khiếu Thu nổi giận trừng mắt hỏi:

- Tô Kế Phi! Ngươi tưởng lão phu không nhận ra ngươi hay sao mà dám mồm năm miệng mười trước mặt lão phu?

Tô Kế Phi cười hô hố đáp:

- Bản lãnh Võ viện chúa chưa đáng gì đâu. Bất quá chỉ dùng mỹ nữ ở Lưu Hương Tứ Viện làm mê hoặc anh hùng thiên hạ mà thôi. Tô mỗ đã biết đến tổ chấy rồi.

Võ Khiếu Thu bị người động đến chỗ đau khổ, bất giác nổi giận đùng đùng, vươn tay ra chụp Tô Kế Phi.

Tô Kế Phi tự biết mình chẳng thể chống lại thế công của Võ Khiếu Thu, nhưng lão đã dốc lòng trung, gác bỏ sống chết sang một bên, quyết tâm liều mạng. Lão thấy Võ Khiếu Thu chụp tới cũng không né tránh, vung quyền đấm vào trước ngực đối phương. Lão định chơi đòn lưỡng bại công thương.

Võ Khiếu Thu đằng hắng một tiếng biến trảo thành chưởng đập tới. Võ Khiếu Thu toan chụp vào trong kiệu, ngờ đâu Tô Kế Phi bị hất ra lại xông tới, phóng chưởng công kích. Võ Khiếu Thu phải quay lại tự cứu, lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi muốn chết chăng?

Hắn nhảy vọt lên không xoay một vòng. Hai bàn tay đen như mực đánh xuống. Đó là chiêu "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách".

Tô Kế Phi xoay mình được một vòng thì bị bàn tay đen sì của Võ Khiếu Thu đánh tới trước mặt. Lão than thầm:

- "Mạng ta nguy rồi!"

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên tan nát ruột gan, vì Võ Khiếu Thu lúc động thủ với Tô Kế Phi thì đồng thời Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ ra tay tấn công chàng. Ma Vân Thủ huy động cây búa nặng như núi đánh liền mười bảy, mười tám chiêu mà toàn là những chiêu trí mạng. Triệu Tử Nguyên nổi nóng phóng "Thương Lãng tam thức" liên miên không ngớt.

Búa kiếm đụng nhau choang choảng, cả hai người đều chưa đắc thủ, nhưng Ma Vân Thủ ngăn cản được Triệu Tử Nguyên không để chàng cứu viện Tô Kế Phi. Hắn đắc ý nổi lên tràng cười hô hố.

Bỗng một người cất tiếng lạnh lùng:

- Ỷ mạnh hiếp yếu, có thắng cũng là bất võ. Hỡi ơi...

Tiếng thở dài vừa dứt, người đã xuất hiện.

Người kia vừa xuất hiện, Võ Khiếu Thu chấn động tâm thần buộc miệng la:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ"! Phải chăng các hạ là Thái Ất Tước?

Người mới đến là một văn sĩ trung niên, tuy lộ vẻ tươi cười nhưng khóe mắt đã hiện sát khí. Lão cười khằng khặc hỏi lại:

- Phải Thái Ất Tước thì sao?

Thái Ất Tước xuất hiện đột ngột khiến cho quần hùng trong trường đều kinh hãi. Mọi người đang động thủ cũng dừng tay lại giương mắt lên nhìn lão.

Ma Vân Thủ tuy ngang hàng với Linh Võ tứ tước nhưng lão bôn tẩu giang hồ gây nên nhiều thành tích nên uy danh vang dội. Còn Linh Võ tứ tước sinh hoạt như ẩn sĩ, ít khi xuất hiện trong võ lâm, ít người biết đến.

Võ Khiếu Thu tức giận hỏi lại:

- Chẳng lẽ lão phu lại sợ các hạ?

Thái Ất Tước vẫn thản nhiên mỉm cười.

Triệu Tử Nguyên tiến lại khom lưng nói:

- Vãn bối...

Thái Ất Tước tức giận hỏi:

- Sao ngươi lại tự xưng là vãn bối?

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác một chút rồi tỉnh ngộ lạy phục xuống hô:

- Đệ tử bái kiến sư phụ.

https://thuviensach.vn

Thái Ất Tước đáp:

- Bản tâm lão nhân gia không muốn thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ngươi hành động khiến cho lão nhân gia rất hoan hỷ nhất là gần đây càng hợp tâm ý lão phu. Ha ha!

Lão nói đến chỗ đắc ý nổi lên tràng cười rộ như chỗ không người.

Băng Huyết Ma Nữ tức giận hỏi:

- Thái Ất Tước! Lão cười gì vậy?

Thái Ất Tước đáp:

- Người gặp hỷ sự tinh thần khoan khoái, sao lại không cười?

Rồi lão vẫy tay nói:

- Dậy đi! Dậy đi! Đã có ta đây thì việc tầy đình cũng không làm cho ngươi phải hoang mang.

Băng Huyết Ma Nữ tức giận nói:

- Thái Ất Tước! Lão nói vậy chẳng là quá tự phụ?

Thái Ất Tước lạnh lùng hỏi lại:

- Phải chăng mụ chưa tin?

Băng Huyết Ma Nữ đáp:

- Dĩ nhiên là ta không tin.

Mụ khẽ rung tay một cái từ từ đẩy ra.

Thái Ất Tước không thèm ngó đến chiêu thức của mụ, ung dung nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Nơi đây không tiện ở lâu. Ngươi ôm lệnh đường xông ra đi, nhưng phải coi chừng. Bên ngoài còn hỏa tiễn hỏa pháo mai phục.

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

- Đệ tử hiểu rồi!

Thái Ất Tước lại buông tiếng thở dài nói:

- Khí số nhà Đại Minh sắp hết. Các ngươi có giết một tên Ngụy Tôn Hiền cũng khó bề vãn hồi được. Trương Cư Chính hỡi Trương Cư Chính! Lão thật là ngu xuẩn quá!

Lão vừa nói vừa xoay mình đưa hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm của Băng Huyết Ma Nữ.

Băng Huyết Ma Nữ bật cười nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi ỷ vào chiêu thức nhỏ mọn đó mà dám nói khoác thì ra lão không biết tự lượng.

Mụ xoay tay một cái, kiếm quang nổi lên mờ mịt, chém luôn ba chiêu.

Thái Ất Tước vừa né tránh vừa phản kích, miệng không ngớt giục giã Triệu Tử Nguyên chạy đi.

Triệu Tử Nguyên tâm sự trầm trọng nói:

- Mẫu thân! Chúng ta đi quách.

Chàng giơ tay ôm Hương Xuyên Thánh Nữ lên. Quỷ Phủ đại soái vừa quát vừa xông lại. Triệu Tử Nguyên một tay chống kiếm một tay ôm người quay lại bảo Tô Kế Phi:

- Đại thúc chạy đi để tiểu điệt đối phó.

Tô Kế Phi tung mình nhảy lên nóc nhà.

Triệu Tử Nguyên toan chạy theo thì Ma Vân Thủ đã nhảy xổ lại quát:

- Ngươi chạy trốn thế nào được?

Lão quét cây búa nhằm bổ xuống đầu Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên toan co mình phản kích thì bên kia Tạ Kim Ấn dường như không nghĩ gì hết hươi kiếm lên gạt.

Búa kiếm đụng nhau bật lên tiếng choang rùng rợn.

Ma Vân Thủ cười khằng khặc nói:

- Không ngờ cha con ngươi lại liên thủ với nhau.

Tạ Kim Ấn ngẩn người ra. Chính lão cũng không hiểu tại sao mình lại vung kiếm lên gạt thay cho Triệu Tử Nguyên. Khi lão tỉnh táo lại mới sinh lòng hối hận, vì làm như vậy là tỏ ra mình có mối liên quan với Triệu Tử Nguyên. Tạ Kim Ấn tức giận nói:

- Lão nói nhăng nói càn gì thế? Bất quá Tạ mỗ thấy hành động của lão rất đê hèn nên ra tay can thiệp mà thôi.

Ma Vân Thủ nói:

- Lột da thì đau đến thịt. Lão đừng phủ nhận nữa.

Triệu Tử Nguyên đưa kiếm lên gạt, miệng nói:

- Tại hạ không hy vọng người khác đồng tình với mình.

Ma Vân Thủ cười khanh khách nói:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm!

https://thuviensach.vn

Đột nhiên lão biến đổi chiêu thức, tấn công liền mười mấy chiêu.

Triệu Tử Nguyên trong tay ôm một người, trước tình hình này, chàng muốn thoát khỏi tay Ma Vân Thủ không phải chuyện dễ dàng.

Tạ Kim Ấn đứng bên lại bị Triệu Tử Nguyên châm chọc một câu, tay kiếm không giơ lên được nữa. Lão đứng ngây người ra ngơ ngẩn xuất thần.

Tô Kế Phi đứng trên nóc nhà cũng sinh lòng nóng nảy, muốn ra tay trợ giúp nhưng tự biết võ công mình kém xa mà nhảy xuống trợ thủ càng thêm bận cho người chứ chẳng ích gì.

Triệu Tử Nguyên gạt được mấy chiêu rồi đột nhiên tìm thấy chỗ sơ hở liền nhảy vù đi. Chàng tưởng nhảy lên nóc nhà, không ngờ cây búa của Ma Vân Thủ bay ra rít lên những tiếng u ú khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Triệu Tử Nguyên phấn khởi thần lực gạt đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn tung tóe.

Tuy chàng gạt được chiêu này, nhưng chân khí tiết ra, người chàng sa xuống.

Ma Vân Thủ tiến lên một bước lại vung búa chém xuống Triệu Tử Nguyên.

Tô Kế Phi tái mặt lo thầm:

- “Hỏng hết rồi! Hỏng hết rồi!”

Tạ Kim Ấn mấy lần muốn vọt ra ngăn chặn giùm Triệu Tử Nguyên một vài chiêu, nhưng chân tay bủn rủn không đề tụ nổi dũng khí. Lão tự hỏi:

- “Tại sao? Tại sao ta lại quan tâm đến gã như vậy?”

Lão còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên thấy hai chân Triệu Tử Nguyên đá vào nhau lấy đà. Người chàng từ từ vọt lên tránh khỏi lưỡi búa của Ma Vân Thủ chỉ khe chừng sợi tóc. Tạ Kim Ấn khen thầm:

- “Thằng nhỏ này thông minh đĩnh ngộ, lại luyện được “Thái Ất Mê Tông Bộ” đến trình độ xuất thần nhập hóa. Nếu gã rèn luyện thêm không chừng sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân.”

Triệu Tử Nguyên trước tình hình đó mà vọt lên nóc nhà được khiến mọi người đều sửng sốt. Cả Ma Vân Thủ cũng ngẩn người ra.

Tô Kế Phi cả mừng nói:

- Hiền khế thần công cái thế, khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Nguy quá! Nguy quá! Ma Vân Thủ luyện búa đã thành tuyệt kỹ trong võ lâm. Lần sau còn gặp lão phải coi chừng mới được.

Tô Kế Phi nói:

- Hiền khế! Chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đi trước dẫn đường.

Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu đều muốn rượt theo Triệu Tử Nguyên nhưng Tạ Kim Ấn đột nhiên cầm ngang thanh kiếm đứng chắn đường.

Võ Khiếu Thu xẵng giọng hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Lão đã phủ nhận mối quan hệ với gã, sao lại cản đường bọn ta?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Hương Xuyên Trí Kế Thoát Hang Hùm

Triệu Tử Nguyên đi rồi, Tạ Kim Ấn được giảm bớt áp lực về tinh thần, thản nhiên đáp:

- Tuy ta phủ nhận mối quan hệ với gã, nhưng có một điểm không thể phủ nhận được.

Ma Vân Thủ cười khanh khách hỏi:

- Giữa các ngươi chỉ có một chút quan hệ thôi ư?

Tạ Kim Ấn lớn tiếng:

- Ma Vân Thủ! Ngươi còn nói xàm nữa là Tạ mỗ cắt lưỡi ngươi đi.

Ma Vân Thủ cười ha hả nói:

- Trước nay ngươi là người dám làm mà sao nay lại biến thành cái bị thịt, không dám thừa nhận cả việc mình đã làm nữa. Ha ha...

Tạ Kim Ấn cầm ngang thanh kiếm không nói gì. Lão chỉ mong Triệu Tử Nguyên trốn thoát khỏi phạm vi hỏa tiễn hỏa pháo cho được bình yên.

Võ Khiếu Thu cười lạt nói theo:

- Ngươi cầm kiếm ngăn cản bọn ta chỉ vì Triệu Chi Lan tuy đã lấy Kiều Như San, nhưng thị là người xinh đẹp thì ngươi nên thừa nhận đi thôi.

Tạ Kim Ấn không nhịn được nữa, vung kiếm chém Võ Khiếu Thu.

Võ Khiếu Thu vận mười hai thành công lực ra hai tay để chống đối mà vẫn bị áp lực ghê gớm, hắn phải tung mình lùi lại.

Ma Vân Thủ lạng người ra chắn lại nói:

- Tạ Kim Ấn! Bữa nay bọn ta không để ngươi càn rỡ đâu.

Tạ Kim Ấn tức giận đáp:

- Bữa nay Tạ mỗ phải trừ khử hai người để báo mối thù ở Thúy Hồ ngày trước.

https://thuviensach.vn

Lão lại vung kiếm lên tấn công liền mấy chiêu.

Ma Vân Thủ lớn tiếng:

- Chẳng lẽ bản Soái lại sợ ngươi?

Hắn vung búa phản kích.

Võ Khiếu Thu cũng quát lên một tiếng gia nhập chiến cuộc. Ba người ra tay cực kỳ lợi hại.

Tạ Kim Ấn đang hết sức chiến đấu, bỗng nghe tiếng người lạnh lùng hỏi:

- Họ Tạ kia! Sao lão còn chưa bỏ đi?

Giọng nói lạnh như băng lọt vào tai. Hiển nhiên có người dùng phép "Truyền âm nhập mật" giục giã Tạ Kim Ấn. Lão đoán chừng đây là Thái Ất Tước chứ không còn ai nữa. Tạ Kim Ấn sửng sốt, cũng dùng phép "Truyền âm nhập mật" đáp:

- Bọn họ đều là đại địch, Tạ mỗ bỏ đi thế nào được?

Thái Ất Tước nói:

- Đêm nay nơi đây đã đặt cạm bẫy. Lão không chạy thì e rằng không kịp đâu.

Tạ Kim Ấn thất kinh hỏi:

- Cạm bẫy thế nào?

Thái Ất Tước đáp:

- Bên ngoài bọn họ bố trí hỏa tiễn hỏa pháo, nơi đây lại đặt thuốc nổ. Họ chỉ còn chờ thời cơ rút lui rồi phát động. Khi đó dù Đại la thiên tiên tái thế cũng không trốn thoát.

Thái Ất Tước dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tử Nguyên tuy đã bồng mẹ chạy đi mà bản Tước vẫn lo chưa chắc đã được an toàn. Lão là phụ thân gã, có lý đâu lại tụ thủ bàng quan?

Tạ Kim Ấn tưởng chừng trái tim chìm xuống, không thốt nên lời.

Nên biết Thái Ất Tước chẳng những võ công quán thế, lại là bậc Vương gia của nhà Đại Chu. Khi số nhà Chu hết rồi, địa vị tôn trọng của Thái Ất Tước cũng mất theo, nhưng thân phận của lão vẫn là một cao nhân.

Tạ Kim Ấn run lên không khỏi phân tâm, suýt nữa bị trúng chưởng của Võ Khiếu Thu, lão đánh liền hai kiếm vãn hồi liệt thế rồi kính cẩn nói:

- Mỹ ý của tước gia, Tạ mỗ xin ghi lòng, nhưng...

https://thuviensach.vn

Thái Ất Tước ngắt lời:

- Nhưng làm sao?

Tạ Kim Ấn ngần ngừ một chút rồi đánh bạo hỏi:

- Tử Nguyên không chịu nhận tại hạ làm phụ thân thì sao?

Thái Ất Tước đáp:

- Tử Nguyên vốn người hiếu hạnh, lão sẽ dùng lời tử tế an ủi gã. Vấn đề mấu chốt nơi Chi Lan, lão cần nghĩ biện pháp để đối xử với y.

Thái Ất Tước suốt đời không hỏi đến việc người. Đây là lần đầu tiên lão phá lệ đó.

Tạ Kim Ấn cũng suốt đời chưa cảm tạ ai mà khâm phục Thái Ất Tước sát đất. Nhất là mấy câu sau cùng của Tước gia mở đường cho lão.

Triệu Chi Lan là con gái Thái Chiêu bảo chúa Triệu Phi Tinh. Thái Chiêu bảo đã bị hủy diệt về tay Tạ Kim Ấn, bây giờ lão chỉ còn một đường duy nhất là khôi phục lại Thái Chiêu bảo ngày trước.

Tạ Kim Ấn nghĩ vậy trong lòng cảm kích vô cùng, liền gật đầu đáp:

- Đa Tạ Tước gia đã thức tỉnh, tại hạ xin đi ngay.

Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu thấy Tạ Kim Ấn máy môi, biết là lão dùng "Truyền âm nhập mật" nói với Thái Ất Tước, nhưng không hiểu chuyện gì. Ma Vân Thủ lạnh lùng hỏi:

- Ngươi giở trò quỷ gì vậy?

Tạ Kim Ấn không lý gì đến hắn, ráng sức phóng hai kiếm bức bách Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu lùi lại hai bước, đồng thời miệng nói:

- Tạ mỗ xin kiếu thôi.

Võ Khiếu Thu quát:

- Ngăn cản hắn lại.

Tạ Kim Ấn băng mình vọt đi. Ma Vân Thủ lại liệng búa ra.

Tạ Kim Ấn đã hiểu tuyệt kỹ Phi Phủ của Ma Vân Thủ nên lúc lão băng mình vọt đi đã chuẩn bị, vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Chẳng những chiêu Phi Phủ của Ma Vân Thủ không làm gì mà còn khiến lão mượn đà vọt về phía trước nhanh hơn.

Võ Khiếu Thu ngơ ngác nói:

- Thật là con cáo già xảo quyệt!

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ tung mình vọt tới bắt lấy Phi Phủ.

Băng Huyết Ma Nữ quát:

- Không thể để hắn chạy thoát. Rượt theo cho mau!

Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu liền băng mình đuổi theo.

Thái Ất Tước mỉm cười hỏi:

- Bọn họ đi cả rồi, bản Tước còn ở lại đây làm chi?

Lão phất tay áo một cái để ngăn cản Băng Huyết Ma Nữ rồi vọt đi mất biến.

Băng Huyết Ma Nữ cũng không rượt theo. Nét mặt lạnh như tiền, mụ thở phào một cái, miệng lẩm bẩm:

- Triệu Tử Nguyên hỡi Triệu Tử Nguyên! Lão nương mà để ngươi trốn thoát khỏi kinh thành thì còn làm nhị chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc sao được?

Bóng người thấp thoáng, chớp mắt đã mất hút.

Triệu Tử Nguyên ôm mẫu thân ra khỏi vòng chiến, cùng Tô Kế Phi một trước một sau chạy nhanh như bay. Bốn mặt tiếng reo hò, tiếng la gọi om sòm mà hai người chẳng biết từ phía nào vọng tới.

Tô Kế Phi bỗng cất tiếng hỏi:

- Tử Nguyên! Thái Ất Tước tiền bối vừa nói bên ngoài còn có mai phục, mà sao bây giờ chúng ta chưa thấy động tĩnh gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối tin là lão nhân gia nói không sai, đại thúc nên thận trọng. Để vãn bối đi trước mở đường.

Chàng vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng còi thổi tu tu. Lập tức đóm đuốc bốn mặt nổi lên sáng rực cả góc trời. Bóng người lố nhố có đến mấy trăm.

Tô Kế Phi vội la:

- Tử Nguyên hãy coi chừng! Bọn chúng sắp bắn đó.

Triệu Tử Nguyên nắm chặt đốc kiếm đáp:

- Tiểu tử biết rồi...

Hương Xuyên Thánh Nữ bỗng lên tiếng:

- Tử Nguyên! Ngươi đặt ta xuống đi.

Triệu Tử Nguyên bồn chồn hỏi:

https://thuviensach.vn

- Mẫu thân! Sao lại làm thế được?

Hương Xuyên Thánh Nữ thủng thẳng đáp:

- Lúc lâm sự cần phải bình tĩnh. Ta tự có cách xử trí.

Triệu Tử Nguyên trong lòng run lên đáp:

- Mẫu thân dạy phải lắm!

Chàng khẽ đặt Thánh Nữ xuống nóc nhà, thõng tay đứng nghiêm một bên.

Tô Kế Phi lộ vẻ lo âu nói:

- Đại tẩu! Như thế là đại tẩu mạo hiểm quá.

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp đoán việc không bằng đại thúc, nhưng tự tin lúc lâm trận còn có thể ứng phó được.

Giọng nói ôn hòa, vẻ mặt bình tĩnh của Thánh Nữ khiến Tô Kế Phi và Triệu Tử Nguyên thêm phần vững dạ.

Khu đất trống trước mặt rộng tới hai, ba chục trượng. Dù là người võ công cao thâm đến đâu cũng không vọt qua được.

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Muốn vượt qua khu đất trống trước mặt phải dùng cách gì bây giờ...

Đầy vẻ trầm tư, Thánh Nữ bỗng ngửa mặt lên "ủa" một tiếng rồi nói:

- Có rồi! Có rồi!

Tô Kế Phi cả mừng hỏi:

- Đại tẩu có kế gì?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Chúng ta xuống đi.

Tô Kế Phi và Triệu Tử kinh hãi, sửng sốt hỏi:

- Xuống ư? Vụ này...

Thánh Nữ ngắt lời:

- Chúng ta không xuống, chẳng lẽ bay qua được chăng?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao khi chúng ta xuống rồi há chẳng nguy hiểm hơn ư?

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Ngốc lắm! Ngươi ở trên không lại không nguy hiểm bằng người ở dưới đất hay sao?

Bà dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nên biết chúng ta ở trên cao, bọn chúng hơn trăm người bắn hỏa tiễn hỏa pháo chẳng úy kỵ gì. Bằng chúng ta xuống đất, chúng còn sợ bắn không trúng vào bọn mình, tên lửa có thể bắn vào người của chúng, tất chúng sinh lòng úy kỵ một phần nào.

Tô Kế Phi vỗ đùi reo lên:

- Đại tẩu thật cao kiến! Đúng là nữ Gia Cát.

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Đại thúc đừng quá khen vội.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đã vậy chúng ta nên xuống ngay để hành động.

Chàng liền cắp Thánh Nữ nhảy xuống.

Hơn trăm tên cung nỏ ở dưới thấy bọn Triệu Tử Nguyên châu đầu không biết bàn chuyện gì. Nóc nhà cao quá, bọn chúng từ từ vây gần lại. Triệu Tử Nguyên phi thân nhảy xuống. Binh đinh ngó thấy bật tiếng la hoảng rồi lùi ra tới tấp giương cung nhằm Triệu Tử Nguyên bắn tới.

Hương Xuyên Thánh Nữ hô:

- Nguyên nhi! Mau chạy vào trung tâm.

Tô Kế Phi vừa chạy theo vừa vung song chưởng quạt tên rớt xuống.

Triệu Tử Nguyên vung kiếm đỡ gạt tứ phía, đồng thời xông vào khu giữa.

Bọn binh đinh thấy đối phương không xông ra ngoài lại xông vào giữa trận đều lấy làm ngạc nhiên. Chúng không nghĩ gì nữa giật dây cung bắn liền. Đầu tên tẩm chất hồng hoàng, gặp vật là cháy liền.

Hương Xuyên Thánh Nữ hô Triệu Tử Nguyên và Tô Kế Phi nằm sát mình xuống đất. Bốn mặt tên lửa bắn ra như mưa toàn trúng vào người nhà.

Trong khoảnh khắc, những tiếng rú khắp nơi vang lên. Người trúng tên cháy như đuốc gây nên tình trạng cực kỳ rối loạn.

Hương Xuyên Thánh Nữ quát:

- Xông ra cho mau!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đứng dậy múa kiếm mở đường, nhân lúc bên địch rối loạn chạy vọt đi. Mười mấy người trúng kiếm ngã lăn ra. Tô Kế Phi ở đằng sau phóng chưởng trợ oai. Chớp mắt hai người đã mở được một đường trống để chạy.

Khi bọn binh đinh phát giác thì Triệu Tử Nguyên và Tô Kế Phi đã chạy xa rồi.

Triệu Tử Nguyên thuộc hết mọi đường lối nơi đây nên chạy thoát một cách mau lẹ.

Chạy đến một chỗ tối chàng đặt Thánh Nữ xuống khom lưng nói:

- Mẫu thân phải một phen kinh hoàng.

Hương Xuyên Thánh Nữ lắc đầu đáp:

- Lúc sự tình biến diễn, mẫu thân đã tiên liệu trước rồi nên chẳng lấy gì làm kinh hãi. Có điều cuộc đại náo đêm nay khiến cho sau này việc hạ sát Ngụy Tôn Hiền thêm phần khó khăn.

Tô Kế Phi thở dài nói:

- Có khi lời Thái Ất Tước tiền bối không sai trật. Theo tiền bối thì khí số nhà Đại Minh sắp hết mới có bọn quyền gian Ngụy Tôn Hiền xuất hiện. Đại tẩu ơi!

Tiểu đệ nghĩ rằng trong việc ở trong kinh từ nay ta đành chịu bỏ.

Lão nói câu này cảm khái muôn vàn khiến Triệu Tử Nguyên không khỏi sinh lòng chán nản.

Hương Xuyên Thánh Nữ thở dài hỏi:

- Người tính không bằng trời định. Nguyên nhi! Bây giờ ngươi đi đâu trú chân?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hài nhi không có chỗ nào, chỉ còn đường đi theo Thẩm trang chúa.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Thẩm trang chúa mà biết chuyện thất bại đêm nay, không hiểu lão nhân gia đau lòng đến thế nào?

Tô Kế Phi đáp:

- Chẳng phải bọn ta không tận tâm kiệt lực, thương tâm cũng chẳng ích gì!

https://thuviensach.vn

Hương Xuyên Thánh Nữ nói:

- Thẩm trang chúa suốt đời tận tụy vì Trương thủ phụ. Lão chỉ hy vọng Thủ phụ được vô tội, ra khỏi Thiên lao. Tử Nguyên! Ngươi đi kiếm lão nói rõ tình hình. Ngày mai lại theo kế hoạch trước mà hành động.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần run lên hỏi:

- Mẫu thân? Cái việc Tạ Kim Ấn... là chân hay giả?

Hương Xuyên Thánh Nữ cúi đầu lẳng lặng hồi lâu mới ngửng lên đáp:

- Đúng là thế đó.

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Nếu vậy thì hài nhi...

Hương Xuyên Thánh Nữ ngắt lời:

- Kiếp này ta không để ngươi nhận hắn làm cha. Hắn mất hết lý tính, sát hại rất nhiều người. Trong thiên hạ không biết bao nhiêu cừu nhân muốn hạ sát hắn. Để hắn chết về tay người khác sao bằng chính ngươi hạ thủ?

Nên biết Hương Xuyên Thánh Nữ là người thông tình đạt lý, xử sự không ai bì kịp, nhưng công việc trước mắt liên can đến chính bà. Tạ Kim Ấn đã hạ sát song thân lại giết cả chồng, bà đối với lão chẳng có chút cảm tình gì. Sự thất vọng đã hai chục năm khiến bà trở nên rất nghiêm khắc đối với lão.

Triệu Tử Nguyên biết mẫu thân phải chịu khuất nhục đã nhiều đành gật đầu đáp:

- Mẫu thân nói phải lắm!

Hương Xuyên Thánh Nữ dặn:

- Ngươi nhớ cho kỹ lúc lâm trận đừng có nhân nhượng gì hết. Hỡi ơi! Hơn hai chục năm ta chỉ hy vọng có ngày nay.

Bà vừa nói vừa ngửng đầu trông vòm trời, dòng châu lã chã khôn cầm.

Triệu Tử Nguyên lạy phục xuống đất nói:

- Mẫu thân đừng khóc nữa. Hài nhi nhất định làm cho hết sức.

Hương Xuyên Thánh Nữ lộ vẻ tức giận hỏi:

- Ai bảo ta khóc?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt tự hỏi:

https://thuviensach.vn

- “Hai mắt mẫu thân đầm đìa giọt ngọc mà không phải khóc, chẳng lẽ lại là cười ư?”

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng miệng không dám nói ra.

Hương Xuyên Thánh Nữ cất giọng buồn buồn nói tiếp:

- Sau hai mươi năm phẫn uất đã đến ngày được đền đáp, ta cao hứng còn chưa đủ, khi nào lại khóc? Nguyên nhi! Đừng quên việc ngày mai.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hài nhi nhớ rồi.

Hương Xuyên Thánh Nữ quay lại bảo Tô Kế Phi:

- Đại thúc! Chúng ta đi thôi.

Triệu Tử Nguyên băn khoăn hỏi:

- Mẫu thân đã có chỗ nào trú chưa?

Hương Xuyên Thánh Nữ gật đầu đáp:

- Ta đã có nơi rồi, ngươi cứ vững tâm.

Triệu Tử Nguyên ngần ngại hỏi:

- Công việc ngày mai mẫu thân có đi không?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Ta còn coi lại rồi mới quyết định.

Triệu Tử Nguyên trong lòng nảy ra nhiều mâu thuẫn lại hỏi:

- Mẫu thân! Ngày mai Tạ Kim Ấn đi đường nào?

Hương Xuyên Thánh Nữ đáp:

- Nguyên nhi! Nếu ngày mai hắn không đi đường nầy thì ta cũng không trách ngươi. Ngươi cứ đúng thế mà làm cho đúng bổn phận.

Bà dặn chàng thêm mấy câu nữa rồi cùng Tô Kế Phi theo đường hẻo lánh mà đi.

Triệu Tử Nguyên chắp tay từ biệt, chàng ngửng đầu nhìn sao trên trời, miệng lẩm bẩm:

- Tạ Kim Ấn hỡi Tạ Kim Ấn! Bản tâm ta không muốn giết lão, nhưng ta không thể trái lệnh mẫu thân. Ta đành...

Hiển nhiên lòng chàng rất đau khổ, chàng cất bước trầm trọng.

Triệu Tử Nguyên đi chưa bao lâu, trong bóng tối một người tiến ra. Người này nhìn theo bóng Triệu Tử Nguyên mất hút, miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Thái Ất Tước nói không lầm. Gã quả là một hiếu tử. Hỡi ơi! Ta phải thành toàn cho gã mới được.

Mặt lão vẫn trơ như gỗ, nhưng từ ngày biết Triệu Tử Nguyên có mối cốt nhục với mình, lão không yên tâm được.

Lão đã giết nhiều người và những người bị lão giết không ai đau khổ như lão ngày nay, vì người sắp giết lão lại chính là cốt nhục của mình. Lão ngửng đầu trông vòm trời cảm thấy nỗi cô đơn bất giác thở dài tự nhủ:

- Tạ Kim Ấn hỡi! Ngày cuối cùng của ngươi là thế này đây. Ngươi hãy chuẩn bị thuận theo số mạng.

Đột nhiên lão cảm thấy mình chết thế này không đáng. Ít ra trước khi lâm tử lão phải nói cho Triệu Tử Nguyên hay mới là cái chết không đáng tiếc.

Bầu vũ trụ bao phủ luồng không khí tịch mịch...

Tạ Kim Ấn chợt nhớ tới lời Thái Ất Tước "Triệu Tử Nguyên là đứa con hiếu thảo." Lão liền tính việc đoạt lại Thái Chiêu bảo cho chàng. Lão tự nhủ:

- "Ta phải đi ngay đêm nay sáng mai Triệu Tử Nguyên kiếm ta thì ta đã ở nơi khác rồi."

Lão tính như vậy tựa hồ được giải thoát, trong lòng thoải mái nhẹ nhõm, lão rảo bước tiến về phía trước.

Tạ Kim Ấn đi được một lúc đã lên lưng chừng sườn núi, bỗng cảm thấy trước mắt sát khí rất thịnh bất giác chau mày tự hỏi:

- Không hiểu ai sắp ám toán mình?

Lão vận chân khí ra toàn thân, cất bước chưa xa mấy lại cảm thấy sát khí nặng nề hơn. Bất giác lão dừng bước nhìn ra bốn phía, hắng dặng một tiếng để xem có ai xuất hiện không? Lão giết người đã nhiều mà gặp tình trạng nguy hiểm cũng lắm, nhưng chẳng bao giờ trong dạ phập phồng như bữa nay. Bất giác lão bật cười tự nhủ:

- "Tạ Kim Ấn! Ngươi làm sao rồi?"

Lão vừa đi vừa ngẫm nghĩ gần đến gốc cây phong, bỗng nghe tiếng người quát:

- Đứng lại!

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn sửng sốt hỏi:

- Phải chăng ông bạn bảo lão phu?

Người kia đáp:

- Chính thị!

Tạ Kim Ấn cười lạt hỏi:

- Sao ông bạn không ra mặt để cùng nhau tương kiến?

Trước mắt bóng đen thấp thoáng. Hai người song song tiến ra. Người mé tả là Thẩm Trị Chương. Còn người mé hữu là ai chưa rõ.

Tạ Kim Ấn chắp tay nói:

- Thẩm trang chúa! Đã lâu nay mới được gặp.

Thẩm Trị Chương hững hờ hỏi:

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ bình yên chứ?

Giọng nói có vẻ trào phúng, Tạ Kim Ấn đã thay đổi tính nết, lão mỉm cười hỏi lại:

- Tại hạ vẫn bình yên. Phải chăng vừa rồi Thẩm trang chúa kêu tại hạ?

Thẩm trang chúa lạnh lùng hỏi lại:

- Thẩm mỗ là người thế nào mà kêu Chức Nghiệp Kiếm Thủ đứng lại? Ha ha!

Tạ Kim Ấn không hiểu sao Thẩm Trị Chương lại phì cười, đưa mắt ngó người đứng bên hỏi:

- Nếu vậy thì vị huynh đài này ư?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Tạ Kim Ấn Rớt Xuống Hang Sâu

Người kia lắc đầu đáp:

- Chu mỗ không đủ năng lực.

Nguyên người này là Thánh Thủ thư sinh. Y cùng Thẩm Trị Chương xuất hiện lúc này và ở nơi đây không hiểu vì duyên cớ gì.

Tạ Kim Ấn thấy hai người đều phủ nhận lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng lẽ còn người thứ ba nào nữa?

Thẩm Trị Chương đáp:

- Đúng thế!

Tạ Kim Ấn khó chịu nói:

- Đã còn người thứ ba sao lại không ra mặt còn nấp nánh hoài?

Đột nhiên lão biến sắc khẽ hô:

- Tử Nguyên! Tiểu ca...

Lão đã liệu trước sẽ có ngày nay, nên hy vọng về mau Thái Chiêu bảo để ăn năn hối hận những điều lầm lỡ. Ngờ đâu Thái Chiêu bảo còn xa thì sự việc đã phát hiện.

Triệu Tử Nguyên mặt đầy sát khí. Mặt mũi chàng lộ vẻ quái dị khôn tả.

Tạ Kim Ấn tưởng chừng trái tim chìm xuống.

Thẩm Trị Chương cười hỏi:

- Chắc Chức Nghiệp Kiếm Thủ không ngờ?

Tạ Kim Ấn không trả lời lão, quay sang hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Triệu tiểu ca đêm qua có gặp nguy hiểm không?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Không phiền đến các hạ phải quan tâm.

Tạ Kim Ấn cười gượng nói:

https://thuviensach.vn

- Võ công tiểu ca thành tựu rất lớn, dĩ nhiên không cần Tạ mỗ quan tâm.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Các hạ biết vậy là hay.

Tạ Kim Ấn đằng hắng hỏi:

- Tiểu ca hô hoán Tạ mỗ tất có điều chi dạy bảo?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu nhân có việc muốn thỉnh giáo.

Tạ Kim Ấn nói:

- Tiểu ca cứ hỏi, Tạ mỗ mà biết xin trình bày hết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chính các hạ đã làm ra có lý nào lại không biết được?

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Tạ mỗ đã làm nhiều việc lắm, nhưng không hiểu tiểu ca hỏi chuyện gì?

Lão ráng giữ giọng nói bình tĩnh, nhưng thái độ hiển nhiên tỏ ra là người rất thân cận.

Ai ngờ Triệu Tử Nguyên không nhìn mặt lão cất tiếng lạnh như băng nói:

- Phải chăng lão đã hạ sát Triệu bảo chúa ở Thái Chiêu bảo?

Tạ Kim Ấn chấn động tâm thần, gật đầu chứ không trả lời.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Lão giết cả Kiều Như San phải không?

Tạ Kim Ấn lại gật đầu. Lão chờ một lúc không thấy Triệu Tử Nguyên hỏi nữa bất giác đảo mắt nhìn thấy tay chàng nắm đốc kiếm từ từ rút ra. Tạ Kim Ấn ngấm ngầm hít một hơi khí lạnh. Trong khoảng khắc này, đầu óc lão xoay chuyển rất nhiều ý nghĩ. Lão vốn là người bình tĩnh thâm trầm mà hiện giờ lại lộ vẻ cực kỳ hoang mang.

Thẩm Trị Chương cười khanh khách hỏi:

- Chẳng ai ngờ Chức Nghiệp Kiếm Thủ cũng có ngày nay nhỉ?

Thánh Thủ thư sinh bỗng lên tiếng:

- Rút kiếm ra đi, còn ngơ ngẩn gì nữa?

Thẩm Trị Chương lại nói:

https://thuviensach.vn

- Chức Nghiệp Kiếm Thủ đã hạ sát biết bao nhiêu người. Người bị giết tâm tình ra sao thì bữa nay chính lão lại bị quả báo.

Hai người thi nhau riễu cợt để khiêu khích Tạ Kim Ấn rút kiếm. Không ngờ lão vẫn lờ đi, vẻ mặt cực kỳ chán nản.

Triệu Tử Nguyên đứng sững lạnh lùng hỏi:

- Tại sao lão còn chưa rút kiếm?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tạ mỗ chẳng có thù oán gì với tiểu ca, làm sao mà phải động võ?

Triệu Tử Nguyên hững hờ nói:

- Đó là ý nghĩ riêng của lão, còn tiểu nhân lại nghĩ khác.

Tạ Kim Ấn đã hiểu ý Triệu Tử Nguyên, nhưng lão có gan lim dạ sắt cũng chẳng thể rút kiếm hạ sát con mình. Lòng lão đau nhói lên từng cơn.

Triệu Tử Nguyên cất bước tiến lại nói:

- Dù lão không rút kiếm, tiểu nhân cũng không nể đâu.

Tạ Kim Ấn thừ người ra đáp:

- Tiểu ca cứ việc rút kiếm, Tạ mỗ...

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Dù lão không rút kiếm, chẳng lẽ tiểu nhân không biết ra tay hạ sát lão ư?

Tạ Kim Ấn run lên bất giác lùi lại hai bước. Lão sợ mất thể diện lại nói:

- Tiểu ca cứ việc hành động, Tạ mỗ quyết không phản kích.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại sao vậy?

Tạ Kim Ấn ngẩn người ra tự hỏi:

- “Vì lẽ gì chẳng lẽ ngươi còn chưa biết?”

Ngoài miệng lão uể oải đáp:

- Ngày trước Tạ mỗ tuy là Chức Nghiệp Kiếm Thủ giết người đã lắm, nhưng chưa từng giết càn một ai, nhất là những người vốn không thù oán.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Vừa rồi tiểu nhân đã bảo Kiều Như San và Thái Chiêu bảo chúa có mối quan hệ thiết thân. Lão giết họ, tiểu nhân phải báo thù.

Tạ Kim Ấn lắc đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu ca nói vậy là quá muộn.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Lão nói vậy là nghĩa làm sao?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Tiểu ca còn nhỏ tuổi, Tạ mỗ có nói ra tiểu ca cũng không hiểu được, nên chẳng nói nữa là xong?

Triệu Tử Nguyên tức giận hỏi:

- Lão đừng lòng vòng nữa. Tiểu nhân chẳng phải đứa con nít lên ba, làm sao lại không hiểu?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Suốt đời Tạ mỗ không lừa gạt ai. Tiểu ca bất tất phải gặng hỏi.

Triệu Tử Nguyên trong lòng phẫn khích. Chàng tưởng chừng Hương Xuyên Thánh Nữ xuất hiện ra trước mắt.

Bất giác chàng quát lên một tiếng rút trường kiếm ra vung lên. Kiếm quang lấp loáng kiếm khí lạnh ghê người.

Tạ Kim Ấn lại lùi một bước mà vẫn không tránh khỏi phạm vi uy thế chiêu kiếm này. Lão tự hỏi:

- "Ta cứ bó tay chịu chết chăng?"

Lão mấy lần toan rút kiếm nghinh địch, nhưng bàn tay nhũn ra không hành động được.

Triệu Tử Nguyên ra chiêu cực kỳ mau lẹ. Mũi kiếm còn cách ngực Tạ Kim Ấn không đầy năm phân. Nhưng giữa lúc ấy, đột nhiên chàng dừng kiếm lại.

Thẩm Trị Chương lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao tiểu ca lại ngừng hành động?

Triệu Tử Nguyên cất tiếng bi phẫn đáp:

- Tại hạ muốn giết lão để tiết hận, nhưng lão không rút kiếm để phản kích, tại hạ trước nay không muốn hành động điều gì phải mang tiếng bất nghĩa.

Thẩm Trị Chương thở dài nói:

- Đối với người khác tiểu ca cân nhắc hai chữ tín nghĩa là phải, nhưng đối với lão này chớ nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

Bỗng nghe một người nói theo:

- Đúng rồi! Nên nói thế là phải.

Vừa dứt lời người đã xuất hiện. Tô Kế Phi từ sau gốc cây lớn đi ra. Nét mặt nghiêm nghị, cặp mắt loang loáng nhìn Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần tự nhủ:

- "Tô đại thúc xuất hiện ở đây thì nhất định mẫu thân cũng ở gần đây."

Chàng nắm chặt thanh trường kiếm, mục quang chợt ngó vào bộ mặt tuyệt vọng của Tạ Kim Ấn. Chàng muốn phóng kiếm đâm lão mà trong lòng lại không nỡ.

Tô Kế Phi quát lớn:

- Sao hiền khế không hạ thủ đi?

Triệu Tử Nguyên run lên đáp:

- Tiểu điệt...

Tô Kế Phi hắng dặng ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu phải hành động quyết đoán. Lệnh đường đã bảo hiền khế làm sao?

Triệu Tử Nguyên trong lòng khích động, từ từ phóng mũi kiếm.

Tạ Kim Ấn cúi đầu xuống nói:

- Tiểu ca hạ thủ đi.

Triệu Tử Nguyên trừng mắt lên quát:

- Lão... không rút kiếm ra thật ư?

Tạ Kim Ấn khẽ đáp:

- Nếu Tạ mỗ định rút kiếm thì chẳng cần phải chờ tiểu ca giục giã.

Tô Kế Phi ngó thấy Triệu Tử Nguyên vẻ mặt đau khổ, biết là chàng lâm vào tình trạng khó nghĩ, liền lên giọng kích thích:

- Tử Nguyên! Hiền khế nên nghe lời lệnh đường. Phải nghĩ tới ngày trước cả nhà bị hắn giết ở Thái Chiêu bảo rất đỗi hung tàn, đừng thấy vẻ mặt khẩn cầu của hắn mà phạm tội lầm lỡ.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần lại đưa mũi kiếm thêm về phía trước.

Thẩm Trị Chương và Thánh Thủ thư sinh cũng theo hùa, mỗi người cổ võ chàng một câu.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trong lòng khích động lại đâm kiếm tới.

Tạ Kim Ấn nhắm mắt chờ chết. Lão ngó thấy thanh kiếm sáng loáng không khỏi buồn rầu nói:

- Tạ mỗ suốt đời dùng kiếm, không ngờ nay lại chết dưới kiếm... Quả trời xanh có mắt, ta chẳng được chết về tay kẻ khác mà lại mất mạng dưới bàn tay...

Đột nhiên lão cảm thấy một luồng gió lướt qua bên mình mà không phải do Triệu Tử Nguyên phát ra. Lão đề tụ chân lực lướt sang bên ra xa năm bước.

Tạ Kim Ấn rất lấy làm kỳ. Triệu Tử Nguyên ngơ ngác. Bọn Tô Kế Phi càng chấn động tâm thần.

Ai cũng biết luồng gió rất kỳ quái mà ngửng đầu trông ra chẳng thấy gì.

Lúc này Tạ Kim Ấn còn cách bờ vực thẳm không đầy một trượng. Vực thẳm sâu không thấy đáy. Nếu quả có người mai phục ở dưới thì khó mà phát giác ra được.

Thẩm Trị Chương lớn tiếng:

- Tử Nguyên! Mau đi! Có khi lão cố ý bày ra nghi trận.

Thánh Thủ thư sinh nói theo:

- Đúng thế! Nếu còn chậm trễ e sẽ xảy biến cố.

Lúc này Triệu Tử Nguyên không còn tự chủ được nữa. Đầu óc chàng bâng khuâng. Tô Kế Phi bảo chàng làm sao là chàng làm vậy. Chàng lại vung kiếm lên đâm tới.

Tạ Kim Ấn vẫn không có ý phản kích. Lão nhắm mắt lại chờ chết.

Bất thình lình một luồng thanh âm nhỏ nhẹ như tiếng muỗi lọt vào tai:

- Lùi lại.

Thanh âm tuy nhỏ mà Tạ Kim Ấn nghe rất rõ. Lão biết có người dùng phép "Truyền âm nhập mật" nói với mình nhưng chưa nhận ra thanh âm ai. Lúc này lão mất hết chủ định, quả nhiên lùi lại.

Tô Kế Phi hắng dặng nói:

- Quả nhiên lão né tránh!

Triệu Tử Nguyên đâm vào quãng không. Dĩ nhiên chàng lại đánh ra chiêu thứ hai.

https://thuviensach.vn

Người trong bóng tối dùng phép "Truyền âm nhập mật" giục:

- Lùi lại!

Quả nhiên Tạ Kim Ấn lùi lại nữa, bỗng một luồng gió núi thổi tới sau lưng.

Lão ý thức phía sau mình là vực thẳm, cũng dùng phép "Truyền âm nhập mật" đáp:

- Tạ mỗ mà còn lùi nữa tất phải tan xương nát thịt.

Người kia lạnh lùng hỏi:

- Đằng nào cũng chết thì ngươi chết về tay Triệu Tử Nguyên hay rớt xuống vực cũng vậy hay có khác gì?

Tạ Kim Ấn buồn rầu đáp:

- Chết một cách tan xương nát thịt cũng khổ sở lắm.

Người kia hỏi:

- Chơi kiếm mà chết về lưỡi kiếm thì từ nay trên chốn giang hồ còn ai đùa với lưỡi kiếm nữa?

Thanh âm kia dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta không có ý định cứu lão, nhưng hiện nay tà ma đang lên cao độ, lão chết đi thật đáng tiếc!

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Các hạ có thể cho biết đại danh được không?

Người kia đáp:

- Bất tất phải thế. Lão nên nhớ Triệu Tử Nguyên phóng kiếm đến lần thứ ba thì giả vờ trúng kiếm rớt xuống. Lão cứ yên lòng không chết được đâu.

Trước tình hình này, Tạ Kim Ấn rất đỗi cảm kích nói:

- Đa tạ các hạ có ý thành toàn.

Trong đời Tạ Kim Ấn đây là lần đầu tiên lão ngỏ lời cám ơn người.

Giữa lúc ấy, quả nhiên Triệu Tử Nguyên chém liền ba kiếm.

Tạ Kim Ấn giả vờ hết đường né tránh loạng choạng người đi lăn xuống vực thẳm.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác nghĩ thầm:

- "Mấy chiêu kiếm này ta phóng ra một cách miễn cưỡng không vận thực lực. Lão đã né tránh sao không lạng người sang một bên mà lại để rớt

https://thuviensach.vn

xuống vực thẳm?”

Tô Kế Phi và Thẩm Trị Chương chạy ra bờ vực ngó xuống chỉ thấy mây mù dầy đặc không nhìn rõ đáy. Tạ Kim Ấn rớt xuống chắc là phải chết. Tô Kế Phi thở phào một cái nói:

- Thế là xong đời hắn rồi.

Thẩm Trị Chương nói theo:

- Mối đại họa của võ lâm nay đã trừ xong, chúng ta đã yên tâm được một phần.

Tô Kế Phi cũng nói:

- Thẩm huynh nói phải lắm.

Ai nấy nhìn xuống mộ sâu đều lộ vẻ hoan hỷ. Chỉ một mình Triệu Tử Nguyên đầu óc bâng khuâng như đánh mất vật gì. Có điều chàng cũng cảm thấy không phải mình gây nên tội lỗi mà trong lòng vẫn nảy ra nhiều mối mâu thuẫn.

* * * * *

Thu qua Đông tới, bữa nay tuyết hoa phất phới. Vào lúc huỳnh hôn, ngoài Thái Chiêu bảo một bóng người thần bí xuất hiện. Người này toàn thân vận đồ đen. Cả mặt cũng bịt bằng tấm vải đen chỉ để hở hai con mắt lấp loáng chiếu ra những tia hàn quang khiến người ngó thấy phải khiếp sợ. Thân pháp người này rất nhẹ nhàng, khi lướt qua điếu kiều tuyệt không phát ra tiếng động nên người trên chòi canh vẫn chưa phát giác. Dường như y rất thuộc địa thế, nhảy qua chỗ tường thấp một cách nhẹ nhàng.

Giữa lúc ấy hai bóng người đi tới. Người mé tả hỏi:

- Lão Uông! Vụ này là thế nào? Tại sao đến giờ Bảo chúa vẫn chưa về?

Lão Uông hỏi lại:

- Bảo chúa đi có việc bọn mình biết thế nào được?

Người kia lại hỏi:

- Nghe nói Bảo chúa lên kinh thành phải không?

Lão Uông gật đầu đáp:

- Đúng rồi!

Người kia nói:

- Chuyến làm ăn này chắc là kiếm được.

https://thuviensach.vn

Lão Uông nói:

- Chắc thế. Nghe nói Ngụy Tôn Hiền quyền uy rất lớn mà lại cầu đến chúng ta, thì bọn cỏ rác kia nhất định phải nhượng bộ.

Người kia cười nói:

- Nếu vậy chúng ta sẽ được sung sướng mấy năm, chả cần phải chạy xuôi chạy ngược, lưỡi đao luôn luôn dính máu.

Hai người vừa nói vừa tiến về phía trước gần đến chỗ người áo đen ẩn thân, vẫn chưa biết gì.

Người áo đen hắng dặng một tiếng, xoay chưởng đánh ra.

Hán tử họ Uông quát hỏi:

- Ai?

Lão chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy trước ngực bị siết chặt. Cả hai cùng té xuống.

Người áo đen lẩm bẩm:

- Thế là hai gã hết đời.

Y chưa tiến vào bảo ngay, còn đi quanh chòi gác, chuyển đến góc tường.

Trong gian phòng chỗ này thắp ngọn đèn nhỏ. Bốn đại hán ngân y đang đánh bài cầu. Người ngồi giữa mặt đầy râu ria, vui mừng hớn hở. Chắc là hắn được bạc.

Hắn vừa xếp bài vừa nói:

- Còn một lúc nữa là Hồ lão nhị phải đi tuần. Ha ha! Bữa nay hên vận, ngày mai ra chợ cùng Hương thư vui vẻ một phen.

Ba người kia trợn mắt nhìn lão. Một người nói:

- Lão nhị! Đừng cao hứng vội. Không chừng mấy tiếng sau cùng lão sẽ thất bại.

Hồ lão nhị lắc đầu đáp:

- Không có đâu, không có đâu! Mau đặt cửa đi!

Ba người lục tục đặt cửa. Giữa lúc ấy bóng đen tiến đến không một tiếng động, đẩy song chưởng ra. Chưởng phong rít lên vù vù.

Bọn Hồ lão nhị thấy bóng đen đứng trước cửa, chưa kịp hô hoán trước ngực đã nghẹt thở, ngã gục cả xuống.

Người áo đen lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

- Thế là sáu tên rồi. Không hiểu trong bảo có bao nhiêu người. Nếu để một tên chạy thoát thì không phải là ta.

Y vừa nói vừa tiến về phía trước. Người áo đen quả đã quen thuộc đường lối.

Y quanh sang mé tả phía trước thấy một dẫy phòng gồm ba gian cũng có đèn lửa.

Y đứng một lúc không thấy động tĩnh gì, tự hỏi:

- "Chẳng lẽ bọn chúng ngủ như chết cả rồi."

Y từ từ cất bước tiến lại. Ngờ đâu vừa đi được mấy bước, đột nhiên trong bóng tối, hai hán tử mặc Ngân y chạy ra. Hán tử mé tả vừa lùn vừa mập quát:

- Đứng lại!

Người áo đen mặc kệ, vẫn tiến về phía trước.

Hán tử vừa lùn vừa mập tức giận nói:

- Này ông bạn! Ngươi dám đến Thái Chiêu bảo sinh sự thì ra ngươi nuốt mật hổ.

Người áo đen vẫn chẳng nói gì, tiếp tục cất bước.

Hai tên Ngân y thấy người áo đen đi thẳng tới, đột nhiên mục quang chạm vào tia mắt đối phương bất giác run lên lùi lại. Hán tử lùn mập biết là có chuyện liền hô:

- Người nhà đâu!

Hai tia chỉ phong rít lên. Hai hán tử Ngân y bị chỉ phong đâm tới cổ họng liền ngã lăn ra. Giữa lúc ấy bảy tám tên trong phòng chạy ra. Người áo đen ngó thấy bụng bảo dạ:

- "Chúng đến là tốt lắm. Chắc bao nhiêu người ra mặt hết rồi."

Nguyên trên chòi canh chỉ có một tiểu đội Ngân y. Một hán tử trung niên dường như là đầu mục trong bọn tiến lại quát hỏi:

- Ai?

Người áo đen vẫn lẳng lặng cất bước.

Hán tử trung niên đằng hắng hỏi:

- Ngươi điếc hay sao mà lão gia hỏi lại không nghe tiếng?

https://thuviensach.vn

Người áo đen cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, mặt đầy sát khí vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Hán tử trung niên run lên hỏi:

- Phải chăng mọi người bên kia đã gặp độc thủ không thì tại sao hắn tới đây được?

Câu trên hắn nói cho mình nghe, mọi người xung quanh không ai đáp lại.

Lúc này người áo đen cách bọn kia không đầy năm thước.

Hán tử trung niên biến sắc rút đơn đao ở sau lưng đánh "soạt" một tiếng.

Những người đồng bọn cũng tới tấp rút binh khí ra nhằm tấn công người áo đen Người áo đen đứng sững không nhúc nhích để cho binh khí bốn mặt phóng gần tới nơi mới đột nhiên xoay mình, vung song chưởng quạt một lúc. Những bóng người chỉ kịp rú lên một tiếng rồi tới tấp té xuống.

Người áo đen đứng yên, miệng lẩm bẩm:

- Vừa rồi tám tên, bây giờ tám tên là mười sáu tên.

Y đảo mắt nhìn quanh không thấy động tĩnh gì liền phi thân vọt vào trong bảo. Y thủng thẳng tiến về phía trước tựa hồ chẳng có chuyện gì.

Y vừa đi được mấy bước lại thấy trong phòng mé hữu bốn tên Ngân y lưng đeo trường kiếm đi ra.

Hán tử cao và gầy lên tiếng:

- Con mẹ nó! Mấy bữa nay lạ quá! Chẳng hiểu tại sao lão gia nháy mắt không ngớt. Hay là sắp xảy chuyện gì.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Thái Chiêu Bảo Chết Hơn Trăm Mạng

Người khác cười khanh khách nói:

- Phạm Tử Văn! Ngươi thật khéo đa nghi! Nên biết ngày nay trong thiên hạ còn ai dám đến Thái Chiêu bảo sinh sự nữa. Cả Võ Khiếu Thu cũng...

Đột nhiên hắn dừng lại hô:

- Phía trước có người.

Nguyên bốn tên Ngân y đã phát giác ra người áo đen. Chúng ào ào chạy tới vung trường kiếm lên quát hỏi:

- Tôn giá là ai?

Người áo đen thủng thẳng hỏi lại:

- Đội Ngân Y các ngươi có bao nhiêu người?

Y hỏi bằng một giọng trầm trầm khiến đối phương chẳng hiểu.

Chúng còn đang ngơ ngác thì phía sau hai tên Ngân y chạy tới. Một hán tử mặt rỗ cất tiếng ấm ớ hỏi:

- Bọn ta hỏi ngươi sao ngươi không đáp mà còn hỏi lại?

Người áo đen lại cất giọng trầm trầm:

- Đã nghe rõ chưa? Bọn ngươi có bao nhiêu người cả thảy?

Thanh âm lạnh lẽo đầy vẻ bức bách khiến người nghe không trả lời cũng không tiện.

Một tên Ngân y người cao nghệu tức giận nói:

- Con mẹ nó! Làm gì mà phách lối vậy?

Người áo đen đảo mục quang sắc bén lên giọng gay gắt:

- Các ngươi không nói thì tự ta đi kiếm vậy.

Y cất bước toan đi, dĩ nhiên bốn tên Ngân y không chịu buông tha. Bốn thanh kiếm vung lên. Kiếm khí bao phủ toàn thân người áo đen.

https://thuviensach.vn

Người áo đen lẩm bẩm:

- Bọn này có vẻ mạnh hơn bọn trước nhiều.

Y vung chưởng đánh vào hai thanh kiếm mé hữu.

Hai tên Ngân y này rất cảnh giác, thấy chưởng lực của người áo đen ghê gớm, hạ thấp kiếm xuống lùi lại, nhường cho hai tên khác tấn công một kiếm.

Người áo đen xoay người một vòng. Chưởng phong ào ạt xô ra.

Hai người ngó thanh kiếm rung lên trong lòng rất sợ hãi. Muốn thu kiếm về cũng không được nữa. Chúng cảm thấy tức ngực loạng choạng lùi lại.

Bọn Ngân y thất sắc. Hán tử cao nghệu lạnh lùng nói:

- Thủ pháp của hắn mau lẹ quá! Phải thông báo ngay cho Lãnh đội hay.

Một tên Ngân y rung tay tung một mũi tên xanh lè lên không. Đuôi tên buộc nhạc, vang lên những tiếng leng keng không ngớt. Chỉ trong nháy mắt, đèn đuốc sáng trưng, bóng người từ bốn mặt tám phương chạy tới. Chẳng bao lâu người áo đen bị bọn hán tử bao vây, có già có trẻ. Ai cũng trợn cặp mắt tức giận lên nhìn người áo đen.

Người áo đen hai tay chấp sau lưng ngửng đầu trông chiều trời, làm như chưa ngó thấy bọn người bao vây bốn mặt. Miệng y không ngớt phát ra tiếng cười lạnh lẽo.

Một lão già rẽ chúng xông vào. Lão đảo mắt nhìn người áo đen. Bốn hán tử đeo kiếm khom lưng nói:

- Xin tham kiến Lãnh đội.

Lão già ốm nhắt xua tay hỏi:

- Thôi đi! Người ấy là ai?

Một tên trong bọn đáp:

- Bọn thuộc hạ đang đi tuần tra các nơi bỗng thấy hắn như quỷ mỵ ngang nhiên đi vào. Bọn thuộc hạ hỏi, hắn vẫn chẳng lý gì đến, nhưng võ công hắn cao thâm ghê gớm.

Lão ốm nhắt trầm ngâm một lúc, tự nói một mình:

- Lạ quá! Có người lạ vào mà sao trên chòi canh không ai báo động?

Mọi người trong Thái Chiêu bảo nghe lão nói câu này đều động dung. Một tên nói theo:

https://thuviensach.vn

- Để thuộc hạ đi coi.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Đừng đi nữa. Bọn chúng đã bị ta giết chết cả thảy mười sáu tên. Có đúng thế không?

Lão ốm nhắt biến sắc cười khằng khặc nói:

- Thủ đoạn các hạ tàn nhẫn quá chừng! Thái Chiêu bảo có thù hằn gì với các hạ?

Người áo đen đáp:

- Cướp đoạt cơ nghiệp của người thì có ngày phải trả.

Lão ốm nhắt sửng sốt quát:

- Ngươi là ai?

Người áo đen hững hờ đáp:

- Lão không đáng hỏi đâu.

Lão ốm nhắt lửa giận bừng lên vẫy tay một cái. Đội Ngân y bao vây bốn mặt tới tấp rút binh khí ra. Đao quang lấp loáng nhất tề nhằm đánh vào người áo đen.

Người áo đen đứng sững không nhúc nhích. Hắn chờ đao quang kiếm ảnh còn cách không đầy năm phân, đột nhiên xoay mình một cái. Hai tay hắn như quỷ mỵ vươn ra chụp. Những tiếng rắc rắc vang lên không ngớt. Phân nửa binh khí bị hắn bẻ gẫy làm hai đoạn.

Những người chưa bị bẻ gẫy khí giới cũng bị chưởng phong đè ép cơ hồ nghẹt thở. Mấy chục bóng người bức bách phải lùi lại.

Lão ốm nhắt kinh hãi quát:

- Trần Lượng! Mau đi mời Tổng quản đến.

Một hán tử "dạ" một tiếng, chạy đi như bay.

Người áo đen ngẫm nghĩ một lúc tìm ra quyết định. Khóe môi lộ nụ cười lạnh như băng, hắn từ từ rút trường kiếm bên mình ra. Cử động rút kiếm rất chậm chạp nhưng sát khí rùng rợn.

Lão ốm nhắt kinh hãi la hoảng:

- Tạ Kim Ấn! Té ra là đại hiệp!

Người áo đen không nói gì. "Kẹt" một tiếng! Kiếm hoa vọt ra lạnh lẽo ghê người.

https://thuviensach.vn

Mấy chục hán tử cảm thấy khí lạnh bao vây quanh mình không khởi chấn động tâm thần.

Trong lúc chớp nhoáng này mọi người cơ hồ nghẹt thở, bỗng người áo đen quát:

- Các ngươi còn chưa động thủ ư?

Lão ốm nhắt tay rút kiếm đồng thời lớn tiếng hô:

- Chuẩn bị đi!

Lão rung cổ tay một cái. Hàng ngàn tia ngân quang vọt ra.

Người áo đen thản nhiên nói:

- Yên Sơn Kiếm Khách Tôn Chí Kiên cũng là một nhân vật có tai mặt, không ngờ lại đi làm chó săn cho người.

Tôn Chí Kiên không lý gì đến hắn, phóng kiếm như tên bắn. Mấy chục hán tử Ngân y tới tấp động thủ. Người có binh khí thì dùng binh khí tấn công. Kẻ không khí giới cũng vung tay lên trợ oai. Uy thế mãnh liệt phi thường.

Người áo đen cười khẩy một tiếng. Kiếm quang vọt ra quanh mình. Màn kiếm rộng dần ra. Những tiếng veo véo rít lên không ngớt. Đột nhiên kiếm quang thu lại, kình phong cũng bớt.

Bóng người trong trường đứng yên không chuyển động, nhưng máu tươi từ trên trán chảy xuống.

Thiên Sơn Kiếm Khách Tôn Chí Kiên để rớt thanh đao xuống đất đánh keng một tiếng. Người lão lảo đảo ngã ngửa xuống đất. Mọi người xung quanh cũng tới tấp ngã ra. Trong trường chỉ còn lại một mình Hắc y nhân.

Nguyên vừa rồi Hắc y nhân đã thi triển một chiêu khốc liệt nhất vừa mau vừa mạnh. Bọn Tôn Chí Kiên bị trúng kiếm lẹ quá, nên chúng tuy còn đứng yên mà trái tim đã ngừng đập, lần lượt ngã xuống.

Khóe mắt người áo đen lộ ra những tia kỳ quan. Hắn ngẩn người một lúc rồi buông tiếng thở dài. Người áo đen vẫn chưa chuyển động thân hình, từ từ tra kiếm vào vỏ.

Một lão già râu tóc bạc phơ đi tới. Lão ngó thấy xác chết nằm la liệt, nét mặt biến thành thê thảm. Tiếp theo ba người nữa đến và sau cùng là Trần

https://thuviensach.vn

Lượng. Bọn ba người ngó thây thây chết ngổn ngang cũng kinh hãi ngẩn người. Trần Lượng lên tiếng:

- Thuộc hạ cả đi lẫn về chỉ trong khoảng khắc mà hắn đã giết nhiều người thế này thì võ công cao thâm...

Lão tóc bạc trầm giọng ngắt lời:

- Các hạ đã động thủ giết người sao không bỏ tấm khăn che mặt xuống, chẳng lẽ còn sợ Yên bảo chúa tìm đến báo thù?

Hắc y nhân đáp:

- Hắn không đáng đâu.

Lão tóc bạc cười khẩy nói:

- Khẩu khí các hạ lớn quá, lại nhân lúc Thái Chiêu bảo chúa vắng nhà đến hạ sát thủ, cũng chẳng phải anh hùng hảo hán.

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Chẳng bao lâu nữa y sẽ trở về, ta ngồi đây chờ y. Nhưng...

Lão tóc bạc ngắt lời:

- Nhưng làm sao?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Nhưng bốn ngươi không được nhìn thấy y nữa.

Lão tóc bạc chấn động tâm thần, cười rộ nói:

- Chém giết hết tuyệt, thủ đoạn thật là tàn độc!

Người áo đen lạnh lùng giục:

- Hồng Đăng Sơn! Lấy kiếm ra! Có lẽ hắn sắp về.

Hồng Đăng Sơn kinh hãi nghĩ thầm:

- "Người này là ai? Sao hắn lại biết tên ta?"

Lão đảo mắt nhìn hai lão già một đen một trắng ở hai bên hỏi:

- Hiền côn trọng có nhận biết người này không?

Lão mặt đen trầm ngâm đáp:

- Trên đời hiện nay mà thân thủ như hắn thật hiếm lắm. Phải chăng...

Lão mặt trắng đột nhiên la lên:

- Phải rồi! Hắn là Tạ Kim Ấn.

Người áo đen lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Trần Châu Song Hào Cảnh Hoàng và Cảnh Vinh vốn không có tiếng ác mà sao cũng ở một chỗ với Yên Định Viễn? Lão phu không muốn hạ sát hai vị, nhưng nghĩ rằng đã cùng phe với Yên Định Viễn là trở nên tệ hại, nên bây giờ lão phu biến đổi tâm ý, không thể để hai vị sống trên thế gian nữa.

Lão mặt đen là Cảnh Hoàng, lão mặt trắng là Cảnh Vinh. Cả hai đều nổi tiếng anh hùng một phương mà không biết tại sao đứng trước người áo đen lại sinh lòng sợ hãi. Hai lão đưa mắt nhìn nhau rồi rút trường kiếm ra.

Người áo đen lại ngó Trần Lượng nói:

- Họ Trần kia! Ngươi ra ngoài chờ cha con Yên Định Viễn bảo cho biết bao nhiêu người ở Thái Chiêu bảo đều bị ta giết sạch rồi để lúc lão vào nhà kịp chuẩn bị trước.

Hắn làm việc ung dung tựa hồ trước khi đến đây đã tính toán đâu vào đấy.

Người áo đen rút kiếm ra. Kiếm quang lấp loáng, sát khí mịt mờ. Hồng Đăng Sơn và Cảnh thị huynh đệ đều chấn động tâm thần.

Hồng Đăng Sơn lùi lại một bước cũng rút trường kiếm ra.

Người áo đen giục:

- Còn chờ gì nữa? Động thủ đi thôi!

Hồng Đăng Sơn quát to một tiếng, trường kiếm vung lên. Kiếm pháp của lão đã liệt vào cao thủ hạng nhất đời nay. Uy thế mãnh liệt vô cùng.

Cảnh Hoàng và Cảnh Vinh giáp công hai bên.

Ba người liên thủ, uy lực tăng lên gấp bội.

Người áo đen cặp mắt lấp loáng, sát khí đằng đằng thi triển kiếm thức như con tiềm long bay lên trời, phá màn kiếm của ba tay đại cao thủ liên công. Vù một tiếng. Người hắn vọt thẳng lên không.

Cảnh Vinh quát:

- Mau vây lấy hắn!

Lão vung kiếm quét ngang chém hai chân người áo đen.

Người áo đen đang lơ lửng trên không, lướt mình ngang ra. Thanh kiếm trong tay sức nặng ngàn cân chém xuống.

https://thuviensach.vn

Cảnh Vinh thấy thế đánh hung mãnh, vội thu kiếm lùi lại. Hồng Đăng Sơn và Cảnh Hoàng song song giáp công. Ba luồng kiếm khí đụng nhau bật lên tiếng choảng rùng rợn. Tia lửa bắn tung tóe. Hồng Đăng Sơn và Cảnh Hoàng cảm thấy hổ khẩu tê chồn, suýt nữa trường kiếm tuột khỏi tay. Hai người loạng choạng lùi lại ba bước dài. Cảnh Vinh thấy ca ca và Hồng Đăng Sơn nhất tề lùi lại, lão không dám mạo hiểm, liền vẫy tay làm hiệu. Ba người xoay quanh một vòng.

Ngờ đâu người áo đen kiếm thức cực kỳ bá đạo. Ba người tuy xoay chuyển thân hình, nhưng sát khí vẫn còn dầy đặc. Ba tiếng veo véo rít lên rồi kiếm quang thu lại. Bóng người phân ra.

Trần Lượng sợ run giương mắt nhìn thấy Hồng Đăng Sơn và Cảnh thị huynh đệ đứng mỗi người một góc. Người áo đen vẫn ngạo nghễ đứng giữa vòng vây.

Trần Lượng sợ ngẩn người ra chưa nhìn rõ ai thắng ai bại. Bỗng nghe Cảnh Hoàng la lên:

- Kiếm thức cực kỳ tàn độc!

Lão chưa dứt lời đột nhiên ngã ngửa người xuống.

Hồng Đăng Sơn lắc đầu thở dài nói:

- Lão Cảnh! Lão đoán hắn là ai?

Lúc lão nói câu này người lảo đảo, nghiến chặt hai hàm răng tựa hồ ráng đứng vững lại, nhưng cũng chống không nổi, té xuống. Cảnh Vinh toan chạy lại coi thương thế của ca ca, nhưng mới đi được hai bước đã té huỵch xuống.

Trần Lượng bở vía tự hỏi:

- “Chẳng lẽ bọn họ chết cả rồi?”

Dường như hắn không tin, nhưng bọn Hồng Đăng Sơn nằm thẳng cẳng không nhúc nhích, dĩ nhiên đã chết hết.

Người áo đen tra kiếm vào vỏ từ từ quay lại lạnh lùng nói:

- Yên Định Viễn sắp về rồi. Ngươi bảo hắn ta chờ ở nhà đại sảnh.

Dứt lời hắn bỏ mặt Trần Lượng có nghe hay không cũng chẳng cần, hắn từ từ cất bước lên núi.

https://thuviensach.vn

Trần Lượng đứng thộn mặt ra một lúc. Hắn thấy hơn trăm người trong bảo đều chết về tay Hắc y nhân, chỉ còn chờ Bảo chúa ra tay rửa hận. Hắn nghĩ vậy rồi chạy thẳng xuống núi. Trần Lượng đứng trước cổng lớn một lúc không thấy Yên Định Viễn và con gái trở về trong lòng rất lấy làm kỳ.

Lúc này chưa hết canh một, bỗng thấy hai chấm đen từ đằng xa đi tới mỗi lúc một lớn dần. Trần Lượng chạy ra vội lớn tiếng gọi:

- Bảo chúa! Bảo chúa!

Hai bóng đen nghe tiếng ngửng đầu lên nhìn. Một người hỏi:

- Có phải Trần Lượng đó không? Việc gì mà hoang mang như vậy?

Trần Lượng thở phào một cái đáp:

- Đêm nay trong bảo có một quái khách che mặt mặc áo đen xông vào. Võ công hắn cao thâm không lường. Hơn một trăm hai chục người.

Yên Định Viễn trầm giọng hỏi:

- Làm sao?

Trần Lượng định thần đáp:

- Hơn một trăm hai chục người đều bị hắn giết hết, chỉ để một mình tiểu nhân ra đây chờ báo tin cho Bảo chúa.

Yên Định Viễn cặp mắt lấp loáng ánh thần quang. Yên Lăng Thanh cực kỳ xúc động la lên:

- Để hài nhi về coi.

Nàng chạy vọt đi. Yên Định Viễn vội cản lại nói:

- Thanh nhi hãy khoan.

Yên Lăng Thanh vội nói:

- Gia gia! Đại biến như vậy mà gia gia còn trầm tĩnh được ư?

Yên Định Viễn đáp:

- Để ta nghĩ xem người này là ai đã.

Yên Lăng Thanh tức mình nói:

- Gia gia mà nghĩ được ra hắn là ai thì e rằng hắn trốn mất rồi.

Trần Lượng lắc đầu nói:

- Hắn không trốn đâu. Vừa rồi hắn còn dặn tiểu nhân chờ ở đại sảnh.

Yên Định Viễn bình tĩnh hỏi:

- Thanh nhi! Ngươi có đoán được người này là ai không?

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh đáp:

- Hài nhi nghe tin này rồi lòng nóng như lửa đốt, còn hơi đâu mà nghĩ xem hắn là ai, chỉ muốn giết hắn cho lẹ để rửa hận.

Yên Định Viễn đột nhiên chuyển động mục quang, đột nhiên lớn tiếng hô:

- Đi!

Lão lướt nhanh như bay về Thái Chiêu bảo.

Yên Lăng Thanh chạy theo. Trần Lượng kém sức bị bỏ lại một quãng xa.

Cha con Yên Định Viễn chạy về đến chòi canh ngó thấy hai xác chết đàn bà trước tiên. Lão quan sát thương thế một lúc phát giác ra họ bị chết về thủ pháp trầm trọng. Lão quay lại bảo con gái:

- Thanh nhi! E rằng bản lãnh người này chẳng kém gì ta.

Yên Lăng Thanh trầm ngâm đáp:

- Trong võ lâm hiện nay, những người bản lãnh ngang với gia gia cũng không có mấy.

Yên Định Viễn nói:

- Vì thế gia gia đoán là một trong hai người. Người thứ nhất khả nghi là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn.

Yên Lăng Thanh la thất thanh:

- Nghe nói Tạ Kim Ấn đã đến Bắc Kinh và bị Triệu Tử Nguyên hất xuống vực thẳm ở ngoài thành. Vụ này chẳng ai không biết. Chẳng lẽ Tạ Kim Ấn còn chưa chết ư?

Yên Định Viễn nói:

- Ta cũng hoài nghi như vậy, nhưng hắn đã rớt xuống vực sâu không đáy, chắc là chết rồi.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Gia gia còn ngờ cho ai nữa?

Bất giác nàng hít một hơi khí lạnh hỏi tiếp:

- Gia gia hoài nghi Triệu Tử Nguyên chăng?

Yên Định Viễn gật đầu đáp:

- Đúng thế! Gia gia đã biết Hương Xuyên Thánh Nữ vẫn có ý đoạt lại sản nghiệp của tổ phụ. Triệu Tử Nguyên lại là con trai mụ. Trước kia bản

https://thuviensach.vn

lãnh gã chưa có gì, nhưng hiện nay thành tựu rất lớn, nên mụ sai gã đến làm việc này.

Yên Lăng Thanh chấn động tâm thần bưng mặt nói:

- Gia gia! E rằng Triệu Tử Nguyên không phải hạng người này. Y có đến cũng chỉ kiếm một mình gia gia, khi nào lại nhẫn tâm giết bao nhiêu người vô tội?

Yên Định Viễn thở dài đáp:

- Thanh nhi! Dường như ngươi hiểu rất sâu xa về Triệu Tử Nguyên. Hỡi ơi!

Ngươi lớn rồi. Nhưng có nhiều việc ngươi chưa hiểu rõ.

Yên Lăng Thanh chấn động tâm thần hỏi:

- Gia gia muốn nói gì đây?

Yên Định Viễn lắc đầu đáp:

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết Triệu Tử Nguyên chính là cốt nhục của Tạ Kim Ấn. Cha đã hiếu sát thì con cũng dòng máu ấy. Mấy lần ta không muốn buông tha Triệu Tử Nguyên chỉ vì nguyên nhân này.

Yên Lăng Thanh lắc đầu nói:

- Nhưng sự thực đã chứng minh Triệu Tử Nguyên chẳng phải kẻ hung tàn.

Yên Định Viễn thở dài nói:

- Đừng binh gã nữa, hãy lên xem sao?

Ban đầu cha con còn hơi yên dạ nhưng thấy người chết mỗi lúc một nhiều, trong lòng hai người đều kích động khôn lường.

Yên Định Viễn phẫn nộ nói:

- Thủ đoạn thật tàn độc! Hắn muốn giết cho kỳ hết.

Lão phất tay áo đến trước nhà đại sảnh. Trong nhà đèn thắp nhỏ như hạt đậu. Người áo đen không hiểu kiếm ở đâu được một hồ rượu và một đĩa nhắm, đang ngồi uống một mình. Hắn nghe tiếng động, vẫn không ngửng đầu lên nhìn, trầm giọng hỏi:

- Ông bạn đã trở về đấy ư?

Yên Định Viễn quát:

- Ngươi định đến chiếm nhà lão phu, sao còn chưa cút đi?

https://thuviensach.vn

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Sao ông bạn nóng thế? Lâu nay ta vẫn nghe ngóng hành động của ông bạn. Bây giờ thì tỉnh ngộ rồi.

Yên Định Viễn nói:

- Lão phu hành động thế nào chưa chắc ngươi đã hiểu được.

Yên Lăng Thanh theo sau tới nơi la lên:

- Gia gia còn nói với hắn làm chi? Sao không động thủ đi?

Yên Định Viễn đáp:

- Đừng vội vàng. Để gia gia đoán xem hắn là ai đã.

Người áo đen nói:

- Lệnh tôn cẩn thận lắm! Lão biết chưa chắc đã đủ tài giết ta.

Yên Định Viễn hắng dặng hỏi:

- Khẩu khí ngươi lớn lắm! Trong phòng chật hẹp quá, sao không ra đây?

Người áo đen đáp:

- Muốn ta ra cũng chẳng khó gì. Trước hết lão hãy điểm vào huyệt Nhuyễn Ma và huyệt Lung Á của lệnh ái rồi sẽ bàn.

Yên Định Viễn rất lấy làm kỳ. Lão tức giận thóa mạ:

- Ngươi nói thúi lắm!

Nhưng lão cảm thấy có điều khác lạ, trong lòng rất kinh hãi, lão cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Tại sao lão phu lại phải điểm huyệt tiểu nữ?

Người áo đen đáp:

- Hà tất ta phải nói nữa, tự lão đã hiểu rồi.

Yên Định Viễn cười lạt hỏi:

- Nếu lão phu không chịu làm thế thì sao?

Người áo đen đáp:

- Chỉ sợ lão bị lật tẩy rồi nét mặt khó coi lắm!

Yên Định Viễn chấn động tâm thần. Lão cất tiếng thóa mạ:

- Ngươi là kẻ nói nhăng nói càn. Nếu lão phu không giết ngươi thì ai trả oán cho hơn một trăm đệ tử?

Dứt lời lão từ từ rút trường kiếm ra.

https://thuviensach.vn

Người áo đen cũng đứng dậy tay nắm đốc kiếm, cặp mắt lấp loáng chăm chú nhìn động tác của Yên Định Viễn.

Yên Định Viễn vẫy tay nói:

- Thanh nhi! Ngươi hãy lùi lại mấy bước.

Yên Lăng Thanh biết hai tay đại cao thủ tỷ đấu không phải tầm thường, nàng liền theo lời lùi lại năm bước dài.

Người áo đen ung dung nói:

- Bằng hữu ra tay đi! Ta chờ đây.

Yên Định Viễn mắt lộ sát khí vung kiếm lên. Một luồng kiếm khí lạnh ngắt như cầu vòng vọt tới người áo đen.

Người áo đen đã bước ra khỏi đại sảnh, ngạo nghễ đứng trước cửa. Hắn thấy Yên Định Viễn phát chiêu tấn công rồi mới rút kiếm vung lên vạch thành chín đường kiếm quang.

Yên Định Viễn buộc miệng la:

- “Thương Lãng tam thức”! “Thương Lãng tam thức”! Ngươi là Triệu Tử Nguyên rồi.

Người áo đen không lý gì đến lão đẩy mạnh thanh kiếm đánh “choang” một tiếng.

Hai kiếm đụng nhau. Yên Định Viễn đột nhiên cảm thấy luồng kình khí đè ép trước ngực. Lão loạng choạng lùi lại ba bước...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Ai Ngờ Định Viễn Lại Là Đạo Nguyên

Người áo đen tiến lại búng ngón tay một cái. Hai tia chỉ phong bắn thẳng vào huyệt Nhuyễn Ma và huyệt Lung Á trong người Yên Lăng Thanh.

Yên Lăng Thanh còn đang chấn động tâm thần vì gia gia hô tên Triệu Tử Nguyên. Người áo đen ra tay đột ngột quá mau lẹ, nàng không kịp đề phòng, ngã ngửa xuống đất.

Yên Định Viễn không ngờ người áo đen hạ thủ vào Yên Lăng Thanh. Lão ngẩn người ra toan lại giải cứu, bỗng nghe người áo đen quát:

- Đừng đụng vào y!

Yên Định Viễn tức giận hỏi:

- Sao lão phu không động vào tiểu nữ được?

Người áo đen đáp:

- Vì hai lý do, nhưng nói ra cũng chỉ là một.

Yên Định Viễn là tay cáo già mà không đoán được chỗ dụng ý của đối phương, liền hỏi:

- Lý do gì?

Người áo đen đáp:

- Ta không muốn nàng...

Đột nhiên hắn co ngón tay búng về phía ẩn bí. Véo một tiếng. Một người té nhào. Yên Định Viễn cất tiếng lạnh như băng nói:

- Lão phu đã tưởng cái mạng của một mình Trần Lượng còn bảo tồn được. Ai ngờ cũng không tránh khỏi tay Diêm Vương. Thực là đáng tiếc!

Người áo đen hỏi:

- Đến Yên Lăng Thanh còn không thể nghe được vụ này, huống chi là gã?

https://thuviensach.vn

Yên Định Viễn nói:

- Bây giờ ngươi nói rõ lý do được rồi đây.

Người áo đen đáp:

- Lý do này giản dị lắm. Ta không muốn Yên Lăng Thanh biết ta là ai, đồng thời cũng không muốn nàng biết lão là ai?

Yên Định Viễn hỏi:

- Ngươi tưởng lão phu không biết ngươi là ai chăng?

Người áo đen đáp:

- Tình cố cựu đã hơn hai chục năm. Tư Mã huynh lâu nay vẫn bình yên chứ?

Yên Định Viễn bật tiếng cười trầm trầm đáp:

- Khắp thiên hạ chỉ có một mình ngươi biết ta là Tư Mã Đạo Nguyên hãy còn sống ở thế gian. Tạ Kim Ấn hỡi Tạ Kim Ấn! Nhãn quang lão thật là lợi hại!

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Đêm hôm ấy ở Thúy Hồ, Tạ mỗ hiển nhiên đã đâm lão hai kiếm mà sao lão còn sống được?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Việc họ Tạ giết lão phu, lão phu đã biết rồi. Khi ấy lão phu ngồi thuyền để trốn lánh không ngờ vẫn bị họ Tạ theo đuổi.

Tạ Kim Ấn nói:

- Khi ấy cả nhà lão đang ngồi uống rượu, chuyện trò. Tạ mỗ tới nơi như một vị sát tinh từ trên trời rớt xuống khiến các vị đều kinh hãi.

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cái đó là nhận xét của lão Tạ, thực ra bọn ta giả vờ như vậy mà thôi.

Tạ Kim Ấn kinh hãi hỏi:

- Giả vờ ư? Không ngờ các vị đem tính mệnh làm trò chơi. Chà chà!

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng đáp:

- Vụ này nguyên trước chính ra không phải trò đùa. Lão phu hỏi ông bạn: Khi ông bạn hạ thủ vào bản gia, lão phu ngăn cản được mấy chiêu?

Tạ Kim Ấn ngẫm nghĩ đáp:

https://thuviensach.vn

- Sự việc đã cách ngoài hai chục năm, Tạ mỗ không nhớ rõ. Đại khái Tạ mỗ ra tay độ mười chiêu.

Tư Mã Đạo Nguyên cười ha hả đáp:

- Thế là xác nhận lão phu không chống nổi mười chiêu của ông bạn rồi.

Tạ Kim Ấn đột nhiên hỏi:

- Phải rồi! Đáng lý ông bạn có thể chống chọi được hai chục chiêu mà sao chưa đầy mười chiêu đã chết dưới lưỡi kiếm của Tạ mỗ? Khi ấy Tạ mỗ thật hồ đồ, sao lại không nghĩ tới điểm này.

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Bây giờ ông bạn hỏi cũng chưa muộn. Lão phu có nói cho ông bạn nghe cũng không sao!

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Chẳng giấu gì ông bạn. Khi ấy toàn gia lão phu trong mình đều ngấm ngầm giấu một cái túi da, trong túi đựng máu heo. Kiếm thức của ông bạn đánh trúng vào những túi da này chứ không vào người bọn lão phu. Ông bạn ngây thơ quá tưởng toàn gia lão phu bị giết rồi. Ha ha...

Tạ Kim Ấn ngắt lời:

- Cha này thật là giảo quyệt!

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

- Đối phó với hạng người như ông bạn mà chẳng dùng cách này thì về sau lão phu làm sao còn giả mạo Yên Định Viễn để giết ông bạn được?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Việc đã qua không nói nữa. E rằng đêm nay lão không thoát được đại nạn.

Tư Mã Đạo Nguyên thản nhiên nói:

- Ai chết về tay ai bây giờ nói ra sớm quá. Nhưng lão phu còn một điều chưa rõ.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Điều gì?

Tư Mã Đạo Nguyên hỏi:

- Lão phu nghe nói ông bạn bị Triệu Tử Nguyên hất xuống vực thẳm ngoài thành Bắc Kinh mà làm sao còn sống được ở thế gian. Đồng thời

https://thuviensach.vn

cũng không hiểu Kim Đỉnh Tước đã truyền thụ "Thương Lãng tam thức" cho ông bạn trong trường hợp nào?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Đó là điều bí mật của Tạ mỗ, hà tất lão phải hỏi làm chi?

Tư Mã Đạo Nguyên tức giận nói:

- Chỉ cầu ông bạn đừng chết, lão phu sẽ đem việc này báo cho Triệu Tử Nguyên hay để gã đến tìm ông bạn.

Tạ Kim Ấn cười khanh khách đáp:

- Tư Mã Đạo Nguyên! Lão không còn cơ hội nào nữa.

Dứt lời lão từ từ giơ trường kiếm lên.

Tư Mã Đạo Nguyên để hết tinh thần đề phòng. Năm ngón tay nắm chặt đốc kiếm, bật tiếng cười thâm hiểm. Không hiểu trong đầu óc lão nghĩ được chủ ý gì?

Tạ Kim Ấn nói:

- Tạ mỗ còn quên hỏi lão một việc là khi lão hóa thân làm Yên Định Viễn thì trên giang hồ dường như không có nhân vật nào như vậy. Tạ mỗ đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang vẫn không nghe thấy danh tự Yên Định Viễn là nghĩa làm sao?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Quả có người tên Yên Định Viễn. Y là sư đệ của lão phu nhưng đã chết trên hai chục năm rồi.

Tạ Kim Ấn hỏi:

- Vậy lúc lão tự xưng Yên Định Viễn, con nhỏ này...

Tư Mã Đạo Nguyên ngắt lời:

- Đó là điều bí mật của lão phu không nên hỏi đến.

Tạ Kim Ấn nghiến răng nói:

- Lão là người thâm hiểm lại chuyên nghề giả trá. Bất cứ việc đê hèn nào lão cũng làm được.

Tư Mã Đạo Nguyên cười lạt đáp:

- Mạt cưa mướp đắng đôi bên là phường. Thực tình thì lão họ Tạ suốt đời chỉ biết có tiền. Đồng bạc trắng bày ra trước mắt dù có phải giết người nhà mình lão cũng dám làm.

https://thuviensach.vn

Tạ Kim Ấn tức giận thóa mạ:

- Tư Mã Đạo Nguyên! Những lời nói thối tha của ngươi đã hết chưa?

Tư Mã Đạo Nguyên cũng không chịu kém mắng lại:

- Tạ Kim Ấn! Chính ngươi là kẻ thối hơn ai hết.

Tạ Kim Ấn tiến lên hai bước ngửng lên nói:

- Bắt đầu từ đêm nay trên chốn giang hồ người ta chỉ biết Yên Định Viễn bị người hạ sát, chứ chẳng ai hay Tư Mã Đạo Nguyên hai lần bị chết dưới kiếm của Tạ mỗ, kể ra cũng đáng tiếc!

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Nếu ngươi bị lão phu giết, trên chốn giang hồ cũng chẳng ai hay Chức Nghiệm Kiếm Thủ bị Tư Mã Đạo Nguyên hạ sát. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Tạ Kim Ấn hô:

- Coi chừng! Ta sắp rút kiếm đây.

Tư Mã Đạo Nguyên đứng theo môn hộ tử từ giơ kiếm lên. Về kiếm thuật lão biết mình không phải là đối thủ của Tạ Kim Ấn, nhưng trong đầu óc đã có quan niệm chế thắng. Vạn nhất lão không địch nổi, cũng làm cho rối loạn tâm thần họ Tạ rồi gắng sức đánh một đòn thành công.

"Soạt" một tiếng, Tạ Kim Ấn rút kiếm từ từ. Trường kiếm vọt ra mấy bông kiếm hoa nhằm đâm vào Tư Mã Đạo Nguyên.

Tư Mã Đạo Nguyên vẻ mặt nghiêm trọng bước tạt ngang sang mé hữu ba thước.

Tạ Kim Ấn quát:

- Tránh đi đâu cho thoát?

Hắn rượt tới.

Tư Mã Đạo Nguyên cũng quát trả:

- Can chi lão phu phải trốn lánh.

Lão vung kiếm vạch một đường bổ xuống thanh kiếm của Tạ Kim Ấn.

Tạ Kim Ấn hừ một tiếng hỏi:

- Ngươi muốn chết chăng?

Hắn xoay tay lại kiếm khí vọt ra chụp xuống Tư Mã Đạo Nguyên.

Tư Mã Đạo Nguyên cực lực giữ kín môn hộ chuyển đi nửa vòng. Đột nhiên quay lại phóng kiếm ra. Thủ pháp của lão quả nhiên tuyệt diệu, nhằm

https://thuviensach.vn

đánh vào chỗ yếu khiến địch nhân phải tự cứu mình. Thật là một chiêu khiêm cả công lẫn thủ.

Tạ Kim Ấn hô:

- Hảo kiếm pháp!

Đột nhiên thế công của hắn tăng gia thần tốc, chiêu nọ liên tiếp chiêu kia.

Tư Mã Đạo Nguyên hết sức chống đỡ. Chớp mắt hai người đã trao đổi mười lăm mười sáu chiêu.

Đột nhiên Tạ Kim Ấn quát to một tiếng. Kiếm khí ào ạt xô ra. Uy thế cực kỳ khủng khiếp.

Tư Mã Đạo Nguyên cũng gầm lên một tiếng, phóng ra những chiêu thức lợi hại.

Tiếng sắt thép đụng nhau rùng rợn một lúc, đột nhiên cả hai người lùi lại.

Tư Mã Đạo Nguyên bị luồng đại lực của Tạ Kim Ấn hất lùi hai bước. Lão hít một hơi chân khí, chuẩn bị tái chiến.

Tạ Kim Ấn nói:

- Mười một chiêu rồi. Nếu Tạ mỗ để lão đón đỡ được hai chục chiêu thì đêm nay sẽ tha mạng cho lão.

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Hay lắm! Hay lắm!

Lão nhìn ngang nhìn ngửa tựa hồ trông đợi ai.

Tạ Kim Ấn cười ruồi hỏi:

- Võ Khiếu Thu và Ma Vân Thủ không đến đây được đâu. Màn kịch ở Thúy Hồ chẳng thể tái diễn. Lão còn trông chờ ai?

Tư Mã Đạo Nguyên quát lên:

- Đừng hỏi nhiều nữa.

Lão vung trường kiếm cho kiếm khí ào ạt xô ra.

Tạ Kim Ấn tiện tay gạt một kiếm rồi nhảy vọt lên. Kiếm hoa mờ mịt, uy thế cực kỳ mãnh liệt đánh xuống. Đó là “Chấn Thiên tam thức”. Muôn đạo hào quang chụp xuống Tư Mã Đạo Nguyên.

Tư Mã Đạo Nguyên xoay mình rất lẹ, đến vòng thứ ba thì mũi kiếm của Tạ Kim Ấn đã chém tới nơi. Đồng thời lão lớn tiếng hô:

https://thuviensach.vn

- Triệu Tử Nguyên đến đây mau!

Hắn phát huy toàn lực tấn công không để Tư Mã Đạo Nguyên đón đỡ được đến chiêu thứ hai. Kiếm thức mau lẹ nhanh như chớp giật.

Tiếng hô của Tư Mã Đạo Nguyên quả nhiên phát sinh hiệu lực, Tạ Kim Ấn ngẩn người ra một chút. Bỗng nghe những tiếng độp độp vang lên. Tạ Kim Ấn từ trên không rớt xuống. Máu trào ra như mưa. Bả vai hắn trúng kiếm. Nếu Tư Mã Đạo Nguyên không hô lên thì chiêu kiếm này không đả thương được hắn.

Nhưng tình trạng Tư Mã Đạo Nguyên còn thê thảm hơn nhiều. Trước ngực lão trúng liền ba kiếm vào những bộ vị khẩn yếu. Đầy mình chảy máu tươi. Tư Mã Đạo Nguyên thừ người ra hô:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi...

Tiếng hô chưa dứt, người lão đã té xuống. Ôi! Một đời kiêu hùng từ nay không làm mưa làm gió trên chốn giang hồ được nữa.

Tạ Kim Ấn buông tiếng thở dài, buộc vết thương lại rồi cất bước xuống núi.

Thái Chiêu bảo phủ luồng không khí chết chóc. Ngoại trừ một mình Yên Lăng Thanh còn sống nằm đó, khắp mặt đất thây chết ngổn ngang, tình cảnh cực kỳ kinh hãi.

Tạ Kim Ấn ra khỏi Thái Chiêu bảo, quay nhìn lại lần nữa miệng lẩm bẩm:

- Thái Chiêu bảo hỡi Thái Chiêu bảo! Chẳng bao lâu ngươi sẽ về tay chủ cũ. Nhưng ta thì, hỡi ơi!

Lão bâng khuâng trong dạ tiếp tục cất bước trầm trọng tiến về phía trước.

Lão đi chưa được mấy bước bỗng bóng người chạy như bay tới. Tạ Kim Ấn chú ý nhìn ra thì chính là Triệu Tử Nguyên. Lão không khỏi giật mình kinh hãi.

Nên biết không phải lão sợ Triệu Tử Nguyên mà tự nhận thấy mình thiếu nợ chàng nhiều quá. Lão toan né tránh, không ngờ Triệu Tử Nguyên cất tiếng gọi trước:

- Xin tôn giá hãy dừng bước.

Tạ Kim Ấn trầm giọng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Triệu Tử Nguyên tiến lại gần hai bước nhìn Tạ Kim Ấn hỏi:

- Phải chăng tôn giá ở Thái Chiêu bảo ra đây?

Tạ Kim Ấn gật đầu:

- Phải rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tôn giá có biết Yên bảo chúa đã về chưa?

Tạ Kim Ấn đáp:

- Cái đó lão phu không rõ.

Triệu Tử Nguyên bỗng phát giác vai Tạ Kim Ấn bị kiếm thương giật mình hỏi:

- Ô kìa! Các hạ bị thương rồi! Có phải người ở Thái Chiêu bảo đả thương không?

Giọng nói đầy vẻ an ủi khiến Tạ Kim Ấn trước ngực nóng bừng, nhưng lão ráng bình tĩnh đáp:

- Giữa tại hạ và Thái Chiêu bảo vốn có chuyện xích mích. Không ngờ đêm nay đến nơi, trong bảo phòng thủ nghiêm mật, báo thù không được lại bị thương phải chạy trốn.

Triệu Tử Nguyên chuyển động mục quang hỏi:

- Không hiểu tôn giá có thù với vị nào trong Thái Chiêu bảo?

Tạ Kim Ấn bịa chuyện đáp:

- Tổng quản Hồng Đăng Sơn.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thái Chiêu bảo lại đổi Tổng quản rồi ư?

Chàng nghĩ lại thấy câu hỏi không ích gì, liền mỉm cười nói:

- Tôn giá ngồi xuống đây đã. Để tiểu nhân coi vết thương giùm. Chúng ta lại vào Thái Chiêu bảo, không chừng tiểu nhân có thể rửa hận cho tôn giá.

Tạ Kim Ấn rất hài lòng, nhưng lão lại lắc đầu đáp:

- Đa tạ đại hiệp. Tại hạ còn có việc gấp. Xin để tại hạ tùy tiện đi làm việc của mình.

Dứt lời lão băng băng đi ngay.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên sửng sốt nghĩ thầm:

- "Lão này thật là kỳ! Mình có lòng tốt rịt thương cho mà lão lại cự tuyệt. Thôi được! Ta lên xem sao rồi sẽ tính."

Ngựa quen đường cũ, chàng đi qua cây cầu độc mộc, bốn bề vẫn im lặng như tờ. Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng tự hỏi:

- "Lạ quá! Sao bên trong chẳng thấy động tĩnh gì?"

Chàng phi thân nhảy lên mặt thành đảo mắt nhìn xuống thấy hai cái tử thi nằm lăn dưới đất. Chàng kinh hãi tự hỏi:

- "Ai đã giết người ở đây?"

Chàng nhảy xuống đi thêm mấy bước. Trước mặt hiện ra hai xác chết nữa, rồi bốn xác. Thế là chàng đã gặp tám xác chết, không khỏi ngẩn người. Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí miệng lẩm bẩm:

- Người áo đen... người áo đen... Đúng là người áo đen đã hạ thủ...

Chàng toan quay lại rượt theo người áo đen, nhưng nghĩ ra lão đã đi xa rồi, và chưa biết rõ tình hình trong bảo, chàng cho đây có thể là thế dụ địch của Yên Định Viễn cũng chưa biết chừng. Chàng liền băng mình đi vào, lại gặp mấy cái tử thi. Triệu Tử Nguyên biết là có chuyện phi thường, tiếp tục đi lên đến đỉnh núi vẫn gặp xác chết và cuối cùng là Yên Định Viễn nằm trong vũng máu.

Chàng kinh hãi không bút nào tả xiết bất giác la:

- Yên Định Viễn cũng chết rồi ư?

Nên biết khắp thiên hạ số người giết được Yên Định Viễn thực ra chẳng có mấy. Triệu Tử Nguyên nghĩ ngay tới người áo đen bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Nhát kiếm trên vai lão đúng là do Yên Định Viễn đả thương.

Triệu Tử Nguyên lại đưa mục quang nhìn quanh, bỗng phát giác ra Yên Lăng Thanh nằm dưới đất, ngực còn nhô lên hụp xuống. Hiển nhiên nàng chưa bị thương. Triệu Tử Nguyên mừng quá, liền chạy lại giải khai huyệt đạo cho Yên Lăng Thanh hồi tỉnh.

Yên Lăng Thanh mở bừng mắt thấy Triệu Tử Nguyên cúi xuống bên mình liền quát:

- Hảo tiểu tử!

Nàng ra tay một cách đột ngột, phóng chưởng đánh liền.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên không kịp đề phòng, trước ngực trúng chưởng ngã ngửa về phía sau.

Yên Lăng Thanh lại nhảy tới rút kiếm khỏi vỏ chém veo véo ba nhát tấn công Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên cả kinh thất sắc la hoảng:

- Yên cô nương...

Yên Lăng Thanh phẫn nộ hỏi:

- Ai là Yên cô nương?

Triệu Tử Nguyên hoang mang luống cuống vội lăn người đi tránh khỏi kiếm chiêu. Chàng đứng phắt dậy lớn tiếng:

- Tại hạ vì lòng tốt giải cứu cô nương. Sao cô nương lại dụng võ?

Yên Lăng Thanh đang cơn thịnh nộ chẳng nghĩ gì hết, quát lên:

- Ta quyết giết ngươi cho hả giận...

Bỗng nàng ngó thấy Yên Định Viễn nằm lăn trong vũng máu, bất giác thộn mặt ra.

Triệu Tử Nguyên đứng bên thấy nàng lộ vẻ thất thần, tự hỏi:

- "Chẳng lẽ lúc trước nàng chưa biết Yên Định Viễn chết rồi? Thế này thì thật là kỳ."

Yên Lăng Thanh thộn mặt ra một chút rồi gầm lên:

- Tâm địa ngươi tàn độc đến thế ư? Ngươi đã giết bao nhiêu người, cả gia gia ta ngươi cũng không tha.

Triệu Tử Nguyên nhận thấy sự hiểu lầm khó lòng giải thích. Chàng đành đưa tay gạt chiêu kiếm của Yên Lăng Thanh rồi nói:

- Hãy khoan! Cô nương để tại hạ nói rõ tường tình được chăng? Nếu cô nương cứ nhắm mắt hạ thủ. Tại hạ có chết cũng không nhắm mắt.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Ngươi còn già họng chối cãi phải không?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Trước nay tại hạ vẫn trung chính. Mình phải thì nói phải mình quấy thì bảo quấy, chứ chẳng dối trá lừa gạt ai!

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Ta hỏi ngươi: Những người ở dưới chân núi phải chăng là ngươi hạ sát?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên sửng sốt đáp:

- Lúc tại hạ đến đây thấy khắp nơi ngổn ngang xác chết, trong lòng rất lấy làm kỳ, nên mới vào coi. Dè đâu...

Yên Lăng Thanh quát:

- Giỏi thiệt! Ngươi giết người rồi không nhận lỗi, toan chối phăng. Chẳng lẽ ta...

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Gặp Long Hoa Biết Nhiều Chuyện Lạ

Triệu Tử Nguyên nghiêm nét mặt ngắt lời:

- Cô nương xem lại tại hạ là người như thế nào?

Yên Lăng Thanh ráng nhẫn nại hỏi:

- Thế vừa rồi phải ngươi ngồi uống rượu trong nhà đại sảnh?

Triệu Tử Nguyên vội hỏi lại:

- Uống rượu ư? Tại hạ mới tới đây, còn thì giờ đâu mà ngồi uống rượu? Chẳng lẽ chính mắt cô nương đã trông thấy tại hạ uống rượu?

Yên Lăng Thanh nghiến răng đáp:

- Đúng thế!

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Lúc ấy tại hạ cũng ăn mặc thế này ư?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Không phải. Toàn thân ngươi mặc đồ đen. Mặt ngươi cũng bịt khăn đen.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra nói:

- Té ra là lão.

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Rõ ràng là ngươi. Ngươi còn đổ tránh nhiệm cho ai?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Cô nương có điều chưa rõ. Lúc tại hạ đến đây gặp một người xuống núi. Người đó nói có mối thân thù đại hận với Tổng quản trong quí Bảo.

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Ngươi bịa chuyện hay lắm!

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

https://thuviensach.vn

- Những câu tại hạ nói toàn là sự thật, sao cô nương lại không tin?

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Lúc ngươi ngồi uống rượu trong sảnh, gia phụ đã động thủ với ngươi.

Triệu Tử Nguyên cười lạt hỏi:

- Chỉ một chiêu mà tại hạ giết chết được lệnh tôn chăng?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chưa chắc.

Triệu Tử Nguyên tức mình hỏi:

- Vậy tại hạ đã giết lệnh tôn như thế nào?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Tình hình về sau ta không rõ lắm. Nhưng lúc gia phụ ra chiêu, gia phụ còn rõ chiêu thức của ngươi là "Thương Lãng tam thức".

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- "Thương Lãng tam thức" ư? Cô nương không nghe lầm chứ?

Nên biết khắp thiên hạ chỉ có Kim Đỉnh Tước và Triệu Tử Nguyên là hiểu "Thương Lãng tam thức". Nếu còn người thứ ba nào sử dụng kiếm pháp này thì không nên chuyện.

Yên Lăng Thanh đằng hắng đáp:

- Ta không điếc tai đui mắt thì còn nghe lộn làm sao được?

Triệu Tử Nguyên thấy nàng nói quyết đoán lại càng không hiểu. Chàng hỏi:

- Nhưng người kia và tại hạ mặc áo khác nhau, cô nương không nhận ra hay sao?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Cái đó thì khó gì. Lúc ngươi giết người mặc áo đen, sau ngươi cởi ra rồi giả vờ làm bộ thương xót với ta.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Tại hạ không biết nói thế nào nữa. Cô nương nhất định buột tội sát nhân cho tai hạ, mà tại hạ phủ nhận việc giết người.

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Ta từng nghe gia phụ bảo ngươi đã có ý thu hồi Thái Chiêu bảo từ lâu. Bậc đại trượng phu đã dám làm là dám nói. Sao ngươi dám phủ nhận trước

https://thuviensach.vn

mặt ta là hàng nữ lưu?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Đúng thế! Tại hạ quả quyết thu hồi Thái Chiêu bảo mà chuyến này về đây để hành động. Ngờ đâu...

Yên Lăng Thanh tức giận ngắt lời:

- Ngờ đâu ngươi về tới thì bao nhiêu người khác ở Thái Chiêu bảo đều chết hết phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế!

Yên Lăng Thanh hằn học nói:

- Rõ ràng ngươi đã hành động bây giờ lại đổ tội lên đầu kẻ khác. Ở đây ngoài ngươi ra không còn ai nữa, ngươi ngụy biện thế nào cũng vô dụng.

Yên Lăng Thanh đã chính mắt ngó thấy người áo đen thi triển "Thương Lãng tam thức", lại tai nghe tiếng Yên Định Viễn hô danh tự Triệu Tử Nguyên, nên nhận định đúng một trăm ba chục người ở Thái Chiêu bảo đều do tay chàng sát hại.

Triệu Tử Nguyên tức giận nói:

- Yên cô nương! Sức nhẫn nại của tại hạ cũng chỉ đến một mức độ nào thôi. Cô đừng bức bách người ta thái quá.

Yên Lăng Thanh thét lên:

- Ta bức bách ngươi thì đã sao? Ta biết bản lãnh ngươi tiến bộ nhiều lắm, có thể nói hiện giờ dưới mắt ngươi không còn ai. Ngươi cứ giết quách ta đi là xong.

Nàng càng nói càng tức, phóng ra những chiêu rất độc địa và nhắm vào những bộ vị trọng yếu trên người Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên không thể nhịn được nữa cũng quát:

- Cô cần nghe lẽ phải một chút!

Chàng vung tay thành vòng tròn phóng chưởng đánh ra.

Nên biết hiện nay Triệu Tử Nguyên bản lãnh phi thường. Kiếm thức của Yên Lăng Thanh hung hãn đến đâu, chàng chỉ vung tay một cái là phong toả được.

Yên Lăng Thanh ngẩn người ra nói:

https://thuviensach.vn

- Triệu Tử Nguyên! Ta đánh không lại ngươi. Nhưng ngươi nên nhớ rằng ta không trả được mối thù bữa nay thì cũng như thanh kiến này.

Thanh trường kiếm bị bẻ gãy làm hai.

Yên Lăng Thanh hằn học giậm chân một cái rồi chạy xuống núi.

Triệu tử Nguyên la hoảng:

- Yên cô nương...

Yên Lăng Thanh chạy vun vút đến lưng chừng sườn núi, thấp thoáng hai cái rồi không thấy đâu nữa.

Triệu Tử Nguyên thở dài tự hỏi:

- "Mối hiểu lầm này ta biết giải thích cách nào với nàng cho rõ được?"

Chàng thừ người ra ngẫm nghĩ, trong lòng chán nản vô cùng tự hỏi:

- "Công việc đêm nay đúng là do người áo đen làm ra. Nhưng hắn là ai vậy?"

Chàng nhăn tít cặp lông mày lẩm bẩm:

- Người đó biết sử "Thương Lãng tam thức". Chẳng lẽ là Kim Đỉnh Tước?

Rồi chàng lắc đầu tự nhủ:

- "Không có thể! Không có thể. Người áo đen kia mà là Kim Đỉnh Tước thì khi gặp ta khi nào còn làm ra vẻ thần bí? Đây chắc là Yên Lăng Thanh cố ý buộc tội cho ta nên bịa ra như vậy. Nhưng nếu không phải Kim Đỉnh Tước thì nhân vật nào trên chốn giang hồ đủ bản lãnh giết được Yên Định Viễn?"

Ban đầu chàng nghĩ đến Ma Vân Thủ, Võ Khiếu Thu, nhưng hai người này cùng một bè với Yên Định Viễn thì khi nào họ lại giết lão?

Chàng nghĩ tới Tạ Kim Ấn rồi chàng lại lắc đầu tự nhủ:

- "Không có thể! Không có thể. Họ Tạ bị đẩy xuống vực thẳm thì còn sống thế nào được? Nhưng ngoài ba người này, ai hạ sát được Yên Định Viễn?"

Triệu Tử Nguyên nghĩ mãi không tìm ra đáp án. Mục quang chàng bỗng ngó vào người Yên Định Viễn thấy lão đầy mình máu tươi mà nét mặt vẫn bình thản. Bất giác chàng động tâm liền khẽ xoa mặt Yên Định Viễn. Chàng muốn bật tiếng la.

https://thuviensach.vn

Nguyên gương mặt này tuy chàng chưa được thấy qua nhưng teo lời đồn thì giống Tư Mã Đạo Nguyên. Chàng không khỏi hít một hơi khí lạnh tự hỏi:

- "Tư Mã Đạo Nguyên ư? Phải Chăng Yên Định viễn là Tư Mã Đạo Nguyên hóa trang?"

Nên biết chàng chưa quen mặt Tư Mã Đạo Nguyên không dám khẳng định, nhưng tại sao Yên Định Viễn lại tự xưng là Tư Mã Đạo Nguyên thì chàng không thể nào biết được. Chàng phát giác ra vụ này trong lòng mừng thầm, như chẳng khác người đi vào quãng mây mù sâu đến năm dặm. Chàng hối hận lẩm bẩm:

- Vừa rồi sao ta không chú ý đến điểm này! Nếu Yên Lăng Thanh hiểu rõ tình trạng trước mắt phải hay hơn không?

Chàng nghĩ tới đây, trong đầu óc nảy ra một kết luận: sự việc đêm nay nói liên quan đến người áo đen, lại liên quan cả đến Yên Lăng Thanh. Cả hai người vừa mới rời khỏi đây, chàng chỉ cần kiếm được một là vụ thảm sát ở Thái Chiêu bảo này sẽ tìm ra được đáp án. Triệu Tử Nguyên lập tức băng mình xuống núi.

Trời đã đúng ngọ, chàng vẫn chưa tìm thấy bóng Yên Lăng Thanh và người áo đen đâu, liền vào tòa tiểu trấn ở phía trước.

Tòa tiểu trấn này không đông người. Triệu Tử Nguyên tìm khách đếm chẳng khó khăn gì, nhưng lúc chàng tiến vào, bên trong đã đông người. Triệu Tử Nguyên ngồi vào một bàn vắng vẻ ở tận đầu. Chàng chỉ lấy rượu cùng thực vật rồi đảo mắt nhìn quanh một lượt, cũng chẳng thấy Yên Lăng Thanh đâu.

Lát sau tiểu nhị đem rượu thịt tới. Triệu Tử Nguyên vừa ăn vừa ngẫm nghĩ, nhớ lại nẻo đường mình vừa đi qua không lối về thì hai người kia không thể đi nẻo khác được. Chàng định ăn xong tiếp tục rượt theo.

Bỗng nghe thấy vó ngựa lộp cộp. Hai người kỵ mã chạy đến dừng lại trước cửa quán. Hai hán tử ăn mặc kỳ dị tiến vào.

Triệu tử Nguyên ngẩng đầu nhìn lên thấy người đi trước là Địch Nhất Phi, còn người đi sau lớn tuổi hơn không hiểu là ai. Dường như hai người này có việc gấp. Chúng vừa vào cửa đã kêu lấy đồ ăn om sòm.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghiêng người sang một bên. May ở chỗ trong quán nhiều người mà trong lòng Địch Nhất Phi đang có việc gấp nên sơ ý không ngó thấy chàng. Bỗng nghe Địch Nhất Phi nói:

- Nhị ca! Cửu gia không chạm trán bọn họ ư?

Người được kêu là nhị ca đáp:

- Không!

Địch Nhất Phi thở dài nói:

- Vụ này nếu chúng ta làm không trôi để phiền đến đại giá Cửu gia thì thật là phiền! Hỡi ơi!

Nhị ca xua tay ngắt lời:

- Hãy chờ gặp Cửu gia rồi sẽ bàn.

Địch Nhất Phi không nói nữa. Tiểu nhị đem đồ ăn vào. Địch Nhất Phi cùng nhị ca ăn thật mau nhưng hai người không uống một giọt rượu.

Triệu Tử Nguyên Nghĩ bụng:

- "Địch Nhất Phi là người Man Di. Nhị ca mà hắn nói dĩ nhiên là huynh đệ đồng bào. Hắn nhắc tới Cửu gia ra chiều rất tôn kính không hiểu cửu gia là nhân vật nào?"

Chàng cảm thấy công việc trước mắt rất nhiêu khê, vì Địch Nhất Phi đã nói nếu công việc này không chót lọt... bọn họ định làm việc gì? Chàng định truy tung Địch nhất Phi rồi sẽ tính.

Địch Nhất Phi cùng nhị ca ăn cơm rồi tính trả tiền đi ngay.

Triệu Tử Nguyên chờ hai người đi rồi cũng trả tiền ra đi.

Nhị ca cùng Địch Nhất Phi ra khỏi điếm lên ngựa cho chạy thật lẹ về phía đông. Triệu Tử Nguyên theo sau ở phía xa xa. Đi chừng được hơn hai mươi dặm, Địch Nhất Phi cùng nhị ca cho ngựa đi thong thả lại vì phía trước là một tòa huyện thành. Hai người ruổi ngựa tiến vào.

Triệu Tử Nguyên chạy theo sau thấy người đi lại trên phố rất náo nhiệt. Nhị ca cưỡi ngựa đi trước Địch Nhất Phi theo sau tiến vào một khách điếm. Khách điếm này coi có vẻ lịch sự, nhưng trước cửa vắng teo vì bị họ thuê bao hết cả rồi.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

https://thuviensach.vn

- “Vị Cửu gia nào đó có vẻ bề thế lắm mới mướn hết cả tòa khách điếm. Ta thử ngó xem hắn là nhân vật thế nào.”

Lúc này hãy còn sớm, chàng không tiện tới khách điếm dòm ngó liền đi quanh đến một quảng trường. Trong quảng trường rất đông người, chàng liền vào ngó thì thấy một lão khất cái đang nhìn quần chúng nói chuyện.

Triệu Tự Nguyên động tâm tự hỏi:

- “Té ra là Phi Phủ Thần Cái. Lão đến đây làm chi?”

Phi Phủ Thần Cái đã phát giác ra Triệu Tử Nguyên nhưng giả vờ như chưa ngó thấy. Lão đưa mắt ra hiệu, Triệu Tử Nguyên hiểu ý đi sang mé tả thì thấy có đám bán thịt bò. Người ngồi trong đó là Cái bang Bang chúa Long Hoa Thiên.

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Bang...

Long Hoa Thiên rất cơ cảnh. Lão thấy Triệu Tử Nguyên đi tới liền nổi tiếng cười để ngắt lời:

- Nhân sinh hà sử bất tương phùng? Lão đệ đến vừa may. Chúng ta hãy uống mấy chung.

Triệu Tử Nguyên thấy vẻ mặt Long Hoa Thiên có điều khác lạ biết là tất có nguyên nhân, cũng cố ý cười đáp:

- Xin bồi tiếp! Xin bồi tiếp!

Long Hoa Thiên đẩy ghế lại, kêu lấy thêm chén đũa, lại mua thêm hai cân thịt bò.

Triệu Tử Nguyên khẽ hỏi:

- Tiền bối đến đây lúc nào?

Long Hoa Thiên đáp:

- Trưa nay mới tới. Còn tiểu ca?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ vừa đến.

Long Hoa Thiên liền hỏi:

- Tiểu ca ngẫu nhiên qua đây ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ rượt theo hai người mà chưa thấy tông tích đâu, không ngờ lại chạm trán Địch Nhất Phi.

Long Hoa Thiên hỏi:

- Vì vậy mà tiểu ca theo tới đây ư?

Triệu Tử Nguyên gật đầu.

Tiểu nhị đưa chén đũa vào. Triệu Tử Nguyên rót rượu cho Long Hoa Thiên rồi tự rót cho mình một chung.

Long Hoa Thiên nâng chung nói:

- Nào! Chúng ta vừa uống vừa nói chuyện.

Long hoa Thiên đảo mắt nhìn quanh hai lượt rồi hỏi:

- Tiểu Ca định rượt theo ai?

Triệu Tử Nguyên thuật lại chuyện vừa xảy ra ở Thái Chiêu bảo.

Long Hoa Thiên chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu ca! theo nhận xét của lão phu thì bất tất phải theo hai người.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại sao vậy?

Long Hoa Thiên hỏi lại:

- Nói ra có lẽ tiểu ca không tin. Tiểu ca có biết người áo đen đó là ai không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ nghĩ mãi không ra.

Long Hoa Thiên ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Việc tiểu ca muốn đoạt lại Thái Chiêu bảo đã nhiều người biết rồi.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không chú ý đến điểm này.

Long Hoa Thiên nói:

- Tiểu ca không chú ý nhưng người ta đồn đại không phải ít. Ngoài Tư Mã Đạo Nguyên, chỉ một người đặc biệt chú ý.

Tiệu Tử Nguyên hỏi:

- Ai vậy?

Long Hoa Thiên đáp:

- Tạ Kim Ấn.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ lão không chết thật ư?

Long Hoa Thiên đáp:

- Lão phu không dám khẳng định y chưa chết, nhưng theo tình hình trước mắt mà xét thì lão còn sống có nhiều thành phần hơn.

Triệu Tử Nguyên giật mình hỏi:

- Tiền bối căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Long Hoa Thiên đáp:

- Lão phu căn cứ vào hai điểm. Một trong số võ lâm hiện nay những cao thủ hạ sát Tư Mã Đạo Nguyên thật không có mấy. Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu tuy đủ khả năng, nhưng cùng một phe có lý đâu họ tàn sát lẫn nhau?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Long Hoa Thiên lại nói:

- Do đó mà đoán thì Tạ Kim Ấn là người duy nhất đủ khả năng.

Triệu tử nguyên động tam hỏi:

- Tại sao lão lại hạ thủ Thái Chiêu bảo?

Long Hoa Thiên thở dài đáp:

- Chắc là lão biết mình đã thiếu nợ tiểu ca và lệnh đường quá nhiều. Nay lão nghe tiểu ca có ý thu hồi Thái Chiêu bảo nên lão làm giúp tiểu ca.

Triệu Tử Nguyên vẻ mặt ngưng trọng hỏi:

- Tiền bối nói rất có lý, còn điều thứ hai thì sao?

Long Hoa Thiên lại hỏi:

- Tiểu ca đã biết Thái Chiêu bảo bị hủy về tay ai rồi chứ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dĩ nhiên là lão.

Long Hoa Thiên cười đáp:

- Thái Chiêu bảo đã do tay lão hủy diệt thì bây giờ lão cướp lại cho tiểu ca.

lý lẽ này có đúng không?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lẳng lặng không nói, nhưng nhận thấy lời giải thích của Long Hoa Thiên rất chính xác. Long Hoa Thiên dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đó toàn là lời lão phu phỏng đoán, còn đúng hay không tiểu ca đừng để dạ. Có điều nếu Tư Mã Đạo Nguyên trước kia không chết mà mạo xưng Yên Định Viễn để xuất hiện trên chốn giang hồ thì vụ này khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Theo nhận xét của tiền bối thì sao?

Long Hoa Thiên lắc đầu đáp:

- Về vụ này lão phu không biết gì hết nên không thể phỏng đoán. Có điều Tư Mã Đạo Nguyên ngày trước hành động rất đàng hoàng, sau khi giả danh Yên Định Viễn, hành vi lại lầm lỗi. Có một thời gian dường như lão dùng danh nghĩa Chức Nghiệp Kiếm Thủ để xuất hiện. Vụ này tất có duyên cớ.

Triệu Tử Nguyên gật đầu nói:

- Đúng thế! Huống chi lão lại cùng phe đảng với Ma Vân Thủ và Võ Khiếu Thu. Tại hạ còn nghe đồn bọn họ ba người có mối liên hệ với Yến Cung song hậu. Điểm này đối với toàn thể võ lâm rất bất lợi.

Long Hoa Thiên uống một hớp rượu rồi hỏi:

- Đúng thế. Tiểu ca có biết sự thực sắp được chứng minh?

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Sự thật gì?

Long Hoa Thiên Thấp giọng xuống đáp:

- Bữa nay có một đại nhân vật ở Nữ Chân tới đây. Nghe nói nhân vật này có liên quan đến Yến cung.

Triệu tử Nguyên giương mắt lên hỏi:

- Đại nhân vật ở Nữ Chân là ai?

Long Hoa Thiên vẻ mặt nghiêm trọng đáp:

- Chỉ nghe bọn họ kêu bằng Cửu gia. Theo lời báo cáo của bọn thủ hạ thì người này là một cao thủ thiếu niên ở Nữ Chân. Gã này hàng tứ tư ở Nữ Chân vương triều tên gọi Huyền Hoa.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Huyền Hoa ư! Tên này nghe lạ quá!

Long Hoa Thiên cười đáp:

- Bọn Nữ Chân với chúng ta thành thế đối nghịch nên không mấy ai biết rõ.

Huyền Hoa là nhân vật thế nào chẳng những tiểu ca chưa nghe thấy mà cả lão phu đã đi khắp hai miền nam bắc sông Đại Giang cũng không nghe thấy bao giờ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiền bối có biết Huyền Hoa đến đây vì việc gì không?

Long Hoa Thiên trầm ngâm đáp:

- Nghe nói người đó hóa trang vào quan ải giấu kín hành tàng, nhưng sau bị bọn ta thám ra được. Hiện nay các cao thủ hội tụ tại đây rất đông đảo, ai cũng muốn giết gã, nhưng gã rất cơ cảnh, vào điếm rồi không xuất hiện nữa. Căn cứ vào những tin tức thu lượm được thì có thể bọn Ma Vân Thủ ngấm ngầm liên lạc với chúng. Những nhân vật như Ma Vân Thủ mà để họ mua được thì võ lâm Trung Nguyên nguy ngập quá chừng.

Triệu Tử Nguyên da mặt xám xanh nói:

- Tiền bối nói vậy khiến tại hạ nhớ tới một việc.

Long Hoa Thiên hỏi:

- Việc gì?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Ma Vân Thủ đã hết sức giúp đỡ bọn Tây Hậu mà cũng là Ngụy Tôn Hiền.

Bọn họ đã liên lạc với Huyền Hoa, vãn bối lo rằng Huyền Hoa cũng dính líu vào vụ Ngụy Tôn Hiền. Nếu đúng thế thì thiên hạ nhà Đại Minh khác nào trứng để đầu đàng.

Long Hoa Thiên biến sắc nói:

- Có thể lắm! Có thể lắm!

Đột nhiên lão dừng lại vì giữa lúc ấy một thiếu niên ăn mặc theo kiểu nho sinh đi tới. Thiếu niên này khí độ hiên ngang, lại gần chắp tay nói:

- Hai vị chuyện trò khiến tại hạ cũng cao hứng muốn nhập cuộc, chắc hai vị không phản đối.

https://thuviensach.vn

Long Hoa Thiên đằng hắng đáp:

- Không sao! Không sao!

Thiếu niên nho sinh mỉm cười nói:

- Tại hạ là Lâm Cao Nhân mấy đời ở miền Hải Nam hẻo lánh, từng nghe đại danh Cái bang đã lâu. Thật là tam sinh hữu hạnh.

Long Hoa Thiên động tâm nghĩ thầm:

- "Gã này mấy đời ở Nam Hải thì gã biết tên Cái bang là chuyện thực, nhưng sao gã lại mon men đến đây? Trong vụ nầy tất có điều ngoắt ngoéo."

Long Hoa Thiên trong lòng nghi hoặc, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:

- Không dám, không dám.

Lâm Cao Nhân quay lại nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Một lần do thám Thiên lao, hai lần đại náo phủ Cửu Thiên Tuế Ngụy Tôn Hiền. Chắc vị là Triệu Tử Nguyên đại hiệp, Triệu huynh?

Gã hô Triệu Đại hiệp lại kêu Triệu huynh khiến Triệu Tử Nguyên bẽn lẽn mỉm cười đáp:

- Không dám. Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Lâm Cao Nhân nói:

- Vãn danh bất như kiến diện. Triệu huynh là con rồng trong loài người. Tại hạ được biết bậc anh hùng như Triệu huynh lấy làm sung sướng vô cùng.

Long Hoa Thiên hỏi ngay:

- Lâm huynh ngẫu nhiên qua đây hay còn có việc gì trọng yếu.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Bọn Ác Ôn Mưu Hại Cái Bang

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tại hạ đi đường qua đây, không ngờ phát giác phong cảnh chốn này rất ngoạn mục, nên lưu lại đây để thưởng ngoạn các nơi danh thắng.

Long Hoa Thiên cười hỏi:

- Huynh đài thấy những gì ngoạn mục?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Giao thông phát đạt, nhân văn hưng vượng thì dĩ nhiên là một nơi ngoạn mục. Bữa nay lại quần anh tụ hội, thực đáng kể là thịnh sự.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Huynh đài chắc đến đây còn có việc khác nữa chứ?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Mấy khi gặp vận may, tại hạ còn muốn coi nhiều.

Gã không chờ hai người hô hoán tự mình lấy thêm rượu thịt bày một bàn lớn rồi cười nói:

- Ngày này là ngày nào? Đêm nay là đêm gì tại hạ được cùng hai vị cao nhân đối ẩm, vậy xin làm chủ bữa tiệc.

Long Hoa Thiên và Triệu Tử Nguyên tuy vẫn gia tâm đề phòng, nhưng thấy gã ân cần mời mọc không tiện cự tuyệt, cũng miễn cưỡng uống rượu với gã. Hai người để tâm dò dẫm xem Lâm Cao Nhân là hạng người nào? Gã tìm lại đây với dụng ý gì?

Lâm Cao Nhân chuyện trò rất vui vẻ, nét mặt rất tự nhiên. Lúc nói chuyện lại ra chiều hết sức thân thiết muốn kết giao với Triệu Tử Nguyên, dần dần lạnh nhạt với Long Hoa Thiên.

https://thuviensach.vn

Long Hoa Thiên từng trải nhân tình thế thái, biết chỗ dụng ý của gã hoàn toàn đặt vào Triệu Tử Nguyên. Lão lại hiểu Triệu Tử Nguyên cũng là người cơ cảnh phi thường. Lão tự nhủ:

- "Được lắm! Được lắm! Cứ để Triệu Tử ca đối phó với gã."

Nên biết công việc đêm nay vô hình trung do Cái bang giữ địa vị lãnh tụ quần hào, dĩ nhiên Long Hoa Thiên không thể ngồi lâu. Lão liền mượn cơ hội nói:

- Hai vị mới gặp lần đầu đã coi như tình cố cựu, rất nên thân thiết. Lão hóa tử còn có chuyện phải thu xếp, vậy xin đi trước một bước.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao tiền bối không ngồi chơi một lúc nữa?

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Phải rồi! Cái bang nhân nghĩa ra khắp thiên hạ. Tại hạ đang muốn được học hỏi. Sao Long bang chúa lại đi ngay?

- Bọn lão phu được ngồi tiếp chuyện các vị thì suốt ngày cũng không biết mỏi. Lão hóa tử ở đây được no bụng, nhưng đồ tử đồ tôn đều bụng đói rồi. Vậy xin cáo từ.

Lão vừa nói vừa đưa mắt cho Triệu Tử Nguyên, chắp tay cáo biệt.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Long tiền bối lúc đứng lên ra hiệu cho ta chắc là giục ta ngấm ngầm chú ý gã này. Vậy ta tương kế tựu kế thân thiết với gã xem sao?"

Bỗng nghe Lâm Cao Nhân thở dài nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh Cái bang từ lâu, muốn được thân cận, không ngờ Long bang chúa hối hả đi ngay, tại hạ rất lấy làm thất vọng.

Tiệu Tử Nguyên đáp:

- Long bang chúa suốt đời ngao du thiên hạ, chẳng khác con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Tiểu đệ cũng muốn Bang chúa ngồi lại nói chuyện mà lão lật đật đi ngay. Vậy tiểu đệ cũng đồng quan cảm với Lâm huynh.

Lâm Cao Nhân gật đầu hỏi:

- Tại hạ có điều muốn hỏi: Triệu huynh đi đường qua đây hay còn có việc khác?

https://thuviensach.vn

Gã khách sáo quá độ, biết rõ hỏi Triệu Tử Nguyên câu này khiến chàng sinh lòng ngờ vực, nên nói ra rồi lại ân cần mời rượu.

Triều Tử Nguyên là người rất tinh minh. Chàng đáp:

- Tiểu đệ cũng như Lâm huynh tự nhiên mà hợp. Tiểu đệ qua đây thấy phong cảnh ngoạn mục nên lưu lại thưởng ngoạn.

Lâm Cao Nhân cười khanh khách nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tiểu đệ kính mời tiểu huynh một chung.

Triệu Tử Nguyên cũng mời lại rồi nâng chung uống một hơi cạn sạch. Đoạn chàng hỏi:

- Lâm huynh đến đây bao lâu rồi?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tại hạ mới đến trước đây hai giờ.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Vậy Lâm huynh chưa tìm khách sạn ư?

Lâm Cao Nhân gật đậu hỏi lại:

- Phải rồi. Triệu huynh định trọ ở đâu?

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Thế thì chúng ta đều giống nhau. Tiểu đệ cũng chưa vào quán trọ...

Đột nhiên hai đại hán áo xanh tới nơi. Triệu Tự Nguyên dừng lại chăm chú nhìn họ. Hai người tiến lại bên khom lưng nói:

- Công tử!

Lâm Cao Nhân xua tay gạt đi:

- Thôi đi! Văn Hoa! Văn Chương! Hai ngươi hãy bái kiến võ lâm đệ nhất nhân ở Trung Nguyên là Triệu Tử Nguyên đại hiệp đi.

Văn Hoa và Văn Chương liền khom lưng nói:

- Hạ thuộc bái kiến Triệu đại hiệp.

Triệu Tử Nguyên né tránh đáp:

- Không dám! Không dám!

Chàng nghĩ bụng:

- “Lai lịch của gã Lâm Cao Nhân này rất bí mật. Văn Hoa và Văn Chương ăn mặc hoa lệ lại lộ vẻ tinh nhanh, không ra chiều nô bộc. Vậy mà

https://thuviensach.vn

chúng lấy tư cách kẻ hạ thuộc bái kiến ta thì không hiểu địa vị Lâm Cao Nhân thế nào?”

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Hà tất Triệu huynh phải giữ lễ như vậy. Nào! Chúng ta uống rượu đã.

Văn Hoa lại nói:

- Công Tử...

Lâm Cao Nhân sa sầm nét mặt gay gắt:

- Cái gì? Ta ngồi uống rượu ở đây cũng không được ư?

Văn Hoa và Văn Chương lại khom lưng đáp:

- Hạ nô không dám.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Thế thì các ngươi cứ đi làm việc của các ngươi. Lúc đến giờ tự nhiên ta sẽ tới bội họp.

Triệu Tự Nguyên thấy gã hỷ nộ thất thường, nhất là mấy câu gã nói với anh em Văn Hoa - Văn Chương càng khiến cho chàng thêm mối hoài nghi. Chàng liền nói:

- Lâm huynh bất tất phải miễn cưỡng. Nếu Lâm huynh có việc gấp, tiểu xin cáo từ.

Lâm Cao Nhân vội đáp:

- Không có chuyện gì đâu. Hai tên này ngày thường quen thói chè rượu.

Chúng tới đâu cũng chỉ một lúc lại muốn đi ngay. Tiểu đệ là chủ nhân của chúng, có lý nào lại phải nghe lời chúng?

Văn Hoa và Văn Chương không dám thở mạnh, mặt sợ tái xanh.

Lâm Cao Nhân nói rồi lấy một đĩnh bạc ra bảo chúng:

- Bấy nhiêu là đủ rồi. Các ngươi đi ăn uống thỏa thích, nhưng đừng để mấy cô điếm làm cho mê hoặc.

Văn Hoa hai tay đón lấy đĩnh bạc rồi cùng Văn Chương khép nép lui ra.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Không ngờ quí quản gia cũng thích món phong hoa tuyết nguyệt.

Lâm Cao Nhân thở dài đáp:

- Đó là tại tiểu đệ cưng chúng quá. Giả tỷ gia phụ ở đây mà chúng đến léo nhéo thì e rằng lão gia đã tát cho chúng mấy cái.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nói đưa đà:

- Nếu vậy khuôn phép của lệnh tôn đại gia rất nghiêm ngặt?

Lâm Cao Nhân nói:

- Gia phụ bản tính nghiêm cẩn. Bọn tiểu đệ là con cái thường thường cũng phải lén lút lão nhân gia làm những chuyện không nên làm.

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Lâm huynh còn nhiều anh em phải không?

Lâm Cao Nhân cảnh giác nghĩ thầm:

- "Gã họ Triệu này quả là đáo để, gã đưa mình vào chỗ phải nói thân thế rồi đây."

Gã mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ có bẩy chị em gái.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nhân đinh hưng vương. Lâm huynh ăn nói lại không phàm tục, quả là nhân vật xuất thân từ nhà đại gia.

Lâm Cao Nhân lãng sang chuyện khác hỏi:

- Bữa nay chúng ta gặp nhau, tiểu đệ có lời thỉnh cầu chẳng hiểu Triệu huynh có chấp nhận không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lâm huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Hai người lại uống rượu một lúc nữa. Triệu Tử Nguyên bỗng lắc đầu nói:

- Tửu lượng của đệ kém lắm. Say mất rồi.

Hai người uống mấy chung nữa. Lúc này đêm đã khuya. Lâm Cao Nhân vỗ bụng nói:

- Rượu gặp tri kỷ ngàn chung hãy còn là ít mà tiểu đệ cũng no say rồi.

Gã lấy trong mình ra một đĩnh bạc quẳng xuống bàn hô:

- Điếm gia! Ta trả cho điếm gia đây.

Đĩnh bạc này ít ra nặng tới trên mười lạng. Triệu Tử Nguyên mới gặp lần đầu đã thấy gã rộng rãi như vậy bất giác cũng sinh lòng ngờ vực.

Lúc này Văn Hoa - Văn Chương chạy vào.

Lâm Cao Nhân chau mày hỏi:

- Các ngươi lại đến làm chi?

https://thuviensach.vn

Văn Hoa khom lưng hỏi lại:

- Công tử! Công tử quên một việc trọng yếu rồi chăng?

Lâm Cao Nhân cười đáp:

- Ta quên hồi nào? Đi bảo bọn họ không cần đợi ta. Bữa nay ta không rảnh, họ cứ tùy tiện lên đường.

Văn Hoa run lên hỏi:

- Công tử...

Lâm Cao Nhân Tức giận xẵng giọng:

- Sao? Chẳng lẽ ngươi quản cố ta chăng?

Văn Hoa khi nào dám nói nữa. Gã vâng dạ rồi cùng Văn Chương đi ngay.

Triệu Tử Nguyên ra chiều ân hận nói:

- Vì tiểu đệ mà huynh đài bỏ lỡ đại sự.

Lâm Cao Nhân lắc đầu đáp:

- Làm gì mà to chuyện thế? Tiểu đệ nói ra chỉ sợ Triệu huynh còn cười cho.

Bình sinh tiểu đệ thích kết bạn, nhưng gặp toàn người thường quá.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nhưng Lâm huynh đã hẹn trước với họ thì sao?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tiểu đệ có ước hẹn gì với họ đâu?

Gã lại hỏi:

- Triệu huynh! Tiểu đệ nhất định muốn kết bạn với tiểu huynh. Bây giờ chúng ta cơm no rượu say rồi đi tìm vào quán trọ gác chân lên nhau mà ngủ nên chăng?

Triệu Tử Nguyên thấy lai lịch của Lâm Cao Nhân rất kỳ bí mà bị gã quấn quít hoài. Chàng la thầm trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn đáp:

- Xin tùy ý Lâm huynh. Tiểu đệ dĩ nhiên tuân theo.

Lâm Cao Nhân cười ha hả.

Hai người từ cất bước tiến về phía trước.

Vừa chuyển qua góc phố, bỗng nghe người hô hoán lên:

- Triệu đại hiệp! Triệu đại hiệp!

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên sửng sốt ngửng đầu nhìn ra thấy một tên khất cái đang nhìn mình vẫy tay.

Lâm Cao Nhân nói:

- Triệu huynh lại coi xem. Chắc đệ tử Cái bang có điều chi muốn nói với Triệu huynh.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin Lâm huynh chờ một chút tiểu đệ đi rồi trở lại ngay.

Triệu Tử Nguyên vừa cất bước, Lâm Cao Nhân đột nhiên thò tay lấy vật gì vạch lên tường ba khuyên tròn, không hiểu khuyên tròn đó đại biểu cho cái gì?

Triệu Tử Nguyên mãi chạy đi không ngờ gã ngấm ngầm cử động. Triệu Tử Nguyên đến bên khất cái hỏi:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo.

Hoa tử đáp:

- Tệ Bang chúa sai tại hạ đến báo cho Triệu đại hiệp là bọn người ở khách sạn trên đường lớn đột nhiên ra đi!

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Họ đi bao lâu rồi?

Hóa tử đáp:

- Vừa mới thượng lộ.

Triệu Tử Nguyên chau mày nói:

- Lạ nhỉ! Lạ nhỉ! Bọn chúng đã định không đi, sao đột nhiên lại dời khỏi nơi đây. Long bang chúa còn nói gì nữa không?

Hóa tử đáp:

- Bang chúa theo dõi bọn họ và địa chỉ tiểu nhân đi báo đại hiệp. Gã họ Lâm gốc gác thế nào?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười nói:

- Thật là mắc cỡ. Tại hạ chưa dò ra được.

Chàng chợt nhớ ra điều gì nói tiếp:

- Xin bẩm lại Long bang chúa cử chỉ của gã rất khoát đạt. Cả hai tên nô bộc của gã cũng vậy. Tại hạ nhận xét thấy hai tên nô bộc đều là cao thủ võ lâm cải trang.

https://thuviensach.vn

Hóa tử lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thật đáng ngờ.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã quan sát thì dường như gã họ Lâm kia có ý khiêm chế tại hạ mà không hiểu chỗ dụng tâm của gã.

Hóa tử nói:

- Xin Triệu đại hiệp để ý. Tiểu tử xin cáo từ.

Gã trờ gót đi ngay.

Triệu Tử Nguyên quay trở lại nhìn Lâm Cao Nhân nói:

- Lâm huynh chờ tại hạ lâu quá rồi.

Lâm Cao Nhân cười hỏi:

- Chắc Long bang chúa có điều gì khẩn yếu báo cáo?

Triệu Tử Nguyên động tâm đáp:

- Đúng thế! Lão nhân gia đi rồi.

Lâm Cao Nhân làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Long bang chúa đi rồi ư? Phải chăng có việc gì cấp bách?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tên đệ tử Cái bang chưa nói rõ, nhưng tiểu đệ đoán rằng nếu không việc gì gấp, Bang chúa đã không hối hả đi ngay.

Lâm Cao Nhân trầm ngâm hỏi:

- Chúng ta nên đi coi không?

Triệu Tử Nguyên xoay chuyển ý nghĩ hỏi lại:

- Lâm huynh tính sao?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tiểu đệ xin tùy ý Triệu huynh. Chúng ta cũng đi coi náo nhiệt cũng hay.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hai người chạy đi một lúc ra khỏi khu đất trống năm sáu dặm. Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên dừng bước.

Lâm Cao Nhân rảo bước đến bên hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Nơi đây có hai người chết.

Triệu Tử Nguyên không biết hai người nằm dưới đất là ai. Hai người này bị chém dứt vai, hiển nhiên do một thứ binh khí trầm trọng đánh vào.

Lâm Cao Nhân đột nhiên la hoảng:

- Dường như trước mặt còn có tử thi.

Triệu Tử Nguyên kinh hãi nhìn ra quả thấy phía trước lại có ba tử thi nằm lăn ra đó. Ba xác chết này cũng tương tự như hai xác kia, đều bị binh khí trầm trọng đả tử.

Triệu Tử Nguyên không nói gì nữa, tiếp tục sấn bước tiến về phía trước thì không thấy xác nào nữa. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- "Lạ thật nơi đây chẳng có gì khác lạ?"

Lâm Cao Nhân cười thầm trong bụng tự nghĩ:

- "Ma Vân Thủ phía trước giết người, mặt sau thu xác. Một chân một giả này khiến cho Triệu Tử Nguyên nghĩ đến bể óc cũng không ra được."

Trong lòng nghĩ vậy ngoài miệng gã nói:

- Đúng thế! nếu phía trước phát sinh biến cố thì dọc đường phải có dấu tích mà sao chẳng thấy điều chi khác lạ?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thật là khó hiểu.

Chàng vừa nói vừa tiếng về phía trước. Bỗng thấy bên khu rừng cây có bảy, tám người tụ hội. Triệu Tử Nguyên rảo bước tiến lại thì ra bảy, tám xác chết quá nữa là đệ tử Cái bang. Chàng kinh hãi la lên:

- Cái bang đệ tử! E rằng Long bang chúa cũng bị nguy hiểm.

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Triệu huynh có nhận ra họ bị ai giết không?

Triệu Tử Nguyên cười lạt đáp:

- Thủ pháp của Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ, lừa ai thì được nhưng ở trước mặt Triệu Tử Nguyên này thì họ muốn che giấu hình tích cũng không xong.

Chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước coi.

Câu nói vừa dứt, người chàng đã vọt đi. Chàng lao về phía trước, dọc đường tuy không thấy xác chết rải rác mà Triệu Tử Nguyên không dừng

https://thuviensach.vn

bước.

Lâm Cao Nhân ngấm ngầm kinh hãi tụ nhủ:

- "Gã này đầu óc cơ cảnh phi thường. Thật là một nhân tài trí dũng song toàn. Nếu ta thu dụng được thì lo gì việc lớn không thành?"

Trước kia gã tưởng Triệu Tử Nguyên chỉ là một tên võ phu, ngờ đâu bây giờ gã gặp mặt liền thay đổi quan điểm.

Hai người chạy về phía trước một lúc nữa quả tiếng kim thép đụng nhau chát chúa.

Triệu Tử Nguyên đề tụ chân khí vọt đi mấy cái tới nơi.

Bên cạnh khu rừng cây hơn cả chục xác chết nằm ngổn ngang. Có người còn rên rỉ hiển nhiên chưa tắc thở.

Lâm Cao Nhân vội nói:

- Triệu huynh hãy qua bên đó trước coi. Để tiểu đệ cứu trị bọn người này.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đa tạ Lâm huynh.

Chàng xuyên vào rừng cây thấy bên trong có khu đất trống, âm phong thảm đạm, mấy chục cương thi huy động búa lớn vây đánh bọn Long Hoa Thiên.

Trong bọn vây Long Hoa Thiên còn có năm sáu người, có cả Phi Phủ Thần Cái, Giác Hải đại sư, ba đạo nhân một trẻ hai già dường như là Võ Đang tam kiếm.

Hơn hai chục cương thi giơ tay cất chân phối hợp tuyệt diệu vây kín bọn Long Hoa Thiên không sao ra khỏi trùng vây. Bọn Long Hoa Thiên đã đến lúc không còn chống được nữa, chợt nghe Triệu Tử Nguyên đến nơi lại phấn khởi tinh thần, ráng sức đẩy lui cương thi ra lớn tiếng hô:

- Tiểu ca đến thật may. Đêm nay bọn ta mắc bẫy rồi.

Bỗng thấy hai cương thi nhảy xổ vào người Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên quét ngang thanh kiếm. Hai tên cương thi bị hất lùi lại.

Chàng hỏi:

- Mắc bẫy trong trường hợp nào?

Long Hoa Thiên đáp:

https://thuviensach.vn

- Bọn chúng sử dụng kế "không thành", cố ý cho xe dời khỏi khách điếm, gạt bọn lão phu tới đây và đã ngấm ngầm bố trí cao thủ mai phục.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Có phải bọn Ma Vân Thủ không?

Long Hoa Thiên đáp:

- Đúng rồi.

Triệu Tử Nguyên tức giận nói:

- Hãy giải quyết bọn thây ma này rồi lát nữa sẽ kiếm Ma Vân Thủ trả oán.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Hà tất phải chờ lát nữa, động thủ ngay bây giờ cũng được.

Ma Vân Thủ từ trong rừng cây rảo bước đi ra.

Lúc này lại thêm bốn, năm chục cương thi nhảy xổ đến. Triệu Tử Nguyên quát to một tiếng, tay mặt đánh ra "Thương Lãng tam thức", tay trái huy động "Cửu Huyền thần công".

Lập tức năm, sáu cương thi rú lên những tiếng thê thảm rồi ngã lăn xuống đất.

Ma Vân Thủ lạnh lùng hô:

- Hảo công phu!

Mặt đầy sát khí cất bước từ từ tiến lại.

Năm sáu cương thi bị bị Triệu Tử Nguyên đánh ngã. Số còn lại bất giác dừng bước. Bọn Long Hoa Thiên nhờ có chỗ trống phi thân vọt ra.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Phượng Vĩ Chỉ Đả Thương Hào Kiệt

Triệu Tử Nguyên nói:

- Sáu vị nên nghỉ ngơi một lúc.

Ma Vân Thủ nói:

- Phải lắm! Có bọn họ đứng vào thêm bận chân tay.

Long Hoa Thiên la lên:

- Triệu tiểu ca! phải đề phòng hắn dùng kế trá ngụy.

Ma Vân Thủ đằng hắng hỏi:

- Lão phu dùng kế trá ngụy bao giờ?

Long Hoa Thiên phì một tiếng đáp:

- Ngươi vẫn tự cho mình là hạng phi thường mà đêm nay còn cãi là không dùng kế trá ngụy ư?

Phi Phủ Thần Cái nói theo:

- Ai mà tiên liệu được đường Ma Vân Thủ cũng hành động như bọn tiểu bối.

Ma Vân Thủ ngạo nghễ đáp:

- Đêm nay nếu các ngươi không tìm đến lão phu thì lão phu tìm các ngươi để sinh chuyện đâu?

Hải Giác đại sư chấp tay hỏi:

- Thiện tai! Thiện tai! Lão tăng muốn hỏi một lời chẳng hiểu Đại soái có chịu nói thật không?

Ma Vân Thủ nhơn nhơn tự đắc hỏi lại:

- Đại sư muốn hỏi điều chi?

Hải Giác đại sư hỏi:

- Nhân vật nào ngồi trong xe bữa nay?

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ nén giọng trách móc:

- Người xuất gia cũng thích dính vào việc ngoài. Đại sư hỏi câu đó làm chi?

Hải Giác đại sư đáp:

- Chẳng phải lão tăng đa sự, chỉ vì nhân vật trong xe chẳng những quan hệ đến võ lâm Trung Nguyên mà còn làm dao động cả giang sơn nhà Đại Minh. Lão tăng tuy là người ngoài trần tục cũng chẳng thể không can thiệp.

Ma Vân Thủ cười hô hố hỏi:

- Té ra các vị đêm nay theo đuổi cỗ xe ngựa của lão phu cũng vì việc lớn này. Theo các vị nhận xét thì nhân vật nào ngồi trong xe?

Giác Hải đại sư trịnh trọng đáp:

- Một vị Vương tử nước Nữ Chân.

Ma Vân Thủ sa sầm nét mặt hỏi:

- Sao đại sư biết Tứ vương tử nước Nữ Chân ngồi trong xe?

Giác Hải đại sư đáp:

- Vụ này đồn đại rất nhiều. Lão tăng nghe nói Đại soái thu nhận một mớ kỳ trân dị bảo của Vương tử và phụ trách việc đưa y ra.

Ma Vân Thủ lạnh lùng hỏi:

- Đại sư nghe ai nói vậy?

Hải Giác đại sư nói:

- Kẻ xuất gia không bao giờ nói dối. Vụ này chẳng những lão tăng hay biết mà cả Long bang chúa cùng ba vị đạo huynh phái Võ Đang cho chí bao nhiêu anh hùng hào kiệt bị hại về lưỡi búa của Đại soái đều hiểu rõ.

Long Hoa Thiên nói theo:

- Đúng như vậy đó!

Ma Vân Thủ cười khẩy hỏi:

- Các vị chúng khẩu đồng từ, lão phu bất tất phải biện bác nữa, nhưng lão phu hỏi lại một câu: Nếu người ngồi trong xe không phải Vương tử nước Nữ Chân thì các vị xử trí cách nào?

Phi Phủ Thần Cái nói ngay:

- Trừ khi Đại soái đưa xe lại mở ra cho mọi người coi thì bọn tại hạ mới tin.

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Được rồi! Lão phu là người thông tình đạt lý, thực không muốn đối nghịch với các phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng Cái bang. Chứ không phải lão phu sợ các vị.

Đột nhiên hắn vỗ tay một cái. Tiếp theo tiếng bánh xe lọc cọc vang lên. Cỗ xe đen sì chạy tới nơi. Trên xe có hai tên ngự xa. Ma Vân Thủ vẫy tay cho xe dừng lại, nói:

- Các vị nhìn cho rõ đi!

Hắn giơ tay vén rèm xe. Bọn Long Hoa Thiên nhìn vào không khỏi giật mình kinh hãi. Người ngồi trong xe chẳng thấy Vương tử nào hết và hiển nhiên là một nữ nhân dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường. Nữ nhân là một thiếu nữ lối ba mươi tuổi, nhưng phong tư tuyệt thế. Nàng mỉm cười hỏi:

- Đại soái! Chúng ta đi đường nghiêm chỉnh, sao lại xảy ra chuyện gì?

Ma Vân Thủ đáp:

- Xin trình cô nương rõ: sở dĩ bọn hị cản xe vì họ cho cô nương là một vị Vương tử nước Nữ Chân. Vụ này gây sự hiểu lầm khắp thiên hạ.

Ma Vân Thủ tuổi ngoài lục tuần kêu người nạ dòng bằng cô nương thì được, nếu kẻ khác hô như vậy tất thành trò cười.

Nữ nhân cười hỏi:

- Tiện thiếp thân phận nữ nhi mà biến thành Vương tử, há chẳng phải là chuyện hoạt kê trong thiên hạ?

Ma Vân Thủ hỏi:

- Đúng thế! Nhưng mấy vị bằng hữu này nhất định đòi trỏ hươu làm ngựa, nếu lão phu không để họ coi thì sự hiểu lầm chẳng biết đến bao giờ mới kết liễu.

Nữ nhân hỏi:

- Tiện nữ thân phận liễu bồ dù có lộ diện cũng không sao, nhưng nếu là hoàng hoa khuê nữ mười bảy, mười tám tuổi chẳng lẽ cứ mở rèm để làm trò cười?

Nàng không thấy Ma Vân Thủ trả lời, lại nói:

- Những nhân vật trước mắt có đạo sĩ, có hòa thượng lại có cả lão hóa tử. Hỡi ơi! Dù ta chẳng để tâm, nhưng hành động như thế còn ra thể thống gì

https://thuviensach.vn

nữa?

Nàng nói đến đây, đột nhiên tấm rèm xe buông xuống.

Mọi người không biết nói sao. Triệu Tử Nguyên bỗng cất tiếng hỏi:

- Long tiền bối! Xin hỏi các vị tới đây bao lâu rồi?

Long Hoa Thiên đáp:

- Ước chừng hai giờ.

Triệu Tử Nguyên cười lạt nói:

- Quãng thời gian hai giờ không phải ngắn ngủi. Giả tỷ người ta ngấm ngầm đánh tráo người liệu các vị có biết chăng?

Bỗng rèm xe lại vén lên, nữ nhân thò đầu ra hỏi:

- Tướng công bảo đem tiện thiếp thay vào người khác thì có gì làm bằng cứ không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Câu chuyện đêm nay rõ ràng lắm rồi còn phải bằng cứ gì nữa?

Nữ nhân biến sắc hỏi:

- Tướng công nói vậy thì ra tiện thiếp đã làm phi tang?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không có ý ấy.

Nữ nhân lạnh lùng hỏi:

- Thế mà sao vừa rồi tương công lại nói ẩu như vậy?

Triệu Tử Nguyên cười lạt đáp:

- Nếu phu nhân muốn thì tại hạ nói ra, nhưng tại hạ e rằng cái đó không tốt đẹp gì cho phu nhân.

Nữ nhân thu vẻ nghiêm trang cười khanh khách hỏi:

- Vừa rồi Quỷ Phủ đại soái hô tiện thiếp là cô nương, tướng công lại thăng lên làm phu nhân thì chắc tướng công có quen biết với trượng phu tiện thiếp?

Triệu Tử Nguyên hững hờ đáp:

- Phu nhân đừng khoe tài miệng lưỡi. Nếu tại hạ xưng hô có lầm lỗi cũng chẳng tổn hại gì đến sự thực.

Nữ nhân hỏi:

- Sự thật gì?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng hô:

- Địch Nhất Phi! Lão hãy ngửng đầu lên. Lão tưởng giả làm xa phu mà Triệu mỗ không nhận ra chăng?

Mọi người đều kinh ngạc.

Bỗng thấy một trong hai tên xa phu cười đáp:

- Giỏi lắm! Nhãn quang của đại hiệp thật lợi hại! Nếu Địch mỗ mà làm điều phạm pháp thì còn che mắt Triệu đại hiệp làm sao được?

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Địch Nhất Phi! Hành động của ông bạn không dối được Triệu mỗ. Tình thực mà nói thì các hạ và đồng bạn bữa nay ở đâu tới rồi đến chốn nào Triệu mỗ đã nhìn thấy rõ.

Địch Nhất Phi trong lòng kinh hãi nhưng miệng vẫn hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi nói càn gì vậy?

Triệu Tử Nguyên dõng dạc đáp:

- Địch Nhất Phi! Nếu ông bạn không nói thật. Triệu mỗ sẽ làm cho phải khó chịu.

Địch Nhất Phi cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Địch mỗ há sợ ai đâu?

Triệu Tử Nguyên nổi giận rung thanh trường kiếm. Ánh ngân quang lắp loáng. Cả người lẫn kiếm biến thành một luồng sáng trắng bắn về phía Địch Nhất Phi. Bỗng nghe một tiếng đằng hắng hỏi:

- Người làm gì vậy?

Cây búa lớn vung lên bổ tới. Người ra tay chính là Ma Vân Thủ. Cây búa của hắn lấp loáng ánh hàn quang. Một tiếng "choảng" rùng rợn, tia lửa bắn tung tóe.

Triệu Tử Nguyên bị chặn ở trên không. Thế vọt chậm lại. Địch Nhất Phi liền thừa cơ nhảy xuống. Triệu Tử Nguyên hạ xuống phương vị khác.

Bóng cũng thấp thoáng. Tên xa phu kia cũng xoay mình nhảy xuống nói:

- Tại hạ được nghe đại danh của Triệu huynh từ lâu. Đêm nay muốn được lĩnh giáo.

Triệu Tử Nguyên cười lạt đáp:

https://thuviensach.vn

- Địch Nhất Phi hô ông bạn bằng nhị ca, chắc võ công còn hơn y một bậc.

Người kia lạnh lùng đáp:

- Triệu huynh khéo dạy quá lời!

Triệu Tử Nguyên nắm chặt trường kiếm ngoẹo đầu hỏi:

- Quỷ Phủ đại soái! Các vị muốn bao vây tại hạ thì chắc chỉ là hạng tầm thường?

Ma Vân Thủ vênh mặt lên đáp:

- Bọn ta bất tất phải liên thủ để đối phó với ngươi. Địch huynh và Chư huynh hãy lùi lại.

Địch Nhất Phi và người kia lùi lại rồi. Ma Vân Thủ chũm miệng huýt một tiếng còi. Mười mấy bộ cương thi vung búa vây quanh đánh Triệu Tử Nguyên.

Trước sau việc huy động cương thi đều do hai tên trợ thủ của Ma Vân Thủ.

Bữa nay chính hắn chỉ huy, thanh thế quả nhiên khác nhiều.

Bọn cương thi xoay quanh đánh Triệu Tử Nguyên mỗi lúc một mau lẹ, đồng thời rú lên những tiếng u ú không ngớt. Dưới ánh búa lấp loáng, những bộ mặt trắng bợt càng khủng khiếp.

Đột nhiên Ma Vân Thủ hú lên một tiếng. Những cây búa trong tay mười mấy cái thây ma biến thế chém tạt ngang rít lên những tiếng veo véo. Xung quanh Triệu Tử Nguyên mười mấy lưỡi búa chém vào uy thế cực kỳ khủng khiếp khiến bọn Long Hoa Thiên phải kinh tâm động phách.

Phi Phủ Thần Cái kích động hỏi:

- Bang chúa! Chúng ta có nên giúp Triệu đại hiệp một tay không?

Long Hoa Thiên đáp:

- Triệu đại hiệp bản lãnh bằng mấy tay cao thủ, lão phu tin rằng món tà môn ngoại đạo chẳng thể đánh ngã y được.

Giác Hải thiền sư gật đầu nói:

- Lão tăng cũng nhận định như vậy.

Bỗng thấy kiếm quang rực rỡ. Triệu Tử Nguyên chấn động cổ tay. Một hồi chát chúa vang lên. Chàng phóng ra mấy chục chiêu kiếm đón tiếp

https://thuviensach.vn

những chiêu công của mười mấy bộ cương thi. Chàng vừa lo Ma Vân Thủ đứng bên đột kích không khỏi phân tán tâm thần, vừa bị cương thi bốn mặt vây đánh làm cho khí huyết nhộn nhạo, người chàng loạng choạng lùi một bước.

Chàng vung thanh kiếm đánh ra một chiêu "Hạ Phong Tân Hoàn". Tay mặt phát huy "Cửu Huyền thần công".

Đột nhiên một bóng người vọt lên không. Cây búa lớn vạch thành nửa đường cánh cung chụp xuống.

Diễn biến đột ngột. Dù võ công của Triệu Tử Nguyên có cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi thủ đoạn tàn độc của Ma Vân Thủ.

Long Hoa Thiên quát lên một tiếng vung chưởng nhắm đánh vào Ma Vân Thủ.

Bỗng nghe âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Chính là tiếng Địch Nhất Phi. Hắn huy động chưởng phong nhằm đánh vào đại huyệt trong người Long Hoa Thiên.

Long Hoa Thiên phải quay về tự thủ.

Giác Hải thiền sư cả giận xông vào.

Người kia lạnh lùng nói:

- Còn tại hạ đây.

Hắn vọt lại nghinh địch. Hai người đụng nhau trên không đánh "ầm" một tiếng rồi song song rớt xuống đất. Bên kia Long Hoa Thiên và Địch Nhất Phi cũng vậy. Hai người chấn động rồi hạ mình xuống.

Ma Vân Thủ cười khành khạch đánh ba búa cách không theo ba phương vị khác nhau.

Triệu Tử Nguyên bị trên dưới giáp công nhưng giữa lúc ấy chàng phát huy "Cửu Huyền thần công" đánh té bốn tên Cương phi bắn văng ra bảy, tám thước.

Kế đó ba búa của Ma Vân Thủ lấp vào chỗ trống thành ra chàng vẫn bị bao vây chặt chẽ. Triệu Tử Nguyên quát to một tiếng vung kiếm đánh ra phá được một chỗ trống nhảy vọt lên không. Người chàng vừa vọt lên bỗng thấy bóng vàng loang loáng quát:

https://thuviensach.vn

- Nằm xuống!

Diễn biến cực kỳ đột ngột! Triệu Tử Nguyên không ngờ bị thám tập. Người đánh lén chính là nữ nhân ba chục tuổi. Chỉ phong của mụ phóng tới. Triệu Tử Nguyên thấy sau lưng tê chồn, chân khí tiết ra. Chàng ngã ngửa xuống đất.

Giác Hải đại sư phi thân đón lấy người Triệu Tử Nguyên. Lão đưa mắt nhìn không khỏi chấn động tâm thần.

Triệu Tử Nguyên hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt. Giác Hải đại sư vội làm phép "Thôi Cung Quá Huyệt" cho chàng.

Nữ nhân cười lạt nói:

- Hòa thượng đừng mơ mộng nữa. Đi mua quan tài thu liệm cho gã thì hơn.

Giác Hải thiền sư tức giận thóa mạ:

- Nữ thí chủ nhân lúc người ta gặp nguy cấp mà ám toán. Đó là thủ đoạn hèn mạt.

Nữ nhân lạnh lùng đáp:

- Lão có thóa mạ cũng bằng vô dụng. Triệu Tử Nguyên chết đi, phái Thiếu Lâm cũng khoan khoái.

Giác Hải đại sư chấn động tâm thần hỏi:

- Nữ thí chủ nói vậy nghĩa làm sao?

Nữ nhân lạnh lùng đáp:

- Bây giờ nói với đại sư cũng vô dụng. Đại sư hãy chờ coi.

Địch Nhất Phi xen vào:

- Sao còn chưa đánh chết Triệu Tử Nguyên để tuyệt mói lo về sau?

Nữ nhân cười lạt đáp:

- Ngươi cứ yên tâm. Tính mạng gã nhiều lắm cũng không sống thêm được một giờ nữa. Chúng ta đi thôi.

Long Hoa Thiên, Giác Hải và Võ Đang tam kiếm không ai ngờ bản lãnh nữ nhân cao cường đến thế, cũng muốn liều mạng với mụ nhưng cân nhắc tình thế, thấy Triệu Tử Nguyên bị thương nặng, không có chàng hậu thuẫn bọn này nhất định không thể đánh lại được, họ đành lấy việc cứu người là gấp.

https://thuviensach.vn

Ma Vân Thủ Cười khanh khách nói:

- Cô nương tự tin vậy là xong rồi.

Địch Nhất Phi nổi lên tràng cười dõng dạc nói:

- Sau đây một giờ, Triệu Tử Nguyên sẽ bị xóa tên trên chốn giang hồ. Ha ha!

Hắn cùng nhị ca nhảy lên xe đài. Nữ nhân đã vào ngồi trong xe rồi. Ma Vân Thủ vẫy tay một cái, lại nghe tiếng bánh xe lọc cọc, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Giác Hải đại sư nói:

- Thương thế Triệu thí chủ cực kỳ trầm trọng, biết làm thế nào?

Võ Đang tam kiếm lại quan sát vết thương rồi lắc đầu, tỏ ra không hiểu tình trạng nguy ngập, liền lặng lẽ lùi lại.

Chỉ phong của nữ nhân đâm vào Triệu Tử Nguyên chỉ thành chấm đỏ lớn bằng hạt gạo, ngoài ra không có chỗ nào khác, nhưng Triệu Tử nguyên vẫn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt chàng mỗi lúc một trắng bợt.

Long Hoa Thiên thở dài nói:

- Lão khiếu hóa bôn tẩu giang hồ lâu năm mà không hiểu trong thiên hạ ai có môn võ công thần kỳ này. Xem chừng tính mạng của Triệu tiểu ca khó nỗi bảo toàn.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Chúng ta cứ nóng nảy suông cũng bằng vô dụng. Hãy đưa Triệu đại hiệp trở về huyện thành mời danh y đến, may ra có cứu trị được không?

Long Hoa Thiên lắc đầu đáp:

- Cái đó e rằng cũng vô ích, vì thương thế của Triệu tiểu ca chẳng phải thương thế thông thường.

Giác Hải đại sư nói:

- Dù sao mình cũng chạy chữa. Phái Thiếu Lâm có luyện được thứ liệu thương thánh dược kêu bằng “Ngọc Cốt Tán”. Lão tăng thử một lần xem sao rồi sẽ tính.

Long Hoa Thiên cả mừng nói:

- Vậy xin đại sư thử lẹ đi!

https://thuviensach.vn

Giác Hải đại sư lấy ra một bình ngọc sắc trắng nhỏ xíu toan đổ thuốc trong bình cho Triệu Tử Nguyên uống, bỗng có tiếng người hô:

- Không được!

Mọi người kinh hãi nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy Lâm Cao Nhân từ từ bước tới.

Giác hải đại sư hỏi:

- Người này là ai?

Long Hoa Thiên đáp:

- Y là Lâm Cao Nhân.

Rồi lão kể những điểm khả nghi về Lâm cao Nhân.

Giác Hải đại sư, Võ Đang tam kiếm cùng Phi Phủ Thần Cái đều nổi lòng kinh nghi.

Giữa lúc ấy, Lâm Cao Nhân đã tới gần. Bọn Long Hoa Thiên không tiện nói nữa. Lâm cao Nhân thản nhiên nói:

- Long bang chúa! Xin miễn thứ cho tại hạ đến chậm một bước.

Long Hoa Thiên thản nhiên đáp:

- Lâm huynh lại khách sáo rồi. Dù Lâm huynh có đến sớm một bước cũng vậy.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Tại hạ và Triệu huynh cùng đi. Nhưng Triệu huynh tới đây trước tiếp viện, còn tại hạ ở lại bên kia trị thương, tuy đã bận tâm mà cũng chỉ cứu sống được ba người.

Gã thấy thái độ lạnh nhạt của Long Hoa Thiên cũng mặc kệ, cứ nói năng niềm nở.

Long Hoa Thiên động tâm nghĩ thầm:

- "Gã cùng đi với Triệu tiểu ca, té ra gã này ở lại bên kia trị thương."

Giác hải đại sư nghe nói giảm bớt nổi hoài nghi liền hỏi:

- Vừa rồi lão tăng muốn cho Triệu thí chủ uống thuốc, tại sao Lâm thí chủ lại ngăn trở?

Lâm Cao Nhân nghiêm nghị đáp:

- Chẳng giấu gì đại sư: Tại hạ thuở nhỏ đã học phép kỳ hoàng cũng có hiểu đôi chút những vấn đề nghi nan và biết rõ những vết thương trầm

https://thuviensach.vn

trọng mà không quan sát kỹ càng đã cho uống thuốc thì chẳng những vô ích mà còn có hại.

Giác Hải đại sư đưa mắt hỏi ý Long Hoa Thiên.

Long Hoa Thiên ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Hay lắm! Xin Lâm huynh coi giùm cho. Theo lời người hạ thủ thì Triệu tiểu ca chỉ còn sống được một giờ.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Người đời thường thích nói ngoa. Để tại hạ coi xem sẽ rõ.

Mọi người ngấm ngầm đề phòng.

Lâm Cao Nhân cúi xuống nhìn kỹ vết thương của Triệu Tử Nguyên lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng.

Long Hoa Thiên lại càng lo âu hỏi:

- Lâm huynh! Tình thế ra sao?

Lâm Cao Nhân thở dài một cái đáp:

- Có thể người động thủ đã nói đúng. Triệu huynh nhiều lắm chỉ sống được một giờ nữa.

Giác Hải đại sư hỏi bằng một giọng quan thiết:

- Lâm thí chủ đã tìm ra manh mối chưa?

Lâm Cao Nhân hỏi lại:

- Đây là chỉ pháp đặc biệt của người hạ thủ. Các vị đã nghe nói tới môn "Phượng Vỹ chỉ" bao giờ chưa?

Mọi người giật mình kinh hãi.

Long Hoa Thiên buột miệng la:

- "Phượng Vỹ chỉ" ư? Phải chăng là "Phượng Vỹ chỉ" của Yến Cung Tây Hậu chuyên dùng?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Lâm Cao Nhân Cứu Trị Tử Nguyên

Mọi người bở vía tự hỏi:

- "Nếu vậy thì thiếu phụ ngoài ba chục tuổi kia là Yến Cung Tây Hậu hay sao?"

Giác Hải đại sư thở dài nói:

- Không ngờ hai tay đại cao thủ đương thời hợp lực mưu hại một mình Triệu thí chủ. Hỡi ơi...

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Liệu còn cứu được Triệu huynh không?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Để tại hạ thử coi, nhưng...

Long Hoa Thiên vội hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Lúc tại hạ giải cứu Triệu huynh cần phải rất bình tĩnh. Vì thế xin các vị coi chừng bốn mặt, bất luận có động tĩnh đều không nên quấy nhiễu tại hạ.

Long Hoa Thiên ngẩn người ra nghĩ thầm:

- "Hiển nhiên gã có ý ly khai bọn mình để tiện bề hạ thủ Triệu tiểu ca, vậy mình chịu lời gã thế nào được?"

Giác Hải đại sư cũng cảm nghĩ như vậy. Nhưng lão là người lão luyện hơn, liền hỏi lại:

- Thí chủ nói phải lắm. Việc cảnh giới do lão tăng và ba vị đạo sĩ phái Võ Đang đảm nhiệm. Bên cạnh Lâm thí chủ cũng phải có người, vậy để Long bang chúa cùng Phi Phủ Thần Cái phụ trách được chăng?

Lâm Cao Nhân mỉm cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Hay lắm! Hay lắm!

Giác Hải đại sư gật đầu cùng Võ Đang tam kiếm tản ra bốn mặt.

Long Hoa Thiên liền gọi Phi Phủ Thần Cái bề ngoài là cảnh giới mà thực ra đề phòng Lâm Cao Nhân hành động bất trắc.

Lâm Cao Nhân không nói gì nữa, từ từ lấy bốn mũi ngân châm nhỏ như lông trâu cắm vào vết thương Triệu Tử Nguyên.

Long Hoa Thiên vội nói:

- Hãy khoan!

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Long Hoa Thiên hỏi lại:

- Đây là mũi ngân châm gì?

Nên biết những ngân châm nhỏ như lông trâu phần nhiều dùng làm ám khí hại người. Long Hoa Thiên tuy biết nhiều hiểu rộng mà chưa từng nghe nói đến dùng thứ châm này để trị bệnh.

Lâm Cao Nhân cười hỏi:

- Phải chăng Bang chúa không tin được tại hạ?

Long Hoa Thiên đỏ mặt lên đáp:

- Lâm huynh miễn trách cho. Sự thực lão khiếu hóa chẳng thể không hỏi được.

Lâm Cao Nhân thở dài nói:

- Tình trạng đã đến thế này mà Bang chúa còn hoài nghi, khiến tại hạ rất lấy làm thất vọng.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nên biết Triệu huynh trúng phải "Phượng Vĩ Chỉ", khắp thiên hạ ngoại trừ người hạ thủ là chữa được, còn tại hạ cũng chỉ thử xem có hiệu quả gì không.

Long Hoa Thiên đáp:

- Vậy Lâm huynh cứ yên tâm cứu trị, bọn lão phu không quấy nhiễu nữa.

Lão nghĩ tới lý do rất giản dị là Lâm Cao Nhân muốn gia hại Triệu Tử Nguyên thì bất tất phải xuất hiện cứ để mặc chàng tự sinh tự diệt là xong.

https://thuviensach.vn

Dứt lời lão vẫy tay cùng Phi Phủ Thần Cái lui ra xa hai trượng và tự tin nếu xảy chuyện bất trắc vẫn có thể giáp công được.

Lâm Cao Nhân chờ hai người lui ra rồi, vẻ mặt ngưng đọng cắm từng mũi châm. Gã lại đặt lòng bàn tay lên huyệt Linh Đài của Triệu Tử Nguyên, ngồi xếp bằng truyền chân lực vào.

Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái đứng đằng xa nhưng vẫn chú ý đến động tác của Lâm Cao Nhân. Chẳng mấy chốc hai người dường như đã nghe tiếng Lâm Cao Nhân khẽ ho từng hồi. Long Hoa Thiên nghĩ thầm:

- "Té ra mình trách lầm gã. Quả nhiên gã thực lòng cứu Triệu tiểu ca..."

Bỗng nghe tiếng Giác Hải đại sư ở bên kia khẽ quát:

- Ai?

Tiếp theo thanh âm lạnh lùng đáp:

- Lão phu là Võ Khiếu Thu.

Long Hoa Thiên chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- "Lúc này mà tên ma đầu này tới đây thì thật là nguy hiểm!"

Lại nghe Giác Hải đại sư trầm giọng nói:

- Xin Võ thí chủ hãy dừng bước!

Võ Khiếu Thu cười khành khạch đáp:

- Đây có phải là cấm địa trong thiền viện phái Thiếu Lâm đâu mà lão phu phải dừng bước?

Long Hoa Thiên đưa mắt ra hiệu. Phi Phủ Thần Cái băng mình chạy ra.

Phi Phủ Thần Cái ra ngoài đảo mắt nhìn thấy ngoài Võ Khiếu Thu còn một lão già ăn mặc kỳ dị. Lão này quyết không phải người Man Di hóa trang mà rất giống người ở Vân Quý. Phi Phủ Thần Cái, một nhân vật lão luyện trong võ lâm cũng không nhận ra lão này là hạng người nào.

Võ Khiếu Thu nhìn Phi Phủ Thần Cái nheo mắt cười lạt nói:

- Té ra cao nhân ở Cái bang cũng có mặt tại đây. Thế thì vui thật!

Phi Phủ Thần Cái tức giận hỏi:

- Lão định làm gì?

Võ Khiếu Thu cười hỏi:

- Lão phu tùy tiện đi chơi không được hay sao?

Giác Hải đại sư chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

- A di đà Phật! Vừa rồi lão tăng đã nói rõ với thí chủ bên kia có người thanh tu, không nên quấy nhiễu. Xin Võ thí chủ tòng quyền.

Võ Khiếu Thu hững hờ hỏi:

- Người thiên hạ đi đường thiên hạ. Lão phu không tin nhà sư chùa Thiếu Lâm lại là cường đạo cản đường!

Câu nói rất nặng tình. Nên biết tăng lữ chùa Thiếu Lâm rất tự trọng mà bị người khác coi là cường đạo thì dù Giác Hải đại sư có dầy công hàm dưỡng đến đâu cũng phải biến sắc.

Giác Hải đại sư xẵng giọng:

- Võ thí chủ nên ăn nói lịch sự một chút!

Võ Khiếu Thu lạnh lùng hỏi:

- Sao? Lão phu nói trật chăng? Nếu hòa thượng không cản đường thì làm gì?

Phi Phủ Thần Cái tức giận đáp:

- Võ viện chúa! Viện chúa đừng lấy thịt đè người. Cử động này hiển nhiên có ý khiêu khích.

Võ Khiếu Thu tức giận nói:

- Các vị bảo trắng là đen mà còn cãi là lão làm lỗi. Hừ hừ! Có lý nào thế được?

Hắn nói rồi rảo bước tiến lại.

Giác Hải đại sư trầm giọng hô:

- Võ thí chủ không được lỗ mãng!

Võ Khiếu Thu vẫn tiếp tục tiến bền phía trước.

Giác Hải đại sư không sao được, giơ tay lên nói:

- Nếu Võ thí chủ không nghe lời khuyến cáo thì bần tăng đành phải đắc tội.

Võ Khiếu Thu lạnh lùng hỏi:

- Đã có ý như vậy sao không nói trước?

Hắn lại khoa chân cất bước. Giác Hải đại sư không sao được đành phóng chưởng đánh ra. Võ Khiếu Thu lạnh lùng nói:

- Lão phu biết đại sư có môn thiết chưởng lợi hại, cũng muốn lãnh giáo.

Hắn đưa tay ngang ra, nửa chừng xoay lại phản kích.

https://thuviensach.vn

Thế là hai bên đối chưởng. Chớp mắt đã trao đổi bảy tám chiêu.

Phi Phủ Thần Cái đứng bên rất lo âu. Lão nghĩ thầm:

- "Chẳng hiểu gã họ Lâm đã cứu tỉnh Triệu tiểu ca chưa. Chỉ lát nữa là Giác Hải đại sư sẽ không chống nổi."

Bỗng thấy lão già ăn mặc kỳ lạ tiến về phía Phi Phủ Thần Cái.

Phi Phủ Thần Cái quát hỏi:

- Các hạ định làm gì?

Người kia lạnh lùng hỏi lại:

- Lão phu làm gì thì việc chi đến các hạ?

Hắn nói tiếng Giang Nam, ngữ khí rất cứng cỏi, hiển nhiên ít qua lại miền Trung Nguyên. Phi Phủ Thần Cái không sao hiểu được lai lịch của hắn.

Người kia vẫn tiến thẳng về phía trước chỉ còn cách Phi Phủ Thần Cái không đầy năm bước.

Phi Phủ Thần Cái sa sầm nét mặt hô:

- Đứng lại!

Người kia xẵng giọng hỏi:

- Ngươi là cái thá gì mà hô lão phu đứng lại?

Hắn đưa năm ngón tay ra chụp tới.

Phi Phủ Thần Cái nổi giận vung búa nhằm cánh tay đối phương chém xuống.

Người kia không né tránh, xoay tay lại. Năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu ra chiêu rất thần kỳ, suýt nữa chụp được cán búa.

Phi Phủ Thần Cái kinh hãi vội lùi lại.

Không ngờ thân thủ người kia rất lợi hại. Hai chân Phi Phủ Thần Cái vừa chấm đất, hắn đã rượt tới như bóng theo hình, đồng thời quát hỏi:

- Thân thủ ngươi tầm thường thế này mà cũng đòi làm quân giặc cản đường ư?

Phi Phủ Thần Cái vẻ mặt xám xanh lại, hết đường lùi.

Giữa lúc nguy hiểm tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, ba tia ngân hồng chênh chếch phóng tới. Võ Đang tam kiếm tập kích bất thình lình.

Lão già ăn mặc kỳ dị gật đầu nói:

https://thuviensach.vn

- Thế này còn coi được.

Đột nhiên hắn xoay mình, hai tay múa loạn lên dùng những chiêu thức kỳ quái chia ra đón tiếp kiếm chiêu của Võ Đang tam kiếm.

Võ Đang tam kiếm vừa vãn hồi được nguy cơ cho Thần Cái, nhưng lão già ăn mặc kỳ dị đưa ra những chiêu thức quái dị, hai tay áo phất lui phất tới khiến cho cả bốn người liên thủ cũng chỉ vừa đủ cản trở thế công của hắn.

Bên kia Giác Hải đại sư đấu với Võ Khiếu Thu hồi lâu, dần dần không chống nổi.

Long Hoa Thiên vẫn canh gác ở bên Lâm Cao Nhân, lão thấy cả hai bên ở phía xa đều sắp thất bại, trong lòng cực kỳ nóng nảy. Lão lại ngó Lâm Cao Nhân thấy trên đầu gã toát mồ hôi, hiển nhiên đang hành công đến lúc khẩn yếu, cần phải cực kỳ trấn tĩnh. Long Hoa Thiên hít một hơi chân khí tự nhủ:

-"Xem chừng Giác Hải đại sư bên kia lâm vào tình trạng tương đối nguy cấp hơn mà Võ Khiếu Thu lại là người thâm hiểm, ta phải qua đó giúp lão một tay."

Lão nghĩ vậy liền chạy đi.

Giác Hải đại sư được Long Hoa Thiên giúp sức cũng phấn khởi tinh thần.

Hai người liên thủ tấn công tới tấp rồi đưa được Võ Khiếu Thu vào tình thế hạ phong.

Long Hoa Thiên vừa bỏ đi một lát, hai bóng người lén lút mò tới. Hai gã này là Văn Hoa và Văn Chương xuất hiện đứng bên Lâm Cao Nhân, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Sau một lúc, Lâm Cao Nhân từ từ buông tay ra.

Văn Hoa tiến lại một bước khẽ nói:

- Tứ A ca...

Lâm Cao Nhân thở dài một cái hỏi:

- Các ngươi lại đến làm chi?

Văn Hoa kính cẩn đáp:

- Tứ A ca đi một mình, bọn thuộc hạ không yên lòng nên phải đến coi.

https://thuviensach.vn

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Ta không có chuyện gì cả.

Văn Hoa khẽ nói:

- Ty chức biết Tứ A ca trí dũng song toàn, đối với việc này chẳng coi vào đâu, nhưng...

Lâm Cao Nhân cười hỏi:

- Nhưng làm sao?

Văn Hoa trỏ vào Triệu Tử Nguyên nằm dưới đất đáp:

- A ca cứu gã này há chẳng là chuyện lầm lẫn?

Lâm Cao Nhân lắc đầu nói:

- Các ngươi thì biết gì? Phải hiểu Yến Cung Tây Hậu và bọn Ma Vân Thủ, Võ Khiếu Thu chẳng chân tâm gì với mình. Họ chỉ muốn lấy tiền của chúng ta.

Văn Chương nói theo:

- Lần này Tứ A ca vì việc yêu cầu bọn chúng hạ sát Triệu Tử Nguyên mà đã phí rất nhiều tiền.

Lâm Cao Nhân lạnh lùng đáp:

- Cái đó có chi đáng kể. Hiệu quả việc làm của ta không tiền bạc nào bì kịp.

Văn Chương hỏi:

- Ty chức có điều chưa hiểu là A ca đã dùng tiền để mua chuộc bọn chúng làm việc giết Triệu Tử Nguyên mà sao bây giờ lại ra tay cứu gã?

Lâm Cao Nhân lắc đầu đáp:

- Chúng ta trước nay chỉ ở ngoài quan ải, không hiểu tình hình Trung Nguyên. Nên biết chúng ta đưa ra một món tiền lớn mua Ngụy Tôn Hiền để hắn gia hại Trương Cư Chính là một việc dễ dàng.

Văn Hoa đáp:

- Đúng thế! Đúng thế!

Lâm Cao Nhân cười lạt nói:

- Trương Cư Chính là cây cột chống trời của nhà Minh, ai cũng hiểu rồi.

Còn Ngụy Tôn Hiền bất quá là một tên thái giám thân cận Hoàng đế. Người mà hắn chú ý là Trương Cư Chính.

https://thuviensach.vn

Văn Hoa tỉnh ngộ nói:

- Đúng thế! Người khác cũng mua Ngụy Tôn Hiền chỉ vì hắn đối nghịch Trương Cư Chính.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Sở dĩ bọn ta bỏ tiền ra vì sợ Ngụy Tôn Hiền hoặc giả không có ý gia hại Trương Cư Chính. Kỳ thực địa vị Ngụy Tôn Hiền ngày nay có thiếu chi tiền bạc?

Văn Chương gật đầu hỏi:

- Đúng thế! Đúng thế! Nhưng cái đó liên quan gì đến vụ A ca cứu Triệu Tử Nguyên?

Lâm Cao Nhân cười đáp:

- Hiện nay trong võ lâm chẳng thiếu gì cao nhân dị sĩ, nhưng không có một ai có đủ tư cách bằng Triệu Tử Nguyên.

Văn Hoa hỏi:

- Phải chăng A ca đã nảy ý niệm lân tài?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Có thể nói như vậy, nhưng đó chỉ là một nguyên nhân. Sau khi Triệu Tử Nguyên tỉnh lại, gã sẽ ngấm ngầm hiểu ngay người ám sát gã là Yến Cung Tây Hậu, tất gã đi kiếm mụ để liều mạng. Các ngươi nên biết thế lực của Tây Hậu rất lớn và là một luồng sóng ngầm trong võ lâm Trung Nguyên hiện nay. Giả tỷ bọn ta mượn được tay gã trừ khử mụ đi, há chẳng là trừ được một phần trở lực khi ta tiến vào quan ải.

Văn Hoa và Văn Chương khom lưng nói:

- Ý kiến cao xa của A ca khiến bọn ty chức khâm phục vô cùng.

Lâm Cao Nhân nói:

- Các ngươi cứ về đi. Ta tự có cách xử trí. Đồng thời, các ngươi dùng ám hiệu thông tri cho bọn Võ Khiếu Thu hãy rút lui.

Văn Hoa và Văn Chương "dạ" một tiến, trở gót đi ngay.

Lâm Cao Nhân cảm thấy mỏi mệt liền ngồi xếp bằng xuống đất điều dưỡng.

Triệu Tử Nguyên vẫn nằm yên, chẳng hiểu gì đến chuyện bên ngoài. Mặt chàng còn lợt lạt, có điều hơi thở đã đều đặn.

https://thuviensach.vn

Bên này bọn Long Hoa Thiên chiến đấu với lão già ăn mặt kỳ dị chưa phân thắng bại. Bỗng nghe bên bụi cỏ có tiếng còi lanh lảnh. Võ Khiếu Thu chuyển động cặp lông mày, phóng hai chưởng đẩy lui Giác Hải đại sư và Phi Phủ Thần Cái, khẽ nói:

- Liêu đại hiệp! Chúng ta hãy rút lui.

Lão già ăn mặc kỳ dị chau mày hỏi:

- Sao lại rút lui?

Võ Khiếu Thu nhăn nhó cười đáp:

- Cái đó lão phu không hiểu. Chắc có chuyện gì bọn y mới ra hiệu cho chúng ta rút lui.

Liêu đại hiệp liền khoát tay nói:

- Được rồi! Lui thì lui.

Dứt lời hắn cùng Võ Khiếu Thu xoay mình đi ngay, chớp mắt đã mất hút.

Giác Hải đại sư run lên nói:

- Nguy quá! Nguy quá! Té ra bọn chúng còn có người trong bóng tối. Nếu chúng kéo ra liên thủ tấn công thì đêm nay chúng ta hết đường.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

- Bọn chúng đang đánh ráo riết, tại sao lại rút lui một cách đột ngột? Hay là chúng còn điều chi trá ngụy?

Long Hoa Thiên đáp:

- Bất luận chúng mưu tính gì, ta hãy trở lại coi Triệu tiểu ca rồi sẽ tính.

Mọi người gật đầu trở về chỗ cũ, thấy Lâm Cao Nhân ngồi điều dưỡng, Triệu Tử Nguyên vẫn nằm yên dưới đất. Bọn Long Hoa Thiên không dám kinh động, lẳng lặng đứng một bên.

Lâm Cao Nhân bỗng mở mắt ra thở dài hỏi:

- Vừa rồi có ai đến không?

Long Hoa Thiên vội đáp:

- Có Lưu Hương viện chúa Võ Khiếu Thu và lão già họ Liêu, nhưng chúng rút lui cả rồi.

Lâm Cao Nhân làm bộ nghiêm trọng nói:

- May lắm! May lắm! Tại hạ không bị kinh động.

Phi Phủ Thần Cái hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không hiểu thương thế Triệu đại hiệp ra sao?

Lâm Cao Nhân gật đầu đáp:

- Chẳng có gì đáng ngại.

Gã nói rồi lại bên Triệu Tử Nguyên rút mũi ngân châm ra. Gã lại xé mảnh vải buộc vết thương rồi nói:

- Đại khái chừng nửa giờ nữa là Triệu huynh hồi tỉnh. Các vị ráng chiếu cố cho y. Tại hạ còn có việc vào thành, vậy xin cáo biệt.

Long Hoa Thiên kinh ngạc hỏi:

- Lâm huynh đi ngay ư?

Thực ra Lâm Cao Nhân đi hay không, Long Hoa Thiên cũng chẳng quan tâm, lão chỉ sợ gã ngấm ngầm hạ thủ trước khiến Triệu Tử Nguyên không dậy được.

Lâm Cao Nhân cười hỏi:

- Sao? Long bang chúa vẫn không tin tại hạ chăng?

Câu hỏi trúng tâm sự Long Hoa Thiên khiến lão cảm thấy có điều hối hận.

Lão vội phủ nhận đáp:

- Khi nào lão khiếu hóa dám hoài nghi Lâm huynh!

Lâm Cao Nhân mỉm cười hỏi:

- Long bang chúa nên hiểu nếu tại hạ không giải cứu thì bây giờ Triệu huynh đã bỏ mạng rồi, liệu y còn nằm mà thở được chăng?

Long Hoa Thiên cho là gã nói đúng liền chắp tay đáp:

- Lâm huynh nói đúng lắm. Nếu Lâm huynh có việc xin tùy tiện. Chờ Triệu tiểu ca hồi tỉnh, lão khiếu hóa sẽ cho y hay cái ơn cứu mạng của Lâm huynh.

Lâm Cao Nhân lắc đầu nói:

- Long bang chúa đừng nói vậy. Chút công nhỏ mọn có chi đáng kể. Khi Triệu huynh tỉnh lại, tại hạ chỉ xin chuyển lời nếu y hứng thú thì đến huyện thành kiếm tại hạ uống say một bữa.

Dứt lời gã băng băng đi ngay.

Giác Hải đại sư nói:

https://thuviensach.vn

- Vừa rồi Bang chúa nói hành vi của gã này đáng ngờ, nhưng theo nhận xét của lão tăng thì hành vi của gã cổ quái, nhưng chưa chắc đã phải là người đáng ngờ.

Long Hoa Thiên trầm ngâm đáp:

- Tình thực mà nói thì lúc đầu lão khiếu hóa nghi gã là Huyền Hoa, nhưng bây giờ coi lại thì ra lão khiếu hóa đã nhận lầm.

Bỗng thấy Triệu Tử Nguyên cựa mình. Mọi người mừng rỡ. Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Sao tại hạ lại nằm đây?

Long Hoa Thiên reo lên:

- Hay lắm! Tiểu ca không việc gì rồi.

Triệu Tử Nguyên ngồi dậy ôn lại những việc vừa xảy ra, hỏi:

- Tại hạ trúng phải một chỉ của nữ nhân đó yên trí là mình phải chết mà bây giờ còn ngồi dậy được, tất là nhờ vị nào ở đây đã giải cứu.

Long Hoa Thiên lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Người cứu tiểu ca là Lâm Cao Nhân.

Triệu Tử Nguyên lấy làm kỳ hỏi:

- Y đã cứu trị tại hạ ư?

Long Hoa Thiên đáp:

- Hành động của gã thật có điều cổ quái. Gã cứu tiểu ca rồi bỏ đi ngay, chỉ dặn một câu: nếu tiểu ca hứng chí thì gã chờ ở trong thành cùng tiểu ca uống một bữa say.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm nói:

- Gã này thật kỳ quái! Tại hạ vẫn nghi gã là Huyền Hoa cải trang, không ngờ gặp lúc nguy cấp hắn lại ra tay giải cứu.

Long Hoa Thiên hỏi:

- Tiểu ca có biết nữ nhân đó là ai không?

Triệu Tử Nguyên bâng khuâng đáp:

- Tại hạ không hiểu.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Yên Lăng Thanh Thổ Lộ Chân Tình

Long Hoa Thiên thở dài nói:

- Mụ là Yến Cung Tây Hậu. Lúc ra đi mụ nói tiểu ca chỉ còn sống được trong vòng một giờ. Nghe giọng lưỡi mụ thì dường như còn sinh sự với phái Thiếu Lâm.

Triệu Tử Nguyên trống ngực đập thình thình, ngầm tưởng sự việc quả nhiên phát sinh rồi.

Giác Hải đại sư nói:

- May mà Triệu thí chủ không hề gì. Lão tăng mới vững dạ. Bây giờ xin trở về chùa Thiếu Lâm xem sao.

Giác Hải đại sư toan cất bước, đột nhiên lão quay lại nhìn Võ Đang tam kiếm nói:

- Thiếu Lâm có việc là dính đến Võ Đang hay ngược lại. Vậy ba vị cũng nên trở về báo tin đi.

Võ Đang tam kiếm đồng thanh đáp:

- Đại sư nói phải lắm!

Bốn người cúi đầu thi lễ xong chạy đi ngay.

Long Hoa Thiên nói:

- Sự tình rất khẩn cấp. Lão khiếu hóa muốn đi mời một số cao thủ để đối phó với Tây Hậu.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin tiền bối cứ việc tùy tiện.

Long Hoa Thiên và Phi Phủ Thần Cái chắp tay từ biệt lên đường.

Đêm đã khuya. Đèn lửa trong thành gần tắt hết. Trên đường phố vắng tanh không một bóng người.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên vừa tiến bước vừa nhớ tới Lâm Cao Nhân đã hẹn chờ mình...

Chàng chuyển qua hai đường phố, chợt ngó thấy Long Môn khách sạn, bên trong hãy còn đèn lửa lọt ra, chàng liền đề tụ chân khí nhảy vọt lên nóc nhà.

Khách sạn này không lớn mấy, nhưng mặt sau còn có tòa viện. Mé tả là một dãy phòng ba gian. Gian giữa là khách sảnh. Trong sảnh đường đặt một cái bàn bát tiên. Trên bàn bày hai cỗ đũa chén nhưng không thấy món ăn chi hết. Lâm Cao Nhân ngồi chủ tịch. Văn Hoa và Văn Chương đứng hai bên.

Triệu Tử Nguyên cố ý động phiến ngói. Lâm Cao Nhân ngửng đầu lên hỏi:

- Có phải Triệu huynh không?

Triệu Tử Nguyên cung mình hạ xuống đáp:

- Chính là tiểu đệ.

Lâm Cao Nhân cười khanh khách nói:

- Triệu huynh quả là người thủ tín. Tại hạ đang chờ ở đây. Mời Triệu huynh vào đi.

Triệu Tử Nguyên tiến vào. Chàng an tọa rồi nói:

- Tiểu đệ được sống sót toàn là nhờ ở Lâm huynh. Tiểu đệ đến để cảm tạ.

Lâm Cao Nhân nhanh nhảu đáp:

- Đã là bạn tri kỷ sao còn nói chuyện ơn huệ?

Văn Hoa và Văn Chương bưng thức ăn nguội vào.

Rượu đã ba tuần, Triệu Tử Nguyên quan sát kỹ lại mà không nhận ra được thân phận chân chính của Lâm Cao Nhân. Bỗng những tiếng veo véo rít lên. Một loạt ngân châm nhỏ như lông trâu đã bay tới trước mặt.

Biến diễn cực kỳ đột ngột, Triệu Tử Nguyên cả kinh thất sắc, nhưng hiện nay công lực chàng đến mực phi thường, ứng biến cực kỳ thần tốc. Chàng vung chưởng quạt một cái. Bao nhiêu ngân châm rớt xuống hết.

Lâm Cao Nhân cả kinh nói:

- Có thích khách!

https://thuviensach.vn

Văn Hoa và Văn Chương nghe tiếng động vội chạy ra ngoài. Trong nháy mắt hai gã bắt được một người đem vào.

Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy giật mình kinh hãi hỏi:

- Yên cô nương đấy ư?

Yên Lăng Thanh lạnh lùng đáp:

- Chắc ngươi lấy làm ngạc nhiên lắm!

Lâm Cao Nhân lạnh lùng hỏi:

- Cô là ai?

Yên Lăng Thanh ngạo nghễ đáp:

- Ngươi không đáng hỏi.

Lâm Cao Nhân quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Triệu huynh! Sao cô ta lại ám toán Triệu huynh?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Câu chuyện này khá dài.

Lâm Cao Nhân nói:

- Triệu huynh cho nghe được chăng? Nếu là việc quan hệ, Triệu huynh bất tất phải nói.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đây là một chuyện hiểu lầm.

Lâm Cao Nhân "ủa" lên một tiếng rồi không nói nữa.

Triệu Tử Nguyên lại nói:

- Yên cô nương! Có một việc e rằng cô không thể nào nghĩ tới được.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng ngươi muốn thêu dệt một thiên cố sự với ta?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Bất tất phải thế. Tại hạ định lưu lại Thái Chiêu bảo, chỉ vì phát giác ra một việc tuyệt đối bí mật nên phải đến đây truy tầm cô nương.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Kiếm ta làm gì?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cô nương có biết người chết trên đầu núi đó là ai không?

Yên Lăng Thanh tức giận đáp:

https://thuviensach.vn

- Ngươi hỏi câu này là có ý gì? Người chết trên đầu núi hiển nhiên là gia phụ. Chẳng lẽ lại là người nào khác?

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Đúng là người khác.

Yên Lăng Thanh giật mình kinh hãi hồi lâu mới hỏi:

- Ngươi nói thật hay nói dối?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chẳng có chuyện gì mà phải nói dối. Có điều tại hạ yêu cầu cô nương nhớ kỹ lại chuyện cũ.

Yên Lăng Thanh vội hỏi:

- Nhớ lại chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cô nương ở Thái Chiêu bảo mấy năm?

Yên Lăng Thanh "phì" một tiếng đáp:

- Phải chăng ngươi muốn làm huyện quan để thẩm vấn phạm nhân?

Lâm Cao Nhân hỏi xen vào:

- Triệu huynh! Tiểu đệ vừa nghe cách xưng hô vị cô nương này họ Yên rồi lại nghe nhắc tới chuyện Thái Chiêu bảo, vậy chắc cô nương đây là tiểu thư của Yên bảo chúa?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Chính thị.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Đêm nay là cái đêm gì? Tại hạ đã biết Triệu huynh lại được biết Yên nữ hiệp. Thật là một việc vui vẻ nhất trong đời tại hạ. Trước hết tại hạ hãy kính mừng một chung rồi chúng ta hãy nói chuyện.

Đang lúc tình thế khẩn trương, gã chỉ nói hời hợt một câu mà tình thế giảm đi rất nhiều.

Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh chẳng thể khước từ, đành nâng chung rượu uống cạn.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Tại hạ vừa nghe Triệu huynh bảo việc này là chuyện hiểu lầm. Cổ nhân đã nói uống rượu làm vui. Tại hạ tin rằng hai vị sẽ cởi bỏ hết những mối

https://thuviensach.vn

hiềm nghi ngày trước.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên tiện thiếp còn muốn nghe y nói nữa, nhưng thái độ truy vấn của y khiến cho tiện thiếp không muốn trả lời.

Lâm Cao Nhân cười nói:

- Cái đó cô nương không nên trách Triệu huynh. Theo nhận xét của tại hạ là kẻ bàng quan thì thái độ của Triệu huynh cực kỳ hòa nhã, chẳng có chi là bức bách cô nương cả.

Câu nói của gã thực dễ nghe, khiến Triệu Tử Nguyên vô cùng cảm kích!

Yên Lăng Thanh nghĩ bụng:

- "Có khi vì ta đã có thành kiến rất sâu về gã nên không nhẫn nại được."

Nàng liền nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Ta nói thật cho ngươi hay là đã ở Thái Chiêu bảo năm năm.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Xin cô nương miễn trách. Tại hạ còn muốn hỏi nữa.

Yên Lăng Thanh hắng dặng giục:

- Ngươi hỏi đi!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Trước khi tới Thái Chiêu bảo, cô nương ở đâu?

Yên Lăng Thanh không muốn trả lời. Triệu Tử Nguyên hiểu ý lại nói:

- Vụ này quan trọng lắm! Tại hạ rất mong cô nương cho biết sự thực.

Yên Lăng Thanh thở dài đáp:

- Được rồi! Ta cho ngươi hay: khi trước bọn ta ở Thiên Sơn.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Khi đó hiền phụ tử hai người ở với nhau hay còn có ai nữa?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chỉ có hai cha con nương nhau mà sống.

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị hỏi:

- Bây giờ đi vào chính đề. Xin cô nương nhớ kỹ lại: tính tình lệnh tôn đại nhân ngày trước so với bây giờ có chỗ nào khác nhau không?

Yên Lăng Thanh sửng sốt hỏi lại:

- Ngươi hỏi câu này là có ý gì?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dĩ nhiên phải có lý do. Xin cô nương nói thực cho.

Yên Lăng Thanh quả nhiên nghĩ kỹ lại rồi đáp:

- Tính tình lão nhân gia trước và nay thật khác nhau xa lắm.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thế thì phải rồi! Chẳng giấu gì cô nương: người chết trên đầu núi gần Thái Chiêu bảo không phải là lệnh tôn đại nhân Yên Định Viễn.

Yên Lăng Thanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Ngươi bảo sao? Thế thì...

Tựa hồ nàng không dám tin ở tai mình, nàng rất đỗi kinh ngạc nên không nói tiếp được nữa.

Triệu Tử Nguyên bình tĩnh đáp:

- Đúng thế! Người đó không phải là lệnh tôn đại nhân mà là Tư Mã Đạo Nguyên.

Yên Lăng Thanh chấn động tâm thần buột miệng la:

- Tư Mã Đạo Nguyên... Tư Mã Đạo Nguyên...

Yên Lăng Thanh lúc này kinh hãi không biết đến thế nào mà kể. Nàng ngây người ra như tượng gỗ hồi lâu không nói nửa lời.

Lâm Cao Nhân bề ngoài bất động thanh sắc, nhưng trong lòng kinh hãi cũng chẳng kém gì Yên Lăng Thanh. Nên biết gã ở ngoài quan ải, hoàn toàn chẳng hiểu gì về nhân vật Trung Nguyên, nhưng oai danh của Yên Định Viễn như sấm vang tai. Lúc này gã không lộ vẻ gì mà trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

Lâu lắm, mới nghe Yên Lăng Thanh hỏi:

- Sao lại là lão được? Hỡi ôi! Tư Mã Đạo Nguyên là biểu thúc của ta.

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị nói:

- Thế là tại hạ không lừa dối cô nương. Người chết đó chính là Tư Mã Đạo Nguyên. Nay Tư Mã Thiên Võ đã đi quan sát. Vụ này chẳng bao lâu nữa sẽ rõ ràng.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương ở với lão năm năm. Nguyên bộ mặt trơ như gỗ tưởng nên biết là ngụy trang. Tại hạ thấy lão chết rồi sắc mặt vẫn không thay đổi, sinh

https://thuviensach.vn

lòng ngờ vực, tiện tay liền vuốt một cái, tấm mặt nạ tuột ra mới phát giác.

Yên Lăng Thanh nói:

- Bây giờ ta đã hiểu rõ một điểm.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương hiểu rõ điểm nào?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Hồi còn ở Thiên Sơn với gia gia, bỗng một hôm Tư Mã Đạo Nguyên qua đó. Khi ấy tuy ta còn nhỏ tuổi, chuyện này vẫn nhớ rõ lắm.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vụ này xảy ra đến hai mươi năm rồi phải không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Về thời gian ta không nhớ rõ. Dường như ta nghe phấp phỏng Tư Mã Đạo Nguyên nói với gia gia là lão bị Chức Nghiệp Kiếm Thủ truy sát rất gấp. Thiên Sơn tương đối là nơi ẩn bí lại thường có băng tuyết, nên lão yêu cầu gia phụ kiếm cho một chỗ ẩn thân.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lệnh tôn nhận lời phải không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Phải rồi. Gia phụ nhận lời nhưng lão nhân gia ra đi chuyến đó đến năm ngày. Khi trở về nét mặt lão nhân gia buồn thiu. Khi ấy ta hỏi lại tình hình thì lão nhân gia trả lời một cách hàm hồ. Nhưng có một lần ta ở Thiên Sơn phát giác ra chuyện lạ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chuyện gì quái lạ?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Một hôm ta ở trên đỉnh núi thấy hai đại hán một đen một trắng đến hỏi dò Tư Mã Đạo Nguyên lạc lõng nơi đâu? Gia gia đã dặn dò đối với bất cứ ai hỏi đến vụ này cũng đáp là không biết.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Yên Lăng Thanh thở dài đáp:

- Sau gia phụ đột nhiên xuất hiện. Lão nhân gia...

https://thuviensach.vn

Nàng nói tới đây nét mặt đầy vẻ kinh hãi tựa hồ màn kịch ngày trước hiện ra trước mắt. Mọi người đều nhận ra giọng nói của nàng run lên, nét mặt xám ngắt.

Yên Lăng Thanh thở phào một cái nói tiếp:

- Gia phụ chợt ngó thấy hai hán tử một đen một trắng kia, không hiểu tại sao trong khoảnh khắc lão nhân gia biến thành điên khùng, quát tháo ầm ỹ rồi đột nhiên té xuống.

- Phải chăng lệnh tôn bị trúng gió?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Khi ấy ta cũng tưởng lão nhân gia trúng gió. Hai hán tử liền chạy lại, nhìn kỹ gia phụ rồi thương lượng với nhau.

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Sau bọn họ nói thế nào?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chỉ nghe hán tử mặc áo đen nói là xé lão nhân gia ra rồi...

Triệu Tử Nguyên kinh hãi nói:

- Thế ư? Chẳng lẽ hai người lại hạ độc thủ với lệnh tôn?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đúng thế. Ta còn nghe hắn tử mặt trắng hỏi: “Xé ra há chẳng đáng tiếc ư? Luyện được bản lãnh như hắn không phải chuyện dễ. Sao không giữ hắn để đưa vào Trung Nguyên theo cách “Đầu thạch vấn lộ”?” Hán tử mặt đen ngẫm nghĩ đáp: “Thế cũng hay.” Hắn tử mặt trắng liền đi quanh gia phụ một vòng. Khi ấy ta thấy tình hình bất diệu toan đến cản trở bọn chúng, ai ngờ quái sự lại xảy ra.

Triệu Tử Nguyên và Lâm Cao Nhân đều lộ vẻ kỳ dị, muốn nói lại thôi.

Yên Lăng Thanh kể tiếp:

- Ta muốn xông lại, chẳng ngờ toàn thân không nhúc nhích được, trước mặt tưởng chừng có bức tường gió vô hình cản trở. Ta muốn kêu la thóa mạ mà ba mươi sáu huyệt toàn thân đều bị phong tỏa. Ta đã không cử động lại không nói được, đành giương mắt lên mà ngó hán tử mặt trắng xoay quanh gia phụ.

Triệu Tử Nguyên thở dài la:

https://thuviensach.vn

- “Thiên Cương song sát”! “Thiên Cương song sát”! Coi bề ngoài họ chỉ bằng người trung niên mà thực ra bọn họ đã hơn trăm tuổi.

Lâm Cao Nhân mỉm cười đáp:

- Phải rồi. Bọn họ đúng là “Thiên Cương song sát”.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Lâm huynh trước nay vẫn ở Hải Nam sao lại biết tên hai lão ma này?

Lâm Cao Nhân vội bưng bít:

- Chẳng giấu gì Triệu huynh. Khi tiểu đệ theo gia sư học nghệ, thường nghe lão nhân gia nhắc tới.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nếu vậy lệnh sư tất nhiên là một bậc tiền bối dị nhân trong võ lâm.

Lâm Cao Nhân cười mà đáp:

- Không dám, không dám. Chúng ta hãy nghe Yên cô nương tiếp tục kể chuyện nữa.

Yên Lăng Thanh lại nói tiếp:

- Hán tử mặt trắng xoay quanh gia phụ một hồi, hán tử mặt đen lại tiếp tục xoay nữa. Hai người xoay quanh một lúc, bỗng hán tử mặt đen nhấc bổng gia phụ lên, miệng niệm những gì nghe không rõ. Bất đồ hai tay hắn múa loạn lên. Roạc roạc liên hồi, xiêm áo gia phụ bị hắn xé rách rớt xuống.

Bốn người ngồi bên chú ý lắng tai nghe, không ai nói gì, dường như những hành động quái dị của Thiên Cương song sát chẳng có chi quái lạ.

Triệu Tử Nguyên vừa nghe vừa lẩm nhẩm gật đầu.

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Yên Lăng Thanh đỏ mặt lên đáp:

- Gia phụ thân thể trần truồng, rồi hán tử mặt đen một tay nhấc bổng gia phụ lên, còn một tay móc chỗ đất tuyết thành một cái huyệt để gia phụ xuống chôn sống.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Họ chôn xuống rồi thi triển “Tồi Hồn Tâm Phách”. Người bị thu hồn vẫn còn tri giác và ký ức như xưa. Hành động cũng không có gì khác lạ, nhưng không tự chủ được nữa.

https://thuviensach.vn

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Kiến văn của Triệu huynh thật sâu rộng, không hiểu tại sao lại không tự chủ được nữa?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vì họ mất hết tâm trí thì cũng chẳng khác gì người chết.

Yên Lăng Thanh kể tiếp:

- Gia phụ bị chúng chôn sống xuống hố băng gần một ngày một đêm. Suốt trong thời gian này ta cũng đứng ngoài trời phong tuyết. Ta nghĩ tới gia phụ chân tay giá lạnh cả rồi, trong lòng đau đớn không biết đến thế nào mà kể.

Lâm Cao Nhân nói:

- Cô nương thật là khổ sở.

Yên Lăng Thanh đáp:

- Ngờ đâu ta vừa động mối thương tâm thì gia phụ từ dưới hố băng nhảy vọt lên. Mục quang chuyển động như người thường, có điều lão nhân gia đối với hai hán tử rất kính sợ.

Ta lại nghe hán tử áo đen nói:

- Ngươi vào trong quan ải để làm những việc nên làm.

Gia phụ ngần ngừ một chút rồi kính cẩn vâng lời.

Sau hán tử mặt trắng tiến lại gần ta nói:

- Con nhỏ kia! Công việc đêm nay ngươi nhìn rõ hết rồi, song ngươi phải nhớ là không được tiết lộ vụ này với ai. Nếu ngươi không tuân giữ lời hứa là bọn ta đưa lệnh tôn vào đất chết.

Trước tình hình này dĩ nhiên ta phải ưng lời, nhưng ta hỏi lại:

- Gia phụ bị chôn sống dưới hố băng một ngày một đêm chẳng lẽ các bộ phận trong thân thể không hại gì ư?

Hán tử mặt đen lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Không có đâu! Các bộ phận trong thân thể y chẳng có gì khác lạ. Cả võ công cũng chỉ tiến chứ không thoái. Ngươi cứ yên tâm.

Triệu Tử Nguyên trầm giọng hỏi:

- Hán tử mặt đen yêu cầu lệnh tôn đến Trung Nguyên làm gì? Hắn có nói không?

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh hỏi lại:

- Ngươi quên câu hắn nói là "Đầu thạch vấn lộ" rồi ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ chưa quên đâu. Có điều sau khi lệnh tôn đến Thái Chiêu bảo, hành vi có gì khác trước không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Có. Vì ta đã chịu lời cảnh cáo của hán tử mặt đen, nên tuy cảm thấy hành động gia phụ có điều khác lạ cũng không hỏi đến. Ta không ngờ gia phụ lại là Tư Mã Đạo Nguyên hóa trang. E rằng gia phụ đã bị Tư Mã Đạo Nguyên sát hại rồi.

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Coi tình hình có lẽ đúng thế. Cô nương định hành động cách nào?

Yên Lăng Thanh cất giọng bi ai đáp:

- Sự tình đã rõ rồi, dĩ nhiên ta đến Thiên Sơn coi. Nếu gia phụ quả bị Tư Mã Đạo Nguyên gia hại thì ta phải trút món nợ này lên đầu Tư Mã Thiên Võ.

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Oán cừu nên cởi chứ không nên buộc. Thực ra Thiên Võ huynh cũng đã sứt đầu vỡ mặt vì thân thế mình rồi. Nếu cô nương còn tìm y báo thù thì hậu quả không thể lường được.

Yên Lăng Thanh nghiến răng nói:

- Mối phụ cừu chẳng đội trời chung. Muốn ta bãi bỏ ý niệm rửa hận thì thật so với lên trời còn có phần khó hơn.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Quần Ma Tàn Sát Thiếu Lâm Tăng

Triệu Tử Nguyên nghe nói đành lẳng lặng.

Mọi người nói chuyện cho đến lúc trời sáng. Yên Lăng Thanh tâm sự trầm trọng cáo biệt ra đi trước.

Triệu Tử Nguyên nói chuyện với Lâm Cao Nhân lúc nữa rồi cũng đứng dậy cáo từ.

Lâm Cao Nhân thở dài nói:

- Tại hạ và Triệu huynh mới gặp nhau đã như tình cố cựu. Mong có ngày tái hội.

Triệu Tử Nguyên ngỏ lời tạ ơn cứu mạng lần nữa rồi chắp tay từ biệt. Lâm Cao Nhân tiễn chân đến tận cửa ngoài, ra chiều quyến luyến không nỡ rời tay.

Triệu Tử Nguyên ra khỏi huyện thành nhằm đường lớn mà đi.

Trên ngọn Thiếu Thất dãy Tung Sơn một màu trầm tĩnh. Tăng lữ niệm kinh buổi tối rồi xuất hiện từ trên đỉnh xuống đến chân núi. Ai nấy đầy vẻ trang nghiêm.

Giữa lúc ấy, một bóng người vọt lên như bay. Y đảo mắt nhìn những tòa điện đường cao ngất trời, bụng bảo dạ:

- "Có lẽ ta đến đúng lúc, chùa Thiếu Lâm chưa bị quấy nhiễu."

Bỗng nghe một nhà sư lớn tuổi trầm giọng hỏi:

- Nửa đêm rồi thí chủ còn đi đâu?

Người kia đáp:

- Tại hạ có việc gấp cần ra mắt quí Trưởng giáo.

Nhà sư lạnh lùng nói:

- Trưởng giáo tệ phái không tiếp khách đêm. Thể lệ này đặt ra từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Thí chủ có việc gì sáng mai sẽ lại sớm.

Người kia lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng biết sáng mai hãy đến là phải nhưng vụ này không phải tầm thường, rất hy vọng sư huynh thông báo giùm.

Tăng nhân trầm giọng hỏi:

- Thí chủ có chuyện gì? Có thể nói với bần tăng được không?

Người kia đáp:

- Việc này quan trọng lắm, tại hạ phải diện trình quí Trưởng giáo mới được.

Nhà sư bực mình nói:

- Chùa Thiếu Lâm là nơi trọng địa. Thí chủ lén lút tới đây có những gì phải ra mắt trưởng giáo mới được? Ra mắt Trưởng giáo phái Thiếu Lâm đâu có thể dễ thế được?

Người kia vội hỏi lại:

- Vậy sư huynh nhất định sáng mai mới cho tại hạ vào yết kiến Trưởng giáo ư?

Nhà sư gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Người kia trầm giọng hỏi:

- Tại hạ chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây mà không được kiến diện quý Trưởng giáo để báo một tin khẩn cấp, đối với tại hạ uổng công một phen cũng chẳng làm gì, nhưng khi phái Thiếu Lâm xảy trường kiếp nạn thì e rằng sư huynh không mang nổi trách nhiệm đó.

Người kia nói rồi trở gót đi ngay. Y mới đi được hai bước bỗng nghe nhà sư hô hoán:

- Đứng lại!

Người kia lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng sư huynh kêu tại hạ đứng lại?

Nhà sư càu nhàu đáp:

- Ở đây ngoài thí chủ thì bần tăng còn hô hoán ai nữa?

Người kia rất bực mình, ráng nhẫn nại hỏi:

- Sư huynh có điều chi dạy bảo?

https://thuviensach.vn

Nhà sư xẵng giọng:

- Thí chủ ở đâu đến đây?

Người kia cười đáp:

- Tại hạ đã nói rõ là ở ngoài ngàn dặm.

Nhà sư hỏi vặn:

- Ngoài ngàn dặm nhưng ở đâu? Chẳng lẽ không có tên thị trấn gì hay sao?

Người kia đáp:

- Tại hạ ở Thái Chiêu bảo đến đây.

Ba chữ "Thái Chiêu bảo" vừa nói ra khiến cho bốn nhà sư biến sắc bao vây quanh đối phương.

Người kia đảo mắt nhìn bốn nhà sư hỏi:

- Bốn vị không chịu thông báo với trưởng giáo, vậy có thể cho tại hạ nói chuyện với Giác Hải đại sư được chăng?

Bốn nhà sư nghe nói đều biến sắc quát:

- Quả là bọn chúng rồi!

Người kia chau mày không đoán ra được câu nói của bốn nhà sư đó ngụ ý gì.

Giữa lúc ấy cả bốn nhà sư vung chưởng đánh tới. Người kia cả kinh hỏi:

- Tại sao bốn vị sư huynh lại động võ?

Y vừa nói vừa nhảy lùi lại ngoài một trượng.

Nhà sư nói chuyện đầu tiên lại hỏi:

- Kiếm Giác Hải sư thúc làm chi?

Người kia đáp:

- Tại hạ đã có duyên gặp mặt Giác Hải đại sư mấy lần. Nay Giác Hải đại sư đã đi trước một bước chắc là về đến nơi rồi?

Nhà sư lạnh lùng đáp:

- Đúng thế. Giác Hải sư thúc về tới rồi nhưng chỉ có thi thể của y về mà thôi.

Người kia nghe nói chấn động tâm thần hỏi:

- Sư huynh bảo sao?

Nhà sư hỏi lại:

https://thuviensach.vn

- Thí chủ không biết ư?

Người kia ngơ ngác đáp:

- Tại hạ làm sao biết được? Giác Hải đại sư bị ai gia hại, sư huynh cho tại hạ biết được chăng?

Nhà sư hằn học nói:

- Thí chủ biết rồi còn giả vờ hỏi.

Nhà sư dứt lời lại sấn vào.

Người kia lùi lại đồng thời quát lên:

- Sư huynh hiểu lầm rồi. Tại hạ nhất quyết chẳng phải hung thủ sát hại Giác Hải đại sư.

Nhà sư cười lạt hỏi:

- Không phải ư? Đến bần tăng còn chưa biết ai hung thủ, mà thí chủ hiểu rõ hơn bọn bần tăng thì ít ra cũng cùng phe đảng với hung thủ.

Người kia lắc đầu nói:

- Lầm rồi, lầm rồi...

Bỗng có tiếng bước chân vang lên. Bốn năm người che mặt, mình mặc áo đen từ trên đầu núi đi xuống.

Nhà sư kia trỏ vào bọn áo đen hỏi:

- Lầm gì nữa? Phải chăng đồng bọn của thí chủ đã đến đó?

Người kia tức muốn chết, y vội nói:

- Đừng nói nhiều nữa. Mau đi thông tri cho người của quí phái phải chuẩn bị.

Nhà sư lạnh lùng đáp:

- Nếu để thí chủ báo tin thì phái Thiếu Lâm đã bị đạp thành bình địa.

Người kia nói:

- Té ra quí phái đã chuẩn bị rồi. Như vậy tại hạ cũng yên tâm.

Nhà sư lạnh lùng nói:

- Thí chủ khéo giả nhân nghĩa mèo bắt chuột.

Người kia nhăn nhó cười lạt một tiếng, chẳng buồn giải thích nữa, trở gót toan đi. Bỗng một người trong bọn che mặt cười hì hì nói:

- Lão Triệu! Cước trình của Triệu huynh mau quá nhỉ!

https://thuviensach.vn

Nguyên người đó chính là Triệu Tử Nguyên. Chàng biết Yến Cung Tây Hậu phái người đến hạ thủ chùa Thiếu Lâm, nên chạy tới thông báo. Không ngờ bị nhà sư nhất định cản trở. Giả tỷ nhà sư tính khí ôn hòa cẩn thận thì không xảy ra vụ hiểu lầm này.

Triệu Tử Nguyên thấy người áo đen che mặt kêu mình bằng lão Triệu liền biết hắn cố ý kéo mình vào cùng phe với họ khiến đệ tử phái Thiếu Lâm càng ngờ vực. Chỗ dụng tâm của hắn thật là thâm độc.

Quả nhiên nhà sư kia khẽ vỗ tay hô lớn:

- Cường địch xâm phạm bờ cõi mà các vị sư huynh chưa xuất hiện thì còn đợi đến bao giờ?

Những tiếng bước chân sột soạt vang lên. Mười sáu tăng nhân bốn mặt xuất hiện, cộng với bốn nhà sư trước là hai chục người. Một người khẽ niệm Phật hiệu hỏi:

- A Di Đà Phật! Các vị thí chủ đang đêm giá lâm có điều chi dạy bảo?

Tiếng nói vừa dứt, một nhà sư áo vàng từ đầu núi đã xuất hiện.

Hai mươi nhà sư đều đứng nghiêm chỉnh. Huỳnh y tăng hạ mình xuống, cặp mắt lấp loáng nhìn từ Triệu Tử Nguyên đến năm người che mặt áo đen rồi hắng dặng nói:

- Nếu để sáu vị tự ý đến chùa Thiếu Lâm sinh sự thì cái chiêu bài của chùa này đừng lưu lại trên chốn giang hồ nữa.

Một tên áo đen lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Đêm nay là buổi chùa Thiếu Lâm bị xóa tên trong võ lâm.

Huỳnh y tăng thản nhiên nói:

- Các vị thí chủ có khả năng gì thì bây giờ cứ việc thực hành.

Người áo đen hô:

- Lão Triệu! Đã thế thì còn ngần ngừ gì nữa?

Triệu Tử Nguyên ngạo nghễ hỏi lại:

- Các hạ hô ai đó?

Người áo đen đáp:

- Dĩ nhiên ta hô ngươi.

Triệu Tử Nguyên hắng dặng một tiếng, đột nhiên phóng chưởng đánh tới người áo đen.

https://thuviensach.vn

Người áo đen quát:

- Lão Triệu làm phản rồi ư?

Hắn lạng mình tránh sang bên năm thước.

Huỳnh y tăng thấy hành động này không khỏi kinh ngạc. Lão cùng hai mươi tên đệ tử đứng bên theo dõi chứ chưa hành động.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngươi bảo ai phản?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- Lão Triệu vốn là người đến dò đường, phải chăng đã được phái Thiếu Lâm hậu đãi rồi lâm trận liền phản bội?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phái Thiếu Lâm ngoại trừ đã cho tại hạ mấy pho tượng Phật còn đòi các vị đưa tính mạng ra để bồi thường.

Người áo đen che mặt tức giận hỏi:

- Thế ra lão Triệu ăn cây táo rào cây thầu đâu ư?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Dù ta ăn cây táo rào cây thầu đâu thì đã sao?

Huỳnh y tăng đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Cao tính đại danh thí chủ là gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vãn bối là Triệu Tử Nguyên.

Huỳnh y tăng nhăn mặt nói:

- Không ngờ Triệu thí chủ lừng danh thiên hạ chỉ là một nhân vật nghĩa hiệp bề ngoài.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu tiểu tử là kẻ nghĩa hiệp bề ngoài thì đã chẳng cần đến chùa Thiếu Lâm.

Chàng vừa nói vừa phóng chưởng đánh về phía tên áo đen che mặt.

Bọn áo đen năm người đột nhiên phân tán nhảy xổ về phía hai mươi nhà sư.

Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của Triệu Tử Nguyên, nhưng chưởng phong đã đánh ra rồi, trong lúc thảng thốt không thu về được, bất giác trong

https://thuviensach.vn

dạ bồn chồn.

May mà hai chục đệ tử phái Thiếu Lâm đã đề phòng trước, có năm người nhảy tới xoay vội đi một vòng để luồng kình phong đảo về phía năm người khác.

Năm người áo đen thân thủ không phải tầm thường, tuy bị hai chục đệ tử phái Thiếu Lâm vây đánh vẫn có thể chia ra bốn mặt phản kích. Mỗi tên đều phóng ra bảy, tám chưởng.

Huỳnh y tăng hắng dặng lên tiếng:

- Thật là bọn cuồng đồ!

Hai mươi tên đệ tử thi triển thân pháp như nước chảy mây trôi, huy động chưởng thức, kình khí rất trầm hùng, nhất là lúc bọn họ chuyển động thân pháp biến hóa khôn lường. Năm người áo đen hợp sức tấn công mà chẳng làm gì được.

Triệu Tử Nguyên tự nhủ:

- "Đệ tử phái Thiếu Lâm đã phát động "La Hán đại trận", xem còn có thể chống lại đối phương một lúc nữa, nhưng không hiểu tình hình mặt khác ra sao?"

Bỗng thấy mé hữu một tia hỏa tiễn vọt lên không. Huỳnh y tăng biến sắc hô:

- Mé hữu nguy cấp rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Đại sư tin được tiểu tử chăng?

Huỳnh y tăng đáp:

- Cứ tình thế trước mắt thì thí chủ không phải cùng phe với họ.

Bỗng nghe đánh "vù" một tiếng, một bóng người từ mé bên vọt ra.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn rồi lớn tiếng quát:

- Võ Khiếu Thu! Các hạ hãy đứng lại!

Nguyên bóng đen kia cũng che mặt bằng tấm khăn đen, nhưng Triệu Tử Nguyên coi thân hình rất quen thuộc, nhận ra là Võ Khiếu Thu. Chàng chẳng quản Huỳnh y tăng thái độ thế nào, phi thân rượt theo.

Chàng nghĩ rằng bọn người tới đây đêm nay có lẽ Võ Khiếu Thu bản lãnh cao hơn hết và chàng chỉ cần ngăn chặn hắn là đệ tử phái Thiếu Lâm

https://thuviensach.vn

có thể đối phó với người khác.

Người kia dừng lại cười khành khạch đáp:

- Triệu Tử Nguyên! Quả nhiên ngươi cũng tới đây.

Triệu Tử Nguyên xẵng giọng nói:

- Đường đường một vị Lưu Hương viện chúa mà cũng bịt mặt khăn đen, há chẳng sợ anh hùng thiên hạ cười cho đến trẹo quai hàm?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Chỉ cốt ngươi không cười là được.

Dứt lời hắn vung chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên giơ chưởng lên đón.

Võ Khiếu Thu tiến để mà tránh. Chưởng kình chưa tới, người hắn đã vọt lên.

Triệu Tử Nguyên quát:

- Trốn đi đâu?

Chàng tung mình rượt theo. Hai người một trước một sau ra đến cửa sơn môn thì thấy trên khu đất rộng đã có bốn chục đệ tử phái Thiếu Lâm đến đó. Hai vị lão tăng ở phía trước vẻ mặt rất trang nghiêm đang nhìn chằm chặp vào mặt một lão già ăn mặc kỳ dị.

Võ Khiếu Thu lớn tiếng hô:

- Sao Liêu huynh còn chưa động thủ?

Liêu huynh đây chính là Ngũ Độc Tôn Giả Liêu Vô Ma. Lão thấy Võ Khiếu Thu tới nơi đột nhiên khoa chân bước ra, cất tiếng quái dị hỏi lại:

- Lão phu nói hằng nửa ngày trời, chẳng lẽ các vị nghe còn chưa hiểu?

Một vị lão tăng bảo tướng trang nghiêm đáp:

- Sĩ khả sát bất khả nhục. Gần trăm năm nay, phái Thiếu Lâm trải qua biết bao kiếp nạn, nhưng đức Phật từ bi đều hóa giải lệ khí thành cát tường. Đêm qua lão tăng đã bói một quẻ thì tình hình cũng giống như xưa.

Liêu Vô Ma cười lạt hỏi:

- Lão phu muốn coi đại sư hóa giải lệ khí biến thành cát tường ra sao!

Dứt lời đột nhiên lão di chuyển mấy lần. Động tác của lão rất kỳ diệu. Mọi người trong trường không ai hiểu lão chuyển vòng quanh để làm gì.

Triệu Tử Nguyên nhìn trong khoảnh khắc đột nhiên lớn tiếng bảo:

https://thuviensach.vn

- Đại sư mau lùi lại. Đây là “Nam Hoang ngũ độc”.

Mọi người nghe khác nào sét đánh bên tai. Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm sợ tái mặt, nhưng họ được giáo dưỡng rất qui củ. Chưa có phê dụ của Trưởng giáo không ai dám di động nửa bước.

Vị lão tăng đứng trước hơi biến sắc hỏi:

- Thí chủ đã biết Nam Hoang ngũ độc tất là một cao nhân đương thời phải không?

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Tiểu tử không dám nhận cách xưng hô là cao nhân. Tiểu tử là Triệu Tử Nguyên.

Vị lão tăng nghiêm nghị nói:

- Té ra Triệu thí chủ đã đến. Xin miễn cho lão tăng về việc thất nghinh.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải chăng đại sư là Giác Ngộ Trưởng giáo?

Giác Ngộ Trưởng giáo đáp:

- Không dám.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Giác Hải sư đệ lúc lâm chung rất ca tụng lòng hào hiệp của thí chủ với lão tăng. Bữa nay thí chủ đã tới đây, chắc phái Thiếu Lâm có thể chuyển nguy thành yên.

Triệu Tử Nguyên khiêm tốn đáp:

- Đại sư quá khen mà thôi. Hắc bạch hai đường không xâm phạm nhau mà bữa nay người hắc đạo đến xâm phạm, tiểu tử đứng về phía chính nghĩa võ lâm dĩ nhiên chẳng thể thõng tay tọa thị.

Võ Khiếu Thu cười lạt hỏi:

- Liệu ngươi có vãn hồi được nạn cho phái Thiếu Lâm không?

Triệu Tử Nguyên thản nhiên đáp:

- Tại hạ chỉ biết làm cho hết sức mà thôi.

Lúc này Liêu Vô Ma đã xoay chuyển mười tám vòng. Triệu Tử Nguyên thấy mặt hắn lộ vẻ kỳ dị liền hô:

- Đại sư ra lệnh cho đệ tử quí phái lùi lại ngay!

https://thuviensach.vn

Giác Ngộ đại sư gật đầu phất tay áo một cái. Hơn bốn chục đệ tử nhất tề lùi ra hai bên. Không ngờ bọn đệ tử vừa cất bước thì bảy, tám tên ở đằng sau lảo đảo rồi té huỵch xuống đất.

Giác Ngộ đại sư kinh hãi hỏi:

- A Di Đà Phật! Chẳng lẽ bọn chúng bị trúng độc?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nam Hoang ngũ độc hại người trong chỗ vô hình, tại hạ e rằng...

Chàng chưa dứt lời, lại thêm mấy tên đệ tử ngã lăn ra.

Giác Ngộ Trưởng giáo bảo một vị lão tăng đứng bên:

- Giác Tính sư đệ! Mau lại coi xem còn cứu được bọn chúng không!

Liêu Vô Ma lạnh lùng đáp:

- Nếu còn cứu được bọn chúng thì Liêu mỗ không dám tự xưng là Ngũ Độc Tôn Giả nữa.

Giác Tính đại sư muốn cất bước lại coi. Triệu Tử Nguyên vội nói:

- Đại sư bất tất phải coi nữa. Nam Hoang ngũ độc là chất độc ghê gớm nhất. Nếu đại sư đụng vào người họ, e rằng chính mình cũng nhiễm chất độc.

Liêu Vô Ma lạnh lùng nói:

- Họ Triệu kia! Dường như ngươi biết rất rõ về độc dược của bản Tôn giả.

Triệu Tử Nguyên cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Ngũ Độc trước nay vẫn ở Miêu Cương, sao chuyến này lại vào Trung Nguyên giúp kẻ ác làm điều tàn ngược?

Liêu Vô Ma cười khành khạch đáp:

- Khéo nói lên lời! Bản Tôn giả đã tới rồi, ngươi tính sao đây?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bản ý Tôn giả tới đây làm chi?

Liêu Vô Ma đáp:

- Bản Tôn giả hy vọng phái Thiếu Lâm thay đổi cờ hiệu, thờ phụng Tây Hậu làm Minh chủ Võ Lâm.

Triệu Tử Nguyên sa sầm nét mặt hỏi:

- Tây Hậu có ý như vậy ư?

https://thuviensach.vn

Liêu Vô Ma đáp:

- Đúng thế!

Giác Ngộ đại sư lạnh lùng nói:

- Trước nay phái Thiếu Lâm chẳng thà tan vỡ, chứ không chịu khuất phục. Thí chủ dùng thủ đoạn này để bức bách, lão tăng có chết cũng không ưng chịu.

Liêu Vô Ma cười lạt nói:

- Đại sư không chịu, bản Tôn giả cũng không miễn cưỡng, mà chỉ cần đại sư trả một giá rất đắt.

Giác Tính tức giận hỏi:

- Chết còn không sợ, nói chi đến việc trả giá!

Lão đầy vẻ bi phẫn rảo bước tiến ra.

Liêu Vô Ma hỏi:

- Giác Tính! Nhà sư biết điều thì đừng đối chọi với lão phu.

Giác Tính tức giận vung chưởng lên.

Liêu Vô Ma không nhìn đến Giác Tính đại sư, ngờ đâu giữa lúc ấy bỗng thấy một tăng nhân từ phía sau loạng choạng đi ra cất tiếng run run nói:

- Bẩm trưởng giáo! Mặt sau...

Giác Ngộ trưởng giáo hỏi:

- Mặt sau làm sao?

Nhà sư đáp:

- Mặt sau có bốn người tới. Hai vị sư thúc Giác Tu và Giác Khúc không địch lại. Bản phái phải hy sinh thảm trọng.

Giác Ngộ cả kinh nói:

- Người nào mà ghê gớm thế?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Triệu Tử Nguyên Đả Bại Song Ma

Giác Tỉnh đáp:

- Để tiểu đệ vào xem sao?

Y nói rồi vọt về phía sau nhanh như chớp.

Giác Ngộ thở dài nói:

- Kiếp nạn phái Thiếu Lâm không thể tránh rồi. Đây là thiên mệnh xui nên.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đại sư bất tất phải nản lòng, gặp vận xui đành phải thuận theo. Sự việc nơi đây đại sư giao phó cho tại hạ rồi tự ý chỉ huy các mặt.

Giác Ngộ chắp tay nói:

- Đa tạ thí chủ ra tay viện trợ. Thí chủ ở đây lão tăng không lo gì nữa.

Liêu Vô Ma cười lạt nói:

- Thực ra gã không chống nổi đâu.

Triệu Tử Nguyên run lên đáp:

- Bản tính tại hạ không ưa nói khoác, nhưng đêm nay dám nói ra miệng là nắm vững được cách đối phó. Các hạ Không tin thì cứ thử coi.

Liêu Vô Ma lớn tiếng:

- Khẩu khí ngươi lớn quá!

Hắn tung mình nhảy lên. Mười đầu ngón tay chụp cách không. Kình khí phát ra "veo véo". Chỉ phong bao quát một phạm vi rộng chừng ba trượng.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng một tiếng, cất bước xoay quanh được ba vòng thì chỉ phong của Liêu Vô Ma đã chụp xuống đỉnh đầu nhanh như điện chớp.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên quát to một tiếng. Song chưởng đánh ngược lên trời. Chàng vận đủ mười thành công lực uy thế rất mãnh liệt. Nhưng chỉ phong của Liêu Vô Ma không phải tầm thường, vẫn xuyên qua luồng chưởng kình đâm xuống, uy thế chẳng giảm bớt chút nào. Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần. Chàng đề tụ chân khí vội thay đổi phương vị. Kình lực của chàng ào ạt xô ra nặng như núi.

Liêu Vô Ma đánh liền ba chiêu điều bị chưởng kình của Triệu Tử Nguyên đỡ lấy. Liêu Vô Ma hú lên một tiếng. Người hắn đang lơ lửng trên không đột nhiên xoay đi một vòng. Những khớp xương trong toàn thân vang lên những tiếng rắc rắc. Lúc hắn chụp xuống lần thứ tư, chỉ phong càng mãnh liệt bội phần.

Giác Ngộ đại sư trong lòng hồi hộp nghĩ bụng:

- "Tên ma đầu họ Liêu người chơi vơi trên không mà biến đổi thân pháp được mấy lần thì khinh công quả là hiếm có."

Lúc này, Triệu Tử Nguyên cảm thấy luồng áp lực ghê gớm khôn tả. Lâm vào tình trạng bất đắc dĩ, chàng quát lên một tiếng phát huy luồng kình lực tan bia vỡ đá.

Võ Khiếu Thu la hoảng:

- "Cửu Huyền thần công". Liêu huynh hãy coi chừng.

Liêu Vô Ma thấy mình sắp đắc thắng, ngờ đâu bị một luồng đại kình lực của Triệu Tử Nguyên chắn lại. Hắn cảm thấy trước ngực như bị đè ép, mà người hắn đang lơ lửng trên không, chẳng thể giữ vững được, lảo đảo mấy cái rồi bị hất ra xa ngoài hai trượng. Hắn run lên nói:

- "Cửu Huyền thần công" quả nhiên không phải tầm thường.

Triệu Tử Nguyên tay mặt nắm đốc kiếm tựa hồ chuẩn bị rút ra chiến đấu.

Võ Khiếu Thu nói:

- Gã này một mình kiêm thông những môn sở trường của ba cao nhân trong Linh Võ tứ tước. Hơn nửa gã còn biết sử dụng "Phù Phong tam thức" của Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn.

Liêu Vô Ma đáp:

- Dù gã biết võ công của mười nhà cũng chẳng có chi đáng kể.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng lên tiếng:

https://thuviensach.vn

- Nói khoác thì đã làm gì? Sao lão không ra tay thử coi?

Liêu Vô Ma đáp:

- Dĩ nhiên bản Tôn giả muốn thử lắm.

Triệu Tử Nguyên từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

Một làn sát khí trầm trọng từ trong người chàng ào ạt xô ra. Luồng kiếm khí băng hàn chụp vào ba đại huyệt trọng yếu trước ngực Liêu Vô Ma.

Liêu Vô Ma hơi biến sắc. Hắn xoay tay lại muốn chụp Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Các hạ không dùng binh khí ư?

Liêu Vô Ma đáp:

- Bản Tôn giả trước nay không quen dùng binh khí.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vậy các hạ hãy coi chừng, tại hạ sắp ra chiêu đây.

Một tia kiếm quang vọt ra như điện chớp nhằm Liêu Vô Ma bắn tới.

Liêu Vô Ma đưa ngang mình ra. Hai tay chụp một cái rồi đẩy đi. Chiêu thức rất kỳ dị coi như ôm vật gì. Hình trạng rất cổ quái.

Mũi kiếm Triệu Tử Nguyên như tên bắn còn cách Liêu Vô Ma không đầy năm phân.

Liêu Vô Ma hú lên một tiếng hất hai tay một cái, một luồng quang hoa ngũ sắc tỏa ra. Hắn lùi lại phía sau.

Triệu Tử Nguyên phóng kiếm sắp đắc thủ, không ngờ Liêu Vô Ma dùng độc phấn ngăn chận. Nếu là người khác tất bị thất lợi rồi, nhưng chàng đã chuẩn bị trước, thấy độc phấn tung ra, chàng phóng chưởng tay trái đánh tan làn độc phấn.

Kiếm thức của chàng tiếp tục đâm tới.

Liêu Vô Ma cực kỳ kinh hãi. Hắn lạng người đi vung tay liệng ra mấy chục mũi kim tôi chất độc. Hắn chắc mẩm phen này phải đắc thủ.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng lạnh lùng nói:

- Các hạ có bao nhiêu trò quỷ cứ trổ hết ra đi.

Chàng đề khí nhảy vọt lên không. Kiếm thức vẫn không thay đổi nhằm đánh xuống đầu của Liêu Vô Ma.

https://thuviensach.vn

Liêu Vô Ma không ngờ hai tay Triệu Tử Nguyên đều huy động võ công cùng một lúc, hắn kinh hãi vô cùng, vội co mình lại, hai tay chụp tới.

Võ Khiếu Thu đứng bên tự hỏi:

- "Hắn làm như vậy há chẳng tìm đường chết?"

Hắn tự lượng nếu Liêu Vô Ma thất bại, hắn cũng khó lòng thắng nổi đối phương, liền quát to một tiếng tung mình lên không vung chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên đem toàn lực đối phó với Liêu Vô Ma, không ngờ Võ Khiếu Thu đánh lén không một tiếng động. Chàng ứng biến rất mau lẹ, xoay mình trên không nửa vòng, tránh được phát chưởng lợi hại của Võ Khiếu Thu, nhưng không thoát khỏi chiêu trảo của Liêu Vô Ma. Bỗng nghe đánh "roạc" một tiếng, vạt áo chàng bị móc rách một mảnh ở phía dưới, suýt nữa đã bị thương tới da thịt.

Giác Ngộ đại sư biến sắc nói:

- A Di Đà Phật. Võ thí chủ là anh hùng một phương nào lại dùng thủ đoạn đánh lén hạ cấp như vậy?

Lúc này, đệ tử phái Thiếu Lâm đều biến sắc, chỉ chờ Trưởng giáo ra lệnh là lập tức động thủ tấn công. Võ Khiếu Thu xoay mình hạ xuống lạnh lùng hỏi:

- Võ mỗ làm thế thì đã sao?

Giác Ngộ đại sư đằng hắng, quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Triệu thí chủ có bị thương không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không hề chi.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Địch nhân vô cớ xâm phạm chùa Thiếu Lâm đã là quá rồi, không ngờ lúc động thủ họ chẳng giữ luật lệ giang hồ chi hết. Đức Phật từ bi! Đệ tử đành phải khai sát giới.

Nhà sư vẫy tay một cái. Hơn hai chục đệ tử tay cầm thiền trượng bao vây lại.

Võ Khiếu Thu cười hô hố nói:

- Hay lắm. Hay lắm. Bữa nay Võ mỗ muốn coi cho biết "La Hán đại trận" lừng danh thiên hạ của phái Thiếu lâm.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Võ Khiếu Thu. Lão khoác lác gì thế?

Dứt lời chàng vọt lại đứng chắn phía trước hai chục tên đệ tử bảo họ:

- Các vị hãy khoan! Để một mình tại hạ đối phó với lão cũng đủ.

Giác Ngộ đại sư lắc đầu nói:

- Hai nhân vật này đều nổi tiếng anh hùng một phương. Thí chủ không nên mạo hiểm.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Tại hạ tự lượng sức mình còn có thể đối chọi được với họ. Khi nào tại hạ không chống nổi, đại sư hãy phái người viện trợ cũng chưa muộn.

Giác Ngộ đại sư còn đang băn khoăn thì một tăng nhân từ hậu điện hốt hoảng chạy ra hô lớn:

- Trưởng giáo! Đại sự nguy rồi. Hai vị sư thúc Giác Tu và Giác Phúc đã bỏ mình. Bọn chúng... bọn chúng... tới đâu phóng hỏa tới đó.

Tên đệ tử này đầy mình những máu nói chưa dứt câu đã té huỵch xuống đất.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Chưởng môn đại sư hãy vào coi xem. Nơi đây để mặc tại hạ đối phó.

Sự tình cấp bách khiến công phu trấn tĩnh của Giác Ngộ đại sư không còn nữa. Lão ngửng đầu nhìn lên quả nhiên thấy lửa cháy rực trời giậm chân nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Nơi đây phiền Triệu thí chủ ứng phó. Lão tăng phải đi coi.

Dứt lời lão dẫn mấy tên đệ tử lật đật chạy vào phía sau.

Võ Khiếu Thu nhìn Liêu Vô Ma hỏi:

- Liêu huynh chưa bị thương chứ?

Liêu Vô Ma đáp:

- Huynh đệ vẫn bình yên.

Võ Khiếu Thu nói:

- Công việc đêm nay nếu không bị gã tiểu tử họ Triệu quấy phá thì đại sự đã xong rồi. Bây giờ không thể dè dặt được nữa. Chúng ta đều liên thủ tấn công.

https://thuviensach.vn

Liêu Vô Ma thở dài đáp:

- Mấy chục năm trời, lão phu chưa từng gặp cảnh liên thủ công địch. Phen này mặt trời mọc ở phương tây, chúng ta phải hợp lực đối phó với một thằng nhỏ hậu sinh.

Triệu Tử Nguyên móc họng:

- Đừng giát vàng vào mặt nữa. Vừa rồi nếu Võ Khiếu Thu không đánh lén mặt sau thì hai tay các hạ đã bị gãy rồi. Bây giờ còn đứng đây được nữa chăng?

Liêu Vô Ma gật đầu đáp:

- Tuy đúng thế thật, nhưng chiêu vừa rồi chưa chắc đã đả thương được bản Tôn giả.

Triệu Tử Nguyên phì một tiếng gạt đi:

- Việc đã qua rồi nói lắm vô ích. Hai vị chuẩn bị động thủ đi thôi.

Võ Khiếu Thu tiến ra một bước nói:

- Liêu huynh đừng nói chuyện lịch sự nữa. Đêm nay mà không giết được thằng nhỏ này thì phái Thiếu Lâm tất chuyển nguy thành an và mục đích của chúng ta không đạt được.

Liêu Vô Ma cặp mắt lộ vẻ oán độc đáp:

- Có lý!

Dứt lời hắn đứng qua mé hữu. Võ Khiếu Thu đứng ở mé dưới. Hai người giáp công Triệu Tử Nguyên. Bốn chưởng từ từ phóng ra.

Triệu Tử Nguyên cười lạt đáp:

- Hai vị coi chừng nghe!

Chàng xoay mình một cái, dùng tay trái chụp tới những đại huyệt trước ngực Võ Khiếu Thu. Tay mặt vung trường kiếm chênh chếch lên. Kiếm khí dầy đặc bao trùm cả người Liêu Vô Ma.

Liêu Vô Ma nói:

- Gã tiểu tử này có vẻ tà môn.

Triệu Tử Nguyên dõng dạc đáp:

- Chưa biết ai mới là kẻ tà môn.

Võ Khiếu Thu quát to một tiếng vọt lên không. Hai chân hắn đá vung một hồi. Bàn chân đen sì trong khoảnh khắc đã đánh ra mười bảy, mười

https://thuviensach.vn

tám chiêu.

Chính là môn tuyệt học nổi danh "Hàn Thiếp Tồi Mộc Phách" cực kỳ lợi hại.

Triệu Tử Nguyên lảo đảo người đi. Võ Khiếu Thu vẫn đẩy chưởng thế theo sát. Giữa lúc ấy Liêu Vô Ma cũng vung múa mười ngón tay chuyển theo Triệu Tử Nguyên phóng chiêu thức lợi hại nhằm vào yếu huyệt của chàng.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng một tiếng huy động cả chưởng lẫn kiếm. Một luồng kình lực trong người chàng ào ạt xô ra. Kình phong rít lên khủng khiếp tấn công hai người một chiêu.

Võ Khiếu Thu thân pháp có chỗ đặc biệt. Hắn rú lên một tiếng, song chưởng đánh ra như bão táp liền một lúc mười tám chiêu biến thành ngoài ba chục thức.

Chỉ trong chớp mắt bóng chưởng đen sì như đám mây che nửa mặt trời.

Lúc này Liêu Vô Ma chẳng những tăng cường công phu mười ngón tay mà còn huy động cả hai tay áo phát huy công phu "Phi Tụ Lưu Vân" tấn công ráo riết.

Hai tay đại cao thủ hợp kích gây nên một trường ác đấu hiếm có.

Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm đứng quan chiến đều cả kinh thất sắc. Mấy tên cơ hồ không nhịn được những muốn ra tay xông vào.

Giữa lúc ấy tình thế trong trường đột nhiên biến đổi.

Triệu Tử Nguyên tung mình vù lên không như cái cầu vồng, hào quang rực rỡ tựa con thần long bay lượn giữa đám mây đen, kiếm khí lạnh lẽo đầy trời.

Chàng thi triển chiêu "Long Du Thái Vân" trong "Thương Lãng tam thức". Một mặt tay trái chàng phát huy "Cửu Huyền thần công" không phải tầm thường. Uy thế khủng khiếp đánh xuống Liêu Vô Ma.

Liêu Vô Ma hai tay chụp loạn lên, trổ hết những chiêu thức tàn độc. Bỗng hắn biến đổi sắc mặt, loạng choạng lùi lại năm bước. Miệng ọe một tiếng phun máu tươi ra.

Liêu Vô Ma lui rồi, Võ Khiếu Thu mất quá nửa lực lượng. Triệu Tử Nguyên phóng kiếm đánh vù một tiếng. Người Võ Khiếu Thu đang ở trên

https://thuviensach.vn

không rú lên khủng khiếp, một trận mưa máu và cả người hắn đổ xuống.

Đệ tử phái Thiếu Lâm giương mắt lên nhìn thấy cánh tay trái Võ Khiếu Thu bị chặt từ khuỷu tay. Còn Liêu Vô Ma sắt mặt lợt lạt, hai mắt trợn lên.

Võ Khiếu Thu vội phong tỏa huyệt đạo cầm máu bên cánh tay bị chặt đứt.

Liêu Vô Ma hỏi:

- Thương thế Võ viện chúa ra sao?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Không có gì đáng ngại, nhưng bây giờ e rằng khó động thủ được nữa.

Liêu Vô Ma nói:

- Thông tri cho bọn họ rút lui.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Các vị còn muốn rút lui ư?

Liêu Vô Ma tức mình đáp:

- Bản Tôn giả mà muốn rút lui thì Thiên Hoàng lão gia cũng không cản nổi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Các hạ thử đi coi.

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Tại sao chúng ta lại rút lui?

Bốn bóng người áo đen từ trong viện vọt ra.

Triệu Tử Nguyên giương mắt lên ngó thấy thân hình quen thuộc, chàng nhìn kỹ lại bất giác buột miệng hô:

- Tần Chấn Tùng! Té ra là các vị.

Tần Chấn Tùng lạnh lùng đáp:

- Triệu Tử Nguyên! Không ngờ chúng ta lại trạm chán ngươi.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Bốn vị đến đây rồi, vậy Yến Cung Tây Hậu đâu?

Tần Chấn Tùng đáp:

- Gia sư có việc phải đi chỗ khác. Chỉ trong ba ngày các hạ sẽ biết tin.

Bốn người đến trước mặt Võ Khiếu Thu. Thấy hắn đổ máu không ngớt, Thượng Trung Nghĩa nói:

https://thuviensach.vn

- Viện chúa hãy ngồi một bên nghỉ ngơi. Để bọn tại hạ phác lạc Triệu Tử Nguyên.

Võ Khiếu Thu đáp:

- Bốn vị tới thật hay quá! Nhưng gã tiểu tử họ Triệu quả là nhân vật đáo để.

Bốn vị chớ coi thường.

Thượng Trung Nghĩa nói:

- Bọn tại hạ biết rồi.

Chung Nhữ Nhi liếc mắt nhìn Liêu Vô Ma hỏi:

- Liêu tiền bối còn động thủ được chăng?

Liêu Vô Ma đáp:

- Vừa rồi lão phu bị thương một chút, nhưng đã nuốt một viên liệu thương thánh dược. Nếu muốn động thủ cũng không có gì đáng ngại.

Tần Chấn Tùng nói:

- Được Liêu tiền bối trợ lực chắc là Triệu Tử Nguyên phải chết.

Lúc này lửa cháy càng lớn. Đệ tử Thiếu Lâm tuy hết sức chữa, nhưng trời thu mọi vật đều khô khan mà gió núi lại thổi mạnh nên mấy căn nhà bị cháy rụi.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Giác Ngộ đại sư vào trong đã lâu sao không thấy ra, hay là đã xảy ra chuyện gì?"

Chàng biết rõ công lực bọn Tần Chấn Tùng mà liên thủ Thì Giác Ngộ đại sư không thể địch nổi. Chùa Thiếu lâm bị tiêu hủy còn là việc nhỏ, nhưng Chưởng môn phái Thiếu Lâm rất quan hệ cho võ lâm. Lão mà chết tất làm cho thiên hạ rung động. Chàng ngập ngừng nói:

- Tần Chấn Tùng! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo!

Tần Chấn Tùng cười hỏi:

- Các hạ mà cũng thỉnh giáo Tần mỗ ư?

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi lại:

- Bây giờ đừng cao hứng vội. Tại hạ muốn hỏi hiện tình Giác Ngộ đại sư ra sao?

Tần Chấn Tùng cất tiếng hung dữ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tuy lão còn sống nhưng cách cái chết không xa nữa.

Triệu Tử Nguyên láo liên cặp mắt. Còn mười mấy tên đệ tử phái Thiếu Lâm cảm thấy khí huyết trồi ngược lên. Một tên nói:

- Thu Nguyệt sư đệ! Chúng ta mau vào xem sao?

Giữa lúc ấy, bốn, năm tên đệ tử đã chạy đi rồi.

Triệu Tử Nguyên tức giận nói:

- Tần Chấn Tùng! Nộp mạng đi thôi.

Chàng giơ kiếm lên toan đánh, bỗng ngó thấy Giác Ngộ đại sư tay ôm vai bên trái, được mấy tên đệ tử dìu dắt đi ra.

Triệu Tử Nguyên hạ kiếm xuống hỏi:

- Chưởng môn đại sư có việc gì không?

Giác Ngộ đại sư thở dài đáp:

- Lão tăng bị kiếm thương ở vai, chắc không có gì đáng ngại. Triệu thí chủ suốt đêm hôm nay làm cây cột chống trời cho tệ phái. Ơn đức này lão tăng không biết lấy gì đền đáp?

Triệu Tử Nguyên:

- Đại sư dạy quá lời.

Đột nhiên chàng quay lại lớn tiếng:

- Tần Chấn Tùng! các ngươi chưa ra tay còn đợi đến bao giờ?

Tần Chấn Tùng cười lạt đáp:

- Đừng vội! Đừng vội! Lão gia còn mấy câu chưa nói hết.

Hắn chạy đến bên Liêu Vô Ma ghé tai thì thầm. Liêu Vô Ma không ngớt gật đầu.

Triệu Tử Nguyên nghĩ bụng:

- "Không hiểu chúng sắp giở trò quỷ gì? Ta phải coi chừng mới được."

Tần Chấn Tùng nói xong rồi cùng bọn Thượng Trung Nghĩa tiến lại. Bốn người chia đứng bốn góc. Đông Tây Nam Bắc đều rút trường kiếm ra.

Tần Chấn Tùng nói:

- Chúng ta động thủ quách.

Đột nhiên hắn vung trường kiếm cho vọt ra những bông kiếm hoa. Thượng Trung Nghĩa, Vương Lợi, Chung Nhữ Nhi tiếp tục phóng kiếm đánh ra. Kiếm thức của bốn người này rất kỳ dị. Chúng chỉ phóng ra nửa

https://thuviensach.vn

vời liền xoay mình đi. Chớp mắt kiếm khí giàn giụa bao phủ Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Kiếm pháp gì thế này?

Người chàng chuyển đi một vòng.

Bốn thanh kiếm cũng chuyển theo bóng chàng không dời nửa bước.

Triệu Tử Nguyên rất lấy làm quái dị, lại xoay mình đi một vòng, mà vẫn bị chúng theo sát. Chàng không nhẫn nại được nửa, vận đủ kình lực phóng kiếm ra phản kích. Không ngờ như đá chìm đáy biển chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Trái lại bốn thanh kiếm của đối phương như vòng đai sắt mỗi lúc thắt nhỏ lại khiến Triệu Tử Nguyên bị áp lực ghê gớm.

Triệu Tử Nguyên tuy gặp nguy nan mà tâm trí không hỗn loạn. Chàng tự hỏi:

- "Đây cũng là một trận thức, nếu không thì tại sao lúc đối phương tiếp kiếm lại biến hóa kì quái như vậy?"

Kiếm khí bốn mặt mỗi lúc một dầy đặc khiến Triệu Tử Nguyên cơ hồ nghẹt thở. Triệu Tử Nguyên không chịu nổi, lập tức vung tay trái phát huy "Cửu Huyền thần công". Luồng chưởng lực nổi lên như gió bão ầm ầm.

Bọn Tần Chấn Tùng quả nhiên bị cản lại. Nhưng tình hình này chỉ biến diễn trong nháy mắt. Kiếm thức của bọn Tần Chấn Tùng chậm lại một chút rồi chúng lại xoay mình tấn công.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Thánh Nữ Mưu Cao Quần Ma Bở Vía

Tần Chấn Tùng lên tiếng:

- "Cửu Huyền thần công" bất quá có vậy mà thôi.

Triệu Tử Nguyên phát huy thần công tan bia vỡ đá một chiêu rồi tự nhiên bị giảm đến nửa phần uy lực. Đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy tình trạng này, bất giác tự hỏi:

- "Bọn chúng dùng thân pháp gì mà hóa tán được kình lực hùng hậu của ta đến phân nửa?"

Chàng hú lên một tiếng. Kiếm khí ào ạt xô ra. Những tiếng veo véo rít lên không ngớt, tựa hồ bắn ra tứ phía.

Chỉ trong khoảnh khắc, hình tượng kỳ dị lại biến mất. Bọn Tần Chấn Tùng bốn người cầm ngang thanh kiếm thẳng thắn đón tiếp kiếm chiêu của Triệu Tử Nguyên. Bọn chúng đụng vào kiếm khí chỉ lảo đảo một chút, nhưng vẫn bao vây Triệu Tử Nguyên không chịu buông tha.

Tình trạng này khiến Triệu Tử Nguyên kinh hãi vô cùng, vì đây là lần đầu tiên "Thương Lãng tam thức" và "Cửu Huyền thần công" không phát sinh hiệu quả. Chàng tự hỏi:

- "Bọn chúng đã dùng kiếm trận gì mà cản được kiếm pháp vô thượng của ta?"

Giác Ngộ đại sư đứng bên trông thấy tình thế này liền hô:

- Thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Phải rồi! Phía dưới là suối vàng. Chỉ có bên trên mới là vòm trời bát ngát."

Chàng liền nhảy vọt lên.

https://thuviensach.vn

Giác Ngộ đại sư chỉ điểm như vậy rất là hợp lý, không ngờ Tần Chấn Tùng cũng rất tinh vi. Hắn biết kiếm trận này khuyết điểm ở chỗ để địch nhân vọt lên không nên đã dặn trước Liêu Vô Ma hễ thấy Triệu Tử Nguyên nhảy vọt lên là phóng độc dược ra.

Triệu Tử Nguyên vừa nhảy lên đã thấy một làn bụi phấn tưới lên đầu. Chàng kêu to một tiếng:

- Nguy rồi!

Mũi chàng ngửi phải liền cảm thấy trời đất quay cuồng, người chàng từ trên không rớt xuống.

Tần Chấn Tùng cười rộ hỏi:

- Thế nào? Vậy là thu thập xong gã rồi chứ?

Giác Ngộ đại sư cả kinh, muốn chạy lại để coi cứu cánh thì bốn người bọn Tần Chấn Tùng đưa trường kiếm ra cản đường. Giác Ngộ đại sư tức giận hỏi:

- Các ngươi định làm gì Triệu thí chủ?

Tần Chấn Tùng đắc ý hỏi lại:

- Ai bảo gã đến gây rắc rối?

Giác Ngộ đại sư đăng hắng đáp:

- Người nào dám đụng đến một sợi lông của Triệu thí chủ là lão tăng quyết liều mạng với hắn.

Tần Chấn Tùng cười hô hố hỏi:

- Lão hòa thượng! Các vị lo cho mình chưa xong, còn đòi hỏi đến việc người khác nữa chăng?

Chung Nhữ Nhi và Thượng Trung Nghĩa đồng thanh nói:

- Đại ca nhiều lời với họ làm chi? Đánh chết gã phứt đi cho rồi!

Giác Ngộ gầm lên một tiếng phóng chưởng đánh tới bọn Tần Chấn Tùng.

Tần Chấn Tùng cười lạt hươi kiếm đâm tới cánh tay Giác Ngộ đại sư. Giác Ngộ đại sư phải rút tay về. Giữa lúc ấy Chung Nhữ Nhi phóng kiếm đâm Triệu Tử Nguyên.

Giác Ngộ đại sư bị Tần Chấn Tùng cản trở, quần đệ tử phái Thiếu Lâm cũng không tài nào đến gần bọn Thượng Trung Nghĩa được, đành giương

https://thuviensach.vn

mắt lên nhìn Triệu Tử Nguyên sắp chết dưới lưỡi kiếm của Chung Nhữ Nhi.

Ngờ đâu giữa lúc ấy, bỗng nghe một khúc sơn nhạc nổi lên. Bọn Tần Chấn Tùng đều biến sắc. Chung Nhữ Nhi vội thu kiếm về. Thượng Trung Nghĩa hô:

- Đông Hậu! Đông Hậu...

Võ Khiếu Thu ngắt lời:

- Chưa chắc đã phải.

Thượng Trung Nghĩa vội nói:

- Tiếng nhạc của Đông Hậu chẳng lẽ tại hạ còn nghe lầm được? Đúng là Đông Hậu nương nương đã tới.

Võ Khiếu Thu nói:

- Cái đó lão phu biết rồi. Lúc ở kinh thành, lão phu cùng Ma Vân Thủ và Yên Định Viễn vây đánh Triệu Tử Nguyên đến lúc tối hậu quan đầu, bỗng nghe tiếng nhạc nổi lên...

Thượng Trung Nghĩa hỏi:

- Vậy tiền bối đã gặp Đông Hậu rồi ư?

Võ Khiếu Thu cười đáp:

- Không có. Bọn lão phu chưa nhìn thấy bóng người y. Sau đó ta mới biết mắc mưu một con nhỏ.

Thượng Trung Nghĩa "ủa" một tiếng nói:

- Con nhỏ tiền bối nói đó là Lam Tam Yến. Phải rồi! Thị...

Gã chưa dứt lời, tiếng nhạc mỗi lúc một vang lên. Bọn Tần Chấn Tùng còn đang ngần ngừ thì bốn tên thiếu nữ cung trang thân pháp như nước chảy mây trôi lên tới nơi. Bọn Tần Chấn Tùng bây giờ muốn đi cũng không kịp nữa.

Bốn thiếu nữ cung trang xuất hiện chẳng bao lâu thì một cỗ kiệu ló ra. Cỗ kiệu do bốn thiếu nữ áo xanh khiêng đi. Tuy bọn chúng khiêng kiệu mà tốc độ chân bước không bị ảnh hưởng chút nào. Chúng đi đường núi chẳng khác lướt trên đất bằng.

Đệ tử phái Thiếu Lâm phần lớn đã biết Yến Cung song hậu, nhất là Đông Hậu. Tuy nhiên chúng ít khi qua lại giang hồ, không ngờ giữa lúc chùa

https://thuviensach.vn

Thiếu Lâm nguy cấp và Triệu Tử Nguyên sắp táng mạng thì bà lại xuất hiện trên ngọn Thiếu Thất.

Bốn ả thiếu nữ cung trang dừng lại ngoài cửa sơn môn. Bọn Tần Chấn Tùng sắc mặt cực kỳ bẽn lẽn.

Võ Khiếu Thu nghĩ thầm:

- "Không ngờ chuyến này quả nhiên Đông Hậu tới thật."

Giác Ngộ đại sư tiến lên một bước, chắp tay dõng dạc hô:

- Lão tăng không biết Đông Hậu nương nương giá lâm để đi đón tiếp, thật là có lỗi!

Bỗng nghe thanh âm trong kiệu đáp lại:

- Không dám! Không dám! Đại sư thật quá khiêm tốn.

Thanh âm tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, tựa hồ tiếng nói ngay ở trước mặt mọi người.

Bọn Tần Chấn Tùng đã quen thuộc thanh âm này, khi nào còn dám chần chờ, nhất tề quì xuống làm đại lễ, miệng hô:

- Đệ tử xin tham kiến sư bá.

Người trong kiệu lạnh lùng đáp:

- Ta không dám. Bốn vị đứng dậy đi.

Tần Chấn Tùng nghe giọng nói có vẻ gay gắt, không biết làm thế nào, đưa mắt nhìn nhau đồng thanh tạ ơn rồi đứng lên.

Bốn ả thiếu nữ cung trang đặt kiệu xuống trước cửa sơn môn rồi thõng tay đứng hai bên.

Lại nghe tiếng thở dài của người trong kiệu rồi tiếng người hỏi:

- Phái Thiếu Lâm có tội gì mà phải gặp kiếp nạn này?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Bản tự gặp kiếp nạn đã đành, nhưng Triệu thí chủ đây vượt đường xa ngàn dặm tới nơi viện thủ cũng bị trúng độc té xuống không dậy được là một điều khiến cho lão tăng chẳng thể yên lòng được.

Người trong kiệu đáp:

- Triệu Tử Nguyên là một bậc kỳ sĩ trong thiên hạ. Bất cứ cuộc đại biến cố nào trong võ lâm y cũng không thiếu mặt. Con người nghĩa hiệp này chẳng thể để chết được.

https://thuviensach.vn

Liêu Vô Ma nghĩ thầm:

- "Gã trúng phải chất "Thực Cốt tán", nhiều lắm là chỉ sống được hai giờ, toàn thân sẽ biến thành vũng máu mà chết. Liệu vụ này có thuốc giải không?"

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Nương nương dạy rất phải. Có điều chưa hiểu y trúng phải chất độc gì? Hiện giờ còn cứu được nữa không?

Đông Hậu liền hô:

- Thanh Liên! Ngươi thử lại coi xem.

Một tên cung nữ dạ một tiếng, chạy tới trước mặt Triệu Tử Nguyên, nhìn kỹ một lúc rồi trở lại bẩm:

- Bẩm Nương nương! Dường như y trúng phải "Thực Cốt tán".

Liêu Vô Ma chấn động tâm thần.

Đông Hậu hỏi:

- Té ra là chất độc ở Miêu Cương, vậy trong đám cao nhân đêm nay chắc có cả Ngũ Độc Tôn Giả?

Ngũ Độc Tôn Giả đáp:

- Không dám! Liêu mỗ có ở đây.

Đông Hậu hỏi:

- Nghe nói Tôn giả trước nay không tới Trung Nguyên. Tây Hậu muội tử của bản nhân đã dùng phương pháp nào thỉnh được Tôn giả tới chùa Thiếu Lâm sinh sự?

Liêu Vô Ma lạnh lùng đáp:

- Bản Tôn giả nghe nói người bạch đạo trong võ lâm tự coi mình là lãnh tụ mà khinh khi bạn hữu bên hắc đạo, nên bản Tôn giả nổi giận mới rời khỏi Miêu Cương.

Đông Hậu cười hỏi:

- Tôn giả bảo ai ở bạch đạo tự xưng là lãnh tụ võ lâm?

Liêu Vô Ma hỏi lại:

- Nương nương đã hiểu rồi, sao còn muốn bản Tôn giả phải nói ra?

Đông Hậu cười lạt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nghe giọng lưỡi Tôn giả thì dường như muốn trỏ vào bản nhân. Xin hỏi Tôn giả đã nghe ai nói?

Liêu Vô Ma đáp:

- Dĩ nhiên phải có người.

Đông Hậu thở dài nói:

- Bản nhân không hiểu đã đắc tội với tệ muội tử ở chỗ nào mà y cứ đối nghịch với bản nhân? Thanh Liên! Ngươi cứu tỉnh Triệu Tử Nguyên đi!

Thanh Liên vâng lời lấy bình thuốc đổ ra hai viên màu trắng cho Triệu Tử Nguyên uống.

Đông Hậu lại nói:

- Thanh Liên! Ngươi lại coi những nhà sư nằm dưới đất dường như họ cũng trúng độc. Nếu còn cứu được thì giải cứu cho họ.

Giác Ngộ đại sư trong lòng cảm kích, ngỏ lời tạ ơn.

Đông Hậu nói:

- Đại sư bất tất phải khách khí. Thực ra những nơi bị tập kích đêm nay chẳng phải chỉ có một mình phái Thiếu Lâm mà thôi.

Giác Ngộ chấn động tâm thần hỏi:

- Chẳng lẽ lại còn những phái khác nữa?

Đông Hậu đáp:

- Võ Đang cũng bị tập kích đồng thời với phái Thiếu Lâm. Có khi bản nhân nhận lầm. Bản nhân đã tưởng tệ muội tử đến chùa Thiếu Lâm, không ngờ y cùng Ma Vân Thủ đều đến phái Võ Đang. Hỡi ôi! Phái Võ Đang chịu kiếp nạn e rằng còn thảm khốc hơn phái Thiếu Lâm nhiều.

Giác Ngộ đại sư thở dài hỏi:

- Thiếu Lâm và Võ Đang có tội tình gì mà trước nay cứ thành đối tượng để người ta tìm đến tiết hận?

Đông Hậu đáp:

- Cây cao càng chịu gió lay. Quí phái cùng phái Võ Đang tuy chẳng muốn gây chuyện thị phi, nhưng người khác cho là hễ phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang chịu phép rồi thì các phái khác sẽ lướt theo chiều gió.

Liêu Vô Ma nói:

- Không ngờ Nương nương lại biết rõ đến thế!

https://thuviensach.vn

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Nếu không có Hương Xuyên Thánh Nữ đi các nơi do thám tin tức thì Nương nương vị tất đã biết rõ được mọi việc trong võ lâm ở Trung Nguyên, phải không?

Đông Hậu đáp:

- Hương Xuyên Thánh Nữ không hiểu võ công, bản nhân sai y đi cũng chẳng có điều gì sái quấy.

Võ Khiếu Thu nói:

- Nhưng mỹ sắc của y còn lợi hại gấp trăm người hiểu võ công.

Đông Hậu hỏi:

- Y dùng mỹ sắc để cám dỗ người chăng?

Võ Khiếu Thu đáp:

- Tại hạ không hiểu...

Hắn vừa nói tới đây, Triệu Tử Nguyên ngồi dậy vận một hơi chân khí, thấy khắp mình không còn chỗ nào bế tắc. Chàng đưa mắt nhìn lên cỗ kiệu.

Giác Ngộ đại sư vội nói:

- Triệu thí chủ mau lại bái kiến Đông Hậu nương nương. Nương nương vừa giải cứu thí chủ thoát chết đó.

Triệu Tử Nguyên vội tiến lại hai bước khom lưng nói:

- Vãn bối xin tham kiến Đông Hậu nương nương.

Đông Hậu đáp:

- Triệu tiểu ca bất tất phải đa lễ.

Đông Hậu lại hỏi:

- Thanh Liên! Các vị sư phụ trúng độc thế nào?

Thanh Liên đáp:

- Tỳ tử đã kiểm thị thì các vị đó đều trúng phải “Loa Hoàn Độc” cực kỳ lợi hại. Tỳ tử sơ tâm không đem thuốc giải này đi theo.

Đông Hậu nói:

- Vậy ngươi lại cầu Liêu đại hiệp.

Liêu Vô Ma cười lạt nói:

- Ngươi muốn lấy thuốc giải của bản Tôn giả thì khó lắm.

Thanh Liên cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nương nương đã có chỉ dụ là không thay đổi. Tôn giả không cho thuốc giải thì lấy ở ai bây giờ?

Liêu Vô Ma cười khanh khách đáp:

- Bản Tôn giả chẳng phải là người ở Đông cung thì quí Nương nương không thể hạ lệnh cho bản Tôn giả được.

Thanh Liên hỏi:

- Tôn giả không lấy cho hay là còn muốn tiện thiếp phải động thủ?

Liêu Vô Ma cười the thé hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi động thủ là bản Tôn giả phải lấy thuốc cho ư?

Thanh Liên đáp:

- Vậy Tôn giả hãy coi chừng. Tiện thiếp sắp động thủ đây.

Thị giơ hai tay chụp trên không.

Liêu Vô Ma khinh thị nhỏ tuổi, chẳng coi vào đâu, lại thấy bàn tay thị tựa hồ chẳng có kình lực gì, liền cười lạt hỏi:

- Đây là công phu gì vậy?

Hắn đứng yên, không thèm ra tay đón đỡ.

Hai tay Thanh Liên chụp tới, mười đầu ngón tay vẫn co lại mà không thấy luồng lực đạo nào phát ra.

Liêu Vô Ma không khỏi lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

- "Thị đã ra chiêu mà sao ta chẳng thấy gì?"

Nên biết những người luyện võ thì bản lãnh càng cao, lại càng có thể đả thương bên địch một cách vô hình.

Liêu Vô Ma thâm trầm bụng bảo dạ rằng:

- "Thanh Liên là một ả xử nữ dưới trướng Đông Hậu thì chẳng có lý nào không hiểu võ công? Vậy mà sao thị động thủ không phát huy một chút kình lực nào? Chẳng lẽ ta đã trúng phải hư chiêu của thị?"

Hắn nghĩ tới đây bất giác run lên lùi lại một bước.

Thanh Liên lạnh lùng nói:

- Dù Tôn giả sớm trí cơ, nhưng lão còn động thủ là đốt xương phải gẫy vụn.

Liêu Vô Ma kinh hãi hỏi:

- Bản Tôn giả... trúng phải...

https://thuviensach.vn

Thanh Liên đằng hắng ngắt lời:

- Tôn giả ở ngoài biên di, kiến văn còn ít nên không hiểu môn "Hư Vô Phiêu Diêu" của Đông Hậu là môn tuyệt học tối cao hiện nay có thể hại người ở chỗ vô hình. Tiện thiếp vừa rồi lại sử cả "Vô Ảnh Độc" nữa nên Tôn giả không cảm thấy gì hết.

Liêu Vô Ma là tay tổ dùng độc, biết rõ chất độc "Vô Ảnh" là vua trong các chất độc. Cả đến hắn hiệu xưng Ngũ Độc Tôn Giả vị tất đã hiểu. Hắn nghe Thanh Liên nói vậy, bất giác tái mặt, vội ngồi xuống nuốt luôn ba viên thuốc giải.

Thanh Liên cười nói:

- Chẳng ích gì đâu. Thuốc giải của Tôn giả ở Miêu Cương không thể trừ được chất độc này.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đầu Liêu Vô Ma mồ hôi nhỏ giọt.

Võ Khiếu Thu ngấm ngầm lấy làm kỳ, khẽ hỏi Tần Chấn Tùng:

- Liêu huynh trúng độc thật ư?

Tần Chấn Tùng khẽ đáp:

- Vãn bối cũng không nhìn ra. Nhưng "Hư Vô Phiêu Diêu" là môn tuyệt độc của Đông cung, phóng ra không một tiếng động, hại người trong cõi vô hình...

Võ Khiếu Thu nói:

- Xem chừng Liêu huynh quả nhiên trúng độc rồi.

Tần Chấn Tùng đáp:

- Kiểu này thì Tôn giả dường như trúng độc rất nặng.

Liêu Vô Ma là người rợ Miêu. Người Miêu vốn tính thẳng như ruột ngựa. Sự thực hắn không thấy cảm giác trúng độc, vì hắn hiểu chất độc càng lợi hại càng không phát ra trạng thái gì khác lạ. Hắn đã uống liền ba thứ thuốc giải mà tình hình vẫn vậy, liền biết là trúng độc rất nặng.

Võ Khiếu Thu hỏi:

- Liêu huynh cảm thấy thế nào?

Liêu Vô Ma đáp:

- Khó nói, khó nói lắm...

Võ Khiếu Thu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Thế thì không thể giải cứu được nữa hay sao?

Liêu Vô Ma thở dài đáp:

- Liêu mỗ dùng độc chưa đụng phải thứ thuốc độc ghê gớm thế này bao giờ.

Thanh Liên xen vào:

- Chúng ta trao đổi thuốc giải. Tôn giả hãy giao thuốc giải cho tiện thiếp đi cứu đệ tử phái Thiếu Lâm, rồi tiện thiếp sẽ đưa thuốc giải cứu sống Tôn giả.

Liêu Vô Ma ngần ngừ một chút rồi lấy bình thuốc màu đen, trong bình đựng thuốc tán, đưa ra nói:

- Thuốc giải đây, ngươi cầm lấy.

Thanh Liên cũng lấy bình thuốc ra, đáp:

- Tôn giả uống ngay ba viên này là khỏi.

Thị đổ ba viên thuốc ra nói tiếp:

- Tiện thiếp giao ngay thuốc giải cho Tôn giả trước. Vậy Tôn giả đón lấy.

Thị nói rồi liệng thuốc ra.

Liêu Vô Ma đón lấy uống liền rồi liệng bình thuốc đen lại, nói:

- Lấy nước hòa thuốc tán cho họ uống.

Thanh Liên đón lấy bình thuốc đưa cho Giác Ngộ đại sư nói:

- Cảm phiền đại sư.

Giác Ngộ đại sư tạ ơn rồi sai một tên đệ tử hòa thuốc cho những người trúng độc uống.

Liêu Vô Ma uống ba viên thuốc rồi, tâm tình khẩn trương hòa hoãn lại. Hắn nghĩ tới tên xử nữ của Đông Hậu đã đủ tài hạ mình, bất giác buông tiếng thở dài nói:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi!

Hắn quay lại bảo Tần Chấn Tùng:

- Nhờ tiểu ca chuyển đạt lên lệnh sư: lão phu không làm gì được, xin cáo từ.

Dứt lời rảo bước xuống núi.

Tần Chấn Tùng gọi giựt lại:

- Liêu tiền bối!

https://thuviensach.vn

Liêu Vô Ma dừng bước nói:

- Tiểu ca đừng nói nhiều nữa. Ngay một tên xử nữ dưới trướng Đông Hậu, lão phu cũng không chống nổi thì còn tính chuyện gì được.

Dứt lời lão chắp tay trở gót đi liền, chớp mắt đã mất hút.

Liêu Vô Ma đi rồi, bọn Võ Khiếu Thu thấy mình thế cô, hắn ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Chẳng ai ngờ biến diễn tệ hại đến thế! Chúng ta cũng đi thôi.

Tần Chấn Tùng toan trở gót, chợt nhớ tới Đông Hậu còn ngồi trong kiệu, liền cùng bọn Thượng Trung Nghĩa đứng trước kiệu khom lưng nói:

- Kính chào sư bá! Bọn đệ tử xin cáo từ.

Đông Hậu lạnh lùng đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Bọn chúng liền trở gót theo Võ Khiếu Thu xuống núi.

Giác Ngộ đại sư thở phào nói:

- Thật là nguy hiểm, thật là nguy hiểm! Mời Thánh Nữ ra đi.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần tự hỏi:

- "Người ngồi trong kiệu không phải là Đông Hậu ư?"

Bỗng thấy rèm kiệu vén lên, một thiếu phụ đẹp như thiên tiên bước ra.

Chính là Triệu Chi Lan.

Triệu Tử Nguyên ngẩn người ra một chút rồi quỳ xuống nói:

- Hài nhi xin tham kiến mẫu thân.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Tử Nguyên! Chắc ngươi không ngờ là ta?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hài nhi thật không ngờ.

Triệu Chi Lan thở dài nói:

- Công việc bữa nay thật là nguy hiểm. Đông Hậu nương nương liệu sự như thần khiến người ta phải khâm phục.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Đông Hậu nương nương đã liệu việc như thế nào?

Triệu Chi Lan ngửng đầu lên nhìn ra thấy lửa cháy ngất trời, đệ tử phái Thiếu Lâm hết sức cứu chữa, đang dập tắt được gần hết. Bọn đệ tử trúng

https://thuviensach.vn

độc cũng đã tỉnh lại. Bà cất tiếng u buồn:

- Phái Thiếu Lâm thoát được kiếp này, má má cũng yên tâm.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Nơi đây nói chuyện không tiện. Mời hiền mẫu tử vào trong dùng trà.

Triệu Chi Lan đáp:

- Xin đại sư cho thu dọn nơi đây. Mẹ con tiện thiếp sắp phải đi phục mệnh.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Thánh Nữ đã có việc, lão tăng không dám miễn cưỡng. Có điều chưa hiểu tình hình Võ Đang phát triển ra sao?

Triệu Chỉ Lan đáp:

- Bên đó chính Đông Hậu nương nương thân hành chỉ huy. Tình hình thế nào tiện thiếp cũng không rõ.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Té ra bữa nay bọn chúng đồng thời hạ thủ cả hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang hay sao?

Triệu Chi Lan đáp:

- Đúng thế. Tây Hậu và Ma Vân Thủ cùng lên núi Võ Đang. Nơi đây chỉ có bọn Võ Khiếu Thu mà ta cũng lo sốt vó.

Thanh Liên mỉm cười xen lời:

- Thánh Nữ vẫn ung dung trấn tĩnh. Chỉ có tỳ tử là hoang mang một chút.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Vừa rồi dường như cô nương ra chiêu trảo một cách giả vờ, chẳng hiểu có đúng không?

Thanh Liên vỗ tay đáp:

- Đúng thế! Thực ra tỳ tử giả vờ là do lệnh của Nương nương. Dè đâu lão quỷ họ Liêu mắc bẫy thật.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Nhâm Hoài Trung: Một Nhân Vật Kỳ Bí

Triệu Tử Nguyên kinh hãi hỏi:

- Thế ra cô nương không dùng độc dược ư?

Thanh Liên đáp:

- Tiện thiếp có độc dược gì đâu, nhưng theo lời Nương nương thì người thường xuyên dùng độc trong lòng rất đa nghi. Tiện thiếp không dùng độc nhưng lão ma nghi ngờ tưởng thiếp dùng độc. Nương nương quả liệu việc như thần, làm thế mà hăm dọa được lão phải bỏ chạy.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Lão độc quỷ này đi rồi, chắc trong vòng hai chục năm không dám xuất hiện ở Trung Nguyên nữa. Thế là Tây Hậu mất đi một tay trợ thủ đắc lực, lão tăng tin rằng thủ đoạn hung tàn của mụ giảm đi rất nhiều.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nghe nói Tây Hậu đã nảy dã tâm xưng bá thiên hạ, vãn bối e rằng những tay trợ thủ của mụ chẳng phải chỉ có một mình Liêu Vô Ma.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Hiện giờ tuy số người trợ thủ cho mụ không ít, nhưng những tay trợ thủ đắc lực chắc không có mấy. Giả tỷ diệt trừ được Võ Khiếu Thu và Yên Định Viễn là gần hết.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Theo chỗ vãn bối biết thì Yên Định Viễn đã chết rồi, nhưng thật ra lại không phải Yên Định Viễn.

Giác Ngộ đại sư và Triệu Chi Lan ngơ ngác hỏi:

- Vậy nghĩa là làm sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Hài nhi chưa bẩm rõ việc đã xảy ra ở Thái Chiêu bảo.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Có phải ngươi hạ sát Yên Định Viễn không?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu nói:

- Không phải! Hài nhi đến Thái Chiêu bảo thì bao nhiêu người đã bị giết hết, trong đó có cả Yên Định Viễn.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Sao ngươi biết người chết đó không phải là Yên Định Viễn?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Yên Định Viễn đeo mặt nạ, chính lão là Tư Mã Đạo Nguyên.

Giác Ngộ đại sư và Triệu Chi Lan kinh ngạc đến ngẩn người ra. Triệu Chi Lan hỏi:

- Vậy còn Yên Định Viễn thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Sau đó hài nhi đã gặp Yên Lăng Thanh, con gái Yên Định Viễn. Hài nhi nói cho cô hay và cô lên Thiên Sơn điều tra rồi.

Đoạn chàng kể lại chuyện đã gặp Yên Lăng Thanh. Triệu Chi Lan lộ vẻ trầm ngâm chưa nói gì. Giác Ngộ đại sư nhăn nhó cười nói:

- "Thiên Cương song sát", "Thiên Cương song sát"! Đây lại là một kiếp nạn lớn sắp xảy ra trên chốn giang hồ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiền bối có biết "Thiên Cương song sát" ư?

Giác Ngộ đại sư thở dài đáp:

- Khi lão tăng mới nhập môn chùa Thiếu Lâm chính là thời kỳ xảy ra biến cố về "Thiên Cương song sát".

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thời đại ấy e rằng quá lâu rồi phải không?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Năm nay lão tăng bảy mươi tám tuổi mà ngày ấy mới có mười hai, tức là sự việc xảy ra sáu mươi sáu năm về trước.

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Theo lời Yên cô nương thì Hắc Bạch hán tử coi bề ngoài mới vào hạng đứng tuổi mà thật ra "Thiên Cương song sát" phải trên trăm tuổi.

Giác Ngộ đại sư nói:

- Lão tăng e rằng chưa chắc đã tới. Ngày lão tăng gặp họ thì họ là hán tử trung niên. Họ đến chùa Thiếu Lâm sinh sự. Kế đó các môn phái Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân cũng tiếp tục bị họ quấy nhiễu. Vì các môn phái gặp nhiều sự phiền nhiễu, gia sư liền mời chưởng môn các phái đến đây tụ hội, thương nghị kế hoạch trừ khử "Thiên Cương song sát".

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Rồi kết quả đi tới đâu?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Không hiểu tại sao "Thiên Cương song sát" biết tin này bèn đến núi Thiếu Thất rồi hai phe chánh tà xảy ra cuộc chiến đấu.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vì thế mà "Thiên Cương song sát" ẩn tích giang hồ phải không?

Giác Ngộ đại sư lắc đầu đáp:

- "Thiên Cương song sát" đả bại Chưởng môn tám phái rồi, ân sư của lão tăng cùng ba phái Võ Đang, Hoa Sơn, Thái Bạch đã uổng mạng. Những nhân vật còn lại đang lúc nguy ngập, đột nhiên một cứu tinh tới nơi.

Giác Ngộ đại sư nói tiếp:

- Cứu tinh là một vị đồng tử áo đỏ. Lão nhân gia là một dị nhân, người ta đồn lão đã trên trăm tuổi. Giữa lúc đồng tử xuất hiện, "Thiên Cương song sát" sợ quá không thốt nên lời. Dị nhân này liền hỏi "Thiên Cương song sát" muốn sống hay muốn chết?

Triệu Tử Nguyên ngắt lời:

- Vị tiền bối này rất kỳ quái. Thiên hạ làm gì có người muốn chết?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Đó là lẽ tự nhiên. "Thiên Cương song sát" muốn sống. Vị đó liền bảo "Thiên Cương song sát": "Hai vị muốn sống thì phải theo điều kiện của ta." Bạch Sát hỏi: "Điều kiện gì?" Dị nhân đáp: "Lão phu nói ra rồi sợ hai vị không theo." Hắc Sát nói: "Xin lão nhân gia cứ nói, nô tài không muốn theo thì cũng phải theo."

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Tại sao “Hắc Bạch song sát” lại tự xưng là nô tài?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Vì dị nhân đó chính là chủ nhân của họ.

Bỗng một người cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Điều kiện gì?

Người phát ra câu hỏi này khiến bọn Giác Ngộ đại sư đều sửng sốt nhìn ra thì thấy một người từ trên đường sơn đạo đi tới. Người này ước chừng năm mươi tuổi, tướng mạo đoan chính, coi bề ngoài không ra vẻ phàm tục.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Xin hỏi cao tính đại danh của thúi chủ? Đang đêm đến chùa Thiếu Lâm có chuyện gì?

Người kia đáp:

- Tại hạ là Nhâm Hoài Trung, bình sinh thích du ngoạn núi cao sông lớn. Nhưng lần này đến Thiếu Lâm có việc.

Giác Ngộ đại sư cau mày hỏi:

- Té ra là Nhâm thí chủ. Lão tăng có điều thất kính. Không hiểu thí chủ có việc gì?

Nhâm Hoài Trung hỏi lại:

- Cái đó hãy khoan, vừa rồi tại hạ nghe câu chuyện đại sư đang nói dở, chẳng hiểu bây giờ đại sư có cho tại hạ tiếp tục nghe được chăng?

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Tại sao thí chủ lại quan tâm đến chuyện này?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- Những chuyện ly kỳ, tại hạ đều muốn nghe đến cùng.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Còn chuyện thí chủ muốn nói có liên quan gì đến chuyện này không?

Nhâm Hoài Trung ngửa mặt trông trời chiều, hững hờ đáp:

- Hoặc giả có liên quan.

Giác Ngộ đại sư ngấm ngầm lấy làm kỳ, không hiểu thái độ của Nhâm Hoài Trung ra sao?

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Xin tiền bối cứ nói ra hết.

Giác Ngộ đại sư ngần ngừ một chút rồi gật đầu kể:

- Dị nhân kia đưa ra điều kiện rất giản dị là ngày nào lão nhân gia còn sống, "Thiên Cương song sát" không được ra ngoài hoạt động. Từ đó đến nay đã mấy chục năm không thấy tin tức gì về "Thiên Cương song sát" nữa. Bây giờ "Thiên Cương song sát" lại xuất hiện thì chắc là dị nhân kia quy thiên rồi.

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Làm sao "Thiên Cương song sát" biết được dị nhân kia đã qua đời?

Giác Ngộ đại sư ngơ ngác đáp:

- Lão tăng phỏng đoán thế thôi, chứ không phải là lời khẳng định.

Nhâm Hoài Trung trong dạ hoài nghi, cười hỏi:

- Phải rồi! Phải rồi! Nguyên đại sư đoán vậy, tại hạ nghe lầm. Câu hỏi của tại hạ liệu đại sư có giải thích được chăng?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Nếu lão tăng mà biết thì xin nói hết.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Tại hạ vừa nghe đại sư bảo "Thiên Cương song sát" là nô bộc của dị nhân...

Giác Ngộ đại sư nghĩ thầm:

- "Vừa rồi ta nói câu này, Nhâm thí chủ đã nghe tiếng, thì ra y ẩn trong bóng tối từ lâu rồi mà sao ta không phát giác một tí gì?"

Cả mẹ con Triệu Chi Lan cũng nghĩ thế nhưng không nói ra mà thôi.

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Việc này lão tăng chỉ được nghe ở Chưởng môn sư tổ nói, đáng tiếc lúc đó không hỏi lại nên chưa hiểu tường tận, mong thí chủ lượng giải cho.

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Đại sư khách khí quá. Không hiểu đại sư đã gặp "Thiên Cương song sát" lần nào chưa?

Giác Ngộ đại sư lắc đầu đáp:

- Lão tăng chưa gặp.

Nhâm Hoài Trung nghiêm nghị nói:

https://thuviensach.vn

- Câu chuyện tại hạ muốn nói có liên quan tới “Thiên Cương song sát”.

Mọi người chấn động tinh thần chú ý nhìn Nhâm Hoài Trung, thấy y vẫn tự nhiên. Nhâm Hoài Trung lại nói:

- Đêm nay kể như phái Thiếu Lâm đã qua cơn kiếp nạn thứ nhất nhưng trong vòng năm ngày nữa, phái Thiếu Lâm còn gặp kiếp nạn thứ hai mà vụ này có liên quan đến “Thiên Cương song sát”.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Sao thí chủ biết thế?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Đại sư đừng hỏi vội. Nếu trong vòng năm ngày mà phái Thiếu Lâm không gặp kiếp nạn là tại hạ nói trật.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao các hạ lại nói thế?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Nhận xét của tại hạ nhất định không lầm. Ngay đêm nay, “Thiên Cương song sát” cũng có người ẩn nấp quanh đây.

Họ Nhâm vừa dứt lời, bỗng một bóng người nhảy vọt lên không. Triệu Tử Nguyên quát to một tiếng, toan đuổi theo thì Nhâm Hoài Trung nói:

- Triệu đại hiệp bất tất phải đuổi theo.

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Các hạ cũng nhận biết tại hạ ư?

Nhâm Hoài Trung thản nhiên đáp:

- Triệu huynh khét tiếng thiên hạ. Hai lần Triệu huynh đến phủ Cửu Thiên Tuế và một lần vào Thiên lao đã làm chấn động võ lâm.

Triệu Tử Nguyên càng kinh ngạc hỏi:

- Chuyện đó Nhâm huynh cũng biết ư?

Nhâm Hoài Trung cười khanh khách đáp:

- Tại hạ biết khắp thiên hạ. Nếu không có Triệu huynh ở đây, tại hạ cũng chẳng tới chùa Thiếu Lâm này.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế ra các hạ đã đến đây lâu rồi ư?

Nhâm Hoài Trung đáp:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế!

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Vừa rồi Triệu thí chủ muốn rượt theo người kia, sao các hạ cản trở?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Người đó các vị đều quen mặt, nên tại hạ khuyên Triệu huynh bất tất phải rượt theo.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Xin hỏi người đó là ai?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- Nói ra có lẽ khiến Triệu huynh phải bực mình. Người đó chính là Tư Mã Đạo Nguyên.

Câu này vừa nói ra, cả mẹ con Triệu Chi Lan lẫn Giác Ngộ đại sư không khỏi chấn động tâm thần vì theo lời Triệu Tử Nguyên thì Tư Mã Đạo Nguyên đã chết rồi, sao còn xuất hiên ở đây? Triệu Tử Nguyên giật mình hỏi:

- Sao lại thế được?

Nhâm Hoài Trung hỏi lại:

- Phải chăng Triệu huynh đã nhìn thấy lão chết nhăn thây, sao giờ sống lại?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế!

Nhâm Hoài Trung lắc đầu nói:

- Chuyện ly kỳ cổ quái này, người khác không làm được nhưng đối với "Thiên Cương song sát" rất để dàng. Huống chi Tư Mã Đạo Nguyên lại câu kết với họ. Không chừng trước khi sự việc xảy ra lão đã luyện được môn võ công đặc biệt của họ hoặc lão trúng kiếm mà không đụng vào chỗ nguy hại.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Có thể như vậy. Tiểu đệ thấy lão trúng kiếm ở trước ngực mà lão còn di chuyển được vết thương thì thật là một điều khiến người ta phải kinh hãi.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Sự thật "Thiên Cương song sát" có bản lĩnh này.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão tăng xin hỏi thí chủ: đêm nay, Tư Mã Đạo Nguyên lại tới làm chi?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Tư Mã Đạo Nguyên vâng lệnh "Thiên Cương song sát" đến chùa Thiếu Lâm để thám thính tình hình cuộc chiến đấu giữa quí phái và Tây Hậu. Nếu quí phái bị kiếp nạn không trầm trọng thì họ cũng đến ngay. Giữa Tây Hậu và "Thiên Cương song sát" có thể cùng một phe và khi đó tình hình thật khó đối phó.

Giác Ngộ chấn động tâm thần nói:

- Nếu đúng như vậy thì thiên hạ nguy lắm.

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Tại hạ cũng lo về điểm này. Nên biết hiện nay "Thiên Cương song sát" và Tư Mã Đạo Nguyên đã liên thủ với nhau. Bọn họ muốn lấy Thái Chiêu bảo làm căn cứ địa rồi nắm lấy những nhân vật hảo hán trong thiên hạ.

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Tư Mã Thiên Võ, con Tư Mã Đạo Nguyên, liệu có gia nhập trận tuyến của họ không?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Đây cũng là một điều mà tại hạ cần báo cho Triệu huynh biết: Thái Chiêu bảo không còn là sản nghiệp của Triệu gia nữa.

Triệu Chi Lan hỏi xen vào:

- Chuyện này có thật chăng?

Nhâm Hoài Trung cười hỏi lại:

- Khi nào tại hạ dám lừa bịp Thánh Nữ. Thánh Nữ đã phái người đi rồi phải không?

Triệu Chi Lan đáp:

- Đúng vậy.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Mẫu thân, phải chăng người đã phái Hề Tổng quản?

Triệu Chi Lan đáp:

- Và cả Tô đại hiệp nữa.

Nhâm Hoài Trung nói:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi, hai vị Hề và Tô cùng đi nhưng nay chỉ có họ Tô còn sống, họ Hề đã bị giết rồi.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần hỏi:

- Hề Tổng quản bị ai giết chết?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Nói ra chỉ sợ Triệu huynh không tin. Lão bị Tư Mã Thiên Võ hạ sát.

Triệu Tử Nguyên giật mình kinh hãi. Chàng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng! Bản lãnh của Tư Mã Thiên Võ và Hề Tổng quản tại hạ đều đã biết qua. Huống chi còn có Tô đại hiệp đi kèm, Tư Mã Thiên Võ muốn hạ thủ e chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nhâm Hoài Trung cười hỏi:

- Thế thì bản lãnh của Triệu huynh trước kia kiệu có đủ để đại náo mấy vụ ở Kinh thành không?

Triệu Tử Nguyên chợt tỉnh ngộ đáp:

- Nếu vậy bản lĩnh Tư Mã Thiên Võ cũng tiến bộ phi thường rồi chăng?

Nhâm Hoài Trung gật đầu đáp:

- Võ công gã được "Thiên Cương song sát" truyền thụ với mục đích kiếm huynh trả thù.

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Kiếm tại hạ để trả thù ư? Giữa tại hạ và y đã có tình giao kết thắm thiết, làm sao có chuyện thù hận?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Trước khác, bây giờ khác. Vì Tư Mã Đạo Nguyên đã hai phen trốn khỏi lưỡi kiếm của Tạ Kim Ấn, lão bị "Thiên Cương song sát" nói khích nên quyết tìm đến huynh.

Triệu Tử Nguyên run lên hỏi:

- Các hạ bảo hai lần, chẳng lẽ ở Thái Chiêu bảo là hành vi của Tạ Kim Ấn?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- Trong thiên hạ, ngoài Tạ Kim Ấn, còn ai thi hành được thủ đoạn như vậy?

Thủ đoạn của hắn thật là tàn độc.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm hỏi:

- Tại hạ khi đó sẽ hết sức mà làm rồi ra sao thì ra. Nhưng không hiểu Tư Mã Thiên Võ ở Thái Chiêu bảo làm gì?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Chiêu binh mãi mã. Gã dùng Thái Chiêu bảo làm căn cứ, từ đó để trở nên lanh tụ trong thiên hạ.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Chi Lan bỗng lên tiếng:

- Tiện thiếp có điều muốn thỉnh giáo, mong Nhâm đại hiệp đừng tiếc lời chỉ thị.

Nhâm Hoài Trung chắp tay đáp:

- Xin Thánh Nữ cho hay.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Những việc xảy ra, Nhâm đại hiệp đều thấy rõ như bàn tay, chẳng lẽ Nhâm đại hiệp đã tự mình trông thấy?

Nhâm Hoài Trung thản nhiên đáp:

- Chẳng giấu gì Thánh Nữ, tại hạ đã chú ý đến hành động của "Thiên Cương song sát" từ lâu, nhưng thời cơ chưa chính mùi nên tại hạ chưa hành động.

Y nói câu này khiến bọn Triệu Tử Nguyên không khỏi động tâm.

Nhâm Hoài Trung dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- "Thiên Cương song sát" trước chỉ có hai người cô đơn, nhưng bây giờ thế lực rất lớn, tại hạ e rằng sức mình không đủ nên muốn cầu viện trợ nơi Triệu huynh.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nhâm đại hiệp đã hoài bão nghĩa cử như vậy thì còn gì hay hơn nữa?

Giác Ngộ đại sư nói:

- Xin miễn thứ cho lão tăng hỏi một câu càn rỡ: bản lĩnh của "Thiên Cương song sát" rất cao cường mà Nhâm đại hiệp có thể đối nghịch với hắn được thì tất là có mối liên quan với dị nhân kia?

Nhâm Hoài Trung mỉm cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ không dám. Nói ra làm đại sư thất vọng. Tại hạ có duyên cơ gặp dị nhân kia mấy lần, thật ra chẳng liên quan gì tới lão.

Giác Ngộ đại sư chau mày hỏi:

- Nếu không liên quan, hà tất thí chủ phải chú ý đến "Thiên Cương song sát"?

Nhâm Hoài Trung hỏi lại:

- "Thiên Cương song sát" làm ác ghê gớm, chẳng lẽ dại sư để mặc chúng dầy xéo giang hồ?

Giác Ngộ đại sư không biết đáp như thế nào.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Nhâm đại hiệp đã đến kiếm tiểu tử thì chắc nghĩ được kế hoạch diệt trừ "Thiên Cương song sát" rồi?

Nhâm Hoài Trung lắc đầu đáp:

- Cái đó không nhất định. Hai người có tính tình man trá, thường hay lánh né tại hạ. Ngay lần ở Thái Chiêu bảo, nếu chúng hiện diện tại trường thì tại hạ đã ra tay rồi. Không may lại có cả cha con Tư Mã Đạo Nguyên, tại hạ tự lượng sức mình không thể địch nổi bốn người nên đành phải nhẫn nại.

Nghe giọng lưỡi y dường như chẳng coi "Thiên Cương song sát" vào đâu.

Giác Ngộ đại sư kinh hãi nghĩ thầm:

- "Lai lịch nhân vật này thế nào? Công lực hắn cao thâm như vậy thì đáng lý vừa rồi phái Thiếu Lâm gặp kiếp nạn đã ra tay viện giúp mới phải. Sao hắn lại chờ cho đại cuộc kết thúc rồi mới xuất hiện.

Dường như hắn không phải con người nghĩa hiệp."

Chẳng nhưng Giác Ngộ đại sư đầy lòng ngờ vực mà cả mẹ con Triệu Chi Lan cũng rất đỗi hoài nghi.

Giữa lúc ấy, một bóng người xuất hiện trên sơn đạo. Triệu Tử Nguyên kinh ngạc la lên:

- Ô kìa, đây phải chăng Tô đại thúc?

Người kia chạy rất lẹ, chớp mắt đã đến đầu núi, đúng là Tô Kế Phi.

Triệu Tử Nguyên vội tiến ra một bước hô:

https://thuviensach.vn

- Tô đại thúc!

Tô Kế Phi thở dài đáp:

- Thế là ta kiếm được rồi.

Trước hết lão thi lễ cùng Thánh Nữ, Giác Ngộ đại sư.

Triệu Nguyên lại giới thiệu họ Tô với Nhâm Hoài Trung.

Nhâm Hoài Trung mỉm cười nói:

- Tô huynh đến báo tin rồi.

Tô Kế Phi hỏi:

- Vụ này thật ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Tử Nguyên, ngươi có một người bạn tên gọi Tư Mã Thiên Võ phải không?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đại thúc, mọi việc đã do Nhâm đại hiệp kể hết rồi.

Tô Kế Phi thở dài nói:

- Thật là những diễn biến không ai ngờ tới.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Hương Xuyên Thánh Nữ Rất Tinh Vi

Triệu Tử Nguyên trầm ngâm một lúc rồi nhìn Triệu Chi Lan nói:

- Mẫu thân, hài nhi muốn lên Thái Chiêu bảo xem sao.

Dứt lời chàng trở gót xuống núi. Triệu Chi Lan gọi giựt lại:

- Tử Nguyên hãy khoan.

Triệu Tử Nguyên dừng bước lại hỏi:

- Mẫu thân có điều gì chỉ thị?

Triệu Chi Lan đáp:

- Bây giờ chưa phải là lúc nên đi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Hài nhi cũng biết thế, nhưng đối phương khinh người quá lắm! Tuy hài nhi trước nay vẫn bao dung cho người, nhưng lần này không nhịn được nữa rồi.

Triệu Chi Lan đáp:

- Ta hiểu lắm nhưng bây giờ có hai điều chưa thể đi ngay.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Mẫu thân, hai điều gì vậy?

Triệu Chi Lan đáp:

- Một là ngươi đi một mình mạo hiểm quá. Giả sử "Thiên Cương song sát" và Tư Mã Đạo Nguyên đều ở đó, ngươi không đánh nổi bọn họ đâu.

Triệu Tử Nguyên khom lưng nói:

- Mẫu thân dạy rất đúng nhưng hài nhi biết tùy cơ ứng biến.

Triệu Chi Lan nói:

- Hai là chưa chắc Tư Mã Thiên Võ còn ở Thái Chiêu bảo. Ngươi đi kiếm không thấy gã há chẳng uổng công?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Mẫu thân cứ yên lòng. Nếu gã không còn ở Thái Chiêu bảo, hài nhi đi nơi khác tìm kiếm. Thấy gã rồi, hài nhi cũng không động thủ ngay, hãy hỏi cho rõ mọi việc rồi mới hành động.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Thật là quái dị! Hài nhi vẫn có cảm giác Tư Mã Thiên Võ không phải là con người tồi bại. Dù gã chẳng phục thiện cũng không đến nỗi ngang ngược, dã man mới phải.

Tô Kế Phi lắc đầu nói:

- Trước khác, bây giờ khác, Tử Nguyên chớ tin người quá.

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

- Cái đó tiểu điệt biết rồi.

Triệu Chi Lan thấy chàng quyết ý ra đi, không cản nữa, thở dài nói:

- Được rồi, ngươi đi thì đi, nếu tiện đường thì rẽ vào núi Võ Đang, báo cáo chuyện này cho Chưởng môn hay và nói vẫn theo kế hoạch trước để hành động.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chỉ nói một câu này là xong ư?

Triệu Chi Lan gật đầu đáp:

- Phải rồi.

Triệu Tử Nguyên trở gót.

Nhâm Hoài Trung bỗng lên tiếng:

- Triệu huynh hãy đi trước một bước. Tại hạ còn muốn nói với Giác Ngộ đại sư mấy câu rồi cũng đi ngay.

Triệu Tử Nguyên chắp tay từ biệt, băng mình xuống núi.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Nhâm thí chủ có điều chi dạy bảo?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Vừa rồi tại hạ đã nói đại khái về tình hình võ lâm hiện nay. Cục diện mai hậu có thể phát triển đến chỗ: Tây Hậu liên thủ với Ma Vân Thủ cùng "Thiên Cương song sát". Ma đạo lên cao, bọn ta không hợp lực chống lại không xong.

https://thuviensach.vn

Giác Ngộ đại sư nói:

- Chủ thuyết của Nhâm thí chủ hay lắm!

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Vì vậy tại hạ có điều chỉnh cầu, không hiểu đại sư có nguyện ý đảm đương nhiệm vụ chăng?

Giác Ngộ đại sư hỏi lại:

- Nhiệm vụ gì?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Hay hơn hết là đại sư nhân danh Chưởng môn phái Thiếu Lâm, phái sứ giả đi mời những cao thủ các nơi đến hội họp ở chùa Thiếu Lâm hoặc núi Võ Đang để quần hùng thương lượng biện pháp đối phó.

Giác Ngộ đại sư toan trả lời, bỗng Triệu Chi Lan lên tiếng:

- Biện pháp này rất hay, tưởng đại sư nên tiện nghi hành sự.

Giác Ngộ đại sư sửng sốt nghĩ thầm:

- "Hiện giờ bọn mình đã có kế hoạch hành động, mà sao Hương Xuyên Thánh Nữ lại không để ta đem sự tình nói ra mà lại cướp lời. Phải chăng bà còn có ý hoài nghi Nhâm thí chủ?"

Tuy nghĩ vậy, nhưng vốn rất khâm phục cơ mưu của Triệu Chi Lan, liền khẳng khái nhận lời đáp:

- Ý kiến của Nhâm thí chủ rất hay, nhưng một mình lão tăng thì sợ chưa đủ.

Vụ này tưởng nên do lão tăng và Chưởng môn phái Võ Đang đứng ra mới tiện.

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Như vậy càng hay, nhưng chưa hiểu đại sư chọn địa điểm nào, và ngày giờ nào?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Việc này quan hệ trọng đại, lão tăng bàn với Chưởng môn phái Võ Đang rồi sẽ quyết định.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Được vậy tại hạ mới yên tâm.

Y dừng một chút rồi tiếp:

https://thuviensach.vn

- Triệu huynh đi Thái Chiêu bảo lần này quả sẽ nguy đến tính mạng, tại hạ đã ước hẹn với y, vậy xin đi coi. Các vị hãy thong thả bàn định.

Dứt lời y chắp tay từ biệt xuống núi.

Triệu Chi Lan chờ cho Nhâm Hoài Trung đi xa rồi mới nhìn Tô Kế Phi nói:

- Tiện thiếp muốn ủy thác đại thúc một việc.

Tô Kế Phi ngơ ngác hỏi:

- Là người trong nhà, sao đại tẩu còn khách sáo?

Triệu Chi Lan sắc mặt nghiêm trang đáp:

- Vụ này quan hệ trọng đại, đại thúc chớ coi thường. Tiện thiếp hy vọng đại thúc lập tức rượt theo Triệu Tử Nguyên. Mặt khác, tiện thiếp hy vọng đại thúc giữ kín, đừng để Nhâm Hoài Trung phát hiện.

Bà nói câu này, chẳng những Tô Kế Phi sửng sốt mà cả Giác Ngộ đại sư cũng ngẩn người ra. Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Cử động này của Thánh Nữ tất có dụng ý gì?

Triệu Chi Lan thở dài đáp:

- Họ Nhâm quả là ghê gớm! Hắn tùy tiện đưa ra những lời quỷ quái không ngờ lòe cả được cao nhân như đại sư?

Giác Ngộ đại sư chấn động tâm thần hỏi:

- Lão tăng ngu muội, không hiểu hắn lừa dối ở chỗ nào?

Triệu Chi Lan hỏi lại:

- Chúng ta chưa bàn cái đó vội. Tiện thiếp xin thỉnh giáo một điều là lúc Nhâm Hoài Trung nói tới tấm đồng bài, dường như đại sư đã biết tấm bài đó là gì rồi thì phải?

Giác Ngộ đại sư ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đúng thế, lão tăng quả quyết đó là tấm "Miễn Tử Bài".

Tô Kế Phi kinh hãi hỏi:

- "Miễn Tử Bài" ư? Phải chăng đó là "Miễn Tử Bài" của Độc Thủ Thiên Vương?

Giác Ngộ đại sư gật đầu đáp:

- Ngoài Thiên Vương không ai có.

Về chuyện này dường như Triệu Chi Lan không hiểu mấy, bà hỏi:

https://thuviensach.vn

- Độc Thủ Thiên Vương ư? Ai là Độc Thủ Thiên Vương?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Độc Thủ Thiên Vương tên gọi Nhâm Đăng Sơn, là tay hào kiệt đệ nhất cách đây năm chục năm. Võ công của lão nhân gia cao thâm không biết đến đâu mà kể. Lão nhân gia còn là người trung hậu, thành thật đệ nhất thiên hạ.

Triệu Chi Lan lẩm bẩm:

- Nhâm Đăng Sơn rồi Nhâm Hoài Trung. Phải chăng Nhâm Hoài Trung là con cháu Nhâm Đăng Sơn?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Có thể như vậy. Bây giờ hãy nói về Nhâm Đăng Sơn. Đây là một nhân vật rất tử tế lại võ công cao cường, các môn phái trong thiên hạ hầu hết đều được lão viện trợ. Phái nào lâm nguy liền được lão nhân gia vì nghĩa bênh vực mà không mong báo đáp. Từ khi lão gác kiếm quy ẩn, các cao thủ thiên hạ đều muốn làm một việc có ý nghĩa để báo đáp.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Sau cùng họ đúc tấm "Miễn Tử Bài" đó ư?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Đúng thế! Đây là một việc cả hai phe Hắc, Bạch trong thiên hạ đã công nghị với nhau, chẳng một ai phản đối. Hễ tấm "Miễn Tử Bài" này được đưa ra thì dù người phạm tội thập ác, quần hùng đều tha cho một lần chết. Thánh Nữ thử nghĩ xem "Thiên Cương song sát" mà có tấm "Miễn Tử Bài" trong tay thì bọn họ muốn làm gì cũng được. Nhâm Hoài Trung rất mong đoạt tấm "Miễn Tử Bài" lại.

Đó cũng là một việc không nên trì hoãn.

Triệu Chi Lan cười lạt hỏi:

- Tiện thiếp xin hỏi tấm "Miễn Tử Bài" đó nguyên trước ở trong tay ai?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Dĩ nhiên trong tay Nhâm Đăng Sơn.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Thế thì phải rồi. Nó đã ở trong tay Nhâm Đăng Sơn, sao lại lọt vào tay "Thiên Cương song sát"?

https://thuviensach.vn

Giác Ngộ đại sư ngơ ngác đáp:

- Chẳng lẽ "Thiên Cương song sát" đã lấy cắp ở Nhâm gia?

Triệu Chi Lan hỏi:

- Sự tình có thể suy diễn như vậy, nhưng đại sư còn sơ sót một điểm là Nhâm Hoài Trung thủy chung đều nói hoang đường, chẳng lẽ dại sư chưa phát giác?

Giác Ngộ đáp:

- Lão tăng chỉ cảm thấy có điều khả nghi mà không tiện truy vấn.

Triệu Chi Lan cười nói:

- Dù mình có truy vấn, hắn cũng có lý do để lấp liếm, tiện thiếp càng nghĩ càng thấy nghi.

Giác Ngộ đại sư trầm ngâm nói:

- Đúng thế! Nhiều điều hắn làm như chính mắt trông thấy. Ví dụ hắn thừa nhận võ công có thể thắng "Thiên Cương song sát" thì sao hắn không sớm đoạt tấm "Miễn Tử Bài" mà còn đợi đến bây giờ?

Triệu Chi Lan gật đầu đáp:

- Đó là một nguyên nhân, ngoài ra còn nhiều chỗ sơ hở nữa.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Vậy Thánh Nữ nghi ngờ về lai lịch của hắn hay sao?

Triệu Chi Lan đáp:

- Tiện thiếp hoài nghi hắn là một người trong "Thiên Cương song sát".

Giác Ngộ đại sư chấn động tâm thần hỏi:

- Có thể thế được chăng?

Triệu Chi Lan đáp:

- Câu chuyện đêm nay, tiện thiếp đứng bên ngoài quan sát hồi lâu nhận ra những lời hắn nói dường như đã chuẩn bị từ trước. Nếu không phải là một trong "Thiên Cương song sát" thì còn ai hiểu rõ hơn thế?

Giác Ngộ đại sư đáp:

- Nhưng lão tăng có hai điều không sao hiểu nổi.

Triệu Chi Lan hỏi:

- Đại sư thắc mắc điều chi?

Giác Ngộ đại sư nói:

https://thuviensach.vn

- Một là nếu Nhâm thí chủ là một trong "Thiên Cương song sát" thì đêm nay hắn rất có thể nhân lúc phái Thiếu Lâm mỏi mệt để hạ thủ, sao hắn lại bỏ lỡ cơ hội tốt này?

Triệu Chi Lan đáp:

- Bên trong tất có điều ngoắt ngoéo. Sự thật bản lĩnh của "Thiên Cương song sát" muốn trừ khử phái Thiếu Lâm bất cứ lúc nào cũng có thể làm được, nhưng mục đích của họ không phải ở đó.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Vậy mục đích bọn họ như thế nào?

Triệu Chi Lan đáp:

- Có thể chúng muốn quăng một mẻ lưới quét hết các phe phái.

Giác Ngộ đại sư tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Thảo nào hắn hỏi lão tăng về nơi và địa điểm tập họp.

Triệu Chi Lan nói:

- Hắn dụng tâm rất thâm độc. Lúc Triệu Tử Nguyên còn ở đây, chắc hắn tự lượng không thể hành đông một phen đánh giết được bọn ta, nên hắn ngần ngại.

Tử Nguyên đi rồi, hắn lại thay đổi tâm ý chuẩn bị hạ thủ Tử Nguyên trước.

Bà dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nên biết hiện nay số người đối phó được với "Thiên Cương song sát" không có mấy. Nhâm Hoài Trung chẳng những biết Tư Mã Đạo Nguyên không chết mà còn hiểu rõ tại sao lão không chết, vậy ngoài đương sự còn ai thông tỏ đến thế?

- A Di Đà Phật! Thánh Nữ đoán việc như thần, khiến lão tăng được sáng mắt ra. Lão tăng cơ hồ bị ma chướng ám ảnh. Thật là nguy hiểm.

Tô Kế Phi nói:

- Vậy bây giờ tại hạ đi theo Tử Nguyên.

Triệu Chi Lan nói:

- Việc này không phiền đến đại thúc không xong. Tử Nguyên đến Thái Chiêu bảo tất trúng phải cạm bẫy, dù gã khôn ngoan đến đâu cũng bằng vô

https://thuviensach.vn

dụng.

Giác Ngộ đại sư hỏi:

- Lão tăng phái mấy tên đệ tử đắc lực đi với Tô thí chủ nên chăng?

Triệu Chi Lan lắc đầu đáp:

- Nhiều người lại làm cho lỡ việc. Tử Nguyên là người cơ cảnh, tưởng không đến nỗi rối loạn. Có điều tiện thiếp không yên tâm mà thôi.

Tô Kế Phi chắp tay từ biệt:

- Vậy tại hạ xin lên đường.

Triệu Chi Lan đáp:

- Đại thúc nên thận trọng, tiện thiếp sẽ đi theo tiếp ứng.

Tô Kế Phi băng mình xuống núi.

Triệu Chi Lan lại dặn Giác Ngộ đại sư:

- Đại sư cần phải để ý, vì Nhâm Hoài Trung đã nói sau mấy bữa "Thiên Cương song sát" còn đến đây sinh sự. Đại sư chẳng thể không đề phòng.

Giác Ngộ đại sư thở dài nói:

- Thiếu Lâm Ngũ Lão vì càn rỡ mở sát giới mà phải suốt đời quay mặt vào vách sám hối. Nhưng nay đại dịch ở trước mắt, phái Thiếu Lâm ở vào tình trạng sinh tử tồn vong, lão tăng đành phá lệ mời Ngũ lão ra mới được.

Triệu Chi Lan nói:

- Đại sư nghĩ phải lắm. Không thế thì chẳng thể nào vãn hồi được. Tiện thiếp còn có việc gấp, vậy xin cáo biệt.

Giác Ngộ đại sư biết bà đang lo nhiều việc nên không dám lưu lại, liền đưa mắt tiễn bà lên kiệu ra đi.

Bóng tịch dương đã hạ về Tây, ánh vàng rực rỡ. Trời thu hiu hắt lá vàng rơi.

Cái rét thấu xương tựa hồ bữa đông sơ.

Triệu Tử Nguyên đi thật lẹ, chàng giận mình không có ngựa cưỡi để về ngay Thái Chiêu bảo.

Một hôm chàng đi tới một thị tập nhỏ bé, chỉ có mấy chục nóc nhà. Chàng vào thị tập lúc lên đèn. Bức màn đêm rủ xuống. Chàng vừa bước chân tới đầu đường đã cảm thấy tình hình khác lạ, vì thị tập nhỏ bé mà bốn

https://thuviensach.vn

mặt đều nghe tiếng ngựa hí. Chàng đảo mắt nhìn quanh, càng nhận ra tình thế khác thường.

Chàng thấy mấy tên đại hán đang rượt bầy tuấn mã. Đoàn ngựa này đến mấy chục con đều không lấp yên cương, chẳng có ai cưỡi liền bụng bảo dạ:

- "Đây đều là những lái ngựa. Không hiểu nhân vật nào mà mua một lúc mấy chục con ngựa, chắc là một nhà tư bản hùng hậu."

Chàng tiếp tục tiến về phía trước.

Mấy đại hán vẫn đuổi bầy ngựa tới, họ vừa đi, vừa nói chuyện. Triệu Tử Nguyên thử lắng nghe nhưng không hiểu câu nào, bất giác la thầm:

- "Người Man Di! Người Man Di! Không hiểu sao họ lại đến đây bán ngựa?"

Chàng tìm vào một phạn điếm. Trong điếm có năm sáu người ngồi. Chủ quán và chưởng quỹ ngồi một bên, trợn mắt lên nhìn năm sáu người kia ra chiều bực dọc nói chẳng nên lời. Triệu Tử Nguyên tiến vào, tên tiểu nhị uể oải ra đón:

- Khách quan! Mời khách quan ngồi.

Triệu Tử Nguyên ngồi xuống bên một bàn nói:

- Lấy cho hai cân thịt bò, một cân...

Tiểu nhị không chờ chàng nói hết đã lắc đầu đáp:

- Xin lỗi khách quan. Thịt bò tiểu điếm bán hết rồi.

Triệu Tử Nguyên cười nói:

- Đắt hàng quá nhỉ. Lấy con gà cũng được.

Tiểu nhị lắc đầu đáp:

- Gà cũng hết rồi.

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi:

- Vậy quí quán còn thứ gì ăn không?

Tiểu nhị đáp:

- Thức ăn ngon thì không còn. Thịt đầu heo còn lại một ít. Nếu khách quan muốn dùng thì tiểu tử thái một đĩa.

Triệu Tử Nguyên thấy gã nhăn nhó tựa hồ không muốn làm ăn. Chàng bản tính nhẫn nại muốn kêu chủ quán nhưng xem chừng lão đang tức mình, liền đáp:

https://thuviensach.vn

- Được rồi! Có rau đậu gì lấy ra nhắm cũng được.

Tiểu nhị gật đầu. Gã cũng chẳng buồn hỏi Triệu Tử Nguyên muốn uống rượu gì, trở gót đi ngay. Sau một lúc, tiểu nhị bưng mâm ra, quả nhiên có một đĩa đầu heo và một ít đậu hủ.

Triệu Tử Nguyên cũng không nói gì, chàng hỏi:

- Điếm gia! Trấn tập này kêu bằng gì?

Tiểu nhị lạnh lùng đáp:

- Mã Trấn.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Thảo nào sản xuất ngựa nhiều thế.

Tiểu nhị cười gượng một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm hồi hộp. Chàng rót một chung rượu, thủng thẳng ngồi uống. Lát sau thấy hai người hương thân đi tới. Hai người này một mập, một gầy, khoảng năm mươi tuổi, đi thẳng tới chỗ năm sáu người kia. Một người lạnh lùng hỏi:

- Sự tình ra sao?

Lão hương thân người cao cười đáp:

- Quân gia! Tệ trấn có bao nhiêu ngựa đưa ra hết rồi, không còn nữa.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Lão gọi người kia là quân gia, mà sao bọn họ đều không mặc quân phục? E bên trong có điều trá ngụy."

Người kia hắng giọng hỏi tiếp:

- Mã Trấn mà chỉ có hơn trăm con ngựa thì ai tin được? Ngô hương thân, chẳng lẽ lại muốn bọn ta sục sạo?

Ngô hương thân vội vàng đáp:

- Tiểu nhân không nói dối đâu. Quân gia có đi sục cũng uổng công mà thôi.

Một người cất tiếng thóa mạ:

- Đồ khốn!

Hắn hất chung rượu vào mặt Ngô hương thân, Ngô hương thân biến sắc mấy lần nhưng rồi cũng nhịn nhục.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Triệu Tử Nguyên Chạm Trán Man Di

Lão hương thân béo mập cười lạt nói:

- Quân gia! Các vị muốn mua ngựa không phải mua bằng cách này.

Hán tử mặt vàng cười khẩy hỏi:

- Hà hương thân, theo ý hương thân thì chúng ta nên mua bằng cách nào?

Hà hương thân ngang nhiên đáp:

- Mỗi con ít ra phải trả năm ba lạng. Các vị chỉ cho một lạng thì bọn lão phu ở Mã Trấn này sinh nhai bằng nghề nuôi ngựa làm sao mà sống được? Bọn lão phu không được đủ vốn, tất phải chết đói.

Hà hương thân tỏ ta nóng nảy hơn lão họ Ngô. Họ Ngô vội khuyên can:

- Hà huynh! Hà huynh nên bình tĩnh.

Lão họ Hà đáp:

- Ngô huynh, chúng ta thay mặt cho toàn trấn. Ngựa của mình đã bán hết rồi, không thể để người khác thua thiệt nhiều quá.

Lão dừng lại một chút rồi hỏi:

- Hơn nữa bọn họ là những người của Cửu Thiên Tuế ở Kinh Thành phái đến, chúng ta chưa được coi văn bằng thì tin làm sao được?

Lão họ Ngô thấy lão họ Hà nói huỵch toẹt ra liền lộ vẻ sợ hãi, muốn khuyên giải mấy câu mà chưa biết nói sao.

Hán tử mặt xanh lạnh lùng hỏi:

- Lão muốn coi văn bằng ư?

Lão họ Hà đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Dù có giác thư hay văn bằng, các vị cũng nên đến huyện thành trước để huyện phái người đến đây mới phải.

Hán tử mặt xanh cười khành khạch nói:

https://thuviensach.vn

- Giỏi lắm! Để tại hạ cho lão coi cũng thế.

Hắn giơ tay lên một cái vung đao phóng tới. Hắn ra tay mau lẹ lại bất ngờ.

Coi chừng họ Hà và họ Ngô đều không biết võ công, hai lão bật tiếng la hoảng, sắc mặt tái mét.

Tưởng chừng chiêu đao này sẽ xuyên thủng ngực, đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Tiếp theo là một tiếng "choảng" vang lên. Hán tử mặt xanh cảm thấy cánh tay tê rần, suýt nữa rớt đao. Hắn kinh hãi lùi lại. Cặp mắt lấp loáng nhìn Triệu Tử Nguyên, hắn lạnh lùng hỏi:

- Giỏi quá! Phải chăng các hạ nhúng tay vào?

Triệu Tử Nguyên chỉ còn một chiếc đũa mỉm cười đáp:

- Huynh đài lầm rồi! Tại hạ chỉ nhúng đũa chứ không nhúng tay.

Câu nói trào phúng mà hán tử mặt xanh nghe không ra. Hắn đằng hắng một tiếng rồi cùng năm đồng bọn lướt tới.

Triệu Tử Nguyên vẫn thản nhiên như không, nâng chung rượu trước mặt lên uống một hơi hết sạch.

Hán tử mặt xanh cười khanh khách nói:

- Công lực của các hạ hay lắm!

Triệu Tử Nguyên không lý gì đến hắn.

Một tên khác tức giận hỏi:

- Con mẹ nó! Ngươi không biết nói ư?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các vị từ kinh thành tới đây?

Thái độ của chàng rất lạnh lẽo khiến bọn kia càng căm phận.

Một tên khác cười khẩy nói:

- Phải thì làm sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải thì hay lắm. Xin hỏi các vị ở dưới trướng ai?

Sáu người kia đều kinh hãi vì Triệu Tử Nguyên hỏi câu này tựa hồ chàng quen thuộc hết tình hình trong kinh. Bọn chúng mà nói trật một câu là lập tức cáo già bị lòi đuôi. Cả năm đều chú ý nhìn hán tử mặt xanh. Hán tử mặt xanh nói:

https://thuviensach.vn

- Ngươi không đáng hỏi.

Triệu Tử Nguyên thản nhiên nói:

- Các vị không nói, tại hạ cũng biết. Trong bọn các vị có lẫn cả người Di Địch mà hòng bịt mắt được Triệu mỗ ư?

Cả sáu tên nghe nói, sắc mặt biến thành lợt lạt.

Lúc này, họ Hà và họ Ngô nhìn chàng bằng cặp mắt cảm kích.

Triệu Tử Nguyên nhìn hương thân họ Hà nói:

- Chào Hà tiên sinh.

Lão họ Hà đáp:

- Chào khách quan. Vừa rồi nhờ ơn cứu mạng, Hà mỗ không biết lấy gì cảm tạ.

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Một cái cất tay có gì mà cảm tạ. Tại hạ muốn thỉnh giáo Hà tiên sinh...

Bọn họ tới đây định mua bao nhiêu ngựa?

Họ Hà đáp:

- Một trăm năm mươi sáu con.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Theo giá thì mỗi con bán được bao nhiêu?

Họ Hà đáp:

- Đại khái bốn, năm lạng một con.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bọn họ đưa ra bao nhiêu?

Họ Hà đáp:

- Chỉ có một lạng.

Triệu Tử Nguyên cười ha hả nói:

- Vốn của người ta đã năm lạng mà các vị chỉ trả có một lạng thì ra chớp mắt đã được lời số tiền năm, sáu trăm lạng. Cái đó còn chưa đáng kể. Người ta không bán, các vị cưỡng bách người ta bán cho thì ra các vị khinh mạn Trung Nguyên không có người hay sao?

Câu nói "Trung Nguyên không người" khác nào sét nổ giữa trời xanh làm mọi người ù tai.

Lão họ Hà đảo mắt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Xem chừng bọn họ không phải là người Trung Nguyên ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu có thì cũng là bọn giặc bán nước.

Hán tử mặt xanh cả giận quát to một tiếng, vung đao chém tới. Năm tên kia cũng tới tấp rút đao ra. Cả sáu thanh đao đều tấn công Triệu Tử Nguyên.

Lão họ Hà kinh hãi la lên:

- Ân nhân hãy coi chừng.

Triệu Tử Nguyên điềm nhiên hỏi:

- Lửa đom đóm đòi sánh với vầng trăng trên trời ư?

Tay chàng cầm đũa giơ lên, mấy tiếng "veo véo" vang tai nhằm bắn tới.

Bọn chúng không nhìn rõ chàng dùng chiêu thức gì, chỉ thấy sau lưng tê chồn rồi không nhúc nhích được nữa. Cả hai tên hùng hổ giơ đao lên như muốn chém tới cũng không chém được.

Lão họ Hà thấy tình hình này bất giác nói:

- Ân công quả là người thần.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Hà tiên sinh đừng khách sáo nữa. Các vị mau mau đuổi ngựa về đi.

Triệu Tử Nguyên trổ môn võ công này, cả điếm gia là người biết nhiều, hiểu rộng cũng chưa từng thấy qua. Tiểu nhị tiến ra một bước, khom lưng nói:

- Xin gia đại miễn trách! Vừa rồi bọn tiểu nhân tưởng gia đài cùng một phe với họ thành ra có điều đắc tội.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Tiểu nhị ca sao lại nói thế? Bây giờ phiền tiểu nhị ca đi kiếm dây cột chúng lại đưa lên huyện nha để nhà đương chức xét xử.

Lão họ Ngô hỏi:

- Đại ân nhân, nếu bọn tiểu nhân đưa họ lên nha cứu xét thì chúng phạm tội gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Thông địch phản quốc.

Lão họ Ngô hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhưng quan hỏi bằng chứng thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cái đó tại hạ đã tính rồi. Trong bọn Di Địch trước mặt kia, tại hạ sẽ bắt mấy tên, lo gì không có chứng cớ?

Chàng nói tiếp:

- Các vị hãy chờ đây một chút. Tại hạ sẽ đi trước.

Chàng phi thân ra khỏi điếm rượt theo. Chàng vượt qua hai đường phố đến một khu đất trống thì thấy bảy, tám hán tử đang nói chuyện. Triệu Tử Nguyên vừa xuất hiện liền có hai người chạy ra đón. Một người dùng tiếng Hán hỏi:

- Các hạ đến đây làm chi?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phía trước đã mua được một bầy ngựa. Các vị gia đài bảo tại hạ thông tri cho các chú.

Người kia sửng sốt hỏi:

- Sao bảo người ta không bán kia mà?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lúc trước không bán nhưng sau nói mãi mới mua được một bầy.

Người kia ngần ngừa một chút rồi nói:

- Hay lắm! Vậy ông bạn dẫn đường.

Triệu Tử Nguyên đẫn đường đi trước. Hai tên theo sau. Khi đã cách khu rừng trống chừng bảy tám trượng, Triệu Tử Nguyên đột nhiên xoay mình điểm huyệt hai người. Lúc Triệu Tử Nguyên cúi xuống dắt hai tên, bỗng nghe một người la:

- Hảo tiểu tử! Ngươi dám man trá ư?

Tiếp theo bốn bóng người vọt tới. Nguyên tám tên Di Địch đều là người cơ cảnh như quỷ ma, võ công cũng vào hạng khá. Triệu Tử Nguyên vừa đem hai tên đi, sáu tên bàn bạc một lúc đều nhận ra vừa rồi đã nghe nói không có ngựa bán, bây giờ lại bảo là có, liền sinh dạ hoài nghi.

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm:

- Bốn tên nữa đến càng tốt.

Chàng đứng yên chờ bốn tên tới gần lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các vị mua ngựa làm gì nhiều thế?

Tên đi trước đáp:

- Ngươi không có quyền hỏi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Ngươi là một người Di Địch, có ý xâm lược Trung Nguyên từ lâu, ngươi tưởng ta không biết ư? Chà chà! Các ngươi mua nhiều ngựa để chuẩn bị vào chiến trận chứ gì?

Triệu Tử Nguyên cười lạt vung chưởng lên, kình phong xô ra. Lập tức ba tên bị té nhào. Còn một tên thấy tình hình bất lợi, co giò bỏ chạy. Triệu Tử Nguyên cũng không đuổi theo, bắt hai tên về điếm.

Lão họ Hà ở trong điếm thấy Triệu Tử Nguyên vừa ra đi một lúc đã quay trở lại, hai tay xách hai người mà lúc nãy đòi mua ngựa. Lão vội nói:

- Đúng rồi! Quả là bọn chúng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ngoài đường còn ba tên nằm lăn kềnh, phiền vị nào kêu người khiêng cả chúng về đây.

Họ Ngô nói:

- Lão xin đi.

Lúc này trong điếm đã sắp sẵn đủ dây thừng cột từng tên lại. Họ Ngô đã kêu sáu bảy đại hán khiêng ba người đến.

Nhà điếm vừa rồi đối với Triệu Tử Nguyên sơ sài, đang chuẩn bị ít món ăn để thết chàng, không ngờ giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp trước xa sau gần.

Lão họ Hà biến sắc nói:

- Không chừng bọn chúng quay trở lại.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các vị hãy đem những tên này ra chỗ khác. Còn tất cả mội người trong điếm, bất cứ ai cũng không nên lộ diện.

Mọi người vâng dạ khiêng những tên bị bắt đi giấu đi rồi ẩn lánh một nơi.

Điếm gia thay đổi rượu cùng thức ăn mới đem vào.

Triệu Tử Nguyên một mình ngồi uống.

https://thuviensach.vn

Lúc này vó ngựa đã dừng lại trước điếm. Bóng người thấp thoáng, cả năm tên cùng tiến vào. Người đi đầu chính là hán tử vừa chạy trốn, y ngó thấy Triệu Tử Nguyên đã trỏ tay nói:

- Chính là gã này.

Triệu Tử Nguyên nhìn ra bất giác "ủa" lên một tiếng. Nguyên hai gã đi sau là Văn Hoa và Văn Chương. Triệu Tử Nguyên nhận ra mặt quen nhưng không nhớ đã gặp chúng ở đâu.

Văn Hoa và Văn Trương cũng kinh ngạc không kém. Chúng đang đằng đằng sát khí, bất giác ngẩn người ra. Văn Hoa làm bộ niềm nở nói:

- Té ra Triệu đại hiệp tới đây. Ha ha, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Hôm họ ở trước mặt Lâm Cao Nhân, hai tên ăn mặc như kẻ nô bộc nhưng hiện giờ khác hẳn. Dường như chúng là nhân vật đầu não trong bọn này.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Té ra là hai vị Văn huynh! Mời hai vị vào đây.

Văn Hoa lắc đầu nói:

- Bọn tại hạ còn có việc gấp, không thể ngồi tiếp đại hiệp được.

Văn Chương cũng nói theo:

- Đa tạ Triệu đại hiệp. Tại hạ muốn hỏi thăm đại hiệp một điều.

Triệu Tử Nguyên lờ đi như không biết gì hỏi:

- Điều chi?

Văn Chương đáp:

- Chẳng giấu gì Triệu đại hiệp: bọn tại hạ mua một bầy ngựa ở đây để cưỡi đi đường. Không ngờ bọn thủ hạ chưa quen Triệu đại hiệp, để xảy ra chuyện hiểu lầm, thành ra có mấy người bị bắt phải vậy không?

Triệu Tử Nguyên cười mát hỏi:

- Mấy người đó là thủ hạ hai vị ư? Sao không nói trước?

Chàng vẫn ngồi yên uống rượu.

- Tại hạ xin Triệu đại hiệp tha người ra, không hiểu Triệu đại hiệp có nể chút bạc diện chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Vụ này giản dị lắm, có điều hai vi hãy nghe tại hạ thuyết minh: Ngựa ở đây đáng giá mười lạng một con, mà bọn thủ hạ của huynh đài chỉ trả có một lạng.

Thế là mười mới được một, không khỏi thua thiệt cho chủ ngựa.

Chàng cố ý đề cao giá tiền gấp đôi, chỗ dụng tâm bất quá là làm khó dễ.

Nói một cách khác là làm bộ không muốn bán ngựa cho họ.

Văn Chương lạnh lùng hỏi:

- Ngựa ở đây bán đắt thế ư?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Ngựa ở Mã Trấn nổi tiếng thiên hạ, còn ngựa nơi khác thì bốn, năm lạng là mua được...

Một tên hán tử tức giận la lên:

- Ngươi nói bậy.

Triệu Tử Nguyên cười lạt hỏi:

- Sao huynh đài vừa mở miệng đã mắng người?

Người kia hỏi lại:

- Chúng ta đã hỏi giá tiền, chỉ có năm lạng một con, sao ngươi dám bảo mười lạng?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu đáp:

- Lúc nãy khác, bây giờ khác.

Văn Hoa lạnh lùng hỏi:

- Tại sao bây giờ khác?

Triệu Tử Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Vi bọn họ chưa biết người mua ngựa là tay phú hào đệ nhất thiên hạ nên đòi giá tiền quá thấp. Sau tại hạ nói ra chúng mới biết. Và tại hạ mới là người đứng ra làm việc này.

Văn Chương tức giận hỏi:

- Triệu đại hiệp, phải chăng đại hiệp muốn gây rắc rối một cách vô lý?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ngựa ở Trung Nguyên không giống ngựa ở ngoài quan ải, tại hạ rắc rối ở chỗ nào?

Văn Chương hằn học hỏi:

https://thuviensach.vn

- Họ Triệu kia! Ngươi đừng có sinh sự. Bọn ta mà không nghĩ tới ngươi là chỗ quen biết với A Ca thì không để cho ngươi ngang tàng đến bây giờ.

Triệu Tử Nguyên cười khanh khách hỏi:

- Văn huynh nhắc tới Lâm Cao Nhân chăng?

Văn Chương nói:

- Lúc ngươi thập tử nhất sinh, tứ A Ca ta đã giải cứu, ngươi chẳng báo đáp thì chớ lại còn đối nghịch với chúng ta. Tứ ca đui mắt mới kết giao với hạng bằng hữu như ngươi.

Triệu Tử Nguyên nghiêm trang đáp:

- Lâm huynh cứu tại hạ là một chuyện, còn các vị buôn bán lại là chuyện khác. Nếu các vị không chịu trả mỗi con ngựa mười lạng bạc thì xin trả lại ngựa cho người ta.

Văn Hoa và Văn Chương dùng tiếng Nữ Chân bàn bạc với nhau một múc rồi Văn Hoa nói:

- Được rồi! Mười lạng thì mười lạng, ngươi hãy thả người của chúng ta ra trước đã.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Sao lại thế được? Các vị có trả tiền thì tại hạ mới thả người.

Văn Hoa và Văn Chương tuy bất mãn với Triệu Tử Nguyên nhưng nghĩ chàng là bạn của Tứ ca, lại hành động bí mật, chúng đành trả thêm mỗi con ngựa chín lượng bạc nữa. Chúng viết ngân phiếu đưa cho Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vỗ tay một cái, lão họ Hà và họ Ngô lập tức chạy ra. Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Này các vị, mỗi con ngựa trả thêm chín lạng, các vị tính sao?

Họ Ngô đáp:

- Xin ân nhân chủ trương cho, bọn lão không có điều chi đáng nói. Nhưng chỉ bán cho chúng một lần. Sau này dù họ có trả mỗi con trăm lạng, cũng không bán nữa.

Văn Hoa hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão họ Ngô đáp:

- Giản dị lắm! Bọn lão phu không muốn giao dịch với người Nữ Chân.

https://thuviensach.vn

Văn Hoa và Văn Chương tức giận vô cùng ngưng ngại có mặt của Triệu Tử Nguyên, chúng đành nhẫn nại. Văn Hoa lạnh lùng nói:

- Chuyện về sau hãy bỏ đó. Bây giờ trả người của chúng ta đã.

Lão họ Ngô quay vào hô:

- Khiêng những người đó ra đây!

Mấy đại hán nghe hô liền khiêng người ra.

Văn Hoa và Văn Chương ngó thấy thuộc hạ còn bị cột chưa cởi ra cũng cứ để như vậy khiêng đặt trên lưng ngựa. Chúng nhìn Triệu Tử Nguyên bằng con mắt hằn học rồi trở gót quay ra cửa. Họ Ngô nói:

- Ân công, hiện giờ công việc xong rồi, nhưng nếu bọn chúng trở lại mà không có ân công ở đây thì xử trí như thế nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các vị cứ yên lòng, bọn chúng về Nữ Chân qua đây, nhân nghe ngựa ở Mã Trấn tốt, tiện dịp mua một lần. Chắc chúng không trở lại đâu mà ngại.

Lão họ Hà hỏi:

- Vạn nhất chúng trở lại thì sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ quen biết chủ nhân của bọn chúng, lát nữa tại hạ sẽ đi coi. Bọn chúng không trở lại đâu.

Bọn hương thân chuyển họa thành phúc rất cảm kích Triệu Tử Nguyên, chuẩn bị mời chàng ăn uống bữa nữa nhưng Triệu Tử Nguyên từ tạ. Chàng trả tiền, họ không nhận bèn bỏ đĩnh bạc xuống bàn rồi ra đi.

Lúc này trời đã tối. Triệu Tử Nguyên ra khỏi Mã Trấn tiến về phía trước chừng mấy dặm rồi quay về mé hữu đi vào mặt trái núi lớn.

Đường lên núi không dẫn thẳng lên đỉnh mà phải đi quanh co. Ban đêm trời tối mà dẫn một đoàn ngựa thì thật bất tiện, nên người ta phải ngủ lại ở giữa đường chờ cho đến sáng.

Một đại đội xe ngựa đang đi giữa đường, nhưng phía trước khó đi quá. Hán tử thủ lãnh vội quay lại nói:

- Bẩm Tứ vương gia, phía trước sơn đạo gập ghềnh rất khó đi. Hay hơn là tạm trú ở chỗ này.

Tứ vương gia ngồi trên lưng ngựa nhìn tả ngó hữu, gật đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi, đường đất này không đi đêm được. Mau quay ngựa trở lại.

Một người đi bên hắn nói:

- Chúng ta đi chuyến này rất nhiều người chú ý, vả lại không nên giây vào nhưng nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên. Vậy mình cẩn thận hay hơn. Vương gia đi trước một bước để bọn thuộc hạ đoạn hậu.

Tứ vương gia cười nói:

- Vấn đề không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu.

Tuy hắn tươi cười mà vẫn quay ngựa lại. Người kia lại nói:

- Lần này Triệu Tử Nguyên xuất hiện đột ngột. Bản tính gã rất cương liệt.

Gã nâng cao giá ngựa một cách vô lý như vậy, nô tài e rằng gã có âm mưu nào khác nữa.

Tứ vương gia nói:

- Văn Chương! Vụ này đáng trách các ngươi có điều không phải.

Văn Chương không dám cãi, khom lưng đáp:

- Quả nô tài có chỗ lầm lỗi.

Tứ vương gia lại cười nói:

- Chuyến này chúng ta vào Trung thổ, dụng ý sâu xa. Một mặt lợi dụng bọn tham nhũng ở Minh Triều. Một mặt hy vọng cấu kết với anh hùng thảo mãng để tiện thu dụng sau này. Triệu Tử Nguyên là tay võ nghệ siêu quần. Các ngươi đã gặp gã sao không chịu ngay lại còn đấu lý với gã?

Văn Chương tuy luôn miệng vâng dạ nhưng trong lòng không phục. Văn Hoa nói:

- Tứ vương gia, Vương gia chưa rõ chuyện Tử Nguyên có thái độ rất quật cường. Dường như gã ra mặt chống đối chúng ta hết mọi vấn đề. Vì Vương gia đặc biệt hoan hỷ gã, không thì bọn nô tài đã động thủ rồi.

Tứ vương gia cười khanh khách hỏi:

- Văn Hoa, ngươi tự coi mình cao quá. Nếu xảy ra cuộc động thủ, liệu ngươi có địch nổi gã không?

Văn Hoa và Văn Chương trong lòng bất phục nhưng không dám cãi lời.

Đoàn người đang đi trên sườn núi bỗng nghe phía trước có tiêng ầm ầm. Văn Hoa vội nói:

https://thuviensach.vn

- Chắc có bọn người quấy rối. Xin Vương gia lên núi đi.

Tứ vương gia cười đáp:

- Đừng lo gì đến ta, hãy tiến lại phía trước coi đi.

Giữa lúc ấy lại nghe đánh "ầm" một tiếng. Bầy ngựa kinh hãi chạy tứ tung.

Xa đội cũng thất điên bát đảo. Bỗng thấy một người phi ngựa chạy đến trước mặt Vương gia báo cáo:

- Có nhân vật võ lâm rượt tới.

Tứ vương gia biến sắc rồi trở lại bình tĩnh đáp:

- Biết rồi, ngươi đi đi.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Ân Oán Đôi Đường Khôn Giải Quyết

Ngươì kia quỳ xuống bẩm:

- Vương gia nên lánh đi hay hơn.

Tứ vương gia thản nhiên đáp:

- Ta biết rồi.

Người kia đành đứng dậy, chạy ra cự địch.

Tứ vương gia từ từ xuống ngựa, đảo mắt nhìn quanh, quả thấy bốn đại hán chống kiếm xông tới. Bốn đại hán này đều mặc áo đen, kiếm pháp rất lợi hại. Bọn thủ hạ của Tứ vương gia không địch nổi, bị đánh ngã luôn bảy tám người. Văn Hoa và Văn Chương hết sức cản trở mới chặn đứng được bốn người, nhưng phía sau lại có hai vị đại hán chống kiếm xông tới. Bên Vương gia không có mấy người, bị hai đại hán xông vào tấn công, đả thương gần hết. Người mé tả hô:

- Chủ nhân bọn chúng không ở đây, xông tới bên kia coi.

Người mé hữu đáp:

- Phải rồi.

Hai người phi thân vọt về phía bên kia.

Tứ vương gia đứng ở đầu núi không nhúc nhích. Hai đại hán đến gần, hắn vẫn đứng yên, không lộ vẻ gì bỏ chạy. Đại hán mé tả quát:

- Quân phiên cẩu kia, mau nạp mạng đi!

Dứt lời vung kiếm lên đâm tới.

Tứ vương gia co năm ngón tay phóng chiêu ra như gió nhằm chụp cổ tay đại hán mé tả.

Đại hán mé tả dường như không ngờ một vị Vương gia địa vị tôn cao mà thân thủ cũng lợi hại như vậy. Y phải lùi lại, mặt lộ vẻ kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Tứ vương gia hỏi:

- Lâm mỗ cùng hai vị chẳng xâm phạm gì đến nhau, không hiểu tại sao hai vị lại sát thương bọn thủ hạ của Lâm mỗ?

Hán tử mé hữu đằng hắng đáp:

- Quân phiên cẩu! Ngươi đừng múa rìu qua mắt thợ, hay giảng văn trước mặt đức Khổng phu tử. Chuyến này ngươi vào Trung Nguyên với dụng ý gì, tưởng chúng ta không biết chăng?

Tứ vương gia cười khanh khách nói:

- Hay lắm! Dường như hai vị đã biết tường tận công việc của Lâm mỗ.

Người mé hữu đáp:

- Đúng thế!

Tứ vương gia cười nói:

- Bất quá Lâm mỗ đi du lịch, chẳng lẽ còn có dụng tâm nào khác?

Hán tử mé hữu cười lạt hỏi:

- Hay cho kẻ đi du lịch! Trương thủ phụ bị hãm vào Thiên lao chẳng lẽ không phải là hành vi của ngươi?

Tứ vương gia lắc đầu đáp:

- Đó là việc của Ngụy Tôn Hiền, không can gì đến tại hạ.

Đại hán mé hữu tức giận hỏi:

- Lúc này và ở nơi này mà ngươi còn cãi ư?

Hắn múa kiếm xông tới, Tứ vương gia quát:

- Hãy khoan!

Đại hán mé tả hỏi:

- Phải chăng ngươi còn di ngôn để lại?

Tứ vương gia nói:

- Lâm mỗ muốn thỉnh giáo một diều là hai vị có phải ở phái Trường Bạch?

Đại hán mé tả nói:

- Việc đã đến thế này, ta cũng chẳng cần giấu diếm nữa. Ta là Phương Trung Nhân, vị này là Tôn sư Dương Hổ. Còn bốn vị kia là Trường Bạch tứ kiếm.

Ngươi ở ngoài quan ải mà cũng biết bọn ta ư?

https://thuviensach.vn

Tứ vương gia gật đầu đáp:

- Quả nhiên là Trường Bạch tứ kiếm và hai vị Phương, Dương. Lâm mỗ ngưỡng mộ đại danh từ lâu, không ngờ bữa nay được diện kiến. Thật là tam sinh hữu hạnh.

Phương Trung Nhân lạnh lùng hỏi:

- Đừng rườm lời vô ích. Ngươi còn di ngôn gì thì nói ra đi.

Tứ vương gia hững hờ đáp:

- Lâm mỗ đã hiểu võ công phái Trường Bạch từ lâu. Nay hai vị nhất định chỉ giáo, vây xin động thủ đi.

Phương, Dương hai người chẳng khách khí gì nữa vung song kiếm chém tới.

Lần này hai người đã cẩn thận hơn rất nhiều, phóng kiếm ra vừa công, vừa thủ, chiêu thức rất vững vàng.

Tứ vương gia cười nói:

- Hai vị đã ra tay, hà tất phải dè dặt?

Hắn đưa hai tay thi triển công phu "Đại Cầm Nã Thủ", định chụp lấy trường kiếm của đối phương.

Dương Hổ la lên:

- Tên này lớn mật thật!

Lão biến đổi kiếm pháp, phóng kiền ba chiêu sát thủ. Bên kia, Phương Trung Nhân cũng triển khai kiếm pháp, tấn công bằng nhưng chiêu tàn độc.

Tứ vương gia trở Đông đánh Tây, hắn bị hai đại cao thủ giáp công mà không hề rối loạn.

Nhưng lúc này, Trường Bạch tứ kiếm đã sát thương Văn Hoa và Văn Chương rồi chạy vọt lại. Dương Hổ và Phương Trung Nhân được Trường Bạch tứ kiếm viện thủ, uy lực tăng lên rất nhiều.

Tứ vương gia không dám coi thường, rút yêu đao ra, cùng sáu tay đại cao thủ phái Trường Bạch chiến đấu. Tứ vương gia đã để mất tiên cơ, bây giờ tuy rút khí giới ra nhưng muốn đoạt lại thế chủ động trong lúc nhất thời thật khó khăn vô cùng.

Đột nhiên trên đường sơn đạo, một bóng người xuất hiện. Người này bộ pháp rất lẹ, chớp mắt đã tới gần. Tứ vương gia vừa ngó thấy buột miệng la:

https://thuviensach.vn

- Triệu huynh, mau viện trợ cho tại hạ.

Người mới đến chính là Triệu Tử Nguyên. Chàng đảo mắt nhìn quanh, lạnh lùng hỏi:

- Tại sao Lâm huynh bị bọn họ vây đánh?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tại hạ không hiểu chuyện gì, bọn chúng...

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng ngắt lời:

- Phải chăng bọn họ đắc tội với huynh đài?

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tại hạ thật tình không hiểu rõ vì lẽ gì bọn chúng kiếm tại hạ để động thủ?

Triệu Tử Nguyên tiến lên hai bước hô:

- Sáu vị huynh đài dừng tay lại được chăng?

Phương Trung Nhân hô hoán, Trường Bạch lục kiếm nhất tề lùi lại rồi hỏi:

- Triệu đại hiệp đấy ư?

Triệu Tử Nguyên chắp tay đáp:

- Không dám, tiểu đệ chính là Triệu Tử Nguyên.

Phương Trung Nhân hỏi:

- Tại hạ vẫn hâm mộ uy danh của Triệu đại hiệp từ lâu. Tại sao đại hiệp lại xưng hô huynh đệ với Tứ Vương tử Huyền Hoa nước Nữ Chân?

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Ai là Tứ Vương tử?

Phương Trung Nhân lạnh lùng đáp:

- Các hạ phủ nhận cũng vô dụng, bọn tại hạ đã hiểu rõ gốc gác của các hạ rồi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu nói theo:

- Đúng thế! Quả tại hạ cũng đã biết rõ.

Lâm Cao Nhân thở dài nói:

- Triệu huynh đã biết rõ, tại hạ cũng không che giấu nữa. Có điều tại hạ chỉ là Tứ Vương tử do người nước Nữ Chân xưng hô, còn ở Trung Thổ tại hạ là Lâm Cao Nhân.

https://thuviensach.vn

Phương Trung Nhân hắng đặng hỏi:

- Lâm Cao Nhân ư? Phải chảng các hạ mạo danh người khác? Sau ba chữ Lâm Cao Nhân dĩ nhiên còn có người.

Lâm Cao Nhân cười đáp:

- Tại hạ có hai lai lịch.

Phương Trung Nhân lại hỏi:

- Có phải khi các hạ gặp mặt Ngụy Tôn Hiền đã cùng cái tên Lâm Cao Nhân?

Lâm Cao Nhân sửng sốt một chút nhưng hắn xoay chuyển rất nhanh, cười khanh khách đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ dùng tên Lâm Cao Nhân.

Phương Trung Nhân tức giận hỏi:

- Các hạ nói thật chăng?

Lâm Cao Nhân nghiêm Nghị đáp:

- Tại hạ hà tất phải lừa dối Phương đại hiệp?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Xin hỏi Lâm huynh có chuyện gì mà đi kiếm Ngụy Tôn Hiền?

Lâm Cao Nhân lắc đầu đáp:

- Ngụy Tôn Hiền đã xu nịnh lại tham lam. Hắn biết tệ địa sản xuất da điêu và ô lạp thảo, thường phái người đến yêu sách. Tệ địa thấy hắn là Cửu Thiên Tuế ở thượng quốc mà mình không cho tất xảy chuyện binh đao, nên gia phụ phái tiểu đệ đem đến biếu hắn.

Triệu Tử Nguyên "phì" một tiếng nói:

- Lâm huynh! Người sáng mắt không nói chuyện mù mờ. Lời hoang đường của huynh chỉ gạt được đứa con nít lên ba.

Lâm Cao Nhân cười hỏi:

- Cả Triệu huynh cũng không tin lời tiểu đệ ư?

Triệu Tử Nguyên đằng hắng đáp:

- Quí quốc dàn quân ngoài ải, có ý xâm lược tệ quốc từ lâu. Đó là một điều ai cũng biết rõ. Nay Lâm huynh trỏ đông nói tây há chẳng phải chuyện hoang đường?

Phương Trung Nhân hỏi:

https://thuviensach.vn

- Triệu đại hiệp biết ý đồ của hắn ư?

Triệu Tử Nguyên tỏ vẻ bi phẫn đáp:

- Làm gì tại hạ không rõ? Vụ Trương thủ phụ bị hãm hại có liên quan trực tiếp đến y.

Phương Trung Nhân hỏi:

- Triệu đại hiệp đã biết rõ sự tình: hắn là đại địch đối với người trung nghĩa của Đại Minh, sao còn hô bọn tại hạ dừng tay?

Triệu Tử Nguyên nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ có điều uẩn khúc khó nói.

Dương Hổ la lên:

- Triệu đại hiệp có điều chi bí ẩn khó nói?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đã một lần bị nguy đến tính mạng, được y cứu cho thoát chết.

Phương Trung Nhân gầm lên:

- Chẳng lẽ Triệu đại hiệp vì tư sự làm hại việc chung?

Triệu Tử Nguyên ra chiều khó nghĩ, không biết đáp thế nào.

Dương Hổ lại nói:

- Phải rồi, hắn đã cứu mạng Triệu đại hiệp nhưng đó là việc riêng của hai người, sao lại để dính vào quốc gia đại sự?

Lâm Cao Nhân nghĩ đến Triệu Tử Nguyên mà bị bọn họ thuyết phục thì đêm nay hắn nhất định mất mạng. Sự thật Trường Bạch lục kiếm vây đánh hắn chưa chắc đã giết được nhưng Triệu Tử Nguyên nhúng tay vào thì dù hắn có mười mạng cũng khó bảo toàn.

Triệu Tử Nguyên lẩm bẩm gật đầu đáp:

- Điều đó tại hạ biết rõ.

Bỗng nghe một người niệm Phật hiệu lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Mong rằng Triệu thí chủ bỏ chuyện tư tình thì lê dân trong thiên hạ may mắn biết chừng nào!

Lâm Cao Nhân chấn động tâm thần, giương mắt nhìn thấy một vị hòa thượng từ từ tiến lại.

Dương Hổ vừa ngó thấy liền chắp tay hô:

https://thuviensach.vn

- Vân Long đại sư đến đây vừa kịp. Bọn tại hạ đang cùng nhau truy diệt tên mán này.

Lâm Cao Nhân giật mình kinh hãi vì tình thế trước mắt càng thêm nguy ngập.

Bây giờ dù Triệu Tử Nguyên không nhúng tay vào, hắn cũng khó lòng toàn mạng.

Bao nhiêu hy vọng, hắn đặt cả vào một mình Triệu Tử nguyên. Hắn nhìn chàng bằng cặp mắt rất thảm thiết.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí rồi nói:

- Xin đại sư hiểu cho: Y vừa có ơn cứu mạng tại hạ.

Vân Long đại sư đáp:

- Bần tăng đã nghe rõ rồi. Nhưng Triệu thí chủ nên biết ở nước Nữ Chân ngoài Đa Nhĩ Cổn, gã là tay lắm mưu nhiều trí. Nếu Triệu thí chủ nghĩ đến việc đền ơn thả hổ về rừng thì hậu quả sau này khó mà lường được.

Triệu Tử Nguyên nghiến răng nói:

- Đúng thế! Đúng thế!

Lâm Cao Nhân hỏi:

- Chẳng lẽ Triệu huynh quên cái ớn cứu mạng rồi ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ân tình của Lâm huynh tuy thâm trọng nhưng thế nước chẳng đội trời chung. Sau khi Lâm huynh chết rồi, tiểu đệ sẽ dựng bia khắc chữ "Nghĩa hữu Lâm Cao Nhân bỏ mình ở đây".

Lâm Cao Nhân thấy thái độ của Triệu Tử Nguyên như vậy không khỏi giật mình kinh hãi than thầm:

- "Thế là ta hết đời."

Hắn xoay tay rút đao toan tự tử để khỏi chết về tay người khác. Nhưng hắn giơ đao lên rồi quay lại hỏi Triệu Tử Nguyên:

- Triệu huynh, tiểu đệ có lời muốn nói, chẳng hay Triệu huynh có dung nạp chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xin Lâm huynh cho nghe.

Lâm Cao Nhân nói:

https://thuviensach.vn

- Triệu huynh tuy không giết tiểu đệ nhưng tiểu đệ vì Triệu huynh mà chết, chẳng lẽ Triệu huynh còn chưa rõ ư?

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần hỏi:

- Các hạ nói thế có ý gì?

Lâm Cao Nhân cười lạt đáp:

- Sáu tay đại cao thủ phái Trường Bạch và Vân Long đại sư ở Côn Luân tuy có thể làm khó tiểu đệ nhưng nếu Triệu huynh không nhúng tay vào thì tiểu đệ vẫn còn hy vọng sống được.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ không nhúng tay vào là xong.

Phương Trung Nhân la lên:

- Không được.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Sao lại không?

Phương Trung Nhân đáp:

- Gã là tay cao thủ siêu đẳng nước Nữ Chân nên mới dám sấn vào quan ải.

Dĩ nhiên hắn có chỗ hơn người.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Các vị hạ thủ thì được nhưng tại hạ không thể làm kẻ bất nghĩa.

Bông có âm thanh lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Sao lại bất nghĩa?

Triệu Tử Nguyên kinh ngạc. Lúc này chàng mất hết cảm giác linh mẫn, ngẩng đầu lên trông thấy một đạo nhân chống kiếm đi tới.

Vân Long đại sư chắp tay hỏi:

- Huyền Huyền đạo huynh mạnh giỏi chứ?

Lâm Cao Nhân mặt xám như tro tàn vì hắn cảm thấy hy vọng sống sót rất mong manh. Huyền Huyền đạo trưởng là vị sát tinh ở phái Nga Mi. Nên biết luật lệ phái này rất nghiêm, mà đã phái đệ tử len lỏi vào chốn giang hồ tất là có chuyện.

Huyền Huyền đạo trưởng bốn mươi tuổi, mày thô mắt lớn, thân thể cường tráng. Coi bề ngoài không giống kẻ xuất gia. Có đến tám phần như

https://thuviensach.vn

một nhân vật quê mùa.

Huyền Huyền đạo trưởng gật đầu đáp:

- Sư huynh cũng mạnh giỏi a?

Y tiến lại nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Vị này phải chăng là Triệu đại hiệp lừng danh thiên hạ?

Triệu Tử Nguyên chắp tay nói:

- Tại hạ chính là Triệu Tử Nguyên.

Huyền Huyền nói:

- Vừa rồi mấy vị nói chuyện bần đạo đã nghe rõ hết. Những bậc thánh hiền hào kiệt từ xưa đến nay muốn lên nghiệp lớn chẳng ai không lấy quốc gia làm trọng. Triệu đại hiệp là kẻ sĩ thông tuệ tưởng không cho lời nói của bần đạo là thừa.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ hiểu rồi.

Huyền Huyền nói:

- Bọn Nữ Chân dòm ngó nước ta từ lâu, vốn có lòng xâm lược. Chuyến này họ phái Tứ Vương tử đến cấu kết với Ngụy Yêm để tàn hại bậc trung lương khiến ai nấy đều phẫn nộ. Triệu đại hiệp đã vào thăm Thiên lao hẳn được gặp Trương thủ phụ rồi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tại hạ đã gặp được lão nhân gia.

Huyền Huyền nói:

- Trương thủ phụ là cây trụ cột chống trời, nay bị hãm mình trong ngục tối làm chấn động cả nước. Nếu Trương thủ phụ gặp vạ bất trắc thì thế lớn trong thiên hạ nguy ngập như trứng để đầu gậy.

Bề ngoài lão là người thô thiển mà lời nói nghiêm trang lẫm liệt.

Triệu Tử Nguyên trở gót toan đi.

Lâm Cao Nhân gọi lại:

- Triệu huynh!

Triệu Tử Nguyên dừng lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Lâm Cao Nhân thở dài nói:

https://thuviensach.vn

- Bậc đại trượng phu đứng trong trời đất phải lấy chữ nghĩa làm đầu. Tại hạ đã cứu Triệu huynh, chẳng lẽ Triệu huynh thấy tiểu đệ gặp cơn nguy cấp lại điềm nhiên?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Khi ấy tại hạ không biết tôn giá là Tứ Vương tử nước Nữ Chân.

Lâm Cao Nhân đáp:

- Tại hạ cứu Triệu huynh do tình bằng hữu chứ không phải với danh nghĩa Vương tử.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần đáp:

- Tại hạ không dám với cao.

Lâm Cao Nhân lắc đầu nói:

- Tại hạ đã nói là kết giao với Triệu huynh hoàn toàn như người áo vải...

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Con người ở đời sống chết là chuyện nhỏ, đại nghĩa mới thâm trọng. Giả như tại hạ không quen biết Triệu huynh hay không giải cứu mạng sống cho Triệu huynh thì công việc bữa nay chẳng dám cầu cạnh Triệu huynh.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Phải, duyên kỳ ngộ gặp nhau, cần gì phải quen biết nhau.

Triệu Tử Nguyên nghĩ thầm:

- "Chịu ơn mà không đền đáp, chẳng phải là người."

Chàng nghĩ vậy, đột nhiên xoay người lại.

Phương Trung Nhân la lên:

- Triệu đại hiệp định làm gì vậy?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Tại hạ lòng rối bời, thỉnh cầu các vị hãy tha cho y bữa nay.

Mọi người đều biến sắc. Dương Hổ quát:

- Triệu Tử nguyên! Ngươi có thể nói câu đó ra miệng được sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ đành lấy cái chết để chịu tội.

Phương Trung Nhân lạnh lùng nói:

- Triệu đại hiệp nhận giặc làm thân, tưởng lấy cái chết là xong ư?

Triệu Tử nguyên thở dài đáp:

https://thuviensach.vn

- Hai vị phiền trách tại hạ như vậy là phải. Tại hạ muốn tự vân ngay trước mặt hai vị nhưng còn một việc chưa xong, xin khất hai vị mấy ngày được chăng?

Dương Hổ lạnh lùng đáp:

- Đại hiệp muốn chết là tự mình nói ra, bọn ta đâu có miễn cưỡng.

Phương Trung Nhân nói:

- Bọn tại hạ đã bảo Huyền Hoa là nhân vật lợi hạ nhất nhì ở nước Nữ Chân.

Hắn mà chết, bọn mưu thần dũng sĩ nước Nữ Chân sẽ kinh hồn, ý đồ xâm lược nước ta tất phải dẹp lại.

Vân Long đại sư thở dài hỏi:

- Hắn là kẻ thù mà Triệu thí chủ còn tính đền trả ơn cứu mạng, há chẳng phải hành động ngu xuẩn lắm ư?

Huyền Huyền nói:

- Phải lắm!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Các vị nói đều chí lý cả. Nhưng tại hạ có lời yêu cầu, không biết các vị có chịu nghe?

Mọi người trả lời:

- Xin đại hiệp cho biết.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nếu bữa nay các vị tha cho y, sau này tại hạ sẽ đến nước Nữ Chân cắt đầu y đem về phúc đáp.

Phương Trung Nhân cười khanh khách đáp:

- Hay quá! Hay quá! Thả hổ về rừng mà muốn bắt hổ trở lại so với lên trời còn khó khăn hơn. Triệu đại hiệp cho là nước Nữ Chân không có người chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dù phải dấn thân vào miệng cọp, tại hạ cũng quyết hoàn thành.

Huyền Huyền đạo trưởng tức giận hỏi:

- Triệu thí chủ, sao thí chủ lại cố chấp như vậy?

Vân Long đại sư cũng nói:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi! Thời giờ càng lâu, biến ảo càng lớn. Bần tăng không chờ đợi được nữa.

Dứt lời hai lão rảo bước tiến lại.

Một người lạnh lùng lên tiếng:

- Làm hòa thượng mà sao nóng nảy như vậy? Ta thật không ngờ.

Người này lên tiếng một cách đột ngột khiến quần hùng phải giật mình. Hiện giờ bao nhiêu cao thủ đều có mặt tại trường mà người này đến không ai phát giác đủ biết thân thủ không phải tầm thường.

Bọn Triệu Tử nguyên nhìn về phía phát ra âm thanh thấy một lão già áo vải từ sườn núi chạy tới. Lão ngó thấy Văn Chương Văn Hoa đều bị thương bất giác buông tiếng thở dài. Đột nhiên lão xoay mình quỳ phục xuống nói:

- Nô tài đến chậm một bước, xin Vương gia thứ tội.

Lâm Cao Nhân mỉm cười hỏi:

- Trát Kỳ Khâm, đứng dậy đi. Bọn họ liệu còn cứu sống được không?

Trát Kỳ Khâm tạ ơn đứng dậy đáp:

- Để nô tài coi lại xem.

Trát Kỳ Khâm tới, Lâm Cao Nhân bình tĩnh được một phần.

Triệu Tử nguyên liếc mắt nhìn Dương Hổ và Phương Trung Nhân.

Phương Trung Nhân cười lạt hỏi:

- Phải chăng Trát Kỳ Khâm là cao thủ thứ ba ở nước Nữ Chân?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Trát Kỳ Khâm Độc Chiến Quần Hùng

Lâm Cao Nhân gật đầu cười đáp:

- Phương huynh quen biết nội tình tệ quốc khá nhiều, thật tại hạ không ngờ.

Dương Hổ xen vào:

- Phiên cẩu! Ngươi tưởng Trát Kỳ Khâm đến là được bình yên vô sự chăng?

Đột nhiên lão lớn tiếng quát:

- Trát Kỳ Khâm, đừng nói nữa. Ngươi hãy chiếu cố cho Vương gia của ngươi là việc khẩn yếu.

Trát Kỳ Khâm đang coi vết thương của Văn Hoa và Văn Chương. Văn Hoa bị trúng kiếm vào hai đùi. Văn Chương bị thương ở hai vai. Vì ra máu nhiều, hai người mới ngất đi. Bây giờ được Trát Kỳ Khâm cứu tỉnh. Trát Kỳ Khâm nói:

- Hai vị hãy nằm nghỉ một lúc.

Dứt lời hắn tiến đến bên Dương Hổ, đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi hỏi:

- Sáu tay kiếm ở Trường Bạch đến rồi. Vị này phải chăng là cao tăng ở chùa Thiếu Lâm?

Vân Long đại sư đáp:

- Lão tăng là Vân Long ở Côn Sơn.

Trát Kỳ Khâm gật đầu nói:

- Trát mỗ dường như đã được nghe có người nói đến Vân Long đại sư.

Vân Long đại sư hững hờ đáp:

https://thuviensach.vn

- Kẻ xuất gia không ham danh lợi, thí chủ biết đến tiện danh thật là vinh hạnh.

Trát Kỳ Khâm cười nhạt nói:

- Phái Côn Luân còn tồn tại, chẳng ít thì nhiều bọn Trát mỗ cũng nể mặt, nếu không thì...

Vân Long đại sư hỏi:

- Làm sao?

Trát Kỳ Khâm trầm giọng đáp:

- Không thì e rằng ngọc đá đều ra tro rồi.

Vân Long đại sư cười hỏi:

- Thế ra phái Côn Luân còn tồn tại là nhờ nước Nữ Chân nể mặt ư?

Trát Kỳ Khâm đáp:

- Đó cũng là một nguyên nhân.

Vân Long đại sư không nhịn được gầm lên:

- Nói bậy!

Lão vung tay một cái, một luồng cường lực xô ra.

Trát Kỳ Khâm ngạo nghễ nói:

- Ngay Chưởng môn phái Côn Luân tới đây cũng không dám vô lễ với lão gia như vậy. Lão đã là cái thá gì?

Hắn đứng yên không nhúc nhích, chờ chiêu thức của Vân Long đại sư tới gần mới xoay tay, đưa năm ngón ra chụp lấy. Hắn ra tay mau lẹ khác thường.

Vân Long đại sư tuy động thủ trước một cách đột ngột nhưng chiêu thức hoàn toàn bị kiềm chế. Lão lập tức thu chiêu về, tay mặt lại phóng chưởng tấn công. Không ngờ chưởng phong vừa xô ra, năm ngón tay của Trát Kỳ Khâm chụp tới nhanh như quỷ ma, lại phong tỏa được chiêu thức của Vân Long đại sư. Vân Long đại sư chấn động tâm thần lùi lại hai bước.

Trát Kỳ Khâm vẫn đứng yên không đuổi theo, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Bất tất phải hoang mang! Lão gia không muốn đả thương các hạ đâu. Khi lão gia đã đả thương thì các hạ còn trốn được chăng?

Phương Trung Nhân cả giận nói:

- Khẩu khí lớn quá nhỉ?

https://thuviensach.vn

Gã rung trường kiếm đánh tới. Dương Hổ và Trường Bạch tứ kiếm thấy Phương Trung Nhân đã ra tay cũng vung kiếm tấn công. Chớp mắt, ánh ngân quang giàn giụa. “Trường Bạch kiếm pháp” quả nhiên phi thường.

Trát Kỳ Khâm khóe miệng lộ nụ cười, đột nhiên xoay mình một cái. Chưởng kinh ào ạt xô ra, chiêu thức của Trường Bạch lục kiếm lập tức bị dừng lai.

Huyền Huyền thấy tình trạng này bỗng lên tiếng:

- Vô Lượng Thọ Phật, bần đạo không thể điềm nhiên tọa thị được rồi.

Lão rút trường kiếm ở sau lưng ra gia nhập chiến cuộc.

Bên Trường Bạch lục kiếm tuy uy lực tăng rất nhiều nhưng bản lãnh Trát Kỳ Khâm cao thâm khôn lường. Hắn chiến đấu với bảy tay đại cao thủ vẫn còn dư lực.

Vân Long đại sư gầm lên một tiếng, phi thân xông vào. Tám người liên thủ, chiêu thức cực kỳ linh hoạt. Trát Kỳ Khâm dù bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không dám coi thường. Hắn vận toàn lực chiến đấu với tám người thành thế quân bình.

Lâm Cao Nhân nhìn Triệu Tử Nguyên nói:

- Triệu huynh quả là người thủ tín. Nếu đêm nay tại hạ không được Triệu huynh giúp đỡ tất nguy đến tính mạng.

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Các hạ không nên nói nhiều nữa. Hãy nhân cơ hội này bỏ đi là hơn.

Lâm Cao Nhân nói:

- Đa tạ Triệu huynh có dạ quan hoài.

Triệu Tử Nguyên lắc đầu nói:

- Đây bất quá là tại hạ muốn đền đáp ơn nghĩa, không đáng gọi là quan hoài. Triệu mỗ có một lời, các hạ nên nhớ kỹ.

Lâm Cao Nhân chắp tay hỏi:

- Triệu huynh có điều chi dạy bảo?

Triệu tử Nguyên đáp:

- Kể từ bữa nay, chúng ta coi như khách qua đường. Các hạ làm Tứ vương gia của các hạ. Triệu mỗ làm việc người dân của Triệu mỗ, không can thiệp gì đến nhau.

https://thuviensach.vn

Lâm Cao Nhân lạnh lùng nói:

- Sao Triệu huynh lại nói vậy? Sự thật tại hạ rất khâm phục Triệu huynh.

Nên biết lúc này Triệu Tử Nguyên trở mặt vẫn có thể giết được Lâm Cao Nhân nhưng chàng là con người đại chính nghĩa, vì ý niệm nhân từ mà tha chết cho vị Hoàng đế sau này cho Vương triều nhà Mãn Thanh. Cái đó chàng không thể ngờ tới. Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Không dám! Tại hạ giữ lời hứa lần này, nhưng chẳng sớm thì muộn sẽ ra ngoài quan ải và khi đó nhất định sẽ giết các hạ.

Lâm Cao Nhân nghe giọng nói quả quyết không còn đất để thỏa hiệp, bất giác ngấm ngầm kinh hãi nhưng ngoài mặt hắn niềm nở nói:

- Triệu huynh sao lại nói thế? Giả tỷ Triệu huynh ra ngoài quan ải, tại hạ tất dùng lễ thượng tân để đón tiếp!

Triệu Tử Nguyên đằng hắng giục:

- Các hạ đi đi thôi.

Dứt lời chàng quay đầu, không lý gì đến Lâm Cao Nhân nữa.

Giữa lúc ấy, Văn Hoa và Văn Chương ôm vết thương đứng dậy khom lưng nói:

- Vương gia vô sự, bọn nô tài mới yên lòng.

Lâm Cao Nhân đáp:

- Ta còn đứng được đây nói với các ngươi là nhờ ơn Triệu đại hiệp. Sao các ngươi không bái tạ đại hiệp đi?

Văn Hoa và Văn Chương không dám trái lệnh, khom lưng thi lễ nói:

- Đa tạ Triệu đại hiệp!

Triệu Tử Nguyên nghiêng mình đáp:

- Không dám!

Lâm Cao Nhân đưa mắt ra hiệu. Văn Hoa và Văn Chương hiểu ý. Cả ba người len lén lùi lại.

Huyền Huyền đạo trưởng ngó thấy Lâm Cao Nhân lùi lại liền quát lớn:

- Triệu Tử Nguyên! Đại hiệp buông tha hắn thật ư?

Triệu Tử Nguyên lờ đi như không nghe thấy.

Lúc này Trường Bạch Lục kiếm và Vân Long đại sư cũng phát giác. Mọi người máu nóng sủi lên, tức giận Triệu Tử Nguyên đến chết.

https://thuviensach.vn

Phương Trung Nhân đánh mạnh hai kiếm định rượt theo Lâm Cao Nhân, dè đâu Trát Kỳ Khâm thủ pháp rất kỳ diệu. Phương Trung Nhân vừa di dộng thân hình, hắn đã phóng chưởng đánh tới. Phương Trung Nhân phải thu kiếm về dễ tự vệ, không rượt theo Lâm Cao Nhân nữa.

Triệu Tử Nguyên thấy mình còn đứng đây trơ mặt, toan rút lui nhưng chợt nhớ tới Trát Kỳ Khâm võ công cao cường, chàng mà bỏ đi thi bọn Vân Long đại sư có thể nguy ngập nên phải dừng lại.

Lúc này tám tay đại cao thủ đã chiến đấu với Trác Kỳ Khâm ngoài hai chục chiêu.

Trát Kỳ Khâm liệu chừng Lâm Cao Nhân đã đi xa, đột nhiên hạ sát thủ. Hắn phóng chưởng đánh Phương Trung Nhân, miệng quát:

- Nằm xuống!

Phát chưởng đánh ra cực kỳ thần tốc. Bảy người đứng bên chưa kịp nhìn rõ hắn động thủ, chưởng phong đã tới. Phương Trung Nhân cực kỳ kinh hãi.

Triệu Tử Nguyên ngó thấy Phương Trung Nhân sắp mất mạng về tay Trát Kỳ Khâm, chàng không dám chần chờ, nhảy xổ lại phóng chưởng ra.

"Sầm" một tiếng rùng rợn. Trát Kỳ Khâm lảo đảo người đi. Triệu tử Nguyên cũng loạng choạng mấy bước.

Hai bên đứng vững lại rồi, Triệu Tử Nguyên lên tiếng:

- Bây giờ không thể để lão ngang tàng được nữa.

Trát Kỳ Khâm hỏi:

- Phải chăng ngươi là Triệu Tử Nguyên?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chính Triệu mỗ.

Phương Trung Nhân tức giận nói:

- Triệu Tử Nguyên! Vừa rồi ngươi giúp ta là một chuyện không đáng kể.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Phương đại hiệp...

Phương Trung Nhân đằng hắng ngắt lời:

- Ngươi thả Huyền Hoa đi thì có khác gì gian tặc bán nước? Tội danh ngươi còn nặng gấp trăm lần Ngụy Tôn Hiền.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên ngơ ngẩn như người mất hồn, miệng lẩm bẩm:

- Ngụy Tôn Hiền... Ngụy Tôn Hiền... hắn là con người vô sỉ. Ta lại không bằng hắn ư?

Vân Long đại sư nói:

- Huyền Hoa chưa chạy xa, chúng ta hãy rượt theo đã.

Huyền Huyền đạo trưởng đáp:

- Phải lắm!

Hai người song song băng mình đuổi theo. Dương Hổ la lên:

- Phương sư huynh, bất tất phải lằng nhằng với hắn nữa. Hãy rượt theo cho mau.

Phương Trung Nhân vẫy tay một cái cùng Trường Bạch Ngũ Kiếm nhất tề rượt theo.

Trên sườn núi chỉ còn lại Trát Kỳ Khâm và Triệu Tử Nguyên.

Trát Kỳ Khâm buộc miệng hỏi:

- Trát mỗ nghe nói ngươi sẽ ra ngoài quan ải một chuyến phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đúng thế!

Trát Kỳ Khâm nói:

- Vậy cuộc chiến này chúng ta sẽ lưu lại, về sau sẽ tính.

Dứt lời hắn chạy như bay.

Mặt trời đã ngậm non đoài. Gió thu hiu hắt lá vàng rõi.

Trong Thái Chiêu bảo, bóng người chuyển động, nhưng không phải cảnh tượng ngày hôm trước, nhất là vào lúc hoàng hôn tịch mịch.

Một bóng người nhỏ bé len lén ra ngoài Thái Chiêu bảo. Nàng nhìn ngắm trên dưới một lượt rồi không ngần ngừ gì nữa vượt qua cây cầu độc mộc, nhẹ nhàng rung mình nhảy lên chòi gác.

Nàng đảo mắt nhìn ra thấy thấp thoáng bóng người chuyển động ở đầu non, bất giác lẩm bẩm:

- Triệu Tử Nguyên quả là tay mẫn cán. Trước sau mới hai chục ngày đã làm cho Thái Chiêu bảo có chút sinh khí.

Vù một tiếng, bóng người lướt tới, lưng cài đơn đao, miệng quát hỏi:

- Ngươi là ai?

https://thuviensach.vn

Bóng người kia đáp:

- Ta là Yên Lăng Thanh, Triệu bảo chúa có ở đây không?

Người kia sửng sốt hỏi:

- Triệu bảo chúa ư? Phải chăng cô muốn kiếm Triệu Phi Tinh?

Nghe giọng nói thì nơi đây chưa nhận biết Yên Lăng Thanh mới thật là kỳ.

Yên Lăng Thanh tức mình hỏi:

- Ai kiếm Triệu Phi Tinh? Chẳng lẽ cả Triệu Tử Nguyên ngươi cũng không biết?

Người kia khanh khách đáp:

- Triệu Tử Nguyên ư? Tại hạ quả là đã nghe danh y nhưng chưa từng thấy mặt...

Yên Lăng Thanh thất kinh hỏi:

- Vậy Thái Chiêu bảo chúa bây giờ là ai?

Người kia dõng dạc đáp:

- Tư Mã Bảo chúa.

Yên Lăng Thanh càng kinh hãi hơn hỏi:

- Tư Mã Đạo Nguyên ư?

Người kia lắc đầu đáp:

- Không phải, Tư Mã Thiên Võ.

Yên Lăng Thanh nghe nói cơ hồ không tin ở tai mình. Nàng tự hỏi:

- “Sao Tư Mã Thiên Võ lại là Thái Chiêu bảo chúa được? Vậy Triệu Tử Nguyên đâu? Chẳng lẽ y can tâm đem Thái Chiêu bảo cho người khác?”

Khác nào lạc trong đám mây mù, nàng hỏi:

- Tư Mã Thiên Võ có ở trên núi không?

Người kia gật đầu đáp:

- Có. Nhưng cô nương hô thẳng tên Bảo chúa như vậy là khiếm lễ.

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Tư Mã Thiên Võ là cái thá gì mà dám nghênh ngang xưng Bảo chúa trước mặt ta?

Người kia lạnh lùng đáp:

- Cô nương đừng tưởng mình là cao quí lắm.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Ta tự cho mình là cao quý thì sao?

Người kia khành khạch đáp:

- Tư Mã Thiên Võ ngày nay không phải Tư Mã Thiên Võ ngày trước. Trước kia y bất quá là một lãnh đội Ngân y ở Thái Chiêu bảo nhưng bây giờ đường mây nhẹ gót, nhảy một cái lên ngôi Bảo chúa, đâu có thể như ngày trước được?

Yên Lăng Thanh cười lạt hỏi:

- Nghe giọng lưỡi ngươi thì dường như đã hiểu rõ tình hình ở Thái Chiêu bảo mà sao lại không nhận ra cô nương, nhưng phải chăng ngươi có ý làm bộ như vậy?

Người kia ha hả đáp:

- Trước kia cô là Yên đại tiểu thư, nhưng bây giờ cô cũng chẳng khác gì Hồ lão tứ này để bổ sung nhân số mà thôi.

Yên Lăng Thanh nghe hắn giở giọng bất kính liền lớn tiếng quát:

- Quân tiểu bối kia, ngươi dám hỗn láo với ta như vậy ư? Ngay Tư Mã Thiên Võ có gặp cô nương cũng không dám vô lễ đến thế.

Nàng vừa quát mắng vừa nhảy xổ lại.

Hồ lão tứ cười lạt lún mình xuống lùi lại rồi nhảy vọt đi.

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Ngươi định trốn đi đâu?

Nàng tung mình rượt theo vung chưởng đánh ra hai phát.

Hồ lão tứ biết mình không phải là đối thủ của Yên Lăng Thanh nên không dám ra tay tiếp chiêu. Người hắn chạy quanh hai vòng, miệng hự lên hai tiếng còi cáo cấp.

Yên Lăng Thanh cười hỏi:

- Phải chăng ngươi kêu người tới? Nhưng cô nương không thể chờ lâu được nữa.

Nàng phi thân vọt đến lưng chừng sườn núi thì thấy bóng người thấp thoáng.

Năm đại hán áo xanh đứng ngang ra chặn đường. Một tên quát:

- Ai mà lớn mật dám xung chàng với Thái Chiêu bảo?

https://thuviensach.vn

Hồ lão tứ lớn tiếng hô:

- Quản nhị gia, con gái bảo bối của Yên Định Viễn đã tới. Y muốn kiếm Bảo chúa.

Quản nhị gia hỏi:

- Muốn kiếm Bảo chúa phải theo quy củ bái sơn. Y ỷ có thế lực nào mà dám sấn vào như vậy?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Ta không thèm ỷ vào thế lực nào hết.

Nàng vừa nói vừa tiến lại. Quản nhị gia quát:

- Đứng lại!

Yên Lăng Thanh cũng quát:

- Ngươi dám...

Quản nhị gia hô một tiếng, bốn hán tử bên cạnh hắn liền vung đao tấn công.

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Ánh đom đóm mà dám chọi với ánh trăng tỏ giữa trời thu?

Nàng vung múa hai tay, phát động cuộc tấn công rất mau lẹ. Bốn tên kia bị nàng bức bách phải di chuyển hoài.

Quản nhị gia quát to một tiếng, phi thân gia nhập vòng kiếm.

Yến Lăng Thanh gầm lên:

- Các ngươi không đáng cản đường ta.

Nàng tấn công Quản lão nhị.

Quản nhị gia võ công tuy vào hạng khá nhưng không cản nổi thế công vũ bão của Yên Lăng Thanh.

“Bịch” một tiếng! Quản nhị gia phải né tránh, người nàng liền vọt đi.

Bọn Quản nhị gia khi nào chịu buông tha, chúng vừa rượt theo vừa hô hoán.

Yên Lăng Thanh nghĩ thầm:

- “Thái Chiêu bảo này nguyên trước đều do ta sai bảo. Không ngờ tình thế biến đổi. Người khác coi ta như kẻ đi đường. Cuộc biến thiên của con người thật khó mà liệu trước được.”

https://thuviensach.vn

Nàng sắp lên tới đầu núi thì đột nhiên bóng người xuất hiện không một tiếng động. Nàng chú ý nhìn lại thì chính là Tư Mã Thiên Võ.

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng lên tiếng:

- Yên cô nương, lâu ngày không gặp.

Yên Lăng Thanh tức giận đáp:

- Thiên Võ, ngươi động thủ một cách vô lý.

Tư Mã Thiên Võ thản nhiên hỏi:

- Bọn chúng có điều chi sai quấy?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Khi ta tới đây, bọn chúng nói toàn lời hỗn xược. Cái đó chua đáng kể. Hồ lão tứ lại dám cản trở ta không chịu thông báo.

Tư Mã Thiên Võ gật đầu nói:

- Tại hạ biết rồi, lát nữa sẽ trừng phạt hắn.

Yên Lăng Thanh thấy miệng gã nói vậy mà nét mặt vẫn điềm nhiên, bèn thầm nghĩ:

- "Thảo nào bọn chúng dám động thủ một cách càn rỡ thì ra thằng chó này đã phát lệnh cho chúng."

Nàng liền cười lạt nói:

- Thiên Võ! Ngươi đừng làm Thái Chiêu bảo chúa nữa là xong.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Họ Tư Mã Trở Mặt Đoạt Bảo

Tư Mã Thiên Võ hững hờ đáp:

- Yên cô nương! đó là theo ý nghĩ của cô, thật ra tại hạ không phải thế đâu.

Gã dừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương kiếm tại hạ có chuyện gì?

Yên Lăng Thanh thấy thái độ gã ngạo mạn, trong lòng tức giận, nhưng nàng nhẫn nại trả hỏi:

- Trước đây hai mươi bữa, những người ở đây bị giết chết hết. Trong đó có một người trọng yếu, ngươi đã biết chưa?

Tư Mã Thiên Võ gật đầu đáp:

- Biết rồi. Đó là gia phụ Tư Mã Đạo Nguyên.

Yên Lăng Thanh đằng hắng hỏi:

- Ngươi có biết lão bị ai sát hại không?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tạ Kim Ấn.

Yên Lăng Thanh nổi lòng bi phẫn nói:

- Giết là phải! Giết là đúng!

Tư Mã Thiên Võ sửng sốt hỏi:

- Gia phụ có thù hận gì với cô mà cô mong lão nhân gia bị sát hại?

Yên Lăng Thanh hằn học đáp:

- Tư Mã Thiên Võ! Ngươi nên biết phụ thân ngươi đã mạo xưng gia phụ.

Tư Mã Thiên Võ hơi tức giận nói:

- Phải rồi! Trước kia lão gia nhân có mạo xưng tên tuổi của lệnh tôn nhưng vụ này gần đây tại hạ mới được biết.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh lạnh lùng đáp:

- Gia phụ cùng Tư Mã Đạo Nguyên là chỗ thân thích. Đêm hôm ấy ở Thúy Hồ lão không bị Tạ Kim Ấn giết chết, sau lão lên tận Thiên Sơn nương tựa...

Tư Mã Thiên Võ ngắt lời:

- Lên nương tựa lệnh tôn phải không?

Yên Lăng Thanh nghiến răng đáp:

- Đúng rồi! Lão nương tựa gia phụ không ngờ sinh lòng lang dạ thú. Chẳng hiểu lão dùng thủ đoạn gì sát hại gia phụ ở đỉnh núi Thiên Sơn. Vụ này... vụ này...

gần đây ta mới khám phá ra.

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng hỏi:

- Cô đã lên Thiên Sơn bao giờ chưa?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Ta vừa ở Thiên Sơn về đây, toan đem vụ này báo cho Triệu Tử Nguyên hay, không ngờ Thái Chiêu bảo đã bị ngươi chiếm đoạt. Tư Mã Thiên Võ! Cha con ngươi đều là quân vô sỉ.

Tư Mã Thiên Võ nghe nói phụ thân mình gia hại Yên Định Viễn trong lòng đã hơi hổ thẹn, nhưng bây giờ gã nghe Yên Lăng Thanh nhắc tới Triệu Tử Nguyên, lại thóa mạ cha con mình, bất giác gã biến sắc, lạnh lùng hỏi:

- Yên cô nương! Cô nương chạy về đây để báo cho tại hạ việc này ư?

Yên Lăng Thanh tức giận đáp:

- Há phải chỉ báo cáo, ta còn muốn kiếm ngươi để trả thù.

Tư Mã Thiên Võ thản nhiên hỏi:

- Đại khái bản ý của cô là như vậy chứ gì?

Yên Lăng Thanh hai mắt đỏ mọng đáp:

- Đúng thế!

Nàng vừa nói vừa rút kiếm ra.

Tư Mã Thiên Võ không thèm ngó tới nàng, miệng nói:

- Yên cô nương! Tại hạ nghĩ tới mối thâm tình ngày trước không muốn làm khó dễ. Vậy cô xuống núi đi. Hay hơn hết là cô đi kiếm Triệu Tử Nguyên và bảo gã tại hạ đang chờ ở đây.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh tức giận hỏi:

- Ngươi là cái gì mà dám nhắn ta đến bảo y?

Tư Mã Thiên Võ lại biến sắc, nhưng bình tĩnh lại ngay, vẫy tay nói:

- Cô đi đi... tại hạ...

Yên Lăng Thanh không quen nhìn cử chỉ ngạo mạn này, hơn nữa trong đầu đang có mối thù thì làm sao nhịn được? Cô quát lên một tiếng, vung bảo kiếm chém liền.

Tư Mã Thiên Võ tủm tỉm cười, lùi lại năm bước, trầm giọng hỏi:

- Cô nương muốn động thủ thật ư?

Yên Lăng Thanh trợn mắt đáp:

- Há phải chỉ động thủ? Ta nhất định giết ngươi.

Dứt lời nàng phóng kiếm tấn công lần thứ hai.

Tư Mã Thiên Võ lại né tránh nói:

- Tại hạ sẽ nhường cô ba kiếm, nếu cô không dừng tay là tại hạ xin đắc tội.

Yên Lăng Thanh không nghĩ gì nữa, múa kiếm đánh liền sáu chiêu veo véo.

Tư Mã Thiên Võ né tả tránh hữu. Qua chiêu thứ ba, gã trầm giọng quát:

- Yên cô nương! Cô đừng trách tại hạ bất lịch sự.

Gã vung chưởng đánh ra, không coi những chiêu kiếm của Yên Lăng Thanh vào đâu.

Võ công của Tư Mã Thiên Võ thế nào, Yên Lăng Thanh tự tin mình đã biết rõ nhưng gã vừa đánh một đòn hiển nhiên ghê gớm hơn sự phỏng đoán của cô nhiều. Cô chấn động tâm thần, liền biến đổi kiếm chiêu, đánh vào hai bên.

Tư Mã Thiên Võ đằng hắng một tiếng, xoay tay lại. Lòng bàn tay gã bỗng đỏ tươi như máu phóng chưởng ra, chưởng phong rít lên vù vù.

Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng, trường kiếm của nàng bị gẫy làm hai đoạn.

Yên Lăng Thanh kinh hãi lùi lại, cất tiếng run run:

- Bản lĩnh của ngươi...

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Khi tại hạ ẩn tích ở Thái Chiêu bảo, vẫn giấu kín võ công. Hiện nay tình hình tuy có khác trước nhưng tại hạ cũng chỉ đưa ra có sáu thành công lực.

Yên Lăng Thanh kinh hãi hỏi:

- Thật thế ư?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Còn một điều chưa nói với cô nương là thi thể của gia phụ mà cô ngó thấy ở đây hai mươi bữa trước, nhưng sự thật gia phụ không chết đâu.

Yên Lăng Thanh trố mắt lên tự hỏi:

- "Chẳng lẽ Tư Mã Đạo Nguyên có thuật trá tử?"

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng nói tiếp:

- Yên cô nương! Tình hình ở đây tại hạ đã cho cô nương biết rồi và vẫn không muốn gia hại cô. Vậy cô đi kiếm Triệu Tử Nguyên là hơn...

Gã chưa dứt lời bỗng nghe dưới chân núi có tiếng quát tháo ầm ỹ. Hồ lão tứ biến sắc nói:

- Phía dưới đang báo động.

Tư Mã Thiên Võ trầm giọng hô:

- Quản nhị! Lão xuống đi...

Bỗng có người chạy lên như bay lớn tiếng hô:

- Bảo chúa! Bảo chúa! Phía dưới có người bản lĩnh cao thâm khôn lường sấn đến. Bọn nô tài cản lại đều bị hắn điểm huyệt.

Hắn vừa chạy vừa nói, miệng thở hồng hộc.

Tư Mã Thiên Võ chấn động tâm thần đưa mắt ngó xuống chân núi.

Yên Lăng Thanh hô:

- Triệu Tử Nguyên! Nhất định Triệu Tử Nguyên đến rồi.

Tư Mã Thiên Võ không nói gì.

Một người vừa chạy vừa la:

- Phải rồi! Gã chính là Triệu Tử Nguyên.

Bóng người nhô lên hụp xuống mấy cái đã lên tới nơi. Chẳng phải Triệu Tử Nguyên thì còn ai nữa?

Yên Lăng Thanh chạy ra hô hoán:

https://thuviensach.vn

- Triệu Tử Nguyên! Quả nhiên công tử tới đây thật.

Triệu Tử Nguyên cười đáp:

- Tại hạ ở dọc đường gặp chuyện, không thì đến đây lâu rồi. Yên cô nương!

Cô đã lên núi Thiên Sơn chưa?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Lên rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tình hình trên đó ra sao?

Yên Lăng Thanh sa lệ đáp:

- Bất hạnh vô cùng! Gia phụ ngộ hại rồi!

Triệu Tử Nguyên thở dài, đảo mắt ngó Tư Mã Thiên Võ chắp tay nói:

- Tư Mã huynh mạnh giỏi?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Tiểu đệ gặp chuyện không may. Còn Triệu huynh thế nào rồi?

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Tiểu đệ vẫn bình thường, có điều việc đời khó tiên liệu, mới đây tiểu đệ nghe lời phao ngôn nên phải đến đây coi.

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng nói:

- Lời phao ngôn thế nào?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Người ta đồn Tư Mã huynh đã sát hại một bậc phụ chấp của tiểu đệ. Tiểu đệ nghĩ rằng giữa chúng ta có mối tình cảm sâu xa, khi nào lại xảy ra chuyện đó được?

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Triệu huynh có tin như vậy không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ không thể tin được.

Yên Lăng Thanh xen vào:

- Gần đây Tư Mã Thiên Võ biến tính rất nhiều e rằng có chuyện đó thật.

Tư Mã Thiên Võ gật đầu nói:

- Phải rồi! Triệu huynh cứ tin lời cô ấy là hơn.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên cười hỏi:

- Tư Mã huynh muốn nói giỡn chăng?

Tư Mã Thiên Võ lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không nói giỡn đâu. Có phải Triệu huynh muốn nói đến Hề Phụng Tiên?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải rồi! Hề đại thúc nguyên là Tổng quản ở Thái Chiêu bảo. Nếu tiểu đệ nhớ không nhầm thì dường như Tư Mã huynh chưa biết Hề lão gia. Vì lẽ gì huynh đài lại hạ lại thủ giết người?

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng đáp:

- Vì lão không biết đường tiến thoái nên tiểu đệ bất đắc dĩ phải giết lão.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tư Mã huynh nói vậy thì lời đồn không sai ư?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Đúng rồi! Không sai chút nào!

Triệu Tử Nguyên thở dài nói:

- Giữa tiểu đệ và Tư Mã huynh đã có mối thâm giao thì dù xảy ra chuyện hiểu lầm đến đâu cũng nên nói rõ với nhau. Hành động của Tư Mã huynh khiến cho tiểu đệ rất lấy làm tiếc.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Thật ra Triệu huynh cũng không nên hối tiếc làm chi. Tạ Kim Ấn đôi ba phen hạ sát gia phụ, tiểu đệ cũng không hiểu vì duyên cớ gì?

Triệu Tử Nguyên động tâm hỏi:

- Tư Mã huynh trút món nợ của lão lên đầu tiểu đệ ư?

Tư Mã Thiên Võ hỏi lại:

- Chẳng lẽ Triệu huynh không thừa nhận vụ này?

Triệu Tử Nguyên thở dài đáp:

- Nếu tiểu đệ thừa nhận thì đã chẳng bao giờ giao thủ với lão khi đến kinh thành.

Tư Mã Thiên Võ cười lạt hỏi:

- Cái đó chẳng qua là để lừa gạt bạn hữu võ lâm không biết mà thôi. Lúc này Triệu huynh còn nói ra miệng được ư?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nãy giờ đã ráng nhẫn nại, bây giờ Tư Mã Thiên Võ nói câu này, chàng sa sầm nét mặt hỏi lại:

- Tư Mã huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Tư Mã Thiên Võ lạnh lùng đáp:

- Triệu huynh tự mình làm ra, sao còn hỏi tiểu đệ?

Triệu Tử Nguyên lắc đầu cười nói:

- Tiểu đệ thật không ngờ Tư Mã huynh biến tính đến thế. Ngạn ngữ đã có câu "đã muốn làm tội, thiếu gì lời buộc".

Tư Mã Thiên Võ lớn tiếng quát:

- Ngươi bảo ai biến tính?

Triệu Tử Nguyên cũng nổi nóng đáp:

- Ta bảo ngươi thì đã sao?

Tư Mã Thiên Võ lớn tiếng thóa mạ:

- Ngươi là giống tạp chủng của Tạ Kim Ấn. Miệng chó không thể mọc ngà voi.

Triệu Tử Nguyên hai mắt đỏ mọng trỏ tay vào đối phương hỏi:

- Tư Mã Thiên Võ! Triệu mỗ không thể nhẫn nại được nữa. Chẳng lẽ ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chăng?

Tư Mã Thiên Võ cười hô hố đáp:

- Vấn đề không phải là dám hay không mà là ngươi có thể làm được hay không mà thôi.

Triệu Tử Nguyên nghiến răng nói:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Bắt đầu từ đêm nay Triệu mỗ nhất định thu lại Thái Chiêu bảo. Còn đối với ngươi, ta nghĩ tới chỗ giao tình ngày trước, ngươi biết diều đi ngay thì còn kịp, bằng chậm trễ chớ trách Triệu mỗ không lịch sự.

Tư Mã Thiên Võ cười khẩy nói:

- Họ Triệu kia! Ngươi đừng hòng giát vàng lên mặt. Hôm nay nhất định ngươi phải chết ở đây.

Dứt lời gã đưa tay lên. Nguyên Tư Mã Thiên Võ đã luyện tập võ nghệ của "Thiên Cương song sát", bản lĩnh gã hiện nay không phải như trước và gã nắm chắc sẽ đánh chết Triệu Tử Nguyên.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên khôn ngăn lửa giận, đằng hắng một tiếng cũng giơ tay lên.

Hai bên đứng cách nhau không đầy mười bước, thủ thế chỉ chờ hạ thủ.

Tư Mã Thiên Võ gầm lên một tiếng phóng chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên cũng không chịu kém, nhả chưởng lực phản kích.

Cả hai bên đều vận toàn lực chiến đấu. Chưởng vừa phóng ra tiếng nổ ầm ầm. Chưởng phong đụng nhau xoáy thành cơn gió lốc.

Tư Mã Thiên Võ đằng hắng nói:

- Triệu Tử Nguyên! Bây giờ ta cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ngươi có bản lĩnh gì cứ trổ hết ra. Triệu mỗ chẳng coi vào đâu.

Tư Mã Thiên Võ vận thêm chưởng lực phóng ra rít lên "veo véo".

Yên Lăng Thanh ngó thấy kinh hãi nghĩ thầm:

- "Ngoại trừ Triệu Tử Nguyên, khó có người địch nổi gã. E rằng ta không chịu nổi một chưởng của gã này."

Triệu Tử Nguyên lảo đảo người đi hai cái mới đứng vững được. Mặt chàng vẫn thản nhiên.

Tư Mã Thiên Võ đã vận toàn lực mà không đẩy lui được Triệu Tử Nguyên nửa bước. Trái lại, sức đề kháng của chàng mỗi lúc một mạnh thêm. Tư Mã Thiên Võ đưa mắt ngó thấy Triệu Tử Nguyên chưa dùng sức phản kích biết là có điều bất diệu nhưng gã muốn rút lui cũng khó lòng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng người lạnh lùng cất lên hỏi:

- Triệu Tử Nguyên! Ai bảo ngươi đến đây tống tử?

Đúng là thanh âm Tư Mã Đạo Nguyên.

Triệu Tử Nguyên động tâm.

Tư Mã Thiên Võ liền nhân lúc chàng phân tâm, quát to một tiếng, vận dụng mười thần công lực phóng chưởng đánh ra.

Triệu Tử Nguyên lại lảo đảo người, nhưng chàng phản ứng rất mau lẹ.

Chàng thấy Tư Mã Đạo Nguyên xuất hiện ở đây mà bất lợi cho mình liền nhân lúc người lảo đảo tung mình rút lui.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Ngươi còn muốn chạy trốn ư?

https://thuviensach.vn

Tư Mã Đạo Nguyên hô:

- Gã không trốn thoát được đâu.

Lời nói chưa dứt lão đã vào tới không trường.

Yên Lăng Thanh gầm lên:

- Trả mạng gia gia ta!

Nàng vận mười hai thành công lực ra bàn tay đánh tới.

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Con nha đầu kia! Ngươi muốn chết ư?

Hắn vung chưởng một cái, chưởng hình của Yên Lăng Thanh bị hất ngược lại. Thân hình loạng choạng, nàng lùi lại ba bước.

Triệu Tử Nguyên khuyên giải:

- Yên cô nương hãy bình tĩnh lại.

Yên Lăng Thanh nghiến răng đáp:

- Tiện thiếp nhìn thấy tên giặc này, hận mình không thể lột da hắn ra được.

Tư Mã Đạo Nguyên cười lạt nói:

- Ngươi đến đây là hết sống rồi mà còn mong lột da lão phu thì ra ngươi ngủ mơ giữa ban ngày.

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Gia gia, muốn thu thập con a đầu này thật dễ như trở bàn tay. Bây giờ cần giải quyết Triệu Tử Nguyên xong rồi tính đến thị.

Tư Mã Đạo Nguyên gật đầu đáp:

- Ta biết rồi.

Bỗng nghe một người hỏi:

- Lão biết rồi ư? Chẳng lẽ lão phu không biết hay sao?

Người mới đến vừa xuất hiện, Tư Mã Đạo Nguyên không nhịn được cười hô hố:

- Tô Kế Phi! Lão phu đã tiên liệu chẳng sớm thì muộn ngươi cũng tới đây chịu chết.

Nguyên người mới đến chính là Tô Kế Phi. Triệu Tử Nguyên rời khỏi chùa Thiếu Lâm không lâu, hắn cũng đi theo, không ngờ lại chậm mất một bước.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi vì biết Triệu Chi Lan sẽ đến tiếp ứng nên thái độ hắn vẫn hiên ngang chẳng sợ hãi gì. Hắn cười lạt hỏi lại:

- Thế ư?

Tư Mã Đạo Nguyên đáp:

- Chứ còn gì nữa? Thái Chiêu bảo là sản nghiệp của họ Triệu nhưng nay bị cha con ta bá chiếm rồi. Ngươi là tổng quản ở Thái Chiêu bảo dĩ nhiên là phải đến.

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Gia gia! Hắn đã đến đây từ trước.

Tư Mã Đạo Nguyên gật đầu hỏi:

- Ta biết rồi. Còn một tên bị giết rồi phải không?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Đúng thế.

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng nói:

- Bọn ngươi ba tên đã đến thì lão phu chắc Triệu Chi Lan chẳng bao lâu cũng tới đây.

Tư Mã Thiên Võ nói:

- Chúng đến càng nhiều càng hay, đỡ cho chúng ta phải mất công tìm kiếm.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Cái đó khó mà biết trước được. Tư Mã Thiên Võ, bữa nay Triệu mỗ nhất định bắt ngươi phải theo công đạo.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Công đạo gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Giết người phải đền mạng. Bá chiếm sản nghiệp của người ta thì phải trả.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Lão gia thừa nhận điều này, nhưng liệu ngươi có đủ bản lĩnh không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Ta tưởng bản lĩnh ngươi tiến bộ ghê gớm nhưng vừa rồi đã thử qua, ngươi vẫn chẳng hơn gì ngày trước bao nhiêu. Chẳng phải Triệu mỗ nói

https://thuviensach.vn

khoác, cha con ngươi không phải đối thủ của Triệu mỗ. Bọn ngươi kêu nhân vật ở hậu đài ra đi!

Triệu mỗ muốn lãnh giáo mấy chiêu với người đó.

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Ngươi không đáng đâu.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cho dù đáng hay không, Triệu mỗ cũng bức bách cha con ông phải đẩy người đó ra.

"Soạt" một tiếng, chàng đã rút bảo kiếm cầm tay.

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Thiên Võ! Ngươi hãy lùi lại để ta thu thập gã.

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Không cần. Hài nhi còn có thể đấu được một trận.

Tô Kế Phi lạnh lùng lên tiếng:

- Tư Mã Thiên Võ! Ngươi đừng khoác lác nữa. Bản lĩnh ngươi còn kém lắm.

để lão già chuyên nghề trá tử suất diện, ta e rằng chuyến này lão không trốn thoát được.

Tư Mã Thiên Võ tức giận đáp:

- Họ Tô kia, nơi đây không để ngươi còn đất mà nói khoác đâu.

Tô Kế Phi đáp:

- Lão phu vẫn làm Tổng quản ở đây. Kẻ không được nói chính là ngươi.

Triệu Tử Nguyên vội nói:

- Tô đại thúc! Đừng chấp với gã, để tiểu điệt giết cha con gã rồi sẽ tính.

Chàng vừa khoa chân bước ra, bỗng nghe một người xẵng giọng hỏi:

- Nơi đây há phải chỗ để các ngươi đến hỗn xược?

Thanh âm vang lên ở mé tả nhưng người vẫn chưa xuất hiện.

Yên Lăng Thanh cũng hét lên:

- Còn giấu đầu hở đuôi làm chi? Sao không chường mặt ra?

Người kia lớn tiếng:

- Con tiểu tiện nhân liệu mà giữ mồm miệng cho trong sạch một chút.

Bây giờ thanh âm lại qua mé hữu. Thân pháp người này quả là ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Tô Kế Phi vọt về phía hát ra thanh âm. Triệu Tử Nguyên gọi giựt lại:

- Đại thúc, không được đâu.

Chàng nói ra thì lão đã vọt tới bụi cỏ ở mé hữu. Lão phóng chưởng đánh liền đồng thời quát hỏi:

- Bằng hữu, sao không chường mặt ra?

Tiếng nói vừa dứt, bỗng thấy một luồng cường lực xô tới, cơ hồ nghẹt thở.

Tô Kế Phi loạng choạng lùi lại bảy tám bước rồi té huỵch xuống đất.

Triệu Tử Nguyên vội nói:

- Yên cô nương, xin cô chiếu cố giùm cho đại thúc.

Chàng vọt tới đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người, liền lớn tiếng hỏi:

- Thân thủ bằng hữu không phải tầm thường, chẳng lẽ chỉ quen nghề đánh lén?

Người kia vẫn không lư gì đến Triệu Tử Nguyên. Chàng tiến về phía trước ba bước, nhưng bốn bề im lặng nhu tờ không một tiếng động. Chàng cho là người đó thay đổi phương vị. Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí nghĩ thầm:

- "Cử động của ta không chần chờ chút nào mà hắn còn qua mắt chuồn đi được thì khinh công của hắn thật hiếm có."

Triệu Tử Nguyên nhìn về phía trước, lên tiếng hỏi:

- Yên cô nương, vết thương của Tô đại thúc ra sao?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Hơi thở chỉ còn thoi thóp, e rằng không cứu vãn được nữa.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Thấy Lệnh Kỳ Song Ma Tái Mặt

Triệu Tử Nguyên tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng hẳn học nói:

- Nếu Tô đại thúc mà có mệnh hề nào thì ta phải đạp Thái Chiêu bảo thành bình địa.

Một người lên tiếng hỏi:

- Liệu ngươi có làm được không?

Triện Tử Nguyên miệng nói mà trong lòng đã chuẩn bị, vừa nghe thanh âm vội lướt về phía đó. Lúc chàng dừng bước, bỗng ngó thấy một lão mặt đen đứng trên mỏm đá. Hai mắt lão nhắm lại như người đang ngủ. Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tiếng nói vừa rồi phải chăng do các hạ phát ra?

Lão mặt đen mở hé mắt, một tia hàn quang lóe ra. Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần phỏng đoán lão mặt đen này có lẽ là một người trong "Thiên Cương song sát". Lão mặt đen gật đầu lạnh lùng đáp:

- Phải rồi!

Triệu Tử Nguyên tức giận hỏi:

- Kẻ đánh lén Tô đại thúc vừa rồi cũng là các hạ ư?

Lão mặt đen gật đầu đáp:

- Chính thị! Nhưng không thể bảo là lão phu đánh lén được. Bản lãnh họ Tô, lão phu cần gì phải thâu tập?

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Lão phu không muốn dây với hắn mà hắn lại ra tay đánh lão phu trước.

Lão phu chỉ dùng hai ba thành công lực, ai ngờ hắn lại vô dụng đến thế!

Triệu Tử Nguyên la lên:

https://thuviensach.vn

- Nếu vậy võ công của các hạ giỏi quá! Triệu mổ muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Lão mặt đen "phì" một tiếng đáp:

- Triệu Tử Nguyên! Lão phu đã biết ngươi học được một chút trò chơi ở nơi Linh Võ tứ tước, nhưng muốn động thủ với lão phu thì còn kém xa lắm.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng:

- Khẩu thuyết vô bằng. Các hạ phải chăng là Hắc Sát Ngô Cự trong "Thiên Cương song sát"?

Tư Mã Thiên Võ đứng bên thét:

- Câm miệng ngay! Sao ngươi dám hô đại danh của gia sư?

Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí rồi hỏi:

- Triệu mổ thường nghe "Thiên Cương song sát" không dời xa nhau bao giờ. Hắc Sát đã xuất hiện thì Bạch Sát Chu Hà nhất định cũng ở quanh đây?

Bỗng nghe một người lên tiếng:

- Lão phu ngồi đây lâu rồi. Đáng trách là ngươi đui mắt mới không nhìn rõ.

Triệu Tử Nguyên nhìn về phía hữu thấy một lão già áo trắng ngồi trên mỏm đá núi cách chừng năm trượng.

Hắc Sát Ngô Cực mình mặc áo đen, da mặt cũng đen thui. Bạch Sát Chu Hà trái lại mình mặc áo trắng, da mặt cũng trắng. Hai người tuổi xấp xỉ ngang nhau, nhưng Hắc Bạch phân minh.

Hắc Sát cười hỏi:

- Lão Bạch! Hà tất phải chấp nhất với gã?

Bạch Sát đáp:

- Gã này tuổi nhỏ nhưng xem chừng rất quen thuộc chúng ta. Gã đã hỏi thì mình nên đáp lại.

Hắc Sát lại hỏi:

- Chúng ta nên xử trí với gã bằng cách nào, lão thử nói nghe?

Bạch Sát cười đáp:

- Gã là một tiểu tử hậu sinh thì quan tâm làm quái gì. Mình chỉ chú ý đến người đứng sau lưng gã mà thôi.

Hắc Sát hỏi:

https://thuviensach.vn

- Phải chăng lão muốn nói Linh Võ tứ tước.

Bạch Sát đáp:

- Đúng rồi. Đồng thời còn một người nữa.

Hắc Sát "ồ" một tiếng hỏi:

- Ta biết rồi. Lão muốn nói Đông Hậu chứ gì?

Hắc Sát hỏi:

- Lão cho là Đông Hậu cũng đến đây ư?

Bạch Sát đáp:

- Có lẽ thế.

Hắc Sát nói:

- Lão đã không nói quyết thì mụ không đến đâu.

Bạch Sát lắc đầu đáp:

- Lão Hắc! Chuyện gì lão cũng quyết định. Nên biết bây giờ bọn họ liên hiệp thành một mối. Hơn nữa họ cũng biết chúng ta đã xuất hiện trên chốn giang hồ thì dĩ nhiên họ phải chú ý.

Hắc Sát cười lạt nói:

- Tuy thuyết của lão có lý, nhưng nếu bọn chúng đến cùng một lúc thì Hắc Sát này càng hoan nghênh.

Bạch Sát nói:

- Đừng nói khoác vội, vì những người ở phe ta chưa đến đủ.

Hắc Sát quay lại hỏi Tư Mã Đạo Nguyên:

- Đạo Nguyên! Các hạ ước định bọn họ đến bao giờ?

Tư Mã Đạo Nguyên khom lưng đáp:

- Bọn họ người đã lên đường kẻ chưa động thân. Thuộc hạ ước lượng phải trong vòng một tháng là ít.

Hắc Sát bổng chau mày quát hỏi:

- Ai?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi và gần đây lại có người tới rồi.

Hai cha con Tư Mã Đạo Nguyên cũng kinh ngạc, ngửng đầu nhìn ra thấy một người đang thủng thẳng lên núi.

Triệu Tử Nguyên vừa ngó thấy bất giác cả mừng lên tiếng hô:

- Nhâm đại hiệp! Đại hiệp đấy ư?

https://thuviensach.vn

Người mới đến chính là Nhâm Hoài Trung. Y ung dung cất bước cười đáp:

- Tiểu ca còn nhỏ tuổi hơn ta mà cước trình mau lẹ quá!

Lão vừa nói vừa tiến đến gần.

Tư Mã Thiên Võ lao người ra cản đường quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Nhâm Hoài Trung hững hờ đáp:

- Vô danh tiểu tốt.

Tư Mã Thiên Võ hỏi:

- Vô danh tiểu tốt thì đến đây làm chi?

Nhâm Hoài Trung nở nụ cười khinh bỉ hỏi lại:

- Đây có phải là Thái Chiêu bảo không?

Tư Mã Thiên Võ đáp:

- Đúng rồi. Lão đã biết Thái Chiêu bảo thì phải nói rõ đến làm gì?

Nhâm Hoài Trung thản nhiên hỏi lại:

- Tại hạ ngẫu nhiên qua đây mà là mạo phạm đến huynh đài chăng?

Tư Mã Thiên Võ quát:

- Cút xuống núi ngay.

Nhâm Hoài Trung cười ha hả nói:

- Huynh đài ngang tang thái quá! Nơi đây không phải là cơ nghiệp của nhà Tư Mã thì tại hạ có mạo phạm cũng không đến lượt huynh đài hạ lệnh trục khách.

Tư Mã Thiên Võ tức giận quát hỏi:

- Ngươi có cút đi hay không thì bảo?

Nhâm Hoài Trung lạnh lùng đáp:

- Cha con họ Tư Mã đều có chỗ sở trường. Tại hạ từng nghe Thiên Võ huynh khoan hòa đại độ, nhưng bữa nay gặp đây mới biết là lời đồn không đúng.

Tư Mã Thiên Võ vung chưởng toan đánh ra. Tư Mã Đạo Nguyên khẽ quát:

- Thiên Võ! Hãy khoan!

Tư Mã Thiên Võ đáp:

https://thuviensach.vn

- Gia gia! Không thể để hắn càn rỡ được.

Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Ngươi cũng nóng nảy quá!

Đoạn lão tiến ra hai bước hỏi:

- Xin hỏi cao tính đại danh của các hạ?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Không dám! Tại hạ là Nhâm Hoài Trung.

Tư Mã Đạo Nguyên lẩm bẩm:

- Nhâm Hoài Trung, Nhâm Hoài Trung. Cái tên này nghe lạ quắc.

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Tại hạ vốn là một tên vô danh tiểu tốt.

Tư Mã Đạo Nguyên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tới đây với mục đích gì?

Nhâm Hoài Trung hỏi lại:

- Không có mục đích thì không đến được hay sao?

Tư Mã Đạo Nguyên không nhịn nổi, ráng trấn tĩnh hỏi:

- Các hạ bề ngoài có vẻ ung dung, lão phu biết là đến đây là có mục đích.

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Triệu Tử Nguyên đại hiệp là chỗ bạn cũ của tại hạ, đã ước hẹn lão bước đến Thái Chiêu bảo uống một bữa say. Nay Triệu huynh không nói gì mà lão lại tỏ ra thái độ bức bách, tại hạ không sao hiểu được.

Triệu Tử Nguyên tự hỏi:

- "Ta có ước hẹn với y đến uống rượu bao giờ đâu?

Hành động của y thiệt quái đản. Không hiểu lai lịch y thế nào?"

Lại nghe Tư Mã Đạo Nguyên nói:

- Các hạ nên biết nơi đây không còn là sản nghiệp của Triệu gia nữa.

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Xin hỏi: Vậy là sản nghiệp của ai?

Tư mã Đạo Nguyên đáp:

- Sản nghiệp này đã thuộc quyền sở hữu của lão phu.

Nhâm Hoài Trung cười lạt hỏi:

- Nếu vậy các hạ là Yên Định Viễn ư?

https://thuviensach.vn

Tư mã Đạo Nguyên sửng sốt hỏi:

- Các hạ biết lão phu đã mạo xưng là Yên Định Viễn ư?

Nhâm Hoài Trung nghiêm nghị đáp:

- Đã muốn người không biết thì đừng làm. Tại hạ nghe đồn ác tích của các hạ từ lâu rồi.

Tư Mã Đạo Nguyên tức giận nói:

- Giỏi lắm! Té ra các hạ là người hữu tâm.

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Người hữu tâm mới làm những việc thâm hiểm. Vậy các hạ hữu tâm hay vô tâm?

Tư Mã Đạo Nguyên nghe nói sắc mặt tái đi. Đột nhiên toàn thân lão co rúm lại rồi té xuống. Tư Mã Thiên Võ giật mình kinh hãi hỏi:

- Gia gia làm sao vậy?

Tư mã Đạo Nguyên lúc này nói không được nữa. Mồ hôi trán lớn bằng hạt đậu nhỏ giọt. “Ọe” một tiếng! Miệng lão phun máu tươi như tên bắn. Tư Mã Thiên Võ la gọi:

- Gia gia! Gia gia!

Bạch Sát nhảy vọt ra nói:

- Đạo Nguyên chết rồi. Ngươi đem y đi mai táng.

Câu nói này nói ra chẳng những Tư Mã Thiên Võ chấn động mà Triệu Tử Nguyên cũng sửng sốt.

Nên biết Tư Mã Đạo Nguyên đang mạnh khỏe, tại sao Nhâm Hoài Trung chỉ nói một câu Vô tâm lão đã lăn ra chết liền, há chẳng là một kỳ văn trong thiên hạ?

Tư Mã Thiên Võ ngập ngừng:

- Sư phụ! Tại sao gia phụ...

Bạch Sát gầm lên:

- Ta bảo ngươi đem y đi mai táng, ngươi đã nghe rõ chưa?

Tư Mã Thiên Võ lòng đau như cắt, lại không ngờ sư phụ cũng vô tình. Gã là người thông minh, xoay chuyển ý nghĩ trong đầu đã biết Nhâm Hoài Trung không phải là hạng tầm thường. Nếu không thế thì chẳng khi nào sư

https://thuviensach.vn

phụ gã lại vô lý đến thế! Gã đành "dạ" một tiếng rồi ôm thi thể Tư Mã Đạo Nguyên đem đi.

Nhâm Hoài Trung lại lên tiếng:

- Huyền địa chi tinh, nhân nhân hội độn. Bổn nhân chi thuật, có cá giai năng. Đêm hôm ở Thúy Hồ, Tư Mã Đạo Nguyên đã bị Tạ Kim Ấn đâm lủng ngực, nếu không được Chu huynh và Ngô huynh vá tim cho lão thì lão cũng chẳng thể sống được đến ngày nay.

Bạch Sát cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Các hạ cũng chuyên nghề vá tim ư?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- "Thiên Cương song sát" làm được thì tại hạ cũng làm được.

Bạch Sát bước tạt ngang một bước, đồng thời bàn tay quét trước ngực một cái. Đoạn lão lạng người sang một bên hỏi:

- Các hạ có biết đây là chiêu thức gì không?

Nhâm Hoài Trung lạnh lùng đáp:

- Đó là "Nhất Ô Kinh Nhân" trong "Thiên Lôi thập nhị phách", sao tại hạ lại không biết?

Bạch Sát kinh hãi hỏi:

- Thế ra các hạ là...

Nhâm Hoài Trung ngắt lời:

- Chúng ta xuất thân cùng một cửa, chỉ khác kẻ trước người sau mà thôi.

Bạch Sát lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn xuất thân từ hồi nào?

Nhân Hoài Trung đáp:

- Mới gần đây thôi.

Bạch Sát hỏi:

- Tình hình chủ thượng ra sao?

Nhâm Hoài Trung nghiêm nghị đáp:

- Xin hai vị yên tâm. Lão nhân gia qui tiên rồi. Có điều lúc lâm chung dặn tại hạ đòi ở nơi hai vị một vật.

Bạch Sát nghe nói chủ thượng qui tiên rồi liền tỏ thái độ cuồng ngạo cười ha hả đáp:

https://thuviensach.vn

- Chủ thượng đã qui tiên thì cái đó thuộc quyền sở hữu của anh em ta.

Ngươi là cái thá gì mà đói lại?

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Anh em các hạ có nghĩ tới một vật không?

Bạch Sát hơi biến sắc hỏi:

- Trong mình ngươi có "Thiên Long Lệnh Kỳ" chăng?

Hắc Sát nhảy xổ lại quát:

- Có thì lấy ra đi để anh em ta tuân mệnh làm việc.

Nhâm Hoài Trung tủm tỉm cười rồi thần sắc nghiêm trọng, lấy một cây cờ vàng nhỏ bé trong mình ra giơ lên. Cây cờ này cán dài hơn thước, lá cờ chừng năm tấc vuông. Trên mặt lá cờ thêu một con rồng vàng rất linh động.

Thiên Cương song sát vừa ngó thấy đã tái mặt.

Nhâm Hoài Trung lớn tiếng quát:

- Thấy cờ cũng như thấy người. Sao các vị không bái kiến?

Hắc Sát nghe nói muốn lạy phục xuống. Bạch Sát vôi la lên:

- Lão Hắc hãy khoan.

Hắc Sát hỏi:

- Lão Bạch có cao kiến gì?

Bạch Sát đáp:

- Hắn vừa nói chủ thượng chết rồi, chúng ta còn sợ gì nữa?

Hắc Sát nói:

- Cờ còn là người còn. E rằng gã nói không thật.

Bạch Sát lạnh lung đáp:

- Bất luận là chân hay giả, nhưng chủ thượng hiện không có ở đây, chúng ta còn sợ ai?

Hắc Sát ngần ngừ:

- Cái đó...

Nhâm Hoài Trung đằng hắng ngắt lời:

- Chu Hà! Ngươi thật là lớn mật!

Bạch Sát đằng hắng đáp:

- Chủ thượng chết rồi, không ai quản cố được lão gia.

Nhâm Hoài Trung tức giận hỏi:

https://thuviensach.vn

- Ngươi dám càn rỡ đến thế thật ư?

Bạch Sát ngạo nghễ đáp:

- Càn rỡ là gì? Khi chúng ta ở bên cạnh chủ thượng, ngươi mới là thằng nhỏ bú sữa. Nay ngươi toan ỷ vào cây "Kim Long Lệnh Kỳ" nhỏ bé để chỉ huy chúng ta thì ra ngươi ngây ngô quá.

Nhâm Hoài Trung phẫn nộ hỏi:

- Các ngươi dám phản kháng thật ư?

Bạch Sát mạnh dạn hỏi lại:

- Phản kháng thì đã sao?

Hắn vừa nói vừa vọt lại chìa năm ngón tay ra toan cướp lậy cây "Kim Long Lệnh Kỳ" ở trong tay Nhâm Hoài Trung.

Triệu Tử Nguyên lớn tiếng hô:

- Huynh đài hãy coi chừng!

Nhâm Hoài trung đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Y vung tay liệng cây Kim long lệnh kỳ đánh "vù" một tiếng. Mép cờ sắc như đao nhằm hớt năm đầu ngón tay của Bạch Sát. Cách ứng biến rất thần tốc hiếm thấy trong thiên hạ.

Bạch Sát đằng hắng một tiếng, đột nhiên biến đổi chiêu thức đánh liền mười tám chưởng, uy lực khủng khiếp, thế dường lay non dốc biển.

Nhâm Hoài Trung chẳng sợ hãi gì lạnh lùng hỏi:

- Ngươi tưởng đem bản lãnh tầm thường đó cướp được cờ chăng?

Y vừa hỏi vừa phất lá cờ biến ảo khôn lường, chụp lấy chiêu thức của Bạch Sát.

Bạch Sát vội thu tay về quát hỏi:

- Ngươi là người thế nào với chủ thượng?

Nhâm Hoài Trung lạnh lùng đáp:

- Ngươi thử đoán xem coi ta là ai?

Hắc Sát xen vào:

- Chiêu thức của gã rất tinh diệu tựa hồ đã học được hết chân truyền của chủ thượng.

Bạch Sát sửng sốt hỏi:

https://thuviensach.vn

- Đến con gái chủ thượng còn không truyền tuyệt nghệ, chẳng lẽ lại đi truyền cho đồ đệ?

Hắc Sát lắc đầu đáp:

- Không có chuyện đó được, vì chủ thượng trước nay không thu đồ đệ.

Bạch Sát hỏi:

- Gã biết sử dụng võ công của chủ thượng mà không phải là đồ đệ thì là cái gì?

Hắc Sát đáp:

- Cái đó phải hỏi chính gã.

Nhâm Hoài trung nói:

- Các vị muốn biết thân thế ta cũng chẳng khó gì, chỉ cần đi lên núi Thiên Long một chuyến là được.

Hắc Sát hỏi:

- Bây giờ chúng ta đâu có rảnh để làm chuyện đó?

Nhâm Hoài trung hỏi lại:

- Bây giờ hai vị có việc gì?

Hắc Sát đáp:

- Ngày chủ thượng còn sống ở nhân gian thì chúng ta không dám làm những điều theo ý muốn. Nay chủ thượng đã qua đời thì bọn ta là độc tôn trong thiên hạ.

Nhâm Hoài trung đằng hắng nói:

- Các ngươi không đáng.

Hắc Sát đáp:

- Đáng hay không chỉ sau đây một tháng là biết rõ.

Nhâm Hoài Trung lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi quyết định chủ ý tồi bại gì?

Hắc Sát đáp:

- Đây không thể nói là chủ ý tồi bại. Bọn ta ước định cả hai phe chính tà sau đây một tháng sẽ đến chốn này mở cuộc quyết đấu sinh tử, được làm vua thua làm giặc.

Nhâm Hoài trung ngẫm nghĩ hỏi:

- Các ngươi đã ước hẹn những ai đến họp?

https://thuviensach.vn

Hắc Sát đáp:

- Ba vị chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc và bọn Quỷ Phủ đại soái.

Nhâm Hoài Trung gật đầu nói:

- Được lắm! Vậy tháng sau ta sẻ trở lại thu thập các ngươi.

Hắc Sát nhìn Bạch Sát hỏi:

- Lão Bạch! Bây giờ chúng ta có nên tha gã không?

Nhâm Hoài Trung mắng liền:

- Thúi lắm! Ta muốn đến là đến muốn đi là đi, há phải để các ngươi buông tha? Hừ hừ! Ta để các ngươi sống thêm một tháng mà thôi.

Bạch Sát nói:

- Vậy cứ giới hạn trong một tháng chúng ta lại gặp lại nhau ở đây để quyết một trận tử chiến.

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Thế là quyết định xong rồi.

Bạch Sát dặn:

- Những người ở phe ngươi do ngươi thông báo.

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Việc này đã có người tiến hành, hà tất ta phải nhọc lòng. Các ngươi chuẩn bị đến tháng sau nộp đầu.

Dứt lời y xoay mình lại. Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh đã khám xét vết thương trong mình Tô Kế Phi. Hắn chỉ còn thoi thóp.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Tố Kế Phi Lại Bị Ám Toán

Nhâm Hoài Trung tiến lại hỏi:

- Triệu huynh! Có thể cho tiểu đệ coi được chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ e rằng hết đường cứu vãn tánh mạng cho Tô đại thúc.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Cái đó chưa chắc. Để tiểu đệ coi xem mới biết được.

Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh liền đứng sang một bên.

Nhâm Hoài Trung coi người Tô Kế Phi một lúc rồi lật người hắn lên khám xét khắp mình xong miệng lẩm bẩm:

- Không đáng ngại đâu.

Y lấy trong mình ra một bình thuốc, cạy răng Tô Kế Phi bỏ vào ba viên. Tô Kế Phi nuốt thuốc xong rồi, Nhâm Hoài Trung nói:

- Bây giờ đại khái không lo gì nữa. Triệu huynh! Chúng ta đưa lão xuống chân núi nghỉ ngơi. Tiểu đệ còn có điều muốn bàn với Triệu huynh.

Bây giờ Triệu Tử Nguyên không nghi ngờ gì Nhân Hoài Trung nữa. Chàng ôm Tô Kế Phi đứng dậy đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Nhâm Hoài Trung đi trước mở đường. Ngựa quen lối cũ, y tìm đường gần nhất đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã xuống tới chân núi.

Nhâm Hoài Trung lại kiếm một nơi vắng vẻ, bảo Triệu Tử Nguyên đặt Tô Kế Phi xuống rồi nói:

- Chúng ta ở nơi đây đàm luận được rồi.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nhâm huynh có điều gì dạy bảo?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta thảo luận về việc có liên quan đến cuộc ước hẹn tháng sau.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nhâm huynh võ nghệ siêu quần. Theo nhận xét của tiểu đệ thì tựa hồ không kém gì "Thiên Cương song sát". Sao Nhâm huynh không trừ khử hai lão ngay bữa nay mà còn để đến tháng sau?

Nhâm Hoài Trung lắc đầu hỏi:

- Nếu đơn đả độc đấu, tại hạ tự lượng có thể quyết chiến với bất cứ một tên nào trong "Thiên Cương song sát", nhưng khó mà quyết định được ai thắng ai bại.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Cái đó hoặc giả Nhâm đại hiệp có ý khiêm tốn mà nói vậy phải không?

Nhâm Hoài Trung lắc đầu đáp:

- Tuy chúng ta mới là buổi sơ giao, song tại hạ nói thật chứ không phải chuyện giả trá. Hiện nay võ công "Thiên Cương song sát" đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, bản lãnh của tại hạ chưa chắc đã nắm vững phần thắng.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Nhâm đại hiệp nói vậy thì ra không địch nổi hai lão đó ư?

Nhâm Hoài Trung lắc đầu đáp:

- Không hẳn như vậy. Tại hạ chỉ nói mình đấu với "Thiên Cương song sát" không nắm chắc thắng nhưng mà cũng không thể bảo là nhất định thất bại.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Mình đã không ăn chắc thì tội gì mạo hiểm một cách khinh suất. Sau một tháng trời phỏng có là bao? Khi đó chỉ một phen cử động là thanh trừ hết bọn ma chướng, há chẳng là thượng sách?

Triệu Tử Nguyên động dung đáp:

- Nhâm huynh thấy xa nghe rộng, tiểu đệ rất khâm phục.

Yên Lăng Thanh nói:

- Tiện thiếp còn một điều muốn thỉnh giáo Nhâm đại hiệp.

https://thuviensach.vn

Nhâm Hoài Trung hỏi:

- Yên cô nương còn điều gì thắc mắc?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Tư Mã Đạo Nguyên đang bình yên vô sự mà tại sao Nhâm đại hiệp chỉ nói một câu "Hữu tâm, vô tâm" bỗng nhiên lão lăn ra mà chết?

Nhâm Hoài Trung hỏi lại:

- Chắc cô nương đã nghe chuyện Tư Mã Đạo Nguyên trúng kiếm ở Thúy Hồ?

Yên Lăng Thanh gật đầu đáp:

- Tiện thiếp được nghe rồi, nhưng đến nay vẫn còn hoài nghi ở chỗ Tư Mã Đạo Nguyên đã bị Tạ Kim Ấn hạ sát mà sao lão còn sống được?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Tại hạ vừa nãy đã nói "Thiên Cương song sát" hiểu thuật vá tim. Thuật vá tim này chỉ có một biện pháp phá giải được.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Biện pháp gì?

Nhâm Hoài Trung nói:

- "Thiên Long Ngâm"...

Yên Lăng Thanh ngơ ngác hỏi:

- "Thiên Long Ngâm" ư?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Đúng thế, hai vị tưởng tại hạ dùng cách thông thường để nói với Tư Mã Đạo Nguyên chăng? Sự thực không phải đâu.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thế ra Nhâm huynh lúc đó đã phát huy "Thiên Long Ngâm" ư?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Phải rồi!

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Tiện thiếp còn điều chưa rõ, Nhâm đại hiệp có cho hay được chăng?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- Xin cô nương cứ nói ra.

Yên Lăng Thanh hỏi:

https://thuviensach.vn

- Chủ thượng mà "Thiên Cương song sát" vừa nói đó là ai?

Nhâm Hoài Trung ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Lão nhân gia cũng ở vào họ Nhâm.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Có liên quan gì đến Nhâm đại hiệp không?

Nhâm Hoài Trung gật đầu đáp:

- Quả là có liên quan với tại hạ. Chẳng giấu gì hai vị lão nhân gia chính là tiên phụ.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần hỏi:

- Thế ra Nhâm huynh là thừa kế của dị nhân Độc Tý Thiên Chủ hay sao?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Chính thị!

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiên phụ hồi sinh tiền hành động quái dị nhưng đã hết lời bảo vệ những môn phái lớn cùng cả hai phe Hắc Bạch trong võ lâm, bình sinh lão nhân gia không muốn nhận ân huệ của người khác.

Yên Lăng Thanh ca ngợi:

- Thật là hiếm có.

Nhâm Hoài Trung lắc đầu đáp:

- Vậy mà về sau cũng xảy chuyện phiền não, vì ngày còn nhỏ tuổi tiên phụ bị bốn cừu gia vây đánh chặt đứt cánh tay. Khi trả mối thù bị chặt tay tiên phụ đã sát hại bên đối phương ba trăm người. Sau đó tiên phụ hối hận không nhắc đến chuyện trả thù giết người, làm toàn hảo sự. Vì thế người võ lâm rất đồng tình tặng cho gia phụ cái ngoại hiệu là "Độc Tý Thiên Chủ".

Yên Lăng Thanh nói:

- Cái đó rất xứng đáng.

Nhâm Hoài Trung thở dài nói:

- Gia phụ liền đúc một tấm "Miễn Tử Bài", người võ lâm đều biết việc này khi ấy "Thiên Cương song sát" vẫn theo bên mình tiên phụ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Hồi ấy Nhâm huynh ở đâu?

Nhâm Hoài Trung đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu đệ vẫn ở nhà.

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Nhâm huynh ở nhà mà sao "Thiên Cương song sát" lại không quen biết?

Nhâm Hoài Trung cười đáp:

- Chẳng lẽ Triệu huynh cũng chưa nhận ra tiểu đệ đã hóa trang rồi sao?

Triệu Tử Nguyên động tâm, giương mắt lên ngó, quả nhiên Nhâm Hoài Trung đã dùng thuốc dịch dung bôi mặt. Triệu Tử Nguyên ca ngợi:

- Thuật dịch dung của Nhâm huynh thật cao minh. Nếu Nhâm huynh không nói ra tiểu đệ cũng không thể phát giác.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Chẳng giấu gì Triệu huynh: Tiên phụ học nhiều hiểu rộng. Ngoài môn võ công, tiên phụ lại tinh thông cả những môn phức tạp. Đáng trách là "Thiên Cương song sát" mau quên thái quá. Chúng quên cả những điều phải chịu đựng như hàn gia.

Yên Lăng Thanh nói:

- Chưa chắc đã phải họ quên đâu tiện thiếp nghe họ nói Chủ thượng không truyền võ công cho con cái.

Nhâm Hoài Trung cười nói:

- Họ nói vậy cũng là có cớ. Bọn huynh muội cả thảy bảy người. Trừ tại hạ còn năm người chưa luyện. Cả tại hạ cũng đêm khuya mới rèn tập. Hai mươi năm nay, huynh muội của tại hạ cũng không hay là tại hạ đã theo tiên phụ luyện võ, chứ đừng nói đến người ngoài.

Yên Lăng Thanh nói:

- Lệnh tôn đại nhân chắc có thâm ý?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Tiên phụ không muốn để võ học của Nhâm gia bị đoạn tuyệt. Đó là một nguyên nhân.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Còn những nguyên nhân nào khác?

Nhâm Hoài Trung đáp:

https://thuviensach.vn

- Nguyên nhân thứ hai là tiên phụ biết rõ những người luyện võ phần nhiều đều sính cường, thích chiến đấu, mà tiên phụ hy vọng tại hạ sau khi luyện võ có thể bắt chước lão nhân gia làm nhiều hữu sự cho võ lâm. Nhưng tại hạ nhạt mùi thế sự, luyện võ rồi ít khi bôn tẩu giang hồ. Vì thế màu sau tiên phụ mấy chục năm võ lâm hầu như quên môn võ học của Nhâm gia.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Thế là hiếm lắm! Không hiểu tại sao lệnh tôn lại biết "Thiên Cương song sát" thường đi đôi với nhau để hành động?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Nguyên trước "Thiên Cương song sát" vẫn theo tiên phụ một dạ trung thành, nhưng tại hạ là người bàng quan đã nhận ra chúng muốn làm phản, nên đặc biệt chú ý.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi tiên phụ qua đời quả nhiên hai người làm càn làm bậy. Tại hạ từng giám thị bọn họ ở Thiên Sơn, chỗ dụng ý là thu hồi tấm miễn tử bài, nhưng bọn họ vẫn không làm ác nên tại hạ chưa hành động. Ngờ đâu mình sơ sót một chút, quả nhiên dã tâm chúng bộc lộ ra ngoài.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nhâm huynh hành động bằng cách nào?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Hiện nay võ công bọn chúng đã đến trình độ ít người bì kịp. Huống chi những nhân vật ở Thủy Bạc Lục Ốc lại viện trợ chúng, muốn trừ khử họ không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Đúng thế! Tây Hậu cầm đầu bọn Thủy Bạc Lục Ốc, muốn đối phó với Tây Hậu phải tìm đến Đông Hậu mới xong.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Ngoài Đông Hậu tại hạ còn nghĩ tới Linh Võ tứ tước, nhưng bốn nhân vật này trước sau coi lạt mùi danh lợi, mời được họ không phải chuyện dễ dàng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

https://thuviensach.vn

- Vụ này may ra tại hạ tìm được biện pháp.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Vì thế mà tiểu đệ phải thương lượng với Triệu huynh, may ra mời được bốn vị xuất tịch.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tiểu đệ sẽ thử coi, còn mời được hay không chưa dám nói chắc.

Yên Lăng Thanh nói:

- Chỉnh đốn võ lâm là việc hệ trọng, tiện thiếp tin rằng các bậc tiền bối không từ chối.

Nhâm Hoài Trung nói:

- Vậy Triệu huynh lo vụ này, tại hạ còn có việc phải đi nơi khác.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bao giờ chúng ta tái ngộ?

Nhâm Hoài Trung đáp:

- Chúng ta lấy ngày hai mươi lăm làm kỳ hạn trở lại đây tụ hội. Khi ấy đối phương động viên được bao nhiêu người, bên ta được bao nhiêu vị đều có mặt cả. Trận này chúng ta hy vọng thanh trừ được ma chướng.

Dứt lời y chắp tay từ biệt, rảo bước tiến về phía trước.

Triệu Tử Nguyên nhìn bóng sau lưng Nhâm Hoài Trung nói:

- Ngày gặp y ở chùa Thiếu Lâm, tại hạ đem dạ hoài nghi không ngờ y là người rất nhiệt thành trong bọn ta. Tại hạ đã nhận lầm người.

Yên Lăng Thanh đáp:

- Người ở Nhâm gia hành động khác với người thường, trước kia mình chưa thể hiểu được.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn Tô Kế Phi thấy ngực lão đã nhô lên hụp xuống, cả mừng nói:

- Hay lắm! Tô đại thúc đã khá nhiều rồi.

Chẳng mấy chốc Tô Kế Phi thổ ra một búng huyết ứ, lão thờ dài giương mắt nhìn Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh hỏi:

- Tử Nguyên! Phải chăng chúng ta gặp nhau ở trong mộng?

Triệu Tử Nguyên vội đáp:

https://thuviensach.vn

- Sao đại thúc lại nói vậy? Cả Yên cô nương cũng ở đây, đại thúc có thấy không?

Tô Kế Phi ngập ngừng:

- Nhưng ta đã bị thương...

Yên Lăng Thanh ngắt lời:

- Tô đại hiệp được Nhâm đại hiệp cứu.

Tô Kế Phi thở dài nói:

- Trước kia chúng ta ngờ vực y, không ngờ y là người chí tình.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Gia mẫu có định tới đây không?

Tô Kế Phi đáp:

- Lúc ta dời khỏi chùa Thiếu Lâm, lệnh đường bảo sẽ tới đây, không hiểu tại sao bây giờ cũng chưa đến?

Yên Lăng Thanh nói:

- Thánh Nữ liệu sự như thần, bà đã bảo tới thì thế nào cũng tới, chúng ta chờ bà một lúc được không?

Tô Kế Phi gật đầu.

Bỗng nghe một người lạnh lùng nói:

- Y không đến đâu.

Tô Kế Phi quát hỏi:

- Ai?

Yên Lăng Thanh cũng quát to một tiếng rồi vọt đi. Triệu Tử Nguyên tung mình đi theo. hai người lao về phía phát ra thanh âm đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì hết. Yên Lăng Thanh nhìn ngang nhìn ngửa nói:

- Nơi đây không có ai.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Hiển nhiên có người vừa mới nói, sao lại không thấy?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chúng ta thử sục tìm coi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu rồi cất bước chạy về mé tả. Hai bên con đường nhỏ mé tả đều cỏ rậm cao hơn đầu người, phóng tầm mắt nhìn ra chẳng

https://thuviensach.vn

thấy gì.

Triệu Tử Nguyên sục tìm một lúc không ra manh mối toan tiếp tục tiến về phía trước nhưng nhớ tới Tô Kế Phi vừa lành thương thế để lão ở lại một mình rất nguy hiểm. Chàng lật đật quay trở lại đảo mắt nhìn tưởng chừng tim ngưng đập.

Nguyên Tô Kế Phi đầy mình máu tươi ngã lăn xuống đất. Lão bị sáu, bảy vết thương vẫn còn ra huyết.

Triệu Tử Nguyên vội ôm lão dậy sờ tâm mạch thấy ngừng đập rồi, chàng nghiến răng nói:

- Quân giặc này gớm thật! Nó dùng kế thanh đông kích tây, mình sơ sót một chút mà để Tô đại thúc uổng mạng.

Giữa lúc ấy, Yên Lăng Thanh quay về. Nàng thấy thái độ hốt hoảng của Triệu Tử Nguyên vội hỏi:

- Triệu đại hiệp! Đã xảy ra chuyện gì?

Triệu Tử Nguyên hằn học đáp:

- Tô đại thúc bị người giết chết.

Yên Lăng Thanh hốt hoảng chạy lại đảo mắt nhìn quanh nói:

- Chúng ta trúng kế điệu hổ ly sơn rồi.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng thế, tại hạ quay về ngay mà cũng chậm một bước.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Ai đã gây ra vụ này?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nơi đây cách Thái Chiêu bảo rất gần, chắc là bọn chúng hành động!

Yên Lăng Thanh gật đầu nói:

- Có lẽ đúng rồi.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng nói:

- Chúng ta thử trở về coi.

Yên Lăng Thanh vội đáp:

- Triệu đại hiệp không nên nóng nảy.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cô nương có cao kiến gì chăng?

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh đáp:

- Nếu bây giờ chúng ta trở về Thái Chiêu bảo thì người ít thế bạc. “Thiên Cương song sát” là bọn người không nên giây vào.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Nhưng tại hạ không thể không báo thù cho Tô đại thúc!

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đã đành đại hiệp phải trả thù, nhưng hiện giờ chúng ta chưa quyết đoán được cái chết của Tô tiền bối có đúng là người Thái Chiêu bảo gây ra không?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Ngoài bọn chúng thì còn ai nữa?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chúng ta hãy giải đáp vấn đề này trước. Sự tình vừa xảy ra, tiện thiếp tin rằng hung thủ chưa chạy xa được.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Theo ý kiến cô nương thì nên thế nào?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Trước hết hãy mai táng người chết rồi sau sẽ tìm kiếm hung thủ.

Triệu Tử Nguyên chau mày nói:

- Bây giờ mới tìm kiếm thì tại hạ e chậm mất rồi.

Yên Lăng Thanh nói:

- Tiện thiếp nhận thấy bây giờ tìm ngay chưa đến nỗi chậm quá, nếu còn chần chờ thì không kịp nữa.

Triệu Tử Nguyên thấy nói có lý liền đáp:

- Được rồi! Chúng ta hãy mai táng Tô đại thúc rồi sẽ tính.

Hai người liền hành động, khoét một cái huyệt đặt Tô Kế Phi xuống lấp đất.

Triệu Tử Nguyên lâm râm khấn vái:

- Đại thúc hãy yên giấc ngàn thu, tiểu điệt nhất định trả thù cho đại thúc.

Đoạn hai người lại theo lối cũ tìm kiếm. Sau thấy đường mỗi lúc một khó đi, Yên Lăng Thanh nói:

- Đại khái không phải ở bên này.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nhưng thanh âm vừa vang lên ở nơi đây.

Yên Lăng Thanh đưa mắt nhìn về phía trước, bỗng la gọi:

- Triệu đại hiệp coi kìa! Phía trước có tòa nhà.

Triệu Tử Nguyên ngửng đầu lên nhìn rồi nói:

- Bên kia đã có nhà thì chúng ta thử tới đó coi.

Yên Lăng Thanh gật đầu. Hai người liền chạy như bay về phía căn nhà thì thấy phòng ốc đổ nát, nhưng cách kiến trúc rất rộng lớn. Cánh cửa đỏ đã tróc hết sơn. Góc tường màng nhện chằng chịt tỏ ra lâu ngày không có người ở.

Yên Lăng Thanh nghi ngờ hỏi:

- Trong này có người ở không?

Triệu Tử Nguyên nhìn quanh đáp:

- Bất luận có người hay không chúng ta đã đến thì thử vào coi rồi sẽ tính.

Chàng toan cất bước, bỗng một tiếng kẹt vang lên, hai cánh cửa tự động mở ra. Hai người ngó vào mà chẳng thấy ai.

Lúc này trời sắp tối lại gặp toàn quái sự, nếu chẳng phải là người bản lãnh phi thường tất sợ toát mồ hôi.

Yên Lăng Thanh cười lạt hỏi:

- Triệu đại hiệp bảo có lạ không?

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Cánh cửa tự động mở ra thì dĩ nhiên có người giở trò ma quỷ.

Yên Lăng Thanh nói:

- Đúng thế! Họ đã mở cửa, sao lại không dám đón tiếp khách vào một cách đàng hoàng?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Mặc kệ họ.

Chàng nóng ruột báo thù cho Tô Kế Phi, nói rồi khoa chân bước vào. Chàng đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy bóng người.

Yên Lăng Thanh theo sau, lên tiếng:

- Lạ quá! Không có người nào!

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Cứ vào trong coi sẽ rõ.

Chàng đi trước dẫn đường, Yên Lăng Thanh theo sau. Phía trước là tòa đại viện. Trước mắt hiện ra một nhà khách sảnh.

Trời tối rồi. Cả tòa trang viện không một ngọn đèn, ở trong nhà lại càng tối tăm. Yên Lăng Thanh khẽ nói:

- Đại hiệp hãy coi chừng.

Triệu Tử Nguyên gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Chàng toan đi vào bỗng nghe phía trước có tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Tiếp theo hiện ra một ngọn đèn lồng, người cầm đèn là một mụ già tóc bạc, cất tiếng hỏi:

- Có người vào ư?

Yên Lăng Thanh đã vận kình lực ra bàn tay, nàng lạnh lùng hỏi lại:

- Tôn giá là ai?

Mụ già dương cặp mắt sáng sủa lên đáp:

- Lão thân là chủ nhân ở đây. Hay quá! Hay quá! Lâu nay chẳng có ai tới hai vị đã đến xin mời vào trong này.

Yên Lăng Thanh khẽ hỏi:

- Triệu đại hiệp! Trước chúng ta đã nghe thanh âm dường như cũng giống tiếng người này phải không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Hiện giờ chưa được rõ lắm.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Triệu Tử Nguyên Hội Ngộ Thích Trung Kỳ

Mụ già mắt sáng nói:

- Đêm khuya có khách đến chơi còn gì may cho bằng? Lão thân mời hai vị vào!

Yên Lăng Thanh đáp:

- Tiện thiếp đến quấy nhiễu e có điều không tiện.

Mụ già mắt sáng nói:

- Hai vị đại quí khách, lão thân muốn mời còn không được.

Dứt lời mụ cầm đèn lồng đi trước dẫn đường.

Yên Lăng Thanh nhìn Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Triệu đại hiệp tính sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Cứ vào đi rồi sẽ liệu.

Hai người liền đi theo mụ bỗng nghe mụ lẩm bẩm:

- Trên trời có trăng tỏ, dưới đất có đom đóm. Hỡi ơi! Con người ở đời sao cứ bôn ba đường danh lợi?

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Lão nhân gia nói vậy là nghĩa làm sao?

Mụ già cười đáp:

- Lão thân coi người đã nhiều. Câu nói này chưa hẳn trỏ vào ai. Cuộc đời chìm nổi như nước chảy trên sông, không đứng vững được và bị sóng cuốn đi. Cô nương thử nghĩ coi có đúng thế không?

Yên Lăng Thanh nói:

- Đúng lắm!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Tiền bối đưa ra ý kiến thoát tục phải chăng đã trải qua những đoạn đường ô trọc?

Mụ già hỏi lại:

- Công tử nhận xét lão thân là người thế nào?

Bất giác ba người đã vào tới một nơi đèn lửa huy hoàng. Trước mắt hiện ra một tòa hoa lệ, khác hẳn bên ngoài. Trong gian phòng hoa lệ này đã có bốn người ngồi là hai trai hai gái đang gối tựa vai kề.

Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh vào tới nơi, hai cặp nam nữ vẫn lờ đi như chẳng thấy gì.

Yên Lăng Thanh dừng bước lại nói:

- Trong này có điều quái dị.

Triệu Tử Nguyên cũng nói:

- Lạ thiệt! Bọn họ dường như không phát giác ra có người lạ đến.

Mụ già đằng hắng nói:

- Mời hai vị tiến vào.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Đây là đâu?

Mụ già đáp:

- Đào Nguyên.

Yên Lăng Thanh ngơ ngác hỏi:

- Đào Nguyên ư? Tiện thiếp chưa nghe thấy danh từ này bao giờ.

Mụ già đáp:

- Bây giờ cô nương được nghe cũng vậy.

Yên Lăng Thanh cười lạt nói:

- Lão nhân gia! Lão nhân gia đừng khoe văn chương trước mặt bọn tiện thiếp nữa. Tô Kế Phi tiền bối đã bị các hạ hạ sát.

Mụ già chuyển động cặp mắt hỏi:

- Tô Kế Phi Nào? Ai là Tô Kế Phi?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Lão nhân gia đừng giả vờ nữa hay hơn.

Mụ già hỏi:

https://thuviensach.vn

- Lão thân giả vờ chuyện gì? Lão thân thật tình không hiểu ai là Tô Kế Phi?

Yên Lăng Thanh hỏi lại:

- Tô tiền bối là Tổng quản ở Thái Chiêu bảo mà lão nhân gia không biết ư?

Mụ già hỏi lại:

- Hễ là Tổng quản ở Thái Chiêu bảo là lão thân phải biết hay sao? Cô nương nói giỡn chăng?

Mụ khẽ đằng hắng một tiếng, hai cặp nam nữ vội phân khai chạy ra.

Nhìn cặp nam nữ này một cặp lối ba chục tuổi, còn một cặp mới ngoài hai chục. Người nào cũng không lộ vẻ phàm tục. Người đàn ông ngoài ba chục tuổi hỏi:

- Đại nương! Có phải hai vị khách này không?

Mụ già đáp:

- Đúng rồi!

Đại hán ngoài ba chục tuổi tiến ra một bước chắp tay hỏi:

- Tại hạ là Hồng Tân Sơn không biết hai vị giá lâm để đi đón tiếp, xin miễn thứ cho.

Miệng hắn đưa lời lịch sự mà thực ra nhân lúc chắp tay đã đẩy một luồng ám kình ra.

Triệu Tử Nguyên mỉm cười đáp:

- Không dám! Không dám!

Chàng chắp tay làm như động tác kính lễ, cũng đẩy ám kình tới. Hai luồng ám kình đụng nhau, Hồng Tân Sơn lảo đảo người đi lùi lại hai bước, còn Triệu Tử Nguyên vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hồng Tân Sơn đỏ mặt lên nói:

- Công lực của huynh đài thâm hậu quá chừng.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Huynh đài quá khen mà thôi.

Thiếu niên ngoài hai mươi tuổi bước ra nói:

- Tại hạ là Chu Thủ Nhân tham kiến huynh đài.

Gã chắp hai tay lại, quyền phong xô ra ầm ầm.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Không dám!

Quyền phong hai bên đụng nhau, Chu Thủ Nhân cũng phải lùi lại một bước.

Mụ già cười nói:

- Đệ nhất quan thông qua rồi. Bây giờ lão thân muốn hỏi đến điều thứ hai.

Hồng Tân Sơn và Chu Thủ Nhân mặt thẹn đỏ bừng lui gót trở vào. Hai người nhìn Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh bằng tia mắt kỳ lạ tựa hồ phát hiện ra điều gì trên mình hai người.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Lão nhân gia muốn hỏi điều gì?

Mụ già hỏi:

- Hai vị có phải là vợ chồng không?

Triệu Tử Nguyên sửng sốt hỏi lại:

- Lão nhân gia hỏi câu này là có ý gì?

Mụ già đáp:

- Công tử hãy trả lời câu hỏi của lão thân hỏi rồi sẽ bàn.

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Phải vợ chồng hay không có liên quan gì đến lão nhân gia?

Mụ già cười đáp:

- Các vị nặng lòng ngờ vực thái quá.

Yên Lăng Thanh nói ngay:

- Bọn tiện thiếp đúng là vợ chồng.

Nàng vừa nói vừa đưa mắt cho Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên thấy Yên Lăng Thanh đưa mắt liền thừa nhận đáp:

- Đúng rồi! Bọn tại hạ là đôi vợ chồng.

Mụ già gật đầu nói:

- Hay lắm! Mời hai vị tiến vào.

Triệu Tử Nguyên trong lòng ngờ vực nhưng cũng cùng Yên Lăng Thanh đi vào. Căn phòng trong này so với căn ngoài lại khác nhau một trời một

https://thuviensach.vn

vực. Mọi đồ dùng đều chế bằng ngọc mà là thứ ngọc thạch thượng hạng mới thật đáng sợ.

Mụ già sau một lát cũng vào nói:

- Gần đến giờ rồi, gia tỷ không có hiền phu phụ tới đây thì lão thân đi mời chủ nhân đến tuyên bố khai hội.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Khai hội gì?

Mụ già cười đáp:

- Lát nữa hai vị sẽ rõ.

Triệu Tử Nguyên trong lòng hồi hộp, chẳng hiểu đây là địa phương nào?

Chàng sợ hung thủ trốn xa mất, vẻ bồn chồn lộ ra ngoài mặt.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Còn bao lâu nữa sẽ khai hội?

Mụ già đáp:

- Sắp rồi. Nhiều lắm là nửa giờ.

Yên Lăng Thanh nhẫn nại không nói nữa.

Nửa giờ trôi qua mụ già nói:

- Chắc không còn ai đến nữa, lão thân đi mời chủ nhân ra.

Mụ toan cất bước lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên. Mụ mỉm cười tự nói một mình:

- Giả tỷ bây giờ chủ nhân tới nơi thì không phải chần chờ nữa.

Mụ vừa nói vừa đi ra đến giữa viện, bỗng gặp một người đi tới. Người này tuổi ngoài năm mươi, tướng mạo rất uy mãnh lão cất tiếng vang dội tự giới thiệu:

- Lão phu là Thích Trung Kỳ.

Mụ già lạnh lùng hỏi:

- Các hạ chỉ có một mình đến thôi ư?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Bên mình lão phu không còn người thứ hai nào.

Mụ già hỏi:

- Các hạ có biết đây là đâu không?

Thích Trung Kỳ đáp:

https://thuviensach.vn

- Đây là Vô Già Viên. Sao lão phu lại không biết?

Mụ già nói:

- Vô Già Viên mở hội Hữu Già. Các hạ không đưa theo bạn hữu thì xin miễn thứ cho, lão thân phải cự tuyệt không để các hạ tham dự vào.

Thích Trung Kỳ lớn tiếng hỏi:

- Công Tôn đại nương! Đại nương nói thế mà nghe được ư?

Mụ già hơi biến sắc hỏi lại:

- Các hạ biết danh tự lão thân ư?

Thích Trung Kỳ cười khanh khách đáp:

- Mấy chục năm trước Đại nương khét tiếng vùng Quan Lỗ, chẳng những võ công cao cường mà tư dung cũng vào hạng đệ nhất.

Công Tôn đại nương nói:

- Các hạ biết khá nhiều về chuyện của lão thân nhỉ?

Thích Trung Kỳ cười nói:

- Về sau không hiểu vì việc gì Đại nương đột nhiên mai danh ẩn tích. Có người bảo Đại nương đã tìm được bạn chung thân, có người nói Đại nương nhìn rõ thế sự không chen chân vào chốn giang hồ nữa.

Công Tôn đại nương đằng hắng hỏi:

- Còn ý kiến các hạ thì sao?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Lão phu cho là lời nhận xét trước có lẽ đúng hơn, nhưng không may vị hương hữu của đại nương...

Công Tôn đại nương lớn tiếng quát:

- Im đi!

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Sao? Đại nương không muốn nghe tại hạ nói nữa ư?

Công Tôn đại nương đáp:

- Câu chuyện của lão thân không để ai nhắc tới, các hạ hãy nói đến đây với dụng ý gì?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Lão phu muốn gặp mặt chủ nhân của Đại nương.

Công Tôn đại nương đằng hắng nói:

https://thuviensach.vn

- Không đáng đâu.

Mụ vừa nói vừa giơ tay lên.

Thích Trung Kỳ nói:

- Lão phu đến đây không phải để đánh nhau.

Công Tôn đại nương đáp:

- Lão thân đếm xong ba tiếng mà ngươi không rút lui thì đừng trách lão thân động thủ.

Dứt lời mụ đếm tiếng "một".

Thích Trung Kỳ ngắt lời:

- Lão thân đến gặp chủ nhân của Đại nương. Đại nương không thông báo đã là có tội, còn toan động võ ư?

Công Tôn đại nương mắng liền:

- Ngươi là cái thá gì mà muốn lão thân phải thông báo?

Dứt lời mụ đếm tiếng "hai".

Bầu không khí trong trường biến đổi thành khẩn trương. Thích Trung Kỳ vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Công Tôn đại nương tức quá toan mở miệng đếm tiếng "ba" ngờ đâu giữa lúc ấy bỗng nghe đánh "binh" một cái. Một vật từ bên ngoài bay vào rớt xuống.

Công Tôn đại nương biến sắc, người mụ đã chạy tới. Mụ đảo mắt nhìn thì nguyên là một cái túi da phình lên, không hiểu trong đựng vật gì. Mụ toan mở ra coi, bỗng nghe tiếng người quát:

- Đừng có đụng vào.

Công Tôn đại nương vội rụt tay về, một phụ nhân trung niên thấp thoáng bước ra.

Thích Trung Kỳ cười khanh khách nói:

- Thanh Phụng! Rút cuộc ngươi đã chường mặt ra.

Phụ nhân áo xanh hỏi:

- Thích Trung Kỳ! Ngươi đến đây tìm cái chết chăng?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Không phải đâu.

Thanh Phụng lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

- Ta khuyên ngươi nên dời khỏi nơi này là hơn.

Thích Trung Kỳ lắc đầu đáp:

- Không. Nếu đi thì cùng đi cả.

Thanh Phụng tức giận nói:

- Đừng mơ mộng hão huyền.

Thích Trung Kỳ cất giọng ôn nhu:

- Thanh Phụng! Ngươi cùng ta đang sinh hoạt tử tế ở núi Càn Nguyên. Tội gì vì chút hư danh mà đưa mình vào dòng nước đục trên chốn giang hồ?

Thanh Phụng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi tưởng nói vậy mà làm cho ta động tâm được chăng?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Ta hy vọng nàng hồi tâm chuyển ý.

Thanh Phụng nói:

- Đừng mơ mộng nữa. Ta nghĩ tới tình vợ chồng trong giai đoạn quá khứ mà đêm nay có thể thả ngươi ra đi. Nếu ngươi còn chần chờ, đừng trách ta trở mặt.

Lúc mụ nói thái độ cực kỳ uy nghiêm tựa hồ Thích Trung Kỳ kháng cự một tiếng là mụ động thủ liền.

Triệu Tử Nguyên đứng bên khẽ hỏi Yên Lăng Thanh:

- Có phải Thanh Phụng là chủ nhân nơi đây không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Chắc thế.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Nghe giọng y cùng Thích đại hiệp thì hiển nhiên là đôi vợ chồng, chúng ta có việc gấp không làm được, còn ngồi đây để nghe vợ chồng họ cãi nhau làm gì?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Triệu đại hiệp đừng quên sự tình có thể sắp sửa xảy ra.

Triệu Tử Nguyên đành nhẫn nại ở lại coi diễn biến.

Giữa lúc ấy Thích Trung Kỳ bước đi hai bước rồi nói.

- Thanh Phụng! Ngươi đã tuyệt tình như vậy thì đừng trách ta bất nghĩa.

https://thuviensach.vn

Thanh Phụng lạnh lùng hỏi:

- Ta đã biết ngươi đến đây với dụng ý gì. Ngươi bất nghĩa thì đã sao?

Thích Trung Kỳ đằng hắng đáp:

- Ngươi chịu để bọn Thủy Bạc Lục Ốc thuê mướn. Ba người bọn họ chẳng ai là không làm điều độc ác. Ta muốn trừ hại cho võ lâm không chừng đành phải hất ngươi đi khỏi địa phương này.

Triệu Tử Nguyên chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- "Té ra Thanh Phụng có mối liên quan với Thủy Bạc Lục Ốc."

Thanh Phụng quát lên:

- Khi người nhàn hạ để hết tâm lực chạy chọt cho Linh Võ tứ tước, chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa vợ chồng. Hừ hừ! Ngươi chỉ biết nói người mà không kiểm thảo lấy mình.

Triệu Tử Nguyên không nghĩ ngợi gì nữa rảo bước tiến ra.

Công Tôn đại nương quát:

- Lùi lại ngay.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ có mấy lời muốn nói với Thích huynh.

Công Tôn đại nương lên tiếng:

- Đây không phải là chỗ để công tử nói chuyện.

Triệu Tử Nguyên tức giận hỏi:

- Đại nương coi tại hạ là hạng người nào?

Chàng vừa nói vừa tiến về phía trước.

Công Tôn đại nương lạng người ra ngăn chặn hỏi:

- Ngươi có lùi lại hay không?

Triệu Tử Nguyên dừng lại:

- Tại hạ không lùi thì sao?

Công Tôn đại nương giận quá vung chưởng đánh liền.

Triệu Tử Nguyên không lý gì đến mụ, chàng đề khí vọt đi lướt ra ngoài phạm vi chưởng lực của Công Tôn đại nương.

Thích Trung Kỳ kinh ngạc la lên:

- "Thái Ất Mê Tông Bộ"! Giữa huynh đài và Tứ gia có mối liên quan thế nào?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Lão nhân gia là sư phụ của tại hạ. Xin hỏi Thích huynh có mối quan hệ gì với gia sư?

Thích Trung Kỳ nghiêm trang nói:

- Tại hạ cũng được bốn vị lão nhân gia chỉ điểm. Xin hỏi quí tính đại danh huynh đài là gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ là Triệu Tử Nguyên.

Thích Trung Kỳ nói:

- Té ra là Triệu Huynh. Tại hạ thường được nghe Tứ gia đề cập đến huynh đài.

Triệu Tử Nguyên chắp tay hỏi:

- Huynh đài có biết lão nhân gia hiện giờ ở đâu không?

Thích Trung Kỳ hỏi lại:

- Tại hạ không rõ, Triệu huynh có biết hành tung của bốn vị lão nhân gia chăng?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tháng trước đây tại hạ gặp Tứ sư phụ ở kinh thành nhưng gần tháng nay không thấy đâu nữa.

Thích Trung Kỳ "ủa" một tiếng rồi nói:

- Tháng trước tại hạ gặp được nhị lão gia một lần, nay cũng chưa biết các vị ở đâu.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vậy tại hạ phải đến Linh Võ Bảo Điện một chuyến.

Thanh Phụng đằng hắng hỏi:

- Liệu ngươi có đi được không?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Triệu mỗ muốn đi là đi, chẳng ai cản trở được.

Thanh Phụng nói:

- Ngươi thử đi coi.

Triệu Tử Nguyên quay lại hô:

- Yên cô nương! Chúng ta đi thôi.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh rảo bước chạy ra.

Công Tôn đại nương cũng cản lại nhưng Thanh Phụng quát:

- Đại nương! Để cho thị ra!

Công Tôn đại nương lùi lại, Yên Lăng Thanh nói:

- Ta đâu có sợ mụ cản trở.

Thanh Phụng nói:

- Đừng khoác lác nữa.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng đáp:

- Ta muốn coi mụ có tài gì.

Thanh Phụng đằng hắng một tiếng, cùng Công Tôn đại nương lùi ra sau.

Thích Trung Kỳ vọt tới hỏi:

- Ngươi định giở trò gì?

Liền vươn tay toan chụp lấy Thanh Phụng. Thanh Phụng co mình lại cùng với Công Tôn đại nương lùi vào trong nhà.

Triệu Tử Nguyên toan rượt theo, Thích Trung Kỳ vội nói:

- Triệu huynh hãy khoan!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Mình chậm trễ để hai mụ trốn mất thì sao?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Họ đã lui vào trong nhà ta có rượt theo cũng không kịp, bọn Thủy Bạc Lục Ốc nhiều trò lắm, chúng ta đừng mắc bẫy họ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Chẳng lẽ trong nhà có đặt cơ quan?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Nhiều cạm bẫy lắm.

Triệu Tử Nguyên hít một hơi dài chân khí nói:

- Huynh đài có điều chưa rõ là thế thúc của tại hạ bị người mưu sát ở trên núi. Tại hạ nóng lòng rửa hận muốn bắt ngay được hung thủ.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Tìm Hung Thủ Lạc Vào Thủy Bạc

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Hung thủ là bọn Thanh Phụng hay sao?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Bọn họ đã là người ở Thủy Bạc Lục Ốc thì tất có mối liên quan với Thái Chiêu bảo. Tại hạ hoài nghi thế thúc bị họ ám toán.

Yên Lăng Thanh nói:

- Cứ tình hình trước mắt mà xét rất có thể như vậy.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Để Triệu mỗ đi xem sao.

Giữa lúc ấy bao nhiêu đèn lửa trong nhà đều tắt hết. Trước mắt chỉ thấy tối om. Thích Trung Kỳ nói:

- Triệu huynh phải coi chừng mới được.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ biết rồi!

Chàng khoa chân bước vào thấy cảnh tượng trong nhà đã biến đổi khác thường, những đồ trần thiết bằng ngọc thạch chớp mắt đã mất hết.

Hồng Tân Sơn và Chu Thủ lúc trước ở trong phòng bây giờ cũng không thấy đâu nữa. Triệu Tử Nguyên xiết đổi kinh nghi.

Yên Lăng Thanh từ phía sau tiến lên:

- Tại sao tình hình biến đổi mau lẹ đến thế?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Thật là quái dị! Trong phòng biến đổi sao lại không thấy mảy may tiếng động?

Bỗng nghe một người cất tiếng lạnh như băng:

https://thuviensach.vn

- Vì ngươi ít kiến thức nên cái gì cũng cho là quái dị.

Triệu Tử Nguyên nghe thanh âm ở mé hữu liền xổ về phía đó.

Đột nhiên mộ luồng kình phong từ mé tả đánh tới.

Triệu Tử Nguyên quát hỏi:

- Bọn chuột nhắt dám ám toán ta ư?

Chàng vung chưởng đánh ra, nhưng chưởng phong lạc vào quãng không.

Chàng run lên lùi lại một bước.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Triệu đại hiệp phát hiện ra điều gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Vừa rồi hiển nhiên có người đánh lén tại hạ mà lúc tại hạ phản kích lại không có người.

Yên Lăng Thanh nói:

- Thích đại thúc nói đúng, trong này đầy sự nguy hiểm.

Thích Trung Kỳ lại lên tiếng:

- Xin Triệu huynh hãy nghe tại hạ một lời. Bây giờ chúng ta lui ra ngay còn kịp.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ không hỏi được mối hận về thế thúc bị giết.

Yên Lăng Thanh cũng khuyên giải:

- Triệu huynh nên nghe lời Thích đại hiệp, mà nhẫn nại là hơn.

Triệu Tử Nguyên nghe hai người nói vậy đã định lui ra, không ngờ giữa lúc ấy đột nhiên những tiếng ầm ầm nổi lên. Một vật hạ xuống vít chặt cửa lớn.

Yên Lăng Thanh lại sờ thấy lạnh ngắt thì ra là tấm thiết bản.

Thích Trung Kỳ nói:

- Bây giờ không ra được nữa rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Coi tình hình hiện giờ, chúng ta đã bị chặn đường thoái chỉ còn đường tiến về phía trước.

Thích Trung Kỳ đáp:

- Tiến lên càng nguy hiểm hơn.

https://thuviensach.vn

Yên Lăng Thanh nói:

- Chẳng lẽ cứ đứng trơ ra ở chỗ này?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Bất luận trường hợp nào chúng ta cũng phải tìm lấy một đường.

Bất chợt nhớ tới điều gì quay lại hỏi:

- Thích huynh đã đến Thủy Bạc Lục Ốc chưa?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Nơi đó rất bí hiểm, tại hạ chỉ nghe nói chứ chưa đến bao giờ.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Phải chăng Thích huynh vừa nói nơi đây có liên quan với Thủy Bạc Lục Ốc?

Thích Trung Kỳ gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Không chừng phía trong là Thủy Bạc Lục Ốc.

Yên Lăng Thanh động tâm đáp:

- Có thể như vậy cũng chưa biết chừng.

Cả ba người bất giác sinh lòng khiếp sợ, ngầm vận nội công đề phòng. Qua một lúc lâu, bốn mặt vẫn không thấy động tĩnh gì.

Thích Trung Kỳ sờ mó một lúc rồi la lên:

- Chỗ này dường như là một đường thông lộ.

Triệu Tử Nguyên cả mừng nói:

- Đã có đường thì cứ tiến vào kiếm người.

Thích Trung Kỳ di chuyển về phía trước nói:

- Quả nhiên đây là đường thông lộ.

Y tiếp tục tiến dần từng bước.

Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh theo sau, ba người đi chẳng bao lâu bỗng trước mặt hiện ra một chấm lửa sáng. Chấm lửa này chỉ dẫn đường lối.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Lạ quá! chỗ này sao lại có người thắp nến?

Thích Trung Kỳ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ chỉ biết chỗ ở của Thanh Phụng đầy bí ẩn. Mấy lần đến đây đều không thấy cửa đi vào, ngọn nến này tất có điều quái dị.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Một mặt có đèn nến, còn ba mặt tối om làm gì có chuyện quái dị?

Đột nhiên một cái bóng dài dài lộn ngược xuống đang đi.

Yên Lăng Thanh quát hỏi:

- Ai?

Người kia lạnh lùng hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Đúng là thanh âm người già không phải bọn Thanh Phụng. Ba người giương mắt nhìn ra bỗng thấy một lão già tóc bạc đi tới. Lão tóc bạc sắc mặt vừa xanh vừa tía, dưới ánh đèn nến lại càng khó coi. Cặp mắt hình tam giác đưa đi đưa lại khiến người thêm chán ghét.

Yên Lăng Thanh lạnh lùng hỏi:

- Lão là ai?

Lão tóc bạc khinh khỉnh đáp:

- Có lý nào thế được? Các ngươi đến đây là khách, lão phu là chủ. Trên đời sao lại có chuyện khách hỏi chủ?

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Lão là chủ cái gì?

Lão già đáp:

- Lão phu là chủ nhân ở đây.

Yên Lăng Thanh lại hỏi:

- Đây là đâu?

Lão già đáp:

- Đây là Quỷ Lao, lão phu là Quỷ Lao chủ.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Quỷ lao ư?

Lão già hỏi lại:

- Sao ngươi sợ rồi phải không?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đừng nói giỡn, chúng ta không sợ gì hết.

https://thuviensach.vn

Lão già nói:

- Lão phu biết các ngươi là người có lai lịch, các ngươi đã không sợ thì đi theo lão phu.

Triệu Tử Nguyên "phì" một tiếng đáp:

- Triệu mỗ còn đi rượt theo tên hung thủ sát nhân. Thì giờ đâu mà đi với lão?

Lão già nói:

- Hung thủ hay không hung thủ ta không cần biết, các ngươi đã vào đây là không tự chủ được nữa, có đi hay không tùy ý.

Lão nói rồi lượm cây nến dưới đất lên cất bước đi ngay.

Bốn bề lại tối om, Triệu Tử Nguyên hít một hơi chân khí nói:

- Cứ tình hình trước mắt mà coi thì nơi đây thật cổ quái!

Thích Trung Kỳ đáp:

- Tại hạ đã nói trong này đầy sự bí hiểm, nơi đây là Quỷ Lao chẳng lẽ chuyên để cầm tù bọn quỷ sứ?

Yên Lăng Thanh cười nói:

- Thiên hạ làm gì có lao ngục để cầm tù bọn quỷ? Nhất định lão nói bậy.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Bây giờ chúng ta chẳng còn đường nào khác đành đi theo lão xem sao?

Yên Lăng Thanh đáp:

- Đi thì đi, tiện thiếp không sợ tà ma.

Thích Trung Kỳ nói:

- Tại hạ cũng không tin cái đó.

Dứt lời hắn cất bước tiến về phía trước.

Triệu Tử Nguyên và Yên Lăng Thanh theo sau. Ba người càng đi càng thấy địa thế lên cao. Phía trước bỗng hiện ra những bậc đá. Lão già vừa rồi ngồi xếp bằng gần bậc đá, thấy bước chân đến gần liền giương mắt lên hỏi:

- Các ngươi lại đến ư?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Triệu mỗ muốn hỏi lão một việc.

Lão già hỏi:

- Đã đến chốn này còn điều gì đáng hỏi nữa?

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Việc này không hỏi không được. Nơi đây có mối quan hệ gì với Thủy Bạc Lục Ốc không?

Lão già gật đầu đáp:

- Có chứ.

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lão già đáp:

- Được rồi, ta cho ngươi hay cũng không sao, nơi đây chính là nhà của Thủy Bạc Lục Ốc.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Đây là Thủy Bạc Lục Ốc ư? Lão không nói giỡn đấy chứ?

Lão già đảo mắt sáng rực đáp:

- Lão phu hơi đâu mà nói giỡn với ngươi?

Triệu Tử Nguyên nói:

- Có một lần người ta dùng chất độc Mã Lan cho Triệu mỗ uống và cưỡng bách Triệu mỗ làm nô bộc cho họ. Triệu mỗ theo họ đi một đoạn đường nhưng đoạn đường ấy cách nơi đây xa lắm.

Yên Lăng Thanh xen vào:

- Phải rồi! Tiện thiếp cũng còn nhớ vụ đó.

Lão già cười lạt hỏi:

- Các ngươi tưởng Thủy Bạc Lục Ốc ở một nơi cố định chăng?

Yên Lăng Thanh sửng sốt hỏi:

- Chẳng lẽ Thủy Bạc Lục Ốc di chuyển luôn luôn?

Lão già đáp:

- Thủy Bạc Lục Ốc tuy không di chuyển nhưng có nhiều nơi, nhiều nơi đó đều lấy tên là Thủy Bạc Lục Ốc.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thì ra là thế, vậy các vị dọn đến đây chắc cũng chưa lâu?

Lão già gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Triệu Tử Nguyên hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nơi đây là Thủy Bạc Lục Ốc vậy chủ nhân ở cả đây chứ?

Lão già giảo hoạt đáp:

- Cái đó xin miễn, lão phu không thể trình bày được.

Thích Trung Kỳ nói:

- Các hạ bảo bọn tại hạ tới đây có điều gì dạy bảo?

Lão già đáp:

- Ba vị tới đây rồi sắp phải đi xa mà nơi đó rất gian nan. Ba vị bây giờ nghỉ ngơi một lát, không thì không đủ sức chống chọi.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Các hạ nói thế là nghĩa gì?

Lão già đáp:

- Lão phu nói thực, ba vị mà không chịu nghỉ ngơi lão phu cũng không miễn cưỡng, xin ba vị tùy tiện.

Thích Trung Kỳ đằng hắng nói:

- Các hạ đừng khoe khoang, tại hạ xin hỏi Thanh Phụng hiện giờ ở đâu?

Lão già đáp:

- Y đang chờ ở phía trước.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cả hung thủ giết người cũng ở phía trước chăng?

Lão già đáp:

- Có thể nói như vậy.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Các hạ có biết hung thủ tên là gì không?

Lão già vẻ mặt âm trầm đáp:

- Công tử vặn hỏi mãi, lão phu đành cho công tử hay: Những người ở đây có thể đều là hung thủ đã giết họ Tô.

Triệu Tử Nguyên quắc mắt hỏi:

- Kể cả lão nữa hay sao?

Lão già thần bí hỏi:

- Công tử nói gì?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Xem chừng lão cũng có một phần trách nhiệm.

https://thuviensach.vn

Lão già thản nhiên nói:

- Cái đó là tùy theo ý nghĩ của công tử.

Triệu Tử Nguyên tức quá sấn lại vung chưởng đánh ra.

Lão già đằng hắng nói:

- Triệu Tử Nguyên! Ngươi thật không biết điều.

Lão già vừa nói vừa tung mình vọt đi.

Triệu Tử Nguyên khi nào để lão trốn chạy. Chàng tung mình rượt theo, nhưng đảo mắt nhìn ra đã không thấy tông tích lão đâu nữa.

Thích Trung Kỳ và Yên Lăng Thanh cũng rượt theo, ba người đảo mắt nhìn lên thì thấy trước mắt hiện ra một tòa lầu, nhưng tối quá nên không nhì rõ hình thù thế nào. Yên Lăng Thanh nói:

- Triệu đại hiệp! Lão già đã biết họ tên đại hiệp thì dù chẳng phải hung thủ sát nhân, cũng cùng phe đảng với hung thủ.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Thích Trung Kỳ nói:

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng, đối phương có ý dẫn dụ Triệu huynh tới đây.

Yên Lăng Thanh ngấm ngầm hít một hơi chân khí nói:

- Nếu vậy đối phương đã lập mưu từ trước.

Thích Trùng Kỳ đáp:

- Đúng thế rồi.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Bất luận trường hợp nào tại hạ cũng cần bắt một tên hung thể để hỏi cho biết rõ.

Chàng đảo mắt nhìn bốn phía thì dường như tòa lầu này không có đường ra, không hiểu Quỷ Lao lão nhân chạy ra ngả nào? Chàng sục tìm phía trước thấy mé hữu có hai gian phòng, mé tả cũng có hai gian. Cửa phòng hai bên đều mở rộng, nhưng nhìn vào bên trong chẳng có một ai. Yên Lăng Thanh nói:

- Lạ quá! Không hiểu lão chạy đi đằng nào?

Thích Trung Kỳ đáp:

https://thuviensach.vn

- Tại hạ cảm thấy dường như trong gian phòng có điều quái dị.

Yên Lăng Thanh hỏi:

- Chúng ta chia nhau sục tìm mỗi người một gian xem sao?

Triệu Tử Nguyên hỏi lại:

- Cô không nhìn thấy bên trong không người hay sao?

Yên Lăng Thanh cười đáp:

- Không vào coi thì làm sao biết rõ được?

Triệu Tử Nguyên thấy Yên Lăng Thanh nói có lý nhưng chàng sợ bản lãnh Yên Lăng Thanh khó lòng thích ứng với nơi đây bèn đáp:

- Tại hạ cùng Thích huynh hãy vào phòng mé hữu xem sao đã cô nương đứng chờ ở đây là hơn.

Yên Lăng Thanh cười hỏi:

- Triệu đại hiệp sợ võ công tiểu muội không đủ chăng?

Nàng chưa dứt lời đã chạy qua mé tả, nàng coi gian thứ nhất trước chẳng thấy gì lại sang gian thứ hai.

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ thấy Yên Lăng Thanh điều tra gian thứ nhất rồi không xảy chuyện gì đã vững dạ một phần liền qua mé hữu. Hai người vừa bước qua cửa phòng đột nhiên nghe đánh "binh" một tiếng, hốt hoảng quay đầu nhìn lại ngờ đâu trong chớp mắt Yên Lăng Thanh đã bị giam trong phòng đóng chặt cửa. Triệu Tử Nguyên cả kinh vọt tới hết sức đẩy cửa nhưng cửa bằng sắt đúc không xê dịch chút nào. Thích Trung Kỳ thở dài nói:

- Cẩn thận mãi mà chỉ sơ ý một chút là mắc bẫy.

Triệu Tử Nguyên thừ người ra nói:

- Yên cô nương bị hãm ở đây trách nhiệm của tại hạ càng thâm trọng.

Thích Trung Kỳ nói:

- Hỡi ơi! Việc đã xảy ra rồi chúng ta cần nghĩ ngay biện pháp cứu người là điều khẩn yếu.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nơi đây khắp chỗ bố trí cơ quan, mỗi bước chân đều gặp nguy hiểm, tại hạ thật không biết cứu ý bằng cách nào?

https://thuviensach.vn

Chàng bản tánh kiên cường, nhưng bữa nay gặp tình trạng này không khỏi hoang mang. Thích Trung Kỳ nói:

- Triệu huynh không nên thoái chí. Biện pháp là con người phải nghĩ ra.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Tại hạ mù tịt về môn học kiến trúc mà sự kiến trúc ở đây lại khác biệt, chẳng hiểu còn đường lối nào vào phòng được không?

Thích Trùng Kỳ an ủi chàng:

- Việc đã đến thế này nóng nảy cũng bằng vô dụng. Chúng ta hãy ngồi xuống cho đầu óc yên tĩnh trở lại rồi sẽ trù liệu kế hoạch.

Hai người liền ngồi xếp bằng xuống đất. Triệu Tử Nguyên nghĩ lui nghĩ tới chàng thấy gian phòng nhốt Yên Lăng Thanh rất cổ quái, dù có thông lộ thì cũng ở trong phòng đó. Chàng toan đưa ý kiến vừa phát giác nói cho Thích Trung Kỳ hay thì giữa lúc ấy chợt nghe tiếng người nói chuyện lọt vào tai. Ban đầu chàng tưởng tiếng nói chuyện ở gian phòng mé hữu nên chàng giương mắt lên nhìn thì hai gian phòng này trống rỗng không có một vật gì. Chàng tự hỏi:

- “Lạ quá! Thanh âm này từ đâu đưa tới?”

Chàng nhắm mắt lại, bỗng nghe tiếng người hỏi:

- Công việc làm tới đâu rồi?

Thanh âm khàn khàn của một lão già dĩ nhiên không phải Quỷ Lao chủ nhân phát ra. Lòng chàng đang hồ nghi lại nghe Quỷ Lao chủ nhân lên tiếng:

- Bọn chúng bị hãm ở trên lầu.

Tiếng lão già hỏi:

- Còn Triệu Tử Nguyên thì sao?

Quỷ Lao chủ nhân đáp:

- Cũng ở trên lầu.

Lão già “ồ” một tiếng rồi nói:

- Trước hết hãy kềm chế gã tiểu tử lại là xong, có điều gã rất cơ cảnh, ngươi cần báo đi các nơi phải gia tâm chú ý.

Quỷ Lao chủ nhân đáp:

- Tại hạ biết rồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng lão già hỏi:

- Yên Lăng Thanh đâu?

Quỷ Lao chủ nhân đáp:

- Đã đưa vào Quỷ Lao rồi.

Lão già hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Cho con nha đầu này nếm mùi đau khổ là phải. Còn tên họ Thích có ở trên lầu không?

Quỷ Lao chủ nhân đáp:

- Hắn cùng ở với Triệu Tử Nguyên một chỗ.

Chợt nghe có tiếng người hô:

- Quỷ Phủ đại soái đã tới.

Triệu Tử Nguyên động tâm nghĩ thầm:

- "Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ cũng đến rồi, vậy người vừa nói là ai?"

Tiếng lão già nói:

- Y đến vừa may. Bảo ta mời y vào đây.

Tiếp theo lại nghe tiếng Ma Vân Thủ nói:

- Không dám! Không dám!

Lão già cười nói:

- Đại soái mà không tới thì lão phu phải phái người đi mời, ai ngờ Đại soái lại đến ngay.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Đơn tổng quản! Có chuyện gì vậy?

Triệu Tử Nguyên động tâm tự hỏi:

- "Ma Vân Thủ hô người kia là "Đơn tổng quản", chẳng lẽ hắn là Đơn Kim Ấn Tổng quản ở Thủy Bạc Lục Ốc?"

Nghĩ vậy chàng không khỏi run lên.

Nên biết Đơn Kim Ấn tuy danh chỉ là một tên Tổng quản mà thực ra bản lãnh hắn cao thâm chẳng kém gì Ma Vân Thủ, nếu Đơn Kim Ấn ở đây thì trong ba vị chủ nhân tại Thủy Bạc Lục Ốc tất có một người đến.

Triệu Tử Nguyên đoán đúng, người đang nói chuyện với Ma Vân Thủ chính là Đơn Kim Ấn nhưng cả ba chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc không một ai ở đây.

https://thuviensach.vn

Đơn Kim Ấn đáp:

- Có chuyện rồi! Có chuyện rồi! Không hiểu Đại soái đã được "Thiên Cương song sát" báo tin chưa?

Ma Vân Thủ hỏi:

- Tin gì?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Tháng sau có cuộc đại hội giữa hai phe chính tà ở Thái Chiêu bảo. Đại soái chưa biết thật ư?

Ma Vân Thủ hỏi:

- Lão phu chưa biết thật, Tổng quản cho lão phu hay những ai tham dự vào cuộc đại hội này?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Dĩ nhiên Đại soái cũng có một phần.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Ngoài ra còn những ai?

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Trong Quỷ Lao Hội Ngộ Cao Tăng

Đơn Kim Ấn đáp:

- Ba vị chủ nhân của chúng ta, lại có cả "Thiên Cương song sát" nữa.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Bên địch có những ai?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Theo sự phỏng đoán của tại hạ thì ngoài Đông Hậu, có lẽ Linh Võ tứ tước cũng tham gia.

Ma Vân Thủ giật mình hỏi:

- Linh Võ tứ tước cũng tham gia ư?

Đơn Kim Ấn hỏi lại:

- Đại soái lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

Ma Vân Thủ đáp:

- Lão phu ngạc nhiên thật, vì Linh Võ tứ tước tuy là người võ lâm nhưng bọn họ trước nay không qua lại với những nhân vật giang hồ, trừ một mình lão tứ là Thái Ất Tước.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Tại sao Thái Ất Tước một mình qua lại võ lâm?

Ma Vân Thủ đáp:

- Thái Ất Tước thích du sơn ngoạn thủy. Mỗi lần gặp chuyện bất bình thì y cũng thường ra tay can thiệp. Còn ba người kia thì không thế.

Đơn Kim Ấn nói:

- Nếu vậy thì chúng ta nên tìm cách cản trở tam Tước kia.

Ma Vân Thủ nói:

https://thuviensach.vn

- Ba người kia hành tung vô định, muốn kiếm họ không phải là chuyện dễ dàng.

Đơn Kim Ấn nói:

- Nếu vậy thì càng tốt.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Tổng quản nói thế nghĩa là làm sao?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng. Hành tung của ba lão kia không nhất định, ta kiếm không ra thì bên địch cũng vậy.

Ma Vân Thủ vỗ tay nói:

- Phải rồi.

Đơn Kim Ấn nói:

- Vụ này ta có thể phân tích như sau: Bên đối phương bất quá chỉ có mình Đông Hậu tham gia. Đại soái thử nghĩ xem: lực lượng bên ta mà không địch nổi Đông Hậu ư?

Ma Vân Thủ nói:

- Đơn tổng quản nói tuy là đúng lý nhưng còn quên mất hai người.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Là người nào?

Ma Vân Thủ đáp:

- Một người họ Tạ và tên cũng như tổng quản.

Đơn Kim Ấn cười hỏi:

- Phải chăng đại Soái muốn nói Tạ Kim Ấn?

Ma Vân Thủ đáp:

- Chính hắn.

Đơn Kim Ấn nói:

- Lão phu nghe nói hắn có đến Thái Chiêu bảo một chuyến nhưng dường như vì mục đích khác, nếu không thì hắn đã quy ẩn rồi.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Hắn đến Thái Chiêu bảo với mục đích gì?

Đơn Kim Ấn cười đáp:

https://thuviensach.vn

- Chẳng lẽ đại soái quên rồi ư? Thái Chiêu bảo bị hủy diệt dưới bàn tay của hắn. Sau hắn biết Triệu Tử Nguyên có mối quan hệ với hắn nên lại đến lấy máu rửa Thái Chiêu bảo lần nữa rồi bỏ đi ngay. Bây giờ không biết ở đâu.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Vì lẽ gì hắn lấy máu rửa Thái Chiêu bảo lần thứ hai?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Hắn muốn Thái Chiêu bảo trở về tay Triệu Tử Nguyên.

Ma Vân Thủ nói:

- Chỗ dụng tâm của Tạ Kim Ấn kể ra cũng đau khổ.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Hắn vì cốt nhục của mình mà giết người thiết tưởng cũng chẳng lấy gì làm đau khổ. Đại soái nói còn người thứ hai nữa là ai?

Ma Vân Thủ đáp:

- Chính là Triệu Tử Nguyên.

Đơn Kim Ấn cười khanh khách:

- Triệu Tử Nguyên bị giam hãm ở đây rồi.

Ma Vân Thủ cả mừng hỏi:

- Ở chỗ nào?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Tại Quỷ Lao trên lầu.

Ma Vân Thủ thích chỉ hỏi:

- Hiện tình gã ra làm sao?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Vừa mới lên lầu. Để gã nhịn đói hai ngày rồi lên thu thập gã là xong.

Ma Vân Thủ hoan hỷ nói:

- Như vậy hai phe chính tà so gươm chuyến này thì nhất định bọn ta sẽ thắng.

Đơn Kim Ấn đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Ma Vân Thủ hỏi:

- “Thiên Cương song sát” đã biết tin này hay chưa?

https://thuviensach.vn

Đơn Kim Ấn đáp:

- Lão phu đang định phái người thông tri thì Đại soái tới nơi. Nào mời đại soái! Chúng ta hãy uống mấy chung rượu chúc thắng lợi.

Ma Vân Thủ cười đáp:

- Hay lắm!

Triệu Tử Nguyên nghe tới đây rồi không thấy gì nữa. Chàng hé mở cặp mắt thì thấy Thích Trung Kỳ mỉm cười đứng đó. Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Thích huynh đã nghĩ ra được thông lộ rồi chăng?

Thích Trung Kỳ hỏi lại:

- Triệu huynh chưa nghĩ ra ư?

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Vừa rồi Thích huynh có nghe thấy người ta nói gì không?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Tiểu đệ chẳng nghe thấy gì hết, cứ đứng đây ngó Triệu huynh nét mặt khi lo khi mừng, lại cứ tưởng Triệu huynh đã có điều phát giác.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Chẳng giấu gì Thích huynh, tiểu đệ vừa nghe Quỷ Phủ đại soái nói chuyện với Đơn Kim Ấn.

Thích Trung Kỳ ủa một tiếng, hỏi:

- Chúng bàn chuyện gì vậy?

Triệu Tử Nguyên liền thuật lại.

Thích Trung Kỳ nghe xong nói:

- Thế thì lạ quá. Tiểu đệ ngồi đây chẳng nghe thấy gì cả. Triệu huynh ngồi chỗ đó nghe tiếng thì hẳn là có điều ngoắt ngoéo.

Triệu Tử Nguyên động tâm đáp:

- Đúng thế thật.

Hai người không nói gì nữa, bắt đầu tìm kiếm chỗ ngồi của Triệu Tử Nguyên.

Nhưng tìm một lúc vẫn chẳng thấy gì. Bỗng nghe tiếng người cất lên:

- Hai vị bất tất phải tìm kiếm nữa.

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ giật mình kinh hãi. Nên biết là công lực của hai nhân vật này không phải tầm thường mà có người tới gần

https://thuviensach.vn

cũng chưa phát giác thì bản lãnh người này cao thâm không biết đến thế nào mà nói.

Hai vị Thích, Triệu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một vị cao tăng đứng trong bóng tối đang mỉm cười. Nhà sư nét mặt hiền lành, dường như chẳng có ác ý.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Xin hỏi pháp hiệu của đại sư là gì?

Nhà sư đáp:

- Bần tăng là Đại Hối.

Thích Trung Kỳ lẩm nhẩm:

- Đại Hối... Đại Hối! Tại hạ chưa được nghe danh hiệu này bao giờ.

Đại Hối thiền sư đáp:

- Bần tăng là người ngoài tục, ít khi len lỏi vào chốn võ lâm thì dĩ nhiên thí chủ không thể biết được.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Thiền sư có điều chi dạy bảo?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Bần tăng muốn dẫn hai vị thoát khỏi đây. Liệu hai vị có tin được không?

Triệu Tử Nguyên tự nhủ:

- "Đại Hối thiền sư nghe danh quen thuộc mà nghĩ không ra mình đã gặp ở đâu thì mới thật là kỳ lạ!"

Thích Trung Kỳ nói:

- Hành động của thiền sư đúng là vì hảo ý. Có điều là tại hạ còn hoài nghi về thân phận của thiền sư.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Phải chăng thí chủ nghi ngờ bần tăng là người ở đây?

Thích Trung Kỳ thản nhiên đáp:

- Đúng thế.

Đại Hối thiền sư cười nói:

- Kẻ xuất gia không nói dối bao giờ. Mấy năm trước bần tăng đã qua đây một lần nên thuộc hết đường lối.

https://thuviensach.vn

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Khi ấy chốn này có người không?

Đại Hối thiền sư lắc đầu đáp:

- Ngày ấy cũng có người nhưng không nhiều như hiện nay. Vì thế bần tăng đoán là chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc đã dời toàn bộ tới đây.

Thích Trung Kỳ nói:

- Thiền sư quả là cao kiến. Chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc đã dọn đến chốn này.

Đại Hối thiền sư nói:

- Nếu vậy hai vị cần đi cho mau. Nên biết ba vị chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc ghê gớm lắm, võ công hai vị có cao thâm cũng khó lòng thắng được.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đa tạ thiền sư có dạ quan hoài, nhưng tại hạ đang truy tầm kẻ thù giết hại thế thúc.

Đại Hối thiền sư nói:

- Triệu thí chủ thông tuệ khác thường mà lại hồ đồ trong nhất thời. Nơi đây hung hiểm vô cùng, còn việc trả thù há phải là chuyện cấp bách trong sớm tối.

Triệu Tử Nguyên chưa hết hoài nghi hỏi:

- Dường như thiền sư hiểu rất rõ về những việc của tại hạ.

Đại Hối thiền sư mỉm cười đáp:

- Chẳng giấu gì Triệu thí chủ, bần tăng đến trước hai vị một bước nên đã thấy rõ tình hình của hai vị.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Cả vụ Yên cô nương bị giam hãm, thiền sư cũng thấy rồi ư?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Hẳn thế.

Triệu Tử Nguyên chau mày hỏi:

- Lời thiền sư dạy rất đúng. Tại hạ tạm thời có thể tạm hoãn việc trả thù cho thế thúc nhưng chẳng thể không cứu Yên cô nương.

Đại Hối thiền sư khen ngợi:

https://thuviensach.vn

- Triệu thí chủ quả là người hào hiệp. Bần tăng đã dẫn hai vị thoát hiểm thì dĩ nhiên phải chiếu cố đến cả đồng bạn của hai vị.

Triệu Tử Nguyên nhớ tới câu chuyện giữa Ma Vân Thủ và Đơn Kim Ấn, hỏi:

- Thiền sư có biết Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ không?

Đại Hối thiền sư hững hờ đáp:

- Bần tăng chỉ nghe danh chứ chưa biết mặt.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Vừa rồi Quỷ Phủ đại soái cũng tới đây, không hiểu lão bàn với Đơn Kim Ấn chuyện gì. Có điều chưa nghe tiếng của chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Chắc họ có việc phải đi xa. Triệu thí chủ hà tất quan tâm làm chi?

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Quỷ Phủ đại soái tới đây vì việc gì?

Đại Hối thiền sư trầm ngâm rồi hỏi lại:

- Triệu thí chủ có phải đã ước hẹn với họ về cuộc hội họp tháng sau?

Triệu Tử Nguyên buột miệng hỏi:

- Thiền sư cũng biết vụ này ư?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Chẳng giấu gì thí chủ, bần tăng cũng đã đến Thái Chiêu bảo. Khi ấy Triệu thí chủ vừa ra đi. Bần tăng nghe "Thiên Cương song sát" bàn tới vụ này.

Triệu Tử Nguyên càng sinh lòng ngờ vực hỏi:

- Sau đại sư lại theo tại hạ đến đây hay sao?

Đại Hối thiền sư lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Bần tăng thấy "Thiên Cương song sát" đến Thái Chiêu bảo liền đoán biết chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc tất ở quanh đó. Khi bần tăng đến tìm kiếm thì Triệu thí chủ đã tới đây rồi. Bần tăng sợ ba vị chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc đều ở cả chốn này nên phải đi chỗ khác một chuyến.

Triệu Tử Nguyên nói:

https://thuviensach.vn

- Người ngay thẳng không nói chuyện ngoắt ngoéo. Dường như thiền sư vẫn theo dõi hành động của tại hạ?

Đại Hối thiền sư nhăn nhó cười đáp:

- Triệu thí chủ mà hoài nghi thì bần tăng dù có trăm miệng cũng khôn bề giải thích...

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên hô:

- Coi chừng! Có người tới đó.

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ giật mình kinh hãi tự nhủ:

- "Nội công của lão sư này thật tinh thâm. Mình chưa phát giác mà lão đã nghe thấy rồi."

Quả nhiên tiếng bước chân trước xa sau gần, rồi ba người xuất hiện. Người đi trước là Quỷ Lao chủ nhân. Người thứ hai thì Triệu Tử Nguyên không quen biết.

Người thứ ba chính là Quỷ Phủ đại soái Ma Vân Thủ.

Lão già kia đưa mắt nhìn Đại Hối thiền sư, lạnh lùng nói:

- Vị đại sư này rất lạ mặt.

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đơn thí chủ khét tiếng võ lâm, còn bần tăng là kẻ vô danh tiểu tốt. Dĩ nhiên thí chủ không biết được.

Triệu Tử Nguyên đoán ngay lão già kia là Đơn Kim Ấn. Vì Ma Vân Thủ muốn coi tình trạng của chàng thế nào nên Đơn Kim Ấn dẫn hắn lên đây.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Phải chăng thiền sư là cao tăng chùa Thiếu Lâm?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Bần tăng không xứng.

Đơn Kim Ấn chau mày hỏi:

- Thế thì thiền sư là hòa thượng ở Côn Lôn chăng?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Bần tăng cũng không đáng.

Đơn Kim Ấn cười lạt hỏi:

- Thiền sư không ở chùa Thiếu Lâm, cũng không ở núi Côn Lôn thì tất là một nhà sư đi khất thực hay sao?

https://thuviensach.vn

Không ngờ Đại Hối thiền sư chẳng lấy thế làm bực mình mà lại thản nhiên thừa nhận đáp:

- Thí chủ nói đúng. Bần tăng chính là Dã hòa thượng.

Đơn Kim Ấn đằng hắng hỏi:

- Vậy đại sư đến đây làm chi?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Bần tăng thấy có đường thì đi.

Đơn Kim Ấn biến sắc nói:

- Xem chừng nơi đây không phải là chỗ xa lạ đối với đại sư.

Đại Hối thiền sư chỉ mỉm cười chứ không đáp.

Đơn Kim Ấn tức giận vô cùng nhưng thấy đối phương thái độ rất bình tĩnh nên không dám lỗ mãng, quay lại hỏi Ma Vân Thủ:

- Đại soái có quen biết với nhà sư này không?

Ma Vân Thủ đáp:

- Coi rất quen mặt nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Đơn Kim Ấn nói:

- Hãy để lão đấy. Đại soái muốn coi Triệu Tử Nguyên thì gã hiện ở ngay trước mặt Đại soái.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Tổng quản chuẩn bị phát lạc gã bằng cách nào?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Lão phu định để gã nhịn đói hai ngày cho sức cùng lực kiệt rồi liệng xuống Vạn Xà Khanh.

Ma Vân Thủ nói:

- Biện pháp này hay lắm!

Quỷ Lao chủ nhân nói:

- Nếu Đại soái còn biện pháp hay hơn thì chúng ta có thể thay đổi chủ ý.

Ma Vân Thủ nói:

- Có nên xử gã theo hình phân thây không?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Vậy đem gã ra phân thây cũng được.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

- Các ngươi là cái thá gì mà khoác lác thế?

Đơn Kim Ấn cười gằn nói:

- Ngươi chết đến gáy rồi mà còn dám thóa mạ ư?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Chẳng những Triệu mỗ thóa mạ mà thôi, mà còn mổ thịt ngươi nữa.

Chàng vừa nói vừa tiến gần lại.

Quỷ Lao chủ nhân cản lại, quát hỏi:

- Ngươi định làm gì?

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Các ngươi muốn giết Triệu mỗ thì ít ra Triệu mỗ cũng tìm một người bạn.

Chàng vung chưởng đánh lại.

Quỷ Lao chủ nhân gầm lên:

- Triệu Tử Nguyên, nơi đây há phải là chỗ cho ngươi càn rỡ?

Hắn vừa quát vừa vung chưởng đón tiếp.

"Bình" một tiếng! Chưởng kình hai bên đụng nhau. Quỷ Lao chủ nhân lảo đảo người đi, không đứng vững được phải lùi lại một bước.

Thích Trung Kỳ lạnh lùng nói:

- Ngươi thật không biết tự lượng.

Quỷ Lao chủ nhân thở hồng hộc hỏi:

- Tiểu tử, ngươi nói móc gì đó?

Thích Trung Kỳ hờ hững đáp:

- Tại hạ coi chừng các hạ nên ngồi yên ở Quỷ Lao là hơn, chưa đáng động thủ động cước với ai đâu.

Quỷ Lao chủ nhân tức quá, toan nhảy xổ lại, bỗng nghe Đơn Kim Ấn hô:

- Hãy khoan!

Quỷ Lao chủ nhân nói:

- Lão phu phải giết thằng lõi này mới được.

Đơn Kim Ấn đáp:

- Ông bạn không phải là đối thủ của gã đâu. Để lão phu thu thập gã cho.

Quỷ Lao chủ nhân tuy trong lòng không phục nhưng Đơn Kim Ấn là người trên nên hắn đành hậm hực đứng sang một bên.

https://thuviensach.vn

Đơn Kim Ấn tiến ra hai bước nói:

- Triệu Tử Nguyên, phen này lão phu muốn thử công phu của ngươi bằng binh khí.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Các hạ cứ tự tiện.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Lão phu nhường cho ngươi động thủ trước. Sao không rút kiếm ra đi?

Triệu Tử Nguyên ngạo nghễ đáp:

- Đối với lão, Triệu mỗ tưởng không cần.

Đơn Kim Ấn tức giận hỏi:

- Ngươi dám làm phách trước mặt lão phu ư?

Lão chĩa năm ngón tay như lưỡi kiếm. Một luồng sát khí dầy đặc tiết ra.

Triệu Tử Nguyên đằng hắng hỏi:

- Lão muốn ra tay thì ra tay đi, còn giở điệu bộ làm chi?

Đơn Kim Ấn thóa mạ:

- Thằng lõi con! Ngươi chết đến gáy mà còn không biết, cứ khoác lác hoài.

Đột nhiên kiếm quang lấp loáng. Một vùng kiếm khí rít lên vù vù chụp xuống Triệu Tử Nguyên.

Triệu Tử Nguyên vội lạng sang mé hữu hai bước.

Không ngờ kiếm thức của Đơn Kim Ấn như có mắt, cũng chuyển sang hữu.

Triệu Tử Nguyên hoang mang lùi lại phía sau thì tình hình cũng giống trước.

Kiếm lực của Đơn Kim Ấn rất kiên cường, cơ hồ dồn Triệu Tử Nguyên không còn cơ hội rảnh tay để rút kiếm.

Đơn Kim Ấn cười khành khạch nói:

- Tiểu tử! Chịu chết đi thôi!

Đại Hối thiền sư lạnh lùng lên tiếng:

- Thí chủ đừng nói khoác. Giả tỷ Triệu thí chủ sử chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" trong "Phù Phong tam thức" thì thí chủ chẳng làm gì được.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên động tâm, đột nhiên đề tụ chân khí rút kiếm ra. Một đạo ngân quang vọt lên không, chuyển ba vòng. Mấy chục tia dáng từ dưới đưa lên đẩy mạnh ra. Chính là chiêu “Hạ Tân Phong Hàn”.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Đại Hối Đưa Đường Vào Quỷ Ngục

Chiêu này vừa đánh tới, Đơn Kim Ấn liền cảm thấy áp lực mãnh liệt phi thường. Hắn phải thu kiếm lùi lại.

Triệu Tử Nguyên không để hắn có cơ hội xả hơi, thi triển chiêu thứ hai trong "Phù Phong tam thức". Bỗng nghe "rột" một tiếng, Đơn Kim Ấn bị trúng kiếm ở đầu vai, rú lên khủng khiếp nhảy lùi lại, té xuống ra xa năm, sáu bước. Triệu Tử Nguyên lạnh lùng nói:

- Bảnh lãnh ngươi bất quá là như vậy.

Ma Vân Thủ chạy lại hỏi:

- Thương thế Đơn huynh ra sao?

Đơn Kim Ấn lắc đầu nói:

- Không có gì đáng ngại. Đại soái có đem thuốc trị thương không?

Ma Vân Thủ lấy thuốc rịt cho Đơn Kim Ấn rồi cười nói:

- Đơn huynh tuy thua chiêu này nhưng là thua dưới hai tay đại cao thủ.

Đơn Kim Ấn gật đầu đáp:

- Đúng thế. Nếu lão già kia không lắm miệng thì vị tất lão phu đã thất bại.

Ma Vân Thủ hỏi:

- Đơn huynh có biết lão hòa thượng đó là ai không?

Đơn Kim Ấn đáp:

- Lão phu chưa gặp qua.

Ma Vân Thủ lắc đầu nói:

- Đơn huynh chẳng những đã gặp lão mà lại rất quen thuộc, có điều Đơn huynh chưa nhớ ra thôi.

Đơn Kim Ấn nói:

https://thuviensach.vn

- Lão phu nghĩ mãi mà không biết đã gặp lão chưa? Lão là ai?

Ma Vân Thủ dằn từng tiếng:

- Tạ... Kim... Ấn...

Ba chữ này vừa nói ra chẳng những làm cho Đơn Kim Ấn và Quỷ Lao giật mình kinh hãi, mà Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ cũng sửng sốt.

Đơn Kim Ấn chưa hết nghi ngờ trỏ vào Đại Hối thiền sư hỏi:

- Đại soái bảo lão này là Tạ Kim Ấn ư?

Ma Vân Thủ gật đầu đáp:

- Chính hắn.

Đơn Kim Ấn vẫn còn hoài nghi hỏi:

- Tạ Kim Ấn mà có tư cách làm kẻ xuất gia ư?

Ma Vân Thủ lên giọng trào phúng đáp:

- Kẻ chuyên giết người buông đao đồ tể xuống là thành sư. Huống chi...

Quỷ Lao chủ nhân hỏi:

- Huống chi làm sao?

Ma Vân Thủ đáp:

- Huống chi lúc tối hậu nhớ tới cốt nhục tương tàn, hắn xuất gia để sám hối.

Quỷ Lao chủ nhân trỏ vào Đại Hối thiền sư hỏi:

- Lão là Tạ Kim Ấn thật ư?

Đại Hối thiền su chắp tay để trước ngực hỏi lại:

- A di đà Phật! Thí chủ nhận xét coi lão tăng có phải không?

Triệu Tử Nguyên đứng bên tuy không nói gì nhưng nghĩ tới hai chữ "Đại Hối" chàng đã tin một phần.

Thích Trung Kỳ nhìn Đại Hối thiền sư bằng cặp mắt nghi ngờ nói:

- Nếu đại sư quả là Chức Nghiệp Kiếm Thủ Tạ Kim Ấn thì cứ thừa nhận cũng chẳng sao?

Đại Hối thiền sư cười đáp:

- Lão tăng tuy ít bước chân vào chốn giang hồ, nhưng cũng biết Tạ Kim Ấn đã chết mấy tháng trước rồi. Sao thí chủ lại đem lão tăng xếp hàng với hắn.

Ma Vân Thủ cười khành khạch nói:

https://thuviensach.vn

- Tạ Kim Ấn mới chết cái tên, người hắn vẫn còn sống.

Đại Hối thiền sư lạnh lùng hỏi:

- Sao Đại soái cố ý ghép tội lão tăng?

Ma Vân Thủ hững hờ đáp:

- Đại sư có là Tạ Kim Ấn cũng chẳng tội gì.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Lão tăng hiển nhiên là người khác. Vì lẽ gì Đại soái trỏ đen bảo trắng?

Ma Vân Thủ đáp:

- Đại sư đã giả mạo lại không khéo. Giả tỷ đại sư đừng kêu Triệu Tử Nguyên ra chiêu "Hạ Tân Phong Hàn" thì lão phu cũng không nhận ra được.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Đại soái nói vậy thật hàm hồ. Dù lão tăng không nói, chẳng lẽ Triệu thí chủ không tự biết dùng chiêu đó để phá địch?

Ma Vân Thủ hỏi lại:

- Sao đại sư lại biết gã họ Triệu sử được "Phù Phong tam thức"?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Triệu thí chủ lừng danh thiên hạ còn ai không hay y biết những môn võ nào?

Ma Vân Thủ đằng hắng nói:

- Lời giải thích của đại sư thật miễn cưỡng.

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng bất tất phải cưỡng biện với thí chủ.

Ma Vân Thủ cười khành khạch nói:

- Dù đại sư giảo miệng đến đâu cũng mặc, lão phu chỉ thử qua là biết.

Hắn cầm búa tiến lại. Đại Hối thiền sư sắc mặt ngưng trọng, tuy lão không nói gì mà trong lòng đã phòng bị trước.

Ma Vân Thủ không nói nữa. Hắn còn cách Đại Hối thiền sư chừng năm bước liền vung búa lên bổ tới. Mục đích hắn tìm hiểu thân thế của Đại Hối thiền sư nên ra tay chẳng nể nang chút nào. Chiêu thức vừa mãnh liệt vừa thần tốc.

https://thuviensach.vn

Đại Hối thiền sư khoa chân bước tạt ngang, nhưng Ma Vân Thủ ra tay nhằm phương vị rất chuẩn đích. Đại Hối thiền sư vừa chuyển động thân hình, lưỡi búa của hắn cũng chụp theo. Đại Hối thiền sư đành dừng bước lại nói:

- Thí chủ bức bách như vậy lão tăng đành phải càn rỡ.

Lão giơ tay lên chưởng phong chia hai đường trên dưới đánh ra vừa đón đỡ được thế công của cây búa lớn.

Ma Vân Thủ quát:

- Hảo thủ pháp!

Hắn xoay tay một cái, lưỡi búa lại chém tới rất mạnh, cơ hồ bao trùm cả nửa người Đại Hối thiền sư.

Đại Hối thiền sư xoay chuyển thân hình, đột nhiên hai tay chắp lại đánh tới Ma Vân Thủ.

Ma Vân Thủ la lên:

- Đại sư còn muốn giữ kín võ công không để lộ ra ư? Lão phu phải bức bách Tạ Kim Ấn lộ nguyên hình mới được.

Hắn vươn tay một cái. Đột nhiên cây búa biến thành trăm ngàn lưỡi búa chia tám mặt bốn phương tấn công Đại Hối thiền sư.

Đại Hối thiền sư nếu không dùng sát thủ để kháng cự thì khó lòng tránh được.

Triệu Tử Nguyên đứng bên trông rõ. Lúc này lòng chàng rối loạn và hiểu rõ hơn ai hết. Đại Hối thiền sư quả là Tạ Kim Ấn hoa trang, không còn nghi ngờ gì nữa. Cái đó càng khiến cho chàng khó nghĩ. Tuy chàng trong lòng căm hận Tạ Kim Ấn đến cùng cực, nhưng lão lại là phụ thân chàng. Vừa rồi chàng chưa rõ thân phận lão đã hết lòng chiếu cố cho chàng, vậy chàng có thể căm hận lão được không? Vả lại khi ở kinh thành chàng đã đẩy Tạ Kim Ấn xuống vực sâu.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, đầu óc chàng xoay chuyển không biết bao nhiêu ý nghĩ. Sau chàng tự hỏi:

- “Việc quá khứ đã qua rồi. Bây giờ lão đã thành Đại Hối thiền sư. Ta còn nghĩ tới chuyện xưa làm chi?”

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên nghĩ vậy trong lòng bình tĩnh lại. Chàng phi thân nhảy tới múa trường kiếm lên đồng thời miệng quát:

- Dừng tay!

Chiêu kiếm này chàng cốt ý hóa giải mối nguy cho Đại Hối thiền sư.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Búa kiếm đụng nhau. Triệu Tử Nguyên và Ma Vân Thủ đều lùi lại một bước.

Đại Hối thiền sư chắp tay nói:

- Đa tạ Triệu thí chủ đã ra tay viện trợ.

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Đại sư bất tất phải tạ ơn. Tại hạ không quen nhìn người ta dùng binh khí để đánh người tay không mà thôi.

Ma Vân Thủ lạnh lùng nói:

- Các vị cha con vẫn là cha con, hà tất phải dùng lời che đậy?

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Thí chủ đã thử ba búa vào mình lão tăng, có nhận ra được lão tăng là Tạ Kim Ấn gì đó không?

Ma Vân Thủ đằng hắng đáp:

- Cá tính của đại sư lão phu đã biết rồi. Đại sư muốn rửa sạch tiếng ác của quá khứ nên dù chết cũng không chịu đem võ công bản thân ra để đón tiếp chiêu thức.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Thí chủ đã muốn xét tội thì thiếu gì lời lẽ? Có điều lão tăng chưa hiểu thí chủ có dụng ý gì?

Ma Vân Thủ nói:

- Lão phu đành phải bức bách lão xuất hiện nguyên hình trước mặt Triệu Tử Nguyên mới xong.

Đại Hối thiền sư cười hỏi:

- Thí chủ chỉ dùng miệng lưỡi để buộc lão tăng là Tạ Kim Ấn, cái đó không nói đến nữa. Sau cùng lão lại dụng võ. Cả hai biện pháp đều không thông. Xin hỏi thí chủ còn muốn dùng thủ đoạn hạ lưu nào nữa?

Ma Vân Thủ tức giận đáp:

- Tạ Kim Ấn! Lão mới là con người miệng lưỡi sắc bén.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn Đơn Kim Ấn nói:

- Đơn huynh! Không cần lưu lại đây nữa. Chúng ta đi thôi.

Thích Trung Kỳ đằng hắng hỏi:

- Các vị muốn đi là đi. Có lý đâu dễ dàng thế được?

Ma Vân Thủ xẵng giọng hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ ngươi bắt buộc lão phu phải lưu lại chăng?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Ít ra các vị phải thả người đã.

Đơn Kim Ấn hỏi:

- Các hạ muốn bọn ta tha ai?

Thích Trung Kỳ đáp:

- Yên Lăng Thanh cô nương và Thanh Phụng.

Đơn Kim Ấn cười rộ nói:

- Họ Yên tự chui đầu vào lưới. Còn Thanh Phụng, hừ hừ! Mụ đã là một phần tử ở đây, các hạ bất tất phải quan tâm.

Hắn đánh tay ra hiệu. Quỷ Lao chủ nhân và Ma Vân Thủ liền đi vào đường ngầm.

Thích Trung Kỳ tức giận quát:

- Muốn đi ư? Đâu có thể dễ dàng như thế được?

Lão vừa quát vừa nhảy xổ tới.

Lúc này Đơn Kim Ấn và Ma Vân Thủ đã ẩn vào đường hầm mà thân pháp Thích Trung Kỳ rất mau lẹ. Y vươn tay chụp được Ma Vân Thủ đi sau rốt.

Ma Vân Thủ xoay mình lại giơ búa lên quát hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi muốn chết ư?

Hắn động thủ thần tốc và đột ngột. Chiêu búa đánh ra văng vẳng có tiếng ầm ầm.

Thích Trung Kỳ gặp bước nguy mà không rối loạn. Lúc ánh búa vừa lóe ra, y hít một hơi chân khí nhảy vọt người lên. Nhát búa của Ma Vân Thủ quét ngang phía dưới chân y.

Ma Vân Thủ cười gằn nói:

- Hảo thân pháp! Ngươi ở đây mà chết dần.

https://thuviensach.vn

Hắn xoay mình một cái rồi cùng Đơn Kim Ấn và Quỷ Lao chủ nhân chạy đi mất hút.

Thích Trung Kỳ hạ mình xuống đất nhìn vào góc đường không thấy bóng người nữa, bất giác đứng thộn mặt ra.

Đại Hối thiền sư thở dài nói:

- Thí chủ đừng ngơ ngẩn nữa. Hãy theo lão tăng rời khỏi nơi đây là hơn.

Thích Trung Kỳ nói:

- Quỷ Phủ đại soái quả nhiên danh bất hư truyền. Vừa rồi tại hạ mà không tránh lẹ, tất mất mạng về tay hắn rồi.

Đại Hối thiền sư mỉm cười đáp:

- Ma Vân Thủ tuy bản lãnh lợi hại nhưng khó lòng địch nổi Linh Võ tứ tước.

Chúng ta đi thôi. Không chừng sẽ gặp Thanh Phụng cô nương cũng nên.

Thích Trung Kỳ chắp tay nói:

- Nhờ đại sư dẫn đường cho.

Đại Hối thiền sư dặn:

- Hai vị đi theo lão tăng phải nhớ kỹ đừng để bộ pháp rối loạn.

Thích Trung Kỳ đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Đại Hối thiền sư cất bước đi trước. Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ theo sau. Hai người nhất thiết theo bộ pháp của Đại Hối thiền sư không dám lơ là.

Ba người thong dong đi một lúc đã chuyển qua rất nhiều khúc quanh mà Đại Hối thiền sư chưa tỏ ra dấu hiệu gì sắp dừng lại.

Thích Trung Kỳ lấy làm lạ hỏi:

- Đại sư! Bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Dĩ nhiên là đi cứu người.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Cứu Yên cô nương trước phải không?

Đại Hối thiền sư đáp:

https://thuviensach.vn

- Có khi người bạn của thí chủ là Thanh Phụng ở cả đó cũng chưa biết chừng.

Thích Trung Kỳ cả mừng hỏi:

- Sao đại sư biết thế?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Chẳng giấu gì thí chủ: Lão tăng đã nhiều lần qua lại Thủy Bạc Lục Ốc nên hiểu được đôi chút về tình hình ở đây.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Từ đây tới Quỷ Lao còn bao xa nữa?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đáng lý chỉ trong thời gian uống hết nửa chén trà là tới nơi, nhưng lão tăng cố ý đi vòng quanh một đoạn đường.

Thích Trung Kỳ sửng sốt hỏi:

- Xin đại sư cho hay vì sao phải làm như vậy?

Đại Hối thiền sư hỏi lại:

- Thí chủ thử nghĩ coi: Bọn Đơn Kim Ấn rời khỏi nơi đây rồi chúng sẽ làm gì?

Thích Trung Kỳ trầm ngâm đáp:

- Chắc họ giám thị bọn ta.

Đại Hối thiền sư gật đầu nói:

- Đúng lắm! Vì thế lão tăng cố ý đi đường quanh để thoát khỏi vòng giám thị của chúng rồi mới liệu kế cứu người được.

Thích Trung Kỳ chắp tay nói:

- Đại sư quả là cao kiến. Tại hạ khâm phục vô cùng.

Triệu Tử Nguyên nói:

- Tại hạ chợt nhớ tới một điều.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Triệu huynh nhớ tới điều chi?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Nếu đây là Thủy Bạc Lục Ốc mà sao chỉ phát hiện hai toán người, không còn ai khác?

Thích Trung Kỳ nói theo:

https://thuviensach.vn

- Đúng thế! Vụ này thật khó hiểu. Theo lẽ Thủy Bạc Lục Ốc không phải chỉ có bấy nhiêu người.

Đại Hối thiền sư lên tiếng:

- Hai vị thí chủ lầm rồi.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Đại sư có điều chi cao kiến?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Sự thực người ở Thủy Bạc Lục Ốc cũng không nhiều, ngoài ba vị chủ nhân và bọn tùy tùng không còn ai nữa.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Thế thì họ đặt Tổng quản làm chi?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đơn Kim Ấn chỉ phụ trách việc quản lý sản nghiệp. Khi ba vị chủ nhân không có nhà, hắn cai quản mọi việc ở Thủy Bạc Lục Ốc mà thôi.

Thích Trung Kỳ nói:

- Không ngờ Thủy Bạc Lục Ốc bề ngoài thanh thế rất lớn mà coi bộ không có gì. Như vậy họ tự tin thái quá.

Đại Hối thiền sư đáp:

- Sự thật không phải như vậy. Thanh thế Thủy Bạc Lục Ốc rất lớn trên chốn giang hồ. Những người hiếu kỳ đến đây thám hiểm không ít. Người vào nhiều, người ra ít. Nếu không thế thì nơi đây cần gì phải đặt Quỷ Lao.

Triệu Tử Nguyên hỏi:

- Bây giờ chúng ta vào do thám Quỷ Lao được không?

Đại Hối thiền sư trỏ tay về phía trước hỏi:

- Chẳng phải Quỷ Lao là gì đây kia?

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ nhìn về phía ngón tay lão trỏ, cách đó không xa có mấy chấm lửa xanh lè lấp loáng. Người trong bóng tối ngó thấy tình trạng này không khỏi ớn da gà.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Đó là ma trơi ư?

Đại Hối thiền sư cười hỏi lại:

- Thí chủ cũng tin thuyết ma quỷ ư?

https://thuviensach.vn

Thích Trung Kỳ đáp:

- Nếu không thì đây là lân hỏa ở xương trắng phát ra.

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đúng rồi!

Ba người tiếp tục cất bước, lân hỏa càng nhiều và cách rất gần, ba người đã nhìn thấy mấy chục đống.

Đại Hối thiền sư chắp tay nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Những cái này là ở người thám hiểm Thủy Bạc Lục Ốc bất hạnh táng thân nơi đây. Họ chết phơi thây không người vùi lấp mới phát ra từng đống lân hỏa. Hai vị đừng tưởng lân hỏa này chẳng làm gì được, thực ra nó cũng đắc dụng.

Triệu Tử Nguyên đảo mắt nhìn qua hỏi:

- Phải chăng những đống lân hỏa kia đã bố trí theo trận pháp nào đó?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Triệu thí chủ thật là tinh mắt. Lão tăng khâm phục vô cùng!

Triệu Tử Nguyên nói:

- Sự thực đã bày ra trước mắt. Dường như đối phương dàn trận bát quái, nhưng nhìn kỹ lại không phải.

Thích Trung Kỳ nói:

- Thế thì...

Y chưa dứt lời, đột nhiên ánh lân hỏa lóe lên. Một người cất tiếng:

- Thế thì trời sinh chăng?

Triệu Tử Nguyên nhìn lại bất giác buột miệng la:

- Tàn Chi Quái Nhân Mạc Hứa!

Mạc Hứa lúc này không giống ngày trước. Dưới ánh lân hỏa, chàng nhìn rõ vẻ mặt ảm đạm. Hắn vẫn ngồi trong cái xe, nhưng không có người đẩy.

Thích Trung Kỳ kinh hãi hỏi:

- Hắn là tam chủ nhân ở Thủy Bạc Lục Ốc ư?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đúng rồi!

Thích Trung Kỳ lắc đầu hỏi:

https://thuviensach.vn

- Không ngờ quái nhân hình thù như vậy mà lại làm chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc?

Mạc Hứa lạnh lùng nói:

- Tiểu tử! Nhãn quang của ngươi phàm tục lắm.

Lão cười lạt nói tiếp:

- Bất luận là hay hay dở, các ngươi đã tới chốn này đều phải chết. Có dám lại đây không?

Thích Trung Kỳ lạnh lùng đáp:

- Sao lại không dám?

Y toan cất bước, Đại Hối thiền sư la lên:

- Thí chủ hãy thong thả!

Thích Trung Kỳ nói:

- Cha này dưới mắt không người, để tại hạ xem hắn...

Đại Hối thiền sư nói:

- Thí chủ đừng nóng nảy. Còn có quỷ binh tới nữa.

Thích Trung Kỳ sửng sốt hỏi:

- Ai?

Thanh âm lạnh như băng đáp:

- Tiểu tử! Ngươi so với Tạ Kim Ấn còn kém xa.

Đúng là khẩu âm một người đàn bà. Nhưng thanh âm thâm hiểm, gian trá lộ hết ra. Mụ nói rồi vẫn chưa xuất hiện. Đại Hối thiền sư cười lạt nói:

- Băng Huyết Ma Nữ! Thí chủ còn làm bộ làm tịch gì nữa? Đã tới đây sao không xuất hiện tương kiến?

Thanh âm lạnh lẽo hỏi lại:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi mong ta xuất hiện thật chăng?

Đại Hối thiền sư trầm giọng đáp:

- Tạ Kim Ấn chết rồi. Lão tăng mong rằng thí chủ đừng nói quanh.

Thanh âm lạnh lẽo nói:

- Ngươi giấu ai thì được chứ bưng mắt ta thế nào nổi? Tạ Kim Ấn! Ngươi kêu lão nương ra, sao không kêu cả bạn hữu ngươi xuất hiện.

Thích Trung Kỳ và Triệu Tử Nguyên đều lấy làm kỳ lạ hỏi:

- Ở đây còn có người nào nữa đâu?

https://thuviensach.vn

Lại nghe Đại Hối thiền sư đáp:

- Nữ thí chủ cố ý buộc lão tăng và Tạ Kim Ấn vào làm một, lão tăng cũng chẳng còn điều chi để nói nữa. Mấy vị bằng hữu của lão tăng tiếc thân lắm. Trước khi mấy vị bạn già của thí chủ chưa xuất hiện thì bằng hữu của lão tăng không xuất hiện.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Đông, Tây Hậu Hai Bên Dàn Trận

Thanh âm lạnh lùng nói:

- Ngươi thật là giảo quyệt!

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Phải chăng nữ thí chủ muốn đem cuộc ước hẹn tháng sau cử hành ngay bữa nay?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Sự thực đã bày ra trước mắt, sao còn phải muốn lão nương nói nhiều?

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Mời chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc xuất hiện được chăng?

Thanh âm lạnh lẽo hỏi lại:

- Hãy mời Thái Ất Tước xuất hiện trước được chăng?

Triệu Tử Nguyên ngấm ngầm kinh hãi, tự hỏi:

- "Thái Ất Tước cũng đến rồi ư? Sao ta không biết?"

Một người cười đáp:

- Lão phu xuất hiện có chi là khó?

Tiếng bước chân vang lên. Quả nhiên Thái Ất Tước từ phía đối diện đi tới.

Thái Ất Tước do nẻo đường rất ẩn bí xuất hiện. Đừng nói Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ không biết tới, mà cả Đại Hối thiền sư cũng chưa phát giác.

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ cùng phục lạy. Một người miệng hô sư phụ, một người miệng hô tôn Tứ gia.

Thái Ất Tước cười nói:

- Chúng ta không hẹn mà gặp. Hai người đứng dậy đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ đứng lên rồi, Đại Hối thiền sư chắp tay chào:

- Lão tăng tham kiến Thái Ất thí chủ.

Thái Ất Tước cười đáp:

- Đại sư buông lưỡi đao đồ tể liền thành Phật ngay. Thật là đáng mừng.

Đại Hối thiền sư nói:

- Lão tăng hoàn toàn trông vào kim ngôn của thí chủ.

Câu nói rất huyền bí, ngoài đương sự không ai hiểu được.

Thái Ất Tước dõng dạc đáp:

- Đại sư quá khiêm nhượng.

Đại Hối thiền sư nói:

- Sau buổi chia tay ngày trước, lão tăng coi rõ thế tình. Bữa nay lão tăng phải đến là việc phiền não bất đắc dĩ.

Thái Ất Tước đáp:

- Chỗ khổ tâm của đại sư đã có trời biết là đủ, bất tất phải nghĩ tới chuyện khác.

Đại Hối thiền sư nói:

- Đa tạ thí chủ.

Thanh âm lạnh lẽo hỏi:

- Các vị đừng nói chuyện đã qua nữa. Còn Phổ Hiền Tước sao chưa xuất hiện?

Thái Ất Tước đáp:

- Y đã đến rồi, nhưng hiện giờ chưa phải lúc ra mặt.

Thanh âm lạnh lẽo hỏi:

- Tại sao vậy?

Thái Ất Tước không đáp, cất tiếng hỏi:

- Băng Huyết Ma Nữ! Sao còn giả ngây giả dại? Mụ không biết thật à?

- Tiện thiếp không biết thật.

Thái Ất Tước nói:

- Vậy mụ mời Tây Hậu ra.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Sao Tôn giả không mời Kim Đỉnh Tước ra đi?

https://thuviensach.vn

Thái Ất Tước cười khanh khách đáp:

- Các vị đó còn chờ "Thiên Cương song sát".

Triệu Tử Nguyên lại một phen chấn động tâm thần, tự nhủ:

- "Té ra Thiên Cương song sát và Tây Hậu đều có mặt cả. Nếu còn thêm Ma Vân Thủ thì thực lực đối phương mạnh hơn bên mình nhiều."

Băng Huyết Ma Nữ đăng hắng nói:

- Ngô đại hiệp và Chu đại hiệp còn chờ một người.

Thái Ất Tước hỏi:

- Chờ đợi ai?

Băng Huyết Ma Nữ hỏi lại:

- Các hạ đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Thái Ất Tước lạnh lùng đáp:

- Phổ Hiền và Kim Đỉnh nhị sư huynh cùng đi với lão phu, ngoài ra lão phu không hiểu chi hết.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Các hạ quên cả Đông Hậu rồi sao?

Thái Ất Tước nghe nói cười lạt đáp:

- Thế thì hay quá! Bọn lão phu đã không muốn nghĩ đến thế sự, ngẫu nhiên nảy ra ý niệm đến thăm Thủy Bạc Lục Ốc. Ngờ đâu tới nơi liền phát giác tình hình có điều khác lạ, nên ẩn mình không muốn ra mặt. Ngờ đâu lại gặp rất nhiều bằng hữu lục tục tới đây thật là may!

Bỗng nghe một người lớn tiếng:

- Không dám! Không dám! Các vị đã ngẫu nhiên mà gặp cũng nên kết liễu món nợ giữa hai phe chính tà. Điều ước Thái Chiêu bảo, sao không cử hành ngay bữa nay?

Câu nói vừa dứt, Ma Vân Thủ lại xuất hiện.

Thái Ất Tước cười nói:

- Hay lắm! Lão phu trước nay không can thiệp vào việc người, lần này chắc phải quan tâm đến.

Lão dừng lại một chút rồi nhìn qua hai bên hỏi:

- Xin mời hai vị huynh trưởng.

Quả thấy Phổ Hiền và Kim Đỉnh tiến ra.

https://thuviensach.vn

Trong các hiệp sĩ chính phái bên này chỉ Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ thuộc vai dưới. Hai người nhìn Kim Đỉnh, Phổ Hiền nhị Tước hành lễ. Còn Đại Hối thiền sư vái chào.

Phổ Hiền Tước nói:

- Những chuyện phiền não này đều do lão tử gây ra.

Thái Ất Tước đáp:

- Tiểu đệ bất quá tưởng đến đây coi chơi, nào ngờ lại gặp nhiều bạn cố cựu.

Tam ca! Tam ca bảo đây không phải là chuyện vui vẻ trên đời ư?

Phổ Hiền nói:

- Vui thì vui thật, có điều đáng tiếc là ai nấy lại mím môi trợn mắt. Ta đã mấy chục năm không hoạt động gân cốt. Nhân cơ hội này hoạt động lại cũng hay.

Ma Vân Thủ cười nói:

- Đó là chuyện dĩ nhiên. Lát nữa lão phu muốn lãnh giáo "Cửu Huyền thần công" của Phổ Hiền huynh.

Phổ Hiền đáp:

- Lão phu tất nhiên phải bồi tiếp.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Băng Huyết Ma Nữ! Các vị bằng hữu đều lên tiếng cả rồi sao thí chủ còn hẹp lượng?

Băng Huyết Ma Nữ hỏi lại:

- Lão thân hẹp lượng ở chỗ nào?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Dù sao bọn bần tăng đến đây cũng là khách. Nơi đây của thí chủ tối om chẳng khác địa ngục. Đạo tiếp khách đâu có phải như vậy?

Băng Huyết Ma Nữ đằng hắng hỏi:

- Phải chăng đại sư sợ hãi rồi?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng là người ngoài đời còn sợ gì nữa?

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Nếu vậy cứ để thế này chẳng hay hơn ư?

https://thuviensach.vn

Đại Hối thiền sư đáp:

- Chỉ có bọn tà ma ngoại đạo mới không dám nhìn mặt người.

Mạc Hứa xẵng giọng hỏi:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi dám mở miệng mắng người ư?

Đại Hối thiền sư hỏi lại:

- Lão tăng có kêu thí chủ là tà ma ngoại đạo đâu mà bảo là thóa mạ?

Thái Ất Tước cười nói:

- Đại sư! Đại sư chấp trách với họ làm gì?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Tứ gia có điều chưa rõ. Nơi đây đầy vẻ âm u mà không đốt đèn lửa lên, lão tăng quả lo chúng ta mắc bẫy họ.

Thái Ất Tước nói:

- Ý kiến của đại sư rất đúng, nhưng lúc anh em lão phu tới đây đã phong tỏa hết mọi cơ quan lại rồi.

Mạc Hứa nghe nói la lên:

- Thái Ất Tước! Lão thật là lớn mật.

Thái Ất Tước thản nhiên hỏi:

- Hại người là không nên, nhưng chẳng thể không đề phòng lòng người bất trắc. Lão phu làm như vậy có điều chi sái quấy?

Đột nhiên một người lên tiếng:

- Phải thì phải rồi! Nhưng lão phu e rằng các vị không ra khỏi nơi đây được nữa.

Mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm, bỗng thấy Thiên Cương song sát tiến lại.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Bên quí vị còn có bao nhiêu người nữa, không mời hết ra?

Băng Huyết Ma Nữ đáp:

- Lát nữa lão đại của bọn ta sẽ tới. Trong khi chờ đợi y, chúng ta hãy đấu mấy keo trước cũng được.

Đại Hối thiền sư nói:

- Phải đấy!

Băng Huyết Ma Nữ quay lại phía sau hô:

https://thuviensach.vn

- Thắp đèn lửa lên!

Chớp mắt đã thấy những tia hỏa quang từ phía xa đi tới. Một hàng dài mười hai ngọn đèn lồng do mười hai thiếu nữ áo xanh đưa lại. Bây giờ đã nhìn rõ cảnh tượng bốn mặt.

Nơi đây là một gian phòng thấp lụp xụp. Trong phòng cả bốn mặt đều có những đôn đá nhỏ. Chính giữa là một ụ đất nổi lên. Chung quanh ụ đất xếp mấy chục đống xương trắng. Ngoài ra không còn vật gì nữa.

Triệu Tử Nguyên trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- "Phải chăng nơi đây là Quỷ Lao? Sao lại không có lao phòng?"

Thích Trung Kỳ khẽ nói:

- Triệu huynh! Nơi đây lạ quá nhỉ?

Triệu Tử Nguyên đáp:

- Phải chăng Thích huynh nhận thấy không có lao phòng?

Thích Trung Kỳ gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Triệu Tử Nguyên lại hỏi:

- Tiểu đệ cũng cảm thấy rất cổ quái. Không hiểu ụ đất kia dùng làm gì?

Đại Hối thiền sư nói ngay:

- Ụ đất đó là lao phòng.

Triệu Tử Nguyên ngơ ngác hỏi:

- Ụ đất mà là lao phòng ư?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Đúng thế!

Thích Trung Kỳ cũng hỏi:

- Tại sao không trông thấy phòng nào?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lao phòng ở phía dưới ụ đất, trước có cơ quan thao túng nhưng vừa rồi Thái Ất Tước nói là đã phá hoại hết các cơ quan. Lão tăng cũng chưa hiểu bây giờ làm thế nào để tiến vào.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Té ra là thế. Có phải Yên cô nương bị cầm tù trong đó không?

Đại Hối thiền sư đáp:

https://thuviensach.vn

- Phải rồi.

Thích Trung Kỳ hỏi:

- Nếu muốn giải cứu cô ta thì động thủ ở chỗ nào?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Vụ này lão tăng cũng không rõ lắm. Hãy chờ cuộc chiến đấu giữa hai phe chính tà kết liễu rồi sẽ nghĩ tới biện pháp cứu người.

Mấy người đang nói chuyện, mười hai tên thanh y nữ đều đã đứng lên đôn đá.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Các vị đã nhìn thấy ụ đất kia chưa?

Thái Ất Tước hỏi lại:

- Thấy rồi thì làm sao?

Băng Huyết Ma Nữ hắng dặng đáp:

- Các hạ hãy nghe lão nương nói tiếp.

Mụ dừng lại một chút rồi nói:

- Bốn mặt ụ đất còn đặt mấy chục bộ xương khô. Chẳng giấu gì các vị đó là một trận thức của lão thân bày ra. Tuy trận thức chẳng có chi kỳ lạ, nhưng người nào đã tiến vào mà muốn trở ra cũng phải tổn thương cân não.

Thái Ất Tước hỏi:

- Lát nữa chúng ta động thủ trên ụ đất phải không?

Băng Huyết Ma Nữ đáp:

- Đúng thế Mụ lại nói khẽ mấy câu với mấy tay cao thủ đứng bên. Bọn Thiên Cương song sát và Ma Vân Thủ gật đầu lia lịa.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Tứ gia đã nhận ra trận thức gì chưa?

Thái Ất Tước đáp:

- Trận này bề ngoài rất giống "Bát Quái trận" mà thực ra không phải.

Đại Hối thiền sư hỏi:

- Vậy nó là trận thức gì?

Thái Ất Tước đáp:

- Trận này nguyên từ bên Tây Vực đưa tới. Tên nó cũng cổ quái. Người ta kêu bằng "Cửu Kết Liên Hoàn trận".

https://thuviensach.vn

Đại Hối thiền sư động dung nói:

- Cái tên nghe mới mẻ thật.

Thái Ất Tước đáp:

- Đại sư cứ nhìn kỹ mà coi. Mấy chục đống xương trắng thực ra chỉ có chín đống là liên lạc với nhau. Chín đống này liên hệ với chín đống kia. Cứ số chín mà suy luận thì phải chín lần chín là tám mươi mốt mới đúng, nhưng bốn đống trong chín đống kia đã liên lạc với nhau. Ta chỉ cần nhận rõ bốn đống trong đó mà tiến vào là không đến nỗi lạc đường.

Đại Hối thiền sư chắp tay nói:

- Tứ gia thật cao kiến. Lão tăng rất lấy làm khâm phục.

Thái Ất Tước quay sang ngó Triệu Tử Nguyên và Thích Trung Kỳ hỏi:

- Hai ngươi đã nghe rõ chưa?

Hai người khom lưng đáp:

- Bọn tiểu tử nghe rõ rồi.

Đại Hối thiền sư nói:

- Theo ý lão tăng thì trong khi chờ đợi cuộc chiến giữa hai phe, chúng ta nên suy tôn một vị vận trù quyết sách.

Thái Ất Tước đáp:

- Đông Hậu sắp tới. Lão phu tưởng để Đông Hậu chủ trương mọi việc.

Lão vừa dứt lời bỗng nghe thanh âm như tiếng muỗi vo ve lọt vào tai:

- Tứ gia nói vậy há chẳng làm lão thân tổn thọ ư?

Thanh âm tuy bé nhỏ nhưng rõ từng chữ như đập vào màng tai. Những người trong trường cả hai bên đều là cao thủ tuyệt đỉnh biết ngay người phát âm là Đông Hậu. Lúc này Đông Hậu hãy còn cách xa mấy chục trượng mà nội công thâm hậu như thế thật là hiếm có.

Quần hào còn đang kinh nghi, lại nghe thanh âm rất rõ ràng vang lên:

- Đã tới là nhập cuộc. Tỷ tỷ hà tất phải khách sáo?

Cũng là thanh âm phụ nữ. Không phải Tây Hậu thì còn ai vào đấy?

Đông, Tây nhị hậu đều đến cả. Thanh âm hai người từ phương vị khác nhau vang lên mà rất ôn nhu văn nhã, nghe thân thiết như tỷ muội thật sự.

Lại nghe Đông Hậu cười hỏi:

https://thuviensach.vn

- Muội muội! Chúng ta là người nhà, sao muội muội còn nâng ta lên hoài.

Tây Hậu đáp:

- Thư thư là nhân vật được mọi người đều ngưỡng vọng.

Đông Hậu nói:

- Muội muội đừng dát vàng vào mặt ta. Người được chúng vọng sở quì chính là muội muội.

Tây Hậu cười khanh khách đáp:

- Tiểu muội là chủ nhân chốn này mà thư thư biến thành tân khách. Chủ phải tùy khách.

Đông, Tây nhị hậu làm như nói chuyện đùa. Hai vị vừa đi vừa nói chẳng bao lâu đã xuất hiện trong Quỷ Lao.

Tây Hậu đến trước có Thanh Phụng và bốn ả nữ tỳ đi theo. Phía Đông Hậu chỉ có Triệu Chi Lan và Lam Ngọc Yến.

Dĩ nhiên hai vị đều thi lễ tương kiến. Đông Hậu và Tây Hậu nét mặt vẫn niềm nở tươi cười tựa hồ chẳng có chuyện gì.

Đại Hối thiền sư cất tiếng hỏi:

- Bên ta vừa nói gì chắc Đông Hậu nương nương đã nghe rõ cả?

Đông Hậu cười đáp:

- Thực tình bản nhân không dám đảm đương vụ này.

Phổ Hiền Tước nói:

- Xin nương nương đừng khách khí.

Đông Hậu đáp:

- Theo đúng lý Kim Đỉnh Tước đứng ra mới phải.

Kim Đỉnh Tước nói:

- Nương nương chính là nhân vật được mọi người ngưỡng mộ nên gánh lấy trách nhiệm.

Thích Trung Kỳ nhìn Triệu Tử Nguyên khẽ nói:

- Thực ra Nhị gia và Tam gia mới là người khách khí.

Chàng nhìn Thanh Phụng hỏi:

- Tôn phu nhân đã làm thị nữ cho Tây Hậu rồi ư?

Thích Trung Kỳ đáp:

https://thuviensach.vn

- Y cam tâm trụy lạc. Tại hạ nhận thấy không đáng.

Triệu Tử Nguyên an ủi:

- Thích huynh cứ an lòng. Tiểu đệ tin rằng y sẽ quay về bên Thích huynh.

Thích Trung Kỳ thở dài đáp:

- Tại hạ cũng mong vậy.

Đại Hối thiền sư nói:

- Nương nương bất tất phải suy nhượng nữa. Chúng ta cứ nhất định như vậy là xong.

Đông Hậu nương nương còn muốn nói nữa nhưng Kim Đỉnh, Phổ Hiền, Thái Ất Tước nhất tề suy tôn, đành phải miễn cưỡng nhận lấy.

Bên này tôn Đông Hậu, bên kia cũng nhất định tôn Tây Hậu đứng đầu, vì Tây Hậu là chủ nhân Thủy Bạc Lục Ốc. Khách phải nhường chủ để mụ phát lệnh.

Tây Hậu cười nói:

- Tỷ tỷ! Không ngờ giữa chúng ta lại đi tới chỗ đối nghịch.

Đông Hậu cũng cười đáp:

- Tục ngữ thường nói: “Con người không được ngàn ngày tử tế, bông hoa không được trăm ngày tươi thắm, hàm răng trên nghiền hàm răng dưới.” Huống chi là chị em ta?

Đông Hậu dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta mong rằng sau chuyện này, mối cảm tình giữa chúng ta không bị sứt mẻ nữa.

Tây Hậu lạnh lùng đáp:

- Cái đó chỉ có một điều kiện.

Đông Hậu hỏi:

- Điều kiện gì?

Tây Hậu đáp:

- Tỷ tỷ nhường ngôi Đông Hậu đi.

Đông Hậu sửng sốt hỏi:

- Phải chăng muội muội muốn làm nhộn một cách vô lý?

Tây Hậu lạnh lùng đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội còn một điều kiện nữa.

Đông Hậu hỏi:

- Điều kiện gì?

Tây Hậu đáp:

- Tôn tiểu muội lên làm bá chủ võ lâm.

Đông Hậu cười nói:

- Muội muội! Dù ta chịu tôn muội muội làm chủ võ lâm, người khác chưa chắc đã nghe theo.

Tây Hậu đáp:

- Ngoài trừ tỷ tỷ, còn bất cứ ai tiểu muội không cần.

Thái Ất Tước lên tiếng:

- Khẩu khí lớn quá nhỉ!

Tây Hậu lạnh lùng đáp:

- Bản nhân biết Linh Võ tứ tước các vị nhất định không phục nên đã trù liệu trước rồi.

Thái Ất Tước hỏi:

- Trù liệu làm sao?

Tây Hậu đáp:

- Cuộc đại hội bữa nay bản nhân tận số trừ khử.

Thái Ất Tước cười rộ hỏi:

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Nương nương đã đủ tài như vậy sao chưa trổ ra?

Tây Hậu đảo mắt nhìn Ma Vân Thủ hỏi:

- Phiền Đại soái đánh trận đầu được chăng?

Ma Vân Thủ gật đầu đáp:

- Được lắm!

Dứt lời hắn cầm búa lớn tiếng ra, hô Thái Ất Tước khiêu chiến:

- Các hạ có dám đấu một trận không?

Thái Ất Tước đáp:

- Sao lại không dám?

Lão toan bước ra, bỗng nghe Đông Hậu hô:

- Tứ gia hãy khoan.

Thái Ất Tước hỏi:

https://thuviensach.vn

- Nương nương còn điều chi dạy bảo?

Đông Hậu nương nương đáp:

- Chúng ta không được làm rối loạn trận cước. Trận đầu hãy để Tử Nguyên xuất chiến.

https://thuviensach.vn

ĐOẢN KIẾM THÙ

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Quần Ma Tẩu Tán, Võ Lâm Thái Bình

Triệu Tử Nguyên khom lưng đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Ma Vân Thủ lạnh lùng nói:

- Đây là ngươi tự tìm đường chết.

Triệu Tử Nguyên lạnh lùng đáp:

- Ma Vân Thủ! Chúng ta đã gặp nhau mấy lần, lần nào tại hạ cũng muốn cùng Đại soái quyết một trận tử chiến mà chưa gặp cơ hội. Bữa nay chính là dịp phóng tay quyết đấu.

Ma Vân Thủ cười khẩy nói:

- Lão phu đang muốn đưa ngươi vào đất chết. Bữa nay mới được thỏa mãn tâm nguyện.

Ma Vân Thủ nói rồi vung búa chém tới. Triệu Tử Nguyên lạng người đi chưa kịp rút kiếm, Ma Vân Thủ đã phát chiêu thứ hai đánh tới. Bữa nay hắn ra tay không phải như ngày trước. Chiêu thức rất lợi hại, lực lượng cực kỳ hùng hậu.

Tiến thoái công thủ theo thứ tự phân minh, quả không hổ phong phạm một đại hành gia.

Triệu Tử Nguyên né tránh hai lần thủy chung không tìm được cơ hội phản kích. Ma Vân Thủ đánh liền năm, sáu chiêu khiến chàng lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Ma Vân Thủ quát:

- Chịu chết đi thôi!

Đột nhiên vung búa chém tới, hắn đã nhận định thời cơ và nhằm đúng phương vị. Nếu Triệu Tử Nguyên bị hắn chém trúng tất phải táng mạng.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử Nguyên gặp cơ nguy vẫn không rối loạn, điểm hai chân xuống đất, người vọt lên cao. Giữa lúc lơ lửng trên không chàng rút bảo kiếm ra bổ xuống.

Ma Vân Thủ chém vào quãng không, trên đầu bị Triệu Tử Nguyên chụp xuống. Hắn cười khạch một tiếng chuyển mình nửa vòng, xoay tay búa lại quát lớn:

- Tiểu tử! Ngươi tìm đường chết!

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn tung tóe, Triệu Tử Nguyên bị hất lên cao thêm một chút nhưng giữa lúc ấy chàng phóng đệ nhị kiếm thức ra.

Kiếm hoa tới tấp chụp lấy nửa người trên Ma Vân Thủ.

Ma Vân Thủ lại chuyển mình vung búa đánh trả ba chiêu, đẩy kiếm thức của Triệu Tử Nguyên đi. Lão lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Lão phu thử coi ngươi dừng lại trên không được bao lâu?

Người lão lùi lại một chút, vận kình lực vào cây búa chờ Triệu Tử Nguyên hạ xuống để đánh một đòn thật nặng.

Triệu Tử Nguyên đề tụ chân khí giữ người lại. Lúc chân khí dần dần tiêu tan, người chàng phải hạ xuống. Triệu Tử Nguyên xuống thấp dần, còn cách mặt đất chừng hai trượng, bỗng nghe Ma Vân Thủ gầm lên một tiếng. Cây búa mang sức nặng ngàn cân chém tới.

Mọi người đều lo thay cho Triệu Tử Nguyên.

Triệu Chi Lan càng hốt hoảng la:

- Tử Nguyên hãy coi chừng!

Triệu Tử Nguyên muốn nhân chiêu này để tranh tiên. Kiếm thức của chàng đột nhiên biến thành hai vòng ánh sáng chụp xuống. Chàng biến chiêu cực kỳ thần tốc mà lúc người thấp hạ gần mặt đất, không ai ngờ chàng còn thay đổi chiêu thức được.

Ma Vân Thủ cũng vậy, hắn phân tâm một chút, kiếm thức của Triệu Tử Nguyên liền thừa cơ bổ vào đánh chát một tiếng. Vai bên phải bị trúng kiếm. Cây búa cầm không vững dời khỏi tay rớt xuống đất, người cũng lăn ra.

Triệu Tử Nguyên lùi lại cười nói:

https://thuviensach.vn

- Cảm ơn Đại soái đã nhân nhượng.

Chàng vung kiếm chém chết hắn lúc này thật dễ dàng như trở bàn tay, nhưng vì lòng trung hậu không muốn làm thế.

Ma Vân Thủ mặt xám như tro tàn, bả vai máu chảy không ngớt. Quỷ Lao chủ nhân vội lại đỡ hắn dậy hỏi:

- Thương thế Đại soái ra sao?

Ma Vân Thủ lắc đầu đáp:

- Không hề gì.

Hắn thò tay vào bọc móc gói thuốc dấu ra rịt. Đoạn hắn lượm cây búa lên thở dài nói:

- Lão phu hoành hành một đời, không ngờ lúc tối hậu bị bại về tay một kẻ hậu bối. Kiếp này còn mặt mũi nào đứng trên chốn giang hồ nữa. Thế là hết rồi!

Hắn rảo bước đi ngay.

Ma Vân Thủ đi rồi nhưng để lại cái trơ trẽn cho Tây Hậu. Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Băng Huyết Ma Nữ tức giận nói:

- Để tiện thiếp đánh trận thứ hai.

Tây Hậu dặn:

- Nhị muội phải cẩn thận.

Băng Huyết Ma Nữ đáp:

- Tiểu muội biết rồi.

Dứt lời mụ rảo bước đi ra.

Đông Hậu đưa mắt nhìn Đại Hối thiền sư hỏi:

- Phiền đại sư đi trận nhì được không?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng xin tuân mệnh.

Dứt lời lão tiến vào trong trường.

Băng Huyết Ma Nữ nói:

- Tạ Kim Ấn! Ngươi giết người nhiều rồi. Bữa nay là ngày quả báo.

Đại Hối thiền sư cười đáp:

- Đức Phật đã nói: “Ta không vào địa ngục thì để ai vào?”. Lão tăng đến đây cũng là thuận theo kiếp số. Vậy nữ đàn việt cứ việc phóng thủ mà

https://thuviensach.vn

đánh.

Băng Huyết Ma Nữ cười lạt hỏi:

- Ngươi cũng biết có ngày nay ư?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng tuy biết có ngày nay nhưng chưa nhất định có phải là ngày mình thành Phật không?

Băng Huyết Ma Nữ cười đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nếu vậy rồi ngươi sẽ biết.

Mụ vừa nói vừa giơ năm ngón tay ra chụp rứ trên không.

Đại Hối thiền sư vẻ mặt thản nhiên đưa tay lên tự bảo vệ.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Ngươi là Chức Nghiệp Kiếm Thủ, sao lại không dùng bảo kiếm?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Kẻ xuất gia đâu có thể vọng động gươm đao.

Băng Huyết Ma Nữ hỏi:

- Phải chăng ngươi tỏ vẻ khinh nhờn lão nương?

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng không dám.

Băng Huyết Ma Nữ lạnh lùng nói:

- Ngươi không dùng kiếm, có chết cũng đừng oán lão nương nghe.

Mụ hú lên một tiếng, vươn tay ra, những móng tay sắc như lưỡi câu nhằm vào mặt đối phương.

Đại Hối thiền sư vẫn đón đỡ chứ không phản kích.

Băng Huyết Ma Nữ la lên:

- Té ra ngươi không dùng bảo kiếm là để chịu đòn.

Đại Hối thiền sư bình tĩnh đáp:

- Đúng thế.

Băng Huyết Ma Nữ sắc mặt đã không chút huyết sắc, lúc này mụ tức quá càng lợt lạt kinh người. Mụ xoay mình nửa vòng, kình phong ở đầu ngón tay rít lên veo véo.

Đông Hậu hô:

- Đại sư hãy coi chừng. Chỉ phong của mụ có chất độc.

https://thuviensach.vn

Đại Hối thiền sư đáp:

- Lão tăng hiểu rồi.

Lão thu tay về lạng người đi lùi ra một bên.

Băng Huyết Ma Nữ thét lên lanh lảnh:

- Trốn đi đâu cho thoát?

Mụ sấn lại đạp lên đống xương trắng trên gò đất rượt tới.

Đại Hối thiền sư chạy quanh ba vòng. Băng Huyết Ma Nữ vừa đuổi vừa phóng chỉ phong.

Trước tình hình này nếu Đại Hối thiền sư còn chạy nữa tất bị thất bại, nên chuyển đến vòng thứ tư, đột nhiên lão dừng lại giơ cả song chưởng lên. Một luồng kình lực khủng khiếp xô ra đón tiếp chỉ phong của Băng Huyết Ma Nữ.

Băng Huyết Ma Nữ nói:

- Ngươi đấu nội kình với lão nương càng hay.

Luồng chỉ phong càng rít lên thật mạnh.

Đại Hối thiền sư chỉ vận kình lực để thủ chứ không công.

Băng Huyết Ma Nữ thủy chung chưa chiếm được thượng phong.

Đại Hối thiền sư đột nhiên quát to một tiếng. Chưởng phong ào ạt xô ra như sóng cồn, thanh thế rất khủng khiếp. Lão đã vận đến mười thành công lực, chẳng những hất ngược chỉ phong của đối phương mà còn đẩy người mụ loạng choạng năm, sáu bước rồi té huỵch xuống ụ đất, không bò dậy được.

Tây Hậu biến sắc la hoảng:

- Nhị muội tử...

Tây Hậu chưa dứt lời, Băng Huyết Ma Nữ đã hộc máu tươi ra như tên bắn.

Đơn Kim Ấn chạy lại run lên nói:

- Nhị chủ nhân! Phải cho mụ uống thuốc ngay mới được.

Hắn lấy trong mình hai viên thuốc cho Băng Huyết Ma Nữ nuốt xuống.

Sau một lúc Băng Huyết Ma Nữ từ từ ngồi dậy. Tây Hậu bảo Đơn Kim Ấn đưa mụ vào nghỉ.

https://thuviensach.vn

Tây Hậu nhìn tả ngó hữu thấy ngoài mình ra chỉ còn Thiên Cương song sát là chiến đấu được. Bên địch Đông Hậu và Linh Võ tam tước chưa xuất chiến.

Coi khí thế đối phương còn hơn mình một bậc.

Hắc Sát lên tiếng:

- Lão Bạch! Bên mình thua hai trận rồi ư?

Bạch Sát đáp:

- Đúng thế!

Hắc Sát hỏi:

- Lão tính sao?

Bạch Sát hỏi lại:

- Lão Hắc! Lão chuẩn bị đánh ư?

Hắc Sát đáp:

- Chúng ta đã thua hai trận, phải đồng thời xuất chiến để gỡ lại.

Bạch Sát gật đầu đáp:

- Biện pháp này được đây.

Hắn đứng dậy nói tiếp:

- Bên mình hai người xuất chiến, bên họ cũng hai tên mới phải.

Hắc Sát đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Cả hai tên song song tiến ra.

Phổ Hiền Tước cười nói:

- Lão Tứ! Mọi sự đều do lão gây ra.

Thái Ất Tước đáp:

- Lão Tam! Lão đừng trách bí ta nữa. Ý lão thế nào tiểu đệ đã hiểu rồi.

Phổ Hiền Tước cười nói:

- Lão Tứ hiểu rồi thì còn chờ gì nữa? Ra đi chứ?

Thái Ất Tước cười nói:

- Lão Tam! Phen này tiểu đệ lôi cả lão tam xuống nước.

Hai người vừa cười vừa tiến ra.

Hắc Sát lạnh lùng hỏi:

- Chúng ta tỷ thí cách nào?

https://thuviensach.vn

Phổ Hiền Tước đáp:

- Tùy ý các hạ.

Hắc Sát nói:

- Hạng người như chúng ta mà tỷ đao kiếm không hợp lý, đấu nội lực nên chăng?

Phổ Hiền Tước đáp:

- Cũng được.

Thế rồi Hắc Sát đấu với Phổ Hiền Tước. Bạch Sát đấu với Thái Ất Tước.

Bốn người tám tay đồng thời đưa ra.

Chi trong khoảnh khắc trong nhà kình khí giàn giụa, kình phong rít lên ầm ầm. Hai bên đều là những cao thủ hiếm có, đều dùng chân lực để tỷ thí. Thật là một cuộc chiến đấu hãn hữu.

Ban đầu vẻ mặt bốn người còn lãnh đạm, sau đều đỏ mặt lên. Bàn chân lún sâu xuống đất hơn một tấc.

Mọi người bàng quang đều hồi hộp vì đây là trận đấu quyết định vận mệnh cho hai bên.

Đột nhiên Phổ Hiền Tước quát to một tiếng. Chưởng kình ầm ầm như sấm nổ. Lão và Hắc Sát cùng lảo đảo người đi. Hắc Sát không sao đứng vững được phải lùi lại một bước. Phổ Hiền Tước cười nói:

- Cảm ơn ông bạn đã nhân nhượng.

Hắc Sát thừ người ra nói:

- Bữa nay bị thất bại. Các hạ còn sống ngày nào là ta không trở lại giang hồ ngày ấy.

Bạch Sát cũng mã bộ loạng choạng hiển nhiên không chống nổi.

Thái Ất Tước hú lên một tiếng đẩy Bạch Sát lùi ra ba bước.

Hắc Bạch song sát đưa mắt nhìn nhau, không nói gì nữa, cất bước bỏ đi.

Tây Hậu mặt xám như tro tàn, thở dài lắc đầu rồi dẫn bọn Mạc Hứa xoay mình bỏ đi.

Đông Hậu la gọi:

- Muội muội hãy khoan!

Tây Hậu cúi đầu đáp:

https://thuviensach.vn

- Tiểu muội cũng như Hắc Sát, nghĩa là tỷ tỷ còn sống ở đời, tiểu muội quyết không trở lại giang hồ nữa.

Mụ dứt lời xoay mình đi ngay.

Đông Hậu cười nói:

- Công việc của bọn ta thế là xong rồi. Ta cũng đi thôi.

Đại Hối thiền sư nói:

- Lão tăng xin đưa chân nương nương một đoạn đường.

Đoạn lão chắp tay từ giã mọi người đi theo Đông Hậu.

Thái Ất Tước quay lại bảo Triệu Tử Nguyên.

- Hãy đi cứu người! Thái Chiêu bảo là sản nghiệp của lệnh tổ. Ngươi liệu mà giữ lấy.

Triệu Tử Nguyên cúi đầu vâng lời.

Tam Tước nhìn nhau mỉm cười cất bước lên đường.

Triệu Tử Nguyên cùng mẫu thân và Thích Trung Kỳ khom lưng thi lễ giã biệt.

Thích Trung Kỳ mất Thanh Phụng rồi, trong lòng nguội lạnh, lắc đầu cất bước.

Triệu Chi Lan dẫn Triệu Tử Nguyên xuống cứu Yên Lăng Thanh rồi cùng nhau rời khỏi Thủy Bạc Lục Ốc, trở về Thái Chiêu bảo.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Chương 1: Phi Lộ
Chương 2: Cuộc Chiến Đấu Dàn Xếp Bằng Tiền
Chương 3: Trong Nghĩa Địa Ương Thần Xuất Hiện
Chương 4: Triều Thiên Tôn Giả Thi Triển Phép Màu
Chương 5: Trong Ngôi Nhà Cổ Hí Lộng Quỷ Thần
Chương 6: Nữ Lang Hoa Lệ Xuất Hiện Đột Ngột
Chương 7: Lưu Hương Viện Quần Hùng Bị Hãm
Chương 8: Lưu Hương Viện Phát Sinh Biến Cố
Chương 9: Tư Mã Đạo Nguyên Xuất Hiện Đột Ngột
Chương 10: Trong Mạch Phủ Phát Sinh Biến Cố
Chương 11: Chưa Rõ Ai Là Chân Kiếm Thủ
Chương 12: Mũi Lệnh Tiễn Kinh Hồn Mạch Cấn
Chương 13: Nỗi Lòng U Ẩn Của Võ Băng Hàm
Chương 14: Triệu Tử Nguyên Vào Thái Chiêu Bảo
Chương 15: Những Diễn Biến Trên Lầu Tuyên Võ
Chương 16: Người Cụt Chân Tay Bản Lãnh Kinh Hồn
Chương 17: Thanh Kiếm Gãy Chấn Động Võ Lâm
Chương 18: Tư Mã Đạo Nguyên Lại Xuất Hiện
Chương 19: Lão Quái Nhân Thuyết Pháp Đánh Cờ
Chương 20: Yên Định Viễn Chạm Trán Kỳ Nhân
Chương 21: Thái Chiêu Bảo Băng Hàm Xuất Hiện
Chương 22: Chàng Hào Kiệt Biến Thành Nô Lệ
Chương 23: Biến Cố Ly Kỳ Trong Tửu Điếm
Chương 24: Hung Thủ Giết Tào Sĩ Ngoan Là Ai?
Chương 25: Tử Cốc Ưng Vương Xuất Hiện
Chương 26: Mạch Cấn Xuất Hiện Đâm Hào Kiệt
Chương 27: Những Cảnh Rùn Rợn Trong Chùa Quảng Linh
Chương 28: Quỷ Phủ Môn Làm Trò Quái Đản
Chương 29: Cố Thiên Võ Đả Bại Nhất Phi

https://thuviensach.vn

Chương 30: Người Bí Mật Ngồi Trong Xe Là Ai?
Chương 31: Người Hào Kiệt Mắc Vòng Nô Lệ
Chương 32: Người Trong Xe Chỉ Huy Cuộc Đấu
Chương 33: Yên Lăng Thanh Bại Lộ Hành Tung
Chương 34: Lượm Khăn Tay Trúng Độc Vong Thân
Chương 35: Quán Thạch Đình Chơi Khăm Hắc Đạo
Chương 36: Đã Toan Coi Mặt Lại Định Cướp Đồ
Chương 37: Yên Định Viễn Ngăn Cản Xe Bồng
Chương 38: Trong Rừng Sâu Mở Cuộc Hội Đàm
Chương 39: Sư Hổ Mang Toan Hại Hiền Lương
Chương 40: Mượn Cờ Bạc Sát Hại Côn Đồ
Chương 41: Điền Tây Quỷ Phủ Phát Tà Công
Chương 42: Tưởng Ám Hiệu, Ma Đầu Bị Gạt
Chương 43: Võ Đang Sơn Hướng Dã Bỏ Mình
Chương 44: Trong Lòng Chồng Chất Mối Hoài Nghi
Chương 45: Địch Nhất Phi Toan Đánh Cắp Vỏ Kiếm
Chương 46: Trong Tửu Quán Hoa Hòa Thượng Lại Xuất Hiện
Chương 47: Bạch Bào Nhân Đại Chiến Hoa Hòa Thượng
Chương 48: Cử Động Rút Kiếm Thần Sấu Quỷ Khốc
Chương 49: Bước Đường Phiêu Bạt Của Thẩm Cô Nương
Chương 50: Luyện Phù Phong Kiếm Đấu Với Hương Xuyên
Chương 51: Bình Phong Phách Đả Bại Phù Phong Kiếm
Chương 52: Trên Khoáng Dã Hương Xuyên Lập Trận
Chương 53: Yên Định Viễn Lo Mưu Ám Toán
Chương 54: Cuộc Đấu Trí Giữa Hai Tay Cự Phách
Chương 55: Nhờ Tử Nguyên Hương Xuyên Thủ Thắng
Chương 56: Trong Tiệm Sắt Quần Hùng Mãi Kiếm
Chương 57: Cuộc Âm Mưu Sát Hại Trung Lương
Chương 58: Ai Là Người Thọc Gậy Bánh Xe?
Chương 59: Triệu Tử Nguyên Lại Gặp Hương Xuyên
Chương 60: Lão Chưởng Quỹ Thuật Chuyện Thúy Hồ
Chương 61: Ai Ngờ Cái Bọc Đựng Đầu Lâu

https://thuviensach.vn

Chương 62: Thác Cao Vương Ám Toán Anh Hùng
Chương 63: Hồi 62
Chương 64: Hồi 63
Chương 65: Hồi 64
Chương 66: Hồi 65
Chương 67: Hồi 66
Chương 68: Hồi 67
Chương 69: Hồi 68
Chương 70: Hồi 69
Chương 71: Hồi 70
Chương 72: Hồi 71
Chương 73: Hồi 72
Chương 74: Hồi 73
Chương 75: Hồi 74
Chương 76: Hồi 75
Chương 77: Tái Ngộ Thái Ất Tước
Chương 78: Thủy Bạc Lục Ốc Chủ Nhân
Chương 79: Sông Hoàng Hà Chạm Trán Oan Gia
Chương 80: Thoát Tử Thần Lại Gặp Kỳ Nhân
Chương 81: Hồi 80
Chương 82: Tới Kinh Thành Chạm Trán Cẩm Y Vệ
Chương 83: Dọ Thám Tử Cấm Thành
Chương 84: Trúng Ám Tiễn Trác Thô Uổng Mạng
Chương 85: Triệu Tử Nguyên Vào Ra Mắt Tham Tướng
Chương 86: Trương Cư Chính Một Dạ Trung Trinh
Chương 87: Hương Xuyên Thánh Nữ Lại Xuất Hiện
Chương 88: Vào Trình Phủ Thám Sát Trung Lương
Chương 89: Chưa Đánh Bạc Ưng Vương Đã Đánh Người
Chương 90: Triệu Tử Nguyên Đại Chiến Ma Vân Thủ
Chương 91: Giả Cung Nhạc Giải Cứu Anh Hùng
Chương 92: Triệu Tử Nguyên Gặp Yên Lăng Thanh Giả
Chương 93: Kẻ Gian Hùng Thổ Lộ Âm Mưu

https://thuviensach.vn

Chương 94: Thiên Phong Giác Ngộ Theo Hào Kiệt
Chương 95: Quần Hùng Tính Kế Hạ Tôn Hiền
Chương 96: Công Tôn Vân Tặng Kiếm Tử Nguyên
Chương 97: Tất Đài Đoan Cũng Người Ghê Gớm
Chương 98: Triệu Tử Nguyên Là Con Thánh Nữ
Chương 99: Triệu Tử Nguyên Tam Náo Ngụy Phủ
Chương 100: Trong Ngụy Phủ, Quần Hào Ác Chiến
Chương 101: Thái Ất Tước Đột Nhiên Xuất Hiện
Chương 102: Hương Xuyên Trí Kế Thoát Hang Hùm
Chương 103: Tạ Kim Ấn Rớt Xuống Hang Sâu
Chương 104: Thái Chiêu Bảo Chết Hơn Trăm Mạng
Chương 105: Ai Ngờ Định Viễn Lại Là Đạo Nguyên
Chương 106: Gặp Long Hoa Biết Nhiều Chuyện Lạ
Chương 107: Bọn Ác Ôn Mưu Hại Cái Bang
Chương 108: Phượng Vĩ Chỉ Đả Thương Hào Kiệt
Chương 109: Lâm Cao Nhân Cứu Trị Tử Nguyên
Chương 110: Yên Lăng Thanh Thổ Lộ Chân Tình
Chương 111: Quần Ma Tàn Sát Thiếu Lâm Tăng
Chương 112: Triệu Tử Nguyên Đả Bại Song Ma
Chương 113: Thánh Nữ Mưu Cao Quần Ma Bở Vía
Chương 114: Nhâm Hoài Trung: Một Nhân Vật Kỳ Bí
Chương 115: Hương Xuyên Thánh Nữ Rất Tinh Vi
Chương 116: Triệu Tử Nguyên Chạm Trán Man Di
Chương 117: Ân Oán Đôi Đường Khôn Giải Quyết
Chương 118: Trát Kỳ Khâm Độc Chiến Quần Hùng
Chương 119: Họ Tư Mã Trở Mặt Đoạt Bảo
Chương 120: Thấy Lệnh Kỳ Song Ma Tái Mặt
Chương 121: Tố Kế Phi Lại Bị Ám Toán
Chương 122: Triệu Tử Nguyên Hội Ngộ Thích Trung Kỳ
Chương 123: Tìm Hung Thủ Lạc Vào Thủy Bạc
Chương 124: Trong Quỷ Lao Hội Ngộ Cao Tăng
Chương 125: Đại Hối Đưa Đường Vào Quỷ Ngục

https://thuviensach.vn

Chương 126: Đông, Tây Hậu Hai Bên Dàn Trận
Chương 127: Quần Ma Tẩu Tán, Võ Lâm Thái Bình

https://thuviensach.vn